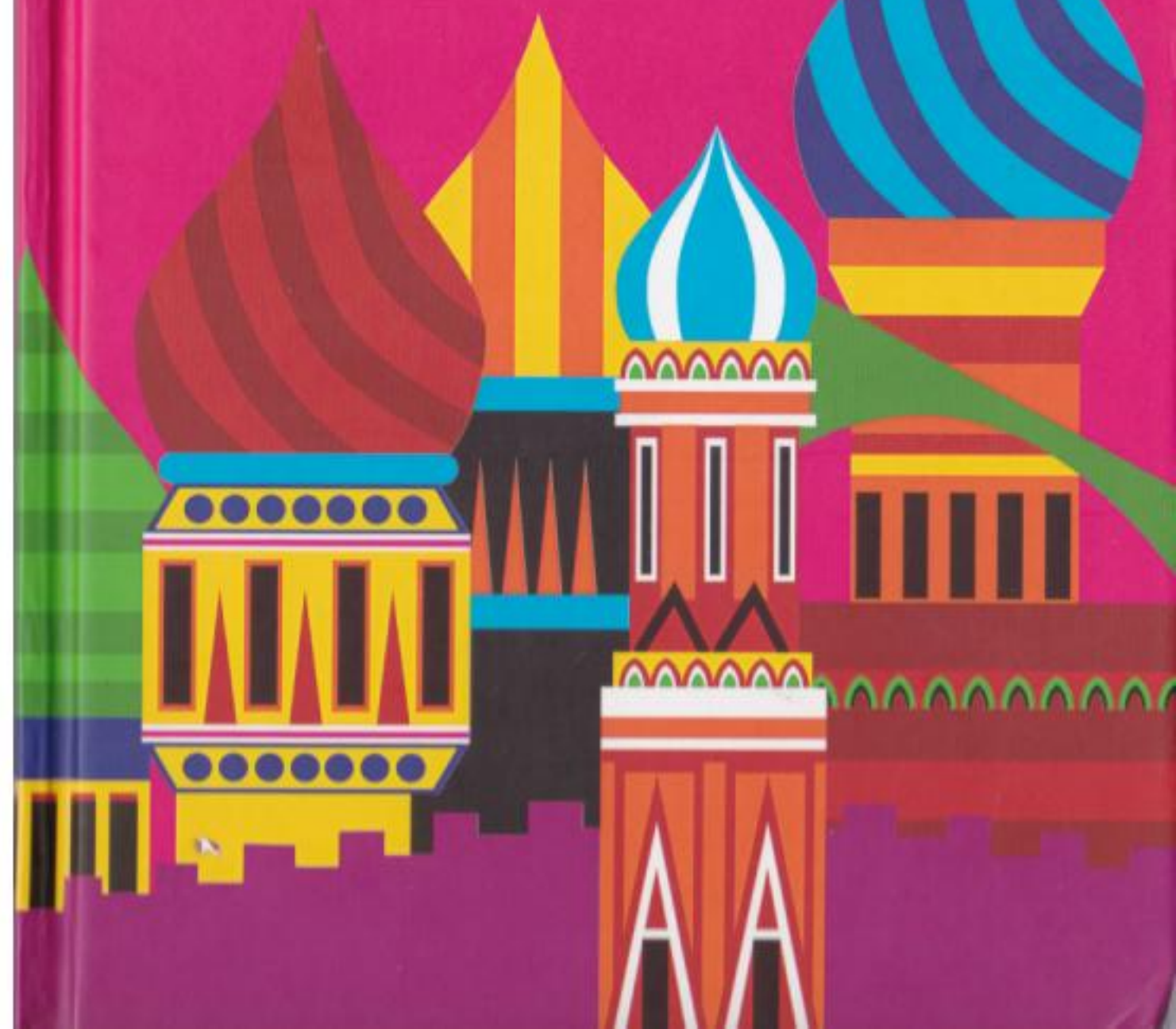

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ

ബാലകഥകളും
നാടോടിക്കഥകളും

പുനരാഖ്യാനം: ഡോ. കെ. ശ്രീകുമാർ

ഡോ. കെ. ശ്രീകുമാറിന്റെ കൃതികൾ

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ബാലകഥകളും നാടോടിക്കഥകളും
കടലോളം കഥകൾ | മലയാള സംഗീതനാടകചരിത്രം
ഒരു മുഖം-ജനപ്രിയ നാടകവേദിയുടെ മിടിപ്പുകൾ
സെബാസ്റ്റ്യൻ കുഞ്ഞുകുഞ്ഞു ഭാഗവതർ | ആൻഡ്രൂസ് മാസ്റ്റർ
ഓച്ചിറ വേലുക്കുട്ടി | നമ്മുടെ നാടോടിക്കഥകളും ഐതിഹ്യങ്ങളും
കുടുംബം കുഞ്ഞിന്റെ അവകാശം | വടക്കൻ പാട്ടുകൾ

ബാലസാഹിത്യം - മൗലികം

ഉണ്ണായേം പൊന്നുമുത്തശ്ശീ | തക്കിടിമുണ്ടൻ | കാക്കക്കുഞ്ഞും കുട്ടുകാരും
ആലിപ്പഴം | ആരും പറയാത്ത കഥ | അപ്പക്കുട്ടനും ആകാശനാടും
ദീപു | കഥകഥച്ചു കഞ്ഞിവെച്ചു | കുമ്പിരാമാസർക്കസ് | ടോട്ടോമാമൻ | നഞ്ജാലൻ
ജീമാജി | ബൊമ്മാവായ | പാമ്പാട്ടി | കണ്ണൂർ | മയിൽപ്പീലി | കോഴി കൊക്കരക്കോ
മഞ്ഞപ്പാവട | പൊന്നു | ഒഴിവുകാലം | കഥയില്ലാക്കഥ | മഞ്ഞുകുട്ടി | പച്ചപ്പനത്ത
മുല്ലപ്പൂവ് | കുഞ്ഞിത്തരി | ഉണ്ണിക്കഥ | കെ. കേളപ്പൻ | പ്രകൃതിയമ്മ
തട്ടാമ്പൊറത്തുണ്ണി | പൂക്കാലം | മഴ പെയ്യുന്നു മറ്റും കൊട്ടുന്നു | ഫ്രൈഡേ ഫൈവ്

ബാലസാഹിത്യം - പുനരാഖ്യാനം

ഗുലബക്കാവലി | തെയ്യക്കഥകൾ | പഞ്ചതന്ത്രം കഥകൾ | നല്ലതങ്ക | ഇരട്ടിമധുരം
കാട്ടിലെ ഏട്ടൻ | 401 ഈസോപ്പുകഥകൾ | 101 ജാതകകഥകൾ | തെന്നാലിരാമൻ
മുക്കുവനും ഭൂതവും | സിർബജ | ബുദ്ധിമതിയായ ഹാജിറ
ആനറാഞ്ചിയും അത്തുരുമുട്ടയും | അബ്ബുള്ളയും അബ്ബുള്ളയും
അലാവുദ്ദീനും അത്തുരുവിളക്കും | രാജകുമാരിയും അപൂർവസമ്മാനങ്ങളും
ആലിബാബയും നാല്പതു കള്ളന്മാരും | മുഹറയുടെ കടങ്കഥ
സെയിൻ അൽ മുലൂക്കിന്റെ കഥ | വീർബലിന്റെ 101 നർമ്മകഥകൾ | പട്ടുതുവാല
ശ്രീബുദ്ധൻ | അഹിംസയുടെ കഥകൾ | 401 മുല്ലക്കഥകൾ | ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യകഥകൾ
ദേവമാഹാത്മ്യകഥകൾ | ദേവീമാഹാത്മ്യകഥകൾ | രാജചരിതകഥകൾ
മഹച്ചരിതകഥകൾ | വാമൊഴിക്കഥകൾ | ആനക്കഥകൾ | പുകഴ്പെറ്റ കഥകൾ
വേതാളം പറഞ്ഞ കഥകൾ | ലളിതാംഗി | മടിയൻ മല ചുമക്കും
മണ്ണാങ്കുട്ടയും കരിയിലയും | സമ്മാനപ്പെട്ടി | ഏകാദശിക്കാക്ക
നീലക്കുറുക്കൻ | ആലിബാബ | വിഡ്ഢി! കൂൾമാണ്ഡം | മാന്ത്രികവടി
കറുകുവനും വെളുവെളുവനും | മുല്ലയും പിശാചും | പരശുരാമകഥകൾ | കർണൻ
കുചേലൻ | ഗണപതി | ഹനുമാൻ | നാരദൻ
ഭാരതീയ നാടോടിക്കഥാപരമ്പര - കേരളം, നാഗാലാൻഡ്, ഒറീസ്സ, ഉത്തർപ്രദേശ്, ബംഗാൾ
മര്യാദരാമന്റെ ന്യായവിധികൾ | ലോക ബാലകഥകൾ
ചെങ്ങാലിപ്രാവു കുമ്പുരുവും മറ്റു മുത്തശ്ശിക്കഥകളും ചിത്രങ്ങളും
മണ്ണാങ്കുട്ടയും കരിയിലയും മറ്റു നാടോടിക്കഥകളും ചിത്രങ്ങളും
മിടുക്കിക്കാക്കച്ചി | ആനയും ഉറുമ്പും | ചന്ദ്രനിലെ മൂയൽ | ബൗ... ബൗ...
സ്വാമി അയ്യപ്പൻ | പറയിപെറ്റ പന്തിരുകുലം | ജ്ഞാനകഥകൾ
ഹിതോപദേശകഥകൾ | ഭീഷ്മർ | നന്മയുടെ ലോകകഥകൾ | മുന്നികഥകൾ
ആനയും തുന്നൽക്കാരനും മറ്റുകഥകളും ചിത്രങ്ങളും

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ബാലകഥകളും നാടോടിക്കഥകളും

പുനരാഖ്യാനം
ഡോ. കെ. ശ്രീകുമാർ

അവതാരിക
കെ.ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള

ചിത്രീകരണം
ശ്രീലാൽ എ.ജി.

2

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ബാലകഥകളും നാടോടിക്കഥകളും
 Malayalam | Stories
 SOVIET NÄTTILE BÄLAKATHAKALUM NÄDODIKKATHAKALUM
 Retelling | Dr. K. Sreekumar
 Illustration | Sreelal A.G.
 Layout | Sudhan Raj C.
 Published by
Mathrubhumi Books
 First Edition | May 2013
 ISBN: 978-81-8265-606-2
 HE-I/ 5000/ 2013
 ₹ 2250 (Set of two books)

© Rights Reserved.
 No part of this work may be reproduced or utilized in any form or by any means
 without the prior written permission of the publisher.

An Imprint of
 The Mathrubhumi Printing & Publishing Co. Ltd., Kozhikode, Kerala, India.
 Printed by P V Chandran at The Mathrubhumi MM Press, Kozhikode
 70/2013/mb.5033/kn/har.

Editorial Office
 Mathrubhumi MM Press, Cherootty Road, Kozhikode-673 001
 Tel: 0495 2765381, 2765388. Fax: 0495 2760138
 e-mail: books.mathrubhumi@gmail.com
 website: www.mathrubhumibooks.com

Sales Centres
 Kozhikode, Kochi, Thiruvananthapuram, Thrissur, Kannur, Kottayam
 Malappuram, Kollam, Palakkad, Kalpetta
 Nedumbasseri Airport, Ernakulam North, Shoranur, Aluva (Rly Stations)

The Mathrubhumi Printing & Publishing Co. Ltd.

PUBLISHERS OF
 Mathrubhumi Daily • Mathrubhumi Illustrated Weekly • Grihalakshmi • Chithrabhumi • ArogyaMasika
 SportsMasika • ThozhilVartha • Balabhumi • Mathrubhumi Yatra • Meenamini • Cartoon Plus

MATHRUBHUMI DAILY IS PUBLISHED FROM
 Kozhikode • Kochi • Thiruvananthapuram • Thrissur • Kannur • Kottayam
 Malappuram • Kollam • Palakkad • Alappuzha • Mumbai • Chennai • Bengaluru • Delhi • Dubai

REGISTERED OFFICE
 Mathrubhumi Buildings, K P Kesava Menon Road, Kozhikode 673 001
 www.mathrubhumi.com

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ബാലകഥകളും നാടോടിക്കഥകളും

തീപ്പക്ഷിയും ഇവാൻ രാജകുമാരനും	11
പടയാളിയും നാഗകന്യകയും	23
ഭാഗ്യനിർഭാഗ്യങ്ങൾ	32
യഥാർഥ മകൻ	38
കുരുവിയും കുരുവിക്കുഞ്ഞും	46
മഞ്ഞുമകൾ	54
കിണറ്റിലെ സിംഹം	61
ബാബായാഗ	67
വിടുവായൻ മൂയൽ	75
അറുപിശുക്കിയും ഗോതമ്പുകഞ്ഞിയും	79
മിടുക്കൻ പുച്ചയും പെൺബുദ്ധിയും	85
അടിമയും ചെങ്കുത്താനും	92
ഇവാനും ആറു തലയുള്ള വൃദ്ധിയും	99
പാടും മരം	106
കുരുവിമുതൽ പ്രാപ്പിടിയൻവരെ	113
വാസിലും വിഷപ്പാനും	117
വിരുന്നുസൽക്കാരം	124
ഹിമസുന്ദരി	130
കാറ്റുരാജാവും മൂന്നു പെൺകുട്ടികളും	136
വനഭൂതവും സുന്ദരിയും	146
അനാൾ ദൈവം	151
സൂര്യനും പൂവൻകോഴിയും	155
രണ്ടു സൈനികർ	159
അമ്മക്കായും കുറുക്കച്ചാരും	168
മഞ്ഞപ്പനും മഞ്ഞുമകനും	172
നന്മയുടെ വിജയം	178

വ്യാളിയും കീവിലെ തുകൽക്കാരനും	183
ഇവാനും ചെങ്കുതിരയും	190
അന്ധനും ഭൂതങ്ങളും	199
രാജാവിന്റെ സ്വർണക്കോഴി	208
ഒന്നാമത്തെ മടിയൻ	214
മിടുക്കൻ അഷിക്കും വെള്ളാരങ്കല്ലും	222
പന്ത്രണ്ടു രാജകുമാരിമാരും ഭൂഗർഭരഹസ്യവും	230
പുച്ചമാളികയും മരമണ്ടനും	239
നാടോടിസുഗന്ധം	248
നാടോടിയും ധീരനായ എഗോറിയും	252
തുവെള്ളത്താരാവ്	260
സഡ്കോയും ജലരാജാവും	270
തിത്തിരിപ്പക്ഷി	278
മിറാലിയുടെ പ്രതികാരം	282
ഫിലിസ്ക	290
ഒന്നു പോയാൽ രണ്ട്!	298
ഇവാനും മരിയ മൊറേവ്നയും	304
ഇവാൻരാജാവിന്റെ സമയം	313
മരുഭൂമിയിലെ സ്വർണമഴ	322
വസീലിയും പക്ഷിഭാഷയും	332
മാന്ത്രികസംഗീതം	341
കാണാതായ രാജകുമാരൻ	347
രാജയോഗം	351
സൈനികന്റെ പ്രതികാരം	358
ഒട്ടകക്കാഴ്ചയും മാതളനാരങ്ങയും	365
സർപ്പസുന്ദരിയും ദിവ്യമുട്ടയും	373
മൊറോസ്കോയും മിടുക്കിക്കുട്ടിയും	384
മാന്ത്രികത്തുവൽ	389
ചന്ദ്രക്കല	398
ചൊൽപ്പൊരുൾ, ചെയ്തിപ്പൊരുൾ	406

യുദ്ധം	415
വനഭൂതവും മാന്ത്രികചക്രവും	418
കുതിരക്കുട്ടിയുടെ അമ്മ	428
മരമണ്ടൻ ഇവാൻ	432
മുയൽവാലും ദൈവകോപവും	438
ഇടയനും തീ തുപ്പും വ്യാളിയും	442
ഗാലിയയും യൂലിയയും	449
സ്വർണപ്പാത്രം	459
മാന്ത്രികപ്പല്ലാങ്കുഴൽ	469
ചെമ്പുമലയിലെ ശിലാപുഷ്പം	476
എനിക്കു വയ്യേ!	484
മുള്ളകിക്കുഷി	490
കൊഞ്ചിന്റെ കൗശലം	494
സുവർണകേശിനിയും മാന്ത്രികമുങ്ങയും	497
സുഗന്ധം, ദുർഗന്ധം	502
സ്നൈഗുരുഷ്ക എന്ന പെൺകുട്ടി	507
യുറായുടെ മാന്ത്രികമത്തങ്ങ	513
തലച്ചോർ പുറത്ത്!	520
രത്നമോതിരം	525
മിടുക്കി മരുഷ്യ	528
കുറുക്കത്തിയും ചെന്നായയും	535
മടിയന്റെ വാക്ക്	544
വറചട്ടിയിലെ ഭൂതം	549
രാജാവിന്റെ സ്വർണത്തത്ത	552
പകരത്തിനു പകരം	559
മുരളീനാദവും മാന്ത്രികവീണയും	565
വെള്ളിമീനും രത്നമോതിരവും	569
പെട്രുഷയും പിശാചും	579
കെട്ടുകാള കൊണ്ടുവന്ന ഭാഗ്യം	586
ഇളംകാറ്റും കൊടുംമഞ്ഞും നട്ടുച്ചസൂര്യനും	592

എല്ലാം ദൈവം തരുന്നു 596
ചപ്പാത്തിമഴയും കടൽമുയലും 602
വൃദ്ധനും മൂന്നു മരുമക്കളും 609
പകയുടെ തുടക്കം 617
ജെറുസലേമിലേക്ക് ഒരഭ്യുതയാത്ര 620
നദികളുടെ തർക്കം 624
ബാബായാഗയും നാല്പത്തൊന്നു സഹോദരന്മാരും 627
മാന്ത്രിക ആടും വെള്ളിക്കുളമ്പും 638
ന്യായാധിപനെ കബളിപ്പിച്ച ബുദ്ധിമതി 644
ഒരു വാൽക്കഥ 651
അലോനൂഷ്കയും ഇവാനൂഷ്കയും 658
പിശാചിന്റെ ഭാര്യ 664
രണ്ടാടുകളും മ്യാവു പുച്ചയും 671
പെട്രോയും തുവെള്ള ആടും 677
വനരാജാവ് 685
മൃതമാതാവ് 691
യഥാർത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യം 695
മുട്ടനാടും ചെമ്മരിയാടും 700
വട്ടറൊട്ടീ, നിന്നെത്തിന്നേ...! 706
യക്ഷിക്കഥ 711
ചുടുള്ള നാടും തേടി 715
മിടുക്കൻ പുച്ചയും കള്ളക്കുറുക്കത്തിയും 721
കഥ കഥച്ച്... 726
ഒറ്റക്കുഴിയും അഞ്ചാളും 731
മടിയശിരോമണി 737
പിശാചിനെ തോല്പിച്ച വീട്ടമ്മ 741
ചിരിക്കാത്ത രാജകുമാരി 745
പുച്ചരാജാവ് 750
സത്കൃത്യം 755
ഗ്രാമത്തലവനാവൻ മോഹിച്ച കഴുത 758

പരേതർക്കൊരു വിരുന്ന് 762
റസൽക്ക എന്ന ജലദേവത 766
വഴക്കാളി ഭാര്യയും കുട്ടിഭൂതവും 769
തെമ്മാടിക്കരടി 778
കുറുക്കന്റെ പറക്കൽ 781
ചാരക്കണ്ണൻ ഇവാനോവ് 785
തേൻകള്ളൻ 791
മരിച്ച സുന്ദരിയും ഏഴു യോദ്ധാക്കളും 796
ദുരക്കാഴ്ച, പിൻകാഴ്ച 804
ധനാർത്തി 807
മരണത്തുമ്മൽ 810
കർമ്മഫലം 814
തടിമാടനും കുളളനും 819
അരബുദ്ധി മുഴുബുദ്ധി 823
പുള്ളിക്കോഴിയുടെ പൊൻമുട്ട 831
നാലു ചോദ്യങ്ങൾ 836
അലക്കുകാരിയുടെ യക്ഷിക്കൂട്ട് 843
ധനികന്റെ വളർത്തുമകൻ 849
ചിറകറ്റ ഹംസം 857
വിരുന്ന് 864
കൊച്ചു മൺവീട് 867
തിരുമണ്ടനും പറക്കുംവണ്ടിയും 873
കൊച്ചുമുയലും കുറുക്കത്തിയും 883
മിണ്ടുംമരങ്ങൾ 888
മൈനയും കുറുക്കന്റെ വാലും 894
കുതിരപ്പന്തയം 902
കള്ളിക്കുറുക്കത്തി 907
യാചകൻ രാജാവായി 913
പന്ത്രണ്ടു മാസങ്ങൾ 918
ഒരുമയുടെ കരുത്ത് 924

കൊറ്റിയുടെ കൊടുംചതി	927
മൂന്നു ചങ്ങാതിമാർ	931
മിടുമിടുകിയും പൊന്നനുജനും	934
വെച്ചുമാറൽ	943
ഒളിച്ചുകളി	948
മുള്ളകിയും മുത്താറിയും	956
വൃത്തിയുള്ള കുട്ടി	959
ദേഷ്യം വന്നാൽ... ..	968
ധീരനായ നാസർ	979
അനുബന്ധം	997
കഥകളുടെ അകാശി	1021

തീപക്ഷിയും ഇവാൻ രാജകുമാരനും

വളരെ മുൻപു നടന്ന കഥയാണിത്. സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു രാജാവിന് മൂന്നു മക്കളുണ്ടായിരുന്നു. കൊട്ടാരത്തോടു ചേർന്ന് അദ്ദേഹം ഒന്നാത്ത രമൊരു പുത്തോട്ടം നട്ടുവളർത്തി. പല നിറത്തിലും മണത്തിലുമുള്ള പൂക്കളും രുചിവൈവിധ്യങ്ങളോടുകൂടിയ പഴങ്ങളും തോട്ടത്തെ ശ്രദ്ധേയമാക്കി. ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും കൊണ്ടുവന്ന് നട്ടുവളർത്തിയവയാണത്.

അക്കൂട്ടത്തിൽ സവിശേഷമായ ഒരു മരമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ആപ്പിൾ മരം. അതിൽ വിളഞ്ഞിരുന്നത് സാധാരണ ആപ്പിളുകളായിരുന്നില്ല. മറിച്ച്, എല്ലാം സ്വർണ ആപ്പിളുകൾ! കാഴ്ചക്കാരെ അമ്പരപ്പിച്ചുകൊണ്ട് മരം നിറയെ ആപ്പിളുകളുണ്ടെന്നെ കായ്ച്ചുകിടന്നു. ആ ആപ്പിൾമരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വാർത്തകൾ നാടെങ്ങും പരന്നു. അയൽരാജാക്കന്മാരിൽ പലർക്കും സ്വർണ ആപ്പിൾമരത്തിന്റെ ഉടമയായ രാജാവിനോട് അസൂയ തോന്നി. അവരിൽ പലരും ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും ഒരു സ്വർണ ആപ്പിൾപോലും

കൊടുക്കാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറായില്ല.

അസുയാലുക്കൾ സ്വർണ്ണ ആപ്പിളുകൾ മോഷ്ടിച്ചാലോ എന്നു ഭയന്ന് അദ്ദേഹം അതിന് കനത്ത കാവൽ ഏർപ്പെടുത്തി. ആപ്പിൾമരത്തിനു ചുറ്റും ആളുയരത്തിൽ മുളളുവേലി കെട്ടിയുയർത്തി. മരത്തിന്റെ കാവലിന് ഭടന്മാരെ രാപകൽഭേദമന്യേ നിയോഗിച്ചു. അവർ വാളും കുന്തവുമേന്തി അവയ്ക്കു കാവൽ നിന്നു.

ഇത്രയൊക്കെയായിട്ടും ആപ്പിൾമരത്തിലെ സ്വർണ്ണ ആപ്പിളുകളിൽ കുറവുള്ളതായി രാജാവിനു തോന്നി. അദ്ദേഹം ദിവസവും ആപ്പിളുകൾ എണ്ണിത്തിട്ടപ്പെടുത്തി. അതോടെ എന്നും ആപ്പിളുകൾ കുറയുന്നതായി മനസ്സിലായി. ഒറ്റ ആപ്പിൾപോലും മരച്ചുവട്ടിൽ വീഴുന്നുമില്ല. ആരോ തന്റെ ആപ്പിളുകൾ മോഷ്ടിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് രാജാവിന് ഉറപ്പായി. മരത്തിനു കാവൽ നിന്ന ഭടന്മാരെ ചോദ്യം ചെയ്തിട്ടും ഒരു തുമ്പും കിട്ടിയില്ല. എന്തു വന്നാലും ആപ്പിൾ മോഷ്ടാവിനെ കണ്ടെത്തുമെന്നുതന്നെ രാജാവ് നിശ്ചയിച്ചു.

പിറ്റേന്നു രാജാവ് തന്റെ മുത്ത മകനെ വിളിച്ചുവരുത്തി നിർദ്ദേശിച്ചു:

‘മകനേ, നമ്മുടെ പുത്തോട്ടത്തിൽ ഏതോ പെരുകുള്ളൻ കടന്ന് സ്വർണ്ണ ആപ്പിളുകൾ മോഷ്ടിക്കുന്ന കാര്യം അറിയാമല്ലോ. ഏതോ പഠിച്ച കള്ളനാണത് എന്നതിൽ സംശയമില്ല. ഇന്നു രാത്രി നീ മരത്തിന് കാവലിരുന്ന് കള്ളനെ കൈയോടെ പിടികൂടണം.’

രാജകുമാരൻ അതു സമ്മതിച്ചു. വാളുമായി ആ രാത്രി അവൻ കാവലിരുന്നു. പാതിരാത്രിയായിട്ടും ആപ്പിൾ മോഷ്ടാവ് ആ വഴിയൊന്നും വന്നില്ല. തണുത്ത കാറ്റ് വീശിയപ്പോൾ കുമാരനും ഉറക്കം വന്നു. അവൻ ചെറുതായി മയങ്ങിപ്പോയി. പിന്നെ ഉണരുമ്പോൾ നേരം പുലർന്നിരുന്നു. അന്നും ഒരു സ്വർണ്ണ ആപ്പിൾ മോഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതായി അപ്പോഴാണ് അവനു മനസ്സിലായത്.

അടുത്ത രാത്രി രാജാവിന്റെ രണ്ടാമത്തെ മകനാണ് സ്വർണ്ണ ആപ്പിൾ മരത്തിന് കാവലിരുന്നത്. അവൻ സായുധനായി ജാഗ്രതയോടെയിരുന്നു. പാതിരാത്രി കഴിഞ്ഞിട്ടും അവിടെയെങ്ങും മറ്റൊരാളുടെ സാന്നിധ്യമുണ്ടായില്ല. അവനും അവിടെയിരുന്ന് ചെറുതായി മയങ്ങിപ്പോയി. ഉണർന്നപ്പോഴോ സ്വർണ്ണ ആപ്പിളുകളിൽ ഒരെണ്ണം കുറവ്!

മൂന്നാമത്തെ ദിവസം രാജാവ് ഇളയ മകനായ ഇവാനെ വിളിച്ചുവരുത്തി.

‘പിതാവേ, ഞാൻ എന്താണ് അങ്ങക്കുവേണ്ടി ചെയ്യേണ്ടത്?’

ഇവാൻ വിനയപൂർവ്വം ചോദിച്ചു.

‘മകനേ, നിന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്മാർ പരാജയപ്പെട്ടിടത്ത് നിനക്ക് ജയിക്കാ നാവുമെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. ഇന്നു രാത്രി നീ നമ്മുടെ ആപ്പിൾമരത്തിന് കാവലിരിക്കണം. ഏതോ ഒരു പെരുകുള്ളൻ ദിവസേന നമ്മുടെ പുത്തോട്ടത്തിൽ വന്ന് സ്വർണ്ണ ആപ്പിൾ കട്ടുതിന്നുന്നുണ്ട്. അവനെ നീ കൈയോടെ പിടിക്കണം.’

അവൻ അതു സമ്മതിച്ചു. ആയുധവുമായി അവൻ മരത്തിനു കാവലിരുന്നു. പാതിരാത്രിവരെ ഒന്നും സംഭവിച്ചില്ല. അവന്റെ കൺപോളുകളിൽ ഉറക്കച്ചവി പടർന്നു. പെട്ടെന്നുതന്നെ അവൻ ചെടികളിലെ മഞ്ഞുകണങ്ങൾകൊണ്ട് മുഖം കഴുകി. അതോടെ ഉറക്കം അപ്രത്യക്ഷമായി. കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞതും അവിടെയെങ്ങും തീവ്രമായ വെളിച്ചം പരന്നു. ഇവാൻ വാൾപ്പിടിയിൽ കൈകളമർത്തി എഴുന്നേറ്റു.

അദ്ഭുതകരമായ ഒരു കാഴ്ചയാണ് അവൻ കണ്ടത്. ഒരു ചിറകടിശബ്ദം അടുത്തു വന്നു. കണ്ണഞ്ചിക്കുന്ന പ്രകാശത്തോടെ ഒരു പക്ഷി പറന്നുവന്ന് സ്വർണ്ണ ആപ്പിൾമരത്തിലിരുന്നു. അതിന്റെ ശരീരത്തിൽനിന്നും തീനാളങ്ങൾ പ്രസരിക്കുന്നതുപോലെ അവനു തോന്നി. അവൻ നോക്കി നില്ക്കേ ആ പക്ഷി മരത്തിലിരുന്ന് സ്വർണ്ണ ആപ്പിൾ തിന്നാൻ തുടങ്ങി.

‘അപ്പോൾ ഇവനാണ് ഇത്രയും കാലം എന്നെയും ജ്യേഷ്ഠന്മാരെയും പിതാവിനെയും കബളിപ്പിച്ച ആപ്പിൾക്കള്ളൻ! ഇന്നു ഞാനേതായാലും ഇവനെ വിടാൻ പോകുന്നില്ല.’

ഇവാൻ വാൾ ഉറയിലിട്ടു. പിന്നെ, ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ മരത്തിനടുത്തു ചെന്ന് തീപ്പക്ഷിയുടെ വാലിൽ പിടികൂടി. അതിന്റെ പക്ഷി ചിറകു വിരിച്ച് പറന്നു. എന്നാൽ അവൻ വിട്ടുകൊടുത്തില്ല. അല്പനേരത്തെ ശ്രമത്തിനുശേഷം പക്ഷി കുതിരിമാറി പറന്നുയർന്നു. അതിന്റെയൊരു സ്വർണ്ണത്തുവൽ മാത്രമേ അവന്റെ കൈയിൽ കിട്ടിയുള്ളൂ. അവനാകെ നിരാശ തോന്നി. അവനതുമായി പിതാവിന്റെ സമീപത്തേക്ക് ഓടി.

‘പിതാവേ, നമ്മുടെ ആപ്പിൾ മോഷ്ടിക്കുന്ന കള്ളനെ ഞാൻ കണ്ടെത്തിയെങ്കിലും പിടികൂടാനായില്ല. അവന്റെ ഒരു തുവൽ മാത്രം എനിക്ക് തെളിവിനായി ലഭിച്ചു. തീവ്രപ്രകാശമുള്ള ഒരു തീപ്പക്ഷിയാണത്.’

ഇവാൻ പക്ഷിയുടെ തുവൽ രാജാവിനു നീട്ടി.

രാജാവ് മൂന്നു മക്കളെയും അടുത്തു വിളിച്ച് തുവലിന്റെ ഓരോ കഷ്ണം കൊടുത്തിട്ടു പറഞ്ഞു:

‘മക്കളേ, എത്ര ബുദ്ധിമുട്ടിയായാലും നിങ്ങളീ പക്ഷിയെ പിടികൂടണം. നിങ്ങൾ മൂന്നു പേരും ഇപ്പോൾത്തന്നെ മൂന്നു ഭാഗത്തേക്കു പോയി

അന്വേഷണം തുടങ്ങണം.

രാജകുമാരന്മാർ പിതൃകല്പന അനുസരിച്ചു.

മുത്ത കുമാരൻ നേരെ കിഴക്കോട്ടേക്ക്.

രണ്ടാമൻ പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തേക്ക്.

ഇവാൻ തീപ്പക്ഷി പറന്നുപോയ ഭാഗത്തേക്ക്.

തന്റെ തവിട്ടു കുതിരപ്പുറത്താണ് ഇവാൻ സഞ്ചരിച്ചത്. മിടുക്കനായ ആ കുതിര അവനെയുംകൊണ്ട് കാടും മലയും പിന്നിട്ട് അജ്ഞാതദേശത്തെത്തിച്ചേർന്നു. ദീർഘയാത്ര അവനെ വല്ലാതെ ക്ഷീണിപ്പിച്ചിരുന്നു. അല്പനേരം വിശ്രമിച്ചിട്ടാകാം ഇനി യാത്ര എന്നു ചിന്തിച്ച് അവൻ കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നിറങ്ങി. കുതിരയെ മരച്ചുവട്ടിൽ നിർത്തിയശേഷം അവൻ ആ പുല്പരപ്പിൽ കിടന്നു. ക്ഷീണംകൊണ്ട് അവൻ വേഗം ഉറങ്ങിപ്പോയി.

കുറെ നേരം കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് ഇവാൻ ഉറക്കമുണർന്നത്. ഉണർന്ന ഉടൻ അവൻ തന്റെ കുതിരയെ തിരഞ്ഞു. എന്നാൽ അതിനെ എങ്ങും കണ്ടെത്താനായില്ല. അവൻ കുതിരയുടെ പേരു വിളിച്ച് അലഞ്ഞുനടന്നു. ഒടുവിൽ ഒരിടത്തെത്തിയപ്പോൾ അവിടെ കുറെ അസ്ഥികൾ കുന്നുകൂടിക്കിടക്കുന്നത് അവൻ കണ്ടു. അത് തന്റെ കുതിരയുടെ എല്ലുകളാണെന്ന് അവൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അവൻ സങ്കടം സഹിക്കാനായില്ല. ഇനിയുള്ള ദൂരം എങ്ങനെ സഞ്ചരിക്കുമെന്ന ചിന്തയും അവനെ ആശങ്കപ്പെടുത്തി.

ഇവാൻ രാജകുമാരൻ രണ്ടും കല്പിച്ചു മുന്നോട്ടു നടന്നു. കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ ഒരു ചെന്നായ എതിരേ വന്നു. ആ ചെന്നായ ഇവാന്റെ മുഖത്തേക്കുതന്നെ തുറിച്ചുനോക്കി ചോദിച്ചു:

‘കുമാരാ, അങ്ങനതാണ് ആകെ ദുഃഖാകുലനായിരിക്കുന്നത്? കാര്യമെന്തെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒരുപക്ഷേ, എനിക്ക് നിങ്ങളെ സഹായിക്കാനാ യേക്കും.’

‘നീ പറഞ്ഞത് തീർത്തും ശരിതന്നെ. തീപ്പക്ഷിയെ അന്വേഷിച്ചിറങ്ങിയ ഒരു രാജകുമാരനാണ് ഞാൻ. ക്ഷീണംമൂലം ഞാനൊന്നുറങ്ങിപ്പോയി. അപ്പോഴേക്കും ഏതോ ദുഷ്ടൻ എന്റെ കുതിരയെ തിന്നുകളഞ്ഞു. ഇനി എങ്ങനെ തീപ്പക്ഷിയുടെ അടുത്തെത്തുമെന്ന ദുഃഖമാണെന്നിക്ക്,’ ഇവാൻ വിവരിച്ചു.

‘ക്ഷമിക്കണം കുമാരാ. അങ്ങയുടെ കുതിരയെ തിന്നത് ഞാൻതന്നെയാണ്. അതുപക്ഷേ, അങ്ങയുടെ കുതിരയാണെന്ന് അറിഞ്ഞുകൊണ്ടായിരുന്നില്ല. ഏതായാലും അങ്ങയോടു ചെയ്ത തെറ്റിന് ഞാൻ പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യാം. അങ്ങ് എത്ര നേരം കുതിരപ്പുറത്ത് സഞ്ചരിച്ചാലും തീപ്പക്ഷിയുടെ

അടുത്തെത്തില്ല. ഇനി മുതൽ ഞാൻ അങ്ങയുടെ വാഹനമായിരിക്കും. അങ്ങന്റെ പുറത്തു കയറിയിരുന്നാൽ മതി. ബാക്കിക്കാര്യം ഞാനേറ്റു,' ചെന്നായ പറഞ്ഞു.

ഇവാൻ ചെന്നായയുടെ പുറത്തു കയറിയിരുന്നു. അവനെ അർദ്ധുത പ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ചെന്നായ അതിവേഗം പാഞ്ഞു. പിന്നെ അത് നില തുണിന്നുയർന്ന് ആകാശത്തുകൂടെ പറന്നു. അതൊരു സാധാരണ ചെന്നായയല്ലെന്ന് അവനുറപ്പായി. അതിന്റെ പുറത്തുനിന്ന് വീണ്ണുപോ കാതിരിക്കാൻ ഇവാൻ മറുകെപ്പിടിച്ചിരുന്നു.

കുറെ ദൂരം താണ്ടി ചെന്നായ ഒരു സ്വർണക്കൊട്ടാരത്തിനു മുന്നിലിറങ്ങി. കണ്ണുബിടുന്ന പ്രകാശമായിരുന്നു ആ കൊട്ടാരത്തിൽനിന്ന് പ്രസരിച്ചത്.

'ഇതാണോ തീപ്പക്ഷിയുടെ കൊട്ടാരം?'

കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് കൈ ചൂണ്ടി ഇവാൻ തിരക്കി.

'അതേ കുമാരാ, തീപ്പക്ഷിയെ കൈക്കലാക്കുന്നത് വളരെ ശ്രദ്ധയോടെ വേണം. ഇപ്പോൾ കാവൽക്കാരെല്ലാം നല്ല മയക്കത്തിലാണ്. ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ അകത്തു ചെന്ന് സ്വർണക്കൂടും തുറന്ന് തീപ്പക്ഷിയെ പിടികൂടുകുപ്പായത്തിനുള്ളിലാക്കണം. എന്നാൽ ഒരു കാരണവശാലും ആ സ്വർണക്കൂട് എടുത്തുകൂടാ. അതപകടമാകും,' ചെന്നായ ഗൗരവത്തിൽ പറഞ്ഞു.

ഇവാൻ ആ നിർദ്ദേശം അനുസരിച്ച് കൊട്ടാരത്തിൽ കടന്നു. ഭാഗ്യവശാൽ കാവൽക്കാരാരും അതറിഞ്ഞില്ല. കൊട്ടാരത്തിലെ മുറികൾ ഓരോന്നായി തുറന്ന് അവനൊരു അറയ്ക്കു മുന്നിലെത്തി. അതിന്റെ വാതിലു തുറന്നപ്പോൾ സ്വർണക്കൂട്ടിൽ ഇരുന്നുറങ്ങുന്ന തീപ്പക്ഷിയെ അവൻ കണ്ടെത്തി. തീപ്പക്ഷിക്കാണോ സ്വർണക്കൂടിനാണോ കൂടുതൽ തിളക്കമെന്നറിയാതെ അവൻ കുഴങ്ങി. അവൻ കൂടു തുറന്ന് പക്ഷിയെ കീഴയിലാക്കി. എന്നാൽ, സ്വർണക്കൂട് അവിടെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോരാൻ അവൻ മനസ്സു വന്നില്ല. ചെന്നായയുടെ വിലക്ക് ലംഘിച്ച് അവനൊടുവിൽ ആ കൂട് എടുക്കുകതന്നെ ചെയ്തു.

അതോടെ ആകെ പ്രശ്നങ്ങളായി.

സ്വർണക്കൂട് എടുത്തയുടൻ അവിടമെങ്ങും ശബ്ദമുഖരിതമായി. ആ ബഹളം കേട്ടു വന്ന കാവൽക്കാർ 'കള്ളനെ'ന്നു വിശേഷിപ്പിച്ച് ഇവാനെ പിടികൂടി. താൻ കള്ളനല്ലെന്ന് പലകുറി പറഞ്ഞിട്ടും അവരവനെ വിട്ടില്ല. അവരവനെയുംകൊണ്ട് മഹാരാജാവിന്റെ മുന്നിലെത്തി.

'പ്രഭോ, നമ്മുടെ കൊട്ടാരത്തിൽക്കടന്ന് സ്വർണക്കൂടും തീപ്പക്ഷിയെയും മോഷ്ടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചവനാണ് ഇവാൻ. ഇവനുള്ള ശിക്ഷ അങ്ങു

തന്നെ വിധിച്ചാലും!'

കാവൽക്കാർ പറഞ്ഞു.

'ങ്ഹും, എന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽക്കടന്ന് തീപ്പക്ഷിയെ മോഷ്ടിക്കാൻ നിനക്കെങ്ങനെ ധൈര്യം വന്നു?'

രാജാവ് അവന്റെ മുഖത്തേക്ക് തറപ്പിച്ചു നോക്കി.

'മഹാരാജാവേ, അങ്ങയുടെ തീപ്പക്ഷിയെ പിടികൂടാൻ ഞാൻ വന്നു എന്നത് സത്യംതന്നെയാണ്. എന്നാൽ ഞാനൊരു കള്ളനല്ല. നാടെങ്ങും കേളികേട്ട രാജാവിന്റെ ഇളയ മകൻ ഇവാനാണ്.'

അവൻ ധൈര്യപൂർവ്വം പറഞ്ഞു.

'നിങ്ങളുടെ വാക്ചാതുരി അപാരംതന്നെ. പാതിരാത്രിയിൽ എന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽക്കടന്ന് തീപ്പക്ഷിയെ കൈക്കലാക്കിയ നിങ്ങളെ കള്ളനെന്നല്ലാതെ മറ്റെന്തു വിളിക്കാനാണ്? വേണമെങ്കിൽ 'കള്ളൻ രാജകുമാരൻ' എന്നു വിളിക്കാം. മതിയോ?'

രാജാവ് പരിഹാസത്തോടെ ചോദിച്ചു.

'എങ്കിൽ എനിക്ക് അങ്ങയിലും മോഷണക്കുറ്റം ചുമത്തേണ്ടിവരും. കാരണം, അങ്ങയുടെ തീപ്പക്ഷി ഞങ്ങളുടെ കൊട്ടാരത്തിലെ ഉദ്യാനത്തിൽക്കടന്ന് സ്വർണ ആപ്പിൾ സ്ഥിരമായി മോഷ്ടിച്ചു തിന്നു. അതു കൊണ്ടാണ് അതിനെ പിന്തുടർന്ന് ഞാനിവിടെയെത്തിയത്,' ഇവാൻ തിരിച്ചടിച്ചു.

'അതു ശരിയായിരിക്കും. പക്ഷേ, നീയിപ്പോൾ എന്റെ തടവിലാണ്. എനിക്കുവേണ്ടി നീയൊരു കാര്യം ചെയ്താൽ പ്രതിഫലമായി തീപ്പക്ഷിയെയും സ്വർണക്കൂടും തന്നെയയ്ക്കാം.'

രാജാവ് വ്യവസ്ഥ വെച്ചു.

'അതെന്താണ്?'

അതറിയാൻ ഇവാൻ തിടുക്കമായി.

'പറയാം. കുറെ ദൂരെയുള്ള രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ ദേഹമാസകലം സ്വർണരോമങ്ങൾ നിറഞ്ഞ അർദ്ധുതക്കുതിരയുണ്ട്. അതിനെ ജീവനോടെ കൊണ്ടുവന്നു തന്നാൽ മാത്രം മതി,' രാജാവ് പറഞ്ഞു.

തീപ്പക്ഷിയെയും കൂടും ഉപേക്ഷിച്ച് ഇവാൻ നിരാശനായി പുറത്തിറങ്ങി.

'അത്യാഗ്രഹംകൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞ കാര്യം അങ്ങ് മറന്നു, അല്ലേ?' ചെന്നായ ചോദിച്ചു.

'എന്നോടു ക്ഷമിക്കൂ. ആ അവിവേകംമൂലം ഞാനൊരു ഊരാക്കുടുക്കിലാണ് ചെന്നുപെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഏതോ രാജാവിന്റെ സ്വർണരോമമുള്ള

കുതിരയെ കൊണ്ടുവന്നാലേ തീപ്പക്ഷിയെ കിട്ടൂ.'

ഇവാൻ നിരാശനായി. അതു കണ്ട് ചെന്നായ അദ്ദേഹത്തെ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

'കുമാരാ, വിഷമിക്കരുത്. ആ കുതിര എവിടെയുണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാം. എന്റെ പുറത്തിരുന്നോളൂ. ഞൊടിയിടയിൽ ഞാനങ്ങയെ ആ രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിനു മുന്നിലെത്തിക്കാം. അങ്ങ് ആരുമറിയാതെ ചെന്ന് കുതിരയെ കൊണ്ടുവരണം. പക്ഷേ, അതിന്റെ സ്വർണക്കടിഞ്ഞാൺ തൊട്ടുപോകരുത്. അതെടുത്താൽ വലിയ അപകടത്തിലാവും ചെന്നു ചാടുക.'

ചെന്നായ ഇവാനെയുംകൊണ്ട് പാഞ്ഞു. വളരെ വേഗം അവർ ആ രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിനു മുന്നിലെത്തി. കഴിഞ്ഞ തവണത്തേതു പോലെ അബദ്ധം പിണയരുതെന്ന് ഓർമ്മപ്പെടുത്തി ചെന്നായ അവനെ ലായത്തിലേക്ക് പറഞ്ഞയച്ചു.

ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന കാവൽക്കാരെ മറികടന്ന് ഇവാൻ അകത്തു കടന്നു. ലായത്തിലെ നിരവധി കുതിരകൾക്കിടയിൽ നിന്നും സ്വർണരോമമുള്ള കുതിരയെ അവൻ വേഗം തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ലക്ഷണമൊത്ത ആ കുതിരയെയുംകൊണ്ട് പുറത്തു കടക്കാൻ ഭാവിച്ചപ്പോഴാണ് അതിന്റെ സ്വർണക്കടിഞ്ഞാൺ അവന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടത്. വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന കടിഞ്ഞാൺ അവിടെ കളഞ്ഞിട്ടു പോരാൻ അവൻ തയ്യാറായില്ല. കടിഞ്ഞാൺ എടുക്കരുതെന്ന ചെന്നായയുടെ വാക്കുകൾ മറന്ന് അവനത് കൈയിലെടുത്തു.

അതോടെ കാര്യങ്ങൾ അവതാളത്തിലായി.

കടിഞ്ഞാൺ തൊട്ടതും അവിടമെങ്ങും പ്രകാശം നിറഞ്ഞു. പെരുമ്പറകളിൽനിന്നും താനേ ശബ്ദമുയർന്നു. അതു കേട്ട് ഓടിയെത്തിയ ഭടന്മാർ അവനെ പിടികൂടി രാജാവിന്റെ മുന്നിലെത്തിച്ചു. രാജാവ് അവനെ ചോദ്യം ചെയ്തു.

'ഒരു രാജകുമാരൻ എത്ര ഗതികെട്ടാലും അന്യന്റെ മുതൽ മോഷ്ടിക്കാനിറങ്ങില്ല. നിങ്ങൾ അതും ചെയ്തു. മാപ്പർഹിക്കാത്ത കുറ്റമാണത്. ഏറ്റവും കഠിനമായ ശിക്ഷതന്നെ ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു വിധിക്കും!'

രാജാവ് അവനെ തറപ്പിച്ചു നോക്കി.

'അരുത് മഹാരാജാവേ, എന്നെ അങ്ങനെ വിളിക്കരുത്. സാഹചര്യമാണ് എന്നെക്കൊണ്ട് ഈ പ്രവൃത്തി ചെയ്യിച്ചത്. ഞങ്ങളുടെ തോട്ടത്തിലെ സ്വർണ ആപ്പിൾ മോഷ്ടിച്ച തീപ്പക്ഷിയെ പിടികൂടാനാണ് ഞാൻ അയൽരാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തിയത്. ദൗർഭാഗ്യവശാൽ

ഞാൻ പിടിക്കപ്പെട്ടു. ആ പക്ഷിയെ നൽകുന്നതിന് അദ്ദേഹം മുന്നോട്ടുവെച്ച വ്യവസ്ഥ അങ്ങയുടെ സ്വർണരോമമുള്ള കുതിരയെ വേണമെന്നാണ്. അതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഞാനിവിടെ വന്നത്,' ഇവാൻ വിശദീകരിച്ചു.

'കാര്യമൊക്കെ ശരിതന്നെ. എന്നാലും നിങ്ങളിപ്പോൾ എന്റെ മുന്നിൽ അപരാധി തന്നെയാണ്. എന്റെ വാക്കുകൾ അനുസരിച്ചാൽ ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് മാപ്പുതരാം. കൂടാതെ എന്റെ കുതിരയെയും കടിഞ്ഞാണും തരികയും ചെയ്യാം.'

രാജാവ് പറഞ്ഞുനിർത്തി.

'അതിനുവേണ്ടി ഞാനെന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നു പറഞ്ഞാലും.'

ഇവാൻ ആകാംക്ഷയായി.

'കേട്ടോളൂ. ഇവിടെനിന്ന് ശതകാതം ദൂരത്തിൽ ഒരു രാജാവുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുന്ദരിയായ മകൾ യെലേനയെ എനിക്കു കൊണ്ടുവന്നു തരണം,' രാജാവ് പറഞ്ഞു.

ഇവാൻ നിരാശയോടെ പുറത്തിറങ്ങി. ചെന്നായ അവനെക്കാത്ത് പുറത്തുതന്നെ നിന്നിരുന്നു.

'പിന്നെയും അപകടത്തിൽ ചാടിയല്ലേ?'

ചെന്നായ അവനെ രുക്ഷമായി നോക്കി.

'അതെ. നിന്റെ വാക്കുകൾ കേൾക്കാതിരുന്നതിന്റെ ഫലം ഞാനനുഭവിച്ചു. ഏതോ രാജകുമാരിയെ കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്താലേ അദ്ദേഹം കുതിരയെ തരൂ,' ഇവാൻ നിരാശ നിറഞ്ഞ ശബ്ദത്തിൽ പറഞ്ഞു.

'കുമാരൻ എന്റെ പുറത്തിരുന്നോളൂ. യെലേന എന്ന രാജകുമാരി എവിടെയുണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാം. പക്ഷേ, ഇക്കുറി ഞാൻ അങ്ങയെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് വിടില്ല. ഞാൻതന്നെ പോയി കുമാരിയെ കൊണ്ടുവന്ന് അങ്ങയെ ഏല്പിക്കാം.'

ഇതും പറഞ്ഞ് ചെന്നായ അവനെയുംകൊണ്ട് പാഞ്ഞു. കൊട്ടാരത്തിനു മുന്നിൽ ഇവാനെ നിർത്തി ചെന്നായ ഉദ്യാനത്തിലേക്കു ചെന്നു. അവിടെ സുന്ദരിയായ യെലേന രാജകുമാരി തോഴിമാരുമൊത്ത് കളിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ചെന്നായ ക്ഷമയോടെ മരത്തിന്റെ മറവിൽ കാത്തു നിന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ തോഴിമാരിൽനിന്ന് ഒറ്റപ്പെട്ടു. ഈ തക്കത്തിനു ചെന്നായ അവളെപ്പിടിച്ച് മടങ്ങിപ്പോന്നു.

യെലേനയെ കണ്ടതും ഇവാന്റെ മുഖം സന്തോഷംകൊണ്ട് വിടർന്നു. ഇത്ര സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതിയെ മുൻപൊന്നും അവൻ കണ്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. സുമുഖനായ ഇവാനെ അവൾക്കും ഇഷ്ടമായി.

ചെന്നായ ഇരുവരെയും പുറത്തു കയറ്റി യാത്ര തുടങ്ങി. പെട്ടെന്ന് ഇവാന്റെ മുഖത്ത് ദുഃഖം തളംകെട്ടി. അതു കണ്ടറിഞ്ഞ് ചെന്നായ കാര്യം തിരക്കി:

‘കുമാരാ, അങ്ങ് ആഗ്രഹിച്ചപോലെ രാജകുമാരിയെ കിട്ടി. ഇനി കുമാരിയെ കൊടുത്ത് കുതിരയെയും കുതിരയെ കൊടുത്ത് തീപ്പക്ഷിയെയും വാങ്ങാമല്ലോ. എന്നിട്ടുമെന്താണ് അങ്ങ് ഇങ്ങനെ വ്യസനിക്കുന്നത്?’

ചെന്നായ ചോദിച്ചു.

‘അതിന് മതിയായ കാരണമുണ്ട്. ഇവൾ ഇതിനകം എന്റെ ഹൃദയം കവർന്നുകഴിഞ്ഞു. എനിക്കിവളെ രാജാവിനു വിട്ടുകൊടുക്കാനാവില്ല. എന്നാൽ, എനിക്കാ കുതിരയെ കിട്ടുകയും വേണം. അതിനെന്തു ചെയ്യും?’

ഇവാൻ വിശദീകരിച്ചു.

‘അങ്ങയുടെ ആഗ്രഹം നടക്കും. നമുക്ക് ഈ കുമാരിയെ കാട്ടിൽ ഒളിപ്പിക്കാം. പിന്നെ, ഞാൻ കുമാരിയുടെ വേഷം ധരിച്ച് കൊട്ടാരത്തിലെത്താം. അപ്പോൾ കാര്യം സാധിക്കുമല്ലോ?’

ചെന്നായ നിന്നിടത്തുനിന്നൊരു ചാട്ടം ചാടി. അടുത്ത നിമിഷം അവൻ യെലേന രാജകുമാരിയായി മാറി. കുമാരിയെ ഭദ്രമായി ഒരിടത്ത് ഒളിപ്പിച്ചശേഷം ഇവാൻ ചെന്നായകുമാരിയെയുംകൊണ്ട് കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. യെലേനയെ കണ്ട സന്തോഷത്തിൽ രാജാവ് കുതിരയെയും കടിഞ്ഞാണും നൽകി ഇവാനെ മടക്കിയയച്ചു. ഇവാൻ പുറത്തുവന്ന് കുമാരിയെയും കൂട്ടി മടങ്ങി.

രാത്രി യെലേനയ്ക്കൊപ്പം കഴിയാൻ അന്തഃപുരത്തിലെത്തിയ രാജാവ് അവിടെ ചെന്നായയെ കണ്ട് ബോധശൂന്യനായി. ഈ തക്കത്തിന് ചെന്നായ കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നും പുറത്തുചാടി ഇവാനും കുമാരിക്കു മൊപ്പമെത്തി.

കുതിരപ്പുറത്ത് സഞ്ചരിക്കുമ്പോഴും ഇവാന്റെ മുഖത്തെ സങ്കടം മാറിയിരുന്നില്ല. അതു കണ്ട് ചെന്നായ ചോദിച്ചു.

‘കുമാരിയെയും കുതിരയെയും കിട്ടിയിട്ടും അങ്ങയുടെ വിഷമം മാറിയില്ലേ? ഇനിയെന്തു കാര്യമാണ് അങ്ങയെ അലട്ടുന്നത്.’

‘കുമാരിയെ എനിക്ക് സ്വന്തമാക്കാനായി എന്നത് സത്യംതന്നെ. എന്നാൽ, എനിക്കുടനെ ഈ കുതിരയെ കൈവിടേണ്ടിവരുമല്ലോ. അതിനെനിക്ക് മനസ്സ് വരുന്നില്ല. കുതിരയെ കൊടുക്കാതെതന്നെ തീപ്പക്ഷിയെ കിട്ടാനുള്ള മാർഗം പറഞ്ഞുതരാമോ?’

ഇവാൻ ചോദിച്ചു.

‘അത് എളുപ്പമല്ലേ? കുതിരയെയും കുമാരിയെയും ഒളിപ്പിച്ചശേഷം

ഞാൻ കുതിരയായി മാറാം. എന്നെ രാജാവിനെ ഏല്പിച്ച് തീപ്പക്ഷിയെയും വാങ്ങി പോയ്ക്കൊള്ളുക. രക്ഷപ്പെടാനുള്ള വഴി എനിക്ക് നന്നായറിയാം.’

ചെന്നായയുടെ നിർദ്ദേശം സ്വീകരിച്ച ഇവാൻ അവരെ കാട്ടിൽ ഒളിപ്പിച്ചു. സ്വർണരോമമുള്ള കുതിരയായി മാറിയ ചെന്നായയെ അവൻ രാജാവിനെ ഏല്പിച്ചു. സന്തുഷ്ടനായ രാജാവ് തീപ്പക്ഷിയെയും സ്വർണക്കൂടും അവന് സമ്മാനിച്ചു. അവൻ അതുമായി പുറത്തുവന്ന്, കുമാരിയെയും കൂട്ടി കുതിരപ്പുറത്ത് തന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു മടങ്ങി. വഴിയേ അവർ ഒരു പുഴയുടെ കരയിൽ വിശ്രമിക്കാനായി കിടന്നു. വളരെ വേഗം അവർ ഉറങ്ങിപ്പോയി.

ഈ സമയത്താണ് തീപ്പക്ഷിയെത്തേടി കിഴക്കോട്ടും പടിഞ്ഞാട്ടും പോയ ജ്യേഷ്ഠന്മാർ വെറുംകൈയോടെ മടങ്ങിയെത്തിയത്. തീപ്പക്ഷി, സ്വർണരോമമുള്ള കുതിര, കടിഞ്ഞാൺ, സ്വർണക്കൂട് എന്നിവ സ്വന്തമാക്കി അനുജൻ അവിടെ കിടന്നുറങ്ങുന്നത് അവർ അപ്പോഴാണ് കാണുന്നത്. തങ്ങൾക്ക് സാധിക്കാനാവാത്തത് ഇവാൻ സാധിച്ചതിൽ അവർക്ക് അസൂയ തോന്നി. ഇവാനെ വധിച്ച് അതെല്ലാം തട്ടിയെടുക്കുവാൻ അവർ തീരുമാനിച്ചു. അവർ വാൾകൊണ്ട് ഒറ്റവെട്ടിന് ഇവാന്റെ തലയും ഉടലും രണ്ടാക്കി! യെലേനയെ ഭീക്ഷണിപ്പെടുത്തി കൂടെക്കൂട്ടി. തീപ്പക്ഷിയും കുതിരയും അവർക്കൊപ്പം കൂടി.

മുത്ത കുമാരന്മാർ രാജാവിനെ കണ്ട് തങ്ങൾ നേടിയതെല്ലാം കാഴ്ചവെച്ചു. അവരുടെ കഴിവിൽ രാജാവ് അഭിമാനം പുണ്ടു. യെലേനയ്ക്കൊക്കട്ടെ, ജീവഭയംമൂലം യാഥാർഥ്യമൊന്നും തുറന്നുപറയാൻ ധൈര്യം വന്നതുമില്ല.

അതിനിടെ രാജകൊട്ടാരത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ട ചെന്നായ ഇവാനെ പിന്തുടർന്നെത്തി. അപ്പോഴാണ് അവന്റെ തലയും ഉടലും വേർപെട്ടു കിടക്കുന്നതു കണ്ടത്! അവനു വല്ലാത്ത വിഷമം തോന്നി. കുമാരന്റെ ജീവൻ രക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ ജീവജലം കിട്ടിയേ തീരൂ. ചെന്നായ അതിലേ വന്ന കാക്കക്കുഞ്ഞിനെ പിടികൂടി. കാക്കക്കുഞ്ഞ് ഉറക്കെ കരഞ്ഞു. ആ കരച്ചിൽ കേട്ട് അമ്മക്കാക്ക ഓടിയെത്തി.

‘ചെന്നായേ, നീയെന്തിനാണ് എന്റെ കുഞ്ഞിനെ പിടികൂടിയത്?’

അമ്മക്കാക്ക കരളുരുകി ചോദിച്ചു.

‘വേറെ നിവൃത്തിയില്ലാഞ്ഞിട്ടാണ് കാക്കമ്മേ. ഞാൻ നിന്റെ കുഞ്ഞിനെ ഒന്നും ചെയ്തില്ല. ഈ പാവം കുമാരനെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കാനായി കുറച്ച് ജീവജലം വേണം. നീയതു കൊണ്ടുവന്നാൽ ഞാൻ കുഞ്ഞിനെ

വിട്ടുതരാം,' എന്നായ ശാന്തനായി പറഞ്ഞു.

കാക്ക അതിവേഗം പറന്ന് ജീവജലം കൊണ്ടുവന്നു. കുഞ്ഞിനെ വിട്ടു കൊടുത്ത് എന്നായ വാക്കുപാലിച്ചു. അവൻ കുമാരന്റെ തലയും ഉടലും ചേർത്തുവെച്ച് ജീവജലം പകർന്നു.

അദ്ഭുതം!

നീണ്ട ഉറക്കത്തിൽനിന്നെന്നപോലെ ഇവാൻ എഴുന്നേറ്റു. ചുറ്റും നോക്കി അവൻ പരിഭ്രമത്തോടെ ചോദിച്ചു:

'ങേ, ഞാനിതെവിടെയാണ്? എന്റെ കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന പ്രിയതമയും തീപ്പക്ഷിയും കുതിരയുമൊക്കെ എവിടെ?'

'കുമാരാ, അങ്ങ് ശാന്തനാവൂ. അങ്ങയുടെ ജ്യേഷ്ഠന്മാർ ചെയ്ത കടും കൈയാണിത്. ദുരമുത്ത അവർ അങ്ങയെ കൊന്ന് വിലപ്പെട്ടതെല്ലാം കൊണ്ട് കടന്നുകളഞ്ഞു. അവരിപ്പോൾ കൊട്ടാരത്തിൽ സുഖമായി കഴിയുന്നുണ്ടാവണം. ഇനിയൊട്ടും വൈകാതെ നമുക്കവരോട് പ്രതികാരം ചെയ്യണം,' എന്നായ കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചു.

അവൻ ഇവാനെ പുറത്തു കയറ്റി കൊട്ടാരത്തിലേക്കോടി. കുമാരനെ പുറത്തു നിർത്തി എന്നായ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് ഓടിക്കയറി. സായുധരായ കാവൽക്കാർക്കും അവനെ തടയാനായില്ല. അന്ത്യപുരത്തിൽ കിടന്നുറങ്ങുകയായിരുന്ന മുത്ത കുമാരന്മാരെ അവൻ കടിച്ചുകീറി!

മുത്ത പുത്രന്മാരുടെ ദുരവസ്ഥ രാജാവിനെ വേദനിപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ ഇവാൻ അവിടെയെത്തുകയും ജ്യേഷ്ഠന്മാരുടെ കൊടുംവഞ്ചന വിവരിച്ചു കേൾപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. യെലേനയും നടന്നതെല്ലാം അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു. അതോടെ രാജാവിന്റെ സങ്കടം മാറി.

എന്നായ അവരോടു യാത്ര പറഞ്ഞ് മടങ്ങിപ്പോയി.

അധികം വൈകാതെ ഇവാൻ യെലേനയെ വിവാഹം കഴിച്ചു. രാജാവിന്റെ കാലശേഷം അവൻ രാജാവായി. തീപ്പക്ഷിയോടും സ്വർണശോഭയുള്ള കുതിരയോടുംമൊപ്പം അവർ ദീർഘകാലം സുഖമായി കഴിഞ്ഞു.

(ഇവാനെ ചതിച്ചുകൊന്ന മുത്ത ജ്യേഷ്ഠന്മാർ കൊട്ടാരത്തിലെത്തും മുൻപേ എന്നായ അവരെ വകവരുത്തിയെന്നുമുണ്ട് ഒരു പാഠഭേദം.)

പടയാളിയും നാഗകന്യകയും

പഴയ സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ കൊസാക്കുകൾ എന്നറിയപ്പെട്ട പടയാളികളിൽ ഒരാൾ കുതിരപ്പുറത്ത് കുന്തവുമേന്തി ദീർഘയാത്ര ചെയ്യുകയായിരുന്നു. കുറെ ദൂരം താണ്ടി അയാളൊരു കാട്ടിലെത്തി. അപ്പോഴാണ് അവിടെയൊരു വലിയ വൈക്കോൽത്തൂറു അയാൾ കണ്ടത്. കാട്ടിലെങ്ങനെയാണ് വൈക്കോൽത്തൂറു ഉണ്ടായതെന്നോർത്ത് അയാൾ അമ്പരന്നു. നല്ല ക്ഷീണം തോന്നിയതിനാൽ അയാൾ കുതിരപ്പുറത്തുനിന്ന് താഴെയിറങ്ങി. അവിടെയിരുന്ന് അല്പം വിശ്രമിച്ചിട്ടാവാം ഇനി യാത്രയെന്ന് അയാൾ തീരുമാനിച്ചു.

അയാൾ വൈക്കോൽത്തൂറുവിൽ ചാരിയിരുന്ന് തന്റെ പൈപ്പിൽ പുകയില നിറച്ച് കത്തിച്ചു. അത് പലവട്ടം വലിച്ചു. അതിൽനിന്ന് ഒരു തീപ്പൊരി വൈക്കോൽത്തൂറുവിലേക്ക് തെറിച്ചുവീണത് അയാളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടില്ല. അല്പം കഴിഞ്ഞ് അയാൾ ഒന്നുമറിയാത്തപോലെ എഴുന്നേറ്റ്, തന്റെ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി ഓടിപ്പോയി.

അയാൾ കുറച്ചു ദൂരം മുന്നോട്ടു പോയതും ഒരു സ്ത്രീയുടെ നിലവിളി കേട്ടു. തിരിഞ്ഞുനോക്കിയ അയാൾ കണ്ടത് വൈക്കോൽത്തൂറു ആളി ക്കത്തുന്നതാണ്! സ്ത്രീയുടെ കരച്ചിൽ വീണ്ടും കേട്ട് അയാൾ അങ്ങോട്ട് ചെന്നു. കത്തിയാളുന്ന വൈക്കോൽത്തൂറുവിന്റെ നടുവിലായി അതി സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതി നിലകുന്നു! ആ സൗന്ദര്യം പടയാളിയെ അമ്പ രപ്പിച്ചു. എന്നാൽ തീനാളങ്ങൾ അവളുടെ ശരീരത്തിലേക്ക് ഉടനെ പടരു മെന്ന അവസ്ഥയായിരുന്നു അപ്പോൾ.

‘ഏയ് ധീരയോദ്ധാവേ, എന്നെയൊന്ന് രക്ഷിക്കണം.’

അവൾ പരിഭ്രമത്തോടെ വിളിച്ചുകൂവി.

‘സുന്ദരി, എനിക്കെന്തു ചെയ്യാനാവും? നിനക്കു ചുറ്റും തീയാളിക്കഴി ണ്തല്ലോ. ഇനി എനിക്കെങ്ങനെ അവിടെയെത്താൻ പറ്റും?’

അയാൾ നിസ്സഹായനായി ചോദിച്ചു.

‘സംസാരിച്ചുനിലക്കാൻ നേരമില്ല. നിങ്ങൾ ആ കുന്തം ഇങ്ങോട്ട് നീട്ടു. ഞാനതിൽ പിടിച്ച് രക്ഷപ്പെട്ടോളാം,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

പടയാളി രണ്ടാമതൊന്നാലോചിക്കാതെ തന്റെ കുന്തം തീയിലേക്കു നീട്ടി. അടുത്ത നിമിഷം അയാളെ അമ്പരപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആ സുന്ദരി ഒരു നാഗകന്യകയായി മാറി! അയാൾക്ക് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാനാവും മുൻപ് നാഗകന്യക കുന്തത്തിലൂടെ ഇഴഞ്ഞെത്തി അയാളുടെ കഴുത്തിൽ മൂന്നു ചുറ്റു ചുറ്റി! അതു കണ്ട് പടയാളി ആകെ ഭയന്നുപോയി. അവൾ ആരെന്നോ അവളുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്തെന്നോ അയാൾക്ക് മനസ്സിലായില്ല.

അടുത്ത നിമിഷം നാഗകന്യക മനുഷ്യശബ്ദത്തിൽ സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി. അയാളുടെ കഴുത്തിലെ പിടി വിടാതെതന്നെയായിരുന്നു അത്.

‘യോദ്ധാവേ, നിങ്ങൾ ഒന്നുകൊണ്ടും പേടിക്കണ്ട. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ശത്രുവൊന്നുമല്ല. പക്ഷേ, നിങ്ങളുടെ കഴുത്തിൽനിന്നും ഞാനത്രവേഗം ഒഴിഞ്ഞുപോകുമെന്ന് കരുതരുത്. നിങ്ങൾ എന്നെയുംകൊണ്ട് കുറച്ചുക ലെയുള്ള തകരരാജ്യത്തേക്ക് പോകണം. മറ്റെവിടേക്കും പോകാതെ ഏഴു വർഷം അവിടെ കഴിയണം. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ നിങ്ങൾക്ക് ഗുണമുണ്ടായേക്കും.’

പടയാളി ഗത്യന്തരമില്ലാതെ അവളെ അനുസരിച്ചു. തകരരാജ്യം തേ ടിയുള്ള യാത്ര അയാൾ അപ്പോൾത്തന്നെ തുടങ്ങി. ഏതാനും ദിവസം കൊണ്ട് അവിടെയെത്താം എന്നായിരുന്നു അയാളുടെ കണക്കുകൂട്ടൽ. എന്നാൽ ഏറെ ദൂരം താണ്ടിയിട്ടും അയാൾക്ക് ആ രാജ്യത്തിന്റെ പൊടി പോലും കണ്ടെത്താനായില്ല. നാഗകന്യയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം കാടും

മലയും പുഴയും കടന്നായിരുന്നു യാത്ര. യാത്ര ചെയ്ത് അയാളുടെ ദേഹം തളർന്നു. വീണ്ടും കുറെ ദൂരംകൂടി ചെന്നപ്പോൾ ചെങ്കുത്തായ ഒരു കുന്നും അതിനു മുകളിൽ ഒരു തകരക്കാട്ടാരവും കണ്ട് അയാളുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു.

‘ഇതാണോ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ തകരക്കാട്ടാരം?’

പടയാളി ചോദിച്ചു.

‘തീർച്ചയായും. നിങ്ങളെപ്പോലെ ധീരനായ ഒരാൾക്കേ എന്നെ ഇവി ടെയെത്തിക്കാനാവൂ എന്നറിയാമായിരുന്നു. എന്റെ വിശ്വാസം തെറ്റി യില്ല. ആട്ടെ, നമ്മുടെ യാത്ര എത്ര നീണ്ടു എന്ന് പറയാമോ?’

നാഗകന്യക തിരക്കി.

‘പത്തു നാൾ? ഇരുപതു നാൾ? അതോ അതിലും കൂടുതലോ?’

അയാൾക്ക് ഒരേത്തുംപിടിയും കിട്ടിയില്ല. അതു കണ്ട് നാഗകന്യക പൂഞ്ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു:

‘ധീരയോദ്ധാവേ, നിങ്ങളെന്നെ ചുമന്നു നടക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് ഇന്നേക്ക് ഏഴു വർഷം കഴിഞ്ഞു! വ്യവസ്ഥപ്രകാരം ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്വത ന്ത്രനാക്കുകയാണ്. ജീവിതയാത്രയിൽ എപ്പോഴെങ്കിലും ഇനിയും കണ്ടു മുട്ടാനാവുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. ഞാൻമുലമുണ്ടായ ഉപദ്രവങ്ങൾക്ക് മാപ്പുചോദിക്കുന്നതോടൊപ്പം ദുഷ്കരമായ ഈ യാത്ര പൂർത്തീകരിച്ചു തന്നതിന് നന്ദിയും പറയുന്നു. നിങ്ങൾക്ക് നല്ലതേ വരൂ!’

അടുത്ത നിമിഷം നാഗകന്യക അയാളുടെ കഴുത്തിൽനിന്നും ഇഴഞ്ഞ് താഴെയിറങ്ങി. അവൾ മണ്ണിൽ സ്പർശിച്ചതും പഴയ സുന്ദരിയായി മാറി! പിന്നെ, ഞൊടിയിടയ്ക്കുള്ളിൽ അപ്രത്യക്ഷയാവുകയും ചെയ്തു.

ഇതെല്ലാം കണ്ട് പടയാളി അന്തിച്ചുനിന്നു. താൻ കണ്ടതും കേട്ടതും മെല്ലാം സ്വപ്നമാണോ യാഥാർഥ്യമാണോ എന്നുപോലും അയാൾക്കു വ്യക്തമായില്ല. രണ്ടും കല്പിച്ച് അയാൾ കുതിരപ്പുറത്ത് ചാടിക്കയറി. കുതിര അയാളെയുംകൊണ്ട് കുത്തനെയുള്ള കൂന്ന് അനായാസം കയറി തകരക്കാട്ടാരത്തിനു മുന്നിലെത്തി. കുതിരയെ പുറത്തു കെട്ടിയിട്ട് അയാൾ അവിടമെങ്ങും നടന്നുകണ്ടു. അവിടെ മനുഷ്യരുടെ സാന്നിധ്യം കാണാനായില്ല. എന്നാൽ, തകരക്കാട്ടാരത്തിന്റെ പ്രധാന കവാടം തുറ ന്നാണു കിടന്നിരുന്നത്. വരുന്നതു വരട്ടേയെന്ന് കരുതി അയാൾ കൊട്ടാ രത്തിനകത്തു കടന്നു.

മനോഹരമായി ഒരുക്കിയ അനേകം മുറികൾ കൊട്ടാരത്തിലുണ്ടാ യിരുന്നു. സ്പെട്രിക്കൊണ്ടുള്ള ചുമരുകളും വെള്ളിപ്പാത്രങ്ങളും കസവു വിരിപ്പുകളും എല്ലായിടത്തും കാണാനായി. എന്നാൽ, അതൊന്നും

പടയാളിയെ തെല്ലും സന്തോഷിപ്പിച്ചില്ല. തന്റെ നിലനില്പിനെക്കുറിച്ചു മാത്രമായിരുന്നു അയാളുടെ ചിന്ത.

‘ഈ ആഡംബരക്കൊട്ടാരംകൊണ്ട് എനിക്കെന്തു പ്രയോജനം? ഇവിടന്ന് എനിക്കെങ്ങോട്ടാണ് പോകാനാവുക? ആരാണെനിക്ക് ഭക്ഷണവും വെള്ളവും തരിക? ഇവിടെക്കിടന്ന് പട്ടിണികൊണ്ട് മരിക്കാനാവും എന്റെ തലവിധി.’

പാവാം പടയാളി! അയാൾ തന്റെ ദുരവസ്ഥ പറഞ്ഞത് അല്പം ഉറക്കെയായിപ്പോയി. അടുത്ത നിമിഷം അവിടെയൊരു മേശ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അതിൽ നിന്നെ വിവിധതരം ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും വീര്യമേറിയ വീഞ്ഞുമായിരുന്നു! പൊരിച്ച ഇറച്ചിയുടെയും മസാലകളുടെയും കൊതിപ്പിക്കുന്ന ഗന്ധം അയാളുടെ മുകളിലെത്തി. വിശന്നുവലഞ്ഞുനിന്ന അയാൾ അവയെല്ലാം ആർത്തിയോടെ വാരിവലിച്ചു തിന്നു. വീഞ്ഞും മദ്യവും കണക്കില്ലാതെ അകത്താക്കി.

തകരക്കൊട്ടാരത്തിലെ കാഴ്ചകൾ കണ്ടും സദാസമയം മദ്യപിച്ചും പടയാളി വളരെക്കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ പിന്നീട് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലും വീഞ്ഞും മദ്യവും യഥേഷ്ടം അയാൾക്കു കിട്ടി. രാപകൽഭേദമന്യേ കുടിച്ചു ലക്കുകെട്ട് അയാൾ മയങ്ങി കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ, എന്തെങ്കിലുമൊന്ന് മിണ്ടിയും പറഞ്ഞുമിരിക്കാൻ ആരുമില്ലാത്തത് അയാളെ നിരാശനാക്കി. ആ കൊട്ടാരം ഏതാണ്ടൊരു മാന്ത്രികക്കോട്ടപോലെ അയാൾക്കു തോന്നി. എവിടെത്തിരിഞ്ഞാലും ബലമുള്ള സ്ഫടികച്ചുമരുകൾ മാത്രം! കൊട്ടാരത്തിനകത്തേക്കോ പുറത്തേക്കോ ഉള്ള വഴി എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും അയാൾക്കു കണ്ടെത്താനായില്ല.

എങ്ങനെയെങ്കിലും ആ മാന്ത്രികക്കൊട്ടാരത്തിൽനിന്ന് പുറത്തു കടക്കണമെന്ന പടയാളിയുടെ ആഗ്രഹം സഫലമായില്ല. അതിനുള്ളിൽ ദേഷ്യം കടിച്ചമർത്തി അയാൾ കഴിഞ്ഞു. എന്നാലൊരുനാൾ അയാൾക്ക് സകല നിയന്ത്രണങ്ങളും നഷ്ടപ്പെട്ടു. കുപിതനായ പടയാളി തന്റെ കുന്തംകൊണ്ട് കണ്ണിൽക്കണ്ട സാധനങ്ങളെല്ലാം കുത്തിപ്പൊട്ടിച്ചു. കൊട്ടാരത്തിന്റെ ചില്ലുചുമരുകൾ വലിയ ശബ്ദത്തോടെ തകർന്നുവീണു. വെള്ളിപ്പാത്രങ്ങളും പരവതാനികളും പട്ടുവിരിപ്പുകളും കുത്തിക്കീറി. കൊട്ടാരം നശിപ്പിക്കുന്നതു കണ്ടെങ്കിലും അതിന്റെ ഉടമ അവിടെയെത്തിത്തന്നെ മോചിപ്പിക്കുമെന്നായിരുന്നു അയാളുടെ പ്രതീക്ഷ. എന്നാൽ, ആ പ്രതീക്ഷയും അസ്ഥാനത്തായി. ഒരു മനുഷ്യജീവിയും അങ്ങോട്ടാണ് എത്തിനോക്കിയതുപോലുമില്ല. തന്റെ തലവിധിയെ പഴിച്ച് അയാൾ അവിടെ കഴിഞ്ഞു. അയാളെ അർദ്ധുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് വിരുന്നുമേശ

പിന്നീടൊരിക്കൽക്കൂടി വിഭവങ്ങളാൽ നിറഞ്ഞു.

തിന്നും കുടിച്ചും ബോധംകെട്ടുറങ്ങിയും നാലു നാളുകൾക്കുടി പിന്നിട്ടു. അടുത്ത ദിവസം പടയാളി ജനലിലൂടെ നോക്കിയപ്പോൾ തന്റെ കുതിര പുറത്തു നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു. അപ്പോൾ കൊട്ടാരത്തിൽനിന്ന് പുറത്തേക്കുള്ള വഴിയും തെളിഞ്ഞു. അയാൾ ആഹ്ലാദത്തോടെ പുറത്തു കടന്ന് കുതിരപ്പുറത്ത് ചാടിക്കയറി. കുതിര അയാളെയുംകൊണ്ട് തകരക്കൊട്ടാരത്തിന്റെ ഉദ്യാനത്തിലെത്തി. അതു പിന്നെ ഒരടി മുന്നോട്ടു നീങ്ങിയില്ല. അയാൾ കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നിറങ്ങി ദൈവത്തെ സ്തമിച്ചു. അടുത്ത നിമിഷം അവിടെയൊരു പ്രകാശവലയമുണ്ടായി. തൊട്ടുപുറകേ നാഗകന്യക സുന്ദരിയുടെ രൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷയായി. ദീർഘകാലത്തിനുശേഷം ഒരു മനുഷ്യജീവിയെ കണ്ടെത്താനായതിന്റെ ആശ്വാസവും ആഹ്ലാദവും ആ മുഖത്ത് തെളിഞ്ഞു.

‘സുന്ദരീ, നീയെന്തിനാണ് എന്നെയിങ്ങനെ പിന്തുടരുന്നത്? സത്യത്തിൽ എന്താണ് നിന്റെ ലക്ഷ്യം?’

പടയാളി ചോദിച്ചു.

‘എല്ലാം പറയാം. എന്നെ ജീവനാശത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ച നിങ്ങളോട് എനിക്ക് തീർത്താൽ തീരാത്ത നന്ദിയുണ്ട്. എന്റേത് വലിയൊരു കഥയാണ്. ഞാനതു പറയാം’.

നാഗകന്യക ദീർഘനിശ്വാസം വിട്ടു. അവളുടെ കഥ കേൾക്കാനായി പടയാളി കാതുകൂർപ്പിച്ചു.

‘ഞാൻ ഒരു രാജാവിന്റെ ഏകമകളായിരുന്നു. ചെറുപ്രായംമുതൽത്തന്നെ എന്റെ അസാമാന്യസൗന്ദര്യം പല പുരുഷന്മാരെയും ആകർഷിച്ചു. ഞാനൊരിക്കൽ കുളികഴിഞ്ഞു പോകുന്നത് കോശേ എന്ന മരണമില്ലാത്ത ഭൂതത്തിന്റെ കണ്ണിൽപ്പെട്ടു. എന്റെ സൗന്ദര്യത്തിൽ മതിമറന്ന അയാൾ ബലമായി എന്നെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. അയാളെന്നെ ഒരു ഗുഹയിലാണ് പാർപ്പിച്ചത്. എല്ലാ ദിവസവും അയാൾ എന്റെയടുത്ത് വിവാഹാഭ്യർഥന നടത്തി. എന്നാൽ, ഞാനയാൾക്ക് വഴങ്ങിയില്ല. തന്റെ ആഗ്രഹം നടക്കില്ല എന്നു മനസ്സിലായതും ആ ദുഷ്ടനെന്ന നാഗകന്യകയാക്കി മാറ്റി. ഏഴാണ്ടു കാലം ഒരു ധീരയോദ്ധാവിന്റെ കഴുത്തിൽ ചുറ്റിക്കിടന്ന് ഈ തകരനഗരത്തിലെത്തിയാൽ എന്റെ ശാപം മാറുമെന്ന് എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. അങ്ങനെയാണ് ഞാൻ നല്ലവനായ നിങ്ങളെ ശല്യം ചെയ്തത്!

നാഗകന്യകയുടെ കഥ കേട്ട പടയാളി നെടുവീർപ്പിട്ടു.

‘വിചിത്രംതന്നെ നിങ്ങളുടെ കഥ!’

‘എനിക്കു ലഭിച്ച ഈ പുനർജന്മം എന്റെ മാതാപിതാക്കളെ സന്തോഷിപ്പിക്കാതിരിക്കില്ല. നമുക്കൊരുമിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ ചെന്നു കാണാം. അദ്ദേഹം നിങ്ങൾക്ക് ധാരാളം പണവും അമൂല്യമായ രത്നങ്ങളും സമ്മാനിക്കും. എന്നാൽ, ഒരു കാരണവശാലും നിങ്ങളവ സ്വീകരിക്കരുത്,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

‘പിന്നെ?’

പടയാളിക്ക് ആകാംക്ഷയായി.

‘നിങ്ങൾക്ക് ഇതൊന്നും വേണ്ടെന്നും രാജാവിന്റെ നിലവറയിലുള്ള ചെറിയ ചെപ്പുമാത്രം മതിയെന്നും തീർത്തുപറയണം. എന്തുവന്നാലും ആ ചെപ്പ് സ്വന്തമാക്കണം,’ നാഗകന്യക ഉപദേശിച്ചു.

‘ഇത്രയേറെ പണവും രത്നങ്ങളും വെടിഞ്ഞ് ചെറിയൊരു ചെപ്പ് നേടിയിട്ട് എനിക്കെന്താണ് കാര്യം?’

അയാൾ നെറ്റിച്ചുളിച്ചു.

‘അതൊരു സാധാരണ ചെപ്പല്ല. ആ ചെപ്പ് നിങ്ങൾ വലത്തേക്ക് തിരിച്ചാൽ ആ നിമിഷം അവിടെയൊരു കൊട്ടാരം പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. ഇടത്തേക്ക് തിരിച്ചാലോ, അവിടെയൊരു കൊട്ടാരമുണ്ടായിരുന്നു എന്ന സൂചനപോലും അവശേഷിപ്പിക്കാതെ അത് അപ്രത്യക്ഷമാവുകയും ചെയ്യും,’ അവൾ വിശദീകരിച്ചു.

‘എങ്കിൽ കൊള്ളാം. ആ ചെപ്പ് സ്വന്തമാക്കിയിട്ടുതന്നെ വേറെ കാര്യം!’

പടയാളി കുതിരപ്പുറത്തു കയറി. അവളെയും അതിൽക്കയറ്റി അതിവേഗം ഓടിച്ച് കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. പണ്ടെപ്പോഴോ മരിച്ചുപോയെന്നു കരുതിയ മകൾ ജീവനോടെ തിരിച്ചെത്തിയതറിഞ്ഞ് രാജാവും രാജ്ഞിയും അളവറ്റ് സന്തോഷിച്ചു. അവർ മകളെ ആലിംഗനം ചെയ്ത് വീർപ്പു മുട്ടിച്ചു.

‘എന്റെ പൊന്നുമോളേ, നീ എവിടെയായിരുന്നു ഇതുവരെ?’

രാജാവ് തൊണ്ടയിടി ചോദിച്ചു.

അവൾ തന്റെ കഥ മുഴുവൻ അവരെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു. നാഗകന്യകയുടെ ശപ്തജീവിതത്തിൽനിന്ന് തന്നെ രക്ഷിച്ച ധീരനായ പടയാളിയെയും അവൾ അവർക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തി.

‘ഹേ ധീരയോദ്ധാവേ, എന്റെ മകളെ രക്ഷിക്കുകവഴി ഞാൻ നിങ്ങളോട് ഏറെ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിനു പകരമായി നിങ്ങൾക്ക് അളവറ്റ് പണവും രത്നങ്ങളും ആദരണങ്ങളും നൽകാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്.’

രാജാവ് പടയാളിയെ അഭിനന്ദിച്ചു.

‘വേണ്ട മഹാരാജാവേ. എനിക്ക് സ്വർണവും രത്നവും പണവുമൊന്നും

വേണ്ട. വളരെ നിസ്സാരമായ ഒരു സാധനം മാത്രമാണ് ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്,’ പടയാളി വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘അതെന്താണ്?’

അതറിയാൻ രാജാവിന് തിടുക്കമായി.

‘അങ്ങയുടെ നിലവറയിലുള്ള ആ ചെറിയ ചെപ്പ് മാത്രം മതി എനിക്ക്,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങളൊരു വിചിത്രമനുഷ്യൻതന്നെ! അമൂല്യമായ സമ്മാനങ്ങൾ നിരസിച്ച് നിസ്സാരമായ ചെപ്പ് ആവശ്യപ്പെടുന്നു! അതിനുള്ള കാരണം എന്തായാലും നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടം നടക്കട്ടെ.’

രാജാവ് ആ ചെപ്പ് അയാൾക്കു കൊടുത്തു. അതിന്റെ മാന്ത്രികശക്തി രാജാവിനുപോലും അറിയില്ലെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. അയാൾ കുമ്മരിയോടും രാജാവിനോടും യാത്ര ചോദിച്ച് അവിടന്ന് മടങ്ങി.

വഴിമധ്യേ, പടയാളി ഒരു വൃദ്ധനെ കണ്ടുമുട്ടി. അയാളെ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു:

‘ധീരനായ യോദ്ധാവേ, എന്നോട് അല്പം കരുണ കാണിക്കൂ. ഭക്ഷണവും വെള്ളവും കിട്ടാതെ ഞാൻ അലഞ്ഞുനടക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് ദിവസങ്ങളായി. ഈ ജീവൻ നിലനിർത്താൻ എന്തെങ്കിലും വഴി പറഞ്ഞുതരണം.’

പടയാളിക്ക് അയാളോട് കരുണ തോന്നി. തന്റെ കീഴയിലുള്ള മാന്ത്രികച്ചെപ്പ് പുറത്തെടുത്ത് അയാളത് വലത്തേക്ക് തിരിച്ചു. ആ നിമിഷം അവിടെയൊരു പടുകുറ്റൻ കൊട്ടാരം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു! അങ്ങോട്ട് വിരൽചൂണ്ടി അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘അപ്പുപ്പാ, വന്നാലും. നിങ്ങൾക്കായി ഈ കൊട്ടാരത്തിലെ വിരുന്നുമുറിയിൽ പലതരം വിഭവങ്ങളും പാനീയങ്ങളും ഒരുക്കിയിട്ടുണ്ട്’.

വൃദ്ധനും അയാളും കൊട്ടാരത്തിനകത്തു കടന്നു. വിരുന്നുമുറിയിൽ നിന്നുള്ള വിഭവങ്ങളുടെ നറുമണം വൃദ്ധനെ കൊതിപ്പിച്ചു. അയാൾ അങ്ങോട്ട് ഓടിപ്പിച്ച് വയറുനിറയെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചു. വിശിഷ്ടപാനീയങ്ങൾ കുടിച്ച് ദാഹവും തീർത്തു.

‘വിശപ്പും ദാഹവും മാറിയെങ്കിൽ നമുക്ക് പുറത്തിറങ്ങാം,’ പടയാളി പറഞ്ഞു.

അവരിരുവരും കൊട്ടാരത്തിനു പുറത്തിറങ്ങി. പടയാളി തന്റെ മാന്ത്രികച്ചെപ്പ് ഇടത്തേക്ക് തിരിച്ചതും കൊട്ടാരം അപ്രത്യക്ഷമായി! ഇതെല്ലാം കണ്ട് അമ്പരന്നുനിന്ന വൃദ്ധൻ ചോദിച്ചു:

‘ഇതെങ്ങനെയാണ് ഈ വിശിഷ്ടസമ്മാനം നിങ്ങൾക്കു കിട്ടിയത്?’

അയാൾ തകരുകൊട്ടാരത്തിന്റെയും നാഗകന്യകയുടെയും മുഴുവൻ കഥയും വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. അപ്പോൾ തന്റെ കുപ്പായത്തിനിടിയിൽനിന്നും ഒരു വാൾ പുറത്തെടുത്ത് പറഞ്ഞു:

‘ആ മാന്ത്രികച്ചെപ്പ് എനിക്കു കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. നിങ്ങളത് എനിക്കു നൽകിയാൽ പകരം ഞാനീ വാൾ നിങ്ങൾക്ക് തരാം.’

‘ഇതു നല്ല കഥ. മാന്ത്രികശക്തിയുള്ള ചെപ്പിനു പകരം വെറുമൊരു വാളോ? നിങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം ഒരിക്കലും നടക്കില്ല.’

പടയാളി ചെപ്പ് കീഴയിലിട്ടു.

‘ഇതൊരു സാധാരണ വാളായിരുന്നെങ്കിൽ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതിൽ യുക്തിയുണ്ടെന്ന് സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ, ഈ വാളിനുമുണ്ട് ചില പ്രത്യേകതകൾ. നിങ്ങൾ ഈ വാൾ ഏതു ദിശയിലേക്ക് നീട്ടി വീശുന്നുവോ, ആ പ്രദേശത്തുള്ള സകലരെയും നിമിഷങ്ങൾക്കകം ഇത് സ്വയം വകവരുത്തും,’ വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

‘നേരിൽ കാണുംവരെ ഞാനതു വിശ്വസിക്കില്ല,’ പടയാളി പുരികം ചുളിച്ചു.

‘എന്നാൽ കണ്ടോളൂ,’

വൃദ്ധൻ തന്റെ വാൾ മുന്നിലുള്ള മരങ്ങൾക്കു നേരെ നീട്ടി വീശി. അടുത്ത നിമിഷം ആ വാൾ അയാളുടെ കൈയിൽനിന്നും വിട്ട് തനിയേ ആക്രമണം തുടങ്ങി. നിമിഷങ്ങൾക്കകം ആ പ്രദേശത്തുണ്ടായിരുന്ന വന്മരങ്ങളെല്ലാം നിലംപതിച്ചു. പിന്നെ, വാൾ തിരികെ വൃദ്ധന്റെ കൈയിലെത്തി!

‘തീർച്ചയായും ഇതൊരു വിശിഷ്ട വാൾതന്നെ. ഇതിനു പകരമായി മാന്ത്രികച്ചെപ്പ് തരാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്.’

പടയാളി പറഞ്ഞു. വാൾ വാങ്ങി, മാന്ത്രികച്ചെപ്പ് വൃദ്ധനു കൊടുത്ത് അയാൾ നടന്നു. അല്പദൂരം ചെന്നതും പടയാളിയുടെ മനസ്സിൽ വക്രബുദ്ധി തെളിഞ്ഞു. മാന്ത്രികവാളിന്റെ കരുത്ത് എന്തുകൊണ്ട് അതു തന്നയാളുടെ അടുത്തുതന്നെ പരീക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൂടാ?

അയാൾ വാൾ വൃദ്ധനു നേരെ നീട്ടി വീശി. അപ്പോൾ അത് അയാളുടെ കൈയിൽനിന്നും തെന്നിനീങ്ങി വൃദ്ധനെ സമീപിച്ചു. വരാൻ പോകുന്ന ആപത്തിനെക്കുറിച്ചറിയാതെ നടന്നുപോവുകയായിരുന്ന വൃദ്ധന്റെ കഴുത്തരിഞ്ഞ് വാൾ പടയാളിയുടെ കൈയിൽ തിരിച്ചെത്തി! അയാൾ ഒരു ചെറുചിരിയോടെ ചെന്ന് വൃദ്ധന്റെ കീഴയിൽനിന്ന് മാന്ത്രികച്ചെപ്പ് സ്വന്തമാക്കി.

‘ഇപ്പോഴെനിക്ക് മാന്ത്രികച്ചെപ്പും മാന്ത്രികവാളും സ്വന്തം! ഇനി

ഞാൻ ആരെയാണ് ഭയക്കേണ്ടത്?’

സ്വയം പറഞ്ഞ് പടയാളി തന്റെ നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

തക്കസമയത്താണ് അയാൾ നാട്ടിലെത്തിയത്. പ്രബലരായ ശത്രുസൈന്യം രാജകൊട്ടാരം വളഞ്ഞ് ആക്രമണത്തിന് തയ്യാറെടുക്കുകയായിരുന്നു. രാജാവുകട്ടെ, പരാജയം ഉറപ്പാക്കി, അന്തഃപുരത്തിൽ ഒളിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ശത്രുസൈന്യത്തോട് ഏറ്റുമുട്ടാൻ സേനാനായകന്മാർക്കും ധൈര്യമുണ്ടായില്ല. ഈയവസ്ഥയിൽ രാജാവിനെ സഹായിച്ച്, രാജ്യത്തിന്റെ അഭിമാനം വീണ്ടെടുക്കേണ്ടത് തന്റെ കടമയാണെന്ന് പടയാളിക്കു തോന്നി. അയാൾ മാന്ത്രികവാൾ ശത്രുക്കൾക്കു നേരെ നീട്ടി വീശി.

പിന്നെയവിടെ നടന്നത് അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ കൂട്ടക്കൂരുതിതന്നെയാണ്.

കുറഞ്ഞ സമയത്തിനകം ശത്രുസൈന്യത്തിന് കനത്ത നഷ്ടം നേരിട്ടു. ഭൂരിപക്ഷം സൈനികരുടെയും ഉടൽ ശിരസ്സിൽനിന്നും വേർപെട്ടു. പലർക്കും അംഗഭംഗം നേരിട്ടു. ശേഷിച്ചവർ പ്രാണനുംകൊണ്ടോടി. ശത്രുരാജാവിന്റെ തലയും നിലത്തു പതിച്ചു!

പുറത്ത് സംഭവിക്കുന്നതൊന്നും രാജാവ് അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എവിടെ നിന്നോ വന്ന ധീരസൈനികൻ തനിച്ച് ശത്രുക്കളെ തുരത്തിയോടിച്ച വിവരം ഭടന്മാർ വഴി പിന്നീട് രാജാവറിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം താഴെയിറങ്ങിവന്ന് പടയാളിയെ സ്നേഹാലിംഗനം ചെയ്തു. അയാളുടെ തോളിൽത്തട്ടി അഭിനന്ദിച്ച് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘മിടുക്കൻ! ശത്രുക്കളെ നിശ്ശേഷം തകർത്ത് നമ്മുടെ അഭിമാനം തിരിച്ചുപിടിച്ചത് നിങ്ങളാണ്. നിങ്ങളോട് എത്ര നന്ദി പറഞ്ഞാലും മതിയാവില്ല. നിങ്ങൾ ചെയ്ത ധീരകൃത്യത്തിനുള്ള പാരിതോഷികമായി ഞാനെന്റെ ഏകമകളെ നിങ്ങൾക്കു വിവാഹം കഴിച്ചുതരുന്നു! എനിക്കു ശേഷം ഈ രാജ്യത്തിന്റെ അവകാശിയും നിങ്ങളാവും.’

പടയാളി രാജാവിനു മുന്നിൽ ശിരസ്സു നമിച്ചു.

ആ നാട് അന്നുവരെ കാണാത്തത്ര ആർഭാടമായാണ് അവരുടെ വിവാഹം നടന്നത്. വിവാഹവിരുന്നിന് മുഴുവൻ പ്രജകൾക്കും ക്ഷണം ലഭിച്ചു. ഭക്ഷണവും വീഞ്ഞും ധാരാളമായി വിരുന്നുമേശകളിൽ നിറഞ്ഞു. ഭാവിരാജാവിനും രാജ്ഞിക്കും പ്രജകൾ അഭിവാദ്യങ്ങൾ നേർന്നു.

ഈ ഉയർച്ചകൾക്കു കാരണക്കാരിയായ നാഗകന്യകയെ പടയാളി അപ്പോഴും നന്ദിപൂർവ്വം സ്മരിച്ചു.

ഭാഗ്യനിർഭാഗ്യങ്ങൾ

വളരെ മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു കർഷകൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. അയാൾക്കും ഭാര്യയ്ക്കും ഒരേയൊരു മകനേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. വിവാഹാനന്തരം വളരെക്കാലത്തെ കാത്തിരിപ്പിനുശേഷമാണ് അവൻ ജനിക്കുന്നത്. തനിക്കൊരു പിൻഗാമിയുണ്ടായത് കർഷകനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ, അവൻ പിറന്ന് കൂത്യം ഒരു കൊല്ലം കഴിയുന്ന ദിവസം കർഷകനും ഭാര്യയും മരണമടഞ്ഞു. ആ വീട്ടിൽ ഒരു വയസ്സുള്ള ഇല്യാസ് തനിച്ചായി. മറ്റു ബന്ധുക്കളാരും അവനില്ലാതിരുന്നതിനാൽ നല്ലവരായ അയൽക്കാരാണ് അവനെ വളർത്തിയത്.

ഇല്യാസിന് പിതാവിന്റെ സ്വത്തായി കിട്ടിയത് രണ്ടു പശുക്കളെയും ഏഴു കുതിരകളെയും ഇരുപത് ആടുകളെയും മാത്രമാണ്. അവയെക്കൊണ്ട് ഒരു ജീവിതം കരുപ്പിടിപ്പിക്കുക എളുപ്പമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ, ഇല്യാസ് വളർന്നുവന്നതും കഠിനാധ്വാനിയായിട്ടായിരുന്നു. ബാല്യം മുതൽതന്നെ അനാവശ്യമായി പണം ചെലവഴിക്കുന്ന സ്വഭാവം അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. സമ്പാദിക്കുന്ന ഓരോ നാണയവും അയാൾ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചു. കുതിരകളെ വാടകയ്ക്ക് കൊടുത്തും പശുക്കളുടെയും

ആടുകളുടെയും പാലു വിറ്റും അയാൾ പണമുണ്ടാക്കി. പണം ലഭിക്കുന്ന മുറയ്ക്ക് കൂടുതൽ കുതിരകളെയും പശുക്കളെയും ആടുകളെയും വാങ്ങി.

കുറച്ചുകാലത്തിനകം ഇല്യാസ് നൂറ്റിയമ്പത് പശുക്കളുടെയും ഇരുനൂറു കുതിരകളുടെയും ആയിരത്തി ഇരുന്നൂറ് ആടുകളുടെയും ഉടമയായിത്തീർന്നു! ആൺകുതിരകളെ സവാരിപ്രിയർക്ക് വാടകയ്ക്ക് കൊടുത്തപ്പോൾ പെൺകുതിരകളുടെ പാലിൽനിന്നും റഷ്യൻവിഭവം ഉണ്ടാക്കി അയാൾ വിറ്റു. അയാൾ അതുപോലെ പശുക്കളുടെയും ആടുകളുടെയും പാലുകൊണ്ട് മോരും തൈരും വെണ്ണയും പാൽക്കട്ടിയുമൊക്കെ ഉണ്ടാക്കി വിറ്റു. ധാരാളം പണം നേടി. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ദാരിദ്ര്യത്തിൽനിന്നും സമ്പത്തിലേക്കുള്ള ഇല്യാസിന്റെ വളർച്ച അതിവേഗമായിരുന്നു.

ഇല്യാസിന്റെ സ്വത്ത് പെരുകുന്നത് നാട്ടുകാരിൽ പലരെയും അദ്ഭുതപ്പെടുത്തി. ചിലർക്കെങ്കിലും അയാളോട് കുറച്ച് അസുയരവും തോന്നി. ഇല്യാസിനെ കാണാനും അയാളുടെ വളർച്ചയെക്കുറിച്ച് അറിയാനുമായി പല നാട്ടിൽനിന്നും ആളുകൾ അവിടെയെത്തി. എല്ലാവരെയും ഇല്യാസും ഭാര്യയും ചേർന്ന് സ്വീകരിച്ചു. വലിയ സത്കാരപ്രിയനായ അയാൾ അതിഥികൾക്ക് ഇറച്ചിയും പാലും പാൽക്കട്ടിയുമൊക്കെ നൽകി. ഏതു സമയത്തും തിരക്കായിത്തീർന്നു ആ വീട്ടിൽ.

ഇല്യാസിന് മൂന്നു മക്കളാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. രണ്ടാണും ഒരു പെണ്ണും. അയാളും ഭാര്യയും മക്കളെ തലയിലും താഴത്തും വെക്കാതെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നു. മകളെ യഥാസമയം ഒരു ധനികന്റെ മകനു വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുത്തു. എന്നാൽ അമിതമായ ലാളന ആൺമക്കളെ വഴിതെറ്റിച്ചു. അവരുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞെങ്കിലും ആ ബന്ധം അധികകാലം നീണ്ടുനിന്നില്ല. അവർ ധർമ്മന്മാരും മദ്യപാനികളുമായി മാറി. ഇല്യാസും ഭാര്യയും മാറിമാറി ഉപദേശിച്ചിട്ടും യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. മക്കളുടെ വഴിപിഴച്ച പോക്കിൽ മനംനൊന്ത് അവർ കഴിഞ്ഞു.

മുത്ത മകൻ ഒരിക്കൽ മദ്യപിച്ച് ലക്കുകെട്ട് സത്രത്തിലെ ചിലതെമ്മാടികളുമായി ഏറ്റുമുട്ടി. അവരിലൊരാൾ അവനെ കുത്തിക്കൊന്നു! ആ അനുഭവം മൂന്നിലുണ്ടായിട്ടും രണ്ടാമൻ തന്റെ കുത്തഴിഞ്ഞ ജീവിതത്തിൽ മാറ്റം വരുത്താൻ തയ്യാറായില്ല. പിതാവുമായി അഭിപ്രായവ്യത്യാസം രൂക്ഷമായതിനെത്തുടർന്ന് അവൻ മറ്റൊരിടത്തേക്ക് താമസം മാറ്റി. കുറെ കുതിരകളെയും പശുക്കളെയും ആടുകളെയും അവൻ കൊണ്ടുപോയി. ഇല്യാസ് അതിനെ എതിർത്തില്ല.

അതോടെ ഇല്യാസിന്റെ കഷ്ടകാലവും തുടങ്ങി. ദിവസേന ലഭിച്ചിരുന്ന പാലിൽ ഗണ്യമായ കുറവു വന്നു. ഏതോ മാരകരോഗം പടർന്ന് കുറെ പശുക്കളും ആടുകളും ചത്തു. ലക്ഷണമൊത്ത കുറെ കുതിരകളെ ആരോ കട്ടുകൊണ്ടുപോയി. അയാളുണ്ടാക്കുന്ന പലഹാരങ്ങൾക്ക് ആവശ്യക്കാർ കുറഞ്ഞു. സ്വത്തുക്കൾ അന്യായീനപ്പെട്ടു. അതിനിടെ കുന്നിന്മേൽ കുരുവെന്നപോലെ മകളുടെ മരണവാർത്തയും വന്നു. മകനാണെങ്കിൽ നാടും വീടും ഉപേക്ഷിച്ച് ദുരദിക്കിലേക്ക് സ്ഥലം വിട്ടു.

അക്ഷരാർഥത്തിൽ ദരിദ്രരും ഒറ്റപ്പെട്ടവരുമായിത്തീർന്നു എഴുപതു കഴിഞ്ഞ ഇല്യാസും ഭാര്യയും. ധരിച്ചിരുന്ന വേഷം മാത്രമായി അവർക്കു സ്വന്തം. ഇങ്ങനെ പോയാൽ ജീവിതം വഴിമുട്ടുമെന്നും പട്ടിണികിടന്നു ചാകേണ്ടിവരുമെന്നും ഇല്യാസിനു തോന്നി. അയാൾ ഭാര്യയോടു പറഞ്ഞു:

‘ഇനിയും എത്ര കാലം ഇങ്ങനെ കഴിയാനാവുമെന്ന് എനിക്കറിയില്ല. ഒരു നേരത്തെ ആഹാരത്തിനുപോലും അന്ത്യന്റെ മുന്നിൽ കൈ നീട്ടേണ്ട ദുരവസ്ഥയിലാണ് നമ്മൾ. അതുകൊണ്ട് നമുക്ക് ആരുടെയെങ്കിലും കീഴിൽ ജോലി ചെയ്യാം. ഒന്നുമില്ലെങ്കിലും വിശപ്പെങ്കിലും അടക്കാനാവും.’

ഭാര്യയും അതിനോടു യോജിച്ചു. വലിയ പണക്കാരായി ഇത്രയും കാലം ജീവിച്ചശേഷം കുലിപ്പണി ചെയ്യാൻ അവർക്ക് മടിയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അത് പുറത്തു കാട്ടിയില്ല.

ഇല്യാസും ഭാര്യയും അയൽവാസിയും ദൈവവിശ്വാസിയുമായ അയൽക്കാരനെ സമീപിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘ഞങ്ങളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ? ഞങ്ങളെക്കൊണ്ട് കഴിയുന്ന എന്തു ജോലിയും ചെയ്യാം. കിടക്കാനൊരിടവും അരവയർ നിറയ്ക്കാനുള്ള ഭക്ഷണവും ധാരാളം മതി.’

അയൽക്കാരൻ അവരുടെ അവസ്ഥയിൽ സഹതപിച്ചു.

‘വിധിയുടെ വിളയാട്ടം ഭയങ്കരംതന്നെ. നിങ്ങൾക്ക് എന്റെ വീട്ടിൽ കഴിയാം. വയലിൽ കാവൽ നില്ക്കുകയോ പശുക്കളെ മേയ്ക്കുകയോ പാചകം ചെയ്യുകയോ എന്തുമാകാം. ഈ വീട്ടിലെ അംഗങ്ങളായിത്തന്നെ നിങ്ങൾക്കു കഴിയാം. പണത്തിന് ആവശ്യം വരുമ്പോൾ ചോദിക്കാൻ മടിക്കരുത്.’

അങ്ങനെ, ഇല്യാസും ഭാര്യയും അയൽക്കാരന്റെ വീട്ടിൽ താമസം തുടങ്ങി. അവർ ഉടമയ്ക്കുവേണ്ടി ആത്മാർഥമായിത്തന്നെ പണിയെടുത്തു. വിശുദ്ധപുസ്തകപാരായണവും പ്രാർഥനയുമൊക്കെയായി

അവർ ജീവിതം തുടർന്നു. നല്ലവനായ വീട്ടുടമ അവരെ ഒരു ജോലിക്കും നിർബന്ധിച്ചില്ല. സമയാസമയങ്ങളിൽ അവർക്ക് ഭക്ഷണം കൊടുക്കാനും അയാൾ മറന്നില്ല.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുനാൾ, വിദൂരദേശങ്ങളിൽനിന്ന് വീട്ടുടമയുടെ ചില ബന്ധുക്കൾ അവിടെയെത്തി. ഒരു മതപുരോഹിതനും അവർക്കൊപ്പമുണ്ടായിരുന്നു. ഉടമ അതിഥികളെ യഥോചിതം സ്വീകരിച്ച് സത്കരിച്ചു. അവർ ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ, ഇല്യാസ് അതിലേ കടന്നുപോയി. അപ്പോൾ അയാളുടെ മുഖത്തെ ഭാവം ശ്രദ്ധിച്ച് പുരോഹിതൻ ചോദിച്ചു:

‘വൃദ്ധനാണെങ്കിലും എന്തൊരു ഐശ്വര്യമാണ് ആ മുഖത്ത്! അദ്ദേഹമൊരു ജോലിക്കാരനാണെന്ന് കണ്ടാൽ തോന്നുകയേയില്ല. ശരിയല്ലേ?’

‘അയാളുടേത് വലിയൊരു കഥയാണ്. മനുഷ്യരുടെ ഭാഗ്യനിർഭാഗ്യങ്ങളുടെ കീഴ്മേൽമറിയൽ എത്ര വേഗമാണെന്നറിയാൻ അയാളുടെ കഥ മാത്രം കേട്ടാൽ മതി.’

വീട്ടുടമ ഇല്യാസിന്റെ മുഴുവൻ ജീവിതകഥയും പുരോഹിതനോട് വിവരിച്ചു. നെടുവീർപ്പിട്ടുകൊണ്ട് പുരോഹിതൻ പറഞ്ഞു:

‘അദ്ഭുതംതന്നെ ദൈവത്തിന്റെ ഓരോ നിശ്ചയങ്ങൾ! എനിക്ക് അദ്ദേഹത്തോട് ചിലത് സംസാരിക്കണമെന്നുണ്ട്.’

‘അതിനെന്താണ് വിഷമം? അകത്തെ മുറിയിലേക്ക് ചെന്നോളൂ. ഇല്യാസും ഭാര്യയും അവിടെത്തന്നെയുണ്ടാവും.’

വീട്ടുടമ പുരോഹിതനെ അയാളുടെ അടുത്തേക്കയച്ചു. അദ്ദേഹം അടുത്ത മുറിയിൽച്ചെന്ന് ഇല്യാസിനെയും ഭാര്യയെയും കണ്ടു. പുരോഹിതനെ കണ്ടതും അവർ എഴുന്നേറ്റ് കൈകൾ മേലോട്ടുയർത്തി പറഞ്ഞു:

‘പടച്ചവന് സ്തുതി!’

‘അങ്ങയെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ സന്തോഷമുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ ദുരിതപൂർണ്ണമായ കഥ ഞാനറിഞ്ഞു. എല്ലാം വിധിയെന്നു സമാധാനിക്കുകയാണ് നല്ലത്. ധനികരായിരുന്ന നിങ്ങളെ കേവലം ജോലിക്കാരായി കാണേണ്ടിവന്നതിൽ എനിക്കു വിഷമം തോന്നുന്നു.’

പുരോഹിതൻ അവരുടെ അടുത്തിരുന്നു.

‘ഏയ്, അത് അങ്ങേക്ക് തോന്നുന്നതാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ രണ്ടവസ്ഥകൾ എന്നേ ഞങ്ങളിതിനെ കാണുന്നുള്ളൂ. സുഖദുഃഖങ്ങൾ നാണയത്തിന്റെ ഇരുവശങ്ങൾപോലെയാണ്. അത് മാറിമാറി വരുന്നതാവണം,’

ഇല്യാസ് പറഞ്ഞു.

‘ഞാനെന്നു ചോദിക്കട്ടെ. പഴയ നല്ല കാലത്തെക്കുറിച്ചോർത്ത് നിങ്ങളും ഭാര്യയും ചിലപ്പോഴെങ്കിലും വിഷമിക്കാറില്ലേ? ആ കാലം തിരിച്ചുകിട്ടണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കാറില്ലേ?’

പുരോഹിതൻ അയാളുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. ചെറുപുഞ്ചിരി യോടെയായിരുന്നു അയാളുടെ മറുപടി:

‘ങ്ഹും, വിഷമം! ഇതിന്റെ ഉത്തരം എന്നെക്കാൾ എന്റെ ഭാര്യ പറയുകയാവും ഉചിതം. അതിലപ്പുറമൊരു മറുപടി എനിക്കില്ല.’

ഇത്രയും പറഞ്ഞശേഷം ഇല്യാസ് ഭാര്യയോട് നിർദ്ദേശിച്ചു:

‘നമ്മുടെ പഴയ നല്ല കാലത്തെയും ഇപ്പോഴത്തെ ദുരിതകാലത്തെയും കുറിച്ച് ഇദ്ദേഹത്തിന് അറിയാനാഗ്രഹമുണ്ടെന്ന് പറയുന്നു. അത് നിറവേറ്റേണ്ടത് നമ്മുടെ കടമയല്ലേ? ആ കാലങ്ങളെയൊന്ന് താരതമ്യം ചെയ്ത് പറയൂ.’

‘ഒറ്റവാക്യത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ഈ ജീവിതകാലത്തിനിടയ്ക്ക് ഞങ്ങൾ സുഖമെന്താണെന്നറിയുന്നത് ഇപ്പോഴാണ്.’

ഇല്യാസിന്റെ ഭാര്യ പറഞ്ഞു. അതു കേട്ട് പുരോഹിതന്റെ മുഖത്ത് ആശ്ചര്യം നിറഞ്ഞു.

‘അതെങ്ങനെ?’ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. വൃദ്ധ തുടർന്നു:

‘കഴിഞ്ഞ അരനൂറ്റാണ്ടുകാലം ഞങ്ങൾ ധനികരായി ജീവിച്ചു. പുറമേ നിന്നു നോക്കിയാൽ പരമസുഖം. എന്നാൽ ഓരോ ദിവസവും ഞങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ കൂടുതൽ പണം സമ്പാദിക്കുന്നതിൽ മാത്രമായിരുന്നു. ആടിനെയും പശുവിനെയും കുതിരയെയുമൊക്കെ സംരക്ഷിക്കുന്ന കാര്യം ഞങ്ങളെ സദാ അലട്ടി. അവയെ കള്ളന്മാർ കൊണ്ടുപോകുമോ എന്ന ഭയംമൂലം ഞങ്ങൾക്ക് ശരിക്കുറങ്ങാൻതന്നെ കഴിഞ്ഞില്ല. ദിവസേന വീട്ടിലെത്തുന്ന അതിഥികളെ സത്കരിക്കാനേ ഞങ്ങൾക്ക് നേരമുണ്ടായുള്ളൂ. അതിനിടയിൽ പരസ്പരം മനസ്സു തുറന്നു സംസാരിക്കാനോ ദൈവത്തെ പ്രാർഥിക്കാനോ ഞങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പലവിധ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളാൽ ഞങ്ങൾ മാനസികമായി അകന്നു. പലപ്പോഴും അത് വഴക്കിൽ കലാശിക്കുകയും ചെയ്തു.’

വൃദ്ധ പറഞ്ഞുനിർത്തിയപ്പോൾ ഇല്യാസ് അതിന്റെ തുടർച്ചയായി പറഞ്ഞു:

‘എന്നാലിപ്പോൾ ഞങ്ങൾ തീർത്തും സന്തുഷ്ടരാണ്. ഉടമയെ കഴിയും വിധം ഞങ്ങൾ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. നല്ലവനായ അദ്ദേഹം ഞങ്ങൾക്ക് ഭക്ഷണവും അഭയവും വസ്ത്രങ്ങളും തരുന്നു. വളരെ നേരം ഞങ്ങൾ

സംസാരിച്ചിരിക്കുകയും ഒരു നേരംപോലും പ്രാർത്ഥന മുടക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഞങ്ങൾക്കിടയിൽ ഇപ്പോൾ ഒരു പ്രശ്നവും നിലനിൽക്കുന്നില്ല. ഇതാണ് യഥാർഥ സുഖമെന്ന് ഇപ്പോഴാണ് ഞങ്ങളറിയുന്നത്. ഇത് നഷ്ടപ്പെടുത്തിയാതൊരു നേട്ടവും ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ട!’

പുരോഹിതനും അതൊരു പുതിയ അറിവായി. വൃദ്ധവ്രതികളെ അദ്ദേഹം അനുഗ്രഹിച്ചു.

(ഇതേ ഇതിവൃത്തം വരുന്ന ഒരു കഥ ലിയാ ടോൾസ്റ്റോയിയും പുനരാഖ്യാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്)

യഥാർഥ മകൻ

വളരെക്കാലം മുൻപ് റഷ്യയിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ മൂന്നു സഹോദരന്മാർ ജീവിച്ചിരുന്നു. ദൗർഭാഗ്യവശാൽ വളരെ ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ അവർക്ക് മാതാപിതാക്കളെ നഷ്ടപ്പെട്ടു. അവർക്ക് സ്വന്തമെന്നു പറയാൻ ഒരു വീടോ കൃഷിയിടമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അയൽവാസികളുടെ ഔദാര്യത്തിൽ വീടുകളുടെ പുറംതിണ്ണയിൽ മാറിമാറി കിടന്നും അവർ നൽകിയ ഭക്ഷണം കഴിച്ചുമാണ് ആ സഹോദരങ്ങൾ വളർന്നുവന്നത്. ഒരിക്കലും വയറു നിറയാനുള്ള ഭക്ഷണം അവർക്ക് ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. തങ്ങളുടെ തലവിധിയെ പഴിച്ച് അവർ കഴിഞ്ഞു.

മൂന്നു സഹോദരന്മാരും വളർന്ന് യൗവനത്തിലെത്തി. അയൽക്കാരിൽനിന്നും പഴയതുപോലുള്ള ഉദാരസമീപനം അവർക്ക് ലഭിക്കാതായി. അയൽക്കാരെ ഇനിയും ആശ്രയിച്ച് ജീവിക്കുന്നതിൽ അവർക്ക് മടുപ്പും തോന്നി. ഭാവിജീവിതം സുരക്ഷിതമാക്കാൻ എന്തെങ്കിലും വൈകാതെ ചെയ്തേ തീരു എന്ന് അവർ തീരുമാനിച്ചു. മൂത്ത സഹോദരൻ കുറച്ചു നേരത്തെ ആലോചനയ്ക്കു ശേഷം പറഞ്ഞു:

‘അനുജന്മാരേ, എനിക്കൊരു ആശയം തോന്നുന്നു. നമുക്ക് മൂന്നാൾക്കും

ഇപ്പോൾത്തന്നെ ദേശാന്തരം പോകാം. വഴിയേ നമ്മെ ദത്തെടുക്കാൻ തയ്യാറുള്ള ആരെങ്കിലും കണ്ടെത്താനായേക്കും. അങ്ങനെ തയ്യാറാവുന്നയാളെ നമുക്ക് സ്വന്തം പിതാവിനെപ്പോലെ പരിചരിക്കുകയും ചെയ്യാം.’

‘അതൊരു കൊള്ളാവുന്ന ആശയംതന്നെ.’

രണ്ടാമത്തെ സഹോദരൻ അതിനോട് യോജിച്ചു.

‘എങ്കിൽ സമയം കളയാതെ നമുക്ക് പുറപ്പെടാം.’

ഇളയ സഹോദരനും പറഞ്ഞു.

അവർ അത്യാവശ്യസാധനങ്ങൾ ഭാഗ്യത്തിലാക്കി യാത്ര തുടങ്ങി. കൂനും മലയും കടന്ന് അവർ കുറെ ദൂരം താണ്ടിയതും വെളുത്തു നീണ്ട താടിയുള്ള, തേജസ്വിയായ ഒരു വൃദ്ധൻ എതിരേ വന്നു. അവരെ മാറിമാറി നോക്കി അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

‘മക്കളേ, നിങ്ങൾ എവിടെനിന്ന് വരുന്നു? എങ്ങോട്ടാണ് യാത്ര?’

‘പിതാവേ, ഞങ്ങൾ കുറച്ച് ദൂരെനിന്നും വരുന്ന സഹോദരന്മാരാണ്. മാതാപിതാക്കൾ നേരത്തേ നഷ്ടപ്പെട്ടതിനാൽ തികച്ചും അനാഥരാണിപ്പോൾ. ഞങ്ങളെ സ്വന്തം പുത്രന്മാരായിക്കണ്ട് ദത്തെടുക്കാൻ സന്നദ്ധരായ ആളെ അന്വേഷിച്ചിറങ്ങിയതാണ്. അങ്ങേക്ക് ഞങ്ങളെ ദത്തെടുക്കാൻ താല്പര്യമുണ്ടോ?’

മൂത്ത സഹോദരൻ ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങളെ എനിക്കിഷ്ടപ്പെട്ടു. മൂന്നുപേരെയും എന്റെ മക്കളായിത്തന്നെ കാണാൻ എനിക്കാവും. ഈ നിമിഷംമുതൽ നിങ്ങളെന്റെ ദത്തുപുത്രന്മാരാണ്. നിങ്ങളുടെ സന്തോഷവും സന്താപവുമെല്ലാം ഇനിമുതൽ എന്റേതുകൂടിയാണ്,’ വൃദ്ധൻ താടി തടവിപ്പറഞ്ഞു.

‘ഞങ്ങളുടെ ഭാഗ്യം!’

മൂത്ത സഹോദരൻ അദ്ദേഹത്തെ വണങ്ങി.

‘ഇനി ഞങ്ങളുടെ പിതാവ് അങ്ങാണ്,’ രണ്ടാമൻ പറഞ്ഞു.

‘അങ്ങേക്ക് വേണ്ടി എന്തു ചെയ്യാനും ഞങ്ങൾ ഒരുക്കമാണ്,’ ഇളയവൻ വൃദ്ധന്റെ കാൽതൊട്ട് വണങ്ങി.

അവർ വൃദ്ധനോടൊപ്പം യാത്ര തുടങ്ങി. കാടും വയലും കൂനും മലയും കടന്ന് അവർ ദീർഘദൂരം പിന്നിട്ടു. അപ്പോഴാണ് നല്ല ഒരുക്കവും വൃത്തിയുമുള്ള ഒരു കൊച്ചുവീട് അവർ കണ്ടത്. വീടിനു ചുറ്റും പൂക്കൾ വിടർന്നും പഴങ്ങൾ വിളഞ്ഞും നിന്നിരുന്നു. ആ പൂക്കളെക്കാൾ സൗന്ദര്യമുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടിയും വീടിന്റെ ഉമ്മറത്തുണ്ടായിരുന്നു. അവളെ കാണേണ്ട താമസം, മൂത്ത സഹോദരൻ അവളോട് അനുരാഗം ജനിച്ചു.

അവളും അയാളെ നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ച് തല താഴ്ത്തി നിന്നു. അതു കണ്ട് അയാൾ വൃദ്ധനോട് പറഞ്ഞു:

‘പിതാവേ, എനിക്ക് ആ പെൺകുട്ടിയെ ഭാര്യയാക്കണം. പിന്നെ, ഈ വീടിന്റെയും ചുറ്റുമുള്ള പൂക്കളുടെയും പഴങ്ങളുടെയും അവ വളരുന്ന വലിയ കൃഷിയിടത്തിന്റെയും ഉടമയായി ഇവിടെ കഴിയണം.’

അവന്റെ ആഗ്രഹം ന്യായമാണെന്ന് തോന്നിയ വൃദ്ധൻ അവളുടെ മാതാപിതാക്കളുമായി സംസാരിച്ചു. സുന്ദരനായ മൂത്ത സഹോദരനെ അവർക്കും പെൺകുട്ടിക്കും ഇഷ്ടമായി. അടുത്ത മുഹൂർത്തത്തിൽത്തന്നെ അവരുടെ വിവാഹം നടന്നു. അയാൾ അവളോടൊപ്പം അവിടെ താമസിച്ചു. വൃദ്ധൻ മറ്റു രണ്ടുപേരെയും കൂട്ടി അവിടന്ന് യാത്രയായി. നന്മയുടെ പാത വിട്ട് സഞ്ചരിക്കരുതെന്ന് മൂത്ത സഹോദരനെ ഓർമ്മിപ്പിക്കാനും അദ്ദേഹം മറന്നില്ല.

അവർ കാടും നാടും കുന്നും മലയും കടന്നു നടന്ന് പുതിയൊരു വീടിനു മുന്നിലെത്തി. വീടിനു മുന്നിൽ ഒരു കുളവും അതിലൊരു ജലചക്രവും പുറത്ത് ഒന്നാത്തരമൊരു ഉദ്യാനവുമുണ്ടായിരുന്നു. വീട്ടിനുള്ളിൽ നിന്ന് നക്ഷത്രശോഭയുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടി പുറത്തുവന്നത് രണ്ടാമത്തെ സഹോദരൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. സുന്ദരിയായ അവളെ ഭാര്യയാക്കണമെന്ന് അയാൾ മനസ്സിലുറപ്പിച്ചു. അയാൾ അക്കാര്യം വൃദ്ധനോട് തുറന്നു പറഞ്ഞു:

‘പിതാവേ, അക്കാണുന്നതാണ് എന്റെ ഭാവി ഭാര്യ. അവളുടെ ഭർത്താവായി ഉദ്യാനത്തിനും കുളത്തിനും ജലചക്രത്തിനും ഉടമയായി ശിഷ്യകാലം കഴിക്കണമെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം. അങ്ങ് ഈ വിവാഹത്തിന് മുൻകൈയെടുക്കണം.’

വൃദ്ധൻ അതിനോട് എതിർപ്പൊന്നും തോന്നിയില്ല. അദ്ദേഹം അപ്പോൾത്തന്നെ പെൺകുട്ടിയുടെ മാതാപിതാക്കളെക്കണ്ട് വിവാഹക്കാര്യം അവതരിപ്പിച്ചു. സുമുഖനായ രണ്ടാമനെ അവർക്കും പെൺകുട്ടിക്കും ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അടുത്ത ദിവസം അവരുടെ വിവാഹം നടന്നു.

താൻ ഭാര്യയോടൊപ്പം കഴിയുകയാണെന്നറിയിച്ച് അയാൾ വൃദ്ധനെയും ഇളയ സഹോദരനെയും യാത്രയയച്ചു. എപ്പോഴും നന്മയുടെ വഴിയിൽ ചരിക്കണമെന്ന് അയാളെ ഉപദേശിച്ച് വൃദ്ധനും ഇളയ സഹോദരനും ഇറങ്ങിനടന്നു.

ഇടവഴിയും പെരുവഴിയും കാടും കുന്നും പിന്നിട്ട് അവരെത്തിച്ചേർന്നത് ഒരു ചെറുകുടിലിനു മുന്നിലാണ്. കുടിലിന് മുന്നിൽ കീറിയ കുപ്പായം ധരിച്ചതെങ്കിലും അതിസുന്ദരിയായ പെൺകുട്ടി ഇരിക്കുന്നത് അയാൾ

കണ്ടു. അയാൾക്ക് അവളോട് പ്രണയം തോന്നി. അവളും അയാളെ നോക്കി മനം തെളിഞ്ഞ് ചിരിച്ചു. അയാൾ ഇക്കാര്യം വൃദ്ധനെ ധരിപ്പിച്ചു:

‘പിതാവേ, ഈ സാധുപെൺകുട്ടിയാണ് എന്റെ ഭാര്യയാകേണ്ടവൾ. അവളെ വിവാഹം കഴിച്ച് ഇനിയുള്ള കാലം ഈ ഇല്ലായ്മകൾക്കിടയിൽ കഴിയാനാണ് എന്റെ മോഹം. അങ്ങ് എന്റെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചുതരണം.’

വൃദ്ധന് അതും സമ്മതമായി. അദ്ദേഹം പെൺകുട്ടിയുടെ മാതാപിതാക്കളെക്കണ്ട് വിവാഹക്കാര്യം സംസാരിച്ചു. കല്യാണച്ചെലവിനുള്ള പണമില്ലാതെ വിഷമിക്കുകയായിരുന്ന അവർ സന്തോഷത്തോടെ അതിന് സമ്മതം മൂളി. പെൺകുട്ടിയും തന്റെ സമ്മതം അറിയിച്ചു. അടുത്ത നാൾ അവരുടെ വിവാഹം നടന്നു. സത്യമാർഗ്ഗം വെടിയരുതെന്ന് ഇളയവനെ ഉപദേശിച്ച് വൃദ്ധൻ അവിടം വിട്ടു.

കുറെ വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. മൂത്ത സഹോദരൻ അതിനകം വലിയ ധനികനായി മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അയാൾ അനേകം വീടുകളുടെ ഉടമയായി. എപ്പോഴും പണമുണ്ടാക്കുന്ന കാര്യം മാത്രമായി അയാളുടെ മനസ്സിൽ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അറ്റകെക്ക് ഉപ്പുതേയ്ക്കാത്ത അറുപിശുക്കനായി മാറി. രണ്ടാമത്തെ സഹോദരനും ധനികനായിത്തീർന്നു. അതോടൊപ്പം സുഖലോലുപനും കൂഴിമടിയനുമായി അയാൾ. മേലനങ്ങാതെ, തിന്നും കുടിച്ചും നാളുകൾ തള്ളിനീക്കിയ അയാൾ ഒട്ടേറെ അടിമകളെ ജോലിക്ക് നിയോഗിച്ചു. അതേസമയം ഇളയ സഹോദരൻ കഠിനമായി അധ്വാനിച്ച്, ലളിതജീവിതം നയിച്ചു. തനിക്ക് ലഭിക്കുന്ന തുച്ഛമായ വരുമാനംപോലും ദരിദ്രർക്ക് പങ്കിട്ടുകൊടുക്കാൻ അയാൾ തയ്യാറായി. ഇക്കാര്യത്തിൽ അയാളുടെ ഭാര്യയും എതിരൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

അങ്ങനെയിരിക്കെ, തന്റെ ദത്തുപുത്രന്മാരുടെ ജീവിതം കണ്ടറിയാൻ വൃദ്ധന് ആഗ്രഹമുണ്ടായി. നന്മയുടെ പാതയിലൂടെ ചരിക്കണമെന്ന തന്റെ ഉപദേശം അവർ എത്രമാത്രം ഉൾക്കൊണ്ടു എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന് അറിയേണ്ടിയിരുന്നത്. ചെല്ലുന്നത് താനാണെന്നറിഞ്ഞാൻ അവരുടെ സമീപനം സത്യസന്ധമാകണമെന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് വേഷപ്രച്ഛന്നനായി മൂന്നുപേരുടെയും വീടുകളിൽ പോകാമെന്ന് അയാൾ തീരുമാനിച്ചു.

പിറ്റേന്ന് വൃദ്ധൻ കീറിത്തുണിയ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ച്, യാചകന്റെ രൂപത്തിൽ മൂത്ത സഹോദരന്റെ വീടിന്റെ മുന്നിലെത്തി. അയാൾ തന്റെ വലിയ വീടിന് മുന്നിൽത്തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. വൃദ്ധനെ കണ്ടതും അയാൾ മുഖം കോട്ടി ചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹും, എന്തു വേണം?’

‘മോനേ, പട്ടിണികൊണ്ട് ചാകാരായ ഈ വയസ്സന് വിശപ്പുമാറ്റാൻ എന്തെങ്കിലും തരണേ,’ വൃദ്ധൻ വിറയാർന്ന ശബ്ദത്തിൽ പറഞ്ഞു.

പുച്ഛരസത്തിലായിരുന്നു അയാളുടെ മറുപടി:

‘ഒഹും, കിഴവന്റെ അഭിനയം കണ്ടില്ലേ? മേലനങ്ങാതെ നടന്ന് വിശപ്പുമാറ്റണമത്രേ! ഒക്കെ അഭിനയമാണ്. ജോലിയെടുത്ത് കഴിയാൻ വയ്യാത്ത അവസ്ഥയൊന്നും കിഴവന് തത്കാലമില്ല. വേഗം കടന്നുപൊയ്ക്കൊള്ളണം!’

വൃദ്ധൻ അതു കേട്ട് ഒന്നും പറയാതെ തിരിഞ്ഞുനടന്നു. അദ്ദേഹം കുറച്ചുകലെയെത്തിക്കൊണ്ടും, മുത്ത സഹോദരന്റെ വീടുകളും കൃഷിയിടങ്ങളും പണപ്പെട്ടികളുമെല്ലാം കത്തിച്ചാവലായി! പിന്നെ, അവിടെ ശേഷിച്ചത് ഒരു ചാരക്കുന മാത്രം!

വൃദ്ധൻ പിന്നീടു പോയത് രണ്ടാമത്തെ സഹോദരന്റെ വീട്ടിലേക്കാണ്. മൂക്കറ്റം കുടിച്ച് കട്ടിലിൽ ചുരുണ്ടുകുടിക്കിക്കുകയായിരുന്ന അയാൾ യാചകവേഷത്തിലെത്തിയ വൃദ്ധനെക്കണ്ട് അരിശത്തോടെ എഴുന്നേറ്റുവന്നു. അയാളെ കണ്ടതും വൃദ്ധൻ തൊഴുകുകയോടെ പറഞ്ഞു:

‘പ്രഭോ, ഞാൻ അനാഥനായ ഒരാളാണ്. എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചിട്ട് മൂന്നു നാലു നാളായി. വിശന്ന് ചത്തുപോകാതിരിക്കാൻ ഒരുപിടി ധാന്യം തരാൻ ദയവുണ്ടാകണം.’

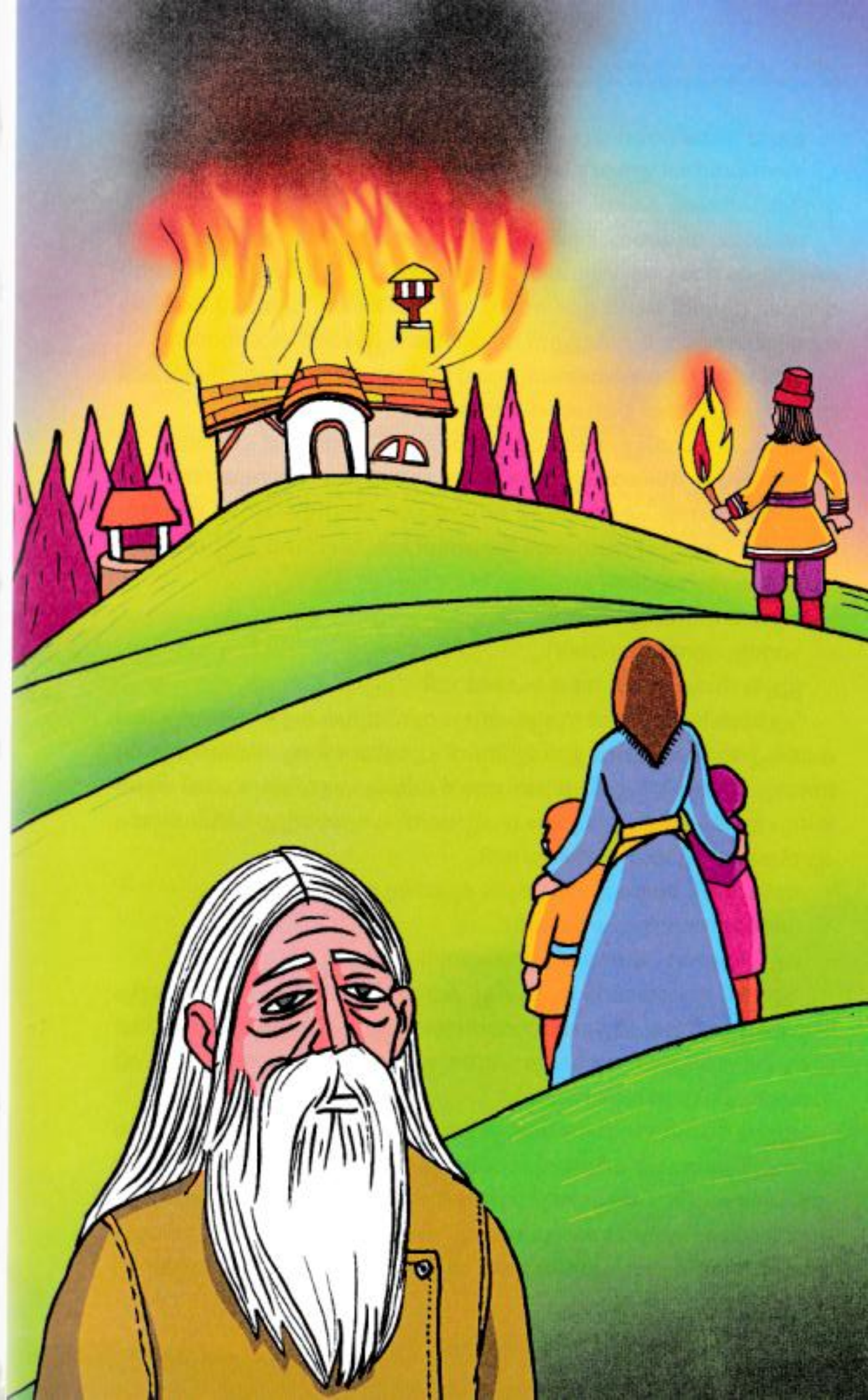
‘നാശം! നിന്നെപ്പോലുള്ള തെണ്ടികൾക്ക് കയറിവരാൻ എന്റെ വീടേ കണ്ടുള്ളൂ? എന്റെ കൈയിൽനിന്നും ഒരു പിടിയല്ല, ഒരു മണി ധാന്യം കിട്ടുമെന്ന് കരുതണ്ട. വെറുതെ നിന്ന് സമയം കളയാതെ നിങ്ങളുടെ പാടു നോക്കിപ്പൊയ്ക്കോ!’

അയാൾ പരുഷമായി പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടതും വൃദ്ധൻ ഒന്നും പറയാതെ അവിടെനിന്ന് നടന്നുകൊണ്ടു. അദ്ദേഹം കുറച്ചു ദൂരെയെത്തിയതും രണ്ടാമന്റെ വീടും ജലചക്രവും ധാന്യപ്പുരയുമെല്ലാം കത്തിത്തീർന്നു!

അടുത്തതായി ഇളയവനെത്തേടി വൃദ്ധൻ അയാളുടെ വീടിന് മുന്നിലെത്തി. അവിടെത്തന്നെ അയാളുടെ ഭാര്യയും നിലക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വൃദ്ധനെ കണ്ടതും അയാൾ തൊഴുകുകയോടെ ചോദിച്ചു:

‘പിതാവേ, അങ്ങയുടെ മുഖം എനിക്കെവിടെയോ പരിചയമുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു. അങ്ങാരാണ്? എന്നെ കാണാനെത്തിയത് എന്തിനാണ്?’

‘ഞാനൊരു യാചകനാണ്. മൂന്നുനാലു ദിവസമായി എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചിട്ട്. ബുദ്ധിമുട്ടാവില്ലെങ്കിൽ എനിക്കൊരു കഷ്ണം അപ്പം തരണം,’ വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

ഇളയ സഹോദരന്റെ പ്രതികരണമറിയാൻ അദ്ദേഹം കാത്തുനിന്നു.

‘അതിനെന്താ? ഈ വീട്ടിലുള്ളതെന്തും ഞാനങ്ങേക്ക് തരാം. ദയവായി വീടിനകത്തേക്ക് കടന്നിരുന്ന് വിശ്രമിച്ചാലും.’

അയാൾ വൃദ്ധനെ കൈപിടിച്ച് അകത്തിരുത്തി. അപ്പോഴേക്കും അയാളുടെ ഭാര്യ അപ്പവും കറിയുമായി വന്നു. നല്ല വിശപ്പുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ വൃദ്ധൻ അതെല്ലാം വേഗം തിന്നുതീർത്തു. വൃദ്ധന്റെ കൈത്തണ്ടയിൽ നല്ലൊരു മുറിവുള്ളത് അയാൾ അപ്പോഴാണ് കാണുന്നത്.

‘അങ്ങയുടെ കൈയെങ്ങനെയാണ് മുറിഞ്ഞത്? ഇപ്പോഴും മുറിവ് കരിഞ്ഞിട്ടില്ലല്ലോ. അത് ഉണക്കാനെന്താണ് വഴി?’

അയാൾ ചോദിച്ചു. അതു കേട്ട് നെടുവീർപ്പിട്ട് വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു:

‘അങ്ങനെ സംഭവിച്ചു. എന്റെ തലവരയുടെ പിഴവുമൂലമാകാം അങ്ങനെ വന്നത്. എന്തൊക്കെ മരുന്നുകൾ തേച്ചിട്ടും മുറിവ് ഉണങ്ങുന്നില്ല. ഇനി അതുണങ്ങണമെങ്കിൽ ഒരേയൊരു വഴിയേയുള്ളൂ. അത് നടക്കാത്ത കാര്യവുമാണ്.’

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞുനിർത്തി.

‘പറയൂ, എന്താണോ വഴി?’

ഇളയ സഹോദരന് ആകാംക്ഷയായി.

‘ഏതെങ്കിലുമൊരാൾ സ്വന്തം വീടും വസ്തുവകകളും സ്വമനസ്സാലേ കത്തിച്ച് അതിന്റെ ചാരം ഈ മുറിവിൽ പുരട്ടിയാൽ ആ നിമിഷം മുറിവുണങ്ങും. ഇല്ലെങ്കിൽ ഇത് പഴുത്ത് ഞാൻ മരിക്കും. എനിക്കുവേണ്ടി ആരെങ്കിലും ഇങ്ങനെയൊരു ത്യാഗം ചെയ്യുമെന്ന് കരുതാനുള്ള വിഡ്ഢിത്തം എനിക്കില്ല,’ വൃദ്ധന് തൊണ്ടയിടി.

അതു കേട്ട് അയാൾ ഭാര്യയുടെ മുഖത്തു നോക്കി ചോദിച്ചു:

‘നമ്മളെന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്?’

ഒട്ടും ആലോചിക്കാതെതന്നെ അവൾ പറഞ്ഞു:

‘ഇതിൽ ആശങ്കയ്ക്ക് കാര്യമില്ല. കത്തിപ്പോയ വീടും സ്വത്തുക്കളും അധാനിച്ചാൽ നമുക്ക് ഉണ്ടാക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. എന്നാൽ മുറിവ് പഴുത്ത് ഇദ്ദേഹം മരിച്ചാൽ ആർക്കും പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കാനാവില്ല. നമുക്ക് നമ്മുടെ വീടിന് തീവെയ്ക്കാം.’

ഇളയ സഹോദരൻ അകത്തുചെന്ന് മക്കളെ പുറത്തിറക്കി. പിന്നെ ഓലച്ചുട്ട് കത്തിച്ച് വീടിന്റെ നാലു മൂലയിലും കൊളുത്തി. നിമിഷങ്ങൾക്കകം വീടും തൊടിയും മുഴുവൻ തീയിലമർന്നു. അതു കണ്ടിട്ടും അയാൾക്കോ ഭാര്യയ്ക്കോ യാതൊരു വിഷമവും തോന്നിയില്ല. അയാൾ അതിൽനിന്ന് കുറച്ചു ചാരമെടുത്ത് വൃദ്ധന്റെ മുറിവിൽ തേച്ചതും മുറിവ്

ഉണങ്ങി! അതിന്റെ പാടുപോലും കൈത്തണ്ടയിൽ ശേഷിച്ചില്ല.

പെട്ടെന്നൊരു അർദ്ധരാത്രി സംഭവിച്ചു.

കത്തിയമർന്ന വീടിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ഒന്നാത്തരമൊരു മാളിക പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു! അയാളും ഭാര്യയും അതു കണ്ട് അമ്പരന്നു നിൽക്കെ, വൃദ്ധൻ പുഞ്ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു:

‘മകനേ, നീയാണെന്റെ യഥാർഥപുത്രൻ. നീ മാത്രമാണ് എന്റെ ഉപദേശം സ്വീകരിച്ച് ധർമ്മപാതയിൽ ചരിക്കുന്നത്. ഞാൻ നിന്നെയോർത്ത് അഭിമാനിക്കുന്നു.’

അതു കേട്ടപ്പോൾ തന്റെ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്നത് ആരെന്ന് അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ സന്തോഷത്താൽ നിറഞ്ഞൊഴുകി.

‘അച്ഛാ...’

അയാൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തേക്കോടി. എന്നാൽ, അപ്പോഴേക്കും വൃദ്ധൻ അപ്രത്യക്ഷനായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു! പിന്നീടൊരിക്കലും അയാൾ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടിട്ടില്ല.

കുരുവിയും കുരുവിക്കുഞ്ഞും

ഒരിക്കൽ ഒരു കുരുവിയുണ്ടായിരുന്നു. അതിനൊരു കൂട്ടുകാരൻ കുരുവി വേറെയും. അവരിങ്ങനെ സുഖമായി കൂട്ടുകൂടി നടന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ പെൺകുരുവിക്ക് മുട്ടയിടാനൊരു തോന്നൽ. എവിടെയെങ്കിലും പോയി വെറുതെ മുട്ടയിട്ടു പോന്നാൽ പോരല്ലോ. മുട്ടയിടാൻ, വെയിലും മഴയും കൊള്ളാതെ അതിന് അടയിരിക്കാൻ, മുട്ട വിരിഞ്ഞ് പുറത്തു വരുന്ന കുരുവിക്കുഞ്ഞിനെ ദേഹത്തെ ഇളംചുട്ട് പകർന്ന് ഉറക്കാൻ, ആപത്തൊന്നും വരാതെ അതിനെ വളർത്താൻ നല്ലൊരു കൂടു വേണം.

പക്ഷേ, എവിടെ? എങ്ങനെ?

അവൾ പറന്നുനടന്ന് കൂടുണ്ടാക്കാൻ പറ്റിയ ഇടം തേടി. മരക്കൊമ്പിൽ, തോട്ടുവക്കിൽ, കുള്ളക്കരയിൽ... അങ്ങനെ പല സ്ഥലത്തും. ഒന്നും അവൾക്കത്ര പിടിച്ചില്ല. പിറക്കാൻ പോകുന്ന കുരുവിക്കുഞ്ഞിന്റെ സുരക്ഷിതത്വമല്ലേ പ്രധാനം?

ഒടുവിൽ കുരുവി ഒരു സ്ഥലം കണ്ടെത്തുകതന്നെ ചെയ്തു. ഒരിക്കൽ

വീടിന്റെ കുളിപ്പുരയ്ക്കു പുറത്ത്, ജനലിന്റെ മുകളിലെ തട്ടിൽ ആരും എളുപ്പം കണ്ടെത്താത്ത ഒരിടം. തനിക്ക് കൂടുണ്ടാക്കാൻ എന്തുകൊണ്ടും ചേർന്ന സ്ഥലംതന്നെ. അച്ഛൻകുരുവിയും അതിനോട് യോജിച്ചു.

കഠിനാധ്വാനികളായിരുന്നു കുരുവികൾ. അവർ പല തവണ പറന്നു പോയും വന്നും, നാരും ഉണക്കക്കമ്പുകളും കരിയിലയും ശേഖരിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു കൂടുപണി തുടങ്ങി. രണ്ടു ദിവസംകൊണ്ട് അവിടെ ഒന്നാത്തരമൊരു കൊച്ചുകൂട് തയ്യാർ! ഇനിയുമുണ്ട് ചില മിനുക്കുപണികൾ. കമ്പുകളുടെ കൂർത്ത മുന്നുകൊണ്ട് മുട്ട ഉടയരുത്. മുട്ട വിരിഞ്ഞുവരുന്ന കുരുവിക്കുഞ്ഞിന്റെ ഇളംമേനി നോവരുത്. കുരുവികൾ പഴന്തുണിക്കു ഷണങ്ങൾകൊണ്ട് കൂടിനകം നല്ലൊരു മെത്തപോലാക്കി. അവളാദ്യം അതിലൊന്നു കയറിക്കിടന്നുനോക്കി.

ഹായ്, എന്താ ഒരു സുഖം!

ഇനി മുട്ടയിടാൻ അമാന്തിക്കേണ്ടത് അവൾ തീരുമാനിച്ചു.

അവളാ കുട്ടിൽ കണ്ണടച്ചിരുന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞതും അവൾ മുട്ടയിട്ടു. അവളൊന്നു പൊങ്ങിനോക്കി. പഞ്ഞിപോലെ വെളുത്ത സുന്ദരൻ മുട്ട! അതിനുള്ളിൽ തനിക്ക് പിറക്കാൻ പോകുന്ന പൊന്നോമനക്കുഞ്ഞ്!

വെറും കുരുവിയായിരുന്ന താൻ അധികം വൈകാതെ കുരുവിയമ്മയാകാൻ പോകുന്നു!

വല്ലാത്ത ഒരനുഭൂതി തോന്നി, കുരുവിക്ക്.

മുട്ടയിട്ടാൽ മാത്രം പോരാ, അതിന് അടയിരുന്ന് വിരിയിച്ചെടുക്കേണ്ട ചുമതലയും അമ്മയ്ക്കുള്ളതാണ്.

മിടുക്കനായ മകൻ പിറക്കണമെന്ന പ്രാർഥനയോടെ അവൾ മുട്ടയ്ക്ക് അടയിരുന്നു. മനസ്സ് നിറഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ അവൾക്ക് തെല്ലും വിശപ്പോ ദാഹമോ തോന്നിയില്ല.

അങ്ങനെയൊരു നിമിഷം, മുട്ടത്തോടിൽ ഒരനക്കം! അവൾ നോക്കിയിരിക്കെ, പുറത്തോടടുത്ത് അതിൽനിന്നൊരു കുരുവിക്കുഞ്ഞ്...

മഞ്ഞനിറമുള്ള കുഞ്ഞിച്ചുണ്ടും ഈർക്കിൽപോലുള്ള കാലും ചോരക്കുഷണംപോലുള്ള ദേഹവുമായി...

കുഞ്ഞിനെ ചിറകിനുള്ളിലേക്ക് അടുപ്പിച്ചു കിടത്തിയപ്പോൾ അവൾ ശരിക്കുമൊരു അമ്മയായി! ആൺകുരുവി അച്ഛനും!

പുന്നാരക്കുഞ്ഞിനൊരു പേരു വേണ്ടേ? അവൾ ആലോചിച്ചു.

‘പുദിക്.’

ഒട്ടും വിഷമിക്കാതെ അവൾക്കൊരു പേരു കിട്ടി. കുരുവിക്കുഞ്ഞിനെ ചേർത്തുകിടത്തി അപ്പോൾത്തന്നെ ആ പേരു വിളിക്കുകയും ചെയ്തു.

കുരുവിയമ്മയുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയായി കുരുവിക്കുഞ്ഞ് വളർന്നുവന്നു. കുരുവി തീറ്റ തേടി പുറത്തേക്കു പോകുമ്പോൾ അവൻ കുട്ടിൽ തനിച്ചാവും. വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെ അച്ഛൻകുരുവി അടുത്തുണ്ടാവും. അവരോടൊപ്പം കുടിനു പുറത്തെ വലിയ ലോകത്തേക്ക് ചിറകുവിരിച്ചു പറക്കാൻ അവനും ഒരുപാട് കൊതിച്ചു. പക്ഷേ, എന്തു ചെയ്യാൻ?

കുരുന്നുചിറക് വിടർത്താനും പറന്നുപൊങ്ങാനും അവനറിയില്ലല്ലോ?

ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ താനും വലുതാവും. തന്റെ ചിറകുകൾക്കു ശക്തി കൂടും. അപ്പോൾ ചിറകുവിരിച്ചു മാനത്തങ്ങും മതിയാവോളം പറന്നു നടക്കും.

അതു കണ്ട് കൊതിക്കട്ടെ അച്ഛനുമമ്മയും!

‘എന്താ മോനേ, നിനക്കൊരു സങ്കടം?’ കുരുവിക്കുഞ്ഞ് കുഞ്ഞിച്ചിറകിലേക്ക് നോക്കിയിരിക്കുമ്പോൾ കുരുവിയമ്മ ചോദിക്കും.

‘കണ്ടില്ലേ, എന്റെ ചിറകുകൾക്ക് ഒരു ഭംഗിയുമില്ല. ആകെ കറുകറുത്ത്...’

അവൻ ചിണ്ണങ്ങും.

‘നീയെന്റെ സുന്ദരക്കുട്ടനല്ലേ? വിഷമിക്കണ്ടാട്ടോ. വലുതാവുമ്പോൾ നിന്റെ ചിറകും സുന്ദരമാവും.’

കുരുവിയമ്മ അവനെ സമാധാനിപ്പിക്കും. അതു കേൾക്കുമ്പോൾ അവന്റെ മുഖം കുറേശ്ശ തെളിഞ്ഞുവരും.

ഇടയ്ക്ക് അച്ഛൻകുരുവി അവനെക്കാണാൻ കുട്ടിലെത്തും. വെറും കൈയോടെയാവില്ല ആ വരവ്. കൊക്കിൽ പിടയ്ക്കുന്ന കുഞ്ഞിപ്പൂഴുവുണ്ടാവും മിക്കപ്പോഴും. അതിനെ കുരുവിക്കുഞ്ഞിന്റെ മുന്നിലിട്ട് അച്ഛൻ കുരുവി പറയും:

‘തിന്നോളു പൊന്നുമോനേ...’

കുരുവിക്കുഞ്ഞ് ഒറ്റക്കൊത്തിന് പുഴുവിനെ വയറ്റിലാക്കും. അതു കണ്ട് അച്ഛനവനെ പുകഴ്ത്തും, ‘മിടുമിടുക്കൻ! എത്ര വേഗമാണ് നീയതിനെ അകത്താക്കിയത്.’

കുരുവിക്കുഞ്ഞ് ആരും കേൾക്കാതെ പറയും:

‘ഇതിലിത്ര പറയാനെന്തിരിക്കുന്നു? ഒരു പുഴുവിനെ തിന്നുന്നത് ഇത്ര വലിയ കാര്യമാണോ?’

പൂച്ചയായിരുന്നു കുരുവിക്കുഞ്ഞിന്റെ ആദ്യത്തെ ശത്രു. പൂച്ചയെന്നാലെന്തെന്നോ, ശത്രുവെന്നാലെന്തെന്നോ അറിയാത്ത പ്രായത്തിലാണ് അതു സംഭവിച്ചത്. ഒരുനാൾ കുട്ടിൽ തനിച്ചായപ്പോൾ അവനു മടുത്തു.

എത്ര നേരമെന്നുവെച്ചാണ് കുട്ടിലിങ്ങനെ ചടഞ്ഞിരിക്കുക? പറക്കാ നറിയാത്തതുകൊണ്ട് മടുപ്പു മാറ്റാൻ വേറൊരു മാർഗവുമില്ല. താഴെയുള്ള കാഴ്ചകളെങ്കിലും കാണുകതന്നെ. അവൻ കുടിന്റെ വക്കിനോട് ചേർന്നിരുന്ന് തല താഴേക്കിട്ടു.

നല്ല ഭംഗിയുണ്ട്... താഴെയൊരു പച്ചപ്പട്ടു വിരിച്ചിട്ടുപോലെ...!

ഇതും കണ്ടുകൊണ്ടാണ് കുരുവിയമ്മയുടെ വരവ്. അവൾ പരിഭ്രമത്തോടെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘അയ്യോ മോനേ, നീയെന്താണീ കാണിക്കുന്നത്?’

അവൻ അമ്മയെ നോക്കി, താനെന്ത് അപരാധമാണ് ചെയ്തതെന്ന മട്ടിൽ.

‘ഇങ്ങനെ താഴോട്ടു നോക്കിക്കിടന്നാൽ നീ മൂക്കുകുത്തി താഴെ വീഴും,’ കുരുവിയമ്മ മുന്നറിയിപ്പു നൽകി.

‘വീണാലെന്താ?’ അവൻ നിഷ്കളങ്കമായി ചോദിച്ചു.

‘വീണാലോ? ഒന്നു നിന്റെ മഞ്ഞച്ചുണ്ടും കുഞ്ഞിക്കണ്ണും ഒടിഞ്ഞും പൊട്ടിയും പോകും. മറ്റൊന്ന്, താഴെ നിന്നെ നോക്കി വെള്ളമിറക്കിയിരിക്കുന്ന ശത്രുവുണ്ട്. അവന്റെ മുന്നിലാവും നീ ചെന്നു വീഴുക,’ അമ്മ ഗൗരവത്തിൽ പറഞ്ഞു.

‘ശത്രുവോ?’

അവനൊന്നും മനസ്സിലായില്ല.

‘അതേ മോനേ. പച്ചക്കണ്ണുള്ള ഒരു ചെമ്പൻപൂച്ച. അവന്റെ കണ്ണിലെങ്ങാനും പെട്ടാൽ നിന്റെയീ കുഞ്ഞിച്ചിറകല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ബാക്കി കാണില്ല. അതുകൊണ്ട് എന്റെ മോൻ ഈ തലേംകുത്തിക്കളിയങ്ങു നിർത്തിയേക്ക്,’ കുരുവിയമ്മ തീർത്തുപറഞ്ഞു.

അങ്ങനെയാണ് കുരുവിക്കുഞ്ഞ് പൂച്ചയെ ശത്രുവായി പ്രഖ്യാപിച്ചത്.

പിന്നീട് കുരുവിയമ്മയും അച്ഛൻകുരുവിയും ആ ശത്രുവിനെക്കുറിച്ച് ഇടയ്ക്കിടെ ആവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഒരു ഭയങ്കരൻ പൂച്ച!

അങ്ങനെയൊരു രൂപമാണ് അവന്റെ മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞത്. ഏതായാലും സാഹസപ്രവൃത്തികളിൽനിന്ന് തത്കാലത്തേക്ക് അവനെ അകറ്റിനിർത്താൻ ഒരിക്കൽപ്പോലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ആ ശത്രുവിനായി!

പതിവിലും കവിഞ്ഞ ശക്തിയിലാണ് ഒരുനാൾ അവിടെയെങ്ങും കാറ്റുവീശിയത്. കാറ്റിൽ മരങ്ങളെല്ലാം ആടിയുലഞ്ഞു. ഉയരം കൂടിയ ഓക്കുമരങ്ങളും പൈൻമരങ്ങളും ഒരു വശത്തേക്കു ചാഞ്ഞ് ഒടിയുമെന്ന അവസ്ഥ വന്നു. കുളിപ്പുരയുടെ ജനൽത്തട്ടിലായതിനാൽ കാറ്റ്

കുരുവിക്കുടിനെ കാര്യമായി ബാധിച്ചില്ല. എങ്കിലും മരക്കൊമ്പുകൾ ഞെരിഞ്ഞമരുന്ന ശബ്ദം അവനെ ഭയപ്പെടുത്തി. അവൻ അമ്മയോട് ഒട്ടിയിരുന്നു ചോദിച്ചു:

‘ഇതെന്താമ്മേ?’

‘മോനേ, ഇതാണ് കൊടുങ്കാറ്റ്. ഇത് വീശിയടിച്ചാൽ വൻമരങ്ങളും മാളികകളുമൊക്കെ നിലംപൊത്തും,’ കുരുവിയമ്മ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു.

‘കാറ്റത്ത് നമ്മുടെ കുടും തകർന്നുപോകുമോ?’

അവനറിയേണ്ടത് അതായിരുന്നു.

‘ഏയ്, കുടിനൊന്നും പറ്റില്ല. പക്ഷേ, നീ താഴോട്ടു നോക്കിയിരുന്നാൽ ഒരുപക്ഷേ, കാറ്റ് നിന്നെ ഊതി താഴെയിടും. നീ ചെന്നുവീഴുന്നത് മിക്ക വാറും ചെമ്പൻപുഴയുടെ മുന്നിലുമാവും!’

കുരുവിയമ്മ കള്ളപ്പേടി കാണിച്ച് പറഞ്ഞു.

എന്തിനും ഏതിനുമൊരു ചെമ്പൻപുഴ!

ആ ശത്രുവിനെക്കുറിച്ച് കേൾക്കാനോ പറയാനോ അവന് താത്പര്യമുണ്ടായില്ല. അവൻ വേഗം വിഷയം മാറ്റി.

‘ഈ മരങ്ങളോട് ആടാതെ നില്ക്കാൻ പറഞ്ഞാൽപ്പോരേ? മരങ്ങൾ ആടാതിരുന്നാൽ കാറ്റും നില്ക്കില്ലേ?’

‘അങ്ങനെയല്ല മോനേ. മരങ്ങൾ ആടുന്നതുകൊണ്ടല്ല കാറ്റുണ്ടാവുന്നത്. നേരേ മറിച്ച്, കാറ്റുതുന്നതുകൊണ്ടാണ് മരങ്ങൾ ആടുന്നത്,’ അമ്മ അവനെ തിരുത്താൻ ശ്രമിക്കും.

‘ഏയ്, അതാവാനു വഴിയില്ല.’

കുരുവിയമ്മ തൊണ്ടയിലെ വെള്ളം എത്ര വറ്റിച്ചാലും കുരുവിക്കുഞ്ഞ് തന്റെ നിലപാടിൽ ഉറച്ചുനില്ക്കും. അതൊക്കെ മറ്റൊരാൾ പറഞ്ഞുതന്ന് പഠിക്കേണ്ടതല്ല, സ്വയം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണെന്ന പക്ഷക്കാരനായിരുന്നു അവൻ.

തീർച്ചയായും അതൊരു മോശം സ്വഭാവമല്ലല്ലോ?

കുട്ടിയിലിന്നും തല കീഴ്പ്പോട്ടു തൂക്കിയിട്ട് കാഴ്ചകൾ കാണുകയായിരുന്നു കുരുവിക്കുഞ്ഞ്, ഒരിക്കൽ. കുരുവിയമ്മ ചെറിയ മയക്കത്തിലാണ്. അപ്പോഴാണ് താഴേക്കുടി ഒരു ജീവി പോകുന്നത് അവൻ കണ്ടത്. അവൻ കണ്ണുമിഴിച്ചു നോക്കി.

സാമാന്യത്തിലധികം വലിപ്പമുണ്ട്. മേലാസകലം രോമം നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. രണ്ടു കാലിൽ എഴുന്നേറ്റാണ് നടപ്പ്. തോളിലുമുണ്ട് എന്തോ ഒരു മുഴുത്ത സാധനം!

ഇതെന്തു ജീവി!?

‘അമ്മേ, എഴുന്നേല്ക്ക. ഇതാ ഒരു വിചിത്രജീവി താഴേക്കുടി പോകുന്നു. ഏതോ വലിയ പക്ഷിയാണെന്നു തോന്നുന്നു. പക്ഷേ, അതിനു ചിറകൊന്നുമില്ല. ആ ചെമ്പൻപുഴ കടിച്ചുപറിച്ചതാവും ചിറക്, അല്ലേ?’

കുരുവിക്കുഞ്ഞ് അമ്മയെ കൊത്തിയെഴുന്നേല്പിച്ചു ചോദിച്ചു.

കുരുവിയമ്മ ഉറച്ചെടുവിൽ താഴോട്ടു നോക്കി. പിന്നെ, പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു കൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘എടാ മണ്ടാ, അത് പക്ഷിയൊന്നുമല്ല. അതാണ് മനുഷ്യൻ. രോമക്കുപ്പായവും തൊപ്പിയും ധരിച്ച്, തോളിലൊരു ഭാഗ്യവുമായി നടക്കുകയാണയാൾ. മനുഷ്യർക്കു ചിറകില്ല. അവർ കാലുകൊണ്ടാണ് നടക്കുന്നത്.’

അമ്മയുടെ വിശദീകരണം കുരുവിക്കുഞ്ഞിനെ ഒട്ടും തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയില്ല. ചിറകില്ലാത്ത ജീവിയെക്കുറിച്ച് സങ്കല്പിക്കാൻപോലും അവനു കഴിഞ്ഞതുമില്ല. പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട് അവൻ മുഖം കോട്ടി.

‘ഏയ്, ചിറകില്ലാത്ത മനുഷ്യനെ കാണാൻ ഒരു രസവുമില്ല. ചിറകുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ വലിയ ജീവി പറന്നുവന്ന് എന്തെങ്കിലും കാര്യം ചെയ്യുമായിരുന്നു. ആകാശത്തുകൂടി പറന്നുനടക്കുന്നതിന്റെ പകുതി സുഖം ഭൂമിയിലൂടെ നടന്നാൽ കിട്ടുമോ?’

‘മോനേ, അങ്ങനെയൊന്നും പറയരുത്. ദൈവം നമുക്ക് ചിറകു തന്നു. അവർക്കതു കൊടുത്തില്ല. അത്രയേയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് നമ്മൾ അഹങ്കരിക്കുന്നതു ശരിയല്ല.’

കുരുവിയമ്മ അവനോട് ഒന്നുകൂടി അടുത്തിരുന്നു.

‘കഷ്ടംതന്നെ! ചിറകില്ലാത്തതുകൊണ്ടല്ലേ ആ ജീവിക്ക് ഇങ്ങനെ നടന്നു വിഷമിക്കേണ്ടിവുന്നത്. അമ്മ നോക്കിക്കോ, വലുതാവുമ്പോൾ ഞാൻ മനുഷ്യരെയും പറക്കാൻ പഠിപ്പിക്കും. ഇത്ര തണ്ടും തടിയുമുണ്ടായിട്ടും പ്രാണികളും പുഴുക്കളും അവനെ കടിക്കുന്നതു കണ്ടില്ലേ? ചിറകുള്ള നമ്മളോ, ആ പ്രാണികളെയും പുഴുക്കളെയും തിന്നുന്നു. അപ്പോൾ ആരാണ് ശക്തിമാൻ?’

ഇങ്ങനെ ഓരോന്നു പറഞ്ഞ് കുരുവിക്കുഞ്ഞ് കുടിന്റെ വക്കത്തേക്ക് കൂടുതൽ നീങ്ങിയത് കുരുവിയമ്മയുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടില്ല. പെട്ടെന്നാണ് അവൻ നില തെറ്റി താഴോട്ടു വീണത്!

കുഞ്ഞിച്ചിറകു വിരിച്ച് താഴേക്ക് പതിക്കുമ്പോൾ കുരുവിക്കുഞ്ഞിന്റെ ഉള്ളു കാളി.

നിലത്തെത്തിയതും അവനല്പം ആശ്വാസം തോന്നി. പക്ഷേ, അത് വളരെപ്പെട്ടെന്ന് തീർന്നു. കാരണം, അവൻ ചെന്നുവീണത് പച്ചക്കണ്ണുള്ള ചെമ്പൻപുഴയുടെ മുന്നിൽ!

പറഞ്ഞുകേട്ട് പരിചിതനായ ആ ശത്രുവിനെ അവൻ ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ തന്നെ വ്യക്തമായി.

ചെമ്പൻപൂച്ച പച്ചക്കണ്ണുരുട്ടി അവനെ തുറിച്ചുനോക്കി. കണ്ണും മൂക്കും മീശരോമവും കൈകാലുകളിലെ നഖവുമൊക്കെ കണ്ടപ്പോൾ താൻ അലിഞ്ഞില്ലാതാവുന്നതുപോലെ തോന്നി, കരുവിക്കുഞ്ഞിന്.

‘പൂച്ചച്ചേട്ടാ, ഞാനൊരു പാവം കരുവിക്കുഞ്ഞാണ്. എന്നെ ഒന്നും ചെയ്യല്ലേ!’

അവൻ തൊണ്ടയിടിപ്പറഞ്ഞു.

കരുവിക്കുഞ്ഞിന്റെ ഇളംമാംസം തിന്നാൻ ഒരുങ്ങിനിൽക്കുന്ന ചെമ്പൻപൂച്ചയുണ്ടോ ഇതു വല്ലതും വകവെക്കുന്നു? അവൻ ഒന്നു മുരണ്ട്, മീശരോമം വിറപ്പിച്ച് കരുവിക്കുഞ്ഞിനുനേരേ...

ഇതെല്ലാം കണ്ട് ഭയന്ന കരുവിയമ്മ രണ്ടും കല്പിച്ച് ചാട്ടുളിപ്പോലെ താഴേക്ക് കുതിച്ചു. അവൾ തൂവലുകൾ വിറപ്പിച്ച് പൂച്ചയ്ക്കും കരുവിക്കുഞ്ഞിനുമിടയിൽ പറന്നിറങ്ങി. പൂച്ചക്കണ്ണുകൾ കുത്തിപ്പൊട്ടിക്കാൻ കൂർമ്പൻകൊക്കു നീട്ടി അവൾ വിളിച്ചുകൂവി:

‘കള്ളപ്പൂച്ചേ, എന്റെ കുഞ്ഞിനെ വിട്ട് ദൂരെ പോയ്ക്കോ. അല്ലെങ്കിൽ നിന്റെ രണ്ടു കണ്ണും ഞാൻ പൊട്ടിക്കും!’

പിന്നെ കരുവിക്കുഞ്ഞിനോട് പറഞ്ഞു:

‘മോനേ പുദിക്, വേഗം പറക്ക്. പറന്നുപറന്ന് നമ്മുടെ കുട്ടിൽ പോയിരിക്ക!’

തനിക്ക് പറക്കാനറിയില്ലെന്ന കാര്യമൊക്കെ കരുവിക്കുഞ്ഞ് മറന്നു. പൂച്ചയുടെ പിടിയിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടുന്നതു മാത്രമാണ് ഇപ്പോൾ പ്രധാനം. അവൻ മൂന്നുനാല് ചാട്ടം ചാടി. പിന്നെ, കുഞ്ഞിച്ചിറകുകൾ വിരുത്തി പറന്നുപൊങ്ങി.

‘ഇനിയും പൊക്കത്തിലേക്ക് പറക്കൂ മോനേ... ഇനിയും...’

കരുവിയമ്മ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു.

അതവൻ ആവേശം പകർന്നു. സർവശക്തിയുമെടുത്തു പറന്ന് അവൻ ജനലരികിലെ കുട്ടിൽ ചെന്നിരുന്നു.

തന്റെ മുന്നിലെത്തിയ ഇരയെ രക്ഷപ്പെടുത്തിയ കരുവിയമ്മയോട് ചെമ്പൻപൂച്ചയ്ക്ക് കടുത്ത ദേഷ്യം തോന്നി. അവൻ മുരണ്ടുകൊണ്ട് അവൾക്കുനേരേ ഒറ്റച്ചാട്ടം! കരുവിയമ്മയുടെ തൂവലുകളിൽ അവനു പിടി കിട്ടി. എന്നാൽ, അവൾ ഒരഭ്യാസിയെപ്പോലെ ഒഴിഞ്ഞുമാറി ഒരൊറ്റപ്പറക്കൽ! ഒരു പിടി തൂവലുകൾ മാത്രം അവന്റെ കൈയിലായി. ദേഷ്യം കൊണ്ട് മുരണ്ട് അവനാ തൂവലുകൾ കൂടഞ്ഞുകൂട്ടുഞ്ഞ് മേലോട്ടു നോക്കി.

കുട്ടിലിരുന്ന് കരുവിയമ്മയും കരുവിക്കുഞ്ഞും അവനെ നോക്കിക്കൊക്കു പിളർത്തി. ചെമ്പൻപൂച്ചയ്ക്ക് ദേഷ്യവും സങ്കടവുമൊക്കെ വന്നു. വീണ്ടുമൊന്നു മുരണ്ട് അവൻ പതുക്കെ സ്ഥലംവിട്ടു.

‘എന്റെ പൊന്നുമോൻ എങ്ങനെയാണ് ഇത്ര നന്നായി പറക്കാൻ പഠിച്ചത്?’ കരുവിയമ്മ അവന്റെ ദേഹത്ത് കൊക്കുരുമ്മി ചോദിച്ചു. അതിന് മറുപടി പറയുന്നതിനു പകരം അവൻ മറ്റൊരു ചോദ്യമെറിഞ്ഞു:

‘എന്റെ പൊന്നമ്മയ്ക്ക് വല്ലതും പറ്റിയോ?’

‘ഓ, കുറച്ച് തൂവലുകൾ നഷ്ടമായി. അത്രമാത്രം. അതിനിയും മുളച്ചു വരും.’

കരുവിയമ്മ അവനോട് ചേർന്നിരുന്നു.

അങ്ങനെ, കരുവിക്കുഞ്ഞിന്റെ കഥ ശുഭമായി അവസാനിച്ചു.

(മാക്സിം ഗോർക്കിയുടെ അനുഗൃഹീത തൂലികയിലൂടെയാണ് ഈ കഥ ലോകമെങ്ങും പ്രചാരം നേടിയത്)

മഞ്ഞുകൾ

വളരെ മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ വനാന്തരങ്ങളിൽ ഒരു കർഷക കുടുംബം താമസിച്ചിരുന്നു. ഇവാൻ എന്നും മരിയ എന്നുമായിരുന്നു കൂടുംബനാഥന്റെയും ഭാര്യയുടെയും പേര്. അവരല്ലാതെ മറ്റാരും ആ വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. സാമാന്യം നല്ല ജീവിതനിലവാരം അവർക്കുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ഒരേയൊരു ദുഃഖം അവരെ വല്ലാതെ അസ്വസ്ഥരാക്കി. വിവാഹാനന്തരം വളരെ വർഷങ്ങൾ പിന്നിട്ടിട്ടും അവർക്കൊരു കുഞ്ഞിക്കാലു കാണാനുള്ള ഭാഗ്യമില്ലാതെ പോയി. ഒരുപാട് പ്രാർത്ഥനകളും ചികിത്സകളുമൊക്കെ നടത്തിയെങ്കിലും യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല.

‘എന്നാലും എന്റെ ജീവിതം ഇങ്ങനെ വൃർദ്ധമായിപ്പോയല്ലോ. കുടുംബത്തിന്റെ തുടർച്ച നിലനിർത്താനെങ്കിലും ഒരു കുഞ്ഞിനെ ഈശ്വരൻ എനിക്ക് തരാതെ പോയി,’ മരിയ ഇടയ്ക്കിടെ കരഞ്ഞുപറയും.

‘നീ വിഷമിക്കാതിരിക്കൂ. മറ്റെല്ലാ സന്തോഷങ്ങളും നമുക്കു തന്ന ഈശ്വരൻ കുഞ്ഞിനെ മാത്രം തന്നില്ല. എല്ലാ സൗഭാഗ്യങ്ങളും ഒരുമിച്ച്

ആർക്കും കിട്ടില്ല എന്നു സമാധാനിക്കുകതന്നെ,’ ഇവാൻ ഭാര്യയെ ആശ്വസിപ്പിക്കും.

അങ്ങനെ, പരസ്പരം താങ്ങുംതണലുമായി അവർ ജീവിച്ചു. അയൽവാസികളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ അവർക്ക് പ്രാണനായിരുന്നു. അവരെ കളിപ്പിക്കാനും കളിപ്പാട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്ത് സന്തോഷിപ്പിക്കാനും ഇവാനും മരിയയും മത്സരിച്ചു. കുട്ടികളുടെ കളി കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ നേരം പോകുന്നതേ അവരിന്റായില്ല.

കടുത്ത മഞ്ഞുകാലമായിരുന്നു അത്. ഇവാനും മരിയയും വീടിന്റെ മുൻവശത്ത് സംസാരിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. അടുത്ത വീടുകളിലെ കുട്ടികൾ മഞ്ഞുകൊണ്ട് ഓരോ രൂപങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നത് അവർ ശ്രദ്ധിച്ചു. അധികംപേരും മഞ്ഞിൽ തീർക്കുന്നത് മനുഷ്യരൂപങ്ങൾതന്നെയാണ്. ആൺകുട്ടികളുടെയും പെൺകുട്ടികളുടെയും മനോഹരരൂപങ്ങൾ! അതു കണ്ടപ്പോൾ അവർക്കും കൗതുകമായി.

‘ഹായ്, എന്തു ഭംഗിയാണ് ആ മഞ്ഞുകുട്ടികൾക്ക്!’

മരിയ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

‘നമുക്കും ഒരു മഞ്ഞുകുട്ടിയെ ഉണ്ടാക്കിയാലോ?’

ഇവാൻ പെട്ടെന്നു ചോദിച്ചു. അത് മരിയയ്ക്കും ബോധിച്ചു. അവൾ പറഞ്ഞു, ‘ഉണ്ടാക്കാം.’

ഇവാൻ മുറ്റത്തിറങ്ങി രണ്ടു കൈകൊണ്ടും മഞ്ഞ് വാരിക്കൊണ്ടുവന്നു. പിന്നെ, ചെറുചിരിയോടെ അത് കൈയിലെടുത്ത് ഉരുട്ടാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോഴാണ് അയാൾക്കൊരു സംശയം ജനിച്ചത്.

‘അല്ല, നമ്മളുണ്ടാക്കുന്നത് ആൺകുട്ടിയെയോ പെൺകുട്ടിയെയോ? ഇവാൻ ചോദിച്ചു.

‘നല്ലൊരു മിടുക്കിപ്പെൺകുട്ടിയെ മതി,’ മരിയ പറഞ്ഞു.

നിമിഷങ്ങൾകൊണ്ട് ഇവാൻ മഞ്ഞിൽ ഒന്നാന്തരമൊരു പെൺകുട്ടിയുടെ രൂപം തീർത്തു. നല്ല കണ്ണുകളും ഒപ്പം വെട്ടിയ തലമുടിയും പട്ടുകുപ്പായവും പാവായുമുള്ള മിടുക്കിക്കുട്ടി!

‘എങ്ങനെയുണ്ട്?’

മഞ്ഞുകുട്ടിയെ ഉയർത്തിക്കാട്ടി ഇവാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഒന്നാന്തരം! ശരിക്കും നമ്മുടെ മകളെപ്പോലെതന്നെ.’

ഇവാനെ പ്രശംസിക്കാൻ മരിയ മടിച്ചില്ല.

‘എങ്കിൽ ഇവളുടെ അച്ഛനമ്മമാർ ഇനി നമ്മളാണ്. ഞാനിവളെക്കൊണ്ട് സംസാരിപ്പിക്കുന്നതു നോക്കിക്കോ.’

മരിയ അമ്പരന്നുനിലക്കേ അയാൾ മഞ്ഞുകുട്ടിയോടു പറഞ്ഞു:

‘മകളേ, നിന്റെ അച്ഛനമ്മമാരാണ് ഞങ്ങൾ. ഞങ്ങളെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ എന്തെങ്കിലും പറയൂ.’

ജീവനിലാത്ത രൂപത്തോട് സംസാരിക്കാൻ പറയുന്ന തന്റെ ഭർത്താവിന് സമനില തെറ്റിയെന്ന് മരിയയ്ക്കു തോന്നി.

എന്നാൽ, അടുത്ത നിമിഷം മഹാദ്ഭുതമാണു നടന്നത്.

ആ മഞ്ഞുകുട്ടിക്ക് ജീവൻവെച്ചു. അവൾ കണ്ണുകൾ തുറന്നു. അവൾ ഓടിവന്ന് ഇവാനെയും മരിയയെയും കെട്ടിപ്പിടിച്ചു വിളിച്ചു:

‘അച്ഛാ...’

‘അമ്മേ...’

മരിയയ്ക്ക് തന്റെ കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാനായില്ല. അവൾ കുട്ടിയെ വാരിപ്പുണർന്ന്, ആ തുടുത്ത കവിളിൽ തെരുതെരെ ഉമ്മവെച്ച് നിറകണ്ണുകളോടെ ചോദിച്ചു:

‘എന്റെ പൊന്നുമോളേ, എവിടെയായിരുന്നു നീയിരുവരെ?’

മഞ്ഞുകുട്ടി അതിന് മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. പകരം അവൾ ഇവാനോട് ഒരു ചോദ്യം ചോദിച്ചു:

‘അച്ഛാ, ഞാനിനി നിങ്ങളോടൊപ്പമുണ്ടാവും. എനിക്കെന്താണൊരു പേരിടുക? മറ്റു കുട്ടികൾക്കൊപ്പം കളിക്കാൻ പോകുമ്പോൾ എന്റെ പേരു ചോദിച്ചാൽ ഞാനെന്താണ് പറയുക?’

അതു ശരിയാണല്ലോ. കുട്ടിയായാൽ ഒരു പേരു വേണ്ടേ? ഇവാൻ ഭാര്യയുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. പെട്ടെന്നൊരു പേരു കണ്ടെത്താൻ അവൾക്കുമായില്ല. തെല്ലുനേരം ആലോചിച്ചശേഷം ഇവാൻ മഞ്ഞുകുട്ടിയോടുതന്നെ ചോദിച്ചു:

‘മോളേ, നിന്നെ മഞ്ഞിൽനിന്നല്ലേ ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടിയത്? നീ ഞങ്ങളുടെ മഞ്ഞുമകളല്ലേ? നിനക്ക് മഞ്ഞുമകളെന്നുതന്നെ പേരിട്ടാലോ?’

ആ പേര് തനിക്കിഷ്ടമായില്ലെന്ന് മരിയയുടെ മുഖഭാവം വ്യക്തമാക്കി. മഞ്ഞുകുട്ടിയും അതിനോട് വിരോധിച്ച് പ്രകടിപ്പിച്ചു.

‘അതു വേണ്ട. പേരു വിളിക്കുമ്പോൾ കേൾക്കാൻ സുഖമുണ്ടാവണം,’ മഞ്ഞുകുട്ടി പറഞ്ഞു.

‘എന്തു പേരാണ് നിനക്കു വേണ്ടത്?’

ഇവാൻ അവളുടെ അഭിപ്രായം തേടി.

‘സ്നെഗുരുഷ്ക-ആ പേരു മതി എനിക്ക്,’ മഞ്ഞുകുട്ടി പറഞ്ഞു.

‘എന്നാൽ അങ്ങനെയാവട്ടെ. നിന്റെ ഇഷ്ടത്തിൽ കവിഞ്ഞ മറ്റൊന്നും ഞങ്ങൾക്കുമില്ല.’

ഇവാൻ ആ നിമിഷംതന്നെ അവൾക്ക് ‘സ്നെഗുരുഷ്ക’ എന്നു പേരിട്ടു.

സ്നെഗുരുഷ്ക കൂടി വന്നതോടെ ഇവാന്റെ വീട്ടിൽ ആഹ്ലാദം അലതല്ലി. അവളുടെ കുട്ടിക്കളികളും കുസൃതികളും ഇവാന്റെയും മരിയയുടെയും മനസ്സു നിറച്ചു. ഇവാൻ ദിവസേന പുറത്തുപോയി അവൾക്കു തിന്നാനുള്ള ചെറിപ്പഴങ്ങളും ആപ്പിളും കൊണ്ടുവന്നു. മരിയ അവൾക്കു വേണ്ടി രോമക്കുപ്പായവും രോമത്തൊപ്പിയും കൈയുറകളും തുന്നിയുണ്ടാക്കി. അവരവളെ കൂടെത്തന്നെ കിടത്തിയുറക്കി. ഒരു നിമിഷംപോലും അവളെ കാണാതിരിക്കാൻ അവർക്കായില്ല. അവരവളെ തലയിലും താഴത്തും വെക്കാതെ വളർത്തി. അയൽക്കാർക്കെല്ലാം അസൂയ ജനിപ്പിക്കുവിധം അതിസുന്ദരിയായിത്തീർന്നു സ്നെഗുരുഷ്ക.

മഞ്ഞുകാലം മുഴുവൻ ഇവാനും മരിയയ്ക്കും ഉത്സവകാലമായിരുന്നു. ഈ സന്തോഷം എന്നുമുണ്ടാകുമെന്ന് അവർ ധരിച്ചു. എന്നാൽ, സൗഭാഗ്യങ്ങൾ ദീർഘകാലം ആരുടെയും കൂടെയുണ്ടാകണമെന്നില്ലല്ലോ. പ്രതീക്ഷിച്ചതല്ലെങ്കിലും ദുർവിധി അവരെയും ബാധിച്ചു.

മഞ്ഞുകാലം കടന്നുപോയി. അവിടവിടെ ചെറിയ മഞ്ഞുതുള്ളികൾ മാത്രം ബാക്കിയായി. ഇനി വസന്തകാലത്തിന്റെ വരവാണ്. കൊടുമതണുപ്പിനുശേഷം അന്തരീക്ഷത്തിൽ നേരിയ വെയിൽനൂലുകൾ വന്നു തുടങ്ങി. അതു കണ്ടതും സ്നെഗുരുഷ്കയുടെ മുഖം വാടി. അവൾക്ക് ഭയം തോന്നി. അവൾ തന്റെ രോമക്കുപ്പായവും രോമത്തൊപ്പിയും ധരിച്ച് അമ്മയുടെ അടുത്തെത്തി പറഞ്ഞു:

‘അമ്മേ, ഞാനിവിടം വിട്ടുപോകുന്നു. ഇനിയും എനിക്കിവിടെ ജീവിക്കാനാവില്ല.’

മകളുടെ വാക്കുകൾ ഇടിത്തീപോലെ മരിയയുടെ കാതിൽ പതിച്ചു. അവൾക്കതു സഹിക്കാനായില്ല.

താനെന്താണീ കേൾക്കുന്നത്? താൻ പ്രാണനുതലും സ്നേഹിക്കുന്ന മകൾ തന്നെ വിട്ടുപോകുമെന്നോ?

അപ്പോഴേക്കും ഇവാനും അവിടെയെത്തി.

‘അച്ഛാ, ഞാൻ പോകുന്നു. മഞ്ഞുകാലം കഴിഞ്ഞാൽ എനിക്ക് ഇവിടെ കഴിയാനാവില്ല. വെയിലുദിച്ചാൽ ഞാൻ ഉറുകാൻ തുടങ്ങും. ഞാൻ മറ്റേതെങ്കിലും മഞ്ഞുനാട്ടിലേക്ക് പോട്ടെ.’

അവളുടെ കണ്ണു നിറഞ്ഞു.

ഇവാൻ ഒന്നുംതന്നെ പറയാനായില്ല. അയാൾ ആരും കാണാതെ നിറകണ്ണുകൾ തുടച്ച് ഇറങ്ങിപ്പോയി. എന്നാൽ, മരിയയ്ക്ക് അവളെ പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്ന കാര്യം ഓർക്കാതെ കഴിഞ്ഞില്ല.

‘മോളേ, നീ ഞങ്ങളെ വിട്ട് എവിടെയും പോകണ്ട. ഞാൻ നിന്നെ

പൊന്നുപോലെ നോക്കിക്കൊള്ളാം. ഒരു വെയിലിനും നിന്നെ ഒന്നും ചെയ്യാനാവില്ല,' മരിയ അവളെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു പറഞ്ഞു.

'അങ്ങനെ പറയരുത്. മഞ്ഞുണ്ടെങ്കിലേ എനിക്കു നിലനില്പുള്ളൂ. എനിക്കിപ്പോൾത്തന്നെ മഞ്ഞുനാട്ടിലേക്ക് പോയേ പറ്റൂ.'

സ്നെഗുരുഷ്ക വാശിപിടിച്ചു.

'എന്തു പറഞ്ഞാലും ശരി, നിന്നെക്കാണാതെ എനിക്കു ജീവിക്കാനാവില്ല. നീ എവിടെപ്പോകാനും ഞാൻ സമ്മതിക്കുകയുമില്ല.'

ഇതും പറഞ്ഞ് മരിയ അവളെ അകത്താക്കി വാതിൽ വലിച്ചടച്ചു! പിന്നെ പുറത്തിരുന്ന് പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

മകളോടുള്ള സ്നേഹാധിക്യംകൊണ്ട് താൻ ചെയ്യുന്ന കൃത്യത്തിന്റെ പ്രത്യാഘാതമെന്തെന്ന് അവളപ്പോൾ അറിഞ്ഞില്ല. പുറത്ത് സൂര്യനുദിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. സൂര്യരശ്മികൾക്ക് ചുടേറിവന്നു. വെയിൽനാളങ്ങൾ ജനാലയിലൂടെ കടന്ന് മഞ്ഞുകൂട്ടിയുടെ ദേഹത്ത് സ്പർശിച്ചു. ആ നിമിഷംതന്നെ അവൾ ഉരുകാൻ തുടങ്ങി!

ഇവാൻ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ മരിയ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചു. അവൾ മകളെ മുറിക്കുള്ളിൽ അടച്ചതറിഞ്ഞ് അയാൾ പരിഭ്രമിച്ചു. അവർ വേഗം ചെന്ന് വാതിൽ തള്ളിത്തുറന്ന് വിളിച്ചു:

'മോളേ, സ്നെഗുരുഷ്ക...'

'എന്റെ പൊന്നുമോളേ...'

അവിടെ അവളുടെ വെള്ളരോമക്കുപ്പായവും രോമത്തൊപ്പിയും കൈയുറകളും മാത്രമേ അവശേഷിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. മകൾ വെയിലേറ്റ് മുഴുവനായും ഉരുകിത്തീർന്നെന്നറിഞ്ഞ് ഇവാൻ തളർന്നിരുന്നു. താനാണ് മകളെ കൊല്ലിച്ചതെന്നു പറഞ്ഞ് മരിയ ബോധംകെട്ടു വീണു! ആ മുറി പിന്നീടവർ തുറന്നതേയില്ല.

പിന്നീട്, മരണവീടിന്റെ പ്രതീതിയായിരുന്നു അവിടെ. മകളെക്കുറിച്ചൊർത്തു കരഞ്ഞ് ഇവാനും മരിയയും വസന്തവും പിന്നീടു വന്ന വേനലും ചെലവഴിച്ചു. അവർക്ക് പ്രതീക്ഷിക്കാൻ യാതൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ജീവച്ഛവമായി കഴിയുന്നതിലും ദേദം മരണമാണെന്ന് അവർക്കു തോന്നി. എന്നാൽ ദൈവം തന്ന ജീവിതം തങ്ങൾ അവസാനിപ്പിക്കുന്നത് പാപമാണെന്നറിയാവുന്നതിനാൽ അവരതിനു മുതിർന്നില്ല.

വീണ്ടും മഞ്ഞുകാലത്തിന്റെ വരവിനായി തണുത്ത കാറ്റുവീശി. മുറ്റത്തും ചെടികളിലും മഞ്ഞുതരികൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ആ രാത്രി അടച്ചിട്ട മുറിയുടെ വാതിലിൽ ആരോ മുട്ടി. അതു കേട്ട് ഇവാനും മരിയയും ഓടി ചെന്നു ചോദിച്ചു:

'ആരാണ് ഈ അസമയത്ത്?'

അകത്തുനിന്നും സ്നെഗുരുഷ്കയുടെ അതേ സ്വരം.

'അച്ഛാ, അമ്മേ, വാതിൽ തുറക്കൂ. ഇതു ഞാനാണ്. നിങ്ങളുടെ പൊന്നുമോൾ!'

അവർ വാതിൽ തള്ളിത്തുറന്നു. അകത്ത് രോമക്കുപ്പായവും തൊപ്പിയും കൈയുറകളും ധരിച്ച്, പുനിലാവുപോലെ പുഞ്ചിരിച്ച് അവൾ!

'മോളേ, എവിടെയായിരുന്നു നീയിതുവരെ?'

ഇവാന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി.

'ഞാൻ കരുതിയത് എന്നെന്നേക്കുമായി നിന്നെ നഷ്ടപ്പെട്ടെന്നാണ്. നിന്നെയോർത്ത് ഞങ്ങളെത്ര തീ തിന്നെന്നറിയാമോ? എന്നാലും നീ ഞങ്ങളെ മറന്നില്ലല്ലോ. അതു മതി!'

മരിയ അവളെ വാരിപ്പുണർന്നു.

'നിങ്ങൾ വിഷമിക്കരുത്. എനിക്ക് മഞ്ഞുകാലത്തു മാത്രമേ നിങ്ങളോടൊപ്പം ഉണ്ടാകാനാവൂ. അതെന്റെ തലയിലെഴുത്താണ്. വേനൽക്കാലത്ത് ഇല്ലാതായ ഞാൻ അനുകൂലമായ സമയം വന്നപ്പോൾ പുനർ ജനിച്ചതാണ്,' അവൾ വിശദീകരിച്ചു.

ആ മഞ്ഞുകാലം മുഴുവൻ ഇവാന്റെയും മരിയയുടെയും കണ്ണുകൾക്ക് കുളിരായി അവൾ അവിടെത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു. ഇവാൻ അവൾക്കായി ചെറിയപ്പഴങ്ങളും ആപ്പിയും കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തു. മരിയ രോമക്കുപ്പായങ്ങൾ തുണി നൽകി. അങ്ങനെ അവർക്ക് വീണ്ടുമൊരിക്കൽക്കൂടി ഉത്സവകാലം തിരിച്ചുകിട്ടി.

വസന്തത്തിന്റെ വരവോടെ അവൾ മാതാപിതാക്കളെ സമീപിച്ച് പറഞ്ഞു:

'മഞ്ഞുകാലം തീർന്നു. ഇനി ഞാൻ തൽക്കാലത്തേക്ക് ഇവിടം വിട്ട് മഞ്ഞുനാട്ടിലേക്ക് പോയ്ക്കോട്ടെ? വസന്തവും വേനലും കഴിഞ്ഞ് ഞാൻ വീണ്ടും നിങ്ങളെ കാണാനെത്തും.'

ഇക്കുറി ഇവാനോ, മരിയയോ അവളെ തടഞ്ഞില്ല. മകളെ പിരിയുന്നതിൽ അവർ സങ്കടപ്പെട്ടുമില്ല. കാരണം, മറ്റൊരു പുനഃസമാഗമത്തിനുള്ള മുന്നോടി മാത്രമാണ് ഈ വിരഹമെന്ന് അവർക്കറിയാമായിരുന്നു. അവർ സന്തോഷത്തോടെ മകളെ യാത്രയയച്ചു.

പിന്നെ, അവളുടെ വരവിനായി കണ്ണും മനസ്സും തുറന്ന് കാത്തിരുന്നു. അടുത്ത മഞ്ഞുകാലത്തും തുടർന്നുള്ള എല്ലാ മഞ്ഞുകാലങ്ങളിലും കടുകിട തെറ്റാതെ സ്നെഗുരുഷ്ക അച്ഛനമ്മമാരെ തേടിയെത്തി.

ഒന്നും രണ്ടുമല്ല, അനന്തമായ എത്രയോ മഞ്ഞുകാലങ്ങൾ...!

ആ വരവും പോക്കും ഇന്നും തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു.

(വളരെ പ്രശസ്തമാണ് ഈ സോവിയറ്റ് നാടോടിക്കഥ. ഇതുതന്നെ പാഠഭേദങ്ങളോടെ മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലും പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. ഈ കഥയുടെ സ്വതന്ത്ര പുനരാഖ്യാനം രഷ്യയിലെ പ്രമുഖ സാഹിത്യകാരന്മാർതന്നെ നിർവഹിച്ചതായും കാണാം.)

കിണറ്റിലെ സിംഹം

വനരാജാവായ സിംഹം ഒട്ടും മനഃസാക്ഷിയില്ലാത്തവനായിരുന്നു. രാവിലെ തന്നെ സിംഹം നടക്കാനിറങ്ങും. കൺമുന്നിൽ കാണുന്ന ഏതു മൃഗത്തെയും-വലുതോ ചെറുതോ എന്ന വ്യത്യാസമില്ലാതെ-അവൻ അകത്താക്കും. വയറു നിറഞ്ഞാലും കേവലമൊരു കൗതുകത്തിനായി മൃഗങ്ങളെ കൊന്നുവീഴ്ത്തും. മാനും മൂയലും ചുണ്ടെലിയുമെല്ലാം ഇങ്ങനെ സിംഹത്തിന്റെ അതിക്രമത്തിനിരയായി.

മൃഗങ്ങളുടെ എണ്ണം അനുദിനം കുറഞ്ഞുവന്നു. സിംഹത്തിന്റെ അക്രമം ഇങ്ങനെ തുടർന്നാൽ കാട്ടിൽ ഒറ്റ മൃഗവുമില്ലാത്ത അവസ്ഥ വരുമെന്ന് അവർ ഭയന്നു. ഈ പ്രശ്നത്തിന് അടിയന്തരപരിഹാരം കാണാൻ മൃഗങ്ങൾ യോഗം ചേർന്നു. ചെന്നായയാണ് വിഷയം അവതരിപ്പിച്ചത്.

'ചങ്ങാതിമാരേ, നമ്മൾ സർവനാശത്തിലേക്കാണ് നീങ്ങുന്നത്. ദുഷ്ടനായ സിംഹത്തിന്റെ സംഹാരതാണ്ഡവം ഉടനടി നിർത്തിയേ തീരൂ. അതിനുള്ള വഴിയെന്തെന്ന് നമ്മൾ ആലോചിക്കണം,' ചെന്നായ ഗൗരവത്തിൽ പറഞ്ഞു.

പല മൃഗങ്ങളും വൃത്യസ്തമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചു. സിംഹത്തോട് തങ്ങളെ കൊല്ലരുതെന്ന് അപേക്ഷിക്കണമെന്നായിരുന്നു ചിലരുടെ അഭിപ്രായം. എല്ലാ മൃഗങ്ങളും ഒന്നിച്ചുചേർന്ന് സിംഹത്തെ എതിർത്തു തോല്പിക്കണമെന്നായി മറ്റു ചിലർ. കാടു വിട്ട് മറ്റു വല്ലയിടത്തേക്കും ഓടിപ്പോകാമെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടവർ വളരെയുണ്ട് അക്കൂട്ടത്തിൽ. അതൊന്നും പ്രായോഗികമായി തോന്നായ്കയാൽ വയസ്സൻകുരങ്ങൻ മറ്റൊരു വഴി നിർദ്ദേശിച്ചു.

‘വളരെ ഗുരുതരമായ പ്രശ്നം തന്നെയാണിത്. സിംഹം നമ്മളെക്കാളൊക്കെ ശക്തനാണെന്നത് യാഥാർത്ഥ്യം മാത്രമാണ്. ശക്തനെ ദുർബലർ നേരിടേണ്ടത് ശക്തികൊണ്ടല്ല, ബുദ്ധികൊണ്ടാണ്. നമുക്ക് ഒരുമിച്ചുചെന്ന് സിംഹത്തെക്കണ്ട് ഈ കൂട്ടക്കൂരുതി അവസാനിപ്പിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടാം. അതേസമയം, സിംഹത്തിന്റെ വിശപ്പടക്കാൻവേണ്ടി ദിവസേന ഓരോ മൃഗത്തെ നറുക്കിട്ടെടുത്ത് അയയ്ക്കുകയും ചെയ്യാം. എല്ലാ മൃഗങ്ങളും ഒരുമിച്ച് ചത്തൊടുങ്ങുന്നതിനെക്കാൾ ഭേദം അതല്ലേ?’

വയസ്സൻകുരങ്ങന്റെ അഭിപ്രായത്തോട് മറ്റു മൃഗങ്ങൾ പാതിമനസ്സോടെയാണെങ്കിലും യോജിച്ചു.

അവർ ഒത്തുചേർന്ന് സിംഹത്തിന്റെ ഗുഹയ്ക്കടുത്തെത്തി വിളിച്ചു:

‘വനരാജാവേ, അങ്ങേക്ക് നമസ്കാരം!’

അകത്ത് ഒത്തൊരു മൂട്ടനാടിനെ അകത്താക്കിയശേഷം ബോധംകെട്ട് കിടന്നുറങ്ങുകയായിരുന്ന സിംഹം ആ ശബ്ദം കേട്ടു. അവൻ ചാടിയെഴുന്നേറ്റ് പുറത്തേക്ക് കുതിച്ചു.

‘ഘർർ...’

സിംഹം ഇടിവെട്ടുംപോലെ അലറി. മൃഗങ്ങൾ പേടിച്ചു വിറച്ചു നിന്നു.

‘ഹായ്, മൃഗങ്ങളെല്ലാം എന്റെ മുന്നിൽ. ഇന്നെനിക്ക് കോളുതന്നെ. എല്ലാറ്റിനെയും ഞാനിപ്പോൾത്തന്നെ അകത്താക്കും!’

അവൻ അവർക്കുമേൽ ചാടിവീഴാൻ ഭാവിച്ചു. അപ്പോൾ വയസ്സൻ കുരങ്ങനും ചെന്നായയും മുന്നോട്ടു വന്ന് പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, ദയവായി ഞങ്ങളെ കൊല്ലരുത്. ഇപ്പോൾത്തന്നെ ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ട ഒരുപാടു പേരെ അങ്ങ് കൊന്നുതിന്നുകഴിഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ തുടർന്നാൽ ഞങ്ങളാരും ഇല്ലാതാവും. അങ്ങേക്ക് ആഹാരവും കിട്ടാതാവും. അതുകൊണ്ട് അങ്ങേക്കും ഞങ്ങൾക്കും ഉപകാരമുള്ള ഒരു നിർദ്ദേശവുമായാണ് ഞങ്ങൾ വന്നിരിക്കുന്നത്.’

‘എന്തു നിർദ്ദേശം? വേഗം പറഞ്ഞുതുലയ്ക്ക്. എനിക്കാണെങ്കിൽ

വീണ്ടും വിശപ്പ് തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു.’

സിംഹം വീണ്ടും അലറി.

‘പറയാം. അങ്ങ് ഇരയെത്തേടി കാട്ടിൽ അലഞ്ഞുനടക്കണമെന്നില്ല. സ്വസ്ഥമായി ഗുഹയിൽത്തന്നെ വിശ്രമിച്ചാൽ മതി. ഞങ്ങൾ ദിവസേന ഓരോ മൃഗത്തെ നറുക്കിട്ടെടുത്ത് അങ്ങയുടെ അടുത്തേക്കയയ്ക്കാം. അങ്ങ് അതിനെ മാത്രം തിന്ന് വിശപ്പടക്കണം,’ വയസ്സൻ കുരങ്ങൻ വിശദീകരിച്ചു.

സിംഹരാജാവ് കുറച്ചു നേരം ആലോചിച്ചിരുന്നു. മൃഗങ്ങൾ പറയുന്നതിലും ന്യായമുണ്ടെന്ന് അവനു തോന്നി. അതു സമ്മതിച്ചാൽ തനിക്ക് മേലനങ്ങാതെ വയറു നിറയ്ക്കാനാവും.

‘ശരി, സമ്മതിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ഒരു കാര്യം. എന്നെങ്കിലും ഈ വ്യവസ്ഥ തെറ്റിച്ച് ആരും ഗുഹയിലേക്ക് വരാതിരുന്നാൽ എന്റെ ഭാവം മാറും. ഞാൻ പുറത്തു വന്ന് എല്ലാറ്റിനെയും പിടിച്ചു വിഴുങ്ങും, മറക്കട്ടെ!’

സിംഹം ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

‘ഇല്ല, അങ്ങനെയൊന്നും സംഭവിക്കില്ല.’

മൃഗങ്ങൾ ഉറപ്പു നൽകി മടങ്ങിപ്പോയി.

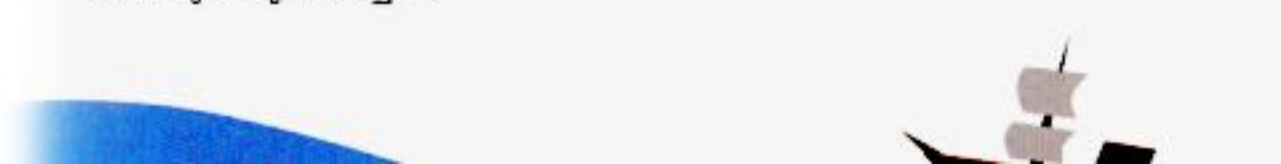
അന്നുമുതൽ സിംഹത്തിനു ഭക്ഷണമാകേണ്ട മൃഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നറുക്കെടുപ്പു തുടങ്ങി. മാനിനാണ് ആദ്യത്തെ നറുക്കു വീണത്. അവൻ പോകാൻ മടിച്ചപ്പോൾ മറ്റെല്ലാ മൃഗങ്ങളും ചേർന്ന് അവനെ ഉന്തിത്തള്ളി സിംഹത്തിന്റെ ഗുഹയിലെത്തിച്ചു. വിശന്നിരുന്ന സിംഹം അവനെ കണ്ടതും ചാടിവീണ് കഥകഴിച്ചു. പിന്നെ അതിനെ കടിച്ചുകീറിത്തിന്ന് സ്വയം പറഞ്ഞു.

‘ഇതു കൊള്ളാം!’

അടുത്ത ദിവസങ്ങളിൽ കീരിയും അണ്ണാനും കുരങ്ങനും കുറുക്കനും മൊക്കെ സിംഹത്തിന്റെ ഭക്ഷണമായി.

മൃഗഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ ഈ തീരുമാനത്തോട് കൊച്ചുമുയലിന് യോജിപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ വിയോജിപ്പ് തുറന്നു പറഞ്ഞാലും മറ്റുള്ളവർ അംഗീകരിക്കില്ലെന്ന് അറിയാവുന്നതിനാൽ അവൻ നിശ്ശബ്ദത പാലിച്ചു. എന്നാലും സിംഹത്തിന്റെ ക്രൂരത അവസാനിപ്പിക്കണമെന്ന് അവൻ നിശ്ചയിച്ചു. അടുത്ത ദിവസം നറുക്കെടുപ്പിനു തൊട്ടുമുമ്പേ അവൻ സ്ഥലത്തെത്തി പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, ഇന്ന് നറുക്കെടുപ്പു വേണ്ട. സിംഹത്തിന്റെ ഗുഹയിലേക്ക് ഞാൻ പൊയ്ക്കൊള്ളാം. പറ്റിയാൽ ആ ദുഷ്ടനെ വകവരുത്തി മടങ്ങുകയും ചെയ്യാം.’

കൊച്ചുമുയലിന്റെ വീമ്പിളക്കൽ കേട്ട് മൃഗങ്ങൾ പുച്ഛിച്ചു ചിരിച്ചു.

‘പിന്നെ, ഇവനല്ലേ സിംഹത്തെ കൊല്ലാൻ പോകുന്നത്!’

‘സിംഹത്തിന്റെ പല്ലിൽ പറ്റാൻപോലുമില്ല. എന്നിട്ടും വലിയവായിലെ വർത്തമാനം നോക്കേണ!’

‘ചെറുപ്പത്തിന്റെ വിവരക്കേടെന്നല്ലാതെ ഇതിനെ വേറെന്താണ് വിളിക്കുക?’

അഭിപ്രായങ്ങൾ പലതുണ്ടായി. കൊച്ചുമുയൽ അതൊന്നും കാര്യമാക്കാതെ അവിടം വിട്ടു പോയി.

മുയൽ പലയിടത്തും അലഞ്ഞുനടന്ന് മനഃപൂർവ്വം നേരം വൈകിച്ചു. ഇരയെത്തേണ്ട സമയം കഴിഞ്ഞിട്ടും ആരെയും കാണാതെ വന്നപ്പോൾ സിംഹത്തിന് കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു. അവനാണെങ്കിൽ വിശന്നുവലഞ്ഞിരിപ്പുമാണ്. വ്യവസ്ഥ തെറ്റിച്ചതിനാൽ കാട്ടിൽച്ചെന്ന് എല്ലാ മൃഗങ്ങളെയും വകവരുത്തണമെന്ന് ചിന്തിച്ച് സിംഹം ഗുഹയ്ക്ക് പുറത്തു വന്നു. അപ്പോഴതാ കൊച്ചുമുയൽ ഓടിക്കിതച്ചു വരുന്നു!

‘ഓഹും, നീയെന്താണിത്ര വൈകിയത്?’

മീശരോമം വിറപ്പിച്ച് സിംഹം കണ്ണുരുട്ടി.

‘മഹാരാജാവേ ക്ഷമിക്കണം, അങ്ങയുടെ ഭക്ഷണം വൈകിക്കണമെന്ന് ഞാൻ സ്വപ്നത്തിൽപ്പോലും കരുതിയിട്ടില്ല. ഞാൻ നേരത്തേതന്നെ മാളത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടതുമാണ്. പക്ഷേ, വഴിയിലൊരുവൻ എന്നെ തടഞ്ഞുനിർത്തി,’ കൊച്ചുമുയൽ വികിറിക്കിപ്പറഞ്ഞു.

‘ഓഹും, എനിക്ക് ആഹാരമാകാൻ വന്ന മൃഗത്തെ തടഞ്ഞുവെന്നോ?! ആരാണ് അത്ര ധൈര്യമുള്ളവൻ? അവനെയാണു കണ്ടിട്ടുതന്നെ വേറെ കാര്യം!’

സിംഹത്തിന്റെ ശരീരം വിറച്ചു.

‘അത് മറ്റൊരു സിംഹമാണ് തിരുമനസ്സേ. അങ്ങയുടെ വിശപ്പടക്കാൻ പോവുകയാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടും അവൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. ഞാനൊരുവിധത്തിൽ അവന്റെ പിടിയിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ട് ഓടിപ്പോരുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ അങ്ങയെക്കുറിച്ച് അവൻ കുറെ അസഭ്യവും പറഞ്ഞു.’ സിംഹത്തിന്റെ മുഖത്തു നോക്കി അവൻ പറഞ്ഞു.

‘അവൻ അങ്ങനെയും പറഞ്ഞോ? എങ്കിലവനെ ഇനിയും ജീവനോടെ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാനാവില്ല. ഒരു കാട്ടിൽ ഏതായാലും രണ്ടു സിംഹങ്ങൾ വേണ്ട. അവനെവിടെയാണുള്ളതെന്നു പറയ്. അവന്റെ കഥകഴിച്ചിട്ടേ ഞാൻ നിന്നെ തിന്നുന്നുള്ളൂ,’ സിംഹം തിരക്കുകൂട്ടി.

‘അവൻ അടുത്തൊരു കിണറ്റിലാണ് കഴിയുന്നത്. എന്റെ കൂടെ

വന്നാൽ കാട്ടിത്തരാം.'

കൊച്ചുമുയൽ മുന്നിലും സിംഹം പിന്നിലുമായി നടന്ന് ഒരു പൊട്ട കിണറ്റിനടുത്തെത്തി. അതിൽ കുറെ വെള്ളമുണ്ടെന്ന് മുയലിനറിയാമായിരുന്നു. അവൻ കിണറ്റിലേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടി സിംഹത്തോടു പറഞ്ഞു:

'മഹാരാജാവേ, അവൻ ഇതിനകത്തുതന്നെയുണ്ട്, നോക്കിയാലും.'

സിംഹം ഒന്നമറി കിണറ്റിലേക്ക് എത്തിനോക്കി. കിണറ്റിലെ വെള്ളത്തിൽ അതാ മറ്റൊരു സിംഹം!

സിംഹം വീണ്ടും അലറി.

അപ്പോൾ കിണറ്റിലെ സിംഹവും അലരുന്നു!

സിംഹത്തിന് കലികയറി. അവൻ കിണറ്റിലെ വെള്ളത്തിലേക്ക് ഒറ്റ ചാട്ടം!

ഏറെ ആഴമുള്ള കിണറ്റിൽ അവൻ മുങ്ങിപ്പൊങ്ങി. സിംഹത്തിന്റെ മുക്കിലും വായിലുമെല്ലാം വെള്ളം കയറി. അധികം കഴിയുംമുമ്പേ സിംഹം വെള്ളത്തിനടിയിലേക്ക് താങ്ങു!

കരയിൽനിന്ന് കൊച്ചുമുയൽ ഇതെല്ലാം കണ്ടു. സിംഹം ചത്തു എന്നു റപ്പായതും അവൻ തുള്ളിച്ചാടി മറ്റു മൃഗങ്ങളുടെ അടുത്തേക്കോടി.

കൊച്ചുമുയൽ അതിനകം സിംഹത്തിന് ഭക്ഷണമായിട്ടുണ്ടാകും എന്നാണ് മൃഗങ്ങൾ കരുതിയത്. എന്നാലവൻ ജീവനോടെ തിരിച്ചെത്തിയതറിഞ്ഞ് അവർ അർഭുതംകുറി. താൻ സിംഹത്തിന്റെ കഥകഴിച്ച കാര്യം അവൻ പറഞ്ഞെങ്കിലും ആദ്യം ആരുമത് വിശ്വസിച്ചില്ല. അവൻ അവരെയും കൂട്ടി കിണറ്റിനടുത്തെത്തി. അവൻ കിണറ്റിലേക്കു നോക്കിയപ്പോഴുണ്ട് സിംഹത്തിന്റെ മൃതദേഹം വെള്ളത്തിൽ പൊങ്ങിക്കിടക്കുന്നു!

തങ്ങളുടെ ജീവൻ രക്ഷിച്ച കൊച്ചുമുയലിനോട് അവർ നന്ദി പറഞ്ഞു. അവനെയും തോളിലേറ്റി ഘോഷയാത്രയായാണ് അവർ മടങ്ങിയത്!

(പഞ്ചതന്ത്രത്തിലും ഹിതോപദേശകഥകളിലുമൊക്കെയുള്ള ഈ കഥ മലയാളിവാചനക്കാർക്ക് ഏറെ പരിചിതമാണ്. സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ ജോർജിയയിലാണ് ഈ നാടോടിക്കഥയ്ക്ക് കൂടുതൽ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിരുന്നത്.)

ബാബായാഗ

കുപ്രസിദ്ധമായ ദുർമന്ത്രവാദിനിയാണ് ബാബായാഗ. ചോരച്ച കണ്ണുകൾ, നീണ്ട മുക്ക്, ചോരയിറ്റുന്ന പല്ലുകൾ, നീണ്ട കാതുകൾ, ചൂക്കിച്ചുളിഞ്ഞ തൊലി. അവൾ താമസിക്കുന്നത് കാടിന്റെ നടുവിലുള്ള കുടിലിലാണ്. അതൊരു വെറും കുടിലല്ല. ഒരുമാതിരി ആളുകളെല്ലാം ആ കുടിൽ കാണുമ്പോഴേ ബോധംകെട്ടു വീഴും. കോഴിക്കാലുകളിലാണ് കുടിൽ പണിതിരിക്കുന്നത്. ജനാലക്കമ്പികളും പുറംവേലിയുമൊക്കെ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത് മനുഷ്യരുടെ നട്ടെല്ലുകൊണ്ടാണ്. കമ്പികളുടെയും വേലികളുടെയും അറ്റത്ത് അവൾ കൊന്നുതിന്ന മനുഷ്യരുടെ തലയോട്ടികൾ കുത്തിനിർത്തിയിട്ടുണ്ട്. കുടിലിനുള്ളിൽ സദാ കത്തിയെരിയുന്ന ചുള കാണാം. അവൾ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന മനുഷ്യരെ ചുളയിലിട്ട് പൊരിച്ചു തിന്നാനാണ്.

ബാബായാഗയെക്കുറിച്ചുള്ള കഥകളെല്ലാം സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന സ്ത്രീ കേട്ടു. അവരൊരു ചീത്ത സ്ത്രീയായിരുന്നു. ഗ്രാമത്തിലെ കർഷകന്റെ രണ്ടാമഭാര്യ. കർഷകന് ആദ്യ വിവാഹത്തിൽ ഒരു പെൺകുട്ടിയുണ്ടായിരുന്നു. അവർക്കാകട്ടെ,

ആദ്യബന്ധത്തിൽ മറ്റൊരു പെൺകുട്ടിയും. കർഷകനും ഭാര്യയും രണ്ടു പെൺകുട്ടികളും ഒരേ വീട്ടിൽ ഒരുമിച്ചാണ് കഴിഞ്ഞുവന്നത്. എന്നാൽ രണ്ടാമത്തേയ്ക്ക് കർഷകന്റെ മകളെ കണ്ടെടുത്താൽ കണ്ടുകൂടായിരുന്നു. അവരവളെ ശാസിക്കുകയും ചെറിയ കാര്യങ്ങൾക്കുപോലും കഠിനമായി മർദ്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. അവളാകട്ടെ, ഒരക്ഷരം പറയാതെ എല്ലാം സഹിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അതേസമയം, രണ്ടാമത്തേ സ്വന്തം മകളെ അമിതമായി ലാളിച്ചാണ് വളർത്തിയത്. മേലനങ്ങൾപോലും അവളെ അവരനുവദിച്ചില്ല. സ്വന്തം മകൾക്ക് പാലും തേനും ഇറച്ചിയും കൊടുത്തപ്പോൾ കർഷകന്റെ മകൾക്ക് പുളിച്ച മോരും മായം ചേർത്ത തേനും പഴകിയ ഇറച്ചിയുമാണ് അവർ കൊടുത്തത്.

തന്റെ മകളനുഭവിക്കുന്ന വിഷമതകൾ കർഷകന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. ആദ്യം അയാൾക്കതിൽ വിഷമം തോന്നി. എന്നാൽ, രണ്ടാമത്തേ അയാളുടെ മനസ്സിൽ ഇല്ലാക്കഥകൾ കുത്തിവെച്ച് അയാളുടെ മനസ്സ് മാറ്റി. ക്രമേണ മകളോടുള്ള അയാളുടെ താല്പര്യം കുറഞ്ഞുവന്നു. സ്വന്തം മകളെന്ന പരിഗണനപോലും അയാൾ അവൾക്കു നൽകാതെയായി. അവൾ ആരും കാണാതെ കരഞ്ഞ് വിഷമം തീർത്തു.

‘ഈ കുരുത്തംകെട്ടവളെ ഇനിയെനിക്ക് കാണണ്ട. ഇവളെ വല്ല പിശാചിനും കൊണ്ടുപോയിക്കൊടുക്ക്!’ ഒരു ദിവസം രണ്ടാമത്തേ കർഷകനോടു പറഞ്ഞു.

അതൊരു നല്ല ആശയമാണെന്ന് കർഷകനും തോന്നി. വെറുതേ ഒരാളെ വീട്ടിൽ തീറ്റിപ്പോറ്റുന്നതിലും ഭേദം അവളെ ബാബായാഗയ്ക്കു കൊടുക്കുന്നതാവുമെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. ഒരു വിനോദയാത്രയ്ക്ക് കൊണ്ടുപോകാമെന്നു പറഞ്ഞു പറ്റിച്ച് അയാൾ അവളെയും കൂട്ടി വീടു വിട്ടിറങ്ങി. ഒരു മധുരൊട്ടി മാത്രമേ അവളുടെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ആ പോക്കു നോക്കിനിന്ന് രണ്ടാമത്തേ ഊരിച്ചിരിച്ചു. ഒരു ശല്യമൊഴിഞ്ഞല്ലോ എന്ന ആശ്വാസമായിരുന്നു ആ ചിരിക്കു പിന്നിൽ. കർഷകന്റെ സ്വത്തു മുഴുവൻ ഇനി തന്റെ മകൾക്കു കിട്ടുമെന്നതും അവരെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു.

അവർ നടന്നുനടന്ന് ഒരു കാട്ടിലെത്തി. പൊന്തക്കാടുകൾ മുറിച്ചുകടന്ന് അവർ ഉൾക്കാട്ടിലും എത്തിച്ചേർന്നു. കുറെ നേരത്തെ തിരച്ചിലിനുശേഷം അയാൾ ബാബായാഗയുടെ കുടിൽ കണ്ടെത്തി. രണ്ടു കോഴിക്കാലുകളിൽ കുടിൽ സദാ തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അതിനുള്ളിൽ എങ്ങനെ കയറിപ്പറ്റുമെന്നറിയാതെ കർഷകൻ കുഴങ്ങി. മകളാകട്ടെ, വിചിത്രവും ഭീതിദവുമായ കുടിൽ കണ്ട് അമ്പരന്നു നിന്നു.

കുടിലേ കുടിലേ, ഒന്നു നിന്നേ കുടിലേ
നിന്റെ വാതിലൊന്നു നിന്നേ കുടിലേ

കർഷകൻ മൂന്നു തവണ ഉറക്കെ പാടിയതും കുടിലിന്റെ കറക്കം നിന്നു. അതിന്റെ വാതിൽ അവർക്കഭിമുഖമായാണ് നിന്നത്. വാ പിളർന്നു നില്ക്കുന്ന പടുകുറ്റൻ തലയോട്ടിയായിരുന്നു അതിന്റെ വാതിൽ. അതു കണ്ട് പെൺകുട്ടി പേടിച്ചു കരഞ്ഞു.

‘അയ്യോ, ഞാനില്ല ഇതിൽ കയറാൻ!’

അവൾ കരച്ചിൽ തുടർന്നു.

‘പേടിക്കണ്ട. ഇതൊരു പാവം മുത്തശ്ശിയുടെ വീടാണ്. നിന്നെ അവരൊന്നും ചെയ്യില്ല.’

അയാൾ മകളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. പിന്നെ, അവളെയും കൂട്ടി കുടിലിനകത്തു കടന്നു. ഇറച്ചിയുടെയും ചോരയുടെയും രുക്ഷഗന്ധം അവിടെയെങ്ങും തളംകെട്ടി നിന്നു. അവൾക്ക് ഓക്കാനം വന്നു.

പെട്ടെന്നൊരലർച്ചയുണ്ടായി. തുടർന്ന്, കുടിലാകെ ഇളകിമറിഞ്ഞു. അത് ബാബായാഗയുടെ വരവാണെന്ന് കർഷകനു മനസ്സിലായി.

‘ഒും, റഷ്യക്കാരന്റെ മണം! ആരാണ് എന്റെ കുടിലിൽ വന്നിരിക്കുന്നത്?’

ബാബായാഗ നീണ്ട മുക്കു ചൂളിച്ച്, മണംപിടിച്ച് അങ്ങോട്ടു വന്നു. ആ ഭീകരരൂപം കണ്ട് പെൺകുട്ടി വീണ്ടും കരഞ്ഞു.

‘ബാബായാഗാ, ഇതു ഞാനാണ്. ഇവളെ നിങ്ങളുടെ ജോലിക്കാരിയാക്കാൻവേണ്ടി കൊണ്ടുവന്നതാണ്. എന്തു ജോലിയും ഇവൾ നന്നായി ചെയ്തുകൊള്ളും,’ മകളെ മുന്നിലേക്കു നീക്കിനിർത്തി കർഷകൻ പറഞ്ഞു.

ബാബായാഗ പെൺകുട്ടിയെ അടിമുടി നോക്കിയിട്ട് വീണ്ടും അലറി വിളിച്ചു:

‘കൊള്ളാം. ഇവളെ ഞാൻ വേലക്കാരിയായി സ്വീകരിക്കുന്നു. ഞാൻ പല ജോലികളും ഇവളെ ഏല്പിക്കും. ഇവളെല്ലാം ശരിയായി ചെയ്താൽ നിനക്ക് നല്ല സമ്മാനങ്ങളും പ്രതിഫലവും തരാം. മറിച്ച് എന്തിലെങ്കിലും വീഴ്ച വരുത്തിയാൽ ആ നിമിഷം ഇവളെ പൊരിച്ചു തിന്നും!’

‘സമ്മതം.’

കർഷകൻ അവളെ അവിടെയേല്പിച്ച് വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോന്നു. വീട്ടിലെത്തിയ അയാൾ നടന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഭാര്യയോടു വിശദീകരിച്ചു. അവർ അടക്കാനാവാത്ത ആഹ്ലാദത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘ഹൊ! ഇനി അവളെക്കൊണ്ടുള്ള ശല്യം ഉണ്ടാവില്ല.’

ആ സമയം, ബാബായാഗ എങ്ങോട്ടോ പോകാനുള്ള ഒരുക്കത്തിലായിരുന്നു. അവൾ പെൺകുട്ടിയെ അടുത്തുവിളിച്ച് പരുഷമായ ശബ്ദത്തിൽ പറഞ്ഞു:

‘ഞാൻ പുറത്തുപോയി വരുമ്പോഴേക്കും മുറിയിലുള്ള പഞ്ഞി മുഴുവൻ നുലാക്കി മാറ്റണം. അതുപോലെ ചുളയിലെ തീ കെടാതെയുമിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ നിന്നെ തിന്നും!’

ഇതും പറഞ്ഞ് ബാബായാഗ പുറത്തിറങ്ങി. അവളെന്തോ മന്ത്രം ചൊല്ലിയതും ഒരു ശുലം പറന്നുവന്ന് അവളുടെ അടുത്തെത്തി. അവളിൽ കയറിയിരുന്നു. അടുത്ത നിമിഷം, ശുലം അവളെയുംകൊണ്ട് പറന്നുയർന്നു!

പെൺകുട്ടിക്ക് ആകെ സങ്കടമായി. മുറി നിറയെയുള്ള പഞ്ഞിക്കെട്ടു മുഴുവനും തന്നെക്കൊണ്ട് നുലാക്കാൻ പറ്റുമോ? ഈ ദുർമന്ത്രവാദിനിയുടെ ഭക്ഷണമാകാനാവും തന്റെ തലവിധി!

അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു.

‘പെണ്ണേ, നീയെന്തിനാ കരയുന്നത്?’

ആ ചോദ്യം കേട്ട് അവൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഒരു ചുണ്ടലിയാണ് പിന്നിൽ!

‘പിന്നെ, ഞാൻ കരയാതെത്തു ചെയ്യും? ഈ പഞ്ഞി മുഴുവൻ നുലാക്കാൻ എനിക്കു പറ്റില്ല. ഞാനതു ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ആ ദുഷ്ടയെന്നെ ചുളയിലിട്ട് പൊരിക്കും!’

അവൾ തൊണ്ടയിടറിപ്പറഞ്ഞു.

‘നീ വിഷമിക്കേണ്ട. നീയെനിക്കിത്തിരി മധുരം തന്നാൽ നിനക്കു രക്ഷപ്പെടാനുള്ള വഴി ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം,’ ചുണ്ടലി ചിലച്ചു.

അവൾ കുപ്പായക്കീശയിലെ മധുരൊട്ടിയിൽനിന്നും ഒരു കഷ്ണം മുറിച്ച് എലിക്കു നൽകി. അത് ആർത്തിയോടെ തിന്ന് ചുണ്ടലി പറഞ്ഞു:

‘നീയൊരു ആനച്ചിലത്തിയെ പിടിച്ച് തക്കിയിൽ വെച്ചാൽ മതി. കുറഞ്ഞ സമയംകൊണ്ട് അവനീ പഞ്ഞിയെല്ലാം നൂറ് നുലാക്കിത്തരും.’

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞ് ചുണ്ടലി ഓടിപ്പോയി.

അവൾ അവിടെയെങ്ങും പരതി ആനച്ചിലത്തിയെ പിടികൂടി തക്കിയിൽ വെച്ചിട്ട് പറഞ്ഞു:

‘എന്റെ പൊന്നു ചിലന്തിച്ചങ്ങാതീ, ബാബായാഗ എന്നെ പൊരിച്ചു തിന്നണ്ടെങ്കിൽ ഇതെല്ലാം ഒന്നു നൂറ്റു താ.’

ചിലന്തിക്ക് അവളോടു സഹതാപം തോന്നി. പരിചയസമ്പന്നനായ നൂൽനൂൽപ്പുകാരനെപ്പോലെ അവൻ വളരെ വേഗം ആ പഞ്ഞിയെല്ലാം

നുലാക്കിമാറ്റി.

‘നന്ദി, ചങ്ങാതി.’

അവൾ ചിലന്തിയെ അവന്റെ പാട്ടിനു വിട്ടു. ചുളയിലെ തീ കെടാതിരിക്കാൻ കുറെ മുട്ടൻ വിറകുകൾ അതിലേക്കിടാനും അവൾ മറന്നില്ല.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും അലറിക്കൊണ്ട് ബാബായാഗ ശുലത്തിലെത്തി. മൂക്കു ചുളിച്ച് അകത്തേക്കു വന്ന് അവൾ ചോദിച്ചു:

‘എടി പെണ്ണേ, ഞാനേല്പിച്ച പണി നീ തീർത്തുകാണില്ലല്ലോ. വേഗം ചുളയ്ക്കടുത്തു പോയി നിന്നോ. നിന്നെ പൊരിച്ചതിന് ഞാനെന്റെ വിശപ്പാറ്റും!’

‘ഞാനെല്ലാം തീർത്തല്ലോ മുത്തശ്ശീ. ചുളയിലെ തീ ഇപ്പോഴും നന്നായി കത്തുന്നുമുണ്ട്. പിന്നെങ്ങനെയാണ് എന്നെ ചുട്ടുതിന്നാൻ കഴിയുക?’

പെൺകുട്ടി ബാബായാഗയെ മുറിയിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ ചുറ്റിവെച്ച കുറ്റൻ നൂലുണ്ട കണ്ട് അവളുടെ മുഖം വാടി. പല്ലിറുമ്മി അവൾ സ്വയം പറഞ്ഞു:

‘നാശം! ഇത്തവണ ഇവൾ രക്ഷപ്പെട്ടു.’

പിന്നീട് എല്ലാ ദിവസവും ബാബായാഗ അവൾക്ക് ഓരോ കഠിനമായ ജോലികൾ കൊടുത്ത് പുറത്തു പോയി.

ഒറ്റദിവസംകൊണ്ട് വീട്ടുമുറ്റത്ത് കൂളും കുത്താനായിരുന്നു ഒന്ന്.

അന്നും അവൾ ചുണ്ടലിക്ക് മധുരം കൊടുത്ത് ഉപദേശം വാങ്ങി. എലിയുടെ നൂറുകണക്കിനു കൂട്ടുകാർ ഒരുമിച്ചെത്തി ഒറ്റരാത്രിതന്നെ വലിയൊരു കൂളും കുഴിച്ചു. പിറ്റേന്നു രാവിലെ ബാബായാഗ കൂളവും അതിൽ നിറയെ വെള്ളവും കണ്ട് അമ്പരന്നു.

മറ്റൊരു ദിവസം നൂറു ചാക്ക് എള്ളു പിഴിഞ്ഞ് എണ്ണയെടുക്കാനാണ് നിർദ്ദേശിച്ചത്. അന്നും ചുണ്ടലി അവളെ സഹായിച്ചു. പത്തോളം കാട്ടാ നകളെ അവൾ വിളിച്ചുവരുത്തി എള്ളുചാക്ക് അപ്പാടെ ചവിട്ടിപ്പിഴിഞ്ഞ് എണ്ണയാക്കി പാത്രങ്ങളിൽ നിറച്ചു. അതു കണ്ടതോടെ അവളൊരു സാധാരണ പെൺകുട്ടിയല്ലെന്ന് ബാബായാഗയ്ക്ക് ഉറപ്പായി. ബാബായാഗയ്ക്ക് അവളോടുണ്ടായിരുന്ന ദേഷ്യം മാറി സ്നേഹമായി. ബാബായാഗ അവളെ അടുത്തുവിളിച്ച് ഒരു സഞ്ചി നൽകിയിട്ട് പറഞ്ഞു:

‘നീയിനി വീട്ടിലേക്ക് പൊയ്ക്കോളൂ. നിന്റെ സേവനത്തിൽ എനിക്ക് പൂർണ്ണസംതൃപ്തിയുണ്ട്. അതിനുള്ള എന്റെ സമ്മാനമാണ് ഈ സഞ്ചിയിൽ. ഇതു നിറയെ സ്വർണവും രത്നങ്ങളുമാണ്. നിനക്ക് നല്ലതേ വരൂ!’

ബാബായാഗ അവളെ തന്റെ ശുലത്തിലിരുത്തി വനാതിർത്തിയിലെത്തിച്ചു. ദുർമന്ത്രവാദിനികൾക്ക് അതിലപ്പുറം പോകാനുള്ള അനുവാദ

മുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവിടുന്ന് വീട്ടിലേക്ക് പോകാനുള്ള വഴിയറിയാതെ അവൾ വിഷമിച്ചു.

ഈ സമയം രണ്ടാനമ്മ കർഷകനോട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘ദേ, ആ പെണ്ണിനെ ബാബായാഗ ഇതിനകം തിന്നിട്ടുണ്ടാവും. അവളുടെ അസ്ഥികളും തലയോട്ടിയും ബാക്കി കാണും. അതെടുത്തുകൊണ്ടുവന്നാൽ മുറ്റത്ത് ഗോതമ്പു തിന്നാനെത്തുന്ന കാക്കകളെ ഓടിക്കാൻ ഉപകരിക്കും.’

കർഷകൻ അതനുസരിച്ച് കാട്ടിലേക്കു നടന്നു. വനാതിർത്തിയിലെത്തിയതും സ്വർണവും രത്നങ്ങളുമായി നിലക്കുന്ന മകളെ കണ്ട് അയാൾ അമ്പരന്നു. ഭാര്യയുടെ താളത്തിനൊത്തു തുള്ളി, സ്വന്തം മകളെ ഉപേക്ഷിച്ചതിൽ അയാൾ പശ്ചാത്തപിച്ചു. അയാൾ അവളോടു മാപ്പിരന്ന് വീട്ടിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോന്നു.

അവർ വീട്ടുപടിക്കലെയെത്തിയതും രണ്ടാനമ്മയുടെ വേട്ടപ്പട്ടി ഈണത്തിൽ കുറച്ചു:

പെണ്ണു വരുന്നേ, സുന്ദരിപ്പെണ്ണു വരുന്നേ

പെണ്ണു വരുന്നേ, പണക്കാരിപ്പെണ്ണു വരുന്നേ!

അതു കേട്ട് രണ്ടാനമ്മയ്ക്കു കലികയറി. അവർ മുട്ടൻവടിയെടുത്ത് പട്ടിയെ തല്ലി.

അപ്പോഴാണ് കർഷകനും മകളും കൈയിലൊരു വലിയ സഞ്ചിയുമായി കയറിവരുന്നത് അവർ കണ്ടത്. സഞ്ചിയിൽ നിറയെ സ്വർണവും രത്നങ്ങളുമാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ രണ്ടാനമ്മ കപടസ്നേഹം നടിച്ച് അവളെ സ്വീകരിച്ചു. അവൾ ബാബായാഗയുടെ കൈയിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടതും ഇത്രയേറെ ആഭരണങ്ങൾ നേടിയതും എങ്ങനെയെന്ന് തന്ത്രത്തിൽ ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. നിഷ്കളങ്കയായ പെൺകുട്ടി യാതൊന്നും മറച്ചുവെച്ചില്ല.

തന്റെ മകളെയും ബാബായാഗയുടെ അടുത്തേക്കയച്ച് പണക്കാരിയാക്കണമെന്ന് രണ്ടാനമ്മ നിശ്ചയിച്ചു. അവർ കർഷകനെ വിളിച്ച് അവളെ കാട്ടിലെത്തിക്കാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. അയാൾ അവളെയും കുട്ടി ബാബായാഗയുടെ കോഴിക്കാലിൽ തിരിയുന്ന കുടിലിലെത്തി. മന്ത്രം ചൊല്ലി വീടിന്റെ കറക്കം നിർത്തി അവർ അകത്തു കയറി. മനുഷ്യന്റെ മണംപിടിച്ചെത്തിയ ബാബായാഗ ചോദിച്ചു:

‘ദേ, നിങ്ങൾ വീണ്ടും വന്നോ? നിങ്ങളുടെ കൂടെയുള്ളത് ആരാണ്?’

‘ബാബായാഗ, ഇതെന്റെ മറ്റൊരു മകളാണ്. ഇവളെ ഇവിടെ ജോലിക്ക് നിർത്താൻ കൊണ്ടുവന്നതാണ്,’ കർഷകൻ പറഞ്ഞു.

ബാബായാഗ അവളെ അടിമുടി നോക്കിയെങ്കിലും അവൾ കള്ളലക്ഷണത്തോടെ തല കുനിച്ചു നിന്നതേയുള്ളൂ.

‘നിർത്തുന്നതൊക്കെ കൊള്ളാം. നേരത്തേ നിങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്ന പെൺകുട്ടിയെപ്പോലെ മിടുക്കിയാണ് ഇവളെങ്കിൽ ഞാൻ സമ്മാനം തരും. അനുസരണക്കേടു കാട്ടിയാൽ ഞാനിവളെ പൊരിച്ചുതിന്നും!’

ബാബായാഗ അലറി, അവൾ കൊടുത്ത സ്വർണവും വാങ്ങി കർഷകൻ മടങ്ങിപ്പോന്നു.

പിറ്റേന്ന് രാവിലെ ബാബായാഗ അവളെ വിളിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘എടി പെണ്ണേ, ഞാൻ പോയി വരുമ്പോഴേക്കും വീടു മുഴുവൻ തൂത്തു തുടച്ചുവെക്കണം. ചുളയിലെ തീ കെടുകയുമരുത്. അതിനും പുറമേ മുറിയിലെ നൂറു ചാക്ക് ഗോതമ്പു മുഴുവൻ നിലത്തു ചൊരിഞ്ഞ് എത്ര മണിയെന്ന് എണ്ണിത്തിട്ടുണ്ടുണ്ടാ!’

ബാബായാഗ ശുലത്തിലേറി പറന്നുയർന്നു. അവളെ കൊഞ്ഞനം കുത്തി പെൺകുട്ടി മുറിയിൽപ്പോയി കുത്തിയിരുന്നു. അപ്പോൾ ചുണ്ടെലി അടുത്തേത്തി ചോദിച്ചു:

‘എന്താ പെണ്ണേ ആലോചിച്ചിരിക്കുന്നത്? ബാബായാഗ ഏല്പിച്ച പണികളെക്കുറിച്ച് ഓർത്താണോ? നീയെനിക്ക് കുറച്ചു മധുരം തന്നാൽ ഞാൻ നിനക്ക് രക്ഷപ്പെടാനുള്ള വഴി പറഞ്ഞുതരാം.’

അതു കേട്ട് അവൾക്ക് കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു. അവളൊരു വടിയെടുത്ത് ചുണ്ടെലിയെ അടിച്ചോടിച്ച്, സ്വയം പറഞ്ഞു:

‘ങ്ഹും, ഒരു സഹായി വന്നിരിക്കുന്നു! ആർക്കു വേണം ഇവന്റെ യൊക്കെ സഹായം?’

അവൾ ഒന്നും ചെയ്യാതെ മുറിയിൽ കിടന്ന് പോത്തിനെപ്പോലെ ഉറങ്ങി. കൂടിൽ പൊടിയും ചെളിയും പറ്റി പഴയപോലെ കിടന്നു. വിറകു വെക്കാതിരുന്നതിനാൽ ചുള കെട്ടുപോയി. ഗോതമ്പ് ചാക്കുകളിൽ അതേപടിയിരുന്നു.

അപ്പോഴേക്കും ബാബായാഗ ശുലത്തിൽ വന്നിറങ്ങി. അവൾ മൂക്കു ചുളിച്ച് കയറിവന്നപ്പോഴുണ്ട് പെൺകുട്ടി കുർക്കം വലിച്ചു കിടന്നുറങ്ങുന്നു! അടിമുതൽ ദേഷ്യം ഇറച്ചുകയറി അവൾക്ക്. പെൺകുട്ടിക്ക് നല്ലൊരു ചവിട്ടുകൊടുത്ത് അവൾ അലറി:

‘ഛീ, കുരുത്തംകെട്ടവളേ എഴുന്നേല്ക്ക!’

ആ അലർച്ച കേട്ട് പെൺകുട്ടി ഞെട്ടിയുണർന്നു.

‘നീയെന്റെ കൂടിൽ വൃത്തിയാക്കിയില്ലേ?’

ബാബായാഗ നിലത്തേക്ക് നോക്കി ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

‘ചുളയിലെ തീ നോക്കിയോ?’

‘ഇല്ല.’

‘ഗോതമ്പിന്റെ എണ്ണമെടുത്തോ?’

‘ഇല്ല.’

ബാബായാഗയ്ക്ക് അവളുടെ ധിക്കാരം സഹിക്കാനായില്ല. അപ്പോൾ ഞ്ഞെ ബാബായാഗ ചുളയിൽ തീ കൊളുത്തി അവളെ അതിൽ തള്ളിയിട്ട് പൊരിച്ചുതിന്നു! അവളുടെ തലയോട്ടിയും എല്ലാം ഒരു സഞ്ചിയിലാക്കി ശുലത്തിലേറി വനാതിർത്തിയിലിട്ട് ബാബായാഗ മടങ്ങിപ്പോന്നു.

ഈ സമയം, സ്വർണവും രത്നങ്ങളുമായി മടങ്ങുന്ന മകളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരാൻ രണ്ടാനമ്മ കർഷകനെ പറഞ്ഞയച്ചു. അയാൾ വനാതിർത്തിയിലെത്തിയതും സഞ്ചിയും അതിൽ മകളുടെ തലയോട്ടിയും എല്ലാം കണ്ടു. അതിലുണ്ടായിരുന്ന കുപ്പായത്തിൽനിന്ന് അവ അവളുടെ തുതന്നെയെന്ന് അയാളുറപ്പിച്ചു. അതുമായി അയാൾ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

യജമാനൻ വരുന്നേ, നമ്മുടെ യജമാനൻ വരുന്നേ

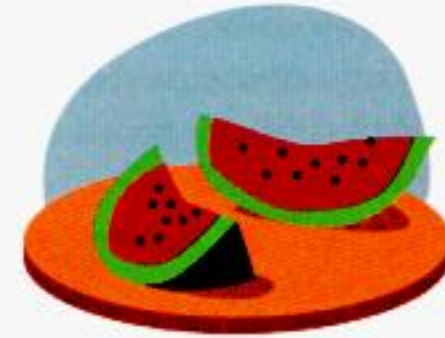
കൈയിലൊരു സഞ്ചിയുമായി യജമാനൻ വരുന്നേ!

അതു കണ്ട് രണ്ടാനമ്മയുടെ വേട്ടപ്പട്ടി ഈണത്തിൽ കുറച്ചു. മകളെക്കുറിച്ച് പാടാത്ത ദേഷ്യത്തിന് മുട്ടൻവടികൊണ്ട് അതിനെ തല്ലി അവർ പടിക്കലേക്കോടി.

മകളെ കണ്ടില്ലെങ്കിലും ഭർത്താവിന്റെ കൈയിലുള്ള സഞ്ചി കണ്ടപ്പോൾ അവർ ആഹ്ലാദംകൊണ്ട് മതിമറന്നു. അതു നിറയെ സ്വർണമാണെന്നു കരുതി തുറന്നുനോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടത്, മകളുടെ അസ്ഥികളും തലയോട്ടിയും!

അതോടെ സമനില തെറ്റിയ രണ്ടാനമ്മ ആ വീട്ടിൽനിന്നും എങ്ങോട്ടോ ഇറങ്ങിപ്പോയി. അവർ പിന്നീട് തിരിച്ചുവന്നില്ല. ദുഷ്ടയായ ആ സ്ത്രീയെ കർഷകൻ തിരക്കിയതുമില്ല. ശിഷ്ടകാലം ആ അച്ഛനും മകളും സുഖമായി കഴിഞ്ഞു.

(രണ്ടാനമ്മയും രണ്ടു പെൺമക്കളുമെന്ന പതിവുരീതിയിലുള്ള കഥയാണിത്. ഈ കഥതന്നെ പാദേദങ്ങളോടെ പ്രചരിക്കുന്നുണ്ട്. രണ്ടാനമ്മയുടെ പീഡനത്തിൽനിന്ന് മകളെ രക്ഷിക്കാൻ അച്ഛൻ മകളെ ബാബായാഗയുടെ അടുത്താക്കിയെന്നാണ് അതിലൊന്ന്. അതുപോലെ പെൺകുട്ടിയെ പരീക്ഷിക്കാൻ ബാബായാഗ നൽകുന്ന ജോലികളിലും വ്യത്യാസമുണ്ട്.)

വിടുവായൻ മൂയൽ

ഈ തലക്കെട്ടു കണ്ടിട്ട് മൂയലിന് പറ്റിയ എന്തെങ്കിലും അമളിയെക്കുറിച്ചുള്ളതാണ് ഈ കഥ എന്ന മുൻവിധി വേണ്ട. കഥ മുഴുവനും കേട്ടിട്ട് നിങ്ങൾതന്നെ പറയൂ. ഈ വിടുവായത്തം നമ്മുടെ മൂയലിന് ഭുഷണമോ ദുഷണമോ എന്ന്.

എങ്കിൽ കഥ തുടങ്ങാമല്ലോ?

വളരെ വളരെ മുൻപ് ഒരു മൂയൽ കാട്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു. അവന് ബന്ധുക്കളാരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. രാത്രി മുഴുവൻ മാളത്തിൽ കിടന്ന് കുർക്കം വലിച്ചുറങ്ങുന്ന അവൻ നേരം വെളുത്താൽ നാടും കാടും തെണ്ടാനിറങ്ങും. വഴിമധ്യേ കാരറ്റോ കാട്ടുകിഴങ്ങുകളോ ഒക്കെ പരിച്ചുതിന്ന് വിശപ്പുമാറ്റും. അന്നന്നത്തെ കാര്യമല്ലാതെ നാളത്തേക്ക് എന്തെങ്കിലും കരുതി വെക്കുന്ന സ്വഭാവമേ അവനില്ലായിരുന്നു.

വേനൽക്കാലം ഇങ്ങനെയൊക്കെ തട്ടിമുട്ടി മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോവാൻ മൂയലിനു കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ, കടുത്ത ശൈത്യകാലം വന്നതോടെ ആഹാരം ഒരു പ്രശ്നമായി. തണുപ്പത്ത് എഴുന്നേറ്റു നടക്കാനോ, കിഴങ്ങുകൾ പരിച്ചുതിന്നാനോ അവനു കഴിയാതായി. അതിനവൻ മറ്റൊരു

പോംവഴി കണ്ടെത്തി, തണുപ്പിന്റെ കാഠിന്യം കുറയുമ്പോൾ അവൻ കാടി നോടടുത്തുള്ള ഗ്രാമത്തിലെത്തും. കർഷകരുടെ വിടുകളിൽ ആരുമറിയാതെ കടന്നുകൂടി അവരുടെ ഓട്സ് ധാന്യം മോഷ്ടിച്ച് മാളത്തിൽ കൊണ്ടുവരും. ഇതായിരുന്നു പരിപാടി. മാളത്തിൽത്തന്നെ ചുരുണ്ടുകിടന്നും വയറു നിറയെ ഓട്സ് ഭക്ഷിച്ചും അവൻ നാശക്കുന്നാൾ ചീർത്തു വന്നു.

'വിടുവായൻ മൂയലൈ'ന്നാണ് മറ്റു മൃഗങ്ങൾക്കിടയിൽ അവൻ അറിയപ്പെട്ടത്. ഏതു നേരത്തും യാതൊരു ഔചിത്യവുമില്ലാതെ ആത്മപ്രശംസ നടത്തുന്നതിനാലാണ് ആ പേരു വീണത്. അവനും അതൊരു അലങ്കാരമായിത്തന്നെ കൊണ്ടുനടന്നു. ഇത്തിരി പൊങ്ങച്ചം പറയുന്നത് ഒരു മോശം സ്വഭാവമാണെന്ന് അവനൊരിക്കലും തോന്നിയിരുന്നില്ല. തനിക്കുള്ള ഗുണങ്ങൾ പറഞ്ഞുനടക്കുന്നതിനെന്താ കുഴപ്പമെന്നും അവൻ പലരോടും ചോദിച്ചിട്ടുമുണ്ട്.

ഒരുനാൾ കാരറ്റ് ചെടികൾ തിരഞ്ഞ് കാട്ടിലൂടെ നടക്കുമ്പോഴാണ്, ഒരുപറ്റം മൂയലുകൾ എതിരേ ഓടിവരുന്നത്. അവൻ അവരെ തടഞ്ഞു നിർത്തി ചോദിച്ചു:

'അല്ല, ചങ്ങാതിമാരേ, നിങ്ങളെങ്ങോട്ടാ ഈ പായുന്നത്?'

മൂയൽക്കൂട്ടം ഓട്ടം നിർത്തി മറുപടി പറഞ്ഞു:

'ഞങ്ങൾക്കേ, നിന്നെപ്പോലെ കറങ്ങിനടക്കാൻ നേരമില്ല. എവിടെയെങ്കിലും പോയി പണിയെടുത്ത് ഭാര്യയ്ക്കും മക്കൾക്കുമുള്ള ഭക്ഷണം കണ്ടെത്തണം.'

'പിന്നെ, നിങ്ങൾക്കു മാത്രമല്ലേ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളുള്ളത്? നിങ്ങളിൽ ഒരാൾക്കെങ്കിലും എന്റെയത്രയും കരുത്തും ധൈര്യവുമുണ്ടോ? എന്റേതുപോലെ നീണ്ട ബലമുള്ള മേൽമീശ നിങ്ങൾക്കാർക്കെങ്കിലുമുണ്ടോ? എങ്കിൽ ഞാനീ മീശ വടിക്കാം. അതുപോലെ എന്റെ പാദങ്ങളും നഖങ്ങളും എത്ര വലുതാണെന്നു നോക്കൂ! എന്റെ ബലമേറിയ പല്ലുകൾകൊണ്ട് കടിച്ചു മുറിക്കാനാവാത്തതായി യാതൊന്നുമില്ല. ആരോഗ്യമുള്ള ശരീരവും മുർച്ചയുള്ള പല്ലും നഖങ്ങളുമുള്ളതിനാൽ എനിക്കൊരു ശത്രുവിനെയും പേടിയില്ല. എന്നാൽ, നിങ്ങളുടെ കാര്യം അങ്ങനെയാണോ? സത്യത്തിൽ എനിക്ക് നിങ്ങളോട് സഹതാപമാണ് തോന്നുന്നത്.'

മൂയൽ ഇങ്ങനെ പൊങ്ങച്ചം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. മറ്റു മൂയലുകൾക്ക് അതു സഹിക്കാനായില്ല. അവനോടു പറഞ്ഞു. ജയിക്കാൻ തങ്ങൾക്കാവില്ല എന്നറിയാവുന്ന അവർ അവിടന്ന് ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടു.

വിടുവായൻ മൂയലിനെ നല്ലൊരു പാഠം പഠിപ്പിക്കണമെന്ന് അവർ തീരുമാനിച്ചു. ആരാണ് അതിനു പറ്റിയതെന്ന് അവർ തലപുകഞ്ഞാലോചിച്ചു. അപ്പോഴാണ് അവർക്ക് മുൻകോപക്കാരിയായ കാക്കയായിരുന്ന ഓർമ വന്നത്. അവർ വേഗം ഓക്കുമരച്ചുവട്ടിലേക്ക് പാഞ്ഞു. മരക്കൊമ്പിലിരുന്ന് ഉറക്കംതുങ്ങുകയായിരുന്ന കാക്കയെ അവർ വിളിച്ചു:

'ഏയ്, കാക്കയായി, ഞങ്ങളെയൊന്ന് സഹായിക്കണം.'

'ഒഹും, ഞാനെന്തു വേണം?'

കാക്ക നീട്ടിക്കരഞ്ഞു.

'ആ വിടുവായൻ മൂയലിനെക്കൊണ്ട് ഞങ്ങൾക്ക് സഹികെട്ടു. നാവെടുത്താൽ പൊങ്ങച്ചമേ പറയൂ. അവനെപ്പോലൊരു സുന്ദരനും ധീരനും വേറെയില്ലെന്നാണ് അവന്റെ വീരവാദം. അമ്മായി ഇതിനൊരു പരിഹാരമുണ്ടാക്കണം,' മൂയലുകൾ ഏകസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

'ഓഹോ, അങ്ങനെയാണോ? ഞാനും അവന്റെ വീരവാദം അടക്കണമെന്ന് വിചാരിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഇനി വൈകിക്കണ്ട. ആട്ടെ, അവ നിപ്പോൾ എവിടെയുണ്ട്?'

കാക്ക ചോദിച്ചു.

'ദാ, തൊട്ടടുത്ത കുറ്റിക്കാട്ടിൽ.'

ഇതും പറഞ്ഞ് മൂയലുകൾ സന്തോഷത്തോടെ ഓടിപ്പോയി.

കാക്ക പറന്നുചെന്ന് വിടുവായൻ മൂയലിന്റെ ചെവിയിൽ നാലു കൊത്തു കൊത്തി!

'ഹൗ!'

അവൻ വലിയവായിൽ നിലവിളിച്ചു.

'എടാ, നിന്റെ പൊങ്ങച്ചം അതിരുകടക്കുന്നു. ഇനി മേലിൽ സ്വയംപുകഴ്ത്തൽ കേട്ടുപോയാൽ ഞാൻ നിന്നെ കൊത്തിക്കൊല്ലും. മറ്റു മൂയലുകൾക്കില്ലാത്ത പ്രത്യേകതയൊന്നും നിനക്കില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കുക. നിന്നെപ്പോലൊരു ദുർബലൻ എത്ര ശ്രമിച്ചാലും ബലവാനാകില്ല.'

കാക്ക പരുഷമായി പറഞ്ഞു. കാക്കയുടെ കൊക്കിന്റെ ശക്തി അറിയാമായിരുന്ന മൂയൽ ഭയത്തോടെ അപേക്ഷിച്ചു:

'പൊന്നു കാക്കയായി, ദയവായി ഇനിയെന്നെ കൊത്തരുത്. ഞാനിനി ഒരിക്കലും സ്വന്തം കഴിവുകളെപ്പറ്റി വീമ്പിളക്കില്ല.'

'ഇല്ലെങ്കിൽ നിനക്കു നല്ലത്.'

കാക്ക കരഞ്ഞുകൊണ്ട് പറന്നു. കാക്കയുടെ കൊത്തിന്റെ വേദന അപ്പോഴും അവനെ വിട്ടുകുന്നിരുന്നില്ല. അവൻ തലതാഴ്ത്തി മാളത്തിലേക്കു നടന്നു.

പിന്നെ, അവന്റെ വീരവാദത്തെക്കുറിച്ച് ആ കാട്ടിൽ ആരും ആരോടും പരാതി പറഞ്ഞില്ല. അവനതിന് ഇടയാക്കിയതുമില്ല.

കുറെ നാൾ കഴിഞ്ഞു. നമ്മുടെ കാക്കയ്ക്കായി ഒരു മുൾവേലിയിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് ഒരുപറ്റം വേട്ടനായ്ക്കൾ എവിടന്നോ പാഞ്ഞുവന്നു. കാക്ക അതു കണ്ടില്ല. നായ്ക്കൾ കാക്കയ്ക്കുമേൽ ചാടി വീണ് അതിനെ പിടികൂടി. തന്റെ ജീവൻ പോയതുതന്നെയെന്ന് ഉറപ്പിച്ച കാക്ക വലിയ ശബ്ദത്തിൽ കരഞ്ഞു:

‘കാ, കാ...’

വേട്ടനായ്ക്കളുണ്ടോ വിടുന്നു? അവർ കാക്കയെയും കടിച്ചുവലിച്ച് ഓടിപ്പോയി.

ഇതു കണ്ടുകൊണ്ടാണ് മൂയൽ ആ വഴി വന്നത്. കാക്കയുടെ കരച്ചിൽ കേട്ടപ്പോൾത്തന്നെ അവനു കാര്യം പിടികിട്ടി. മുൻപൊരിക്കൽ കൊത്തി വേദനിപ്പിച്ചവനാണെങ്കിലും ഈ അപകടഘട്ടത്തിൽ കാക്കയ്ക്കായിരുന്ന സഹായിക്കണമെന്ന് അവനു തോന്നി. അവൻ വേട്ടനായ്ക്കളുടെ മുന്നിലൂടെ തലങ്ങും വിലങ്ങും ഓടി. തടിച്ചു കൊഴുത്ത മൂയലിനെ കണ്ടപ്പോൾ നായ്ക്കൾ കാക്കയെ വിട്ട് അവന്റെ പുറകേ ഓടി. ഈ തക്കത്തിനു കാക്ക പറന്ന് ഓക്കുരത്തിന്റെ മുകളിലിരുന്നു.

വേട്ടപ്പട്ടികളുടെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് രക്ഷപ്പെടാൻ മൂയലിന് അനായാസം സാധിച്ചു. കുറ്റിച്ചെടികൾക്കിടയിൽ മറഞ്ഞിരുന്ന അവനെ കണ്ടെത്താൻ അവർക്കായില്ല. കാക്കയെയും മൂയലിനെയും നഷ്ടപ്പെട്ട നിരാശയിൽ അവർ മൂരണ്ടുകൊണ്ട് മടങ്ങിപ്പോയി.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും മൂയൽ കുറ്റിച്ചെടികൾക്കിടയിൽനിന്ന് പുറത്തുവന്നു. അതു കണ്ട കാക്ക പറന്ന് അവന്റെ അടുത്തെത്തി പശ്ചാത്താപസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു:

‘നീയെന്നോട് പൊറുക്കണം. നീയാണെന്റെ ജീവൻ രക്ഷിച്ചത്. ഇനിയുള്ള ജീവിതം മുഴുവൻ നിന്നോട് കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നീ വിടുവായനല്ല, വലിയ കാര്യങ്ങൾ പറയുകയും അത് പ്രവർത്തിച്ചുകാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനാണ്. തീർച്ചയായും അതൊരു ദോഷമല്ല.’

എന്നിട്ടും മൂയൽ പൊങ്ങച്ചം പറയുന്ന ശീലം തുടർന്നില്ല.

വായനക്കാരേ, ഇനി പറയൂ. നമ്മുടെ മൂയൽ വിടുവായനാനോ?

അറുപിശുക്കിയും ഗോതമ്പുകഞ്ഞിയും

സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ ഒരിടത്ത് അറുപിശുക്കിയായ ഒരു വൃദ്ധ താമസിച്ചിരുന്നു. ‘അറ്റകെക്ക് ഉപ്പുതേയ്ക്കാത്തവൾ’ എന്നൊക്കെ പറയുന്നത് വൃദ്ധയെ സംബന്ധിച്ച് അക്ഷരാർഥത്തിൽ യോജിക്കും. വലിയ വീട്ടിൽ തനിച്ചാണ് അവർ കഴിഞ്ഞത്. മരണംവരെ വേണ്ട ധാന്യവും വീഞ്ഞുമൊക്കെ അവർ വീട്ടിലെ രഹസ്യ അറകളിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് സ്വന്തമായി ധാരാളം ആഭരണങ്ങളും പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അന്യർ ചോദിക്കുമെന്നു ഭയന്ന് അവരതൊന്നും ഒരിക്കൽപ്പോലും ധരിച്ചില്ല. കീറിത്തുന്നിയ കുപ്പായവും ഒഴിഞ്ഞ കഴുത്തും കൈത്തണ്ടയുമായാണ് അവർ ജീവിച്ചത്. തണുപ്പിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ ഒരു രോമത്തൊപ്പിപോലും വൃദ്ധ അണിഞ്ഞില്ല.

അങ്ങനെയിരിക്കേ ഒരുനാൾ, പരദേശിയായ ഒരു യുവാവ് ആ വഴി വന്നു. ഏതോ ഒരടിയന്തരാവശ്യത്തിനായി ആ നാട്ടിലെത്തിയതായിരുന്നു അയാൾ. നിർഭാഗ്യമെന്നു പറയട്ടെ, അയാൾക്ക് അത് സാധിക്കാനായില്ല.

ദീർഘയാത്ര ചെയ്ത് അയാളാകെ തളർന്നിരുന്നു. ഭക്ഷണമോ വെള്ളമോ കഴിച്ചിട്ട് രണ്ടുമൂന്നു നാളായി. എന്തെങ്കിലും കഴിക്കാതെ തിരിച്ചുപോയാൽ വീടേത്തും മുൻപേ താൻ തളർന്നുവീണു മരിക്കുമെന്ന് അയാൾക്ക് ഉറപ്പായി.

ഭക്ഷണം ലഭിക്കാൻ സാധ്യതയുള്ള വീടന്വേഷിച്ച് യുവാവ് കുറെ അലഞ്ഞുനടന്നു. വളരെ കുറച്ചു മാത്രം വീടുകളുള്ള സ്ഥലമായിരുന്നു അത്. ഉള്ളതുതന്നെ ദരിദ്രവനങ്ങളെന്ന് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ തോന്നിപ്പിക്കുന്നതുമായിരുന്നു. വൃദ്ധയുടെ വീടു മാത്രമാണ് അതിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി അയാൾക്കു തോന്നിയത്.

‘ഇത്ര വലിയ വീട്ടിൽ താമസിക്കുന്നവർ സ്വാഭാവികമായും ധനികരാവണം. അവരെ ചെന്നുകണ്ട് കുറച്ച് ഗോതമ്പുകഞ്ഞിയെങ്കിലും തരപ്പെടുത്തണം.’

ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ച് അയാൾ വൃദ്ധയുടെ വാതിലിൽ മുട്ടി. ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പാത്രങ്ങൾ തുണികൊണ്ട് മൂടിവെച്ച് വൃദ്ധ വന്ന് വാതിൽ തുറന്നു.

‘ങ്ഹും, എന്തു വേണം?’

അവർ ചോദിച്ചു.

‘അമ്മുമ്മേ, ഞാൻ വളരെ ദൂരം നടന്ന്, വിശന്നുതളർന്നു വരുന്ന ഒരു പരദേശിയാണ്. കുറച്ചുനേരം ഇവിടെയൊന്ന് വിശ്രമിക്കാൻ അനുവദിക്കണം,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘അതിനു വിരോധമില്ല. പക്ഷേ, നിങ്ങൾ വെറും നിലത്ത് കിടക്കേണ്ടി വരും. കട്ടിലും കിടക്കയുമൊന്നും വാങ്ങാനുള്ള സാമ്പത്തികശേഷി ഇല്ലാത്തയാളാണ് ഞാൻ. ദേ, ഞാൻ ഇട്ടിരിക്കുന്ന ഉടുപ്പുതന്നെ എത്ര പഴക്കമുള്ളതാണെന്നു നോക്കൂ. പുതിയതൊന്ന് വാങ്ങണമെന്ന് മോഹമുണ്ടെങ്കിലും അതിനുള്ള പണവും കൈയിലില്ല.’

വൃദ്ധ വിശദീകരിച്ചു. അവർ ദാരിദ്ര്യം അഭിനയിക്കുകയാണെന്ന് യുവാവിന് അതിനു മുൻപേ ബോധ്യപ്പെട്ടിരുന്നു.

‘നിലത്ത് കിടക്കുന്നതിനൊന്നും എനിക്ക് വിരോധമില്ല. അമ്മുമ്മയെ ദൈവം രക്ഷിക്കട്ടെ!’

യുവാവ് അകത്തു കടന്ന് മുറിയുടെ ഒരു മൂലയിൽ ഇരുന്നു. വിശപ്പാണെങ്കിൽ സഹിക്കാനാവാത്ത അവസ്ഥയിലെത്തിയിരുന്നു. വൃദ്ധയിൽനിന്ന് അനുകൂലമായ മറുപടിയുണ്ടാവില്ലെന്ന് ഉറപ്പായിരുന്നെങ്കിലും രണ്ടും കല്പിച്ച് അയാൾ ചോദിച്ചു:

‘അമ്മുമ്മേ, എനിക്ക് വല്ലാതെ വിശക്കുന്നു. ഇത്തിരി കഞ്ഞിയോ രണ്ടു

കഷണം റൊട്ടിയോ കിട്ടിയാൽ തത്കാലത്തേക്ക് ആശ്വാസമാവുമായിരുന്നു. ബുദ്ധിമുട്ടാവില്ലല്ലോ?’

അതു കേട്ടയുടൻ വൃദ്ധയുടെ ഭാവം മാറി. അവർ വയറു തടവി, ക്ഷീണം അഭിനയിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘മകനേ, ഭക്ഷണം ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ നിനക്ക് വയറു നിറയെ തന്നേനേ. പക്ഷേ, അടുക്കളയിൽ ഒരു മണി ഗോതമ്പുപോലും ഇല്ലാതെ പോയി. ഞാൻതന്നെ വറ്റുള്ള എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചിട്ട് മൂന്നു ദിവസമായി. ആകെയുണ്ടായിരുന്ന കഞ്ഞിവെള്ളവും ഇത്തിരി മുൻപ് തീർന്നു. ഇനിയെങ്ങനെ ജീവിക്കുമെന്ന വിഷമത്തിലാണ് ഞാനിപ്പോൾ.’

അറുപിശുക്കി മാത്രമല്ല, പെരുംനുണച്ചി കൂടിയാണ് വൃദ്ധയെന്ന് അയാൾക്കുറപ്പായി. അവരെ ഒരിക്കലും മറക്കാത്ത ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കണമെന്ന് യുവാവ് തീരുമാനിച്ചു.

‘അമ്മുമ്മേ, ഭക്ഷണം ഇല്ലെങ്കിൽ വിശന്നിരിക്കുകതന്നെ!’

ഇതും പറഞ്ഞ് അയാൾ മുറിയിലെങ്ങും പരതി. ഒടുവിൽ മൂലയിൽനിന്ന് അയാൾ മഴുവിന്റെ മരപ്പിടി കണ്ടെടുത്തു. അതു കണ്ടതും അയാളുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു.

‘അതു ശരി. ഈ മരപ്പിടി ഇവിടെയുണ്ടായിട്ടാണോ അമ്മുമ്മ ഒന്നും കഴിക്കാതിരിക്കുന്നത്?’

അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘ഇതുണ്ടായിട്ടെന്താ കാര്യം? മരപ്പിടി വേവിച്ചുതിന്നാനൊക്കുമോ? വൃദ്ധ നെറ്റി ചുളിച്ചു.

‘ആ വിദ്യ അമ്മുമ്മയ്ക്കറിയില്ലേ? മഴുവിന്റെ പിടികൊണ്ട് ഒന്നാന്തരം കഞ്ഞിയുണ്ടാക്കാം. മറ്റൊരു കഞ്ഞിക്കുമില്ലാത്ത രുചി ഈ മഴുക്കഞ്ഞിക്കുണ്ടാവും,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘അതെങ്ങനെ?’

വൃദ്ധയ്ക്കു വിശ്വാസം വന്നില്ല.

‘അത് പറഞ്ഞാൽ ശരിയാവില്ല. ഇതുകൊണ്ട് ഞാനിപ്പോൾത്തന്നെ നല്ലൊരു കഞ്ഞിയുണ്ടാക്കാം. നമുക്കു രണ്ടാൾക്കും അത് വയറു നിറച്ചും കഴിക്കുകയുമാവാം.’

അയാൾ എഴുന്നേറ്റു. അത് കാണാനുള്ള തിടുക്കത്തിലായി വൃദ്ധ.

‘അമ്മുമ്മ അടുക്കളയിൽച്ചെന്ന് തീകുട്ടണം. പിന്നെ ഒരു പാത്രത്തിൽ വെള്ളം വെച്ച് തിളപ്പിക്കുകയും വേണം,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

വൃദ്ധ അതനുസരിച്ചു. അവർ പരന്ന പാത്രത്തിൽ വെള്ളം വെച്ച് തിളപ്പിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും യുവാവ് മരപ്പിടി കൊണ്ടുവന്ന് പാത്രത്തിലെ

വെള്ളത്തിലിട്ടു. പിന്നെ, ഒരു തവികൊണ്ട് വെള്ളം മെല്ലെ ഇളക്കിത്തുടങ്ങി.

‘ഈ കഞ്ഞി വേഗം കാലമാവുമോ?’

വൃദ്ധ തിരക്കുകൂട്ടി.

‘തോക്കിൽക്കയറി വെടിവെക്കാതിരിക്കൂ അമ്മമ്മേ. പിന്നെ, അടുക്കളയിൽ ഉപ്പുണ്ടെങ്കിൽ കുറച്ച് തന്നേക്കൂ. കഞ്ഞി രുചിയുള്ളതാവാൻ അത് സഹായിക്കും.’

കഞ്ഞി ഇളക്കുന്നതിനിടയിൽ അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘ഓഹോ, പാത്രത്തിന്റെ അടി ചുരണ്ടിയാൽ ഇത്തിരി ഉപ്പ് കിട്ടിയേക്കും. കഞ്ഞിക്ക് രുചി വരാനല്ലേ, ഞാനത് തന്നേക്കാം.’

വൃദ്ധ കൊണ്ടുവന്ന ഉപ്പ് വെള്ളത്തിലിട്ട് അയാൾ രുചിച്ചുനോക്കി. അതു കണ്ട് വൃദ്ധ ചോദിച്ചു:

‘കഞ്ഞിക്ക് നല്ല സ്വാദുണ്ടോ? മരപ്പിടി വെന്തുതുടങ്ങിയോ?’

‘നന്നായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, നല്ല രുചി വേണമെങ്കിൽ ഒരുപിടി ഗോതമ്പു കുടി ഇതിലിട്ട് വേവിക്കണം. ഗോതമ്പുപാത്രത്തിന്റെ അടിയിലെങ്ങാനും കുറച്ച് ഗോതമ്പ് കാണുമോ എന്ന് നോക്കൂ,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘കുറച്ചു മാത്രം കണ്ടേക്കും. കഞ്ഞി നന്നാവാനല്ലേ, ഞാനത് ഉടനെ കൊണ്ടുവരാം.’

വൃദ്ധ പോയി ഗോതമ്പുപാത്രത്തിൽനിന്ന് ഒരുപിടി വാരിയെടുത്ത് കഴുകി പാത്രത്തിലെ വെള്ളത്തിലിട്ടു.

അയാൾ വീണ്ടും കഞ്ഞിയിളക്കുകയും ഇടയ്ക്ക് രുചി നോക്കുകയും ചെയ്തു.

‘ഇപ്പോൾ എങ്ങനെയുണ്ട്?’

വൃദ്ധയ്ക്കു കൊതി സഹിക്കാൻ വയ്യാതായി.

‘അമ്മമ്മേ, ഞാനിതുവരെ ഇത്രയും സ്വാദുള്ള കഞ്ഞി കുടിച്ചിട്ടേയില്ല. പക്ഷേ, ഒരു ചെറിയ പ്രശ്നം തോന്നുന്നുണ്ട്.’

അയാൾ ഒരിക്കൽക്കൂടി കഞ്ഞി രുചിച്ചുനോക്കി.

‘അതെന്താണ്?’ വൃദ്ധ ചോദിച്ചു.

‘അല്പം വെണ്ണയുടെ കുറവ്. അതുകൂടിയായാൽ കഞ്ഞി ഗംഭീരമാവും. അമ്മമ്മയുടെ വെണ്ണപ്പാത്രത്തിന്റെ അടിയിൽ കുറച്ച് വെണ്ണ കാണാതെ വരില്ല,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘തീരെ കുറയ്ക്കേണ്ട. കഞ്ഞിക്ക് നല്ല സ്വാദുണ്ടാവട്ടെ.’

വൃദ്ധ പിശുക്കു മറന്ന് ഒരു തവി വെണ്ണ കഞ്ഞിയിലേക്കിട്ടു.

പിന്നെ, വൃദ്ധയും യുവാവും കൈ കഴുകി കഞ്ഞി കുടിക്കാനിരുന്നു.

ഈ സമയത്ത് വൃദ്ധ കാണാതെ അയാൾ കഞ്ഞിയിൽനിന്നും മരപ്പിടി പുറത്തെടുത്ത് ദുരേക്ക് എറിഞ്ഞുകളഞ്ഞു. അത് കഞ്ഞിയിൽത്തന്നെ വെന്ത് അലിഞ്ഞുചേർന്നെന്നാണ് വൃദ്ധ കരുതിയത്.

യുവാവ് രണ്ടു പിഞ്ഞാണങ്ങളിലായി കഞ്ഞി വിളമ്പി. രണ്ടാളും ആർത്തിയോടെ അത് കോരിക്കുകിച്ചു.

‘അമ്മുമ്മേ, നമ്മുടെ മഴുക്കഞ്ഞി എങ്ങനെയുണ്ട്?’

‘പറയാനുണ്ടോ മകനേ? ഇത്ര സ്വാദുള്ള കഞ്ഞി ഞാനെന്റെ ജീവിതത്തിൽ കഴിച്ചിട്ടില്ല. ആ മരപ്പിടിയുടെ സ്വാദാവും ഇത്. ഇനി ഞാനെന്നും ഇങ്ങനെ കഞ്ഞിയുണ്ടാക്കി കഴിക്കും!’

വൃദ്ധ ആഹ്ലാദത്തോടെ പറഞ്ഞു.

വയറു നിറഞ്ഞപ്പോൾ യുവാവ് അവരോടു യാത്രപറഞ്ഞിറങ്ങി. തനിക്ക് മഴുക്കഞ്ഞിയുടെ രഹസ്യം പറഞ്ഞുതന്ന യുവാവിനോട് അവർ നന്ദി പറഞ്ഞു.

മഴുക്കഞ്ഞിയുടെ സ്വാദിന്റെ കാരണം എത്ര ആലോചിച്ചിട്ടും വൃദ്ധയ്ക്കു മനസ്സിലായില്ല.

മിടുകൻ്റെ പുച്ചയും പെൺബുദ്ധിയും

പണ്ടുപണ്ട് സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ ഒരു വ്യാപാരിയുണ്ടായിരുന്നു. കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്ക് സാധനങ്ങൾ വാങ്ങി ഒട്ടകങ്ങളുടെ പുറത്തു കയറ്റി നാടായ നാട്ടിലെല്ലാം ചെന്ന് അവ വിറ്റഴിച്ച് ലാഭമുണ്ടാക്കുകയായിരുന്നു അയാളുടെ രീതി. ഒരു തവണ ചരക്കുകളുമായി പുറപ്പെട്ടാൽ മാസങ്ങൾക്കു ശേഷമാവും വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തുക. സുന്ദരിയും ബുദ്ധിമതിയുമായിരുന്നു വ്യാപാരിയുടെ ഭാര്യ. വ്യാപാരത്തിൽ പ്രതിസന്ധി നേരിടുന്ന ഘട്ടങ്ങളിലെല്ലാം അവൾ സമർത്ഥമായ ഉപദേശങ്ങളിലൂടെ ഭർത്താവിന് ധൈര്യം പകർന്നു. പടച്ചവന്റെ കൃപയാലാണ് അവളെ ഭാര്യയായി കിട്ടിയതെന്ന് വ്യാപാരി ഇടയ്ക്കെല്ലാം പറയാറുണ്ട്.

അങ്ങനെയൊരിക്കൽ വ്യാപാരി പതിവിലും ദീർഘമായ ഒരു യാത്രയ്ക്കൊരുങ്ങി. എളുപ്പത്തിൽ വിറ്റുപോകാനിടയുള്ള നൂറു ചാക്ക് സാധനങ്ങൾ അയാൾ വാങ്ങിക്കൂട്ടി. അവ നൂറ് ഒട്ടകങ്ങളുടെ പുറത്തു കയറ്റിയാണ് അയാൾ കൊണ്ടുപോയത്. വ്യാപാരത്തിൽ സദാ ജാഗ്രത

പുലർത്തണമെന്ന് ഭാര്യ അയാളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ചരക്കുകൾക്ക് ആവശ്യക്കാർ കൂടുതലുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലേക്കായി രുന്നു വ്യാപാരിയുടെ യാത്ര. താനിതുവരെ പോകാത്ത നാടുകൾ താണ്ടി അയാൾ ചരക്കുകൾ വിറ്റഴിച്ചു. അങ്ങനെയിരിക്കേ, അയാൾ പ്രകൃതിദംഗി നിറഞ്ഞ ഒരു നാട്ടിലെത്തി. ആ നാട് അയാളെ വളരെ ആകർഷിച്ചു. യാത്രാ ക്ഷീണംമൂലം അയാൾ ഒട്ടകങ്ങളെ ഒരു വഴിയമ്പലത്തിനു മുന്നിൽ കെട്ടിയിട്ട് അവിടെ വിശ്രമിച്ചു. വഴിയമ്പലത്തിന്റെ ഉടമ അയാൾക്ക് ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്തു കൊടുത്തു. അതു കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരാൾ ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതി, നിങ്ങൾ ആരാണ്? മുൻപൊന്നും ഇവിടെ കണ്ടതായി ഓർക്കുന്നില്ലല്ലോ.’

‘ശരിയാണ് നിങ്ങൾ പറഞ്ഞത്. ഞാനീ നാട്ടിൽ ആദ്യമായാണ് വരുന്നത്. പലതരം ചരക്കുകൾ പല നാടുകളിൽ കൊണ്ടുപോയി വിറ്റഴിക്കുന്ന വ്യാപാരിയാണ് ഞാൻ,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘ഓഹോ, നിങ്ങൾ വ്യാപാരിയാണല്ലോ? എങ്കിൽ ഇവിടുത്തെ ചില രീതികൾ നിങ്ങൾക്ക് അറിയാൻ സാധ്യതയില്ല,’ അയാൾ പിറുപിറുത്തു.

‘അതെന്താണ് ചങ്ങാതി?’

വ്യാപാരിക്ക് അതറിയാൻ ആകാംക്ഷയായി.

‘പറയാം. ഇന്നാട്ടിലെ രാജാവ് കർക്കശക്കാരനാണ്. അദ്ദേഹത്തിന് ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവർക്ക് എന്തും കൊടുക്കും. ദേഷ്യം വന്നാലോ, മുഖം നോക്കാതെ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യും,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘രാജാവിന് എന്നോട് ദേഷ്യം തോന്നാൻ ഞാനൊരു തെറ്റും ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ?’

വ്യാപാരി ഒന്നിളകിയിരുന്നു.

‘അറിഞ്ഞുകൊണ്ടല്ലെങ്കിലും നിങ്ങളൊരു തെറ്റു ചെയ്തു. ഏതു വ്യാപാരി ഇന്നാട്ടിൽ കാലു കുത്തിയാലും ആദ്യം രാജാവിനെക്കണ്ട് വിശിഷ്ട സമ്മാനങ്ങൾ നൽകണമെന്നാണ് ചട്ടം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുമതിയോടെ മാത്രമേ ആർക്കും ഇവിടെ വ്യാപാരം ചെയ്യാനാവൂ,’ അയാൾ വിശദീകരിച്ചു.

‘അയ്യോ ചങ്ങാതി, ഞാനത് അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഏതായാലും നാളെ പുലർച്ചേതന്നെ ഞാൻ രാജാവിനെക്കണ്ട് സമ്മാനങ്ങൾ നൽകാം,’ വ്യാപാരി പറഞ്ഞു.

പിറ്റേന്ന് രാവിലെ മുതിയ കസവുവസ്ത്രങ്ങളുമായി വ്യാപാരി കൊട്ടാരത്തിലെത്തി രാജാവിനെ മുഖം കാണിച്ചു. രാജാവ് അയാളെ

കൊട്ടാരത്തിലെ വിസ്മയക്കാഴ്ചകൾ കാട്ടിക്കൊടുത്തു. സമ്മാനങ്ങളിൽ സ്വന്തംഷ്ടനായ രാജാവ് അയാൾക്ക് ഗംഭീരമായ വിരുന്ന് നൽകുകയും ചെയ്തു. തുടർന്ന് വ്യാപാരി രാജാവിനെ വണങ്ങി പറഞ്ഞു:

‘പ്രഭോ, അങ്ങ് എന്നോട് കാണിക്കുന്ന സ്നേഹത്തിനും ദയാവായ്പിനും നന്ദിയുണ്ട്. അങ്ങയുടെ നാട്ടിൽ എന്റെ ചരക്കുകൾ വിലക്കാനുള്ള അനുവാദംകൂടി തരണം.’

‘അതിനു വഴിയുണ്ടാക്കാം. അതിനു മുൻപ് നമുക്ക് കുറച്ചുനേരം പകിട കളിക്കാം. ഞാനെന്റെ മിടുക്കൻ പുച്ചയെ നിങ്ങൾക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തുകയുമാവാം.’

രാജാവ് അയാളെയും കൂട്ടി അന്തഃപുരത്തിലെത്തി. അവിടെ പകിട കളിക്കുള്ള ഒരുക്കങ്ങളെല്ലാം പൂർത്തിയാക്കിയിരുന്നു.

‘ഇരിക്കൂ,’ രാജാവ് അയാളെ ക്ഷണിച്ചു.

ചുതുപലകയുടെ ഒരു വശത്തായി അയാൾ ഭവ്യതയോടെ ഇരുന്നു. മറുവശത്ത് രാജാവും. കളി തുടങ്ങുംമുൻപേ തടിച്ചുകൊഴുത്ത ഒരു വെള്ള പ്ലച്ച അങ്ങോട്ട് ഓടിവന്നു. അത് രാജാവിന്റെ അടുത്തു വന്ന് പ്രതിമകണക്കേ നിന്നു. രാജാവിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ഭടന്മാർ അതിന്റെ വാലിൽ ഏഴു വിളക്കുകൾ കൊളുത്തി.

‘വ്യാപാരി, ഇതു കണ്ടോ? എന്റെയീ അർദ്ധുതപ്പച്ചയ്ക്ക് പല വിസ്മയങ്ങളും കാട്ടാനാവും. ഇപ്പോൾ നേരം സന്ധ്യയായതല്ലേയുള്ളൂ. നമ്മൾ പകിടകളി മതിയാക്കുന്ന പുലർച്ചവരെ ഈ ഏഴു വിളക്കുകളും ഇങ്ങനെ കത്തിനില്ക്കും. പുച്ച അതുവരെ ഒന്നനങ്ങുകപോലുമില്ല. വിളക്കുകൾ ഒന്നാളുകയോ പുച്ചവാലിൽനിന്ന് താഴെ വീഴുകയോ ഇല്ല,’ രാജാവ് പറഞ്ഞു.

‘ഇല്ല, ഞാനിത് വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ഒരു പുച്ചയ്ക്ക്, അത്രെത്ര കഴിവുള്ളതായാലും അസാധ്യമായ കാര്യമാണ് അങ്ങു പറഞ്ഞത്,’ വ്യാപാരി നെറ്റി ചൂളിച്ചു.

‘എങ്കിൽ ഞാനാ വെല്ലുവിളി ഏറ്റെടുക്കുന്നു. കളി തീരുംമുൻപേ ഒരു വിളക്കെങ്കിലും പുച്ചയുടെ വാലിൽനിന്ന് താഴെ വീണാൽ എന്റെയീ കൊട്ടാരവും അളവറ്റ സ്വത്തുക്കളും നിങ്ങൾക്ക് സ്വന്തമാവും. നേരേമറിച്ച് വിളക്കുകളൊന്നും താഴെ വീണില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ പണവും ചരക്കുകളും ഒട്ടകങ്ങളുമെല്ലാം എന്റേതുമാവും. അതിനു പുറമേ ഞാൻ നിങ്ങളെ തുറുകിലടയ്ക്കുകയും ചെയ്യും! സമ്മതമാണോ?’

രാജാവ് ചോദിച്ചു.

വ്യാപാരി ആകെ ധർമസങ്കടത്തിലായി. രാജാവിന്റെ വെല്ലുവിളി

എങ്ങനെ സ്വീകരിക്കും? എങ്ങനെ സ്വീകരിക്കാതിരിക്കും? താനത് ഏറ്റെടുക്കാത്തപക്ഷം രാജാവ് കോപിച്ച് തന്റെ തലയരിയില്ലെന്ന് ആരു കണ്ടു?

മനസ്സിലാമനസ്സോടെ വ്യാപാരി രാജാവുമായി പകിടകളി തുടങ്ങി. രണ്ടുപേരും ശ്രദ്ധിച്ച് കരുക്കൾ നീക്കി. പൂച്ച യാതൊരു ഭാവഭേദവുമില്ലാതെ അതേ നിലപ് തുടർന്നു. അതിനെ ഒന്നനക്കാൻ വ്യാപാരി പല അടവുകളും പയറ്റി. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് വിജയാഹ്ലാദം നടിച്ച് പൊട്ടിച്ചിരിക്കുക, പകിടകരുക്കൾ പൂച്ചയുടെ അടുത്തേക്ക് എറിയുക, പകിടപ്പലകയിൽ അടിച്ച് ശബ്ദമുണ്ടാക്കുക തുടങ്ങി പലതും.

എന്തു ഫലം? അതൊന്നും പൂച്ചയെ ബാധിച്ചതേയില്ല. ഏഴു വിളക്കുകളും താങ്ങി പൂച്ച ഒരേ നിലപ്!

വ്യാപാരി ആകെ പരിഭ്രമിച്ചു. പന്തയത്തിൽ തോറ്റാൽ തന്റെ സ്വത്തു മുഴുവൻ അന്യായീനപ്പെടും. അതിനു പുറമേ തടവറയിലും കിടക്കേണ്ടി വരും! ആ നാട്ടിലേക്കു വരാൻ തോന്നിയതിനെ ശപിച്ച് അയാൾ കളി തുടർന്നു.

കിഴക്ക് വെള്ള കീറിയിട്ടും പൂച്ച ഒന്നനങ്ങുകയോ ഇമചിമ്മുകയോ ചെയ്തില്ല. പകിടകളി അവസാനിപ്പിച്ച് രാജാവ് പറഞ്ഞു:

‘ഹേ വ്യാപാരി, വ്യവസ്ഥയനുസരിച്ച് നിങ്ങളുടെ പണത്തിന്റെയും ഒട്ടകങ്ങളുടെയും ചരക്കിന്റെയുമെല്ലാം അവകാശി ഞാനായിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനി നിങ്ങളുടെ സ്ഥാനം കൽത്തുറുകിലാണ്.’

അടുത്ത നിമിഷംതന്നെ ഭടന്മാർ അയാളെ പിടികൂടി ഇരുട്ടറയിലടച്ചു.

വ്യാപാരിയുടെ ഭാര്യ അയാളെയും കാത്ത് വീട്ടിൽ കണ്ണിലെണ്ണയൊഴിച്ച് ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. ഭർത്താവ് മടങ്ങിയെത്താൻ പതിവിലേറെ വൈകിയത് അവളെ തെല്ലു പരിഭ്രമിപ്പിച്ചു. യാത്രാമധ്യേ വ്യാപാരി എന്തെങ്കിലും അപകടത്തിൽപ്പെട്ടോ എന്നവൾ ഭയന്നു.

ഒരുനാൾ അവൾ എല്ലാമറിഞ്ഞു. വ്യാപാരിയുടെ പരിചാരകനായ ഒരാൾ അവളുടെയടുത്ത് കിതച്ചുകൊണ്ട് ഓടിയെത്തി. അയാളുടെ പരിഭ്രമം കണ്ട് അവൾ ചോദിച്ചു:

‘ഓഹും, എന്തു പറ്റി? നിങ്ങളെന്താണിങ്ങനെ പരിഭ്രമിക്കുന്നത്? ശുഭകരമല്ലാത്ത എന്തോ നിങ്ങൾക്ക് പറയാനുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നല്ലോ?’

‘ശരിയാണ്. യജമാനൻ അന്യനാട്ടിൽ ഒരു ചതിയിൽപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. ഞാൻ കേട്ടറിഞ്ഞതാണ്. വ്യാപാരത്തിനായി അവിടെയെത്തിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വത്തു മുഴുവൻ അവിടത്തെ രാജാവ് തട്ടിയെടുത്തു. അദ്ദേഹത്തെ തുറുകിലടച്ചു. ഒരു അർദ്ധുതപ്പിച്ച വഴിയാണത്രേ രാജാവ്

ഇതെല്ലാം ചെയ്തത്. ഏറെ നേരം വാലിൽ ഏഴു വിളക്കുമായി നിലക്കാൻ ആ പൂച്ചയ്ക്ക് കഴിയും. അങ്ങനെ കഴിയില്ലെന്ന് യജമാനൻ പറഞ്ഞു. തോറ്റാൽ സ്വത്തെല്ലാം തനിക്കാവുമെന്ന് രാജാവും. യജമാനൻ പഠിച്ച പണി പതിനെട്ടും നോക്കിയിട്ടും പൂച്ചയെ അനക്കാനായില്ല. അങ്ങനെ എല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനു നഷ്ടപ്പെട്ടു.’

പറഞ്ഞുനിർത്തിയിട്ടും അയാൾക്ക് കിതപ്പ് മാറിയില്ല.

ഭർത്താവിന്റെ ദുരവസ്ഥ അവളെ വേദനിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ, വെറുതേ സങ്കടപ്പെട്ടിരിക്കാൻ അവൾ തയ്യാറായില്ല. എങ്ങനെയും കൊട്ടാരത്തിലെത്തി ഭർത്താവിനെയും സ്വത്തുക്കളും വീണ്ടെടുക്കണമെന്ന് അവൾ നിശ്ചയിച്ചു.

അവൾ ഒരു പുരുഷവ്യാപാരിയുടെ വേഷമണിഞ്ഞു. കുറെ ചരക്കുകൾ വാങ്ങി, വാടകയ്ക്കെടുത്ത ഒട്ടകങ്ങളുടെ പുറത്തു കയറ്റി അതുമായി പുറപ്പെട്ടു. ചില വിശ്വസ്തഭൃത്യന്മാരും അവളോടൊപ്പമുണ്ടായിരുന്നു. കുറെ എലികളെ ചാക്കിലാക്കി കൊണ്ടുവരാൻ അവൾ ഭൃത്യന്മാരോട് നിർദ്ദേശിച്ചു. അവർ അപ്രകാരം പ്രവർത്തിച്ചു. വിശിഷ്ടമായ ഒരു സ്വർണമാലയും അവൾ കൈയിലെടുത്തു.

കുറെ നാൾ യാത്ര ചെയ്ത് അവർ രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. ആ സ്വർണമാല രാജാവിന് സമ്മാനിച്ച് അവൾ പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, ദുരദേശത്തുനിന്നു വരുന്ന ഒരു വ്യാപാരിയാണ് ഞാൻ. ഈ ഉപഹാരം സ്വീകരിച്ച് എനിക്കിവിടെ വ്യാപാരാനുമതി നല്കണം.’

അവൾ പറഞ്ഞതെല്ലാം രാജാവ് വിശ്വസിച്ചു. വേഷപ്രച്ഛന്നയായി എത്തിയതാണ് അവളെന്ന് രാജാവ് സംശയിച്ചതേയില്ല. രാജാവ് അവർക്ക് വിരുന്നു നല്കിയശേഷം പകിട കളിക്കാൻ ക്ഷണിച്ചു. അവർ പകിടപ്പലകയ്ക്ക് ഇരുവശത്തായി ഇരുന്നു. കളി തുടങ്ങുമ്പോൾ രാജാവ് തന്റെ പൂച്ചയെ വിളിച്ചുവരുത്തി, അതിന്റെ വാലിൽ ഏഴു വിളക്കുകൾ കൊളുത്തി. പിന്നെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘ഹേ വ്യാപാരപ്രമുഖാ, ഇതെന്റെ മിടുക്കൻ പൂച്ചയാണ്. നമ്മൾ പകിടകളി നിർത്തുന്നതുവരെ ഇത് അനങ്ങാതെ ഏഴു വിളക്കും താങ്ങി നിലക്കും. ദേഹത്ത് സ്പർശിക്കാതെ എന്തൊക്കെ ചെയ്താലും അതിനെ അനക്കാനാവില്ല.’

‘അതു വെറുതേ. അങ്ങയുടെ പൂച്ചയെ ഞാൻ അനായാസം അനക്കിക്കാണിച്ചുതന്നാലോ?’

അവൾ ചോദിച്ചു.

‘എങ്കിൽ ഞാൻ തോല്വി സമ്മതിക്കും. നിങ്ങൾക്ക് വേണ്ടതെന്തോ അത് തരികയും ചെയ്യും.’

രാജാവ് ഉറപ്പു നൽകി.

അവർ പകിടകളി തുടങ്ങി. അവൾ എന്തൊക്കെ ചെയ്തിട്ടും പുച്ചു നിന്നിടത്തുനിന്ന് അനങ്ങിയില്ല. രാജാവ് വിജയിയുടെ ഭാവത്തിൽ ചോദിച്ചു:

‘ഇപ്പോഴോ?’

‘ഒരു നിമിഷം പ്രഭോ...’

അവൾ ഒരു ശബ്ദമുണ്ടാക്കി. തന്റെ ഭൃത്യന്മാർക്കുള്ള മുന്നറിയിപ്പായിരുന്നു അത്. അവർ ചാക്കിൽനിന്ന് ഒരേലിയെ തുറന്നുവിട്ടു. അത് ഓടി പുച്ചയുടെ അടുത്തെത്തി. എലിയിറച്ചി തിന്നുന്നതിന്റെ രസമോർത്ത് പുച്ചയുടെ വായിൽ വെള്ളമുറി. എന്നാൽ തന്റെ കടമയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ച് അത് അടങ്ങിനിന്നു.

അവൾ വീണ്ടും വീണ്ടും ശബ്ദമുയർത്തി. അതിനനുസരിച്ച് ഭൃത്യർ എലികളെ ഒന്നൊന്നായി അങ്ങോട്ടു വിട്ടു. നിമിഷങ്ങൾക്കകം അവതോളം എലികൾ പുച്ചയ്ക്ക് ചുറ്റും ഓടി. ചിലത് അതിന്റെ വാലിലും വയറ്റത്തുമൊക്കെ കടിച്ചു. ഒരേലി പുച്ചയുടെ മീശരോമം കരണ്ടു.

അതോടെ പുച്ചയ്ക്ക് നിയന്ത്രണംവിട്ടു. അവൻ വിളക്കുകളുടെ കാര്യം മറന്ന് എലികൾക്ക് പിറകേ ഒരു ഓട്ടമോടി. വാലിലെ വിളക്കുകൾ നിലത്ത് വീണ് ഉടഞ്ഞു. രാജാവ് ദേഷ്യപ്പെട്ട് പുച്ചയെ ശകാരിച്ചെങ്കിലും അത് കേട്ട ഭാവം നടിച്ച് കണ്ണിൽക്കണ്ട എലികളെയൊക്കെ പിടിച്ചുതിന്ന് അത് അങ്ങുമിങ്ങും ഓടിനടന്നു.

‘രാജാവേ, പന്തയത്തിൽ അങ്ങ് തോറ്റിരിക്കുന്നു. ഇനി അങ്ങയുടെ സ്വത്തുക്കൾ എനിക്കവകാശപ്പെട്ടതാണ്. അങ്ങയെ ഇരുട്ടറയിലടയ്ക്കാനും അവിടെ കഴിയുന്നവരെല്ലാം മോചിപ്പിക്കാനും ഞാൻ ഉത്തരവിടുന്നു,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

അവളുടെ ഭൃത്യന്മാർ മുന്നോട്ടു വന്ന് രാജാവിനെ വരിഞ്ഞുകെട്ടി. അവർ രാജാവിനെ തലങ്ങും വിലങ്ങും മർദ്ദിച്ചു. അടി കൊണ്ട് അവശനായ രാജാവിനെ ഇരുട്ടറയിലിട്ടു. വ്യാപാരിയടക്കം എല്ലാവർക്കും ഇരുട്ടറയിൽനിന്ന് മോചനമായി.

‘ഹേ യുവാവേ, ധീരനായ അങ്ങാണ് ഞങ്ങളുടെ ജീവൻ രക്ഷിച്ചത്. അതിന് ഞങ്ങളെന്നും നന്ദിയുള്ളവരായിരിക്കും,’ വ്യാപാരി അവളോടു പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ അവൾ തന്റെ കൃത്രിമമുടിയും മേൽവസ്ത്രങ്ങളും അഴിച്ചു

മാറ്റി. അത് തന്റെ ഭാര്യയാണെന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞ് വ്യാപാരി അഭിമാനം കൊണ്ടു.

അനന്തരം അവർ ഒട്ടകപ്പുറത്ത് ചരക്കുകളുമായി നാട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തി സുഖമായി ജീവിച്ചു.

അദ്ഭുതപ്പെച്ചയാകട്ടെ, എലികളുടെ പുറകേ പോയി എവിടെയോ അപ്രത്യക്ഷനായി!

(പുരുഷവേഷത്തിലെത്തി ശത്രുപാളയത്തിൽനിന്നും ഭർത്താവിനെ രക്ഷിക്കുന്ന സമർഥകളായ ഭാര്യമാർ അറബിക്കഥകളിലും സാധാരണമാണ്.)

അടിമയും ചെകുത്താനും

കുറെക്കാലം മുമ്പ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ധനികൻ അധാനിയായ ഒരു അടിമയുണ്ടായിരുന്നു. വളരെ വർഷങ്ങൾ യജമാനനുവേണ്ടി കഠിനാധ്വാനം ചെയ്ത് അയാൾക്ക് മടുത്തു. ഇനി കുറച്ചു കാലം സ്വസ്ഥമായി കഴിയണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അയാൾ ധനികനെക്കണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘യജമാനനേ, എനിക്കിനിയും അങ്ങയുടെ കീഴിൽ ജോലി ചെയ്യാൻ കഴിയാതായിരിക്കുന്നു. ദയവായി എന്നെ പോകാനനുവദിക്കണം.’

അയാളെ പറഞ്ഞുവിടാൻ ധനികനു താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ധനികൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘അങ്ങനെ വെറുതെയങ്ങ് പോകാൻ നിന്നെ ഞാനനുവദിക്കില്ല. ഒന്നുകിൽ നീയെന്നിക്ക് രണ്ടുപിടി വെള്ളി തരണം. അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ വീട്ടിലും പരിസരങ്ങളിലും ചുറ്റിനടന്ന് എനിക്ക് നിരന്തരം ശല്യമുണ്ടാക്കുന്ന ചെകുത്താനാമെ ഇവിടെനിന്നും തുരത്തണം. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ നീ സ്വതന്ത്രനാവും.’

വെള്ളി നൽകാനുള്ള കഴിവ് അടിമയ്ക്കില്ലെന്ന് ധനികൻ നന്നായറിയാമായിരുന്നു. ചെകുത്താനാമരുടെ ശല്യം തീർത്താൽ അത്രയെങ്കിലും

മായി. അതിലും അയാൾ പരാജയപ്പെട്ടാൽ തന്റെ കീഴിലുള്ള ജോലി തുടരുകയും ചെയ്യാം. എന്തായാലും തനിക്കീ വ്യവസ്ഥകൾ ഗുണംചെയ്യുമെന്ന് ധനികൻ ഉറപ്പായിരുന്നു.

അടിമ ധനികന്റെ വീടിനു ചുറ്റും നടന്നു. അവിടം ചെകുത്താനാമരുടെ ആവാസസ്ഥാനമാണെന്ന് അയാൾക്കറിയാമായിരുന്നു. അയാൾ അവിടെക്കിടന്ന കുറെ ഇഷ്ടികകൾ ഒരിടത്ത് അടുക്കിവെച്ചു. അതു കണ്ട് ചെകുത്താനാമരുടെ നേതാവ് അവിടെയെത്തി ചോദിച്ചു:

‘ഏയ്, നിങ്ങൾ ഇതെന്തിനുള്ള ഭാവമാണ്?’

‘ഓ, ഞാനിവിടെയൊരു പള്ളിയും ധ്യാനകേന്ദ്രവും പണിയാൻ പോകുകയാണ്. അതിനുള്ളതാണ് ഈ ഇഷ്ടികകൾ.’

ചെകുത്താൻ ആ മറുപടി കേട്ട് അവരന്നു. പള്ളിയും തിരുരുപവും വന്നാൽ തങ്ങളുടെ കാര്യം അപകടമാവുമെന്ന് അവനുറപ്പായിരുന്നു. അടിമയെ ഒന്ന് ഭയപ്പെടുത്തണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് ചെകുത്താൻ കണ്ണു തുറിച്ച് അലറി:

‘ഓഹോ, ഇവിടെ പള്ളിയുണ്ടാക്കാനുള്ള നിന്റെ പരിപാടി കൊള്ളാം. പക്ഷേ, ഞാനതിന് അനുവദിക്കില്ല. അതിനു മുമ്പേ ഞാൻ നിന്നെ കൊല്ലാം. എന്നിട്ട് നിന്റെ തല ഞാൻ ചെകുത്താൻ രാജാവിനു സമ്മാനിക്കും.’

അവൻ ഭീഷണി മുഴക്കി അവിടം വിട്ടു. ചെകുത്താൻ രാജാവിനെ കണ്ട് അവൻ കാര്യങ്ങൾ ധരിപ്പിച്ചു.

‘രാജാവേ, ഒരു മനുഷ്യൻ നമ്മുടെ കേന്ദ്രത്തിൽ പള്ളി പണിത് നമ്മെ യെല്ലാം ഇവിടന്ന് തുരത്താൻ പോവുകയാണ്. കണ്ടിട്ട് ആളൊരു ധീരനാണെന്നു തോന്നുന്നു. നമ്മൾ ഉടനെ എന്തെങ്കിലും ചെയ്തേ തീരൂ.’

‘ശരി, നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിലുള്ള തടിമാടൻ ചെകുത്താനെ അയാളുടെ അടുത്തേക്ക് ഇപ്പോൾത്തന്നെ പറഞ്ഞയയ്ക്കാം. ശക്തനായ അവൻ ആ മനുഷ്യപ്പുഴുവിനെ വേഗം ശരിയാക്കിക്കൊള്ളും.’

ചെകുത്താൻ രാജാവിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം തടിമാടൻ ചെകുത്താൻ അടിമയുടെ മുന്നിൽ അലറിക്കൊണ്ടെത്തി. അവന്റെ രൂപം കണ്ടപ്പോൾത്തന്നെ അടിമ പേടിച്ചു വിറച്ചു. എന്നാൽ, ആ പേടി അയാൾ പുറത്തു കാട്ടിയില്ല.

‘ങ്ഹും, ഞങ്ങളുടെ താവളത്തിൽ വന്ന് പള്ളി പണിയാൻ നിനക്കെങ്ങനെ ധൈര്യം വന്നു? ധിക്കാരിയായ നിന്നെ ഞാനിപ്പോൾത്തന്നെ വകവരുത്തും. നീയൊരു ആണാണെങ്കിൽ എന്നോട് യുദ്ധം ചെയ്ത് കഴിവ് തെളിയിക്കണം. യുദ്ധത്തിൽ ഞാൻ തോറ്റാൽ ഞങ്ങൾ ഇവിടം വിട്ട്

പൊയ്ക്കൊള്ളാം. മറിച്ചാണെങ്കിൽ ഇവിടെ പള്ളി പണിയാനുള്ള ശ്രമം നീ ഉപേക്ഷിക്കണം.'

അതു കേട്ട് അടിമ പരിഭ്രമിച്ചു. ആ തടിമാടന്റെ ഒറ്റ ഇടിപോലും താങ്ങാ നുള്ള കരുത്ത് തനിക്കില്ലെന്ന് അയാൾക്കറിയാമായിരുന്നു. അയാൾ ചുറ്റും നോക്കി. കുറച്ചുകലയായി ഒരു കരടി കിടന്നുറങ്ങുന്നത് അയാൾ കണ്ടു. പെട്ടെന്ന് അയാൾക്കൊരു തന്ത്രം തോന്നി. ഉറക്കെ അലറി അടിമ പറഞ്ഞു:

'നിന്നെപ്പോലൊരു നിസ്സാരനോട് ഏറ്റുമുട്ടാനൊന്നും എന്നെക്കിട്ടില്ല. എന്റെയൊരു ഭൃത്യനാണ് അവിടെ കിടന്നുറങ്ങുന്നത്. അവനോട് നീയാദ്യം യുദ്ധം ചെയ്യണം. അവനു നിന്നെ തോല്പിക്കാനായില്ലെങ്കിലേ ഞാൻ നിന്നോട് യുദ്ധം ചെയ്യൂ.'

അയാൾ കരടിയുടെ നേരേ കൈ ചൂണ്ടി. അതു കണ്ട് തടിമാടൻ ചെങ്കുത്താൻ അലറി:

'അങ്ങനെയെങ്കിൽ അങ്ങനെ. ആദ്യം നിന്റെ ഭൃത്യന്റെ കഥകഴിക്കാം. എന്നിട്ടാവാം നിന്റെ കാര്യം.'

ഇതും പറഞ്ഞ് ചെങ്കുത്താൻ പാഞ്ഞുചെന്ന് കരടിയെ തല്ലി. നല്ല ഉറക്കത്തിലായിരുന്ന കരടി അസ്വസ്ഥതയോടെ ചാടിയെണീറ്റു. തന്റെ ഉറക്കം കളഞ്ഞ ചെങ്കുത്താനോട് കരടിക്ക് കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു. കരടി അവനെ പിടികൂടി തന്റെ കരുത്തുറ്റ കൈകൾകൊണ്ട് ഞെക്കി. തടിമാടൻചെങ്കുത്താൻ വേദനകൊണ്ട് പുളഞ്ഞു. എന്നിട്ടും ദേഷ്യം തീരാതെ കരടി അവനെ ദൂരേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞു. ആ വീഴ്ചയിൽ ചെങ്കുത്താന്റെ എല്ലുകൾ ഒടിഞ്ഞു. ഒരുവിധത്തിൽ എഴുന്നേറ്റ് ജീവനുംകൊണ്ട് ഓടുന്നതിനിടെ തടിമാടൻചെങ്കുത്താൻ സ്വയം പറഞ്ഞു:

'ഭൃത്യൻ ഇത്ര കരുത്തനാണെങ്കിൽ യജമാനന്റെ കാര്യം പറയാനുണ്ടോ?'

തടിമാടൻചെങ്കുത്താൻ, ചെങ്കുത്താൻരാജാവിനെക്കണ്ട് അടിമയുടെ കരുത്തിനെക്കുറിച്ച് വിവരിച്ചു. ഇനിയും അയാളോട് ഏറ്റുമുട്ടാൻ നിലക്കാതെ വേറെ സ്ഥലം നോക്കുന്നതാണു നല്ലതെന്ന് അവൻ ഉപദേശിച്ചു. എന്നാൽ, കേവലമൊരു മനുഷ്യനു മുന്നിൽ കീഴടങ്ങാൻ രാജാവ് തയ്യാറായില്ല. അതിനാൽ രാജാവ് ഒരു കുന്നൻചെങ്കുത്താനെ വിളിച്ച് പറഞ്ഞു:

'നീയിപ്പോൾത്തന്നെ ആ അടിമയുടെ അടുത്തു ചെന്ന് അവനെ ചുംവിളിച്ച് തോല്പിക്കണം. തോല്പിയുടെ ജാളുതകൊണ്ട് അവൻ പള്ളി പണി ഉപേക്ഷിച്ച് സ്ഥലം വിട്ടോളൂ.'

കുന്നൻചെങ്കുത്താൻ രാജാവിന്റെ കല്പനയനുസരിച്ച് അടിമയെക്കണ്ട്

വെല്ലുവിളിച്ചു:

'ഏയ് മനുഷ്യ, നീയുമായി ഒരു ചുളമടിമത്സരം നടത്താനാണ് ഞങ്ങളുടെ രാജാവ് എന്നെ അയച്ചിരിക്കുന്നത്. ആരാണ് കൂടുതൽ ഉച്ചത്തിൽ ചുളമടിക്കുന്നത് അയാൾ വിജയിക്കും. നീ തോറ്റാൽ ആ നിമിഷം ഞങ്ങളെ ശല്യപ്പെടുത്താതെ പൊയ്ക്കൊള്ളണം.'

അതു കേട്ട് അടിമ പരിഭ്രമിച്ചെങ്കിലും അതു പ്രകടിപ്പിക്കാതെ പറഞ്ഞു:

'ശരി, ആദ്യം നിന്റെ ചുളമടി ഞാനൊന്നു കേൾക്കട്ടെ.'

കുന്നൻചെങ്കുത്താൻ കവിൾ വീർപ്പിച്ച് സകലശക്തിയുമെടുത്ത് ചുംവിളിച്ചു. ഇടിവെട്ടിന്റെ ശബ്ദംപോലെ തോന്നിച്ചു അത്. വിജയിയുടെ ഭാവത്തിൽ അവൻ അടിമയോട് പറഞ്ഞു:

'ഇനി നിന്റെ ഊഴം.'

'ഞാൻ തയ്യാറാണ്. ഞാൻ ചുളമടിക്കുമ്പോൾ നിന്റെ കണ്ണും കാതും മൂടുകയാണ് നിനക്കു നല്ലത്. അല്ലെങ്കിൽ ആ ശബ്ദം കേട്ട് നീ ചത്തുപോയാലോ?'

അടിമ ഉപദേശിച്ചു. അവൻ അതിനു സമ്മതിച്ചു. അയാൾ ഒരു കറുത്ത തുണികൊണ്ട് ചെങ്കുത്താന്റെ കണ്ണും കാതും കെട്ടി. അവൻ തന്റെ കണ്ണുകളും കാതുകളും മൂടപ്പെട്ട്, അടിമയുടെ ചുംവിളിക്കായി കാത്തിരുന്നു. ഈ തക്കത്തിന് അടിമ അവന്റെ നേരേ ആഞ്ഞൊരു ചവിട്ട്! കുന്നൻചെങ്കുത്താൻ കുറെ ദൂരെ ചെന്നുവീണു. മുഖത്തെ കെട്ടഴിച്ച്, അവിടെനിന്നും ഒരുവിധത്തിൽ ഓടി രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിക്കവേ, അവൻ തന്നത്താൻ പറഞ്ഞു:

'ഹോ, എന്തായിരുന്നു ആ അടിമയുടെ ചുംവിളിയുടെ കരുത്ത്!'

കുന്നൻചെങ്കുത്താൻ ഓടി ചെങ്കുത്താൻരാജാവിന്റെ അടുത്തുചെന്ന് കിതച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

'രാജാവേ, ആ മനുഷ്യൻ ആളൊരു ധീരൻതന്നെ! അയാളെ തോല്പിക്കാൻ നമ്മൾ വിചാരിച്ചാൽ നടക്കില്ല. ഞാനൊന്ന് ചുംവിളിച്ച് അയാളെ മുട്ടുകുത്തിക്കാൻ നോക്കിയതാണ്. ഇടിവെട്ടുപോലുള്ള എന്റെ ശബ്ദം കേട്ടിട്ട് അയാൾ തെല്ലും ഭയന്നില്ല. എന്നാൽ, അയാളുടെ ചുംവിളി എന്നെ ഞെട്ടിച്ചുകളഞ്ഞു. അതിന്റെ ആഘാതത്തിൽ ഞാൻ തെറിച്ചുവീണു. അയാളുമായി സഖ്യമുണ്ടാക്കുകയാണ് നമുക്ക് നല്ലതെന്നു തോന്നുന്നു.'

എന്നാൽ, അങ്ങനെയങ്ങു തോറ്റുകൊടുക്കാൻ ചെങ്കുത്താൻ രാജാവ് തയ്യാറായില്ല. മനുഷ്യനുമായി ഏറ്റുമുട്ടാൻപോന്ന ആരുംതന്നെ തന്റെ ആശ്രിതരിൽ ഇല്ലെന്നു ബോധ്യമായതിനാൽ രാജാവ് സ്വയം യുദ്ധത്തിനു

തയ്യാറായി. വലിയൊരു കുന്നിന്റെയത്ര ഭാരവും നീളവുമുള്ള ചെങ്കോലായിരുന്നു രാജാവിന്റേത്. തന്റെ അധികാരചിഹ്നമായ അതുമായി രാജാവുതന്നെ അടിമയുടെ അടുത്തെത്തി. ചെങ്കുത്താൻരാജാവാണ് തന്നെത്തേടി വന്നിരിക്കുന്നതെന്നറിഞ്ഞ് അയാൾ ഒന്നു പകച്ചു. എങ്കിലും, ധൈര്യം ഭാവിച്ച് അയാൾ നെഞ്ചുവിരിച്ച് നിന്നു.

‘ഏത് മനുഷ്യകീടമേ, എന്റെ രണ്ടു പ്രജകളെ തോല്പിച്ചെന്നുവെച്ച് നീയത്ര കേമനാണെന്നു കരുതണ്ട. ഞാനുമായി മത്സരിച്ച് ജയിച്ചാൽ ഞങ്ങൾ ഇവിടം വിട്ടുപോയ്ക്കൊള്ളാം. അല്ലെങ്കിൽ പള്ളിയെയും പട്ടക്കാരെയും ഉപേക്ഷിച്ച് വേഗം ഇവിടം വിട്ടോളണം,’ ചെങ്കോലുയർത്തി ചെങ്കുത്താൻരാജാവ് പറഞ്ഞു.

‘ആട്ടെ, മത്സരം എന്താണെന്നു കേൾക്കട്ടെ,’ അയാൾ അക്ഷമയോടെ പറഞ്ഞു.

‘നീയിതു കണ്ടോ? ഈ ചെങ്കോൽ ഞാനാദ്യം മുകളിലേക്കെറിയും. പിന്നെ നീയെറിയണം. ആർ എറിയുമ്പോഴാണോ ചെങ്കോൽ കൂടുതൽ സമയം മാനത്തു നില്ക്കുക, അയാളായിരിക്കും വിജയി.’

ചെങ്കുത്താൻരാജാവ് വിവരിച്ചു.

‘സമ്മതിച്ചു,’ അടിമ പറഞ്ഞു.

ചെങ്കുത്താൻ രാജാവ് ഒന്നട്ടഹസിച്ച് പടുകുറ്റൻ ചെങ്കോൽ സകലശക്തിയുമെടുത്ത് മേലോട്ടെറിഞ്ഞു. മേഘങ്ങളെ തുളച്ച് കടന്നുപോയ അത് തിരികെ ഭൂമിയിലെത്തിയത് പിറ്റേന്നാണ്!

അടിമ അതു കണ്ട് വാപൊളിച്ചുനിന്നു.

‘ഇനി നീയെറിയൂ.’

രാജാവ് ചെങ്കോൽ അയാൾക്ക് കൊടുത്തു. അതൊന്ന് അനക്കാൻ പോലും തനിക്കാവില്ലെന്ന് അയാൾക്ക് നന്നായറിയാമായിരുന്നു. എന്നാൽ, അയാളൊരു സൂത്രം പ്രയോഗിച്ചു.

ചെങ്കോലിന്റെ ഒരറ്റത്തു പിടിച്ച് അയാൾ തലയുയർത്തി നോക്കിനിന്നു. കുറെനേരം ഈ നിലപ് തുടർന്നപ്പോൾ ചെങ്കുത്താൻരാജാവ് നെറ്റി ചുളിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘നീയിത് എന്തിനുള്ള ഭാവമാണ്? ചെങ്കോൽ എറിയാനാവുന്നില്ലെങ്കിൽ തോല്വി സമ്മതിച്ച് സ്ഥലം വിട്ടോളൂ.’

‘തോല്വിയോ? എന്റെ നിലങ്ങളുവിൽ അത്തരമൊരു വാക്കില്ല. ഞാനൊരു കാർമ്മേഘത്തിന്റെ വരവിനു കാക്കുകയാണ്. കുറച്ചുകലെ നിന്നും കറുത്തിരുണ്ട മേഘം ഒഴുകിവരുന്നുണ്ട്. ഞാനീ ചെങ്കോൽ അതിനു മുകളിലേക്കെറിയും. പിന്നെയൊരിക്കലും അത് തിരിച്ചു

കിട്ടുകയേയില്ല. ചെങ്കോലില്ലാത്ത രാജാവിനെ ഏതു ചെങ്കുത്താ നാണ് അംഗീകരിക്കുക?’

അയാൾ വീണ്ടും മാനത്തേക്കു നോക്കി.

ചെങ്കുത്താൻരാജാവിന് പരിഭ്രമമായി. അടിമ പറഞ്ഞതുപോലെ ചെങ്കോൽ തിരിച്ചുകിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ തന്നെയാരും വിലവെക്കില്ല. അതിലുംദേദം തോല്വി സമ്മതിച്ച് മത്സരത്തിൽനിന്നും തടിതപ്പുകയാണ്.

‘ശരി, ഈ മത്സരത്തിൽ ഞാൻ പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇനി ഞാൻ നിന്നെ ഉപദ്രവിക്കില്ല. എന്നാൽ, ഞങ്ങളെ ഇവിടന്ന് ഓടിക്കരുത്. അതിനു പകരമായി നീ ചോദിക്കുന്നതെന്തും ഞാൻ തരാം.’

ചെങ്കുത്താൻരാജാവ് താണുകേണ് പറഞ്ഞു. കുറച്ചു നേരം ആലോചിച്ചതിനുശേഷമായിരുന്നു അടിമയുടെ മറുപടി:

‘മത്സരിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു ഭയമാണെങ്കിൽ അങ്ങനെയാവട്ടെ. ഞാൻ പിന്മാറുന്നതിനു പകരമായി എനിക്ക് കുറെ വെള്ളിനാണയങ്ങൾ തന്നാൽ മതി.’

‘എത്രമാത്രം വെള്ളി വേണ്ടിവരും?’

ചെങ്കുത്താൻരാജാവ് തിരക്കി.

‘വളരെ കുറച്ച്. ദാ... എന്റെയീ തൊപ്പി നിറയെ മാത്രം.’

അയാൾ തൊപ്പിയൂരിക്കാണിച്ചു.

‘അത്രയേയുള്ളോ? ഞാനിപ്പോൾത്തന്നെ തന്നേക്കാം,’ ചെങ്കുത്താൻരാജാവ് ആശ്വാസത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘ഇപ്പോൾ വേണ്ട. വെള്ളി വാങ്ങാൻ പറ്റിയ നേരമല്ല ഇത്. നാളെ രാവിലെ യജമാനന്റെ വയലിൽ ഞാൻ വരാം. അപ്പോൾ തന്നാൽ മതി!’

അടിമ പറഞ്ഞു. അതു സമ്മതിച്ച് ചെങ്കുത്താൻരാജാവും മടങ്ങിപ്പോയി.

പിറ്റേന്നു രാവിലേതന്നെ അടിമ വയലിലെത്തി ആഴത്തിലൊരു കുഴി കുഴിച്ചു. പിന്നെ തന്റെ തൊപ്പിയുടെ അടിയിൽ ഒരു തുളയുണ്ടാക്കി. അത് കുഴിയുടെ മുകളിൽ മലർത്തിവെച്ചു. അല്പം കഴിഞ്ഞതും ചെങ്കുത്താൻരാജാവും ശികിടികളും വെള്ളിച്ചാക്കുകളുമായി അവിടെയെത്തി. അവരെക്കണ്ട് അടിമ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങൾ എത്തിയല്ലേ? ഇനി താമസിക്കാതെ എന്റെ തൊപ്പിയിലേക്ക് വെള്ളി ചൊരിഞ്ഞോളൂ. തൊപ്പി നന്നായി നിറഞ്ഞിട്ടേ നിർത്താവൂ. അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളെന്റെ തനിനിറം കാണും.’

ചെങ്കുത്താൻരാജാവിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ശികിടികൾ തൊപ്പിയിലേക്ക് വെള്ളി ഇടാൻ തുടങ്ങി. അതിൽ വീഴുന്ന വെള്ളി തുളയിലൂടെ

അടിയിലുള്ള കുഴിയിലേക്കാണ് എത്തുന്നതെന്ന് മണ്ടൻരാജാവിനു മനസ്സിലായില്ല. അവർ വീണ്ടും വീണ്ടും വെള്ളി ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരുടെ കൈവശമുള്ള മുഴുവൻ വെള്ളിയും തീർന്നപ്പോഴാണ് കുഴിയും തൊപ്പിയും നിറഞ്ഞത്.

‘ങ്ഹും, ഇനി നിങ്ങൾക്കു പോകാം. പക്ഷേ, മേലിൽ എന്റെ യജമാനനെ ദ്രോഹിക്കാതെ ഇവിടെ കഴിഞ്ഞുകൊള്ളണം. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ വീണ്ടും വന്ന് നിങ്ങളെ ഒന്നടങ്കം നശിപ്പിക്കും!’

അടിമ ഭീഷണി മുഴക്കി.

‘ഇല്ല, ഞങ്ങളിനി ഒരിക്കലും അദ്ദേഹത്തെ ദ്രോഹിക്കില്ല.’

ചെങ്കുത്താൻരാജാവ് ആണയിട്ട് അവിടെനിന്നും ശിക്ഷിപ്പുകളെയും കുട്ടി മടങ്ങി.

അവർ പോയതും അടിമ തൊപ്പിയിലെയും കുഴിയിലെയും വെള്ളി മുഴുവനും ചാക്കുകളിൽ നിറച്ചു. അതിൽനിന്ന് രണ്ടുപിടി വെള്ളി യജമാനനു നൽകി. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ ധനികൻ അയാളെ മോചിപ്പിച്ചു.

അടിമ വൻ വെള്ളിശേഖരവുമായി മറ്റൊരു നാട്ടിൽച്ചെന്ന് ധനികനായി ചിരകാലം ജീവിച്ചു.

(ഈ കഥയിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ മറ്റു സോവിയറ്റ് നാടോടിക്കഥകളിലും ആവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ചെങ്കുത്താനും കരടിയുമായുള്ള ഏറ്റുമുട്ടലും കഥാന്ത്യത്തിലെ ചെങ്കുത്താനെ കബളിപ്പിക്കലും ഉദാഹരണമാണ്. നാടോടിക്കഥകൾ വാമൊഴിയായി പ്രചരിച്ചപ്പോൾ സംഭവിച്ച കലർപ്പാവാം കാരണം.)

ഇവാനും ആറു തലയുള്ള വൃളിയും

വളരെക്കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ദരിദ്രനായ ഒരു കർഷകനും അയാളുടെ രണ്ടു മക്കളും ജീവിച്ചിരുന്നു. മുത്ത മകൻ അധ്വാനിയും ആരോഗ്യവാനുമായിരുന്നെങ്കിൽ ഇളയ മകനായ ഇവാൻ ജന്മനാതന്നെ ദുർബലനായിരുന്നു. മെലിഞ്ഞ ശരീരപ്രകൃതിയും ദുർബലമായ കാലുകളും അവനെ ഒന്നിനുംകൊള്ളാത്തവനാക്കി മാറ്റി. വീട്ടിൽ തനിച്ചു കഴിയാനല്ലാതെ, പുറത്തിറങ്ങി ഒരു ജോലിയും ചെയ്യാൻ അവനായില്ല.

വിളവെടുപ്പുസമയത്ത് അച്ഛനും അമ്മയും ജ്യേഷ്ഠനുമെല്ലാം വയലിൽ പണിക്കു പോവും. അപ്പോഴെല്ലാം ഇവാൻ വീട്ടിൽ തനിച്ചാവും. അധികസമയവും ഉറങ്ങുകയോ, ജനലരികത്തിരുന്ന് കാഴ്ചകൾ കാണുകയോ ആവും അവൻ ചെയ്യുക. അങ്ങനെയിരിക്കേ ഒരുന്നാൾ, അവൻ വീട്ടിൽ തനിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ മഞ്ഞുപോലെ വെളുത്ത താടിയുള്ള ഒരു വൃദ്ധൻ കയറിവന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്ത് സദാ അസാമാന്യതേജസ്സ്

നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് അവൻ കണ്ടു.

‘അപ്പുപ്പാ, അങ്ങേക്ക് പ്രണാമം!’

ഇവാൻ ജനലിലൂടെ അദ്ദേഹത്തെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു.

‘മോനേ, ഞാൻ ഒരുപാടു ദൂരം യാത്രചെയ്ത് വരുന്നതാണ്. കൊടും വെയിലുകൊണ്ട് തൊണ്ട പൊട്ടാറായി. കുറച്ചെന്തെങ്കിലും തൊണ്ട നനയ്ക്കാൻ കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ദാഹിച്ചു മരിച്ചുപോകും. ദയവായി എനിക്ക് കുറച്ചു വെള്ളം തരു.’ വൃദ്ധൻ പരീക്ഷണനായി പറഞ്ഞു.

‘ദാഹിച്ചു വലഞ്ഞുവന്ന അങ്ങേക്ക് കുടിവെള്ളം തരുന്നതിൽ എനിക്ക് സന്തോഷമേയുള്ളൂ. പക്ഷേ, എനിക്കിവിടന്ന് എഴുന്നേല്ക്കാൻ കഴിയില്ലല്ലോ,’ അവൻ വിഷമത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘അതൊന്നും കാര്യമാക്കരുത്. നിനക്കിപ്പോൾ എഴുന്നേറ്റ് നടക്കാനും എനിക്ക് ദാഹജലം തരാനും കഴിയും. ഞാൻ പറയുന്നത് അനുസരിക്കൂ,’ ആജ്ഞാസ്വരത്തിൽ വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

അവൻ ആശങ്കയോടെ കട്ടിലിൽനിന്നെഴുന്നേറ്റ് നടക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അല്പം ബുദ്ധിമുട്ടിയാണെങ്കിലും അവനു നടക്കാനായി. വൃദ്ധൻ സാധാരണക്കാരനല്ലെന്ന് അവനു തോന്നി. അവൻ അടുക്കളയിലെത്തി. മൺ കൂജയിൽനിന്നും തണുത്ത വെള്ളം കൊണ്ടുവന്ന് വൃദ്ധനു കൊടുത്തു. അദ്ദേഹം അതിൽ പകുതി കുടിച്ച് ബാക്കി അവനു നേരേ നീട്ടി.

‘ഇത് നീ കുടിച്ചോളൂ.’

‘വേണ്ട. എനിക്കിപ്പോൾ തെല്ലാം ദാഹമില്ല,’ അവൻ പറഞ്ഞൊഴിഞ്ഞു.

‘നീ വീണ്ടും അനുസരണക്കേട് കാട്ടാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അതു വേണ്ട. ഞാൻ പറയുന്നതെല്ലാം നിന്റെ നല്ലതിനുവേണ്ടിയാണ്. അതുകൊണ്ട് എതിരു പറയാതെ അനുസരിക്കൂ,’ സ്വരം കടുപ്പിച്ച് വൃദ്ധൻ നിർദ്ദേശിച്ചു.

ഇവാൻ പിന്നീടൊന്നും പറയാതെ ആ വെള്ളം മുഴുവൻ കുടിച്ചു തീർത്തു. അത് തൊണ്ടയിലൂടെ ഇറങ്ങിയപ്പോൾ അവൻ വല്ലാത്തൊരു നിർവൃതി തോന്നി.

‘ഇപ്പോൾ എന്തു തോന്നുന്നു?’

വൃദ്ധൻ പുഞ്ചിരിയോടെ ചോദിച്ചു.

‘എന്റെ ശരീരത്തിന് നല്ല ബലം തോന്നുന്നുണ്ട്. വീടിനു പുറത്തിറങ്ങാനും ഓടാനും ചാടാനും അച്ഛനെയും ജ്യേഷ്ഠനെയും വിളവെടുപ്പിൽ സഹായിക്കാനും തോന്നുന്നുണ്ട്,’ ഇവാൻ ഉത്സാഹത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘ഇനിമുതൽ നീ ദുർബലനല്ല. മറ്റാരെക്കാളും ശക്തിമാനാണ്. ഈ കരുത്ത് നല്ലതിനുമാത്രം ഉപയോഗിച്ചാൽ നിനക്ക് ഗുണമുണ്ടാകും.’

വൃദ്ധൻ യാത്രപറഞ്ഞ് ഇറങ്ങിനടന്നു. അദ്ദേഹം കണ്ണിൽനിന്ന് മറയുംവരെ അവൻ നോക്കിനിന്നു.

തനിക്കുണ്ടായ മാറ്റം മാതാപിതാക്കളെയും ജ്യേഷ്ഠനെയും അറിയിക്കാൻ അവൻ ആഗ്രഹിച്ചു. അവൻ കറ്റ കെട്ടാനുള്ള വലിയ കയറുമെടുത്ത് വയലിലേക്കു കടന്നു.

വഴിയേ കുറെ കൊള്ളക്കാർ ഏഴു കാളവണ്ടികളിൽ കൊള്ളമുതൽ നിറച്ച് വേഷപ്രച്ഛന്നരായി വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തങ്ങളെ മറ്റാരും തിരിച്ചറിയാതിരിക്കാൻ കൊള്ളമുതലിനു ചുറ്റും കറകൾ കുത്തിനിറച്ചായിരുന്നു അവരുടെ യാത്ര. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ കർഷകർ തങ്ങളുടെ വിളവ് ചന്തയിൽ വില്ക്കാൻ കൊണ്ടുപോവുകയാണെന്നു തോന്നു.

അവരെ കണ്ടതും ഇവാൻ തന്റെ കരുത്ത് തെളിയിക്കണമെന്നു തോന്നി. അവൻ കയർ വിടർത്തി അവരെ സമീപിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘ഈ ഏഴ് കാളവണ്ടികളിലുള്ളതു മുഴുവൻ കൊണ്ടുപോകാൻ എനിക്ക് കരുത്തുണ്ട്. കാരണമേ?’

അതു കേട്ടതും കൊള്ളക്കാർ പരിഭ്രമിച്ചു. രാജാവോ സേനാനായകനോ തങ്ങളെ പിടികൂടാൻ വന്നതായിരിക്കുമോ എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ ഭയം.

‘ഏയ്, വേണ്ട. ഞങ്ങൾതന്നെ ഇത് കൊണ്ടുപോയ്ക്കൊള്ളാം,’ കൊള്ളത്തലവൻ പറഞ്ഞു.

‘വിളവിനു പകരം ഇത്രയും സ്വർണപ്പെട്ടികളാണെങ്കിലും എനിക്കിത് ഒരു ചുമലിനുള്ളതേയുള്ളൂ,’ ഇവാൻ തന്റെ പേശി ദൃഢമായി കാണിച്ചു.

ഇതോടെ കൊള്ളക്കാർ ശരിക്കും ഭയന്നു. തങ്ങൾ സംശയിച്ചത് ശരിയാണെന്ന് അവർക്കു തോന്നിത്തുടങ്ങി. അപ്പോഴതാ, ഇവാന്റെ അടുത്ത ഭീഷണി വരുന്നു:

‘ഏഴ് വണ്ടികൾക്കൊപ്പം നിങ്ങളെയും വരിഞ്ഞുകെട്ടി എന്തെങ്ങിടത്ത് എത്തിക്കാൻ എനിക്കറിയാം!’

കൊള്ളക്കാരായ തങ്ങളെ ബന്ധനസ്ഥരാക്കി രാജാവിന്റെ മുന്നിലെത്തിക്കുന്ന കാര്യമാണ് അവൻ പറഞ്ഞതെന്ന് അവർക്കുറപ്പായി. അവർ തൽക്ഷണം വണ്ടികളിൽനിന്നും ഇറങ്ങിയോടി. അവർ പോയ വഴിയിൽ പിന്നെ പുല്ലുപോലും കിളിർത്തില്ല!

അവരെതിനാണ് ഓടിക്കളഞ്ഞതെന്ന് എത്ര ആലോചിച്ചിട്ടും ഇവാനു മനസ്സിലായില്ല. അവൻ നേരം കളയാതെ ഏഴു കാളവണ്ടികളും കൂട്ടിക്കെട്ടി അത് നിഷ്പ്രയാസം ചുമലിലേറ്റി വീട്ടിലേക്കു നടന്നു. വീട്ടുമുറ്റത്തെത്തി കാളവണ്ടികൾ അവിടെയിട്ട് വയലിലേക്കു പോയി.

എഴുന്നേൽക്കാൻപോലും കഴിയാതിരുന്ന ഇവാൻ ആരോഗ്യവാനായി തിരിച്ചെത്തിയത് കർഷകനും മുത്ത മകനും വിശ്വസിക്കാനായില്ല. അവൻ നടന്ന സംഭവങ്ങളെല്ലാം അവരോടു വിശദീകരിച്ചു. അവർക്ക് സന്തോഷമായി. ഇവാൻ കഠിനമായി പണിയെടുത്ത് അവരെ സഹായിച്ചു.

വൈകീട്ട് കർഷകനും പുത്രനും പണി നിർത്തി വീട്ടിലെത്തി. അപ്പോഴാണ് മുറ്റത്ത് ഏഴു കാളവണ്ടികൾ കിടക്കുന്നത് കർഷകനും ജ്യേഷ്ഠനും കാണുന്നത്. തനിക്കതു കിട്ടിയ വിവരം ഇവാൻ വിശദീകരിച്ചു. അവർ വണ്ടികളിലെ കെട്ടഴിച്ച് കറ്റകൾ താഴെയിറക്കി. അതിനുള്ളിൽ പല വലിപ്പത്തിലുള്ള, ഭാരം കൂടിയ പെട്ടികൾ കണ്ട് അവർ അമ്പരന്നു. അവർ അതെല്ലാം തുറന്നുനോക്കി. അവരുടെ കണ്ണുകൾ അദ്ഭുതംകൊണ്ട് നിറഞ്ഞു.

പെട്ടികളിൽ നിറയെ സ്വർണക്കെട്ടികളും രത്നങ്ങളും നാണയങ്ങളും! അവർ ആരുമറിയാതെ അതെല്ലാം വീട്ടിനകത്ത് കൂഴിച്ചിട്ടു. എത്രയോ തലമുറകൾക്ക് കഴിയാനുള്ള സ്വത്ത് അതിലുണ്ടായിരുന്നു.

പിറ്റേന്ന് രാവിലെ ഇവാൻ പിതാവിനോടും ജ്യേഷ്ഠനോടും അനുവാദം വാങ്ങി ദേശസഞ്ചാരത്തിനു പുറപ്പെട്ടു. വളരെ ദൂരം പിന്നിട്ട് അവനൊരു വിജനമായ നാട്ടിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. അവിടെയുണ്ടായിരുന്നവരെല്ലാം പ്രാണരക്ഷാർഥം ഓടിരക്ഷപ്പെടുന്ന കഥയാണ് അവൻ അറിയാൻ കഴിഞ്ഞത്. ആറു തലയുള്ള ഒരു വ്യാളി അവിടെയുണ്ടെന്നും അതിന് ഓരോ ദിവസവും ഓരോ മനുഷ്യനെ തിന്നാൻ കൊടുക്കണമെന്ന് രാജാവ് കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അവനറിഞ്ഞു. അങ്ങനെ പലരും ഇതിനകംതന്നെ വ്യാളിയുടെ ഭക്ഷണമായിക്കഴിഞ്ഞു. ബാക്കിയുള്ളവർ നാടു വിട്ടോടുകയും ചെയ്തു. തന്റെ കരുത്തുപയോഗിച്ച് വ്യാളിയെ വകവരുത്തണമെന്ന് നിശ്ചയിച്ച് ഇവാൻ മുന്നോട്ടു നടന്നു.

കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നതും ഒരു കുതിരവണ്ടി എതിരേ വരുമ്പോൾ അവൻ കണ്ടു. അതിനുള്ളിൽനിന്നും ഒരു സ്ത്രീയുടെ തേങ്ങിക്കരച്ചിലും അവൻ കേട്ടു. അവൻ വണ്ടി തടഞ്ഞുനിർത്തി വണ്ടിക്കാരനോട് ചോദിച്ചു:

‘നിങ്ങളെവിടെ പോകുന്നു? ആരാണ് ഇതിനുള്ളിലിരുന്ന് സങ്കടപ്പെടുന്നത്?’

‘ചങ്ങാതി, തലയിലെഴുത്ത് തുടച്ചാൽ മാറുമോ? ആറു തലയുള്ള വ്യാളിയെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ കേട്ടില്ലേ? ഇത്രയും നാൾ പുരുഷന്മാരെ തിന്ന് തനിക്ക് മടുത്തെന്നും ഇന്ന് ഒരു സ്ത്രീയെത്തന്നെ തിന്നാൻ വേണമെന്നുമാണ് അതിന്റെ ആവശ്യം. അതും സാധാരണസ്ത്രീകളാരും പോര. ഞങ്ങളുടെ രാജാവിന്റെ ഏകമകളെത്തന്നെ വേണമെന്നാണ് വ്യാളിയുടെ

കല്പന. ലംഘിച്ചാൽ അത് സർവനാശം വിതയ്ക്കും. ആ കുമാരിയാണ് ഇതിലുള്ളത്. മരണം അടുത്തെന്നറിഞ്ഞാൽ ആരാണ് കരയാതിരിക്കുക?’

വണ്ടിക്കാരൻ വിശദീകരിച്ചു. കുറച്ചൊന്ന് ആലോചിച്ചശേഷം ഇവാൻ പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങൾ വിഷമിക്കണ്ട. വ്യാളിയിൽനിന്ന് ഞാൻ കുമാരിയെ രക്ഷിക്കാം. ഇനിയാരെയും അവൻ തിന്നാത്ത അവസ്ഥയുണ്ടാക്കാം. എനിക്കൊരു വാൾ തന്ന്, കുമാരിക്കൊപ്പം കുതിരവണ്ടിയിൽ ഇരിക്കാൻ അനുവദിക്കണം.’

വണ്ടിക്കാരൻ ഇക്കാര്യം രാജകുമാരിയെ ബോധിപ്പിച്ചു. അവൾ അതിന് സമ്മതം മൂളി. ഇവാൻ വാളേന്തി വണ്ടിയിൽ കടന്നിരുന്നു. രാജകുമാരിയുടെ അസാധാരണസൗന്ദര്യം അവനെ അതിശയിപ്പിച്ചു. കുമാരിക്കും അവനോട് താല്പര്യം തോന്നിയിരുന്നു.

അവൻ ഒരു കുന്നിൻചെരിവിലെത്തി. വണ്ടിക്കാരൻ അവരെ അവിടെയാക്കി ജീവനുംകൊണ്ടോടി. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും വലിയൊരു അലർച്ച കേട്ടു. ആറു തലയുള്ള വ്യാളിയുടെ വരവായിരുന്നു അത്! രാജകുമാരിയെ തിന്നാനുള്ള ആർത്തിയോടെ അത് തന്റെ ആദ്യത്തെ തല വണ്ടിയുടെ ഉള്ളിലേക്കു നീട്ടി. ആ തക്കത്തിന് ഇവാൻ വാളുകൊണ്ട് അത് അരിഞ്ഞു നിലത്തിട്ടു!

കഠിനമായ വേദനയോടെയും പതഞ്ഞുപൊന്നുന്ന രോഷത്തോടെയും വ്യാളി തന്റെ രണ്ടാംതലയും അകത്തേക്കിട്ടു. ഇവാൻ അതും അനായാസം അരിഞ്ഞിട്ടു! അങ്ങനെ ആറു തലകളും നിമിഷങ്ങൾക്കൊണ്ട് അരിഞ്ഞുവീഴ്ത്താൻ അവനായി. പിന്നെ, അവൻ പുറത്തിറങ്ങി ആറു ശിരസ്സുകളിൽനിന്നും നാവുകൾ അറുത്തെടുത്ത്, പൊതിഞ്ഞ് കുപ്പായ കീശയിലിട്ടു!

‘കുമാരി, ഇനി വ്യാളിയെക്കൊണ്ടുള്ള ശല്യം ഉണ്ടാവില്ല,’

അവൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്റെ ജീവൻ രക്ഷിച്ച നിങ്ങൾക്ക് ഞാൻ തക്കതായ പ്രതിഫലം തരുന്നുണ്ട്,’ അവൾ കള്ളച്ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു.

ഇവാനും രാജകുമാരിയും കുതിരവണ്ടിയിൽക്കയറി കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. മകളെ വ്യാളി കൊന്നുതിന്നു എന്നു കരുതി വിഷമിച്ചിരുന്ന രാജാവിന് അതൊരു സ്വപ്നംപോലെ തോന്നി. അദ്ദേഹം അവളെയും സാഹസികനായ ഇവാനെയും ആഹ്ലാദത്തോടെ സ്വീകരിച്ചു. ഇവാന്റെ വീരകൃത്യങ്ങൾ അവൾ വള്ളിപുള്ളി വിടാതെ പിതാവിനോട് വിശദീകരിച്ചു.

തന്റെ മകളുടെ ഭർത്താവാകാൻ ഇവാനോളം യോഗ്യതയുള്ള മറ്റാരുംതന്നെയില്ലെന്ന് രാജാവിനു തോന്നി. അവളും അതിനോട് യോജിച്ചു. അടുത്ത ശുഭമുഹൂർത്തത്തിൽ അവരുടെ വിവാഹം ആർഭാടത്തോടെ നടന്നു. തന്റെ കാലശേഷം ഇവാൻ രാജാവായെന്നും അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചു. രാജ്യത്ത് സർഭരണം നടത്തി ഇവാനും രാജകുമാരിയും അവരുടെ മക്കളും ജീവിച്ചു.

(പത്തിലേറെ പാഠാന്തരങ്ങളുള്ള, ഏറെ പ്രശസ്തമായ സോവിയറ്റ് നാടോടിക്കഥയാണിത്. പല കഥകളിലെയും സന്ദർഭങ്ങൾ ഇവയിൽ വ്യാപകമായി കടന്നുവരുന്നുണ്ട്. ഇവാൻ ശക്തി നൽകുന്ന വൃദ്ധൻ സെന്റ് പിറ്ററാണെന്ന് ഒരു കഥയിൽ പറയുന്നു. മറ്റൊന്നിൽ ഇത് സാക്ഷാൽ ക്രിസ്തുതന്നെ. ഇനി യോരിടത്ത് പുണ്യവാളനെന്ന് വിശേഷണമുള്ളു.)

പാടും മരം

വളരെ മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു കർഷകൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. അയാൾക്കും ഭാര്യയ്ക്കും മൂന്ന് ആൺമക്കൾ ജനിച്ചു. വളർന്നുവന്നപ്പോൾ അവരിൽ മുത്ത രണ്ടു മക്കളും സമർഥരായിത്തീർന്നു. ഇളയവൻ ഒരു മണ്ടനും. അത് തന്റെ തലയിലെഴുത്തായിക്കണ്ട് വൃദ്ധൻ സമാധാനിച്ചു. ഇളയ മകന്റെ സ്വഭാവത്തിനു യാതൊരു മാറ്റവുമില്ലാത്തത് അയാൾക്ക് വിഷമമുണ്ടാക്കി.

വൃദ്ധകർഷകന്റെ തൊടിയിൽ സവിശേഷമായ ഒരു മരം നിന്നിരുന്നു. കടുംപച്ചനിറത്തിലുള്ള ഇലകൾ ഇടതിങ്ങിനിന്ന ഒരു ആപ്പിൾമരം. അതിന്റെ കൊമ്പുകളിൽ നിറച്ചും കായ്ച്ചുകിടന്നത് സ്വർണ ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങളാണ്. ആപ്പിൾമരത്തിന്റെ തൊട്ടടുത്തുതന്നെ കരുത്തനായ ഒരു പന്നി താമസിച്ചിരുന്നു. ചില ദിവസങ്ങളിൽ മരത്തിലെ സ്വർണ ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങളിൽ ചിലത് കാണാതാവുന്നുണ്ടെന്ന് തോന്നിയപ്പോഴേ വൃദ്ധൻ മനസ്സിൽപ്പറഞ്ഞു:

‘ങ്ഹും, ഇതാ കള്ളപ്പന്നിയുടെ പണിതന്നെ! രാത്രിയിൽ എല്ലാവരും ഉറക്കംപിടിച്ചു കഴിയുമ്പോഴാണ് അവനിവിടെയെത്തി ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങൾ

മോഷ്ടിക്കുന്നത്. ഇനിയേതായാലും അവനെ കൈയോടെ പിടികൂടിയിട്ടുതന്നെ വേറെ കാര്യം.’

അയാൾ കുറെ നേരം ആലോചിച്ചിരുന്നു. പിന്നെ, മുത്ത മകനെ വിളിച്ചു വരുത്തിപ്പറഞ്ഞു:

‘മോനേ, കുരുത്തംകെട്ട ഒരു പന്നി നമ്മുടെ സ്വർണ ആപ്പിൾമരത്തിൽനിന്നും ഇടയ്ക്കിടെ ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങൾ മോഷ്ടിക്കുന്നതായി ഞാൻ കണ്ടെത്തി. രാത്രിയാണ് അവന്റെ വിളയാട്ടം. അവനീ മോഷണം തുടർന്നാൽ താമസിയാതെ ഒറ്റ ആപ്പിൾപ്പഴംപോലുമില്ലാത്ത മരമായി അത് മാറും.’

‘ഞാനെന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് പറഞ്ഞാലും.’

മുത്ത മകൻ പിതാവിന്റെ മുഖത്തേക്കുതന്നെ നോക്കി.

‘പറയാം. ഇന്നു രാത്രി നീ ഉറക്കമൊഴിക്കണം. നേരം ഇരുട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ ആപ്പിൾമരത്തിനടുത്ത ഏതെങ്കിലും സ്ഥലത്ത് ഒളിച്ചിരുന്ന് ആപ്പിൾക്കള്ളനെ പിടികൂടണം. സമർഥനും സാഹസികനുമായ നിനക്കത് സാധിക്കും.’

വൃദ്ധകർഷകൻ പറഞ്ഞു. അവനതിന് എതിരൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞതും അവൻ ആപ്പിൾമരത്തിനടുത്ത് മറഞ്ഞിരുന്നു. പാതിരാത്രിവരെ നോക്കിയിരുന്നിട്ടും പന്നിയുടെ പൊടിപോലും അവിടെയെങ്ങും കണ്ടില്ല. ചുറ്റുപാടും വീശിയടിച്ച തണുത്ത കാറ്റ് അവന്റെ കൺപോളുകളെ തഴുകി. ക്രമേണ അവൻ ഉറക്കത്തിലേക്ക് വഴുതിവീണു. പുലർച്ചെ ഉറക്കമുണർന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ആപ്പിൾമരത്തിൽ നിന്നും അന്നും കുറെ പഴങ്ങൾ മോഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതായാണു കണ്ടത്. അവൻ വൃദ്ധപിതാവിന്റെയടുത്ത് മടങ്ങിയെത്തി പന്നിയെ കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നറിയിച്ചു.

വൃദ്ധകർഷകൻ ആ രാത്രി തന്റെ രണ്ടാമത്തെ മകനെയാണ് ആപ്പിൾമരത്തിന് കാവലിരിക്കാൻ നിയോഗിച്ചത്. അവനും നേരത്തേതന്നെ മരത്തിനടുത്തുള്ള പൊന്തക്കാട്ടിൽ മറഞ്ഞിരുന്നു. പാതിരാത്രിയായിട്ടും പന്നിയെ കാണാതിരുന്നപ്പോൾ അവൻ നിരാശ തോന്നി. അധികം വൈകാതെ തണുപ്പുകൊണ്ട് അവനും ഉറങ്ങിപ്പോയി. അന്നും ആപ്പിൾമരത്തിൽനിന്നും പഴങ്ങൾ മോഷണം പോയി. പന്നിയെ പിടികൂടുന്നതിൽ താനും പരാജയപ്പെട്ടെന്ന് അവൻ പിതാവിനെ അറിയിച്ചു. അതോടെ, ആപ്പിൾക്കള്ളനെ പിടികൂടാനാവുമെന്ന പ്രതീക്ഷ വൃദ്ധന് നഷ്ടപ്പെട്ടു.

ഇതെല്ലാം കണ്ടും കേട്ടും നിന്ന ഇളയ മകൻ പിതാവിനോട് പറഞ്ഞു:

‘അച്ഛാ, ഇന്നത്തെ രാത്രി ഞാൻ ആപ്പിൾമരത്തിന് കാവലിരിക്കാം.

എത്ര കഷ്ടപ്പെട്ടായാലും ആപ്പിൾക്കുള്ളനെ ഞാൻ പിടികൂടും. അതിനായി അങ്ങയുടെ തോക്ക് എനിക്ക് തന്നെച്ചാലും.'

ഇളയ മകന്റെ ഈ അവകാശവാദം കേട്ട് വൃദ്ധകർഷകനും ജ്യേഷ്ഠന്മാരും പരിഹസിച്ച് ചിരിച്ചു.

'മോനേ, സമർത്ഥരായ നിന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്മാർക്ക് കഴിയാത്തത് മണ്ടനായ നിനക്കെങ്ങനെ കഴിയും? വെറുതെ അവിടെ പോയി മഞ്ഞു കൊള്ളുന്നതിലും ഭേദം ഇവിടെയെങ്ങാനും കിടന്നുറങ്ങുന്നതാണ്.'

'നീയാ ആപ്പിൾക്കുള്ളനെ പിടിക്കുന്നത് ഞങ്ങൾക്കൊന്നു കാണണം.'

'പന്നിയുടെ കുത്തുകൊണ്ട് ചാകാതിരുന്നാൽ ഭാഗ്യം!'

അച്ഛന്റെയും സഹോദരന്മാരുടെയും പരിഹാസവചനങ്ങളൊന്നും അവനെ തെല്ലും വിഷമിപ്പിച്ചില്ല. അവൻ തന്റെ നിലപാടിൽ ഉറച്ചുനിന്നു. കർഷകന്റെ തോക്കുമായി അവൻ സന്ധ്യയ്ക്കുതന്നെ പുറപ്പെട്ടു.

ആപ്പിൾമരം നന്നായി കാണാവുന്ന വിധത്തിൽ അവൻ ഒരു കുറ്റിക്കാട്ടിൽ ഒളിച്ചിരുന്നു. തോക്കിന്റെ കൂഴൽ മരത്തിനു നേർക്ക് തിരിച്ചുവെച്ച് ജാഗ്രതയോടെയാണ് അവനിരുന്നത്. പാതിരാത്രിയായിട്ടും കള്ളനെ കാണാൻ അവനായില്ല. തണുത്ത കാറ്റടിച്ച് ഉറക്കം വന്നെങ്കിലും അവൻ കണ്ണുകൾ തിരുമ്മി ഉറക്കം കളഞ്ഞു. കുറെ നേരംകൂടി കഴിഞ്ഞതും ആപ്പിൾമരത്തിനടുത്ത് ഒരനക്കമുണ്ടായി. മരച്ചുവട്ടിലെ ചെടികൾ ആടിയുലഞ്ഞു. അവൻ കണ്ണു തുറന്ന് നോക്കിയിരുന്നു.

അപ്പോഴുണ്ട്, ഒരു കുറ്റൻ പന്നി മരച്ചുവട്ടിലേക്ക് നടന്നുകൂണു! അത് പതുക്കെ നടന്ന് മരത്തിനു മുകളിലേക്ക് അള്ളിപ്പിടിച്ചു കയറാൻ തുടങ്ങി. ഇളയ മകൻ തോക്കിന്റെ കാഞ്ചിയിൽ വിരലമർത്തി. പന്നി മരത്തിനു മുകളിലെത്തി ആദ്യത്തെ ആപ്പിൾപ്പഴത്തിൽ സ്പർശിച്ചതും അവൻ ഒട്ടും സമയം കളയാതെ കാഞ്ചി വലിച്ചു.

'ഓ...!'

വലിയൊരു ശബ്ദം മുഴങ്ങി. അതോടൊപ്പം വെടിയുണ്ട പന്നിയുടെ വയറ്റിൽ തുളച്ചുകയറി. അത് പിടിവിട്ട് താഴെ വീണു! അതിനകംതന്നെ പന്നിയുടെ ജീവൻ നഷ്ടമായിരുന്നു.

വെടിയൊച്ച കൂറെയകലെയുള്ള മുത്ത സഹോദരന്മാരുടെ കാതിലുമെത്തി. സംഭവിച്ചതെന്തെന്നറിയാൻ അവർ അപ്പോൾത്തന്നെ അങ്ങോട്ടോടിയെത്തി. അനുജന്റെ വെടിയുണ്ടയേറ്റ് ചത്തുമലച്ചു കിടക്കുന്ന പന്നിയെയാണ് അവരവിടെ കണ്ടത്! വിജയശ്രീലാളിതനായി നിലക്കുന്ന അനുജനെയും അവർ കണ്ടു. അതോടെ അവരുടെ മനസ്സിൽ അസൂയ പതഞ്ഞുപൊന്തി.

'ഈ വിവരം പിതാവറിയരുത്. പന്നിയെ കൊന്നത് ഇവനാണെന്നറിഞ്ഞാൽ നമുക്കു പിന്നെ യാതൊരു വിലയുമില്ലാതെയൊരും,' മുത്ത സഹോദരൻ പറഞ്ഞു.

'ശരിയാണ്. ആപ്പിൾക്കുള്ളനെ കൊന്നത് നമ്മളാണെന്നേ പിതാവ് അറിയാവൂ. അതിനു മുൻപ് നമുക്ക് ഇവന്റെ കഥയും കഴിക്കണം.'

രണ്ടാമനും അതിനോട് യോജിച്ചു.

അവർ ഒരു മുട്ടൻവടിയെടുത്ത് അനുജനെ തലങ്ങും വിലങ്ങും തല്ലി. അപ്രതീക്ഷിതമായ ഈ ആക്രമണത്തിനു മുന്നിൽ നിസ്സഹായനായി നിലക്കാനേ അവനു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. അടിയേറ്റ് തളർന്നുവീണ അവന്റെ തല അവർ നിർഭയം അടിച്ചു പൊട്ടിച്ചു! ചോര വാർന്ന് അവൻ തൽക്ഷണം മരിച്ചു!

അനന്തരം, മുത്ത സഹോദരന്മാർ ആപ്പിൾമരത്തിനടുത്തായി ഒരു കുഴിയെടുത്ത് അനുജന്റെ ശരീരം അതിലിട്ടു മൂടി. പിന്നെ തോക്കും പന്നിയുടെ ജഡവുമായി വീട്ടിലെത്തി.

'പിതാവേ, ഒരു ദുഃഖവാർത്തയുമായാണ് ഞങ്ങൾ വന്നിരിക്കുന്നത്. ആപ്പിൾക്കുള്ളനെ പിടികൂടാൻ പോയ ഞങ്ങളുടെ അനുജനെ പന്നി ആക്രമിച്ചു കൊന്നു. അവന്റെ നിലവിളി കേട്ടെത്തിയ ഞങ്ങളാണ് ഈ പന്നിയെ വെടിവെച്ചു കൊന്നത്. ചരിനഭിന്നമായ അവന്റെ മൃതദേഹം പോലും ഞങ്ങൾക്ക് കൊണ്ടുവരാനായില്ല.'

വൃദ്ധകർഷകൻ അവരുടെ വാക്കുകൾ വിശ്വസിച്ചു. ഇളയ മകന്റെ മരണം അയാളെ വല്ലാതെ വേദനിപ്പിച്ചു. ക്രമേണ കർഷകൻ ആ ദുഃഖത്തിൽനിന്നും മോചിതനായി.

അതിനിടയിൽ ഒരഭ്യുതം സംഭവിച്ചു. ഇളയ മകനെ കൊന്നു കുഴിച്ചു മൂടിയ സ്ഥലത്ത് അസാധാരണ സൗന്ദര്യത്തോടുകൂടിയ ഒരു മരം മുളച്ചുവന്നു. മുളച്ച ഉടനെ അത് വളർന്ന് പന്തലിച്ചു. ആരെയും ആകർഷിക്കുന്ന വിധത്തിലായിരുന്നു അതിന്റെ കൊമ്പുകളും ഇലകളും. മുളപോലുള്ള കൊമ്പുകളായിരുന്നു മരത്തിലുണ്ടായിരുന്നത്. അതിന്റെ ഇളം കൊമ്പുകൾ കാറ്റിലാടി സംഗീതം പൊഴിച്ചുമിരുന്നു.

പരദേശിയായ ഒരു സഞ്ചാരി ഒരുനാൾ അതിലേ വന്നു. ആ മരത്തിന്റെ സൗന്ദര്യം അയാളെ വശീകരിച്ചു. അയാൾ മറ്റൊന്നും ചിന്തിക്കാതെ അതിനു മുകളിൽ പിടിച്ചുകയറി. പിന്നെ അതിന്റെ ഒരു ഇളംകൊമ്പ് മുറിച്ചെടുത്ത്, അതിൽ തുളകളിട്ട് ഓടക്കുഴലുണ്ടാക്കി. അടുത്ത നിമിഷം അയാളെ അമ്പരപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആ ഓടക്കുഴൽ പാടാൻ തുടങ്ങി.

മാന്യനായ സഞ്ചാരി, എന്റെ പാട്ടു കേൾക്കൂ.

എന്റെ ഹൃദയം മോഷ്ടിച്ചു പോകാതിരിക്കൂ.
പന്നിയെ കണ്ടതും ഞാനാണ്
പന്നിയെ കൊന്നതും ഞാനാണ്.
എന്നെ കൊന്നത് ജ്യേഷ്ഠന്മാർ
എന്നെ കുഴിച്ചുമൂടിയതും ജ്യേഷ്ഠന്മാർ.

ആ വാക്കുകൾ സഞ്ചാരിയെ ചിന്തയിലാഴ്ത്തി. ആ പാട്ടിനു പിന്നിൽ വിശ്വാസവഞ്ചനയുടെ കഥ ഒളിഞ്ഞിരിപ്പുണ്ടെന്ന് അയാൾക്കു വ്യക്തമായി. വളരെ ദിവസത്തെ ശ്രമത്തിനുശേഷം അയാൾ വൃദ്ധകർഷകനെ കണ്ടെത്തി. കർഷകന്റെ ഇളയ മകനെ പന്നി ആക്രമിച്ചു കൊന്നു എന്ന വാർത്ത നാടെങ്ങും പരന്നിരുന്നു. അങ്ങനെയാണ് അയാൾ കർഷകനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞത്. കർഷകൻ അയാളെ യഥോചിതം സ്വീകരിച്ചു.

‘നിങ്ങളെന്താണ് എന്നെ തിരഞ്ഞ് ഇവിടെയെത്തിയത്?’

വൃദ്ധകർഷകൻ ചോദിച്ചു. സഞ്ചാരി തന്റെ കൈയിലിരുന്ന ഓടക്കുഴൽ അയാൾക്ക് കൊടുത്തു പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങളുടെ ആപ്പിൾമരത്തിനടുത്തുള്ള അസാധാരണ വൃക്ഷത്തിന്റെ കൊമ്പുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതാണിത്. എന്നെ അർദ്ധമൃതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഈ ഓടക്കുഴൽ ഒരു കഥ പറഞ്ഞു. ഒരുപക്ഷേ, നിങ്ങളോടും ഇതിന് എന്തെങ്കിലും പറയാനുണ്ടാവും.’

വൃദ്ധകർഷകൻ ആ ഓടക്കുഴൽ തന്റെ ദേഹത്തോടടുപ്പിച്ചതും അത് താനേ പാടിത്തുടങ്ങി:

സ്നേഹമയനായ പിതാവേ, എന്റെ പാട്ടു കേൾക്കൂ
എന്റെ ഹൃദയം മോഷ്ടിച്ചു പോകാതിരിക്കൂ
പന്നിയെ കണ്ടതും ഞാനാണ്
പന്നിയെ കൊന്നതും ഞാനാണ്
എന്നെ കൊന്നത് ജ്യേഷ്ഠന്മാർ
എന്നെ കുഴിച്ചുമൂടിയതും ജ്യേഷ്ഠന്മാർ.

ആ വാക്കുകൾ കർഷകനെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. ഓടക്കുഴലിന്റെ നാദത്തിന് തന്റെ ഇളയ മകന്റെ ശബ്ദവുമായി നല്ല സാദൃശ്യമുണ്ടെന്നും അയാൾക്കു തോന്നി. മകന്റെ മരണത്തിനു പിന്നിൽ എന്തോ ദുരുഹതയുണ്ടെന്ന് ഉറപ്പായതിനാൽ അയാൾ തന്റെ ഭാര്യയെ വിളിച്ചുവരുത്തി. ഓടക്കുഴൽ അവരുടെ കൈയിൽ കൊടുത്ത് കർഷകൻ പറഞ്ഞു:

‘എടീ, നമ്മളുമായി ബന്ധമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്ന ഒരു കഥ ഈ ഓടക്കുഴൽ എന്നോട് പറഞ്ഞു. തീർച്ചയായും നിന്നോടും ഇതിനൊരു കഥ പറയാനുണ്ടാവും.’

കർഷകന്റെ ഭാര്യ ആ ഓടക്കുഴൽ നെഞ്ചോടു ചേർത്തുപിടിച്ചു. ഉടനെ അത് താനേ പാടിത്തുടങ്ങി.

സ്നേഹമയനായ മാതാവേ, എന്റെ പാട്ടു കേൾക്കൂ
എന്റെ ഹൃദയം മോഷ്ടിച്ചു പോകാതിരിക്കൂ
പന്നിയെ കണ്ടതും ഞാനാണ്
പന്നിയെ കൊന്നതും ഞാനാണ്
എന്നെ കൊന്നത് ജ്യേഷ്ഠന്മാർ
എന്നെ കുഴിച്ചുമൂടിയതും ജ്യേഷ്ഠന്മാർ.

ഇളയ മകന്റെ ശബ്ദം അവർ വളരെ വേഗം തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അതു താങ്ങാനാവാതെ അവർ തളർന്നുവീണു.

വൃദ്ധകർഷകന്റെ മനസ്സിൽ ചില സംശയങ്ങൾ ബലപ്പെടുകയായിരുന്നു. അയാൾ മുത്ത മക്കളെ വിളിച്ചുവരുത്തി. ഓടക്കുഴൽ അവർക്കു നേരേ നീട്ടി അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘മക്കളേ, ഇതൊരു മാന്ത്രിക ഓടക്കുഴലാണ്. ഈ നിലക്കുന്ന അതിഥിയോടും എന്നോടും നിങ്ങളുടെ അമ്മയോടും ഇതൊരു കദനകഥ പറഞ്ഞു. ആ നിലയ്ക്ക് നിങ്ങളോടും ഇതിന് എന്തെങ്കിലും പറയാനുണ്ടാവും. അതൊന്നു കേട്ടുനോക്കൂ.’

‘അതിന്റെ ആവശ്യമില്ല പിതാവേ.’

‘ഞങ്ങൾക്കിപ്പോൾ ആ കഥ കേൾക്കാൻ താത്പര്യമില്ല.’

എന്തോ പന്തികേടു മണത്ത അവർ പറഞ്ഞു.

‘അതു പറ്റില്ല. നിങ്ങളീ ഓടക്കുഴൽ വാങ്ങിയേ തീരൂ. ആ കഥ നിങ്ങൾക്ക് കേൾക്കേണ്ടകിലും ഞങ്ങൾക്ക് കേൾക്കണം.’

വൃദ്ധകർഷകൻ സ്വരം കടുപ്പിച്ച് പറഞ്ഞു. മനസ്സിലാമനസ്സോടെ അവരതു വാങ്ങി. ആ നിമിഷംതന്നെ ഓടക്കുഴൽ പാടിത്തുടങ്ങി. കൂടുതൽ ഉച്ചത്തിലും കരുണാർദ്രമായ സ്വരത്തിലും...

സ്നേഹമില്ലാത്ത ജ്യേഷ്ഠന്മാരേ, എന്റെ പാട്ടു കേൾക്കൂ...

എന്റെ ഹൃദയം മോഷ്ടിച്ചു പോകാതിരിക്കൂ.

പന്നിയെ കണ്ടതും ഞാനാണ്

പന്നിയെ കൊന്നതും ഞാനാണ്.

എന്നെ കൊന്നത് നിങ്ങളല്ലോ

എന്നെ കുഴിച്ചുമൂടിയതും നിങ്ങളല്ലോ!

സഞ്ചാരിയും വൃദ്ധകർഷകനും ഭാര്യയും തീ പാറുന്ന കണ്ണുകളോടെ അവരെ നോക്കി. മുത്ത സഹോദരന്മാർക്ക് ഉത്തരം മുട്ടി. പശ്ചാത്താപം കൊണ്ട് അവരുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു.

‘ഞങ്ങളോടു ക്ഷമിക്കണം. ഞങ്ങൾതന്നെയാണ് ആ കൊടുംക്രൂരത ചെയ്തത്. അനുജൻ ഞങ്ങളെക്കാൾ മിടുകനാവുന്നതു തടയാൻ അവനെ അടിച്ചുകൊന്ന് കുഴിച്ചിടുകയായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ദുഷ്ട പ്രവൃത്തിക്ക് എന്തു ശിക്ഷയും അനുഭവിക്കാൻ തയ്യാറാണ്.’

മാതാപിതാക്കൾ അതെല്ലാം കേട്ട് മരവിച്ചുനിന്നു. കർഷകൻ അവരെയും കൂട്ടി അസാധാരണവൃക്ഷത്തിനടുത്തെത്തി. ആ മരം വെട്ടി വീഴ്ത്തിയപ്പോൾ ചുവട്ടിലൊരു കുഴി തെളിഞ്ഞുകണ്ടു. അപ്പോഴും യാതൊരു മാറ്റവും വരാതെ ഇളയ മകന്റെ മുറിവേറ്റ ശരീരം അതിലുണ്ടായിരുന്നു. കർഷകൻ അതു പുറത്തെടുത്ത് മരണാനന്തരകർമ്മങ്ങൾക്കു ശേഷം കല്ലറയിൽ യഥാവിധി സംസ്കരിച്ചു.

മുത്ത സഹോദരന്മാരുകളെ, കുറ്റബോധത്താൽ നീറിനീറി ദിവസങ്ങൾക്കകം മരിച്ചു മണ്ണടിഞ്ഞു!

(പഴക്കമുള്ളൊരു പിടികൂടാൻ മക്കൾ ഓരോരുത്തരായി കാവലിരിക്കുന്ന ആദ്യ ഭാഗവും വിശ്വാസവഞ്ചനയ്ക്ക് ചേതനയറ്റ വസ്തുക്കൾ സാക്ഷ്യം പറയുന്ന രണ്ടാം ഭാഗവും മറ്റു ചില സോവിയറ്റ് നാടോടിക്കഥകളിലും വ്യത്യാസങ്ങളോടെ കാണാനാവും.)

കുരുവിമുതൽ പ്രാപ്തിയൻവരെ

പണ്ടുപണ്ട്, വളരെപ്പണ്ട് ഒരിടത്തൊരു കുരുവി. അവനൊരുനാൾ പറന്നുചെന്ന് ഒരു മുൾച്ചെടിയിലിരുന്നു. അവൻ മുൾച്ചെടിയെ തുറിച്ചുനോക്കിപ്പറഞ്ഞു:

‘മുൾച്ചെടി, എന്നെയൊന്ന് ഊഞ്ഞാലാട്ടൂ.’

‘എനിക്കെങ്ങും വയ്യേ.’

മുൾച്ചെടി ഒഴിഞ്ഞുമാറി. അതു കേട്ട് കുരുവിക്ക് ദേഷ്യം വന്നു. അവൻ പറപറന്ന് ആടിന്റെ അടുത്തെത്തി.

‘ആടേ, ഈ കുഞ്ഞിക്കുരുവിയെ ഊഞ്ഞാലാട്ടാത്ത മുൾച്ചെടി കരളൂ.’

‘എനിക്കു വേറെ പണിയുണ്ട്.’

ആട് പൂച്ചിച്ചു. കുപിതനായ കുരുവി പറന്നുപൊങ്ങി ചെന്നായയുടെ അടുത്തെത്തി.

‘ചെന്നായേ, കുഞ്ഞിക്കുരുവിയെ ഊഞ്ഞാലാട്ടാത്ത മുൾച്ചെടിയെ കരളാത്ത ആടിനെ തിന്നൂ.’

‘അതെന്റെ ജോലിയല്ല.’

ചെന്നായ തീർത്തുപറഞ്ഞു. ദേഷ്യംപിടിച്ച കുരുവി അവിടന്നും പറന്ന് കുറെ ആളുകളുടെ അടുത്തു ചെന്ന് നിർദ്ദേശിച്ചു:

‘നാട്ടുകാരേ, കുഞ്ഞിക്കുരുവിയെ ഊഞ്ഞാലാട്ടാത്ത മുൾച്ചെടിയെ കരളാത്ത ആടിനെ തിന്നാത്ത ചെന്നായയെ കൊല്ലൂ.’

‘ഒന്നു പോടാ അവിടന്ന്.’

ആളുകൾ മുഖം കോട്ടി. അവരെ കൊത്തിക്കീറാനുള്ള ദേഷ്യം തോന്നി കുരുവിക്ക്. അവൻ പറന്നുപോയി മുൻകോപിയെ കണ്ടു.

‘മുൻകോപി, കുഞ്ഞിക്കുരുവിയെ ഊഞ്ഞാലാട്ടാത്ത മുൾച്ചെടിയെ കരളാത്ത ആടിനെ തിന്നാത്ത ചെന്നായയെ കൊല്ലാത്ത ആളുകളെ വക വരുത്തൂ.’

‘ആളുകളെ കൊല്ലൽ എന്റെ പണിയല്ല.’

മുൻകോപി അവനെ തറപ്പിച്ചുനോക്കി കടന്നുപോയി. അരിശംപിടിച്ച കുരുവി പറന്ന് ആളുന്ന തീയിനടുത്തെത്തി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘തീയേ, കുഞ്ഞിക്കുരുവിയെ ഊഞ്ഞാലാട്ടാത്ത മുൾച്ചെടിയെ കരളാത്ത ആടിനെ തിന്നാത്ത ചെന്നായയെ കൊല്ലാത്ത ആളുകളെ വക വരുത്താത്ത മുൻകോപിയെ കരിക്കൂ.’

‘കുരുവി, നീ നിന്റെ പാട്ടിനു പോയില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ നിന്നെ കരിക്കും.’

തീ വീണ്ടുമൊന്നാളി. അതു കേട്ട കുരുവി ദേഷ്യത്തോടെ പറന്നുചെന്ന് വെള്ളത്തോടു പറഞ്ഞു:

‘വെള്ളമേ, കുഞ്ഞിക്കുരുവിയെ ഊഞ്ഞാലാട്ടാത്ത മുൾച്ചെടിയെ കരളാത്ത ആടിനെ തിന്നാത്ത ചെന്നായയെ കൊല്ലാത്ത ആളുകളെ വക വരുത്താത്ത മുൻകോപിയെ കരിക്കാത്ത തീയിനെ കെടുത്തൂ.’

‘എനിക്ക് മനസ്സില്ല.’

വെള്ളം അവനു മുന്നിലൂടെ ആർത്തലച്ച് ഒഴുകിപ്പോയി. ദേഷ്യം കൊണ്ടു വിറച്ച കുരുവി പറന്ന് കാളയുടെ മുൻപിലെത്തി.

‘കാളേ, കുഞ്ഞിക്കുരുവിയെ ഊഞ്ഞാലാട്ടാത്ത മുൾച്ചെടിയെ കരളാത്ത ആടിനെ തിന്നാത്ത ചെന്നായയെ കൊല്ലാത്ത ആളുകളെ വക വരുത്താത്ത മുൻകോപിയെ കരിക്കാത്ത തീയിനെ കെടുത്താത്ത വെള്ളം കുടിച്ചു വറ്റിക്കൂ.’

‘എനിക്കു വേണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ കുടിച്ചോളാം. അതിനു നിന്റെ ശിപാർശയൊന്നും വേണ്ട,’ കാള കൊമ്പുകുലുക്കിപ്പറഞ്ഞു.

കുരുവി കൊക്കിറുമ്മിപ്പറന്ന് കോടാലിപ്പിടിയെ കണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘കോടാലിപ്പിടി, കുഞ്ഞിക്കുരുവിയെ ഊഞ്ഞാലാട്ടാത്ത മുൾച്ചെടിയെ

കരളാത്ത ആടിനെ തിന്നാത്ത ചെന്നായയെ കൊല്ലാത്ത ആളുകളെ വക വരുത്താത്ത മുൻകോപിയെ കരിക്കാത്ത തീയിനെ കെടുത്താത്ത വെള്ളം കുടിച്ചു വറ്റിക്കാത്ത കാളയെ കശാപ്പു ചെയ്യൂ.’

‘എനിക്കേ, ഒരുപാട് മരം വെട്ടാനുണ്ട്,’ കോടാലിപ്പിടി പറഞ്ഞു.

കുരുവി ദേഷ്യത്തോടെ പറന്ന് പുഴുക്കളെക്കണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘പുഴുക്കളേ, കുഞ്ഞിക്കുരുവിയെ ഊഞ്ഞാലാട്ടാത്ത മുൾച്ചെടിയെ കരളാത്ത ആടിനെ തിന്നാത്ത ചെന്നായയെ കൊല്ലാത്ത ആളുകളെ വക വരുത്താത്ത മുൻകോപിയെ കരിക്കാത്ത തീയിനെ കെടുത്താത്ത വെള്ളം കുടിച്ചു വറ്റിക്കാത്ത കാളയെ കശാപ്പു ചെയ്യാത്ത കോടാലിപ്പിടിയെ കരണ്ടുതിന്നൂ.’

‘ഞാനില്ലേയില്ല,’

കോടാലിപ്പിടിയെ കരളാനില്ലെന്ന് പുഴുക്കൾ പറഞ്ഞു. ദേഷ്യംകൊണ്ട് ചുവന്ന മുഖത്തോടെ കുരുവി പറന്നുയർന്ന് പിടക്കോഴിയുടെ അടുത്തെത്തി.

‘പിടക്കോഴീ, കുഞ്ഞിക്കുരുവിയെ ഊഞ്ഞാലാട്ടാത്ത മുൾച്ചെടിയെ കരളാത്ത ആടിനെ തിന്നാത്ത ചെന്നായയെ കൊല്ലാത്ത ആളുകളെ വക വരുത്താത്ത മുൻകോപിയെ കരിക്കാത്ത തീയിനെ കെടുത്താത്ത വെള്ളം കുടിച്ചു വറ്റിക്കാത്ത കാളയെ കശാപ്പു ചെയ്യാത്ത കോടാലിപ്പിടിയെ കരണ്ടുതിന്നാത്ത പുഴുക്കളെ കൊത്തിവിടുങ്ങൂ.’

‘എനിക്കു തിന്നാൻ നല്ല നെല്ലും ഗോതമ്പുമൊക്കെയുണ്ട്. പിന്നെ നിനാ അളിഞ്ഞ പുഴുക്കൾ?’

പിടക്കോഴി കൊക്കിക്കൊക്കി നടന്നകന്നു. ക്ഷുഭിതനായ കുരുവി അവിടന്ന് പറന്നുപോയി. പ്രാപ്പിടിയനെ കണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘പ്രാപ്പിടിയാ, കുഞ്ഞിക്കുരുവിയെ ഊഞ്ഞാലാട്ടാത്ത മുൾച്ചെടിയെ കരളാത്ത ആടിനെ തിന്നാത്ത ചെന്നായയെ കൊല്ലാത്ത ആളുകളെ വക വരുത്താത്ത മുൻകോപിയെ കരിക്കാത്ത തീയിനെ കെടുത്താത്ത വെള്ളം കുടിച്ചു വറ്റിക്കാത്ത കാളയെ കശാപ്പു ചെയ്യാത്ത കോടാലിപ്പിടിയെ കരണ്ടുതിന്നാത്ത പുഴുക്കളെ കൊത്തിവിടുങ്ങാത്ത പിടക്കോഴിയെ റാഞ്ചിക്കൊണ്ടുപോകൂ.’

പ്രാപ്പിടിയനും തന്റെ ആവശ്യം അവഗണിക്കുമെന്നുതന്നെയാണ് കുരുവി കരുതിയത്. എന്നാൽ സംഭവിച്ചത് മറ്റൊന്നാണ്. കുരുവിയോട് സഹതാപം തോന്നിയ പ്രാപ്പിടിയൻ പിടക്കോഴിയെ പിടിക്കാൻ ചെന്നു.

ഭയന്നുപോയ പിടക്കോഴി പുഴുക്കളെ കൊത്തിവിടുങ്ങാൻ ചെന്നു.

അപകടം മണത്ത പുഴുക്കൾ കോടാലിപ്പിടി കരളാൻ തുടങ്ങി.

സംഗതിയുടെ ഗൗരവം മനസ്സിലാക്കിയ കോടാലിപ്പിടി കാളയെ കശാപ്പു ചെയ്യാനായി ഉരുണ്ടുചെന്നു.

പ്രാണഭയംകൊണ്ട് കാള വെള്ളം കുടിച്ചു വറ്റിക്കാൻ തയ്യാറായി. പേടിച്ചുരണ്ട വെള്ളം ഓടിച്ച് തീയിനെ കെടുത്താൻ നോക്കി. ആകെ പരിഭ്രമിച്ച തീ മുൻകോപിയെ കരിക്കാനെത്തി. ധൈര്യം ചോർന്നുപോയ മുൻകോപി ആളുകളെ വധിക്കാൻ ഓടി. ആലിലപോലെ വിറച്ച ആളുകൾ ചെന്നായയെ കൊല്ലാൻ ശ്രമിച്ചു. ജീവരക്ഷയ്ക്കായി ചെന്നായ ആടിനെ തിന്നാൻ വാപൊളിച്ചു. ആട് ജീവ നുംകൊണ്ടോടി മുൾച്ചെടി കരളാൻ തുടങ്ങി. മുൾച്ചെടിക്കും പേടിയാ. അത് ഉറക്കെ വിളിച്ചുകൂവി:

‘കുഞ്ഞിക്കുരുവി, നീ പിണങ്ങേണ്ട. ഞാൻ എത്ര നേരം വേണമെങ്കിലും നിന്നെ ഊഞ്ഞാലാട്ടിക്കൊള്ളാം.’

അതു കേട്ട് കുരുവിയുടെ ദേഷ്യമെല്ലാം മാറി. അവൻ മുൾച്ചെടിയുടെ തണ്ടിൽ ചെന്നിരുന്നു. മുൾച്ചെടി അവനെ ആട്ടിയാട്ടി...

ആട്ടിയാട്ടി...

ആട്ടിയാട്ടി...

ആട്ടിയാട്ടി...

കുഞ്ഞിക്കുരുവി ഇന്നും ആ മുൾച്ചെടിയിലിരുന്ന് സുഖമായി ആടി കൊണ്ടിരിക്കുകയാണത്രേ!

ഊണും കഴിഞ്ഞ് ഉറക്കവും കളഞ്ഞ് ആടിയാടിയങ്ങനെ...

തണുത്ത കാറ്റേറ്റ്...

ഇളംവെയിലേറ്റ്...

മഞ്ഞുകണം പൊടിഞ്ഞ്...

ചാറ്റൽമഴ നനഞ്ഞ്...

ആടിയാടിയങ്ങനെ...!

പെരുംനൂണയാണെങ്കിലും കേൾക്കാനൊരു രസം തോന്നുന്നില്ലേ? അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ ഇത്തരം നൂണുകളല്ലേ കഥകളായി മാറുന്നത്?

(ലോകത്തെ ഏതാണ്ടെല്ലാ ഭാഷകളിലും ഇത്തരം നാടോടിക്കഥകൾ കാണാ നാവും. ചങ്ങലക്കൊളുത്തുപോലെയുള്ള കഥാഘടനയാണ് ഇവയുടെ പ്രത്യേ കത. ഒരു പ്രശ്നം രൂപപ്പെടുകയും അത് നിസ്സാരത്തിൽനിന്ന് സാരത്തിലേക്ക് വളരുകയും കഥാന്ത്യത്തിൽ ഒരുതരം അപ്രദക്ഷിണത്തിലൂടെ പ്രശ്നങ്ങൾ ചുരു ള്ളിഞ്ഞ് പരിഹരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും, ഈ കഥകളിൽ. മലയാളത്തിലു മുണ്ട് സമാനമായ കഥകൾ.)

വാസിലും വിഷപ്പാമ്പും

വളരെ മുൻപ് ഒരു നാട്ടിൽ നടന്ന കഥയാണിത്.

അന്നാട്ടിലെ ജനങ്ങൾ സ്വസ്ഥതയോടെയാണ് കഴിഞ്ഞുവന്നത്. പ്രജാ സ്നേഹിയായ രാജാവായിരുന്നു രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നത്. ജനങ്ങൾ പരസ്പ രസഹകരണത്തോടെ കഴിഞ്ഞതിനാൽ ആർക്കുംതന്നെ ദാരിദ്ര്യം അനുഭവപ്പെട്ടില്ല. ധാന്യങ്ങൾ പൊതുസ്ഥലങ്ങളിൽ അവർ ഒരുമിച്ച് കൃഷി ചെയ്യുകയും ഒന്നിച്ച് വിളവെടുത്ത് സമമായി വിതിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തുപോന്നു. ക്ഷാമകാലത്തേക്കു വേണ്ട ധാന്യം അവർ നേരത്തേ കൂട്ടി ശേഖരിച്ചു വെച്ചു.

എന്നാൽ, ഈ സമൃദ്ധി അധികകാലം നീണ്ടുനിന്നില്ല. വിധിയുടെ വിള യാട്ടം എപ്പോഴും ഒരുപോലെയാകണമെന്നില്ലല്ലോ.

ദുരദേശത്തുനിന്ന് ഒരു വിഷപ്പാമ്പ് ഒരിക്കൽ ആ നാട്ടിലെത്തി. ഒരു സാധാരണ പാമ്പെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒട്ടും ശരിയാവില്ല. ഒരു പശുവിനെയോ പന്നിയെയോ ഒറ്റയടിക്ക് വിഴുങ്ങാൻ കഴിവുള്ള ഭീമാകാരനായ പാമ്പാ യിരുന്നു അത്. നാട്ടിലെത്തിയ ഉടൻ അവൻ പാറയിൽ കിണറിനു തുല്യ മായ കുഴി കുഴിച്ച് അതിൽ താമസം തുടങ്ങി.

വിഷപ്പാമ്പ് തങ്ങളുടെ നാട്ടിലെത്തിയ വിവരം ജനങ്ങൾ അറിഞ്ഞു. ഈ വാർത്ത കാരോടുകാരോരും പറന്നു. അവരൊക്കെ പരിഭ്രമിച്ചു. അവർ ഭയത്തോടെയാണെങ്കിലും ആ കിണറിനടുത്തു ചെന്നു നോക്കി. വിഷപ്പാമ്പ് ഗാഢനിദ്രയിലാണെന്ന് അവർക്കു മനസ്സിലായി.

‘ഓഹും, ഭയങ്കരനാണ് ഈ പാമ്പ്. എപ്പോഴാണ് ഇവൻ ഉറക്കമുണരുക എന്നറിയില്ല. നീണ്ട ഉറക്കം കഴിഞ്ഞ് ഉണരുമ്പോഴേക്കും ഇവൻ കഠിനമായി വിശക്കും. കുഴിയിൽനിന്നു പുറത്തു വന്നാൽ ഇവൻ നമ്മളെ യൊക്കെ പിടിച്ചു വിഴുങ്ങും,’ ഒരാൾ പരിഭ്രമത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘ശരിയാണ്. അങ്ങനെയൊരു അത്യാപത്ത് സംഭവിക്കുംമുമ്പ് ജീവരക്ഷയ്ക്ക് നമ്മളെന്തെങ്കിലും വഴി കണ്ടെത്തിയേ തീരൂ.’

മറ്റേയാൾ അതിനോടു യോജിച്ചു.

‘പാമ്പ് ഉണരുംവരെ നമുക്ക് കാത്തിരിക്കാം. ഉണർന്നാലുടൻ സന്ധി സംഭാഷണം നടത്തുകയുമാവാം,’ മൂന്നാമൻ നിർദ്ദേശിച്ചു.

അവർ രാപകൽദേദമില്ലാതെ അവിടെ കാവലിരുന്നു. കുറെ നാളുകൾക്കുശേഷം വിഷപ്പാമ്പ് ഉറക്കമുണർന്നു. വിശപ്പുകൊണ്ട് സഹിക്കെട്ട അവൻ കുഴിയുടെ പുറത്തേക്കിഴയാൻ ഭാവിച്ചു. വലിയൊരു പർവതം ഇളകുന്നപോലെയാണ് ജനങ്ങൾക്കു തോന്നിയത്. അവർ ഭയത്തോടെ ദൂരെ മാറിനിന്ന് പറഞ്ഞു:

‘ഓ സർപ്പമേ, നീ ഭയവായി ഞങ്ങളെ വിഴുങ്ങരുത്. നിനക്ക് വിശപ്പടക്കാനുള്ള ജന്തുക്കളെ ദിവസേന ഞങ്ങളിവിടെ എത്തിച്ചുതരാം.’

വിഷപ്പാമ്പ് ഒന്നിളകിക്കിടന്നു. പിന്നെ, ഗൗരവത്തിൽ പറഞ്ഞു:

‘ഓഹും, നിങ്ങളെല്ലാവരുംകൂടി പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് തത്കാലം സമ്മതിക്കുന്നു. പക്ഷേ, എന്നെങ്കിലും ഈ വ്യവസ്ഥ തെറ്റിച്ചാൽ എന്റെ ഭാവം മാറും. ഞാൻ പുറത്തു വന്ന് നിങ്ങളെയെല്ലാം വിഴുങ്ങും!’

അവരത് സമ്മതിച്ച് മടങ്ങി.

പിറ്റേന്നുമുതൽ നാട്ടുകാർ ഓരോ മൃഗങ്ങളെയായി പാമ്പിന്റെ കൂട്ടിലിട്ടുകൊടുത്തു. അതിനെ വിഴുങ്ങി പാമ്പ് വിശപ്പടക്കി.

കാള, പശു, പോത്ത്, പന്നി എന്നിങ്ങനെ വ്യത്യസ്തമായ ഇരകളെ കിട്ടിയതിൽ വിഷപ്പാമ്പും സന്തോഷിച്ചു.

ദിവസങ്ങൾ പോകേ, സംഗതികൾ ആകെ അവതാളത്തിലായി. അന്നാട്ടിലെ എല്ലാവരുടെയും വീട്ടിലെ വളർത്തുമൃഗങ്ങൾ പാമ്പിന്റെ വയറ്റിലെത്തി. പാമ്പിന് വരുംനാളുകളിൽ കൊടുക്കാൻ ഒന്നുമില്ലാതെ വന്നു. വ്യവസ്ഥ തെറ്റിച്ചാൽ സർവനാശമാകും ഫലമെന്ന് അവർ ഭയന്നു.

വിഷപ്പാമ്പിന് വിശന്നു. മൃഗങ്ങളെയുംകൊണ്ട് ആളുകൾ വരുന്നതും

കാത്ത് അവൻ കുറെ നേരം ഇരുന്നു. എന്നിട്ടും ആരുടെയും പൊടിപോലും കാണാതെ വന്നപ്പോൾ അവൻ കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു. അവൻ ഇഴഞ്ഞ് പുറത്തിറങ്ങി തെരുവിലെത്തി. അവിടെക്കണ്ട തടിച്ചു കൊഴുത്ത ഒരു മനുഷ്യനെ പിടിച്ച് മാളത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നു. അടുത്ത ക്ഷണം അവനയാളെ ജീവനോടെ വിഴുങ്ങി, ഏമ്പക്കം വിട്ട് വീണ്ടും കിടന്നുറങ്ങി.

പിന്നെ ഇതൊരു സ്ഥിരം സംഭവമായി.

എന്നും ഓരോ ആളുകൾ പാമ്പിന്റെ വയറ്റിലെത്തി. പേടിച്ചരണ്ട ജനങ്ങൾ പാമ്പിന്റെ കണ്ണിൽപ്പെടാതെ കുഴിയിലും മരക്കൊമ്പത്തുമൊക്കെ ഒളിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ, അവന്റെ കണ്ണുവെട്ടിക്കാൻ ആർക്കും കഴിഞ്ഞില്ല.

ഇങ്ങനെ, വിഷപ്പാമ്പിന്റെ മനുഷ്യസംഹാരം തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കേ, അന്യനാട്ടിൽനിന്ന് വാസിൽ എന്ന യുവാവ് അവിടെയെത്തി. കാഴ്ചയിൽത്തന്നെ അസാമാന്യ ധൈര്യശാലി എന്നു തോന്നിച്ച അയാൾ തെരുവിലെത്തി. അപരിചിതനായ ഒരാളെ അവിടെ കണ്ടതിന്റെ കൗതുകത്തോടെയും പാമ്പിന്റെ വായിൽപ്പെടുമോ എന്ന ഭയത്തോടെയും ആളുകൾ അയാൾക്കു ചുറ്റും കൂടി.

‘നിങ്ങളാരാണ്? ജീവൻ പണയപ്പെടുത്താൻവേണ്ടി എന്തിനിവിടെ വന്നു?’

അവർ ചോദിച്ചു.

‘അതെന്തുപറ്റി? നിങ്ങളെല്ലാവരും ഭയാക്രാന്തരായി കാണപ്പെടുന്നല്ലോ?’

അവരുടെ മുഖത്തെ പരിഭ്രമം കണ്ട് യുവാവ് ചോദിച്ചു.

നാട്ടുകാർ വിഷപ്പാമ്പിന്റെ ചരിത്രം മുഴുവനും അയാളോട് വിശദീകരിച്ചു. എല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവരെ സമാധാനിപ്പിച്ച് അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങൾ വിഷമിക്കരുത്. ക്രൂരനായ ആ വിഷപ്പാമ്പിൽനിന്നും നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കാനുള്ള വിദ്യ എനിക്കറിയാം.’

വാസിൽ ഒരു വടി കൈയിലെടുത്തു. വലിയൊരു മഞ്ഞുകുട്ടയും പൊതിഞ്ഞെടുത്ത് അയാൾ വിഷപ്പാമ്പിന്റെ കുഴിയിലേക്ക് നടന്നു. അയാളെ കണ്ടതും വിഷപ്പാമ്പ് ചീറ്റിക്കൊണ്ട് വിഴുങ്ങാനടുത്തു. എന്നാൽ, അയാളുടെ കൈയിലെ വടിയും പൊതിയും കണ്ട് പാമ്പ് ചോദിച്ചു:

‘ഓഹും, നീയാരാണ്? നീന്റെ കൈയിലുള്ളതെന്താണ്?’

‘ഇതൊരു വടി. ഇതുകൊണ്ട് നിന്നെ തല്ലിക്കൊല്ലാൻ വന്നതാണ്. എന്റെ കൈയിലുള്ളത് വലിയൊരു പാറക്കല്ലും. അതും ആവശ്യം വരും. ഇനി നീ ചോദിച്ച സ്ഥിതിക്ക് ഞാൻ പറയാം. ഞാൻ വാസിൽ എന്നു

പേരായ ധീരനാണ്. പാമ്പുകളെ കൊന്ന് വിഷമെടുക്കലാണ് ജോലി. നൂറുകണക്കിന് ഭീകരസർപ്പങ്ങളെ ഞാൻ കൊന്നിട്ടുണ്ട്,' വാസിൽ പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട് പാവൊന്നു ഭയന്നു. എങ്കിലും അവൻ ഒട്ടും വിട്ടുകൊടുക്കാൻ തയ്യാറായില്ല. അയാൾക്കു നേരെ ചീറ്റിക്കൊണ്ട് പാമ്പ് പറഞ്ഞു:

'നീയെന്നെ തല്ലുന്നത് ഒന്നു കാണണം. വേഗം ജീവനുംകൊണ്ട് സ്ഥലം വിട്ടോ. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ നിന്നെ വിഷം കുത്തിവെച്ച് കൊല്ലാം! എന്റെ വിഷത്തിന്റെ ശക്തി എത്രയെന്ന് നീ കണ്ടോളൂ.'

ഇതും പറഞ്ഞ് വിഷപ്പാമ്പ് ശക്തിയിൽ ഊതി. കൊടുംവിഷത്തിന്റെ തീവ്രതയിൽ അടുത്തുള്ള മരങ്ങളെല്ലാം ഉണങ്ങിപ്പോയി! അതു കണ്ട് വാസിലിന് ആശ്ചര്യം ജനിച്ചെങ്കിലും അയാളത് പ്രകടമാക്കിയില്ല. നിസ്സാരഭാവത്തിലായിരുന്നു അയാളുടെ മറുപടി:

'ഓ, ഇതാ വലിയ കാര്യം? ഞാനെന്റെ ശക്തി നിനക്കു കാണിച്ചു തരാം. അതിനു മുൻപ് നിന്റെ കണ്ണുകൾ തെറിച്ചുപോകാതെ കെട്ടി വെക്കാം.'

പാമ്പ് കണ്ണു കെട്ടാൻ സമ്മതിച്ചു. വാസിൽ സമയം കളയാതെ വടിയെടുത്ത് പാമ്പിന്റെ പത്തിയിൽ ആഞ്ഞൊരടി! വേദനകൊണ്ട് അവൻ പുളഞ്ഞുപോയി. വാസിൽ തന്റെ നേരെ ഊതിയതിന്റെ ഫലമാണിതെന്ന് പാമ്പ് ധരിച്ചു. അയാൾ തന്നെക്കാൾ ബലവാനാണെന്ന് പാമ്പ് മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ, അത് സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കാതെ അവൻ അയാളെ വെല്ലുവിളിച്ചു:

'അങ്ങനെ നീ മിടുകനോവാൻ നോക്കണ്ട. ഞാനീ പാറ ഒറ്റച്ചവിട്ടിന് പൊട്ടിക്കുന്നത് നീ കണ്ടോളൂ. എന്നിട്ട് നിനക്കതിനു കഴിയുമോ എന്ന് കാണിച്ചുതരണം.'

പാമ്പ് ഒറ്റച്ചവിട്ടിന് വലിയൊരു പാറയെ പൊടിപൊടിയാക്കി! പിന്നെ, വിജയിയുടെ ഭാവത്തിൽ വാസിലിനു നേരെ നോക്കി. 'ഔം,' കുസാതെ യായിരുന്നു അയാളുടെ മറുപടി:

'ഇത്രേത്ര നിസ്സാരം! ഞാനിത് മുട്ടിലിഴയുന്ന പ്രായത്തിൽ ചെയ്തിരുന്ന കുസൃതിയാണ്. ദാ, ഈ പാറ പിഴിഞ്ഞ് ആ വെള്ളം ഞാൻ കുടിക്കുന്നത് നീ കണ്ടോ.'

താൻ പൊതിഞ്ഞുകൊണ്ടുവന്ന മഞ്ഞുകട്ട പിഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതിൽ നിന്ന് തണുത്ത വെള്ളം പുറത്തു വന്നു. പാറ പിഴിയുകയാണെന്ന നാട്യത്തിൽ അയാൾ ആ വെള്ളം കുടിച്ചു. എന്നിട്ട്, പാമ്പിനോടു ചോദിച്ചു:

'ഇനിയും എന്റെ ശക്തിയെപ്പറ്റി നിനക്ക് സംശയമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ

ഞാൻ മറ്റൊന്നുകൂടി കാണിച്ചുതരാം. കുറ്റൻ വിഷപ്പാമ്പിനെ ജീവനോടെ വിഴുങ്ങുന്ന വിദ്യയാണത്. മിക്കവാറും ദിവസങ്ങളിൽ ഞാനൊരു പാമ്പിനെ വിഴുങ്ങാറുണ്ട്. പക്ഷേ, പെരുമ്പാമ്പിൽക്കുറഞ്ഞ ഒന്നിനെയും എനിക്ക് മതിയാവില്ല!

അതോടെ വിഷപ്പാമ്പ് ശരിക്കും ഭയന്നു. വാസിലിന്റെ ശക്തിയെ തെന്ന് അവനു ബോധ്യമായി. അവൻ അപേക്ഷാസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു:

‘വേണ്ട. ഇനിയൊന്നും എനിക്കു കാണണ്ട. എന്നെ ജീവനോടെ ഇവിടന്ന് പോകാൻ അനുവദിച്ചാൽ മാത്രം മതി.’

‘ശരി. നിന്നെ ഞാൻ തത്കാലം വിടുന്നു. പക്ഷേ, നമ്മൾ ഇത്രയും പരിചയപ്പെട്ട സ്ഥിതിക്ക് നിന്നെ വീട്ടിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി നല്ലൊരു വിരുന്നു തരാം,’ വാസിൽ പറഞ്ഞു.

വിഷപ്പാമ്പ് ആ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ച് അയാളുടെ വണ്ടിയിൽ കയറി. അവർ യാത്ര തുടങ്ങി.

വഴിയേ ഒരുപറ്റം കാളകൾ പുല്ലു തിന്നുന്നത് അവർ കണ്ടു. അതിനകം നന്നായി വിശന്നിരുന്ന വിഷപ്പാമ്പ് അയാളോട് പറഞ്ഞു:

‘വിശന്ന് ഞാനിപ്പോൾ ചത്തുപോകും. ദയവായി ആ കൂട്ടത്തിൽനിന്നും ഒരു കാളയെ പിടിച്ചുതരണം.’

വാസിൽ അതു കേട്ട് വണ്ടിയിൽനിന്നിറങ്ങി നാരകത്തിന്റെ തൊലിയുരിക്കാൻ തുടങ്ങി. അതു കണ്ട് പാമ്പ് ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതീ, കാളയെ കൊണ്ടുവരാൻ പോയിട്ട് നിങ്ങളെന്തിനാണ് മരത്തോൽ ഉരിക്കുന്നത്?’

‘അതോ, അഞ്ചാറു കാളകളെ ചേർത്തുകെട്ടാനുള്ള കയർ ഉണ്ടാക്കുകയാണ് ഞാൻ. ഒരു കാളയൊന്നും എന്റെ നാവിൽ പറ്റാനുണ്ടാവില്ല. പിന്നെ കാളയിറച്ചി വേവിക്കാൻ അഞ്ചാറു വൻമരങ്ങളും വെട്ടണം,’ വാസിൽ പറഞ്ഞു.

അയാൾ അഞ്ചു കാളകളെ പിടിച്ച് വണ്ടിയിൽ കയറ്റി. വിഷപ്പാമ്പ് അതിലൊന്നിനെ വിഴുങ്ങി വിശപ്പു തീർത്തു.

കുറെ ദൂരം യാത്ര ചെയ്ത് അവർ അയാളുടെ വീടിനു മുന്നിലെത്തി. അയാളെ കണ്ടതും മക്കൾ ആർത്തഹ്വസിച്ചുകൊണ്ട് ഓടിവന്നു. അവരുടെ ബഹളം കണ്ടു ഭയന്ന് പാമ്പ് ചോദിച്ചു:

‘അല്ല, ഇതെന്താണ് ഇവർ ബഹളം വെക്കുന്നത്?’

‘അത് ബഹളമല്ല. അവർ സന്തോഷം പ്രകടിപ്പിക്കുകയാണ്,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘അതിനിത്ര സന്തോഷിക്കാൻ മാത്രം ഇവിടെ എന്താണുണ്ടായത്?’

പാമ്പിന് ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല.

‘പിന്നെ സന്തോഷിക്കാതെങ്ങനെ? അവർക്കു തിന്നാൻ ഞാനിന്ന് വലിയൊരു പാമ്പിനെയല്ലേ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നത്!’

വാസിൽ വെറും ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു.

അതോടെ വിഷപ്പാമ്പിന്റെ ധൈര്യമെല്ലാം ചോർന്നു. അവൻ ക്ഷണം നേരംകൊണ്ട് വണ്ടിയിൽനിന്നും ഇഴഞ്ഞിറങ്ങി അടുത്ത പൊന്തയിലേക്കു മറഞ്ഞു. ദൗർഭാഗ്യവശാൽ അതൊരു ചതുപ്പായിരുന്നു. അതിൽപ്പെട്ട് മൂങ്ങിപ്പൊങ്ങി പാമ്പ് ചത്തു!

തങ്ങളുടെ ജീവൻ രക്ഷിച്ച വാസിലിന് നാട്ടുകാർ വിലയേറിയ സമ്മാനങ്ങൾ നൽകി.

വിരുന്നുസത്കാരം

സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ എവിടെയോ ഉള്ള ഒരു കാടാണ്.

ഒരുപാടു കാലം മുൻപ് എപ്പോഴോ ആണ്.

ഒരു കുറുക്കൻ അവിടെ തനിച്ച് ജീവിച്ചിരുന്നു. ജന്തുക്കഥകളിൽ പറയുന്നതുപോലെ വക്രബുദ്ധിയായിരുന്നില്ല അവൻ. മനസ്സിൽ കുറെ നന്മയുള്ള, അനാഥരെയും ദുർബലരെയും സഹായിക്കാൻ സന്മനസ്സുള്ള കുറുക്കൻ. അവൻ ഒരുനാൾ കാട്ടിലൂടെ അലഞ്ഞുനടക്കുമ്പോൾ ഒരു വയസ്സൻപുച്ചയെ കണ്ടുമുട്ടി. തപ്പിയും തടഞ്ഞും നടന്ന പുച്ചയോട് അവനു സഹതാപം തോന്നി. അവൻ അടുത്തു ചെന്ന് ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതീ, നീയേതാണ്? നിന്നെ ഈ കാട്ടിലൊന്നും കണ്ടിട്ടില്ലല്ലോ?’

ആ ചോദ്യം കേട്ട് പുച്ച നിന്നു. അവന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകിയിരുന്നു. തൊണ്ടയിടി അവിൻ പറഞ്ഞു:

‘നീ എന്നോട് കാണിച്ച താത്പര്യത്തിന് ആദ്യമേ നന്ദി പറയട്ടെ. ഒരു ദുരന്തകഥയാണ് എന്റേത്. നീ ചോദിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം ഞാനത് പറയാം.’

പുച്ച ഒരു മരച്ചുവട്ടിലിരുന്നു. അവന്റെ കഥ കേൾക്കാനായി കുറുക്കൻ കാതുകുർപ്പിച്ചു.

‘ഈ കാടിനോടു ചേർന്ന ഗ്രാമത്തിൽ, നല്ലവനായ യജമാനനോടൊത്താണ് ഞാൻ കഴിഞ്ഞുവന്നത്. ആ വീട്ടിൽ എലിശല്യം രൂക്ഷമായ കാലത്താണ് ഞാനവിടെ എത്തിച്ചേർന്നത്. യജമാനൻ എന്നെ വയറുനിറയെ പാലു തന്ന് വളർത്തി. വിശക്കുമ്പോഴെല്ലാം എലികളെ പിടിച്ചുതിന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് ശല്യമുണ്ടാക്കിയ എലികളെ കുറച്ചുകാലത്തിനകം ഞാൻ അകത്താക്കി. എലികൾ കുറഞ്ഞതും അദ്ദേഹത്തിന് എന്നോടുള്ള താത്പര്യവും കുറയുമെന്ന് ഞാൻ കരുതിയതല്ല. എന്നാൽ, ക്രമേണ അതുതന്നെ സംഭവിച്ചു. ആരും എന്നും ചെറുപ്പമായിത്തന്നെ ഇരിക്കില്ലല്ലോ? എനിക്കും വയസ്സായി. കണ്ണിന്റെ കാഴ്ച ഭാഗികമായി നഷ്ടപ്പെട്ടു. പഴയ പോലെ എലിയെ പിടിക്കാൻ കഴിയാതെയുമായി.’

പുച്ചയുടെ വാക്കുകളിൽ ദുഃഖം തളംകെട്ടി.

‘എന്നിട്ടെന്തുണ്ടായി?’

കുറുക്കൻ ആകാംക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ ഭയന്നതുതന്നെ നടന്നു. ആദ്യപടിയായി എനിക്കുള്ള ഭക്ഷണം കുറച്ചു. എന്നെ കണ്ടാലും കണ്ട ഭാവം നടിക്കാതായി. എങ്കിലും, എന്നെ കൊല്ലാതിരിക്കാനുള്ള മനസ്സ് യജമാനനുണ്ടായി. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനൊരു ഭാരമാവുമെന്നു വന്നപ്പോൾ എന്നെ ചാക്കിൽക്കെട്ടി ഈ കാട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്ന് ഉപേക്ഷിച്ചു. കണ്ണുപൊട്ടനായ ഞാൻ ഇനിയെങ്ങനെ ഈ കാട്ടിൽ കഴിയുമെന്നറിയില്ല. ഞാൻ കൊന്നുകൂട്ടിയ എലികളുടെ ശാപമാകാം ഇതിനെല്ലാം കാരണം. അല്ലെങ്കിൽ തലവിധി ഇതാവാം.’

പുച്ചയുടെ വാക്കുകൾ തൊണ്ടയിൽ കുടുങ്ങി.

‘ചങ്ങാതീ, ഭാവിജീവിതത്തെക്കുറിച്ചാർത്ത് നീ വിഷമിക്കേണ്ട. നിന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചെങ്കിലും ഇത്ര കാലം നിന്നെ നന്നായി നോക്കിയ യജമാനനെ നീ ഉപേക്ഷിക്കരുത്. അദ്ദേഹത്തിന് ഇനിയും ഉപകാരങ്ങൾ ചെയ്യാൻ നിനക്കാവും. ആവശ്യം കഴിഞ്ഞാൽ നിഷ്കരുണം ഉപേക്ഷിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ സ്വഭാവമല്ല നമ്മൾ സ്വീകരിക്കേണ്ടത്. പ്രതിഫലമൊന്നും പ്രതീക്ഷിക്കാതെതന്നെ നീയിനിയും അദ്ദേഹത്തെ സേവിക്കണം,’ കുറുക്കൻ ഉപദേശിച്ചു.

‘നീ പറഞ്ഞതിനോട് എനിക്കും യോജിപ്പാണുള്ളത്. എന്നെ ഈ നടുകാട്ടിൽ കളഞ്ഞിട്ടും എനിക്ക് യജമാനനോടുള്ള സ്നേഹത്തിന് യാതൊരു കുറവും വന്നിട്ടില്ല. പക്ഷേ, എന്നെ ഇഷ്ടമല്ലാത്ത സാഹചര്യത്തിൽ ഞാനെങ്ങനെയാണ് അദ്ദേഹത്തെ സേവിക്കുക?’

പൂച്ച ചോദിച്ചു.

‘വഴിയുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീടിനോടു ചേർന്നുള്ള കാട്ടിൽ ഞാൻ നിനക്കായി ചെറിയൊരു കൂടു പണിതുതരാം. അവിടെ താമസിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുതൽ തട്ടാൻ വരുന്ന കള്ളമൃഗങ്ങളെ നിനക്ക് തുരത്തിയോടിക്കാനാവും. വിശപ്പടക്കാനുള്ള ഭക്ഷണവും ഞാൻ ഏർപ്പാടാക്കാം.’

കുറുക്കന്റെ വാക്കുകൾ പൂച്ചയെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. സന്തോഷസൂചകമായി കുറുകി അവൻ പറഞ്ഞു:

‘നീ എത്ര നല്ലവനാണ് കുറുക്കച്ചാരേ!’

കുറുക്കൻ തന്റെ വാക്കു പാലിച്ചു. യജമാനന്റെ കൃഷിയിടത്തോടു ചേർന്ന് കാട്ടിൽ അവനൊരു കൂടു പണിയിച്ചുകൊടുത്തു. കൂടെനല്ല, ചെറിയൊരു വീടെന്നുതന്നെയാണ് പറയേണ്ടത്. കിടപ്പറയും അടുക്കളയും ജനലും വാതിലുമൊക്കെയായി അടച്ചുറപ്പുള്ള ഒരു വീട്. അവനു സന്തോഷമായി.

‘നിനക്കു തൃപ്തിയായോ?’

വീടിനു മുന്നിൽനിന്ന് കുറുക്കൻ ചോദിച്ചു.

‘പക്ഷേ, പൂർണ്ണതൃപ്തിയാവണമെങ്കിൽ നീ കൂടെ ഈ വീട്ടിൽ താമസിക്കണം. എങ്കിലേ ഇതൊരു വീടാവൂ.’

പൂച്ച, ‘മാവയ്യ’ എന്നു കരഞ്ഞു.

‘സമ്മതിച്ചു. പക്ഷേ, കുറച്ചു ദിവസം മാത്രം.’

കുറുക്കൻ ഓരിയിട്ടു.

അങ്ങനെ, പൂച്ചയും കുറുക്കനും ആ വീട്ടിൽ സന്തോഷത്തോടെ ജീവിതം തുടർന്നു. പൂച്ചയ്ക്ക് ആഹാരം എവിടെനിന്നെങ്കിലും സംഘടിപ്പിച്ചുകൊടുക്കാനും കുറുക്കൻ മറന്നില്ല.

ഒരുനാൾ വീട്ടിൽ പൂച്ച മാത്രമുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ പുറത്തുനിന്നും ഒരു ശബ്ദം കേട്ടു. അവൻ ജനാലയിലൂടെ പുറത്തേക്കു നോക്കി. കാഴ്ചശക്തി കുറവാണെങ്കിലും അവനു കാര്യം ഏറക്കൂറെ പിടികിട്ടി. വീടിനോടു ചേർന്ന് യജമാനൻ നട്ടുവളർത്തിയ കാബേജുതോട്ടത്തിൽനിന്നും ഒരു കള്ളമുയൽ കാബേജ് കട്ടുതിന്നാനെത്തിയിരിക്കുകയാണ്! കാബേജ് കരണ്ടുതിന്നുന്നതിന്റെ ശബ്ദമാണ് അവൻ കേട്ടത്.

പൂച്ച ജാഗരൂകനായി.

കാബേജുതോട്ടം കള്ളന്മാരിൽനിന്നും രക്ഷിക്കേണ്ടത് തന്റെ കടമയാണ്. അവൻ ജനലിലൂടെ ചാടിക്കടന്ന് ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ കാബേജുതോട്ടത്തിലെത്തി. സ്ഥലകാലബോധമില്ലാതെ കാബേജ് തിന്നുകൊണ്ടിരുന്ന മുയലിന്റെ വാലിൽ പിടികൂടി ചുഴറ്റി ഒറ്റയേറ്റ്! അവൻ ചെന്നു

വീണത് കാട്ടിലെവിടെയോ ആണ്. ഭാഗ്യത്തിന് നടുവൊടിഞ്ഞില്ലെന്നു മാത്രം.

മുയൽ ഞൊണ്ടിഞൊണ്ടി തന്റെ ചങ്ങാതിമാരായ കരടിയുടെയും ചെന്നായയുടെയും കാട്ടുപന്നിയുടെയും അടുത്തെത്തി.

‘ഇതെന്തുപറ്റി നിനക്ക്?’

അവർ ചോദിച്ചു.

‘എന്തു പറയാനാണ് ചങ്ങാതിമാരേ? നമ്മുടെ കഷ്ടകാലംതന്നെ! മുൻപൊക്കെ ഏതു നേരത്തും അയാളുടെ കൃഷിത്തോട്ടത്തിലും വീട്ടിലും പോയി എന്തും കട്ടുതിന്നുമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ഒരു വയസ്സൻപൂച്ചയും ചങ്ങാതിക്കുറുക്കനും അവിടെ വീടുകെട്ടി താമസിച്ചതോടെ ആ നല്ല കാലമൊക്കെ പോയി. വിശന്നപ്പോൾ കുറച്ച് കാബേജ് തിന്നാൻ അവിടെ പോയതിന് പൂച്ച തന്ന സമ്മാനമാണ് ഈ കാണുന്നത്,’ മുയൽ വിശദീകരിച്ചു.

‘ഇത് ഇങ്ങനെ വിട്ടാൽ പറ്റില്ല,’ കരടി പറഞ്ഞു.

‘അവരെ അവിടെനിന്നും മാറ്റിനിർത്തി നമുക്ക് വേണ്ടതൊക്കെ നേടിയെടുക്കണം.’

ചെന്നായ ഗൗരവത്തിൽ പറഞ്ഞു.

‘അതിപ്പോൾ എങ്ങനെയാണ് സാധിക്കുക?’

കാട്ടുപന്നി പൂരികം ചൂളിച്ചു.

‘ഒരു വഴിയുണ്ട്. നമുക്കവരോട് ചങ്ങാത്തം നടിക്കണം. അവരെ ഒരു വിരുന്നുസത്കാരത്തിന് നമ്മൾ ക്ഷണിക്കണം. അതിൽ പങ്കെടുക്കാനായി അവർ വീട്ടിൽനിന്നും പോരുന്ന തക്കത്തിന് നമുക്കയാളുടെ വീടുംതോട്ടവും കൊള്ളയടിക്കാം,’ കരടി നിർദ്ദേശിച്ചു.

‘ഞാൻ ആ വീട്ടിലെ തേൻ മുഴുവൻ കുടിച്ചുതീർക്കും.’

കരടി ഉത്സാഹഭരിതനായി.

‘ഞാൻ പാത്രത്തിലെ കൊഴുപ്പു മുഴുവനും അകത്താക്കും.’

ചെന്നായ വിളിച്ചുകൂവി.

‘അപ്പോൾ ഞാൻ പഴങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ചെടികൾ മുഴുവനും വേരോടെ പിഴുതിടും.’

കാട്ടുപന്നിയും ഉഷാരായി.

‘എനിക്ക് കാബേജ് മാത്രം മതി.’

മുയൽ തുളളിച്ചാടി.

പൂച്ചയെയും കുറുക്കനെയും ആരാണ് വിരുന്നിനു വിളിക്കുക എന്നതിനെക്കുറിച്ചും ചർച്ചയുണ്ടായി. ആ ചുമതല ഒടുവിൽ മുയലിന്റെ

ചുമലിൽത്തന്നെ വീണു. മനസ്സിലാമനസ്സോടെയാണെങ്കിലും അവനാദാതും ഏറ്റെടുത്ത് പുച്ചുവീടിന്റെ മുന്നിലെത്തി.

‘ഏയ് പുച്ചമ്മാവോ, കുറുക്കൻ ചേട്ടാ...’

മുയൽ ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചു. അതു കേട്ട് പുച്ച ജനലിലൂടെ തല നീട്ടി ചോദിച്ചു:

‘ഇതാർ കാബേജ് കള്ളനോ? വീണ്ടും യജമാനന്റെ തോട്ടത്തിൽനിന്നും മോഷ്ടിക്കാൻ വന്നതാണോ?’

‘ചേര, അതിനൊന്നുമല്ല. നമ്മളെല്ലാം മൃഗങ്ങളല്ലേ? നമ്മളിങ്ങനെ പിണങ്ങിക്കഴിയേണ്ടവരാണോ? നമ്മുടെ പിണക്കം തീർക്കാൻ ഞങ്ങൾ അമ്മാവനും കുറുക്കൻ ചേട്ടനും ഒരു വിരുണൊരുക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇന്ന് വൈകീട്ട് രണ്ടാളും വിരുന്നിനെത്തണം,’ മുയൽ പറഞ്ഞു.

പുച്ചയും കുറുക്കനും കൂടിയാലോചിച്ചു. ആ ക്ഷണം സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ലെന്ന് അവർക്കു തോന്നി. അവർ അക്കാര്യം മുയലിനെ അറിയിച്ചു. മുയൽ സന്തോഷത്തോടെ ഓടിപ്പോയി.

വൈകുന്നേരമായതും പുച്ചയും കുറുക്കനും വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങി മുയൽ പറഞ്ഞ സ്ഥലത്തെത്തി. മുയലും ചെന്നായയും കരടിയും കാട്ടുപന്നിയും പലയിടത്തുനിന്നുമായി മോഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന കുറച്ച് വിഭവങ്ങൾ മാത്രമാണ് അവിടെയുണ്ടായിരുന്നത്.

‘വരണം ചങ്ങാതിമാരേ,’

അവർ നാലാളും ചേർന്ന് അതിഥികളെ സ്വാഗതം ചെയ്തു.

‘മ്യാവു...’

പുച്ച നീട്ടിക്കരഞ്ഞു. തങ്ങളെ വിളിച്ചുവരുത്തി അപമാനിച്ചതിലെ അനിഷ്ടം പ്രകടമാക്കുന്നതായിരുന്നു ആ കരച്ചിൽ. അത് കരടിയെ ചൊടിപ്പിച്ചു. ‘പന്നിത്തലയൻ പുച്ചയ്ക്ക് നമ്മുടെ വിരുന്ന് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു,’ കരടി തന്റെ ദേഷ്യം തുറന്നുപറഞ്ഞു.

‘ഇവനെയൊക്കെ ക്ഷണിച്ച നമ്മളെ പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ,’ ചെന്നായ പറഞ്ഞു.

കാട്ടുപന്നിയും അവരെ നോക്കി കൊഞ്ഞനംകുത്തി.

പുച്ചയ്ക്കും കുറുക്കനും ദേഷ്യംപിടിക്കാൻ ഇത്രയും ധാരാളമായിരുന്നു. പുച്ച മീശ വിറപ്പിച്ചും കുറുക്കൻ വാലു നീട്ടിയും അലറിക്കൊണ്ട് നാലു ചാട്ടം!

നാലാളും പേടിച്ചു വിറച്ചു. കരടി ഓടി മരത്തിൽ കയറി. ചെന്നായ ഏതോ മടയിലൊളിച്ചു. കാട്ടുപന്നി പോയ സ്ഥലത്ത് പുല്ലുപോലും മുളച്ചില്ല. മുയലിന്റെ പൊടിപോലും അവിടെയെങ്ങും കണ്ടില്ല.

‘യജമാനനെ മുടിപ്പിക്കാൻ വന്ന പരിഷകൾ!’

പുച്ച പല്ലു കടിച്ചു.

‘ഇനിയവർ ഏഴുതലത്തു വരില്ല,’ കുറുക്കനും പറഞ്ഞു.

അവർ സമാധാനത്തോടെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. തന്റെ കാബേജുതോട്ടത്തെ മോഷ്ടാക്കളിൽനിന്നും രക്ഷിച്ചത് പഴയ വയസ്സൻപുച്ചയാണെന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞ യജമാനൻ തിരിച്ചുവിളിച്ചെങ്കിലും അവൻ പോകാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. ഇത്തിരി അകലം പാലിക്കുന്നതാണ് ബന്ധം മോശമാകാതിരിക്കാൻ നല്ലതെന്ന് പുച്ചയ്ക്ക് അതിനകംതന്നെ മനസ്സിലായിരുന്നു.

(ഏറെ പാഠഭേദങ്ങളോടെയാണ് ഈ കഥ സോവിയറ്റ് നാടിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ പ്രചരിക്കുന്നത്. യജമാനന്റെ വീട്ടിൽനിന്നു മോഷ്ടിച്ച വിഭവങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് മൃഗങ്ങൾ പുച്ചയ്ക്കും കുറുക്കനും ഒരു കഥയിൽ വിരുണൊരുക്കുന്നത്. ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട യജമാനനെ സേവിച്ച് ജീവിക്കുന്ന പുച്ച ചില പാഠാന്തരങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ളു. പുച്ചയും കുറുക്കനും ചേർന്ന് ശത്രുക്കളെ വിരട്ടിയോടിച്ച് തേനും ഇറച്ചിയും വയറുനിറയെ കഴിക്കുന്നിടത്താണ് മറ്റൊരു കഥ തീരുന്നത്.)

ഹിമസുന്ദരി

മധുരപ്പതിനാറുകാരിയാണ് ഹിമസുന്ദരി സ്നൈഗുരുഷ്ക. സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ നാടോടിക്കഥകളിൽ ക്രിസ്തുമസ്സുമായും പുതുവത്സരവുമായും ബന്ധപ്പെട്ടു കടന്നുവരുന്നുണ്ട്, അവൾ. ഈ രണ്ട് ആഘോഷ അവസരങ്ങളിലും ഹിമസുന്ദരിയും അവളുടെ മഞ്ഞുമുത്തപ്പൻ ഡെഡ് മൊറോസും കൈനിയെ സമ്മാനങ്ങളുമായി ഭൂമിയിലെത്തും. ക്രിസ്തുമസ് അപ്പപ്പ നെപ്പോലെത്തന്നെയുണ്ടാവും മഞ്ഞുമുത്തപ്പനെയും കാണാൻ. നീണ്ട ചുവപ്പു കുപ്പായവും മഞ്ഞുപോലെ വെളുത്തു നീണ്ട താടിയും വേഷം. അതിസുന്ദരിയാണ് ഹിമസുന്ദരി. ഒഴുകുന്ന നീണ്ട മുടിയാണ് അവളുടെ മറ്റൊരു പ്രത്യേകത.

ഒരു സംഘം ഹിമക്കുതിരകൾ വലിക്കുന്ന 'ട്രോയ്ക്' എന്നു പേരായ ഒരു സന്താനത്തിലാണ് മഞ്ഞുമുത്തപ്പനും ഹിമസുന്ദരിയും കുട്ടികൾക്ക് സമ്മാനങ്ങൾ നൽകാനെത്തുക. വണ്ടി നിറയെ സമ്മാനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെങ്കിലും കാണുന്ന കുട്ടികൾക്കെല്ലാം അതു കിട്ടുമെന്ന് ധരിക്കരുത്. നല്ല പെരുമാറ്റമുള്ള മിടുക്കന്മാർക്കും മിടുക്കികൾക്കും മാത്രമുള്ളതാണ് സമ്മാനങ്ങൾ. വീടിന്റെ മുൻവാതിലിലൂടെ മാത്രമേ മഞ്ഞുമുത്തപ്പനും

ഹിമസുന്ദരിയും അകത്തു കടക്കൂ. ക്രിസ്തുമസ്സിനും നവവർഷത്തിനും ഇവർ തീർച്ചയായും വരുമെന്നറിയാവുന്ന റഷ്യക്കാർ ഇവർക്കായി വീടുകളിൽ വിശിഷ്ടഭക്ഷണവും പാനീയങ്ങളും ഒരുക്കാറുണ്ട്. മഞ്ഞുമുത്തപ്പനും ഹിമസുന്ദരിയും അതൊന്ന് രുചിക്കുകയെങ്കിലും ചെയ്തിട്ടേ മടങ്ങിപ്പോകൂ എന്ന് അവർ ഉറച്ചുവിശ്വസിക്കുന്നു.

ഹിമസുന്ദരിയുടെ വേഷത്തിനുമുണ്ട് പ്രത്യേകത. പരമ്പരാഗത സോവിയറ്റ് രീതിയിലുള്ള ചെരുപ്പുകളും കൈയുറയുമാണ് അവർ ധരിക്കുക. നീണ്ട ഇളംനീല കുപ്പായം ധരിച്ചു അവളെ കണ്ടിട്ടുള്ളു. ആ കുപ്പായത്തിന്റെ അരികുകളിൽ വെള്ള നിറത്തിലുള്ള രോമത്തുണി തൂണി ചേർത്തിരിക്കും. കുപ്പായത്തിന്റെ നിറത്തിനിണങ്ങുന്ന രോമത്തൊപ്പിയും അവൾക്കുണ്ടാവും. ചിലപ്പോഴെങ്കിലും രോമത്തൊപ്പിക്കു പകരം മഞ്ഞു കട്ടപോലെ തോന്നിക്കുന്ന കിരീടം ധരിക്കാറുമുണ്ട്. കുപ്പായത്തിലും മഞ്ഞുകണങ്ങൾ പറ്റിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നതു കാണാം.

മഞ്ഞുമുത്തപ്പനും ഹിമസുന്ദരിയും പണ്ടൊക്കെ ക്രിസ്തുമസ് ആഘോഷത്തിനു മാത്രമേ റഷ്യക്കാരെ തേടി സമ്മാനങ്ങളുമായി എത്താറുള്ളൂ. പിന്നീടാണ് അത് പുതുവർഷത്തേക്കുകൂടി വ്യാപിച്ചത്. അതിനുമുണ്ടൊരു പശ്ചാത്തലം. 1917-ൽ സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ ക്രിസ്തുമസ് ആഘോഷങ്ങൾ സർക്കാർ നിരോധിച്ചു. മതപരമായ ചടങ്ങുകളെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുകയെന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സർക്കാരിന്റെ നിലപാടിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു അത്. ഈ നടപടി സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ ക്രിസ്തുമത വിശ്വാസികളെ വേദനിപ്പിച്ചു. ക്രിസ്തുമസ് ആഘോഷങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് അവർക്ക് ഓർക്കാൻപോലുമായില്ല. എന്നാൽ, ഭരണാധികാരികളെ നിഷേധിക്കുകയും വയ്ക്കുകയും അതുകൊണ്ടുവർ പുതുവർഷദിനത്തിൽ ക്രിസ്തുമസ് ആഘോഷങ്ങൾ നടത്താൻ തുടങ്ങി. ക്രിസ്തുമസ് ദിനത്തിൽ മാത്രം വിരുന്നു വന്നിരുന്ന മഞ്ഞുമുത്തപ്പനും ഹിമസുന്ദരിയും അന്നേ ദിവസവും വരുമെന്നവർ പ്രതീക്ഷിച്ചു. അവർക്കുവേണ്ടി ഏവരും ഭക്ഷണവും പാനീയവുമൊരുക്കി കാത്തിരുന്നു.

തൊണ്ണൂറുകളുടെ ആദ്യം സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ തകർച്ചയെ നേരിട്ടപ്പോൾ മതവിശ്വാസവും ആചാരങ്ങളും പല ദേശങ്ങളിലും തിരിച്ചുവന്നു. നവവർഷദിനത്തിലെ ആഘോഷങ്ങൾ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ അവർ ക്രിസ്തുമസ് ആഘോഷങ്ങളെ തിരിച്ചുപിടിച്ചു. തങ്ങളുടെ തെന്നുവണ്ടി നിറയെ സമ്മാനങ്ങളുമായി മഞ്ഞുമുത്തപ്പനും ഹിമസുന്ദരിക്കും വർഷത്തിൽ രണ്ടു തവണ സോവിയറ്റിലെ മഞ്ഞു വീഴുന്ന തുന്ദ്രാദേശത്തുകൂടി വരേണ്ടിയും വന്നു.

മഞ്ഞിന്റെയും വസന്തത്തിന്റെയും മകളായും ചില നാടോടിക്കഥകളിൽ ഹിമസുന്ദരി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. എല്ലാ കഥകളിലും 'സ്നെഗുരുഷ്ക' എന്ന പേരുതന്നെയാണവൾക്ക്. എന്നാൽ, ആ കഥകൾ ഏറെ വ്യത്യസ്തവും പലപ്പോഴും പരസ്പരവിരുദ്ധവുമാണ്. ഹിമസുന്ദരിയുടെ ദുരന്താന്ത്യം ചിത്രീകരിക്കുന്ന രണ്ടു കഥകൾക്കാണ് ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഏറെ പ്രചാരം. അവ രണ്ടും ഇവിടെ സംഗ്രഹിച്ചു ചേർക്കുന്നു.

വളരെ മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു വൃദ്ധനും ഭാര്യയും ജീവിച്ചിരുന്നു. ദാർഭാഗ്യവശാൽ അവർക്ക് മക്കളുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ വലിയ വീട്ടിലെ തനിച്ചുള്ള ജീവിതം അവർക്ക് മടുത്തു. തങ്ങൾക്കൊരു പിൻഗാമിയെ വേണമെന്ന ആഗ്രഹം സാധിക്കാതെ മരിക്കേണ്ടി വരുമല്ലോ എന്നോർത്ത് അവർ സങ്കടപ്പെട്ടു. അവർ പരസ്പരം സമാധാനിച്ച് കഴിഞ്ഞുപോന്നു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ കൊടുംതണുപ്പുകാലം വന്നു. വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും രോമക്കുപ്പായങ്ങളും കൈയുറയും തൊപ്പിയും ധരിച്ച് തണുപ്പിനെ ചെറുത്തു. അകത്തിരുന്നു മടുത്തപ്പോൾ അവർ കുറച്ചു നേരം വീടിനു പുറത്ത് വന്നിരുന്നു. ചുറ്റുമെല്ലാം മഞ്ഞുമൂടിക്കിടക്കുകയാണ്. അയൽ വീടുകളിലെ കുട്ടികൾ ആ കൊടുംതണുപ്പിലും കളിക്കുന്നത് അവർ കൗതുകത്തോടെ നോക്കിയിരുന്നു. കുറെ കുട്ടികൾ മഞ്ഞുപാറ പൊട്ടിച്ച് പൊടിയാക്കി അതുകൊണ്ട് ഓരോ രൂപങ്ങൾ നിർമിക്കുകയാണ്.

'എന്തു ഭംഗിയാണ് ആ മഞ്ഞുരൂപങ്ങൾക്ക്!'

വൃദ്ധൻ ചൂണ്ടി വൃദ്ധയോടു പറഞ്ഞു.

'ശരിയാണ്. അവരുണ്ടാക്കുന്ന മനുഷ്യർക്കും മൃഗങ്ങൾക്കുമെല്ലാം ജീവനുള്ളപ്പോലെ തോന്നുന്നു.'

വൃദ്ധയും അതിനോടു യോജിച്ചു.

'നമുക്കുമൊരു കുട്ടിയെ ഉണ്ടാക്കിയാലോ?'

വൃദ്ധൻ ചോദിച്ചു.

'എന്നിട്ടെന്തിനാ? നമുക്കിപ്പോൾ കുട്ടിക്കളിക്കുള്ള പ്രായമാണോ?'

വൃദ്ധ കളിയാക്കി.

അതൊന്നും ഗൗനിക്കാതെ വൃദ്ധൻ മുറ്റത്തേക്കിറങ്ങി. അറ്റം കുർത്ത ആയുധംകൊണ്ട് മഞ്ഞുപാറ പൊട്ടിച്ചെടുത്ത് അതുമായി അകത്തേക്കു വന്നു. വൃദ്ധൻ എന്തിനുള്ള പുറപ്പാടാണെന്നു ചിന്തിച്ച് വൃദ്ധ അന്തംവിട്ടു നിന്നു.

'നിനക്ക് മോനെ വേണോ, മോളെ വേണോ?'

വൃദ്ധൻ തലയുയർത്തി ചോദിച്ചു.

'മോളായിക്കോട്ടെ, ഒരു സുന്ദരിക്കോത!'

വൃദ്ധ വെറുതേ പറഞ്ഞു.

നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ വൃദ്ധൻ അതുകൊണ്ട് ഒന്നാന്തരമൊരു മഞ്ഞു കുട്ടിയെ നിർമിച്ചു. കൊച്ചുകണ്ണുകളും ഇളംകവിയും ചെഞ്ചുണ്ടും നീണ്ട മുടിയുമെല്ലാമുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടി.

'ഹായ്!'

വൃദ്ധ അന്തംവിട്ടു നിന്നു.

'എന്നാലേ എന്റെ മഞ്ഞുകുട്ടി, ഒന്നെഴുന്നേറ്റു വന്നേ!'

വൃദ്ധൻ സ്നേഹത്തോടെ വിളിച്ചു.

അടുത്ത നിമിഷം ഒരർത്ഥം സംഭവിച്ചു. ആ മഞ്ഞുരൂപം ജീവനുള്ള പെൺകുട്ടിയായി മാറി!

വൃദ്ധനും വൃദ്ധയ്ക്കും സ്വന്തം കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാനായില്ല. അവർ തൊണ്ടയിടി വിളിച്ചു:

'പൊന്നുമോളേ!'

അവളും പുത്തിരി കത്തുംപോലെ ഓടിവന്ന് വൃദ്ധനെയും വൃദ്ധയെയും കെട്ടിപ്പിടിച്ച് പറഞ്ഞു:

'അച്ഛാ, അമ്മേ...'

സ്വർഗം കിട്ടിയ നിർവൃതിയായിരുന്നു അവർക്കപ്പോൾ.

അവരവൾക്ക് മഞ്ഞുകുട്ടിയെന്ന് അർഥം വരുന്ന സ്നെഗുരുഷ്ക എന്നു പേരിട്ടു. അവൾ വന്നതോടെ ആ വീട് സജീവമായി. വീടിന്റെ ഓരോ മൂക്കിലും മൂലയിലും അവൾ നിറഞ്ഞുനിന്നു. അവൾക്ക് പുത്തൻ കുപ്പായങ്ങൾ തുന്നിക്കൊടുക്കുന്നതിലും അവർ മത്സരിച്ചു. രുചികരമായ ഭക്ഷണങ്ങൾകൊണ്ട് അവരവളെ വീർപ്പുമുട്ടിച്ചു. അവരുടെ ഏതാഗ്രഹങ്ങളും സാധിച്ചുകൊടുക്കാനും അവർ തയ്യാറായി. അങ്ങനെ അതിസുന്ദരിയും മിടുക്കിയുമായി അവൾ വളർന്നുവന്നു. അയൽക്കാരായ കുട്ടികളോടൊപ്പം കളിക്കാനും അവൾ സമയം കണ്ടെത്തി.

എന്നാൽ, ആ സന്തോഷം അധികം നീണ്ടുനിന്നില്ല. തണുപ്പുകാലത്തിന്റെ അവസാനനാളുകളായിരുന്നു അത്. ഭൂമി ചെറുതായി ചൂടാകാൻ തുടങ്ങി. സൂര്യരശ്മികൾ അവിടവിടെ കാണാനായി. മഞ്ഞുപാറകൾ അലിഞ്ഞുതുടങ്ങി. അതോടെ മഞ്ഞുകുട്ടിയുടെ മുഖം വാടി. അവൾക്ക് പഴയ പ്രസരിപ്പ് നഷ്ടപ്പെട്ടു. കുട്ടുകാരോടും വൃദ്ധന്മാരിലുമൊക്കെ അവൾ അധികമൊന്നും സംസാരിക്കാതായി. അന്നു രാത്രി അവൾ മറ്റു കുട്ടികൾക്കൊപ്പം കുറച്ചുകലെയുള്ള കാട്ടിൽ പൂക്കൾ പരിക്കാൻ പോയി. നേരം ഇരുട്ടിയതും കുട്ടികൾ ഉണക്കവിറകുകൾ കുട്ടിയിട്ട്

കത്തിച്ച് അതിനു മുകളിലൂടെ ചാടിക്കളിക്കാൻ തുടങ്ങി. വസന്തവും കഴിഞ്ഞ് വേനൽക്കാലത്തിന്റെ വരവായിരുന്നു അത്.

‘എന്താ മഞ്ഞുകൂട്ടി, നീ ഞങ്ങളോടൊപ്പം കളിക്കാൻ വരുന്നില്ലേ?’

മറ്റു കുട്ടികൾ വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല. ഞാൻ വരുന്നില്ല,’ അവൾ ക്ഷീണത്തോടെ പറഞ്ഞു.

എന്നാൽ കുട്ടികൾ അതു സമ്മതിച്ചില്ല. അവർ അവളെ പിടിച്ചുവലിച്ച് തീയുടെ അടുത്തേക്കിട്ടു.

പാവം മഞ്ഞുകൂട്ടി!

ആ ചുടിയിൽ അവളുടെ ദേഹം ഉരുകിയുരുകി...

ഒടുവിൽ ശേഷിച്ചത് അവളുടെ രൂപമുള്ള ഒരു വെള്ള മോലം മാത്രം. അതങ്ങനെ നീലാകാശത്തിലൂടെ ഒഴുകിയൊഴുകി!

രണ്ടാമത്തെ കഥ, സ്നെഗുരുഷ്കയുടെ പ്രണയവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുള്ളതാണ്. ഈ ഇതിവൃത്തമുള്ള നൃത്തനാടകങ്ങളും ചിത്രീകരണങ്ങളും റഷ്യയിൽ ഏറെ പ്രശസ്തമാണ്.

ഒരിക്കൽ മഞ്ഞുകൂട്ടി ഗ്രാമങ്ങളിലൂടെ അലഞ്ഞുനടക്കവേ, പ്രണയ സല്ലാപങ്ങളിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്ന മിസ്ഗിർ എന്നും കൗപാവ എന്നും പേരായ യുവ കമിതാക്കളെ കണ്ടു. അതിസുന്ദരനായ മിസ്ഗിറിനെ അവൾക്ക് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ ഇഷ്ടമായി. സ്ഥലകാലബോധം മറന്ന് അവൾ ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ചു:

‘അതിശയകരംതന്നെ ഈ സൗന്ദര്യം! എനിക്കീ ജീവിതത്തിൽ ഈ യുവസുന്ദരനെത്തന്നെ ഭർത്താവായി കിട്ടണം. അല്ലാത്തപക്ഷം എന്റെ ജീവിതംതന്നെ വ്യർഥമായിത്തീരും.’

എന്നാൽ പ്രണയിനിയുടെ മുന്നിൽവെച്ച് തന്റെ ആഗ്രഹം തുറന്നുപറയാനുള്ള ധൈര്യം മഞ്ഞുകൂട്ടിക്കുണ്ടായില്ല. അവൾ ക്ഷമയോടെ കാത്തിരുന്നു. അവർ ഗ്രാമത്തിലേക്കു മടങ്ങിയപ്പോൾ അവരറിയാതെ അവളും പിന്തുടർന്നു. എന്നാൽ, വഴിമധ്യേ അവരെ കാണാതായി! മഞ്ഞുകൂട്ടിക്ക് സങ്കടം സഹിക്കാനായില്ല. അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. എങ്കിലും അവൾ പ്രതീക്ഷ കൈവിട്ടില്ല. സകലചരാചരങ്ങളോടും തന്റെ പ്രിയതമനെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിച്ച് അവൾ അസ്വസ്ഥതയോടെ അലഞ്ഞുനടന്നു. ആർക്കും അവളെ സമാധാനിപ്പിക്കുന്ന ഉത്തരം നൽകാനായില്ല.

വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം അവൾ യാദൃച്ഛികമായി മിസ്ഗിറിനെ കണ്ടെത്തി. ആ പുനഃസമാഗമത്തിന്റെ ആനന്ദം എത്രത്തോളമെന്ന് പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ അവൾക്കായില്ല. പക്ഷേ, മിസ്ഗിർ അവളുടെ പ്രേമാധിക്യം

മനസാ വാചാ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ലല്ലോ. അവൾ തന്റെ ഹൃദയാഭിലാഷം മിസ്ഗിറിനെ അറിയിച്ചു. എന്നാൽ, അപ്പോഴേക്കും ഏറെ വൈകിപ്പോയിരുന്നു. മിസ്ഗിറിന്റെയും കൗപാവയുടെയും വിവാഹം അതിനകം നടന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു!

ആ ആഘാതം അവൾക്ക് താങ്ങാനായില്ല. തന്റെ സങ്കല്പഗോപുരം ഒന്നാകെ തകർന്നടിഞ്ഞത് അവളെ തകർത്തു. അവൾ മിസ്ഗിറിന്റെ കൈകളിലേക്ക് ബോധശൂന്യയായി വീണു. ഉള്ളിലെ സ്നേഹത്തിന്റെ ചുടിയിൽ അവൾ തന്റെ പ്രാണനാഥന്റെ കൈകളിൽ കിടന്നുതന്നെ ഉരുകിത്തീർന്നു!

സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ പ്രചരിക്കുന്ന നൃത്തനാടകങ്ങളിൽ തുലോം വ്യത്യസ്തമാണ് ഈ കഥ. അതിൽ പതിനാറുകാരിയാണ് സ്നെഗുരുഷ്ക. മിസ്ഗിറിനോട് തന്റെ അനുരാഗം തുറന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ കൗപാവയെ ഉപേക്ഷിച്ച് മഞ്ഞുകൂട്ടിയെ സ്വീകരിക്കുകയാണ് അവിടെ. എന്നാൽ, വിധി അവിടെയും അവർക്കെതിരായിരുന്നു. അബദ്ധവശാൽ മിസ്ഗിറിനൊപ്പം നടക്കാനിറങ്ങിയ അവൾക്കുമേൽ സൂര്യകിരണങ്ങൾ പതിക്കുകയും ഉരുകിയില്ലാതാവുകയുമാണ് അവിടെ സംഭവിക്കുന്നത്.

(ഇതിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ എ. ഓസ്തേവ്സ്കിയുടെ നാടകത്തെ അധികരിച്ച് പുനരാഖ്യാനം ചെയ്തതാണ്. മറ്റു ഭാഗങ്ങൾ റഷ്യയിൽ പ്രചാരത്തിലുള്ള നാടോടിക്കഥകളിലുള്ളതാണ്. സ്നെഗുരുഷ്കയുടെ മറ്റു ചില കഥകൾക്കുടി ഈ സമാഹാരത്തിലുണ്ട്. 1994-ൽ അവളുടെ ചിത്രം ആലേഖനം ചെയ്ത തപാൽസ്റ്റാമ്പും റഷ്യ പുറത്തിറക്കി.)

കാറ്റുരാജാവും മൂന്നു പെൺകുട്ടികളും

വളരെ മുൻപ് സോവിയറ്റിൽ പരമദരിദ്രനായ ഒരാൾ ജീവിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ നേരത്തേ മരിച്ചുപോയതിനാൽ മൂന്നു പെൺമക്കളെയും സംരക്ഷിക്കേണ്ട ചുമതല അദ്ദേഹം ഏറ്റെടുത്തു. സ്വന്തമായി ഒരു വീടുപോലും അവർക്കില്ലായിരുന്നു. പുറംപോക്കിലൊരിടത്ത് തോലുകൊണ്ടൊരു കുടാരം പണിത് അവിടെയാണ് അവർ കഴിഞ്ഞുവന്നത്. പെൺമക്കൾ വളർന്ന് യൗവനാവസ്ഥയിലെത്തിയതും അദ്ദേഹം വൃദ്ധനായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. മക്കളിൽ ഇളയവളായിരുന്നു കൂടുതൽ സമർഥ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവളോട് വൃദ്ധന് സ്നേഹക്കൂടുതലുണ്ടായി.

തണുപ്പുകാലത്താണ് അവരുടെ ജീവിതം കൂടുതൽ ദുസ്സഹമായത്. തണുത്ത കാറ്റ് കുടാരത്തിലെ ദ്വാരങ്ങളിലൂടെ അടിച്ചുകയറുമ്പോൾ ദേഹം തണുത്തു മരവിക്കും. വൃദ്ധനോ മക്കൾക്കോ കീറിപ്പറിഞ്ഞ കമ്പിളിക്കുപ്പിടങ്ങൾ മാത്രമാണ് തണുപ്പിനെ നേരിടാനുണ്ടായിരുന്നത്. അവ പുതച്ച്, കുടാരത്തിനകത്ത് കുമിറുകൾക്കിടയിൽ തീ കായുകയായിരുന്നു.

അവരുടെ പതിവ്.

അങ്ങനെയിരിക്കേ ഒരു തണുപ്പുകാലത്ത് ശക്തമായ മഞ്ഞുകാറ്റ് വീശാൻ തുടങ്ങി. അത് ഗ്രാമീണരെല്ലാം വിഷമിപ്പിച്ചു. വലിയ വീടുകളിൽ കഴിഞ്ഞവർക്കുപോലും തണുപ്പ് അസഹ്യമായി. അപ്പോൾപ്പിന്നെ വൃദ്ധന്റെയും മക്കളുടെയും കാര്യം പറയാനുണ്ടോ? തണുത്ത കാറ്റ് നിർത്താതെ വീശിയത് മൂന്നുനാലു ദിവസത്തോളം തുടർന്നു.

‘അച്ഛാ, ഇതിങ്ങനെ തുടർന്നാൽ നമ്മളെല്ലാം തണുത്തു മരവിച്ച് ചത്തുപോകും!’

പെൺമക്കൾ ഭയത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘മക്കളേ, ഇക്കാലത്ത് ഇങ്ങനെയൊരു മഞ്ഞുകാറ്റ് പതിവുള്ളതല്ല. കാറ്റുരാജാവിന്റെ കോപമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല ഇത്. മനുഷ്യർക്കിടയിൽ നിന്നൊരു ഭാര്യയെ വേണമെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മോഹം. ആ മോഹം സാധിക്കാത്തതിന്റെ കോപമാവണം ഇത്. ഈ ദുഃസ്ഥിതിയിൽ നിന്ന് നമ്മൾ രക്ഷപ്പെടണമെങ്കിൽ അദ്ദേഹം വിചാരിക്കണം,’ വൃദ്ധൻ ഒന്നു നിർത്തി മുത്ത മകളോട് പറഞ്ഞു.

‘നീ കാറ്റുരാജാവിന്റെ അടുത്തു ചെന്ന് മഞ്ഞുകാറ്റടിക്കുന്നത് നിർത്താൻ അപേക്ഷിക്കണം. ഇല്ലെങ്കിൽ നമ്മളടക്കമുള്ള നിരപരാധികളായ മനുഷ്യരെല്ലാവരും മരിച്ചുപോകുമെന്ന് പറയണം.’

‘പക്ഷേ, ഞാനെങ്ങനെ കാറ്റുരാജാവിന്റെ അടുത്തു പോകും? ഞാനദ്ദേഹത്തെ ഒരിക്കൽപ്പോലും കണ്ടിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം എവിടെയാണുള്ളതെന്നുപോലും അറിയില്ല. അതുകൊണ്ട് മറ്റാരെയെങ്കിലും അയയ്ക്കുന്നതാണ് നല്ലത്.’

മുത്ത മകൾ ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ നോക്കി.

‘അതൊന്നും സാരമില്ല മോളേ. കാറ്റുരാജാവിനെ കാണാനുള്ള വഴി ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം. ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കണം. മഞ്ഞിനു മുകളിലൂടെ തെന്നിനിങ്ങുന്ന വണ്ടി പുറത്തുണ്ട്. അത് ഉന്തി കാറ്റിനു നേരെ വിടണം. നീ ആ വണ്ടിയെ പിന്തുടരുക. പക്ഷേ, ചില കാര്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കണം. യാത്രയ്ക്കിടെ മഞ്ഞുകാറ്റേറ്റ് നിന്റെ രോമക്കുപ്പായത്തിന്റെ ചരട് അഴിഞ്ഞുപോവുകയും ചെയ്യുപ്പിൽ മഞ്ഞുകുപ്പിടങ്ങൾ കയറുകയും ചെയ്യും. നീയതൊന്നും കാര്യമാക്കരുത്. കുറെ ദൂരം ഓടി വണ്ടി ഒരു കുന്നിന്റെ താഴ്വാരത്തിൽ നില്ക്കും. നീയാ മല കയറി മുകളിലെത്തിയിട്ടേ ചരടു കെട്ടുകയോ ചെയ്യുപ്പിലെ മഞ്ഞുകുപ്പിടങ്ങൾ കളയുകയോ ഒക്കെ ചെയ്യാവൂ. നിന്റെയടുത്തു വരുന്ന മഞ്ഞെക്കിളിയോട് സ്നേഹത്തോടെ വേണം പെരുമാറാൻ. അവിടെനിന്നും വണ്ടിയിൽ കയറി കുന്നിന്റെ മറുപുറത്തെത്തും.

അതാണ് കാറ്റുരാജാവിന്റെ വീട്. അവിടെയുള്ള യാതൊന്നും തൊടരുത്. അദ്ദേഹത്തെ പരമാവധി അനുസരിക്കാൻ നോക്കണം. മഞ്ഞുകാറ് വീശുന്നതിൽ നിർത്തണമെന്നപേക്ഷിക്കാനാണ് നീ വന്നതെന്നേ അദ്ദേഹത്തോട് പറയാവൂ. വൃദ്ധൻ എല്ലാം വിശദീകരിച്ചുകൊടുത്തു.

മുത്ത മകൾ മനസ്സിലാമനസ്സോടെ വണ്ടി ഉന്തി അതിനു പുറകേ ഓടിപ്പോയി. ആ യാത്രയ്ക്കിടയിൽ അവളുടെ കുപ്പായത്തിന്റെ ചരടഴിയുകയും ചെരുപ്പിൽ മഞ്ഞു കയറുകയും ചെയ്തു. പിതാവിന്റെ വാക്കുകൾ അവഗണിച്ച് അവൾ ചരടു കെട്ടുകയും ചെരുപ്പിച്ച് മഞ്ഞ് കൂടത്തുകയ്യും ചെയ്ത് യാത്ര തുടർന്നു. കുന്നിന്റെ താഴ്വാരത്തിലെത്തി വണ്ടി നിന്നതും അവൾ മല കയറാൻ തുടങ്ങി. വണ്ടിയും അവൾക്ക് പുറകേയുണ്ടായിരുന്നു. മുകളിലെത്തിയതും ഒരു മഞ്ഞക്കിളി പറന്നുവന്ന് അവളുടെ തോളിലിരുന്നു. അവൾക്ക് കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു. അവളതിനെ ആട്ടിപ്പായിച്ചു. വണ്ടിയിൽ കയറി അവളൊരു വീടിനു മുന്നിലെത്തി.

അവിടെയെങ്ങും ആരെയും കാണാത്തതിനാൽ അവൾ രണ്ടും കല്പിച്ച് വീടിനകത്തു കയറി. അവിടെക്കണ്ട വേവിച്ച മാംസം ആരോടും ചോദിക്കാതെ തിന്നു. പെട്ടെന്ന് ഭൂമി കുലുങ്ങുന്നതുപോലെ ഒരു ശബ്ദം കേട്ടു. അവൾ തല ചെരിച്ച് അയാളെ നോക്കി. ഭീമാകാരനായ ഒരു സത്ത്വമായിരുന്നു അത്. എന്നാൽ, അയാളുടെ മുഖം മനുഷ്യരുടേതുപോലെ തന്നെയായിരുന്നു.

‘ഓഹും, നീയാരാൺ?’ ആ സത്ത്വം ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങളാരാണ്?’ അവൾ വിനയം വിടാതെ ചോദിച്ചു.

‘ഞാനാണ് കാറ്റുരാജാവ്. എന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ വീട്ടിൽക്കടന്നു നി ആരാൺ?’

കാറ്റുരാജാവിന് ദേഷ്യം വന്നു.

‘ഞാനൊരു പെൺകുട്ടിയാണ്. പിതാവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം കാറ്റുരാജാവിനെ കാണാൻ വന്നതാണ്,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

‘ആട്ടെ. എന്താണ് പിതാവ് നിന്നോടു പറഞ്ഞത്?’

‘എന്നെ വിവാഹം കഴിക്കണമെന്ന് അങ്ങയോട് പറയാൻ,’

അവൾ മനഃപൂർവ്വം നുണ പറഞ്ഞു.

‘ഓഹും, ശരി. നീയൊരു കാര്യം ചെയ്യ്. ഈ ഇറച്ചി നന്നായി വേവിച്ചുതാ. എനിക്ക് നല്ല വിശപ്പുണ്ട്.’

കാറ്റുരാജാവ് ഇലപ്പൊതിയിലെ ഇറച്ചി അവൾക്ക് കൊടുത്തു.

മുത്ത മകൾ വളരെ വേഗം അത് വേവിച്ചു. കാറ്റുരാജാവ് അത് രണ്ടായി ഭാഗിച്ചു. അതിലൊരു ഭാഗം ഒരു പിഞ്ഞാണത്തിലാക്കി മാറ്റിവെച്ചു. ബാക്കി

ഭാഗം വീണ്ടും രണ്ടായി പകുത്ത് ഓരോ ഭാഗം കാറ്റുരാജാവും പെൺകുട്ടിയും തിന്നു. മാറ്റിവെച്ച പിഞ്ഞാണം അവൾക്ക് കൊടുത്തിട്ട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘നീയിതുമായി പുറത്തു പോകണം. കുറച്ചുകലെയായി ഒരു കുടിൽ കാണാം. അവിടെയുള്ള വൃദ്ധയ്ക്ക് ഇതു കൊടുത്ത്, പാത്രം മടക്കി വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവരണം.’

അവൾ പിഞ്ഞാണവുമായി പുറത്തിറങ്ങി. നേരം പാതിരാത്രിയായതിനാൽ കണ്ണിൽ കുത്തിയാൽപ്പോലും അറിയാത്തത്ര ഇരുട്ടായിരുന്നു. പോരേങ്കിൽ ശക്തമായ തണുത്ത കാറ്റും. ഏതോ ഒരു വയസ്സിത്തള്ളയ്ക്ക് ഭക്ഷണം കൊടുക്കാൻവേണ്ടി ഇരുട്ടിൽ നടന്ന് കഷ്ടപ്പെടാനൊന്നും താനില്ലെന്ന് അവൾ മനസ്സിൽ കരുതി. അവളാ പിഞ്ഞാണത്തിലെ മാംസം കാട്ടിലേക്കെറിഞ്ഞ് പാത്രവുമായി തിരിച്ചെത്തി. മാംസം വൃദ്ധയ്ക്കുതന്നെ കൊടുത്തത് അവൾ നൂണ പറഞ്ഞു. കാറ്റുരാജാവ് അതു കേട്ട് മൗനം പാലിച്ചതേയുള്ളൂ. അനന്തരം അവരിരുവരും കിടന്നുറങ്ങി.

പിറ്റേന്നു രാവിലെ കുറെ തോൽ പെൺകുട്ടിക്ക് കൊടുത്ത് കാറ്റുരാജാവ് പുറത്തേക്ക് പോകാനൊരുങ്ങി. താൻ തിരിച്ചെത്തുമ്പോഴേക്കും അതുകൊണ്ട് കുപ്പായവും കൈയുറയും ചെരുപ്പും ഉണ്ടാക്കിവെക്കണമെന്ന് അവളോട് നിർദ്ദേശിച്ചു. കാറ്റുരാജാവ് പോയതും അവൾ തോൽക്കുപ്പായം ഉണ്ടാക്കാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ ഒരു കിഴവി വാതിൽക്കലെത്തി അവളോട് പറഞ്ഞു:

‘മോളേ, രണ്ടു ദിവസമായി എന്റെ കണ്ണിനൊരു അസ്വസ്ഥത. കണ്ണിലെന്തോ പോയെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. അതൊന്ന് എടുത്തുകൂട്ടാൻ സഹായിച്ചാൽ മോൾക്ക് പുണ്യം കിട്ടും.’

അതു കേട്ട് പെൺകുട്ടിക്ക് ദേഷ്യം വന്നു. അവൾ തന്റെ തയ്യൽസൂചി കിഴവിയുടെ കണ്ണിനു നേരെ നീട്ടി അലറി:

‘ങ്ഹും, കടന്നു പോയ്ക്കോളണം. ഇല്ലെങ്കിൽ തള്ളയുടെ രണ്ടു കണ്ണും ഞാൻ കുത്തിപ്പൊട്ടിക്കും!’

കിഴവി പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട് മടങ്ങിപ്പോയി.

അവൾ തോൽകൊണ്ട് വസ്ത്രവും കൈയുറയും ചെരുപ്പുമൊക്കെയുണ്ടാക്കി. എന്നാൽ അവയ്ക്കൊന്നും തീരേ ഭംഗിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവയുടെ പ്രതലം വല്ലാതെ പരുപരുത്തുമിരുന്നു.

നേരം ഇരുട്ടിയതും കാറ്റുരാജാവ് തിരിച്ചെത്തി. വന്നയുടൻ അദ്ദേഹം പെൺകുട്ടിയുടെ അടുത്തെത്തി വസ്ത്രം ആവശ്യപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം അത് അണിഞ്ഞുനോക്കി. ആ കുപ്പായം അദ്ദേഹത്തിന് ഒട്ടും പാകമായിരുന്നില്ല.

ചെരുപ്പും കൈയുറയും ആവശ്യത്തിൽക്കൂടുതൽ അയവുള്ളതായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് അവളോട് കലശലായ ദേഷ്യം തോന്നി. അവളുടെ കാലിൽ പിടിച്ച് ചുഴറ്റി ഒരേറുകൊടുത്തു. അദ്ദേഹം. മഞ്ഞുമലയിൽച്ചെന്നു വീണ പെൺകുട്ടിയുടെ കഥ അതോടെ കഴിഞ്ഞു!

കാറ്റുരാജാവിനെ തേടിപ്പോയ മുത്ത മകൾ തിരിച്ചെത്തുകയോ മഞ്ഞു കാറ്റ് നീല്ക്കുകയോ ചെയ്യാത്തതിനാൽ വൃദ്ധൻ പരിഭ്രാന്തനായി. മകൾ തന്റെ വാക്കുകൾ അവഗണിച്ചെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ വൃദ്ധൻ രണ്ടാമത്തെ മകളെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘മോളേ, നിന്റെ ജ്യേഷ്ഠത്തി എന്ന് ധിക്കരിച്ചു. കാറ്റുരാജാവിന്റെ കോപം തീർക്കാൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഇനി നീയാണ് എന്റെ പ്രതീക്ഷ. ഞാൻ പറയുന്നതുപോലെ ചെയ്ത് നീയെങ്കിലും പാവം ഗ്രാമീണരെ രക്ഷിക്കണം.’

മുത്ത മകളോടു പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹം ആവർത്തിച്ചു. അതെല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കുന്നതായി അവൾ നടിച്ചു. പിന്നെ യാത്രയ്ക്ക് തയ്യാറെടുത്തു.

രണ്ടാമത്തെ മകളും വണ്ടിക്കു പുറകേയോടി. കുപ്പായത്തിന്റെ കെട്ടഴിഞ്ഞപ്പോഴും ചെരുപ്പിൽ മഞ്ഞു കയറിയപ്പോഴും അവൾ പിതാവിന്റെ മുന്നറിയിപ്പ് മറന്നു. കുപ്പായച്ചരട് കെട്ടിയും ചെരുപ്പഴിച്ച് മഞ്ഞ് കൂടത്തുകളഞ്ഞും അവൾ യാത്ര തുടർന്നു. കൂന്നു കയറി മുകളിലെത്തിയപ്പോൾ മഞ്ഞെങ്കിളി പാറിവന്ന് അവളുടെ തോളിലിരുന്നു. അവൾ ദേഷ്യപ്പെട്ട് അതിനെ ഓടിച്ചു. പിന്നെ, വണ്ടിയിൽക്കയറി കുന്നിറങ്ങി കാറ്റുരാജാവിന്റെ വീട്ടിലെത്തി. പുറത്താരെയും കാണാതിരുന്നതിനാൽ അവൾ അകത്തു കയറി. അവിടെനിന്നും അനുവാദം കൂടാതെ ഒന്നും എടുക്കരുതെന്ന പിതാവിന്റെ മുന്നറിയിപ്പു മറന്ന് അവൾ വേവിച്ച ഇറച്ചി കഴിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും ഭീമാകാരനായ കാറ്റുരാജാവ് അവിടെയെത്തി അവളെ ചോദ്യം ചെയ്തു. പിതാവിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം കാറ്റുരാജാവിന്റെ ഭാര്യ യാകാൻ എത്തിയതാണ് താനെന്ന് അവൾ കളവു പറഞ്ഞു.

കാറ്റുരാജാവ് ഇലയിൽ പൊതിഞ്ഞുകൊണ്ടുവന്ന ഇറച്ചി വേവിക്കാനായി അവൾക്കു കൊടുത്തു. അവളത് അനുസരിച്ചു. കാറ്റുരാജാവ് ആദ്യം അതിനെ രണ്ടായും പിന്നെ അതിലൊരു ഭാഗത്തെ വീണ്ടും രണ്ടായും ഭാഗിച്ചു. അത് കഴിച്ചുകഴിഞ്ഞശേഷം കാറ്റുരാജാവ് പാതിയിറച്ചി അടുത്ത വീട്ടിലെ വൃദ്ധയ്ക്കു നൽകാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. അവളുമായി പുറത്തിറങ്ങി. എന്നാൽ, ഇരുട്ടിൽ തണുപ്പേറ്റു നടക്കാനുള്ള മടിമൂലം അവൾ ഇറച്ചി കൂടത്തുകളഞ്ഞ് പിഞ്ഞാണവുമായി തിരിച്ചെത്തി. അതു കണ്ട് കാറ്റു

രാജാവ് മൗനംപാലിച്ചു.

പിറ്റേന്ന് രാവിലെ കാറ്റുരാജാവ് വലിയൊരു തോൽ രണ്ടാമത്തെ പെൺകുട്ടിക്കു നൽകി, അതുകൊണ്ട് കുപ്പായവും കൈയുറയും ചെരുപ്പും നിർമ്മിക്കാൻ നിർദ്ദേശിച്ച് പുറത്തേക്കു പോയി. അപ്പോൾ ഒരു വൃദ്ധ കണ്ണിൽ അസ്വസ്ഥതയോടെ അവിടെയെത്തി, അവളുടെ സഹായം അഭ്യർഥിച്ചു. അവൾ വൃദ്ധയോട് കയർക്കുകയും അവരെ ശകാരിച്ച് പറഞ്ഞയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. വൈകുന്നേരമായപ്പോഴേക്കും കാറ്റുരാജാവ് തിരിച്ചെത്തി. അവൾ തിരക്കിട്ട് നിർമ്മിച്ച കുപ്പായത്തിനും കൈയുറക്കും ചെരുപ്പിനുമൊന്നും ഒട്ടും മയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. രാജാവ് അതു വാങ്ങി ധരിച്ചുനോക്കി. ഒന്നുംതന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു പാകമായില്ല. ക്ഷുഭിതനായ കാറ്റുരാജാവ് രണ്ടാമത്തെ പെൺകുട്ടിയെ തൂക്കിയെടുത്ത് മഞ്ഞിലേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞു. അതോടെ അവളുടെ കഥയും കഴിഞ്ഞു!

രണ്ടാമത്തെ മകൾ കാറ്റുരാജാവിനെ തേടിപ്പോയി ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും മഞ്ഞുകാറ് നിലയ്ക്കാതിരുന്നത് വൃദ്ധന്റെ പരിഭ്രമം ഇരട്ടിയാക്കി. രണ്ടാമത്തെ മകളും തന്നെ അനുസരിച്ചില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ അദ്ദേഹം ഇളയ മകളെ വിളിച്ചുവരുത്തി.

‘മോളേ, പ്രായവും വിവേകവും തമ്മിൽ ബന്ധമുണ്ടാകുമെന്നു കരുതിയാണ് ഞാൻ നിന്റെ ജ്യേഷ്ഠത്തിനൊരേ ആദ്യം കാറ്റുരാജാവിന്റെ അടുത്തേക്കയച്ചത്. എന്നാൽ, അതു തെറ്റിപ്പോയി. എന്റെ രണ്ടു മക്കളെയും എനിക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടു. എന്നാലും, പിന്തിരിയാൻ ഞാൻ ഒരുകമല്ല. നീ വിചാരിച്ചാൽ കാറ്റുരാജാവിനെ സമാധാനിപ്പിച്ച് മഞ്ഞുകാറ് അവസാനിപ്പിക്കാനും നിരപരാധികളായ ഗ്രാമീണരെ രക്ഷിക്കാനും കഴിയും,’ വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

‘അതിനെന്താ? ഞാനിപ്പോൾത്തന്നെ പുറപ്പെടാം, അച്ഛാ.’

അവൾ രോമക്കുപ്പായം എടുത്തണിഞ്ഞു. ജ്യേഷ്ഠത്തിനോട് പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളടക്കം അവൾക്ക് മനഃപാഠമായിരുന്നു. എങ്കിലും വൃദ്ധൻ പ്രധാന കാര്യങ്ങൾ അവളെ ഒന്നുകൂടി ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

‘യാത്രയ്ക്കിടയിൽ കുപ്പായച്ചരടഴിഞ്ഞാലും ചെരുപ്പിൽ മഞ്ഞുകണങ്ങൾ കയറിയാലും അതെടുത്തു കളയുന്നതും ചരടു കെട്ടുന്നതും കുന്നിൻമുകളിൽ ചെന്നിട്ടേ ആകാവൂ. കുന്നിൻമുകളിൽ നിന്റെ തോളിലിരിക്കുന്ന മഞ്ഞെങ്കിളിയെ ചങ്ങാതിയാക്കണം. കാറ്റുരാജാവിന്റെ വീട്ടിൽ നിന്ന് ഒന്നും അനുവാദം കൂടാതെ എടുക്കരുത്. അദ്ദേഹം പറയുന്നതെല്ലാം അതേപടി അനുസരിക്കണം. നീ വന്നത് മഞ്ഞുവീഴ്ച അവസാനിപ്പിക്കാനാണെന്നു മാത്രമേ പറയാവൂ.’

‘ശരി, അച്ഛാ.’

ഇളയ മകൾ ചെരുപ്പും കൈയുറയുമിട്ട് യാത്ര പറഞ്ഞു. വൃദ്ധന്റെ മുഖത്ത് പ്രതീക്ഷയുടെ വെള്ളിവെളിച്ചം പ്രകടമായി.

അവൾ പുറത്തെത്തി വണ്ടി മഞ്ഞിൽവെച്ച് തള്ളിനീക്കി. രോമക്കുപ്പായവും കൈയുറയും ചെരുപ്പും ധരിച്ച അവൾ അതിനു പുറകേ ഓടി. കഠിനമായ തണുപ്പുകാറ്റ് അപ്പോഴും വീശിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവളുടെ ദേഹം തണുത്തു വിറച്ചു. കാറ്റേറ്റ് അവളുടെ കുപ്പായച്ചരടഴിഞ്ഞു. അതോടെ തണുപ്പിന് ശക്തി കൂടി. പിതാവിന്റെ നിർദ്ദേശം ഓർമ്മ വന്നപ്പോൾ ആ ചരട് കെട്ടാൻ നിന്നില്ല. അവളുടെ ചെരുപ്പിനുള്ളിൽ മഞ്ഞുതരികൾ കയറിയെങ്കിലും അതു കൂടഞ്ഞുകൂളാനും തയ്യാറായില്ല.

വണ്ടി കുന്നിന്റെ താഴ്വരയിൽ ചെന്നുനിന്നു. പെൺകുട്ടി ആ കുന്ന് ഓടിക്കയറി. മുകളിലെത്തിയശേഷം അവൾ കുപ്പായച്ചരട് കെട്ടുകയും ചെരുപ്പിലെ മഞ്ഞ് കളയുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ഒരു മഞ്ഞെങ്കിളി പറന്ന് അവളുടെ ചുമലിൽ വന്നിരുന്നു. മഞ്ഞെങ്കിളിയെപ്പറ്റി പിതാവ് പറഞ്ഞത് അവൾക്ക് ഓർമ്മ വന്നു. അവളതിനെ സ്നേഹപൂർവ്വം തലോടി. കിളി ചിലച്ചുകൊണ്ട് പറന്നു. അവളാകട്ടെ, വണ്ടിയിൽ കയറി കുന്നിറങ്ങി കാറ്റുരാജാവിന്റെ വീട്ടുമുറ്റത്തെത്തി. ഭീമാകാരനായ കാറ്റുരാജാവ് വീട്ടിനു മുന്നിൽത്തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. അവളെ കണ്ടതും അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

‘നീയാരാൻ? എന്തിനിവിടെ വന്നു?’

‘കാറ്റുരാജാവേ, നമസ്കാരം! ഞാൻ കുറെ ദൂരെനിന്നു വരികയാണ്. അങ്ങയെ വന്നുകാണാൻ പിതാവ് നിർദ്ദേശിച്ചതാണ്. ശക്തമായ മഞ്ഞുകാറ്റുമൂലം ഗ്രാമീണരെല്ലാം വിഷമിക്കുകയാണ്. അതു നിർത്തണമെന്ന് അങ്ങയോട് അഭ്യർഥിക്കുവാനാണ് ഞാൻ വന്നത്,’ കാറ്റുരാജാവിനെ വണങ്ങി പെൺകുട്ടി പറഞ്ഞു.

അവളുടെ വിനയവും സൗന്ദര്യവുമെല്ലാം ഇഷ്ടപ്പെട്ട കാറ്റുരാജാവ് കുറച്ചു മാംസം നൽകി അത് വേവിക്കാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. അവൾ അടുക്കളയിൽച്ചെന്ന് മാംസം വേവിച്ച് രാജാവിനു മുന്നിലെത്തിച്ചു. രാജാവ് ആദ്യം രണ്ടായും അതിലൊരു ഭാഗം വീണ്ടും രണ്ടായും ഭാഗിച്ചു. ചെറുഭാഗങ്ങൾ അവരിരുവരും കഴിച്ചു. വലിയ ഭാഗം പിഞ്ഞാണത്തിലാക്കി അവൾക്കു കൊടുത്തിട്ടു പറഞ്ഞു:

‘നീയീ മാംസം കുറച്ചുകലെയുള്ള കുടിലിലെ വൃദ്ധയ്ക്ക് കൊടുക്ക്, അവർ തരുന്ന സമ്മാനവും വാങ്ങി തിരിച്ചുവരണം.’

അവൾ പിഞ്ഞാണങ്ങളുമായി വീടിനു പുറത്തിറങ്ങി. കുരിരുട്ടും

തണുത്ത കാറ്റും അവളെ വലച്ചു. ആ ഇരുട്ടിൽ വൃദ്ധയുടെ കൂടിൽ എങ്ങനെ കണ്ടെത്തുമെന്നറിയാതെ അവൾ വിഷമിച്ചു. അപ്പോൾ മഞ്ഞക്കിളി അവളുടെ സഹായത്തിനെത്തി.

‘നീ പേടിക്കണ്ട. വൃദ്ധയുടെ കൂടാരത്തിലേക്കുള്ള വഴി ഞാൻ കാട്ടിത്തരാം. എന്റെ പുറകേ വന്നാൽ മതി.’

അവൾക്ക് സന്തോഷമായി. മഞ്ഞക്കിളിക്കു പുറകേ നടന്ന് അവൾ കുറച്ചു നേരംകൊണ്ട് വൃദ്ധയുടെ കൂടാരത്തിലെത്തി. ചുളിഞ്ഞതെങ്കിലും ഐശ്വര്യമുള്ള മുഖമായിരുന്നു അവരുടേത്.

‘മോളേ, നീയാരാൻ?’ വൃദ്ധ ചോദിച്ചു.

‘അമ്മമ്മേ, ഞാൻ കുറെ ദൂരെയുള്ള ഗ്രാമത്തിലെ പിതാവിന്റെ ഇളയ മകളാണ്. കാറ്റുരാജാവ് അമ്മമ്മയ്ക്ക് നൽകാനായി തന്നെച്ച ഇറച്ചിയാണിത്.’

അവൾ പിഞ്ഞാണം അവർക്കു നീട്ടി.

വൃദ്ധ അതും വാങ്ങി അകത്തു പോയി. ഇറച്ചി തിന്നശേഷം പിഞ്ഞാണത്തിൽ ഒരു പൊതി വെച്ച് അതവൾക്കു തിരിച്ചുകൊടുത്തു. ആ പൊതിയിൽ എന്താണെന്ന് അവൾ നോക്കിയതേയില്ല. അവൾ വേഗം കാറ്റുരാജാവിന്റെ വീട്ടിലേക്ക് നടന്നു. മടക്കയാത്രയിലും മഞ്ഞക്കിളി അവൾക്കു വഴികാട്ടിയായി.

‘കാറ്റുരാജാവേ, അങ്ങു പറഞ്ഞതുപോലെ ഞാനാ അമ്മമ്മയ്ക്ക് മാംസം കൊടുത്തു. പകരം അവരൊരു പൊതി തന്നെച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, അതിലെന്താണെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.’

അവളാ പിഞ്ഞാണവും പൊതിയും രാജാവിനു കൊടുത്തു. അദ്ദേഹം ആ പൊതി അഴിച്ചുനോക്കി.

ചില പണിയായുധങ്ങളായിരുന്നു അതിൽ. തുകൽ തുന്നാനുള്ളതും മിനുക്കാനുള്ളതുമായ ചില ഉപകരണങ്ങൾ. രാജാവ് അത് അവൾക്കു തന്നെ കൊടുത്തു.

അനന്തരം അവർ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു.

പിറ്റേന്നു രാവിലെ കാറ്റുരാജാവ് അവൾക്കു വലിയൊരു തോൽ കൊടുത്തിട്ടു പറഞ്ഞു.

‘ഞാനെന്നു പുറത്തു പോവുകയാണ്. തിരിച്ചുവരുമ്പോഴേക്കും ഇതു കൊണ്ട് നല്ലൊരു രോമക്കുപ്പായവും കൈയുറകളും ചെരുപ്പും തുന്നിവെക്കണം.’

കാറ്റുരാജാവ് പോയതും അവൾ തുന്നൽപ്പണി തുടങ്ങി. രാജാവ് തിരിച്ചെത്തുമ്പോഴേക്കും തനിക്ക് പണി പൂർത്തീകരിക്കാനാവുമോ എന്ന

ആശങ്ക അവൾക്കുണ്ടായി. അപ്പോൾ തലേന്നു കണ്ട വൃദ്ധ കണ്ണു തിരുമ്മിക്കൊണ്ട് അങ്ങോട്ടു വന്നു.

‘അമ്മമ്മേ, അമ്മമ്മയുടെ കണ്ണിനെന്തു പറ്റി?’

അവൾ ഓടിച്ചെന്നു.

‘അറിയില്ല മോളേ, കണ്ണിനു വല്ലാത്ത വേദന. എന്തോ കരടു പോയതാവും. നീയൊന്നു നോക്കുമോ?’

വൃദ്ധ അഭ്യർഥിച്ചു.

അവൾ അവരുടെ കണ്ണുകളിലേക്ക് സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച അദ്ഭുതാവഹമായിരുന്നു. അവളുടെ മുഖത്ത് അദ്ഭുതം പ്രകടമായി. വൃദ്ധയുടെ വലതുകണ്ണിൽ ഒരു കൊച്ചുപെൺകുട്ടി ഇരിക്കുന്നു. പെട്ടെന്നത് വലതുചെവിയിലേക്കു മാറി. അവൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘അമ്മമ്മേ, ദാ അവിടെയൊരു പെൺകുട്ടി!’

‘മോളേ, അതു നിന്റെ കൂട്ടുകാരിയാണ്. ഇറങ്ങിവരാൻ പറയൂ.’

വൃദ്ധ പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് പെൺകുട്ടിയെ വിളിച്ചിറക്കി. അവൾ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് വളരെ വേഗം തോൽ മുറിച്ച്, മിനുക്കി, തയ്ച്ചെടുത്തു. അവൾക്കു പുറകേ അതേപോലുള്ള മൂന്നു പെൺകുട്ടികളും പുറത്തിറങ്ങി അവരെ സഹായിച്ചു. വൃദ്ധ കൊടുത്ത പണിയായുധങ്ങൾ അവരുടെ ജോലി എളുപ്പമാക്കി.

കുറഞ്ഞ സമയംകൊണ്ട് ജോലി തീർന്ന് പെൺകുട്ടികൾ വൃദ്ധയുടെ കണ്ണിലും കാതിലും കയറിയിരുന്നു. അവളെ അനുഗ്രഹിച്ച് വൃദ്ധ സ്ഥലം വിട്ടു.

അപ്പോഴേക്കും കാറ്റുരാജാവ് അവിടെയെത്തി. പെൺകുട്ടി തുന്നിയ വസ്ത്രങ്ങളും കൈയുറകളും ചെരുപ്പുമൊക്കെ അദ്ദേഹം ധരിച്ചുനോക്കി. അവ കൃത്യമായ അളവിലുള്ളതും മൃദുവുമായിരുന്നു.

‘മിടുക്കി! നീയാണ് എന്റെ ഭാര്യയാകേണ്ടവൾ. ഈ നിമിഷംതന്നെ മഞ്ഞുകാറ്റു നിർത്താൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞു. പിതാവിനെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന് നിനക്കിവിടെ താമസിക്കാം.’

കാറ്റുരാജാവ് അപ്പോൾത്തന്നെ അവളെ ഭാര്യയായി സ്വീകരിച്ചു. മഞ്ഞുകാറ് നിലച്ചതിനാൽ ഗ്രാമീണർ സന്തോഷത്തോടെ പുറത്തിറങ്ങി.

വൃദ്ധനും മകളും കാറ്റുരാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ ദീർഘകാലം കഴിഞ്ഞു.

(കൊതുരാ, കൊട്ടുരാ എന്നൊക്കെ കാറ്റുരാജാവിന്റെ പേര് വിവിധ പരിഭാഷകളിൽ കാണാം.)

വനഭൂതവും സുന്ദരിയും

വളരെ മുൻപാണ്, സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു കർഷകനും ഭാര്യയും താമസിച്ചിരുന്നു. വിവാഹാനന്തരം വളരെക്കാലത്തെ കാത്തിരിപ്പിനു ശേഷമാണ് അവർക്കൊരു പെൺകുഞ്ഞു പിറന്നത്. അവരവളെ പൊന്നുപോലെ വളർത്തി. എന്നിട്ടും ഒരു ദുരന്തം സംഭവിച്ചു. അവൾക്ക് പത്തോ പതിമൂന്നോ വയസ്സായപ്പോൾ ഒരുനാൾ ആരോടും പറയാതെ വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങിപ്പോയി. പുറംകാഴ്ചകൾ കാണുകയായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. മാതാപിതാക്കളോടു ചോദിച്ചാൽ അനുവാദം കിട്ടില്ലെന്ന് ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് അവൾ തനിയെ പോയത്. പലയിടത്തും അലഞ്ഞു നടന്ന് അവളൊരു കാട്ടിലെത്തി. കാടിന്റെ പച്ചപ്പും കിളികളുടെ മധുര സ്വരവും അവളെ വല്ലാതെ ആകർഷിച്ചു. അവയെ പിന്തുടർന്ന് അവൾ ഉൾക്കാട്ടിലേക്ക് നടന്നു. ദൗർഭാഗ്യമെന്നു പറയട്ടെ, അവിടെവെച്ച് അവൾക്ക് വഴി തെറ്റി.

ഈ സമയം, മകളെ കാണാതായെന്നറിഞ്ഞ് കർഷകനും ഭാര്യയും നെഞ്ചത്തടിച്ചു നിലവിളിച്ചു. അവർ ആ പരിസരങ്ങളിലെല്ലാം മകളെ അന്വേഷിച്ചു നടന്നു. ദിവസങ്ങൾ നീണ്ട തിരച്ചിലിനൊടുവിലും അവർക്ക്

മകളെപ്പറ്റി യാതൊരു വിവരവും അറിയാനായില്ല. മകൾക്കെന്തോ ആപത്തു പിണഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നവർക്ക് ബോധ്യമായി. കാലം ഏതു മുറിവുകളെയും മായ്ക്കുമെന്നാണല്ലോ. കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞതും മകളുടെ വിരഹം വരുത്തിവെച്ച കൊടുംദുഃഖത്തിൽനിന്നവർ കരകയറി.

ആ കഥ അവിടെ നിലക്കട്ടെ.

കർഷകദമ്പതികൾ താമസിച്ചിരുന്ന അതേ ഗ്രാമത്തിൽ ധീരനായ ഒരു വേട്ടക്കാരനും ജീവിച്ചിരുന്നു. അയാൾക്ക് സദാ കൂട്ടായി ഒരു വേട്ടനായയും. അയാൾ നിറതോക്കുമായി ഇടയ്ക്കിടെ കാടുകയറി നായാട്ടു നടത്തും. ഏതു വന്യമൃഗത്തെയും തെല്ലും പേടിക്കാതെ അയാൾ വേട്ടയാടിയിരുന്നു. ഗ്രാമത്തിലൂടെ നടക്കുന്നത്ര ലാഘവത്തിലാണ് അയാൾ ഉൾക്കാട്ടിലും നടക്കുക.

ഒരുനാൾ, തന്റെ വേട്ടനായുമൊത്ത് വേട്ടക്കാരൻ കാട്ടിലെത്തി. പെട്ടെന്ന് നായയുടെ രോമങ്ങൾ എഴുന്നു നിലക്കുന്നത് അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. നായ അപരിചിതമായ എന്തോ കണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നയാൾക്ക് വ്യക്തമായി. അയാൾ അങ്ങോട്ട് എത്തിനോക്കി. അവിടെ ഒരു ഗ്രാമീണൻ തന്റെ കാലിലെ ചെരിപ്പുകൾ തുടച്ചു വൃത്തിയാക്കുന്നതാണു കണ്ടത്. അയാൾ എന്താണ് ചെയ്യുന്നതെന്നറിയാൻ വേട്ടക്കാരൻ ഒളിഞ്ഞുനിന്നു. ചെറുപ്പ് വൃത്തിയാക്കാനുള്ള വെളിച്ചം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അയാൾ പല്ലുകടിച്ച് പറയുന്നതും വേട്ടക്കാരൻ കേട്ടു.

‘ഏത് ചന്ദ്രാ, ഞാനിവിടെ കഷ്ടപ്പെട്ട് ഒരു ജോലി ചെയ്യുന്നത് കണ്ടില്ലേ? മര്യാദയ്ക്ക് എനിക്കിത്തിരി നിലാവു തന്നുകൂടേ?’

അടുത്ത നിമിഷം വേട്ടക്കാരനെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അവിടെയെങ്ങും നിലാവ് പരന്നു. ഗ്രാമീണന്റെ മുഖത്ത് ചെറുപ്പമാണെങ്കിലും മുടി മുഴുവൻ നരച്ചിരിക്കുന്നത് അപ്പോഴാണ് വേട്ടക്കാരൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. വേട്ടക്കാരൻ ഗ്രാമീണന്റെ അടുത്തുചെന്ന് ചോദിച്ചു: ‘ചങ്ങാതീ, നിങ്ങൾ വളരെ ചെറുപ്പമാണല്ലോ? എന്നിട്ടും മുടി മുഴുവനും ഇത്ര വേഗം നരച്ചു പോയതെന്തേ?’

അയാൾ തലയുയർത്തി വേട്ടക്കാരനെ നോക്കി. പിന്നെ, പരുക്കൻ ശബ്ദത്തിൽ പറഞ്ഞു:

‘അതെ, ഞാൻ ചെറുപ്പമാണ്. എന്റെ മുടി നരച്ചതുമാണ്. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്കെന്താ? അതൊരുപക്ഷേ, ഞാൻ ഭൂതത്തിന്റെ മുതുമുത്തച്ഛനായതുകൊണ്ടാവും.’

പരസ്പരബന്ധമില്ലാത്ത ഈ സംസാരം കേട്ടപ്പോൾ അയാൾ കേവലം ഗ്രാമീണനല്ലെന്നും ഭീകരനായ വനഭൂതമാണെന്നും വേട്ടക്കാരനു

വ്യക്തമായി. വനഭൂതങ്ങളെ സൂക്ഷിക്കണമെന്ന് മുതിർന്നവർ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. തരംകിട്ടിയാൽ മനുഷ്യരെ പിടിച്ചു വിഴുങ്ങിക്കളയും. അതുകൊണ്ട് എത്രയും വേഗം ഇവന്റെ കഥകഴിക്കുകയായും നല്ലത്.

ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ച് വേട്ടക്കാരൻ തന്റെ തോക്കിന്റെ പാത്തികൊണ്ട് വനഭൂതത്തിന്റെ പെരുവയറ്റിൽ ആഞ്ഞുകുത്തി! ഇത് പല തവണ ആവർത്തിച്ചു. അപ്രതീക്ഷിതമായ ആ ആക്രമണത്തിൽ വനഭൂതവും ഒന്നു പതറി. വേട്ടക്കാരന്റെ മർദ്ദനം ആവർത്തിച്ചപ്പോൾ വനഭൂതം കഠിനവേദനകൊണ്ട് ഉറക്കെ കരഞ്ഞ് എങ്ങോട്ടോ ഓടിപ്പോയി.

സാഹസികനായ വേട്ടക്കാരനുണ്ടോ വിടുന്നു?

ചുരുചുറുക്കുള്ള വേട്ടനായയുണ്ടോ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു?

നായ കുറച്ചുകൊണ്ട് മുന്നിൽ ഓടി. വേട്ടക്കാരൻ നിറതോക്കും ചൂണ്ടി തൊട്ടു പിന്നാലെയും. ഓടിയോടി വനഭൂതത്തെ കാണാതായി. വനഭൂതത്തെ കണ്ടെത്തിയിട്ടുതന്നെ വേറെ കാര്യം എന്ന ദൃഢനിശ്ചയത്തോടെ വേട്ടക്കാരൻ അവിടെയെങ്ങും തിരഞ്ഞു. അപ്പോഴാണ് മലനിരകൾക്കിടയിലായി വലിയൊരു കിടങ്ങ് അയാൾ കാണുന്നത്. ആ കിടങ്ങിന്റെ നടുവിലായി ചെറിയൊരു കുടിലും കണ്ടു. പുറത്തെ മണ്ണിൽ വനഭൂതത്തിന്റേതെന്നു തോന്നിക്കുന്ന കാലടികളും പതിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അകത്തേക്കു പോയ കാല്പാദങ്ങൾ തിരികേ വന്നതിന്റെ ലക്ഷണമില്ല. ഇതെല്ലാം കണ്ട് വേട്ടക്കാരൻ മനസ്സിൽ കണക്കുകൂട്ടി.

‘ഇതുതന്നെയാവണം വനഭൂതത്തിന്റെ വാസസ്ഥലം. എതിർദിശയിൽ കാല്പാദങ്ങൾ കാണാത്ത സ്ഥിതിക്ക് ഭൂതം കുടിലിനകത്തുതന്നെ കാണണം.’

ഭൂതം ആക്രമിച്ചാലോ എന്നു ഭയന്ന് നിറതോക്കു ചൂണ്ടിയാണ് അയാൾ കുടിലിന്റെ വാതിൽ തള്ളിത്തുറന്ന് അകത്തു കടന്നത്.

ആശ്ചര്യജനകമായിരുന്നു അതിനകത്തെ കാഴ്ച. പുറത്തെ മുറിയിൽ ആരെയും കാണാനായില്ല. അകത്തുനിന്നും ആരോ തേങ്ങിക്കരയുന്നതുപോലെ അയാൾക്കു തോന്നി. അയാൾ അകത്തെ മുറിയിലെത്തിയപ്പോഴുണ്ട്, വനഭൂതത്തിന്റെ കുറ്റൻ ശരീരം നിശ്ചലമായി നിലത്തു കിടക്കുന്നു! മുൻപു കണ്ട ഗ്രാമീണന്റെയല്ല, നരഭോജിയായ രാക്ഷസന്റെ രൂപമായിരുന്നു ഭൂതത്തിനപ്പോൾ. തന്റെ ആക്രമണം ഭൂതത്തിന്റെ കഥകഴിച്ചെന്നും അയാൾക്കു ബോധ്യമായി.

അതിനെക്കാൾ വേട്ടക്കാരനെ അതിശയിപ്പിച്ചത് മറ്റൊരു കാഴ്ചയാണ്. വനഭൂതത്തിന്റെ മൃതദേഹത്തോടു ചേർന്നിരുന്ന് ഒരു യുവതി ഏങ്ങലടിച്ചു കരയുന്നു!

വിജനമായ ഈ സ്ഥലത്ത് സുന്ദരിയായ യുവതി എങ്ങനെയാവും എത്തിയിട്ടുണ്ടാവുക? ക്രൂരനായ വനഭൂതത്തിന്റെ മരണത്തിൽ വാവിട്ടു കരയുന്ന ഇവൾ അയാളുടെ ആരാവും?

അയാൾ അവളുടെ കണ്ണീരിൽ കുതിർന്ന വാക്കുകൾക്ക് കാതോർത്തു.

‘ദൈവമേ, എന്നോട് എന്തിനീ കടുംകൈ ചെയ്തു? ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവനെടുത്ത സ്ഥിതിക്ക് ഇനിയെനിക്കാരാണ് കിടക്കാനിടവും കുടിക്കാൻ വെള്ളവും വിശപ്പടക്കാൻ ആഹാരവും തരിക?’

അതു കേട്ട് വേട്ടക്കാരൻ മുന്നോട്ടു ചെന്ന് ചോദിച്ചു:

‘ഹേ സുന്ദരീ, നരഭോജിയായ ഈ ഭൂതത്തിന്റെ മരണത്തിൽ നീയെന്തിനാണിങ്ങനെ കരയുന്നത്? ഇത്ര വിഷമിക്കാൻ മാത്രം നീയും അയാളും തമ്മിലെന്തു ബന്ധമാണ്? എല്ലാം വിശദമായി പറയൂ.’

അവൾ നെടുവീർപ്പെട്ട് തന്റെ ജീവിതകഥ വേട്ടക്കാരനോട് പറഞ്ഞു:-

‘നാലഞ്ചു കൊല്ലം മുൻപു നടന്ന സംഭവമാണിത്. കൊടുങ്കാട്ടിൽ വഴി തെറ്റിപ്പോയ എന്നെ ഈ വനഭൂതം ബലമായി പിടികൂടുകയായിരുന്നു. എന്നെ തിന്നാനായിരുന്നു അയാളുടെ ശ്രമം. എന്നാൽ എന്തുകൊണ്ടോ അയാളിൽനിന്നും പിന്മാറി. അയാൾ എന്നെ ഈ കുടിലിൽ കൊണ്ടുവന്ന് താമസിപ്പിച്ചു. അയാൾക്കു വേണ്ടതൊക്കെ ഞാൻ ചെയ്തുകൊടുത്തു. പകരമായി അയാളെനിക്ക് തിന്നാനും കുടിക്കാനും തന്നു. ഈ കുടിലിന് പുറത്തിറങ്ങാൻ എനിക്ക് അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇത്ര കാലം ഒരുമിച്ചു കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടാവാം ഇയാളുടെ മരണം എന്നെ വേദനിപ്പിച്ചത്.’

എല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ വേട്ടക്കാരൻ അവളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു:

‘നീ വിഷമിക്കണ്ട. നീ എന്റെ കൂടെ പോന്നോളൂ. ഞാൻ നിന്നെ മാതാപിതാക്കളുടെയടുത്ത് കൊണ്ടുചെന്നാക്കാം.’

അവൾ സന്തോഷത്തോടെ വേട്ടക്കാരനോടൊപ്പം ആ കാടു വിട്ടു. ജന്മനാടിനെയും വീടിനെയും മാതാപിതാക്കളെയും സംബന്ധിക്കുന്ന വിദൂരസ്ഥലങ്ങൾ മാത്രമേ അവളുടെ മനസ്സിൽ അവശേഷിച്ചിരുന്നുള്ളൂ.

വേട്ടക്കാരൻ അവളെയും ചുമലിലേറ്റി ഗ്രാമത്തിലെങ്ങും അലഞ്ഞു നടന്നു. ‘ആർക്കെങ്കിലും മകളെ നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ’ എന്ന് വിളിച്ചുചോദിച്ചാണ് അയാൾ നടന്നത്. ഒടുവിൽ അവളുടെ യഥാർഥ മാതാപിതാക്കളുടെ മുന്നിലും അവരെത്തി. മകളുടെ രൂപവും ഭാവവും കണ്ട് അവരവളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

‘ഈശ്വരാ, ഇതുതന്നെ ഞങ്ങളുടെ പൊന്നുമകൾ?’

കർഷകൻ ആഹ്ലാദംകൊണ്ട് തുള്ളിച്ചാടി.

‘പൊന്നുമോളേ, നീ ഞങ്ങളെ വിട്ട് എവിടെ പോയിരുന്നു?’
കർഷകപത്നി തൊണ്ടയിടി ചോദിച്ചു.

ആദ്യം അവൾക്ക് അവരെ തിരിച്ചറിയാനായില്ല. എന്നാൽ ക്രമേണ അവൾക്കെല്ലാം ഓർമ്മ വന്നു. അവൾ സന്തോഷത്തോടെ കണ്ണീരൊഴുക്കി മാതാപിതാക്കളെ ആലിംഗനം ചെയ്തു.

കർഷകദമ്പതിമാർക്കുണ്ടായ ആഹ്ലാദാതിരേകം എത്രയെന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കാനാവില്ല.

ഭീകരനായ വനഭൂതത്തിൽനിന്ന് മകളെ രക്ഷിച്ച വേട്ടക്കാരന് അവളെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കാനും കർഷകൻ മടിച്ചില്ല. അങ്ങനെ ഒരേസമയം സുന്ദരിയായ മകളെയും ധീരനായ മരുമകനെയും കർഷകനു ലഭിച്ചു.

വിവാഹാനന്തരം ഒരിക്കൽക്കൂടി വനഭൂതത്തിന്റെ കുടിൽ കാണണമെന്ന് അവർക്ക് മോഹമുദിച്ചു. വേട്ടക്കാരനും ഭാര്യയും ആ പ്രദേശത്തെത്തി കുടിൽ അന്വേഷിച്ച് ഏറെ അലഞ്ഞു. എന്നാൽ അവർക്കൊരിക്കലും ആ കുടിൽ കണ്ടെത്താനായില്ല! അതെന്തുകൊണ്ടാവാം?

ഇനിയൊരുപക്ഷേ, ആ കുടിലും വനഭൂതത്തിന്റെ മായാസൃഷ്ടിയായിരുന്നിരിക്കുമോ?

ആയിക്കൂടെന്നില്ല.

അരനാൾ ദൈവം

ക്രിസ്തുവും സെന്റ് പീറ്ററും ഒരുമിച്ച് നടക്കാനിറങ്ങുക പതിവാണ്. പലപ്പോഴും കർഷകരുടെയോ വ്യാപാരികളുടെയോ ഒക്കെ വേഷത്തിലാണ് അവരുടെ സവാരി. സാധാരണജനങ്ങളുമായി ഇടപഴകാനും അവരനുഭവിക്കുന്ന ദുരിതങ്ങൾ കണ്ടറിയാനുമായി. ജീവിതത്തിന്റെ വലിയ പാഠങ്ങൾ പലതും നേരിട്ടു മനസ്സിലാക്കാൻ ഈ യാത്രകൾ സെന്റ് പീറ്ററിനെ ഏറെ സഹായിച്ചു. ജീവിതസംബന്ധിയായ പല ഗുരുതരപ്രശ്നങ്ങൾക്കും പരിഹാരം കാണാൻ ഇത് വഴിവെച്ചു. താൻ കരുതിയതിലും വലിയ പ്രഹേളികയാണ് ജീവിതമെന്നും സെന്റ് പീറ്ററിന് മനസ്സിലാക്കാനായി.

ഒരുനാൾ അവരിരുവരും ഓരോന്ന് സംസാരിച്ചു നടക്കവേ, സെന്റ് പീറ്റർ പെട്ടെന്ന് മൗനിയായി. അത് ക്രിസ്തു ശ്രദ്ധിച്ചു. എന്തോ ഒന്ന് സെന്റ് പീറ്ററിന്റെ മനസ്സിനെ അലട്ടുന്നുണ്ടെന്ന് ബോധ്യപ്പെട്ട ക്രിസ്തു ചോദിച്ചു:

‘പീറ്റർ, നീയെന്നോട് എന്തോ പറയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതുപോലെ യുണ്ടല്ലോ. അതെന്തായാലും മടിക്കാതെ തുറന്നുപറയൂ. എന്തോട്

എന്തും പറയാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം നിനക്കില്ലേ?’

‘പറയാം പ്രഭോ, ഞാൻ എന്നെയും അങ്ങനെയും ഒന്നു താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുകയായിരുന്നു. ലൗകികപ്രാരബ്ധങ്ങൾ നിറഞ്ഞ എന്റെ ജീവിതം എത്രമേൽ നിസ്സാരമാണ്? എന്നാൽ, അങ്ങയുടെ ദൈവപദവി അതിനു നേരെ വിപരീതവും. ഒരു ദൈവമായിരിക്കുക എന്നത് സർവാദരണീയമായ ഒരു കാര്യമാണ്. അതിന്റെ സുഖവും സന്തോഷവും എനിക്കും അറിയണമെന്നുണ്ട്.’

സെന്റ് പീറ്റർ വിവരിച്ചു.

‘അതിന് ഞാനെന്താണു വേണ്ടത്?’

ക്രിസ്തു തിരക്കി.

‘ഈ ജീവിതത്തിൽത്തന്നെ എനിക്ക് കുറച്ചു നേരത്തേക്ക് ഈശ്വരപദവി ലഭിക്കണമെന്നുണ്ട്. എന്റെ ആയുസ്സിൽ അര ദിവസം മാത്രം ദൈവമാകണം. ബാക്കി മുഴുവൻ കാലവും ഞാൻ പീറ്ററായിത്തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൊള്ളാം,’ സെന്റ് പീറ്റർ തുറന്നു പറഞ്ഞു.

‘ശരി, നിന്റെ ആഗ്രഹംപോലെതന്നെ നടക്കട്ടെ. ഇപ്പോൾ നേരം പുലർന്നതേയുള്ളൂ. ഇരുട്ടു വീഴുവോളം നീയാണ് ദൈവം. ഞാനാകട്ടെ, ദിവ്യശക്തികളില്ലാത്ത ഒരു സാധാരണക്കാരനും.’

ക്രിസ്തു അദ്ദേഹത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചു. ദൈവപദവി കിട്ടിയതിലുള്ള സന്തോഷംകൊണ്ട് സെന്റ് പീറ്റർ തുള്ളിച്ചാടി.

അങ്ങനെ, സെന്റ് പീറ്റർ ദൈവമായി മാറി യാത്ര തുടർന്നു. ക്രിസ്തുവും അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചു. വളരെ ദൂരം നടന്ന് അവരൊരു ഗ്രാമത്തിലെത്തി. അടുത്തു കണ്ട കുടിലിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി അവർ അങ്ങോട്ടു നടന്നു. വീട്ടുമുറ്റത്തുള്ള ഒരു കർഷകപ്പെൺകുട്ടി ഒരുപറ്റം വാത്തകളെ വടികൊണ്ട് തെളിക്കുന്നത് അവർ കണ്ടു. അപ്പോൾ ക്രിസ്തു ശബ്ദം താഴ്ത്തി സെന്റ് പീറ്ററിനോടു പറഞ്ഞു:

‘പീറ്റർ, പുതിയ ദൈവത്തിന്റെ ആദ്യ സന്ദർശനം ഇവിടെത്തന്നെയാവട്ടെ.’

അവർ മുറ്റത്തേക്കു നടന്നു. എന്നാൽ, ആ പെൺകുട്ടി അവരെ കണ്ടതായിപ്പോലും നടിക്കാതെ വാത്തകളെയുംകൊണ്ട് പടി കടന്നുപോയി. അവളുടെ വിചിത്രമായ പെരുമാറ്റം കണ്ട് സെന്റ് പീറ്റർ ക്രിസ്തുവിനോട് ചോദിച്ചു:

‘ഗുരോ, എന്താണിത്?’

‘കാത്തിരുന്നു കാണാം. അക്ഷമ അരുത്,’ ക്രിസ്തു ശാന്തനായി പറഞ്ഞു.

അല്പം കഴിഞ്ഞതും ആ പെൺകുട്ടി തനിയേ മടങ്ങിയെത്തി. അതു കണ്ട് സെന്റ് പീറ്റർ ചോദിച്ചു:

‘ഏയ് പെണ്ണേ, നീയാ വാത്തകളെ എന്തു ചെയ്തു?’

‘ഞാനതിനെ ദൂരെയുള്ള ഒരു തടാകത്തിലാക്കി മടങ്ങിപ്പോന്നു. എനിക്ക് വീട്ടിൽ പല ജോലികളും തീർക്കാനുണ്ട്. മാത്രമല്ല, ഗ്രാമത്തിൽ ഇപ്പോൾ നടക്കുന്ന വിരുന്നിലും പങ്കെടുക്കണം,’ അവൾ കൂസലില്ലാതെ പറഞ്ഞു.

‘നിറയെ ശത്രുക്കളുള്ളപ്പോൾ നിന്റെ വാത്തകളെ ആരാണ് സംരക്ഷിക്കുക?’

സെന്റ് പീറ്റർ നെറ്റി ചുളിച്ചു.

‘ഒരുപക്ഷേ, സർവ്വേശ്വരനായ കർത്താവ്...’

അവൾ പറഞ്ഞുനിർത്തി അകത്തേക്കു കയറിപ്പോയി. അതു കണ്ട് സെന്റ് പീറ്റർ അമ്പരന്നു നിന്നു.

‘ഗുരോ, അവളെന്താണിത്ര നിരുത്തരവാദപരമായി പെരുമാറുന്നത്? സ്വന്തം വാത്തകളെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടത് അവളുടെ ചുമതലയല്ലേ?’

സെന്റ് പീറ്റർ ചോദിച്ചു.

‘പീറ്റർ, നീയിപ്പോൾ പഴയ പീറ്ററല്ല. മറിച്ച്, ദൈവമാണെന്നതു മറന്നോ? നിന്റെ ചുമതലകൾ വലുതാണ്. ആശ്രിതവാത്സല്യവും ഭക്തവാത്സല്യവുമാണ് അതിൽ പ്രധാനം. ഞാനേതായാലും ആ പെൺകുട്ടി പറഞ്ഞ ഗ്രാമവിരുന്നിൽ സംബന്ധിച്ച് സ്വാദേറിയ സദ്യയും പാനീയങ്ങളും കഴിക്കാൻ പോകുന്നു,’ ക്രിസ്തു പുഞ്ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു.

‘അങ്ങ് ഒറ്റയ്ക്ക് വിരുന്നിനു പോകുന്നുവെന്നോ? അതേതായാലും വേണ്ട. ഇതുവരെ നമ്മൾ ഒരുമിച്ചായിരുന്നല്ലോ സഞ്ചരിച്ചത്. ഞാനും അങ്ങയോടൊപ്പം വിരുന്നിനു വരാം. എനിക്കാണെങ്കിൽ നന്നായി വിശക്കുന്നുമുണ്ട്,’ സെന്റ് പീറ്റർ മുഖം തെളിഞ്ഞു പറഞ്ഞു.

‘അതു പറ്റില്ലല്ലോ പീറ്ററേ. ദൈവമായ നീ സ്വാർഥം ചിന്തിക്കരുത്. തന്റെ വാത്തകളെ സംരക്ഷിക്കാനുള്ള ദൗത്യം ദൈവത്തെ ഏല്പിച്ചാണ് ആ പെൺകുട്ടി പോയിരിക്കുന്നത്. വാത്തകൾക്ക് ആപത്താണെന്നും വരാതെ നോക്കേണ്ടത് നിന്റെ കടമയാണ്. അത് തെറ്റിച്ചാൽ അവൾക്ക് ദൈവത്തിലുള്ള വിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെടും. നിന്റെ ദൈവകാലാവധി തീരുന്ന സന്ധ്യവരെ അവയെ സംരക്ഷിച്ചേ തീരൂ.’

ഇതും പറഞ്ഞ് ക്രിസ്തു വിരുന്നിനു പോയി. സെന്റ് പീറ്ററിന് കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു. ദൈവപദവി മോഹിച്ച ദുർബലനിമിഷത്തേക്കുറിച്ച് ചോർത്ത് അദ്ദേഹം പശ്ചാത്തപിച്ചു. അങ്ങനെ, ആ പകൽ മുഴുവൻ

അദ്ദേഹം വാത്തകൾക്ക് കാവലിരുന്നു. ക്രിസ്തു വയറു നിറയെ ഭക്ഷണം കഴിച്ച് അവിടെ തിരിച്ചെത്തി. അപ്പോഴേക്കും ചുറ്റും ഇരുട്ടു വീണുതുടങ്ങിയിരുന്നു. തന്റെ ദൈവപദം അവസാനിച്ചതിൽ അദ്ദേഹം ആശ്വസിച്ചു.

‘എങ്ങനെയുണ്ട് ദൈവാവതാരം?’

ക്രിസ്തു ചോദിച്ചു.

‘ഗുരോ, എനിക്ക് ശരിക്കും മനസ്സിലായി. ഇനിയൊരിക്കലും ഞാൻ ദൈവമാകാനില്ല.’

സെന്റ് പീറ്റർ ക്രിസ്തുവിന്റെ പാദങ്ങളിൽ സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിച്ചു.

സൂര്യനും പൂവൻകോഴിയും

ഭൂമിയിൽനിന്ന് കാണുന്നതിന്റെ മൂപ്പതു മടങ്ങ് വലിപ്പമാണ് യഥാർഥത്തിൽ സൂര്യനുള്ളതെന്ന് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ പഴമക്കാർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ഭൂമിയിൽനിന്നും ഒരുപാട് മുകളിലായതുകൊണ്ടാണ് സൂര്യനെ ചെറുതായി കാണുന്നതെന്നും അവർക്കറിയാമായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ സാർ രാജാവിനു തുല്യമായ പട്ടുടയാടയും കിരീടവും സൂര്യനുണ്ടായിരുന്നെന്നും പതിനയ്യായിരം മാലാഖമാർ ദിവസേന വന്ന് സൂര്യനെ ഇവയൊക്കെ വെച്ച് അലങ്കരിക്കുമെന്നും അവർ കരുതിപ്പോന്നു. രാവിലെ കിഴക്കുനിന്നും തുടങ്ങുന്ന സൂര്യന്റെ യാത്ര വൈകീട്ട് പടിഞ്ഞാറാണ് അവസാനിക്കുക. അസ്തമയസമയത്ത് മാലാഖമാർ സൂര്യന്റെ ദേഹത്തുനിന്നും ഉടയാടയും കിരീടവും അഴിച്ചെടുത്ത് ഈശ്വരന്റെ ശിരസ്സിൽ സൂക്ഷിക്കും. അടുത്ത സൂര്യോദയവേളയിലേ പിന്നീട് അതെടുക്കും. സൂര്യനെ ഉണർത്താൻ മൂന്നു മാലാഖമാരെയും വസ്ത്രവും കിരീടവുമണിയിക്കാൻ നൂറു മാലാഖമാരെയും ദൈവം നിയോഗിച്ചിരുന്നു. അവർ തങ്ങളുടെ കർത്തവ്യം കടുകിട തെറ്റിക്കാതെ നിറവേറ്റിപ്പോന്നു.

ദിവസേന സൂര്യൻ കിഴക്കുനിന്നും ഉദിച്ചു പടിഞ്ഞാറ് യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ എണ്ണമറ്റ ഫീനിക്സ് പക്ഷികളും സർഗദൂതന്മാരായ പക്ഷികളും സൂര്യനു മുന്നിൽ പറന്നെത്തും. കടലിൽ മുങ്ങി തുവലുകൾ നന്നായി നനച്ചശേഷമായിരിക്കും ഇവ പറന്നുവരിക. സൂര്യന്റെ കഠിനമായ ചൂടിൽ തങ്ങൾ കരിഞ്ഞുപോകാതിരിക്കാൻ വേണ്ടിയാണിത്. ചിറകുകൾ നന്നായി കുതിർന്നതാണെങ്കിലും പലപ്പോഴും തീക്ഷ്ണമായ സൂര്യശക്തികൾ അവയേയും കരിച്ചുകളയാറുണ്ട്. എങ്കിലും കടലിൽപ്പോയി കുളിച്ചാൽ അവർക്ക് ചിറകുകൾ തിരിച്ചുകിട്ടും.

ഈശ്വരാനുഗ്രഹംകൊണ്ടാണിതെന്നു തീർച്ച!

സൂര്യനുദിക്കുമ്പോൾ പൂവൻകോഴികൾ നീട്ടിക്കുവുന്നത് നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടില്ലേ? പൂലർച്ചക്കോഴിയുടെ കുവൽ കേട്ടാവും പലരും ഗാഢനിദ്രയിൽനിന്നുണരുക. ഈയർഥത്തിൽ കോഴികൾക്ക് പ്രവാചകരുടെ സ്ഥാനമാണുള്ളത്. മറ്റു പക്ഷികൾക്കില്ലാത്ത ഒരു പ്രത്യേകതയും പൂവൻകോഴികൾക്കുണ്ട്. പുറത്തെ തുവലുകൾക്കടിയിലായി, ദേഹത്തോടൊട്ടിക്കിടക്കുന്ന ഒരു വെളുത്ത തുവലാണിത്. മറ്റു തുവലുകളൊക്കെ കത്തിക്കരിഞ്ഞാലും ഈ വെളുത്തതുവലിന് യാതൊന്നും സംഭവിക്കില്ലെന്നാണ് വിശ്വാസം.

പൂവൻകോഴികൾ സൂര്യന് പ്രിയപ്പെട്ടതാവുന്നത് ഒരുപക്ഷേ, ഇതുകൊണ്ടാവാം, അല്ലേ?

ഏതായാലും സൂര്യൻ പടിഞ്ഞാറെത്തി അസ്തമിക്കുന്നതോടെ പൂവൻകോഴികൾ ഈ വിശേഷത്തുവൽ ചുരുട്ടിവെക്കും. മാലാഖമാരുടെ ഓരോ ചലനവും അപ്പോഴപ്പോൾ അറിയാനുള്ള സാമർത്ഥ്യവും ഇവർക്കുണ്ട്. പൂലർച്ച മാലാഖമാർ ദൈവശിരസ്സിൽനിന്ന് പട്ടുടയാടകളും കിരീടവുമെടുത്ത് സൂര്യനെ അണിയിക്കാനായി പോകുമ്പോൾ പൂവൻകോഴികളും ഉറക്കമുണരും. അവർ തുറസ്സായ സ്ഥലത്തുനിന്ന് ചിറകുകൾ വിടർത്തി, ഉറക്കെ കൊക്കിത്തുടങ്ങും. ആദ്യം പതുകെയും പിന്നെ ഉറക്കയുറക്കെയും...

‘കൊക്കരക്കോ...!’

സൂര്യോദയത്തിന്റെ ആദ്യപ്രഖ്യാപനമാണത്.

അലസരും കർമ്മവിമുഖരുമായ ജനങ്ങളെ മുന്നറിയിപ്പു നൽകി ബോധത്തിലേക്ക് വിളിച്ചുണർത്താനുള്ള മഹത്തായ ശ്രമം.

‘ക്രിസ്തുദേവാ, പ്രകാശദായകാ, താഴെയുള്ള നിസ്സാരന്മാരായ ഞങ്ങളെ നോക്കൂ... വെളിച്ചം വിതറി ഞങ്ങളുടെ മനസ്സും പരിസരങ്ങളും തെളിച്ചമുള്ളതാക്കൂ!’

ആദ്യപ്രാർഥനയാണത്രേ, പൂവൻകോഴികളുടെ ഈ നീട്ടിക്കുവലിന്റെ സാരം.

ക്രിസ്തുവാണു പ്രകാശം.

ഇരുട്ടകുറ്റി സകലമാന വസ്തുക്കളെയും തെളിയിക്കുന്നതും മറ്റാരും മല്ല.

വെളിച്ചത്തെയെന്നപോലെ സ്രഷ്ടാവിനെ സ്തുതിക്കുക.

ആമേൻ!

കാലാന്തരങ്ങൾക്കിപ്പുറവും പൂവൻകോഴികൾക്കൊപ്പം എണ്ണമറ്റ മനുഷ്യതലമുറകളും ആ സ്തുതി തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു.

കാലാതിവർത്തിയായ ആ പ്രാർഥന മണ്ണിൽ അവസാനത്തെ ജീവ ജാലവും അവശേഷിക്കുന്ന കാലത്തോളം തുടരുകതന്നെ ചെയ്യും!

രണ്ടു സൈനികർ

കുറെക്കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു രാജ്യത്ത് ഒരു വ്യാപാരിയും അയാളുടെ രണ്ട് ആൺമക്കളും ജീവിച്ചിരുന്നു. ധീരനും നീതിമാനുമായ സാർ രാജാവാണ് അക്കാലത്ത് ആ രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നത്. ഓരോ വീട്ടിൽനിന്നും കഴിവുറ്റ യുവാക്കളെ കണ്ടെത്തി സാർ രാജാവ് തന്റെ സൈന്യം ശക്തമാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഒരുനാൾ രാജാവിന്റെ ഭടന്മാർ വ്യാപാരിയുടെ വീട്ടിലുമെത്തി. സൈന്യത്തിലേക്ക് ആളെ എടുക്കുകയായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. സൈനികനാകാനുള്ള താത്പര്യവുമായി ജ്യേഷ്ഠനും അനുജനും മുന്നോട്ടു വന്നു. ഭടന്മാർ അവരുടെ ഉടലളവുകളും മറ്റു കഴിവുകളും വിശദമായി പരിശോധിച്ചു. അക്കുറി ഭാഗ്യം ജ്യേഷ്ഠന്റെ ഭാഗത്തായിരുന്നു. അങ്ങനെ അയാൾ സൈന്യത്തിൽ ചേർന്നു. താൻ തിരസ്കൃതനായതിൽ അനുജന് നിരാശ തോന്നിയെങ്കിലും ജ്യേഷ്ഠന്റെ ഭാഗ്യലബ്ധിയിൽ അയാളും സന്തോഷിച്ചു.

സാർ രാജാവിന്റെ സൈന്യത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്ന ജ്യേഷ്ഠൻ ആത്മാർഥമായി ജോലി ചെയ്തു. രാജാവിന്റെ പ്രീതി പിടിച്ചുപറ്റിയ അയാൾ

കുറഞ്ഞ കാലത്തിനകം സൈന്യത്തിന്റെ മേധാവിയായി. കർശനമായ അച്ചടക്കവും ചിട്ടവട്ടങ്ങളും സൈന്യത്തിൽ നടപ്പാക്കുന്നതിൽ അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. എന്നാൽ, ഉന്നതപദവിയിലെത്തിയതും അയാൾ മാതാപിതാക്കളെയും അനുജനെയും മറന്നു. വീട്ടുകാരെ ഒരിക്കലേങ്കിലും സന്ദർശിക്കണമെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നിയില്ല.

കുറച്ചു വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതും യുവസൈനികരെത്തേടി വീണ്ടും ഭടന്മാർ വീടുകളിലെത്തി. അവർ വ്യാപാരിയുടെ വീടും സന്ദർശിച്ചു. അവരെ കണ്ടതും അനുജനിൽ പഴയ പട്ടാളമോഹം ഉണർന്നു. അയാൾ തന്റെ താത്പര്യം ഭടന്മാരോടു പറഞ്ഞു. അവർ അയാളുടെ ശാരീരികപരിശോധന നടത്തി. അങ്ങനെ അയാൾക്കും സൈനികനാവാനുള്ള അവസരം കിട്ടി. അതിനെക്കാളൊക്കെ അയാളെ സന്തോഷിപ്പിച്ചത് ജ്യേഷ്ഠന്റെ അതേ സൈന്യവിഭാഗത്തിലാണ് തനിക്കും ഉദ്യോഗം ലഭിച്ചതെന്ന അറിവാണിത്.

മാതാപിതാക്കളുടെ അനുഗ്രഹത്തോടെ അനുജൻ പിറ്റേന്ന് സാർ രാജാവിനു മുന്നിലെത്തി ജോലിക്കു ചേർന്നു. അധികം വൈകാതെ അയാൾ സ്വന്തം ജ്യേഷ്ഠനെ കണ്ടെത്തി. സൈന്യത്തിന്റെ പരമോന്നത പദവിയിലുള്ള ജ്യേഷ്ഠനെ അയാൾ കണ്ണിമയ്ക്കാതെ നോക്കിനിന്നു. പിന്നെ, അയാളുടെ ശ്രദ്ധക്ഷണിക്കാൻ അനുജൻ പല ശ്രമങ്ങളും നടത്തി. എന്നാൽ, ഒട്ടും അനുകൂലമായ പ്രതികരണമല്ല ജ്യേഷ്ഠനിൽനിന്നുണ്ടായത്. അയാൾ അനുജനെ കണ്ട ഭാവംപോലും നടിച്ചില്ല. മാത്രമല്ല, കീഴുദ്യോഗസ്ഥനെ രൂക്ഷമായി നോക്കി നിശ്ശബ്ദനാക്കുകയും ചെയ്തു.

അതിനിടെ ഒരുനാൾ, സൈന്യത്തിന്റെ ആസ്ഥാനത്ത് ഗംഭീരമായ ഒരു അത്താഴവിരുന്നു നടന്നു. സൈന്യാധിപൻ കീഴുദ്യോഗസ്ഥർക്കും സാധാരണസൈനികർക്കും നൽകുന്ന വിരുന്നാണതെന്ന് അയാൾ അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞു. അവിടെവെച്ചെങ്കിലും ജ്യേഷ്ഠൻ തന്നെ തിരിച്ചറിഞ്ഞെക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ച് അയാളും വിരുന്നുശാലയിലെത്തി. അനുജൻ വരുന്നതു കണ്ട സൈന്യാധിപൻ തന്റെ സഹായികളെ വിളിച്ച് ചില രഹസ്യസന്ദേശങ്ങൾ നൽകി. അവർ അയാളെ പുറത്താക്കി വാതിലടച്ചു. ജ്യേഷ്ഠന്റെ നിർദ്വയമായ ആ പെരുമാറ്റം അയാൾക്ക് സഹിക്കാവുന്നതിലുമപ്പുറമായിരുന്നു. വിരുന്നുശാലയിൽ അതിഥികളുടെ ആരവം ഉയരവേ, പുറത്തിരുന്ന് അനുജൻ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

‘ഒും നിങ്ങൾക്കെന്തുപറ്റി? ധീരനാകേണ്ട സൈനികൻ കുഞ്ഞുങ്ങളെപ്പോലെ ഇരുന്നു വാവിട്ടുകരയുന്നത് ഉചിതമാണോ?’

അതുവഴി വന്ന ചില സൈനികർ അയാളോടു ചോദിച്ചു. നിറകണ്ണു

തുടച്ച്, നെടുവീർപ്പിട്ടുകൊണ്ടായിരുന്നു അയാളുടെ മറുപടി:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, താങ്ങാനാവാത്ത ദുഃഖം വന്നാൽ ഏതു സൈനികനാണ് കരയാതിരിക്കുക? എന്റെ ദുഃഖത്തിന്റെ ആഴം എത്രയെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയില്ല. സ്വന്തം ജ്യേഷ്ഠനെ എന്നും കൺമുന്നിൽ കണ്ടിട്ടും ഒരിക്കലേങ്കിലും അദ്ദേഹം എന്നെ നോക്കി ഒന്നു ചിരിക്കുകപോലും ചെയ്തില്ല. അതിനൊക്കെപ്പുറമേ അദ്ദേഹമെന്നെ ശത്രുവിനെപ്പോലെയാണ് കാണുന്നത്.’

‘ആരാണ് നിങ്ങളുടെ ജ്യേഷ്ഠൻ?’

അവർ ആകാംക്ഷയോടെ തിരക്കി.

‘നമ്മുടെ സൈന്യാധിപനല്ലാതെ മറ്റാർ?’

തൊണ്ടയിടി അനുജൻ പറഞ്ഞു.

അത് ആ സൈനികരെയും അർദ്ധുതപ്പെടുത്തി. അവർ അയാളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

‘നിങ്ങൾ സങ്കടപ്പെടരുത്. ഞങ്ങളിതിനൊരു പരിഹാരം കാണാൻ ശ്രമിക്കാം. ഇത്ര കാലത്തെ ഇടവേളയ്ക്കു ശേഷം കാണുന്നതായതിനാൽ ജ്യേഷ്ഠൻ ഒരുപക്ഷേ, നിങ്ങളെ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവില്ല. നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തോട് പറയാം.’

ആ വാക്കുകൾ അനുജന്റെ മനസ്സിലെ തീ കെടുത്തി.

സൈനികർ സൈന്യാധിപനെക്കണ്ട് അനുജനെക്കുറിച്ച് വിശദമായി ധരിപ്പിച്ചു. അതു കേട്ടാൽ അയാളുടെ മനസ്സ് മാറുമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ പ്രതീക്ഷ. എന്നാൽ, സംഭവിച്ചതോ അതിനു കടകവിരുദ്ധമായ കാര്യങ്ങളും. സൈന്യാധിപൻ അവരോട് തട്ടിക്കയറുകയാണുണ്ടായത്.

‘ഛീ, പെരുംനൂണയനാണവൻ! എന്റെ ബന്ധുവാണ് എന്നവകാശപ്പെടുന്ന അവനെ നിങ്ങളാരും വിശ്വസിക്കരുത്. അവൻ മൂപ്പത് ചാട്ടയടികൊടുത്ത് സൈന്യത്തിൽനിന്ന് പുറത്താക്കണം. ഇനിയെങ്കിലും അവന്റെ നൂണപ്രചാരണം ഇവിടെയുണ്ടാകാതിരിക്കണം.’

പാവം അനുജൻ! സൈന്യാധിപന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ഭടന്മാർ അയാളെ പിടികൂടി, സൈനികവേഷം അഴിച്ചെടുത്ത്, മൂപ്പത് അടികൊടുത്ത് പുറത്താക്കി.

ഉണ്ടായിരുന്ന ജോലി നഷ്ടപ്പെട്ടതിന്റെയും അതിനു കാരണമായത് സ്വന്തം ജ്യേഷ്ഠനായതിന്റെയും നിരാശയോടെ അനുജൻ അലക്ഷ്യമായി ചുറ്റിനടന്നു. കുന്നും മലയും പുഴയും താണ്ടി അയാൾ എത്തിച്ചേർന്നത് ഒരു കാട്ടിലാണ്. അവിടെ എങ്ങനെ കഴിയുമെന്നോ എന്തു കഴിച്ച് വിശപ്പും

ദാഹവും അകറ്റുമെന്നോ അയാൾക്ക് ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പോകാൻ മറ്റൊരു സ്ഥലവുമില്ലാത്തതിനാൽ കുറച്ചു നാൾ അവിടെത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടാം എന്നു തീരുമാനിച്ച അയാൾ ചുറ്റിനടന്നു. കാട്ടരുവിയിലെ വെള്ളം കുടിച്ചും ചെറിപ്പഴങ്ങൾ തിന്നും അയാൾ ഒരുവിധം വിശപ്പും ദാഹവും മാറ്റി.

ആ സമയത്ത് സാർ രാജാവ് പരിവാരങ്ങളെയും കൂട്ടി ആ കാട്ടിൽ നായാട്ടിനെത്തി. അവർ പെരുമ്പറയടിച്ചും കുഴലുതിയും കാടിലൂക്കി. വന്യമൃഗങ്ങൾ ഭയചകിതരായി നാലുപാടും ചിതറിയോടി. ഒരു കലമാൻ രാജാവിന് മുന്നിലെത്തി. രാജാവ് അതിനു നേരെ അമ്പയയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തെ കബളിപ്പിച്ച് മാൻ ഓടിമറഞ്ഞു. രാജാവിനും വാശിയായി. അദ്ദേഹം അമ്പുമായി മാനിനെ പിന്തുടർന്ന് കുറെ ദൂരം പിന്നിട്ടു. അങ്ങനെ ഒരു ചെറുനദിയുടെ മുന്നിൽ അദ്ദേഹവും കലമാനും എത്തി. മാൻ കൂസലെന്യേ പുഴയിലിറങ്ങി നീന്തി. രാജാവും വിട്ടുകൊടുക്കാതെ തന്റെ മേൽക്കുപ്പായം അഴിച്ചുവെച്ച് നദിയിലിറങ്ങി. കലമാൻ മുന്നിലും രാജാവ് പിന്നിലുമായി നീന്തൽ തുടങ്ങി. ആദ്യം മറുകരയിലെത്തിയ കലമാൻ പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിന് ഒരിക്കലും കണ്ടുപിടിക്കാനാവാത്തവിധം എങ്ങോ പോയിമറഞ്ഞു!

നനഞ്ഞൊലിച്ച് കരയ്ക്കുകയറിയ രാജാവ് കലമാനിനെ കാണാതെ നിരാശനായി. അപ്പോഴാണ് നേരം ഇരുട്ടിയെന്നും കാട്ടിൽ തനിക്കു വഴി തെറ്റിയെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായത്. വന്യമൃഗങ്ങൾ നിറഞ്ഞ കാട്ടിൽ തനിച്ചു കഴിയണമെന്നോർത്തപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു നേരിയ പരിഭ്രമമുണ്ടായി. കാര്യമായ ആയുധങ്ങളും കൈയിലില്ല. അനുചരരുടെ അടുത്തെത്താൻ എന്തെങ്കിലും വഴി കണ്ടെത്താനാവുമോ എന്നു ചിന്തിച്ച് അദ്ദേഹം അലഞ്ഞുനടന്നു. വഴിമധ്യേ, അദ്ദേഹം സൈന്യാധിപന്റെ അനുജനെ കണ്ടുമുട്ടി. മേൽക്കുപ്പായം ധരിക്കാത്തതിനാൽ അദ്ദേഹമാണ് സാർ രാജാവെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നിയില്ല. അയാൾ രാജാവിനോട് ചോദിച്ചു:

‘ആരാണ് നിങ്ങൾ? ഈ കൊടുംകാട്ടിൽ അസമയത്ത് എങ്ങനെ വന്നുപെട്ടു?’

‘പറയാം. ഞാൻ സാർ രാജാവിന്റെ വിശ്വസ്തസേവകനാണ്. അദ്ദേഹവും ഞങ്ങളും ചേർന്ന് ഈ കാട്ടിൽ നായാട്ട് നടത്തുകയായിരുന്നു. ഒരു കലമാനിനെ പിന്തുടർന്നാണ് ഞാനിവിടെ എത്തിയത്. രാജാവിൽനിന്ന് അകന്നെന്നു മാത്രമല്ല, എനിക്ക് വഴിയും തെറ്റി. ഈ രാത്രി അപരിചിതമായ കാട്ടിലെങ്ങനെ കഴിച്ചുകൂട്ടുമെന്നായിരുന്നു എന്റെ വിഷമം.

നിങ്ങളെക്കുടി കണ്ടപ്പോൾ അല്പം ആശ്വാസമായി. നമുക്കൊരുമിച്ച് രാത്രി കഴിക്കാമല്ലോ? നിങ്ങൾക്ക് ഇവിടം പരിചയമുള്ള സ്ഥിതിക്ക് എനിക്ക് വഴികാട്ടിയുമാവാം.’

രാജാവ് മനഃപൂർവ്വം കള്ളം പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങളെ പരിചയപ്പെടാനായത് എന്നെയും സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നു. ഞാനും എന്റെ തലവരയുടെ കേടുകൊണ്ടാണ് ഇവിടെ വന്നുപെട്ടത്. അത് വിശദമായി പിന്നീട് പറയാം. ഈ രാത്രി മടങ്ങിപ്പോകുന്നത് അല്പവും ബുദ്ധിയല്ല. രാത്രി എവിടെയെങ്കിലും കഴിഞ്ഞശേഷം രാവിലെ ഞാൻ നിങ്ങൾക്കുള്ള വഴി കാണിച്ചുതരാം.’

അനുജൻ രാജാവിനെയും കൂട്ടി നടന്നു. കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ അവരൊരു കുടിൽ കണ്ടു. വിജനമായ ആ സ്ഥലത്ത് ഒരു കുടിൽ കണ്ടത് അവരെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. കുടിലിനുള്ളിൽ വിളക്കിന്റെ നേരിയ പ്രകാശവും കണ്ടു. അകത്ത് ആളുണ്ടെന്ന തിരിച്ചറിവ് അവർക്ക് ആശ്വാസം പകർന്നു.

‘നമ്മുടെ ഭാഗ്യം! നമുക്ക് രണ്ടുംകല്പിച്ച് ആ കുടിലിലേക്ക് ചെല്ലാം. ചിലപ്പോൾ തിന്നാനെന്തെങ്കിലും കിട്ടിയേക്കും. വയറു നിറച്ച്, കുർക്കം വലിച്ചുറങ്ങാൻ പറ്റിയാൽ അതിൽപ്പരമൊരു സന്തോഷം വേറെയുണ്ടോ?’

സൈന്യാധിപന്റെ അനുജൻ ചോദിച്ചു. രാജാവ് അയാളോടു യോജിച്ചു. അവർ കുടിലിനടുത്തേക്ക് ചെന്ന് വാതിലിൽ തട്ടി വിളിച്ചു.

‘അകത്താരുമില്ലേ?’

ആദ്യം അതിന് പ്രതികരണമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും അകത്തുനിന്ന് കാല്പെരുമാറ്റം ശബ്ദം കേട്ടു. അവർ അക്ഷമരായി നില്ക്കേ, ഒരു വൃദ്ധ വന്ന് വാതിൽ തുറന്നു. ആഗതരെ രുക്ഷമായി നോക്കി ചോദിച്ചു:

‘ഈ?’

‘ഞങ്ങൾ വന്നതു കണ്ടില്ലേ? വേഗം തിന്നാനും കുടിക്കാനും വല്ലതും വിളമ്പിത്തരു,’ അനുജൻ ഗൗരവത്തിൽ പറഞ്ഞു.

‘നാശം! ഇവിടെ ഒന്നും ഇരിപ്പില്ല. പാകം ചെയ്തതൊക്കെ ഞാൻ തന്നെ കഴിച്ചുതീർത്തു,’ മുഖം കോട്ടി വൃദ്ധ പറഞ്ഞു.

‘പെരുങ്കള്ളി! നട്ടാൽ കൂറുക്കാത്ത നുണ പറയുന്നതു കേട്ടില്ലേ?’

സൈന്യാധിപന്റെ അനുജൻ അവരെ തള്ളിമാറ്റി അകത്തു കടന്നു. പുറകേ രാജാവും. അവർ അടുക്കള മുഴുവനും അരിച്ചുപെറുക്കി. വൃദ്ധനുണ പറഞ്ഞതാണ് എന്ന് അവർക്കു ബോധ്യമായി. അടുക്കളയിൽ പല വലിപ്പത്തിലുള്ള പാത്രങ്ങളിലായി അപ്പവും വീഞ്ഞും പഴങ്ങളും

ഇറച്ചിയുമെല്ലാമുണ്ട്. അവർ ആർത്തിയോടെ അവ തിന്ന് വിശപ്പു മാറ്റി. പുറകേ മതിയാവോളം വീഞ്ഞ് കുടിച്ചു. യാത്രാക്ഷീണംമൂലം കുറച്ചു നേരം കിടക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അവർ അകത്തെ മുറിയിലെത്തി.

വൃദ്ധ ഇതെല്ലാം കണ്ട് പിറുപിറുത്തു നടന്നു.

‘നമ്മൾ രണ്ടാളും ഒരുമിച്ച് ഉറങ്ങുന്നത് ഭംഗിയല്ല. അപരിചിതമായ ഈ സ്ഥലത്ത് ശത്രുക്കളുടെ ആക്രമണം ഏതു നിമിഷവും ഉണ്ടായേക്കാം. അതുകൊണ്ട് ഒരാൾ ഉറങ്ങുമ്പോൾ അപരൻ കാവൽ നിൽക്കണം. കുറെ നേരം കഴിഞ്ഞ് അപരൻ ഉറങ്ങുകയും മറ്റേയാൾ കാവൽ നിൽക്കുകയും വേണം,’ സൈന്യാധിപന്റെ അനുജൻ പറഞ്ഞു.

‘അതു നല്ല ആശയമാണ്. ആദ്യം നിങ്ങൾ ഉറങ്ങിക്കൊള്ളൂ. ഞാൻ ഒരു പോള കണ്ണടയ്ക്കാതെ കാവൽ നിൽക്കാം,’ രാജാവ് സന്നദ്ധത പ്രകടിപ്പിച്ചു.

അയാൾ നിലത്ത് പായ വിരിച്ച് കിടന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും അയാൾ വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

‘ചങ്ങാതി, നിങ്ങൾക്ക് ഉറക്കം വരുന്നുണ്ടോ?’

‘ഏയ്, നിങ്ങൾ ഉറങ്ങിക്കൊള്ളൂ,’ രാജാവ് പറഞ്ഞു.

കുറച്ചു നേരം കഴിഞ്ഞതും രാജാവിന് ഉറക്കം വന്നു. ഉറക്കമൊഴിച്ച് ശീലമില്ലാത്ത അദ്ദേഹം മയക്കത്തിലേക്ക് വഴുതിവിണ്ണു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂർക്കംവലി കേട്ട് സൈന്യാധിപന്റെ അനുജൻ കോപത്തോടെ ചോദിച്ചു:

‘അതു ശരി. ഇതാണോ നിങ്ങളുടെ ഉത്തരവാദിത്വം?’

‘ക്ഷമിക്കണം. ഞാനുറങ്ങിപ്പോയി. ഇനി ഇത് ആവർത്തിക്കില്ല, സത്യം.’

രാജാവ് ഞെട്ടിയുണർന്ന് ക്ഷമാപണം ചെയ്തു.

എങ്കിലും, അധികം കഴിയുംമുമ്പേ അദ്ദേഹം വീണ്ടും മയങ്ങിപ്പോയി. അത്തവണയും സൈന്യാധിപന്റെ അനുജന്റെ വക ശകാരം കിട്ടി, അദ്ദേഹത്തിന്. അതും ക്ഷമയോടെ കേട്ടുനിന്നതല്ലാതെ അദ്ദേഹം മറിച്ചൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

‘ഇനി നിങ്ങളുടെ കാവൽ ശരിയാവില്ല. നിങ്ങൾ ഉറങ്ങിക്കൊള്ളൂ. ഞാൻ കണ്ണുചിമ്മാതെ കാവൽ നിൽക്കാം,’ സൈന്യാധിപന്റെ അനുജൻ പറഞ്ഞു.

രാജാവ് കാവൽ മതിയാക്കിക്കിടന്നു. കിടന്നപാടേ അദ്ദേഹം ഉറങ്ങിപ്പോയി. അയാൾ ജാഗ്രതയോടെ കാവൽ നിന്നു.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും കുടിലിന്റെ വാതിലിൽ ആരോ മുട്ടുന്ന ശബ്ദം അയാൾ കേട്ടു. അയാൾ കഠാരയിൽ പിടിമുറുക്കി കാരോർത്തു നിന്നു.

ഈ സമയം മൂന്നുനാലു കൊള്ളക്കാർ വാതിൽ തള്ളിത്തുറന്ന് അകത്തു കടന്ന് കോപത്തോടെ ചോദിച്ചു:

‘ആ നശിച്ച തള്ള എവിടെപ്പോയി കിടക്കുന്നു?’

‘ക്ഷമിക്കണം. ഞാനൊന്നു മയങ്ങിപ്പോയി.’

വൃദ്ധ പേടിച്ചു വിറച്ച് അങ്ങോട്ടു വന്നു.

‘വിശന്നു വയറു കത്തുന്നു. വേഗം ഞങ്ങൾക്കുള്ള അത്താഴം വിളമ്പിവെക്ക്,’ കൊള്ളക്കാർ ആജ്ഞാപിച്ചു.

‘അയ്യോ, ഇനി ഇവിടെയൊന്നും ഇരിപ്പില്ലല്ലോ.’

വൃദ്ധ കൈമലർത്തി.

‘എന്ത്? ഞങ്ങൾക്ക് അത്താഴം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടില്ലെന്നോ?’

അവർ ക്ഷുഭിതരായി.

‘അപ്പവും ഇറച്ചിയും വീഞ്ഞും എല്ലാമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, അതു മുഴുവനും നിങ്ങളുടെ അതിഥികൾ തിന്നുതീർത്തു. ഇനി ഈ നട്ടപ്പാതിയ്ക്ക് ഞാനെന്തു ചെയ്യാനാണ്?’

വൃദ്ധ വീണ്ടും പിറുപിറുത്തു.

‘അതിഥികളോ?’

കൊള്ളക്കാർ അർദ്ധുതംകുറി.

‘അതെ, നേരത്തേ വന്ന രണ്ടുപേർ. അവർ കണ്ടതെല്ലാം വലിച്ചുവാരിത്തിന്ന് അകത്തെ മുറിയിൽ കിടന്നുറങ്ങുന്നുണ്ട്. സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ ചോദിച്ചോളൂ.’

വൃദ്ധ നെറ്റി ചുളിച്ചു.

‘ഓഹോ, നമ്മെ കബളിപ്പിച്ച് ആരോ ഇവിടെ വന്നിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങളിവിടെ നിന്നോളൂ. ഞാൻ പോയി അവരുടെ കഥകഴിച്ച് വരാം.’

കൊള്ളക്കാരുടെ നേതാവ് ആ മുറിയിലേക്ക് ചെന്നു. വാതിലിന്റെ മറവിൽ ഇതെല്ലാം കണ്ടുനിന്ന സൈന്യാധിപന്റെ അനുജൻ ആ തക്കം പാഴാക്കിയില്ല. അയാൾ കൊള്ളക്കാരന്റെ വായ് പൊത്തിയതും കഠാര അയാളുടെ വയറ്റിൽ കുത്തിയിറക്കിയതും ഒരുമിച്ചായിരുന്നു.

നേതാവ് പോയി കുറെ സമയം കഴിഞ്ഞിട്ടും തിരിച്ചു വരാതിരുന്നപ്പോൾ അടുത്ത കൊള്ളക്കാരൻ അകത്തേക്കു കടന്നു. അയാൾക്കും നേതാവിന്റെ ഗതിയായി. ഇങ്ങനെ ഒന്നിനു പുറകേ മറ്റൊന്നായി മുഴുവൻ കൊള്ളക്കാരെയും അയാൾ വകവരുത്തി! അനന്തരം, രാജാവിനെ വിളിച്ചുണർത്തി നടന്ന കാര്യങ്ങൾ വിവരിച്ചു. ജാഗ്രതയോടെ കാവൽ നിന്ന് തന്നെ കൊള്ളക്കാരിൽനിന്ന് രക്ഷിച്ച അയാളോട് രാജാവിന് മതിപ്പു തോന്നി.

‘ചങ്ങാതി, ആ കൊള്ളക്കാരന്റെ സ്ഥിരംസങ്കേതമാണ് ഇതെന്നു തോന്നുന്നു. അങ്ങനെയെങ്കിൽ അവരുടെ കൊള്ളമുതലും ഇവിടെ സൂക്ഷിച്ചു കാണണം.’

സൈന്യാധിപന്റെ അനുജൻ വൃദ്ധയെ വിളിച്ചുവരുത്തി. അവരുടെ കഴുത്തിൽ കറാർ വെച്ച് പറഞ്ഞു:

‘ജീവൻ വേണമെങ്കിൽ ആ കൊള്ളക്കാരന്റെ കൊള്ളമുതൽ എവിടെ യെന്ന് കാട്ടിത്തരണം!’

പറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ തന്നെ കൊന്നുകളയുമെന്നു ഭയന്ന വൃദ്ധ കൊള്ളക്കാർ കൂഴിച്ചിട്ട സ്വർണവും രത്നങ്ങളും കാട്ടിക്കൊടുത്തു. സൈന്യാധിപന്റെ അനുജനും രാജാവും ചേർന്ന് അതെല്ലാം പുറത്തെടുത്ത് അവിടം വിട്ടു. ജീവൻ തിരിച്ചുകിട്ടിയതിന്റെ ആശ്വാസത്തിൽ വൃദ്ധ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

‘ചങ്ങാതി, ദൈവത്തിന്റെയൊരു കളികൾ നോക്കേണ! സത്യത്തിൽ ഞാൻ സാർ രാജാവിന്റെയൊരു സൈനികനായിരുന്നു. സ്വന്തം ജ്യേഷ്ഠനാണ് എന്നെ അവിടെനിന്ന് ആട്ടിപ്പായിച്ചത്. ഇപ്പോഴിതാ, ഞാൻ രാജാവിനെക്കാൾ പണക്കാരനായിരിക്കുന്നു!’

സൈന്യാധിപന്റെ അനുജൻ പറഞ്ഞു. രാജാവത് അദ്ഭുതത്തോടെ കേട്ടു. കൊള്ളമുതലിന്റെ പാതി അയാൾ രാജാവിനു കൊടുക്കാൻ തയ്യാറായെങ്കിലും അദ്ദേഹമതു സ്വീകരിച്ചില്ല. ധനികനായ സാർ രാജാവിന്റെ വിശ്വസ്തനായ തനിക്ക് ആ പണം വേണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം വിശദീകരിച്ചു.

‘ചങ്ങാതി, ഞാൻ പറയുന്നതെന്തും രാജാവ് കേൾക്കാതിരിക്കില്ല. നിങ്ങൾ നാളെ എന്നെ കൊട്ടാരത്തിൽ വന്ന് കാണണം. ഞാൻ രാജാവിനോടു പറഞ്ഞ് നിങ്ങളെ സൈന്യത്തിൽ തിരിച്ചെടുപ്പിക്കാം,’ രാജാവ് പറഞ്ഞു.

‘പക്ഷേ, എന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ തടസ്സം നിന്നാലോ?’

‘അങ്ങനെയൊന്നും വരില്ല.’

രാജാവ് ധൈര്യം പകർന്നു. സൈന്യാധിപന്റെ അനുജൻ കാട്ടിക്കൊടുത്ത വഴിയിലൂടെ രാജാവ് കാടിനു പുറത്തു കടന്നു. അനുചരന്മാരെയും കൂട്ടി അദ്ദേഹം വൈകാതെ കൊട്ടാരത്തിൽ തിരിച്ചെത്തി. അടുത്ത ദിവസം ധീരനായ ഒരു സൈനികൻ കൊട്ടാരത്തിലെത്തുമെന്നും അദ്ദേഹത്തിന് എല്ലാ ബഹുമതികളോടെയുമുള്ള സ്വീകരണം നൽകണമെന്നും രാജാവ് കല്പിച്ചു.

അടുത്ത ദിവസം രാവിലേത്തന്നെ സൈന്യാധിപന്റെ അനുജൻ കൊട്ടാരവാതിൽക്കലെത്തി. അവിടെ അയാളെ സ്വീകരിക്കാൻ വലിയൊരു

സൈന്യംതന്നെ തയ്യാറായിരുന്നു. അതിന്റെ മുൻനിരയിൽ സ്വന്തം ജ്യേഷ്ഠനെക്കണ്ട് അയാൾ അമ്പരന്നു. താൻ ആട്ടിപ്പുറത്താക്കിയ അനുജനെങ്ങനെ രാജാവിന് ഏറെ പ്രിയപ്പെട്ടവനായി എന്ന് എത്ര ആലോചിച്ചിട്ടും സൈന്യാധിപനു മനസ്സിലായില്ല. അനുജനാകട്ടെ, ഒരു മധുരപ്രതികാരത്തിന്റെ സന്തോഷത്തോടെ ആ സ്വീകരണം ഏറ്റുവാങ്ങി കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് നടന്നു.

സിംഹാസനത്തിലിരിക്കുന്ന രാജാവിനെക്കണ്ട് അയാൾ അമ്പരന്നു. തലേ രാത്രി തന്നോടൊപ്പം കൂടലിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയ, താൻ ശാസിക്കുകയും പരിചരിക്കുകയും ചെയ്ത, രാജാവിന്റെ വിശ്വസ്തസേവകനെന്ന് സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തിയ അതേ ആൾ!

താൻ കാണുന്നത് സത്യമാണെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ അയാൾക്കായില്ല. അയാൾ രാജാവിന്റെ കാൽക്കൽ വീണ് പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, എന്നോടു പൊറുക്കണം. ആളറിയാതെയാണ് ഞാൻ അങ്ങയെ ശാസിച്ചത്. ആ തെറ്റിന് എത്രവട്ടം ക്ഷമാപണം നടത്താനും ഞാനൊരുക്കമാണ്.’

രാജാവ് ഒട്ടും താമസിയാതെ അയാളെ പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ചു. പിന്നെ അയാളെ ഗാഢാലിംഗനം ചെയ്ത് പറഞ്ഞു:

‘ക്ഷമാപണമോ? ഞാനാണ് നിങ്ങളോട് മാപ്പു ചോദിക്കേണ്ടത്. അകാരണമായി നിങ്ങളെ ജോലിയിൽനിന്ന് പിരിച്ചയയ്ക്കുന്നതിന് അറിഞ്ഞു കൊണ്ടല്ലെങ്കിലും ഞാനും കാരണക്കാരനായില്ലേ? എന്നിട്ടും അപകട സന്ധിയിൽ എന്നെ രക്ഷിക്കാൻ നിങ്ങളേ ഉണ്ടായുള്ളൂ. കൂടപ്പിറപ്പായിട്ടു കൂടി നിങ്ങളോട് പകവെച്ചു പെരുമാറിയ സൈന്യാധിപനെ തരംതാഴ്ത്താനും ആ സ്ഥാനത്ത് സമർത്ഥനായ നിങ്ങളെ നിയമിക്കാനും ഞാൻ തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞു.’

അടുത്ത ദിവസംതന്നെ അനുജൻ സൈന്യാധിപനായി സ്ഥാനമേറ്റു. ജ്യേഷ്ഠൻ അയാളുടെ കീഴുദ്യോഗസ്ഥനുമായി. എന്നിട്ടും, അയാളോട് പ്രതികാരപൂർവ്വം പെരുമാറാൻ നല്ലവനായ അനുജൻ തുനിഞ്ഞില്ല.

അമ്മക്കായും കുറുക്കച്ചാരും

കാട്ടിലെ വലിയ മരത്തിന്റെ കൊമ്പിലാണ് അമ്മക്കായ് കുടു കെട്ടി താമസിച്ചിരുന്നത്. നാടോടിയായ അച്ഛൻകായ് വല്ലപ്പോഴുമേ കാട്ടിലെത്തും. അങ്ങനെയിരിക്കേ അമ്മക്കായ് മുട്ടയിട്ടു. ഭംഗിയുള്ള അഞ്ചു മുട്ടകൾ! അമ്മക്കായുടെ മനം നിറഞ്ഞു. മുട്ടകൾ വിരിഞ്ഞ് ഓമനക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ പുറത്തു വരുന്നത് സ്വപ്നം കണ്ട് അവൾ അടയിരുന്നു.

കുറെ കഴിഞ്ഞതും അമ്മക്കായ്ക്ക് വിശന്നു. ജലപാനം കഴിക്കാതെ എത്ര നേരമായി അടയിരിക്കുന്നു? ഇങ്ങനെ പോയാൽ വിശന്നു ചത്തു പോയേക്കാം. കുഞ്ഞുങ്ങളെ അനാഥരാക്കാൻ വയ്യ. വേഗം പോയി എന്തെങ്കിലും കുറച്ച് ഭക്ഷണം കഴിച്ചു വരാം.

ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ച് കായ് ചിറകു വിടർത്തി പറന്നു. കുറെ ദൂരം പറന്ന് എവിടെനിന്നോ കുറച്ച് തീറ്റ തിന്ന് കായ് കാട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. അവിടെയെത്തിയപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച ഹൃദയഭേദകമായിരുന്നു. കാട്ടിലെ മുട്ടകളെല്ലാം നഷ്ടമായിരിക്കുന്നു! മുട്ടത്തോടിന്റെ അംശങ്ങൾ

മരച്ചുവട്ടിൽ ചിതറിക്കിടന്നിരുന്നു.

പൊന്നുമക്കൾ പിറക്കുംമുമ്പേ നഷ്ടപ്പെട്ടതിലുള്ള ദുഃഖംകൊണ്ട് കായ്ക്ക മരക്കൊമ്പിൽ തലതല്ലിക്കരഞ്ഞു.

കാലം കടന്നുപോകേ, അമ്മക്കായുടെ സങ്കടം കുറഞ്ഞുവന്നു. അച്ഛൻകായും കഴിയുംവിധമൊക്കെ അവളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. അമ്മക്കായ് കാലാകാലം വീണ്ടും മുട്ടകളിട്ടു. ഇതെങ്കിലും നഷ്ടപ്പെടാതെ നോക്കണമെന്ന് അവളുറച്ചു. അച്ഛൻകായ് കൊണ്ടുവന്നു തന്ന ഭക്ഷണം കഴിച്ച് അവൾ അവിടെത്തന്നെ അടയിരുന്നു.

കുറച്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞതും അവൾക്ക് തൊണ്ട വരണ്ടു. പുറത്താണെങ്കിൽ നല്ല വെയിലും. തൊണ്ട നനയ്ക്കാൻ അല്പം വെള്ളം കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിലെന്ന് അവൾ ഓർത്തു. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ വന്നപ്പോൾ അടുത്തുള്ള പുഴവരെ പോയി കുറച്ചു വെള്ളം കുടിച്ചു വരാൻ തീരുമാനിച്ചു. മുട്ടകൾക്കുമേൽ നാരും കരിയിലയും കൊണ്ട് മുടി അമ്മക്കായ് പറന്നു പോയി. വെള്ളം കുടിച്ചെന്നു വരുത്തി അവൾ ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് കൂട്ടിലെത്തി.

ഒരു പെരുമ്പാമ്പ് തന്റെ കൂട്ടിൽനിന്ന് ഇഴഞ്ഞിറങ്ങിപ്പോകുന്നതാണ് അമ്മക്കായ് കണ്ടത്! അവളാകെ ഭയന്നു. പെരുമ്പാമ്പ് അതേ മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലുള്ള പൊത്തിലേക്ക് ഇഴഞ്ഞിറങ്ങിപ്പോയി.

അവൾ കൂട്ടിൽച്ചെന്ന് നോക്കിയപ്പോൾ, തന്റെ മുട്ടകളെല്ലാം വീണ്ടും നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു! നെഞ്ചു പൊട്ടുംപോലെ തോന്നി അവൾക്ക്. താൻ ദാഹം തീർക്കാൻ പോയതുകൊണ്ടാണല്ലോ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് ഈ ഗതി വന്നത് എന്നോർത്തപ്പോൾ അവളുടെ സങ്കടം ഇരട്ടിച്ചു. അവൾ നിർത്താതെ കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

കായുടെ കരളു പൊട്ടുന്ന കരച്ചിൽ മരച്ചുവട്ടിലൂടെ പോവുകയായിരുന്ന കുറുക്കൻ കേട്ടു. അവൻ കായോട് സഹതാപം തോന്നി. കായ്ക്ക ഏതോ അത്യാപത്തിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണെന്നും അവളെ സഹായിക്കണമെന്നും ചിന്തിച്ച് അവൻ വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

‘കായേ, നീയെന്തിനാണിങ്ങനെ കരഞ്ഞു ശരീരം തളർത്തുന്നത്?’

‘പിന്നെ ഞാനെന്തു ചെയ്യണം? രണ്ടാം തവണയും എനിക്കെന്റെ മക്കളെ നഷ്ടപ്പെട്ടു. അവർ മുട്ട വിരിഞ്ഞുവരുന്നത് കാണാനുള്ള ഭാഗ്യംപോലും ഈശ്വരൻ എനിക്കു തന്നില്ല,’ തേങ്ങിക്കരയുന്നതിനിടയിൽ അമ്മക്കായ് പറഞ്ഞു.

‘ആരാണ് നിന്നോടീ കടുംകൈ ചെയ്തത്?’

പല്ലു തെരിച്ച് കുറുക്കൻ ചോദിച്ചു.

‘ഈ മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലെ പൊത്തിൽ കഴിയുന്ന പെരുമ്പാമ്പ്, അവ നെന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെയും തിന്നിട്ട് ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നത് ഞാനെന്റെ കണ്ണുകൊണ്ട് കണ്ടതാണ്. ഈ ക്രൂരത ചെയ്യാൻ മാത്രം ഞാൻ അവ നോടേത്തു തെറ്റാണ് ചെയ്തത്?’

കാക്കയ്ക്ക് സകല നിയന്ത്രണവും തെറ്റി. അവളെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ച് കുറുക്കൻ തുടർന്നു:

‘കാക്കമ്മേ, കഴിഞ്ഞതു കഴിഞ്ഞു. അത് തലവിധിയാണെന്നു കരുതുക. നിനക്കിനിയും മുട്ടയിടാനാവും. ആ മുട്ട വിരിഞ്ഞുവരുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളെയെങ്കിലും പെരുമ്പാമ്പ് പിടികൂടില്ല എന്നുറപ്പാക്കണം.’

‘അതെങ്ങനെ കഴിയും?’

അമ്മക്കാക്ക പുരികം ചുളിച്ചു.

‘പെരുമ്പാമ്പിനെപ്പോലൊരു ശക്തനെ നമ്മൾ നേരിട്ടെതിർക്കുന്നത് ബുദ്ധിയല്ല. അതിനാൽ നമ്മളൊരു സൂത്രം പ്രയോഗിക്കണം.’

കുറുക്കൻ അമ്മക്കാക്കയോട് ചില കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞെല്പിച്ച് അവിടം വിട്ടു.

അമ്മക്കാക്ക പറന്ന് വനാതിർത്തിയിലുള്ള കാട്ടരുവിയിലെത്തി. വനരാജാവിന്റെ സുന്ദരിയായ മകൾ സർവാധംബരവിഭൂഷിതയായി നീരാട്ടിനെത്തുന്ന സമയമാണിതെന്ന് കുറുക്കൻ അവളോട് പറഞ്ഞിരുന്നു. അവൾ അവിടെയെത്തിയപ്പോൾ രാജകുമാരിയും പരിചാരികമാരും നീരാട്ടിലാണ്. വിലയേറിയ രത്നമാലയും മറ്റ് ആഭരണങ്ങളും കരയിൽ അഴിച്ചു വെച്ചിട്ടാണ് നീരാട്ട്.

‘കുറുക്കന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം അവൾ താണുപറന്ന് ആ രത്നമാല കൊത്തിയെടുത്തു. പിന്നെ അതുമായി കുമാരിയുടെയും കുരയകലെ കുമാരിയ്ക്കു കാവൽ നിന്ന ഭടന്മാരുടെയും മുന്നിലൂടെ പലവട്ടം പറന്നു. അതു കണ്ട് രാജകുമാരി നെഞ്ചിൽ കൈവെച്ച് വിളിച്ചുകൂവി.

‘അയ്യോ, എന്റെ രത്നമാല ആ കള്ളക്കാക്ക കൊണ്ടുപോകുന്നു!’

പരിചാരികമാർ അമ്മക്കാക്കയ്ക്ക് പുറകേ ഓടിച്ചെന്നു. എന്തു ഫലം? കാക്ക ചാട്ടുളിപ്പോലെ പറന്നുയർന്നും താണും അവരെ കബളിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. രാജകുമാരിയുടെ കരച്ചിൽ കേട്ട് ഓടിയെത്തിയ ഭടന്മാർക്കും അവൾ പിടികൊടുത്തില്ല.

അമ്മക്കാക്ക ആ രത്നമാലയുമായി താണുപറന്ന് മരത്തിന്റെ അടുത്തേക്കു നീങ്ങി. ആയുധങ്ങളുമായി, ബഹളംവെച്ച് ഭടന്മാർ പുറകേയും. കുറെ ദൂരം താണ്ടി അമ്മക്കാക്ക തന്റെ മരച്ചുവട്ടിലെത്തി. അല്പമകലെയായി ഭടന്മാരുണ്ട്. അവർ കാൺകേ അമ്മക്കാക്ക രത്നമാല

പെരുമ്പാമ്പിന്റെ പൊത്തിനുള്ളിലേക്കിട്ട് പറന്നുപോയി. മറ്റൊരു മരക്കൊമ്പിൽ മറഞ്ഞിരുന്ന് അവൾ കാര്യങ്ങൾ നിരീക്ഷിച്ചു.

‘കുമാരിയുടെ മാല ഈ പൊത്തിലുണ്ട്. വേഗം ഈ പൊത്ത് തുരന്ന് അതു പുറത്തിറക്കണം. മരം വെട്ടിവിഴ്ത്തിയ ശേഷമാവാം അത്.’

ഭടന്മാരുടെ മുഖ്യൻ നിർദ്ദേശിച്ചു.

ഭടന്മാർ നിമിഷനേരംകൊണ്ട് മരം വെട്ടി മറിച്ചിട്ടു. പിന്നെ, കോടാലിയും വാക്കത്തിയുമൊക്കെക്കൊണ്ട് പൊത്ത് വെട്ടിപ്പൊളിച്ചു. അപ്പോഴുണ്ട് അതിനുള്ളിൽ ചുരുണ്ട്ചുരുണ്ട് ഒരു പെരുമ്പാമ്പ്! അത് തങ്ങളെ ആക്രമിക്കുമെന്നു ഭയന്ന ഭടന്മാർ മുട്ടൻവടിയെടുത്ത് പാമ്പിനെ അടിച്ചു കൊന്നു. പിന്നെ, കുമാരിയുടെ രത്നമാലയുമെടുത്ത് മടങ്ങിപ്പോയി.

തന്റെ ശത്രുവിനെ വകവരുത്താനായതിൽ അമ്മക്കാക്കയ്ക്ക് സന്തോഷം തോന്നി. അതിനു സഹായിച്ച കുറുക്കനോട് അവൾ നന്ദി പറഞ്ഞു. അടുത്തുള്ള മറ്റൊരു മരത്തിൽ കൂടു കെട്ടി അവൾ വീണ്ടും മുട്ടകളിട്ടു. യാതൊരു അപകടവുംകൂടാതെ മുട്ടകൾ വിരിഞ്ഞ് മിടുകരായ കാക്കക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ പുറത്തു വന്നു. അവരുടെ മുഖം കണ്ടതും അവളുടെ സങ്കടം തീർത്തും മാറി.

(ഭാരതത്തിലും പല വിദേശരാജ്യങ്ങളിലും ഈ കഥയുടെ പാഠഭേദങ്ങൾ നാടോടിക്കഥാരൂപത്തിൽ പ്രചരിക്കുന്നുണ്ട്. മലയാളത്തിലും സാമാന്യം പ്രസിദ്ധമാണിത്.)

മഞ്ഞച്ചനും മഞ്ഞുമകനും

വളരെപ്പണ്ടാണ്. മഞ്ഞിനും മനുഷ്യരൂപമുണ്ടായിരുന്ന കാലം. മഞ്ഞുമനുഷ്യരിലും നല്ലവരും മോശക്കാരുമുണ്ടായിരുന്നു. സാധാരണമനുഷ്യർക്ക് അദ്യശ്യരാണവർ. എന്നാൽ അവർക്ക് എല്ലാവരെയും കാണാനാവും. ഏതു രൂപവും കൈക്കൊള്ളാനുമാവും. അക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു മഞ്ഞച്ചന്റെയും മഞ്ഞുമകന്റെയും കഥയാണിത്. മഞ്ഞമ്മ ഏതോ വെയിലിൽ ഉറുകി ഇല്ലാതായതാവണം.

അമ്മയില്ലാത്ത കുട്ടിയായതുകൊണ്ടാവും മഞ്ഞുമകൻ അഹങ്കാരിയായി മാറി. മഞ്ഞച്ചൻ സാത്തികനായിരുന്നിട്ടും മകൻ ധിക്കാരിയായത് മറ്റു മഞ്ഞുമനുഷ്യരെ അമ്പരപ്പിച്ചു. അവർ മഞ്ഞുമകനെ പലകുറി ഉപദേശിച്ചെങ്കിലും ഫലമുണ്ടായില്ല. അച്ഛനെക്കാൾ കഴിവു തനിക്കുണ്ടെന്ന് അവൻ കണ്ടവരോടെല്ലാം വിവിളക്കി.

‘എന്റച്ഛൻ വയസ്സായി. മറ്റുള്ളവരെ തണുപ്പിക്കാൻ അച്ഛനിപ്പോൾ കഴിയില്ല. എന്നാൽ എന്റെ കാര്യം അങ്ങനെയല്ല. കൺമുന്നിൽക്കാണുന്ന ഏതു മനുഷ്യനെയും ഞൊടിയിടയിൽ മരവിപ്പിക്കാൻ എനിക്കാവും. എന്റെ പിടിയിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ ഏതൊരാൾക്കും കഴിയില്ല.’

ചിലപ്പോഴെല്ലാം ഇവനിൽ മഞ്ഞച്ചനോട് നേരിട്ടും പറഞ്ഞു. അപ്പോഴൊക്കെ ചെറുചിരിയോടെ ശാന്തമായിട്ടാവും മഞ്ഞച്ചൻ മറുപടി നൽകുക:

‘മോനേ, നീ പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്. വയസ്സായാൽ ഏതൊരാളുടെയും ശക്തി കുറയും. മുൻപത്തേതുപോലെ മനുഷ്യരെ തണുപ്പിക്കാൻ എനിക്കിപ്പോൾ കഴിയില്ല. പക്ഷേ, നീ ഒന്നോർക്കണം. ആരെയെങ്കിലും ഉപദ്രവിക്കുകയല്ല നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം.’

അത് മഞ്ഞുമകൻ പുച്ഛിച്ചു തള്ളും.

ഒരിക്കൽ മഞ്ഞച്ചനും മഞ്ഞുമകനും കൂടി നടക്കുമ്പോൾ തൊട്ടുമുന്നിൽ ഒരു ധനികൻ കുതിരവണ്ടിയിൽ യാത്ര ചെയ്യുന്നത് കണ്ടു. നല്ല തണുപ്പുള്ള കാലമായതിനാൽ അയാൾ കട്ടിപ്പുതപ്പും കമ്പിളിയും രോമത്തൊപ്പിയും ചെറുപ്പും കൈയുറയുമൊക്കെ ധരിച്ചിരുന്നു. തണുപ്പിന്റെ ആധിക്യംമൂലം കുതിര വളരെ ബദ്ധപ്പെട്ടാണ് വണ്ടി വലിച്ചിരുന്നത്. അയാളെ ചൂണ്ടി മഞ്ഞുമകൻ പറഞ്ഞു:

‘അച്ഛാ, എന്റെ കഴിവു തെളിയിക്കാനുള്ള ഒരവസരം വന്നിരിക്കുന്നു. ആഗ്രഹിക്കുന്ന ധനികനെ ഞാൻ മരവിപ്പിച്ച് വശംകെടുത്തുനന്നു നോക്കിക്കോളൂ. അച്ഛനൊരുപക്ഷേ അതിനു കഴിഞ്ഞില്ലെന്നുവരാം. എന്നാൽ സമർത്ഥനായ എനിക്കത് കഴിയും.’

‘മോനേ, നീയെന്തിനാണ് സ്വന്തം സാമർത്ഥ്യം തെളിയിക്കാൻ ആ സാധുവിനെ ഉപദ്രവിക്കുന്നത്? അയാളെ അയാളുടെ പാട്ടിന് പോകാൻ അനുവദിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്.’

അച്ഛന്റെ വാക്കുകൾ വിലവെക്കാതെ മഞ്ഞുമകൻ പാഞ്ഞ് കുതിരവണ്ടിയിൽ കയറി. അവൻ മഞ്ഞുകാറ്റായി മാറി ധനികന്റെ കമ്പിളിക്കുപ്പായത്തിനകത്ത് ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു. അയാൾ തണുത്തു വിറച്ചു. എന്നിട്ടും മതിയാവാതെ രോമത്തൊപ്പിക്കും കൈയുറയ്ക്കും ചെറുപ്പിനുമൊക്കെ ഉള്ളിലെത്തി. അയാളെ ശല്യപ്പെടുത്തി. ശരീരം കോച്ചുന്ന ആ തണുപ്പ് സഹിക്കവയ്യാതെ അയാൾ അസ്വസ്ഥനായി.

ഒന്നു വേഗം പോകൂ. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ തണുത്തു മരവിച്ച് ചത്തു പോകും.’

അയാൾ വണ്ടിക്കാരനോട് പറഞ്ഞു. വണ്ടിക്കാരൻ കുതിരയെ അടിച്ച് വണ്ടിയുടെ വേഗം കൂട്ടി. മഞ്ഞുമകൻ അയാളെ കൂടുതൽ ശല്യംചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അയാളുടെ മുഖത്തും കഴുത്തിലും മൂക്കിലുമെല്ലാം അവൻ കയറിപ്പറ്റി.

‘വേഗം, വേഗം...’

അയാൾ തളർന്ന ശബ്ദത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

മഞ്ഞുമകന്റെ ആക്രമണത്തിൽ പിടിച്ചുനിൽക്കാനാവാതെ വന്നു, ധനികൻ. കൊടുംതണുപ്പിൽ അയാളുടെ ഒച്ചയടഞ്ഞു. ദേഹം മരക്കൊള്ളികളാക്കേ മരവിച്ചു. അയാൾ ബോധശൂന്യനായി വീണു. അയാളെ പരിചരിക്കാൻ ചേർന്ന് ചുമന്നുകൊണ്ടുപോകുകയാണ് ഒടുവിൽ ചെയ്തത്!

തന്റെ ദൗത്യം വിജയിച്ച സന്തോഷത്തിൽ മഞ്ഞുമകൻ തൂളിച്ചാടി. അവൻ ധനികനെ വിട്ട് കാറ്റായിത്തന്നെ മഞ്ഞപ്പന്റെയടുത്ത് മടങ്ങിയെത്തി. കടുത്ത അഹങ്കാരത്തോടെയായിരുന്നു അവന്റെ ചോദ്യം:

‘അച്ഛാ, ഇപ്പോൾ എങ്ങനെയാണ്? എന്റെ കഴിവ് ഇപ്പോഴെങ്കിലും അച്ഛന് മനസ്സിലായിക്കൊണ്ടുണ്ടോ? ഇത്ര ബലവാനായ ഒരാളെ മരവിപ്പിച്ച് ബോധംകെടുത്താൻ അച്ഛനൊരിക്കലും കഴിയില്ല.’

മഞ്ഞപ്പൻ ഒന്നു ചിരിച്ചു. അപ്പോൾ ഒരു കർഷകൻ തന്റെ വയസ്സൻ കുതിരപ്പുറത്ത് അതിലേ വന്നു. ചാവാലിക്കുതിരപ്പുറത്ത്, കീറിപ്പിറഞ്ഞ കുപ്പായവും തൊപ്പിയും ധരിച്ച് യാത്ര ചെയ്യുന്ന എല്ലാംതോലുമായ കർഷകനെ ചൂണ്ടി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘മോനേ, നീ മിടുക്കൻതന്നെ! അതിലേനിക്ക് ഒട്ടും സംശയമില്ല. പക്ഷേ, ആ മിടുക്ക് വേണ്ടിടത്താണ് കാണിക്കേണ്ടതെന്നു മാത്രം. പ്രഭുക്കളെയും ധനികരെയും തണുപ്പിക്കാൻ ആർക്കും കഴിയും. എന്നാൽ ദരിദ്രരുടെയടുത്ത് അതൊന്നും ചെലവാകില്ല. നീ മിടുക്കനാണെങ്കിൽ ഈ പോകുന്ന ദരിദ്രകർഷകനെ തണുപ്പിക്കണം.’

‘ഓ, ഇതാണോ വലിയ കാര്യം? അച്ഛൻ നോക്കിക്കോ. ധനികനെ തണുപ്പിച്ചതിന്റെ നാലിലൊന്നു സമയംകൊണ്ട് ഞാൻ ഈ കിഴവനെ കീഴടക്കും.’

മഞ്ഞുമകൻ അവിടം വിട്ടുപോയി. ആ പോക്ക് നോക്കിനിന്ന് മഞ്ഞപ്പൻ പുഞ്ചിരിച്ചു.

അവൻ പാഞ്ഞുചെന്ന് കൃഷിക്കാരന്റെ കുപ്പായത്തിനുള്ളിൽ നുഴഞ്ഞുകയറി. അവിടെയിരുന്ന് കർഷകനെ ഇക്കിളി കൂട്ടാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ, ആ തണുപ്പു വല്ലതും കഠിനാധ്വാനിയായ കർഷകനുണ്ടോ ഏല്ക്കുന്നു? അയാൾ അതൊന്നും അറിയാതെ യാത്ര തുടർന്നു. അതുകണ്ട് മഞ്ഞുമകൻ വാശികയറി. അവൻ അയാളുടെ നഗ്നപാദങ്ങളെ ആക്രമിച്ചു. തണുപ്പു തോന്നിയപ്പോൾ അയാൾ കുതിരയെ നിർത്തി താഴെയിറങ്ങി മുന്നോട്ടോടി. ആ ഓട്ടത്തിൽ അയാളുടെ ദേഹം ചൂടാവുകയും തണുപ്പു നീങ്ങുകയും ചെയ്തു.

മഞ്ഞുമകൻ അയാളോട് ദേഷ്യം തോന്നി. താൻ വിചാരിച്ചതുപോലെ എളുപ്പമല്ല കാര്യങ്ങൾ എന്നവൻ തോന്നിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു.

കർഷകൻ കോടാലി കൈയിലെടുത്ത് കാട്ടിലെത്തി. ഈ സമയം മഞ്ഞുമകൻ നന്നായി ഉപയോഗിച്ചു. അവൻ മഞ്ഞുകാറ്റായി നാലു ഭാഗത്തുനിന്നും അയാളെ ആക്രമിച്ചു. തനിക്ക് നന്നായി തണുക്കുന്നതുപോലെ അയാൾക്കു തോന്നി. അയാൾ കോടാലിയെടുത്ത് കാട്ടിലെ വലിയൊരു മരം വെട്ടാൻ തുടങ്ങി. മരംവെട്ടിന്റെ ഫലമായി അയാൾ വീണ്ടും വിയർത്തു. അതോടെ തണുപ്പു മാറി. മഞ്ഞുമകൻ പല്ലുകടിച്ച് അയാളെ കൂടുതൽ രക്ഷമായി ആക്രമിച്ചു. തണുപ്പു തോന്നുന്നതിനനുസരിച്ച് അയാൾ മരം വെട്ടുന്നതിന്റെ വേഗം കൂട്ടി തണുപ്പിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടു. ദേഹം കൂടുതൽ വിയർത്തപ്പോൾ ഒരിക്കൽ അയാൾ തന്റെ കുപ്പായം ഊരുകപോലും ചെയ്തു.

തന്നോടുള്ള വെല്ലുവിളിയാണ് കർഷകന്റെതെന്ന് മഞ്ഞുമകനു തോന്നി. അവൻ അയാളെ അടിമുടി ഒട്ടിനിന്നെങ്കിലും ഫലമുണ്ടായില്ല. കർഷകൻ നിസ്സാരനല്ലെന്ന് അവൻ പകൽപോലെ ബോധ്യമായി. മരം വെട്ടുന്ന സമയത്ത് അയാളെ തോല്പിച്ചു കീഴടക്കാൻ തനിക്കാവില്ലെന്നു വ്യക്തമായപ്പോൾ മഞ്ഞുമകൻ തത്കാലം പിന്മാറി. മരം വെട്ടി വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുമ്പോൾ അയാളെ കീഴടക്കാമെന്നായി അവന്റെ ചിന്ത.

അവൻ കുതിരയുടെ സമീപത്തെത്തി. കർഷകന്റെ കൈയുറകൾ അവിടെ ഊരിയിട്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അവന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അവൻ ചെറുതായി അതിനുള്ളിൽ കയറിപ്പറ്റി. കർഷകൻ മടങ്ങിവന്ന് കൈയുറ ധരിക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ കൈകൾ മരവിപ്പിക്കാമെന്നായിരുന്നു അവന്റെ കണക്കുകൂട്ടൽ. കർഷകൻ ധരിക്കാനാവാത്തവിധം കൈയുറകൾ തണുപ്പിക്കുന്നതിൽ അവൻ വിജയിച്ചു. മരക്കഷ്ണംപോലെയേ ഇപ്പോൾ കൈയുറ കണ്ടാൽ തോന്നൂ!

കർഷകൻ മടങ്ങിവരുന്നതും കാത്ത് മഞ്ഞുമകൻ അവിടെത്തന്നെയിരുന്നു. കുറെക്കഴിഞ്ഞതും ഒരു കെട്ട് വിറകുമായി കർഷകൻ കുതിരയുടെ അടുത്തെത്തി. വിറക് കുതിരപ്പുറത്ത് കെട്ടിവെച്ചശേഷം അയാൾ തന്റെ കൈയുറകൾ ധരിക്കാനെടുത്തു. എന്നാലത് തെല്ലും മയമില്ലാതായതുകണ്ട് അയാൾ അമ്പരന്നു. ഇക്കുറി താൻ വിജയിച്ചതുതന്നെയെന്ന് കൈയുറയ്ക്ക് ഉള്ളിലിരുന്ന മഞ്ഞുമകൻ അഹങ്കരിച്ചു.

എന്നാൽ കർഷകൻ ചെയ്തത് എന്താണെന്നോ? കൈയുറകൾ മയം വരുത്താനായി അയാൾ അവ നിലത്തു വെച്ച് കോടാലിയുടെ മുടുകൊണ്ട് അതിനു പുറത്ത് ആഞ്ഞടിച്ചു.

പ്ഡിം... പ്ഡിം!

ഓരോ അടിയും കൊണ്ട് കൈയുറയിലിരുന്ന മഞ്ഞുമകന്റെ

ദേഹത്താണ്! കഠിനമായ വേദനകൊണ്ട് അവൻ പുളഞ്ഞു. അവനുകൊണ്ട് നിലവിളിച്ചു. തന്നെ ഉപദ്രവിക്കരുതെന്ന് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. പക്ഷേ, മഞ്ഞുമനുഷ്യരുടെ ശബ്ദവും നിലവിളിയും സാധാരണമനുഷ്യർക്ക് കേൾക്കാനാവില്ലല്ലോ?

ഒടുവിൽ കർഷകന്റെ കോടാലിപ്രയോഗത്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ട് അവൻ ഒരുവിധത്തിൽ പുറത്തിറങ്ങി. കർഷകൻ കൈയുറ ധരിച്ച് കുതി രപ്പുറത്തു കയറി ഓടിച്ചുപോവുകയും ചെയ്തു.

ഞൊണ്ടിയും നിരങ്ങിയും മഞ്ഞുമകൻ ഒരുതരത്തിൽ മഞ്ഞപ്പന്റെ അടുത്ത് മടങ്ങിയെത്തി. അവന്റെ ദേഹത്തെ മുറിവുകളും മുഖത്തെ വിളർച്ചയും കണ്ട് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

‘നിനക്കിതെന്തുപറ്റി? കർഷകനെ ഇത്ര വേഗം മരവിപ്പിച്ച് നീ തിരിച്ചു വന്നോ?’

മഞ്ഞുമകൻ തല താഴ്ത്തിനിന്ന് പരാജയം സമ്മതിച്ചു. അവന്റെ മുറിവുകളിൽ തലോടി ആശ്വസിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് മഞ്ഞപ്പൻ പറഞ്ഞു:

‘സാരമില്ല. ഈ പരാജയത്തിൽനിന്നും നീ ചില പാഠങ്ങൾ പഠിക്കണം. നമ്മുടെ കഴിവുകൾ മറ്റുള്ളവർക്കെതിരായല്ല പ്രയോഗിക്കേണ്ടത്. സുഖിച്ചു കഴിയുന്നവരെ കീഴ്പ്പെടുത്തുംപോലെ എളുപ്പമല്ല അധാനി ക്കുന്നവർക്കുമേൽ വിജയം നേടുന്നത്. ഇതിനൊക്കെ ഉപരിയായി നീ പഠിക്കേണ്ട മറ്റൊന്നുണ്ട്.’

‘അത് എന്താണപ്പോ?’

അവൻ ചോദിച്ചു.

‘അഹങ്കാരം ആർക്കും ഭൂഷണമല്ല, അത് ആരെയും ഉന്നതിയിലെത്തിക്കുന്നില്ല എന്നതുതന്നെ!’

മഞ്ഞപ്പൻ മകനെ ആലിംഗനം ചെയ്തു.

ആ വാക്കുകൾ അവന്റെ മനസ്സിൽ പുതിയ വെളിച്ചമായി.

(സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ നാടോടിക്കഥകളിൽ മഞ്ഞുമനുഷ്യർ പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങളാവാക സാധാരണമാണ്.)

നന്മയുടെ വിജയം

വളരെ വളരെ മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ ഒരു സാർ രാജാവ് രാജാണിസ മേതനായി ഭരണം നടത്തിയിരുന്നു. അവർക്ക് ഒരേയൊരു മകനേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എവ്സ്തഫി എന്നു പേരിട്ട ആ രാജകുമാരൻ വളർന്ന് യൗവനദശയിലെത്തി. രാജാവും രാജാണിയും മകനെക്കുറിച്ച് വലിയ പ്രതീക്ഷകളാണ് വെച്ചുപുലർത്തിയത്. എന്നാൽ, അവൻ വലുതാവുന്നതോറും ആ പ്രതീക്ഷകൾക്ക് മങ്ങലേറ്റുതുടങ്ങി. രാജകീയ സുഖസൗകര്യങ്ങളിലൊന്നും കുമാരൻ യാതൊരു താത്പര്യവും കാട്ടിയില്ല. രാജസദസ്സിലെ നൃത്തവേദികളോട് മുഖംതിരിച്ചു നിന്നു. ആഭരണങ്ങളോ പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളോ അണിയുന്നതിനു പകരം ലളിതവേഷങ്ങൾ മാത്രം ധരിച്ചു. മന്ത്രി പുത്രനോ ധനികപുത്രന്മാരോ ആയി കുമാരൻ കൂട്ടുകൂടാൻ തയ്യാറായില്ല. ദരിദ്രരും ഗ്രാമീണരും യാചകരുമൊക്കെയായിരുന്നു കുമാരന്റെ ചങ്ങാതിമാർ. പല ദിവസങ്ങളിലും കുമാരൻ കൊട്ടാരത്തിലെ അന്ത്യപുരം വിട്ട് ദരിദ്രദേവനങ്ങളിൽ അന്തിയുറങ്ങി.

മകന്റെ ഈ സ്വഭാവം രാജാവിനെ ദേഷ്യംപിടിപ്പിച്ചു. രാജാവും രാജാണിയും അവന്റെ സ്വഭാവം മാറ്റാൻ ആവുന്നതും ശ്രമിച്ചുനോക്കി.

കൊട്ടാരത്തിന്റെ വില കളയുംവിധമുള്ള ജീവിതത്തിൽനിന്ന് പിന്മാറണമെന്ന് അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ, അതൊന്നും കേൾക്കാൻ കുമാരൻ തയ്യാറായില്ല. അവൻ തന്റെ രീതികൾ മാറ്റമില്ലാതെ തുടരുകതന്നെ ചെയ്തു. ഇനിയും അവനെ ഉപദേശിക്കുന്നതിൽ കാര്യമില്ലെന്ന് രാജാവിനു തോന്നി. തന്റെ യശസ്സ് കളഞ്ഞുകുളിക്കുന്ന മകനെ വെച്ചുപൊറുപ്പിക്കാനാവില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു. അദ്ദേഹം ഭടന്മാരെ വിളിച്ചുവരുത്തി കല്പിച്ചു:

‘ഒറ്റം, നിഷേധിയായ എന്റെ മകനെ പിടികൂടി എത്രയുംവേഗം കഴുവേറ്റണം! അതിൽ വിഴ്ചവരുത്തുന്നവർ ആരായാലും അവർ കഠിനമായി ശിക്ഷിക്കപ്പെടും!’

സ്വന്തം മകനെ കഴുവേറ്റാനുള്ള രാജാവിന്റെ കല്പന കേട്ട് ഭടന്മാർ അമ്പരന്നു. എങ്കിലും തിരുവായ്ക്ക് എതിർവായില്ലെന്നറിയാവുന്ന അവർ ഉടൻതന്നെ രാജകുമാരനെ പിടികൂടി ബന്ധനസ്ഥനാക്കി കഴുമരത്തിനടുത്തേക്ക് കൊണ്ടുവന്നു. തന്റെ ജീവിതം അവസാനിക്കാൻ പോവുകയാണെന്നറിഞ്ഞിട്ടും കുമാരന്റെ മുഖത്ത് യാതൊരു ഭാവഭേദവുമുണ്ടായില്ല.

അപ്പോഴേക്കും രാജാവും കഴുമരത്തിനടുത്തെത്തി. തന്നെ ധിക്കരിച്ച മകനോട് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നിയിരുന്ന കോപം അപ്പോഴും കുറഞ്ഞില്ല. കുമാരന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി രാജാവ് ചോദിച്ചു:

‘ഇപ്പോൾ നീയെന്തു പറയുന്നു? എന്റെ ആഗ്രഹത്തിനു വിരുദ്ധമായി പ്രവർത്തിച്ചാൽ എന്താണ് സംഭവിക്കുകയെന്ന് ഇപ്പോൾ മനസ്സിലായില്ലേ? തെറ്റു തിരുത്താൻ ഇനിയും നിനക്കു സമയമുണ്ട്. ചെയ്ത അപരാധങ്ങളിൽ മാപ്പിരക്കുകയും ഭാവിജീവിതം ഞാൻ പറയുംപോലെ നയിക്കാമെന്ന് വാക്കു തരികയും ചെയ്താൽ ശിക്ഷ റദ്ദാക്കി നിന്നെ മോചിപ്പിക്കാം. എന്താ സമ്മതമാണോ?’

‘പിതാവേ, എന്നെ ജനിപ്പിച്ച അങ്ങേക്ക് ശിക്ഷിക്കാനും അവകാശമുണ്ട്. ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് അങ്ങേയ്ക്കുള്ളതുപോലെ എനിക്കും ചില സങ്കല്പങ്ങളുണ്ടാവില്ലേ? ഞാൻ ജീവിക്കുന്നത് എന്റേതായ കാഴ്ചപ്പാടിലാണ്. അത് തെറ്റാണെന്നു തോന്നാത്തതിടത്തോളം കാലം തിരുത്താനും ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല,’ രാജകുമാരൻ അക്ഷോഭ്യനായി പറഞ്ഞു.

‘അപ്പോൾ നീ എന്നെ ധിക്കരിച്ച്, മരണം ഇരന്നു വാങ്ങാൻതന്നെ തീരുമാനിച്ചിരിക്കയാണല്ലോ?’

നെറ്റി ചുളിച്ച് രാജാവ് ചോദിച്ചു.

‘ജനിച്ചാൽ എല്ലാവരും ഒരു ദിവസം മരിച്ചേ തീരൂ. അത് അല്പം

നേരത്തേയ്ക്കുവന്നതും സ്വന്തം പിതാവിന്റെ കൈകൊണ്ടാവുന്നതും എനിക്ക് സന്തോഷമേ നല്കൂ. എന്നാൽ, എന്റെ പ്രവൃത്തികൾ ശരിയാണെന്നു തെളിയിക്കാൻ മൂന്നു മണിക്കൂർ നേരത്തെ സമയം നല്കണം. അതിനുശേഷം അങ്ങേക്കെന്നെ വധിക്കാം,' കുമാരൻ വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു.

'ശരി.'

രാജാവ് അതിനനുവദിച്ചു.

രാജകുമാരൻ നേരേ പോയത് കൊട്ടാരം തട്ടാന്റെ അടുത്തേക്കാണ്. വളരെ വേഗം തനിക്ക് മൂന്ന് അലങ്കാരപ്പെട്ടികൾ ഉണ്ടാക്കിത്തരണമെന്ന് അവൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതിലൊന്ന് സ്വർണംകൊണ്ടും മറ്റൊന്ന് വെള്ളി കൊണ്ടുമാവണം. മൂന്നാമത്തെ പെട്ടി മരത്തിൽത്തന്നെ പണിയണം.

തട്ടാൻ നിമിഷങ്ങൾകൊണ്ട് മൂന്നു പെട്ടികളും ഉണ്ടാക്കി കുമാരനു കൊടുത്തു. മൂന്നു പെട്ടിയും ഭദ്രമായി പൂട്ടാനുള്ള താഴും താക്കോലും അതിലുണ്ടായിരുന്നു. കുമാരൻ ആ പെട്ടികളുമായി കഴുതമരത്തിനടുത്ത് മടങ്ങിയെത്തി. രാജാവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശകരും സംഭവിക്കുന്ന തെന്താണെന്നറിയാൻ ആകാംക്ഷയോടെ നിന്നു. പെട്ടികൾ ഓരോന്നായി തുറന്നുകാട്ടിക്കൊണ്ട് രാജകുമാരൻ എല്ലാവരോടുംമായി പറഞ്ഞു:

'മാന്യരേ, ഈ സ്വർണപ്പെട്ടിയും വെള്ളിപ്പെട്ടിയും മരപ്പെട്ടിയും നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചാലും. സ്വർണപ്പെട്ടിയിൽ നിറയെ സ്വർണനാണയങ്ങളും വെള്ളിപ്പെട്ടിയിൽ വെള്ളിനാണയങ്ങളും ഞാൻ നിങ്ങളുടെ മുന്നിൽ വെച്ച് നിക്ഷേപിക്കുകയാണ്. അതേസമയം മരപ്പെട്ടിയിൽ വെറും കല്ലും മണ്ണുമാണ് ഇടുന്നത്.'

രാജകുമാരൻ അപ്രകാരം മൂന്നു പെട്ടിയും നിറച്ചശേഷം അവ ഭദ്രമായി അടച്ചുവെച്ചു. അതു കണ്ട് രാജാവ് അക്ഷമനായി ചോദിച്ചു:

'എന്ത് അധികപ്രസംഗമാണ് നീ ചെയ്യാൻ പോകുന്നത്? വേഗം പറഞ്ഞു തുല്യയ്ക്ക്!'

'ബഹുമാന്യനായ അങ്ങന്റെ പിതാവാണ്. ഞാനടക്കമുള്ള അനേകം പ്രജകൾക്ക് രാജാവും. ഈ മൂന്നു പെട്ടികളും അങ്ങ് കണ്ടതാണല്ലോ? ഇനി അങ്ങയുടെ പണ്ഡിതരായ ഉപദേശകരോട് ഇതിന്റെ മൂല്യമനുസരിച്ച് പെട്ടികൾ ക്രമീകരിക്കാൻ നിർദ്ദേശിക്കണം,' രാജകുമാരൻ പറഞ്ഞു.

രാജാവ് തന്റെ ഉപദേശകരെ അതിനു ചുമതലപ്പെടുത്തി. അവർ മുന്നോട്ടു വന്ന് ആദ്യം മരത്തിന്റെ പെട്ടി കൈയിലെടുത്ത് പറഞ്ഞു:

'പ്രഭോ, ഈ മൂന്നു പെട്ടികളിലുംവെച്ച് ഉപയോഗശൂന്യം ഇതാണ്. ഇതിനു വിലയിടാൻ ഞങ്ങൾക്കാവില്ല. പാഴ്വസ്തുക്കൾക്ക് എങ്ങനെ

വിലയിടാനാവും?'

തുടർന്ന് അവർ വെള്ളിപ്പെട്ടിയെടുത്ത് തിരിച്ചും മറിച്ചും നോക്കിപ്പറഞ്ഞു:

'ഇത് മോശമില്ല. ഇതിനകത്തും പുറത്തുമുള്ള വില ചേർത്താൽ ഒരു ചാക്ക് സ്വർണനാണയത്തിന്റെ മൂല്യത്തെക്കാൾ ഒട്ടു കുറയില്ല.'

'എങ്കിൽ സ്വർണപ്പെട്ടിയുടെ കാര്യമോ?'

രാജാവ് ചോദിച്ചു.

'ഈ പെട്ടി അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ അമൂല്യംതന്നെ. ഇതു സ്വന്തമാക്കുന്നയാൾക്കും അയാളുടെ മൂന്നുനാലു പിൻതലമുറക്കാർക്കും സുഖമായി കഴിയാനാവും.'

സ്വർണപ്പെട്ടിയെടുത്ത് ഉപദേശകൻ പറഞ്ഞു.

'നോക്കൂ, എന്റെ ഉപദേശകൻ എത്ര കൃത്യമായി മൂന്നു പെട്ടികൾക്കും വിലയിട്ടിരിക്കുന്നു. ഇനി നീ കഴുവേറാൻ തയ്യാറായിക്കൊള്ളൂ.'

രാജാവ് കുമാരന്റെ മുഖത്തു നോക്കി പരിഹാസച്ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു.

'ഒരു നിമിഷംകൂടി കാത്താലും പിതാവേ. അങ്ങയുടെ ഉപദേശകരുടെ മൂല്യനിർണ്ണയം എത്ര കണ്ട് ശരിയാണെന്ന് നോക്കിയശേഷമാകാം എന്റെ ശിക്ഷ നടപ്പാക്കാൻ. അതു മതിയല്ലോ?'

കുമാരൻ വിശദീകരിച്ചു.

'ഇതിലെന്ത് പിഴവുണ്ടാവാനാണ്? ഈ മൂന്നു പെട്ടികളിൽ മൂല്യമേറിയത് ഏതെന്ന് ആർക്കാണ് അറിയാത്തത്?'

രാജാവ് പൂച്ഛിച്ചു.

'എങ്കിലും യാഥാർത്ഥ്യം നേരിട്ടു കണ്ടറിയുന്നതല്ലേ നല്ലത്, പിതാവേ?' രാജകുമാരൻ ചോദിച്ചു.

അനന്തരം, കുമാരൻ സ്വർണത്തിന്റെ പെട്ടിയെടുത്ത് അതിന്റെ മുടി വലിച്ചുതുറന്നു. രാജാവും ഉപദേശകരുമെല്ലാം കണ്ണിമയ്ക്കാതെ അതു നോക്കിനിന്നു.

അദ്ഭുതംതന്നെ!

സ്വർണനാണയങ്ങൾ നിറച്ച ആ പെട്ടിയിൽനിന്നും പുറത്തു വന്നത് വിഷപ്പാമ്പുകളും പോക്കാച്ചിത്തവളയും പാറ്റയും എട്ടുകാലിയും!

ഇതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചു എന്നറിയാതെ മിഴിച്ചുനിന്നു, രാജാവും പരിവാരവും.

'ഇനി വെള്ളിപ്പെട്ടിയുടെ ഉള്ളിലെന്താണെന്നു കണ്ടാലും.'

കുമാരൻ രണ്ടാമത്തെ പെട്ടിയും തുറന്നുകാട്ടി. അതിലും കണ്ടത് കരിനാഗങ്ങളെയും തേളിനെയും പഴുതാരയെയുമൊക്കെ!

താൻ സ്വപ്നം കാണുകയാണോ എന്നുപോലും രാജാവ് സംശയിച്ചു. 'പിതാവേ, അങ്ങയുടെ ഉപദേശകർ പാഴ്വസ്തുവെന്ന് വിലയിരുത്തിയ മരപ്പെട്ടിയാണ് ബാക്കിയുള്ളത്. അതും തുറന്നു കണ്ടാലും.'

രാജകുമാരൻ അവസാന പെട്ടിയും തുറന്നു. അവരുടെ അർദ്ധതം ഇരട്ടിപ്പിച്ച് അവിടമെങ്ങും നിർമലമായ സുഗന്ധം പരന്നു. രാജാവ് പെട്ടിയിലേക്ക് എത്തിനോക്കി.

അവിടെ കണ്ടതോ?

പെട്ടിയിൽ വളർന്നു നിൽക്കുന്ന ചെറിയ മരങ്ങളും ചെടികളും. നിറയെ പച്ചിലകളും പഴങ്ങളും. നടുക്കായി മനോഹരമായ കൊച്ചു പള്ളിയുമുണ്ട്! പൂക്കളുടെ നറുമണമാണ് എങ്ങും പരന്നൊഴുകുന്നത്.

തന്റെ മകൻ ഒരതിമാനുഷനാണെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ രാജാവ് അവനോട് മാപ്പിരുന്നു. അവന്റെ ശിക്ഷ പിൻവലിച്ച് തിരികെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരാനും അദ്ദേഹം തയ്യാറായി. പിന്നീടൊരിക്കലും ഒന്നിലും മകനെ കുറ്റപ്പെടുത്താനും രാജാവ് മുതിർന്നില്ല. അവർ ദീർഘകാലം സുഖമായി ജീവിച്ചു.

(ഉള്ളടക്കത്തിലെ നേരിയ വ്യത്യാസങ്ങളോടെ ഈ കഥയുടെ പല പാഠാനുരൂപങ്ങളും പ്രചാരത്തിലുണ്ട്.)

വൃാളിയും കീവിലെ തുകൽക്കാരനും

വളരെ മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ കീവ് പ്രവിശ്യ ഭരിച്ചിരുന്നത് ധീരനായ ഒരു സാർ രാജാവായിരുന്നു. രാജാവിനും രാജ്ഞിക്കും സുന്ദരിയായ ഒരേയൊരു മകളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. സൗന്ദര്യംകൊണ്ട് അവളെ കവച്ചു വെക്കുന്ന ആരുംതന്നെ അന്നാട്ടിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവളെ ഭാര്യയായി ലഭിക്കണമെന്ന് ആ നാട്ടിലെയും അയൽനാടുകളിലെയും ധനികയുവാക്കളെല്ലാം മോഹിച്ചു. എന്നാലത് തുറന്നു പറയാനുള്ള ധൈര്യം ആർക്കുമുണ്ടായില്ല.

അങ്ങനെയിരിക്കേ ഒരുന്നാൾ, കീവ് നഗരത്തിൽ ഭീകരനായ ഒരു വൃാളി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. എണ്ണമറ്റ തലകളും തീ തുപ്പുന്ന നാവുമുള്ള വൃാളി നഗരത്തിലെങ്ങും ഭീതി വിതച്ചു. കണ്ണിൽക്കണ്ടവരെയാകെ ആ സത്യാം പിടിച്ചു വിഴുങ്ങാൻ തുടങ്ങി. അതിനെ വിരട്ടിയോടിക്കാൻ രാജാവയച്ച സൈന്യത്തെയും നിമിഷങ്ങൾക്കകം വൃാളി അകത്താക്കി. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ രാജാവും പരിവാരങ്ങളും വൃാളിയെക്കണ്ട് അപേക്ഷിച്ചു:

‘നിങ്ങളിങ്ങനെ വകതിരിവില്ലാതെ ആളുകളെ തിന്നുന്നത് കഷ്ടമാണ്. ഇങ്ങനെ പോയാൽ അധികം വൈകാതെ ഈ രാജ്യത്ത് ആരുമില്ലാതാവും. അതുകൊണ്ട് ദയവുചെയ്ത് ഈ നരഹത്യയിൽനിന്ന് പിന്മാറണം,’ രാജാവ് പറഞ്ഞു.

‘ശരി. ഒരു വ്യവസ്ഥയിൽ ഞാനതിന് സമ്മതിക്കാം. എല്ലാ ദിവസവും ഈ നാട്ടിലെ സുന്ദരികളിൽ ഒരുവളെ എനിക്കു തിന്നാൻ തരണം. പക്ഷേ, എന്നെങ്കിലും അത് മുടങ്ങിയാൽ ഞാൻ വീണ്ടും പഴയ സ്വഭാവത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുപോവും.’

വ്യാളി വീണ്ടും തീ തുപ്പി.

മറ്റൊരു മാർഗ്ഗവും കാണാത്തതിനാൽ രാജാവ് വ്യാളിയുടെ ആവശ്യത്തിനു വഴങ്ങി. നാട്ടിലെ മുഴുവൻ സുന്ദരികളിൽനിന്നും ദിവസേന ഓരോരുത്തരെ നറുക്കിട്ടെടുത്ത് വ്യാളിക്ക് ഭക്ഷണമായി നൽകാനും തീരുമാനമായി. അതറിഞ്ഞ് ആ നാട്ടിലെ സുന്ദരികളെല്ലാം അസ്വസ്ഥരായി. ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ തങ്ങളെല്ലാം വ്യാളിയുടെ ഭക്ഷണമായിത്തീരുമെന്ന് അവർ ഭയന്നു.

അന്നുമുതൽ നറുക്കു വീഴുന്ന സുന്ദരി വ്യാളിയുടെ മുന്നിലെത്തുകയും അവനവളെ വിഴുങ്ങുകയും ചെയ്തുപോന്നു. വ്യവസ്ഥപ്രകാരം വ്യാളി മറ്റുള്ളവരെ ഉപദ്രവിച്ചതുമില്ല.

കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾ അങ്ങനെ കടന്നുപോയി. ഒരുനാൾ നറുക്കു വീണത് രാജകുമാരിയാണ്! അതറിഞ്ഞ് രാജാവും രാജ്ഞിയും ആകെ വിഷമിച്ചു. താൻകൂടി ആലോചിച്ചെടുത്ത തീരുമാനമായതിനാൽ അതിൽ നിന്ന് പിന്മാറുക വയ്യ. അവർ കണ്ണീരും കൈയുമായി മകളെ വ്യാളിയുടെ അടുത്തേക്ക് പറഞ്ഞയച്ചു.

തന്റെ മുന്നിലെത്തുന്ന സുന്ദരിമാരെ കാണുന്ന മാത്രയിൽ പിടിച്ചു വിഴുങ്ങാറുള്ള വ്യാളി പക്ഷേ, രാജകുമാരിയെ തിന്നാൻ മുതിർന്നില്ല. അവളുടെ അസാധാരണസൗന്ദര്യം അവനെപ്പോലും വശീകരിച്ചു. അവളുടെ മുഖത്തു നോക്കി അവൻ പറഞ്ഞു:

‘ഇല്ല. നിന്നെ ഞാൻ കൊല്ലുന്നില്ല. ഇന്നുമുതൽ നീയെന്റെ ഭാര്യയായി എന്റെ കൂടാരത്തിൽ കഴിയണം. എന്നെങ്കിലുമൊരിക്കൽ നീയെന്നോട് വിശ്വാസവഞ്ചന കാണിച്ചാൽ ആ നിമിഷം നിന്റെ കഥകഴിയും, ഓർത്തോ!’

വ്യാളി അവളെയുംകൊണ്ട് തന്റെ കൂടാരത്തിലെത്തി. അവൾ രക്ഷപ്പെടാതിരിക്കാൻ കൂടാരത്തിന്റെ കവാടം കുറ്റൻ കല്ലുകൾകൊണ്ട് അടച്ചുവെച്ചു. അവനൊരിക്കൽപ്പോലും അവളെ ഉപദ്രവിക്കാൻ ശ്രമിച്ചില്ല.

പാവാം രാജകുമാരി! വികൃതരൂപിയും ദുഷ്ടനുമായ വ്യാളിയുടെ ഭാര്യയാകേണ്ടിവന്ന തന്റെ ദുരവസ്ഥയെ പഴിച്ച് അവൾ അവിടെ കഴിഞ്ഞുകൂടി.

രാജകുമാരിക്ക് വിശ്വസ്തനായ ഒരു നായ്ക്കുട്ടിയുണ്ടായിരുന്നു. കൊട്ടാരത്തിലായിരുന്നപ്പോൾ ഒരു നിമിഷംപോലും അവർ പിരിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. കുമാരിയെ കൊട്ടാരത്തിൽ കാണാതെ വന്നപ്പോൾ നായ്ക്കുട്ടി മണംപിടിച്ച് അവളെ തിരക്കിയിറങ്ങി. അത് ഒടുവിൽ വ്യാളിയുടെ കൂടാരം കണ്ടെത്തുകതന്നെ ചെയ്തു. കവാടത്തിലെ പാറക്കല്ലുകളുടെ വിടവിലൂടെ ഞെങ്ങിഞെരുങ്ങി അത് അകത്തു കടന്ന് രാജകുമാരിയെ കണ്ടു. തനിക്കുവേണ്ടി ഇത്രയും ത്യാഗം സഹിച്ച നായ്ക്കുട്ടിയെ അവൾ വാരിയെടുത്ത് മാറോടു ചേർത്തു. ഭാഗ്യവശാൽ വ്യാളി അപ്പോൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൾ മാതാപിതാക്കൾക്ക് ഒരു കത്തെഴുതി നായ്ക്കുട്ടിയുടെ കഴുത്തിൽ തൂക്കി അതിനെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കയച്ചു. അതിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരുന്നു:

‘അച്ഛാ, ദുഷ്ടനായ വ്യാളി എന്നെ അവന്റെ കൂടാരത്തിൽ അടിമയാക്കി വെച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഇവിടെനിന്നും എങ്ങനെയാണ് രക്ഷപ്പെടുകയെന്ന് ദയവായി പറഞ്ഞുതരണം.’

ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതും അവളുടെ കത്തിനുള്ള മറുപടിയുമായി നായ്ക്കുട്ടി വീണ്ടുമെത്തി. അവൾ ആ കത്ത് തുറന്നു വായിച്ചു. ഈ ലോകത്ത് വ്യാളിയെക്കാൾ ശക്തനായ ഒരാൾക്കേ അവനെ തോല്പിക്കാനാവൂ എന്നും അത് ആരാണെന്നു കണ്ടെത്തണമെന്നുമായിരുന്നു മാതാപിതാക്കൾ എഴുതിയിരുന്നത്. അവൾ നായ്ക്കുട്ടിയെ സമാധാനിപ്പിച്ച് പറഞ്ഞയച്ചു.

അന്നു രാത്രി വ്യാളി തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ രാജകുമാരി പതിവിലും കവിഞ്ഞ സ്നേഹം അഭിനയിച്ചു. സ്വാദിഷ്ഠമായ ഭക്ഷണവും മദ്യവും അവൾ അവന് വിളമ്പിക്കൊടുത്തു. പിന്നെ, തന്ത്രപൂർവ്വം ചോദിച്ചു:

‘അങ്ങ് എന്നെ വലിയ സ്നേഹത്തോടെയാണ് നോക്കുന്നത്. ഒരു പക്ഷേ, ഇത്രയും ഭാഗ്യവതിയായ മറ്റൊരു ഭാര്യയും ലോകത്തുണ്ടായെന്നുവരില്ല. എങ്കിലും ഒരു പേടി എന്നെ അസ്വസ്ഥയാക്കുന്നുണ്ട്. ധീരനായ അങ്ങയെ ആരെങ്കിലും തോല്പിക്കുകയോ വധിക്കുകയോ ചെയ്താലോ എന്ന ചിന്തയാണത്. അങ്ങനെ എന്നെങ്കിലും സംഭവിക്കുമോ?’

‘അതോർത്ത് നീ ഭയപ്പെടേണ്ട. ഈ ലോകത്തെ കരുത്തന്മാർക്കൊന്നും എന്നെ ഒന്നും ചെയ്യാനാവില്ല. എന്നെ പരാജയപ്പെടുത്താനുള്ള കരുത്ത് ഒരേയൊരാൾക്കേ ഉള്ളൂ. കീവിലെ ‘നികിത’ എന്നു പേരായ

തുകൽക്കാരനാണത്. തോൽ ഊറയ്ക്കിടുന്ന തൊഴിലാണ് അയാൾ ചെയ്യുന്നതെങ്കിലും അയാൾ എന്നെക്കാൾ ശക്തനാണ്. അയാൾ ഇവിടെയെത്താൻ വിദൂരസാധ്യതപോലുമില്ലാത്തതിനാൽ അതോർത്തും നീ ഭയക്കണ്ട,' വ്യാളി പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ടപ്പോൾ തോന്നിയ സന്തോഷം രാജകുമാരി മനസ്സിലൊതുക്കി.

പിറ്റേന്ന് നായ്ക്കുട്ടി വന്നപ്പോൾ അവൾ ഇക്കാര്യം വിശദമായെഴുതിയ കത്ത് രാജാവിന് കൊടുത്തു. തന്റെ മകളുടെ മോചനത്തിന് വഴി തെളിഞ്ഞതിൽ രാജാവ് സന്തോഷിച്ചു. താൻ നേരിട്ടുതന്നെ ചെന്ന് തുകൽക്കാരനെക്കണ്ട് സഹായം അഭ്യർത്ഥിക്കണമെന്നു രാജാവ് നിശ്ചയിച്ചു. അദ്ദേഹം അപ്പോൾത്തന്നെ കൊട്ടാരം വിട്ടിറങ്ങി.

കീവിലെങ്ങും അന്വേഷിച്ച് ഒടുവിൽ നികിതയുടെ വീട് അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തി. വീട്ടുമുറ്റത്ത് തോൽ ഊറയ്ക്കിടുന്ന ജോലിയിൽ മുഴുകിയിരിക്കുകയായിരുന്നു അയാൾ. സാർ രാജാവ് തന്നെ തേടിവരുന്നതു കണ്ട് അയാൾ അമ്പരപ്പോടെ ചാടിയെഴുന്നേറ്റു. താൻ എന്തെങ്കിലും അപരാധം ചെയ്തതുകൊണ്ടാകുമോ രാജാവ് കോപിച്ച് വരുന്നതെന്ന് ചിന്തിച്ച് അയാൾ പരിഭ്രമിച്ചു.

'മഹാരാജാവേ, വന്ദനം! അങ്ങനതാണ് എന്റെയീ പാഴ്ക്കുടിലിലേക്ക് എഴുന്നള്ളിയത്?'

രാജാവ് അതിനു മറുപടിയായി മകളുടെ ദുരവസ്ഥ മുഴുവനും വിശദീകരിച്ചു. പിന്നെ, വന്ന കാര്യം തുറന്നു പറഞ്ഞു.

'അതുകൊണ്ട്, വ്യാളിയെക്കാൾ കരുത്തനായ നിങ്ങൾ എന്റെ മകളെ എങ്ങനെയെങ്കിലും രക്ഷിക്കണം. നിങ്ങൾക്കല്ലാതെ മറ്റാർക്കും അത് സാധിക്കില്ല. ആ ദുഷ്ടനിൽനിന്നും നിങ്ങളവളെ രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുവന്നാൽ പ്രതിഫലമായി രാജ്യത്തിന്റെ പകുതി ഞാൻ തരും.'

അത്തരം പ്രലോഭനങ്ങളൊന്നും തുകൽക്കാരന്റെ മനസ്സു മാറ്റിയില്ല. രാജാവിനെ നിരാശനാക്കുംവിധമായിരുന്നു അയാളുടെ മറുപടി.

'പ്രഭോ, വ്യാളിയോട് ഏറ്റുമുട്ടി മരണം ക്ഷണിച്ചുവരുത്താൻ ഞാൻ തയ്യാറല്ല. തുകൽ ഊറയ്ക്കിടുന്ന ഈ ജോലിയിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന തുച്ഛമായ വരുമാനംകൊണ്ട് അരവയറുണ്ട് ജീവിക്കാനാണ് ഞാനിഷ്ടപ്പെടുന്നത്. ജീവൻ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയശേഷം പാതി രാജ്യം കിട്ടിയിട്ട് എന്താണു കാര്യം?'

തുകൽക്കാരന്റെ മനസ്സു മാറ്റാൻ രാജാവ് മറ്റൊരു മാർഗ്ഗം കണ്ടെത്തി. അയാളിരം കുട്ടികളെ തന്റെ മുന്നിൽ ഉടൻ ഹാജരാക്കാൻ രാജാവ്

നിർദ്ദേശം നൽകി. ഭടന്മാർ നിമിഷങ്ങൾക്കും കീവിലെങ്ങുമുള്ള കുട്ടികളെ അവിടെയെത്തിച്ചു. അദ്ദേഹം അവരോട് ചില കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു ല്പിച്ചു. അവർ തുകൽക്കാരനെ വളഞ്ഞ്, കണ്ണീരൊഴുക്കി അപേക്ഷിച്ചു:

'പ്രിയപ്പെട്ട അമ്മാവ, നമ്മുടെ രാജകുമാരിയെ ആ വ്യാളിയിൽനിന്നും രക്ഷിക്കണം!'

രാജാവിന്റെ തന്ത്രം ഫലിച്ചു. നിഷ്കളങ്കരായ കുട്ടികളുടെ കണ്ണു നീർ അയാളുടെ മനസ്സിലിയിച്ചു. അതുകണ്ട് തുകൽക്കാരന്റെ കണ്ണുകളും നിറഞ്ഞൊഴുകി. ഇനിയും ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽനിന്നും ഭീരുവിനെപ്പോലെ ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നത് ഉചിതമല്ലെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. അയാൾ രാജാവിനെ വണങ്ങിപ്പറഞ്ഞു:

'മഹാരാജാവേ, കുമാരിയെ രക്ഷിക്കാൻ ഞാൻ കഴിവതും ശ്രമിക്കാം.'

ആ വാക്കുകൾ രാജാവിനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു.

ഭീകരരൂപിയായ വ്യാളിയോട് ഏറ്റുമുട്ടുന്നതിനു മുൻപ് തുകൽക്കാരൻ ചില തയ്യാറെടുപ്പുകൾ നടത്തി. മൂന്നുറു ചുറ്റ് ചാണനാർ തന്റെ ദേഹത്തു ചുറ്റി, അതിൽ ടാറ് തേച്ചു. തന്നെ കണ്ടപാടേ വ്യാളി വിഴുങ്ങാതിരിക്കാനുള്ള മുൻകരുതലായിരുന്നു അത്. താനിപ്പോൾ വ്യാളിയുടെ വായിൽക്കൊള്ളുന്നതിലും വലുതാണെന്ന് അയാൾക്ക് ബോധ്യപ്പെട്ടു. പിന്നെ, ധൈര്യസമ്മേതം വ്യാളിയുടെ കൂടാരത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു.

കൂടാരത്തിന്റെ കവാടം നന്നായി അടച്ച്, അകത്ത് വിശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു വ്യാളി. തുകൽക്കാരൻ കവാടത്തിൽ ശക്തിയായി ഇടിച്ച്, അവനെ വെല്ലുവിളിച്ചു.

'ഹേ, ഭീരുവായ വ്യാളീ. പെണ്ണുങ്ങളെപ്പോലെ അകത്ത് അടച്ചിരിക്കാതെ ധൈര്യമുണ്ടെങ്കിൽ പുറത്തു വന്ന് എന്നോടു യുദ്ധം ചെയ്യൂ! നിനക്കൊത്ത പ്രതിയോഗി തന്നെയാണ് ഞാൻ!'

ആ ശബ്ദത്തിന്റെ ഗാംഭീര്യം കേട്ട് വ്യാളി ഒന്നു വിരണ്ടു. അവൻ വാതിൽ തുറന്ന് പുറത്തു വരാൻ തയ്യാറായില്ല. അപ്പോൾ ഒന്നുകൂടി ഉച്ചത്തിലായി തുകൽക്കാരന്റെ ഭീഷണി.

'ഒറ്റം. എന്റെ ക്ഷമ കെടുന്നു. മൂന്നുവരെ എണ്ണുന്നതിനകം നീ പുറത്തു വന്ന് എന്നോടു യുദ്ധം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ഞാനീ കൂടാരം തട്ടിത്തകർക്കും. അതിനിടയിൽപ്പെട്ട് നീ ചത്തേത്തരത്തു ചാകും!'

അതോടെ രണ്ടും കല്പിച്ച് വ്യാളി പുറത്തേക്ക് പാഞ്ഞുവന്നു. അവൻ തീ തുപ്പി തുകൽക്കാരനെ വിഴുങ്ങാനടുത്തു. എന്നാൽ, ചണനാരു ചുറ്റിയ ആ വമ്പൻശരീരം വായ്ക്കുള്ളിലാക്കാൻ വ്യാളിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

അവർ തമ്മിൽ പൊരിഞ്ഞ യുദ്ധംതന്നെ നടന്നു. ആദ്യമായും ആർക്കും വിജയമോ തോൽവിയോ ഉണ്ടായില്ല. സമന്മാർ തമ്മിലുള്ള പോരാട്ടമായി അതു മാറി. ഒടുവിൽ വ്യാളി തളർന്നു. തുകൽക്കാരനു മുന്നിൽ കീഴടങ്ങേണ്ടിവരുമെന്ന ഘട്ടമെത്തിയപ്പോൾ അവൻ പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതി, നമ്മൾ രണ്ടാളും ഒരുപോലെ കരുത്തന്മാരാണ്. നമ്മളെ തമ്മിൽ തെറ്റിക്കാനാണ് രാജാവിന്റെ ശ്രമം. നമ്മൾ ഒരുമിച്ചു നിന്നാൽ ആർക്കും നമ്മെ തോൽപ്പിക്കാനാവില്ല. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ലോകത്തെ രണ്ടായി പകുത്ത് നമുക്ക് അതിന്റെ ഓരോ ഭാഗത്തിന്റെ അധിപരായി ജീവിക്കാം!’

‘അതു കൊള്ളാം. എനിക്കു സമ്മതമാണ്.’

കുറച്ചൊന്ന് ആലോചിച്ചശേഷം തുകൽക്കാരൻ സമ്മതിച്ചു. അങ്ങനെയുദ്ധം അവിടെവെച്ച് ഒത്തുതീർന്നു.

‘എങ്കിൽ വ്യവസ്ഥപ്രകാരം നമുക്ക് ഭൂമിയെ രണ്ടായി ഭാഗിക്കാം. കലപ്പകൊണ്ട് ഭൂമിയുടെ നേർപാതി ഉഴുന്ന് വരമ്പുണ്ടാക്കണം.’

തോൽക്കാരൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. വ്യാളി ഭീമൻകലപ്പകൊണ്ട് കീവ് മുതൽ കാപ്സിയൻ കടൽവരെ പന്ത്രണ്ടടി ആഴത്തിൽ കുഴിച്ച് രണ്ടു ഭാഗമാക്കി വീതിച്ചു! അതു കണ്ട് തോൽക്കാരൻ പറഞ്ഞു:

‘വിഭജനം കിറുകൃത്യമായി ചങ്ങാതി. എന്നാൽ നമ്മുടെ പണി ഇനിയും തീരുന്നില്ലല്ലോ.’

‘ഇനിയെന്തു വേണം?’

വ്യാളി ചോദിച്ചു.

‘ലോകം മുഴുവൻ രണ്ടായി ഭാഗിച്ച്, ഓരോ ഭാഗം സ്വന്തമാക്കണമെന്നല്ലേ നമ്മുടെ വ്യവസ്ഥ?’

തുകൽക്കാരൻ ചോദിച്ചു.

‘അതെ. അതുതന്നെയല്ലേ ഞാനിപ്പോൾ ചെയ്തതും? ഇനിയെന്താണ് തടസ്സം?’

വ്യാളി നെറ്റി ചുളിച്ചു.

‘ലോകമെന്നത് കരയും കടലും ചേർന്നതല്ലേ? അതിൽ കര മാത്രമല്ലേ നമ്മളിപ്പോൾ പകുത്തുള്ളൂ? അതുപോലെ കടൽഭാഗവും രണ്ടായി വിഭജിച്ചാലേ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കപ്പെടൂ. അതുകൂടി താങ്കൾ ചെയ്യണം.’

തുകൽക്കാരൻ വിശദീകരിച്ചു.

‘ഹോ, ഞാനതു മറന്നു! അല്ലെങ്കിൽ എന്നെക്കാൾ കൂടുതൽ ഭാഗം ചിലപ്പോൾ ചങ്ങാതിക്കു കിട്ടിയേനേ!’

വ്യാളി കലപ്പയുമായി കടൽ പകുക്കാൻ തുടങ്ങി. കുറെ ദൂരം ചെന്നതും

ആ സത്വം നിലയില്ലാത്ത കടലിൽ മുങ്ങിച്ചത്തു! പിന്നീട് വ്യാളിയെ കൊണ്ടുള്ള ശല്യം ആർക്കുമുണ്ടായില്ല.

തുകൽക്കാരൻ വ്യാളിയുടെ കൂടാരത്തിൽനിന്നും രാജകുമാരിയെ മോചിപ്പിച്ച് രാജാവിന്റെയും രാജ്ഞിയുടെയും കൈകളിൽ സുരക്ഷിതമായി ഏല്പിച്ചു. അവർക്കുണ്ടായ സന്തോഷത്തിന് അതിരില്ലായിരുന്നു.

സന്തുഷ്ടനായ രാജാവ് തുകൽക്കാരന് പാതി രാജ്യവും അളവറ്റ സ്വർണവും പണവും നൽകാൻ തയ്യാറായി. രാജകുമാരിയെത്തന്നെ അയാൾക്ക് ഭാര്യയായി നൽകാമെന്നും രാജാവ് അറിയിച്ചു. എന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തെ അർഭുതപ്പെടുത്തുന്നതായി അയാളുടെ മറുപടി:

‘മഹാരാജാവേ, വ്യാളിയിൽനിന്നും കുമാരിയെ രക്ഷിക്കേണ്ടത് എന്റെ കടമയായിരുന്നു. ഞാനതു ചെയ്തത് പ്രതിഫലം പ്രതീക്ഷിച്ചല്ല. രാജകുമാരി ജീവിക്കേണ്ടത് കൊട്ടാരത്തിലാണ്. എന്നെപ്പോലൊരു തുകൽപ്പണിക്കാരന്റെ കൂടലിലല്ല. അധാനിച്ചു ജീവിക്കുന്ന എനിക്ക് ആഭരണങ്ങളും പണവും കിട്ടിയാൽ ഞാൻ മടിയനാവുകയേയുള്ളൂ. പാതി രാജ്യം കിട്ടിയാലും അത് നന്നായി ഭരിക്കാനുള്ള പാണ്ഡിത്യവും പരിചയവുമൊന്നും എനിക്കില്ല. എനിക്കൊക്കെ അറിയാവുന്നത് തോൽ ഊറയ്ക്കിടാൻ മാത്രമാണ്. അതാണെനിക്ക് സംതൃപ്തിയും സന്തോഷവും നൽകുന്ന തൊഴിൽ. ഇനിയും ആ പണി ചെയ്ത് ജീവിക്കാനാണ് എനിക്കിഷ്ടം.’

ഇതും പറഞ്ഞ് തുകൽക്കാരൻ അവിടെനിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോയി. രാജാവിന് അയാളോട് എന്തെന്നില്ലാത്ത ആദരവു തോന്നി.

ഇവാനും ചെങ്കുതിരയും

വളരെ മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു വൃദ്ധദമ്പതികൾ പാർത്തിരുന്നു. അവർക്ക് മൂന്ന് ആൺമക്കളാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. അവരിൽ മുത്ത രണ്ടു മക്കളും ഉത്സാഹികളും മിടുക്കന്മാരുമായിരുന്നു. സ്വന്തമായി ജോലി ചെയ്ത് അവർ നന്നായി സമ്പാദിച്ചു. അതേ സമയം ഇളയ മകന്റെ സ്വഭാവം നേരെ വിപരീതമായിരുന്നു. ഇവാനെന്നു പേരായ അവന്റെ ഇഷ്ടവിനോദം ഉറക്കമായിരുന്നു. കൂണ്ടും തിന്ന് അടുപ്പിനടുത്ത് ചുരുണ്ടുകുടിക്കുകയും അധികസമയവും അവൻ.

ഇവാനെ കർമോന്മുഖനാക്കാൻ വൃദ്ധദമ്പതികളും ജ്യേഷ്ഠന്മാരും ആവതും ശ്രമിച്ചെങ്കിലും ഫലമുണ്ടായില്ല. അതിനിടെ വൃദ്ധ രോഗബാധിതയായി അന്തരിച്ചു. ആ ദുഃഖം താങ്ങാനാവാതെ വൃദ്ധനും തളർന്നു പോയി. മുത്ത മക്കൾ തിരക്കുകൾക്കിടയിൽ പിതാവിനെ പരിചരിക്കാൻ മിനക്കെട്ടില്ല. എന്നാൽ, ശയ്യാവലംബിയായ വൃദ്ധനെ ഇവൻ നന്നായി നോക്കി. വൈദ്യനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നും പലവിധ മരുന്നുകൾ നൽകിയും അവൻ പിതാവിന്റെ രോഗം ഭേദമാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അതൊന്നും വൃദ്ധന്റെ

ആരോഗ്യനിലയിൽ കാര്യമായ പുരോഗതിയുണ്ടാക്കിയില്ല.

താൻ മരിക്കുമെന്ന് ഉറപ്പായപ്പോൾ വൃദ്ധൻ മൂന്നു മക്കളെയും വിളിച്ച് ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകി.

‘മക്കളേ, എന്റെ ആയുസ്സ് തീരാനായി. കുടിവന്നാൽ ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾ കൂടിയേ ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കൂ. ഞാൻ മരിച്ചാലും മൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞേ ഇവിടം വിട്ടുപോകൂ. അതുകൊണ്ട് ആ മൂന്നു ദിവസവും എനിക്കേറെ ഇഷ്ടമുള്ള അപ്പം നിങ്ങൾ കൊണ്ടുവരണം. ഓരോ ദിവസം വീതം മൂന്നാളും എന്റെ ശവക്കല്ലറയിൽ അപ്പവുമായി വന്നാൽ മതി.’

കണ്ണീരും കൈയുമായി നിന്ന മക്കൾ അതിനും സമ്മതം മുളി. അധികം കഴിയുംമുൻപേ വൃദ്ധൻ അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു. ദുഃഖിതരായ മക്കൾ പിതാവിന്റെ ശവസംസ്കാരം യഥാവിധി നിർവഹിച്ചു.

‘ജ്യേഷ്ഠാ, നമ്മുടെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞത് മറന്നുപോയോ? ഇന്ന് അപ്പവുമായി ശവക്കല്ലറയിലെത്തേണ്ടത് ജ്യേഷ്ഠനാണ്.’

അടുപ്പിനടുത്ത് ചുരുണ്ടുകിടന്ന് ഇവൻ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

‘ഓ, അച്ഛൻ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞില്ലേ? ഇനിയെന്തിനാണ് അപ്പമൊക്കെ? എനിക്കേതായാലും ഈ തണുപ്പിൽ അവിടംവരെ പോകാനാവില്ല. ഇത്ര നിർബന്ധമാണെങ്കിൽ നീതന്നെ എനിക്കുവേണ്ടി അപ്പവുമായി പൊയ്ക്കോളൂ!’

വലിയ താത്പര്യം കാട്ടാതെ മുത്ത ജ്യേഷ്ഠൻ പറഞ്ഞു.

പിതാവിന്റെ അവസാനത്തെ ആഗ്രഹം നിരസിക്കാൻ ഇവൻ മനസ്സുവന്നില്ല. അവൻ അടുപ്പിനടുത്തുനിന്നും എഴുന്നേറ്റ് രോമക്കുപ്പായവും കമ്പിളിത്തൊപ്പിയും ചെറുപ്പമിട്ട് അപ്പവുമായി വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങി.

‘അച്ഛാ...’

ശവക്കല്ലറയ്ക്കടുത്തെത്തി അവൻ വിളിച്ചു.

ആ വിളി കേട്ടതും കല്ലറ താനേ തുറക്കപ്പെട്ടു. മണ്ണിനടിയിൽനിന്നും ചിരിച്ചുകൊണ്ട് വൃദ്ധൻ എഴുന്നേറ്റ് വന്നു. പുരികത്തിനു മുകളിൽ കൈത്തലം വെച്ച് വിറയാർന്ന ശബ്ദത്തിൽ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

‘അല്ല, ഇതാരാണ്? എന്റെ മുത്ത പുത്രൻതന്നെയല്ലേ എനിക്കു തന്ന വാക്കു പാലിക്കാൻ അപ്പവുമായി എത്തിയിരിക്കുന്നത്?’

‘അതെ അച്ഛാ, ഇത് അച്ഛന്റെ മകൻതന്നെയാണ്.’

ജ്യേഷ്ഠനു പകരക്കാരനായാണ് താനെത്തിയതെന്ന് അവൻ പറഞ്ഞില്ല.

‘നമ്മുടെ വീട്ടിൽ കാര്യങ്ങളെല്ലാം നന്നായി നടക്കുന്നുണ്ടോ?’

വൃദ്ധൻ വീണ്ടും തിരക്കി.

‘ഈശ്വരന്റെ കടാക്ഷവും അച്ഛന്റെ പുണ്യവും കൊണ്ട് എല്ലാം നന്നായിത്തന്നെ പോകുന്നു.’

ഇവാൻ കൈയിലുള്ള അപ്പം പിതാവിനു നീട്ടി. അയാൾ അതു വാങ്ങിക്കഴിച്ചു. പിന്നെ ഇവാന്റെ തലയിൽ കൈവെച്ച് അനുഗ്രഹിച്ചു. അവൻ അയാളോട് യാത്രപറഞ്ഞ് മടങ്ങിപ്പോന്നു.

വീട്ടിലെത്തിയാലുടൻ അവനോട് ജ്യേഷ്ഠന്മാർ പിതാവിനെക്കുറിച്ച് തിരക്കി. അദ്ദേഹം കല്ലറയിലും സത്തുഷ്ടനായിരിക്കുന്നുവെന്നും താൻ കൊണ്ടുചെന്ന അപ്പം വാങ്ങി ഭക്ഷിച്ചെന്നും അവൻ വിശദീകരിച്ചു. അത് ഏവരെയും സന്തോഷിപ്പിച്ചു.

‘രണ്ടാമത്തെ ജ്യേഷ്ഠാ, ഇന്ന് അങ്ങാണ് പിതാവിനുള്ള അപ്പവുമായി പോകേണ്ടത്.’

അടുത്ത ദിവസവും അവൻ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

‘ഈ തണുപ്പിൽ ഞാനെങ്ങും കല്ലറയുടെ അടുത്തേക്ക് പോകുന്നില്ല. നീതന്നെ പോകുന്നതാണു നല്ലത്.’

രണ്ടാമത്തെ ജ്യേഷ്ഠൻ കോട്ടുവായിട്ടു.

ഇവാൻ എഴുന്നേറ്റ് അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി അപ്പവുമായി കല്ലറയുടെ അടുത്തേക്കിറങ്ങി പിതാവിനെ വിളിച്ചു. മുൻപ് സംഭവിച്ചതുപോലെ കല്ലറ തുറന്ന്, മണ്ണു നീക്കി വൃദ്ധൻ പുറത്തു വന്നു.

‘എന്റെ രണ്ടാമത്തെ മകനാണോ അപ്പവുമായി വന്നിരിക്കുന്നത്? അവിടെ മുത്ത മകനും ഇവാനുമൊക്കെ സുഖംതന്നെയല്ലേ?’

അദ്ദേഹം തിരക്കി.

‘എല്ലാവർക്കും ഈശ്വരകൃപയാൽ സുഖംതന്നെയാണല്ലോ. അച്ഛന്റെ നിർദ്ദേശം അനുസരിക്കുക മകനായ എന്റെ ചുമതലയല്ലേ? അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ അപ്പം കൊണ്ടുവന്നത്. വിശപ്പാറുംവരെ കഴിച്ചാലും.’

താൻ രണ്ടാമത്തെ മകനാണെന്ന പിതാവിന്റെ ധാരണ തിരുത്താൻ ഇവാൻ പോയില്ല.

അപ്പം വാങ്ങിക്കഴിച്ച്, വൃദ്ധൻ അവനെ അനുഗ്രഹിച്ചു. പിന്നെ കല്ലറയിലേക്ക് തിരിച്ചുപോയി.

അന്നും ഇവാൻ വീട്ടിലെത്തി ജ്യേഷ്ഠനോട് നടന്നതെല്ലാം വിവരിച്ചു. അച്ഛന്റെ സന്തോഷത്തിൽ അവരും പങ്കുചേർന്നു.

മൂന്നാംനാൾ ഇവാൻ ജ്യേഷ്ഠനോട് പറഞ്ഞു:

‘പ്രിയപ്പെട്ട സഹോദരന്മാരേ, ഇന്നലെയും മിനിയാന്നും നിങ്ങൾക്കു രണ്ടുപേർക്കും പകരം ഞാനാണ് അച്ഛന്റെയടുത്ത് അപ്പവുമായി പോയത്. ഇന്ന് യഥാർഥത്തിൽ ഞാനാണ് പോകേണ്ടത്. അദ്ദേഹത്തെ കാണണ

മെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഞാൻ ഒഴിഞ്ഞുതരാം.’

‘ഇവാൻ, നീന്റെ ഈഴം നീ ഞങ്ങൾക്കു തരണ്ട. നീതന്നെ അപ്പവുമായി പോയാൽ മതി,’ മുത്ത ജ്യേഷ്ഠൻ പറഞ്ഞൊഴിഞ്ഞു.

‘എനിക്കും അതേ അഭിപ്രായമാണ്. നമ്മളിൽ ആരാണു ചെല്ലുന്നതെന്ന് മരിച്ചുകഴിഞ്ഞ പിതാവുണ്ടോ അറിയുന്നു?’

രണ്ടാമത്തെ ജ്യേഷ്ഠനും അതേ നിലപാടുതന്നെയായിരുന്നു.

ഇവാൻ കൂടുതലൊന്നും പറയാൻ നിന്നില്ല. തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ജീവിച്ചു മരിച്ച പിതാവിനെ ജ്യേഷ്ഠന്മാർ ഇത്ര വേഗം മറന്നല്ലോ എന്ന വിഷമം അവനുണ്ടായി. അവൻ സമയം കളയാതെ അപ്പം പൊതിഞ്ഞെടുത്ത് യാത്രയായി. പിതാവിന്റെ ശവക്കല്ലറയ്ക്കടുത്തു ചെന്ന് അവൻ വിളിച്ചു:

‘അച്ഛാ, അങ്ങയുടെ ഇളയ മകൻ ഇവാൻ അപ്പവുമായി എത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇത് ദയവായി സ്വീകരിച്ചാലും.’

അല്പനേരത്തിനകം ശവക്കല്ലറ തുറക്കപ്പെട്ടു. അതിൽനിന്നും സുസ്മേരവദനനായി വൃദ്ധൻ പുറത്തു വന്നു. അദ്ദേഹം ഇവാന്റെ കൈയിൽനിന്നും അപ്പം വാങ്ങിക്കഴിച്ചു. എന്നിട്ട് അവന്റെ നെറുകയിൽ കൈവെച്ച് പറഞ്ഞു.

‘മകനേ, എനിക്കെല്ലാം മനസ്സിലായി. എന്റെ മക്കളിൽ എന്നോട് ഏറ്റവും സ്നേഹമുള്ളത് നിനക്കുതന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ടല്ലേ മൂന്നു ദിവസവും എനിക്കുള്ള അപ്പവുമായി നീ തന്നെയെത്തിയത്? മരിച്ച് അധികം കഴിയുന്നതിനു മുൻപേ എന്റെ മറ്റു പുത്രന്മാർക്ക് ഞാൻ അന്യനായി. എന്നോടു കാണിച്ച കുറിന് ഞാനെന്തെങ്കിലും പ്രതിഫലം നിനക്കു തരണ്ടേ?’

‘അതൊന്നും വേണ്ടച്ഛാ. ഞാൻ എന്റെ കടമ മാത്രമാണ് നിർവഹിച്ചത്,’ ഇവാൻ വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘അതു പോരാ. ഞാൻ പറയുന്നത് നീ ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കണം. നീ ഇപ്പോൾത്തന്നെ വിജനമായ കുന്നിൻപുറത്തു ചെന്ന് മൂന്നു തവണ ‘ചെങ്കുതിരേ വാ’ എന്നു പറയണം. ആ ക്ഷണം കരുത്തനായ ചെങ്കുതിര നീന്റെ മുന്നിലെത്തും. ഒട്ടും സമയം കളയാതെ നീ കുതിരയുടെ വലം കാതിലൂടെ കയറി ഇടംകാതിലൂടെ പുറത്തു വരണം. അതോടെ നീ ലോകത്തിലേതെന്ന ഏറ്റവും സുന്ദരനായി മാറും. പിന്നെ നിനക്ക് ചെങ്കുതിരപ്പുറത്തു കയറി എവിടെയും പോകാം. ആ യാത്ര ലക്ഷ്യോന്മുഖമായാൽ നിനക്ക് സർവ്വൈശ്വര്യങ്ങളും ഭവിക്കും. നിനക്ക് നല്ലതു വരട്ടെ മകനേ’.

വൃദ്ധൻ തിരികെ കല്ലറയിലേക്കു പോയി.

ഇവാൻ കുന്നു കയറി വിജയമായ സ്ഥലത്തെത്തി. പിതാവിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം അവൻ മൂന്നു തവണ ചെങ്കുതിരയെ വിളിച്ചു. പെട്ടെന്ന് ആകാശത്തുനിന്ന് കരുത്തുറ്റ ചെങ്കുതിര താഴേക്കു വന്ന് നിലയുറപ്പിച്ചു.

‘വണക്കം ചെങ്കുതിരേ, നീയെന്നെ സുന്ദരയുവാവാക്കി മാറ്റൂ!’

ഇവാൻ കുതിരയുടെ വലത്തേ ചെവിയിലൂടെ കടന്ന് ഇടത്തേ ചെവിയിലൂടെ പുറത്തു വന്നു. അവൻ കാണുന്നതൊന്നും വിശ്വസിക്കാനായില്ല. വിലയേറിയ ആഭരണങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളും ധരിച്ച യുവസുന്ദരനായി താൻ മാറിയിരിക്കുന്നു! അവൻ കുതിരപ്പുറത്തു കയറിയിരുന്നു. ചെങ്കുതിര അവനെയുംകൊണ്ട് പാഞ്ഞു.

ഒരിടത്തെത്തിയപ്പോൾ അവനൊരു വിളംബരം കേട്ടു. കുതിര പാച്ചിൽ നിർത്തി. ഇവാൻ രാജഭടന്മാരുടെ വിളംബരം ശ്രദ്ധിച്ചു.

‘മഹാരാജാവ് തിരുമനസ്സ് അറിയിക്കുന്നതെന്തെന്നാൽ രാജകുമാരിയുടെ വിവാഹം നടത്താൻ തിരുമനസ്സ് തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. ലോകത്തിലേക്കുവെച്ച് ഏറ്റവും സുന്ദരനും സമർത്ഥനുമായ ഒരാളെയേ കുമാരി വിവാഹം ചെയ്യൂ. ഓക്കുമാരത്തിനടിയിൽ പന്ത്രണ്ടു തൂണും പന്ത്രണ്ടു നിലകളുമുള്ള മണിമാളിക പണിയിച്ച് അതിന്റെ മുകളിലെ ജനാലയിലാണ് കുമാരിയെ ഇരുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഏതെങ്കിലും ധീരയുവാവിന് കുതിരപ്പുറത്തിരുന്ന് കുമാരിയെ ചുംബിക്കാനാവുമെങ്കിൽ ആ നിമിഷം അയാൾക്ക് കുമാരിയെ ലഭിക്കും!’

ഇവാൻ അതുകേട്ട് ചെങ്കുതിരയുടെ കാതിൽ എന്തോ മന്ത്രിച്ചു. കുതിര അവനെയും വഹിച്ച് വായുവിൽ ഉയർന്നുപൊങ്ങി.

നിമിഷങ്ങൾക്കകം ചെങ്കുതിര അവനെ രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തിച്ചു. അവിടം രാജകുമാരന്മാരെയും പ്രഭുകുമാരന്മാരെയും കൊണ്ട് നിറഞ്ഞിരുന്നു. അവർക്കിടയിൽ തന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്മാരെയും കണ്ട് ഇവാൻ അമ്പരന്നു.

മഹാരാജാവിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം കുമാരന്മാർ ഓരോരുത്തരായി ഓക്കുമാളികയ്ക്കടുത്തെത്തി കുതിരയെ ചാടിക്കാൻ തുടങ്ങി. പന്ത്രണ്ടാം നിലയിലിരുന്ന് രാജകുമാരി ഇതെല്ലാം നിരീക്ഷിച്ചു. അവരിൽ ആർക്കും തന്നെ നാലോ അഞ്ചോ നിലയ്ക്കപ്പുറം ഉയരത്തിലെത്താനായില്ല. ഇവാന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്മാരും മത്സരത്തിൽ ദയനീയമായി പരാജയപ്പെട്ടു.

‘ചേര, ആർക്കും എന്റെ പരീക്ഷണത്തിൽ വിജയിക്കാനാവാത്തത് ലജ്ജാകരംതന്നെ. ഇനിയാർക്കെങ്കിലും കുമാരിയെ സ്വന്തമാക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ മുന്നോട്ടു വരിക.’

രാജാവ് നിരാശയോടെ പറഞ്ഞു.

കുറച്ചു നേരം അവിടെയെങ്ങും നിശ്ശബ്ദത തളംകെട്ടി. പരാജിതരായ രാജകുമാരന്മാരും പ്രഭുകുമാരന്മാരും തലതാഴ്ത്തി നിന്നു. പെട്ടെന്ന് അവരെയെല്ലാം അർദ്ധുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഒരു ശബ്ദമുയർന്നു.

‘മഹാരാജാവേ, ഞാൻ തയ്യാർ!’

എല്ലാ കണ്ണുകളും ആ ശബ്ദം കേട്ട ദിക്കിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു. അത് ഇവാനല്ലാതെ മറ്റാരുമായിരുന്നില്ല. അവന്റെ അസാമാന്യസൗന്ദര്യം ഏവരെയും അസുയാലുക്കളാക്കി. തങ്ങളുടെ അനുജനായ ഇവാനാണെന്ന് ജ്യേഷ്ഠന്മാർക്കു മനസ്സിലായതേയില്ല.

ഇവാൻ ചെങ്കുതിരയുടെ കാതിൽ എന്തോ പറഞ്ഞു. പിന്നെ കടിഞ്ഞാൺ വലിച്ചു. ചെങ്കുതിര രണ്ടുമുന്നടി പുറകോട്ടു നടന്നശേഷം മുന്നോട്ടോടി വായുവിലുയർന്നു. സകലരെയും അർദ്ധുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് കുതിര പന്ത്രണ്ടാം നിലയുടെ അടുത്തെത്തി. അവിശ്വസനീയമായ ഈ കാഴ്ച കണ്ട് കുമാരി അമ്പരന്നു. അടുത്ത നിമിഷം ഇവാൻ ജനാലയിലൂടെ കുമാരിയെ മുറുകെ ചുംബിച്ചു! ആ ക്ഷണംതന്നെ കുമാരി തന്റെ രത്നമോതിരംകൊണ്ട് അവന്റെ നെറ്റിയിൽ മുദ്ര പതിപ്പിച്ചു.

‘ഹേ, ധീരയുവാവേ, നിങ്ങൾ ആരാണ്?’

കുമാരി ആകാംക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു.

അതിനുത്തരം നൽകുമ്പോൾ ഇവാനും കുതിരയും താഴെയെത്തി. ആൾക്കൂട്ടത്തിനിടയിലൂടെ കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ പാഞ്ഞുപോയി. അവനെ പിന്തുടർന്നെത്തിയ ഭടന്മാർക്ക് അവന്റെയോ കുതിരയുടെയോ പൊടി പോലും കാണാനായില്ല.

ഇവാനും ചെങ്കുതിരയും അവന്റെ വീടിനു മുന്നിലെത്തി. അവൻ താഴെയിറങ്ങി കുതിരയുടെ കാതിലൂടെ കയറിയിറങ്ങി പൂർവരൂപം പ്രാപിച്ചു. കുതിരയെ പറഞ്ഞയച്ചശേഷം അവനൊരു തൂണിക്കഷ്ണംകൊണ്ട് നെറ്റിയിലെ മോതിരമുദ്ര മറച്ചുകെട്ടി അടുപ്പിനടുത്തു പോയി ചുരുണ്ടു കിടന്നു.

അപ്പോഴേക്ക്, അവന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്മാർ നിരാശയോടെ തിരിച്ചെത്തി. ഇവാന്റെ നെറ്റിയിലെ കെട്ടിനെക്കുറിച്ച് ചോദിച്ചപ്പോൾ അത് വഴിയിൽ കാൽ തട്ടി വീണുണ്ടായ മുറിവാണെന്ന് നൂണ പറഞ്ഞു. താൻ പിതാവിനെ കണ്ടതും അപ്പം കൊടുത്തതുമായ കാര്യങ്ങളും അവൻ ജ്യേഷ്ഠന്മാരോട് വിശദീകരിച്ചു.

രാജകുമാരിയുടെ വിവാഹക്കാര്യവും അജ്ഞാതനായ ഒരു ധീരയുവാവ് സാഹസികമായി അവളെ ചുംബിച്ചതും ജ്യേഷ്ഠന്മാർ വിവരിച്ചതുകേട്ടിട്ടും ഇവാൻ ഒരക്ഷരം മിണ്ടാതെ അവിടെ ചുരുണ്ടു കിടന്നതേയുള്ളൂ.

വിവരണം തുടർന്നപ്പോൾ വെറുമൊരു കൗതുകത്തിനായി അവൻ ചോദിച്ചു:

‘ജ്യേഷ്ഠന്മാരേ, കൊട്ടാരത്തിൽ കുതിരപ്പുറത്തു വന്നത് ഒരുപക്ഷേ, ഞാനാണെങ്കിലോ?’

‘ങ്ഹും, നല്ല കഥ! അടുപ്പിനടുത്ത് ചുരുണ്ടുകിടക്കുന്ന നിയെവിടെ, കാമസദൃശനായി ചെങ്കുതിരപ്പുറത്തെത്തിയ ആ ധീരനെവിടെ?’

അവരവനെ കളിയാക്കി. അവൻ കൂടുതലൊന്നും പറയാൻ പോയില്ല. രാജകുമാരിയെ ചുംബിച്ച് കടന്നുകളഞ്ഞ ധീരനെത്തേടിയുള്ള രാജാവിന്റെ തിരച്ചിൽ ഫലം ചെയ്തില്ല. അവനെ കണ്ടെത്താനായി രാജാവ് ഒരു തന്ത്രം പ്രയോഗിച്ചു. നാട്ടിലുള്ള എല്ലാ യുവാക്കളെയും രാജാവ് വിരുന്നിനു ക്ഷണിച്ചു. ക്ഷണം സ്വീകരിച്ച് യുവാക്കളെല്ലാം കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. ഇവാന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്മാരും അവിടെയെത്തിയിരുന്നു.

ജ്യേഷ്ഠന്മാർ പോയ ഉടൻ ഇവാൻ പുറത്തിറങ്ങി ചെങ്കുതിരയെ വിളിച്ചുവരുത്തി. തന്റെ സ്വരൂപത്തിൽത്തന്നെ അവൻ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. വിരൂപനും ജീർണ്ണവസ്ത്രധാരിയുമായ ഇവാൻ കൊട്ടാരത്തിലെത്തിയതു കണ്ട് ജ്യേഷ്ഠന്മാർക്ക് കടുത്ത കോപം വന്നു. അവർ അവനു നേരെ കണ്ണുരുട്ടി.

‘അശ്രീകരം പിടിച്ച നീയെന്തിനാണ് ഈ മംഗളകർമ്മത്തിനെത്തിയത്? രാജാവെങ്ങാനും കണ്ടാൽ നിന്നെ ഈ നിമിഷം കഴുവേറ്റും!’

‘മഹാരാജാവ് എല്ലാ യുവാക്കളെയും ക്ഷണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതു കൊണ്ടാണ് ഞാനും വന്നത്,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

വിരുന്നു തുടങ്ങി. വിശിഷ്ടമായ ഭക്ഷ്യ-പാനീയങ്ങൾ വിരുന്നുമേശകളിൽ നിരന്നു. യുവാക്കൾ ആഹ്ലാദത്തോടെ ഇഷ്ടവിഭവങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കാൻ മത്സരിച്ചു.

ഈ സമയം രാജകുമാരി ഓരോ യുവാവിന്റെയും അടുത്തുവന്ന് കുശലം ചോദിച്ചു. തന്റെ മോതിരമുദ്ര അവരുടെ നെറ്റിയിലുണ്ടോ എന്ന് പരിശോധിക്കുകയായിരുന്നു ഉദ്ദേശ്യം. ആരുടെയും നെറ്റിയിൽ മുദ്ര കാണാനാവാതെ കുമാരി നിരാശയായി. അപ്പോഴാണ്, നെറ്റിയിലൊരു കെട്ടുമായി ഇരിക്കുന്ന ഇവാനെ അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചത്. വിരൂപനായ ഇവാനോട് ഒട്ടും താല്പര്യം തോന്നിയില്ലെങ്കിലും സംശയനിവൃത്തി വരുത്താനായി അവൾ ചോദിച്ചു.

‘ഹേ, യുവാവേ, താങ്കളെന്തിനാണ് നെറ്റി മറച്ചുകെട്ടിയിരിക്കുന്നത്?’

‘കുമാരി, ഇതൊരു മുറിവു പറ്റിയതാണ്. പൊടിയാകേണ്ടെന്നു കരുതി

കെട്ടിയെന്നെയുള്ളൂ,' അവൻ പറഞ്ഞു.

'എന്നാലും ആ മുറിവൊന്ന് ഞാൻ കാണുന്നതിൽ വിരോധമുണ്ടോ?, അവൾ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

അവൻ ഒന്നും പറയാതെ നെറ്റിയിലെ കെട്ടഴിച്ചു. തന്റെ മോതിരമുദ്രയാണ് അതെന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞ് കുമാരി അർഭുതപ്പെട്ടു. അവൾ സകലരും കേൾക്കേ ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

'ആ ധീരൻ ഇദ്ദേഹംതന്നെ!'

രാജാവിന്റെയും കുമാരന്മാരുടെയും മുഖം മങ്ങി. സുന്ദരിയായ കുമാരിക്ക് വിരൂപനായ ഇവാൻ വരനാകുന്നതെങ്ങനെ?

അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ഞെട്ടിയത് ഇവാന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്മാരാണ്. അവർക്ക് ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല.

'കുമാരി, ഒരു നിമിഷം നിലക്കണേ, ഞാനെന്നു മുഖം കഴുകിയിട്ടു വരാം.'

ഇതും പറഞ്ഞ് ഇവാൻ പുറത്തേക്ക് പോയി. വിജനമായ ഒരിടത്തെത്തി അവൻ ചെങ്കുതിരയെ വിളിച്ചുവരുത്തി. അതിന്റെ കാതിലൂടെ കയറിയിറങ്ങി. അതോടെ അവൻ അതിസുന്ദരനായി മാറി!

ഇവാൻ വീണ്ടും രാജകുമാരിയുടെയും രാജാവിന്റെയും അടുത്തെത്തി കാര്യങ്ങൾ തുറന്നുപറഞ്ഞു. അതെല്ലാം കേട്ട് രാജാവും കുമാരിയും അതിയായി സന്തോഷിച്ചു. ആ ശുഭമുഹൂർത്തത്തിൽത്തന്നെ ഇവാന്റെയും കുമാരിയുടെയും വിവാഹം ആർഭാടത്തോടെ നടന്നു. ഇവാൻ രാജകീയസൗകര്യങ്ങളോടെ കൊട്ടാരത്തിൽ താമസിച്ചു. തന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്മാർക്കും കൊട്ടാരത്തിൽ ഉചിതമായ ഉദ്യോഗം നൽകാനും അവൻ മുൻകൈയെടുത്തു.

ഈ ഐശ്വര്യങ്ങൾക്കെല്ലാം കാരണക്കാരനായ വ്യധപിതാവിനെ ഇവാൻ ഒരിക്കലും മറന്നില്ല.

(മൂന്നു മക്കളിൽ ഇളയവൻ കുഴിമടിയനായിരിക്കുകയും കഥാഗതിയിൽ അയാൾ മൂത്ത മക്കളെ കടത്തിവെട്ടി നേട്ടമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും പ്രചരിക്കുന്ന നാടോടിക്കഥകളിലെ സ്ഥിരം രീതിയാണ്. ചില കഥകളിൽ അത് ഇളയ മകളായിരിക്കും എന്നു മാത്രം.)

അന്ധനും ഭൂതങ്ങളും

ഒരമ്മയ്ക്കു പിറന്ന നേർസഹോദരന്മാരായിരുന്നു ഇരുവരും. എന്നിട്ടും വിധിവശാൽ രണ്ടു സ്വഭാവക്കാരായി. ജ്യേഷ്ഠൻ തിന്മയുടെ പക്ഷത്ത് നിലയുറപ്പിച്ചപ്പോൾ അനുജൻ നന്മയിൽ മാത്രം വിശ്വാസമർപ്പിച്ചു. പണമുണ്ടാക്കാൻ എന്തു കുറുക്കുവഴിയും തേടിയ ജ്യേഷ്ഠൻ വളരെ വേഗം ധനികനായി. വലിയ പണക്കാരന്റെ മകളെ വിവാഹം കഴിച്ച് മണി മാളികയിൽ താമസവും തുടങ്ങി. നീതിക്കു നിരക്കാത്ത യാതൊന്നും ചെയ്യാതിരുന്ന അനുജൻ ദരിദ്രനായി. ഭാര്യയോടും മക്കളോടുംമൊപ്പം പൈതൃകമായിക്കിട്ടിയ ഇത്തിരി മണ്ണിൽ ഒരു കുടിൽ കെട്ടി അയാളും താമസിച്ചു. ജ്യേഷ്ഠൻ സുഖസൗകര്യങ്ങളിൽ മുഴുകി ജീവിച്ചപ്പോൾ പകലന്തിയോളം ചോര നീരാക്കി ജോലി ചെയ്താണ് അനുജൻ കുടുംബത്തെ പോറ്റിയത്.

ഇട്ടുമുടാനുള്ള പണവും ആഭരണങ്ങളും സദാ നിറഞ്ഞുകവിയുന്ന പത്തായവുമുണ്ടായിട്ടും ധനികന് തൃപ്തിയായില്ല. അനുജന്റെ കുടിലും അല്പം മണ്ണുംകൂടി തനിക്ക് സ്വന്തമാക്കണമെന്ന് അയാൾ തീരുമാനിച്ചു. ഒരുനാൾ ജ്യേഷ്ഠൻ അനുജനോട് പറഞ്ഞു:

‘അനുജാ, എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഈ ലോകത്ത് കാശിനുകൊള്ളാത്തത് നന്മയും നീതിയും ധർമ്മവുമൊക്കെയാണ്. അവയെ ആശ്രയിച്ചു കഴിയുന്നവരുടെ ജീവിതം പാഴാവും.’

‘അതിനോട് ഞാൻ യോജിക്കുന്നില്ല ജ്യേഷ്ഠാ. എന്തൊക്കെ പരീക്ഷണങ്ങൾ നേരിട്ടാലും ആത്യന്തികവിജയം നന്മയ്ക്കും നീതിക്കും തന്നെയായിരിക്കും,’ അനുജൻ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു.

‘അല്ലേയല്ല. നീ പറഞ്ഞ മൂല്യങ്ങളിൽ വിശ്വസിച്ച ഒരാളും ഇന്നേവരെ ജീവിതത്തിൽ വിജയിച്ചിട്ടില്ല,’ ജ്യേഷ്ഠൻ വിട്ടുകൊടുത്തില്ല.

‘അത് വിജയത്തെ സംബന്ധിച്ച് ജ്യേഷ്ഠനുള്ള ധാരണക്കുറവായാണേ വഴിയുള്ളൂ.’

അനുജൻ തിരിച്ചടിച്ചു.

തർക്കം മുത്തപ്പോൾ ജ്യേഷ്ഠൻ ഒരു നിർദ്ദേശം മുന്നോട്ടു വെച്ചു.

‘ശരി, നമ്മളിൽ ആരാണ് ശരിയെന്ന് തീരുമാനിക്കേണ്ടത് നാമല്ല. മറ്റുള്ളവരാണ്. നമുക്ക് അല്പദൂരം നടന്നു വരാം. വഴിയിൽ ആദ്യം കാണുന്ന മൂന്ന് അപരിചിതരോട് നന്മയാണോ തിന്മയാണോ നല്ലത് എന്നു തിരക്കാം. അതിൽ ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായം ഏതിനാണോ, നമ്മളത് സ്വീകരിക്കണം.’

അനുജൻ തലയാട്ടി.

‘അതു മാത്രം പോരാ. നിന്റെ പക്ഷമാണ് ശരിയെങ്കിൽ എന്റെ മുഴുവൻ സ്വത്തും നിനക്ക് സ്വന്തമാവും. മറിച്ച്, ശരി എന്റെ ഭാഗത്താണെങ്കിൽ നിന്റെ കുടിലും ഭൂമിയും എന്റെതാവും.’

ജ്യേഷ്ഠന്റെ വക്രബുദ്ധി പ്രവർത്തിച്ചു.

‘അതിനും സമ്മതം.’

അനുജൻ നിസ്സംഗനായി പറഞ്ഞു.

അവർ ഓരോന്നു സംസാരിച്ച് നടന്നുതുടങ്ങി. ആദ്യം കണ്ടത് ഒരു തൊഴിലാളിയെയാണ്. കഠിനാധ്വാനം കഴിഞ്ഞ് വിയർത്തൊലിച്ച്, മുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രം ധരിച്ചിരുന്ന അയാളുടെ മുഖത്ത് ഒട്ടും തെളിച്ചം കണ്ടില്ല. സഹോദരന്മാർ അയാളെ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതീ, ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ ചെറിയൊരു തർക്കമുണ്ടായി. അതിൽ ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്താൻ ഇനിയും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. താങ്കൾ ഞങ്ങളെ യൊന്നു സഹായിക്കണം. ഈ ലോകത്ത് നല്ലത് നന്മയാണോ? തിന്മയാണോ?

ആ ചോദ്യം കേട്ടതും അയാളുടെ മുഖം വിവർണ്ണമായി. പല്ലു ഞെരിച്ച് അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘ങ്ഹും, നന്മ! അതിനെ വിശ്വസിച്ച് ജീവിച്ചതുകൊണ്ടാണ് എനിക്കീ ഗതി വന്നത്. പതിറ്റാണ്ടുകൾ വിശ്രമമില്ലാതെ പണി ചെയ്തിട്ടും എനിക്കു കിട്ടേണ്ട പണത്തിന്റെ നല്ലൊരു പങ്ക് മറ്റു പലരും കൈക്കലാക്കി. ഇപ്പോൾ നന്മയെന്നു കേൾക്കുന്നതുപോലും എനിക്ക് വെറുപ്പാണ്.’

അയാൾ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ജ്യേഷ്ഠൻ ചോദിച്ചു:

‘ഇപ്പോഴോ?’

അനുജൻ മൗനം ഭജിച്ചതേയുള്ളൂ.

വീണ്ടും കുറെ നടന്നപ്പോഴാണ് അവരൊരു കച്ചവടക്കാരനെ കണ്ടത്. അവർ അയാളെ തടഞ്ഞുനിർത്തി ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതീ, അങ്ങയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ നന്മയ്ക്കാണോ തിന്മയ്ക്കാണോ കൂടുതൽ പ്രസക്തി?’

തൊഴിലാളിയുടെ അതേ മുഖഭാവത്തോടെതന്നെയായിരുന്നു കച്ചവടക്കാരനും മറുപടി പറഞ്ഞത്.

‘എനിക്ക് നേരത്തേ ബുദ്ധി തോന്നിയതുകൊണ്ട് രക്ഷപ്പെട്ടു. സത്യത്തിലും നന്മയിലും മാത്രം വിശ്വസിച്ച് കച്ചവടം നടത്തിയ ആളാണ് എന്റെ പിതാവ്. മരിക്കുമ്പോൾ കടബാധ്യതകൾ മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിനു കൈമുതലായുള്ളൂള്ളൂ. അതിൽനിന്ന് ഞാൻ പാഠം പഠിച്ചു. കള്ളവും ചതിയും തിന്മയും കൈമുതലാക്കി ഞാൻ കച്ചവടം തുടങ്ങി. പിതാവിന്റെ കടങ്ങൾ തീർത്തതിനു പുറമേ വലിയ സമ്പാദ്യം ഉണ്ടാക്കാനും എനിക്കായി. ഈ നന്മയൊക്കെ പറയാനേ കൊള്ളൂ.’

കച്ചവടക്കാരനും നടന്നുനീങ്ങി. ജ്യേഷ്ഠൻ ചെറുപുഞ്ചിരിയോടെ അനുജനെ നോക്കി. അപ്പോഴും അയാളൊന്നും മിണ്ടിയില്ല.

കസവുകുപ്പായം ധരിച്ച് കുതിരപ്പുറത്ത് യാത്ര ചെയ്ത നാട്ടുപ്രമാണിയെയാണ് മുന്നാമത് അവർ കണ്ടുമുട്ടിയത്. പതിവുചോദ്യം അവർ അയാളോടും ചോദിച്ചു. കുറച്ചു നേരത്തെ മൗനത്തിനുശേഷം പ്രമാണി പറഞ്ഞു:

‘ദാ, നിങ്ങളെന്റെ വേഷഭൂഷാദികൾ കണ്ടില്ലേ? എനിക്ക് സമൂഹത്തിലുള്ള നിലയും വിലയും എത്രയെന്ന് ഇതിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നില്ലേ? ഇതൊക്കെ എനിക്കുണ്ടായത് നന്മയെന്ന വാക്കുതന്നെ മറന്നതുകൊണ്ടാണ്. നന്മയെന്ന് ഉരുവിട്ടാണ് ഞാൻ ജീവിച്ചതെങ്കിൽ ഇന്നു ഞാൻ വല്ല തെരുവുതെങ്ങിയുമായേനേ.’

അയാളും കുതിരയെ ഓടിച്ചുപോയി.

ജ്യേഷ്ഠൻ വിജയിയുടെ ഭാവത്തിൽ അനുജനെ നോക്കി. അപ്പോഴും അയാൾക്കൊന്നും പറയാനുണ്ടായില്ല. അങ്ങനെ മത്സരത്തിൽ തോറ്റ

അനുജന്റെ വീടും സ്വത്തും ധനികനു സ്വന്തമായി. ഭാര്യയെയും മക്കളെയുംകൊണ്ട് പെരുവഴിയിലേക്ക് ഇറങ്ങാനാവാത്തതിനാൽ മറ്റൊരിടം കണ്ടെത്തുംവരെ ആ കുടിലിൽ കഴിയാനുള്ള അനുവാദം അനുജൻ ഇരുന്നു വാങ്ങി.

അതോടെ പരമദയനീയമായി അനുജന്റെയും കുടുംബത്തിന്റെയും അവസ്ഥ. ഭാര്യയ്ക്കും മക്കൾക്കും വിശപ്പു മാറ്റാൻ ഒരുമണി ധാന്യംപോലുമില്ലാത്ത അവസ്ഥ വന്നു. ഭാര്യയുടെ നിർബന്ധപ്രകാരം കുറച്ച് ഗോതമ്പ് കടം വാങ്ങാൻ അയാൾ ജ്യേഷ്ഠന്റെ വീട്ടിലെത്തി. അയാളെ കണ്ടതും ജ്യേഷ്ഠന്റെ നെറ്റി ചുളിഞ്ഞു.

‘ങ്ഹും?’

ജ്യേഷ്ഠൻ ചോദിച്ചു.

‘ജ്യേഷ്ഠാ, കുടിലിലെ അവസ്ഥ കഷ്ടമാണ്. ഭാര്യയും മക്കളും വിശന്നു കരയുന്നതു കാണാനുള്ള കരുത്തേനിക്കില്ല. ദയവു ചെയ്ത് എനിക്കു കുറച്ചു ഗോതമ്പ് കടമായിത്തരണം. എങ്ങനെയെങ്കിലും പണിയെടുത്ത് ഞാനീ കടം വീട്ടിക്കൊള്ളാം.’

‘ഗോതമ്പു തരാം. പക്ഷേ...’

ജ്യേഷ്ഠൻ പാതിയിൽ നിർത്തി. അനുജൻ ആകാംക്ഷയോടെ കാത്തിരിക്കേ, അയാൾ തുടർന്നു:

‘എനിക്കു നിന്റെ വലതുകണ്ണ് കുത്തിപ്പൊട്ടിക്കണം!’

അതു കേട്ട് തെല്ലു പരിഭ്രമിച്ചെങ്കിലും അനുജൻ അതിനു സമ്മതിച്ചു. ജ്യേഷ്ഠൻ ഒരു കമ്പി കുത്തിയിറക്കി അയാളുടെ വലതു കണ്ണ് കുത്തിപ്പൊട്ടിച്ചു. പിന്നെ, പാതി കേടായ ഇടങ്ങഴി ഗോതമ്പ് കൊടുത്തു.

കഠിനമായ വേദന കടിച്ചമർത്തി അയാൾ ഗോതമ്പുമായി വീട്ടിലെത്തി. ഭർത്താവിന്റെ വലതുകണ്ണ് പൊട്ടിയതു കണ്ട് ഭാര്യ കാര്യം തിരക്കി. ജ്യേഷ്ഠന്റെ ചെയ്തിയെക്കുറിച്ച് ഒരക്ഷരം പറയാതിരുന്ന അയാൾ ഇത്രമാത്രം പറഞ്ഞു:

‘നന്മ ജയിക്കും.’

ആ ഗോതമ്പു തീർന്നപ്പോൾ ഭാര്യയും കുട്ടികളും വീണ്ടും പട്ടിണി യായി. എന്തെങ്കിലും ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ അവർ പട്ടിണി കിടന്നു മരിക്കുമെന്ന് അനുജൻ ഭയന്നു. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ അയാൾ വീണ്ടും ജ്യേഷ്ഠനെ സമീപിച്ച് കുറച്ചു ഗോതമ്പുകുടി കടം ചോദിച്ചു. ജ്യേഷ്ഠൻ നിർദ്ദയം മറുപടി പറഞ്ഞു:

‘അതിനെന്താ? ഇടങ്ങഴി ഗോതമ്പുകുടി തരാം. പക്ഷേ, നിന്റെ ഇടതു കണ്ണും എനിക്ക് പൊട്ടിക്കണം!’

‘ജ്യേഷ്ഠന്റെ ഇഷ്ടംപോലെയാകട്ടെ. ജീവിക്കാൻ കഴിവില്ലാതെ എനിക്ക് ഇനി ഒരു കണ്ണുണ്ടായിട്ടേന്തിനാ?’

അനുജൻ സമ്മതം മുളി. ജ്യേഷ്ഠൻ അയാളുടെ ഇടതുകണ്ണും കുത്തിപ്പൊട്ടിച്ച് പൂർണ്ണ അന്ധനാക്കി! മുഴുവനും കേടായ ഇടങ്ങഴി ഗോതമ്പു നല്കി അയാളെ മടക്കിയയച്ചു. കണ്ണു കാണാതെ തപ്പിത്തടഞ്ഞതും പലയിടത്തും വീണതും അയാൾ ഒരുവിധം വീട്ടിലെത്തി. ഭർത്താവ് അന്ധനായതറിഞ്ഞ് ഭാര്യ ദുഃഖത്തോടെ ചോദിച്ചു:

‘അയ്യോ, ഇതെന്തുപറ്റി? ആരാണ് ഈ കടംകൈ ചെയ്തത്? ആരായാലും അയാളുടെ തലയിൽ ഇടിത്തി വീഴട്ടെ!’

‘അങ്ങനെയൊന്നും പറയരുത്. ഇതെന്റെ വിധിയാണെന്ന് സമാധാനിച്ചാൽ മതി. എന്തായാലും നന്മയേ ജയിക്കൂ,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

കുറച്ചു ദിവസത്തിനകം ആ ഗോതമ്പും തീർന്നു. ഭാര്യയും മക്കളും പട്ടിണിയായി. തന്റെ വിശപ്പ് അയാൾ കാര്യമാക്കിയതേയില്ല. ഇനിയും സഹായം യാചിച്ച് ജ്യേഷ്ഠന്റെയടുത്ത് പോകേണ്ടെന്ന് അയാൾ നിശ്ചയിച്ചു. അയാൾ ഭാര്യയെ വിളിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘അന്ധനായ എന്നോട് ആർക്കെങ്കിലും സഹതാപം തോന്നി എന്തെങ്കിലും തരാതിരിക്കില്ല. നഗരത്തിലേക്കുള്ള വഴിയോരത്ത് വലിയൊരു പോപ്പാർ മരമുണ്ട്. അതിന്റെ ചുവട്ടിൽ അന്യരുടെ ദയ യാചിച്ചിരിക്കാം. മറ്റൊന്നിനും കഴിയാത്ത ഈ അന്ധൻ യാചിക്കുന്നതിനെ ആരും കുറ്റപ്പെടുത്തില്ലല്ലോ. നീയെന്നെ അവിടെയിരുത്തിയിട്ട് മടങ്ങിപ്പോയ്ക്കൊള്ളൂ. നേരം ഇരുട്ടുംമുമ്പേ വന്ന് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയാൽ മതി.’

ഭാര്യ അതനുസരിച്ചു. അനുജൻ മരച്ചുവട്ടിൽ വെറുതെയിരുന്നതേയുള്ളൂ. അയാളുടെ പൊട്ടിയ കണ്ണുകളും മുഖത്തെ വിഷാദഭാവവും കണ്ട് വഴിയാത്രക്കാർ പണവും ആഹാരസാധനങ്ങളും എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു. പറഞ്ഞ സമയത്ത് ഭാര്യ എത്താതെ വന്നപ്പോൾ അയാൾ തനിയേ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങാനൊരുങ്ങി. ഒട്ടും കണ്ണു കാണാത്ത അയാൾക്ക് പക്ഷേ, വഴി പിടിച്ചു. വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴി തെറ്റിയ അയാൾ എത്തിച്ചേർന്നതു കാട്ടിലാണ്. വന്യമൃഗങ്ങളുള്ള കാടാണെങ്കിലും അയാൾക്ക് വലിയ ഭയമൊന്നും തോന്നിയില്ല. എങ്കിലും വെറുതേ ആപത്തു വിളിച്ചുവരുത്തേണ്ട എന്നു കരുതി അയാളൊരു മരത്തിനു മുകളിൽ കയറിയിരുന്നു. ക്ഷീണംമൂലം വേഗം ഉറങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തു.

എന്തോ സംസാരം കേട്ടാണ് അനുജൻ ഞെട്ടിയുണർന്നത്. മൂന്നു ഭൂതങ്ങളാണ് ആ മരച്ചുവട്ടിലിരുന്ന് സംസാരിക്കുന്നതെന്ന് അയാൾ

ഊഹിച്ചെടുത്തു. അയാൾ അവരുടെ സംസാരം കേൾക്കാൻ കാതു കൂർപ്പിച്ചിരുന്നു.

‘ഞാൻ ഗംഭീരമായ ഒരു കാര്യം ചെയ്തു,’ ഒന്നാം ഭൃതം പറഞ്ഞു.

‘എന്താണത്? ഞങ്ങളുംകൂടി കേൾക്കട്ടെ.’

രണ്ടാം ഭൃതവും മൂന്നാം ഭൃതവും കുറെക്കൂടി അടുത്തിരുന്നു.

‘രണ്ടിടങ്ങഴി ഗോതമ്പിനുവേണ്ടി മുത്ത സഹോദരനെക്കൊണ്ട് അനുജന്റെ രണ്ടു കണ്ണും കുത്തിപ്പൊട്ടിച്ചു!’

ഒന്നാം ഭൃതം ആർത്തുചിരിച്ചു.

‘പക്ഷേ, നിനക്കൊരു പിഴവുപറ്റി. ആ കണ്ണുപൊട്ടൻ ഈ കാട്ടിലെ മഞ്ഞുതുള്ളികൾ കണ്ണിൽത്തേച്ചാൽ ആ നിമിഷം കാഴ്ച തിരിച്ചുകിട്ടുമല്ലോ?’

മറ്റു ഭൃതങ്ങൾ പറഞ്ഞു.

‘അതിനെന്താ? ആ രഹസ്യം നമുക്കല്ലേ അറിയൂ? എങ്ങോ കിടക്കുന്ന കണ്ണുപൊട്ടൻ ഇതെങ്ങനെ അറിയാൻ?’

ഒന്നാം ഭൃതം മുഖം കോട്ടി.

‘ആട്ടെ, നീയെന്താണിന്ന് ചെയ്തത്?’

രണ്ടാം ഭൃതത്തോടായിരുന്നു ചോദ്യം.

‘ഞാനൊരു നാട്ടിലെ മുഴുവൻ വെള്ളവും വറ്റിച്ചുകളഞ്ഞു. ഒരുതുള്ളി വെള്ളംപോലും കിട്ടാതെ വന്നപ്പോൾ അവർ അടുത്ത നാട്ടിൽനിന്ന് വെള്ളം കൊണ്ടുവരാൻ തുടങ്ങി. നല്ല രസമുണ്ട് അവരുടെ ബുദ്ധിമുട്ട് കാണാൻ.’

രണ്ടാം ഭൃതവും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘നിനക്കും തെറ്റി. അന്നാട്ടിലെ വലിയൊരു പാറക്കല്ലു നീക്കിയാൽ വേണ്ടത്ര വെള്ളം കിട്ടുമല്ലോ.’

ഒന്നാം ഭൃതം പരിഹസിച്ച്.

‘അതെങ്ങനെ നാട്ടുകാരിയാൻ? അവർ പാറ നീക്കുകയുമില്ല, ഒരു തുള്ളി വെള്ളം കിട്ടുകയുമില്ല.’

രണ്ടാം ഭൃതം തീർത്തു പറഞ്ഞു.

‘പൊതുവേ കുറുവനായ നീയെന്താണു ചെയ്തത്?’

മറ്റു ഭൃതങ്ങൾ മൂന്നാം ഭൃതത്തെ നോക്കി.

‘ഞാൻ ചെയ്തതും ചെറിയ കാര്യമല്ല. അയൽനാട്ടിലെ രാജകുമാരിയുടെ കണ്ണിന്റെ കാഴ്ച ഞാൻ നഷ്ടമാക്കി. ഏകമകളുടെ കാഴ്ച പോയതിനിത് രാജാവും രാജ്ഞിയും പൊട്ടിക്കരയുന്നതു കണ്ട് എനിക്ക് മതിയായിട്ടില്ല!’

മൂന്നാം ഭൃതം വീരവാദം മുഴക്കി.

‘അതിനും പരിഹാരം ഈ മഞ്ഞുതുള്ളിയാണല്ലോ,’ രണ്ടാം ഭൃതം പറഞ്ഞു.

‘അതു ശരിതന്നെ. ആ വിവരം കൊട്ടാരത്തിലെ ആർക്കുമറിയില്ലല്ലോ?’

മൂന്നാം ഭൃതം പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

അപ്പോഴേക്കും നേരം പുലർന്നു. ഭൃതങ്ങൾ ആകാശമാർഗം എങ്ങോട്ടോ പോവുകയും ചെയ്തു.

മരത്തിനു മുകളിലിരുന്ന് അനുജൻ അതെല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടു. അയാൾ മരത്തിൽനിന്നിറങ്ങി ഇലകളിൽ പറ്റിയിരുന്ന മഞ്ഞുതുള്ളികൾ കണ്ണിൽ തേച്ചു. അദ്ഭുതം! അയാളുടെ രണ്ടു കണ്ണിനും കാഴ്ച തിരിച്ചുകിട്ടി! അയാൾ ആ മഞ്ഞുതുള്ളികൾ കുറെ ഇലയിൽ ശേഖരിച്ച് അതുമായി അനായാസം കാട്ടിനു പുറത്തെത്തി.

വരൾച്ച ബാധിച്ച ഗ്രാമത്തിലേക്കാണ് ആദ്യമയാൾ പോയത്. വളരെ ദൂരെയുള്ള നാട്ടിൽനിന്നും വെള്ളം ചുമന്നുകൊണ്ടുവന്ന് തളർന്ന ഗ്രാമീണരെ അയാൾ കണ്ടു. അയാൾ അവരെയെല്ലാം വിളിച്ചുകൂട്ടി പറഞ്ഞു:

‘സ്നേഹിതരേ, നിങ്ങളുടെ നാട്ടിൽത്തന്നെയുള്ള വലിയ പാറക്കല്ല് മാറ്റിയാൽ ഈ ദുരിതമെല്ലാം മാറും.’

ഗ്രാമീണർ പാറ കണ്ടെത്തി അത് പൊട്ടിച്ചുനീക്കി. അവരെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അതിനടിയിൽനിന്നും ശക്തമായ നീരൊഴുക്കുണ്ടായി! കുറഞ്ഞ സമയംകൊണ്ട് അതൊഴുകി ഗ്രാമത്തിലെ കിണറുകളും കുളങ്ങളും തോടുകളുമെല്ലാം നിറഞ്ഞു. ഗ്രാമീണർ ആനന്ദനൃത്തം ചവിട്ടി. തങ്ങളെ രക്ഷിച്ചയാൾക്ക് അവർ കൈനിയെ സമ്മാനങ്ങൾ നൽകി. ഒന്നു പുഞ്ചിരിച്ച് അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘നന്മ ജയിക്കും!’

അന്ധയായ രാജകുമാരിയുടെ അടുത്തേക്കായിരുന്നു അയാളുടെ അടുത്ത യാത്ര. കൊട്ടാരമാകെ ദുഃഖം തളംകെട്ടിയിരിക്കുന്നതായി അയാൾക്കു തോന്നി. കുമാരിയുടെ കാഴ്ച വീണ്ടെടുക്കാൻ ഒട്ടേറെ വൈദ്യന്മാരും മാന്ത്രികരും വന്നെങ്കിലും അവരെല്ലാം തോറ്റുമടങ്ങി. മകൾക്ക് എന്നും അന്ധയായി കഴിയേണ്ടിവരുമെന്നോർത്ത് രാജാവും രാജ്ഞിയും ദുഃഖിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. മകളെ പരിശോധിക്കാനെത്തിയ ആളാണെന്നറിഞ്ഞിട്ടും വലിയ സ്വീകരണമൊന്നും രാജാവ് അയാൾക്കു നൽകിയില്ല. എങ്കിലും അയാളെ കുമാരിയുടെ അടുത്തേക്ക്

കൊണ്ടുചെന്നാക്കി. അനുജൻ കുമാരിയെ പരിശോധിച്ചശേഷം ഇലപ്പൊതി തുറന്ന് മഞ്ഞുതുള്ളികൾ രണ്ടു കണ്ണിലും പുരട്ടി.

രാജാവിനും രാജ്ഞിക്കും തങ്ങളുടെ കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാനായില്ല.

നീണ്ട ഉറക്കത്തിൽനിന്നെന്നപോലെ കുമാരി എഴുന്നറ്റിരുന്നു. എല്ലാവരെയും വ്യക്തമായി കാണാനായതിന്റെ സന്തോഷത്തിൽ അവൾ തുള്ളിച്ചാടി. രാജാവും രാജ്ഞിയും മകളെ വാരിപ്പുണർന്നു.

‘നിങ്ങളാണ് എന്റെ മകൾക്ക് പുനർജന്മം തന്നത്. അതിന് എത്ര നന്ദി പറഞ്ഞാലും അധികമാവില്ല.’

രാജാവ് അയാൾക്ക് കനപ്പെട്ട പണസഞ്ചി സമ്മാനിച്ചു. അതു വാങ്ങി അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘നന്മയേ ജയിക്കൂ!’

കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നിറങ്ങിയ അയാൾ ധനശേഖരവുമായി വീട്ടിലെത്തി. മരിച്ചുപോയെന്നു കരുതിയ ഭർത്താവ് പണക്കാരനായി തിരിച്ചെത്തിയതറിഞ്ഞ് ഭാര്യ സന്തോഷിച്ചു. ആ പണംകൊണ്ട് അയാൾ നല്ലൊരു വീടു വാങ്ങി അവിടെ താമസം തുടങ്ങി. ധനികസഹോദരന്റെ വീടിനെ വെല്ലുന്ന മാളികയായിരുന്നു അത്.

അനുജൻ കാഴ്ച തിരിച്ചുകിട്ടിയതും വലിയ പണക്കാരനായതും അറിഞ്ഞ് ജ്യേഷ്ഠൻ അസൂയ സഹിക്കവയ്യാതായി. അതിനു പിന്നിലെ രഹസ്യമറിയാനായി അയാൾ അനുജന്റെ വീട്ടിലെത്തി. പഴയതെല്ലാം മറന്ന് അയാളെ അവർ സ്വീകരിച്ചു. ഭൃതങ്ങളുടെ സംസാരത്തിൽനിന്നാണ് തനിക്ക് ഭാഗ്യമുണ്ടായതെന്ന കാര്യം അനുജൻ ജ്യേഷ്ഠനോട് തുറന്നു പറഞ്ഞു. യാത്ര പറഞ്ഞിറങ്ങുമ്പോൾ അനുജൻ പഴയ പല്ലവി ഒരിക്കൽ കൂടി ഉരുവിട്ടു.

‘വിജയം നന്മയ്ക്കു മാത്രമാവും!’

അസൂയാലുവായ ജ്യേഷ്ഠൻ അന്നു രാത്രി കാട്ടിലെത്തി അതേ മരത്തിന്റെ മുകളിൽ കയറിയിരുന്നു. പാതിരാത്രിയായപ്പോൾ മൂന്നു ഭൃതങ്ങളും മരച്ചുവട്ടിലെത്തി. അവരുടെ സംസാരം ശ്രദ്ധിച്ച് അയാൾ മരക്കൊമ്പിലിരുന്നു.

‘ചങ്ങാതിമാരേ, നമ്മുടെ പദ്ധതിയെല്ലാം പൊളിഞ്ഞു. ആ കണ്ണുപൊട്ടന് കാഴ്ച തിരിച്ചുകിട്ടുകയും അയാൾ വലിയ പണക്കാരനാവുകയും ചെയ്തു,’ ഒന്നാം ഭൃതം വിഷമത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘ശരിയാണ്. ഞാൻ വരൾച്ചയിലാക്കിയ ഗ്രാമത്തിൽ ഇപ്പോൾ നിറയെ വെള്ളം കിട്ടുന്നുണ്ട്.’

രണ്ടാം ഭൃതത്തിന്റെ മുഖവും ഒട്ടും തെളിഞ്ഞില്ല.

‘എന്റെ കാര്യം പറയണോ? വളരെ പാടുപെട്ടാണ് ഞാനൊരു കുമാരിയുടെ കാഴ്ച കളഞ്ഞത്. ഇപ്പോഴവൾ കാഴ്ച തിരിച്ചുകിട്ടി മിടുക്കിയായി കൊട്ടാരത്തിൽ കഴിയുന്നു!’

മൂന്നാം ഭൃതവും ഒട്ടും ഉത്സാഹമില്ലാതെ പറഞ്ഞു.

‘അതിന്റെയർഥം നമ്മുടെ സംസാരം മറ്റാരോ കേൾക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ്. ഇനിയും നമുക്കീ അബദ്ധം പിണയാൻ പാടില്ല. ഇപ്പോൾ നമ്മൾ പറഞ്ഞ കാര്യം ആരെങ്കിലും ഒളിഞ്ഞിരുന്നു കേൾക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കാം,’ ഒന്നാം ഭൃതം പറഞ്ഞു.

‘അതാണു വേണ്ടത്. കൈയിൽ കിട്ടിയാൽ ആ നിമിഷം അവന്റെ കഥകഴിച്ചേക്കണം!’

രണ്ടാം ഭൃതം പല്ലുകടിച്ച്.

‘നമ്മുടെ രഹസ്യമറിയുന്ന ആരെയും ഇനി വെച്ചിരിക്കരുത്.’

മൂന്നാം ഭൃതത്തിന്റെ കണ്ണുകൾ ചുവന്നു.

അവർ അപ്പോൾത്തന്നെ മരത്തിനു മുകളിലേക്ക് പറന്നുയർന്ന് തിരിച്ചിൽ തുടങ്ങി. മരക്കൊമ്പിൽ പതുങ്ങിയിരുന്ന ജ്യേഷ്ഠസഹോദരനെ അവർ അനായാസം പിടികൂടി. അയാൾക്കെന്തെങ്കിലും പറയാനാവും മുൻപേ അവരയാളെ ജീവനോടെ അകത്താക്കി.

ജ്യേഷ്ഠന്റെ മരണവിവരം അനുജനെ വേദനിപ്പിച്ചു. ജ്യേഷ്ഠത്തിയെയും കുട്ടികളെയും സംരക്ഷിക്കാൻ അയാൾ തയ്യാറായി.

(അസ്ഥമായ അനുകരണത്തിന്റെ ദുരന്തം വ്യക്തമാക്കുന്ന നാടോടിക്കഥകൾ എല്ലാ ഭാഷകളിലുമുണ്ട്. ഭൃതങ്ങളുടെയും യക്ഷികളുടെയും രഹസ്യ സംസാരം കേട്ട് അതനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിച്ച് ധനവാനാകുന്ന നായകന്മാരെ ‘ആയിരത്തൊന്നു രാവുകളിലും’ ‘കഥാസരിത്സാഗര’ത്തിലുമൊക്കെ കണ്ടെത്താനാവും. നമ്മുടെ ഉദ്ഘോഷണത്തന്നെ ഈ കഥകളുടെ ലക്ഷ്യം.)

രാജാവിന്റെ സ്വർണക്കോഴി

വളരെക്കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു നാടു ഭരിച്ചിരുന്നത് ഡാഡൻ എന്നു പേരുള്ള സാർ രാജാവായിരുന്നു. സാഹസികനായ അദ്ദേഹം സമാധാനത്തെക്കാൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ട യുദ്ധത്തെയാണ്. അയൽ നാടുകളെ ആക്ഷേപിക്കുകയും അവിടത്തെ കൃഷിയിടങ്ങൾ നശിപ്പിക്കുകയും പ്രജകളെ കൊല്ലുകയുമൊക്കെയായിരുന്നു ചെറുപ്പത്തിൽ രാജാവിന്റെ വിനോദം. ഈ സ്വഭാവംമൂലം അയൽരാജാക്കന്മാർ പൊറുതിമുട്ടി. അക്രമം അവസാനിപ്പിക്കണമെന്ന് അവർ പല തവണ രാജാവിനോട് അപേക്ഷിച്ചിട്ടും ഫലമുണ്ടായില്ല. സമാധാനാപേക്ഷയുമായി കൊട്ടാരത്തിലെത്തിയ അയൽരാജാക്കന്മാരെയും ദൂതന്മാരെയും മൊക്കെ രാജാവ് വകവരുത്തി. എന്തിനും മടിക്കാത്ത ഒരു സൈന്യവും അദ്ദേഹത്തിന് സ്വന്തമായി ഉണ്ടായിരുന്നു.

കാലം കൂറെ പിന്നിട്ടു. ഡാഡൻ രാജാവ് മധുവയസ്സും പിന്നിട്ട് വാർധക്യത്തിലേക്കു കടന്നു. ശരീരത്തിയെന്നപോലെ മനസ്സിനെയും വാർധക്യം ബാധിച്ചു. പഴയതുപോലുള്ള കരുത്ത് തനിക്കില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ബോധ്യപ്പെട്ടു. ഭടന്മാർക്കും വയസ്സായിത്തുടങ്ങി. മുൻപുണ്ടായിരുന്ന

ചുറുചുറുക്കും അക്രമോത്സുകതയും സൈന്യത്തിനുമില്ല. ഈയവസ്ഥയിൽ അയൽരാജ്യങ്ങളുമായുള്ള ശത്രുത അവസാനിപ്പിച്ച് അവരോട് സൗഹൃദത്തിൽ കഴിയുന്നതാവും ഉചിതമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. ഇക്കാര്യങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തിയ വിശദമായ സന്ദേശത്തിൽ മുദ്രവെച്ച് രാജാവ് ദൂതന്മാർ വശം അയൽരാജാക്കന്മാർക്ക് കൊടുത്തു.

രാജാവിന്റെ സന്ദേശം വായിച്ചപ്പോൾ അയൽരാജാക്കന്മാരുടെ മുഖം ദേഷ്യത്താൽ ചുവന്നു. ഇതുവരെ അക്രമത്തിന്റെ പാതമാത്രം സ്വീകരിച്ച രാജാവിന്റെ പെട്ടെന്നുള്ള മനംമാറ്റം അംഗീകരിക്കാൻ അവർ തയ്യാറായില്ല. മാത്രമല്ല, മുൻപ് തങ്ങൾക്കുണ്ടായ തികതാനുഭവങ്ങൾക്ക് രാജാവിനോട് പകരം ചോദിക്കാനുള്ള അവസരമായി അവരതിനെ കണ്ടു. രാജാവും സൈന്യവും ബലഹീനമായെന്ന തിരിച്ചറിവ് അവർക്ക് ആവേശം പകർന്നു. അതിനുള്ള മുന്നറിയിപ്പെന്നവണ്ണം സന്ദേശമായെത്തിയ ദൂതന്മാരുടെ കഴുത്തറക്കാനും രാജാക്കന്മാർ മടിച്ചില്ല.

പിറ്റേന്നുമുതൽ അയൽരാജാക്കന്മാരുടെ സൈന്യം അപ്രതീക്ഷിതമായി രാജകൊട്ടാരത്തെ ആക്രമിക്കാൻ തുടങ്ങി. പെട്ടെന്നുള്ള ആക്രമണങ്ങളെ ഒരുവിധം തുരത്താൻ രാജാവിനായെങ്കിലും ഏറ്റുമുട്ടലിൽ ഒരുപാടു ഭടന്മാർക്ക് ജീവൻ നഷ്ടപ്പെട്ടു. അയൽരാജാക്കന്മാരുടെ ആക്രമണം മുൻകൂട്ടി അറിയാനുള്ള എന്തെങ്കിലും സംവിധാനമുണ്ടായാൽ തനിക്കും തന്റെ പ്രജകൾക്കും ഭയംകൂടാതെ ജീവിക്കാമെന്ന് രാജാവ് കണക്കുകൂട്ടി. അദ്ദേഹം കൊട്ടാരത്തിലെ മന്ത്രവാദിയെ വിളിച്ചുവരുത്തി പറഞ്ഞു:

‘മന്ത്രവാദി, ഇപ്പോൾ ഞാൻ നേരിടുന്ന ഗുരുതരമായ പ്രതിസന്ധി നിങ്ങൾക്കും അറിവുള്ളതാണല്ലോ? ശത്രുക്കളുടെ നീക്കങ്ങൾ മുൻകൂട്ടി അറിയാനായാൽ നമുക്കവരെ എളുപ്പം തോല്പിക്കാം. അതിനെന്താണൊരു വഴി?’

മന്ത്രവാദി കുറച്ചു നേരം ആലോചിച്ചു. പിന്നെ എന്തോ മന്ത്രം ചൊല്ലി അയാൾ ആകാശത്തൊരു വട്ടം വരച്ചു. അദ്ഭുതമെന്നേ പറയേണ്ടു, അയാളുടെ കൈയിൽ ഒരു സ്വർണപ്പുവൻകോഴി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു! അത് ചിറകിട്ടിച്ച് ശബ്ദമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കോഴിയെ രാജാവിനു നൽകി മന്ത്രവാദി പറഞ്ഞു:

‘രാജാവേ, ഈ സ്വർണക്കോഴിയെ കൊട്ടാരത്തിന്റെ ഗോപുരമുകളിൽ കെട്ടിയിട്ടാൽ മാത്രം മതി. ശത്രുക്കളുടെ ഏതു നീക്കവും ദൂരെനിന്നുതന്നെ അറിഞ്ഞ് ഇവൻ കൂകിയിരിക്കും. കൂവലിന്റെ ശക്തിയിൽനിന്ന്

ശത്രുസേനയുടെ കരുത്ത് എത്രയെന്നും അങ്ങേക്ക് അറിയാനാവും.'

രാജാവിന് സന്തോഷമായി. മന്ത്രവാദിയെ വാനോളം പുകഴ്ത്തിയ രാജാവ് ചോദിച്ചു:

'പറയൂ, ഈ സഹായത്തിനു പ്രതിഫലമായി ഞാനെന്താണ് നിങ്ങൾക്കു തരേണ്ടത്? പണമോ സ്വർണമോ എന്തായാലും ഞാനത് സന്തോഷത്തോടെ തരുന്നുണ്ട്.'

'മഹാരാജാവേ, അങ്ങയുടെ മഹാമനസ്കതയ്ക്ക് നന്ദി! എനിക്കിപ്പോൾ യാതൊന്നും വേണ്ട. ഭാവിയിൽ എപ്പോഴെങ്കിലും ഞാനീ പ്രതിഫലം അങ്ങയോട് ആവശ്യപ്പെടും. അപ്പോൾ അങ്ങതിനെ എതിർക്കാതിരുന്നാൽ മാത്രം മതി.'

മന്ത്രവാദി വിശദീകരിച്ചു. അയാളുടെ തോളിൽ തട്ടി രാജാവ് ഉറപ്പ് നൽകി:

'നിങ്ങളുടെ ആവശ്യം എന്തായാലും, അതെപ്പോൾ ചോദിച്ചാലും ഞാനത് മടിക്കാതെ നൽകും.'

മന്ത്രവാദി സന്തോഷത്തോടെ മടങ്ങിപ്പോയി. മന്ത്രവാദിയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം രാജാവ് സ്വർണക്കോഴിയെ കൊട്ടാരത്തിന്റെ ഏറ്റവും മുകളിൽ കെട്ടിയിട്ടു. ശത്രുക്കളുടെ ചില ദുർബല ആക്രമണങ്ങൾ മാത്രമാണ് ആദ്യദിവസങ്ങളിൽ ഉണ്ടായത്. കോഴിയുടെ കുവലിൽനിന്ന് കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി രാജാവ് സമർത്ഥരായ ഭടന്മാരെ അയച്ച് അവരെ തുരത്തിവിട്ടു. ഏതായാലും ശത്രുക്കളുടെ ഭയംകൂടാതെ ഉറങ്ങാൻ അതോടെ രാജാവിനായി.

ഒരുനാൾ പുവൻകോഴി ഉച്ചത്തിൽ കുവി. അതുകേട്ട് രാജാവ് പരിഭ്രമിച്ചു. അദ്ദേഹം തന്റെ മുത്ത മകനെ വിളിച്ചുവരുത്തി പറഞ്ഞു:

'മോനേ, സ്വർണപ്പുവൻകോഴിയുടെ കരച്ചിൽ നീ കേട്ടില്ലേ? പതിവിലും ഉച്ചത്തിലാണ് അതിന്റെ കരച്ചിൽ. പ്രബലനായ ഏതോ ശത്രു നമ്മുടെ രാജ്യം അക്രമിക്കാൻ എത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നാണിതിന്റെ അർത്ഥം. ആ ശത്രുവിനെ നേരിടാൻ നിനക്കേ കഴിയൂ. നീ നമ്മുടെ മുന്നിലൊന്നു ഭാഗം സൈന്യത്തെയും കൂട്ടി അതിർത്തിയിലേക്ക് പുറപ്പെടണം. ശത്രുസൈന്യത്തെ തുരത്തിയിട്ടേ മടങ്ങാവൂ.'

'ശരി അച്ഛാ, ഞാനിപ്പോൾത്തന്നെ പുറപ്പെടാം.'

മുത്ത രാജകുമാരൻ സൈന്യത്തെ നയിച്ച് പുറപ്പെട്ടു.

പിന്നീട് എട്ടു ദിവസത്തേക്ക് സ്വർണപ്പുവൻകോഴി കുവിയതേയില്ല. പട നയിച്ചു പോയ മുത്ത കുമാരനെപ്പറ്റി യാതൊരു വിവരവും രാജാവിന് ലഭിച്ചതുമില്ല. അടുത്ത ദിവസം, സ്വർണപ്പുവൻകോഴി കൂടുതൽ

ഉച്ചത്തിൽ കരഞ്ഞു. എന്തോ പന്തികേടു മണത്ത രാജാവ് ഇളയ മകനെ വിളിച്ച് പറഞ്ഞു:

'മോനേ, ശത്രുക്കൾ നമ്മളെ വിടാതെ പിന്തുടരുകയാണല്ലോ. എല്ലാം എന്റെ കർമ്മഫലംതന്നെ. ശത്രുക്കളെ തുരത്താനായി പോയ നിന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്റെ ഗതിയെന്താണെന്നറിയില്ല. ഒരുപക്ഷേ, അവനിപ്പോഴും യുദ്ധക്കളത്തിൽത്തന്നെയായും. ഇപ്പോഴിതാ കൂടുതൽ ശക്തിയായ മറ്റൊരാൾ ക്രമണംകൂടി. നീ നമ്മുടെ സൈന്യത്തിന്റെ മുന്നിലൊന്നു ഭാഗവുമായി അതിർത്തിയിലേക്ക് പോവൂ.'

'അച്ഛന്റെ ആഗ്രഹംപോലെ.'

ഇളയ മകൻ സൈന്യത്തെ നയിച്ച് കൊട്ടാരംവിട്ടിറങ്ങി. അടുത്ത എട്ടു ദിവസങ്ങളിൽക്കൂടി പുവൻകോഴി മൗനം ഭജിച്ചു. ഇളയ മകന് എന്തുപറ്റിയെന്ന് രാജാവിനു മനസ്സിലായില്ല.

ഒമ്പതാം നാൾ കാതു പൊട്ടുമാറുച്ചത്തിൽ പുവൻകോഴി കുവി. ഇക്കൂറി ആക്രമണം കൂടുതൽ രൂക്ഷമാവുമെന്ന് രാജാവിന് ഉറപ്പായിരുന്നു. ശത്രുക്കൾക്കെതിരെ യുദ്ധത്തിനയയ്ക്കാൻ ആരുമില്ലാത്തതിനാൽ അദ്ദേഹംതന്നെ പോകാൻ തയ്യാറായി. ശേഷിക്കുന്ന സൈന്യത്തെയും നയിച്ച് അദ്ദേഹം പടയ്ക്കിറങ്ങി. യുദ്ധക്കളത്തിൽവെച്ച് തന്റെ രണ്ടു മക്കളെയും കാണാനാവുമെന്ന് രാജാവ് പ്രത്യാശിച്ചു.

എന്നാൽ രാജാവിന്റെ കണക്കുകൂട്ടലുകളെല്ലാം തെറ്റി. പല ദിവസങ്ങൾ നീണ്ട യാത്രയ്ക്കൊടുവിൽ യുദ്ധഭൂമിയിൽ എത്തിച്ചേർന്ന അദ്ദേഹത്തെ കാത്തിരുന്നത് ഹൃദയഭേദകമായ കാഴ്ചകളായിരുന്നു.

തന്റെ രണ്ടു മക്കളും മുഴുവൻ സൈന്യവും കൊല്ലപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മക്കളുടെ തലയും ഉടലും വേറിട്ടു കിടക്കുന്നു! ശവശരീരങ്ങൾ കാക്കയും കഴുകനും കൊത്തിവലിക്കുന്നു!

അതു കാണാനാവാതെ അദ്ദേഹം കണ്ണു പൊത്തി. ആ ശവക്കുന്മാരത്തിനടുത്തുനിന്നും രക്ഷപ്പെടാനായി വളരെ വേഗം നടന്നു. യുദ്ധക്കളത്തിന്റെ ഏറ്റവും അറ്റത്തായി ഒരു കൂടാരം അദ്ദേഹം കണ്ടു. അതിനുള്ളിൽ ആരുടെയോ നിഴലനക്കം കാണുന്നുണ്ട്. അത് ശത്രുവോ മിത്രമോ എന്നറിയില്ല. രാജാവ് രണ്ടും കല്പിച്ച് വിളിച്ചുചോദിച്ചു:

'ആരാണകത്തുള്ളത്? എനിക്ക് അങ്ങോട്ടു വരാമോ?'

'അതിനെന്താ? അങ്ങയ്ക്ക് എന്റെ താവളത്തിലേക്ക് സ്വാഗതം!'

മധുരമുള്ള സ്ത്രീശബ്ദമാണ് അദ്ദേഹത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്തത്. സ്വരം ഇത്ര മധുരമെങ്കിൽ അവളുടെ സൗന്ദര്യം എത്രത്തോളമുണ്ടാകുമെന്നും ചിന്തിച്ച് അദ്ദേഹം അകത്തു കടന്നു.

കുടാരത്തിനകത്തെ പട്ടുമെത്തയിൽ ഒരു അപ്സരസ്സുതന്നെ!

ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന് അവളോട് അനുരാഗം ജനിച്ചു. അവളും വശ്യമായ പുഞ്ചിരിയോടെ രാജാവിനെ സ്വീകരിച്ച്, ഭക്ഷ്യപാനീയങ്ങൾ നൽകി.

'ഭവതി ആരാണ്? ഈ യുദ്ധക്കളത്തിൽ തനിച്ചു താമസിക്കുന്നത് എന്തിനാണ്?'

രാജാവ് തിരക്കി.

'അതൊരു കഥയാണ്. വളരെ ദൂരെയുള്ള ഷമാക്ക രാജ്യത്തെ രാജ്ഞിയാണ് ഞാൻ. കൊട്ടാരത്തിലെ സുഖജീവിതത്തെക്കാൾ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നത് അനന്തമായി യാത്ര ചെയ്യാനാണ്. അങ്ങനെയുള്ള അലച്ചിലിനിടെ ഞാൻ ഇവിടെയും എത്തിയെന്നേയുള്ളൂ. എന്റെ താത്കാലികവാസം യുദ്ധക്കളത്തിനടുത്തായത് കേവലം യാദൃച്ഛികവും,' അവൾ മുത്തുപൊഴിയുംപോലെ പറഞ്ഞു.

'എന്തായാലും ഭവതിയെ കണ്ടെത്താനായത് എന്റെ ഭാഗ്യം! ഇനിയെനിക്ക് ഭവതിയെ പിരിഞ്ഞിരിക്കാനാവില്ല. വിധിവശാൽ രണ്ടു മക്കളെയും നഷ്ടപ്പെട്ട എനിക്ക് ദൈവം കാണിച്ചുതന്നതാവും ഭവതിയെ.'

രാജാവ് അവളുടെ കൈകൾ കവർന്നു. അവൾ നാണിച്ചു തല താഴ്ത്തി.

ഒരാഴ്ച രാജാവ് രാജ്ഞിയോടൊപ്പം ആ കുടാരത്തിൽ കഴിഞ്ഞു. രാജ്യഭരണത്തെക്കുറിച്ച് അപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹത്തിന് ഓർമ്മ വന്നത്.

'ഭവതി, ഇനിയെനിക്ക് കൊട്ടാരത്തിലേക്കു മടങ്ങണം. ഭവതികൂടി എന്റെ കൂടെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു വരണമെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം,' രാജാവ് പറഞ്ഞു.

അവൾ അതിന് എതിരൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. അവർ അപ്പോൾത്തന്നെ മടക്കയാത്ര തുടങ്ങി.

കൊട്ടാരത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിയ രാജാവ് ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തി. എല്ലാ കാര്യങ്ങളും രാജ്ഞിയുമായി ചർച്ച ചെയ്താണ് തീരുമാനമെടുത്തത്. പ്രതിസന്ധിഘട്ടങ്ങളിൽ സമർത്ഥമായ പരിഹാര മാർഗങ്ങൾ കണ്ടെത്തി രാജ്ഞി അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചു.

അങ്ങനെയിരിക്കേ പഴയ മന്ത്രവാദി കൊട്ടാരത്തിൽ തിരിച്ചെത്തി രാജാവിനെ മുഖം കാണിച്ചു പറഞ്ഞു:

'രാജാവേ, അങ്ങനെയ്താ മുൻപൊരു വാക്കു തന്നെ മറന്നിട്ടില്ലല്ലോ? എന്താവശ്യപ്പെട്ടാലും സാധിച്ചുതരാമെന്ന വാക്ക്. ഞാനത് ഇപ്പോൾ ചോദിക്കാൻ പോകുകയാണ്.'

'അതിനെന്താണ് തടസ്സം? ചോദിച്ചോളൂ. എന്തായാലും ഞാനത് സാധിച്ചുതരും.'

രാജാവ് ധൈര്യപ്പെടുത്തി.

'അങ്ങയുടെ കൂടെയുള്ള ഷമാക്കയിലെ രാജ്ഞിയെ എനിക്കു നൽകണം!'

മന്ത്രവാദി യാതൊരു മയവുമില്ലാതെ പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട് രാജാവ് ക്ഷുഭിതനായി. മന്ത്രവാദിയുടെ ധിക്കാരം അടക്കാനാവാതെ അദ്ദേഹം ഭടന്മാരെ വിളിച്ച് കൽപന കൊടുത്തു.

'ആരവിടെ? ഒരുചിത്രം തൊട്ടുതെറിക്കാത്ത ഈ മന്ത്രവാദിയെ ചാട്ടുവാറുകൊണ്ടിച്ച് അവശനാക്കൂ!'

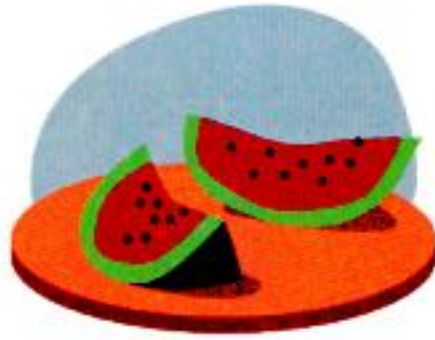
ഭടന്മാർ നിമിഷനേരംകൊണ്ട് ശിക്ഷ നടപ്പാക്കി. മേലാസകലം ചാട്ടുയടികൊണ്ട് മുറിഞ്ഞ മന്ത്രവാദി ബോധംകെട്ടു വീണു. തന്റെ യജമാനനെ മർദ്ദിച്ചത് സ്വർണപ്പുവൻകോഴിക്ക് സഹിച്ചില്ല. അത് ഭീമാകാരരൂപം പുണ്ട് ഒന്നിളകിയപ്പോൾ കാലിലെ കെട്ടുകൾ പൊട്ടി. അത് ചിറകു വിരിച്ച് പറന്നുവന്ന് ഡാഡൻ രാജാവിനെ തലങ്ങും വിലങ്ങും കൊത്തി. ചോര വാർന്ന് രാജാവ് മരിച്ചു!

അപ്പോൾ മറ്റൊരു അർദ്ധതംകൂടിയുണ്ടായി.

നിന്നനില്പിൽ ഷമാക്കയിലെ രാജ്ഞി അപ്രത്യക്ഷയായി!

പുവൻകോഴി പറന്നുയർന്ന് മേഘങ്ങൾക്കിടയിൽ മറഞ്ഞു!

ഒന്നാമത്തെ മടിയൻ

മടിയൻ എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ കഥാനായകന്റെ സ്വഭാവത്തിലെ ചെറിയൊരംശംപോലുമായില്ല. മഹാമടിയനെന്നോ കുഴിമടിയനെന്നോ പറഞ്ഞാൽ ഏതാണ്ടൊരു രൂപമാവുമെന്നു മാത്രം. എന്തെങ്കിലും തിന്നണം, എവിടെയെങ്കിലും ചുരുണ്ടുകിടക്കണം - സെയ്ദുല്ല എന്നു പേരായ നായകന് ഇതു മാത്രമേ വേണ്ടൂ!

അയാൾ ചെറിയൊരു കുടിലിലായിരുന്നു താമസം. ഭാര്യയും മക്കളും ഒപ്പമുണ്ട്. അവർക്കെങ്കിലും വയറു നിറച്ച് ഭക്ഷണമോ ധരിക്കാൻ ഒരു പുതിയ വസ്ത്രമോ അയാൾ വാങ്ങിക്കൊടുത്തില്ല. ആഗ്രഹമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല, കൈയിൽ പണമില്ലാഞ്ഞിട്ടുതന്നെ. എങ്ങനെ പണമുണ്ടാവും? നല്ല തടി മിടക്കുണ്ടായിട്ടും മേലനങ്ങി എന്തെങ്കിലും പണി ചെയ്തിട്ടുവേണ്ടേ?

‘നിങ്ങളിങ്ങനെ ചടഞ്ഞിരുന്നോ, വിശന്നുവിശന്ന് ഞാനും എന്റെ മക്കളും വൈകാതെ ചത്തുപോവും. അപ്പോഴേ നിങ്ങൾ പഠിക്കൂ!’

ഭാര്യ നിരന്തരം അയാളെ കുറ്റപ്പെടുത്തും. അപ്പോഴെല്ലാം ഒരൊറ്റ മറുപടിയെ അയാൾക്കുള്ളൂ.

‘എടി, നീയിങ്ങനെ പ്രാകിയിട്ടൊന്നും കാര്യമില്ല. ഞാൻ ദേഹമനങ്ങി

പണിയെടുത്തില്ലെങ്കിലും ദൈവം നമുക്ക് നല്ല കാലം വരുത്തും. അതുവരെ ക്ഷമയോടെ കാത്തിരിക്കണമെന്നേയുള്ളൂ.’

അതു കേൾക്കുമ്പോൾ അവളുടെ ദേഷ്യം ഇരട്ടിയാകും.

‘പിന്നെ, മടിയന്മാർക്കല്ലേ ദൈവം തരുന്നത്? ദൈവം കൊണ്ടുവന്നു തരുന്നതും കാത്ത് ഇവിടെയിരുന്നോ. ഞങ്ങളൊക്കെ ചത്തു മണ്ണടിഞ്ഞുകഴിയുമ്പോഴാവും നിങ്ങൾക്ക് ഐശ്വര്യം വരുന്നത്!’

‘നീയൊന്നടങ്ങ്. പണക്കാരനാവാനുള്ള വഴിയന്വേഷിച്ച് ഞാൻ ഇപ്പോൾത്തന്നെ വീടുവിട്ടിറങ്ങുകയാണ്. കൈനിയെ പണവുംകൊണ്ടേ ഞാൻ തിരിച്ചുവരൂ!’

സെയ്ദുല്ല സഹികെട്ട് പറഞ്ഞു. അയാൾ അപ്പോൾത്തന്നെ ചെറിയൊരു ഭാഗ്ഡവും തോളിലിട്ട് യാത്ര പുറപ്പെട്ടു. ഭർത്താവിന് നല്ല ബുദ്ധി തോന്നിക്കണേ എന്ന് അവൾ ദൈവത്തോട് പ്രാർഥിച്ചു.

ആ നാട്ടിൽനിന്നും കുറെയകലെയായി സർവജ്ഞാനിയായ ഒരു സന്ന്യാസി ജീവിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് സെയ്ദുല്ല കേട്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ചെന്നുകണ്ട് എളുപ്പം പണക്കാരനാവാനുള്ള കുറുക്കുവഴി ചോദിച്ചറിയാം എന്നു കരുതിയാണ് അയാൾ നടന്നത്. പണക്കാരനാവുന്നതോടെ ഭാര്യയുടെ ശല്യവും ഒഴിയുമെന്ന് അയാൾ ചിന്തിച്ചു.

സന്ന്യാസിയെത്തേടി സെയ്ദുല്ല മൂന്നു രാവും മൂന്നു പകലും നടന്നു. യാത്രാക്ഷീണവും ദാഹവും വിശപ്പുമെല്ലാം അയാൾ മറന്നു. അപ്പോൾ വഴിയരികിൽ മോങ്ങിക്കൊണ്ടു നിന്ന ഒരു ചെന്നായ അയാളോടു ചോദിച്ചു:

‘ഹേ മനുഷ്യാ, ഇത്ര തിരക്കുപിടിച്ച് നിങ്ങൾ എങ്ങോട്ടാണു പോകുന്നത്?’

‘ഞാൻ അനേകം നാടുകൾക്കപ്പുറത്തുള്ള ഒരു സന്ന്യാസിയെ തിരക്കിപ്പോവുകയാണ്. മഹാപണ്ഡിതനും ദിവ്യനുമായ അദ്ദേഹത്തിന് അറിയാത്ത യാതൊന്നുമില്ല. അദ്ദേഹത്തെ കണ്ട് എളുപ്പം പണമുണ്ടാക്കുന്ന വഴി ചോദിക്കണം,’ ഒന്നു നിന്ന് അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ, എന്തൊരു കാര്യംകൂടി സന്ന്യാസിയോട് ചോദിക്കാമോ?’ ചെന്നായ ചോദിച്ചു.

‘പിന്നെന്താ? അതൊരു ചേതമില്ലാത്ത ഉപകാരമല്ലേ? നിന്നെ അലട്ടുന്ന പ്രശ്നമെന്താണ്?’

സെയ്ദുല്ല ധൈര്യം പകർന്നു.

‘കുറെ നാളായി കലശലായ വയറുവേദന എന്നെ അലട്ടുന്നു. ഒന്നും സ്വസ്ഥമായി കഴിക്കാനും നന്നായൊന്നുറങ്ങാനുമാവുന്നില്ല. ഈ

വയറുവേദന മാരാനുള്ള വഴി സന്യാസിയോടൊന്നു ചോദിച്ചാൽ ഉപകാരം.

ചെന്നായ വിശദീകരിച്ചു. സെയ്ദുല്ല അക്കാര്യം ഏറ്റു. അയാൾ വീണ്ടും മൂന്നു പകലും മൂന്നു രാത്രിയും യാത്ര തുടർന്നു. അല്പം ക്ഷീണം തീർക്കാമെന്നു കരുതി അയാളൊരു മരച്ചുവട്ടിലിരുന്നു. ഒരാപ്പിൾമരമായിരുന്നു അത്. എന്നാലതിൽ ആപ്പിളൊന്നും കണ്ടില്ല.

‘ചങ്ങാതി, നിങ്ങളീ നാട്ടിൽ ആദ്യമായാണെന്നു തോന്നുന്നല്ലോ. എവിടുന്നാണ് വരവ്? എങ്ങോട്ടാണ് യാത്ര?’

ചില്ലുകളിളക്കി ആപ്പിൾമരം ചോദിച്ചു.

‘ഞാനങ്ങു ദൂരെയുള്ള ദിവ്യസന്യാസിയെ കാണാൻ പോവുകയാണ്. എളുപ്പം പണക്കാരനാവാനുള്ള വിദ്യ നേടാൻ ഒരുപാടു ദൂരം താണ്ടിയാണ് എന്റെ വരവ്,’ സെയ്ദുല്ല പറഞ്ഞു.

‘ഓഹോ, എന്നാൽ എന്റെയൊരു കാര്യത്തിനും ദയവായി നിങ്ങൾ പരിഹാരം കാണണം. ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് തണൽ തന്നതിന് ചെറിയൊരു പ്രത്യുപകാരം.’

ആപ്പിൾമരം വീണ്ടും ഇളകി.

‘അതിനൊരു പ്രയാസവുമില്ല. ഞാൻ സന്യാസിയെ കാണുമ്പോൾ നിന്റെ പ്രശ്നവും അവതരിപ്പിക്കാം. ആട്ടെ, നിന്നെ അലട്ടുന്ന പ്രശ്നമെന്താണെന്നു പറയൂ.’

അയാൾ മരത്തെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

‘ദേ, ഇതു കണ്ടില്ലേ? എന്റെ കൊമ്പുകളിൽ ഒരൊറ്റ ആപ്പിൾപോലുമില്ല. എല്ലാ വർഷവും എനിൽ നിറയെ മൊട്ടുണ്ടാവും. അവയെല്ലാം വിരിയുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ എന്തുകൊണ്ടോ ഒറ്റ പഴമോ കായോ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. എന്റെ ചങ്ങാതിമരങ്ങൾ പുത്തു കായ്ച്ചു നില്ക്കുന്നത് കാണുമ്പോൾ എനിക്ക് വല്ലാത്ത സങ്കടം വരും. ഞാൻ കായ്ക്കാത്തത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്ന് അറിഞ്ഞാൽ മതി.’

ആപ്പിൾമരം ചില്ലുകൾ വീശി അയാളുടെ ക്ഷീണമകറ്റി.

അയാൾ അതു സമ്മതിച്ച് തന്റെ യാത്ര തുടർന്നു. അടുത്ത മൂന്നു പകലും മൂന്നു രാത്രിയും കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ ഒരു തടാകക്കരയിലെത്തി. തടാകത്തിലെ തെളിഞ്ഞതും തണുത്തതുമായ വെള്ളത്തിൽ നന്നായൊന്നു മുഖം കഴുകിയിട്ടാവാം യാത്ര എന്നു കരുതി അയാൾ കുനിഞ്ഞ് കൈക്കുമ്പിളിൽ വെള്ളം കോരിയെടുത്തു. പെട്ടെന്നൊരു മീൻ ജലോപരിതലത്തിൽ പൊങ്ങിവന്ന് ചോദിച്ചു:

‘ഏയ് യാത്രക്കാരാ, ദൂരദിക്കിലേക്കാണ് നിങ്ങളുടെ യാത്രയെന്നു

തോന്നുന്നല്ലോ?’

‘നീ ഊഹിച്ചത് ശരിയാണ്. എളുപ്പം ധനവാനാവാനുള്ള കുറുക്കുവഴി തേടി ദിവ്യസന്നയാസിയെ കാണുകയാണ് എന്റെ ലക്ഷ്യം.’

അയാൾ മറുപടി നൽകി.

‘അങ്ങനെയോ? ഏതായാലും തേടിയ വള്ളിതന്നെ കാലിൽ ചുറ്റി. ഞാനൊരു വല്ലാത്ത അവസ്ഥയിലാണ്. സന്നയാസിയെ കാണുമ്പോൾ എന്റെ പ്രശ്നംകൂടി ഒന്നവതരിപ്പിക്കാമോ?’

മീൻ തിരക്കി.

‘തീർച്ചയായും ഞാൻ നിന്നെ സഹായിക്കാം. നിന്നെ കൂഴയ്ക്കുന്ന പ്രശ്നമെന്താണെന്നറിയട്ടെ,’ സെയ്ദുല്ല പറഞ്ഞു.

‘അതോ? വളരെക്കാലമായി ഞാൻ, തൊണ്ടവേദനകൊണ്ട് ബുദ്ധിമുട്ടുകയാണ്. എത്ര സ്വാദുള്ള ഭക്ഷണമായാലും കഴിക്കാനാവില്ല. ഈ വേദന അനുഭവിച്ചു ജീവിക്കുന്നതിലും ഭേദം മരണമാണെന്ന് പലപ്പോഴും തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. ഇതൊന്നു മാറാൻ വല്ല മാർഗ്ഗവുമുണ്ടോ എന്ന് അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചുനോക്കൂ.’

മീൻ വെള്ളത്തിൽ ഒന്നിളകി.

അക്കാലവും ഏറെടുത്ത് സെയ്ദുല്ല നടപ്പു തുടർന്നു.

വീണ്ടും മൂന്നു രാവും മൂന്നു പകലും നടന്ന് അയാൾ വിജനമായ ഒരിടത്തെത്തി. അവിടെ നരച്ച താടി നീട്ടിയ ഒരു വൃദ്ധൻ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തു ചെന്ന് ചോദിച്ചു:

‘അതേയ്, ഇവിടെ സർവജ്ഞാനിയായ ഒരു ദിവ്യസന്നയാസിയുണ്ടെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹത്തെ അറിയാമെങ്കിൽ ഒന്നു കാണിച്ചുതരാമോ?’

‘സെയ്ദുല്ല, നിങ്ങൾക്ക് സ്വാഗതം. നിങ്ങൾ ഇത്ര ദൂരം യാത്ര ചെയ്തുവന്നത് എന്നെക്കാണാൻതന്നെയാണ്. പറയൂ, നിങ്ങൾക്ക് എന്താണ് അറിയേണ്ടത്?’

താടിയുഴിഞ്ഞ് സന്നയാസി ചോദിച്ചു.

‘എനിക്ക് എന്തൊരു കാര്യം സാധിക്കണം. അതിനു പുറമേ എന്റെ മൂന്നു കുട്ടികാരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾക്കും പരിഹാരം കാണണം.’

തന്റെ പേര് സന്നയാസി മനസ്സിലാക്കിയതിലുള്ള അർഭുതത്തോടെ അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘പരോപകാരം ചെയ്യാനുള്ള നിങ്ങളുടെ താത്പര്യം നല്ലതുതന്നെ. ആദ്യം സുഹൃത്തുക്കളുടെ പ്രശ്നത്തിനുള്ള പരിഹാരമാർഗങ്ങൾ ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം. അവരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ ഞാൻ മനക്കണ്ണുകൊണ്ട്

അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു.’

സന്നയാസി അല്പനേരം കണ്ണടച്ച് ആലോചിച്ചു. പിന്നെ, കണ്ണു തുറന്ന് പറഞ്ഞു:

‘കേട്ടോളൂ. മീനിന്റെ തൊണ്ടവേദനയ്ക്കു കാരണം അവന്റെ തൊണ്ടയിൽ പണ്ടെങ്ങോ കൂടുങ്ങിയ രത്നമാണ്. ആപ്പിൾമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ആരോ കുഴിച്ചിട്ട സ്വർണഭരണിയാണ് അതിനു കായ്ക്കാൻ തടസ്സമാവുന്നത്. രത്നവും സ്വർണഭരണിയും പുറത്തെടുത്താൽ രണ്ടാൾക്കും സുഖമാവും. പിന്നെ ചെന്നായയുടെ വയറുവേദനയുടെ പ്രശ്നം. അതു മാറാൻ ഒരൊറ്റ വഴിയേയുള്ളൂ. ഞാൻ പറഞ്ഞയയ്ക്കുന്ന ഈ മാർഗം അവനോട് തുറന്നു പറയുക. ആദ്യം കാണുന്ന മടിയശിരോമണിയെ പിടിച്ചു തിന്നാനും നിർദ്ദേശിക്കുക. അതോടെ അവന്റെ വയറുവേദന നിശ്ശേഷം മാറ്റും.’

സെയ്ദുല്ല അതെല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടു.

‘ഇനിയെന്റെ പ്രശ്നംകൂടി അങ്ങ് പരിഹരിച്ചു തരണം. വളരെ വേഗം പണക്കാരനാവാൻ ഞാനെന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്?’

അയാൾ ആകാംക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു. ഒരു ചെറുചിരിയോടെ സന്നയാസി പറഞ്ഞു:

‘അതിന് പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും ചെയ്യേണ്ടതില്ല. നിങ്ങൾ തിരികെ വീട്ടിലെത്തിയാൽ ആ നിമിഷംതന്നെ കോടിശ്വരനായിട്ടുണ്ടാവും.’

സന്നയാസിയുടെ മറുപടി അയാളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തി. അദ്ദേഹത്തോടു യാത്ര പറഞ്ഞ് അയാൾ മടങ്ങി.

മൂന്നു രാവും മൂന്നു പകലും നടന്ന് സെയ്ദുല്ല തടാകക്കരയിലെത്തി. അയാളെ കണ്ട് മീൻ പൊങ്ങിവന്ന് ചോദിച്ചു:

‘സന്നയാസിയെ കണ്ടോ? എന്റെ കാര്യം അദ്ദേഹത്തോട് പറഞ്ഞോ? എന്താണ് അദ്ദേഹം നൽകിയ മറുപടി?’

‘എല്ലാം ശുഭമായിത്തന്നെ കലാശിച്ചു. നിന്റെ തൊണ്ടയിലൊരു രത്നം കൂടുങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അതു പുറത്തെടുത്താൽ എല്ലാം ശരിയാവും.’

അയാൾ പോകാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ മീൻ ചോദിച്ചു.

‘ചങ്ങാതി, രത്നം പുറത്തെടുക്കാൻ ഒന്നു സഹായിച്ചുകൂടെ? എനിക്കെന്റെ വേദന മാറും, വിലപിടിച്ച രത്നം നിങ്ങൾക്ക് സ്വന്തമാവുകയും ചെയ്യും.’

‘ഓ, എനിക്കൊന്നും നേരമില്ല. ആ രത്നം കിട്ടിയില്ലെങ്കിലും ഞാൻ പണക്കാരനാവും.’

അയാൾ മുഖം കോട്ടി നടന്നകന്നു. പുറകേ വന്ന ഒരു യാത്രികൻ

മീനിന്റെ തൊണ്ടയിൽനിന്നും രത്നം പുറത്തെടുത്തു. സന്തുഷ്ടനായ മീൻ ആ രത്നം അയാൾക്കു സമ്മാനിച്ചു. അതോടെ മീനിന്റെ തൊണ്ട വേദന മാറി!

മൂന്നു രാവും മൂന്നു പകലും നടന്ന് സെയ്ദുല്ല ആപ്പിൾമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലെത്തി. അയാളെ കണ്ടതും ചില്ലുകളാടി മരം ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതി, എനിക്ക് കായ്കളുണ്ടാവാനുള്ള വഴി സന്യാസി പറഞ്ഞു തന്നോ?’

‘പിന്നില്ലാതെ! നിന്റെ ചുവട്ടിലൊരു സ്വർണഭരണിയുണ്ടെന്നും അതെടുത്താൽ നിനക്ക് കായ്ക്കാനാവുമെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.’

‘ആണോ? എങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കെന്റെ ചുവടു കൂഴിച്ച് ആ സ്വർണഭരണി മാറ്റിക്കൂടേ? പ്രതിഫലമായി ആ സ്വർണം മുഴുവൻ നിങ്ങൾക്കെടുക്കാം,’ മരം പറഞ്ഞു.

‘അതിനൊന്നും എന്തെങ്കിട്ടില്ല. വീട്ടിലെത്തുമ്പോഴേക്ക് ഞാൻ കോടി ശമ്പനാവും. പിന്നെ എനിക്കെന്തിനാ നിസ്സാരമായ ഈ സ്വർണം?’

അയാൾ അവിടം വിട്ടു. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതിലേ വന്ന ഒരു പാവം കർഷകൻ ആപ്പിൾമരത്തിന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം അതിന്റെ ചുവട് കൂഴിച്ച് സ്വർണഭരണി പുറത്തെടുത്തു. ആപ്പിൾമരം സന്തോഷത്തോടെ ആ സ്വർണം അയാൾക്ക് സമ്മാനിച്ചു. ആ നിമിഷംതന്നെ മരത്തിൽ നിറയെ കായ്കൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു!

മൂന്നു രാവും മൂന്നു പകലും നടന്ന് സെയ്ദുല്ല എത്തിയത് വയറുവേദനകൊണ്ട് പുളയുന്ന ചെന്നായയുടെ മുന്നിലാണ്. അയാളെ കണ്ടപാടെ അവൻ ചോദിച്ചു:

‘ഹൊ, വയറുവേദനകൊണ്ട് എനിക്ക് ഇരിക്കപ്പൊറുതിയില്ല. ഇതിനെന്തെങ്കിലുമൊരു പരിഹാരം സന്യാസി നിർദ്ദേശിച്ചോ?’

‘ഉവ്വ്. നിന്റെ പ്രശ്നത്തിനൊരു ശാശ്വതപരിഹാരവുമായാണ് ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നത്. അതു പറയുംമുമ്പ് സന്യാസി എനിക്കും ആപ്പിൾമരത്തിനും മീനിനും നല്കിയ സഹായത്തെക്കുറിച്ച് കേൾക്കൂ.’

സെയ്ദുല്ല തന്റെ കുഴിമടി മുതൽ സന്യാസിയെ കണ്ട് മടങ്ങിയതും മീനിന്റെയും ആപ്പിൾമരത്തിന്റെയും അഭ്യർത്ഥന നിരസിച്ചതും വരെ ചെന്നായയോട് വിശദീകരിച്ചു.

‘ആട്ടെ, എന്റെ വയറുവേദന മാറാനുള്ള വഴി മാത്രം ഇനിയും പറഞ്ഞില്ലല്ലോ?’

ചെന്നായയ്ക്ക് ക്ഷമകെട്ടു.

‘ദാ, ഞാനതു മറന്നു. നീ ആദ്യം കാണുന്ന മടിയനെ പിടിച്ചുതിന്നാൽ

മതി. പിന്നൊരിക്കലും ഈ വയറുവേദന ഉണ്ടാവില്ലെന്നാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്,’ സെയ്ദുല്ല പറഞ്ഞു.

ചെന്നായ ഒന്നു മുരളു. പിന്നെ, അയാൾക്കുമേൽ ചാടിവീണ് കടിച്ചുകീറിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

‘ഓഹും, ഇയാളുള്ളപ്പോൾ ഞാനെന്തിന് വേറെ മടിയന്മാരെ തേടിപ്പോകണം? എത്ര തിരഞ്ഞാലും ഇയാളെപ്പോലൊരു കുഴിമടിയനെ കണ്ടെത്താനും എനിക്കാവില്ല!’

അടുത്ത നിമിഷം തന്നെ ചെന്നായ അയാളുടെ കഥകഴിച്ചു.

മിടുക്കൻ അഷിക്കും വെള്ളാരങ്കല്ലും

വളരെപ്പണ്ട് സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ അഷിക്ക് എന്നു പേരായ ഒരാൾകുട്ടി ജീവിച്ചിരുന്നു. ചെറുപ്പത്തിലേ മാതാപിതാക്കൾ നഷ്ടപ്പെട്ട അവൻ ജോലി തേടി വിടുവിട്ടിറങ്ങി. പല സ്ഥലങ്ങളിലും ചെന്ന് ധനികരായ പലരുടെയും വാതിലുകൾ മുട്ടിനോക്കിയെങ്കിലും വിധി അവൻ അനുകൂലമായില്ല. അങ്ങനെയിരിക്കേ, ധാരാളം ആടുകൾ സ്വന്തമായുള്ള ഒരു ധനികൻ അവനെ കണ്ടുമുട്ടി. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ ധനികൻ അവനെ ബോധിച്ചു. അയാൾ അവനെ അടുത്തു വിളിച്ചു ചോദിച്ചു:

‘നീയേതാണ്? ഇന്നാട്ടിലൊന്നും മുൻപ് കണ്ടിട്ടില്ലല്ലോ?’

‘യജമാനനേ, അഷിക്ക് എന്ന അനാഥബാലനാണ് ഞാൻ. ചെച്ചാ നൊരു ജോലിയും കിടക്കാനൊരു ഇടവും തേടിയിറങ്ങിയതാണ്. പല നാടുകളിലും അലഞ്ഞുനടന്ന് ഒടുവിൽ ഇവിടെയെത്തി. അങ്ങ് എനി കൈത്തെങ്കിലുമൊരു ജോലി തന്നാൽ നന്നായിരുന്നു.’

അഷിക്ക് വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘ആട്ടെ, നിനക്കെന്തു ജോലിയാണ് അറിയാവുന്നത്?’
ധനികൻ ചോദിച്ചു.

‘എന്തും. അങ്ങനെ എന്തു ജോലി ഏല്പിച്ചാലും ഞാനത് ഭംഗി യായി ചെയ്യാം,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘ശരി. എങ്കിൽ ഇന്നുമുതൽ നീയെന്റെ ആടുകളെ മേയ്ക്കുന്ന ജോലി ചെയ്തോളൂ. ഭക്ഷണത്തിനും കിടക്കാനുള്ള സ്ഥലത്തിനും പുറമേ ചെറിയൊരു തുക ശമ്പളമായും തരാം.’

ധനികന്റെ വാക്കുകൾ അഷിക്കിനെ ഏറെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. മറ്റൊ ന്നുമാലോചിക്കാതെ അവൻ സമ്മതം മുളി. ധനികൻ അവനെയും കുട്ടി തന്റെ മാളികയിലേക്ക് നടന്നു.

നൂറിലേറെ ആടുകളുണ്ടായിരുന്നു ധനികൻ. അവയെ മേയ്ക്കുന്ന ജോലി അവൻ ഏറ്റെടുത്തു. ദിവസേന രാവിലെ ആട്ടിൻപറ്റത്തെ തെളിച്ച് കുറച്ചുകലെയുള്ള മലയടിവാരത്തിലെത്തണം. പുല്ലു തിന്നു വയറുനിറ ണ്താൽ വൈകീട്ട് അവയെ തിരികെ കുട്ടിലെത്തിക്കുകയും വേണം. വന്യ മൃഗങ്ങളുടെ ഉപദ്രവത്തിൽനിന്ന് ആടുകളെ രക്ഷിക്കുകയാണ് പ്രധാനം. ആട്ടിൻകുടിനോടു ചേർന്ന് അവനു കിടക്കാനായി ചെറിയൊരു മുറിയും ധനികൻ ഒരുക്കിക്കൊടുത്തു. അവൻ സമയത്ത് ഭക്ഷണം നൽകാനും അയാൾ ഭൃത്യന്മാരെ ഏർപ്പാടാക്കി.

ആ ജീവിതം ആകപ്പാടെ സുഖകരമായി തോന്നി, അഷിക്കിന്.

അങ്ങനെയിരിക്കേ ഒരുനാൾ, അവൻ ആട്ടിൻപറ്റത്തെ തെളിച്ച് വീട്ടി ലേക്കു മടങ്ങുമ്പോൾ, വഴിയോരത്തുനിന്ന് ദയനീയമായ ഒരു കരച്ചിൽ കേട്ടു. ഏതോ മനുഷ്യൻ അപകടത്തിൽപ്പെട്ടതാണെന്നു ധരിച്ച് അവൻ അങ്ങോട്ടു നോക്കി. എന്നാൽ അവൻ കണ്ടത് ഒരു മഞ്ഞത്തവളയെ യാണ്!

താൻ കേട്ടത് തവളക്കരച്ചിലല്ല, മനുഷ്യന്റെ കരച്ചിലാണെന്ന് ഉറപ്പ്. ഒരുപക്ഷേ, തനിക്കങ്ങനെ തോന്നിയതാകുമെന്നു കരുതി അവൻ മുന്നോട്ടു നടക്കാൻ ഭാവിച്ചു. പെട്ടെന്നുതാ ആ ശബ്ദം വീണ്ടും!

‘അയ്യോ, എന്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോകല്ലേ!’

അവൻ വീണ്ടും നോക്കി. ആ മഞ്ഞത്തവളയിൽനിന്നുതന്നെയാണ് ശബ്ദം ഉയരുന്നത്. മനുഷ്യഭാഷയിൽ സംസാരിക്കുന്ന തവളയോ? അവൻ അമ്പരന്നുനിന്നു.

‘അതെ. ഞാൻതന്നെയാണ് കരഞ്ഞത്. നിങ്ങളെന്നെ സഹായിച്ചി ണ്ലെങ്കിൽ ഞാൻ മരിച്ചുപോകും. വലിയൊരു കല്ല് വീണ് എന്റെ ഒരു കാൽ ഒടിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു കണ്ടില്ലേ? എനിക്ക് തനിയേ ഇവിടുന്ന്

എങ്ങോട്ടും പോകാനാവില്ല,' വേദന കടിച്ചമർത്തി മഞ്ഞത്തവള പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ടപ്പോൾ അഷിക്കിന് ആ തവളയോട് സഹതാപം തോന്നി. അതിനെ സഹായിക്കാൻതന്നെ അവൻ തീരുമാനിച്ചു. അവൻ അതിനെ യെടുത്ത് തന്റെ കൈവെള്ളയിൽ വെച്ച് വീട്ടിലേക്ക് നടന്നു.

ആടുകളെയെല്ലാം കൂട്ടിൽ കയറ്റിയശേഷം അവൻ തൊഴുത്തിനടുത്തുതന്നെ ചെറിയൊരു കുഴിയുണ്ടാക്കി, അതിൽ വെള്ളം നിറച്ചു. തവളയുടെ ഒടിഞ്ഞ കാലിൽ ചില പച്ചമരുന്നുകൾ വെച്ചുകെട്ടി അതിനെ അതിലിട്ടു. ദിവസേന രാവിലെയും വൈകീട്ടും അതിന് തീറ്റ കൊടുക്കാനും മറന്നില്ല. രാത്രിയിൽ വളരെ നേരം അവർ സംസാരിച്ചിരുന്നു. അവർക്കിടയിൽ വലിയൊരു ആത്മബന്ധം അങ്ങനെ രൂപപ്പെട്ടു. ഒരാഴ്ചത്തെ ശുശ്രൂഷകൊണ്ട് തവളയുടെ കാല് പഴയതുപോലെയാക്കാനും അഷിക്കിനായി.

ഒരുനാൾ ധനികൻ ഇതറിഞ്ഞു. അഷിക്ക് ഒരു മഞ്ഞത്തവളയെ വളർത്തുന്നതും ലാളിക്കുന്നതുമൊന്നും അയാൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. തവളകളോട് പൊതുവേ വെറുപ്പുണ്ടായിരുന്ന അയാൾ അവനെ കഠിനമായി ശാസിച്ചു.

'ങ്ഹും, ഇത്തരം വൃത്തികെട്ട ജന്തുക്കളുമായി സഹവസിക്കാനാണ് നിന്റെ തീരുമാനമെങ്കിൽ, ഈ നിമിഷം ഇവിടെനിന്നിറങ്ങിക്കൊള്ളണം! നിനക്ക് ജോലിയും അഭയവും തന്ന എന്നോട് കടുത്ത നന്ദികേടാണ് നീ കാട്ടിയത്. ഈ ജന്തുവിനെ ഇനിയെന്റെ കൺമുന്നിൽ കണ്ടുപോകരുത്.'

യജമാനനോട് തിരിച്ചെന്തെങ്കിലും പറയുന്നതിൽ കാര്യമില്ലെന്നു തോന്നിയ അഷിക്ക് മഞ്ഞത്തവളയെയും കൈയിലെടുത്ത് അവിടം വിട്ടു. അവൻ നടന്നു നടന്നിറയെ വെള്ളമുള്ള ഒരു തടാകത്തിനടുത്തെത്തി.

'ചങ്ങാതി, നിന്നെ പിരിയുന്നതിൽ എനിക്കു വിഷമമുണ്ട്. ആകെയുണ്ടായിരുന്ന ജോലികൂടി നഷ്ടപ്പെട്ടതിനാൽ നിനക്ക് എന്തെങ്കിലും ഭക്ഷണം തരാൻപോലും എനിക്കാവില്ല. ശേഷിക്കുന്ന കാലം ഈ തടാകത്തിൽ കഴിയുന്നതാവും നിനക്ക് നല്ലതെന്നു തോന്നുന്നു,' അവൻ പറഞ്ഞു.

'എന്റെ ജീവൻ രക്ഷിച്ചത് നിങ്ങളാണ്. അതിനെങ്ങനെ നന്ദി പറയണമെന്ന് എനിക്കറിയില്ല. നിങ്ങൾക്കു തരാൻ എന്റെ കൈയിൽ ആകെയൊരു സാധനമേയുള്ളൂ. അതെടുത്തോളൂ.'

ഇതും പറഞ്ഞ് മഞ്ഞത്തവള നിലത്തേക്ക് ഒറ്റത്തുപ്പ്! അതിന്റെ വായിൽനിന്നും ഒരു വെള്ളാരങ്കല്ല് പുറത്തേക്ക് വീണു. നിസ്സാരമായ വെള്ളാരങ്കല്ലുകൊണ്ട് തനിക്കെന്തു കാര്യമെന്ന് ചിന്തിച്ച് അവനത്

എടുക്കാതെ നിന്നു. അപ്പോൾ മഞ്ഞത്തവള പറഞ്ഞു:

'അത് കൈയിലെടുത്ത് സൂക്ഷിച്ചുവെക്കണം. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ തോന്നുന്നതുപോലെ ഇതൊരു സാധാരണ വെള്ളാരങ്കല്ല്ല്ല. ഇതിന് ചില ദിവ്യശക്തികളുണ്ട്. നിങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും പ്രതിസന്ധിയിൽപ്പെടുമ്പോൾ ഇത് നിലത്തുരച്ച് 'പൊന്നു വെള്ളാരങ്കല്ല്, ഒന്നു സഹായിക്കൂ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതി. അതോടെ നിങ്ങളുടെ തടസ്സമെല്ലാം നീങ്ങും.'

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞ് മഞ്ഞത്തവള തടാകത്തിലേക്കു ചാടി. വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിപ്പൊങ്ങി അത് അടിയിലേക്ക് ഊളിയിട്ടു പോയി.

വീണ്ടും ധനികന്റെ മാളികയിലേക്കു പോകാൻ അവനു മനസ്സു വന്നില്ല. വെള്ളാരങ്കല്ല് കുപ്പായക്കീശയിലിട്ട് അവൻ സ്വന്തം ഗ്രാമത്തിലേക്കു തിരിച്ചുപോകാൻ തുടങ്ങി. കുറെ ദിവസങ്ങൾ നീണ്ട യാത്രയ്ക്കുശേഷം അവൻ ഗ്രാമത്തിലെത്തി. അപ്പോഴവിടെ വിചിത്രമായ ഒരു കാഴ്ചയാണ് അവൻ കണ്ടത്. ഗ്രാമീണരെല്ലാം ഭയചകിതരായി പുറത്തിറങ്ങി നില്ക്കുന്നു. അവൻ അവരിൽ ചിലരെ സമീപിച്ച് കാര്യം തിരക്കി. ഭയം മൂലം അവർക്കൊന്നും സംസാരിക്കാൻപോലുമായില്ല. ഒടുവിൽ ഒരു വൃദ്ധൻ അവനോട് കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചു.

'മകനേ, ഞങ്ങൾ വല്ലാത്തൊരു ആപത്തിലാണ് ചെന്നുപെട്ടിരിക്കുന്നത്. അയൽനാടു ഭരിക്കുന്ന ദുഷ്ടനായ കാരാഖാൻ ഞങ്ങളെ നശിപ്പിക്കാൻ ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. ഗ്രാമീണരെല്ലാം അയാളുടെ അടിമകളാകണമെന്നും ഞങ്ങളുടെ മുഴുവൻ സ്വത്തുക്കളും അയാൾക്ക് അടിയറവെക്കണമെന്നുമാണ് കല്പന. കാരാഖാനെ തണുപ്പിക്കാനായി ഞങ്ങൾ പല സമ്മാനങ്ങളും കൊടുത്തയച്ചിട്ടും അയാൾ വഴങ്ങിയില്ല. സമ്മാനങ്ങളുമായി പോയ സന്ദേശവാഹകരാരും തിരിച്ചെത്തിയതുമില്ല. അവരെ അയാൾ വകവരുത്തിക്കൊണ്ടും. ഇന്നിപ്പോൾ ഈ താഴ്വരയിലെ ആരെങ്കിലുമാണ് അയാൾക്കുള്ള സമ്മാനവുമായി പോകേണ്ടത്. മരണം ഉറപ്പുള്ളതിനാൽ ആരും അങ്ങോട്ടു പോകാൻ തയ്യാറല്ല. അതിന്റെ പരിഭ്രമമാണ് ഞങ്ങളുടെയെല്ലാം മുഖത്ത് നീ കാണുന്നത്.'

'അതിനെന്താ? നിങ്ങൾ അതോർത്ത് വിഷമിക്കണ്ട. ഇന്ന് കാരാഖാനുള്ള സമ്മാനവുമായി ഞാൻ പോകാം. അഥവാ ഞാൻ മരിച്ചാലും എന്നെക്കുറിച്ചോർത്തു ദുഃഖിക്കാൻ ബന്ധുക്കളായി ആരുമില്ലല്ലോ,' അഷിക്ക് പറഞ്ഞു.

'അങ്ങനെ വെറുതെയങ്ങു പോയാൽ പോരാ. വിചിത്രമായ ചില വ്യവസ്ഥകളും അയാൾ മുന്നോട്ടു വെച്ചിട്ടുണ്ട്.'

അവനെ പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ച് വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

‘വ്യവസ്ഥകളോ?’

അവനതിന്മേൽ തിടുക്കമായി.

‘അതെ. കുതിരപ്പുറത്തോ ഒട്ടകപ്പുറത്തോ കഴുതപ്പുറത്തോ നടന്നോ വരുന്നവരോട് കാരാഖാൻ സംസാരിക്കില്ല. വഴിയിലൂടെയോ പാടത്തു കൂടെയോ വരരുത്. ഇതിനു മുൻപ് പോയവരെയെല്ലാം അയാൾ വകവരുത്തി. ഇനി നിന്നെയും...’

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞുനിർത്തി. എന്നാൽ ആശ്ചര്യവിശ്വാസത്തോടെയായിരുന്നു അഷിക്കിന്റെ മറുപടി.

‘അതിലൊന്നും എനിക്കു തെല്ലും ഭയമില്ല. ഞാൻതന്നെ അയാളുടെ അടുത്തു പോകാം. നിങ്ങളെനിക്ക് ഒരു കുതിരയെയും ആടിനെയും ഒട്ടകത്തെയും തന്നാൽ മതി. ബാക്കി കാര്യം ഞാനേറ്റു.’

അവർ മനസ്സിലാമനസ്സോടെ അവയെ നൽകി അഷിക്കിനെ യാത്രയയച്ചു. അവൻ ആടിന്റെ പുറത്തു കയറിയിരുന്ന് ഒട്ടകത്തെയും കുതിരയെയും നയിച്ച് വഴിക്കും വയലിനുമിടയിലുള്ള വരമ്പിലൂടെ യാത്ര ചെയ്ത് കാരാഖാന്റെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. വിചിത്രമായ ആ വരമ്പു കണ്ട് കാരാഖാൻ ദേഷ്യത്തോടെ ചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹും, അഹങ്കാരിയായ നീയാരാൻ? ആടിന്റെ പുറത്തുകയറി ഇവിടെ വന്നത് എന്തെ പരിഹസിക്കാനല്ലേ?’

‘അല്ല പ്രഭോ.’

കാരാഖാനെ വണങ്ങി അവൻ തുടർന്നു:

‘ഞാൻ അങ്ങയുടെ കല്പന അനുസരിക്കുക മാത്രമാണു ചെയ്തത്. കുതിരയുടെയോ ഒട്ടകത്തിന്റെയോ പുറത്തു കയറിയോ നടന്നോ അല്ല ഞാൻ യാത്ര ചെയ്തത്. ആരും ചെയ്യാത്ത രീതിയിൽ ആടിന്റെ പുറത്താണു വന്നത്. പിന്നെ വഴിയും വയലും തൊടാതെ വരമ്പിലൂടെ വന്ന് ഈ ഒട്ടകത്തെയും കുതിരയെയും അങ്ങയ്ക്ക് സമ്മാനമായി തരികയും ചെയ്യുന്നു.’

ഇത്രയൊക്കെയായിട്ടും അഷിക്കിന്റെ വിജയം അംഗീകരിക്കാൻ കാരാഖാൻ തയ്യാറായില്ല. അയാൾ അവനോട് തന്ത്രപൂർവ്വം പറഞ്ഞു:

‘എന്റെ വ്യവസ്ഥകൾ നീ തെറ്റിച്ചിട്ടില്ലെന്നത് ശരിതന്നെ. അതുകൊണ്ട് നിനക്കിവിടെനിന്ന് ജീവനോടെ തിരിച്ചുപോകാം. പക്ഷേ, നിന്നെ മോചിപ്പിക്കുന്നതിനു പകരമായി ചില വസ്തുക്കൾ ഉടനെ എനിക്കു തരണം. അതിവേഗം ഓടുന്ന നൂറു കരികുതിരകൾ, അതിവേഗതയുള്ള നൂറ് ഒട്ടകങ്ങളും നൂറു കീരികളും, നൂറു പട്ടുകുപ്പായങ്ങളും നൂറു മുറികളുള്ള മണി മാളികയും. ഇത്രയുമാണവ. ഇവ തരാൻ വൈകിയാൽ ഞാൻ നിന്നെ

കൊന്നുകളയും. ഞാൻ പോയി കുറച്ചു കഴിഞ്ഞു വരുമ്പോഴേക്കും ഇതെല്ലാം തയ്യാറാക്കിവെക്കണം.’

അതു കേട്ട് തല കുറങ്ങുന്നതുപോലെ തോന്നി, അഷിക്കിന്. കാരാഖാൻ പോയതും അവൻ സ്വയംകൃതാർഥതയോർത്ത് തലയ്ക്കടിച്ചു. അയാൾ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ ഒരിക്കലും നടക്കാത്തതാണെന്ന് അവനറിയാമായിരുന്നു. ഇനി ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾകൂടി മാത്രമേ തനിക്ക് ആയുസ്സുള്ളൂവെന്ന് അവൻ വേദനയോടെ ഓർമ്മിച്ചു.

പെട്ടെന്നാണ് അവൻ മഞ്ഞത്തവള തന്ന വെള്ളാരങ്കല്ലിനെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മ വന്നത്. ഏതായാലും മരണം ഉറപ്പായിക്കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ അതിന്റെ ദിവ്യശക്തികൂടി ഒന്ന് പരീക്ഷിച്ചുകളയാം എന്നു കരുതി അവൻ കീശയിൽനിന്നും വെള്ളാരങ്കല്ലെടുത്ത് നിലത്തുരച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘പൊന്നു വെള്ളാരങ്കല്ലേ, എന്നെ സഹായിക്കൂ!’

അടുത്ത നിമിഷം, അവനെ അമ്പരപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആ വെള്ളാരങ്കല്ല് രണ്ടായി പിളർന്നു. അതിൽനിന്ന് സുന്ദരിയായ ഒരു പെൺകുട്ടി പുറത്തുവന്നു! അവളുടെ കൈവശം ഒരു ചീപ്പും സൂചിയും കണ്ണാടിയുമുണ്ടായിരുന്നു. അവ അഷിക്കിനു കൊടുത്ത് അവൾ പറഞ്ഞു:

‘അഷിക്ക്, നിങ്ങൾ വിഷമിക്കാതിരിക്കൂ. കാരാഖാനു കൊടുക്കേണ്ടതെല്ലാം നിമിഷങ്ങൾക്കകം തയ്യാറാവും. അയാൾ നിങ്ങളെ വെറുതെ വിട്ടാലും അപകടം തീർന്നെന്നു ധരിക്കരുത്. പിന്നീടുണ്ടാകുന്ന പ്രതിസന്ധികളിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ ഈ വസ്തുക്കൾ സഹായിച്ചേക്കും. അതുകൊണ്ട് ഇവ മൂന്നും ഭദ്രമായി സൂക്ഷിക്കണം.’

അവൻ ചീപ്പും സൂചിയും കണ്ണാടിയും കീശയിൽ സൂക്ഷിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും കാരാഖാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതെല്ലാം കൺമുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു! അവൻ അതെല്ലാം സ്വന്തം കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടിട്ടും വിശ്വാസം വരാതെ നിന്നു. അപ്പോഴേക്കും അഷിക്കിനെ കൊല്ലാനുള്ള ആഗ്രഹത്തോടെ കാരാഖാൻ അവിടെയെത്തി. അവന്റെ ചുറ്റും കുതിരകളും ഒട്ടകങ്ങളും കീരികളുമൊക്കെ കൂടിനില്ക്കുന്നതും നൂറു മുറികളുള്ള മാളികയുമൊക്കെ കണ്ട് അയാൾ അമ്പരന്നു. അയാൾ പല്ലു ഞെരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘ശരി, നീ എനിക്കു വേണ്ടതെല്ലാം തന്നുകഴിഞ്ഞ സ്ഥിതിക്ക് നിന്നെ വെറുതെ വിടുന്നു.’

അഷിക്ക് ആശ്വാസത്തോടെ അവിടം വിട്ടുപോയി. അവൻ കൺമുന്നിൽനിന്നു മറഞ്ഞതും കാരാഖാൻ തന്റെ നൂറു ഭടന്മാരെ വിളിച്ച് ഇങ്ങനെ കല്പിച്ചു:

‘അങ്ങനെ എന്നെ തോല്പിച്ച് ആരെയും ജീവനോടെ മടങ്ങാൻ അനുവദിച്ചുകൂടാ. നിങ്ങളിപ്പോൾത്തന്നെ ചെന്ന് അവനെ വകവരുത്തി തിരിച്ചുവരണം.’

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, അവൻ ആയുധങ്ങളുമായി അഷിക്കിനു പുറകേ പാഞ്ഞുചെന്നു. അവരുടെ കുതിരക്കുളമ്പടിശബ്ദം അവന്റെ കാതിലെത്തി. ചതിയനായ കാരാഖാൻ തന്നെ കൊല്ലാൻ ഭടന്മാരെ അയച്ചതാണെന്ന് അവനു വ്യക്തമായി. അവർ അടുത്തെത്തിയതും അവൻ കീഴയിൽനിന്നും ചീപ്പെടുത്ത് പുറകോട്ടെറിഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവനും അവർക്കുമിടയിൽ ഒരു കൊടുങ്കാട് രൂപപ്പെട്ടു! അതു കണ്ടു ഭയന്ന ഭടന്മാർ തിരിച്ചോടി. അഷിക്കാകട്ടെ, മുന്നോട്ടുള്ള യാത്ര തുടർന്നു.

നൂറു ഭടന്മാരും കാരാഖാന്റെ അടുത്തെത്തി തങ്ങളുടെ പരാജയം സമ്മതിച്ചു. കുപിതനായ അയാൾ വാളുരി നൂറു പേരുടെയും തലയറുത്തു! അനന്തരം വീണ്ടും നൂറു ഭടന്മാരെ വിളിച്ച് കല്പന ആവർത്തിച്ചു. അവർ കുതിരപ്പുറത്തേറി അഷിക്കിനെ പിന്തുടർന്നു. അവൻ സൂഷ്ടിച്ച മായാവനവും താണ്ടി ഭടന്മാർ മുന്നേറി. കുതിരക്കുളമ്പടിശബ്ദം കേട്ട ശത്രുക്കളുടെ രണ്ടാംവരവ് അഷിക്ക് മണത്തറിഞ്ഞു.

ഭടന്മാർ തൊട്ടടുത്തെത്തിയതും അവൻ കീഴയിൽനിന്നും സൂചിയെടുത്ത് പിന്നോട്ടെറിഞ്ഞു. ആ ക്ഷണം അവനും അവർക്കുമിടയിൽ ചെങ്കുത്തായ മലനിരയാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്. ആ മലനിരകൾ ചാടിക്കടക്കാൻ അവർ ആവതും ശ്രദ്ധിച്ചെങ്കിലും ഫലം കണ്ടില്ല. നിരാശരായ അവർ മടങ്ങിയെത്തി കാരാഖാനു മുന്നിൽ തലകുനിച്ചു നിന്നു. കാരാഖാന്റെ മുഖം ദേഷ്യംകൊണ്ട് ചുമന്നു. അയാൾ വാൾ വിശിയപ്പോൾ നൂറു തലകൾകൂടി നിലത്തു വീണു.

തന്റെ ഭടന്മാരെ നിരന്തരം പരാജയപ്പെടുത്തിയ അഷിക്കിനെ താൻ തന്നെ പോയി വകവരുത്തുമെന്ന് കാരാഖാൻ തീരുമാനിച്ചു. അയാൾ മുർച്ചയേറിയ കുന്തവും വാളുമെടുത്ത് തന്റെ ചെമ്പൻകുതിരപ്പുറത്തു കയറി അവനു പുറകേ പാഞ്ഞു. അവൻ സൂഷ്ടിച്ച മായാവനവും മായാമലയും അനായാസം ചാടിക്കടന്ന് അയാൾ മുന്നോട്ടു പാഞ്ഞു. ചെമ്പൻകുതിരയുടെ കാലടിശബ്ദം അവന്റെ കാതിലെത്തി. ഇക്കൂറി കാരാഖാൻതന്നെയാണ് തന്നെ വധിക്കാൻ പാഞ്ഞുവരുന്നതെന്ന് അവൻ മനസ്സിലാക്കി. അവന്റെ ശരീരം ലക്ഷ്യമാക്കി കാരാഖാൻ ചെമ്പൻകുതിരയെ ചാടിച്ചു. കുതിര ഉയർന്ന് വായുവിലെത്തിയതും അവൻ കീഴയിൽ നിന്നും കണ്ണാടിയെടുത്ത് പിന്നോട്ടെറിഞ്ഞു. ആ നിമിഷം അവിടെ വിസ്താരമേറിയ ഒരു തടാകം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു! കാരാഖാന്റെ ചെമ്പൻകുതിര ആ

തടാകത്തിലാണ് ചെന്നുവീണത്. ആഴമേറിയ ആ തടാകത്തിൽനിന്ന് കരകയറാനാവാതെ കുതിരയും കാരാഖാനും വിഷമിച്ചു. അഷിക്ക് നോക്കിനില്ക്കേ, ദുഷ്ടനായ കാരാഖാനും അയാളുടെ ചെമ്പൻകുതിരയും തടാകത്തിൽ മുങ്ങിമരിച്ചു!

അഷിക്ക് വിജയശ്രീലാളിതനായി സ്വന്തം ഗ്രാമത്തിൽ തിരിച്ചെത്തി. തങ്ങളുടെ ശത്രുവായ കാരാഖാനെ വകവരുത്തിയ അവന് ഗ്രാമീണർ വിരോചിതമായ സ്വീകരണം നല്കി. അവരവനെ തങ്ങളുടെ രാജാവായി നിയമിച്ചു.

(കിർഗിസ്താനിൽ പ്രചാരമുള്ള ഈ കഥ പാഠഭേദങ്ങളോടെ ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. പ്രതിനായകന്റെ വ്യവസ്ഥകൾ, വെള്ളാരങ്കല്ലിൽനിന്നും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട സുന്ദരി നല്കുന്ന സമ്മാനങ്ങൾ എന്നിവയിലാണ് പ്രധാനമായും വ്യത്യാസങ്ങളുള്ളത്.)

പന്ത്രണ്ടു രാജകുമാരിമാരും ഭൂഗർഭരഹസ്യവും

ഒരുപാടു കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ ഒരു രാജാവ് ഭരണം നടത്തിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനും രാജ്ഞിക്കും പന്ത്രണ്ടു പെൺമക്കൾ ജനിച്ചു. അവരുടെ കളിചിരികൾ കൊട്ടാരത്തെ സ്വർഗ്ഗതുല്യമാക്കി. ഭരണത്തിരക്കുകൾക്കിടയിലും മക്കളെ ലാളിക്കാൻ രാജാവ് സമയം കണ്ടെത്തി. എന്നാൽ, ഈ സന്തോഷം അല്പായുസ്സായിരുന്നു. പെട്ടെന്നൊരുനാൾ രാജ്ഞി ഏതോ മാരകരോഗം ബാധിച്ച് കിടപ്പിലായി. നാടൊട്ടുമുള്ള വൈദ്യന്മാർ കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചിട്ടും രാജ്ഞിയുടെ രോഗമെന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കാനോ ഫലപ്രദമായ പ്രതിവിധി നിർദ്ദേശിക്കാനോ കഴിഞ്ഞില്ല. രാജാവിനെ നിത്യദുഃഖത്തിലാക്കി രാജ്ഞി ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു!

രാജ്ഞിയുടെ മരണത്തോടെ രാജാവ് ആകെ തളർന്നു. പന്ത്രണ്ടു പെൺമക്കളെയും വളർത്താനുള്ള ചുമതല അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുമലിൽ വന്നുവീണു. അദ്ദേഹം അവരെ പ്രാണനെപ്പോലെ പോറ്റിവളർത്തി.

കാലക്രമത്തിൽ പന്ത്രണ്ടു രാജകുമാരിമാരും വളർന്ന് യൗവനദശയിലെത്തി. അദ്ദേഹം മക്കളോടു കാണിച്ച സ്നേഹം ദാർഭാഗ്യവശാൽ അവരിൽനിന്നു തിരിച്ചുകിട്ടിയില്ല. കുമാരിമാർ രാജാവിനെ കാണുന്നതും സംസാരിക്കുന്നതുംതന്നെ കഷ്ടമായി. സ്വകാര്യജീവിതത്തിലെ പല കാര്യങ്ങളും അവർ രാജാവിൽനിന്നും മറച്ചുവെച്ചു. അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സു വിഷമിപ്പിച്ചു.

അങ്ങനെയിരിക്കേ, പരിചാരികമാരിൽനിന്നും രാജാവ് ഒരു വാർത്തയറിഞ്ഞു. രാത്രികാലങ്ങളിൽ പന്ത്രണ്ടു കുമാരിമാരും അന്തഃപുരത്തിൽ നിന്നിറങ്ങി എങ്ങോട്ടോ പോകുന്നു! അവർ എങ്ങോട്ടു പോകുന്നുവെന്ന് ആർക്കുമറിയില്ല. അന്തഃപുരത്തിന്റെ വാതിൽ തുറന്ന് പുറത്തിറങ്ങുന്നതും കണ്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ, രാത്രി മുഴുവൻ ഒരു കുമാരിയെപ്പോലും അവിടെ കാണുന്നില്ല എന്നതാണു വാസ്തവം. ഇതിന്റെ സത്യാവസ്ഥയറിയാൻ പരിചാരികമാർ കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചിട്ടും നടന്നില്ല. രാത്രികാലങ്ങളിൽ അപ്രത്യക്ഷമാകുന്ന കുമാരിമാർ നേരം പുലരുമ്പോഴേക്കും അന്തഃപുരത്തിൽ തിരിച്ചെത്തും എന്നും പുതിയ പാദുകങ്ങളണിഞ്ഞാണ് അവരുടെ വരവെന്നും പരിചാരികമാർ മനസ്സിലാക്കി.

രാത്രിസഞ്ചാരത്തെക്കുറിച്ച് കുമാരിമാരോട് നേരിട്ടു ചോദിക്കാനുള്ള ധൈര്യം പരിചാരികമാർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. തങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടും രാജാവിനെ അറിയിച്ചില്ലെങ്കിൽ അത് രാജകോപത്തിനു കാരണമാകാനും മതി. കുമാരിമാരുടെ പോക്ക് ഏതായാലും അത്ര പന്തിയല്ല. അവർ ഒരു മിച്ച് രാജാവിനെ മുഖം കാണിച്ച് അന്തഃപുരത്തിൽ അരങ്ങേറുന്ന വിചിത്രസംഭവങ്ങൾ ഉണർത്തിച്ചു. അതുകേട്ട് രാജാവ് വല്ലാതെ അസ്വസ്ഥനായി. അദ്ദേഹം പന്ത്രണ്ടു മക്കളെയും വിളിച്ച് വിശദമായി ചോദ്യം ചെയ്തെങ്കിലും അവർ യാതൊന്നും വെളിപ്പെടുത്തിയില്ല. രാത്രി മുഴുവൻ തങ്ങൾ അന്തഃപുരത്തിൽത്തന്നെയുണ്ടെന്ന് അവർ തീർത്തു പറഞ്ഞു. അത് കണ്ണടച്ചു വിശ്വസിക്കാൻ രാജാവ് തയ്യാറായില്ല.

രാജകുമാരിമാരുടെ രഹസ്യയാത്രകൾ കണ്ടെത്താൻ രാജാവ് പല വഴികളും ആലോചിച്ചു. ഒടുവിൽ ഒരു വിളംബരം പുറപ്പെടുവിച്ചു. ഭടന്മാർ അത് നാടൊട്ടും ചെണ്ടകൊട്ടി അറിയിച്ചു:

‘മാന്യമഹാജനങ്ങളേ, മഹാരാജാവ് തിരുമനസ്സ് നിങ്ങളെ അറിയിക്കുന്നത് എന്തെന്നാൽ, കൊട്ടാരത്തിലുള്ള പന്ത്രണ്ടു കുമാരിമാരും രാത്രികാലങ്ങളിൽ ദുരുഹമായ സഞ്ചാരത്തിലേർപ്പെട്ടുവരുന്നു. അവർ ദിവസേന എങ്ങോട്ടാണ് പോകുന്നതെന്ന് കൃത്യമായി അറിയാൻ കഴിയുന്നവർക്ക് പാതി രാജ്യം സമ്മാനമായി ലഭിക്കും. അതിനു പുറമേ

മഹാരാജാവിന്റെ ഇളയ മകളെ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യും!

എന്നാൽ, രാജാവ് പ്രതീക്ഷിച്ചതുപോലുള്ള പ്രതികരണം അതിനുണ്ടായില്ല. രാജകുമാരിമാരുടെ അന്തഃപുരരഹസ്യങ്ങളറിയാനുള്ള ഏതു ശ്രമവും തീക്കളിയാണെന്ന് ആളുകൾക്ക് നന്നായറിയാമായിരുന്നു. പാതി രാജ്യവും രാജകുമാരിയെയും കൊതിച്ച് ജീവൻ നഷ്ടപ്പെടുത്തേണ്ട എന്ന വർ തീരുമാനിച്ചു. തന്റെ വിളംബരപ്രകാരം ആരുമെത്താത്തത് അദ്ദേഹത്തെ ദുഃഖിതനാക്കി. എന്നാൽ, ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കകം തേജസ്വിയായ ഒരു സാധുയുവാവ് അദ്ദേഹത്തെ കാണാനെത്തി.

‘ങും,’ നിങ്ങളാരാണ്? എന്തു വേണം?’

രാജാവ് അയാളെ അടിമുടി നോക്കി ചോദിച്ചു.

‘വന്ദനം മഹാരാജാവേ. ഞാൻ കുറെ ദൂരെയുള്ള നാട്ടിൽനിന്നുമാണ് വരുന്നത്. അങ്ങയുടെ വിളംബരം അറിഞ്ഞു വന്നതാണ്. കുമാരിമാരുടെ രഹസ്യങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ എനിക്ക് കഴിയും.’

യുവാവ് ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ, ഞാൻ വാഗ്ദാനം ചെയ്ത സമ്മാനങ്ങൾ നിശ്ചയമായും നിങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കും. കുമാരിമാരുടെ രഹസ്യം അറിയുന്നതിൽ പരാജയപ്പെടുന്നപക്ഷം പാതി രാജ്യത്തിനു പകരം കൽത്തുറുങ്കാവും നിങ്ങളെ കാത്തിരിക്കുക,’ രാജാവ് ഗൗരവത്തിൽ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

‘സമ്മതമാണ് മഹാരാജാവേ.’

യുവാവ് അദ്ദേഹത്തോട് യാത്ര പറഞ്ഞിറങ്ങി.

കൊട്ടാരത്തിനു പുറത്തെത്തിയപ്പോഴാണ് താൻ ഏറ്റെടുത്ത കൃത്യത്തിന്റെ ഗൗരവത്തെക്കുറിച്ച് യുവാവിന് ബോധ്യം വന്നത്. അയാൾ സ്വയം പരാകിക്കൊണ്ട് നടന്നു.

‘ഛേ, കാര്യഗൗരവമറിയാതെ ഓരോന്നിൽ എടുത്തുചാടുക എന്റെ സ്വഭാവമാണ്. സ്വത്തു മോഹിച്ച് ഇപ്പോൾ ചെന്നുവീണിരിക്കുന്നത് ഒരിക്കലും കരകയറാനാവാത്ത കുഴിയിലാണ്. അത്രമേൽ സുരക്ഷയുള്ള അന്തഃപുരത്തിൽ കടന്ന് കുമാരിമാരുടെ രഹസ്യം അറിയുക ഒട്ടും എളുപ്പമല്ല. കുമാരിമാരുടെയും രാജാവിന്റെയും ശത്രുത ക്ഷണിച്ചുവരുത്തിയാൽ കഴുതരത്തിൽ കിടന്നാടുകയോ ജീവിതാവസാനംവരെ തുറുങ്കിലാവുകയോ ആവും എന്റെ വിധി! അതിലും നല്ലത് ആരുമറിയാതെ ഉടനെ ജീവനൊടുക്കുകയാണ്.’

നിരാശനായ യുവാവ് വിജനമായ ഒരിടത്തെത്തി തൂങ്ങിമരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അയാളുടെ കഴുത്തിൽ കയറു മൂറുകുംമുൻപേ, എവിടെനിന്നോ ഒരു വൃദ്ധ അവിടെയെത്തി അയാളെ വിലക്കി.

‘മോനേ, നീയെന്തു വിഡ്ഢിത്തമാണ് ഈ കാട്ടുന്നത്? പ്രശ്നങ്ങളെ സധൈര്യം നേരിടാതെ, ജീവിതത്തിൽനിന്ന് ഒളിച്ചോടാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ഭീരുത്വമാണ്. നിന്നെ അലട്ടുന്ന പ്രശ്നമെന്താണെന്ന് എന്നോടു പറയൂ. എന്തെങ്കിലും പരിഹാരം കാണാനാവുമോ എന്ന് നമുക്ക് നോക്കാം.’

വൃദ്ധയുടെ വാക്കുകൾ യുവാവിൽ ചെറിയ പ്രതീക്ഷയുണർത്തി. അയാൾ കഴുത്തിൽനിന്നും കയറിന്റെ കൂടുക്കുഴിച്ചു. പിന്നെ, തന്റെ ദുരവസ്ഥ വളളിപുള്ളി വിടാതെ അവരോട് വിവരിച്ചു.

എല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടശേഷം വൃദ്ധ പറഞ്ഞു:

‘ഓ, വളരെ പ്രയാസമുള്ള ഒന്നിലാണ് നീ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. എങ്കിലും ഞാൻ നിന്നെ സഹായിക്കാം. ഞാൻ പറയുന്നതുപോലെ ചെയ്താൽ നിനക്ക് വിജയിക്കാനാവും. നിനക്കു ഞാനൊരു തൊപ്പി സമ്മാനിക്കാം. അതു വെച്ചാൽ നീ അദൃശ്യനാവും. നിനക്കെല്ലാവരെയും കാണാൻ കഴിയും. മറ്റുള്ളവർക്ക് കാണാനാവുകയുമില്ല. അങ്ങനെ അദൃശ്യനായി നീ അന്തഃപുരത്തിൽ കടന്ന് അവരുടെ വിശ്വാസം നേടണം. പിന്നെ, അവരുടെ രാത്രിസഞ്ചാരരഹസ്യം മണത്തറിയണം. എന്നാൽ, ഒരു കാര്യം വളരെ ശ്രദ്ധിക്കണം,’ വൃദ്ധ ശബ്ദം താഴ്ത്തി പറഞ്ഞു.

‘അതെന്താ അമ്മുമ്മേ?’

യുവാവ് ആകാംക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു.

‘മഹാനിഷേധികളാണ് രാജകുമാരിമാർ. അവർ മയക്കുമരുന്ന് കലർത്തിയ പാനീയം തന്ന് നിന്നെ ഉറക്കാൻ നോക്കും. ഒരു കാരണവശാലും അതു കുടിക്കരുത്. അവരുടെ മുന്നിൽവെച്ച് അത് നിഷേധിക്കുകയുമരുത്. അവർ കാണാതെ അത് കട്ടിലിനടിയിലേക്ക് ഒഴിച്ചുകളയണം. നിനക്ക് നല്ലതേ വരു!’

വൃദ്ധ അയാളെ അനുഗ്രഹിച്ചു. അവരോട് നന്ദി പറഞ്ഞ് യുവാവ് യാത്ര തുടങ്ങി.

അയാൾ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി രാജാവിനെ കണ്ട് രാജകുമാരിമാരുടെ കാവൽക്കാരനാവാനും അനുവാദം വാങ്ങി. പിന്നെ, വൃദ്ധ കൊടുത്ത അഭ്യുതത്തൊപ്പിയണിഞ്ഞ് അദൃശ്യനായി അന്തഃപുരത്തിലെത്തി. അപ്പോൾ നേരം സന്ധ്യയോടടുത്തിരുന്നു. പന്ത്രണ്ടു കുമാരിമാരും സരസ്വതർത്തമാനങ്ങൾ പറഞ്ഞ് പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നതാണ് അയാൾ കണ്ടത്. അയാൾ വേഗം തൊപ്പിയൂരി അവർക്കു മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷനായി.

‘വന്ദനം രാജകുമാരിമാരേ,’ അയാൾ അവരെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു.

‘ഛീ, ആരാണ് നീ? ഞങ്ങൾ സ്ത്രീകൾ മാത്രം കഴിയുന്ന അന്തഃപുരത്തിൽ എന്തിനു വന്നു? ഇപ്പോൾത്തന്നെ ഞങ്ങളിക്കാര്യം പിതാവിനോട്

പറയാൻ പോകുന്നു. പിന്നെ നിനക്ക് വധശിക്ഷയിൽ കുറഞ്ഞ ഒന്നുമാ വില്ല കിട്ടുക!

അവർ അയാളെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ, തെല്ലും കൂസാതെ, പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു അയാളുടെ മറുപടി:

‘മഹാരാജാവ് അറിഞ്ഞാലും എന്ന് ഒന്നും ചെയ്യില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുവാദത്തോടെയാണ് ഞാനിവിടെ വന്നത്. ഇനിയെന്നും ഞാനിവിടെ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യും. നിങ്ങളുടെ അന്ത്യപുരം കാവൽക്കാരനായി അദ്ദേഹമെന്നെ നിയമിച്ചിട്ട് നിമിഷങ്ങളേ ആകുന്നുള്ളൂ.’

അതു കേട്ട് കുമാരിമാർ അമ്പരന്നു. അവർക്ക് മഹാരാജാവിനോട് കടുത്ത ദേഷ്യം വന്നു. അവർ പല്ലിറുക്കി അയാളോടു പറഞ്ഞു.

‘ദേ, ഞങ്ങളുടെ കാവൽക്കാരൻ ചമയുന്നതൊക്കെക്കൊള്ളാം. ഒരിക്കലും ഞങ്ങളുടെ സ്വകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടാൻ വന്നേക്കരുത്.’

‘കുമാരിമാർ പറയുന്നതെന്തും ഞാൻ അനുസരിച്ചോളാം. രാത്രി അന്ത്യപുരത്തിന്റെ മൂലയിലുള്ള കയറുകട്ടിലിൽ കിടന്നുറങ്ങിക്കൊള്ളാം.’

യുവാവ് അതിവിനയം നടിച്ചു.

നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിയതും അയാൾ ഭിത്തിയോടു ചേർന്ന കട്ടിലിൽ കയറിക്കിടന്നു. അപ്പോൾ കുമാരിമാർ കുശുകുശുക്കുന്നത് അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചു.

‘ഇതു വലിയ കഷ്ടമായല്ലോ! ഈ നശുലം വന്നു കയറിയതോടെ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം നഷ്ടപ്പെട്ടു.’

കുമാരിമാരിൽ ഒരുവൾ തലയ്ക്ക് കൈവെച്ചു.

‘ശരിയാണ്. ഇനി നമ്മുടെ സ്വൈരവിഹാരം എങ്ങനെ നടക്കും?’

മറ്റൊരുവൾ നിരാശയോടെ ചോദിച്ചു.

‘അതിനൊരു വഴിയുണ്ട്. നമുക്കിപ്പോൾത്തന്നെ ഇയാളെ മയക്കുമരുന്നു കൊടുത്തുറക്കാം,’ മറ്റൊരു കുമാരി സ്വകാര്യം പറഞ്ഞു.

ഇതെല്ലാം ഉറക്കം നടിച്ചു കിടന്ന യുവാവ് കേട്ടു. അല്പം കഴിഞ്ഞതും മുത്ത രാജകുമാരി വീഞ്ഞു നിറച്ച ചപ്പകവുമായി അയാളുടെ അടുത്തെത്തി പറഞ്ഞു:

‘കുറെ ദൂരം യാത്ര ചെയ്തു ക്ഷീണിച്ചു വന്നതല്ലേ? ഈ വീഞ്ഞു കുടിച്ചിട്ട് കിടന്നുറങ്ങിക്കൊളു.’

മയക്കുമരുന്നു ചേർത്ത വീഞ്ഞു നൽകി കുമാരിമാർ തന്നെ ചതിക്കാൻ നോക്കുകയാണെന്ന് യുവാവിന് ബോധ്യമായി. അയാൾ അതു പുറത്തു കാട്ടാതെ ഭിത്തിയോടു ചേർന്നുകിടന്ന് വീഞ്ഞ് കുടിക്കുകയാണെന്ന് നടിച്ചു. കുമാരിമാർ കാണാതെ ചപ്പക കമിഴ്ത്തി വീഞ്ഞ്

കട്ടിലിനടിയിലേക്ക് ഒഴിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ, കുർക്കം വലിക്കുന്നതായി അഭിനയിച്ചു. കുമാരിമാർ അയാളെ നിരീക്ഷിച്ചശേഷം സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘ഹോ, സമാധാനമായി! അയാൾ നല്ല ഉറക്കത്തിലായിക്കഴിഞ്ഞു.’

‘എങ്കിലിനി നേരം കളയണ്ട. നമുക്ക് വേഗം അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി പുറപ്പെടാം.’

‘ഭൂഗർഭ അറയിൽ നീചനായ സാർ രാജാവ് നമ്മെയും കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടാവും.’

‘കാവൽക്കാരനിനി രാവിലെയേ ഉണരു. അത്ര വീര്യമേറിയ വീഞ്ഞാണ് ഞാനയാൾക്ക് കൊടുത്തത്.’

‘നിനക്കു തെറ്റി. വീഞ്ഞിനല്ല, അതിൽ ചേർത്ത ആനമയക്കിക്കാണ് വീര്യം.’

ഇതെല്ലാം ഉറക്കം നടിച്ചു കിടന്ന യുവാവ് കേട്ടു. കുമാരിമാർ പുത്തൻ പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളും മുന്തിയ ആഭരണങ്ങളും അണിയുന്നതും ദേഹമാസകലം സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ പുശുന്നതും അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. കുമാരിമാരുടേത് എങ്ങോട്ടുള്ള പുറപ്പാടാണെന്നറിയാൻ അയാൾക്ക് ആകാംക്ഷ തോന്നി.

അയാളെ അർദ്ധുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് കുമാരിമാർ അവരുടെ കട്ടിലുകൾ യഥാസ്ഥാനത്തുനിന്നു നീക്കി. അപ്പോഴാ തറയിൽ ഒരു ചെമ്പുവളയം ദൃശ്യമായി. കുമാരിമാർ ആ കൊളുത്തിൽ ബലമായി പിടിച്ചുവലിച്ചതും ചതുരത്തിലുള്ള ഒരു പാളി തുറക്കപ്പെട്ടു! കുമാരിമാർ അതിനുള്ളിലേക്ക് ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഇറങ്ങിപ്പോയി. ഒരു നിമിഷം സ്തബ്ധനായിപ്പോയ യുവാവ് വേഗംതന്നെ സ്ഥലകാലബോധം വീണ്ടെടുത്തു. ഉടൻതന്നെ അയാൾ മാന്ത്രികത്തൊപ്പി ധരിച്ച് അദ്യശ്യനായി! പിന്നെ, ഭൂഗർഭ അറയുടെ പടികളിറങ്ങി കുമാരിമാരെ പിന്തുടർന്നു. അതിനിടയിൽ, അയാളുടെ കൈ ഇളയ കുമാരിയുടെ ദേഹത്തൊന്നു സ്പർശിച്ചു. അമ്പരന്നുപോയ അവൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘അയ്യോ, എന്തെ അപരിചിതനായ ആരോ സ്പർശിച്ചു! നമ്മുടെ രഹസ്യങ്ങളറിയാൻ ആരോ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ സംശയം.’

‘പെണ്ണേ, വിഡ്ഢിത്തം പുലമ്പാതിരിക്കൂ. അന്ത്യപുരത്തിൽ അന്യനായി ആകെയുള്ളത് കാവൽക്കാരനാണ്. അയാളെ നമ്മൾ മയക്കുമരുന്നു കൊടുത്ത് ഉറക്കിയില്ലേ? പിന്നെ ആരാണ് നമ്മളെ പിന്തുടരുക? നിനക്ക് തോന്നിയതാവും.’

മുത്ത കുമാരി പറഞ്ഞു. അപ്പോഴാണ് യുവാവിന് ശ്വാസം നേരേ

വീണത്. അയാൾ ശ്രദ്ധയോടെ അവരെ പിന്തുടർന്നു.

ആ പടികൾ അവസാനിച്ചത് ഭൂമിക്കടിയിലെ ഒന്നാത്തരം കൊട്ടാരത്തിലാണ്. നോക്കെത്താദൂരം പരന്നുകിടക്കുന്ന കൊട്ടാരത്തിൽ ഒരു വിരുന്നിനു വേണ്ട എല്ലാം ഒരുക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു. ഭക്ഷണവും മദ്യവും വിളമ്പാൻ തയ്യാറായിരിക്കുന്നു. അവിടെയെത്തിയ ഉടൻ കുമാരിമാർ ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, ഞങ്ങളിതാ ആടാനും പാടാനും വിരുന്നിൽ സംബന്ധിക്കാനും വന്നുകഴിഞ്ഞു.’

ആ ശബ്ദം കേട്ട് ചുവന്ന നീളൻവസ്ത്രവും വെള്ളത്തൊപ്പിയും ധരിച്ച രാജാവ് നടുത്തളത്തിലെത്തി കുമാരിമാരെ സ്വീകരിച്ചു. നികൃഷ്ടനായ സാർ രാജാവാണ് അതെന്ന് അയാൾക്കു മനസ്സിലായി.

‘വരു സഖിമാരേ, നമുക്ക് ഉദ്യാനത്തിലെ സുവർണപുഷ്പത്തിനടുത്തു പോയി നൃത്തം ചെയ്യാം.’

രാജാവ് അവരെ പന്ത്രണ്ടു പേരെയും കൂട്ടി ഉദ്യാനത്തിലേക്ക് നടന്നു. യുവാവ് അദൃശ്യനായി പുറകേയും.

യുവാവിന്റെ വിസ്മയം ഇരട്ടിപ്പിക്കുന്നതായി ഉദ്യാനത്തിലെ കാഴ്ചകൾ. ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലുള്ള ചെടികളും പൂക്കളും പൂമ്പാറ്റകളും അവിടെ നിറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അവയ്ക്കിടയിൽ നിറയെ സ്വർണപ്പൂക്കൾ വിടർന്നുനിൽക്കുന്ന സവിശേഷമായ ഒരു മരം!

അതിന്റെ തിളക്കം അയാളുടെ കണ്ണുഞ്ചിപ്പിച്ചു.

രാജാവും പന്ത്രണ്ടു രാജകുമാരിമാരും ചേർന്ന് ഉദ്യാനത്തിൽ ആനന്ദനൃത്തം തുടങ്ങി. രാജാവ് രാജകുമാരിമാരുടെയെല്ലാം കരം മാറിമാറികവർന്നാണ് നൃത്തം ചെയ്തത്. അതിനിടയിൽ മദ്യം കഴിച്ചും പഴങ്ങൾ തിന്നും അവർ ആ നിമിഷങ്ങൾ കൂടുതൽ ആസ്വാദ്യമാക്കി.

അദൃശ്യനായ യുവാവ് ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ ചെന്ന് സ്വർണമരത്തിൽനിന്ന് ഒരു പൂവ് പരിച്ചെടുത്തു. പൂവിന്റെ ഞെട്ടിന് നല്ല ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അതു പരിച്ചപ്പോൾ സാമാന്യം വലിയ ശബ്ദമുണ്ടായി. അതു കേട്ട് ഇളയ രാജകുമാരി പരിഭ്രമത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘അയ്യോ! ആരോ ഒരാൾ ഈ ഉദ്യാനത്തിൽ കടന്നിട്ടുണ്ട്. പതിവില്ലാത്ത ഒരു ശബ്ദം ഞാനിപ്പോൾ കേട്ടു.’

‘എന്നിട്ട് ഞങ്ങളാരും കേട്ടില്ലല്ലോ. നിന്റെ മനസ്സിൽ വേണ്ടാത്തത് ഓരോന്നു തോന്നുന്നതാവും.’

മുത്ത കുമാരി പരിഹസിച്ചു. അവർ ആ വിഷയം മറന്ന് നൃത്തം തുടർന്നു.

യുവാവ് സ്വർണപ്പൂവ് കുപ്പായക്കീശയിലാക്കി വേഗം പടി കയറി അന്തഃപുരത്തിൽ വന്ന് മുടിപ്പുതച്ചു കിടന്നു. അപ്പോഴേക്കും പുലർച്ചക്കോഴി കൂവി. രാജകുമാരിമാർ പുതിയ ചെരുപ്പുകളണിഞ്ഞ് തിടുക്കത്തിൽ മുകളിലെത്തി. അനന്തരം ഭൂഗർഭ അറയുടെ വാതിലടച്ച്, അതിനുമുകളിൽ കട്ടിലുകൾ വലിച്ചിട്ടു. പിന്നെ, പുത്തൻ കുപ്പായങ്ങൾ ഊരി പഴയവ ധരിച്ചു.

‘ഭാഗ്യം, നമ്മുടെ കാവൽക്കാരൻ നല്ല ഉറക്കത്തിലാണ്!’

കുമാരിമാർ അടക്കം പറഞ്ഞതുകേട്ട് യുവാവ് ഊറിച്ചിരിച്ചു.

അന്ന് രാജസഭ കൂടിയപ്പോൾ യുവാവ് മഹാരാജാവിനെ മുഖം കാണിച്ചു.

‘മഹാരാജാവേ, രാജകുമാരിമാരുടെ രഹസ്യം ഞാൻ കണ്ടെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. അവർ എല്ലാ രാത്രികളിലും അന്തഃപുരത്തിന്റെ തറയിലുള്ള രഹസ്യവാതിൽ തുറന്ന് ഭൂഗർഭക്കൊട്ടാരത്തിലെത്തി, നികൃഷ്ടനായ സാർ രാജാവുമൊത്ത് കൂടിച്ച് കുത്താടുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇതിങ്ങനെ തുടരുന്നത് അങ്ങേക്ക് ദോഷം ചെയ്യും.’

അതു കേട്ട് രാജാവ് കോപംകൊണ്ട് വിറച്ചു. അദ്ദേഹം കുമാരിമാരെ വിളിച്ചുവരുത്തി ചോദിച്ചു:

‘പരപുരുഷനോടൊപ്പം അഴിഞ്ഞാടി നിങ്ങൾ എനിക്ക് പേരുദോഷം വരുത്താൻ തുടങ്ങിയിട്ട് എത്ര കാലമായി?’

‘അയ്യോ, ആരാണ് അങ്ങയോട് ഈ കല്പുവെച്ച നുണ പറഞ്ഞത്?’

മുത്ത രാജകുമാരി ചോദിച്ചു.

‘മറ്റാരുമല്ല. നിങ്ങളുടെ രഹസ്യം അറിയാൻ ഞാൻ നിയോഗിച്ച ഈ കാവൽക്കാരൻതന്നെ.’

യുവാവിനു നേരെ വിരൽ ചൂണ്ടി രാജാവ് പറഞ്ഞു.

‘ഇല്ല. ഞങ്ങളൊരിക്കലും അന്യപുരുഷനുമായി ഇടപഴകിയിട്ടില്ല. അന്തഃപുരത്തിൽനിന്നും പുറത്തിറങ്ങാത്ത ഞങ്ങൾക്ക് അതെങ്ങനെ സാധ്യമാവാനാണ്?’

മറ്റൊരു രാജകുമാരി പാവത്തം നടിച്ചു.

‘അന്തഃപുരത്തിൽനിന്നും ഭൂഗർഭക്കൊട്ടാരത്തിലേക്കുള്ള വഴി നിങ്ങൾക്കറിയില്ലെന്നാണോ പറയുന്നത്?’

രാജാവ് നെറ്റി ചുളിച്ചു.

‘പിതാവേ, അതെന്താണ് ഞങ്ങളെ വിശ്വാസമില്ലാത്ത മട്ടിൽ സംസാരിക്കുന്നത്? അന്തഃപുരത്തിൽ ഭൂഗർഭ അറയുണ്ടെന്നും അതിലൂടെ ഇറങ്ങി ഭൂഗർഭക്കൊട്ടാരത്തിലെത്താമെന്നുമൊക്കെ അങ്ങയോട്

ആരാണ് പറഞ്ഞുതന്നത്?

ഇനിയൊരു രാജകുമാരി തെല്ലു ക്ഷോഭത്തോടെ ചോദിച്ചു.

ഇത്രയുമായപ്പോൾ യുവാവ് മുന്നോട്ടു വന്നു പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, നാവുകൊണ്ട് കുമാരിമാർക്ക് ജയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞേക്കാം. പറയേണ്ടത് പറയേണ്ടതുപോലെ പറഞ്ഞാൽ ഏതു നൂണയും അങ്ങ് ചിലപ്പോൾ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ, കുമാരിമാരുടെ നാവടക്കാൻ പോന്ന ഒരു തെളിവ് എന്റെ കൈവശമുണ്ട്.’

‘തെളിവോ? എന്താണത്?’

രാജാവ് നെറ്റി ചുളിച്ച് ചോദിച്ചു.

യുവാവ് അതിനുത്തരം പറയാതെ കുപ്പായക്കീശയിൽനിന്നും സ്വർണപൂഷ്പമെടുത്ത് അവർക്കു മുന്നിൽ വെച്ചു. അതു കണ്ട് കുമാരിമാരുടെ മുഖം കടലാസുപോലെ വിളറിവെളുത്തു.

‘ഇനി കുമാരിമാർക്ക് എന്തെങ്കിലും പറയാനുണ്ടോ?’

യുവാവ് പന്ത്രണ്ടു കുമാരിമാരോടുകൂടി ചോദിച്ചു.

അവർക്ക് നാവിറങ്ങിപ്പോയി. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ കുമാരിമാർ എല്ലാം രാജാവിനോടു പറഞ്ഞ് മാപ്പിരുന്നു.

മക്കൾ എത്ര ചീത്തയായാലും മാതാപിതാക്കൾക്ക് ക്ഷമിക്കാതെ പറ്റില്ലല്ലോ. തെറ്റുകൾ ആവർത്തിക്കരുതെന്ന നിർദ്ദേശത്തോടെ അദ്ദേഹം അവർക്ക് മാപ്പു നൽകി. അന്ത്യപുരത്തിലെ രഹസ്യവാതിൽ എന്നേക്കുമായി അടച്ച അദ്ദേഹം കുമാരിമാരെ മറ്റൊരു മുറിയിലേക്കു മാറ്റി.

രാജാവ് യുവാവിനോടുള്ള വാക്കു പാലിച്ചു. പാതി രാജ്യവും ഇളയ കുമാരിയെയും അദ്ദേഹം അയാൾക്കു നൽകി.

മാനസാന്തരം വന്ന കുമാരിമാർ രാജ്യത്തിന്റെ സൽപ്പേര് കളങ്കപ്പെടുത്താതെ ഉത്തമ ഭർത്താക്കന്മാരെ വിവാഹം കഴിച്ച് സസുഖം ജീവിച്ചു.

നികൃഷ്ടനായ സാർ രാജാവിന്റെ കഥയോ? ആ, ആർക്കറിയാം? അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ നികൃഷ്ടരുടെ സ്ഥിതി അന്വേഷിക്കുകയല്ലല്ലോ വായനക്കാരുടെ ലക്ഷ്യം, കഥകളുടെയും?

പുഷ്പമാളികയും മരമണനും

പണ്ടൊരിടത്ത് ഒരു ധനികനും അയാളുടെ മൂന്നു മക്കളും ജീവിച്ചിരുന്നു. ധനികന്റെ ഭാര്യ അകാലമരണമടഞ്ഞു. ധനികൻ മൂന്നു മക്കളെയും ഒരു പോലെകണ്ട് സ്നേഹിച്ചു. എന്നാൽ, അയാളുടെ മൂത്ത രണ്ടു മക്കൾ സമർഥരും ഇളയവൻ മരമണനുമായിത്തീർന്നു. ജ്യേഷ്ഠന്മാർ അവനോട് നീരസം പ്രകടിപ്പിച്ചപ്പോഴൊക്കെ ധനികൻ ഇടപെട്ട് അവനെ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞതും ധനികൻ വാർധക്യത്തിലെത്തി. മക്കൾ മൂന്നു പേരും സുന്ദരന്മാരായ യുവാക്കളായി. തനിക്കിനി അധികം ആയുസ്സില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ധനികൻ മക്കളെ അടുത്തുവിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘മക്കളേ, ഒരു പ്രധാന കാര്യം പറയുന്നതിനാണ് ഞാൻ നിങ്ങളെ വിളിച്ചത്. ഇക്കാണുന്ന വീടും സ്വത്തുക്കളുമാണ് എനിക്കുള്ളതെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ. എന്റെ കണ്ണടഞ്ഞാൽ നിങ്ങളിതിന്റെ പേരിൽ പരസ്പരം കലഹിക്കുന്നത് എന്റെ ആത്മാവുപോലും സഹിക്കില്ല. അതുകൊണ്ട് അവ നിങ്ങൾക്ക് പങ്കിട്ടുതരണമെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം.’

സ്വത്തുവിഭജനത്തെക്കുറിച്ച് കേട്ടതും മൂത്ത മക്കളുടെ മുഖം

വിടർന്നു. ഏറ്റവും മുത്തയാൾ ചാടിപ്പറഞ്ഞു:

‘മുത്ത മകൻ ഞാനായതുകൊണ്ട് അച്ഛന്റെ സ്വത്തിനു മുഴുവൻ അവകാശം എനിക്കാണ്.’

‘അതൊന്നും പറ്റില്ല. ഞാൻ രണ്ടാമതാണ് പിറന്നതെങ്കിലും സ്വത്തിന്റെ അവകാശി ഞാൻതന്നെ,’ രണ്ടാമനും തീർത്തുപറഞ്ഞു.

‘സ്വത്തു മുഴുവൻ എനിക്കു തന്നെ പറ്റും.’

‘ഇല്ല. എനിക്കാണ് സ്വത്തു വേണ്ടത്.’

അവർ രുക്ഷമായ വാക്കേറ്റത്തിലേർപ്പെട്ടു. ഇതെല്ലാം കണ്ട് മൗനിയായിരിക്കുന്ന ഇളയ മകനോട് ധനികൻ ചോദിച്ചു:

‘നീയെന്താണ് ഒന്നും മിണ്ടാത്തത്? നിനക്ക് ഈ സ്വത്തിൽ താല്പര്യമില്ലെന്നാണോ?’

‘അപ്പോ, ഞാൻ ജ്യേഷ്ഠന്മാരെപ്പോലെ ബുദ്ധിമാനല്ല. എങ്കിലും ഈ സ്വത്തിൽ എനിക്കും അവകാശമുണ്ടെന്നറിയാം. ഞാനാവശ്യപ്പെടുന്നത് രണ്ടേരണ്ടു കാര്യങ്ങൾ മാത്രമാണ്. അച്ഛന്റെ ചാവാലിക്കുതിരകളെയും കുതിരവണ്ടിയും മാത്രം. മറ്റെല്ലാം ജ്യേഷ്ഠന്മാർ പങ്കിട്ടെടുത്തുകൊള്ളട്ടെ.’

ഇളയവൻ ശാന്തനായി പറഞ്ഞു.

അപ്പോഴും മുത്ത പുത്രന്മാർ നാക്കുകൊണ്ട് പോരടിക്കുകയായിരുന്നു. അവരുടെ വാക്കുതർക്കം അടിയിലെത്തുമെന്ന ഘട്ടം വന്നപ്പോൾ ധനികൻതന്നെ ഒരു പരിഹാരമാർഗ്ഗം കണ്ടെത്തി. അദ്ദേഹം മക്കളോടു പറഞ്ഞു:

‘മക്കളേ, നിങ്ങൾ രണ്ടാളും എന്റെ വീടിനും സ്വത്തിനു വേണ്ടി വഴക്കടിക്കുമ്പോൾ ഇളയവന്റെ ആഗ്രഹം കുതിരയും വണ്ടിയും മാത്രമാണ്. എന്നാൽ, എനിക്കു നിങ്ങൾ മൂന്നു പേരും തുല്യരാണ്. അതുകൊണ്ട് എന്റെ മുഴുവൻ സ്വത്തും മൂന്നായി പകുത്ത് ഓരോരുത്തർക്കും തരാം. പോരേ?’

‘പറ്റില്ല. മുഴുവൻ സ്വത്തും എനിക്കു വേണം.’

മുത്തയാൾ വാശിപിടിച്ചു.

‘അല്ല. എനിക്കാണ് മുഴുവനും വേണ്ടത്.’

രണ്ടാമൻ വിട്ടുകൊടുത്തില്ല.

‘അച്ഛന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ നടക്കട്ടെ.’

ഇളയവൻ പറഞ്ഞു.

‘ഇങ്ങനെ പോയാൽ നിങ്ങൾ പരസ്പരം മല്ലടിച്ച് ചാകും. അതിനിടയാക്കണ്ട. ഞാനൊരു പരീക്ഷണം നടത്താം. അതിൽ ജയിക്കുന്നയാൾ

മുഴുവൻ സ്വത്തിനും അവകാശിയാവും. സമ്മതമാണോ?’

ധനികൻ ഒരു നിർദ്ദേശം വെച്ചു.

‘സമ്മതം.’

മൂന്നു മക്കളും പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ കേട്ടോളൂ. ലോകത്തിൽവെച്ച് ഏറ്റവും ഭംഗിയുള്ള മാന്ത്രികപ്പുതപ്പ് രണ്ടാഴ്ചയ്ക്കകം ആരു കൊണ്ടുവരുന്നുവോ, അയാളാവും വിജയി.’

ധനികൻ വിശദീകരിച്ചു.

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, മുത്ത പുത്രന്മാർ മാന്ത്രികപ്പുതപ്പുതേടി ദുരദിക്കിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. അവർ നാടായനാട്ടിലെല്ലാം അലഞ്ഞു നടന്ന് പുതപ്പ് അന്വേഷിച്ചു. എന്നാൽ, ഇളയ പുത്രൻ എവിടെയും പോകാതെ വീട്ടിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു. ധനികൻ അതേക്കുറിച്ച് തിരക്കിയപ്പോൾ ‘നേരമാകട്ടെ’ എന്നു മാത്രമാണ് അവൻ മറുപടി നൽകിയത്. അവൻ സ്വത്തിൽ വലിയ താല്പര്യമില്ലാത്തതാവാം കാരണമെന്ന് അയാൾ ഊഹിച്ചു.

രണ്ടാഴ്ച തികയാൻ മൂന്നുനാലു ദിവസം ബാക്കിയുള്ളപ്പോൾ ഇളയ പുത്രൻ തന്റെ കുതിരവണ്ടിയിൽ യാത്ര പുറപ്പെട്ടു. കുതിരകൾ എങ്ങോട്ടു പോകുന്നുവോ, യാത്ര അങ്ങോട്ടുതന്നെ എന്നു നിശ്ചയിച്ച് അവൻ വെറുതേ വണ്ടിയിലിരുന്നതേയുള്ളൂ. കുതിരകൾ ഏറെ ദൂരം സഞ്ചരിച്ച് ഒരു കാട്ടിനുള്ളിൽ കടന്നു. കാട്ടിലെ വീതി കുറഞ്ഞ വഴിയിലൂടെ പിന്നെയും കുറെ സഞ്ചരിച്ച് അവർ നടുക്കാട്ടിലെത്തി. അപ്പോഴേക്കും നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിയിരുന്നു. കുതിരകൾ പരിഭ്രമിച്ചതുപോലെ തോന്നിച്ചു. ചുറ്റും വന്യമൃഗങ്ങളുടെ അലർച്ചകൾ മുഴങ്ങിക്കേട്ടപ്പോൾ അവനും ചെറുതായി ഭയന്നു. ഈ കുറ്റാക്കുരിശുട്ടിൽ ഇനിയെങ്ങോട്ട് എന്ന ചോദ്യം അവനെ അസ്വസ്ഥനാക്കി.

അപ്പോഴാണ് കുറച്ചുകലനെന്നും വെളിച്ചത്തിന്റെ ചെറിയൊരു പൊട്ട് അവന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടത്. അവൻ കടിഞ്ഞാൺ വലിച്ച് കുതിരകളെ അങ്ങോട്ടു നയിച്ചു. അവിടെയെത്തിയപ്പോൾ അത് കൂടുതൽ വെളിച്ചമുള്ളതായി. വീണ്ടും കുറെ യാത്ര ചെയ്തതും അവിടം അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ പ്രകാശപൂരിതമായിത്തീർന്നു. കാട്ടിനുള്ളിലെ വലിയൊരു കൊട്ടാരത്തിനു മുന്നിലാണ് വണ്ടി ചെന്നുനിന്നത്. കൊട്ടാരത്തിന്റെ വലിപ്പവും ഗാംഭീര്യവും അവനെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തി.

അവൻ വണ്ടിയിൽനിന്നിറങ്ങിയപ്പോൾ കണ്ടത് മാളികയുടെ കവാടത്തിനു മുന്നിൽ രണ്ടു കരിമ്പൂച്ചകൾ കാവൽ നില്ക്കുന്നതാണ്. അവനെക്കണ്ടതും അവ ഓടിവന്ന് കാലിൽ നക്കി സ്നേഹം പ്രകടിപ്പിച്ച്

അകത്തേക്ക് കടത്തിവിട്ടു. അകത്തു ചെന്നപ്പോഴോ, നന്നായി വസ്ത്ര ധാരണം ചെയ്ത ഒരുപാട് പുച്ചുകൾ! അവർ അവനെ സ്വീകരിച്ച് അകത്തേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി.

‘വരണം കുമാരാ, ഈ പുച്ചുമാളികയിൽ അതിഥിയായെത്തിയ അങ്ങേക്ക് സ്വാഗതം!’

മനുഷ്യഭാഷയിൽ സംസാരിക്കുന്ന പുച്ചുകൾ അവനെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തി. പുച്ചുകൾ അവന് വിഭവസമൃദ്ധമായ വിരുന്നു നൽകി. ആ രാത്രി ഉറങ്ങാൻ പട്ടുമെത്തയും പുതപ്പും വിരിച്ചിട്ടു മുറി നൽകി. പുച്ചുകളുടെ ആതിഥ്യത്തിനു നന്ദി പറഞ്ഞ് അവനവിടെ കിടന്ന് സുഖമായി ഉറങ്ങി. കൂതിരകൾക്കു തീറ്റ കൊടുക്കുന്ന കാര്യം പുച്ചുകളെ ഓർമ്മപ്പെടുത്താനും അവൻ മറന്നില്ല.

പിറ്റേന്നു രാവിലെ പ്രഭാതഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞ് അവൻ മടങ്ങാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ പുച്ചുകൾ പറഞ്ഞു:

‘കുമാരാ, അങ്ങ് ഇത്ര വേഗം പോകുന്നത് ഞങ്ങളെ ദുഃഖത്തിലാഴ്ത്തുന്നു. കുറച്ചു ദിവസംകൂടി ഇവിടെ തങ്ങിയിട്ട് പോകണമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം.’

‘നിങ്ങളെ പിരിഞ്ഞുപോകുന്നതിൽ എനിക്കും വിഷമമുണ്ട്. പക്ഷേ, തൽകാലം എനിക്കിതു ചെയ്തേ പറ്റൂ. എന്റെ പിതാവ് എന്നെയും മുത്തച്ഛേഷ്ഠന്മാരെയും ഒരു ദൗത്യം ഏല്പിച്ചുയച്ചതാണ്. നാളെ രാവിലെ ഞങ്ങൾക്ക് വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തണം. എന്നെ ഏല്പിച്ച കാര്യം ഇനി നിറവേറ്റാനാവുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല,’ ഇളയ പുത്രൻ പറഞ്ഞു.

‘അതെന്താണെന്നു പറയൂ കുമാരാ. ചിലപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്ക് അങ്ങയെ സഹായിക്കാൻ കഴിഞ്ഞേക്കും,’ പുച്ചുകൾ ആകാംക്ഷാപൂർവ്വം പറഞ്ഞു.

‘അതോ? ലോകത്തെ ഏറ്റവും മനോഹരമായ മാന്ത്രികപ്പുതപ്പാണ് ഞങ്ങൾ കൊണ്ടുചെല്ലേണ്ടത്. ഒരുപക്ഷേ, ജ്യേഷ്ഠന്മാർ ഇതിനകം അത് സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാവും.’

അവൻ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

പുച്ചുകൾ ഒന്നും പറയാതെ അകത്തു ചെന്ന് ഒരു കായ് കൊണ്ടുവന്ന് അവന് കൊടുത്തിട്ട് അവനോട് നിർദ്ദേശിച്ചു.

‘കുമാരാ, ഇതൊരു സാധാരണ കായല്ല. ഇതുകൊണ്ട് അങ്ങേക്ക് ഗുണമുണ്ടാകും. സൂക്ഷിച്ചു കൊണ്ടുപോകൂ. ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. വഴിമധ്യേ യാതൊരു കാരണവശാലും ഇത് പൊട്ടിക്കാൻ പാടില്ല!’

പുച്ചുകൾക്കു നന്ദി പറഞ്ഞ് അവൻ കൂതിരവണ്ടിയിൽ കയറി വീട്ടിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു.

ചാവാലിക്കുതിരകൾ പക്ഷേ, ആവേശത്തോടെ പാഞ്ച് അവനെ വളരെ വേഗം പിതാവിന്റെയടുത്തെത്തിച്ചു. ജ്യേഷ്ഠന്മാർ അതിനകം തന്നെ അവിടെയെത്തിയിരുന്നു. അവൻ വന്നിട്ടും അവർ കണ്ട ഭാവം നടിയില്ല. എന്നാൽ ധനികൻ അവനെ നോക്കി ഹൃദയമായി പുഞ്ചിരിച്ചു.

‘മക്കളേ, നിങ്ങളെല്ലാവരും മടങ്ങിയെത്തിയതിൽ സന്തോഷം. ഇനി നിങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്ന മാന്ത്രികപ്പുതപ്പുകൾ കാണട്ടെ.’

ധനികൻ മുവരോടുമായി പറഞ്ഞു.

‘ഇതു നോക്കൂ. സ്വർണനിറമാർന്ന ഈ പുതപ്പിനോളം ഭംഗി മറ്റൊന്നിനും കാണില്ല. നൂറു സ്വർണനാണയമാണ് ഇതിന്റെ വില.’

പുതപ്പ് വിടർത്തിക്കാട്ടി മുത്ത പുത്രൻ വിവരിച്ചു.

‘എന്തുകൊണ്ടും അതിനെക്കാൾ മൂന്തിയതാണ് ഈ പുതപ്പ്. മയിൽ പീലിയുടെ നിറമാണിതിന്. വില അഞ്ഞൂറു സ്വർണനാണയം കവിയും.’

രണ്ടാമനും താൻ കൊണ്ടുവന്ന പുതപ്പ് പ്രദർശിപ്പിച്ചു.

ധനികൻ ഇളയ പുത്രനെ നോക്കി ചോദിച്ചു:

‘നിനക്ക് പുതപ്പ് കൊണ്ടുവരാനായില്ലേ മോനേ?’

‘അച്ഛാ, ഞാനും ഒരു വിശിഷ്ടസമ്മാനം കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അതെന്തെന്ന് എനിക്കുതന്നെ വ്യക്തമല്ല.’

ഇതും പറഞ്ഞ് അവൻ പുച്ചുകൾ കൊടുത്ത കായ് നിലത്തേറിത്തു. അത് രണ്ടായി പൊട്ടിപ്പിളർന്നു. അതിൽനിന്ന് കണ്ണഞ്ചിക്കുന്ന പ്രകാശം പരന്നു. ധനികനും മുത്ത പുത്രന്മാരും അദ്ഭുതത്തോടെ നോക്കിനിൽക്കേ, അതിൽനിന്ന് അസാധാരണതേജസ്സാർന്ന ഒരു പുതപ്പ് പുറത്തു വന്നു! അതുപോലൊരു പുതപ്പ് നാളിതുവരെ അവരാരും കണ്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. അടുത്ത നിമിഷം, ഇളയ പുത്രൻ ആ പുതപ്പിൽ കയറിയിരുന്നു. അത് അവനെയുംകൊണ്ട് പറന്നുയർന്നു. കുറെ നേരം മാനത്ത് സഞ്ചരിച്ച് പുതപ്പ് താഴെയിറക്കി. അതിൽനിന്ന് എഴുന്നേറ്റ് അവൻ ചോദിച്ചു:

‘ഇതിന്റെ സവിശേഷതകളെപ്പറ്റി ഞാൻ കൂടുതൽ പറയേണ്ട കാര്യമില്ലല്ലോ?’

അവൻ കൊണ്ടുവന്നതാണ് ഏറ്റവും മികച്ചതെന്ന കാര്യത്തിൽ ആർക്കും സംശയമുണ്ടായില്ല. എന്നിട്ടും, വീടും സ്വത്തും അവനു കൊടുക്കാൻ ജ്യേഷ്ഠന്മാർ തയ്യാറായില്ല. സ്വത്തിന്റെ അവകാശികൾ തങ്ങളാണെന്ന് അവർ പരസ്പരം വാദിച്ചു. ഇളയവൻ അതിലൊന്നും പെടാതെ മാറിനിന്നു. തന്റെ മക്കൾ വീണ്ടും വഴക്കിലേക്കാണ് നീങ്ങുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കി ധനികൻ ഇടപെട്ടു.

‘മക്കളേ, ഈ പരീക്ഷണംകൊണ്ടും എനിക്കൊരു തീരുമാനത്തിലെത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതുകൊണ്ട് മറ്റൊരു മത്സരം നടത്തുകയാണ്. നിങ്ങളെല്ലാവരും വിവാഹപ്രായമെത്തിയവരാണ്. മുവരും ഇപ്പോൾ തന്നെ പുറപ്പെട്ട് ഏറ്റവും മികച്ച കല്യാണവസ്ത്രങ്ങൾ കണ്ടെത്തി കൊണ്ടുവരണം. ഒരാഴ്ച തികയുന്ന ദിവസം മൂന്നു പേരും വസ്ത്രങ്ങളുമായി ഇവിടെയുണ്ടാവണം. ഏറ്റവും നല്ല വസ്ത്രം കൊണ്ടുവരുന്നയാൾക്കാണ് ഈ വീടും സ്വത്തുക്കളും കിട്ടുക.’

അവർ അതിനു സമ്മതം മുളി. മുത്തവർ അക്ഷണംതന്നെ വിവാഹവസ്ത്രം തേടി വിദേശങ്ങളിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. അപ്പോഴെല്ലാം നിസ്സംഗനായിക്കഴിഞ്ഞു ഇളയ പുത്രൻ. ഒരാഴ്ചയായാൻ രണ്ടു ദിവസമുള്ളപ്പോൾ അവൻ കുതിരവണ്ടിയിൽ കയറിയിരുന്നു. കുതിരകൾ ആവേശത്തോടെ പാഞ്ച് അവനെ കാട്ടിനുള്ളിലെ പുച്ചുമാളികയുടെ മുന്നിലെത്തിച്ചു. അവൻ വീണ്ടും വന്നതറിഞ്ഞ് പുച്ചുകൾ അവനെ സന്തോഷത്തോടെ അകത്തേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. വയറു നിറയെ ഭക്ഷണം കഴിച്ച്, അവൻ അവിടെ കിടന്നുറങ്ങി.

പിറ്റേന്നു രാവിലെ അവൻ പോകാനൊരുങ്ങിയതും പുച്ചുകൾ സ്നേഹബുദ്ധ്യ വിലക്കി. പിതാവ് തന്നെ ഏല്പിച്ച ദൗത്യത്തെക്കുറിച്ച് അവൻ അവരോടു പറഞ്ഞു. പുച്ചുകൾ അവനെ സമാധാനിപ്പിച്ച്, വലിയൊരു പെട്ടി കൈയിൽ കൊടുത്ത് യാത്രയയച്ചു. പിതാവിന്റെ അടുത്തെത്തിയിട്ടേ പെട്ടി തുറക്കാവൂ എന്ന് പ്രത്യേകം ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അവർ.

അവനു മുൻപേ എത്തിച്ചേർന്ന ജ്യേഷ്ഠന്മാർ വിലയേറിയ വിവാഹവസ്ത്രങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിച്ച് പിതാവിന്റെ മതിപ്പ് സമ്പാദിച്ചു. ഇളയ പുത്രൻ തന്റെ ഊഴം വന്നപ്പോൾ എല്ലാവരുടെയും മുന്നിൽവെച്ച് പെട്ടി തുറന്നു. സ്വർഗത്തിലെ അപ്സരസ്സുകൾക്കുപോലും ഉണ്ടാകാനിടയില്ലാത്ത അത്യുപരിവമായ പട്ടുവസ്ത്രമായിരുന്നു അതിൽ. അതിന്റെ പ്രഭാപുരത്തിൽ കണ്ണു മഞ്ഞളിച്ചുപോയി ധനികനും ജ്യേഷ്ഠന്മാർക്കും. മികച്ച ആ വിവാഹവസ്ത്രം ആരുടേതെന്ന കാര്യത്തിൽ ആർക്കും രണ്ടഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും വീടും സ്വത്തും അനുജനു വിട്ടു കൊടുക്കാൻ അവർ തയ്യാറായില്ല. മുത്ത പുത്രന്മാർ സ്വത്തിന്റെ പേരിൽ വീണ്ടും പോരു തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഇളയ പുത്രൻ അതിലൊന്നും താത്പര്യം കാട്ടാതെ മാറിയിരുന്നു.

‘മക്കളേ, ഈ പരീക്ഷണവും ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്താൻ എന്നെ സഹായിച്ചില്ല. കഷ്ടംതന്നെ! അവസാനമായി നിങ്ങൾ ഒന്നുകൂടി

ചെയ്യണം. മൂന്നു പേരും പോയി അവരവർക്ക് യോജിച്ച വയുക്കളെ കണ്ടെത്തി കുട്ടിക്കൊണ്ടുവരിക. ഏറ്റവും സുന്ദരിയായ വയുവിനെ കണ്ടെത്തുന്ന ആൾക്കുള്ളതാണ് വീടും സ്വത്തും,' ധനികൻ വിശദീകരിച്ചു.

അതു പറഞ്ഞുതീർന്നതും മുത്ത മക്കൾ യാത്ര പുറപ്പെട്ടു. പതിവു പോലെ കുറച്ചു ദിവസം അലഞ്ഞുനടന്ന ഇളയ പുത്രൻ സമയം തീരാൻ രണ്ടു നാളുള്ളപ്പോൾ കൂതിരവണ്ടിയിൽ പൂച്ചമാളികയിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. പൂച്ചകൾ തങ്ങളുടെ അതിമിയെ വേണ്ടവിധം സ്വീകരിച്ച് സത്കരിച്ചു. തന്റെ പുതിയ ദൗത്യം പൂച്ചകളുമായി പങ്കുവെക്കാൻ അവൻ മറന്നില്ല. അവർ അതിനു മറുപടി പറയാതെ അവനു കിടക്കാനുള്ള മുറിയൊരുക്കി. പൂച്ചകൾക്ക് ശുഭരാത്രി നേർന്ന് മെത്തയിൽ കിടന്നുറക്കുമായി.

ആ രാത്രി അവൻ വിചിത്രമായ ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു. ആകാശം പെട്ടെന്ന് മേഘാവൃതമായതായും കൊടുങ്കാറ്റ് വീശിയതായും അവനു തോന്നി. ആ കാറ്റിൽ പൂച്ചമാളിക നിലംപതിച്ചു. അവൻ ആകാംക്ഷയോടെ നോക്കുമ്പോഴുണ്ട്, അവിടെയെങ്ങും ഒറ്റപ്പെച്ചയുമില്ല. പൂച്ചകളെല്ലാം സുന്ദരികളും സുന്ദരന്മാരുമായ മനുഷ്യരായി രൂപം മാറിയിരിക്കുന്നു! അക്കൂട്ടത്തിൽ അതിസുന്ദരിയായ ഒരു യുവതിയെയും അവൻ കണ്ടു. ഇതെന്തു മറിമായമെന്നു ചിന്തിച്ച് അവൻ ഞെട്ടിയുണർന്നപ്പോഴുണ്ട് ആ സുന്ദരി തന്റെ കൺമുന്നിൽ! അവൾ പ്രേമപൂർവ്വം അവനെ ആലിംഗനം ചെയ്തു. ഇവൾതന്നെ തന്റെ വയുവെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അവൻ അവളോടൊപ്പം വീട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചു.

വഴിയേ, അവൾ തന്റെ കഥ പറഞ്ഞു. ഒരു രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരമായിരുന്നു അതെന്നും ചില ദുർമന്ത്രവാദികളാണ് അവിടെയുള്ളവരെ ശപിച്ച് പൂച്ചകളാക്കിയതെന്നും അവൾ വിവരിച്ചു. ആ രാജാവിന്റെ മകളാണ് തന്റെ വയുവെന്നറിഞ്ഞ് അവൻ ആഹ്ലാദിച്ചു. നാട്ടിൽനിന്നൊരാൾ മൂന്നു തവണ പൂച്ചമാളികയിലെത്തി അന്തിയുറങ്ങിയാൽ പൂച്ചകൾ മനുഷ്യരാവുമെന്ന വിശ്വാസം അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഇളയ പുത്രന്റെ മൂന്നു സന്ദർശനങ്ങളാണ് അവർക്ക് ശാപമോക്ഷം നൽകിയത്.

ഇതെല്ലാം കേട്ട് ഇളയ പുത്രൻ വലിയ സംതൃപ്തി തോന്നി.

അവർ വീട്ടിലെത്തി. അനുജന്റെ വയുവിനെ കണ്ട് ജ്യേഷ്ഠന്മാർ അസൂയകൊണ്ട് പുകഞ്ഞു. തങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്ന സുന്ദരികൾ പക്ഷേ, ഇവൾക്കു മുന്നിൽ ഒന്നുമല്ല. സൂര്യനു സമീപം വെച്ച മെഴുകുതിരികൾപോലെയെ ആകുന്നുള്ളു അവർ. തങ്ങളുടെ അനുജൻ നിസ്സാരനല്ലെന്ന് അവർക്കു വ്യക്തമായി. ഇളയ മകന്റെ സാമർത്ഥ്യം ധനികനെയും സന്തോഷിപ്പിച്ചു.

മത്സരത്തിൽ വിജയിച്ച ഇളയവൻ വീടും സ്വത്തും നൽകാൻ ധനികൻ തീരുമാനിച്ചു. അപ്പോൾ അവൻ പറഞ്ഞു:

'പിതാവേ, എനിക്ക് അങ്ങയുടെ സ്നേഹം മാത്രം മതി. എനിக்கும் വരുംതലമുറകൾക്കും ജീവിക്കാനുള്ള വക എന്റെ ഭാര്യയുടെ കൊട്ടാരത്തിലുണ്ട്. ഈ വീടും സ്വത്തുക്കളും ജ്യേഷ്ഠന്മാർക്കു സമ്മായി വീതിച്ചു കൊടുത്തോളൂ. അങ്ങയുടെ ചാവാലിക്കുതിരകളും കൂതിരവണ്ടിയുമാണ് ഞാനേറ്റവും വിലമതിക്കുന്നത്. അതെനിക്ക് സ്വന്തമാണല്ലോ.'

മകന്റെ മഹാമനസ്കതയിൽ ധനികനു മതിപ്പുണ്ടായി. അദ്ദേഹം മൂന്നു മക്കളുടെയും വിവാഹം ആർഭാടമായി നടത്തിക്കൊടുത്തു. കുറച്ചുനാൾ അവിടെ കഴിഞ്ഞശേഷം അവൻ ഭാര്യയെയും കുട്ടി മാളികയിലേക്കു പോയി. അവിടത്തെ രാജാവായി സ്ഥാനമേറ്റ് അവൻ സർഭരണം നടത്തി.

നാടോടിസുഗന്ധം

ക്രിസ്തുമസ് സെന്റ് പീറ്റർ പതിവുപോലെ നടക്കാനിറങ്ങി പ്രതിജ്ഞാലക്ഷ്യം. സർവജ്ഞാനിയായ ദൈവം മുന്നിൽ നടന്നപ്പോൾ, അറിയാൻ വെമ്പുന്ന മനസ്സുമായാണ് സെന്റ് പീറ്റർ അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചത്. അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ അറിവുകൾ ഒരിക്കലും സമഗ്രമാവുകയോ അവ സാനിക്യൂകയോ ചെയ്യുന്നില്ലല്ലോ?

ധനികരുടെ മാളികകളും വൻമതിലുകളും നോക്കെത്താത്തത്ര ദൂരം പരന്നുകിടക്കുന്ന കൃഷിയിടങ്ങളും അവർ നടന്നു കണ്ടു. ലൗകികജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ സുഖങ്ങളും ആസ്വദിച്ചാണ് ധനികരുടെ ജീവിതം. അതു കണ്ട് സെന്റ് പീറ്റർ ചോദിച്ചു:

‘ഗുരോ, വയറുനിറച്ചുണ്ടും മെയ്യുണങ്ങാതെ പകൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയും പട്ടുമെത്തയിൽ രാത്രി കിടന്നുറങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന ഇക്കൂട്ടരല്ലേ മനുഷ്യർക്കിടയിൽ ഏറ്റവും വലിയ ഭാഗ്യവാന്മാർ?’

‘പീറ്റർ, നീ കണ്ടതെല്ലാം കേവലം ലൗകികസുഖങ്ങളും അതുകൊണ്ടുതന്നെ ക്ഷണഭംഗുരങ്ങളുമാണ്. യഥാർഥ സുഖവും ഭാഗ്യവും

സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് ശാശ്വതമായ ആത്മീയാനുഭവം ആർജിച്ചവരിലാണ്. അവർക്കൊക്കട്ടേ, ഇതുപോലെ പുറംപകിട്ടുണ്ടാവണമെന്നില്ല.’

ക്രിസ്തു സംശയനിവൃത്തി വരുത്തി. സെന്റ് പീറ്ററിന് അത് പുതിയൊരു അറിവായിരുന്നു.

അവർ വീണ്ടും നടന്ന് ഒരു ഗ്രാമത്തിലെത്തി. പാവപ്പെട്ട കർഷകർ കൂടിലുകൾ കെട്ടി താമസിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്താണ് അവർ എത്തിച്ചേർന്നത്. ഉടുതുണിക്ക് മറുതുണിയില്ലാത്തവരും അരപ്പട്ടിണിക്കാരും നരകതുല്യമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നവരുമൊക്കെ അവരിലുണ്ടായിരുന്നു. പ്രതികൂലമായ കാലാവസ്ഥമൂലം വിളവുകൾ മോശമായതായിരുന്നു അവരിൽ ഭൂരിപക്ഷം പേരെയും വിഷമത്തിലാക്കിയത്. അവരുടെ ദുരിതങ്ങളറിഞ്ഞ് സെന്റ് പീറ്റർ സഹതാപത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘കഷ്ടംതന്നെ ഈ പാവങ്ങളുടെ തലവിധി!’

ക്രിസ്തു അതിന് മറുപടി പറഞ്ഞില്ല.

അവർ പിന്നെയും മുന്നോട്ടു നടന്നപ്പോൾ ഒരു കുടിലിന്റെ മുമ്പത്ത് കുറെ കർഷകർ ഒന്നിച്ചുകൂടിയിരുന്ന് പാടുന്നതു കണ്ടു. വേഷപ്രച്ഛന്നരായെത്തിയ ക്രിസ്തുവിനെയും സെന്റ് പീറ്ററെയും ആരും തിരിച്ചറിഞ്ഞതുമില്ല.

തപ്പും തകിലുമടിച്ച കർഷകർ സ്വയം മറന്ന് നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ പാടിത്തീർക്കുകയാണ്. ഉഴവും കൃഷിയും വിളവെടുപ്പും സന്തോഷവും സഹതാപവും ആഗ്രഹങ്ങളും നിരാശകളുമെല്ലാം നിറഞ്ഞുകവിയുന്ന ഗാനങ്ങൾ. ക്രിസ്തു അത് ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ആസ്വദിച്ച് അവിടെത്തന്നെ ഏറെനേരം നിന്നു. എന്നാൽ, സെന്റ് പീറ്ററിനത് അത്രകണ്ട് ആകർഷകമായി തോന്നിയില്ല.

പാടി ശീലമില്ലാത്തതിന്റെ രസക്കേടും അപസ്വരങ്ങളും നിലവാരം കുറഞ്ഞ ആംഗുളങ്ങളുമെല്ലാം സെന്റ് പീറ്ററിനെ ഗാനത്തിൽനിന്നുമാറ്റി. അവിടെനിന്ന് പാട്ടു കേൾക്കുന്നതുതന്നെ തനിക്ക് യോജിച്ച പ്രവൃത്തിയല്ല എന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. അദ്ദേഹം ക്രിസ്തുവിന്റെ തോളിൽ താടി വിളിച്ചു:

‘ഗുരോ...’

ക്രിസ്തു അത് കേട്ടതായിപ്പോലും നടിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം പാട്ടിൽ ആസകലം മുഴുകി നിൽക്കുകയായിരുന്നു. പീറ്റർ തനിയെ അവിടെനിന്നും നടന്നു. മറ്റു വഴിയോരക്കാഴ്ചകൾ കണ്ടുനടന്ന് കുറെ നേരം കഴിഞ്ഞതും അദ്ദേഹം കട്ടിലിനു മുന്നിൽ തിരിച്ചെത്തി. അപ്പോഴും ദേഹം അല്പം പോലും ചലിപ്പിക്കാതെ, ഇമയനക്കാതെ ക്രിസ്തു അതേ നിലപുതന്നെ!

സെന്റ് പീറ്ററിന് അഭ്യുതം തോന്നി. ഇത്രയൊക്കെ ആസ്വദിക്കാൻ മാത്രം എന്തു മഹത്വമാണ് ഈ പാട്ടുകൾക്കുള്ളത്?

അദ്ദേഹം ക്രിസ്തുവിനെ വീണ്ടും വിളിച്ചെങ്കിലും പ്രതികരണമുണ്ടായില്ല.

സെന്റ് പീറ്റർ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട് മറ്റൊരു ഭാഗത്തെ കാഴ്ചകൾ കാണാനായി പോയി. കുറെ നേരം അവിടെയെല്ലാം നടന്നുകണ്ട് തിരിച്ചെത്തിയപ്പോഴും കാര്യങ്ങൾ തലമെവ! ക്രിസ്തു മതിയാവോളം ഗാനം ആസ്വദിക്കട്ടെ എന്നു കരുതി അദ്ദേഹം മൂന്നാമതും അവിടം വിട്ടു.

ആ നാടോടിഗാനങ്ങൾ ഗുരുനാഥനെ ഇത്രയേറെ ആകർഷിച്ചതെന്തുകൊണ്ട് എന്ന ചോദ്യം അപ്പോഴെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ മുഴങ്ങി.

മൂന്നാംതവണ കുടിലിനു മുന്നിലെത്തിയതും ഭാഗ്യവശാൽ, കർഷകരുടെ പാട്ട് അവസാനിച്ചിരുന്നു. അവർ തപ്പും മറ്റ് വാദ്യോപകരണങ്ങളുമെടുത്ത് തങ്ങളുടെ കുടിലിനകത്തേക്കു കയറിപ്പോയി. സംതൃപ്തി നിറഞ്ഞ മുഖത്തോടെ നില്ക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിനെയാണ് സെന്റ് പീറ്റർ കണ്ടത്.

‘ഹോ, അഭ്യുതംതന്നെ ഈ ഗ്രാമീണഗായകരുടെ സ്വരമാധുരി. എത്ര കേട്ടിട്ടും മതിവരാത്തപോലെ.’

ക്രിസ്തു സെന്റ് പീറ്ററിനോട് പറഞ്ഞു.

‘ആ അഭിപ്രായത്തോട് ശക്തമായി വിധോജിക്കാൻ തോന്നിയെങ്കിലും സെന്റ് പീറ്റർ തത്കാലം അടങ്ങി.

അവർ വീണ്ടും യാത്ര തുടർന്നു.

കർഷകരുടെ കുടിലുകൾ പിന്നിട്ട് ധനികർ താമസിക്കുന്ന മറ്റൊരു നഗരത്തിൽ അവരെത്തി. മാനം മുട്ടുന്ന മാളികകളിൽ കഴിഞ്ഞ ധനികർ സ്ത്രീപുരുഷഭേദമന്യേ വിലയേറിയ ആഭരണങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളുമാണ് ധരിച്ചിരുന്നത്. മാളികകളുടെ അടുക്കളയിൽനിന്ന് പലതരം ഇറച്ചികൾ പൊരിക്കുന്നതിന്റെ ഗന്ധം ഉയർന്നു.

പെട്ടെന്നാണ്, ഒരു മാളികയിൽനിന്ന് ശാന്തഗംഭീരമായ ആലാപനം അവരുടെ കാതിലെത്തിയത്. ഭക്തിസാന്ദ്രമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ നടക്കുന്ന മന്ത്രോച്ചാരണങ്ങളാണ് അതെന്ന് സെന്റ് പീറ്റർക്കു തോന്നി. കർഷകർ പാടിയ നാടൻവരികൾക്കു പകരം നിലവാരം കുടിയ ശ്രേഷ്ഠപദങ്ങളാണ് അവയിലുണ്ടായിരുന്നത്. അവ ഈണവും താളവും തെറ്റാതെ തെല്ലും അപശബ്ദമില്ലാതെയാണ് ആലപിക്കുന്നതുതന്നെ.

‘എന്തൊരു ഉദാത്തമായ ആലാപനം! ഇതൊന്നു കേട്ടാൽത്തന്നെ എന്തെന്നില്ലാത്ത നിർവൃതി തോന്നും.’

സെന്റ് പീറ്റർ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞ് മന്ത്രോച്ചാരണം കേൾക്കാനായി കാതുകൂർപ്പിച്ചു നിന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തെ അതിശയിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ക്രിസ്തു യാതൊരു ഭാവഭേദവും കാട്ടാതെ നടന്നുകുന്നു!

ഗുരുനാഥന്റെ പ്രവൃത്തി അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലാക്കാനായില്ല. അദ്ദേഹം ക്രിസ്തുവിന്റെ പുറകെച്ചെന്ന് ചോദിച്ചു:

‘ഗുരോ, അവിവേകമാണെങ്കിൽ പൊറുക്കണം. വിദ്യാഭ്യാസമില്ലാത്ത കർഷകരുടെ പരുക്കൻ ഗാനങ്ങൾ അങ്ങ് ദീർഘനേരം ആസ്വദിച്ചുനിന്നു. സാത്തികമായ ഈ മന്ത്രോച്ചാരണങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ പക്ഷേ, കാതുകൾ കൊട്ടിയടച്ചു. എന്താണ് ഇതിന്റെ അർഥം?’

ക്രിസ്തു ചെറുപുഞ്ചിരിയോടെ മറുപടി നല്കി.

‘പീറ്റർ, രണ്ടും തമ്മിൽ വലിയ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. തികച്ചും പ്രതികൂലമായ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളെയാണ് കർഷകർ ആ നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ സ്വയം മറന്നു പാടി പ്രതിരോധിക്കുന്നത്. പ്രതിസന്ധികളുടെയും ഇല്ലായ്മകളുടെയും നടുവിലാണ് അവരുള്ളത്. സംഗീതം അവർക്ക് പ്രത്യാശയുടെ കച്ചിത്തൂരുമ്പാണ്. ആ നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ അത്ര സുന്ദരങ്ങളല്ലായിരിക്കാം. പക്ഷേ, അതിലുടനീളം നന്മയുടെ സുഗന്ധങ്ങളുണ്ട്. യാതൊരു അല്ലലുമറിയാതെ, ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ സുഖങ്ങളും അനുഭവിച്ചുകഴിയുന്ന ധനികരുടെ മന്ത്രോച്ചാരണത്തിൽ പൊങ്ങച്ചത്തിന്റെ ഭാരമല്ലാതെ, ആ സുഗന്ധം കണ്ടെത്താൻ എനിക്കായില്ല. കലയും സംഗീതവും ജീവിതഗന്ധിയായാലേ ഉദാത്തമാവൂ എന്നും നീയറിയണം.’

ആ വാക്കുകൾ സെന്റ് പീറ്ററിന്റെ ഇരുണ്ട മനസ്സിലേക്ക് ഒരു പ്രകാശപൂരം കണക്കേ കത്തിക്കയറി. അദ്ദേഹം ക്രിസ്തുവിന്റെ പാദങ്ങളിൽ നമസ്കരിച്ചു.

നാടോടിയും ധീരനായ എഗോറിയും

കുറെക്കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ നാടോടിയായ ഒരാൾ ഭാര്യയോടും ഏഴു മക്കളോടുമൊത്ത് താമസിച്ചുവന്നു. അങ്ങേയറ്റത്തെ ദാരിദ്ര്യത്തിനു നടുവിലായിരുന്നു അവരുടെ ജീവിതം. തലചായ്ക്കാണൊരു കൂരയുണ്ടായതുതന്നെ ഭാഗ്യം. പല ദിവസങ്ങളിലും അയാളും കുടുംബവും മുഴുപ്പട്ടിണിയിലാണു കഴിഞ്ഞത്. ഒമ്പതു വയറുകളുടെ വിശപ്പടക്കാൻ ഒരു കഷ്ണം അപ്പംപോലും സമ്പാദിക്കാൻ അയാൾക്കായില്ല. ഇത്ര ദാരിദ്ര്യത്തിലായിട്ടും എന്തെങ്കിലുമൊരു ജോലി ചെയ്യാൻ കഴിമടിയനായ അയാൾ തയ്യാറായതുമില്ല. ഇനി മോഷ്ടിക്കാമെന്നുവെച്ചാൽ അതിനുള്ള ധൈര്യവുമില്ല.

സർവജ്ഞാനിയായ ക്രിസ്തുദേവനല്ലാതെ തന്നെ ഈ പ്രതിസന്ധിയിൽനിന്നു കരയ്ക്കു കയറ്റാൻ മറ്റാർക്കുമാവില്ലെന്ന് അയാൾക്കറിയാമായിരുന്നു. പക്ഷേ, തന്റെ പ്രാരബ്ധങ്ങൾ കർത്താവിന്റെ അടുത്തെത്തിയാലല്ലേ പരിഹാരം കാണാനാവൂ? കേവലം സാധാരണക്കാരനായ

തനിക്ക് അദ്ദേഹത്തെ കാണാനാവില്ലല്ലോ? പിന്നെ എന്താണൊരു വഴി?

പെട്ടെന്നയാൾക്ക് ധീരനായ എഗോറിയുടെ കാര്യം ഓർമ്മ വന്നു. ഭൂമിയിലുള്ളവരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ ക്രിസ്തുദേവനെ അറിയിക്കുകയും അവയ്ക്കുള്ള പരിഹാരമാർഗങ്ങൾ അറിഞ്ഞു വരികയും ചെയ്യുന്ന ദൈവദൂതനാണ് എഗോറി. എഗോറി മനസ്സുവെച്ചാൽ തന്നെയും സഹായിക്കാനാവുമെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. അയാൾ എഗോറിയെയും കാത്ത് വഴിയരികിൽ നിന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞതും ദൈവസന്നിധിയിലേക്കുള്ള മാർഗമധ്യേ എഗോറി അവിടെയെത്തി. നാടോടി അദ്ദേഹത്തെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു:

‘ദൈവത്തിനു സ്തുതി! എങ്ങോട്ടാണാവോ ഈ തിരക്കിട്ട യാത്ര?’

‘ദേവസന്നിധിയിലേക്കല്ലാതെ മറ്റെങ്ങോട്ട്?’

എഗോറി ഒന്നു നിന്ന് മറുപടി നൽകി.

‘നല്ലത്. എങ്കിൽ എനിക്കുവേണ്ടി ചേതമില്ലാത്ത ഒരുപകാരം ചെയ്യാമോ? എന്റെയും കുടുംബത്തിന്റെയും ദയനീയാവസ്ഥ ദൈവത്തെ ധരിപ്പിച്ച് എന്തെങ്കിലും പരിഹാരം അറിഞ്ഞുവന്നാൽ ഉപകാരം,’ അയാൾ വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘അതിനെന്താ? നമ്മുടെ ജീവിതംതന്നെ അന്യന് ഉതകാനുള്ളതല്ലേ? തീർച്ചയായും ഞാനിക്കാര്യം ദേവനെ അറിയിക്കാം.’

എഗോറി നടന്നകന്നു.

തന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ തീരുമെന്ന പ്രതീക്ഷയിൽ നാടോടി അവിടെത്തന്നെ കാത്തുനിന്നു. ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം എഗോറി മടങ്ങിവരുമ്പോൾ അയാൾ കണ്ടു. അയാൾ സന്തോഷത്തോടെ ഓടി അടുത്തുചെന്ന് ചോദിച്ചു.

‘എന്റെ കാര്യം ക്രിസ്തുദേവനെ ധരിപ്പിച്ചോ?’

അതു കേട്ടതും അദ്ദേഹം തലയ്ക്കടിച്ച് പശ്ചാത്താപത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘ക്ഷമിക്കൂ സഹോദരാ, മറ്റു പല തിരക്കുകൾക്കുമിടയിൽ നിങ്ങളുടെ കാര്യം പറയാൻ വിട്ടുപോയി. പോട്ടെ, അടുത്ത തവണ തീർച്ചയായും പറയാം.’

നാടോടി നിരാശനായി നില്ക്കേ, ധീരനായ എഗോറി നടന്നുപോയി. കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം എഗോറി വീണ്ടും ആ വഴി വന്നു. അയാൾ തന്റെ കാര്യം അദ്ദേഹത്തെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

‘ദയവായി ഇക്കൂറി എന്റെ കാര്യം ദേവനെ അറിയിക്കേണേ.’

‘അതിൽ സംശയം വേണ്ട.’

എഗോറി അയാളെ സമാധാനിപ്പിച്ച് യാത്ര തുടർന്നു. എന്നാൽ, അത്തവണയും അയാളുടെ കാര്യം ദൈവത്തോടു പറയാൻ അദ്ദേഹം മറന്നു. അടുത്ത തവണ ചെന്നു പറയാമെന്ന പല്ലവി ആവർത്തിച്ച് അദ്ദേഹം പോയി. നാടോടിക്ക് ദേഷ്യവും സങ്കടവുമൊക്കെ വന്നു.

മൂന്നാം തവണയും എഗോറി അതിലേ വന്നു. ഇത്തവണ എന്തോ നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിച്ചപോലെ നാടോടി അദ്ദേഹത്തെ സമീപിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘എന്റെ കാര്യം മറക്കരുതേ.’

‘ഇനിയെന്നെ അത് ഓർമ്മിപ്പിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. ഇക്കാര്യം പറഞ്ഞിട്ടേ മറ്റേന്തും ദേവനു മുന്നിൽ അവതരിപ്പിക്കൂ.’

എഗോറി ഉറപ്പു നൽകി. എന്നാൽ, മൂന്നനുഭവങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ അത് മുഖവിലയ്ക്കെടുക്കാൻ അയാൾ തയ്യാറായില്ല.

‘അങ്ങ് എന്റെ കാര്യം വീണ്ടും മറന്നാലോ?’

അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല.’

എഗോറി ആവർത്തിച്ചു.

‘എനിക്കതിൽ വിശ്വാസം പോരാ. മടങ്ങിവരുംവരെ അങ്ങയുടെ സ്വർണക്കുടിഞ്ഞാൺ എന്നെ ഏല്പിച്ചാലും,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘വിലയേറിയ ഈ സ്വർണക്കുടിഞ്ഞാൺ നിങ്ങൾക്കെന്തിനാണ്?’

എഗോറി നെറ്റി ചൂളിച്ചു.

‘തൽകാലത്തേക്ക് അതെന്നെ ഏല്പിച്ചാൽ മതി. ഈ കുടിഞ്ഞാൺ എന്റെ കൈയിലുണ്ടെങ്കിൽ എന്റെ കാര്യം അങ്ങ് മറക്കില്ലെന്നുറപ്പാണ്.’

നാടോടി വിശദീകരിച്ചു. അദ്ദേഹം മറ്റൊന്നും ആലോചിക്കാതെ സ്വർണക്കുടിഞ്ഞാൺ അയാൾക്കു നൽകി സ്ഥലം വിട്ടു. ആ പോക്കു നോക്കിനിന്ന് അയാൾ ഊറിപ്പിരിച്ചു. പരമദരിദ്രനായിരുന്ന തന്റെ കൈയിൽ അമൂല്യമായ സ്വർണക്കുടിഞ്ഞാൺ ഇരിക്കുന്നതുകൂടി ഓർത്തായിരുന്നു ആ ചിരി.

എഗോറി പതിവുപോലെ ക്രിസ്തുദേവന്റെ അടുത്തെത്തി. ഭൂലോകവാസികളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ച് മടങ്ങി. അത്തവണയും നാടോടിയുടെ കാര്യം അദ്ദേഹം മറന്നു. എന്നാൽ, ദേവന്റെ സവിധത്തിൽ നിന്നും പോന്നയുടൻ അദ്ദേഹത്തിന് തന്റെ സ്വർണക്കുടിഞ്ഞാണിന്റെ കാര്യം ഓർമ്മ വന്നു. അത് നാടോടിയെ ഏല്പിച്ചിട്ടാണ് താൻ വന്നതെന്നോർത്തതും അദ്ദേഹം വീണ്ടും ദേവനെ സമീപിച്ചു.

‘എഗോറി, നീയെന്താണ് വീണ്ടും വന്നത്?’

ക്രിസ്തുദേവൻ തിരക്കി.

‘ഭഗവാനേ, ഒരു കാര്യം അങ്ങയോടു പറയാൻ ഞാൻ മറന്നുപോയി. വഴിമധ്യേ ഒരു നാടോടി എന്നെക്കണ്ട് അയാളുടെ ദയനീയസ്ഥിതി വിശദീകരിച്ചു. അക്കാര്യം അങ്ങയോട് ഉണർത്തിക്കാമെന്നുറപ്പാണ് ഞാൻ വന്നത്. ഞാൻ മടങ്ങിച്ചെല്ലുമ്പോൾ അയാളോട് എന്താണ് പറയേണ്ടത്?’

എഗോറി ചോദിച്ചു. അല്പനേരം ആലോചിച്ചു നിന്നശേഷമായിരുന്നു ദേവന്റെ മറുപടി.

‘എല്ലാം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവരുമായുള്ള അവന്റെ ഇടപാട് ശരിയല്ലെന്നും അവൻ സ്വയം ചതിക്കുകയാണെന്നും പറഞ്ഞേക്കൂ.’

ദേവൻ അദ്ദേഹത്തെ മടക്കിയയച്ചു.

വഴിമധ്യേ അതേ സ്ഥലത്തുതന്നെ നാടോടി നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എഗോറിയെ കണ്ടതും അയാൾ ഓടി അടുത്തു ചെന്നു ചോദിച്ചു.

‘അങ്ങ് ഇത്തവണയും എന്നെ മറന്നു. അല്ലേ?’

‘ഇല്ല. ഞാനത് കൃത്യമായി ഓർത്ത് ക്രിസ്തുദേവനു മുൻപാകെ നിങ്ങളുടെ അവസ്ഥ വിവരിച്ചു. ആരമവഞ്ചനയാണ് നിങ്ങളുടെ പതനത്തിനു ഹേതുവെന്നാണ് അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ചത്. മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നുള്ള വഞ്ചനാപരമായ സമീപനത്തിനും കാരണം മറ്റൊന്നല്ല. അതുകൊണ്ട് കരുതി ജീവിക്കണമെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദ്ദേശം,’ എഗോറി വിശദീകരിച്ചു.

അതു കേട്ടപ്പോൾ നാടോടിക്ക് തൃപ്തിയായി.

‘പിന്നെ, നിങ്ങളെന്റെ സ്വർണക്കുടിഞ്ഞാൺ വാങ്ങിവെച്ചത് ഏതായാലും നന്നായി. അതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഞാൻ നിങ്ങളുടെ കാര്യം മറക്കാതിരുന്നത്. നിങ്ങളുടെ കാര്യം കഴിഞ്ഞ സ്ഥിതിക്ക് അതിങ്ങ് മടക്കിത്തന്നേക്കൂ.’

എഗോറി കൈ നീട്ടി. അദ്ദേഹത്തെ അമ്പരപ്പിക്കുംവിധമായിരുന്നു നാടോടിയുടെ പ്രതികരണം.

‘സ്വർണക്കുടിഞ്ഞാണോ?! അതെന്താണ്?’

‘സഹോദരാ, ദൈവസന്നിധിയിലേക്ക് പോകുംവഴി നിങ്ങളെന്റെ കൈയിൽനിന്നും വാങ്ങിവെച്ച കുടിഞ്ഞാൺ.’

അദ്ദേഹം ഓർമ്മപ്പെടുത്തി.

‘ഇതു നല്ല കഥ! അത്താഴപ്പട്ടിണിക്കാരനായ എനിക്ക് ധനാവ്യനായ അങ്ങ് സ്വർണക്കുടിഞ്ഞാൺ സൂക്ഷിക്കാൻ തന്നെന്നോ? ഒരു കഷ്ണം അപ്പോപോലും സ്വന്തമായില്ലാത്ത എന്റെ കൈയിൽ സ്വർണക്കുടിഞ്ഞാണുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആരാണ് വിശ്വസിക്കുക? വെറുതേ സംസാരിച്ച് സമയം കളയാതെ അങ്ങ് അങ്ങയുടെ പാടുനോക്കി പോകൂ.’

നാടോടി മുഖം തിരിച്ചു. അതിനകംതന്നെ അയാൾ ആ കടിഞ്ഞാൺ ആർക്കും കാണാനാവാത്ത ഒരിടത്ത് ഒളിപ്പിച്ചിരുന്നു. ചതിയനായ നാടോടിയോട് തർക്കിച്ചിട്ട് കാര്യമില്ലെന്നു തോന്നിയ എഗോറി കടിഞ്ഞാൺ ഉപേക്ഷിച്ച് അവിടം വിട്ടു.

സ്വർണക്കടിഞ്ഞാൺ ചുളുവിൽ സ്വന്തമായതിന്റെ ആഹ്ലാദത്തോടെ നാടോടി അതും ചുഴറ്റി നഗരത്തിലേക്ക് നടന്നു. കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ ഒരു ധനികൻ കുതിരപ്പുറത്ത് എതിരേ വന്നു. നാടോടിയുടെ കൈയിലെ സ്വർണക്കടിഞ്ഞാൺ കണ്ട് ഇഷ്ടപ്പെട്ട അയാൾ കുതിരയെ നിർത്തി ചാടിയിറങ്ങി.

‘ഏയ്, ഈ സ്വർണക്കടിഞ്ഞാൺ നിങ്ങളുടേതാണോ?’

കടിഞ്ഞാണിലും നാടോടിയുടെ മുഖത്തും മാറിമാറി നോക്കി ധനികൻ ചോദിച്ചു.

‘എന്താ സംശയം? എന്റെ സ്വന്തം കടിഞ്ഞാണാണിത്.’

നാടോടി തെല്ലു പരിഭ്രമത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘അതെനിക്ക് വല്ലാതെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. നിങ്ങളത് എനിക്കു വില്ക്കുന്നുണ്ടോ?’

ധനികന്റെ അടുത്ത ചോദ്യം വന്നു.

‘നല്ല പണം കിട്ടുമെങ്കിൽ, തീർച്ചയായും.’

അയാൾ മറുപടിക്ക് സംശയിച്ചില്ല.

‘ആട്ടെ, ഇതിന് എന്തു വിലയാണ് നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്?’

ധനികന് ആകാംക്ഷയായി.

‘ആയിരത്തിയത്തുറു രൂബിൾ, പ്രഭോ,’ നാടോടി പറഞ്ഞു.

‘അയ്യോ, അതിത്തിരി കൂടുതലല്ലേ?’

ധനികൻ നീരസത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘ഒരിക്കലുമല്ല. ഇത് തനിത്തങ്കമാണ്. ഇതിലും കൂടിയ വില തരാൻ മറ്റു പ്രഭുക്കന്മാർ തയ്യാറാവും.’

വില പേശാനുള്ള ധനികന്റെ ശ്രമത്തിന് അയാൾ വിലങ്ങുതടിയിട്ടു.

‘ശരി,’ ധനികൻ കുപ്പായക്കീഴയിൽ കൈയിട്ട് പണസഞ്ചിയെടുത്ത് എണ്ണിനോക്കിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘എന്റെ കൈയിൽ ആകെ ആയിരം രൂബിളേ ഉള്ളല്ലോ. തത്കാലം ഇതു വാങ്ങി ആ സ്വർണക്കടിഞ്ഞാൺ ഇങ്ങു തന്നേക്കു. ബാക്കി അത്തുറു രൂബിൾ ഞാൻ വീട്ടിലെത്തിയാലുടൻ പരിചാരകൻവശം കൊടുത്തയയ്ക്കാം.’

ധനികൻ പണസഞ്ചി അയാൾക്കു നീട്ടി. അതു വാങ്ങി കീഴയിലിട്ട്

നാടോടി പറഞ്ഞു:

‘അതു പറ്റില്ല. മുഴുവൻ പണവും കിട്ടിയാലേ ഞാനീ കടിഞ്ഞാൺ അങ്ങേക്ക് തരു. ബാക്കി പണം കൊണ്ടുവരുന്ന പരിചാരകന്റെ കൈയിൽ ഞാനിത് കൊടുത്തയയ്ക്കാം.’

പാതിമനസ്സോടെ ധനികൻ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി അവിടം വിട്ടുപോയി. നാടോടി പരിചാരകന്റെ വരവും കാത്ത് അവിടെ നിലയുറപ്പിച്ചു. ഏതാനും മണിക്കൂറിനകം പരിചാരകൻ അയാളെ തേടിയെത്തി. അത്തുറു രൂബിളടങ്ങിയ പണക്കിഴി നീട്ടി പരിചാരകൻ പറഞ്ഞു:

‘ഇതാ, യജമാനൻ തന്നയച്ച ബാക്കി പണം.’

‘വളരെ സന്തോഷം. നിങ്ങളുടെ യജമാനൻ ആളൊരു മഹാൻ തന്നെ!’

നാടോടി ആ പണക്കിഴിയും വാങ്ങി പോകാനൊരുങ്ങി.

‘അങ്ങനെ പണവുമായി പോയാലെങ്ങനെയാണ്? യജമാനനുള്ള ആ സ്വർണക്കടിഞ്ഞാൺ തന്നിട്ടു പോകൂ.’

പരിചാരകൻ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

‘ഏതു കടിഞ്ഞാൺ? നിങ്ങളുടെ യജമാനന്റെ കടിഞ്ഞാണൊന്നും എന്റെ കൈയിലില്ല. അഥവാ, എന്റെ കൈയിൽ കടിഞ്ഞാൺ ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ നിങ്ങൾക്കെന്തിനു തരണം?’

നാടോടി ക്രുദ്ധനായി.

‘അതു ശരി. കടിഞ്ഞാണിന്റെ ബാക്കി വിലയല്ലേ ഞാനിപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു തന്നത്? ആയിരം രൂബിൾ നേരത്തേ യജമാനൻ തന്നു. ബാക്കി അത്തുറു രൂബിൾ ഇപ്പോൾ ഞാനും. എന്നിട്ടെന്താണ് നിങ്ങൾ വാക്കു മാറ്റുന്നത്?’

പരിചാരകനും വിട്ടില്ല.

‘നിങ്ങൾക്കെന്താ സമനില തെറ്റിയോ? ഏതു യജമാനൻ? ഏതു പരിചാരകൻ? ഏതു കടിഞ്ഞാൺ? കാൽക്കാശിനു വകയില്ലാത്ത എനിക്കെ വിടുന്നാണ് സ്വർണക്കടിഞ്ഞാൺ കിട്ടുക? ഞാൻ നിങ്ങളിൽനിന്നോ യജമാനനിൽനിന്നോ ചില്ലിക്കാശ് വാങ്ങിയിട്ടില്ല.’

അയാൾ യാതൊരു മടിയുംകൂടാതെ കല്ലുവെച്ചു നുണ പറഞ്ഞു.

‘പെരുംനുണയൻ! ഞാനിപ്പോഴല്ലേ നിങ്ങൾക്കു പണം തന്നത്? കടിഞ്ഞാണില്ലെങ്കിൽ അതിങ്ങ് തിരിച്ചുതരണം.’

പരിചാരകൻ അയാൾക്കു നേരെ വിരൽ ചൂണ്ടി.

‘എന്റെ കൈയിലൊന്നും ഒരു പണവുമില്ല. വെറുതെ ശ്രാന്തു പറയാതെ വേഗം സ്ഥലം വിട്ടോ!’

അയാൾ കുപ്പായക്കീഴ് കൂടത്തുകാണിച്ചു. മുഴുവൻ പണവും അയാൾ എവിടെയോ സമർഥമായി ഒളിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

പരിചാരകൻ ഗത്യന്തരമില്ലാതെ മടങ്ങിയെത്തി ധനികനെ വിവരം ധരിപ്പിച്ചു. തന്നെ സമർഥമായി കബളിപ്പിച്ച നാടോടിയോട് അയാൾക്ക് കടുത്ത കോപം തോന്നി. കുമ്പുലിയായ നാടോടിയെ ഒരു പാറം പഠിപ്പിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അയാൾ വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങി, പഴയ സ്ഥലത്തെത്തി. നാടോടിയെ കണ്ടയുടൻ ധനികൻ പറഞ്ഞു:

‘ഹേ നുണയാ, മര്യാദയ്ക്ക് എന്റെ പണമോ സ്വർണക്കുടിഞ്ഞാണോ തിരിച്ചുതരണം.’

‘അങ്ങനതാണ് ഈ പറയുന്നത്? ഞാൻ അങ്ങയുടെ കൈയിൽനിന്ന് പണം വാങ്ങിയിട്ടില്ല. ഞാനിപ്പോഴാണ് അങ്ങയെ കാണുന്നതുതന്നെ. എന്റെ കൈവശം സ്വർണക്കുടിഞ്ഞാണു പോയിട്ട് സാധാരണ കടിഞ്ഞാണുപോലുമില്ല.’ നാടോടി കുമ്പുലിപ്പൊതു പറഞ്ഞു.

‘നിന്നെ ഞാൻ വെറുതേ വിടില്ല. നമുക്കിപ്പോൾത്തന്നെ കൊട്ടാരം ന്യായാധിപന്റെ അടുത്തേക്കു പോകാം. ആരാണ് നുണയനെന്നു അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തിക്കൊള്ളും.’

ധനികൻ അയാളെ പിടികൂടി.

‘ഞാൻ വരാം. പക്ഷേ, ഈ മുഷിഞ്ഞ കുപ്പായം ധരിച്ച് ന്യായാധിപന്റെ മുന്നിൽ വരാനാവില്ല. അങ്ങനെയൊരു ജോഡി പട്ടുവസ്ത്രങ്ങൾ തരാമെങ്കിൽ ഞാൻ വരാം,’ നാടോടി പറഞ്ഞു.

ധനികൻ തന്റെ മുന്തിയ വസ്ത്രങ്ങൾ അയാൾക്കു ധരിക്കാനായി നൽകി. അതു ധരിച്ചതും നാടോടിക്ക് ഒരു രാജകുമാരന്റെ രൂപഭാവങ്ങൾ കൈവന്നു.

‘എന്നാൽ നമുക്കു പോകാം.’

നാടോടി സമ്മതം മൂളി.

നാടോടിയും ധനികനും കുതിരപ്പുറത്തു കയറി കൊട്ടാരംന്യായാധിപന്റെ അടുത്തെത്തി. ഇരുവരെയും സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയശേഷം ന്യായാധിപൻ ധനികനോട് ചോദിച്ചു:

‘നിങ്ങൾക്കെന്താണ് ബോധിപ്പിക്കാനുള്ളത്?’

‘പ്രഭോ, നാട്ടിൽ നല്ല നിലയും വിലയുമുള്ള ഒരു പണക്കാരനാണ് ഞാൻ. ഇയാളുടെ കൈവശം ഒരു സ്വർണക്കുടിഞ്ഞാണു കണ്ട് ഞാനതു വാങ്ങാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ആയിരത്തിയത്തുറു രൂബിളാണ് ഇയാളതിനു വില പറഞ്ഞത്. രണ്ടു തവണയായി ഞാനാ തുക കൊടുത്തെങ്കിലും സ്വർണക്കുടിഞ്ഞാണു തന്നില്ല. കടിഞ്ഞാണില്ലെങ്കിൽ പണമെങ്കിലും

തിരിച്ചുതരാൻ ഞാനാവശ്യപ്പെട്ടു. അതിനും ഇയാൾ വഴങ്ങിയില്ല. ഞാൻ പണം നൽകിയിട്ടില്ലെന്ന് പെരുംനൂണ പറയുകയാണ് ഇയാളിപ്പോൾ. അങ്ങിതിൽ ഇടപെട്ട് ഒരു പരിഹാരം കാണണം,’ ധനികൻ അഭ്യർഥിച്ചു.

‘ഇനി നിങ്ങൾക്കു പറയാനുള്ളത് കേൾക്കട്ടെ.’

ന്യായാധിപൻ നാടോടിക്ക് നേരെ തിരിഞ്ഞു. ന്യായാധിപനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് അയാൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:

‘പ്രഭോ, അങ്ങേയ്ക്ക് വന്ദനം! ദിവ്യാസ്വപ്നം കാണുന്ന ആളാണ് ഈ ധനികൻ എന്നെനിക്കു തോന്നുന്നു. വല്ലപ്പോഴും യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ ഉപയോഗിക്കാനുള്ള ഈ വസ്ത്രമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും എന്റെ കൈവശമില്ല. കഠിനമായി ജോലി ചെയ്ത് കുടുംബം പോറ്റുന്ന ഒരു സാധു കർഷകനാണ് ഞാൻ. എന്റെ കൈവശം എങ്ങനെ വിലയേറിയ സ്വർണക്കുടിഞ്ഞാണു ഉണ്ടാവും? ഇല്ലാത്ത സാധനത്തിന് ധനികൻ എനിക്കെങ്ങനെ പണം തരും? ഇദ്ദേഹം പറയുന്നത് പെരുംനൂണയാണ്. ഇങ്ങനെ പോയാൽ ഞാൻ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ പട്ടുവസ്ത്രംപോലും ഇദ്ദേഹത്തിന്റേതാണെന്നു പറയുമല്ലോ!’

ന്യായാധിപൻ ധനികനെ ഒളികണ്ഠിട്ടു നോക്കി. അപ്പോൾ ധനികൻ ഇടയ്ക്ക് കയറിപ്പറഞ്ഞു:

‘അതെ പ്രഭോ, ഇയാളിട്ടിരിക്കുന്ന കുപ്പായവും എന്റേതുതന്നെ!’

അതോടെ ന്യായാധിപനു കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമായി. സമനില തെറ്റിയ ധനികൻ നാടോടിക്കെതിരേ കള്ളക്കഥ ചമച്ചതാണെന്നു ധരിച്ച ന്യായാധിപൻ നാടോടിയെ വെറുതേ വിട്ടു. നിരാശനായ ധനികൻ വെറുംകൈയോടെ മടങ്ങി.

പലരെയും പറ്റിച്ച് നാടോടി ശിഷ്ടകാലം സുഖമായി ജീവിച്ചു.

(ഈ കഥയ്ക്ക് പാഠഭേദമുണ്ട്. അതിൽ ഒന്നിൽ ക്രിസ്തുദേവൻ എന്നതിനുപകരം ദൈവം എന്ന് സാമാന്യമായി പറയുന്നതേയുള്ളൂ. അതുപോലെ എഗോറി നാടോടിയെ സൂക്ഷിക്കാനേല്പിക്കുന്നത് കുതിരസവാരിക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്ന സ്വർണപാദുകമാണ്. കഥാഗതി ഏറക്കൂറെ ഒരുപോലെതന്നെ.)

തുവെള്ളത്താറാവ്

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു രാജാവിന് ഒരേയൊരു മകനേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. സുന്ദരനും സാഹസികനുമായ ആ രാജകുമാരൻ വളർന്ന് വിവാഹപ്രായമെത്തിയപ്പോൾ യോജിച്ച വധുവിനെ തേടി രാജാവ് യാത്രയായി. അദ്ദേഹം പല രാജകുമാരിമാരെയും ധനികപുത്രികളെയും കണ്ടെങ്കിലും ആരിലും തൃപ്തി തോന്നിയില്ല. അദ്ദേഹം നിരാശനായി കൊട്ടാരത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തി.

അതിനിടെ, രാജകുമാരൻ തന്റെ ചെമ്പൻ കുതിരപ്പുറത്ത് യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതിയെ കണ്ടെത്തി. അവളുടെ അഭൗമസൗന്ദര്യം അദ്ദേഹത്തെ ഹരംകൊള്ളിച്ചു. അവൾക്കും ആദ്യ കാഴ്ചയിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തോട് അനുരാഗം തോന്നി. അവരുടെ മിഴികൾ തമ്മിലിടഞ്ഞു.

‘ഹേ, കുമാരി, എന്റെ മനസ്സ് നിന്നിൽ ആസക്തമായിക്കഴിഞ്ഞു. നിന്നെ കൂടാതെയുള്ള ഒരു ജീവിതം എനിക്ക് ഓർക്കാന് വയ്യ. നിനക്ക് വിരോധമില്ലെങ്കിൽ എന്റെ ഭാര്യയാവണം,’ രാജകുമാരൻ കാര്യം തുറന്നുപറഞ്ഞു.

‘കുമാരാ, അങ്ങയുടെ അതേ മാനസികാവസ്ഥയിലാണ് ഇപ്പോൾ ഞാനും. എനിக்கும் അങ്ങയെ പിരിഞ്ഞിരിക്കാനാവില്ല. കുറച്ചുകലയുള്ള ഒരു രാജാവിന്റെ മകളാണ് ഞാൻ. അങ്ങയുടെ മാതാപിതാക്കൾ അദ്ദേഹത്തെക്കണ്ട് വിവാഹക്കാര്യം അറിയിക്കണം. എനിക്ക് വേണ്ടി വരനെ കണ്ടെത്താനുള്ള ശ്രമം പിതാവ് വളരെക്കാലമായി തുടങ്ങിയിട്ട്. അതുകൊണ്ട് ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒട്ടും അമാന്തമരുത്,’ രാജകുമാരി ലജ്ജയോടെ പറഞ്ഞു.

രാജകുമാരൻ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി, പിതാവിനോട് കാര്യങ്ങൾ തുറന്നുപറഞ്ഞു. അത് അദ്ദേഹത്തെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. രാജാവ് അപ്പോൾത്തന്നെ തേരിലേറി യാത്ര പുറപ്പെട്ടു. പല ദിവസങ്ങൾ നീണ്ട യാത്രയ്ക്കു ശേഷം അദ്ദേഹം അവളുടെ പിതാവിനെക്കണ്ട് വിവാഹാലോചന മുന്നോട്ടുവെച്ചു. ധനികനും സാഹസികനും സുന്ദരനുമായ രാജകുമാരനെ മരുമകനായി കിട്ടുന്നതിൽ രാജകുമാരിയുടെ മാതാപിതാക്കൾക്ക് സന്തോഷമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

അധികം വൈകാതെത്തന്നെ രാജകുമാരന്റെയും രാജകുമാരിയുടെയും വിവാഹം ആർഭാടമായി നടന്നു. തങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചതിൽ ഇരുവരും ദൈവത്തിന് നന്ദി പറഞ്ഞു.

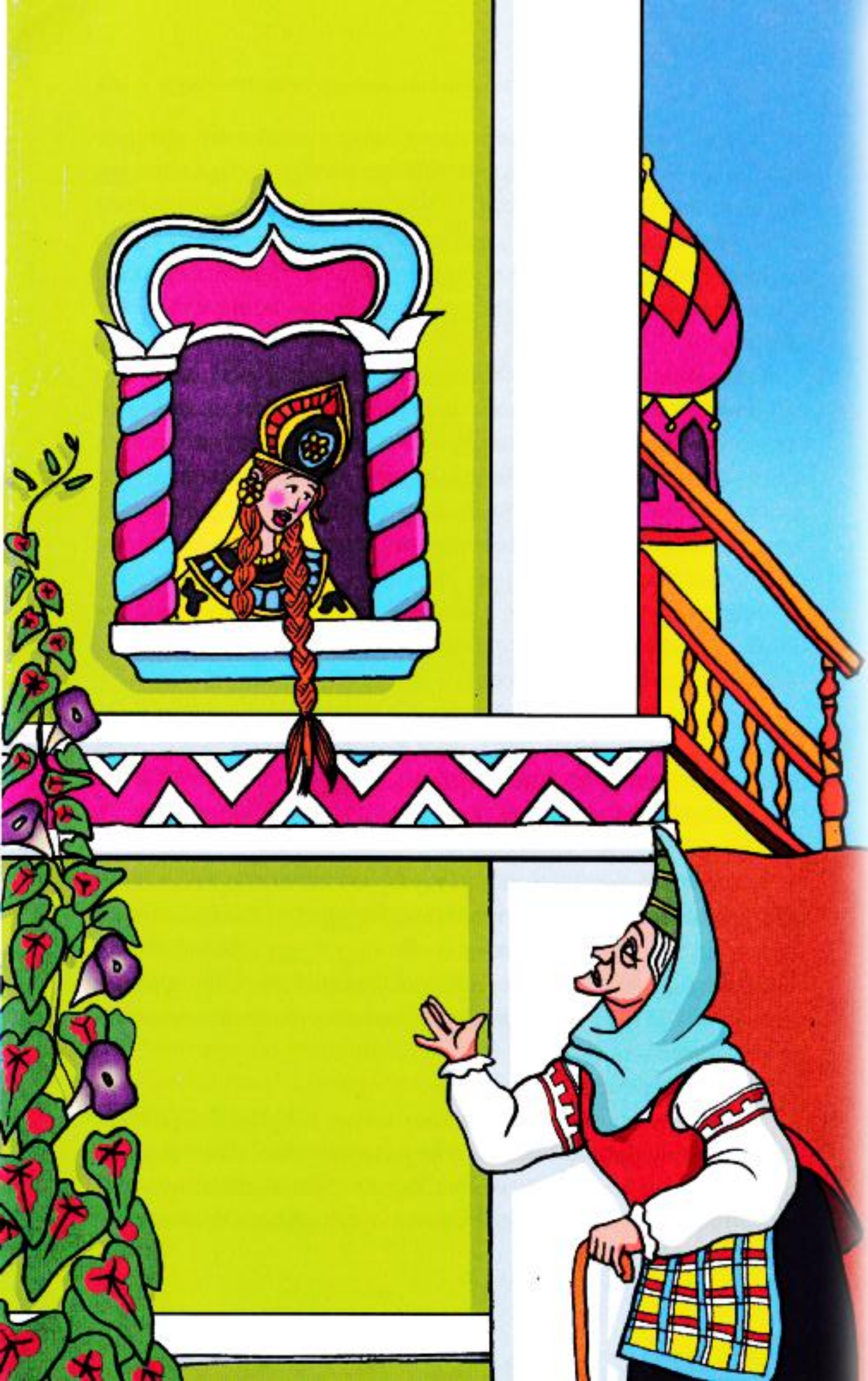
ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതും രാജകുമാരനെ തേടി ചക്രവർത്തിയുടെ സന്ദേശമെത്തി. അദ്ദേഹമത് തുറന്നു വായിച്ചു. പെട്ടെന്ന് ആ മുഖം മങ്ങി. അത് ശ്രദ്ധിച്ച് രാജകുമാരി ചോദിച്ചു:

‘ഒും, എന്തുപറ്റി?’

‘ചക്രവർത്തിയുടെ കല്പനയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൊട്ടാരത്തിന് ശത്രുക്കളുടെ ഭീഷണിയുണ്ടായിരിക്കുന്നു. ഞാൻ നേരിട്ടുചെന്ന് ശത്രുക്കളെ തുരത്തണമെന്നാണ് സന്ദേശത്തിലുള്ളത്. ചക്രവർത്തിയുടെ ഏതാജ്ഞയും സന്തോഷത്തോടെ നിറവേറ്റാറുള്ള എനിക്ക് നിന്നെ പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിലുള്ള സങ്കടംമൂലം അതിനാവുന്നില്ല. ചക്രവർത്തിയെ ധിക്കരിക്കാനും നിന്നെ വിട്ടുപോകാനുമാവാത്ത അവസ്ഥ ഞാനെന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്?’

രാജകുമാരന് വാക്കിടറി.

‘കുമാരാ അങ്ങ് വിഷമിക്കാതിരിക്കൂ. ഒരു രാജകുമാരന് വ്യക്തിപരമായ കാര്യങ്ങളെക്കാൾ പ്രധാനം രാജകാര്യങ്ങളാണ്. അങ്ങ് കൂടെയില്ലാത്ത ജീവിതം എനിக்கும் വിരസമാണെന്നതിൽ സംശയമില്ല. അത് ഞാൻ സഹിച്ചുകൊള്ളാം. അങ്ങ് വേഗം പോയി ജോലി തീർത്ത് തിരിച്ചുവന്നാൽ മതി.’

രാജകുമാരിയെരും പകർന്നു.

‘നീ പറഞ്ഞതുതന്നെയാണ് ശരി. ഞാനിപ്പോൾത്തന്നെ പുറപ്പെടാം. ഞാൻ തിരിച്ചെത്തുംവരെ നീ അന്തഃപുരത്തിൽ ഇരുന്നാൽ മതി. ചതിയന്മാർ പല വേഷത്തിൽ വരാനിടയുണ്ട്. അവരുടെ ചതിയിലൊന്നും നീ പെടരുത്. ഒരു കാരണവശാലും ഒറ്റയ്ക്ക് പുറത്തു പോവുകയുമരുത്.’

രാജകുമാരൻ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ അക്ഷരം പ്രതി അനുസരിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന് അവൾ വാക്കു നൽകി. മനസ്സിലാമനസ്സോടെയാണെങ്കിലും അദ്ദേഹം കുതിരപ്പുറത്തു കയറി യാത്ര തുടങ്ങി. രാജകുമാരൻ കാഴ്ചയിൽനിന്ന് മറയുംവരെ അവൾ കണ്ണിമയ്ക്കാതെ നോക്കിനിന്നു.

രാജകുമാരനില്ലാത്ത ജീവിതം അവൾക്ക് വല്ലാതെ വിരസമായിത്തോന്നി. രാപകൽ അവൾ അന്തഃപുരത്തിൽത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. സദാ കുമാരനെത്തന്നെ ഓർത്തിരുന്നു.

‘മോളേ, മോളേ...’

ഒരുനാൾ ക്ഷീണിച്ച സ്വരത്തിലുള്ള ഒരു വിളി കേട്ട് രാജകുമാരി ജനാലയിലൂടെ നോക്കി. താഴെ ഒരു വൃദ്ധ നില്ക്കുന്നു. അവരാണ് തന്നെ വിളിച്ചതെന്ന് അവൾക്കു മനസ്സിലായി. അവൾക്ക് അവരോടെന്തോ സഹതാപം തോന്നി. കുമാരി തന്റെ പരിചാരികയെ വിട്ട് വൃദ്ധയെ വിളിപ്പിച്ചു. വൃദ്ധ കൊട്ടാരത്തിന്റെ പടികൾ കയറി അവിടെ എത്തി. അവർ വല്ലാതെ കിതയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. രാജകുമാരി അവർക്ക് ഭക്ഷണവും പഴച്ചാറും കൊടുത്തു. അതു കഴിച്ചപ്പോൾ അവരുടെ ക്ഷീണം തെല്ലു കുറഞ്ഞു.

‘അമ്മുമ്മേ, നിങ്ങളാരാണ്? എന്നെ കാണാൻ വന്നതെന്തിനാണ്?’

രാജകുമാരി വൃദ്ധയോട് ചോദിച്ചു.

‘മോളേ, ഞാൻ കുറച്ചു ദൂരെനിന്നാണ് വരുന്നത്. മോളിവിടെ അന്തഃപുരത്തിൽ തനിച്ചു കഴിയുകയാണെന്നറിഞ്ഞ് വന്നതാണ്. ഞാൻ നിന്നെയും കൂട്ടി പുറത്തൊന്നു പോയിവരാമെന്നാണ് കരുതുന്നത്,’ വൃദ്ധ പറഞ്ഞു.

‘അമ്മുമ്മേ, എന്റെ ഭർത്താവ് ചക്രവർത്തിയുടെ കൊട്ടാരത്തിൽ പോയിരിക്കുകയാണ്. അദ്ദേഹം തിരിച്ചെത്തുംവരെ ഈ അന്തഃപുരത്തിൽ നിന്ന് പുറത്തിറങ്ങില്ലെന്ന് ഞാൻ തീരുമാനിച്ചതാണ്. അതുകൊണ്ട് അമ്മുമ്മയോടൊപ്പം പുറത്തേക്ക് വരാനാവില്ല, ക്ഷമിക്കണം,’ രാജകുമാരി പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ നിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ. കൊട്ടാരത്തിനു പുറത്തേക്ക് പോകില്ലെന്ന നിന്റെ തീരുമാനം മാറ്റണ്ട്. കൊട്ടാരത്തിനുള്ളിൽത്തന്നെ മനോഹരമായ ഉദ്യാനവും തെളിനീരു നിറഞ്ഞ തടാകവുമുണ്ടല്ലോ. നമുക്ക്

അതൊക്കെ ചുറ്റിനടന്ന് കണ്ടിട്ടു വരാം.'

വൃദ്ധ അവളെ പ്രലോഭിപ്പിച്ചു. ആദ്യമൊക്കെ ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും ഒടുവിൽ അവൾക്ക് വൃദ്ധയുടെ നിർബന്ധത്തിനു വഴങ്ങേണ്ടിവന്നു.

വൃദ്ധയും രാജകുമാരിയും ഉദ്യാനത്തിലെ കാഴ്ചകൾ നടന്നുകണ്ടു. പലതരത്തിലുള്ള പൂക്കളും പഴങ്ങളും കണ്ടും പഠിച്ചും അവർ നടന്നു നീങ്ങി. വൃദ്ധയുടെ സ്നേഹപൂർണ്ണമായ പെരുമാറ്റം അവളെ ആകർഷിച്ചു. അവൾ അവരെ അന്ധമായി വിശ്വസിച്ചു.

അവർ നടന്നുനടന്ന് തടാകക്കരയിലെത്തി. പുറത്ത് നല്ല ചുടുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവർ അല്പം വിയർത്തിരുന്നു. തടാകത്തിലെ തെളിഞ്ഞ വെള്ളത്തിന് നല്ല തണുപ്പുണ്ടെന്ന് അവർക്കു തോന്നി. തടാകത്തിലേക്കു ചുണ്ടി വൃദ്ധ പറഞ്ഞു:

'മോളേ, നിനക്കു വേണമെങ്കിൽ ഈ തടാകത്തിലൊന്നു കുളിച്ചോളൂ. ക്ഷീണമെല്ലാം മാറും. നിനക്ക് കാവലായി ഞാനിവിടെത്തന്നെയുണ്ടാവും. ഒന്നുകൊണ്ടും ഭയപ്പെടേണ്ട.'

വൃദ്ധയുടെ നിർബന്ധംമൂലം തടാകത്തിലൊന്നു കുളിച്ചുകളയാം എന്നു കരുതി കുമാരി വെള്ളത്തിലിറങ്ങി. കാലിലെ തണുപ്പ് മുടിവരെ വ്യാപിച്ചു. അവൾ സന്തോഷത്തോടെ മേൽവസ്ത്രങ്ങൾ അഴിച്ചുവെച്ച് വെള്ളത്തിൽ നീന്താൻ തുടങ്ങി.

പെട്ടെന്ന് വൃദ്ധയുടെ ഭാവം മാറി. അവരുടെ മുഖം വക്രിച്ചു. ദേഹമാസകലം മാറ്റങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഐശ്വര്യവതിയായ വൃദ്ധ നിമിഷങ്ങൾകൊണ്ട് വിരുപയായ ഒരു ദുർമന്ത്രവാദിനിയായി മാറി! രാജകുമാരി ഇതു കണ്ട് ഭയപ്പെട്ട് കരയ്ക്കു കയറാൻ ഭാവിച്ചു. എന്നാൽ, അതിനു മുൻപേ ദുർമന്ത്രവാദിനി ഒരു വടിയുമെടുത്ത് തടാകത്തിലെ വെള്ളത്തിൽ മൂന്നു തവണ അടിച്ചു പറഞ്ഞു:

'രാജകുമാരി ഇനി തുവെള്ളത്താറാവകളെ!'

അത് ഫലിച്ചു. രാജകുമാരി വെള്ളത്താറാവായി മാറി, ചിറകിട്ടിക്കാൻ തുടങ്ങി. അതു കണ്ട് അലറിച്ചിരിച്ചു, ദുർമന്ത്രവാദിനി. അവൾ നേരം കളയാതെ തന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ അഴിച്ചുമാറ്റി, പകരം രാജകുമാരിയുടെ പട്ടുവസ്ത്രങ്ങൾ എടുത്തിട്ടു. ആ നിമിഷം അവൾ രാജകുമാരിയുടെ രൂപം സ്വീകരിച്ച് കൊട്ടാരത്തിലേക്കു മടങ്ങി. ഈ ആൾമാറാട്ടം മറ്റാരുമറിഞ്ഞില്ല.

ചക്രവർത്തിയുടെ ശത്രുക്കളെയെല്ലാം തുരത്തിയശേഷം രാജകുമാരൻ മടങ്ങിയെത്തി. വളരെ നാളായി കാണാതിരുന്ന രാജകുമാരിയെ

അദ്ദേഹം സ്നേഹപൂർവ്വം കെട്ടിപ്പുണർന്നു. രാജകുമാരിയുടെ വേഷത്തിൽ നിന്ന ദുർമന്ത്രവാദിനിയും അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹം നടിച്ചു സ്വീകരിച്ചു.

'ഹോ, നീയില്ലാത്ത നാളുകൾ എനിക്ക് എത്രമേൽ അസഹ്യമായിരുന്നെന്നോ? ഓരോ ദിവസവും ഓരോ യുഗംപോലെയാണ് ഞാൻ തള്ളിനീക്കിയത്,' രാജകുമാരൻ പറഞ്ഞു.

'എന്റെ അവസ്ഥയും അതുതന്നെയായിരുന്നു രാജകുമാരാ.'

ദുർമന്ത്രവാദിനി അദ്ദേഹത്തെ ഗാഢമായി ആലിംഗനം ചെയ്തു. താനൊരു കൊടിയ വിപത്തിലാണ് എത്തിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്ന് രാജകുമാരനു മനസ്സിലായില്ല.

അതിനിടെ തടാകത്തിലും ചില സംഭവവികാസങ്ങളുണ്ടായി. ദുർമന്ത്രവാദിനിയുടെ ശാപംമൂലം തുവെള്ളത്താറാവായിത്തീർന്ന രാജകുമാരി നേരത്തേതന്നെ ഗർഭിണിയായിരുന്നു. താറാവായിട്ടും അവളുടെ വയറ്റിൽ ഗർഭം വളർന്നു. യഥാകാലം അവളുടെ പ്രസവവും നടന്നു. ഓമനത്തം നിറഞ്ഞ മൂന്നു മനുഷ്യശിശുക്കളെയാണ് അവൾ പ്രസവിച്ചത്. മൂന്ന് പൊന്നോമനക്കുട്ടന്മാർ! മന്ത്രവാദിനിയുടെ ശാപം അവളുടെ ഗർഭസ്ഥശിശുക്കൾക്ക് ഏറ്റിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് അവൾ പ്രസവിച്ചത് മനുഷ്യശിശുക്കളെത്തന്നെയായത്. അവൾ മക്കളെ ലാളിച്ചുവളർത്തി. കരയിൽ ജീവിക്കാനും വെള്ളത്തിൽ നീന്താനും മനുഷ്യരെപ്പോലെ സംസാരിക്കാനും താറാവുകളെപ്പോലെ കരയാനുമൊക്കെ അവൾ അവരെ പഠിപ്പിച്ചു.

ആ കുട്ടികൾ അല്പംകൂടി വളർന്നതും കൊട്ടാരത്തിനു ചുറ്റുമുള്ള കാഴ്ചകൾ കണ്ടുനടക്കാൻ തുടങ്ങി. തുവെള്ളത്താറാവ് അതിനു പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. അവർ എങ്ങനെയെങ്കിലും രാജകുമാരന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടണമെന്നതായിരുന്നു താറാവിന്റെ ആഗ്രഹം. ദൗർഭാഗ്യവശാൽ അവർ രാജകുമാരനെ കണ്ടതേയില്ല.

എന്നാൽ, മൂന്നു കുട്ടികൾ ഉദ്യാനത്തിൽ ചുറ്റിത്തിരിയുന്നത് രാജകുമാരിയായി വേഷം മാറിയ ദുർമന്ത്രവാദിനി കണ്ടു. ആ കുട്ടികൾക്ക് രാജകുമാരന്റെ മുഖപ്പായയുണ്ടായിരുന്നതും അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. അവൾക്ക് കാര്യമെല്ലാം മനസ്സിലായി. കുട്ടികൾ രാജകുമാരന്റെ മുന്നിൽച്ചെന്നുപെട്ടാൽ കാര്യങ്ങളെല്ലാം പുറത്താകുമെന്നും പിന്നെ തനിക്ക് കൊട്ടാരത്തിൽ സ്ഥാനമുണ്ടാകില്ലെന്നും അവൾ ഭയന്നു. രാജകുമാരൻ അറിയും മുൻപേ കുട്ടികളെ ഇല്ലാതാക്കാനുള്ള വഴികൾ അവൾ ആലോചിച്ചു.

‘മക്കളേ, ഇങ്ങനെ ഓടിനടന്ന് നിങ്ങൾക്ക് കാലു വേദനിക്കില്ലേ? നിങ്ങൾ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു വരു. ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് മധുരപലഹാരങ്ങളും പഴച്ചാറുകളും തരാം. നല്ല പട്ടുമെത്തയിൽ കിടത്തിയുറക്കാം!’

അവൾ പുറത്തിറങ്ങി കുട്ടികളെ അടുത്തുവിളിച്ച് സ്നേഹത്തോടെ പറഞ്ഞു. പലഹാരങ്ങളും പഴച്ചാറും കിട്ടുമെന്നു കേട്ടപ്പോൾ അവരുടെ വായിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞു. കൂടുതലൊന്നും ചിന്തിക്കാതെ മൂന്നാളും ദുർമന്ത്രവാദിനിയുടെ പുറകേ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു കയറി.

ദുർമന്ത്രവാദിനി അവരെ അടുക്കളയിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. വയറു നിറയെ പലഹാരങ്ങളും പഴച്ചാറുകളും കൊടുത്തു. അവരത് ആർത്തിയോടെ കഴിച്ചു. മൂന്നു പേരുടെയും വയറു നിറഞ്ഞപ്പോൾ അവളവരെ അന്തഃപുരത്തിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി.

‘മക്കളേ, ഇനി നിങ്ങൾ ഈ പട്ടുമെത്തയിൽ കിടന്ന് ഇത്തിരി വിശ്രമിച്ചോളൂ.’

നല്ല പതുപതുത്ത മെത്തയും പൂക്കളുള്ള വിരിയുമൊക്കെ കണ്ടപ്പോൾ കുട്ടികൾക്കു സന്തോഷം തോന്നി. അവർ അതിൽ കയറിക്കിടന്നു. രണ്ടു കുട്ടികൾ കിടന്നപാടേ കുർക്കം വലിച്ചുറങ്ങാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ, ഒരു കുട്ടിക്കുമാത്രം ഉറക്കം വന്നില്ല. അവൻ തിരിഞ്ഞുംമറിഞ്ഞും കിടന്നു. എന്തോ അപകടം പിണയാൻ പോകുന്നു എന്ന തോന്നൽ അവനുണ്ടായിരുന്നു.

കുട്ടികൾ നല്ല ഉറക്കത്തിലാവുമ്പോൾ അവരെ വകവരുത്താനായിരുന്നു ദുർമന്ത്രവാദിനിയുടെ പദ്ധതി. അവരുടെ കുർക്കംവലി കേട്ടതും അവൾ കഠാരയുമായി മുറിയിലെത്തി.

‘മക്കളേ, നിങ്ങൾ മൂന്നു പേരും ഉറങ്ങിയോ?’

അവൾ വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല. എനിക്കുറക്കം വരുന്നില്ല. ഉറങ്ങിയാൽ ഞങ്ങളെ ആരോ കൊന്നുകളയുമെന്നാണ് എന്റെ ഭയം.’

ഒരു കുട്ടി മാത്രം പറഞ്ഞു.

ദുർമന്ത്രവാദിനി നിരാശയോടെ തിരിച്ചുപോയി. കുറെ നേരം കഴിഞ്ഞ് അവൾ തിരിച്ചുവന്ന് ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു. അപ്പോഴും ഒരു കുട്ടി ഉറങ്ങിയിരുന്നില്ല. ഇത് പലകുറി ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടു. എത്ര നേരം കഴിഞ്ഞിട്ടും ആ കുട്ടി ഉറങ്ങാതിരിക്കുന്നതുകണ്ട് ദുർമന്ത്രവാദിനിക്ക് ക്ഷമകെട്ടു. അവൾക്ക് ദേഷ്യം സഹിക്കാനായില്ല. അവൾ കുട്ടികളെ ശപിച്ചു:

‘ങ്ഹും, നിങ്ങളിനി ഒരിക്കലും ഉണരാതാവട്ടെ!’

ദുർമന്ത്രവാദിനിയുടെ ശാപം ഫലിച്ചു. ആ നിമിഷംതന്നെ മൂന്നു കുട്ടികളും ഗാഢനിദ്രയിലായി!

രാത്രിയായിട്ടും മക്കളെ കാണാതെ വന്നപ്പോൾ തുവെള്ളത്താറാവ് ആകെ പരിഭ്രമിച്ചു. അവരെ ദുർമന്ത്രവാദിനി ഇല്ലാതാക്കിയോ എന്ന ഭയമായിരുന്നു താറാവിന്. അവൾ നടന്ന് കൊട്ടാരത്തിനകത്തു കയറി. പലയിടത്തും തിരഞ്ഞ് ഒടുവിൽ അന്തഃപുരത്തിലുമെത്തി. അവിടെ പട്ടുമെത്തയിൽ കിടന്നുറങ്ങുന്ന മക്കളെ കണ്ടപ്പോഴാണ് അവൾക്ക് ആശ്വാസമായത്. അവൾ അവരുടെ അടുത്തുചെന്ന് വിളിച്ചു:

‘മക്കളേ, പൊന്നുമക്കളേ, വേഗം എഴുന്നേല്ക്ക. നമുക്ക് തടാകത്തിലേക്കു പോകാം.’

അവൾ എത്ര തവണ വിളിച്ചിട്ടും കുട്ടികൾ അനങ്ങിയതുപോലുമില്ല. അവർക്ക് എന്തോ ആപത്ത് പിണഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നവൾക്കു മനസ്സിലായി. ദുർമന്ത്രവാദിനി തന്റെ മക്കളെ കൊന്നുകളഞ്ഞോ എന്നതായിരുന്നു അവളുടെ സംശയം. അവൾ മക്കളെ കൊത്തിവിളിച്ച് വീണ്ടും പറഞ്ഞു:

‘മക്കളേ, ഒന്നെന്നീക്കടാ.’

താറാവിന്റെ ഈ വിലാപം അടുത്ത മുറിയിലിരുന്ന രാജകുമാരൻ കേട്ടു. അദ്ദേഹം അദ്ഭുതത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘കുമാരീ, ആരാണവിടെ കരയുന്നത്?’

‘ഓ, ആരും കരയുന്നില്ല. ഒരുപക്ഷേ, അങ്ങേക്ക് തോന്നിയതാവും,’ ദുർമന്ത്രവാദിനി കളവ് പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ തുവെള്ളത്താറാവ് ചിറകിട്ടിച്ച് അതിലേ വന്നു. രാജകുമാരൻ അവളെ ശ്രദ്ധിച്ചു. അതു കണ്ട് പരിഭ്രമിച്ച ദുർമന്ത്രവാദിനി താറാവിനെ അടിച്ചോടിച്ചു. അതിനിടയിൽ താറാവ് രാജകുമാരൻ കേൾക്കേ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘കുമാരാ, അങ്ങേക്ക് ആപത്ത് പിണയാൻ പോകുന്നു! അങ്ങയുടെ ഭാര്യ ഞാനാണ്. എന്നെ ശപിച്ച് ഈ രൂപത്തിലാക്കിയ ദുർമന്ത്രവാദിനിയാണ് രാജകുമാരി ചമഞ്ഞ് ഇപ്പോൾ അങ്ങയോടൊപ്പം കഴിയുന്നത്. അകത്തെ മുറിയിൽ ബോധംകെട്ടുറങ്ങുന്നത് അങ്ങയുടെ മക്കളും!’

ഇതും പറഞ്ഞ് തുവെള്ളത്താറാവ് ചിറകു വിരിച്ച് പുറത്തേക്കു പാഞ്ഞു. രാജകുമാരൻ അവളെ പിന്തുടർന്ന് ഉദ്യാനത്തിലെത്തി. താനും രാജകുമാരനും മാത്രമേ അവിടെയുള്ളൂ എന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ താറാവ് താഴ്ന്നു പറന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മടിയിൽ വന്നിരുന്നു.

രാജകുമാരൻ താരാവിന്റെ ചിറകുകളിൽ സ്നേഹപൂർവ്വം മൂന്നു തവണ തലോടി. അദ്ഭുതം, താരാവിന്റെ സ്ഥാനത്ത് അതിസുന്ദരിയായ രാജകുമാരി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

‘എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവളേ, എന്തിനായിരുന്നു ഇതൊക്കെ?’

രാജകുമാരന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി.

‘എല്ലാം എന്റെ തലയിലെഴുത്തുതന്നെ. എന്തായാലും നമുക്ക് വീണ്ടും ഒരുമിക്കാനായല്ലോ. ഇനി എത്രയും വേഗം നമ്മുടെ മക്കളെ ദീർഘനിദ്രയിൽനിന്ന് ഉണർത്തണം. പാതി ജീവൻ പോയ അവസ്ഥയിലാണവർ,’ രാജകുമാരി പറഞ്ഞു.

രാജകുമാരൻ ഒരു മന്ത്രം ചൊല്ലി. പെട്ടെന്ന് മാഗ്പെയ് എന്ന അദ്ഭുതപ്പക്ഷി അവരുടെ മുന്നിലെത്തി.

‘കുമാരാ, ഞാനെന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നു പറഞ്ഞാലും!’

മാഗ്പെയ് ചോദിച്ചു. രാജകുമാരൻ അവളുടെ രണ്ടു കാലിലുമായി ഓരോ പാത്രങ്ങൾ കെട്ടിയശേഷം പറഞ്ഞു:

‘വേഗം പോകൂ പ്രിയപ്പെട്ട പക്ഷി, ഏഴു മലകൾക്കപ്പുറത്തുള്ള നാട്ടിൽനിന്ന് ഈ പാത്രങ്ങളിൽ ജീവജലവും സംസാരജലവും നിറച്ച് എത്രയും പെട്ടെന്നുതന്നെ തിരിച്ചെത്തണം.’

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം. മാഗ്പെയ് പറന്നുയർന്നു. നിമിഷങ്ങൾക്കകം അത് ജലവുമായി തിരിച്ചെത്തി. രാജകുമാരൻ അതുമായി അന്തഃപുരത്തിലെത്തി. ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന മക്കളുടെ മുഖത്ത് ആദ്യം ജീവജലവും പിന്നെ സംസാരജലവും തളിച്ചു. അവർ കണ്ണു തുറന്ന് വിളിച്ചു:

‘അച്ഛാ, അമ്മേ, ഞങ്ങളൊരുപാട് നേരം ഉറങ്ങിപ്പോയോ?’

മക്കൾ തങ്ങളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞതെങ്ങനെയെന്നോർത്ത് അവർ അതിശയിച്ചു. പിന്നെ, മക്കളെ വാരിയെടുത്ത് മാരോടു ചേർത്ത് ചുംബിച്ചു. അവരുടെ മുഖത്ത് ചിരിയുടെ പുനിലാവ് പരന്നു.

തന്നോടും കുടുംബത്തോടും ക്രൂരത കാട്ടിയ ദുർമന്ത്രവാദിനിയെ രാജകുമാരൻ കൈയോടെ പിടികൂടി. ആകെ ഭയന്നുപോയ അവൾ രാജകുമാരനോട് മാപ്പിരുന്നു.

‘കുമാരാ, അറിയാതെ ചെയ്ത അപരാധം പൊറുക്കണം. ഇനി ഞാനൊരിക്കലും അങ്ങനെ ഉപദ്രവിക്കില്ല. എന്നെ പോകാനനുവദിക്കണം.’

എന്നാൽ, ദുർമന്ത്രവാദിനിയുടെ വാക്കുകൾ കണ്ണടച്ച് വിശ്വസിക്കാൻ രാജകുമാരൻ തയ്യാറായില്ല. അദ്ദേഹം തന്റെ ദിവ്യശക്തികൊണ്ട്

അവളെ ശപിച്ച് വെള്ളക്കുതിരയാക്കി നാടുകടത്തി വിട്ടു.

അനന്തരം രാജകുമാരനും രാജകുമാരിയും മൂന്ന് മിടുക്കൻ കുട്ടികളും ആ കൊട്ടാരത്തിൽ ദീർഘകാലം സുഖമായി കഴിഞ്ഞു.

(മരിച്ച കഥാപാത്രങ്ങളെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കാൻ ജീവജലവും വധിക്കാൻ മരണജലവും ഉറക്കാൻ മയക്കുജലവും സംസാരിപ്പിക്കാൻ സംസാരജലവും കൊണ്ടുവരുന്നതായി സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ നാടോടിക്കഥകളിൽ പലയിടത്തും പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. അറബിക്കഥകളിലും ലാറ്റിനമേരിക്കൻ കഥകളിലും ഇത്തരം കഥാസന്ദർഭങ്ങൾ കണ്ടെത്താം.)

സഡ്കോയും ജലരാജാവും

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ വളരെക്കാലം മുൻപ് ഒരു ഗായകൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. 'സഡ്കോ' എന്നു പേരായ അയാൾ പരമദരിദ്രനായിരുന്നു. എന്നാൽ ദൈവം അയാൾക്ക് അസാധാരണമായ സ്വരമാധുര്യം അനുഗ്രഹിച്ചു നൽകി. മരപ്പലകയിൽ കമ്പികൾ വലിച്ചുകെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ 'ഗുസ്ലി' എന്ന സംഗീതോപകരണം മിട്ടി അയാൾ സ്വയം മറന്നു പാടുന്നതു കേട്ടാൽ ഏത് അരസികനും ഒരുവേള അതാസ്വദിച്ചു നിന്നു പോകും. സംഗീതംതന്നെയായിരുന്നു സഡ്കോയ്ക്ക് ജീവിതം.

നഗരങ്ങളിലെ ധനികരുടെ വീടുകളിൽ സ്ഥിരം അതിഥിയായി സഡ്കോ എത്തി. വിവാഹമോ മറ്റു മംഗളകർമ്മങ്ങളോ ആയി ബന്ധപ്പെട്ടുള്ള വിരുന്നുകളിൽ സഡ്കോയുടെ ഗാനാലാപനമായിരിക്കും പ്രധാന ആകർഷണം. ആരു ക്ഷണിച്ചാലും അയാൾ പോകാതിരിക്കില്ല. പ്രതിഫലം കണക്കുപറഞ്ഞു വാങ്ങിക്കുകയുമില്ല. ആരെങ്കിലുമൊക്കെ എന്ത് അറിഞ്ഞു കൊടുത്താലും അതു വാങ്ങി മടങ്ങും. പലപ്പോഴും തുച്ഛമായ പ്രതിഫലം മാത്രമാണ് അയാൾക്കു കിട്ടിയത്. അതുകൊണ്ട് മൂണ്ടു മുറുക്കിയുടുത്ത് അയാൾ കഴിഞ്ഞു. തികച്ചും അനാഥനായ അയാൾക്ക്

സ്വന്തമായി ഒരു കിടപ്പാടുംപോലുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എത്തുന്നിടത്തെത്തി, കിട്ടുന്നതു കഴിച്ച് കിടന്നുറങ്ങും. പുലർച്ചെ ഉണർന്ന് പുഴയിൽ കുളിച്ച് തന്റെ ഗുസ്ലിയും മിട്ടി പാട്ടു തുടങ്ങും. ഇതായിരുന്നു പതിവ്.

അങ്ങനെ ഒരുനാൾ, പലയിടത്തും അലഞ്ഞുനടന്ന് സഡ്കോ എത്തിയത് ഇൽമെൻ തടാകത്തിനടുത്താണ്. യാത്രാക്ഷീണംമൂലം അയാൾ തടാകത്തിലെ തണുത്ത വെള്ളംകൊണ്ട് കാലും മുഖവും കഴുകി. അതോടെ ഒരു പുനർജന്മത്തിന്റെ ഉന്മേഷം കിട്ടി, അയാൾക്ക്. തടാകക്കരയിലെ പച്ചപ്പുൽത്തകിടിയിൽ അയാളിരുന്നു. തെളിഞ്ഞ വെള്ളവും പച്ചപ്പും ഇളംകാറ്റുമൊക്കെ ചേർന്നപ്പോൾ അയാളിൽ സംഗീതം നിറഞ്ഞു. അയാൾ തന്റെ സംഗീതോപകരണം കൈയിലെടുത്ത്, അതിൽ വിരലോടിച്ച് മധുരമായി പാടിത്തുടങ്ങി. അയാളുടെ നാവിൽനിന്നല്ല, മനസ്സിന്റെ ആഴത്തിൽനിന്നുതന്നെയായിരുന്നു ആ സംഗീതം പുറത്തുവന്നത്. അതിന്റെ അസാധാരണതംകൊണ്ടാവണം, തടാകത്തിലെ ഓളങ്ങൾ പെട്ടെന്നടങ്ങി. മീനുകൾ വെള്ളത്തിനു മുകളിൽ വന്ന് നിശ്ചലരായി നിന്നു. പച്ചപ്പുരപ്പിലെ ഇളംപുല്ലുകൾപോലും അതു കേൾക്കാതെന്നവണ്ണം നാമ്പുകൾ നീട്ടിനിന്നു!

അല്പം കഴിഞ്ഞതും തടാകം വല്ലാതെ ഇളകിമറിഞ്ഞു. ജലപ്പുരപ്പിന് അതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന ശാന്തത പെട്ടെന്നു നഷ്ടപ്പെട്ടത് സഡ്കോയെ അമ്പരപ്പിച്ചു. പാട്ടു നിർത്തി, അതെന്താണെന്നറിയാൻ അയാൾ എഴുന്നേറ്റു. അപ്പോഴുണ്ട്, തടാകത്തിനടിയിൽനിന്നും സുന്ദരിയായ ഒരു ജലദേവത പൊങ്ങിവരുന്നു! മനുഷ്യസ്ത്രീയുടെ മുഖവും ഉടലുമാണ് അവർക്ക്. അതിനു പുറമേ മനോഹരമായ ചിറകുകളും വാലും!

'പ്രിയപ്പെട്ട സഡ്കോ, ദയവായി പാട്ടു തുടരു. നിങ്ങളുടെ സ്വരമാധുരിയിൽ ലയിച്ച് തടാകത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ. സംഗീതത്തിൽ മുഴുകിയ നിങ്ങളുടെ തപ്തനിശ്വാസങ്ങളാണ് തടാകത്തെ ഇളക്കിമറിച്ചത്. എന്നാൽ, നിങ്ങൾ പെട്ടെന്ന് പാട്ടു നിർത്തിയപ്പോൾ എനിക്കെന്തോ വല്ലാത്ത നഷ്ടബോധം തോന്നി. സാധാരണ ഗതിയിൽ ഞങ്ങൾ മനുഷ്യർക്കു മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാറില്ല. എങ്കിലും ഗന്ധർവസമാനനായ നിങ്ങളെക്കണ്ട് ഇത്തരമൊരു അഭ്യർഥന നടത്തുന്നതിൽ തെറ്റില്ലെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. നിങ്ങൾ പാടിക്കൊണ്ടേയിരിക്കൂ. ഞാനതിൽ സ്വയമലിഞ്ഞ് അനിർവചനീയമായ ആ നിർവൃതി നേടട്ടെ.'

ജലദേവത അഭ്യർഥിച്ചു.

തന്റെ ഗാനത്തെ അമാനുഷർപോലും ആസ്വദിക്കുകയും ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന തിരിച്ചറിവ് സഡ്കോയെ കുറച്ചൊന്നുമല്ല

സന്തോഷിപ്പിച്ചത്. ആ ആഹ്ലാദം അയാളുടെ മുഖത്ത് തെളിയുകതന്നെ ചെയ്തു. അയാൾ സംഗീതോപകരണം മീട്ടി പാട്ട് പുനരാലോചിച്ചു. ഒന്നിനു പുറകേ മറ്റൊന്നായി എത്രയോ ഗാനങ്ങൾ അയാൾ ആലപിച്ചു. ജലദേവത അതിൽത്തന്നെ ലയിച്ചിരുന്നു.

സഡ്കോ പാട്ടുവസാനിപ്പിച്ചതും ജലദേവത അയാളെ അനുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘ഇത്ര അനുഗൃഹീതനായ ഗായകനായിട്ടും നിങ്ങൾക്ക് ദാരിദ്ര്യത്തിൽനിന്നും കരകയറാനാവാത്തത് സങ്കടകരമാണ്. എന്നെ ഇത്രയും നേരം പാടി ആഹ്ലാദിപ്പിച്ചതിനു പകരമായി ഞാനൊരു രഹസ്യം നിങ്ങൾക്ക് പറഞ്ഞുതരാം. അതൊരുപക്ഷേ, നിങ്ങൾക്ക് ഐശ്വര്യം നൽകിയേക്കും.’

‘രഹസ്യമോ? അതെന്താണ്?’

സഡ്കോ ആകാംക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു.

‘കേട്ടോളൂ, ഇക്കോണുന്ന ഇൽമെൻ തടാകത്തിന്റെ ഏറ്റവും അടിയിലായി ഒരു സ്വർണമത്സ്യമുണ്ട്. ഒരു കാരണവശാലും അത് മുകളിലേക്കു വരില്ല. മാത്രമല്ല, ചുണ്ടയിട്ടോ വലയെറിഞ്ഞോ അതിനെ പിടിക്കാനാവില്ല. സാധാരണമനുഷ്യർക്ക് സ്വർണമത്സ്യത്തെ വെള്ളത്തിൽവെച്ച് കാണാനുമാവില്ല. എന്നാൽ, എന്റെ അനുഗ്രഹത്താൽ നിങ്ങൾക്കതിനെ കാണാൻ കഴിയും. ആ മത്സ്യത്തെ ആരു ഭക്ഷിക്കുന്നുവോ, അയാൾക്ക് എക്കാലവും യുവത്വം സൂക്ഷിക്കാനാവും.’

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞ് ജലദേവത തടാകത്തിലേക്ക് താഴ്ന്നുപോയി. സഡ്കോ ഗുസ്ലി മീട്ടി പാടിക്കൊണ്ട് തിരിച്ചുനടന്നു.

അടുത്ത ദിവസം നഗരത്തിൽ വലിയൊരു ആഘോഷം നടന്നു. അനേകം കപ്പലുകൾ സ്വന്തമായുള്ള ധനികവ്യാപാരിയുടെ വീട്ടിലെ വിരുന്നായിരുന്നു സന്ദർഭം. വ്യാപാരത്തിന്റെ വലിയ ലാഭം ലഭിച്ചതിന്റെ സന്തോഷം പ്രകടിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് വിരുന്ന് സംഘടിപ്പിച്ചത്. അന്നാട്ടിൽ അയൽനാടുകളിലുള്ള ധനികരെല്ലാം വിരുന്നിനെത്തി. അതിഥികളെ പാട്ടുപാടി സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ സഡ്കോയെയും ധനികൻ ക്ഷണിച്ചിരുന്നു. ധനികരെല്ലാവരും വിലയേറിയ പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞപ്പോൾ പാവം സഡ്കോ സാധാരണ വസ്ത്രങ്ങളാണു ധരിച്ചത്.

‘അതേയ്, ഞാനിന്നലെ മൂന്നു കപ്പലുകൾക്കുടി വിലയ്ക്കു വാങ്ങി. കഴിഞ്ഞ കച്ചവടത്തിൽ കിട്ടിയ ലാഭംകൊണ്ടാണ്.’

ആതിഥേയനായ ധനികവ്യാപാരി ചങ്ങാതിമാരോട് പറഞ്ഞു.

‘അത് നന്നായി. ഞാനെന്റെ ലാഭംകൊണ്ട് നഗരമധ്യത്തിൽ ഒരു

മാളികവീടാണ് വാങ്ങിയത്,’ മറ്റൊരാൾ പറഞ്ഞു.

‘എനിക്കും ഉടനെയൊരു വീടു വാങ്ങേണ്ട അവസ്ഥയാണ്. അവിടെ താമസിക്കാനല്ല, എനിക്കു ലാഭമായി കിട്ടിയ സ്വർണനാണയങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കാനാണ്.’

മറ്റൊരു ധനികൻ അവരെയെല്ലാം കടത്തിവെട്ടി.

ധനികരുടെ അല്പത്വം നിറഞ്ഞ ഈ വീമ്പിളക്കൽ സഡ്കോയ്ക്കും അസഹ്യമായി തോന്നി. അവരിൽനിന്ന് അയാൾ അകന്നുമാറി നിന്നു. അതു ശ്രദ്ധിച്ച ഒരു ധനികൻ അയാളോട് ചോദിച്ചു:

‘ഏത് ചങ്ങാതി, നിങ്ങളെന്താണിങ്ങനെ മാറി നില്ക്കുന്നത്? ഇങ്ങോട്ടു വന്ന് നിങ്ങളുടെ സ്വത്തിനെക്കുറിച്ച് പറയൂ.’

‘അതെ, അതാണ് ഞങ്ങൾക്ക് കേൾക്കേണ്ടത്.’

മറ്റു ധനികർ അയാളെ പുച്ഛിച്ചു ചിരിച്ചു.

‘ഞാനൊരു പാവം ഗായകനാണ്. പേര് സഡ്കോ. നിങ്ങളെപ്പോലെ ധനികനൊന്നുമല്ല. പാട്ടുപാടിക്കിട്ടുന ചെറിയ വരുമാനംകൊണ്ട് ജീവിച്ചുപോകുന്ന ഒരാളാണ്!’

അയാൾ വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘പാവം! ശരിക്കുമൊരു ദരിദ്രനാരായണൻ!’

ധനികർ വീണ്ടും അയാളെ പരിഹസിച്ചു.

‘പക്ഷേ, നിങ്ങൾക്കാർക്കും അറിയാത്ത ഒരു രഹസ്യം എനിക്കറിയാം,’ സഡ്കോ പറഞ്ഞു.

‘രഹസ്യമോ? കേവലം ദരിദ്രനായ നിനക്കെന്തു രഹസ്യമാണ് അറിയാവുന്നത്?’

അവർ പുച്ഛത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘അതെ, ഇൽമെൻ തടാകത്തിൽ ഇന്നുവരെ ആരും കാണാത്ത ഒരു സ്വർണമത്സ്യമുണ്ട്. തടാകത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ കഴിയുന്ന അതിനെ കാണാനും പിടിക്കാനും ഈ ഭൂലോകത്തെ മനുഷ്യരിൽ എനിക്കു മാത്രമേ കഴിയൂ.’

അയാൾ നെഞ്ചുവിരിച്ച് പറഞ്ഞു.

‘സ്വർണനിറമുള്ള മത്സ്യം ഇത്ര അപൂർവവസ്തുവാണ്?’

ധനികരിലൊരാൾ നെറ്റി ചുളിച്ചു.

‘ഇത് അത്യപൂർവമത്സ്യംതന്നെ. ഈ മീനിനെ വേവിച്ചു കഴിക്കുന്നവർക്ക് നിത്യയുവത്വം സിദ്ധിക്കും!’

അയാൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

അതു കേട്ട് ധനികർ അമ്പരന്നു. അവർ മുഖത്തോടുമുഖം നോക്കി.

അവിശ്വസനീയതയോടെ അവർ ചോദിച്ചു:

‘സഡ്കോ, നിങ്ങൾ പറഞ്ഞത് അപ്പടി വിശ്വസിക്കാൻ ഞങ്ങളെന്താ വിഡ്ഢികളാണോ? വെറുതേ പറഞ്ഞാൽ പോരാ, അത് പ്രവർത്തിച്ചു കാണിക്കണം. നിങ്ങളാ സ്വർണമത്സ്യത്തെ കൊണ്ടുവരികയും അതു കഴിച്ച് ഞങ്ങൾക്ക് നിത്യയുവതാം സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്താൽ ഞങ്ങളുടെ മുഴുവൻ സ്വത്തും നിനക്കുള്ളതായിരിക്കും. അതിൽ നിങ്ങൾ പരാജയപ്പെട്ടാൽ ഞങ്ങളീ തലവെട്ടും, സമ്മതിച്ചോ?’

‘അതിനെന്താ സംശയം? നൂറുവട്ടം സമ്മതം.’

സഡ്കോ ഈ വ്യവസ്ഥകളെല്ലാം കാണിച്ച് കരാറെഴുതി, ധനികരെക്കൊണ്ട് ഒപ്പുവെപ്പിച്ചു. പിന്നെ, അവരെയും കൂട്ടി തടാകക്കരയിലെത്തി.

‘നിങ്ങളിവിടെ നിന്നോളം, ഞാനിപ്പോൾ സ്വർണമത്സ്യവുമായി വരാം.’

സഡ്കോ അവരുടെ കൺമുന്നിൽവെച്ചുതന്നെ തടാകത്തിലേക്ക് എടുത്തുചാടി. വെള്ളത്തിലൂടെ നുണ്ടിറങ്ങി അയാൾ അടിത്തറയിലെത്തി. അവിടെ നിലംപറ്റിയിരിക്കുന്ന സ്വർണമീനിനെക്കണ്ട് അയാൾ അങ്ങോട്ടു നടന്നതും മീൻ മനുഷ്യഭാഷയിൽ സംസാരിച്ചു:

‘പ്രിയപ്പെട്ട സഡ്കോ, ഞാൻ നിങ്ങളെ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. നിങ്ങളെന്നെ കൊണ്ടുപോയി ധനികർക്കു കൊടുത്തോളൂ. അവരെനെ ഭക്ഷിച്ചാലും എനിക്കതിശയമുണ്ടാകില്ല. മാത്രമല്ല, നിങ്ങൾക്കതുകൊണ്ട് ഗുണവുമുണ്ടാകും. ഒന്നോർക്കുക, ഏതു നിലയിലെത്തിയാലും നിങ്ങളുടെ ഈ വിനയവും സത്യസന്ധതയും വെടിയാതിരിക്കണം.’

സ്വർണമത്സ്യത്തിനു നന്ദി പറഞ്ഞ് അതിനെയും കൈയിലെടുത്ത് സഡ്കോ തടാകത്തിനു മുകളിലെത്തി. അയാൾക്ക് ഒരിക്കലും സ്വർണമത്സ്യത്തെ പിടിക്കാനാവില്ല എന്നു കരുതി കാത്തുനിന്ന ധനികർ അത് കണ്ട് ഞെട്ടി.

‘ഇതാ, നിത്യയുവതാം തരുന്ന സ്വർണമത്സ്യം.’

മീനിനെ അവർക്കു മുന്നിലിട്ട് വിജയിയുടെ ഭാവത്തിൽ സഡ്കോ പറഞ്ഞു. ധനികർ അതിനെ വേവിച്ചു ഭക്ഷിച്ചു. അതു കഴിച്ചവർക്കെല്ലാം മുൻപില്ലാത്ത ഒരുന്മേഷം തോന്നി. വൃദ്ധരും മധുവയസ്കരുമായ ധനികരിൽ ചെറുപ്പത്തിന്റെ ചുറുചുറുക്ക് പ്രകടമായി. അവരുടെ നരച്ച മുടി ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് കറുത്തു. മൊട്ടത്തലകളിൽ രോമം കിളിർത്തു വന്നു. തൊലിയുടെ ചുളിവു മാറി!

ചെറുപ്പം തിരിച്ചുപിടിച്ചതിന്റെ സന്തോഷത്തിൽ അവർ തുള്ളിച്ചാടി.

അങ്ങനെ, ആ ധനികരുടെയെല്ലാം അളവറ്റ സ്വത്തുക്കൾ സഡ്കോക്ക് സ്വന്തമായി!

ആ നഗരത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ധനികനായി സഡ്കോ. അയാൾ നഗരമധ്യത്തിൽ ആരെയും ആകർഷിക്കുന്ന മണിമാളിക പണിതു. സകല സുഖസൗകര്യങ്ങളോടെയും അയാളവിടെ താമസം തുടങ്ങി. ജലദേവതയുടെയും സ്വർണമത്സ്യത്തിന്റെയും വാക്കുകൾ അയാളൊരിക്കലും മറന്നില്ല. നീതിയിലടിയുറച്ച വ്യാപാരം നടത്തി അയാൾ കൂടുതൽ ലാഭമുണ്ടാക്കി. അനാഥരെയും ദരിദ്രരെയും അയാൾ കൈയയച്ച് സഹായിച്ചു.

തനിച്ചുള്ള ജീവിതം അസഹ്യമായി തോന്നിയപ്പോൾ അയാൾ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചു. സഡ്കോയുടെ പണം കണ്ട് ഒരുപാട് ധനികർ വിവാഹാലോചനയുമായി എത്തിയെങ്കിലും അയാൾക്ക് അതൊന്നും ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. സമീപഗ്രാമത്തിലെ സുന്ദരിയും സുശീലയുമായ ‘ലുബാവ’ എന്ന യുവതിയെ അയാൾ വിവാഹം കഴിച്ചു. അവർ ആ മാളികയിൽ സുഖമായി കഴിഞ്ഞു.

ഒരിക്കൽ സഡ്കോ തന്റെ കപ്പലിൽ ചരക്കുകൾ നിറച്ച് വിദേശങ്ങളിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. പല തുറമുഖങ്ങളിലുമായി വളരെ വേഗം അവ വിറ്റു തീർക്കാൻ അയാൾക്കായി. ശാന്തമായ കടലിലൂടെ അയാൾ മടക്കയാത്ര തുടങ്ങി. കടൽക്കാഴ്ചകൾ ആവോളം ആസ്വദിച്ച് അയാൾ കപ്പലോടിച്ച്. കുറെ ദൂരം ചെന്നതും കപ്പലിന്റെ അടിത്തട്ട് എവിടെയോ ഉറച്ചുപോയി! നടക്കടലിൽ അങ്ങനെ സംഭവിച്ചത് അയാളെ അമ്പരപ്പിച്ചു. അയാൾ തെളിഞ്ഞ വെള്ളത്തിലേക്ക് സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ജലദേവതയുടെ അനുഗ്രഹത്താൽ അയാൾക്കൊരു നിഴൽരൂപം ദൃശ്യമായി. അയാളുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു.

കടൽരാജാവ് മൊർസ്കോയ്!

അദ്ദേഹം തന്നെ കാണാനാഗ്രഹിക്കുന്നുവെന്ന് സഡ്കോയ്ക്ക് തോന്നി. തന്റെ സംഗീതോപകരണം കഴുത്തിൽ തൂക്കി അയാൾ വെള്ളത്തിലേക്ക് എടുത്തുചാടി. പെട്ടെന്ന് ആരോ തന്നെ താങ്ങുന്നതായി അയാൾക്കു തോന്നി. അതാരാണെന്നു മനസ്സിലായതും അയാളുടെ അർദ്ധുതം ഇരട്ടിച്ചു. തടാകത്തിൽനിന്ന് താൻ പിടികൂടിയ അതേ സ്വർണമത്സ്യം! അതെങ്ങനെ ഇവിടെയെത്തിയെന്ന് അയാൾ ചിന്തിച്ചു.

‘സഡ്കോ, നിങ്ങൾ അർദ്ധുതപ്പെടേണ്ട. എനിക്ക് എവിടെയും ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് എത്താനാവും. എന്റെ പുറത്ത് പിടിച്ചിരുന്നോളൂ. ഞാൻ നിങ്ങളെ കടൽരാജാവിന്റെയടുത്ത് എത്തിക്കാം.’

അയാൾ സ്വർണമത്സ്യത്തിന്റെ പുറത്തിരുന്നു. മത്സ്യം അയാളെയും കൊണ്ട് നീന്തി കടലിന്റെ അടിത്തട്ടിലെത്തി. അവിടെ കുറ്റനൊരു

കൊട്ടാരം കണ്ടു. പള്ളുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ മനോഹരമായ കൊട്ടാരം!
'ഇറങ്ങിക്കോളൂ.'

സ്വർണമത്സ്യം നിർദ്ദേശിച്ചു.

അപ്പോഴേക്കും ചില മത്സ്യകന്യകമാർ വന്ന് അയാളെ കൊട്ടാരത്തിനകത്തേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി.

'വരണം സഡ്കോ, എന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക്. ഭൂമിയിലെ വിശിഷ്ട ഗായകന് സ്വാഗതം! നിങ്ങളുടെ ഗാനം കേൾക്കണമെന്ന് വളരെ നാളായി ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്നെയും എന്റെ പ്രജകളെയും നിങ്ങളുടെ മധുരസ്വരത്താൽ ആനന്ദിപ്പിച്ചാലും.'

മൊർസ്കോയ് നേരിട്ടു വന്ന് അയാളെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. നിമിഷങ്ങൾക്കകം കൊട്ടാരമെങ്ങും എണ്ണമറ്റ മത്സ്യങ്ങളെയും മറ്റു കടൽജീവികളെയും കൊണ്ട് നിറഞ്ഞു. സഡ്കോ തന്റെ വാദ്യോപകരണം മീട്ടി ഗാനാലാപനം തുടങ്ങി. എല്ലാവരും അതിൽ ലയിച്ചിരുന്നു. പാട്ട് തീർന്നതും കടൽരാജാവ് അയാളെ ഗാഢമായി പുണർന്നു. പിന്നെ, കൈനിയെ രത്നങ്ങൾ നൽകി.

'സഡ്കോ, നിങ്ങളുടെ ഗാനം എന്നെ അത്രകണ്ട് സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നു. അതിനു പകരമായി ഒരു ജലസുന്ദരിയെ നിങ്ങൾക്കു വിവാഹം കഴിച്ചുതരാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇവിടത്തെ മുഴുവൻ സുന്ദരിമാരും നിങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ അണിനിരക്കും. ആരെയാണോ നിങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്, അവളെ സ്വീകരിക്കുക.'

അയാൾ എന്തെങ്കിലും പറയുംമുമ്പ് എണ്ണമറ്റ സുന്ദരിമാർ അയാൾക്കു മുന്നിൽ നിന്നു. അവരെല്ലാം ഒന്നിനൊന്ന് മികച്ച സുന്ദരികളായി അയാൾക്കു തോന്നി. അവർക്കിടയിൽ ഒരുങ്ങിനിന്ന ഒരു ശാലീനസുന്ദരി അയാളെ ആകർഷിച്ചു. അയാൾ പുഞ്ചിരിയോടെ അവളെ നോക്കി. അവളാകട്ടെ, ആ നോട്ടം താങ്ങാൻ ശേഷിയില്ലാതെ ലജ്ജിച്ചു തല താഴ്ത്തി.

സഡ്കോ മുന്നോട്ടു ചെന്ന് അവളുടെ കൈ പിടിച്ചു. അതു കണ്ട കടൽരാജാവ് അയാളുടെ തോളിൽത്തട്ടി പറഞ്ഞു:

'ഇവളാണ് വോൾഗാ നദി. നിങ്ങൾക്ക് നേരത്തേ പരിചയമുള്ള ജലദേവതയുടെ സഹോദരി. എന്തുകൊണ്ടും ഇവൾ നിങ്ങൾക്കു ചേർന്നവൾതന്നെ.

അപ്പോൾത്തന്നെ സഡ്കോയും അവളുമായുള്ള വിവാഹം കടലിൽ വെച്ച് ആഘോഷമായി നടന്നു. സഡ്കോ തന്റെയടുത്തുതന്നെയുണ്ടാവുമെന്ന ചിന്തയായിരുന്നു മൊർസ്കോയിയെ ഇതിനു പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

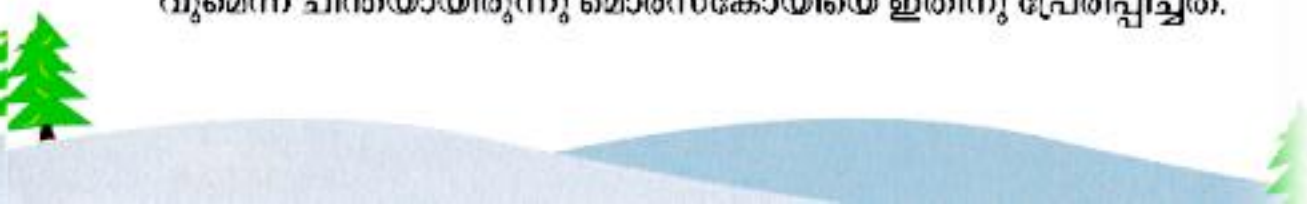
കുറച്ചുകാലം അയാൾ അവിടെത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ, തന്റെ ഭാര്യ ലുബാവയെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമകൾ അയാളെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. അവളെ മറന്ന് കടൽക്കൊട്ടാരത്തിൽ കഴിയുന്നതിൽ അയാൾക്ക് കുറ്റബോധം തോന്നി. ആ വിഷമം അയാളുടെ മുഖത്തും പ്രകടമായി. അയാളുടെ പ്രസന്നത നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഊണിലും ഉറക്കത്തിലും താത്പര്യം കാട്ടാതായി. ഭാര്യയായ വോൾഗാ ഇത് ശ്രദ്ധിച്ചു. അവൾ അയാളോട് ദുഃഖത്തിന്റെ കാരണം തിരക്കി. അയാൾ ഒന്നും മറച്ചുവെച്ചില്ല.

'അങ്ങിനിയും അവളെ വിഷമിപ്പിക്കരുത്. കടൽരാജാവിന്റെ സമ്മതത്തോടെതന്നെ ഇവിടന്ന് പൊയ്ക്കോളൂ. വല്ലപ്പോഴും എന്നെക്കാണാൻ ഇവിടെയെത്തിയാൽ മാത്രം മതി.'

അവൾ അയാളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. കടൽരാജാവിന്റെ അനുവാദവും അവൾ വാങ്ങിയെടുത്തു. സ്വർണമത്സ്യം അയാളെ കടലിനു മുകളിലെത്തിച്ചു. സഡ്കോയുടെ കപ്പൽ അവിടെത്തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ കയറി അയാൾ വീട്ടിലെത്തി.

സഡ്കോയുടെ തിരിച്ചുവരവ് ലുബാവയെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. നടന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം അയാൾ അവളെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു. വോൾഗാ നദിയെ സപത്നിയായി കിട്ടിയതിൽ അവൾ സന്തോഷിച്ചു.

അനന്തരം അവൾ ആ മാളികയിൽ സുഖമായി ജീവിച്ചു. കടലിലെ ഭാര്യയെ സന്തോഷിപ്പിക്കാനായി അയാൾ ഇടയ്ക്കെല്ലാം കടൽക്കരയിൽ ചെന്നിരുന്ന് ഗുസ്ലി മീട്ടി ഗാനമാലപിച്ചു.

തിത്തിരിപ്പക്ഷി

ഒരു കൊച്ചു തിത്തിരിപ്പക്ഷി. ദേശസഞ്ചാരത്തിൽ അതീവതത്പരനാണ് അവൻ. കാണാത്ത ദേശങ്ങൾ താണ്ടി അവനിങ്ങനെ സഞ്ചരിക്കും. കുഞ്ഞിച്ചിറകുകൾ വിരിച്ച് അധികനേരം പറക്കാനാവാത്തതിനാൽ ഇടയ്ക്കിടെ പറക്കല്ലിലും മരക്കൊമ്പുകളിലുമിരുന്ന് ക്ഷീണംതീർത്ത ശേഷമാണ് യാത്ര തുടരുക.

‘നിനക്ക് വേറെ പണിയൊന്നുമില്ലേ ചങ്ങാതി? ഞങ്ങളെ നോക്കൂ. ഈ ചുറ്റുവട്ടം വിട്ട് ഞങ്ങളെങ്ങോട്ടും പോവാറില്ല. വയറു നിറച്ചും തീറ്റ തിന്ന് ഇവിടെ ചുരുണ്ടുകുടിക്കിടന്നുറങ്ങുന്നതിന്റെ സുഖം ഒന്നു വേറെ അന്നെയാണ്.’

മറ്റു തിത്തിരിപ്പക്ഷികൾ ഇടയ്ക്കിടെയ്ക്ക് അവനോടു പറയും. അവനൊന്നും കേട്ടതായിപ്പോലും നടിക്കാറില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവ തിത്തിരി തലക്കനം കൂടുതലാണെന്ന് അവർ പരസ്പരം പറഞ്ഞുനടക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെയൊരുനാൾ തിത്തിരിപ്പക്ഷി പറന്നു ക്ഷീണിച്ചു വരികയായിരുന്നു. വെയിലിന് നല്ല കടുപ്പം. അവന്റെ ദേഹം പൊള്ളി. കുഞ്ഞിച്ചിറകുകൾ കൂഴഞ്ഞു. കുറച്ചു വിശ്രമിച്ചിട്ടു മതി യാത്രയെന്ന്

അവൻ തീരുമാനിച്ചു. അല്പം താണു പറന്നപ്പോൾ താഴെയൊരു പറക്കല്ലി കണ്ടു. അവിടെയാകുമ്പോൾ മരത്തിന്റെ തണലുമുണ്ട്.

ഇതുതന്നെ വിശ്രമത്തിനു പറ്റിയ സ്ഥലം!

തിത്തിരിപ്പക്ഷി പറന്നുതാഴ്ന്ന് ആ പറയിൽ ചെന്നിരുന്നു. തന്റെ യൊരു ശത്രു ഇതെല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ട് പൊന്തക്കാട്ടിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന വിവരം അവൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അവന്റെ ഓരോ ചലനങ്ങളും സൂക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിച്ച് കള്ളക്കുറുക്കൻ പതുങ്ങിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവിടെയിരുന്ന് അവൻ ചിന്തിച്ചു:

‘ഇന്നത്തെ കണി ഒന്നാത്തരംതന്നെ! പക്ഷിയിറച്ചി തിന്ന കാലം മരന്നു. തിത്തിരിപ്പക്ഷിയുടെ ഇളംമാംസത്തിന്റെ രുചി പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ പറ്റാത്തതാണ്. ദൈവമാണ് അവനെയിപ്പോൾ എന്റെ കൺമുൻപിൽ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നത്.’

കുറുക്കന്റെ വായിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞു. അവൻ കുറച്ചു നേരംകുടി ക്ഷമയോടെ കാത്തിരുന്നു. അപ്പോഴേക്കും യാത്രാക്ഷീണംകൊണ്ട് തിത്തിരിപ്പക്ഷി ഉറങ്ങിപ്പോയിരുന്നു. ആ തക്കത്തിന് കുറുക്കൻ പൊന്തക്കാട്ടിൽനിന്നും പമ്മിപ്പമ്മി പുറത്തു വന്നു. ഒട്ടും ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ നടന്ന് പക്ഷിയുടെ അടുത്തെത്തി. നല്ല മയക്കത്തിലായതിനാൽ അവനൊന്നും അറിഞ്ഞില്ല. ഒറ്റച്ചാട്ടത്തിന് കുറുക്കൻ തിത്തിരിപ്പക്ഷിയെ പിടികൂടി!

‘ഹോ! ആരാണ്? എന്നെ വെറുതേ വിടൂ.’

കുറുക്കന്റെ കൈയിലിരുന്ന് തിത്തിരിപ്പക്ഷി ഞെരിപിരികൊണ്ടു.

‘അതു കൊള്ളാം! നിന്നെ വെറുതേ വിടാനോ? അതിനാണോ ഇത്ര നേരം ഒളിച്ചിരുന്ന് പാടുപെട്ട് നിന്നെ പിടികൂടിയത്? നിന്റെ ഇറച്ചിയുടെ സ്വാദ് എത്രയാണെന്ന് എനിക്കു നന്നായറിയാം. ഇപ്പോൾത്തന്നെ നീയെന്റെ വയറ്റിലെത്തും, നോക്കിക്കോ!’

കുറുക്കൻ പക്ഷിയുടെ മേലുള്ള പിടി മുറുക്കി. തന്റെ ദേഹം ഞെരിഞ്ഞുപോടിയുമെന്ന് അവൻ ഭയന്നു. എന്തെങ്കിലും കൗശലം പ്രയോഗിച്ച് രക്ഷപ്പെടാൻതന്നെ അവൻ തീരുമാനിച്ചു.

‘കുറുക്കൻചേട്ടാ, ചേട്ടനെന്ന് തിന്നുന്നതിൽ എനിക്ക് സന്തോഷമേയുള്ളൂ. പക്ഷേ, എന്റെ സങ്കടം പറയട്ടെ? എന്റെ ഇത്തിരി മാംസം ചേട്ടന്റെ പല്ലിനിടയിൽ പറ്റാൻ പോലുമുണ്ടാവില്ല. എന്നെ തിന്നിട്ടും വിശപ്പ് അല്പംപോലും മാറിയില്ലെന്ന സങ്കടമാവും ചേട്ടനുണ്ടാവുക. അതിലും ഭേദം എന്നെ വെറുതേ വിടുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് ചേട്ടന് ഭാഗ്യമുണ്ടാകും,’ തിത്തിരിപ്പക്ഷി പറഞ്ഞു.

‘ഭാഗ്യമോ? എനിക്കെന്ത് ഭാഗ്യമുണ്ടാവാനാണ്? വിശന്നുവലഞ്ഞിരിക്കുന്ന എന്റെ മുന്നിൽ നീ വന്നുപെട്ടതുതന്നെയാണ് എന്റെ ഭാഗ്യം.’

കുറുക്കൻ അവനെ തിന്നാനൊരുങ്ങി.

‘ഞാൻ പറഞ്ഞത് ചേട്ടനു മനസ്സിലാവാഞ്ഞിട്ടാണ്. ചേട്ടനെനെ വിട്ടു യച്ചാൽ ഞാൻ പോയി അഞ്ച് പശുക്കുട്ടികളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന് ചേട്ടനു തരാം. അതിൽ ഒന്നിനെ കൊന്നുതിന്നാൽത്തന്നെ ചേട്ടന്റെ വിശപ്പുമാറും. ബാക്കിയുള്ള നാലെണ്ണത്തിനെ ചേട്ടന്റെ ഗൃഹയിൽ കെട്ടിയിടുക. ആവശ്യത്തിനനുസരിച്ച് പിന്നീടുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ ഓരോ പശുക്കുട്ടികളെയായി കൊല്ലാം. എന്നിട്ടും പക്ഷിയിറച്ചി തിന്നാനുള്ള മോഹം അവ ശേഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ തൊട്ടടുത്തുതന്നെയുണ്ടാവുമല്ലോ. എന്നെയും തിന്നാം.’

കപടവിനയം നടിച്ച് തിത്തിരിപ്പക്ഷി പറഞ്ഞു. എന്നാൽ, കുറുക്കൻ അത്ര വിശ്വാസം വന്നില്ല.

‘നീയെന്നെ കബളിപ്പിച്ച് രക്ഷപ്പെടാൻ നോക്കുകയാണോ? നിന്നെ ഞാൻ വിട്ടയച്ചാൽ വാക്കുപാലിക്കാതെ കടന്നുകളയില്ല എന്ന് എന്താണുറപ്പ്?’

കുറുക്കൻ ചോദിച്ചു.

‘ഇതാണ് കൃഷ്ണം. ഒരു നല്ല കാര്യം ചെയ്യാമെന്നുവെച്ചാൽ അതിനും പഴി കേൾക്കേണ്ടിവരും. ചേട്ടനെനെ വിശ്വാസമില്ലെങ്കിൽ വേണ്ട. എന്നെ തിന്ന് പട്ടിണി കിടന്നോ! എന്നെ വിട്ടയച്ചാൽ പത്തു നിമിഷം കൊണ്ട് ഞാൻ പശുക്കുട്ടികളെ ഇവിടെയെത്തിക്കാം. എന്താണ് വേണ്ടതെന്ന് ചേട്ടൻതന്നെ തീരുമാനിച്ചാൽ മതി.’

തിത്തിരിപ്പക്ഷി ഒന്നു ചിണ്ടുങ്ങി.

‘ശരി, ഞാൻ നിന്നെ വിശ്വസിച്ചു വിട്ടയയ്ക്കുന്നു. പറഞ്ഞതുപോലെ പശുക്കുട്ടികളെയും കൂട്ടി വേഗമെത്തണം!’

കുറുക്കൻ അവന്റെ മേലുള്ള പിടി വിട്ടു. കുഞ്ഞിച്ചിറകു വിരിച്ച് പറന്നുകൊണ്ട് അവൻ പറഞ്ഞു:

‘അതുപിന്നെ എന്തോട് പ്രത്യേകം പറയണോ?’

ജീവൻ തിരിച്ചുകിട്ടിയ സന്തോഷത്തോടെ തിത്തിരിപ്പക്ഷി പറന്നുയർന്ന് ദൂരെയുള്ള ഒരു മരക്കൊമ്പിൽ ചെന്നിരുന്നു. അവന്റെ ബന്ധുവായ മറ്റൊരു തിത്തിരിപ്പക്ഷിയും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു.

‘എന്തൊക്കെയാണ് ചങ്ങാതി, വിശേഷങ്ങൾ?’

ബന്ധുപ്പക്ഷി കുശലം ചോദിച്ചു.

‘ഓ, എന്തു പറയാനാ? ഞാനിന്ന് വലിയൊരു അപകടത്തിൽപ്പെട്ടു.

ആയുസ്സിന്റെ ബലംകൊണ്ട് രക്ഷപ്പെട്ടു.’

തിത്തിരിപ്പക്ഷി നെടുവീർപ്പിട്ടു.

‘അതെങ്ങനെ?’

ബന്ധുവിന് ആകാംക്ഷയായി.

‘അതോ? ഒരു കള്ളക്കുറുക്കനാണ് എന്നെ പിടികൂടിയത്. അവനെനെ തിന്നാൻ തുടങ്ങിയതും ഞാനൊരു അടവെടുത്തു. എന്നെ വെറുതേ വിട്ടാൽ അവൻ തിന്നാൻ അഞ്ചു പശുക്കുട്ടികളെ കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കാമെന്നങ്ങ് തട്ടിവിട്ടു.’

തിത്തിരിപ്പക്ഷി വിശദീകരിച്ചു.

‘എന്നിട്ടോ?’

ബന്ധുപ്പക്ഷി തിരക്കി.

‘എന്നിട്ടെന്താ? അവനത് വിശ്വസിച്ചു എന്നെ വെറുതേ വിട്ടു. ഞാൻ പ്രാണനുംകൊണ്ട് പറന്നിങ്ങോട്ടും പോന്നു.’

തിത്തിരിപ്പക്ഷി പറഞ്ഞുനിർത്തി.

‘ഹാ, ഹാ, ഇങ്ങനെയും മണ്ടന്മാരുണ്ടോ ലോകത്തിൽ? നിസ്സാരനായ തിത്തിരിപ്പക്ഷി അഞ്ചു പശുക്കളെ കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കുംപോലും! കൊച്ചുകുഞ്ഞുങ്ങൾപോലും വിശ്വസിക്കുമോ ഇത്?’

ബന്ധുപ്പക്ഷി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അവനും ആ ചിരിയിൽ പങ്കുചേർന്നു. പാവം കുറുക്കൻ!

തിത്തിരിപ്പക്ഷി പശുക്കുട്ടികളെയും കൂട്ടി വരുന്നതും സ്വപ്നം കണ്ട് അവനൊരുപക്ഷേ, ഇപ്പോഴും അവിടെത്തന്നെ ഇരിപ്പുണ്ടാവും.

വായനക്കാരേ, നിങ്ങളാരെങ്കിലും അങ്ങനെയൊരു കുറുക്കനെ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അവനോട് സത്യം പറഞ്ഞേക്കണം!

മിറാലിയുടെ പ്രതികാരം

വളരെക്കാലം മുമ്പ് ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു സ്ത്രീയും മകനും താമസിച്ചിരുന്നു. 'മിറാലി' എന്നു പേരായ അവൻ പിറന്ന് അധികം കഴിയുംമുമ്പേ അവന്റെ അച്ഛൻ മരിച്ചു. ദാരിദ്ര്യം നിറഞ്ഞ ജീവിതമായിരുന്നു പിന്നീട് അവരുടേത്. മകനെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരാൻ ആ അമ്മ വല്ലാതെ ബുദ്ധിമുട്ടി. കൂലിപ്പണികൾ ചെയ്താണ് അവർ മകനുള്ള ആഹാരം കണ്ടെത്തിയത്.

അങ്ങനെ കാലം കൂറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അമ്മയ്ക്കു വയസ്സായി. പഴയതുപോലെ ജോലി ചെയ്യാനുള്ള ശേഷി അവർക്കില്ലാതായി. ഒരുനാൾ അവർ മിറാലിയെ വിളിച്ച് പറഞ്ഞു:

'മോനേ, ഇതുവരെ ഞാൻ ആവുപോലെയൊക്കെ ജോലി ചെയ്ത് നിന്നെയും ഈ കുടുംബത്തെയും നോക്കി. ഇപ്പോൾ ഞാൻ വൃദ്ധയായി. കഠിനമായ ജോലികൾ ചെയ്യാൻ വാർധക്യം എന്നെ അനുവദിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇനി നിന്റെ കാര്യം നീതന്നെ നോക്കണം. എന്നെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കണ്ട. നീ എവിടെയെങ്കിലും പോയി നല്ലൊരു ജോലി കണ്ടെത്തി സുഖമായി ജീവിച്ചാൽ മാത്രം മാതി.'

അമ്മയുടെ വാക്കുകൾ മിറാലി ഗൗരവത്തോടെ കേട്ടു. അമ്മയെ തനിച്ചാക്കി പോകാൻ അവനു മനസ്സു വന്നില്ല. കൂടെ കൊണ്ടുപോകാ മെന്നുവെച്ചാൽ അതിനുള്ള വരുമാനവുമില്ല. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ അവൻ അമ്മയോട് യാത്ര പറഞ്ഞ് വിടു വിട്ടിറങ്ങി.

അവൻ പല നാടുകളിലുമെത്തി ഒട്ടേറെ ധനികരെ കണ്ട് ജോലി നൽകണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. എന്നാൽ അവരാരും അവനെ പരിഗണിച്ചതേയില്ല. എങ്കിലും നിരാശനാവതെ അവൻ തൊഴിലന്വേഷണം തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങനെയാണ് അടുത്ത പട്ടണത്തിൽ ഉദാരനായ ഒരു ധനികൻ താമസിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അവനറിയുന്നത്. പിറ്റേന്നുതന്നെ അവനവിടെയെത്തി അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു.

'ങ്ഹും, എന്തു വേണം?'

ധനികൻ നെറ്റി ചുളിച്ച് ചോദിച്ചു.

'ഞാൻ ദുരെയുള്ള രാജ്യത്തുനിന്ന് തൊഴിൽ തേടിയെത്തിയതാണ്. ജീവിക്കാൻ വേറെ വഴിയില്ല. എന്തു ജോലിയും ചെയ്യാൻ ഞാനൊരുക്കമാണ്,' മിറാലി പറഞ്ഞു.

'ശരി, നീയിവിടെ ജോലിക്ക് നിന്നോളു. പത്തു നാണയം ശമ്പളം.'

ധനികൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. അവനു സന്തോഷമായി. അവനു താമസിക്കാനും ഭക്ഷണത്തിനുമുള്ള സൗകര്യങ്ങളും ധനികൻ ചെയ്തുകൊടുത്തു.

ധനികന്റെ വിചിത്രമായ പെരുമാറ്റം അവനെ അർദ്ഭുതപ്പെടുത്തി. ജോലിക്ക് ചേർന്നിട്ട് ആഴ്ചകളായെങ്കിലും ഒരു ചെറിയ പണിപോലും അയാളവനെ ഏല്പിച്ചില്ല. വെറുതേ ശമ്പളം തന്ന് ധനികനെത്തിനാണ് തന്നെ ജോലിക്കെടുത്തതെന്ന് അവൻ സംശയിച്ചു. പണി ചെയ്യാതെ തിന്നും കുടിച്ചും ജീവിക്കുന്നതിൽ വിരസത തോന്നിയ അവൻ ഒരുനാൾ ധനികനെക്കണ്ട് ജോലി ആവശ്യപ്പെട്ടു.

'അങ്ങയെ സഹായിക്കാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്തെങ്കിലുമൊരു ജോലി എന്നെ ഏല്പിക്കാൻ ദയവുണ്ടാകണം.'

ധനികൻ മിറാലിയെ അടിമുടി നോക്കിയിട്ട് പറഞ്ഞു:

'ശരി, നിന്റെ ആഗ്രഹപോലെ നടക്കട്ടെ. നാളെ നമുക്ക് ഒരിടംവരെ പോകാം. അതിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്യണം. കാളത്തോലും നാലു ചാക്കുകളും ഒട്ടകങ്ങളുടെ പുറത്തു വെക്കാൻ മറക്കരുത്.'

അവനു സന്തോഷമായി. അവൻ അപ്രകാരമെല്ലാം ചെയ്തു. പിറ്റേന്നു പുലർച്ചെ കാളത്തോലും ചാക്കുകളും ഒട്ടകപ്പുറത്തു കയറ്റി അവർ യാത്ര തുടങ്ങി. ധനികനും മിറാലിയും വെവ്വേറെ ഒട്ടകങ്ങളുടെ പുറത്താണ്

കയറിയത്. എങ്ങോട്ടാണു പോകുന്നതെന്ന് അവൻ ചോദിച്ചെങ്കിലും അയാൾ മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

വളരെ ദൂരം യാത്ര ചെയ്ത് അവരൊരു മലയടിവാരത്തിലെത്തി. ധനികൻ ഒട്ടകപ്പുറത്തുനിന്നിറങ്ങി. പുറകേ മിറാലിയും.

‘യജമാനനേ, ഞാനെന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്?’ അവൻ തിരക്കി.

‘നീ ആ കാളത്തോൽ നിലത്തു വിരിച്ച് അതിൽ കയറിക്കിടന്നാൽ മാത്രം മതി. ബാക്കിയെല്ലാം ഞാൻ നോക്കിക്കൊള്ളാം,’ ധനികൻ പറഞ്ഞു.

അവൻ അമ്പരപ്പോടെ കാളത്തോൽ വിടർത്തിയിട്ട് അതിൽ കയറിക്കിടന്നു. ധനികൻ എന്താണ് ചെയ്യാൻ പോകുന്നതെന്നറിയാൻ അവൻ ആകാംക്ഷയായി. അയാൾ അടുത്ത നിമിഷം അവനെ അകത്താക്കി കാളത്തോൽകൊണ്ട് പൊതിഞ്ഞുകെട്ടി. പിന്നെ അതുമായി പാറയ്ക്കു പിന്നിൽ മറഞ്ഞിരുന്നു.

കുറെ നേരം കഴിഞ്ഞതും ഭീമാകാരന്മാരായ രണ്ടു കഴുകന്മാർ അവിടെയെത്തി. മാംസത്തിന്റെ ഗന്ധമറിഞ്ഞ കഴുകന്മാർ ആ തോൽക്കെട്ടും കൊത്തി പറന്നുയർന്നു. താൻ കഴുകന്മാരുടെ ആഹാരമാകുമോ എന്നവൻ ഭയന്നു.

വലിയൊരു മലയുടെ മുകളിലെത്തിയപ്പോൾ കഴുകന്മാർ കെട്ട് നിലത്തിട്ടു. അവ ആ കെട്ട് കൊത്തിപ്പറിച്ചു. അതിനടിയിൽ കെട്ട് പൊട്ടുകയും വലിയ നിലവിളിയോടെ മിറാലി പുറത്താവുകയും ചെയ്തു. അവന്റെ കരച്ചിൽ കേട്ടു ഭയന്ന കഴുകന്മാർ വേഗം പറന്നുപോയി. ചെങ്കുത്തായ മലയുടെ മുകളിലാണ് താനെന്ന് അവനു മനസ്സിലായി. താഴോട്ട് നോക്കിയപ്പോൾ അവൻ തലചുറ്റുന്നതുപോലെ തോന്നി.

‘ഏയ് മിറാലി, നീയിങ്ങോട്ട് നോക്കൂ. ഇത് ഞാനാണ്. നിന്റെ യജമാനൻ.’

താഴെനിന്ന് ധനികൻ വിളിച്ചുപറയുന്നത് അവൻ കേട്ടു.

‘യജമാനനേ, ഞാനെന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് പറഞ്ഞാലും.’

അവൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

‘നിന്റെ ചുറ്റും പല നിറത്തിലുള്ള കല്ലുകൾ കാണുന്നില്ലേ? അവ താഴോട്ട് എറിഞ്ഞുതന്നാൽ മാത്രം മതി. കഴിയുന്നത്ര കല്ലുകൾ എറിക്കുവേണം.’

അയാൾ നിർദ്ദേശിച്ചു.

മിറാലി ചുറ്റും നോക്കി. അവൻ അപ്പോഴാണ് കാണുന്നത്. അവിടെയെങ്ങും വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന നിരവധി രത്നക്കല്ലുകൾ ചിതറിക്കിടക്കുന്നു!

അതിന്റെ പ്രകാശത്തിൽ കണ്ണ് മഞ്ഞളിച്ചുപോകുന്നു.

യജമാനൻ പറഞ്ഞതുപ്രകാരം അവൻ ആ കല്ലുകൾ വാരി താഴേക്കിട്ടുകൊടുത്തു. ധനികൻ അവ വാരി ചാക്കിലാക്കുന്നതും അവൻ കണ്ടു. കുറഞ്ഞ സമയംകൊണ്ട് നാലു ചാക്കുകളും നിറഞ്ഞു. അവയുടെ വായ്ഭാഗം കൂട്ടിക്കെട്ടി രണ്ട് ഒട്ടകങ്ങളുടെയും പുറത്തു വെച്ചു.

‘യജമാനനേ, അങ്ങേക്ക് ആവശ്യമുള്ള രത്നങ്ങൾ കിട്ടിയില്ലേ? ഇനി ദയവുചെയ്ത് എന്തെയാണ് താഴെയിറക്കൂ.’

മിറാലി വിളിച്ചുകൂവി. ഒരു പൊട്ടിച്ചിരിയോടെയായിരുന്നു ധനികന്റെ മറുപടി.

‘എടാ മണ്ടൻചെക്കാ, എനിക്കാവശ്യമുള്ളത്രയും രത്നങ്ങൾ നീ തന്നു. അതിന് നിന്നോട് നന്ദിയുണ്ട്. എന്നാൽ, ഈ രത്നങ്ങളുടെ വില യറിയാവുന്നവനാണ് നീ. മാത്രമല്ല, രത്നത്തിന്റെ രഹസ്യവും അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. അതുകൊണ്ട് നീ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നത് എനിക്ക് ഭീഷണിയാണ്. ഞാൻ ആദ്യമായൊന്നുമല്ല ഇങ്ങനെ രത്നങ്ങൾ നേടുന്നത്. മുൻപ് ഞാൻ മലമുകളിലേക്കയച്ചവരുടെ ഗതിയറിയണമെങ്കിൽ ചുറ്റുമൊന്ന് നോക്കിയാൽ മതി.’

മിറാലി ഭയന്നു വിറച്ചു നിൽക്കേ, ധനികൻ ഒട്ടകങ്ങളെയും തെളിച്ചു പോകുന്നത് കണ്ടു. അവൻ ചുറ്റും കണ്ണെറിഞ്ഞപ്പോൾ പലയിടത്തായി മനുഷ്യരുടെ എല്ലുകളും തലയോട്ടിയുമെല്ലാം നിരന്നുകിടക്കുന്നത് ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. ചതിയനായ ധനികൻ മലമുകളിലേക്കയച്ചവരുടേതാണ് അതെന്ന് അവനു ബോധ്യമായി. തന്റെയും അന്ത്യം ഇവിടെത്തന്നെയാകുമെന്ന് അവൻ ഭയന്നു.

അല്പം കഴിഞ്ഞതും വലിയൊരു കഴുകൻ അവിടെ പറന്നെത്തി. മനുഷ്യഗന്ധം തിരിച്ചറിഞ്ഞ കഴുകൻ താഴ്ന്നുപറന്ന് മിറാലിയെ കൊത്താൻ തുടങ്ങി. അവൻ രണ്ടും കല്പിച്ച് കഴുകന്റെ കാലിൽ പിടിച്ചുകിടന്ന് ഉറക്കെ കരഞ്ഞു. ആ ശബ്ദം കേട്ട് ഭയന്നുപോയ കഴുകൻ അവനെയുംകൊണ്ട് പറന്നു. വളരെ ദൂരം താണ്ടി അവരൊരു പട്ടണത്തിനു മുന്നിലെത്തി. താഴെയൊരു പുൽപ്പറപ്പു കണ്ടപ്പോൾ അവൻ കഴുകന്റെ കാലിലെ പിടി വിട്ടു. ദൈവാധീനത്താൽ വലിയ പരിക്കൊന്നുംകൂടാതെ അവൻ നിലത്തെത്തി. അത് അവന്റെ ഗ്രാമത്തിൽനിന്നും ഏറെ അകലെയും ധനികന്റെ വീടിനോട് ഏറെ അടുത്തുമായിരുന്നു.

തന്നെ പറഞ്ഞുപറ്റിച്ച ധനികനോട് മിറാലിക്ക് കടുത്ത കോപം തോന്നി. ഇനിയൊരിക്കലും ആരെയും കൊലയ്ക്ക് കൊടുക്കാൻ അയാളെ അനുവദിക്കരുതെന്ന് അവൻ നിശ്ചയിച്ചു. അവൻ വേഷപ്രച്ഛന്നനായി

ധനികന്റെ വീട്ടിലെത്തി. അയാൾ വീട്ടുമുറ്റത്തുതന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. അവനെ കണ്ടതും അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘നിനക്കെന്താണ് വേണ്ടത്?’

‘യജമാനനേ, പട്ടിണികൊണ്ട് പൊറുതിമുട്ടിയ എനിക്ക് അങ്ങ് എന്തെങ്കിലുമൊരു ജോലി തരണം,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

താൻ മലമുകളിൽ ഉപേക്ഷിച്ചുവന്ന മിറാലിയാണ് ജീവനോടെ തിരിച്ചെത്തിയിരിക്കുന്നതെന്ന് അയാൾക്കു ചിന്തിക്കാൻപോലുമായില്ല. ഏതായാലും അയാൾ അവനെ ജോലിക്കെടുത്തു.

കുറെ ദിവസത്തേക്ക് ധനികൻ അവന് ജോലിയൊന്നും കൊടുത്തില്ല. അവൻ അങ്ങോട്ട് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അടുത്ത ദിവസം യാത്രപോകാമെന്നായി ധനികൻ. അയാൾ അവനോട് കാളത്തോലും നാലു ചാക്കുകളും ഒരുക്കാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. അടുത്ത ദിവസം അവർ ഒട്ടകങ്ങളുടെ പുറത്ത് യാത്ര തുടങ്ങി.

ചതിയനായ ധനികനെ പാഠം പഠിപ്പിക്കാനുള്ള വഴികൾ അവൻ മനസ്സിൽ ആലോചിച്ചുറപ്പിച്ചു. അവർ മലയടിവാരത്തിലെത്തിയപ്പോൾ ധനികൻ പറഞ്ഞു:

‘നീ താഴെയിറങ്ങി കാളത്തോൽ വിരിച്ച് അതിൽ കിടക്കണം. അപ്പോൾ ഒരർത്ഥം സംഭവിക്കും.’

അവൻ ഒട്ടകപ്പുറത്തുനിന്നിറങ്ങി കാളത്തോൽ വിടർത്തിയിട്ട് അതിൽ കിടന്നു. പക്ഷേ, അവന്റെ ശരീരത്തിന്റെ മൂക്കാൽഭാഗവും തോലിന് പുറത്തായിരുന്നു.

‘ഛേ, അങ്ങനെയല്ല. തോലിൽ ശരിക്കു കിടക്കണം. ശരീരം ഒട്ടും പുറത്തു കാണരുത്.’

ധനികൻ നിർദ്ദേശിച്ചു.

മിറാലി വീണ്ടും തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടന്നു. അപ്പോഴും അവന്റെ കൈകാലുകൾ പുറത്തുതന്നെ. ധനികന് കുറേശ്ശ ദേഷ്യം വന്നു.

‘നിന്നോടല്ലേ മര്യാദയ്ക്ക് കിടക്കാൻ പറഞ്ഞത്?’

‘യജമാനനേ, ഞാനെത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും കിടപ്പ് ശരിയാവുന്നില്ല. എങ്ങനെയാണ് കിടക്കേണ്ടതെന്ന് അങ്ങ് ഒരു തവണ കാണിച്ചുതന്നാൽ അതുപോലെ ചെയ്യാം,’ മിറാലി പറഞ്ഞു.

‘ഇതെന്തൊരു ശല്യമാണ്! ശരി, നീ എഴുന്നേല്ക്ക. ഞാൻ കാണിച്ചു തരാം. ശ്രദ്ധിച്ച് നോക്കിക്കൊള്ളണം!’

അവൻ എഴുന്നേറ്റപ്പോൾ ധനികൻ കാളത്തോലിൽ കിടന്നു. അവൻ ആ അവസരം പാഴാക്കിയില്ല. പെട്ടെന്നുതന്നെ അവൻ ധനികനെ

കാളത്തോലിനുള്ളിലാക്കി വരിഞ്ഞുകെട്ടി. അയാൾ അലറിവിളിക്കാൻ തുടങ്ങിയെങ്കിലും ശബ്ദം പുറത്തു വന്നില്ല.

അപ്പോഴേക്കും രണ്ടു വലിയ കഴുകന്മാർ അതിലേ പറന്നുവന്നു. മനുഷ്യഗന്ധം അറിഞ്ഞ അവർ തോൽക്കെട്ടും കൊത്തി പറന്നുപോയി. രത്ന മലയുടെ മുകളിൽ ആ കെട്ട് കൊണ്ടുപോയിട്ടശേഷം കഴുകൻമാർ അത് കൊത്തിവലിക്കാൻ തുടങ്ങി. കെട്ടു പൊട്ടി ധനികൻ പുറത്തു വന്നതും കഴുകന്മാർ അയാളെ വിട്ട് പറന്നുപോയി. അയാൾ ചാടിയെഴുന്നേറ്റ് താഴോട്ടു നോക്കി അപേക്ഷിച്ചു:

‘ഏയ്, ഈ മലയിൽനിന്നും താഴെയിറങ്ങാനുള്ള വഴി പറഞ്ഞുതരു.’

താൻ ചതിച്ച് മലമുകളിലെത്തിച്ചയാൾതന്നെയാണ് വീണ്ടും തന്റെ പണിക്കാരനായി വന്നതെന്ന് അതിനകം ധനികനു മനസ്സിലായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

‘യജമാനനേ, അവിടെയുള്ള രത്നങ്ങൾ മുഴുവൻ താഴോട്ട് എറിഞ്ഞുതരുമെങ്കിൽ ഞാൻ രക്ഷപ്പെട്ട വഴി പറഞ്ഞുതരാം,’ മിറാലി പറഞ്ഞു.

ധനികൻ പല്ലു ഞെരിച്ച് രത്നങ്ങൾ താഴേക്കെറിയാൻ തുടങ്ങി. അവ നതെല്ലാം ചാക്കിൽ വാരിനിറച്ചു. രത്നങ്ങൾ മുഴുവൻ എറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ധനികൻ പറഞ്ഞു:

‘മിറാലി, നീ ആവശ്യപ്പെട്ട പ്രകാരം ഞാൻ രത്നങ്ങളെല്ലാം തന്നുകഴിഞ്ഞു. ദയവായി എനിക്ക് രക്ഷപ്പെടാനുള്ള വഴി പറഞ്ഞുതരു.’

വികൃതമായി ചിരിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു അവന്റെ മറുപടി:

‘ങ്ഹും, നിങ്ങൾക്കിപ്പോൾ രക്ഷപ്പെടണമെന്നു തോന്നുന്നുണ്ട്, അല്ലേ? ഞാനെന്റെ തലവരയുടെ ശക്തികൊണ്ടാണ് രക്ഷപ്പെട്ടത്. അതേ തായാലും നിങ്ങളോട് പങ്കുവെക്കാൻ ഞാനിഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. നിങ്ങൾ മലമുകളിലേക്കയച്ച ഒരുപാടു പേർ ഇപ്പോഴും തലയോട്ടിയും എല്ലുകളുമായി അവിടെയുണ്ടല്ലോ. അവരോട് ചോദിച്ച് സ്വയം രക്ഷപ്പെട്ടോളൂ.’

രത്നം നിറച്ച ചാക്കുകളുമായി മിറാലി ഒട്ടകപ്പുറത്തു കയറി സ്ഥലം വിടുന്നത് ധനികൻ കണ്ടു. അയാൾക്ക് ദേഷ്യവും സങ്കടവുമൊക്കെ വന്നു. സഹായത്തിനഭ്യർഥിച്ച് അയാൾ മലമുകളിൽ അലഞ്ഞുനടന്നു. അതുകേൾക്കാൻ അവിടെയെങ്ങും ആരുമുണ്ടായില്ല. യഥാസമയം കഴുകന്മാർ കൂട്ടമായെത്തുകയും ധനികനെ കൊത്തിക്കീറി തിന്നുകയും ചെയ്തു!

മിറാലി ആ അമൂല്യരത്നങ്ങൾ വിറ്റ് വലിയ ധനികനായി. അവൻ വൃദ്ധമാതാവിനൊപ്പം മണിമാളികയിൽ താമസവും തുടങ്ങി.

(‘ആയിരത്തൊന്നു രാവുകളിലെ സിൻബാദിന്റെ ഏഴു സാഹസികയാത്രകളിൽ രണ്ടാമത്തെ കഥയുമായി ഏറെ സാദൃശ്യമുള്ളതാണിത്. അതിൽ രത്നങ്ങൾ നിറഞ്ഞ കുഴിയെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ ഇവിടെയത് രത്നമലയാണ്. കഥാഗതിയിലും പലയിടത്തും സാമ്യം കാണാം.)

ഫിലുഷ്ക

വളരെക്കാലം മുൻപാകണമെന്നു, സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ എവിടെയോ ആകണം, ഒരു കുടുംബത്തിൽ മൂന്നു സഹോദരന്മാർ ജീവിച്ചിരുന്നു. അവരിൽ മുത്ത രണ്ടു സഹോദരന്മാരും ധീരന്മാരും സാഹസികരുമായിരുന്നു. ഇളയവനായ ഫിലുഷ്കയെ അവർ ജാഗ്രതയോടെ പരിചരിച്ചു. മഹാ കുസൃതിയായിരുന്നു അവൻ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവൻ പല അപകടങ്ങളിലും ചെന്നുപെട്ടു.

അങ്ങനെയിരിക്കേ ഒരുനാൾ, മൂന്നു സഹോദരന്മാരും വീട്ടിൽനിന്നും യാത്രപുറപ്പെട്ടു. കാട്ടിൽ കൂടി കെട്ടി താമസിക്കുന്ന മുത്തപ്പനെ കാണുകയായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. വളരെ ദൂരം യാത്ര ചെയ്ത് അവർ മുത്തപ്പന്റെ കുടിലിലെത്തി. അവിടെ തനിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്ന മുത്തപ്പൻ അവരുടെ ആഗമനം വലിയ ആശ്വാസമായി. അദ്ദേഹം അവരെ തേനും പഴങ്ങളും നൽകി സൽക്കരിച്ചു. രണ്ടു നാൾ കഴിഞ്ഞ് മുത്ത സഹോദരന്മാർ മുത്തപ്പനോട് പറഞ്ഞു:

‘മുത്തപ്പാ, ഞങ്ങൾ ഉൾക്കാട്ടിൽ വേട്ടയ്ക്കു പോവുകയാണ്. കുറച്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞെ തിരിച്ചുവരും. അതുവരെ ഫിലുഷ്കയെ നോക്കി

ക്കൊള്ളണം. കണ്ണുതെറ്റിയാൽ അവൻ വല്ല കൂരുത്തക്കേടും കാണിക്കും.’

‘അതോർത്ത് നിങ്ങൾ വിഷമിക്കണ്ട. അവനെ ഞാനെന്റെ കണ്ണിലെ കൃഷ്ണമണിപോലെ നോക്കിക്കൊള്ളാം. ഞാൻ വരച്ച വരയ്ക്കപ്പുറം അവനെവിടെയും പോകില്ല. അത്രയ്ക്ക് അനുസരണയാണ് അവനെന്ന്.’

മുത്തപ്പൻ അവർക്ക് ധൈര്യം പകർന്നു. അവർ അദ്ദേഹത്തോടു യാത്രപറഞ്ഞ് ആയുധങ്ങളുമായി യാത്ര തുടർന്നു.

ഫിലുഷ്കയ്ക്ക് വീട്ടിൽ തനിച്ചിരുന്നു മടുത്തു. എത്ര നേരമെന്നു വെച്ചാണ് മുത്തപ്പനെയും കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുക? അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവൻ പലപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് പുറത്തിറങ്ങി.

തൊടിയിലെ പക്ഷികളോട് വർത്തമാനം പറഞ്ഞു.

പലതരം പൂക്കളുടെ മണം ആസ്വദിച്ചു.

സ്വാദേറിയ പഴങ്ങൾ പഠിച്ചുതിന്നു.

ആകപ്പാടെ ഒരു ഹരമായി അവനു തോന്നി. ഒരിക്കൽ അവൻ തൊടിയിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ മുളളുവേലിക്കടുത്തുനിന്ന് ദയനീയമായ കരച്ചിൽ കേട്ടു. അതെന്തെന്നറിയാൻ അവൻ ആകാംക്ഷ തോന്നി. അവൻ കഴുത്തു നീട്ടി ഏന്തിവലിഞ്ഞു നോക്കി.

അതൊരു അരയന്നമായിരുന്നു. അവന്റെ കാലും ചിറകും മുളളുവേലിയിൽ കുരുങ്ങിക്കിടക്കുകയാണ്. കാലിൽ അവിടവിടെയായി കൂർത്ത മുളളും തറച്ചിട്ടുണ്ട്. അവൻ അതിനോട് സഹതാപം തോന്നി. അപ്പോൾ അവനെ അർദ്ധുതപ്പെടുത്തി അരയന്നം മനുഷ്യഭാഷയിൽ സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി:

‘ചങ്ങാതി, നീയെന്റെ ദുരവസ്ഥ കാണുന്നില്ലേ? മുളളുപഴം കണ്ടപ്പോൾ കൊതി മുത്ത്, വീണ്ടുവിചാരമില്ലാതെ അത് കൊത്തിത്തിന്നാൻ പോയതാണ് അബദ്ധമായത്. ഈ സ്ഥിതി തുടർന്നാൽ ഞാൻ വേദന തിന്ന് ചത്തുപോവും. ദയവായി എന്നെയൊന്ന് രക്ഷിക്കണം.’

അതു കേട്ടതും ഫിലുഷ്ക മുൾപ്പടർപ്പുകൾ വകഞ്ഞുമാറ്റി അരയന്നത്തെ പുറത്തെടുത്തു. അരയന്നം വേദനകൊണ്ട് അപ്പോഴും ഞരങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ കാലിലെ മുറിവുകളിൽ പച്ചിലമരുന്നു വെച്ച് തുണികൊണ്ടു കെട്ടി. അരയന്നം പതക്കെ ചിറകു വിരിച്ച് പറന്നുയർന്നു. അത് അവൻ കേൾക്കേ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘എന്നെങ്കിലുമൊരിക്കൽ നിന്നെ സഹായിക്കാൻ ഞാനെത്തും.’

അടുത്ത ദിവസം, ഫിലുഷ്കയ്ക്ക് ആപ്പിൾ തിന്നാൻ മോഹമുണ്ടായി. മുത്തപ്പന്റെ തൊടിയിൽ പഴങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ആപ്പിൾമരമുണ്ട്. അവൻ

തന്റെ ആഗ്രഹം മുത്തച്ഛനോടു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തിന് അതുത സമ്മതമായില്ല.

‘നീ തനിയെ ആപ്പിൾ പരിക്കാൻ പോകണ്ട. ദുർമന്ത്രവാദിനിയാ യയാഗാബുറ കൂട്ടികളെ പിടിക്കാൻ തക്കപാർത്തു നടപ്പുണ്ട്. നിന്നെക്ക ണ്ടാൽ അവൾ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി പൊരിച്ചു തിന്നും. നിന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്മാർ വന്നിട്ട് ഒന്നിച്ചുപോയി ആപ്പിൾ പരിച്ചാൽ മതി.’

മുത്തച്ഛന്റെ വാക്കുകൾ അവൻ മുഖവിലയ്ക്കെടുത്തില്ല. തന്റെ തീരുമാനത്തിൽനിന്നും തെല്ലും വ്യതിചലിക്കാതെ അവൻ പറഞ്ഞു:

‘മുത്തച്ഛൻ ഭയക്കണ്ട. എനിക്കൊന്നും സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നില്ല. ഞാൻ പോയി, മരത്തിൽക്കയറി ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങൾ പരിച്ചുതിന്ന് വേഗം തിരിച്ചുവരാം. പഴുത്തു തുടുത്ത കുറച്ചു പഴങ്ങൾ മുത്തച്ഛനും തരാം.’

അവർ തമ്മിൽ പിന്നെയും വാക്കുതർക്കമുണ്ടായി. ഒടുവിൽ വിജയം അവന്റെ ഭാഗത്തുതന്നെയായിരുന്നു.

‘എങ്കിൽ നീ നിന്റെ ഇഷ്ടപോലെ ചെയ്യൂ. എന്തെങ്കിലും അപകടം പിണഞ്ഞിട്ട് പിന്നെ പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ല.’

മുത്തച്ഛൻ ചിരി കോട്ടിപ്പറഞ്ഞു.

ഫിലുഷ്ക സന്തോഷത്തോടെ തൊടിയിലേക്കോടി. ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങളുടെ ഭാരംകൊണ്ട് താണുപോയ മരക്കൊമ്പുകളാണ് അവനവിടെ കണ്ടത്. അതു കണ്ട് അവന്റെ നാവിൽ വെള്ളമുറി. അവനാ മരത്തിൽ വലിഞ്ഞുകയറി.

ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങൾ പരിക്കാൻ തുടങ്ങിയതും ഒരു ശബ്ദം കേട്ടു. അതെന്താണെന്നറിയാൻ അവൻ തല ചെരിച്ച് നോക്കി. ഇരുമ്പുകൊണ്ടുള്ള ഉരലിൽ, കൈയിൽ ഉലക്കയും പിടിച്ചിരുന്ന് വായുവിലൂടെ പാഞ്ഞുവരുന്ന വികൃതരൂപിയായ ഒരു വൃദ്ധയെയാണ് അവൻ കണ്ടത്. അവളുടെ കൂർത്ത പല്ലുകളിൽനിന്നും രക്തം ഇറുവീണുകൊണ്ടിരുന്നു. ചത്ത കണ്ണുകളിൽ ക്രൂരത തളംകെട്ടിനിന്നു. മുക്ക് നീണ്ടു വളഞ്ഞിരുന്നു. ലക്ഷണങ്ങൾവെച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ മുത്തച്ഛൻ പറഞ്ഞ യാഗാബുറയാണ് അതെന്ന് അവനു ബോധ്യമായി. അവന് നേരിയ പേടി തോന്നാതിരുന്നില്ല.

യാഗാബുറ ഉരൽ താഴെയിറക്കി, അതിൽനിന്നും നിലത്തിറങ്ങി. അവൾ അതിനകംതന്നെ മരക്കൊമ്പിലിരിക്കുന്ന ഫിലുഷ്കയെ കണ്ടിരുല്ലൂ. എങ്ങനെയെങ്കിലും അവനെ പിടികൂടി പൊരിച്ചു തിന്നണമെന്ന് അവളുറച്ചു. അവൾ തന്റെ കോമ്പല്ലുകൾ മറച്ചുവെച്ച് വിളിച്ചുചോദിച്ചു:

‘ഏയ് മിടുക്കൻ ഫിലുഷ്ക, നീയെന്താണ് അവിടെ ചെയ്യുന്നത്?’

‘ഞാൻ ആപ്പിൾപ്പഴം പരിക്കുകയാണ്,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘ചേര, ആർക്കുവേണം ആപ്പിൾപ്പഴം? എന്റെ കൈയിൽ വിശിഷ്ടമായൊരു മറ്റൊരു പഴമുണ്ട്. നീയിറങ്ങിവന്ന് അതെടുത്തോളൂ.’

യാഗാബുറ അവനെ പ്രലോഭിപ്പിച്ചു.

‘അത് ചിത്ത പഴമാണ്. എനിക്ക് ആപ്പിൾപ്പഴം മതി,’ അവൻ തീർത്തു പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ ദാ, വേറൊരു പഴം. നിനക്കുവേണ്ടി ഞാൻ ഉൾക്കാട്ടിൽ നിന്നും പരിച്ചതാണ്.’

അവൾ കൈ നീട്ടി.

‘അത് പുളിയൻ പഴമാണ്. എനിക്കീ ആപ്പിൾപ്പഴം മതി.’

അവൻ ആവർത്തിച്ചു.

അതു കേട്ടപ്പോൾ അവൾക്ക് അവനോട് കലശലായ ദേഷ്യം തോന്നി. അവൾ ഉലക്ക ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച് ഭീഷണി മുഴക്കി.

‘എടാ ചെക്കാ, മര്യാദയ്ക്ക് താഴെയിറങ്ങിവന്ന് എന്റെ കൈയിൽ നിന്നും ഈ പഴം വാങ്ങിക്കോ. അല്ലെങ്കിൽ, ഞാൻ നിന്നെ ഈ നിമിഷം തന്നെ ശരിപ്പെടുത്തും!’

അതു ഫലിച്ചു. അവൻ പേടിച്ച് മരത്തിൽനിന്നും താഴെയിറങ്ങി. യാഗാബുറയുടെ കൈത്തലത്തിലുള്ള പഴമെടുക്കാൻ അവൻ കൈ നീട്ടി. അവന്റെ കൈ അവളുടെ ദേഹത്തു സ്പർശിച്ചതും അവൾ അവനെ പിടികൂടി ഉരലിൽ കയറി പറന്നതും ഒരുമിച്ചായിരുന്നു! അവൻ ഭയന്ന് നിലവിളിച്ചു.

‘ജ്യേഷ്ഠന്മാരേ, എന്നെ രക്ഷിക്കൂ! ദുഷ്ടയായ യാഗാബുറ എന്നെ പിടി കൂടിക്കഴിഞ്ഞു. അവളെന്നെ പൊരിച്ചുതിന്നാൻ കൊണ്ടുപോവുകയാണ്. രക്ഷിക്കൂ.’

വേട്ടയ്ക്കിടെ പുൽപ്പരപ്പിൽ കിടന്നു വിശ്രമിക്കുകയായിരുന്ന മൂന്നു സഹോദരന്മാർ അതു കേട്ടു.

‘ആരുടെയോ കരച്ചിലല്ലേ ആ കേൾക്കുന്നത്?’

മുത്തയാൾ കാതുകൂർപ്പിച്ചു.

‘അത് നമ്മുടെ ഫിലുഷ്കയുടെ കരച്ചിലാണ്. സംശയമില്ല,’ രണ്ടാമൻ പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ നമുക്ക് വേഗം ചെന്ന് അവനെ ആ ദുഷ്ടയിൽനിന്നും രക്ഷിക്കണം.’

മുത്തയാൾ പരിഭ്രമത്തോടെ പറഞ്ഞു. അവൾ ഒട്ടും സമയം കളയാതെ പാഞ്ഞ യാഗാബുറയെ കണ്ടെത്തി. മാനത്തുകൂടി താഴ്ന്നു പറക്കുകയായിരുന്നു അവൾ. അവർ കൂർത്ത കല്ലുകൾ പെറുക്കി അവൾക്കു നേരെ

എറിഞ്ഞു. കല്ലുകൾ അവളുടെ മുക്കിലും കണ്ണിലുമൊക്കെ ചെന്നുപതിച്ചു. കഠിനമായ വേദനകൊണ്ട് അവൾ നിലവിളിച്ചു. അതിനിടയിൽ ഫില്യൂഷ്ക അവളുടെ കൈയിൽനിന്നും വഴുതിവീണു! ആ തക്കത്തിന് മുത്ത സഹോദരൻ കൈ നീട്ടി അവനെ ഏറ്റുവാങ്ങി. നിലത്തെ പാറകളിലാണ് വീണിരുന്നതെങ്കിൽ അതോടെ അവന്റെ കഥകഴിഞ്ഞേനെ!

യാഗാബുറ അവരെ പ്ലാകിക്കൊണ്ട് ഉരലിലിരുന്ന് പറന്നുകുന്നു.

‘അനുജാ, നീയെന്തു മണ്ടത്തരമാണ് ഈ കാണിച്ചത്? പുറത്തെങ്ങും ഇറങ്ങരുതെന്ന് ഞങ്ങൾ പ്രത്യേകം പറഞ്ഞതല്ലേ? ഞങ്ങളിപ്പോൾ വന്നില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ നിന്റെ കഥയെന്താവുമായിരുന്നു?’

‘ജ്യേഷ്ഠന്മാർ അവനെ ശാസിച്ചു. അവനതിന് മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. അവരവനെ മുത്തപ്പന്റെ അടുത്ത് കൊണ്ടുചെന്നാക്കി, വേട്ടയ്ക്കു പോയി.

പിറ്റേന്നും ഫില്യൂഷ്ക മുത്തപ്പന്റെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് തൊടിയിലെത്തി. തലേന്ന് തിന്നാൻ കഴിയാതിരുന്ന ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങൾ തിന്നുകയായിരുന്നു ഉദ്ദേശ്യം. അവൻ ആപ്പിൾമരത്തിൽ അളളിപ്പിടിച്ചു കയറി. പഴം പറിക്കാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോഴേക്ക് യാഗാബുറ ഉരലിൽ കയറി അവിടെയെത്തി. തന്റെ കൈയിലിരിക്കുന്ന പഴം കാണിച്ച് അവൾ പറഞ്ഞു:

‘നീയീ കൊള്ളാത്ത ആപ്പിൾപ്പഴം തിന്നണ്ട. എന്റെ കൈയിലുള്ള സ്വാദേറിയ പഴം തിന്നോളൂ.’

‘നീയെന്നെ ചതിക്കും. എനിക്കു നിന്റെ പഴം വേണ്ട,’ അവൻ തീർത്തു പറഞ്ഞു.

‘നീ കരുതിയതുപോലെ നിന്നെ തിന്നാനൊന്നുമല്ല ഞാൻ കൊണ്ടുപോയത്. എന്റെ മകൾക്കു കൂട്ടായി, മകനെപ്പോലെ വളർത്താനാണ്. ഇനിയെങ്കിലും നീയീ പഴം തിന്നണം,’ അവൾ നയത്തിൽ പറഞ്ഞു.

‘നീ പറയുന്നത് നട്ടാൽ കുറുക്കാത്ത നുണയാണ്. എനിക്കു നിന്റെ ഒരു പഴവും വേണ്ട.’

അവൻ അവളെ നോക്കി മുഖം കോട്ടി.

അതോടെ യാഗാബുറയ്ക്ക് ക്ഷമകെട്ടു. അവൾ പാഞ്ഞുവന്ന് തന്റെ ഉലക്കകൊണ്ട് അവന്റെ വയറ്റിൽ ഒറ്റക്കുത്ത്! അവന് നിയന്ത്രണം തെറ്റി. നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ നിലത്തു വീണു. ആ സമയംതന്നെയായിരുന്നു യാഗാബുറ കാത്തിരുന്നതും. അവൾ പാഞ്ഞുചെന്ന് അവനെ പിടികൂടി. ശബ്ദം പുറത്തു വരാതിരിക്കാൻ അവന്റെ വായിൽ തുണി കുത്തിത്തരികി. അവനെയുംകൊണ്ട് അവൾ പറന്നുപൊങ്ങി. ജ്യേഷ്ഠന്മാരെ വിളിച്ച് സഹായമഭ്യർത്ഥിക്കാൻ അവൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും ഒരു ശബ്ദവും

പുറത്തു വന്നില്ല. അവന് കടുത്ത സങ്കടം തോന്നി.

കുറെ ദൂരം പറന്ന് യാഗാബുറ കൊടുങ്കാട്ടിലുള്ള തന്റെ കുടിലിൽ ചെന്നിറങ്ങി. കോഴിക്കാലിൽ കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന കുടിലായിരുന്നു അത്. അവൾ അവനെയും തൂക്കിയെടുത്ത് ഉരലിൽനിന്നിറങ്ങി. പിന്നെ, കുടിലിന്റെ വാതിലിൽ മുട്ടിവിളിച്ചു.

‘മോളേ, പൊന്നുമോളേ...’

അല്പം കഴിഞ്ഞതും അമ്മയെപ്പോലെതന്നെ വിരുപയായ പെൺകുട്ടി വന്ന് വാതിൽ തുറന്നു. യാഗാബുറയുടെ കൈയിലിരിക്കുന്ന ഫില്യൂഷ്കയെ കണ്ട് തുള്ളിച്ചാടി.

‘ഹായ്, ഒരു മനുഷ്യക്കുട്ടി. ഇവനെ നമുക്ക് പൊരിച്ചുതിന്നാം!’

അവളുടെ ചിരി കണ്ട് അവന് കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു. അവളെ ഒറ്റയടിക്ക് കൊല്ലാനുള്ള ദേഷ്യമാണ് അവനുണ്ടായത്.

‘എടീ, ഞാനൊന്ന് പുഴവരെ പോയി കുളിച്ചുവരാം. അപ്പോഴേക്കും നീയിവനെ പൊരിച്ചുവെക്കണം.’

യാഗാബുറ ഇതും പറഞ്ഞ് അവനെ വലിയൊരു ചെമ്പുപാത്രത്തിലിട്ടു മുടി. പിന്നെ ഉരലിലേറി പറപറന്നു.

മനുഷ്യമാംസം തിന്നാനുള്ള കൊതിയോടെ യാഗാബുറയുടെ മകൾ വലിയ പാത്രത്തിൽ വെള്ളം വെച്ച് ചൂള കത്തിച്ചു. വെള്ളം നന്നായി തിളച്ചതും അവൾ പാത്രത്തിന്റെ മുടി തുറന്ന് അവനെ പുറത്തെടുത്തു. ഭയന്നു വിറച്ചുനിന്ന അവനോട് അവൾ നിർദ്ദേശിച്ചു: ‘എടാ, നീ വേഗം ഈ വെള്ളത്തിലിരിക്ക്. എന്നിട്ടുവേണം എനിക്കും അമ്മയ്ക്കുംകൂടി നിന്നെ പൊരിച്ചുതിന്നാൻ.’

ചൂളയിലേക്ക് കുനിഞ്ഞുനിന്ന് തീ ശക്തിയായി കത്തിക്കുകയായിരുന്നു അവൾ. ഈ തക്കത്തിന് അവൻ സർവശക്തിയുമെടുത്ത് അവളെ ഒറ്റത്തള്ള! അവൾ മൂക്കുംകുത്തി ചൂളയിലേക്ക് വീണു! മാംസം കരിയുന്ന ഗന്ധം അവിടെയെങ്ങും പരന്നു. അവൻ ആ അവസരം പാഴാക്കിയില്ല. വേഗം കുടിലിൽനിന്നിറങ്ങി മുറ്റത്തെ ഓക്കുമരത്തിൽ കയറിയിരുന്നു.

അല്പം കഴിഞ്ഞതും പൊരിച്ച ഇറച്ചി തിന്നാനുള്ള ആർത്തിയോടെ യാഗാബുറ ഉരലിൽ കയറി അവിടെയെത്തി. അവൾ മകളെ പല തവണ വിളിച്ചെങ്കിലും മറുപടിയുണ്ടായില്ല. അപ്പോഴാണ് വെന്ത ഇറച്ചിയുടെ മണം അവളുടെ മുക്കിലേക്ക് അടിച്ചുകയറിയത്. മകൾ അവനെ പൊരിച്ചുവെച്ച് പുറത്തെവിടെയോ പോയതാകുമെന്നു ചിന്തിച്ച് അവൾ അകത്തുചെന്ന് ഇറച്ചി ഒറ്റയടിക്ക് അകത്താക്കി! വയർ ‘ഭൂം’ എന്നു നിറഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ മുറ്റത്ത് പുൽത്തകിടിയിൽ വന്നുകിടന്നു.

‘സ്വന്തം മകളെ പൊരിച്ചുതിന്ന ദുഷ്ടത്തി, നിനക്കെന്നെ തൊടാൻ കിട്ടില്ല!’

ഓക്കുമരക്കൊമ്പിലിരുന്ന് ഫിലുഷ്ക വിളിച്ചുകൂവി. അവൾ ഞെട്ടലോടെ അതു കേട്ടു. മകളുടെ ഇറച്ചിയാണ് താൻ തിന്നതെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾക്ക് ഓക്കാനം വന്നു. അതിനു കാരണക്കാരനായ അവനോട് അവൾക്ക് കലശലായ കോപം തോന്നി. അവൾ അകത്തുചെന്ന് കോടാലിയുമായി വന്നു.

‘നീ ചെവിയിൽ നുള്ളിക്കോ! നിന്നെക്കൂടി പൊരിച്ചുതിന്നിട്ട് ഞാനെന്റെ വിഷമം മാറ്റാം!’

അവൾ ഓക്കുമരത്തിന്റെ അടി വെട്ടാൻ തുടങ്ങി. മുർച്ചയേറിയ കോടാലിയുടെ വായ്ത്തല അതിവേഗം മരത്തിന്റെ തടിയിൽ തറഞ്ഞുകയറി. ഓക്കുമരം ആടിയുലഞ്ഞു. മരക്കൊമ്പിലിരുന്ന ഫിലുഷ്ക ആലില പോലെ വിറച്ചു. തന്റെ അന്ത്യം അടുത്തതായി അവനു തോന്നി. ഇക്കുറിയോഗാബുറയെ കബളിപ്പിക്കാൻ തനിക്കാവില്ലെന്ന് അവനുറപ്പായിരുന്നു. എങ്കിലും അവസാന പ്രതീക്ഷ എന്ന നിലയിൽ അവൻ വിളിച്ചുകൂവി:

‘ജ്യേഷ്ഠന്മാരേ, എന്നെ യോഗാബുറ പൊരിച്ചുതിന്നാൻ പോകുന്നു. രക്ഷിക്കണം!’

വിദൂരത്തിലുള്ള മുത്ത സഹോദരന്മാർ ആ വിലാപം എങ്ങനെ കേൾക്കാനാണ്?

എങ്കിലും അവൻ വീണ്ടും വീണ്ടും അത് വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞതും ഓക്കുമരം ഉടൻ നിലംപതിക്കുമെന്ന നില വന്നു. മരം ഞെരിയുന്നതിന്റെ ശബ്ദങ്ങളും ഉയർന്നുകേട്ടു. അവന്റെ അവസാന പ്രതീക്ഷയും അസ്തമിച്ചു.

‘ഫിലുഷ്കാ, നീ വിഷമിക്കണ്ട. നിന്നെ സഹായിക്കാൻ ഞാനുണ്ട്.’

പരിചിതമായ ആ ശബ്ദം കേട്ട് അവൻ തലയുയർത്തി നോക്കി. തന്റെ അടുത്തേക്ക് ഒരു അരയന്നം ചിറകു വിരിച്ച് പറന്നുവരുന്നു. അവൻ അവിശ്വസനീയതയോടെ നോക്കി. അപ്പോൾ അരയന്നം പറഞ്ഞു:

‘മുൻപൊരിക്കൽ എന്റെ പ്രാണൻ രക്ഷിച്ചത് നീയാണ്. ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ നിന്നെ സഹായിക്കാനുള്ള അവസരം എനിക്കു കൈവന്നു. നീ വേഗം എന്റെ കാലുകളിൽ മുറുകെപ്പിടിച്ചിരിക്കൂ.’

അവൻ അതനുസരിച്ചു. അരയന്നം അവനെയുംകൊണ്ടു പറന്നുയർന്നതും വലിയൊരു ശബ്ദത്തോടെ ഓക്കുമരം നിലംപതിച്ചു. അതിനടിയിൽപ്പെട്ട് യോഗാബുറയുടെ കഥയും കഴിഞ്ഞു!

അരയന്നം അവനെ മുത്തപ്പന്റെ വീടിനു മുന്നിലെത്തിച്ചു. മൂന്നു സഹോദരന്മാരും മുത്തപ്പനും അവനെ തിരക്കി വിഷമിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഫിലുഷ്ക അപകടമൊന്നുംകൂടാതെ കൺമുന്നിലെത്തിയതുകണ്ട് അവർ അതിരറ്റ് സന്തോഷിച്ചു. ജ്യേഷ്ഠന്മാർ അവനെ ആലിംഗനംചെയ്ത് ചോദിച്ചു:

‘നീ എവിടെപ്പോയിരുന്നെടാ മോനേ?’

അവൻ കഥയെല്ലാം അവരോട് വിശദീകരിച്ചു. അവനെ രക്ഷിച്ച അരയന്നത്തിന് വയറു നിറയെ ഭക്ഷണം കൊടുത്ത് മടക്കിയയച്ചു. പിന്നീടുള്ള കാലം ഫിലുഷ്ക അനുസരണയോടെ ജീവിച്ചു.

(‘തെര്യോഷ്ചക്’യെന്ന പ്രസിദ്ധമായ രഷ്യൻ കഥയോട് ഈ കഥയുടെ ഉത്തരാർധത്തിന് പ്രകടമായ സാദൃശ്യം കാണാം. മലയാളത്തിലെ ‘തന്റെ മകളെ താൻതീനി’യെന്ന നാടോടിക്കഥയുമായുമുണ്ട് ഇതിനു സാമ്യം. കഥാനായകൻ ആപ്പിൾമരത്തിനു ചുവട്ടിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ പറന്നുവന്ന ദുർമന്ത്രവാദിനി ആപ്പിൾ താഴേക്കിട്ടുകൊടുത്താണ് അവനെ പിടികൂടിയതെന്ന് പാഠാന്തരമുണ്ട്. കൂപ്രസിദ്ധമായ ബാബായോഗയുടെ മറ്റൊരു രൂപമാണ് കോഴിക്കാലിൽ കുറങ്ങുന്ന വീടുള്ള യോഗാബുറയും.)

ഒന്നു പോയാൽ രണ്ട്!

വളരെക്കാലം മുമ്പ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ ഒരു സൈനികൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. നാട്ടുപ്രമാണിയായ ഒരു നാടുവാഴിക്കുവേണ്ടി അയാൾ പതിറ്റാണ്ടുകൾ ജോലി ചെയ്തു. എന്നാൽ, തനിക്കു ലഭിച്ച തുച്ഛമായ വരുമാനത്തിൽനിന്ന് യാതൊന്നും സമ്പാദിക്കാൻ അയാൾക്കായില്ല. നിർഭയനായ നാടുവാഴി ഒരുനാൾ, ചില്ലിക്കാശുപോലും കൊടുക്കാതെ അയാളെ ജോലിയിൽനിന്ന് പിരിച്ചയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അയാൾ ദുഃഖത്തോടെയും നിരാശയോടെയും തന്റെ താവളത്തിൽനിന്നിറങ്ങി. കുറെ ദൂരം അലക്ഷ്യമായി അലഞ്ഞുനടന്ന് അയാളൊരു തടാകക്കരയിലെത്തി.

തടാകത്തിലെ തെളിഞ്ഞ വെള്ളത്തിൽ കൈയും മുഖവും കഴുകിയപ്പോൾ അയാൾക്ക് വിശന്നു. ഒരു കഷ്ണം റൊട്ടിപോലും കൈയിലില്ല. എന്തെങ്കിലും വാങ്ങിത്തിന്ന് വിശപ്പു മാറ്റാമെന്നുവെച്ചാൽ കൈയിൽ പണവുമില്ല. അയാൾ തടാകക്കരയിൽ തളർന്നിരുന്ന് സ്വയം പ്ദാകി:

‘നാശം! ഞാനിനി എന്നെ എവിടെക്കൊണ്ടുപോയി വിലക്കും? ഇനിയെങ്ങനെ ഞാൻ ഭക്ഷണം കഴിച്ചു ജീവിക്കും? ഏതു ചെങ്കുത്താന്റെ കീഴിലായാലും ജോലി കിട്ടിയാൽ ചെയ്യാമായിരുന്നു.’

അയാൾ ഇതു പറഞ്ഞ് നാവെടുത്തുകാണില്ല, തടാകത്തിലെ വെള്ളം ഒന്നനങ്ങി. അടുത്ത നിമിഷം അതിൽനിന്ന് ഒരു കുട്ടിച്ചെങ്കുത്താൻ പൊങ്ങിവന്നു! അവൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘ങ്ഹും, നിങ്ങൾ പറഞ്ഞത് ഞാൻ കേട്ടു. ഞങ്ങളുടെ കീഴിൽ ജോലി ചെയ്യാമെന്ന് തീരുമാനിച്ചത് ഏതായാലും നന്നായി. ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നന്നായി പണിയെടുത്താൽ നല്ല പ്രതിഫലവും പ്രതീക്ഷിക്കാം.’

കുട്ടിച്ചെങ്കുത്താൻ വീണ്ടും ചിരിച്ചു.

‘എന്താണ് എനിക്കുള്ള ജോലി?’

സൈനികൻ നെറ്റി ചുളിച്ചു.

‘ഓ, അത്ര വലിയ പണിയൊന്നുമില്ലെന്നെ. പതിനഞ്ചു വർഷക്കാലം നിങ്ങൾ മുഖം മിനുക്കുകയോ മുടി വെട്ടുകയോ ചെയ്യരുത്. മുക്കു പിഴിയുകയും കുളിക്കുകയും വസ്ത്രം മാറുകയും ചെയ്യരുത്. ഇങ്ങനെ കരാർകാലം കഴിഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾക്ക് നല്ല കുലി കിട്ടും,’ കുട്ടിച്ചെങ്കുത്താൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്തു കുലി?’

അയാൾ കണ്ണുമിഴിച്ചു.

‘പറയാം. നിങ്ങൾ കരാർവ്യവസ്ഥകൾ ലംഘിക്കാതെ ഒന്നരപ്പതിറ്റാണ്ട് പൂർത്തിയാക്കിയാൽ നമുക്കൊരുമിച്ച് രാജാവിനെ ചെന്നുകാണാം. അതിസുന്ദരികളായ മൂന്നു പെൺമക്കൾ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. അവരിൽ മുത്ത രണ്ടുപേരെയും ഞാൻ മുൻപേ നോട്ടമിട്ടുകഴിഞ്ഞതാണ്. എന്നാൽ, ഇളയവരെ നിങ്ങൾക്ക് സ്വന്തമാക്കാം. അളവറ്റ സ്വത്തുക്കളുള്ള ഒരു രാജാവിന്റെ മരുമകനാവുക എന്നത് തീർച്ചയായും നിസ്സാരകാര്യമല്ലല്ലോ?’

കുട്ടിച്ചെങ്കുത്താൻ പല്ലിളിച്ചുകാട്ടി.

‘അതു കൊള്ളാം. നിങ്ങളുടെ കീഴിൽ ജോലി ചെയ്യാൻ എനിക്കു സമ്മതമാണ്. പറഞ്ഞ വാക്ക് അവസാനം വിഴുങ്ങാതിരുന്നാൽ മതി.’

സൈനികൻ എഴുന്നേറ്റു.

‘ചെങ്കുത്താൻമാർ പറഞ്ഞ വാക്കിന് വിലകല്പിക്കുന്നവരാണ്. അതിൽ സംശയം വേണ്ട. കരാർ സമ്മതിച്ച സ്ഥിതിക്ക് നിങ്ങളുടെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കേണ്ട ചുമതല എനിക്കാണ്. നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഞാനെന്തെങ്കിലും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടോ?’

കുട്ടിച്ചെങ്കുത്താൻ വാലാട്ടി.

‘എന്നെ ആദ്യമൊരു നഗരത്തിൽ കൊണ്ടുപോയാക്കണം. അന്ത്യരുടെ ശല്യംകൂടാതെ ജീവിക്കാനൊരു ഇടം വേണം. അതിനും പുറമേ എന്റെ

ചെലവുകൾക്കായി കുറച്ചു പണവും തരണം.'

അയാൾ ആവശ്യങ്ങൾ നിരത്തി. കുട്ടിച്ചെങ്കുത്താൻ അയാൾക്കൊരു പണസഞ്ചി നൽകി. പിന്നെ, അയാളെയും ചുമന്ന് നഗരത്തിലെത്തി. അവിടെ എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളുമുള്ള ഒരു വീട്ടിൽ അയാളെ കൊണ്ടുപോയാക്കി. കുട്ടിച്ചെങ്കുത്താൻ മടങ്ങിവന്ന് തടാകത്തിൽ മുങ്ങി അപ്രത്യക്ഷനായി! അയാൾ മുൻപ് ജോലിനോക്കിയിരുന്ന നാടുവാഴിയുടെ നഗരം തന്നെയായിരുന്നു അത്!

സൈനികൻ ആ വീട്ടിൽ സുഖമായി ജീവിതം തുടങ്ങി. കരാർവ്യവസ്ഥകൾ ലംഘിക്കാതിരിക്കാൻ അയാൾ അങ്ങേയറ്റം ശ്രദ്ധിച്ചു. ഒരിക്കൽപ്പോലും അയാൾ മുടി വെട്ടിയില്ല, മുഖക്ഷൗരം ചെയ്തില്ല, മൂക്കു പിഴിഞ്ഞില്ല, കുളിച്ചില്ല, വസ്ത്രം മാറിയില്ല. എന്നാൽ, കൈയിലുള്ള പണം കൊണ്ട് മൂക്കുമുട്ടെ തിന്നും കുടിച്ചും കഴിഞ്ഞു. ആ പണസഞ്ചി ഒരു സാധാരണ പണസഞ്ചിയായിരുന്നില്ല. അതിൽനിന്ന് എത്ര പണമെടുത്താലും അതിൽ അത്രയും പണം താനേ നിറയുമായിരുന്നു! തന്റെ ആവശ്യം കഴിഞ്ഞുള്ള പണം എന്തു ചെയ്യണമെന്ന് സൈനികൻ തലപുകഞ്ഞാലോചിച്ചു.

'ഇത്രയേറെ പണംകൊണ്ട് എനിക്ക് കാര്യമൊന്നുമില്ല. ഈ നഗരത്തിൽത്തന്നെ പണത്തിനു ബുദ്ധിമുട്ടുന്ന സാധുക്കൾ എത്രയോ ഉണ്ട്. അവരെ സഹായിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അതൊരു പുണ്യമാവും.'

അന്നുമുതൽ അയാൾ ദരിദ്രരെ പണം നൽകി സഹായിച്ചുതുടങ്ങി. വിരുപനായ ഒരാൾ അളവറ്റ പണം ദാനം ചെയ്യുന്നുവെന്ന വാർത്ത കേട്ടതീപോലെ പരന്നു. കേട്ടവർ കേട്ടവർ അങ്ങോട്ട് ഓടിയെത്തി. സൈനികൻ ആരെയും നിരാശപ്പെടുത്തിയില്ല.

ഈ വാർത്ത അന്നാട്ടിലെ രാജാവിന്റെ കാതിലുമെത്തി. നിരന്തരമായ യുദ്ധങ്ങളിലേർപ്പെട്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഖജനാവ് കാലിയായ സമയമായിരുന്നു അത്. സൈനികന് തന്നെ സഹായിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷയിൽ അദ്ദേഹം അയാളെത്തേടിയെത്തി. താടിയും മുടിയും വളർന്ന, മുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രമണിഞ്ഞ അയാളെ കണ്ടതും രാജാവ് മൂക്കുപൊത്തി.

'മഹാരാജാവേ, അങ്ങേക്ക് സ്വാഗതം. എന്താണ് വേണ്ടതെന്നു പറഞ്ഞാലും.'

സൈനികൻ രാജാവിനെ വണങ്ങി.

'നിങ്ങളുടെ ദാനകർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ച് കേട്ടറിഞ്ഞാണ് ഞാൻ വന്നത്. ഞാനിപ്പോൾ ഭദ്രമായ സാമ്പത്തികനിലയിലല്ല കഴിയുന്നത്. നിങ്ങൾ

വിചാരിച്ചാൽ എന്നെ സഹായിക്കാൻ കഴിയില്ലേ? അതിനു പ്രതിഫലമായി ഞാൻ നിങ്ങളെ എന്റെ സേനയുടെ തലവനായി നിയമിക്കാം.'

രാജാവ് വിശദീകരിച്ചു.

'അങ്ങ് ആഗ്രഹിക്കുന്നത്ര പണം ഞാൻ നൽകാം. പക്ഷേ, എനിക്ക് സേനാനായകനാവാൻ തീരെ താത്പര്യമില്ല. അങ്ങയുടെ മൂന്നു മക്കളിൽ ഒരാളെ എനിക്കു വിവാഹം കഴിച്ചു തന്നാൽ മതി. അങ്ങയുടെ മരുമകനായി കഴിഞ്ഞാൽ ഈ പണം തിരിച്ചുതരേണ്ട കാര്യവുമില്ലല്ലോ.'

ജട നിറഞ്ഞ താടിയിൽ വിരലോടിച്ച് സൈനികൻ പറഞ്ഞു.

സൈനികന്റെ ആ ആവശ്യം രാജാവിനത്ര സുഖിച്ചില്ല. വിരുപനായ ഇയാൾക്ക് സുന്ദരികളായ കുമാരിമാരെ നൽകാൻ അദ്ദേഹം ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. എന്നാൽ മറ്റൊരു വഴിയും കാണാത്തതിനാൽ രാജാവിന് സമ്മതം മൂളേണ്ടിവന്നു.

'ശരി. നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടം നടക്കട്ടെ. നിങ്ങളുടെയൊരു ഛായാചിത്രം എനിക്കു തരണം. ഞാനത് എന്റെ മൂന്നു മക്കളെയും കാണിക്കാം. അവരിൽ നിങ്ങളെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ ആരു സമ്മതിക്കുന്നുവോ അവളായിരിക്കും നിങ്ങളുടെ ഭാര്യ.'

സൈനികൻ സന്തോഷത്തോടെ തന്റെയൊരു ഛായാചിത്രം വരച്ച് രാജാവിനു നൽകി. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ ഓക്കാനം വരുന്നതുപോലുള്ള രൂപമായിരുന്നു അയാളുടേത്.

രാജാവ് കൊട്ടാരത്തിലെത്തി തന്റെ മൂന്നു മക്കളെയും വിളിച്ചുവരുത്തി. സൈനികന്റെ ഛായാചിത്രം അവരെ കാണിച്ച് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

'മക്കളേ, ഈ സൈനികനാണ് വലിയ തുക തന്ന് നമ്മുടെ സാമ്പത്തികപ്രതിസന്ധി അകറ്റാമെന്ന് വാക്കു തന്നിരിക്കുന്നത്. നിങ്ങളിലൊരാളെ അയാൾക്ക് വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കാമെന്നാണ് ഞാനേറ്റത്. ഈ ഛായാചിത്രം കണ്ട് ആരാണോ അയാളെ വിവാഹം കഴിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നത്, അവൾ വലിയ ധനികയുമാവും. നിങ്ങൾ ഓരോരുത്തരായി അഭിപ്രായം പറയണം.'

മുത്ത രാജകുമാരി ആ ചിത്രത്തിൽ നോക്കി അറപ്പോടെ പറഞ്ഞു

'ങ്ഹും, കല്യാണം കഴിക്കാൻ പറ്റിയ ഒരു സാധനം! ഇയാളെ ഭർത്താവാക്കേണ്ടിവന്നാൽ ഞാനതിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടാൻ വല്ല ചെങ്കുത്താന്റെയും അടുത്തേക്ക് പോകും.'

അത് മറഞ്ഞിരുന്ന് കേട്ടിരുന്ന കുട്ടിച്ചെങ്കുത്താൻ സന്തോഷിച്ചു. അവൻ തന്റെ കണക്കുപുസ്തകത്തിൽ അവളുടെ ചിത്രം വരച്ചിട്ടു.

'നിനക്കോ?'

രാജാവ് രണ്ടാമത്തെ കുമാരിയോട് ചോദിച്ചു.

‘ഞാനൊരു കന്യകയായിത്തന്നെ തുടർന്നോളാം. അല്ലെങ്കിൽ ചെങ്കുത്താന്റെ ഭാര്യയായി കഴിഞ്ഞോളാം,’ മുഖം കോട്ടി അവൾ പറഞ്ഞു.

കുട്ടിച്ചെങ്കുത്താൻ അവളുടെയും ചിത്രം പുസ്തകത്തിൽ വരച്ചിട്ടു.

‘ഇനി നിന്റെ അഭിപ്രായമേ അറിയാനുള്ളൂ. ചേച്ചിമാരെപ്പോലെ നിനക്കും ഈ വിരുപനെ ഭർത്താവാക്കാൻ താല്പര്യമുണ്ടാവില്ല എന്നാണെന്റെ തോന്നൽ. ശരിയല്ലേ?’

രാജാവ് ഇളയ മകളോട് ചോദിച്ചു.

‘അല്ല പിതാവേ, നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ സഹായിക്കാൻ തയ്യാറായ ഇദ്ദേഹത്തെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ എനിക്കു പൂർണ്ണസമ്മതമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയായി ഞാൻ സുഖമായി കഴിഞ്ഞുകൊള്ളാം,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

ആ മറുപടി രാജാവിനെ അമ്പരപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം ഉടനെ ഭടന്മാർവശം പന്ത്രണ്ടു കുതിരവണ്ടികൾ സൈനികന്റെ അടുത്തേക്കയച്ചു. സൈനികന് ഒരു സന്ദേശവും കൊടുത്തയച്ചു. തന്റെ ഇളയ മകൾ അയാളെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ തയ്യാറാണെന്നും പന്ത്രണ്ടു വണ്ടി നിറയെ സ്വർണവും പണവും സ്ത്രീധനമായി കൊടുത്തയയ്ക്കണമെന്നുമായിരുന്നു അതിന്റെ ഉള്ളടക്കം.

അപ്പോഴേക്കും സൈനികൻ ചെങ്കുത്താൻമാരുമായി ഉണ്ടാക്കിയ കരാറിന്റെ കാലാവധി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. വൈരുദ്ധ്യത്തിന്റെ പരകോടിയിലെത്തിയ അയാൾ കുട്ടിച്ചെങ്കുത്താനെ ചെന്നു കണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘ഇനി ഞാനും നിങ്ങളുമായി ഒരു ബന്ധവുമില്ല. നിങ്ങളുടെ കീഴിൽ ഞാനിനി ജോലി ചെയ്യുകയുമില്ല. കരാർവ്യവസ്ഥകൾ ലംഘിക്കാതിരുന്നതിനു പ്രതിഫലമായി നിങ്ങളെനിക്ക് രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തുതരണം.’

‘എന്തായാലും പറയൂ. ഞങ്ങൾ വാക്കു തെറ്റിക്കാറില്ലെന്ന് നേരത്തേ പറഞ്ഞതല്ലേ?’

കുട്ടിച്ചെങ്കുത്താൻ അയാളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു.

‘ആദ്യം എന്നെ സുന്ദരനായ യുവാവാക്കി മാറ്റണം. പിന്നെ, എന്റെ പന്ത്രണ്ടു കുതിരവണ്ടി നിറയെ സ്വർണവും പണവും നൽകണം.’

സൈനികൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

കുട്ടിച്ചെങ്കുത്താൻ അയാളെ കഷ്ണങ്ങളായി മുറിച്ചു. ആ കഷ്ണങ്ങൾ ചുളയിലിട്ട് കുറെ നേരം തിളപ്പിച്ചു. അതിലെ എല്ലുകളെല്ലാം ശേഖരിച്ച്, കഴുകി വൃത്തിയാക്കി. അവ യഥാക്രമം യോജിപ്പിച്ചു. പുതിയ

മാംസം ഘടിപ്പിച്ച് ഓരോ ഞരമ്പുകളും തെറ്റാതെ കുട്ടിച്ചേർത്തു. കുട്ടിച്ചെങ്കുത്താൻ ചില മന്ത്രങ്ങൾ ചൊല്ലിയതും അയാൾ ഉറക്കത്തിൽനിന്നെന്നപോലെ എഴുന്നേറ്റുവന്നു! അയാൾ അങ്ങേയറ്റം സുന്ദരനായി മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

പന്ത്രണ്ടു വണ്ടി നിറയെ സ്വർണവും പണവും തടാകത്തിൽനിന്നെടുത്തുകൊടുക്കാനും കുട്ടിച്ചെങ്കുത്താൻ മറന്നില്ല. സൈനികൻ കുതിരവണ്ടികളുമായി കൊട്ടാരത്തിലെത്തി രാജാവിനെ മുഖം കാണിച്ചു. തന്റെ മരുമകന്റെ യഥാർത്ഥരൂപം അദ്ദേഹത്തെ അതിശയിപ്പിച്ചു. ഇളയകുമാരി സന്തോഷംകൊണ്ട് തുള്ളിച്ചാടി. സൈനികനെ നിരാകരിച്ചതിൽ മറ്റു കുമാരിമാർ സ്വയം ശപിച്ചു. ഇളയ കുമാരിയുടെയും സൈനികന്റെയും വിവാഹം ആർഭാടമായി നടന്നു.

സൈനികന് യൗവനം തിരിച്ചുകൊടുക്കുകയും പന്ത്രണ്ടു വണ്ടി നിറയെ സ്വർണവും പണവും കൊടുക്കുകയും ചെയ്ത വിവരമറിഞ്ഞ് വയസ്സൻചെങ്കുത്താൻ കുട്ടിച്ചെങ്കുത്താനെ ശാസിച്ചു.

‘മരമണ്ടൻ! കൈയിൽ കിട്ടിയ സൈനികനെ വിട്ടുകുളഞ്ഞതും പോരാതെ കഷ്ടപ്പെട്ടു നേടിയ സ്വർണവും പണവും തുലച്ചിരിക്കുന്നു!’

‘അങ്ങനെ പറയരുത്. അയാൾ കരാർവ്യവസ്ഥകൾ തെറ്റിക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ അടിമത്തത്തിൽനിന്നും മോചിപ്പിച്ചത്. അയാൾ പോയെങ്കിലെന്ന്, അതിസുന്ദരികളായ രണ്ടു കുമാരിമാർ എന്നെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ സമ്മതിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഒന്നു പോയാൽ അതിലും മികച്ച രണ്ട്! ഇനി പറയൂ, ഞാനൊരു മരമണ്ടനാണോ?’

കണക്കുപുസ്തകം വിടർത്തിക്കാണിച്ച് കുട്ടിച്ചെങ്കുത്താൻ ചോദിച്ചു.

‘അല്ലേയല്ല, മഹാബുദ്ധിമാൻതന്നെ. ബുദ്ധിച്ചെങ്കുത്താൻ!’

വയസ്സൻചെങ്കുത്താൻ കുലുങ്ങിപ്പിരിച്ചു.

ഇവാനും മരിയ മൊറേവ്നയും

ഒരുപാടു കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ ഇവാൻ എന്നു പേരായ രാജാവ് ജീവിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് മൂന്നു സഹോദരിമാരുണ്ടായിരുന്നു. അവർക്ക് വിവാഹപ്രായമായതും അനുയോജ്യമായ വരന്മാരെ തിരക്കി ഇവാൻ നാടെങ്ങും സഞ്ചരിച്ചു. എന്നാൽ, ഇവാൻ തൃപ്തികരമായിത്തോന്നിയ ആരെയും കണ്ടെത്താനായില്ല. അദ്ദേഹം നിരാശനായി കൊട്ടാരത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തി.

ഒരുനാൾ ഇവാന്റെ സഹോദരിമാരായ മര്യയും ഓൾഗയും അന്നയും കൊട്ടാരത്തിലെ ഉദ്യാനത്തിൽ സംസാരിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് മൂന്നു പക്ഷികൾ അങ്ങോട്ട് പറന്നെത്തി. കഴുകനും പരുന്തും മലങ്കാക്കയുമായിരുന്നു അത്. അവ രാജകുമാരിമാരുടെ മുന്നിലെത്തിയതും മൂന്നു സുന്ദരയുവാക്കളായി മാറി! കുമാരിമാർ അന്തംവിട്ടു നില്ക്കേ, അവർ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: 'നമസ്കാരം രാജകുമാരിമാരേ, ഞങ്ങൾ മനുഷ്യരുടെയും പക്ഷികളുടെയും രൂപം കൈവരിക്കാൻ

കഴിവുള്ള മാന്ത്രികപ്പക്ഷികളാണ്. പല ദിവസങ്ങളിലും ഈ ഉദ്യാനത്തിനു മുകളിലൂടെ പറന്നുപോകുമ്പോൾ നിങ്ങളെ കാണാറുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ അഭൗമസൗന്ദര്യം ഞങ്ങളെ ഹരംപിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. വിരോധമില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളെ ഭാര്യമാരാക്കണമെന്നാണ് ആഗ്രഹം.'

അവരുടെ സൗന്ദര്യം അതിനകംതന്നെ രാജകുമാരിമാരെ വശീകരിച്ചിരുന്നു. അവർ എതിർപ്പൊന്നും പറയാതെ തങ്ങളുടെ ഭർത്താക്കന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു.

മുത്ത സഹോദരി മര്യ കഴുകനെയാണ് ഭർത്താവാക്കിയത്.

രണ്ടാമത്തെ സഹോദരി ഓൾഗയ്ക്ക് പരുന്തിനോടായി പ്രിയം.

ഇളയവൾ തിരഞ്ഞെടുത്തത് മലങ്കാക്കയെയും!

അവർ മനുഷ്യരൂപമെടുത്ത മാന്ത്രികപ്പക്ഷികളെ ഇവാന്റെ അടുത്തേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചു. ഇവാനും അവരെ വലിയ ഇഷ്ടമായി. സഹോദരിമാരുടെ വിവാഹം ആർഭാടപൂർവ്വം തന്നെ അദ്ദേഹം നടത്തി. തുടർന്ന് മൂന്നു പക്ഷികളും തങ്ങളുടെ ഭാര്യമാരെയും കൂട്ടി അവരവരുടെ രാജ്യങ്ങളിലേക്കു പോയി. ഇവാൻ അവർക്ക് വിലയേറിയ സമ്മാനങ്ങളും കൊടുത്തയച്ചു.

സഹോദരിമാരെ പിരിഞ്ഞുള്ള ജീവിതം ഇവാന് അസഹ്യമായിത്തോന്നി. കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവരെ പോയി കാണണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. സഹോദരിമാർക്കുള്ള സമ്മാനങ്ങളുമായി അദ്ദേഹം തന്റെ കുതിരപ്പുറത്ത് യാത്ര പുറപ്പെട്ടു.

പല നാടുകളും താണ്ടി ഇവാൻ യാത്ര തുടർന്നു. വഴിയേ അദ്ദേഹം ഒരു വലിയ നഗരത്തിലെത്തി. അവിടത്തെ രാജ്ഞിയായ മരിയ മൊറേവ്നയെ എല്ലാവരും പുകഴ്ത്തിപ്പറയുന്നത് ഇവാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. പേരെടുത്ത പോരാളികൂടിയായ അവരാണ് ശത്രുക്കളിൽനിന്ന് രാജ്യത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി. അത്ര ധീരയായ രാജ്ഞിയെ നേരിൽ കാണണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അദ്ദേഹം അവളുടെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു.

സുമുഖനായ ഒരു യുവാവ് കൊട്ടാരത്തിലേക്കു വരുന്നത് മരിയ മൊറേവ്ന മട്ടുപ്പാവിലിരുന്നു കണ്ടു. ആദ്യദർശനത്തിൽത്തന്നെ അവൾക്കയാളോട് അടുപ്പം തോന്നി. അവൾ ഭൂതൃന്മാരെ അയച്ച് ഇവാനെ അന്തഃപുരത്തിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു.

'എന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് താങ്കൾക്കു സ്വാഗതം! താങ്കൾ ആരാണെന്നും ആഗമനോദ്ദേശ്യം എന്താണെന്നും അറിയാൻ താല്പര്യമുണ്ട്,' അവൾ പറഞ്ഞു.

‘ഞാൻ ഇവാൻ. ദൂരെയുള്ള ഒരു രാജ്യത്തെ രാജാവാണ്. എന്റെ മൂന്നു സഹോദരിമാരെയും അവരുടെ ഭർത്താക്കന്മാരെയും കാണാനായി ഇറങ്ങിയതാണ്. ഈ നഗരത്തിലെത്തിയപ്പോഴാണ് ഭവതിയെക്കുറിച്ചും അവിടുത്തെ സാഹസികകൃത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അറിയുന്നത്. എങ്കിൽ ഒന്നു കണ്ടിട്ടുപോകാമെന്നു കരുതി ഇങ്ങോട്ടു വന്നതാണ്.’

ഇവാൻ അവളെ നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു.

‘അതേതായാലും നന്നായി. താങ്കളെ എനിക്ക് ഇഷ്ടമായി. ഇപ്പോൾ കുലമഹിമയും ഉറപ്പായി. താങ്കളെ ഭർത്താവാക്കണമെന്ന് എനിക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ട്.’

മരിയ മൊറേവ്ന കാര്യം തുറന്നുപറഞ്ഞു.

‘ഭവതിയെപ്പോലെ ധീരയും സുന്ദരിയും ധനാഢ്യയുമായ ഒരാളെ ഭാര്യയായിക്കിട്ടാൻ ഏതു പുരുഷനാണ് ആഗ്രഹിക്കാത്തത്?’

ഇവാൻ തന്റെ സമ്മതം അറിയിച്ചു.

അടുത്ത ദിവസംതന്നെ ഇവാന്റെയും മരിയയുടെയും വിവാഹം ആർഭാടപൂർവ്വം നടന്നു. വിവരം സന്ദേശവാഹകർവഴി ഇവാന്റെ സഹോദരിമാരെയും ഭർത്താക്കന്മാരെയും അറിയിച്ചു. അതറിഞ്ഞ് അവരും സന്തോഷിച്ചു.

വിവാഹാനന്തരം കുറെ നാൾ നവദമ്പതികൾ ആ കൊട്ടാരത്തിൽ സുഖമായി കഴിഞ്ഞു. മരിയ മൊറേവ്നയുടെ രാജ്യം ആക്രമിക്കാൻ തക്കം പാർത്തിരുന്ന ശത്രുക്കൾ ആ അവസരം വിനിയോഗിച്ചു. ശത്രുരാജ്യത്തിന്റെ ആക്രമണം ഉണ്ടായെന്ന വാർത്തയറിഞ്ഞ് അവൾ യുദ്ധസജ്ജയായി. പടച്ചട്ടയണിഞ്ഞ്, ആയുധങ്ങളുമെടുത്ത് അവൾ ഇവാനോട് യാത്ര പറഞ്ഞു.

‘ഞാൻ ശത്രുസൈന്യത്തെ അമർച്ചചെയ്ത് കഴിയുംവേഗം തിരിച്ചെത്താം. അതുവരെ അങ്ങ് കൊട്ടാരത്തിലെ വിസ്തരിപ്പിക്കുന്ന കാഴ്ചകൾ കണ്ട് ഇവിടെത്തന്നെ കഴിഞ്ഞോളൂ. തെക്കേയറ്റത്തുള്ള അടച്ചിട്ട മുറിയിലൊഴികെ മറ്റെവിടെയും അങ്ങേക്ക് കയറാം. എത്ര നേരം വേണമെങ്കിലും ചെലവഴിക്കാം. ആ ഒരു മുറിയിൽ മാത്രം കയറരുത്. കയറിയാൽ വലിയ ആപത്ത് പിണയും.’

‘അതെന്താണ് ആ മുറിക്ക് മാത്രം ഇത്ര പ്രത്യേകത?’

ഇവാൻ അതറിയാൻ ആകാംക്ഷയായി.

‘അതൊക്കെയുണ്ട്. പിന്നെ വിശദമായി പറയാം.’

അവൾ തിടുക്കത്തിൽ പുറത്തേക്കു പോയി.

ഇവാൻ കൊട്ടാരത്തിലെ മുറികൾ ഒന്നൊന്നായി തുറന്നു കണ്ടു.

അളവറ്റ പണവും സ്വർണവും വെള്ളിയും രത്നങ്ങളുമായിരുന്നു ഓരോ മുറിയിലും. മരിയ മൊറേവ്ന എത്ര ധനികയാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു ബോധ്യപ്പെട്ടു.

ഒടുവിൽ, അദ്ദേഹം തെക്കുവശത്തെ അടച്ചിട്ട മുറിയുടെ മുന്നിലെത്തി. തന്നോട് അകത്തു കടക്കരുതെന്നു പറയാനുള്ള കാരണമെന്തെന്ന് അദ്ദേഹം ചിന്തിച്ചു. ഒരുപക്ഷേ, മറ്റു മുറികളിൽ കണ്ടതിനെക്കാൾ എത്രയോ ഇരട്ടി വിലയുള്ള സാധനങ്ങളാവാം അതിനുള്ളിൽ. അല്ലെങ്കിൽ, രഹസ്യമായി സൂക്ഷിച്ച വല്ല നിധിശേഖരമാവാം.

എന്തായാലും അവളറിയാതെ അത് തുറന്നു കാണുകതന്നെ!

ഇവാൻ ചുമരിൽനിന്നും താക്കോലെടുത്ത് മുറിയുടെ താഴ് തുറന്നു. പിന്നെ, ഓടാമ്പൽ നീക്കി വാതിൽ തള്ളിത്തുറന്നു. അദ്ദേഹം അകത്തു കടന്നതും ദൃഷ്ടിച്ച വായുവിന്റെ ഗന്ധം മുക്കിൽ അടിച്ചുകയറി.

‘യജമാനനേ...’

ക്ഷീണിതനായ ഒരു വിളി ഇവാൻ കേട്ടു. അദ്ദേഹം തിരിഞ്ഞുനോക്കി. മുറിയുടെ ഒരു മൂലയിൽ എല്ലാംതോലുമായ ഒരു വൃദ്ധനെ കനത്ത ഇരുമ്പുചങ്ങലകൊണ്ട് പുട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്നതാണു കണ്ടത്!

‘നിങ്ങളാരാണ്?’

ഇവാൻ വൃദ്ധന്റെ അടുത്തു ചെന്ന് ചോദിച്ചു.

‘യജമാനനേ, ഞാനൊരു പാവം വയസ്സനാണ്. മുൻപെപ്പോഴോ കൊട്ടാരത്തിൽനിന്ന് കുതിരയെ മോഷ്ടിച്ച കുറ്റം ചുമത്തി രാജാജ്ഞി എന്ന ചങ്ങലയ്ക്കിട്ടതാണ്. ഇപ്പോൾ വർഷം മുപ്പതു കഴിഞ്ഞു. വല്ലപ്പോഴും കിട്ടുന്ന ഇത്തിരി വറ്റും കുറച്ചു വെള്ളവും കൊണ്ടാണ് ജീവൻ നിലനിർത്തുന്നത്. മൂന്നു ദിവസമായി പച്ചവെള്ളംപോലും ഞാൻ കുടിച്ചിട്ടില്ല. ദാഹിച്ചതൊണ്ടു പൊട്ടാറായി. ദയവായി എനിക്കു കുറച്ചു വെള്ളം തരു.’

വൃദ്ധൻ അപേക്ഷിച്ചു.

അയാളോട് സഹതാപം തോന്നിയ ഇവാൻ മൺകുജയിൽനിന്നും തണുത്ത വെള്ളമെടുത്ത് വൃദ്ധനു നൽകി. അയാളത് ആർത്തിയോടെ കുടിച്ചു.

പെട്ടെന്നാണ് അതു സംഭവിച്ചത്.

വെള്ളം തൊണ്ടയിലൂടെ വയറ്റിലേക്കിറങ്ങിയതും വൃദ്ധന്റെ അവശതയൊക്കെ മാറി. നിമിഷങ്ങൾക്കകം അയാൾ അരോഗദൃഢശക്തിയായ മല്ലനായി! അയാളുടെ ശരീരം പതിന്മടങ്ങ് വികസിച്ചു. തന്നെ ബന്ധിച്ച ഇരുമ്പുചങ്ങലകൾ അയാൾ അനായാസം പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞു. പിന്നെ, അലറിക്കൊണ്ട് കൊട്ടാരത്തിനു പുറത്തേക്ക് പാഞ്ഞു.

തനിക്ക് കേട്ടറിവു മാത്രമുണ്ടായിരുന്ന 'മരണമില്ലാത്ത കോശം' എന്ന രാക്ഷസനായിരുന്നു അതെന്ന് ഇവാൻ അപ്പോൾ മാത്രമാണ് മനസ്സിലായത്! വീണ്ടുവിചാരമില്ലാത്ത തന്റെ പ്രവൃത്തിയെ ശപിച്ച് അദ്ദേഹവും വാളുമായി പുറകേ പാഞ്ഞു.

ഭീമാകാരനായ കോശം പറന്നുചെന്ന് യുദ്ധക്കളത്തിൽനിന്ന് മരിയ മൊറേവ്നയെ തട്ടിക്കൊണ്ടു പോകാൻ ശ്രമിച്ചു. അവളെ തൂക്കിയെടുത്തതും ഇവാൻ വാളുയർത്തി അയാൾക്കു നേരെ വെട്ടാനോണി. എന്നാൽ കാര്യമനുസരിച്ചപ്പോൾ ആ ശരീരത്തിൽ അതൊന്ന് സ്ഫുലിംഗമായില്ല. കൂപിതനായ കോശം അദ്ദേഹത്തെ പിടികൂടി ശരീരം നുറ്റൊന്നു കഷണങ്ങളായി മുറിച്ച് വലിച്ചെറിഞ്ഞു! ആ ദാരുണദൃശ്യം കാണാനാവാതെ മരിയ കണ്ണുകൾ പൊത്തി. അനന്തരം, രാക്ഷസൻ അവളെയും തട്ടിയെടുത്ത് ആകാശമാർഗം പറന്നു.

ഇവാൻരാജാവിന് സംഭവിച്ച ദുരന്തം വഴിപോക്കർ മുഖാന്തരം സഹോദരിമാരുടെയും അവരുടെ ഭർത്താക്കന്മാരുടെയും കാതിലെത്തി. സഹോദരിമാർ ഭർത്താക്കന്മാരോട് കേണപേക്ഷിച്ചു:

'എത്രയും വേഗം ചെന്ന് തങ്ങളുടെ ജ്യേഷ്ഠനെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കണം. അദ്ദേഹം തിരിച്ചെത്തിയില്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ ജീവനോടെയിരിക്കില്ല!'

'അത്ര എളുപ്പമുള്ള കാര്യമല്ല. എങ്കിലും ഞങ്ങളൊന്നു ശ്രമിച്ചു നോക്കാട്ടെ.'

കഴുകനും പരുന്തും മലങ്കാക്കയും അങ്ങോട്ടു പറന്നു. പോകുംവഴി മാന്ത്രികത്തടാകത്തിൽനിന്നും കുറച്ച് ജീവജലം ശേഖരിക്കാനും അവർ മറന്നില്ല.

അവർ യുദ്ധക്കളത്തിലെത്തിയപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച ഹൃദയഭേദകമായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ അളിയന്റെ ശരീരം പല കഷണങ്ങളായി മണ്ണിൽ ചിതറിക്കിടക്കുന്നു. ഒരു മല്പിടിത്തം നടന്നതിന്റെ എല്ലാ ലക്ഷണങ്ങളുമുണ്ട്. മാന്ത്രികപ്പക്ഷികൾ മനുഷ്യരൂപമെടുത്തു. അവർ മുവരും ചേർന്ന് ഇവാന്റെ മാംസക്കഷണങ്ങൾ പെറുക്കിക്കൂട്ടി. അവ യഥാക്രമം അടുക്കിവെച്ചശേഷം അവർ അതിനുമേൽ മൂന്നു തവണ ജീവജലം തളിച്ചു. അദ്ഭുതമെന്നേ പറയേണ്ടൂ, ഉറക്കത്തിൽനിന്നെന്ന പോലെ ഇവാൻ എഴുന്നേറ്റു! അപ്പോൾ മുറിവിന്റെ പാടുപോലും ആ ദേഹത്തുണ്ടായില്ല.

'ഞാനിതെവിടെയാണ്? നിങ്ങളെപ്പോഴാണ് വന്നത്? എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട മരിയ മൊറേവ്നയെവിടെ?'

ഇവാൻ പരിശ്രമത്തോടെ തിരക്കി.

‘രാജാവേ, അങ്ങ് പരിശ്രമിക്കാതിരിക്കൂ. അങ്ങയെ കൊന്ന് വെട്ടിനൂറു ക്കിയ ശേഷം ആ കോശം രാജ്ഞിയെയുംകൊണ്ട് അയാളുടെ ഗൃഹയിലേക്കു പോയിരിക്കുകയാണ്. അയാൾക്കൊപ്പമെത്തുക അത്ര എളുപ്പമല്ല. എന്നാൽ ശബ്ദത്തിന്റെ വേഗതയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന ഒരു കുതിരയുണ്ട്. ബാബായാഗയെന്ന ദുർമന്ത്രവാദിനിയുടെതാണ് ആ വെള്ളക്കുതിര. അതിനെ കിട്ടിയാൽ രാക്ഷസനു പുറകേച്ചെന്ന് രാജ്ഞിയെ രക്ഷിക്കാ നാവും.’

അവർ വിവരിച്ചു.

അവർക്കു നന്ദി പറഞ്ഞ് ഇവാൻ വാളുമായി ബാബായാഗയുടെ വീട്ടിലേക്ക് നടന്നു. തീപ്പുഴയുടെ വക്കിലാണ് ബാബായാഗയുടെ വീടേന്ന് അയാൾ കേട്ടിരുന്നു. വെള്ളക്കുതിരയെ കിട്ടാനെന്താണ് വഴിയെന്നാലോചിച്ച് നടക്കവെ, അദ്ദേഹത്തിന് വല്ലാതെ വിശന്നു. തൊട്ടടുത്തായി കുറെ പക്ഷിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ പിഞ്ചുകൊക്ക് പിളർത്തി കരയുന്നത് അദ്ദേഹം കണ്ടു. ആ പക്ഷിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ കൊന്നുതിന്നാമെന്നു കരുതി വാളുയർത്തിയപ്പോൾ അമ്മപ്പക്ഷി പറന്നുവന്ന് അദ്ദേഹത്തോട് അപേക്ഷിച്ചു:

‘രാജാവേ, പറക്കമുറ്റാത്ത എന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ കൊല്ലരുത്. ആറ്റു നോറ്റുണ്ടായ കുഞ്ഞുങ്ങളാണവ. ഈ കുഞ്ഞുങ്ങളെ അത് കൊന്നുതിന്നാൽ ആ ദുഃഖം സഹിക്കാനാവാതെ ഞാനും തലതല്ലിച്ചാവും!’

ഇവാൻ ആ പക്ഷിയോട് സഹതാപം തോന്നി.

‘ഇല്ല, ഞാൻ നിന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ കൊല്ലില്ല.’

അദ്ദേഹം വാൾ ഉറയിലിട്ട് നടന്നുനീങ്ങി.

കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നതും ഇവാൻ ദാഹിച്ചു. അപ്പോഴാണ് ഒരു മരക്കൊമ്പിൽ വലിയൊരു തേനീച്ചക്കൂട് കണ്ടത്. അതു പിഴിഞ്ഞ് തേൻ കുടിച്ച് ദാഹം മാറ്റാമെന്നു കരുതി കൈ നീട്ടിയതും തേനീച്ചകൾ ഒരേ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു:

‘ഇവാൻരാജാവേ, ദയവായി ഞങ്ങളുടെ കൂട് നശിപ്പിക്കരുത്. അതിൽ നിറയെ മുട്ടകളും പറക്കാനാവാത്ത കുഞ്ഞുങ്ങളുമുണ്ട്.’

അവരോട് ദയവു തോന്നിയ രാജാവ്, തേൻ കുടിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം ഉപേക്ഷിച്ച് യാത്ര തുടർന്നു.

വിശപ്പ് കഠിനമായപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹത്തിനു മുന്നിൽ ഒരു സിഹക്കുട്ടി എത്തിപ്പെട്ടത്. സിംഹക്കുഞ്ഞിനെ ഒറ്റവെട്ടിനു കൊന്ന് ഇറച്ചി തിന്നാമെന്നു ചിന്തിച്ച് അദ്ദേഹം വാളുരി. അതു കണ്ട് കരഞ്ഞുകൊണ്ട് ഓടിവന്ന സിംഹി പറഞ്ഞു:

‘അയ്യോ, എന്റെ കുഞ്ഞിനെ കൊല്ലരുതേ. ഞാൻ മുൻപു പ്രസവിച്ച മൂന്നു കുഞ്ഞുങ്ങളെയും വേട്ടക്കാർ കൊന്നുകളഞ്ഞു. ഈയൊരു കുഞ്ഞിനെ മാത്രമാണ് ദൈവം എനിക്കു തന്നത്.’

പെൺസിംഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ രാജാവിനെ സ്പർശിച്ചു. അദ്ദേഹം സിംഹക്കുഞ്ഞിനെ ഉപദ്രവിക്കാതെ വിട്ടു.

പിന്നെയും വളരെ ദൂരം യാത്ര ചെയ്ത് ഇവാൻ തീപ്പുഴയുടെ കരയിലെത്തി. ചുട്ടുപഴുത്ത തീനാളങ്ങളാണ് പുഴയിലൂടെ ഒഴുകിയിരുന്നത്! അദ്ദേഹം വളരെ ശ്രദ്ധിച്ച് അതിന്റെ കരയിലൂടെ നടന്ന് ബാബായാഗയുടെ കോഴിക്കാലൻകുടിലിലെത്തി. അപ്പോഴുണ്ട്, അമ്മപ്പക്ഷിയും തേനീച്ചകളും സിംഹിയും അവിടെ നില്ക്കുന്നു!

‘രാജാവേ, ഞങ്ങളോടു കാട്ടിയ ദയവിനു പകരമായി ഞങ്ങൾ അങ്ങയെ സഹായിക്കാം,’ അവർ പറഞ്ഞു.

ബാബായാഗ അവരെക്കണ്ട് പുറത്തിറങ്ങി വന്നു ചോദിച്ചു:

‘ഒും, എന്തു വേണം?’

‘ഞാൻ ഇവാൻ. എനിക്ക് ബാബായാഗയുടെ കുതിരക്കാരനായി മൂന്നു നാൾ ജോലി ചെയ്താൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്,’ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

‘പറ്റില്ല. എനിക്ക് മനുഷ്യരെ ഒട്ടും വിശ്വാസമില്ല. വെറുതേ നിന്ന് നേരംകളയാതെ വന്നവഴി പോയ്ക്കോ.’

ബാബായാഗയുടെ പ്രതികരണം ഒട്ടും അനുകൂലമായില്ല.

‘ബാബായാഗാ, ഇദ്ദേഹത്തെ കുതിരക്കാരനാക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചാൽ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ രണ്ടു കണ്ണും കുത്തിപ്പൊട്ടിക്കും!’

അമ്മപ്പക്ഷി ഭീഷണി മുഴക്കി.

‘ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം നിരസിച്ചാൽ നിങ്ങളുടെ കണ്ണിലും മൂക്കിലുമെല്ലാം ഞങ്ങൾ കൊത്തും. തങ്ങളുടെ കൊമ്പ് തറഞ്ഞിരുന്ന് അവിടം പഴുത്ത് വ്രണമാകും!’

തേനീച്ചകൾ ബാബായാഗയ്ക്കു ചുറ്റും മുളിപ്പറന്നു.

‘രാജാവിനെ നിരാശപ്പെടുത്തിയാൽ ഈ കോഴിക്കാലുകൾ കടിച്ചു കീറി നിങ്ങളുടെ കുടിൽ നിലത്തു വീഴ്ത്തും. നിങ്ങളെ കഷണങ്ങളായി കടിച്ചുകീറും!’

സിംഹി അലറി.

അതെല്ലാം കേട്ട് ബാബായാഗ ഭയന്നു. വെറുതേയെന്നിന് ആപത്തുകൾ വിളിച്ചുവരുത്തണമെന്നോർത്ത് അവൾ പറഞ്ഞു:

‘സമ്മതിക്കുന്നു. മൂന്നു നാൾ ഇവാൻരാജാവ് എന്റെ കുതിരക്കാരനായിക്കോട്ടെ.’

തങ്ങളുടെ ദൗത്യം പൂർത്തിയായതിന്റെ സന്തോഷത്തോടെ അമ്മപ്പക്ഷിയും തേനീച്ചകളും സിംഹിയും രാജാവിനോട് യാത്ര പറഞ്ഞ് മടങ്ങിപ്പോയി.

അങ്ങനെ, ഇവാൻ ബാബായാഗയുടെ കുതിരലായത്തിലെത്തി. പല നിറത്തിലും വലിപ്പത്തിലുമുള്ള അനേകം കുതിരകൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ തലയെടുപ്പോടെ നിന്ന വെള്ളക്കുതിരയെ അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചു. രണ്ടു ദിവസം അദ്ദേഹം കുതിരകളെ നന്നായി പരിപാലിച്ച് ബാബായാഗയെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിൽ വിശ്വാസം ജനിച്ച ബാബായാഗ പിന്നെ അങ്ങോട്ട് തിരിഞ്ഞുനോക്കിയതേയില്ല. മൂന്നാം നാൾ ഇവാൻ ആരുമറിയാതെ വെള്ളക്കുതിരയുടെ പുറത്തു കയറി അവിടം വിട്ടു! കുറെ വൈകി ബാബായാഗ ഇതറിഞ്ഞെങ്കിലും അവൾക്ക് ഒന്നും ചെയ്യാനായില്ല. തന്റെ വെള്ളക്കുതിരയെ പിന്തുടരുക അസാധ്യമാണെന്ന് അവർക്കറിയാമായിരുന്നു.

ഇവാൻ വെള്ളക്കുതിരപ്പുറത്ത് പാഞ്ഞുചെന്ന് കോശയെ തടഞ്ഞു നിർത്തി. കൂപിതനായ കോശ ഇവാനോട് യുദ്ധത്തിനു മുതിർന്നു. വെള്ളക്കുതിരയുടെ സഹായത്തോടെ ഇവാൻ ആ രാക്ഷസന്റെ തലയറുത്തു! പിന്നെ, മരിച്ച മൊറേവ്നയെയും കൂട്ടി കൊട്ടാരത്തിലേക്കു മടങ്ങി. താൻ ചെയ്ത അപരാധത്തിന് മരിയോട് മാപ്പിരിക്കാനും ഇവാൻ മറന്നില്ല. അവർ സഹോദരിമാരെയും അവരുടെ ഭർത്താക്കന്മാരെയും സന്ദർശിച്ച് സുഖവിവരം തിരക്കി. അങ്ങനെ അവർ ദീർഘകാലം സുഖമായി ജീവിച്ചു.

(അറബിക്കഥകളെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു സോവിയറ്റ് നാടോടിക്കഥയാണിത്. രഹസ്യങ്ങൾ നിറഞ്ഞ മുറി തുറക്കരുതെന്ന് നിർദ്ദേശിക്കുന്നതും അതവഗണിച്ച് മുറി തുറന്ന് ആപത്ത് ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുന്നതുമായ എത്രയോ കഥകൾ 'ആയിരത്തൊന്നു രാവുകളിലുണ്ട്. അതുപോലെ പല സോവിയറ്റ് കഥകളിലുമുള്ള 'ബാബായാഗ' എന്ന ദുർമ്മനവാദി ഈ കഥയിലും പ്രാധാന്യത്തോടെ കടന്നുവരുന്നു. ഈ കഥയുടെ അന്ത്യത്തിന് പാഠഭേദങ്ങളും കാണാം.)

ഇവാൻ രാജാവിന്റെ സമയം

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഉൾഗ്രാമത്തിലായിരുന്നു കർഷകനായ ഇവാൻ ജീവിച്ചിരുന്നത്. പരമദരിദ്രൻ, ഭാഗ്യദോഷി, ഈശ്വരനുപോലും വേണ്ടാത്തവൻ, ശകുനംകെട്ടവൻ എന്നൊക്കെ ആളുകൾ അയാളെ വിളിച്ചു. ഓട്ടക്കൈയാണ് ഇവാനെന്നും ചിലർ പറയുമായിരുന്നു. കൈയിൽ വല്ലപ്പോഴും നാലു പണം വന്നാൽ, ആ നിമിഷംതന്നെ അതു നഷ്ടപ്പെടുമെന്നതിനാലാണ് അങ്ങനെയൊരു വിശേഷണം വന്നത്.

തന്റെ ദാരിദ്ര്യവും തലവിധിയുമോർത്ത് ഇവാൻ ദുഃഖിച്ചു. ഒടുവിൽ അയാൾ സാർരാജാവിനെ മുഖം കാണിക്കാനെത്തി. രാജാവ് ഇവാൻ സന്ദർശനാനുമതി നൽകി. അയാൾ രാജസദസ്സിലെത്തി രാജാവിനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് പറഞ്ഞു:

'മഹാരാജാവേ, എല്ലാവരും 'ഭാഗ്യംകെട്ട ഇവാൻ' എന്നാണ് എന്നെ വിളിക്കുന്നത്. അത് ശരിയുമാണ്. ഒന്നും സമ്പാദിക്കാനാവാതെ, സമ്പാദിക്കുന്നതൊന്നും കരുതിവെക്കാനാവാതെ ജീവിച്ച് എനിക്കു മടുത്തു. അവസാനത്തെ പ്രതീക്ഷയെന്ന നിലയിലാണ് ഞാനങ്ങയെ മുഖം കാണിക്കാനെത്തിയിരിക്കുന്നത്.'

‘ഞാനെങ്ങനെ ജീവിക്കണമെന്ന് ദയവായി പറഞ്ഞുതരണം.’

അതു കേട്ട് രാജാവ് പരിഹാസസ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു:

‘നിന്നെപ്പോലെ ഭാഗ്യംകെട്ട ഒരാളോട് ഞാനെന്ത് ഉപദേശിക്കാ നാണ്? കമിഴ്ത്തിവെച്ച പാത്രത്തിൽ ജലം ശേഖരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന തിൽ എന്താണർത്ഥം?’

രാജാവിന്റെ മറുപടി അയാളെ നിരാശനാക്കി. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. അയാൾ കണ്ണു തുടച്ച് തിരിച്ചുനടക്കാൻ ഭാവിച്ചു. അതെല്ലാം കണ്ടുനിന്ന രാജകുമാരിക്ക് ഇവാനോട് സഹതാപം തോന്നി. അവൾ മുന്നോട്ടു വന്ന് ചോദിച്ചു:

‘അച്ഛാ, ഈ പാവത്തോട് എന്തിനാണിങ്ങനെ ക്രൂരമായി പെരുമാറു ന്നത്. അറിയാത്തവർക്ക് പറഞ്ഞുകൊടുക്കാനുള്ളതല്ലേ ജ്ഞാനം?’

മകളുടെ ഈ അധികപ്രസംഗം രാജാവിന് അത്ര സുഖിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം നെറ്റി ചുളിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘എന്നെ ഉപദേശിക്കാനുള്ള വിവരം നിനക്കുണ്ടെങ്കിൽ നീ ഇയാൾക്ക് വഴി പറഞ്ഞുകൊടുത്തോളൂ.’

‘ഇവൻ, എല്ലാ പരാജയങ്ങൾക്കും വിധിയെ പഴിക്കുന്നതിൽ അർഥ മില്ല. ജയിക്കണമെന്ന തീരുമാനം നമ്മളിൽനിന്നുതന്നെയുണ്ടാവണം. നിങ്ങൾക്ക് ആരോടും ഉത്തരവാദിത്വമില്ലാത്തതാണു പ്രശ്നം. നിങ്ങ ളൊരു പെൺകുട്ടിയെ കല്യാണം കഴിക്കൂ. അവൾ ഭാഗ്യമുള്ളവളാണെ കിൽ അതിന്റെയൊരു പങ്ക് നിങ്ങൾക്കും കിട്ടും.’

രാജകുമാരി അയാളെ ഉപദേശിച്ചു. അതുകൂടി കേട്ടപ്പോൾ രാജാവിന് കോപം അനിയന്ത്രിതമായി. പ്രത്യേകലാതത്തെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കാതെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘ഒും, ഇയാൾക്ക് ഭാഗ്യം തരാൻ പോകുന്ന പെൺകുട്ടി നിതന്നെയാ വട്ടെ. നിന്നെ ഈ നിമിഷംതന്നെ ഇയാൾക്ക് വിവാഹം ചെയ്തുകൊടു ക്കുവാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞു!’

അതു കേട്ട് ഇവാനും രാജകുമാരിയും ഒരുപോലെ ഞെട്ടി. രാജാവാ കട്ടെ, കോപം അടങ്ങാതെ അപ്പോൾത്തന്നെ മകളെ ഇവൻ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുത്തു. അവരുടെ മുഖത്തു നോക്കി അദ്ദേഹം അലറി:

‘അഹങ്കാരിയായ നീ കാൽപ്പണത്തിന് വകയില്ലാത്ത ഇവാന്റെ കൂടെ ഇപ്പോൾത്തന്നെ കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നിറങ്ങിക്കൊള്ളണം. നിങ്ങൾക്ക് ആരെങ്കിലും അഭയം നൽകി എന്നു ഞാനറിഞ്ഞാൽ അവരുടെ തല കഴുത്തിനു മുകളിലുണ്ടാവില്ല, ഓർത്തോ!’

ഇക്കാര്യം ഒരു വിളംബരമായി പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജാവ്.

‘രാജകുമാരി, അപ്രതീക്ഷിതമായിട്ടാണ് നിന്നെ എനിക്കു കിട്ടിയത്. ജീവിക്കാൻ വകയില്ലാത്ത ഞാൻ എങ്ങനെ നിന്നെക്കൂടി പോറ്റുമെന്ന് യാതൊരു നിശ്ചയവുമില്ല. എങ്കിലും ഞാൻ നിന്നെ എന്റെ കൊച്ചുവീട്ടി ലേക്ക് കൊണ്ടുപോകാം,’ ഇവൻ പറഞ്ഞു.

‘ദരിദ്രനാണെങ്കിലും നിങ്ങളിപ്പോൾ എന്റെ ഭർത്താവാണ്. സുഖ ദുഃഖങ്ങളിൽ ഭർത്താവിനൊപ്പം നിൽക്കുകയാണ് ഉത്തമപത്നിയുടെ കടമ. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ സന്തോഷത്തോടെ നിങ്ങൾക്കൊപ്പം വരാം.’

രാജകുമാരി യാത്രയ്ക്ക് തയ്യാറായി.

ഇവാനും ഭാര്യയും ഏറെ ദൂരം നടന്ന് ചെറിയൊരു കുടിലിലെത്തി. യാതൊരു സൗകര്യങ്ങളുമില്ലാത്ത, പൊട്ടിപ്പൊളിഞ്ഞ വീട്. അന്നു വരെ സകല സൗഭാഗ്യങ്ങളും അനുഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞ രാജകുമാരിയെ അവിടെ എങ്ങനെ താമസിപ്പിക്കുമെന്നോർത്തപ്പോൾ അയാളുടെ നെഞ്ചു പിടഞ്ഞു. ആ മുഖത്തെ ദുഃഖം കണ്ട് അവൾ അവനെ സമാധാ നിപ്പിച്ചു.

‘എന്റെ കാര്യമോർത്ത് നിങ്ങൾ വിഷമിക്കരുത്. ഭർത്താവിനൊപ്പമാ ണെങ്കിൽ ഏതു ചെറുക്കുടിലും ഭാര്യയ്ക്ക് കൊട്ടാരസമമാണ്. ഭർത്താ വില്ലെങ്കിലോ, ഏതു കൊട്ടാരവും കുടിലിനൊപ്പവും. ഈ വീടിന്റെ പോരാ യ്മകളൊക്കെ മാറ്റി കൊട്ടാരമാക്കാൻ എനിക്കു കഴിയും.’

രാജകുമാരി പറയുക മാത്രമല്ല, പ്രവർത്തിക്കുകക്കൂടി ചെയ്തു. കുടിൽ കഴുകിത്തുടച്ചു വൃത്തിയാക്കി. പാത്രങ്ങൾ കഴുകി വെച്ചു. മറയി ല്ലാതിരുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ തുണികൊണ്ടു മറച്ചു. കിടപ്പുമുറി കഴിയുംവിധ മെല്ലാം ഒരുക്കി. അവരവിടെ താമസം തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

നല്ലൊരു തുന്നൽക്കാരികൂടിയായ രാജകുമാരി ഒരുന്നാൾ അസാധാ രണഭംഗിയുള്ള ഒരു പട്ടുകുപ്പായം തുന്നി. മികച്ച കൈവേലകൾകൊണ്ട് ആകർഷകമായ ആ കുപ്പായം ഇവാന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്ത് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘ഇതൊരു വിശേഷപ്പെട്ട കുപ്പായമാണ്. ഇതു വിറ്റാൽ ഒരുപക്ഷേ, നമ്മുടെ ദാരിദ്ര്യത്തിന് താത്കാലിക ശമനമുണ്ടായേക്കും. നിങ്ങളിതു മായി ചന്തയിൽ പോകണം. ഇതിന്റെ സവിശേഷതകൾ മലോകർ കേൾക്കേ വിളിച്ചുപറയണം. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ഓർമ്മവെ യ്ക്കണം. ആദ്യം ഇതു വാങ്ങാൻ വരുന്ന രണ്ടു പേർക്ക് വില്ക്കരുത്. കൂടിയ വില പറയുന്ന മൂന്നാമനെ വില്ക്കാവൂ.’

അയാൾ പട്ടുകുപ്പായവുമായി ചന്തയിലെത്തി. പട്ടുകുപ്പായം നിവർത്തി, അയാൾ ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘മാന്യമഹാജനങ്ങളേ, നിങ്ങളിതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ലാത്തത്ര മനോഹരമായ കുപ്പായമാണിത്. അതിവിദഗ്ദ്ധയായ ഒരു രാജകുമാരി തയ്ച്ച് എനിക്കു സമ്മാനിച്ചതാണിത്. ഉപഹാരം കിട്ടിയതെന്നായാലും അത് വിലക്കുന്നത് അനുചിതമാണെന്നറിയാം. എന്നാൽ, എന്റെ പ്രാരബ്ധങ്ങൾ എത്രയോ വലുതാണ്. അതു തീർക്കാമെന്ന പ്രതീക്ഷയിലാണ് ഈ കുപ്പായം വിലക്കാനെത്തിയിരിക്കുന്നത്.’

ആളുകൾ അയാൾക്കു ചുറ്റും തടിച്ചുകൂടി. അവർ പട്ടുകുപ്പായം തൊട്ടും തൊടാതെയും നോക്കി ഓരോ അഭിപ്രായങ്ങൾ തട്ടിവിട്ടു.

മനോഹരം.

ഹൃദയം.

അസാധാരണം.

അലൗകികം!

‘ഈ കുപ്പായത്തിന് എന്തു വിലയാണ് താങ്കൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്?’ ഒരാൾ അതു വാങ്ങാൻ മോഹിച്ച് അടുത്തെത്തി.

‘വില ഞാൻ പറയില്ല. നിങ്ങളുതിന് എന്തു തരും?’

ഇവാൻ തിരിച്ചുചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ നൂറു നാണയം തരാം,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘ക്ഷമിക്കണം. താങ്കൾക്ക് ഈ വിലയ്ക്ക് കുപ്പായം തരാനാവില്ല.’

ഇവാന്റെ വാക്കു കേട്ട് അയാൾ മടങ്ങിപ്പോയി. അപ്പോൾ മറ്റൊരാൾ ചോദിച്ചു:

‘ഞാനതിന്റെ ഇരട്ടി തന്നാലോ?’

‘ഇല്ല. ഞാനിത് ഇരുനൂറു നാണയങ്ങൾക്ക് വിലക്കുന്നില്ല!’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ, മൂന്നു നാണയങ്ങൾ ഞാൻ തരാം. കുപ്പായം എനിക്കു തന്നേക്കൂ.’

ധനികനെന്നു തോന്നിക്കുന്ന മറ്റൊരാൾ പണക്കിഴിയുമായി വന്നു.

മൂന്നാമത്തെയാൾ...!

ഇവാൻ മടിക്കാതെ ആ പണം വാങ്ങി പട്ടുകുപ്പായം അയാൾക്കു നൽകി.

അയാൾ വേഗം വീട്ടിലേക്ക് നടന്നു. എന്നാൽ, വഴിമധ്യേ കൊമ്പൻമീശക്കാരനും തടിയനുമായ ഒരു മാടമ്പി അയാൾക്കു മുന്നിൽ ചാടിവീണു. മുർച്ചയേറിയ കഠാര നീട്ടി അയാൾ ആക്രോശിച്ചു:

‘ങ്ഹും, മര്യാദയ്ക്ക് കൈയിലുള്ള പണം മുഴുവൻ ഇങ്ങു തന്ന് സ്ഥലം വിട്ടോ! ഇല്ലെങ്കിൽ കഠാരകൊണ്ട് നിന്റെ കൂടലു ഞാനെടുക്കും!’

പണം കൊടുക്കാൻ ഇവാൻ ലവലേശം താത്പര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും, ജീവൻ കളയുന്നതിലും ഭേദം പണം കളയുന്നതാണല്ലോ എന്നു കരുതി അയാൾ മൂന്നുറു പണവും തെമ്മാടിക്കു കൊടുത്തു. അത് പിടിച്ചു വാങ്ങിക്കൊണ്ട് തെമ്മാടി പിറുപിറുത്തു.

‘നമ്മുടെ ദേഹത്തെ ഒരു രോമം പോകണമെങ്കിൽപ്പോലും ദൈവം വിചാരിക്കണം.’

അത് ഇവാൻ കേട്ടു. അനന്തരം അയാൾ വെറുംകൈയോടെ വീട്ടിലെത്തി രാജകുമാരിയോട് കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു. അവൾ ഭർത്താവിനെ ശാസിക്കാനോ കുറ്റപ്പെടുത്താനോ പോയില്ല.

അടുത്ത ദിവസം അവൾ കുറെക്കൂടി മനോഹരമായ മറ്റൊരു വസ്ത്രം തയ്ച്ച് ഇവാന്റെ കൈവശം കൊടുത്തയച്ചു. അയാൾ ചന്തയിലെത്തി വസ്ത്രം വിലക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അതിന്റെ ഭംഗിയിൽ ആകൃഷ്ടരായി എത്തിയ ആദ്യത്തെ രണ്ടു പേർക്കും അയാൾ വസ്തു വിറ്റില്ല. മൂന്നാമന് അഞ്ഞൂറു പണത്തിന് അതു വിറ്റ് പണവുമായി മടങ്ങി.

അന്നും തടിയനും കൊമ്പൻമീശക്കാരനുമായ തെമ്മാടി അയാളെ തടഞ്ഞുനിർത്തി പണം ആവശ്യപ്പെട്ടു. അയാൾ മനസ്സിലാമനസ്സോടെ പണം തെമ്മാടിക്കു കൊടുത്തു. പണം വാങ്ങുമ്പോൾ ഇങ്ങനെയൊരു ഉപദേശവും അയാൾ നൽകി:

‘പൊക്കത്തിലിരിക്കാൻ അവസരം വന്നാൽ പൊക്കത്തിലേ ഇരിക്കാവൂ. താണ സ്ഥലം നോക്കി നടക്കരുത്.’

അതും കേട്ട് ഇവാൻ സങ്കടത്തോടെ വീട്ടിലെത്തി, രാജകുമാരിയോട് എല്ലാം പറഞ്ഞു. അന്നും അവൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. തങ്ങളുടെ ഭാഗ്യദോഷത്തെ ഇരുവരും പഴിച്ചു.

മൂന്നാം ദിവസവും ഇതൊക്കെ ആവർത്തിച്ചു. എഴുനൂറു നാണയത്തിന് പട്ടുകുപ്പായം വിറ്റ് മടങ്ങവേ, തെമ്മാടി അതും തട്ടിപ്പിറിച്ചു. സൗജന്യമായി ഉപദേശം നൽകാൻ അന്നും അയാൾ മറന്നില്ല.

‘ഉറപ്പാക്കാതെയൊന്നും വെട്ടരുത്. അല്ലെങ്കിൽ അബദ്ധം പിണയും!’

ഇവാൻ സങ്കടം സഹിക്കാനായില്ല. വീണ്ടും ഒഴിഞ്ഞ കൈയുമായി വീട്ടിലേക്കു ചെല്ലാൻ അയാൾക്കു മനസ്സു വന്നില്ല. അയാൾ അലക്ഷ്യമായി നടന്നു. കുറെ നടന്ന് അയാൾ ചെന്നെത്തിയത് ഒരു കടൽത്തീരത്താണ്. ഒരു ചരക്കുകപ്പൽ പുറപ്പെടാൻ തുടങ്ങുകയായിരുന്നു അപ്പോൾ. കപ്പിത്താന്റെ അനുമതിയോടെ ഇവാൻ കപ്പലിൽ കയറിപ്പറ്റി. അയാളുടെ സ്വഭാവം ഇഷ്ടപ്പെട്ട കപ്പിത്താൻ അയാൾക്ക് അവിടെ ജോലിയും നൽകി.

കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾ കപ്പൽ പ്രശ്നമൊന്നുമില്ലാതെ യാത്ര തുടർന്നു.

എന്നാൽ, അടുത്ത ദിവസം കപ്പൽ നിന്നുപോയി. കപ്പിത്താൻ എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും കപ്പൽ നന്നാക്കാൻപോലുമായില്ല. കപ്പലിന്റെ അടിത്തട്ടിലെ പ്രശ്നമാകും അതെന്നും കടലാഴത്തിൽ പോയി പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാൻ ആർക്കെങ്കിലും ധൈര്യമുണ്ടോ എന്നും കപ്പിത്താൻ ചോദിച്ചു. കടലിനടിയിൽ പോകാൻ ധൈര്യം കാട്ടുന്നയാൾക്ക് കപ്പലിലുള്ള ചരക്കിന്റെ പകുതിയും അദ്ദേഹം വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. കപ്പൽജീവനക്കാരിൽ ആരും ആ അഗ്നിപരീക്ഷണത്തിനു തയ്യാറായില്ല. അപ്പോൾ തെമ്മാടിയുടെ വാക്കുകൾ ഇവാൻ ഓർമ്മ വന്നു. ദൈവം വിചാരിക്കാതെ ദേഹത്തെ ഒരു രോമംപോലും പോയില്ലെന്നതായിരുന്നു അത്. എങ്കിൽപ്പിന്നെ ഒരു കൈ നോക്കുന്നതിനെന്താ?

‘സമ്മതം.’

ഇവാൻ രണ്ടും കല്പിച്ച് കടലിലേക്കെടുത്തുചാടി.

അയാൾ വെള്ളത്തിനടിയിലേക്ക് താഴ്ന്നുപോയി. കുറെ ചെന്നതും വെള്ളമില്ലാത്ത ഒരിടത്തെത്തിച്ചേർന്നു. വലിയൊരു നഗരമായിരുന്നു അത്. നഗരഹൃദയത്തിൽ കണ്ട കെട്ടിടം രാജകൊട്ടാരമാണെന്നതിൽ ഇവാൻ സംശയമേതും തോന്നിയില്ല. അയാൾ അകത്തേക്ക് നടന്നു. അതു കണ്ട് കാവൽക്കാരൻ സൗഹൃദഭാവത്തിൽ പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതി, നിങ്ങളെ എനിക്കറിയില്ലെങ്കിലും നിങ്ങൾ അറിയേണ്ട ഒരു കാര്യമുണ്ട്. പറയാം. ഞങ്ങളുടെ രാജാവും രാജ്ഞിയും തമ്മിൽ തൊട്ടതിനെല്ലാം വഴക്കാണ്. ഇപ്പോഴത്തെ വഴക്ക് മൂന്നിയ ഉറുക്കോ സ്വർണമോ വിലപിടിച്ചത് എന്നതിനെച്ചൊല്ലിയാണ്. സ്വർണമെന്ന് ഒരാളും ഉറുക്കെന്ന് മറ്റേയാളും വാശിപിടിക്കുന്നു. രണ്ടാൾക്കും സമ്മതമാകുന്ന വിഷയത്തിൽ ഇതിനൊരു മറുപടി നല്കാൻ നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കണം.’

ഇവാൻ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് കടക്കുമ്പോൾ ‘പൊക്കത്തിലിരിക്കാൻ കിട്ടുന്ന അവസരം കളയരു’തെന്ന തെമ്മാടിയുടെ വാക്കുകൾ ഓർത്തു. അയാൾ അകത്തു ചെന്ന് രാജാവിന്റെയും രാജ്ഞിയുടെയും അടുത്തുള്ള ഇരിപ്പിടത്തിൽ ഇരുന്നു.

‘പറയൂ. മഹാരാജാവിന്റെയും മഹാരാജ്ഞിയുടെയും പ്രശ്നമെന്താണ്?’

അവർ തങ്ങളുടെ തർക്കവിഷയം വിവരിച്ചു. അതെല്ലാം കേട്ടശേഷം അയാൾ കുറച്ചിട ചിന്തിച്ചിരുന്നു. പിന്നെ, ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘രണ്ടും വിലപ്പെട്ടതാണ്. അവയിൽ ഏതിനാണ് കൂടുതൽ മൂല്യം എന്നറിയണമെങ്കിൽ അതിന്റെ സന്ദർഭമേതെന്നുകൂടി അറിയണം. യുദ്ധകാലത്ത് ഉറുക്കിനും സമാധാനകാലത്ത് സ്വർണത്തിനുമായും വില

കൂടുതൽ. യുദ്ധത്തിന് ആയുധമുണ്ടാക്കാൻ ഉറുക്ക് നിർബന്ധമാണല്ലോ.’

ഈ ഉത്തരം രാജാവിനെയും രാജ്ഞിയെയും തൃപ്തരാക്കി. അതോടെ അവരുടെ വഴക്കും തീർന്നു. അതിനു പ്രതിഫലമായി രാജാവും രാജ്ഞിയും ഇവാൻ വിരലിനോളം വലുപ്പമുള്ള രണ്ടു കുപ്പികൾ നല്കി. അതിന്റെ വലുപ്പക്കുറവിൽ അത്യുപതി തോന്നിയെങ്കിലും ഇവാൻ ഒന്നും പറയാതെ അവിടെനിന്ന് മടങ്ങിപ്പോന്നു.

പിന്നെ, മുകളിലേക്ക് ഊളിയിട്ട് ചരക്കുകപ്പലിൽ തിരിച്ചെത്തി. അയാൾ ഒന്നും ചെയ്യാതെത്തന്നെ കപ്പൽ നീങ്ങിത്തുടങ്ങി. കപ്പിത്താൻ വാഗ്ദാനം ചെയ്ത പകുതി ചരക്ക് ഇവാൻ ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

കപ്പൽ വീണ്ടും മുന്നോട്ടു നീങ്ങി.

തന്റെ അനുഭവങ്ങൾ ഇവാൻ കപ്പൽജീവനക്കാരോടും ചരക്കുവ്യാപാരികളോടും വിവരിച്ചു. അവരെല്ലാം അദ്ദേഹത്തോടെ അതു കേട്ടുനിന്നു. കടൽക്കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നും തനിക്കു കിട്ടിയ കുപ്പികളിലൊന്ന് അയാൾ അവരെ കാണിച്ചു. അതു കണ്ട് പരിഹാസസ്വരത്തിൽ അവർ പറഞ്ഞു:

‘കഷ്ടതന്നെ! ഇത്ര സാഹസികമായി കടലിനടിയിലെ കൊട്ടാരത്തിൽച്ചെന്ന നിങ്ങൾക്കു കിട്ടിയത് ഈ ഇത്തിരിപ്പോന്ന കുപ്പി മാത്രം. ഇതിലും വലിയ എത്രയെങ്കിലും കുപ്പികൾ ഞങ്ങൾ തരുമായിരുന്നല്ലോ.’

അതു കേട്ടപ്പോൾ ഇവാൻ ദേഷ്യവും സങ്കടവുമൊക്കെ വന്നു. അയാൾ ആ കുപ്പി ദേഷ്യത്തോടെ കപ്പലിന്റെ തറയിലേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞു. എല്ലാവരെയും അദ്ദേഹപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് കുപ്പി പൊട്ടി അതിൽനിന്നും വെളുത്ത കട്ടിപ്പുക ഉയർന്നു. അടുത്ത നിമിഷം അവിടെ വെള്ളിയുടെ ഒരു കുമ്പാരം ഉയർന്നുവന്നു! ആ വെള്ളിവെളിച്ചത്തിൽ എല്ലാവരുടെയും കണ്ണുഞ്ചി. അതുകണ്ട് കപ്പിത്താൻ മുന്നോട്ടു വന്നു പറഞ്ഞു:

‘ഇവാൻ, നിങ്ങളുടെയത്ര ഭാഗ്യവാൻ ഈ ലോകത്തിലില്ല. ഈ വെള്ളി മുഴുവൻ എനിക്കു തന്നേക്കു. പകരം ഞാനെന്റെ മൂന്നു ചരക്കുകപ്പലുകളും അതിലെ ചരക്കും നിങ്ങൾക്ക് രേഖാമൂലം കൈമാറാം.’

അയാൾ കൂടുതലൊന്നും ആലോചിക്കാതെ അതിനു സമ്മതിച്ചു. പരമദരിദ്രനായിരുന്ന താൻ എത്ര പെട്ടെന്നാണ് ധനികനായതെന്ന് അയാൾ അദ്ദേഹത്തോടെ ഓർത്തു.

അങ്ങനെ വളരെക്കാലത്തിനുശേഷം ഇവാൻ നാട്ടിൽ കപ്പലിറങ്ങി. അവിടെയെങ്ങും നടന്നിട്ടും തന്റെ ഭാര്യയെയോ പഴയ വീടോ കണ്ടെത്താൻ അയാൾക്കായില്ല. രാത്രി തങ്ങാൻ ഒരിടം അന്വേഷിച്ചുനടന്ന്

അയാളൊരു വീട്ടിലെത്തി. ഒരു സ്ത്രീ മാത്രമാണ് അവിടെയുണ്ടായിരുന്നത്. ഇവാന്റെ കഥ കേട്ടപ്പോൾ അവിടെ താമസിക്കാൻ അവൾ അനുവാദം നൽകി.

അവിടെനിന്നുതന്നെ അത്താഴം കഴിച്ച് ഇവാൻ കിടക്കാനൊരുങ്ങി. അപ്പോഴാണ് അകത്തെ മുറിയിൽ വെളിച്ചം കണ്ടത്. അയാൾ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ അങ്ങോട്ടു ചെന്നു. വീട്ടുടമസ്ഥയുടെ ഇടതും വലതുമായി രണ്ടു യുവാക്കൾ കിടക്കുന്നതാണ് അയാൾ കണ്ടത്. അവളൊരു അഴിഞ്ഞാട്ടക്കാരിയാണെന്ന് ഇവാനു തോന്നി. അപ്പോഴാണ് 'ഉറപ്പാക്കാതെ വെട്ടരുതെ'ന്ന തെമ്മാടിയുടെ ഉപദേശം ഓർമ്മ വന്നത്. അയാൾ സ്ത്രീയെ വിളിച്ച് പരുഷമായി ചോദിച്ചു:

'ഈ അസമയത്ത് നിന്റെ കൂടെ ശയിക്കുന്ന ഈ യുവാക്കൾ ആരാണ്? സത്യം പറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഒറ്റവെട്ടിന് നിന്റെ കഥകഴിക്കും!'

അതിഥിയുടെ ഭാവമാറ്റം വീട്ടുടമസ്ഥയെ ഭയപ്പെടുത്തി. അവർ തൊഴുകുകയോടെ പറഞ്ഞു:

'ദയവായി കരുണ കാട്ടണം. നിങ്ങൾ സംശയിക്കുന്നതുപോലെയൊന്നുമല്ല കാര്യങ്ങൾ. ഇവർ രണ്ടാളും എന്റെ മക്കളാണ്. ഞാനും എന്റെ ഭർത്താവും ഒരു കൊച്ചുകുടിലിൽ താമസിക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ ഗർഭിണിയായിരിക്കേ, ഭർത്താവ് എന്നെ വിട്ടുപോയി. ഞാൻ യഥാകാലം ഈ ഇരട്ടക്കുട്ടികളെ പ്രസവിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നുപോലും വ്യക്തമല്ല.'

അവളുടെ തൊണ്ടയിടി.

അതോടെ ഇവാൻ കാര്യങ്ങളെല്ലാം വ്യക്തമായി. തന്റെ ഭാര്യയും മക്കളുമാണ് അതെന്നറിഞ്ഞ അയാൾ പറഞ്ഞു:

'നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവായ, ഈ കുട്ടികളുടെ പിതാവായ ഇവാനാണ് ഞാൻ. സംഭവബഹുലമായ യാത്രകൾക്കുശേഷം ഞാൻ ധനികനായി തിരിച്ചെത്തിയിരിക്കുകയാണ്. അകാരണമായി ഞാൻ നിങ്ങളെ യെല്ലാം സംശയിച്ചുപോയല്ലോ. എല്ലാമറിയുന്ന ദൈവം എനിക്കു മാപ്പു നൽകട്ടെ!'

അപ്പോഴേക്ക് യുവാക്കളും ഉണർന്നു.

ആ സമാഗമം അവർക്കെല്ലാം അനിർവചനീയമായ ആഹ്ലാദം പകർന്നു. അവർ അവിടെ വലിയ വീടു പണിത് ജീവിതം തുടങ്ങി.

തന്റെ മരുമകൻ വൻ ധനികനായി തിരിച്ചെത്തിയതറിഞ്ഞ രാജാവ് അവരെ ചെന്നുകണ്ടു. സൗഹൃദസംഭാഷണങ്ങൾക്കുശേഷം ഇവാൻ കടൽക്കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നു കിട്ടിയ ചെറിയ കുപ്പി ഭാര്യാപിതാവിനു

സമ്മാനിച്ചു. നിസ്സാരമായ കുപ്പി തനിക്കു നൽകിയത് രാജാവിനെ കുപിതനാക്കി. അദ്ദേഹം ദേഷ്യത്തോടെ അത് നിലത്തറിഞ്ഞു. അതിൽ നിന്നും വെള്ളപ്പുക പൊങ്ങി. അടുത്ത നിമിഷം അവിടെ സ്വർണക്കുന്ന ഉയർന്നു!

രാജാവ് അതു കണ്ട് വാപൊളിച്ചു നിന്നുപോയി.

തന്നെക്കാൾ വലിയ പണക്കാരനായ ഇവാനെ രാജാവായി വാഴിക്കാൻ അദ്ദേഹം മറന്നില്ല.

അങ്ങനെ 'ഭാഗ്യംകെട്ട ഇവാൻ' ഇവാൻരാജാവായി!

(ഇതിനു സമാനമായ കഥ 'ആയിരത്തൊന്നു രാവുകളിൽ' കണ്ടെത്താനാവും. കഥയുടെ വിശദാംശങ്ങളിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു മാത്രം.)

മരുഭൂമിയിലെ സ്വർണമഴ

ഈ കഥ പണ്ടെപ്പോഴോ എവിടെയെങ്കിലും നടന്നതാവാം. ചിലപ്പോൾ എങ്ങും നടന്നിട്ടില്ലെന്നും വരാം.

എന്തായാലും കഥ ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടോളൂ:

ഒരിക്കൽ ഒരു വൃദ്ധൻ തന്റെ കഴുതപ്പുറത്ത് മരുഭൂമിയിലൂടെ യാത്ര ചെയ്യുകയായിരുന്നു. ഭാരമേറിയ സഞ്ചികളും താങ്ങി ഒരു ഒട്ടകത്തെയും അയാൾ കൂടെക്കൂട്ടിയിരുന്നു. ധാന്യം പൊടിപ്പിക്കുന്ന കടയിൽ പകൽ മുഴുവനും ജോലി ചെയ്ത് വൃദ്ധൻ വല്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചു. ഭാരം താങ്ങി ഒട്ടകവും തളർന്നു. കഴുതയുടെ കഥയും ഏറെയൊന്നും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നില്ല. വൃദ്ധന്റെ ഭാരം താങ്ങിയാണല്ലോ കഴുത നടന്നിരുന്നത്.

കഴുതപ്പുറത്തിരുന്ന് യാത്ര ചെയ്യവേ, വൃദ്ധൻ ഒരു പാട്ടു മുളി:

എനിക്കൊരു മിടുക്കൻ മകനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ

പൊന്നോമനമകനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ

ചിരിക്കുന്ന സൂര്യനെപ്പോലൊരു മകനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ

തുടുത്ത മുഖമുള്ളൊരു മകനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ

തേനീച്ചകണക്കേ അധാനിയായൊരു മകനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ...

എങ്കിൽ ഞാനേറ്റവും സന്തുഷ്ടനായേനെ.

പെട്ടെന്ന് എവിടെനിന്നോ ഒരു ശബ്ദമുയർന്നു.

‘അച്ഛാ, അങ്ങേക്കൊരു മകനില്ലെങ്കിൽ എന്നെ ദത്തെടുത്തോളൂ.’

അയാൾ അമ്പരപ്പോടെ നിലത്തെല്ലാം തിരഞ്ഞു. മണൽപ്പുരപ്പല്ലാതെ മറ്റൊന്നും അവിടെ കാണാനായില്ല. അപ്പോൾ വീണ്ടും ആ ശബ്ദം കേട്ടു:

‘അച്ഛാ, നിലത്തു പരതിയാൽ പരുന്തിനെ കാണാനാവുമോ?’

അതു കേട്ട് വൃദ്ധൻ ആകാശത്തേക്കു നോക്കി. നീലവാനിൽ ഒഴുകി നടക്കുന്ന വെൺമേഘത്തുണ്ടുകളെ മാത്രമേ അവിടെ കണ്ടുള്ളൂ. അപ്പോഴതാ ആ ശബ്ദം വീണ്ടും:

‘മഞ്ഞുപൂലിയെ മേഘങ്ങൾക്കിടയിലാണോ അച്ഛൻ തിരയുന്നത്?’

അതോടെ വൃദ്ധന് ദേഷ്യം കയറി. അയാൾ പല്ലിറുമ്മിപ്പറഞ്ഞു:

‘എടാ ഭീരു, ഇങ്ങനെ മറഞ്ഞിരുന്ന് സംസാരിക്കാതെ ധൈര്യമുണ്ടെങ്കൽ പുറത്തു വാ. എന്നിട്ട് മുഖാമുഖം നിന്ന് സംസാരിക്ക്.’

അപ്പോൾ ഒട്ടകത്തിന്റെ വലതുകാതിൽനിന്നും ഇത്തിരിപ്പോന്ന ഒരാൾരൂപം പുറത്തേക്കു തല നീട്ടി. പതിഞ്ഞ ശബ്ദത്തിൽ അവൻ പറഞ്ഞു:

‘അച്ഛാ, ഞാൻ മനുപൂർവ്വം പുറത്തു വരാത്തതല്ല. ഒട്ടകത്തിന്റെ ഈ വിതി കുറഞ്ഞ കാതിൽനിന്ന് എനിക്ക് പുറത്തു കടക്കാനാവുന്നില്ല. അച്ഛന് എന്നെ സഹായിക്കാനാവുമോ?’

വൃദ്ധൻ ഒട്ടകത്തിന്റെ കാതിനടുത്തു ചെന്നു. ഇത്ര ചെറിയ ഒരു മനുഷ്യരൂപത്തെ അയാൾ അതുവരെ കണ്ടിട്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അയാൾക്കു വനോട് കൗതുകവും സഹതാപവുമൊക്കെ തോന്നി. അയാൾ കൈ നീട്ടി ഒട്ടകക്കാതിൽനിന്നും അവനെ വലിച്ച് പുറത്തിറക്കി, തന്റെ കൈവെള്ളയിൽ വെച്ച് ചോദിച്ചു:

‘ഏതാ മോനെ നീ?’

മുൻവശം പാടേ വെട്ടി, പിന്നെ മുടി രണ്ടായി പിന്നിയിട്ട അവൻ പറഞ്ഞു:

‘ഞാനോ? ഈ അച്ഛന്റെ മകൻതന്നെ.’

‘ഒട്ടകക്കാതിന്റെ പകുതിപോലും വലിപ്പമില്ലാത്ത നിന്റെ പേരെന്താണ്?’

അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘എനിക്കിതുവരെ ആരും പേരിട്ടിട്ടില്ല. അച്ഛന് ഇഷ്ടമുള്ള പേര് വിളിക്കാം,’ അവൻ ഇളകിച്ചിരിച്ചു.

‘അരച്ചെവിയോളംപോന്നവൻ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഞാൻ നിന്നെ ‘യെർട്ടി-ഗുലൊക്’ എന്നു വിളിക്കാം,’ വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

അവനും അതിനോട് യോജിച്ചു.

‘മോനേ, നമുക്ക് വീട്ടിലേക്കു പോകാം. നിന്റെ അമ്മ അവിടെ പലഹാരമുണ്ടാക്കി കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടാവും. അതിന്റെ ചുടാറുംമുൻപ് നമുക്ക് അവിടെയെത്തണം.’

വൃദ്ധന്റെ വാക്കുകൾ അവനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. വൃദ്ധൻ പുറകിലായി കഴുതപ്പുറത്ത് അവനുമിരുന്നു. അവൻ യാത്ര തുടങ്ങി.

ഈ സമയം, വൃദ്ധ വീടിനു മുന്നിലിരുന്ന് ചുവന്ന പരവതാനി തൂന്നുകയായിരുന്നു. അതോടൊപ്പം അവരുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകുകയും ചെയ്തു. അതൊരു ഗാനമായി പുറത്തു വന്നു.

എനിക്കൊരു മിടുക്കൻ മകനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ

പൊന്നോമനമകനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ

അവനായി നൽകാമായിരുന്നു ഈ പരവതാനി.

കണ്ടാലും തീരാത്ത ചെമ്പരവതാനി.

എനിക്കൊരു മകനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ...

മേലാസകലം ചുവന്നുതുടുത്തും,

അസ്തമയസൂര്യൻ കണക്കേ മഞ്ഞച്ചും

രാപ്പാതിയിലെ മാനംപോലെ ഇരുണ്ടു നിലച്ചും...

പാട്ട് തീർന്നതും അവർ തലയുയർത്തിനോക്കി. വൃദ്ധനും ഒട്ടകവും കഴുതയും ദൂരേനിന്ന് വരുന്നത് അവർ കണ്ടു. അവർ നെയ്ത്തു നിർത്തി അങ്ങോട്ട് ചെന്നു.

‘അതേ, നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ വീണ്ടും സന്തോഷം നിറയാൻ പോകുന്നു! നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥന ദൈവം കേട്ടു. നമ്മുടെ ദുർവിധി നീക്കി അദ്ദേഹം നമുക്കൊരു പൊന്നോമനമകനെ തന്നിരിക്കുന്നു!’

വൃദ്ധൻ കഴുതപ്പുറത്തുനിന്നും ചാടിയിറങ്ങി പറഞ്ഞു:

‘മകനോ? എന്നിട്ട് അവനെവിടെ?’

വൃദ്ധ കണ്ണുമിഴിച്ചു.

‘അതേ, വിശ്വാസമായില്ലെങ്കിൽ നീ അങ്ങോട്ട് നോക്കൂ.’

വൃദ്ധൻ കഴുതയുടെ പുറത്തേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടി. അവർ പുരികത്തിനു മുകളിൽ കൈത്തലം വെച്ച് എത്തിനോക്കി. അപ്പോഴാണ് കഴുതയുടെ കാതിനടുത്തിരിക്കുന്ന ചെറുവിരലോളംപോന്ന യെർട്ടി-ഗുലൊക്കിനെ കാണുന്നത്. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ അവർക്കവനെ വല്ലാതെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. വൃദ്ധ ഓടിചെന്ന് അവനെ വാരിയെടുത്ത് ഉമ്മവെച്ചു.

‘പൊന്നുമോനേ, കുഞ്ഞാപ്പിളേ, എന്റെ ഒട്ടകക്കുട്ടി...’

വായിൽത്തോന്നിയതൊക്കെ അവരവനെ വിളിച്ചു.

തങ്ങൾക്കൊരു ‘ഇത്തിരിക്കുഞ്ഞനെ’ കിട്ടിയ വിവരം വൃദ്ധ അയൽക്കാരെയെല്ലാം അറിയിച്ചു. ആ സന്തോഷം പങ്കുവെക്കാൻ അന്നു രാത്രി അവർ അയൽക്കാർക്ക് ഒരു വിരുന്നു നൽകി. വൃദ്ധ അവർക്ക് ചുടുള്ള ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ നൽകി. വിശിഷ്ടപാനീയങ്ങളും ആവോളം വിളമ്പി. സന്തുഷ്ടരായ അയൽക്കാർ അവനെ വാരിയെടുത്ത് ലാളിക്കുകയും അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്താണു മടങ്ങിയത്.

പാട്ടുകൾ പാടിയും കഥകൾ പറഞ്ഞും വൃദ്ധ രാത്രിയിലുടനീളം മകനെ രസിപ്പിച്ചു. മഞ്ഞയും ചുവപ്പും നീലയും നിറത്തിലുള്ള മൂന്ന് രോമക്കുപ്പായങ്ങൾ അവർ അവനുവേണ്ടി തയ്ച്ചുകൊടുത്തു. രോമക്കുപ്പായവും തുകൽക്കൈയുറയുമണിഞ്ഞ അവനെക്കണ്ട് വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും കൈകൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘ഇപ്പോൾ നീ മിടുമിടുക്കനായി,’ വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

‘അല്ലല്ല, മിടു മിടു മിടുക്കൻ!’

വൃദ്ധ പല്ലില്ലാത്ത മോണ കാട്ടി ചിരിച്ചു.

‘അച്ഛനുമമ്മയും എന്നോട് കാട്ടിയ കാര്യംഗുത്തിന് നന്ദിയുണ്ട്. ഇനി എനിക്കും ചിലതൊക്കെ ചെയ്യാനുണ്ട്. നിങ്ങളെയും ഇവിടത്തെ നല്ലവരായ മറ്റു മനുഷ്യരെയും കഴിയുന്നത്ര സഹായിക്കാൻ എന്നെ അനുവദിക്കണം.’

യർട്ടി-ഗുലൊക് അഭ്യർഥിച്ചു.

‘നിന്റെ ഇഷ്ടത്തിന് ഞങ്ങൾ എതിരു നിൽക്കില്ല.’

അവർ അവൻ യാത്രാനുമതി നൽകി.

വളരെ ദൂരം പിന്നിട്ട് യെർട്ടി-ഗുലൊക് ഒരു ഗ്രാമത്തിലെത്തി. ഒരേ യൊരു വഴിയാണ് അവിടെ കാണാനായത്. കുറച്ചു നേരം കഴിഞ്ഞതും സുന്ദരനായ ഒരു യുവാവ് അതിലേ തന്റെ കുതിരപ്പുറത്ത് വന്നു. ഇത്തിരിപ്പൊന്ന അവൻ അയാളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടാതെ ഒതുങ്ങിനിന്നു. അയാൾ കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നിറങ്ങി, കുതിരയെ പുല്ലു മേയാൻ വിട്ടു. കുറച്ചു നേരത്തിനുശേഷം അയാൾ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി പോകാനൊരുങ്ങി. ഒരു കുതിരസവാരി ചെയ്താലെന്തെന്ന തോന്നൽ അവനിലുണ്ടായി. അയാളറിയാതെ അവനും കുതിരപ്പുറത്ത് കയറിപ്പറ്റി, അയാളുടെ പിന്നിലിരുന്നു. അയാൾ കടിഞ്ഞാൺ വലിച്ചതും കുതിര മുന്നോട്ടു പാഞ്ഞു.

എന്നാൽ, താൻ വിചാരിച്ച വഴിയിലൂടെയല്ല കുതിര പോകുന്നതെന്ന് യെർട്ടി-ഗുലൊക് മനസ്സിലാക്കി. അവൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘ഏയ്, നിങ്ങൾ തെറ്റായ വഴിയിലൂടെയാണ് സഞ്ചരിക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെ പോയാൽ തീർച്ചയായും നിങ്ങൾക്ക് വഴി തെറ്റും.’

‘ആരാണ് അനുവാദംകൂടാതെ എന്റെ പുറകിൽ കയറിയിരിക്കുന്നത്?’

യുവാവ് ദേഷ്യത്തോടെ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അപ്പോഴാണ് ഇത്തിരിപ്പോന്ന അവനെ അയാൾ കാണുന്നത്.

‘നിങ്ങളാരാണ്?’

യുവാവ് തെല്ല് കൗതുകത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘കുറച്ച് ദൂരെനിന്നും വരുന്ന യെർട്ടി-ഗുലൊക് ആണ് ഞാൻ. വീട്ടിലെത്താമെന്നു കരുതിയാണ് നിങ്ങളുടെ കൂടെ കയറിയത്. ഈ തെറ്റായ വഴി വെടിഞ്ഞ് നേരെ പോയാൽ നിങ്ങൾക്കെന്നെ വീട്ടിലെത്തിക്കാനാ യേക്കും,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘അതു പറ്റില്ല. എന്റെ പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം മരുഭൂമിയിൽ കൊണ്ടു പോയി തള്ളുംവരെ ജനങ്ങളെ കാണില്ലെന്ന് ഞാൻ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.’

യുവാവിന്റെ മുഖം മങ്ങി.

‘എന്താ ഇത്ര വലിയ പ്രശ്നങ്ങൾ? വിരോധമില്ലെങ്കിൽ ഞാനുമൊന്ന റിയട്ടെ?’

അവൻ ചോദിച്ചു.

‘എന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ എത്രത്തോളം ഗുരുതരമാണെന്ന് വാക്കുകൾ കൊണ്ട് വിവരിക്കാൻ എനിക്കാവില്ല,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിലും ആവുന്നതുപോലെ പറയൂ. എനിക്ക് ഒരുപക്ഷേ, നിങ്ങളെ സഹായിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിലോ?’

അവൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു.

‘ഒരിക്കലുമില്ല. നിങ്ങൾക്കെന്നല്ല, ലോകത്തെ ആർക്കും എന്നെ സഹായിക്കാനാവില്ല. എന്നാലും ഞാനെന്റെ പ്രശ്നം പറയാം. ഗുൽ-അസൽ എന്ന സുന്ദരിപ്പെണ്ണിനെ ഞാൻ ആരമാർഥമായി സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ട്. അവളുടെ പിതാവ് ഗ്രാമത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ധനികനാണ്. ഞാനാണെങ്കിൽ പരമദരിദ്രനും. ഒരിക്കലും അവർ ഞങ്ങളുടെ വിവാഹത്തിന് സമ്മതിക്കില്ല. ഒഹാ, അതൊക്കെ എന്റെ തലവിധി!’

യുവാവ് നെടുവീർപ്പിട്ടു.

‘നിങ്ങളിങ്ങനെ ഭീരുവാകരുത്. ഞാൻ നിങ്ങളെ സഹായിക്കാം. നിങ്ങളെ മാത്രമല്ല, നിങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിലെ ഇത്തരം പ്രശ്നങ്ങളുള്ളവരെയെല്ലാം സഹായിക്കാം. അതിനായി എല്ലാവരുടെയും പ്രശ്നങ്ങളും

ദുഃഖങ്ങളും ഏഴ് ഒട്ടകങ്ങളുടെ പുറത്തു കയറ്റി, ഒരിക്കലും തിരിച്ചെത്താത്തവിധം ദൂരെ കൊണ്ടുപോയിക്കളയാം.’

അവൻ നിർദ്ദേശിച്ചു.

ആദ്യമൊന്നും യുവാവ് അതിനു സമ്മതിച്ചില്ല. എന്നാൽ, അവന്റെ നിരന്തരമുള്ള നിർബന്ധത്തിനു വഴങ്ങി അയാൾ കുതിരയെ സ്വന്തം ഗ്രാമത്തിലേക്ക് വിട്ടു. അവിടത്തെ ആളുകളുമായി യെർട്ടി-ഗുലൊക് സംസാരിച്ചു. ഇത്രമാത്രം ദരിദ്രമായ മറ്റൊരു ഗ്രാമം അവൻ മുൻപ് കണ്ടിരുന്നില്ല. ഒരു വൃദ്ധൻ ദൂരേക്ക് കൈ ചൂണ്ടി അവനോട് പറഞ്ഞു:

‘ആ വെള്ളയടിച്ച കുറ്റൻ ചുമരിൽനിന്നാണ് എന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ തുടങ്ങുന്നത്.’

മറ്റു പലരും അതേ ചുമരിലേക്ക് ചൂണ്ടി തങ്ങളുടെ ആശങ്ക പ്രകടിപ്പിച്ചു.

‘ആ മതിലിനപ്പുറത്ത് ആരാണ് താമസിക്കുന്നത്? ഭയങ്കരനായ കടുവയോ ക്രൂരനായ വ്യാളിയോ മറ്റോ ആണോ?’

അവൻ യുവാവിനോട് ചോദിച്ചു.

‘ഏയ്, അതിനുള്ളിൽ താമസിക്കുന്നത് ഒരു മനുഷ്യൻതന്നെയാണ്. പക്ഷേ, അയാൾ കടുവയെക്കൊല്ലും വ്യാളിയെക്കൊല്ലുമൊക്കെ അപകടകാരിയാണ്. ‘കാരാ-ബെക്ക്’ എന്നു പേരുള്ള പലിശക്കാരനായാൾ. അയാൾ തന്റെ അത്യാഗ്രഹത്തിന്റെ വലയ്ക്കുള്ളിൽ ഗ്രാമീണരെ മുഴുവൻ കുടുക്കി അവരുടെ ചോര കുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. എന്റെ പ്രണയിനി ഗുൽ-അസലും അയാളുടെ വേലക്കാരിയായി മാറിയതാണ് എന്നെ കൂടുതൽ വേദനിപ്പിക്കുന്നത്.’

യുവാവ് വിശദീകരിച്ചു.

‘ദുഷ്ടൻ! അവന്റെ കഥകഴിക്കാൻ എനിക്കു തിടുക്കമാവുന്നു. ഒട്ടും സമയം കളയാതെ നമുക്ക് അങ്ങോട്ട് പോകാം.’

യെർട്ടി-ഗുലൊക് തിരക്കു കൂട്ടി.

‘പക്ഷേ, നീ കരുതുംപോലെ അത്ര എളുപ്പമല്ല അത്. അയാളുടെ കൊട്ടാരത്തിന് ലോകത്തെങ്ങുമില്ലാത്ത സുരക്ഷയാണ്. ആമത്താഴു കൊണ്ടാണ് കവാടങ്ങൾ ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നത്. എപ്പോഴും കണ്ണു തുറന്നിരിക്കുന്ന എത്രയോ ഭടന്മാരും വേട്ടനായ്ക്കളുമുണ്ട്. ഒരീച്ചയ്ക്കു പോലും അവരുടെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് അകത്തു കടക്കാനാവില്ല. പിന്നെ, നമുക്കെങ്ങനെ അതു സാധിക്കും?’

യുവാവ് ഗൗരവത്തിൽ പറഞ്ഞു.

‘പ്രശ്നങ്ങളിൽനിന്ന് ഒളിച്ചോടുന്നവർ ഭീരുക്കളാണെന്ന് എന്റെ

പിതാവ് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഭീരുവാകാതെ എന്നെ നിങ്ങൾ ആ ദുഷ്ടന്റെ അടുത്തെത്തിച്ചാൽ മാത്രം മതി,' അവൻ പറഞ്ഞു.

അയാൾ അവനെ കുതിരപ്പുറത്തു കയറ്റി യാത്ര തുടർന്നു.

കാരാ-ബെക്ക് ദിവസേന അതിരാവിലെ ഉണരും. എഴുന്നേറ്റാലുടൻ എണ്ണവിളക്ക് കൊളുത്തി, അതുമായി തന്റെ നിലവറയിലെത്തും. അവിടെ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന സ്വർണനാണയങ്ങളുടെ അസംഖ്യം പെട്ടികൾ തുറന്ന് ഓരോന്നും എണ്ണിത്തിട്ടപ്പെടുത്തും. നൂറു നാണയങ്ങൾ വീതമടങ്ങിയ നൂറു സഞ്ചികളാണ് ഓരോ പെട്ടിയിലും ഉണ്ടായിരുന്നത്. അതെല്ലാം സാധുക്കളായ ഗ്രാമീണരെ പിഴിഞ്ഞു നേടിയവയാണ്. ആരുടെ കണ്ണീരും സങ്കടങ്ങളും അഭ്യർത്ഥനകളും അയാളുടെ മനസ്സിനെ തെല്ലും സ്പർശിച്ചിരുന്നില്ല. എങ്ങനെയും പണമുണ്ടാക്കുക മാത്രമായിരുന്നു അയാളുടെ ലക്ഷ്യം.

അന്ന് നൂറാമത്തെ പെട്ടിയിലെ നൂറാമത്തെ സഞ്ചിയിൽ നൂറാം സ്വർണനാണയം നിറയ്ക്കാനാണ് അയാൾ നിലവറയിലെത്തിയത്. അതും നിറച്ച് പെട്ടി അടച്ചുവെച്ചപ്പോൾ ഒരു ചുണ്ടേലി അതിലേ പാഞ്ഞുപോയി. അയാളെ അർദ്ധതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ചുണ്ടേലി മനുഷ്യഭാഷയിൽ പറഞ്ഞു:

'ഏയ് പലിശക്കാരാ, നിങ്ങളിങ്ങനെ സമ്പാദിച്ചിട്ട് ഇനി ഒരു കാര്യവുമില്ല. മരുഭൂമിയിൽ സ്വർണമഴ പെയ്ത വിവരം നിങ്ങളറിഞ്ഞില്ലേ? എല്ലാവർക്കും ധാരാളം സ്വർണം കിട്ടിയാൽ നിങ്ങളുടെ സമ്പാദ്യത്തിനെന്താണ് വില?'

ഇതും പറഞ്ഞ് ചുണ്ടേലി ശരംവിട്ടപ്പോലെ ഓടിപ്പോയി.

അല്പം കഴിഞ്ഞതും ചുമരിലൂടെ നടന്നുവന്ന എട്ടുകാലി അയാളോട് പറഞ്ഞു:

'മരുഭൂമിയിൽ സ്വർണമഴ പെയ്യുമ്പോൾ നിങ്ങളിവിടെ ചടഞ്ഞിരിക്കുകയാണോ? ചുണ്ടേലി പറഞ്ഞത് പരമസത്യമാണ്. 'കാരാ-കും' മരുഭൂമിയിലാണ് സ്വർണം പെയ്തത്. വിവരമറിഞ്ഞ് ഗ്രാമീണരെല്ലാം വലിയ ചാക്കുകളുമായിച്ചെന്ന് സ്വർണം വാരിനിറയ്ക്കുകയാണ്.'

കാരാ-ബെക്ക് അമ്പരന്നുനില്ക്കേ, ഒരു കരിമ്പാറ്റ ഓടിവന്ന് പറഞ്ഞു:

'നിങ്ങൾ എന്തു മണ്ടത്തരമാണ് ചെയ്യുന്നത്? വേഗം പോയി മരുഭൂമിയിൽനിന്ന് സ്വർണം സ്വന്തമാക്കാൻ നോക്കൂ. അല്ലെങ്കിൽ ഇന്നാട്ടിലെ ദരിദ്രവാസിയായ യാചകൻപോലും വൈകാതെ നിങ്ങളെക്കാൾ ധനികനാവും.'

'ഏയ്, നിങ്ങളെല്ലാവരും എന്നെ പറ്റിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. എന്റെ യത്രയും സ്വർണമുള്ള ആരുംതന്നെ ഈ ഗ്രാമത്തിലില്ല. ഇനി ഉണ്ടാകാനും പോകുന്നില്ല,' കാരാ-ബെക്ക് തീർത്തുപറഞ്ഞു.

'എനിക്ക് നിങ്ങളോട് സഹതാപം തോന്നുന്നു.'

ചുണ്ടേലി വീണ്ടും ഓടിവന്നു.

'നേരം കളയാതെ കഴിയുന്നത്ര സ്വർണം നേടൂ.'

എട്ടുകാലി മുന്നറിയിപ്പു നല്കി.

'ഏറ്റവും വലിയ പണക്കാരനാവാനുള്ള അവസരം ആരെങ്കിലും കളഞ്ഞുകുളിക്കുമോ?'

കരിമ്പാറ്റ അയാളെ പ്രലോഭിപ്പിച്ചു.

അതോടെ അയാളുടെ മനം മാറി. എങ്ങനെയും മരുഭൂമിയിലെത്തി പരമാവധി സ്വർണം നേടണമെന്ന് അയാളുറച്ചു.

'പക്ഷേ, ഞാനെങ്ങനെ കാരാ-കും മരുഭൂമിയിലെത്തും? പണം മുടക്കാനുള്ള മടികാരണം എനിക്കൊരു ഒട്ടകമോ കുതിരയോ കഴുതയോ സ്വന്തമായില്ലല്ലോ.'

അയാൾ സങ്കടപ്പെട്ടു.

'എങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ കാര്യം പോക്കുതന്നെ!'

ചുണ്ടേലി പരിഹസിച്ചു.

'നിങ്ങൾക്കിനി ഒരു നാണയംപോലും കിട്ടാൻ പോകുന്നില്ല,' എട്ടുകാലി പറഞ്ഞു.

'ഒട്ടും വൈകാതെ ഇന്നാട്ടിലെ ഏറ്റവും വലിയ ദരിദ്രൻ നിങ്ങളാവും!' കരിമ്പാറ്റ പറഞ്ഞു.

അതുകൂടി കേട്ടതും കാരാ-ബെക്കിന് ഇരിക്കപ്പൊറുതിയില്ലാതായി. എങ്ങനെയും മരുഭൂമിയിലെത്തി സ്വർണം വാരിക്കുട്ടണമെന്ന് അയാൾ തീരുമാനിച്ചു. അയാൾ തന്റെ പരിചാരകരെ തിരക്കിയിറങ്ങി. അവരുടെ സഹായത്തോടെ മരുഭൂമിയിലെത്താമെന്ന് അയാൾ കണക്കുകൂട്ടി. എന്നാൽ ഒരു പരിചാരകനെപ്പോലും അവിടെ കണ്ടില്ല. മരുഭൂമിയിൽ സ്വർണമഴ പെയ്തതറിഞ്ഞ് അവരെല്ലാം എപ്പോഴേ അങ്ങോട്ട് ഓടിപ്പോയിരുന്നു!

കാരാ-ബെക്ക് ഓടി പുറത്തെത്തിയപ്പോൾ, യുവാവ് കുതിരപ്പുറത്തിരിക്കുന്നത് കണ്ടു. അയാൾ ഓടിച്ച് യുവാവിനോട് പറഞ്ഞു:

'നിയെനിക്ക് നൂറു നാണയങ്ങൾ തരാനുണ്ട്. എന്നെ ഈ കുതിരപ്പുറത്തിരുത്തി കാരാ-കും മരുഭൂമിയിലെത്തിച്ചാൽ ആ കടം ഞാൻ എഴുതിത്തള്ളാം.'

‘നിങ്ങളെനിക്ക് ആയിരം നാണയം തരാമെന്ന് പറഞ്ഞാലും ഞാനതിന് തയ്യാറല്ല,’ യുവാവ് തീർത്തുപറഞ്ഞു.

‘എന്നാൽ, രണ്ടായിരം നാണയം തരാം.’

കാരാ-ബെക്ക് പ്രതിഫലവാഗ്ദാനം ഇരട്ടിയാക്കി.

‘അയ്യായിരം കിട്ടിയാലും ഞാനില്ല. നിങ്ങൾക്ക് കീഴിലുള്ള ഗുൽ-അസലിനെ എനിക്ക് വിവാഹം കഴിച്ചുതന്നാൽ ആലോചിക്കാം,’ യുവാവ് പറഞ്ഞു.

‘അങ്ങനെയെങ്കിൽ അങ്ങനെ. എന്നെ മരുഭൂമിയിലെത്തിച്ചാൽ എന്റെ മുഴുവൻ സ്വത്തും ഗുൽ-അസലും നിങ്ങൾക്ക് സ്വന്തമാവും.’

അയാൾ വാക്കുകൊടുത്തു.

‘എങ്കിൽ കയറിക്കൊള്ളൂ.’

യുവാവ് പറഞ്ഞു. കാരാ-ബെക്ക് കുതിരപ്പുറത്തു കയറിയിരുന്നു. കുതിര അതിവേഗം മുന്നോട്ട് പാഞ്ഞു.

നേരം ഇരുട്ടാൻ തുടങ്ങിയതും അവർ കാരാ-കും മരുഭൂമിയിലെത്തി. സ്വർണം വാരിയെടുക്കാനുള്ള ആർത്തിയോടെ അയാൾ കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നിറങ്ങി. എന്നാൽ, അവിടെയെങ്ങും ഒരുതരി സ്വർണംപോലും അയാൾ കണ്ടില്ല.

‘ചതിയൻ! നിങ്ങളെന്നെ എവിടെയാണ് കൊണ്ടുവന്നത്?’

അയാൾ ക്ഷോഭിച്ചു.

‘നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ കാരാ-കും മരുഭൂമിതന്നെയാണിത്,’ യുവാവ് പറഞ്ഞു.

‘പക്ഷേ, മഴയായി പെയ്ത സ്വർണമെവിടെ?’

അയാൾ നെറ്റി ചുളിച്ചു.

‘ഈ മണ്ണ് ആഴത്തിൽ കുഴിച്ചാൽ നിങ്ങൾക്ക് യഥേഷ്ടം സ്വർണം കിട്ടും,’ യുവാവ് പറഞ്ഞു.

പല്ലുഞെരിച്ച് കാരാ-ബെക്ക് ചോദിച്ചു:

‘നിങ്ങളെന്നെ ചതിക്കുകയായിരുന്നു, അല്ലേ?’

‘ഓഹോ, അങ്ങനെയൊന്നുതന്നെയിരിക്കട്ടെ. നിങ്ങൾ എത്ര അയൽക്കാരെ ഇത്രയും കാലം ചതിച്ചു എന്ന് ഓർമ്മയില്ലേ?’

യുവാവ് തിരിച്ചു ചോദിച്ചു.

അപ്പോഴാണ്, യുവാവിന്റെ അടുത്തിരിക്കുന്ന യെർട്ടി-ഗുലൊക്കിനെ കാരാ-ബെക്ക് കാണുന്നത്. അവൻ അവിടെയിരുന്ന് ചുണ്ടലിയുടെയും എട്ടുകാലിയുടെയും കരിമ്പാറ്റയുടെയും ശബ്ദത്തിൽ മാറിമാറിപ്പറഞ്ഞു.

‘ചതിയൻ, പാപി, ദുഷ്ടൻ, അറ്റകൈക്ക് ഉപ്പുതേയ്ക്കാത്തവൻ!’

നിലവരയിൽ കടന്ന് തന്നെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചത് അവനാണെന്ന് അയാൾക്ക് മനസ്സിലായി.

‘ഗ്രാമത്തിന്റെ മുഴുവൻ പ്രശ്നങ്ങളും ഒരിക്കലും തിരിച്ചെത്താത്തവിധം മരുഭൂമിയിൽ കൊണ്ടുപോയി ഉപേക്ഷിക്കാമെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞത് ഇപ്പോൾ ഫലിച്ചില്ലേ? ഇനി നമുക്ക് തിരിച്ചുപോകാം.’

അവൻ യുവാവിനോട് പറഞ്ഞു.

‘നീ ആളൊരു മിടുക്കൻതന്നെ!’

യുവാവ് അവനെ അഭിനന്ദിച്ചു.

‘എന്നെ ഇവിടെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോകരുതേ. എന്നെ തിരികെ മാളികയിലെത്തിച്ചാൽ ഞാനെന്തു വേണമെങ്കിലും തരാം.’

കാരാ-ബെക്ക് കെഞ്ചി.

‘ഒരിക്കൽ ഒഴിവായ പ്രാരബ്ധങ്ങൾ ആരെങ്കിലും വീണ്ടും വലിച്ച് തലയിൽ വെക്കുമോ? ഇനി നിങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളുടെ വഴി, ഞങ്ങൾക്ക് ഞങ്ങളുടേതും.’

അവൻ യുവാവിനൊപ്പം കുതിരപ്പുറത്തു കയറി. കുതിര പൊടിപറത്തി മുന്നോട്ട് പാഞ്ഞു.

മരുഭൂമിയിൽ സ്വർണമുണ്ടെന്ന പ്രതീക്ഷ കാരാ-ബെക്ക് അപ്പോഴും കൈവിട്ടിരുന്നില്ല. അയാൾ പലയിടത്തായി കുഴികൾ കുഴിക്കാൻ തുടങ്ങി. എന്നിട്ടും ഒരു സ്വർണത്തരിപോലും കണ്ടെടുക്കാൻ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. മൂന്നു നാൾ അയാൾ ആ ശ്രമം തുടർന്നു. മൂന്നാം നാൾ അവിടെ യൊരു കൊടുങ്കാറ്റുണ്ടായി. അതിൽപ്പെട്ട് അയാൾ നിലംപതിച്ചു. മണൽപ്പാളികൾ അയാൾക്കുമേൽ അട്ടിയായി വന്നുവീണു. നിമിഷങ്ങൾക്കകം അയാൾ ശ്വാസംമുട്ടി മരിച്ചു. ഗ്രാമീണരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾക്കും അതോടെ അറുതിയായി.

യുവാവും യെർട്ടി-ഗുലൊക്കും ഗ്രാമത്തിൽ തിരിച്ചെത്തി. യുവാവും ഗുൽ-അസലുമായുള്ള വിവാഹം ആർഭാടത്തോടെ നടന്നു. ഏഴ് ഒട്ടകപ്പുറത്താണ് കാരാ-ബെക്കിന്റെ സ്വർണപ്പെട്ടികൾ യെർട്ടി-ഗുലൊക്ക് എടുപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവന്നത്. ദുഷ്ടനായ കാരാ-ബെക്കിൽനിന്നും തങ്ങളെ മോചിപ്പിച്ച അവനെ ഗ്രാമീണർ അഭിനന്ദനങ്ങൾകൊണ്ട് പൊതിഞ്ഞു. ശിഷ്ടകാലം അവൻ അയാളോടൊപ്പം താമസിച്ചു.

വസീലിയും പക്ഷിഭാഷയും

വളരെ വളരെ മുൻപാണ്, സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു വ്യാപാരിയും ഭാര്യയും മകനും ജീവിച്ചിരുന്നു. ആറു വയസ്സു മാത്രമേ മകൻ ആയുള്ളൂ എങ്കിലും ആ പ്രായത്തിലുണ്ടാകേണ്ടതിന്റെ പത്തിരട്ടി ബുദ്ധി വസീലി എന്നു പേരായ അവൻ പ്രകടമാക്കി. കുട്ടികളുടെ മാത്രമല്ല, വലിയവരുടെ പ്രശ്നങ്ങളിലും അവൻ ഇടപെട്ട് പരിഹാരമാർഗങ്ങൾ നിർദ്ദേശിച്ചു. അത് ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത ചില അയൽക്കാർ അവനെ 'അധികപ്രസംഗി'യെന്നു വിളിച്ചു.

അങ്ങനെയിരിക്കേ, ഒരുനാൾ, അയാൾ ഭാര്യയോടും മകനോടുംമൊപ്പം ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ, വീട്ടുമുറ്റത്തെ കുട്ടിലിരുന്ന് ഒരു രാപ്പാടി ഉറക്കെ കരഞ്ഞു. അവരുടെ ശ്രദ്ധ അങ്ങോട്ടു തിരിഞ്ഞു. ഓരോ നിമിഷം ചെല്ലുന്തോറും രാപ്പാടിയുടെ കരച്ചിൽ കൂടുതൽ ശക്തമായി വന്നു. ഒരേ ഈണത്തിൽ അത് ആവർത്തിച്ചു കരയുകയാണ്. വ്യാപാരിയുടെ മനസ്സിനെ അത് അസ്വസ്ഥമാക്കി. അയാൾ ഭാര്യയും മകനും കേൾക്കേ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

'ഒഹും, തുമ്പും വാലുമില്ലാതെ ഈ പക്ഷി പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം

മെന്താണെന്ന് ആർക്കെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുമോ? പക്ഷിഭാഷ മനസ്സിലാക്കി അക്കാര്യം എന്നെ ധരിപ്പിക്കുന്നയാൾക്ക് ഞാൻ സമ്പാദിച്ചതിൽ പകുതി സമ്മാനിക്കും. എന്റെ മരണശേഷം എനിക്കുള്ള സ്വത്തു മുഴുവൻ അവനു സ്വന്തമാകും.'

അതു കേട്ട് വ്യാപാരിയുടെ മകൻ വീണ്ടും രാപ്പാടിയുടെ കരച്ചിലിൽ കാതോർത്തു. എന്നിട്ട്, പിതാവിനോട് പറഞ്ഞു:

'അച്ഛാ, രാപ്പാടിയുടെ സംസാരത്തിന്റെ അർത്ഥം എനിക്കു മനസ്സിലായി. എന്നാൽ, അതു പറയാൻ എനിക്കു ധൈര്യം പോരാ. ആ വാക്കുകൾ ചിലപ്പോൾ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതിലും വലിയ പ്രത്യാഘാതമുണ്ടാക്കിയേക്കാം.'

'നീ ഒന്നുകൊണ്ടും ആശങ്കപ്പെടേണ്ട. ആ രാപ്പാടി പറഞ്ഞതെന്താണോ അത് ധൈര്യമായി എന്നോടു പറഞ്ഞാൽ മതി. അതുകൊണ്ട് നിനക്കൊരു കുഴപ്പവും ഉണ്ടാവില്ല.'

വ്യാപാരി അവൻ ധൈര്യം പകർന്നു.

'പിതാവേ, എന്റെ ഭാവികാലത്തെക്കുറിച്ചാണ് രാപ്പാടി പറഞ്ഞത്. വൈകാതെ എനിക്ക് നല്ല കാലം വരും. ഞാൻ അളവറ്റ സമ്പത്തിനുമധികവും. എണ്ണമറ്റ രാജ്യങ്ങൾ സന്ദർശിക്കും. പക്ഷേ...

അവൻ പാതിയിൽ നിർത്തി.

'എന്തു പറ്റി?'

വ്യാപാരിയുടെ മുഖത്ത് ആകാംക്ഷ നിറഞ്ഞു. പിന്നെ വരുന്നതുവരെ ഒട്ടേയെന്നു കരുതി വസീലി പറഞ്ഞു:

'എനിക്ക് ഐശ്വര്യം സിദ്ധിക്കുന്ന കാലത്ത് നിങ്ങളെന്റെ പരിചാരകരായും, അച്ഛനെനിക്ക് വെള്ളം പകർന്നു നൽകും. അമ്മ തുവ്വലകൊണ്ട് എന്റെ മുഖത്തെയും കൈകാലുകളിലെയും നനവ് തുടച്ചുതരും. ആർക്കും ഈ ദുർവിധി തടയാനാവില്ലെന്നാണ് രാപ്പാടി പറഞ്ഞത്.'

അതു കേട്ട് വ്യാപാരിക്കും ഭാര്യയ്ക്കും കലികയറി.

ഇത്തിരിപ്പോന്ന മകൻ എന്തു തോന്നിവാസമാണ് ഈ പറയുന്നത്?

മകനെ വളർത്തി വലുതാക്കുന്നത് അവർക്ക് ദാസ്യപ്പണി ചെയ്യാനാണോ? അങ്ങനെയാണ് തങ്ങളുടെ വിധിയെങ്കിൽ അത് മുളയിലേനുള്ളണം.

മകനാണെന്ന പരിഗണനപോലും നൽകാതെ വസീലിയെ വകവരുത്താനുള്ള മാർഗങ്ങൾ വ്യാപാരിയും ഭാര്യയും ചേർന്ന് ആസൂത്രണം ചെയ്തു. വ്യാപാരി മരംകൊണ്ട് ചെറിയൊരു തോണിയുണ്ടാക്കി. പാതിരാത്രിയായപ്പോൾ നല്ല ഉറക്കത്തിലായിരുന്ന വസീലിയെ എടുത്ത്

തോണിയിൽ കിടത്തി ഇളകിമറിയുന്ന കടലിൽ ഒഴുക്കിവിട്ടു! ഓളങ്ങളിൽ തട്ടിത്തട്ടി തോണി കാഴ്ചയിൽനിന്ന് മറഞ്ഞപ്പോൾ തങ്ങളുടെ ഭീഷണി ഒഴിഞ്ഞതോർത്ത് അവർ ആശ്വസിച്ചു. അഗാധമായ ആ കടലിൽ നിന്നും വസീലി രക്ഷപ്പെടുന്ന പ്രശ്നമില്ലെന്ന് അവർ കണക്കുകൂട്ടി.

എന്നാൽ, മനുഷ്യർ കണക്കുകൂട്ടുന്നതുപോലെയാണോ കാര്യങ്ങൾ നടക്കുക? വസീലിയുടെ കാര്യത്തിലും സംഭവിച്ചത് മറ്റൊന്നല്ല. തന്റെ സംസാരം വ്യാഖ്യാനിച്ചതിന്റെ പേരിൽ വസീലിയെ കൊല്ലാക്കൊലചെയ്യാൻ വ്യാപാരിയും ഭാര്യയും തീരുമാനിച്ചത് രാപ്പാടി അറിഞ്ഞു. അവനെ എങ്ങനെയെങ്കിലും സഹായിക്കണമെന്നുറച്ച രാപ്പാടി കടലിനു മുകളിൽ പറന്നെത്തി. തിരകളോട് മല്ലടിച്ച് ആടിയുലയുകയായിരുന്നു അവനും തോണിയും. ഏതു സമയത്തും തോണി മറിഞ്ഞ്, അവൻ കടലിന്റെ ആഴത്തിലേക്ക് പതിക്കാം! രാപ്പാടി പറന്ന് അവന്റെ തോളിലിരുന്ന് ഭാരം നിയന്ത്രിച്ചു. തോണിയുടെ ആട്ടം നിന്നു.

പെട്ടെന്നൊരു കാര്യം വീശി.

ആ കാറ്റിൽപ്പെട്ട് തോണി കരയിലേക്കു നീങ്ങാൻ തുടങ്ങി. വസീലിക്കും ശ്വാസം നേരെ വീണു. ആസന്നമെന്നു കരുതിയ ദുർമരണത്തിൽ നിന്നാണ് താൻ കരപറ്റാൻ പോകുന്നത്. കർത്താവിന്റെ കാര്യം!

അധികം വൈകാതെ തോണി കരയ്ക്കടിഞ്ഞു. ക്ഷീണിതനേങ്കിലും അവൻ ശ്രമപ്പെട്ട് തോണിയിൽനിന്നിറങ്ങി. തന്റെ തോളിലിരിക്കുന്ന രാപ്പാടിയെ നോക്കി അവൻ ചുണ്ടനക്കി.

‘നന്ദിയുണ്ട് ചങ്ങാതി.’

അതിനു മറുപടിയെന്നോണം രാപ്പാടി ഒന്നു നീട്ടിക്കരഞ്ഞു. വിജനമായ ഒരു തീരമാണതെന്ന് അവനു തോന്നി. ഒരു ജീവിപോലുമില്ലാത്ത അവിടെ താനെങ്ങനെ ജീവിക്കുമെന്നോർത്ത് അവൻ അസ്വസ്ഥനായി. അവന്റെ മനസ്സറിഞ്ഞ് രാപ്പാടി കടലിന്റെ അറ്റത്തേക്കു നോക്കി വീണ്ടും കരഞ്ഞു. അവൻ ആ ദിക്കിലേക്കു നോക്കി. അവന് സ്വന്തം കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാനായില്ല.

അങ്ങകലെ ഒരു പായ്ക്കപ്പൽ!

നോക്കിനില്ക്കേ, അത് അടുത്തുവരുന്നു. വസീലിയുടെ പ്രതീക്ഷകൾക്ക് ചിറകുമുളച്ചു. അവൻ തന്റെ ചെങ്കുപ്പായം ഊരി ഊർത്തി വീശി. ഒപ്പം തൊണ്ട പൊട്ടുന്നത്ര ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘രക്ഷിക്കേണേ...!’

വിധി അവന് അനുകൂലമായിരുന്നു. കുപ്പായത്തിന്റെ നിറം കപ്പിത്താൻ ദൂരേനിന്നുതന്നെ കണ്ടു. ആരോ അപകടത്തിൽപ്പെട്ടിരിക്കുക

യാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി അദ്ദേഹം കപ്പൽ അങ്ങോട്ടു തിരിച്ചു.

വസീലിയുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു.

കരയുടെ കുറച്ചു വാർ അകലെയായി പായ്ക്കപ്പൽ നങ്കൂരമിട്ടു. സൗമ്യമായ മുഖഭാവമായിരുന്നു കപ്പിത്താന്റേത്. അദ്ദേഹം കപ്പലിൽനിന്നിറങ്ങി അവന്റെ അടുത്തേക്കു വന്നു ചോദിച്ചു:

‘മകനേ, നീയെങ്ങനെ തനിച്ചിവിടെ എത്തിപ്പെട്ടു?’

‘ഞാൻ തനിച്ചല്ല. എനിക്കു കൂട്ടിന് ഈ രാപ്പാടിയുമാണ്. സ്വന്തം മാതാ പിതാക്കൾപോലും തളളിപ്പറഞ്ഞ ദുരന്തകഥയാണ് എന്റേത്. അങ്ങേക്ക് താത്പര്യമുണ്ടെങ്കിൽ ഞാനതു പറയാം.’

അവന്റെ മുഖം മൂന്നുമായി.

‘കേൾക്കണം.’

അതിനകംതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന് അവനോട് സഹതാപം തോന്നിക്കു ഴിഞ്ഞിരുന്നു.

അവൻ തന്റെ മുഴുവൻ കഥയും അദ്ദേഹത്തോട് പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. അതുകൂടി കേട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് അവനോടു തോന്നിയിരുന്ന സഹതാപം ഇരട്ടിച്ചു. അവനെ ചേർത്തുനിർത്തി കപ്പിത്താൻ പറഞ്ഞു:

‘നീയിനി തനിച്ചല്ല. നിനക്ക് ഞാനുണ്ട്. നിനക്കെന്നെ സ്വന്തം പിതാ വിനെപ്പോലെത്തന്നെ കരുതാം. ഇന്നുമുതൽ നീയെന്റെ ദത്തുപുത്രനാണ്. നീയും നിന്റെ രാപ്പാടിയും ഇപ്പോൾത്തന്നെ പായ്ക്കപ്പലിൽ കയറി കൊള്ളൂ.’

കപ്പിത്താന്റെ സന്മനസ്സിന് നന്ദി പറഞ്ഞ് അവനും രാപ്പാടിയും കപ്പലിൽ കയറി. രാപ്പാടി തോളിലിരുന്ന് ചുറ്റുപാടുകൾ നിരീക്ഷിച്ചു. നല്ല കാറ്റുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ പായ്ക്കപ്പൽ അതിവേഗം നടുക്കടലിലെത്തി.

ഒന്നുരണ്ടു ദിവസം പിന്നിട്ടതും രാപ്പാടി പെട്ടെന്ന് ഉറക്കെ കരയാൻ തുടങ്ങി. വസീലി അതിനു കാര്യമില്ല. അവന്റെ മുഖം വിളറി. അതുകണ്ട് കപ്പിത്താൻ തിരക്കി.

‘ഒന്നും? എന്തു പറ്റി?’

‘അമംഗളകരമായ വാർത്തയാണ് രാപ്പാടി പറഞ്ഞുതന്നത്. അപകടം മുൻകൂട്ടി കണ്ടറിയാനുള്ള കഴിവ് ഇതിനുണ്ട്.’

അവന്റെ തൊണ്ടയിടി.

‘എന്തപകടം?’

കപ്പിത്താൻ ഭാവഭേദംകൂടാതെ ചോദിച്ചു.

‘രാപ്പാടി പറഞ്ഞത് ശക്തിയേറിയ ഒരു കൊടുകാറ്റ് നമ്മുടെ കപ്പലിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി വരുന്നുണ്ടെന്നാണ്. നിശ്ചയമായും അത് കപ്പലിന്റെ

പായ്മരം തകർക്കും. കപ്പൽപ്പലകയ്ക്ക് കേടുപാടുണ്ടാക്കും. കൊടുകാറ്റ് എത്തുമ്പോൾ നമുക്ക് മറ്റൊരു വഴിയേ തുറമുഖത്തേക്ക് മടങ്ങുന്നതാണു നല്ലത്,’ വസീലി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

‘എന്നാൽ, കപ്പിത്താൻ അത് മുഖവിലയ്ക്കെടുത്തില്ല.

‘തുറമുഖത്തേക്ക് ഇനിയും എത്ര ദൂരമുണ്ടെന്നറിയാമോ? നമുക്ക് പോകേണ്ട മാർഗമല്ല അത്. വെറുമൊരു രാപ്പാടിയുടെ ജല്പനം കേട്ട് കപ്പൽ വഴിതിരിച്ചുവിടാൻ ഞാനില്ല. രാപ്പാടിക്ക് തെറ്റുപറ്റിയെന്ന് ഞാൻ തെളിയിച്ചുതരാം.’

കപ്പിത്താൻ മുന്നോട്ടുതന്നെ കപ്പലോടിച്ചു. രാപ്പാടി അപ്പോഴും ഉച്ചത്തിൽ കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾ പിന്നിട്ടതും ഭീതിദമായ ശബ്ദത്തോടെ കൊടുകാറ്റ്റെത്തി. പായ്ക്കപ്പൽ ആടിയുലയാൻ തുടങ്ങി. കപ്പിത്താൻ ആകെ പരിഭ്രമിച്ചു. രാപ്പാടിയുടെ മുന്നറിയിപ്പ് അവഗണിച്ചതിൽ അദ്ദേഹം പശ്ചാത്തപിച്ചു. കാറ്റേറ്റ് കപ്പലിന്റെ പായ്മരം തകർന്നു, പലകകൾ അടർന്നു. കപ്പിത്താൻ സർവശക്തിയുമെടുത്ത് തുഴഞ്ഞ് കപ്പൽ ഒരുവിധം തുറമുഖത്തെത്തിച്ചു.

‘എന്നോട് ക്ഷമിക്കണം.’

അദ്ദേഹം വസീലിയുടെയും രാപ്പാടിയുടെയും മുഖത്ത് മാറിമാറി നോക്കിപ്പറഞ്ഞു:

‘കഴിഞ്ഞതിനെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചിട്ടെന്താണ് കാര്യം? നമുക്ക് എത്രയും വേഗം കപ്പൽ നന്നാക്കി യാത്ര തുടരാം.’

കൊടുകാറ്റിന്റെ ഹുങ്കാരം ശമിച്ചതും കപ്പിത്താനും വസീലിയും ചേർന്ന് പുതിയ പായ്മരം പിടിപ്പിച്ചു. കപ്പൽപ്പലകകൾ ആണിയടിച്ച് പൂർവാധികം ശക്തിയിൽ ഉറപ്പിച്ചു. അടുത്ത പ്രഭാതത്തിൽ അവർ വീണ്ടും യാത്ര തുടർന്നു.

‘രാപ്പാടി, നടുക്കടലിൽ എപ്പോഴെങ്കിലും കാറ്റും കോളും രൂപപ്പെട്ടാൽ പറയണം. ഞാനിനി നിന്നോട് അനുസരണക്കേട് കാട്ടില്ല.’

ക്ഷമാപണസ്വരത്തിൽ കപ്പിത്താൻ പറഞ്ഞു.

അതു സാരമില്ലെന്ന മട്ടിൽ രാപ്പാടി ഒന്നു കരഞ്ഞു.

രണ്ടു നാൾ കഴിഞ്ഞതും രാപ്പാടി പതിവില്ലാത്തവിധം കരഞ്ഞു തുടങ്ങി. വസീലി അതിന്റെ കരച്ചിൽ ശ്രദ്ധിച്ചു. കപ്പിത്താന്റെ മുഖത്തും ആശങ്ക നിഴലിച്ചു.

‘ഇനിയെന്ത് അപകടമാണ് നമ്മെ കാത്തിരിക്കുന്നത്?’

കപ്പിത്താൻ ചോദിച്ചു.

‘മറ്റൊരു കപ്പലിൽ പന്ത്രണ്ടു കടൽക്കൊള്ളക്കാർ ഇങ്ങോട്ടു വരുന്നുണ്ട്. സായുധരായ അവരെ പ്രതിരോധിക്കാൻ നിരായുധരായ നമുക്കാവില്ല. അതുകൊണ്ട് കപ്പൽ കുറച്ചു മാറ്റിയിടുന്നതാണു നല്ലത്. കടൽക്കൊള്ളക്കാർ കടന്നുപോയശേഷം യാത്ര തുടർന്നാൽ മതിയെന്നാണ് രാപ്പാടി പറയുന്നത്.’

വസീലി ഗൗരവത്തിൽ വിശദീകരിച്ചു.

‘അതെ. രാപ്പാടി പറയുംപോലെതന്നെ ചെയ്യാം.’

കപ്പിത്താൻ കപ്പലിന്റെ ഗതി തിരിച്ചുവിട്ടു. കടൽനടുവിലെ ചെറുവീവിന്റെ മറവിൽ കപ്പൽ നിർത്തി അവർ കാത്തിരുന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞതും കടൽക്കൊള്ളക്കാരുടെ കപ്പൽ വായുവേഗത്തിൽ അതിലേ കടന്നുപോയി. വസീലിയെയും കപ്പിത്താനെയും, എന്തിന് കപ്പലിനെത്തന്നെ അവർ കണ്ടില്ല.

‘ഭാഗ്യം!’

കപ്പിത്താൻ രാപ്പാടിക്ക് നന്ദി പറഞ്ഞു.

അവർ ദിവസങ്ങൾ യാത്ര ചെയ്ത് ഖൊലിൻസ്ക് നഗരത്തിലെത്തി. കുറച്ചു ദിവസം അവിടെ വിശ്രമിച്ച്, നഗരക്കാഴ്ചകൾ കണ്ടിട്ടാവാം തുടർ യാത്രയെന്ന് കപ്പിത്താൻ നിശ്ചയിച്ചു. ആ നിർദ്ദേശം വസീലിയെയും രാപ്പാടിയെയും സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അവർ കാഴ്ചകൾ കാണാനിറങ്ങി.

ഖൊലിൻസ്ക് നഗരത്തിലെ ജനങ്ങൾക്കെല്ലാം സംസാരിക്കാനുണ്ടായിരുന്നത് ഒരേയൊരു വിഷയമായിരുന്നു. അതുവരെ കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവിധം വിചിത്രമായ ഒന്ന്. വസീലി അക്കാര്യം ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കി.

പ്രശ്നം ഇതാണ്:

കുറച്ചു കാലമായി ഒരു ആൺകാക്കയും പെൺകാക്കയും കാക്കക്കുഞ്ഞും കൊട്ടാരത്തിനു മുന്നിൽ തമ്പടിച്ചിരിക്കുകയാണ്. രാജാവിന് അല്പംപോലും സ്വസ്ഥത നൽകാതെ ആൺകാക്കയും പെൺകാക്കയും സദാ കലഹിച്ചും കൊത്തുകൂടിയും കഴിയുന്നു. രാത്രിയും പകലും ഭേദമില്ലാതെ ഈ ബഹളം തുടരുന്നു. അവയെ അവിടുന്ന് വിരട്ടിയോടിക്കാൻ രാജാവ് പഠിച്ചപണി പതിനെട്ടും നോക്കിയെങ്കിലും ഫലമുണ്ടായില്ല.

ഗതികെട്ട രാജാവ് പ്രധാന നിരത്തുകളിലും കവലകളിലുമെല്ലാം പരസ്യങ്ങൾ പതിപ്പിച്ചു. അതിൽ ചിലത് വസീലിയും വായിച്ചു. അതിന്റെ ഉള്ളടക്കം ഇങ്ങനെ:

‘മഹാരാജാവ് തിരുമനസ്സിന് ശല്യമുണ്ടാക്കി രാപ്പകൽ ബഹളംവെക്കുന്ന കാക്കകളെ കൊട്ടാരമുറ്റത്തുനിന്നും ഓടിച്ചുകളയുന്നവർക്ക്

പാതിരാജ്യവും ഇളയ രാജകുമാരിയെയും സമ്മാനമായി കൊടുക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ, കാക്കകളെ ഓടിക്കുന്നതിൽ അവർ പരാജയപ്പെട്ടാൽ ആ നിമിഷംതന്നെ അവരുടെ ശിരസ്സരിയും!’

വിളംബരത്തിലെയും പരസ്യത്തിലെയും ആദ്യഭാഗം പലരെയും ആകർഷിച്ചെങ്കിലും രണ്ടാംഭാഗം വായിച്ചതോടെ അവർ പിന്മാറി. രാജ്യത്തെയും രാജകുമാരിയെയും കൊതിച്ച് വെറുതേയെന്തിന് തല കളയണം എന്നായിരുന്നു അവരുടെ ചിന്ത. തനിക്ക് സ്വസ്ഥത തരാൻ ആരും മുന്നോട്ടു വരാത്തതിൽ രാജാവ് നിരാശനായി.

ഈ സമയം, വസീലി കപ്പിത്താനെ ചെന്നുകണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘ഞാനൊന്ന് ശ്രമിച്ചുനോക്കട്ടെ. കാക്കകളെ ഓടിക്കാനായാൽ സ്വപ്നതുല്യമായ നേട്ടങ്ങളാണ് എനിക്കുണ്ടാവാൻ പോകുന്നത്. ദൗത്യം പരാജയപ്പെട്ടാൽ നിസ്സാരമായ ഈ ജീവൻ കളയേണ്ടിവരും. അത്രയല്ലേയുള്ളൂ?’

കപ്പിത്താൻ അതു കേട്ട് അമ്പരന്നു. അവനെ അതിൽനിന്ന് പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം ആവുന്നത്ര ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ, അവൻ തന്റെ നിലപാടിൽ ഉറച്ചുനിന്നു. ഒടുവിൽ, മനസ്സിലാമനസ്സോടെ അദ്ദേഹം സമ്മതം മുളി.

വസീലി കൊട്ടാരത്തിലെത്തി മഹാരാജാവിനെ മുഖം കാണിച്ച്, ദൗത്യം ഏറ്റെടുക്കാൻ തയ്യാറാണെന്നറിയിച്ചു. തുറന്നിട്ട ജാലകത്തിലൂടെ അവൻ കാക്കകളുടെ കലഹം ശ്രദ്ധിച്ചു. പിന്നെ, രാജാവിനോട് പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, ആൺകാക്കയുടെയും പെൺകാക്കയുടെയും സംസാരം ശ്രദ്ധിച്ചപ്പോൾ അവരുടെ പ്രശ്നം എനിക്കു മനസ്സിലായി. കാക്കക്കുഞ്ഞ് ആരുടെ കുഞ്ഞാണ് എന്നതാണ് തർക്കവിഷയം. തന്റെ യാത്രിക കാക്കക്കുഞ്ഞെന്ന് ആൺകാക്കയും പെൺകാക്കയും അവകാശപ്പെടുന്നു. അതിനൊരു തൃപ്തികരമായ ഉത്തരം കിട്ടിയാൽ അവരുടെ തർക്കം തീരും.’

രാജാവ് കാക്കക്കുഞ്ഞിനെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയ ശേഷം സംശയമില്ലാതെ പറഞ്ഞു:

‘അതിനെന്തിനാണ് തർക്കം? കാക്കക്കുഞ്ഞിനെ കണ്ടാലറിയില്ലേ, അത് ആൺകാക്കയുടെ സന്തതിയാണെന്ന്?’

ആ മറുപടി കേട്ടതും അവർ തർക്കം നിർത്തി. ആൺകാക്ക കാക്കക്കുഞ്ഞിനെയും കൂട്ടി വലത്തോട്ടും പെൺകാക്ക ഇടത്തോട്ടും പറന്നുപോയി. പിന്നീടൊരിക്കലും രാജാവിന്റെ സ്വസ്ഥത കെടുത്താൻ കാക്കകൾ കൊട്ടാരത്തിനു മുന്നിലെത്തിയില്ല.

സന്തുഷ്ടനായ രാജാവ് വാക്കു പാലിച്ചു. പാതിരാജ്യം അവന്റെ പേരിൽ എഴുതി നൽകിയതിനു പുറമേ അതിസുന്ദരിയായ ഇളയ കുമാരിയെയും വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുത്തു. രാജകീയസുഖങ്ങളനുഭവിച്ച് അവനവിടെ കഴിഞ്ഞു. പ്രതിസന്ധിഘട്ടത്തിൽ തന്നെ സഹായിച്ച കപ്പിത്താനും രാപ്പാടിക്കും നന്ദി പറഞ്ഞ് അവരെ മടക്കിയയച്ചു.

കൊട്ടാരത്തിൽ വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ നാടൊന്നും സഞ്ചരിച്ച് കാഴ്ചകൾ കാണണമെന്ന് വസീലിനു തോന്നി. രാജാവിന്റെ അനുമതിയോടെ അവൻ പുതിയൊരു കപ്പലിൽ യാത്ര തുടങ്ങി. എണ്ണമറ്റ നാടുകൾ താണ്ടി വിചിത്രവും കൗതുകകരവുമായ ഒട്ടേറെ കാഴ്ചകൾ അവൻ കണ്ടുതീർത്തു. അതിനിടയിൽ അവനൊരു നഗരത്തിലെത്തി. ആ രാത്രി ഒരു ധനികന്റെ മാളികയിൽ അഭയം തേടി. യാത്രാക്ഷീണം കൊണ്ട് അവൻ വേഗം ഉറങ്ങിപ്പോയി. പിറ്റേന്ന് രാവിലെ ഉറക്കമുണർന്നയുടൻ വസീലി ഭടന്മാരോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു.

‘ആരവിടെ? എനിക്കൊന്ന് ദേഹശുദ്ധി വരുത്തണം. വീട്ടുടമസ്ഥരോട് വെള്ളം കൊണ്ടുവരാൻ പറയൂ.’

ഭടന്മാർ ഈ വിവരം വീട്ടുടമയെ അറിയിച്ചു. അയാൾ ചുടുവെള്ളവുമായി എത്തി വസീലിയുടെ കൈകളിൽ ഒഴിച്ചുകൊടുത്തു. വീട്ടുടമയുടെ ഭാര്യ തോർത്തുമുണ്ടുകൊണ്ട് കൈത്തലം തുടച്ചു.

അപ്പോഴാണ് അവൻ അവരെ ശ്രദ്ധിച്ചത്.

തന്റെ സ്വന്തം മാതാപിതാക്കൾ!

‘അച്ഛാ, അമ്മേ..., ഇതു ഞാനാണ്. നിങ്ങളുടെ മകൻ വസീലി,’ അവൻ തൊണ്ടയിടറിപ്പറഞ്ഞു.

അവർ അദ്ഭുതത്തോടെ അവനെത്തന്നെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. പിന്നെ, മകനെ ആലിംഗനം ചെയ്തു.

‘മകനേ, ഞങ്ങളോട് ക്ഷമിക്കൂ. നിന്നോടു ചെയ്ത ക്രൂരത ദൈവം പോലും സഹിക്കില്ല. നീയെങ്ങനെ ഇവിടെയെത്തി?’

അവർ ചോദിച്ചു.

അവൻ നടന്ന സംഭവങ്ങളെല്ലാം അവരോടു പറഞ്ഞു. പിന്നെ, ഇങ്ങനെ കൂട്ടിച്ചേർത്തു:

‘അങ്ങനെ രാപ്പാടി പറഞ്ഞതും സത്യമായി! ഇങ്ങനെ തീരുന്നതേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അച്ഛനമ്മമാരുടെ ദാസ്യം.’

വസീലി മാതാപിതാക്കളെയും കൂട്ടി കൊട്ടാരത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തി ദീർഘകാലം സുഖമായി ജീവിച്ചു.

മാന്ത്രികസംഗീതം

വളരെക്കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു ദരിദ്ര ബാലൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. വളരെ ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ അവനിൽ സംഗീതതാത്പര്യം പ്രകടമായി. ഒരിക്കൽ അവൻ തന്റെ കാളയെയുംകൊണ്ട് അടുത്തുള്ള പുൽമേടയിലെത്തി. നിരന്നുനില്ക്കുന്ന ഇളംപുല്ലുകൾ കണ്ടതും കാള ആർത്തിയോടെ അതു തിന്നാൻ തുടങ്ങി. കാളയെ അവിടെ വിട്ട് അവൻ ചുറ്റിനടന്നു. കുന്നിൻചരുവിൽക്കണ്ട മുളക്കുട്ടത്തിൽനിന്നും അവനൊരു കഷ്ണം മുള മുറിച്ചെടുത്തു. അതിൽ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ദ്വാരങ്ങളിട്ടു. പിന്നെ, അവനവിടെ ചടങ്ങിരുന്ന് ആ പുല്ലാങ്കുഴൽ വായിക്കാൻ തുടങ്ങി.

അസാധാരണമായ ശ്രവണസുഖത്തോടെ ആ പുല്ലാങ്കുഴലിൽനിന്നും സംഗീതം ഒഴുകിയെത്തി. അവൻ സ്വയം മറന്ന് ആ ലോകത്ത് ആഴ്ന്നിറങ്ങി.

ആ പുല്ലാങ്കുഴൽവാദനം സകല ചരാചരങ്ങളെയും അദ്ഭുതപരതന്ത്രരാക്കി. കാള പുല്ലുതീറ്റ നിർത്തി, സംഗീതത്തിനു കാതുകൂർപ്പിച്ചു നിന്നു. കാട്ടിലെ പക്ഷികൾ ചിലയ്ക്കുന്നതു മതിയാക്കി. ചതുപ്പിലെ

തവളകൾ 'പേക്രോം' എന്നു കരയാതെയായി. വന്മരങ്ങളും ചെറുചെടികളും ആ സംഗീതത്തിൽ ലയിച്ച് അവാച്യാനുഭൂതിയിലായിരുന്നു.

സംഗീതം അവനിൽ അത്രമേൽ നിറഞ്ഞുകവിഞ്ഞിരുന്നു.

അവനോടൊപ്പം അവന്റെ സംഗീതവും വളർന്ന് പകുത പ്രാപിച്ചു. ഒത്തൊരു യുവാവായിട്ടും സംഗീതത്തെ മറന്ന് ഒരു നിമിഷംപോലും കഴിയാൻ അവനായില്ല. നക്ഷത്രങ്ങൾ നിറഞ്ഞ പ്രശാന്തമായ രാത്രികളിൽ വിജനമായ എവിടെയെങ്കിലുമിരുന്ന് അവൻ തന്റെ പുല്ലാങ്കുഴൽ വായിക്കും. ആ സംഗീതപ്രവാഹത്തിൽ വശീകരിക്കപ്പെടുന്ന മനുഷ്യർ അവിടേക്കെത്തും. യുവാക്കളും അവരുടെ ഭാര്യമാരും മക്കളുമെല്ലാം ആ സംഗീതത്തിലേക്ക് ചുവടുവെയ്ക്കും. അപ്പോൾ അസാധാരണമായ ഒരനുഭൂതി അവരുടെ മനസ്സുകളിൽ നിറയും. സംഗീതത്തിന്റെ ഉച്ചസ്ഥായിയിൽ ഏതോ അദ്യശ്യശക്തി തങ്ങളെ തെളിഞ്ഞ നീലാകാശത്തിലേക്ക് എടുത്തുയർത്തുന്നതായി അവർക്കു തോന്നും. എണ്ണമറ്റ നക്ഷത്രങ്ങൾ കിടയിലൂടെ തങ്ങളും ഒഴുകിനടക്കുന്നതായി അനുഭവപ്പെടും!

രാത്രിയിലെ ആ മാന്ത്രികസംഗീതത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കേ അവർക്കാർക്കും വിശപ്പോ ദാഹമോ തോന്നാറില്ല. തുടർച്ചയായ നൃത്തംമൂലം കൈകൾക്കും കാലുകൾക്കുമുണ്ടാകുന്ന വേദന അവർ അറിയാറില്ല. സംഗീതം നൽകുന്ന അനുഭൂതിയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും അവർ ഓർത്തതേയില്ല. അവൻ തന്റെ പുല്ലാങ്കുഴൽവാദനം നിർത്തിയാലും കുറെ നേരത്തേക്ക് ആരും അനങ്ങാൻ ധൈര്യപ്പെടില്ല. വനത്തിലെങ്ങും നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന, ഓക്കുമരത്തെ വലയം ചെയ്യുന്ന, സ്വർഗത്തെ ചൂഴ്ന്നു നില്ക്കുന്ന ആ സംഗീതാനുഭൂതിക്ക് മങ്ങലേറ്റാലോ എന്ന ആശങ്കകൊണ്ടായിരുന്നു അത്.

അപൂർവ്വം ചില അവസരങ്ങളിൽ വിഷാദാത്മകമായ സംഗീതമായിരിക്കും അവൻ തന്റെ പുല്ലാങ്കുഴലിലൂടെ ആലപിക്കുക. നിമിഷങ്ങൾക്കകം ആ സംഗീതത്തിന്റെ ഭാവം ആസ്വാദകരിലേക്ക് പരക്കും. അവരുടെ മുഖത്ത് വിഷാദം നിഴലിക്കും, ദീർഘമായി നിശ്വസിക്കും. പകലന്തിയോളം വീട്ടിലും തൊഴിലിടങ്ങളിലും കഷ്ടപ്പെട്ട് പണിയെടുത്ത് ക്ഷീണിച്ച സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെല്ലാം തളർച്ചകൾ മറന്ന് ആ സംഗീതത്തിലലിയും. അതിൽ മുഴുകിയിരിക്കേ, മുഴുവൻ ജീവിതാനുഭവങ്ങളും തങ്ങളുടെ മനസ്സിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നതായി അവർക്കു തോന്നും. രോഗാതുരരുടെ വിഷാദങ്ങളോ മക്കളുടെ വേർപാടോ കൊടുംനിരാശകളോ സന്തോഷപ്പൊടിപ്പുകളോ ഒക്കെ കൺമുന്നിൽ കാണുന്നതായി അനുഭവപ്പെടും. അവന്റെ വിഷാദസംഗീതം കൊടിയ വിഷാദങ്ങൾക്കൊപ്പം പ്രതീക്ഷയുടെ

കിരണങ്ങളും അവർക്ക് സമ്മാനിക്കും.

മറ്റു ചിലപ്പോൾ ഇതിനു നേരേ വിപരീതമായ ആനന്ദാനുഭവങ്ങളാണ് ആസ്വാദകർക്ക് അവനിൽനിന്നും ലഭിക്കുക. ആനന്ദത്തിന്റെ സംഗീതം പുല്ലാങ്കുഴലിൽനിന്നും പൊഴിയുന്ന വേളകളിലാണത്. ആയുധങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളും ഉപയാഗിച്ച്, കൈകൊട്ടി, അരക്കെട്ടു ചലിപ്പിച്ച് അവർ വീടുകളിൽനിന്ന് പുറത്തിറങ്ങും. പിന്നെ താളത്തിനൊപ്പിച്ച് ആനന്ദനൃത്തം ചവിട്ടും. യഥാർഥ ജീവിതാഹ്ലാദം ഇതല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല എന്ന് അവരറിയുന്ന നിമിഷങ്ങളാണവ.

മനുഷ്യർക്കൊപ്പം കുതിരകളും മരങ്ങളും ചെടികളും പക്ഷികളും നൃത്തത്തിൽ പങ്കുചേരും. മേഘങ്ങളും നക്ഷത്രങ്ങളും പോലും അവന്റെ സംഗീതത്തിലലിഞ്ഞ് താളാത്മകമായി നൃത്തംചെയ്യും. ചുരുക്കത്തിൽ സകല ചരാചരങ്ങളുടെയും മനസ്സിനെ അവൻ ആഴത്തിൽ സ്വാധീനിച്ചു, മറ്റാർക്കും കഴിയാത്ത വിധത്തിൽ വശീകരിച്ചു.

അവൻ വീണ്ടും വളർന്നു. മുളകൾക്കൊണ്ടും തന്ത്രികൾക്കൊണ്ടും അവനൊരു വയലിൻ നിർമ്മിച്ചു. അതും പുല്ലാങ്കുഴലുമേന്തി അവൻ നാടെങ്ങും ചുറ്റിസഞ്ചരിച്ചു. സംഗീതത്തിന് അതിർവരമ്പുകളില്ലല്ലോ? ആ നാടും അയൽനാടുകളും താണ്ടി അവൻ തന്റെ സംഗീതയാത്ര തുടർന്നു. അവൻ എവിടെച്ചെന്നാലും ആളുകൾ ചുറ്റും കൂടുകയും സംഗീതം ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്തു. അവർ മനസ്സറിഞ്ഞു നൽകിയ ആഹാരം കഴിച്ചാണ് അവൻ വിശപ്പടക്കിയത്. ഏതു നാട്ടിലും അവനൊരു വിശിഷ്ടാതിഥിയായിരുന്നു. അവർ അങ്ങേയറ്റത്തെ ആദരവോടെ അവനെ കണ്ടു. അവൻ യാത്രപറഞ്ഞു പോകുമ്പോൾ അവർക്ക് വല്ലാത്തൊരു ശൂന്യത അനുഭവപ്പെട്ടു. അപ്പോഴൊക്കെ അവൻ വീണ്ടും വരാതിരിക്കില്ലെന്ന പ്രതീക്ഷ മാത്രമാണ് അവരെ ജീവിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

സംഗീതത്തിൽ ആണ്ടുമുങ്ങിയതോടൊപ്പം സമൂഹത്തിൽ പടർന്ന അനീതികളെക്കുറിച്ചും അവൻ ചിന്തിച്ചു. സാധാരണജനതയെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന ഭൂപ്രഭുക്കന്മാർക്കും സ്വാർഥരായ ഭരണാധികാരികൾക്കുമെതിരായ അവന്റെ ചിന്തകൾ പുല്ലാങ്കുഴലിലൂടെയും വയലിനിലൂടെയും മൊക്കെ ജനങ്ങളിലേക്ക് ഒഴുകിയെത്തി. തങ്ങളനുഭവിക്കുന്ന ചൂഷണത്തിന്റെ ആഴവും പരപ്പും അവർക്കു ബോധ്യമായി. ഭൂപ്രഭുക്കന്മാരെ അനുസരിക്കുന്നത് അവർ നിർത്തി.

സുഖലോലുപമായ ജീവിതം നയിച്ചുവന്ന ഭൂപ്രഭുക്കന്മാർക്ക് അവന്റെ ചെയ്തികൾ കടുത്ത തലവേദന സൃഷ്ടിച്ചു. അവനെ ഇങ്ങനെ വിട്ടാൽ പറ്റില്ലെന്ന് അവർ തീരുമാനിച്ചു. നാട്ടിലെ കൃപ്രസിദ്ധരായ അക്രമികളായ

തെമ്മാടികളെയും അവർ സമീപിച്ചു. അവനെ വകവരുത്തുന്നതിന് വലിയ പ്രതിഫലം വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. എന്നാൽ അവരുടെ പ്രതികരണം അത്രകണ്ട് അനുകൂലമായില്ല.

‘അതിന് ഞങ്ങളില്ല.’

അവർ തീർത്തുപറഞ്ഞു.

‘എന്തുകൊണ്ട്?’

ഭൂപ്രഭുക്കൾ പുരികം ചുളിച്ചു.

‘അദ്ദേഹത്തെ ഞങ്ങൾ ആദരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, അദ്ദേഹം കൂടെയുണ്ടാകേണ്ടത് ഞങ്ങളുടെ ആവശ്യമായതുകൊണ്ട്,’ അവർ പറഞ്ഞു.

എന്നിട്ടും ഭൂപ്രഭുക്കൾ ദുഷ്ടചിന്ത വെടിഞ്ഞില്ല. കുറെ നേരത്തെ കൂടി യാലോചനയ്ക്കു ശേഷം അവർ തങ്ങളുടെ ചങ്ങാതിമാരായ ചെങ്കുത്താമാരുമായി ധാരണയിലെത്തി. വലിയ പ്രതിഫലം സ്വീകരിച്ച് തങ്ങളവനെ വകവരുത്താമെന്ന് ചെങ്കുത്താമാർ സമ്മതിച്ചു. അല്ലെങ്കിൽ തന്നെ, നികൃഷ്ടരായ ചെങ്കുത്താമാർക്ക് എന്ത് ധർമ്മധർമ്മവിചാരം?

ഒരുനാൾ അവൻ പുല്ലാങ്കുഴലുതി ഒരു വനത്തിലൂടെ നടക്കുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് പന്ത്രണ്ടു ചെന്നായ്ക്കൾ തുറിച്ച കണ്ണുകളുമായി അവനു നേരെ പാഞ്ഞുവന്നു. അവയുടെ മുഖത്ത് ക്രൂരത മുറ്റിയിരുന്നു. കണ്ണുകളിൽ ചോര തളംകെട്ടിയിരുന്നു. അവ അവനെ കടിച്ചുകീറാനടുത്തു. തന്റെ അന്ത്യമടുത്തു എന്നു മനസ്സിലാക്കിയ അവൻ പുല്ലാങ്കുഴൽ ഭാഗ്യത്തിൽ വെച്ച്, വയലിൻ പുറത്തെടുത്തു. വാപിളർന്നു നില്ക്കുന്ന ചെന്നായ്ക്കളെ നോക്കി അവനാ വയലിൻ വായിക്കാൻ തുടങ്ങി. അടുത്ത നിമിഷം, വയലിൻതന്ത്രികളിൽനിന്ന് മനുഷ്യസ്വരത്തിൽ ഗാനമുയർന്നു! ആ ഗാനവീചികൾ ചുറ്റും പരന്നു.

അദ്ഭുതംതന്നെ!

മരങ്ങളും ചെടികളും പക്ഷികളും മൃഗങ്ങളും വാപിളർന്നു നിന്ന ചെന്നായ്ക്കളും അതേ നിലയിൽ മഞ്ഞിലുറഞ്ഞുപോയി! ആ ക്രൂരമൃഗങ്ങൾപോലും തങ്ങളുടെ വിശപ്പു മറന്നു. അവനാകട്ടെ, യാതൊന്നും സംഭവിക്കാത്തപോലെ നടന്നുകുന്നു.

അവനെ വധിക്കാൻ ചെങ്കുത്താമാർ അയച്ച ചെന്നായ്ക്കളായിരുന്നു അത്.

അവനൊരു നദിക്കരയിൽ ചെന്നിരുന്ന് തന്റെ വയലിൻ വായിക്കാൻ തുടങ്ങി. അതിന്റെ തന്ത്രികളിൽനിന്ന് അഭൗമസംഗീതമുയർന്നു. ഭൂമിയും സ്വർഗവും അതിൽ ലയിച്ചുനിന്നു. ചുറ്റുമുള്ളതെല്ലാം നൃത്തച്ചുവടുകളിലമർന്നു. മഞ്ഞുപാളികൾ കണക്കേ നക്ഷത്രങ്ങൾ ചലിച്ചു. മേഘങ്ങൾ

പുമ്പാറ്റകളെപ്പോലെ മാനത്ത് പറന്നുനടന്നു. സംഗീതം പകർന്ന ചൂട് നദിയിലെ വെള്ളത്തിന്റെ തണുപ്പുകുറ്റി. ആ ഇളംചുടാസ്വദിച്ച് മത്സ്യങ്ങൾ ഒഴുകിനടന്നു.

ജലരാജാവിനുപോലും കേട്ടില്ലെന്നു നടിക്കാനായില്ല അത്. ആ അമരസംഗീതത്തിൽ അദ്ദേഹവും നൃത്തം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. അതിന്റെ ഫലമായി നദിയിലെ ജലം ഇളകിമറിഞ്ഞു. ജലരാജാവിന്റെ നൃത്തം മുറുകിയതും വെള്ളം കരകവിഞ്ഞൊഴുകി. ആ വെള്ളം സാധുമനുഷ്യരുടെ വയലുകളെയും കൃഷികളെയും നശിപ്പിക്കുമെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ വാദനം നിർത്തി. അതോടെ നദി ശാന്തമായി. അവൻ വയലിനും പുല്ലാങ്കുഴലും ഭാഗ്യത്തിലാക്കി അവിടെനിന്നും എഴുന്നേറ്റു നടന്നു.

തീർത്തും അലക്ഷ്യമായി.

കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നതും സുമുഖരായ രണ്ടു യുവാക്കൾ അവന്റെയടുത്ത് ഓടിയെത്തി.

‘ഏയ്, ഗന്ധർവഗായകാ...’

അവർ വിളിച്ചു.

‘ഒും, എന്തു വേണം? നിങ്ങൾക്കെന്റെ പുല്ലാങ്കുഴൽ വായനയോ വയലിൻ വായനയോ കേൾക്കേണ്ടത്?’

അവൻ തിരക്കി.

‘രണ്ടും വേണം. പക്ഷേ, ഇവിടെവെച്ചല്ല. ഇന്നു രാത്രി ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ വലിയൊരു വിരുന്നു നടക്കുന്നുണ്ട്. അവിടെ അങ്ങയുടെ സംഗീതം ഞങ്ങൾക്ക് ആസ്വദിക്കണം. കലവറയില്ലാത്ത പ്രതിഫലം അങ്ങേക്ക് പ്രതീക്ഷിക്കാം,’ അവർ പറഞ്ഞു.

‘സംഗീതം വിലക്കാനുള്ളതല്ല എന്ന് നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കണം. അത് ശുദ്ധ ആസ്വാദനത്തിനു മാത്രമുള്ളതാണ്. എന്നാലും ഞാൻ വരാം.’

അയാൾ ഉറപ്പു നല്കി നടന്നുകുന്നു.

നേരം ഇരുട്ടിയതും അവൻ തന്റെ പുല്ലാങ്കുഴലും വയലിനുമായി വിരുന്നു നടക്കുന്ന മാളികയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. മാനുമായി വസ്ത്രം ധരിച്ച ധനികരായ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ അവിടെ ഒത്തുകൂടിയിരുന്നു. അവർ ഓരോരുത്തരായി വന്ന് മുന്നിലിരിക്കുന്ന വലിയ പാത്രത്തിലെ വെള്ളത്തിൽ കൈ മുക്കി, അതുകൊണ്ട് കണ്ണു തുടയ്ക്കുന്നത് അവൻ കണ്ടു. അതിന്റെ അർഥം പിടികിട്ടിയില്ലെങ്കിലും അവനും അപ്രകാരം ചെയ്തു. അതോടെ അവന് കാര്യങ്ങളെല്ലാം വ്യക്തമായി. അതുവരെ മാനുമായി കാണപ്പെട്ടവരെല്ലാം ചെങ്കുത്താമാരാണെന്ന് അവനു ബോധ്യംവന്നു. തന്നെ ഇല്ലാതാക്കാൻ ഭൂപ്രഭുക്കന്മാരും ചെങ്കുത്താമാരും ചേർന്നു നടത്തിയ

നാടകമായിരുന്നു ആ വിരുന്നെന്ന വെളിപാടും അവനുണ്ടായി.

അതൊരു കൊട്ടാരമല്ല, സാക്ഷാൽ നരകമാണെന്നുകൂടി അവൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു!

അവൻ രണ്ടും കല്പിച്ച് തന്റെ വയലിൻ പുറത്തുത്ത് ഗാനമാലപിക്കാൻ തുടങ്ങി. ആ ഗാനവീചികൾ നരകമെങ്ങും പടർന്നു. ക്ഷണനേരത്തിനകം നരകം വലിയ ശബ്ദത്തോടെ കഷ്ണങ്ങളായി പൊട്ടിച്ചിതറി. ചെങ്കുത്താമ്പാർ ചിതറിയോടി

അവൻ അപ്പോഴും സംഗീതത്തിലലിഞ്ഞ്, മറ്റൊരും മരണങ്ങളെ...

(ശുദ്ധസംഗീതത്തിന്റെ പ്രസക്തിയും പ്രാധാന്യവും വിവരിക്കുന്ന സോവിയറ്റ് നാടോടിക്കഥകൾ പലതുണ്ട്. നരകത്തെപ്പോലും ഇല്ലാതാക്കാൻപോന്ന സ്വാധീനശക്തി സംഗീതത്തിനുണ്ടെന്ന് ഈ കഥ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സ്വാർഥരായ ഭൂപ്രഭുക്കളും തിന്മയുടെ പര്യായമായ ചെങ്കുത്താമ്പാർ മാത്രമാണ് ഇതിൽ സംഗീതത്തിന്റെ എതിർപക്ഷത്ത് എന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്.)

കാണാതായ രാജകുമാരൻ

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു സാർരാജാവിനും രാജ്ഞിക്കും ഒരേയൊരു മകനെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവർ അവനെ അങ്ങേയറ്റം ലാളിച്ചു വളർത്തി. അവന്റെ ഏതാഗ്രഹവും സാധിച്ചുകൊടുത്തു. വസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും കളിപ്പാട്ടങ്ങളും കൊണ്ട് അവനെ മൂടി. രാജാവിന്റെയും രാജ്ഞിയുടെയും കണ്ണുകൾക്ക് കുളിരു പകർന്ന് അവൻ വളർന്നുവന്നു.

എന്നാൽ, ആ സന്തോഷം അധികം നീണ്ടുനിന്നില്ല. ഒരുനാൾ, സാർ രാജാവ് എന്തോ അത്യാവശ്യത്തിനായി ദുരദേശത്തേക്ക് യാത്ര പോയി. കുമാരനെ ശ്രദ്ധയോടെ നോക്കണമെന്ന് രാജ്ഞിയെ ചട്ടംകെട്ടിയാണ് അദ്ദേഹം പോയത്. രാജ്ഞി ഏതു നേരവും മകന്റെ കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധ വെച്ചു. എന്നിട്ടും ഒരു ദിവസം രാവിലെ കുമാരനെ കാണാതായി! മൂറ്റത്തു കളിച്ചുകൊണ്ടുനിന്ന കുട്ടിയെയാണ് കാണാതായത്. പരിഭ്രമിച്ചുവശായ രാജ്ഞി കൊട്ടാരത്തിന്റെ മുകളിലും മൂലയിലും മകനെ തിരഞ്ഞെങ്കിലും ഫലമുണ്ടായില്ല. യാത്ര കഴിഞ്ഞ് തിരിച്ചെത്തിയ രാജാവ് ഈ വിവരമറിഞ്ഞ് ബോധശൂന്യനായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ഭടന്മാർ പരിശോധന നടത്തി. കുമാരന്റെ പൊടിപോലും കണ്ടെത്താൻ അവർക്കായില്ല.

തങ്ങളുടെ വിധി ഇതായിരിക്കാമെന്നു ചിന്തിച്ച് രാജാവും രാജ്ഞിയും ജീവിതം തുടർന്നു.

നീണ്ട പതിനഞ്ചു വർഷം കടന്നുപോയി. കുമാരനെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തകൾ അവരുടെ മനസ്സിൽ അപ്പോഴും മങ്ങാതെ കിടന്നു. അങ്ങനെ യിരിക്കേ ഒരുനാൾ, അന്യദേശത്തുനിന്നുള്ള ഒരു സഞ്ചാരി കൊട്ടാരത്തിലെത്തി രാജാവിനെ മുഖം കാണിച്ചു.

‘പ്രണാമം പ്രഭോ! അങ്ങേക്ക് നൽകാനായി ഒരു സന്തോഷവാർത്തയുമായാണ് ഞാൻ വന്നത്.’

അയാൾ മുഖവുരയിട്ടു.

‘പറയൂ,’ രാജാവ് ആകാംക്ഷയോടെ പറഞ്ഞു.

‘ഒന്നരപ്പതിറ്റാണ്ടുമുൻപ് അങ്ങേക്കു നഷ്ടപ്പെട്ട മകൻ ഇപ്പോഴും എന്റെ നാട്ടിൽ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ട്. കുമാരനിപ്പോൾ ഇരുപതു വയസ്സായിക്കാണും. സൗന്ദര്യത്തിലും ബുദ്ധിശക്തിയിലും അദ്ദേഹത്തെ കടന്നുനീല്ക്കുന്ന ആരും അന്നാട്ടിലോ അയൽനാട്ടിലോ ഇല്ല. ഒരു ഗ്രാമീണനും പത്നിയുമാണ് കുമാരന്റെ വളർത്തുമാതാപിതാക്കൾ. തങ്ങളുടെ മകൻ രാജകുമാരനാണെന്ന് അവർ വളരെ വൈകിയാണ് അറിയുന്നത്.’

സഞ്ചാരി വിശദീകരിച്ചു.

എന്നേക്കുമായി നഷ്ടപ്പെട്ടെന്നു കരുതിയ മകൻ സുരക്ഷിതനായി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നറിഞ്ഞ് രാജാവും രാജ്ഞിയും മതിമറന്നു. ആ സന്തോഷത്തുള്ളലിൽ രാജ്ഞി പറഞ്ഞു:

‘വർഷങ്ങളായുള്ള എന്റെ പ്രാർഥനയാണ് ഫലം കണ്ടത്. എത്രയും വേഗം നമുക്ക് ചെന്ന് മകനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരാം.’

ഒരു നിമിഷം ചിന്തിച്ചുനിന്നശേഷമായിരുന്നു രാജാവിന്റെ മറുപടി.

‘കുമാരൻ സുരക്ഷിതനാണെന്ന അറിവ് എന്നെയും കുറച്ചൊന്നുമല്ല സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നത്. എന്നുവെച്ച് അവനെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവരുന്നതിൽ ധൂതികൂട്ടരുത്. അതിനു മുൻപേ നമുക്ക് പലതും ഉറപ്പുവരുത്താനുണ്ട്. അഞ്ചാംവയസ്സിൽ നമുക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ട മകനാണ്. ഇരുപതു വയസ്സായ അവന്റെ മുഖച്ഛായയെന്തെന്ന് നമുക്കറിയില്ല. നമ്മുടെ മകൻ തന്നെയാണ് അതെന്ന് ആദ്യം ഉറപ്പാക്കണം. കൊട്ടാരത്തിൽ മകനെന്ന വ്യാജേന കയറിപ്പറ്റി രാജപദവി തട്ടിയെടുക്കാനുള്ള ഗുരൂശ്രമമാണോ എന്നുമറിയണം.’

രാജാവ് പറഞ്ഞതിനോട് രാജ്ഞിയും യോജിച്ചു. രാജ്യത്തിന്റെ ഭാവിയെ ബാധിക്കുന്ന പ്രശ്നമാണിത്. എവിടെയെങ്കിലും പിഴച്ചാൽ അതിന്റെ പ്രത്യാഘാതം ഗുരുതരമായിരിക്കും.

രാജാവ് അന്നുതന്നെ ഭടന്മാരെ അയച്ച് കുമാരന്റെ വളർത്തച്ഛനായ ഗ്രാമീണനെ വിളിച്ചുവരുത്തി. അയാൾ രാജാവിനെ വന്ദിച്ചു.

‘ഓഹും. നിങ്ങൾക്ക് കുമാരനെ എവിടെനിന്നാണ് കിട്ടിയത്?’

രാജാവ് ചോദിച്ചു.

‘മഹാരാജാവേ, പതിനഞ്ചാണ്ടു മുൻപ് ഒരു ധാന്യപ്പുരയിൽനിന്നാണ് എനിക്കദ്ദേഹത്തെ ലഭിച്ചത്. കുട്ടിയുടെ വസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും കണ്ടപ്പോൾത്തന്നെ അദ്ദേഹമൊരു സാധാരണക്കാരനല്ല എന്ന് എനിക്കു ബോധ്യമായതാണ്. ആരാണ് അദ്ദേഹത്തെ ധാന്യപ്പുരയിൽ കൊണ്ടുപോയതെന്നുമാത്രം വ്യക്തമായില്ല. അത് അങ്ങയുടെ മകനാണെന്ന് ഞാനറിഞ്ഞിട്ട് അധികമായില്ല. ഒരു രാജകുമാരൻ വളരേണ്ടത് എന്നു പോലൊരാളുടെ ചെറുക്കുടിലിലല്ല. കുമാരനെ വേർപിരിയാൻ ഞങ്ങൾക്കു വേദനയുണ്ട്. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാവിയെക്കരുതി അങ്ങയെ ഏല്പിക്കാൻ ഞങ്ങൾ തയ്യാറാണ്.’

ഗ്രാമീണൻ തൊണ്ടയിടറിപ്പറഞ്ഞു. ആ സംഭാഷണത്തിലെ ആത്മാർഥതയിൽനിന്നുതന്നെ അയാൾ പറയുന്നത് സത്യമാണെന്ന് രാജാവിന് ബോധ്യമായി. എങ്കിലും കുമാരന്റെ ബുദ്ധിശക്തികൂടി പരീക്ഷിക്കാതെ സ്വീകരിക്കുന്നത് ഉചിതമല്ല. അതിനായി രാജാവ് ഒരു വഴി കണ്ടെത്തി. അദ്ദേഹം ഗ്രാമീണനോടു പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതെല്ലാം ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. കുമാരനെ സ്വീകരിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്. ഞാൻ പറയുന്ന വ്യവസ്ഥകളോടെ അവനോട് നാളെത്തന്നെ കൊട്ടാരത്തിലെത്താൻ പറയണം.’

‘കല്പിച്ചാലും മഹാരാജാവേ.’

ഗ്രാമീണന്റെ മുഖത്ത് ആകാംക്ഷ പടർന്നു.

‘കേട്ടോളൂ. കുമാരൻ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു വരുന്നത് നഗ്നനായോ വസ്ത്രം ധരിച്ചോ ആവരുത്. കുതിരപ്പുറത്തോ നടന്നോ വരരുത്. രാത്രിയോ പകലോ അല്ലാത്ത നേരത്തേ അവൻ വരാവൂ. അതുപോലെ മുറ്റത്തുകൂടെയോ വഴിയിലൂടെയോ വരരുത്. ഈ വ്യവസ്ഥകൾ പാലിച്ചാൽ ആ ക്ഷണം കുമാരനെ ഞാൻ സ്വീകരിക്കാം.’

രാജാവ് വിശദീകരിച്ചു.

അതോടെ ഗ്രാമീണന്റെ പ്രതീക്ഷയെല്ലാം അസ്തമിച്ചു. അസാധ്യമായ വ്യവസ്ഥകളോടെ അവനെങ്ങനെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തും? ഈ ജന്മം രാജാവ് കുമാരനെ സ്വീകരിക്കില്ലെന്നു ചിന്തിച്ച് നിരാശയോടെ അയാൾ വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി. വളർത്തച്ഛന്റെ മുഖത്തെ വിഷാദം കണ്ട് കുമാരൻ കാര്യം തിരക്കി. രാജാവിന്റെ വ്യവസ്ഥകളെക്കുറിച്ച് അറിഞ്ഞ

പ്പോൾ കുമാരൻ ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘അച്ഛൻ വിഷമിക്കണ്ട. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ വ്യവസ്ഥകൾ അനുസരിച്ചുതന്നെ ഞാൻ കൊട്ടാരത്തിലെത്തും. രാജാവ് എന്നെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യും!’

ഗ്രാമീണൻ അത് മുഖവിലയ്ക്കെടുത്തില്ല.

പിറ്റേന്ന് പുലർച്ചെ കുമാരൻ കുളിച്ചൊരുങ്ങി. വൈകുന്നേരമാവും വരെ യാത്രയ്ക്കുള്ള ഒരുക്കങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു.

ശരീരത്തിൽ നേർത്ത വല മാത്രം ധരിച്ച് കുമാരൻ പുറപ്പെടാനൊരുങ്ങി. അപ്പോൾ കുമാരൻ നഗ്നനല്ല, വസ്ത്രം ധരിച്ചിട്ടുമില്ല. രാജാവിന്റെ ആദ്യവ്യവസ്ഥ അങ്ങനെ പാലിക്കപ്പെട്ടു. ആടിന്റെ പുറത്താണ് യാത്ര. രാജാവ് പറഞ്ഞതുപോലെ കുതിരപ്പുറത്തോ നടന്നോ അല്ല. രാത്രിയോ പകലോ അല്ലാതെ സായംസന്ധ്യയ്ക്കാണ് കുമാരൻ കൊട്ടാരത്തിലെത്തിയത്. മുറ്റത്തുകൂടിയും വഴിയിലൂടെയുമല്ലാതെ വരമ്പിലൂടെയാണ് അവൻ വന്നതും!

രാജാവും രാജ്ഞിയും മട്ടുപ്പാവിൽനിന്ന് ഈ കാഴ്ച കണ്ടു. ആ വരുന്നത് തന്റെ മകനാണെന്നതിൽ രാജാവിന് സംശയമേതും തോന്നിയില്ല. അവർ താഴെയിറങ്ങിവന്ന് മകനെ ആലിംഗനം ചെയ്ത് സ്വീകരിച്ചു. ആ പുനഃസമാഗമം ആറു കണ്ണുകളിലും നനവു പരത്തി.

(ഈ കഥയുടെ രണ്ടാപകൃതി മറ്റൊരു കഥയിലും ആവർത്തിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്.)

രാജയോഗം

ഒരുപാടു കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ വൃദ്ധനും മൂന്ന് ആൺമക്കളും ജീവിച്ചിരുന്നു. വൃദ്ധപത്നി നേരത്തേ മരണമടഞ്ഞതിനാൽ മക്കളെ പോറ്റിവളർത്തിയതെല്ലാം വൃദ്ധനാണ്. അവരിൽ മുത്തരണ്ടു മക്കളും സമർഥന്മാരായി വളർന്നുവന്നപ്പോൾ ഇളയവൻ പടുവിഡ്ഢിയായിപ്പോയി. മുത്തവർ അവനെ വല്ലാതെ അവഗണിച്ചു. വൃദ്ധനും അവനോട് മോശമായാണു പെരുമാറിയത്.

മുത്ത മക്കൾ മടിയന്മാരായി അലഞ്ഞുനടന്നപ്പോൾ വീട്ടുജോലികൾ മുഴുവനും വൃദ്ധൻ ഇളയവനെക്കൊണ്ട് ചെയ്യിച്ചു. മുത്തവർക്ക് വിശിഷ്ടഭോജ്യങ്ങളും പാനീയങ്ങളും നൽകിയപ്പോൾ അവന് പഴകിയ ഭക്ഷണവും എച്ചിലും കാടിവെള്ളവും മാത്രം കൊടുത്തു. മുത്ത മക്കളുടെ ഏതാഗ്രഹവും ഉടനടി സാധിച്ചുകൊടുത്ത അയാൾ ഇളയവനോട് എന്തെങ്കിലും മോഹമുണ്ടോ എന്നു ചോദിക്കാൻപോലും തയ്യാറായില്ല. രാപകൽ പന്നികളെ മേയ്ച്ചു കഴിഞ്ഞ അവൻ പക്ഷേ, ഒരിക്കൽപ്പോലും പരിഭവവും പരാതിയും പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല.

പതിവുപോലെ ഒരു ദിവസം, ഇളയവൻ പന്നികളെയും മേയ്ച്ച്

കൊടുങ്കാട്ടിലെത്തി. വനത്തിന്റെ തണുപ്പുള്ള അന്തരീക്ഷം അവൻ വളരെ ഇഷ്ടമായി. കാടിന്റെ അറ്റം കണ്ടെത്താനാവുമോ എന്നറിയാൻ പന്നികളെ മേയാൻ വിട്ടശേഷം അവൻ നടപ്പു തുടങ്ങി. അപരിചിതമായ വഴികളിലൂടെ നടന്ന് രാത്രിയോടെ അവൻ പ്രകാശപൂരിതമായ ഒരിടത്തെത്തി. കായും പഴവും പഠിച്ചതിന് വിശപ്പും കാട്ടരുവിയിലെ വെള്ളം കുടിച്ച് ദാഹവുമകറ്റി. വന്യമൃഗങ്ങളുടെ ആക്രമണം ഭയന്ന്, അടുത്തു കണ്ട മരക്കൊമ്പിൽ കയറിയിരുന്ന് അവൻ നേരം വെളുപ്പിച്ചു. പകൽസഞ്ചാരവും രാത്രിവിശ്രമവുമായി മൂന്നു നാൾ കഴിച്ചു. നാലാം ദിവസം യാത്ര തുടർന്ന് അവൻ കാടിന്റെ മറുവശത്തെത്തിച്ചേർന്നു. താൻ കൊണ്ടുവന്ന പന്നികൾ എവിടെയാണെന്ന ആലോചനപോലും അവനില്ലാതായി.

മനോഹരമായ ഒരു നഗരത്തിലാണ് ഇളയ പുത്രൻ എത്തിച്ചേർന്നത്. തലയുയർത്തി നിലക്കുന്ന രാജകൊട്ടാരം കണ്ട് അവൻ അങ്ങോട്ടു നടന്നു. കൊട്ടാരത്തിലും സമീപമുള്ള വീടുകളിലും കറുത്ത തൂണികൾ തൂക്കിയിരുന്നു.

അശുഭകരമായ എന്തോ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നവനു തോന്നി. കാര്യങ്ങൾ കൂടുതൽ വിശദമായി അറിയണമെന്നു കരുതി അവൻ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് നടന്നുചെന്നു. രാജാവും രാജ്ഞിയും മന്ത്രിമാരും ഭടന്മാരും മൊക്കെ കനത്ത സങ്കടത്തിലാണ്. എന്താവാം കാര്യം?

‘അതേ ചങ്ങാതി, എല്ലാവരും ദുഃഖിച്ചിരിക്കുന്നതും വീടുകൾക്കുമുന്നിൽ കരിങ്കൊടി കെട്ടിയതുമൊക്കെ എന്തുകൊണ്ടാണ്?’

ഇളയ പുത്രൻ അവിടെ കൂടിനിന്നവരിൽ ഒരാളോട് ചോദിച്ചു.

‘അതോ? ഇവിടെ അശുഭജനകമായ ഒരു സംഭവം നടക്കാനിരിക്കേ, ഞങ്ങളെങ്ങനെ സന്തോഷിക്കും? തീരുപ്പുന്ന ഒരു ഭീകരജീവി നാളെ ഇവിടെ പറന്നെത്തും. ഞങ്ങളുടെ രാജാവിന്റെ ഏകമകളെയാണ് അവന്റെ നോട്ടം. അവളെ കൊടുക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചാൽ ഈ രാജ്യംതന്നെ ആ ദുഷ്ടൻ കത്തിച്ചു ചാമ്പലാക്കും. എന്താണു വേണ്ടതെന്ന് ഞങ്ങൾക്കൊരു നിശ്ചയവുമില്ല.’

അയാൾ വിശദീകരിച്ചു.

‘ഈ മഹാദുരന്തം ഒഴിവാക്കാൻ യാതൊരു വഴിയുമില്ലേ?’

ഇളയ പുത്രൻ നെറ്റിച്ചുളിച്ചു.

‘ആർക്കറിയാം? ഭീകരജീവിയോട് ഏറ്റുമുട്ടി അതിനെ വകവരുത്താൻ ആർക്കെങ്കിലും കഴിഞ്ഞാൽ അയാൾക്ക് രാജപദവിയും രാജകുമാരിയെയും നൽകുമെന്ന് രാജാവ് വിളംബരം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.’

അയാൾ പറഞ്ഞുനിർത്തി.

അതു കേട്ടതും അവന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അവൻ സ്വലകാലബോധം വെടിഞ്ഞ് വിളിച്ചുകുവി.

‘ഞാൻ തയ്യാർ. ഭീകരജീവിയെ കൊന്ന് രാജകുമാരിയെ രക്ഷിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാർ!’

അതു കേട്ട് ആളുകൾ അവനു ചുറ്റും ഓടിക്കൂടി. ജീവൻ പണയംവെച്ച് ആ ജീവിയോട് ഏറ്റുമുട്ടാൻ തുനിയുന്ന ഇവൻ ധീരനോ പമ്പരവി ഡ്വലിയോ ആകാം എന്നവർക്കു തോന്നി. ഏതായാലും അവർ അവനെ അപ്പോൾത്തന്നെ രാജാവിനുമുന്നിലെത്തിച്ചു. അവനെ അടിമുടി നോക്കി രാജാവ് ഗൗരവത്തിൽ ചോദിച്ചു:

‘ഹേ യുവാവേ, നിങ്ങളീ വെല്ലുവിളി ഏറ്റെടുക്കുന്നത് ഇതിന്റെ പ്രത്യാഘാതം നന്നായി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടാണോ?’

‘മഹാരാജാവേ, നൂറു ശതമാനം വിജയം ഉറപ്പിച്ച് ആർക്കും ഒരു ദൗത്യവും ഏറ്റെടുക്കാനാവില്ലല്ലോ. ചിലപ്പോൾ ഞാനിതിൽ ജയിക്കും. മറ്റുചിലപ്പോൾ തോൽക്കും. രണ്ടായാലും ജീവിതാവസാനംവരെ ഞാൻ പൊരുതുക വിജയിക്കാൻതന്നെയുവാം.’

അതേ ഗൗരവത്തിൽ ഇളയ പുത്രൻ പറഞ്ഞു.

ആ മറുപടി രാജാവിനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തി. ഭീകരജീവിയെ നേരിടാനായി തന്റെ കൊട്ടാരത്തിലെ വൻ ആയുധശേഖരം രാജാവ് അവന് കാണിച്ചുകൊടുത്തു. മൂന്നിയ തരം വാളും കത്തിയും കഠാരയും ചുറ്റികയുമൊക്കെ. എന്നാലതിൽനിന്ന് അവനൊരു മഴു മാത്രം തിരഞ്ഞെടുത്തു. അപ്പോൾ രാജാവ് ചോദിച്ചു:

‘ഭീകരനായ ആ നരഭോജിയെ വകവരുത്താൻ ഈ മഴു മാത്രം മതിയോ?’

‘ധാരാളം മതി പ്രഭോ. ‘വല്ലഭൻ പുല്ലുമായുധം’ എന്നു കേട്ടിട്ടില്ലേ?’

അവന്റെ മറുപടിയിൽ അദ്ദേഹം വീണ്ടും സംതൃപ്തനായി.

പിറ്റേന്നു രാവിലെത്തന്നെ അവൻ രാജകുമാരിയെയും കൂട്ടി കാട്ടിലെത്തി. അവിടെയുള്ള വലിയൊരു മരത്തിൽ അവളെ ചങ്ങലകൊണ്ട് ബന്ധിച്ചു. തന്റെ മരണം ഉറപ്പാണെന്നോർത്ത് രാജകുമാരി ഉറക്കെ കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അവൻ അവളെ സമാധാനിപ്പിക്കുകപോലും ചെയ്യാതെ അല്പമകലെ വിറകുകൊള്ളികൾ കൂട്ടിയിട്ട് കത്തിച്ചു. ആളുന്ന തീകൊണ്ട് തണുപ്പുകറ്റി അവൻ അവിടെയിരുന്നു.

പെട്ടെന്ന് അന്തരീക്ഷം ആകെ ഇരുണ്ടു. ഇടിവെട്ടുംപോലെ ഒരു ശബ്ദം മുഴങ്ങി. അവൻ തലയുയർത്തിനോക്കി. അപ്പോഴുണ്ട് വികൃതമായ മുഖവും പാമ്പിന്റെ ഉടലും വവ്വാലിന്റെ ചിറകുമായി തീ തുപ്പി ഭീകരജീവി

പറന്നിറങ്ങുന്നു. അതിന്റെ വിസ്തൃതമായ ചിറകുകളാണ് ചുറ്റുമുള്ള പ്രകാശത്തെ മറച്ചത്. ആ ജീവി തത്കാലം തന്നെ കാണുന്നത് പന്തിയല്ലെന്നു മസ്തിലാക്കിയ അവൻ അടുപ്പിൽനിന്നൊരു വിറകുകൊള്ളിയെടുത്ത് മരത്തിനു പിന്നിൽ മറഞ്ഞുനിന്നു. രാജകുമാരിയെ ലക്ഷ്യംവെച്ച് അവൻ മരത്തിനടുത്തേക്ക് വന്നു. അവളെ വിഴുങ്ങാൻ വായും പിളർന്നുവന്ന വികൃതജീവിയുടെ തൊണ്ടയിലേക്ക് അവൻ തീക്കൊള്ളി പെട്ടെന്ന് കുത്തിയിറക്കി! കഠിനമായ വേദനയോടെ ഭീകരജീവി നിലത്തു കിടന്ന് പുളഞ്ഞു. ആ തക്കത്തിന് അവൻ മഴുകൊണ്ട് അതിന്റെ തലയും ശരീരവും വെട്ടിമുറിച്ചു. അതോടെ അതിന്റെ ജീവൻ പോയി!

താൻ കണ്ടതെല്ലാം സത്യമാണെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ രാജകുമാരിക്കായില്ല. അവൾ സ്വയം കൈത്തണ്ടയിൽ നുള്ളി ഇത് യാഥാർഥ്യംതന്നെയെന്നു മനസ്സിലാക്കി. തന്നെ മരണവക്രത്തിൽനിന്നും രക്ഷിച്ച യുവാവിനോട് അവൾക്ക് അനുരാഗം ജനിച്ചു. ചങ്ങലക്കെട്ടിൽ കിടന്ന അവളെ അവൻ തുറന്നുവിട്ടു. അവൾ അയാളെ മുറുകെ പുണർന്നു. ക്ഷീണംകൊണ്ട് രണ്ടാളും വേഗംതന്നെ ഉറങ്ങിപ്പോയി.

തന്റെ മകളും യുവാവും ഭീകരജീവിയുടെ ആക്രമണത്തിൽ മരിച്ചു കാണുമെന്ന് ചിന്തിച്ചാണ് വൈകിട്ട് രാജാവ് കാട്ടിലെത്തിയത്. എന്നാൽ അദ്ദേഹം അവിടെ കണ്ടത് വിചിത്രമായ കാഴ്ചയായിരുന്നു. മരച്ചുവട്ടിൽ തന്റെ മകളും യുവാവും ആലിംഗനബദ്ധരായി കിടന്നുറങ്ങുന്നു. തൊട്ടടുത്തുതന്നെ മാംസക്കുമ്പാരം കണക്കേ ഭീകരജീവിയുടെ ശരീരാവശിഷ്ടങ്ങൾ!

രാജാവിന്റെ കാലടിശബ്ദം കേട്ട് രാജകുമാരിയും യുവാവും ഞെട്ടി യുണർന്നു. നടന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം അവൾ പിതാവിനെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു. സന്തുഷ്ടനായ രാജാവ് അവനെ അഭിനന്ദിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘ഞാൻ കരുതിയതിലും എത്രയോ സമർത്ഥനാണ് നീ! എതിരാളി കരുത്തനാണെങ്കിലും ബുദ്ധിപരമായി നേരിട്ടാൽ വിജയിക്കാമെന്ന് തെളിഞ്ഞു. എന്റെ മകൾക്ക് നിങ്ങളെക്കാൾ യോജിച്ച മറ്റൊരു പുരുഷനില്ല.’

രാജാവ് അവരെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു. അടുത്ത ശുഭമുഹൂർത്തത്തിൽ അവരുടെ വിവാഹം സാഘോഷം നടന്നു. വാഗ്ദാനം പാലിച്ചുകൊണ്ട് രാജാവ് ആ പദവിയൊഴിയുകയും തന്റെ പിൻഗാമിയായി അവനെ നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ മരമണ്ടനെന്ന് മറ്റുള്ളവർ വിധിയെഴുതിയ ഇളയ പുത്രൻ ആ രാജ്യത്തിന്റെ അധിപനായി.

കുറെക്കാലം കൊട്ടാരത്തിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സഹോദരന്മാരെയും പിതാവിനെയും ഒന്നു കാണണമെന്ന് അവനു തോന്നി. ഭാര്യാപിതാവിന്റെ അനുവാദത്തോടെ അവൻ ഭാര്യയെയും കുട്ടി വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. വഴിയേ, അവൻ പഴയ കഥകളെല്ലാം അവളോട് വിശദീകരിച്ചു. തന്റെ രാജകീയവേഷങ്ങൾ മാറ്റി, പന്നി മേയ്ക്കുന്നയാളുടെ ജീർണവസ്ത്രം ധരിച്ചാണ് അവൻ വീട്ടിലെത്തിയത്.

കാണാതായ മകനെ തിരിച്ചുകിട്ടിയതറിഞ്ഞിട്ടും വൃദ്ധൻ വലിയ സന്തോഷമൊന്നും തോന്നിയില്ല. എന്നാൽ, സുന്ദരിയും സർവാഭരണവിഭൂഷിതയുമായ ഒരു യുവതി അവന്റെ കൂടെയുണ്ടെന്നത് വൃദ്ധനെയും സഹോദരന്മാരെയും അഭ്യർത്ഥിപ്പിച്ചു. അതൊരു രാജകുമാരിയാണെന്നും കുറച്ചുദിവസം അവിടെ അതിഥിയായി താമസിക്കാനെത്തിയതാണെന്നുമാണ് അവൻ പരിചയപ്പെടുത്തിയത്.

രാജകുമാരിയെ വൃദ്ധനും ജ്യേഷ്ഠന്മാരും ഭയഭക്തിബഹുമാനങ്ങളോടെ പരിചരിച്ചു. തങ്ങളുടെ പരിചരണത്തിൽ എന്തെങ്കിലും പിഴവുപറ്റിയാൽ രാജകോപമുണ്ടാകുമെന്ന് അവർ ഭയന്നു. അവർ രാജകുമാരിക്കുവേണ്ടി വിശിഷ്ടഭോജ്യങ്ങൾ പാചകം ചെയ്തു. എന്നാൽ അതു വിളമ്പാൻ ആർക്കും ധൈര്യമുണ്ടായില്ല. അപ്പോൾ അതു വിളമ്പാൻ സന്നദ്ധനായി അവൻ മുന്നോട്ടു വന്നു. അവൻ ഭക്ഷണപ്പാത്രവുമായി പോയെങ്കിലും വഴിക്കുവെച്ച് അത് നിലത്തുവീണു പൊട്ടിച്ചിതറി!

‘ഛീ, നോക്കി നടന്നുകൂടേ നിനക്ക്? അതെങ്ങനെയാണ്, തരിമ്പെങ്കിലും വിവരം വേണ്ടേ?’

വൃദ്ധൻ അവനെ ശാസിച്ചു.

അവൻ ഒന്നും മിണ്ടാതെ തിരിച്ചുപോയി മറ്റൊരു പാത്രത്തിൽ ഇറച്ചിക്കറിയുമായി വീണ്ടും വന്നു. ആ പാത്രം രാജകുമാരിയുടെ വിരുന്നുമേശയിൽ അവൻ ശക്തിയായി വെച്ചു. കറി തെറിച്ച് അവളുടെ പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളിലാണു വീണത്. അവൾ വല്ലാത്ത അസ്വസ്ഥത ഭാവിച്ചു.

‘മനുഷ്യനായാൽ വകതിരിവു വേണ്ടേ? രാജകുമാരിയുടെ എത്ര വിലപിടിച്ച കുപ്പായമാണ് ഇവൻ നശിപ്പിച്ചത്?’

ജ്യേഷ്ഠന്മാർ കുറ്റപ്പെടുത്തി.

അതിനും അവൻ മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞ് അവർ കിടക്കാനുള്ള വട്ടംകുട്ടി. വീട്ടിലെ ഏറ്റവും മുന്തിയ മുറി രാജകുമാരിക്കായി ഒരുക്കി. ശേഷിക്കുന്ന മൂന്നു മുറികളിൽ വൃദ്ധനും ജ്യേഷ്ഠന്മാരും കിടക്കാൻ ധാരണയായി. അപ്പോൾ ഇളയ പുത്രൻ ചോദിച്ചു:

‘അപ്പാ, ജ്യേഷ്ഠന്മാരേ, ഞാനെവിടെ കിടക്കും?’

‘നിനക്ക് കിടക്കാനുള്ള സ്ഥലം തൊഴുത്താണ്. മൃഗങ്ങളുടെപോലും ബുദ്ധിയില്ലാത്ത നീ അവിടെ കിടന്നാൽ മതി.’

അവർ ഒരേ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

‘അതു വേണ്ട. ഞാൻ രാജകുമാരിയുടെ മുറിയിൽ കിടന്നോളാം.’

അവൻ പറഞ്ഞു. അതു കേട്ട് വൃദ്ധന്റെയും ജ്യേഷ്ഠന്മാരുടെയും മുഖം ചുവന്നു. അവർ അവനെ കണക്കിനു ശാസിച്ചു.

‘ധിക്കാരി! അവൻ രാജകുമാരിയോടൊപ്പം കിടന്നാലേ ഉറക്കം വരു!’

അപ്പോൾ രാജകുമാരി മുന്നോട്ടു വന്ന് അവരോട് സത്യാവസ്ഥ വിവരിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. അതു കേട്ട് വൃദ്ധനും ജ്യേഷ്ഠന്മാരും തരിച്ചുനിന്നു. അല്പസമയത്തിനകം അവൻ രാജകീയവേഷങ്ങൾ ധരിച്ച് പുറത്തുവന്നപ്പോൾ അവരുടെ അഭ്യർത്ഥനം ഇരട്ടിച്ചു.

അനുജനെ വിഡ്ഢിയെന്നു വിളിച്ചു തങ്ങളാണ് ആ വിശേഷണത്തിന് അർഹമെന്ന് അവർ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. മകനെ നിരന്തരം അവഗണിച്ച വൃദ്ധനും അവരോട് മാപ്പിരന്നു.

സൈനികന്റെ പ്രതികാരം

ഇതൊരു വിചിത്രമായ കഥയാണ്. ഇതു നടന്നതാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുക പ്രയാസമാണ്. എന്നാൽ, കെട്ടുകഥയാണെന്ന് തീർത്തുപറയാനാവില്ല. അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ കഥകളിൽ യാഥാർത്ഥ്യവും ഭാവനയും വേർതിരിക്കുന്നതിൽ എന്താണർത്ഥം, അല്ലേ?

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു നാട് പണ്ടു ഭരിച്ചിരുന്നത് വക്രബുദ്ധിയായ ഒരു സാർരാജാവായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് വലിയൊരു സൈന്യവും ഭൂതങ്ങളും ചെങ്കുത്തായൊരുമടങ്ങുന്ന കാവൽക്കാരുമുണ്ടായിരുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ ധീരനും സത്യസന്ധനുമായ ഒരു പട്ടാളക്കാരനും ഉൾപ്പെട്ടു. നീണ്ട പത്തു വർഷക്കാലം അയാൾ കൈയും മെയ്യും മറന്ന് രാജാവിനെ സേവിച്ചു. അനേകം യുദ്ധങ്ങളിൽ രാജാവിനുവേണ്ടി ജീവൻ പണയം വെച്ച് പോരാടി. പത്തു വർഷം കഴിഞ്ഞതും സേവനകാലാവധി കഴിഞ്ഞെന്ന കാരണം പറഞ്ഞ് രാജാവ് അയാളെ പിരിച്ചയച്ചു. സൈന്യത്തിൽനിന്നും പിരിഞ്ഞുപോരുമ്പോൾ രാജാവ് അയാൾക്ക് യാതൊന്നും കൊടുത്തില്ല. ഒരു കഷ്ണം റൊട്ടിയും മൂന്നു വെള്ളിനാണയങ്ങളും മാത്രമാണ് അപ്പോൾ അയാളുടെ കൈയിൽ അവശേഷിച്ചത്.

‘ങ്ഹും, നന്ദികെട്ട രാജാവ് വെറുംകൈയോടെ എന്നെ പിരിച്ചുവിട്ടത് കണ്ടില്ലേ? ഇത്രയും കാലം ആത്മാർത്ഥമായി ജോലി ചെയ്തിട്ട് എനിക്ക് കിട്ടിയ പ്രതിഫലം കടുത്ത അവഗണന മാത്രമാണല്ലോ? ദുഷ്ടനായ സാർരാജാവിനെ വെറുതേ വിടാൻ ഞാൻ തയ്യാറല്ല. ഒരിക്കലും മറക്കാത്ത ഒരു പാഠം ഞാനയാളെ പഠിപ്പിക്കും!’

ഇങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ച് അയാൾ മറ്റൊരു വഴിയിലൂടെ രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കുതന്നെ പുറപ്പെട്ടു. സൈനികത്താവളത്തിൽനിന്നും ഒരുപാട് ദൂരെയായിരുന്നു രാജകൊട്ടാരം. ഇടതിങ്ങിയ കാടിന്റെ നടുവിലുള്ള വഴിയിലൂടെയാണ് അയാൾ നടന്നത്. പെട്ടെന്ന്, തൊട്ടുമുന്നിൽ ദീർഘകായനായ ഒരാൾ നില്ക്കുന്നത് അയാൾ കണ്ടു. ഫർ മരങ്ങളെക്കാൾ പൊക്കമുണ്ടായിരുന്ന അയാളുടെ തൊപ്പി മേലങ്ങുളെ സ്വർശിക്കുന്നതായി സൈനികനു തോന്നി. അതിനകംതന്നെ അയാളെ ദീർഘകായൻ കണ്ടിരുന്നു. ഇടിവെട്ടുന്ന ശബ്ദത്തിൽ ആ രൂപം ചോദിച്ചു:

‘നീ തനിച്ച് എങ്ങോട്ടു പോകുന്നു?’

‘ഞാനൊരാളെ പാഠം പഠിപ്പിക്കാൻ പോവുകയാണ് ചങ്ങാതി. പത്തു കൊല്ലം വിശ്രമമില്ലാതെ പണിയെടുത്തിട്ടും എന്നോട് തെല്ലും ദയവു കാട്ടാത്ത സാർരാജാവിനോടാണ് എനിക്ക് പകരം ചോദിക്കാനുള്ളത്. ഒരു പട്ടാളക്കാരനോട് പുലർത്തേണ്ട കുറഞ്ഞ മാനുതയെങ്കിലും എന്നോട് കാട്ടണമായിരുന്നില്ലേ?’

സൈനികൻ വിശദീകരിച്ചു.

ഓ, നിങ്ങളൊരു പട്ടാളക്കാരനായിരുന്നോ? എനിക്ക് സൈനികരെ വലിയ ആദരവാണ്. ‘അതിവേഗരാക്ഷസൻ’ എന്നാണ് ഞാൻ അറിയപ്പെടുന്നത്. എത്ര വലിയ ദൂരവും മറികടക്കാൻ എന്റെ കാൽ ഒറ്റത്തവണ നീട്ടിവെച്ചാൽ മതി. ദുഷ്ടരാജാവിനോട് പകരം ചോദിക്കാൻ ഞാനും നിങ്ങളുടെ കൂടെ വരാം,’ രാക്ഷസൻ പറഞ്ഞു.

അങ്ങനെ അതിവേഗരാക്ഷസനും സൈനികനും കൂടി രാജകൊട്ടാരം ലക്ഷ്യമാക്കി യാത്ര തുടർന്നു. കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ ഭീമാകാരനായ ഒരാൾ വിചിത്രമായ പ്രവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് അവർ കണ്ടു. വലിയ കുന്നുകളടങ്ങുന്ന ഒരു കാട് ഒന്നാകെ പൊക്കിയെടുത്ത് തന്റെ ചാക്കിലാക്കുകയായിരുന്നു അയാൾ! അതു കണ്ട് അവർ ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതി, അതിബലവാനായ നിങ്ങൾ എന്താണീ ചെയ്യുന്നത്?’

‘അതോ? എന്റെ യാത്രയ്ക്ക് ഈ കുന്നുകളും കാടും വലിയ തടസ്സമുണ്ടാക്കി. അതുകൊണ്ട് ഞാനീ കാടിനെ വാരിയെടുത്ത് ചാക്കിലാക്കി കടലിൽ കൊണ്ടുപോയി കളയാൻ പോവുകയാണ്! ആട്ടെ, നിങ്ങളാരാണ്?’

ഭീമാകാരൻ ചോദിച്ചു.

‘ഞാനൊരു പട്ടാളക്കാരനാണ്. എന്നോട് അനീതി കാട്ടിയ സാർ രാജാവിനോട് പകരം ചോദിക്കാനുള്ള പുറപ്പെടാണ്. വഴിയേ എന്ന് സഹായിക്കാൻ ഈ അതിവേഗരാക്ഷസനും കൂടെക്കൂടി. ആ യാത്രയ്ക്കിടയിലാണ് നിങ്ങളെ കാണാനായത്. നിങ്ങളുടെ കരുത്ത് എന്ന് അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്നു.’

‘ഏതു വലിയ ഭാരവും നിഷ്പ്രയാസം എടുത്തുയർത്താൻ കഴിയുന്ന ഞാൻ ‘മലതാങ്ങിരാക്ഷസൻ’ എന്നാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ന്യായം നിങ്ങളുടെ പക്ഷത്താണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഞാനും നിങ്ങളുടെ സഹായിയായി കൂടെ വരാം. നമുക്കൊരുമിച്ചു ചെന്ന് രാജാവിനെ പാഠം പഠിപ്പിക്കാം,’ മല താഴെയിട്ട് മലതാങ്ങിരാക്ഷസൻ പറഞ്ഞു.

അവർ മൂവരും നടന്നുനടന്ന് വിസ്താരമേറിയ ഒരു വയലിനടുത്തെത്തി. വയലിന്റെ നടുക്കായി ഏഴു കുറ്റൻ കാറ്റാടികൾ കറങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവർ കുറെക്കൂടി മുന്നോട്ടു ചെന്നപ്പോൾ കരുത്തനായ ഒരാൾ തന്റെ മൂക്കിൽനിന്ന് ഓരോ രോമം വീതം പഠിച്ചെടുത്ത് ഊതുന്നതും കണ്ടു. അങ്ങനെ ഊതുവോഴുള്ള കാറ്റിന് നല്ല ശക്തിയും തോന്നി.

‘ചങ്ങാതി, നിങ്ങളെന്താണ് ഇവിടെയിരിക്കുന്നത്?’

അവർ അയാളോട് ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങൾ കാണുന്നില്ലേ, വയലിലെ ഏഴു കുറ്റൻ കാറ്റാടികൾ സദാ കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്? അതിനു വേണ്ട കാറ്റുണ്ടാക്കുന്ന ജോലിയാണെന്നിക്ക്. ഞാനെന്റെ നാസികാരോമം പഠിച്ച് ഊതുവോഴുണ്ടാക്കുന്ന കാറ്റിലാണ് കാറ്റാടികൾ കറങ്ങുന്നത്!’

‘കാറ്റുണ്ടാക്കി’യെന്നു പേരുകേട്ട അയാൾ മറുപടി പറഞ്ഞു. സൈനികൻ തന്റെ യാത്രാലക്ഷ്യം അയാളോടും വിശദീകരിച്ചു. സൈനികനോട് താത്പര്യം തോന്നിയ അയാൾ വേഗം എഴുന്നേറ്റു.

‘കാറ്റുണ്ടാക്കിയെന്നുവെച്ച് എപ്പോഴും ഇവിടെത്തന്നെ ഇരിക്കാനൊന്നും എനിക്ക് പറ്റില്ല. രാജാവിനോട് പകരം ചോദിക്കാൻ ഞാനും നിങ്ങളുടെ കൂടെ വരാം.’

കാടുകളും മലകളും കുന്നുകളും താണ്ടി അവർ സാർ രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിനു മുന്നിലെത്തി. ഭീമാകാരനും ദുഷ്ടനുമായ ഒരു ചെങ്കുത്താനായിരുന്നു കൊട്ടാരത്തിന്റെ കാവൽക്കാരൻ. എന്നിട്ടും, സൈനികൻ കൂസലില്ലാതെ ചെങ്കുത്താനെ സമീപിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘ഏയ് കാവൽക്കാരാ, എനിക്ക് രാജാവിനെ കാണണം.’

‘അതിന് എനിക്ക് നിങ്ങളെ അറിയില്ലല്ലോ. ആദ്യം നിങ്ങൾ ആരാണെന്നറിയട്ടെ.’

ചെങ്കുത്താൻ കണ്ണുരുട്ടി.

‘നിങ്ങൾക്കറിയില്ലെങ്കിലും എനിക്ക് രാജാവിനെയും രാജാവിന് എന്നെയും അറിയാം. ഞാൻ പത്തു കൊല്ലം അദ്ദേഹത്തെ സേവിച്ച പട്ടാളക്കാരനാണ്. എന്നിട്ടും പിരിയുമ്പോൾ ഒരു കഷണം റൊട്ടിയും മൂന്നു വെള്ളിനാണയവും മാത്രമാണ് എന്റെ കൈയിൽ അവശേഷിച്ചത്. അതേക്കുറിച്ച് രാജാവിനോട് നേരിട്ടു ചോദിക്കാനാണ് ഞാൻ വന്നത്. എന്റെ ഭാഗത്ത് ശരിയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നെങ്കിൽ എന്നെ അകത്തേക്ക് കയറ്റി വിടണം,’ സൈനികൻ പറഞ്ഞു.

‘ശരിയും തെറ്റും തീരുമാനിക്കേണ്ടത് ഞാനല്ല. എന്നാൽ, നിങ്ങളെ അകത്തേക്ക് വിടണമോ വേണ്ടയോ എന്നു തീരുമാനിക്കാൻ എനിക്ക് അധികാരമുണ്ട്. പക്ഷേ, വെറുതേയങ്ങനെ വിടാനാവില്ല. എത്രയോ കൊല്ലം ഞാനിവിടെത്തന്നെ കാവൽ നിന്നു മടുത്തു. അതുകൊണ്ട് നമുക്കൊരു ഓട്ടമത്സരം നടത്താം. അതിൽ നിങ്ങൾ ജയിച്ചാൽ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു കടത്തിവിടാം. തോറ്റാൽ വന്ന വഴിയേ മടങ്ങിപ്പോയ്ക്കൊള്ളണം.’

ചെങ്കുത്താൻ വ്യവസ്ഥ വെച്ചു.

‘സമ്മതിച്ചു. പക്ഷേ, എനിക്കുവേണ്ടി നിങ്ങളോട് മത്സരിക്കുക അതിവേഗരാക്ഷസൻ എന്നു പേരായ എന്റെ പരിചാരകനായിരിക്കും.’

സൈനികൻ നിർദ്ദേശിച്ചു.

‘അതിലൊന്നും എനിക്ക് വിരോധമില്ല. എങ്കിൽ, ഇപ്പോൾത്തന്നെ മത്സരം തുടങ്ങാം.’

ചെങ്കുത്താനും അതിവേഗരാക്ഷസനും മത്സരത്തിനു തയ്യാറായി. കൊട്ടാരകവാടംമുതൽ നോക്കെത്താവുന്ന ദൂരംവരെയുള്ള സ്ഥലത്തെത്തി, തിരികെ കവാടത്തിലെത്തുകയാണു വേണ്ടത്. സൈനികൻ മത്സരത്തിന്റെ മേൽനോട്ടം ഏറ്റെടുത്തു. അവർ ഓടാൻ തയ്യാറായി നില്ക്കേ, സൈനികൻ എണ്ണിത്തുടങ്ങി.

ഒന്ന്...

രണ്ട്...

മൂന്ന്...

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം ചെങ്കുത്താൻ കൊടുങ്കാറ്റുകളെപ്പോലെ മുന്നോട്ടോടി. അതിവേഗരാക്ഷസനാകട്ടെ, ഒന്നുറിച്ച് തന്റെ നീളൻ കാൽ വലിച്ചുവെച്ചു. പിന്നെ, എതിർദിശയിലേക്കും. അപ്പോഴേക്കും

അയാൾ ലക്ഷ്യം കണ്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു! ഓടിക്കിതച്ചെത്തിയ ചെങ്കുത്താൻ കണ്ടത് വിജയിച്ചുനില്ക്കുന്ന എതിരാളിയെയാണ്. ചെങ്കുത്താൻ അയാളെ തൊഴുതുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങളോട് മത്സരിക്കാൻ ഞാനാളല്ല. ഇനി നിങ്ങളുടെ യജമാനന് കൊട്ടാരത്തിൽച്ചെന്ന് രാജാവിനെ മുഖം കാണിക്കാം.’

സൈനികൻ ചങ്ങാതിമാരെയും കൂട്ടികൊട്ടാരത്തിൽ ചെന്നു. സിംഹാസനത്തിലിരുന്നിരുന്ന സാർരാജാവിനെ കണ്ട് സൈനികൻ പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, അങ്ങേക്ക് വന്ദനം.’

‘നീയാരാൻ? എന്റെ കാവൽക്കാരുടെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് എങ്ങനെ അകത്തെത്തി?’

രാജാവ് കോപത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘കണ്ണുവെട്ടിച്ചൊന്നുമല്ല, കരുത്തുകൊണ്ട് അങ്ങയുടെ ചെങ്കുത്താൻ കാവൽക്കാരനെ തോല്പിച്ചുതന്നെയാണ് ഞാനിവിടെയെത്തിയത്. അങ്ങയെ പത്തു കൊല്ലം സേവിച്ചിട്ടും എന്നെ തിരിച്ചറിയാൻപോലും അങ്ങേക്ക് കഴിയുന്നില്ല. പട്ടാളത്തിൽനിന്നും പിരിഞ്ഞ ഞാൻ ഒരു കഷ്ണം റൊട്ടിയുടെയും മൂന്നു വെള്ളിനാണയത്തിന്റെയും മാത്രം ഉടമയാണിപ്പോൾ. ആ അനീതിയെക്കുറിച്ച് ചോദിക്കാനാണ് ഞാൻ എന്റെ പരിചാരകരെയും കൂട്ടി വന്നത്,’ സൈനികൻ ധൈര്യത്തോടെ പറഞ്ഞു.

തടിമാടന്മാരായ പരിചാരകരെ കണ്ടതും കാര്യങ്ങൾ അത്ര പത്തിയല്ലെന്ന് രാജാവിനു തോന്നി. സൈനികനോട് നയത്തിൽ പെരുമാറുന്നതാവും നല്ലതെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

‘നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതിലും ന്യായമില്ലാതില്ല. പത്തു വർഷം എന്നെ സേവിച്ചതിന് പ്രതിഫലമായി ഞാനെന്താണ് തരേണ്ടത്?’

‘മറ്റൊന്നും വേണ്ട. അങ്ങയുടെ ഏക മകളെ എനിക്ക് വിവാഹം കഴിച്ചുതന്നാൽ മതി!’

സൈനികൻ എടുത്തടിച്ചപോലെ പറഞ്ഞു. അത് രാജാവിന് ഒട്ടും സ്വീകാര്യമായില്ല. തന്നെയുമല്ല, രാജകുമാരിയും അയാളെ ഭർത്താവായിക്കാൻ താല്പര്യമുണ്ടായില്ല.

‘നിങ്ങളുടെ ഈ ആവശ്യം എനിക്ക് അംഗീകരിക്കാനാവില്ല. എന്റെ മകൾക്കുപകരം സ്വർണവും വെള്ളിയും രത്നങ്ങളും സ്വീകരിച്ച് തൃപ്തിപ്പെടണം.’

രാജാവിന്റെ നിർദ്ദേശത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ച് സൈനികൻ കുറച്ചു നേരം മിണ്ടാതെ നിന്നു. പിന്നെ, ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, അങ്ങു പറഞ്ഞതുപോലെ, ഞാൻ രാജകുമാരിയെ വേണ്ടെന്നുവെക്കാം. എന്റെ പരിചാരകനായ മലതാങ്ങിരാക്ഷസന് ഒറ്റയടിക്ക് എടുക്കാവുന്നത്ര സ്വർണവും വെള്ളിയും രത്നങ്ങളും തന്നാൽ ഞാൻ പോയ്ക്കൊള്ളാം.’

രാജാവ് അത് സമ്മതിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം പുത്രങ്ങളുചാക്കു നിറയെ സ്വർണവും വെള്ളിയും രത്നങ്ങളും കൊണ്ടുവന്ന് മുന്നിൽ വെച്ചു. അത് ചൂണ്ടി രാജാവ് ചോദിച്ചു:

‘ഇത്രയും ഭാരം നിങ്ങളുടെ പരിചാരകന് എടുക്കാമോ?’

മലതാങ്ങിരാക്ഷസൻ ചെറുചിരിയോടെ മുന്നോട്ടു വന്ന് തന്റെ ചെറുവിരൽകൊണ്ട് പുത്രണ്ട് ചാക്കും പൊക്കിയെടുത്തു!

‘ഇനിയും എത്രയോ ഇരട്ടി വേണം, മഹാരാജാവേ!’ സൈനികൻ പറഞ്ഞു.

രാജാവിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം പുത്രണ്ടു കാളവണ്ടി നിറയെ സ്വർണവും വെള്ളിയുമെത്തി. മലതാങ്ങിരാക്ഷസൻ രണ്ടു വിരൽകൊണ്ട് അതും എടുത്തുപൊക്കി പറഞ്ഞു:

‘ഇനിയും!’

കൊട്ടാരത്തിലെ മുഴുവൻ സ്വർണവും വെള്ളിയും രത്നങ്ങളും നൂറുകണക്കിനു കാളവണ്ടികളിൽ നിറച്ച് അവിടെയെത്തിക്കാൻ രാജാവ് ഉത്തരവിട്ടു. തന്റെയും കുമാരിയുടെയും ദേഹത്തെ ആഭരണങ്ങളും ഊരിക്കൊടുക്കാൻ രാജാവ് മറന്നില്ല.

മലതാങ്ങിരാക്ഷസൻ നൂറുകണക്കിനു വണ്ടികളും അതിലെ ചരക്കും അങ്ങനെതന്നെ ചാക്കിലാക്കി. അതും ചുമന്ന് അവർ നിഷ്പ്രയാസം കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നും മടങ്ങി.

തന്റെ സകല സമ്പാദ്യവും കൈക്കലാക്കിയ സൈനികരോട് രാജാവിന് തീർത്താൽ തീരാത്ത പക തോന്നി. അയാളും പരിചാരകരും അതുമായി കടന്നുകളയുംമുൻപ് പിന്തുടർന്ന് പിടികൂടണമെന്ന് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. അദ്ദേഹം തന്റെ സേനാനായകനെ വിളിച്ച് കല്പിച്ചു.

‘ഒഹും, നിങ്ങൾ സകല സൈന്യത്തെയും കൂട്ടി ആ സൈനികനെ പിടികൂടണം. അവരെ നാലുപേരെയും തുറുകിലടച്ച് സ്വർണവും വെള്ളിയും രത്നങ്ങളും മുഴുവൻ തിരിച്ചെടുക്കണം!’

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, സേനാനായകൻ സൈന്യസമേതനായി അവരെ പിന്തുടർന്നു. അധികം വൈകാതെ അവർ സൈനികനെയും ചങ്ങാതിമാരെയും കണ്ടെത്തി. അവരുടെ വഴി തടഞ്ഞ് സേനാനായകൻ പറഞ്ഞു:

‘ഇനി ഒരടി മുന്നോട്ടു വെക്കരുത്. നിങ്ങളുടെ കൈയിലുള്ള ചരക്കുകൾ മുഴുവനും എനിക്കു തരണം. ഈ നിമിഷംമുതൽ നിങ്ങളെന്റെ അടിമയാണ്. നിങ്ങളെ ഉടൻ തുറുകിലടയ്ക്കാനാണ് സാർരാജാവിന്റെ കല്പന.’

സൈനികൻ അതു കേട്ട് കാറ്റുണ്ടാക്കിയുടെ നേരെ ഒന്നു നോക്കി. അയാൾ ഇക്കാര്യം താനേറ്റു എന്ന മട്ടിൽ തലയാട്ടി. പിന്നെ, തന്റെ മുകളിൽനിന്നും ഒരു രോമം പിഴുതെടുത്ത് ശക്തിയായി ഒന്നുതി.

ആ കാറ്റിന്റെ ശക്തിയിൽ സകലമാന സൈന്യവും പറന്നു! എവിടെ യൊക്കെയോ ചെന്നുവീണ് അവരുടെ കൈകാലുകളും നടുവും ഒടിഞ്ഞു. ഭാഗ്യവശാൽ സേനാനായകൻ മാത്രം ബാക്കിയായി. അയാൾ പ്രാണനുംകൊണ്ടോടി രാജാവിനെ സമീപിച്ച് കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചു.

പണവും സ്വത്തുമില്ലാതെ താൻ നാടുവാഴുന്നതിലും ഭേദം രാജകുമാരിയെ സൈനികന്റെ ഭാര്യയാക്കി സ്വത്തെല്ലാം കൊട്ടാരത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതുതന്നെയാണെന്ന് അദ്ദേഹം കണക്കുകൂട്ടി. ഇക്കാര്യം കാണിച്ച് അദ്ദേഹം സൈനികന് സന്ദേശമയച്ചു. സൈനികൻ അതറിഞ്ഞു സന്തോഷിച്ചു. അയാൾ ചങ്ങാതിമാരെയും കൂട്ടി കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. അവരുടെ വിവാഹം ആർഭാടത്തോടെ നടന്നു. അതിവേഗരാക്ഷസനോടും മലതാങ്ങിരാക്ഷസനോടും കാറ്റുണ്ടാക്കിയോടും തന്നെ വിട്ടുപോകരുതെന്ന് അയാൾ അഭ്യർത്ഥിച്ചെങ്കിലും അവരിന് സമ്മതിച്ചില്ല. സാർരാജാവ് സ്ഥാനമൊഴിഞ്ഞ് സൈനികനെ പുതിയ രാജാവായി വാഴിച്ചു. പുതിയ രാജാവിന് ആശംസകൾ നേർന്ന് ചങ്ങാതിമാർ തിരിച്ചുപോയി.

അങ്ങനെ പകരം ചോദിക്കാൻ വന്ന സൈനികൻ അന്നാട്ടിലെ രാജാവും മുൻ രാജാവിന്റെ മരുമകനുമായി ദീർഘകാലം ജീവിച്ചു.

ഇനി പറയൂ, ഈ കഥ നിങ്ങൾക്ക് വിശ്വസനീയമായി തോന്നുന്നുണ്ടോ?

അതാണ് തുടക്കത്തിലേ പറഞ്ഞത്. ഇതൊരു വിചിത്രകഥയാണെന്ന്.

ഒട്ടകക്കാഴ്ചയും മാതളനാരങ്ങയും

വളരെക്കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ദരിദ്രനായ ഒരാളും മൂന്ന് ആൺമക്കളും താമസിച്ചിരുന്നു. ദരിദ്രന്റെ ഭാര്യ രോഗം ബാധിച്ച് നേരത്തേ മരിച്ചു. അന്നുമുതൽ ദരിദ്രൻ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടാണ് മക്കളെ വളർത്തിയത്. പിതാവിന്റെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ കണ്ടറിയാനായതു കൊണ്ടാവണം, സഹോദരന്മാർ വളരെ ഐക്യത്തോടെയാണ് ജീവിച്ചത്. വളർന്നുവന്നതും പിതാവിനെ ജോലികളിൽ ആവുവിധമൊക്കെ സഹായിക്കാനും അവർ തയ്യാറായി.

ദരിദ്രൻ ഇടയ്ക്കിടെ തന്റെ മക്കളെ ഇങ്ങനെ ഉപദേശിക്കാറുണ്ട്:

‘മക്കളേ, നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കാര്യമായി എന്തെങ്കിലും സമ്പാദിച്ചു വെക്കാൻ എനിക്കായില്ല. എന്നാൽ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ജീവിച്ചാൽ എവിടെയും നിങ്ങൾക്ക് വിജയിക്കാനാവും. എപ്പോഴും എവിടെയും സാമാന്യ ബോധം അനുസരിച്ചു നിഗമനങ്ങളിലെത്താവും. കണ്ണും കാതും മനസ്സും എപ്പോഴും തുറന്നുവെക്കണം. ഒന്നും കാണാതെയോ കേൾക്കാതെയോ

മനസ്സിലാക്കാതെയോ പോകരുത്. ബുദ്ധിമുട്ടും സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയുമുണ്ടെങ്കിൽ എന്നും വിജയം നിങ്ങളോടൊപ്പമുണ്ടാകും.'

മൂന്നു സഹോദരന്മാരും ആ ഉപദേശം നെഞ്ചേറ്റി, അതനുസരിച്ച് ജീവിച്ചു.

അധികം കഴിയുംമുമ്പേ ദരിദ്രൻ രോഗബാധിതനായി. സഹോദരങ്ങൾ മൂന്നു പേരും പിതാവിനെ പരിചരിച്ചെങ്കിലും ഫലമുണ്ടായില്ല. ആയുസ്സടുത്തുകഴിഞ്ഞാൽ മരുന്നും മന്ത്രവും കൊണ്ടെന്തു ഫലം? മക്കളുടെ മുമ്പുവെച്ചും കൈപിടിച്ചുതന്നെ ദരിദ്രൻ അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു.

പിതാവിന്റെ അന്ത്യകർമ്മങ്ങൾ യഥാവിധി കഴിഞ്ഞു. തുടർന്ന് ആ സഹോദരന്മാർ ഭാവിപരിപാടികളെക്കുറിച്ച് കൂടിയാലോചിച്ചു. മൂത്ത സഹോദരൻ അനുജന്മാരോടായി പറഞ്ഞു:

'അനുജന്മാരേ, പിതാവിന്റെ അസാന്നിധ്യം നിറഞ്ഞ ഈ വീട്ടിലും ഈ നാട്ടിലും തുടർന്നും കഴിയാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. മറ്റെവിടേക്കെങ്കിലും മാറണമെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം.'

'ശരിയാണ്. ഈ നാട്ടിൽ നമുക്കെന്തെങ്കിലും ജോലി കിട്ടാനിടയില്ല. അഥവാ ജോലി കിട്ടിയാൽത്തന്നെ ദരിദ്രരായ ഭൂവുടമകൾ ശരിക്ക് പ്രതിഫലവും തരില്ല.'

രണ്ടാമത്തെ സഹോദരൻ അതിനോട് യോജിച്ചു.

'പിതാവിന്റെ ഉപദേശം നമ്മുടെ മനസ്സിലുണ്ടല്ലോ. നമ്മുടെ കഴിവുകൾ എവിടെച്ചെന്നാലും നമ്മളെ രക്ഷിക്കും.'

മൂന്നാമനും എതിരില്ലായിരുന്നു.

അടുത്ത ദിവസംതന്നെ മൂന്നു സഹോദരന്മാരും ദീർഘയാത്രയ്ക്കൊരുങ്ങി. എങ്ങോട്ടു പോകണമെന്നതിനെക്കുറിച്ച് അവർക്ക് യാതൊരു നിശ്ചയവുമില്ലായിരുന്നു. കാടും മലയും നഗരങ്ങളും താണ്ടി അവർ നാല്പതു ദിവസത്തിനുശേഷം ഒരിടത്തെത്തിച്ചേർന്നു. മാനം മുട്ടെ ഉയർന്നുനില്ക്കുന്ന മാളികകൾ കണ്ടപ്പോൾ മൂത്ത സഹോദരൻ പറഞ്ഞു:

'നാം ഒടുവിൽ എന്തെങ്ങിടത്തുതന്നെ എത്തിയെന്നു തോന്നുന്നു. ധനാധ്യർ മാത്രം താമസിക്കുന്ന ഈ പട്ടണത്തിൽ നമുക്ക് എന്തെങ്കിലും ജോലി തരപ്പെടാതെ വരില്ല.'

'ശരിയാണ് ജ്യേഷ്ഠൻ പറഞ്ഞത്. ചെയ്യുന്ന ജോലിക്ക് ന്യായമായ പ്രതിഫലവും നമുക്ക് ലഭിച്ചേക്കും.'

രണ്ടാമനും തൃപ്തിയായി.

'പണം കിട്ടിയാൽ നമുക്കിവിടെ സ്ഥിരതാമസവുമാക്കാം.'

മൂന്നാമൻ പറഞ്ഞു.

നഗരകവാടത്തിലെത്തിയതും മൂത്ത സഹോദരൻ താഴെ മണലിലേക്ക് തറപ്പിച്ചുനോക്കി. പിന്നെ, ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

'ഉറപ്പാണ്, ഒത്തപൊക്കവും വണ്ണവുമുള്ള ഒരൊട്ടകം അല്പം മുൻപ് ഇതിലൂടെ കടന്നുപോയിട്ടുണ്ട്.'

ഉടനെ രണ്ടാമനും ചുറ്റും നോക്കിയിട്ട് പറഞ്ഞു:

'അതൊരു സാധാരണ ഒട്ടകമായിരുന്നില്ല, ഒറ്റക്കണ്ണൻ ഒട്ടകമായിരുന്നു.'

മൂന്നാമനും വിട്ടുകൊടുത്തില്ല. നിലത്തു നോക്കി അയാളും തട്ടിവിട്ടു:

'ഒട്ടകം തനിച്ചല്ല കടന്നുപോയത്. അതിന്റെ പുറത്ത് ഒരു സ്ത്രീയും കുട്ടിയും യാത്ര ചെയ്തിരുന്നു.'

അവർ ഇതു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കേ, അപരിചിതനായ ഒരാൾ കുതിരപ്പുറത്ത് അവിടെയെത്തി. അവർ സഹോദരന്മാരെ കണ്ട ഭാവം നടിക്കാതെ അവിടെയെങ്ങും എന്തോ പരതാൻ തുടങ്ങി. അതു കണ്ട് മൂത്ത സഹോദരൻ ചോദിച്ചു:

'ചങ്ങാതി, കാണാതെപോയ വലിയൊരു ഒട്ടകത്തെയല്ലേ നിങ്ങൾ തേടിനടക്കുന്നത്?'

അതു കേട്ട് അയാൾ അർഭുതപ്പെട്ടു. കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നിറങ്ങി അയാൾ ചോദിച്ചു:

'വളരെ ശരിയാണ് നിങ്ങൾ പറഞ്ഞത്. നിങ്ങളെന്റെ ഒട്ടകത്തെ കണ്ടോ?'

മൂത്ത സഹോദരൻ എന്തെങ്കിലും പറയുംമുമ്പേ രണ്ടാമൻ മുന്നോട്ടു വന്ന് ചോദിച്ചു:

'നിങ്ങളുടേത് ഇടതുകണ്ണിനു കാഴ്ചയില്ലാത്ത ഒറ്റക്കണ്ണൻ ഒട്ടകമല്ലേ?'

അതോടെ അയാളുടെ അർഭുതം ഇരട്ടിച്ചു.

'അതും ശരിയാണല്ലോ. അപ്പോൾ നിങ്ങളെന്റെ ഒട്ടകത്തെ നേരിൽ കണ്ടെന്ന് ഉറപ്പാണ്.'

രണ്ടാമൻ അതിനു മറുപടി പറയുന്നതിനു മുൻപേ മൂന്നാമൻ ചോദിച്ചു:

'നിങ്ങളുടെ ഒട്ടകത്തിനു പുറത്ത് ഒരു സ്ത്രീയും കുഞ്ഞുമല്ലേ സഞ്ചരിച്ചിരുന്നത്?'

ആ ചോദ്യംകൂടി കേട്ടതോടെ അയാളുടെ നെറ്റി ചുളിഞ്ഞു. കണ്ണുകളിൽ ദേഷ്യം ഇറച്ചുകയറി. സഹോദരന്മാർക്കു നേരേ കൈ ചൂണ്ടി അയാൾ പരുഷമായി പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങൾ പഠിച്ച കള്ളന്മാർതന്നെ! എന്റെ ഒട്ടകത്തെ മോഷ്ടിച്ചത് തീർച്ചയായും നിങ്ങളാണ്. ഒട്ടകത്തെക്കുറിച്ച് എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ശരിയായി ധരിക്കണമെങ്കിൽ അതിനെ കാണാതെ തരമില്ല. ഒട്ടകപ്പുറത്തിരുന്ന് വരെ കൊന്ന് അവരുടെ ശവം നിങ്ങളെവിടെയെങ്കിലും തള്ളിക്കൊണ്ടും. മര്യാദയ്ക്ക് എന്റെ ഒട്ടകത്തെ തിരിച്ചുതരണം.’

‘ചങ്ങാതി, ഞങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ഒട്ടകത്തെ കണ്ടിട്ടേയില്ല. നിങ്ങളെ സഹായിക്കാൻ തോന്നിയതാണ് ഞങ്ങൾക്കു പറ്റിയ തെറ്റ്. അല്ലെങ്കിലും നല്ല കാര്യം ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഇതാണ് പ്രതിഫലം!’

മുത്ത സഹോദരൻ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങൾ ഈ വഴി മുന്നോട്ടു പോയി ഒട്ടകത്തെ അന്വേഷിച്ചുനോക്കൂ. ചിലപ്പോൾ കണ്ടുകിട്ടിയേക്കാം.’

രണ്ടാമൻ ഉപദേശിച്ചു.

‘നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധക്കുറവുകൊണ്ട് പിണഞ്ഞ നഷ്ടത്തിന് ഞങ്ങളെ പഴിചാരിയിട്ടെന്താണ് കാര്യം?’

മൂന്നാമൻ കൈമലർത്തി. എന്നാൽ, അയാൾ തരിമ്പും വിട്ടുകൊടുക്കാൻ തയ്യാറായില്ല. പല്ലുകടിച്ച് ആക്രോശിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി:

‘നിങ്ങളാണ് ഒട്ടകക്കള്ളന്മാരെന്ന് എനിക്ക് നൂറു ശതമാനം ഉറപ്പാണ്. മര്യാദയ്ക്ക് ഒട്ടകത്തെ തിരികെ തന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പാദുഷയോട് പരാതിപ്പെടും. നിങ്ങൾക്കുള്ള ശിക്ഷയെന്തെന്ന് അദ്ദേഹം തീരുമാനിക്കും!’

‘ചങ്ങാതി, ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞില്ലേ ഒട്ടകത്തെ കണ്ടിട്ടേയില്ലെന്ന്. പാദുഷയെന്നല്ല, പടച്ചവന്റെ മുന്നിലും ഞങ്ങൾക്ക് ഇതിലപ്പുറം ഒന്നും ബോധിപ്പിക്കാനില്ല. ചങ്കെടുത്തു കാട്ടിയാലും ചെമ്പുവെന്ന് ധരിക്കുന്ന നിങ്ങളോട് സംസാരിക്കാനും ഞങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല,’ സഹോദരന്മാർ പറഞ്ഞു.

അയാളാകട്ടെ, നേരെ പാദുഷയെ ചെന്നുകണ്ട് പരാതി പറഞ്ഞു. നടന്നതെല്ലാം വിശദമായി ബോധിപ്പിക്കാനാണ് പാദുഷ ആവശ്യപ്പെട്ടത്. അദ്ദേഹത്തെ വന്ദിച്ച് അയാൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:

‘ബഹുമാന്യനായ പ്രഭോ, ഞാനൊരു വ്യാപാരിയാണ്. കുറെ ആടുകൾ എനിക്കുണ്ട്. അവയെ പച്ചപ്പുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ മേയാൻ കൊണ്ടു പോവുകയും അവ തരുന്ന പാലു വിറ്റ് പണമുണ്ടാക്കുകയുമാണ് എന്റെ പതിവ്. എന്റെ ഗ്രാമത്തിലെ പുല്ലുകളും ചെടികളുമെല്ലാം തീർന്നപ്പോൾ ആടുകൾ പട്ടിണിയായി. അങ്ങനെ അവയെയുംകൊണ്ട് അടുത്ത ഗ്രാമത്തിലേക്ക് താമസം മാറ്റാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഞാൻ കുതിരപ്പുറത്തിരുന്ന് ആട്ടിൻപറ്റത്തെ മുന്നോട്ടു നയിച്ചു. എന്റെ ഭാര്യയും മകനും

ഒറ്റക്കണ്ണൻ ഒട്ടകത്തിന്റെ പുറത്തിരുന്ന് പുറകേയാണു വന്നത്. കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോഴാണ് അവർ കൂടെയില്ലെന്ന് ഞാനറിയുന്നത്. ഞാൻ മടങ്ങി ചെന്ന് ഒട്ടകത്തെ തിരഞ്ഞു.’

‘എന്നിട്ടോ?’

ബാക്കി കേൾക്കാൻ പാദുഷയ്ക്കും തിടുക്കമായി.

‘അപ്പോഴാണ് മൂന്നു യുവാക്കളെ അവിടെ കണ്ടത്. യാതൊരു മുൻപരിചയവുമില്ലാത്ത അവർ ഞാനെന്തെങ്കിലും പറയുംമുൻപേ ഒട്ടകത്തെ കാണാതെപോയോ എന്നു തിരക്കി. ഞാൻ അഭ്യുതപ്പെട്ടു നിലക്കുന്തോൾ ആ ഒട്ടകം ഒറ്റക്കണ്ണനാണെന്നും അതിന്റെ പുറത്ത് സ്ത്രീയും കുട്ടിയുമാണ് ഇരുന്നിരുന്നതെന്നും അവർ പറഞ്ഞു. അവരാണ് എന്റെ ഒട്ടകത്തെ മോഷ്ടിച്ചതെന്ന് അതോടെ എനിക്കു ബോധ്യമായി. എന്റെ ഭാര്യയെയും മകനെയും അവർ വധിച്ചിരിക്കുമെന്നും ഞാൻ ഭയക്കുന്നു.’

അയാളുടെ തൊണ്ടയിടി.

‘എന്നിട്ട് നിങ്ങളവരോട് ഒട്ടകത്തെ മടക്കിത്തരാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടില്ലേ?’ പാദുഷ ചോദിച്ചു.

‘പിന്നെ, പല തവണ ഞാനതേക്കുറിച്ച് ചോദിച്ചതാണ്. എന്നാലവർ പച്ചക്കള്ളം ആവർത്തിക്കുകയാണു ചെയ്തത്. തങ്ങളിതേവരെ ആ ഒട്ടകത്തെ കണ്ടിട്ടേയില്ലെന്ന് അവർ ആണയിട്ടു. അങ്ങയോട് പരാതിപ്പെടുമെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുമുണ്ടായില്ല, ഒരു കുലുക്കവും.’

പാദുഷ അല്പനേരം ആലോചിച്ചു. പിന്നെ അയാളോടായി പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതുവെച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ഒട്ടകക്കള്ളന്മാർ അവർ തന്നെയാവാനാണിട. പഠിച്ച കള്ളന്മാരായ അവരിൽനിന്നും സത്യം പുറത്തു കൊണ്ടുവരാൻ നന്നായി യത്നിക്കേണ്ടിവരും. എന്തായാലും എന്റെ നാട്ടിൽ നീതി നടപ്പായേ പറ്റൂ. നിങ്ങൾ പോയി അവരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരണം.’

അയാൾ പോയി മൂന്നു സഹോദരന്മാരെയും കണ്ട് പാദുഷ വിളിക്കുന്നതായി അറിയിച്ചു. അവർ യാതൊരു എതിർപ്പും കൂടാതെ പാദുഷയുടെ മുന്നിലെത്തി. അവരുടെ മുഖത്ത് രുക്ഷമായി നോക്കി പാദുഷ ചോദിച്ചു:

‘കള്ളന്മാരേ, നിങ്ങൾക്കിനി ഇവിടെനിന്നും രക്ഷപ്പെടാനാവില്ല. കഴുത്തിനു മുകളിൽ തല വേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഒട്ടകത്തെ എവിടെയാണ് ഒളിപ്പിച്ചതെന്ന് പറഞ്ഞോ!’

‘പ്രഭോ, കള്ളം പറഞ്ഞോ ചതി ചെയ്തോ ഞങ്ങൾക്കു പരിചയമില്ല. ഞങ്ങൾ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒട്ടകത്തെ കണ്ടിട്ടേയില്ലെന്ന് നേരത്തേ

പറഞ്ഞതാണ്. അങ്ങയോടും അതിലപ്പുറമൊന്നും പറയാനില്ല,' മുത്ത സഹോദരൻ പറഞ്ഞു.

'അപരാധമൊന്നും ചെയ്യാത്ത ഞങ്ങൾ അങ്ങു നൽകുന്ന ശിക്ഷയെ ഭയക്കുന്നുമില്ല,' രണ്ടാമൻ കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

'ചെയ്യാത്ത തെറ്റിന്റെ പേരിൽ അങ്ങ് ഞങ്ങളുടെ തലയരിഞ്ഞാൽ അത് വിധിയാണെന്നു കരുതി സമാധാനിക്കും, അത്രതന്നെ,' മൂന്നാമനും കൂസലില്ലാതെ പറഞ്ഞു.

അവരുടെ മറുപടി പാദുഷയെ അമ്പരപ്പിച്ചു. അവരുടെ മുഖത്തുനിന്ന് കണ്ണടക്കാതെ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

'എങ്കിൽപ്പിന്നെ കാണാത്ത ഒട്ടകത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾ നിങ്ങളെങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കി?'

'പ്രഭോ, ഞങ്ങൾക്കതിനു കഴിയും. പിതാവിന്റെ ഉപദേശം ചെവിക്കൊണ്ട് എല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചും മനസ്സിലാക്കിയുമാണ് ഞങ്ങൾ ജീവിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ പലതും മനസ്സിലാക്കാൻ എല്ലാം നേരിൽ കാണണമെന്നില്ല,' അവർ പറഞ്ഞു.

സഹോദരന്മാർക്ക് ഇത്തരമൊരു കഴിവുണ്ടെങ്കിൽ അതൊന്നു പരീക്ഷിക്കണമെന്നുതന്നെ പാദുഷയ്ക്കു തോന്നി. അദ്ദേഹം ഭടന്മാരിലൊരാളെ വിളിച്ച് രഹസ്യമായി എന്തോ പറഞ്ഞു. അല്പനേരത്തിനകം ഭടന്മാർ വലിയൊരു പെട്ടിയുമായി വന്നു. ആ പെട്ടി നിലത്തിറക്കിവെച്ച് അവർ മടങ്ങിപ്പോയി. ആ പെട്ടിയിലേക്ക് ചൂണ്ടി പാദുഷ ചോദിച്ചു:

'നിങ്ങൾ അത്ര കഴിവുള്ളവരാണെങ്കിൽ പറയൂ, ഈ പെട്ടിക്കുള്ളിൽ എന്താണുള്ളത്?'

സഹോദരന്മാർ അതിലേക്കുതന്നെ നോക്കിനിന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞതും മുത്ത സഹോദരൻ മുന്നോട്ടു വന്നു പറഞ്ഞു:

'പ്രഭോ, അതിലുള്ളത് ഉരുണ്ട സാധനമാണ്.'

'പഴുത്ത് പാകം വരാത്തതാണ് അത്,' രണ്ടാമൻ പറഞ്ഞു.

'അതൊരു മാതളനാരങ്ങയാണെന്ന് എനിക്കുറപ്പാണ്.'

മൂന്നാമനും സംശയമുണ്ടായില്ല.

ആ അഭിപ്രായങ്ങൾ കേട്ടതും പെട്ടി തുറക്കാൻ പാദുഷ കല്പിച്ചു.

ഭടന്മാർ പെട്ടി തുറന്ന് അതിനകത്തുള്ള സാധനം പുറത്തെടുത്തു.

പഴുക്കാത്ത മാതളനാരങ്ങ!

പാദുഷ അദ്ഭുതപരതന്ത്രനായി. സഹോദരന്മാരുടെ കഴിവിനെ അദ്ദേഹം പുകഴ്ത്തി. അതിനകം ഒട്ടകത്തെയും ഒട്ടകപ്പുറത്ത് സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന സ്ത്രീയെയും കൂട്ടിയെയും കണ്ടെത്തിയതായി ഭൂതന്മാർ

അറിയിച്ചു. സ്ത്രീയുടെ ഭർത്താവ് പശ്ചാത്താപവിവശനായി സഹോദരന്മാരോട് മാപ്പിരന്ന് മടങ്ങിപ്പോയി.

പാദുഷ സഹോദരന്മാർക്ക് വിശിഷ്ടമായ വിരുന്നു നൽകി. ഒട്ടകത്തിന്റെയും മാതളനാരങ്ങയുടെയും കാര്യത്തിൽ അവർ ഓരോ നിഗമനങ്ങളിൽ എത്തിയതെങ്ങനെയെന്ന് അറിയണമെന്നായി പാദുഷ. അദ്ദേഹത്തെ വന്ദിച്ച് മുത്ത സഹോദരൻ പറഞ്ഞു:

'പ്രഭോ, നഗരകവാടത്തിൽവെച്ച് മണ്ണിൽ പുതഞ്ഞ കാല്പാടുകൾ കണ്ടപ്പോഴാണ് ഒട്ടകം അതിനെ കടന്നുപോയെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായത്. അതിന്റെ ഉടമ അതിനെ തിരക്കിവന്നപ്പോൾ എനിക്കു മനസ്സിലായതും അതുകൊണ്ടുതന്നെ.'

'എങ്കിൽ ആ ഒട്ടകം ഒറ്റക്കണ്ണനാണെന്നു മനസ്സിലായതോ?'

'അതെളുപ്പമായിരുന്നു. ഒട്ടകം കടന്നുപോയ സ്ഥലത്ത് വലതുവശത്തെ പുല്ലുകൾ മാത്രമേ അത് തിന്നുള്ളൂ. ഇടതുവശത്തെ പുല്ലെല്ലാം അതേപടി നിന്നിരുന്നു.'

രണ്ടാമൻ ഉണർത്തിച്ചു.

'സ്ത്രീയും കുഞ്ഞുമാണ് അതിന്റെ പുറത്തിരുന്നത് എന്നെങ്ങനെ മനസ്സിലായി?'

പാദുഷ ചോദിച്ചു.

'ഒരിടത്ത് അവർ ഒട്ടകപ്പുറത്തുനിന്നും ഇറങ്ങിയിരുന്നു. അവിടെ മണലിൽ വലിയ ചെരുപ്പിന്റെയും ചെറിയ ചെരുപ്പിന്റെയും പാടുകൾ ഞാൻ കണ്ടു. സ്ത്രീയുടെ ചെരുപ്പിന്റെ പാട് കൂടുതൽ അമർന്നും കാണപ്പെട്ടു. അതിൽനിന്നും ഞാൻ അത്തരമൊരു നിഗമനത്തിലെത്തി.'

മൂന്നാമൻ പറഞ്ഞത് പാദുഷയെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തി.

'അതു ശരി. പക്ഷേ, മാതളനാരങ്ങയുടെ കാര്യത്തിൽ സംഭവിച്ചതോ?'

'പറയാം പ്രഭോ. ഭടന്മാർ അനായാസം പെട്ടി ചുമന്നു കൊണ്ടുവന്നതിനാൽ അതിനുള്ളിൽ ചെറിയ സാധനമാണെന്ന് ഞാൻ ഊഹിച്ചു. പെട്ടി താഴെയിറക്കിവെച്ചപ്പോൾ അതിലുള്ള സാധനം ഉരുളുന്ന ശബ്ദവും കേട്ടു. ചെറിയ ഉരുണ്ട സാധനമാണ് അതിലെന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത് അങ്ങനെയാണ്,' മുത്ത സഹോദരൻ പറഞ്ഞു.

'പക്ഷേ, പാകം വരാത്ത പഴമാണ് അതിലെന്ന് എങ്ങനെ മനസ്സിലായി?'

പാദുഷ രണ്ടാമനു നേരെ തിരിഞ്ഞു.

'ഇത് മാതളനാരകം പഴുക്കുന്ന കാലമല്ലെന്ന് സാമാന്യബുദ്ധിവെച്ച് പറയാവുന്നതേയുള്ളൂ. അങ്ങയുടെ നാരകങ്ങളിലും ഇപ്പോൾ ഒരൊറ്റ പഴുത്ത നാരങ്ങയും കാണാനാവില്ല.'

രണ്ടാമൻ വിശദീകരിച്ചു.

‘അത് സമ്മതിക്കുന്നു. പക്ഷേ, പെട്ടിയിൽ മാതളനാരങ്ങയാണ് ഉള്ളതെന്ന് നിങ്ങൾ പറഞ്ഞത് എന്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്?’

പാദുഷ മൂന്നാമനെ നോക്കി.

‘പ്രഭോ, അത് വെറും ഊഹവും യുക്തിബോധവും ചേർന്നപ്പോൾ മനസ്സിലായതാണ്. അങ്ങ് പറഞ്ഞയച്ച ഭടന്മാർ നാരകത്തോട്ടത്തിൽനിന്ന് ആ പെട്ടിയുമായി വരുന്നത് ഞാൻ കണ്ടിരുന്നു. അതിലുള്ളത് ഉരുണ്ട, പാകം വരാത്ത പഴമാണെന്നുകൂടി അറിഞ്ഞപ്പോൾ മറ്റൊരു നിഗമനത്തിന്റെ ആവശ്യമുണ്ടായില്ല,’ മൂന്നാമനും പറഞ്ഞു.

അവരുടെ ബുദ്ധിശക്തിയിൽ പാദുഷയ്ക്ക് അതിശയം തോന്നി. അവരെ വാനോളം പുകഴ്ത്തിയ പാദുഷ, അവർക്ക് കൈ നിറയെ സമ്മാനങ്ങൾ നൽകി മടക്കിയയച്ചു. ആ സഹോദരന്മാർ തങ്ങളുടെ കഴിവുകൾ ഉപയോഗിച്ച് ദീർഘകാലം സുഖമായി ജീവിച്ചു.

സർപ്പസുന്ദരിയും ദിവ്യമുട്ടയും

പണ്ടൊരിക്കൽ ഒരു പരുന്ത് കാട്ടിലെ മരക്കൊമ്പിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഒരു പക്ഷിവേട്ടക്കാരൻ ആ വഴി വന്നു. പരുന്തിനെ കണ്ട് അയാൾ അമ്പും വില്ലും കൈയിലെടുത്തു. വില്ലിൽ അമ്പു തൊടുത്ത് അയാൾ പരുന്തിനെ ലക്ഷ്യംവെച്ചു. പലവിധ ചിന്തകളിൽ മുഴുകിയിരുന്ന പരുന്ത് അപ്പോൾ മാത്രമാണ് അതു കണ്ടത്. അവൻ പരിഭ്രമത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘ഏത് പക്ഷിവേട്ടക്കാരാ, ദയവു ചെയ്ത് എന്നെ കൊല്ലാതെ വിട്ടാലും. ഞാൻ നിങ്ങളോട് യാതൊരു തെറ്റും ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ?’

‘ഞാനെന്തിന് നിന്നെ കൊല്ലാതിരിക്കണം? പക്ഷിവേട്ട എന്റെ തൊഴിലാണ്. നീ എന്റെ ഇരയും. എനിക്ക് നിന്നെ കൊല്ലാൻ പ്രത്യേക കാരണമൊന്നും വേണ്ട.’

അയാൾ ഒന്നുകൂടി ലാക്കുന്നോക്കി.

‘നിങ്ങളിങ്ങനെ ക്രൂരനാവരുത്. എന്നെ കൊല്ലാതെ വിട്ടാൽ എനിക്ക് നിങ്ങളെ സഹായിക്കാനാവും. ആരോഗ്യവാനായ ഇരയെ വേട്ടക്കാരനു

കൊല്ലാം. എന്നാൽ എന്നെ നോക്കൂ. പലവിധ അസുഖങ്ങളാൽ മൃതപ്രായനായിരിക്കുകയാണ് ഞാൻ. ഈ അവസ്ഥയിൽ എന്നെ വധിക്കുന്നത് നീതിയാണോ എന്ന് സ്വയം ചിന്തിക്കൂ.'

പരുന്ത് വീണ്ടും പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ടപ്പോൾ പക്ഷിവേട്ടക്കാരൻ വീണ്ടുവിചാരമുണ്ടായി. പരുന്തിനോട് അയാൾക്ക് ദയ തോന്നി. അയാൾ അമ്പും വില്ലും താഴ്ത്തി. പരുന്തിന് അപ്പോഴാണ് ശ്വാസം നേരെ വീണത്.

'ഞാൻ നിന്നെ ഉപദ്രവിക്കുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, ഇനി നമുക്ക് ചങ്ങാതിമാരുമാകാം. ഞാൻ നിന്നെ എന്റെ വീട്ടിലേക്ക് അതിഥിയായി ക്ഷണിക്കുന്നു. നിന്റെ ആരോഗ്യം വിണ്ടെടുക്കാനും ഞാൻ സഹായിക്കാം.'

പക്ഷിവേട്ടക്കാരൻ പറഞ്ഞു. ആ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ച് പരുന്ത് അയാൾക്കൊപ്പം പറന്നു.

പരുന്ത് പക്ഷിവേട്ടക്കാരന്റെ വീട്ടിലെത്തി. അവിടെ അയാളുടെ ഭാര്യ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവർ പരുന്തിനെ നന്നായി സത്കരിച്ചു. കിടക്കാൻ ചുളളിക്കമ്പുകൾകൊണ്ട് കൂടുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. പരുന്തിന്റെ വിശപ്പു മാറ്റാൻ അയാൾ സ്വന്തം പശുക്കളെ കൊന്ന് അവയുടെ ചോരയും മാംസവും കൊടുത്തു. രണ്ടുമൂന്നു വർഷംകൊണ്ട് പരുന്ത് പൂർവാധികം ശക്തനായിത്തീർന്നു. വേട്ടക്കാരനും ഭാര്യയുമായി നല്ലൊരു ആത്മബന്ധം അതിനകം പരുന്ത് നേടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ഒരുനാൾ പരുന്ത് വേട്ടക്കാരനോട് തന്റെ കാലിൽ മുറുകെ പിടിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അയാൾ അങ്ങനെ ചെയ്തതും പരുന്ത് പറന്നുയർന്നു. മാനത്തുകുടെ വളരെ ദൂരം അവർ സഞ്ചരിച്ചു. പരുന്തിന്റെ കാലിൽ തൂങ്ങിയുള്ള ആ ആകാശയാത്ര വേട്ടക്കാരൻ രസിച്ചു. പരുന്ത് അയാളെയും കൊണ്ട് വലിയൊരു പക്ഷിക്കൂടിനടുത്തെത്തി. അയാളെ അവിടെയിറക്കി പരുന്ത് പറഞ്ഞു:

'ഇതെന്റെ അമ്മാവന്റെ കൂടാണ്. നിങ്ങൾ അവിടെച്ചെന്ന് ഞാൻ കൂടെയുണ്ടെന്നറിയിക്കണം. എന്നെ തരണമെങ്കിൽ ദിവ്യമുട്ട കിട്ടണമെന്ന് വാശിപിടിക്കണം. ഞാനിവിടെ മറഞ്ഞിരിക്കാം.'

പക്ഷിവേട്ടക്കാരൻ കൂടിനു മുന്നിലെത്തിയപ്പോൾ അമ്മാവൻപരുന്ത് അവിടെത്തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ ധൈര്യപൂർവ്വം പറഞ്ഞു:

'പരുന്തമ്മാവോ, നിങ്ങളുടെ മരുമകൻ എന്റെ കൈവശമുണ്ട്. ദിവ്യമുട്ട തന്നാൽ അവനെ തിരിച്ചുനൽകാം.'

'വേണ്ട. അവനെക്കാൾ എനിക്കു വിലപ്പെട്ടത് ദിവ്യമുട്ടതന്നെയാണ്. നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ പാട്ടിനു പോയ്ക്കൊള്ളൂ.'

അമ്മാവൻപരുന്ത് തീർത്തുപറഞ്ഞു.

വേട്ടക്കാരൻ ഈ വിവരം പരുന്തിനെ അറിയിച്ചു. അമ്മാവൻ തന്നോട് തരിമ്പും സ്നേഹമില്ലെന്നറിഞ്ഞ് അവൻ ദുഃഖിച്ചു. പിന്നെ അവൻ അയാളെയുംകൊണ്ട് പറന്ന് മറ്റൊരു കുടിനടുത്തെത്തി. അവിടെ വേട്ടക്കാരനെ നിലത്തിറക്കി പരുന്ത് പറഞ്ഞു:

‘ഇതെന്റെ അച്ഛന്റെ കൂടാണ്. നേരത്തേ അമ്മാവനോടു പറഞ്ഞ അതേ കാര്യവും അതേ വ്യവസ്ഥയും അച്ഛനോടു പറയണം. തൽക്കാലം അവരെന്നെ കാണട്ടെ.’

വേട്ടക്കാരൻ കുട്ടിലിരുന്നിരുന്ന പരുന്തച്ചനെ കണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘പരുന്തച്ഛാ, നിങ്ങളുടെ മകൻപരുന്ത് എന്നോടൊപ്പമുണ്ട്. അവനു പകരമായി ഞാനാവശ്യപ്പെടുന്നത് ദിവ്യമുട്ടയാണ്.’

അതു കേട്ട് പരുന്തച്ഛൻ കുറച്ചുനേരം തലപുകച്ചു. പിന്നെ വലിയൊരു മുട്ടയെടുത്തു കൊണ്ടുവന്ന് അയാൾക്ക് കൊടുത്തിട്ട് പറഞ്ഞു:

‘ഇതാ, നിങ്ങളാവശ്യപ്പെട്ട ദിവ്യമുട്ട. എനിക്ക് എന്റെ മകനെ കഴിഞ്ഞേയുള്ളൂ മറ്റൊന്നും. പക്ഷേ, ചില കാര്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കണം. വീട്ടിലെത്തുന്നതുവരെ ദിവ്യമുട്ട പൊട്ടാനിടയാവരുത്. പൊട്ടിയാൽ നിങ്ങൾക്കത് ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാകും. വീട്ടിലെത്തിയാലോ, മുട്ട നിലത്തു വെച്ച് അതിനു ചുറ്റും ഉറപ്പുള്ള വേലി കെട്ടുകയും വേണം.’

പരുന്തച്ഛന്റെ കൈയിൽനിന്നും വേട്ടക്കാരൻ സന്തോഷത്തോടെ മുട്ട ഏറ്റുവാങ്ങി. വിവരമറിഞ്ഞ പരുന്ത് വേട്ടക്കാരന് ശുഭമാശംസിച്ച് അച്ഛനോടൊപ്പം താമസിച്ചു. പക്ഷിവേട്ടക്കാരൻ ദിവ്യമുട്ടയും താങ്ങി വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

കുറെ ദൂരം നടന്നപ്പോൾ വേട്ടക്കാരൻ തൊണ്ട വരണ്ടു. അല്പം കുടിവെള്ളം കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിലെന്ന് അയാൾ ആഗ്രഹിച്ചു. കുറച്ചു ദൂരംകുടി പിന്നിട്ടപ്പോൾ വഴിയരികിൽ ഒരു പൊട്ടക്കിണർ കണ്ടു. അയാളുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അടുത്തു കണ്ട കമുകുപാള കോട്ടി കയറിൽ കെട്ടി വെള്ളമെടുക്കാൻ കിണറ്റിലേക്കിറങ്ങി. അപ്പോഴൊരു അബദ്ധം സംഭവിച്ചു. കിണറ്റിലേക്ക് കുനിഞ്ഞുനോക്കുന്നതിനിടെ ദിവ്യമുട്ട ഭിത്തിയിൽ തട്ടി വലിയ ശബ്ദത്തോടെ രണ്ടായി.

വേട്ടക്കാരനെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഒരുകൂട്ടം പശുക്കൾ മുട്ടയ്ക്കുള്ളിൽനിന്നും പുറത്തിറങ്ങി! അവ അയാൾക്കു ചുറ്റും നടന്നു. ഇത്രയും പശുക്കളെ എങ്ങനെ വീട്ടിലെത്തിക്കുമെന്നോർത്ത് അയാൾ വിഷമിച്ചു. അപ്പോൾ തൊട്ടടുത്തായി ഒരു സീൽക്കാരം കേട്ടു. അയാൾ അങ്ങോട്ടു നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു പാമ്പ്! അത് മനുഷ്യഭാഷയിൽ പറഞ്ഞു:

‘വേട്ടക്കാരാ, സ്വയംകൃതാനർഥമാണിത്. ഈ പശുക്കൂട്ടത്തെ തിരികെ മുട്ടയ്ക്കുള്ളിലാക്കിയല്ലാതെ നിങ്ങൾക്ക് കൊണ്ടുപോകാനാവില്ല. ഇവയെല്ലാം മുട്ടയിലാക്കി ഞാൻ പൊട്ടിയ ഭാഗം ഒട്ടിച്ചുതരാം. അതു പക്ഷേ, വെറുതേ ചെയ്യാനാവില്ല. ഞാനാവശ്യപ്പെടുന്നത് നീ സാധിച്ചു തരണം.’

‘തുറന്നു പറഞ്ഞാലു. എന്നെക്കൊണ്ടു കഴിയുന്നതാണെങ്കിൽ തീർച്ചയായും സാധിച്ചുതരാം.’

വേട്ടക്കാരൻ ഉറപ്പു നൽകി.

‘നീയില്ലാത്തപ്പോൾ വീട്ടിലുണ്ടായ ഒന്നിനെ എനിക്കു തരണം. മറ്റൊന്ന് ഞാൻ രാവിലെ ഉണരുന്നത് ഗോതമ്പടക്കഞ്ഞി കണ്ടുകൊണ്ടാവണം.’

പാമ്പിന്റെ ആവശ്യം രണ്ടാമതൊന്നാലോചിക്കാതെ നിറവേറ്റാമെന്ന് വേട്ടക്കാരൻ വാക്കുകൊടുത്തു. പാമ്പ് അപ്പോൾത്തന്നെ പശുക്കളെ ആട്ടി മുട്ടയിലാക്കി മുട്ടത്തോട് നല്ല പശകൊണ്ടൊട്ടിച്ചു. പാമ്പിനോട് നന്ദി പറഞ്ഞ് അയാൾ മുട്ടയും താങ്ങി നടന്നു.

കുറെ ദൂരം ചെന്നതും അയാളൊരു യുവതിയുടെ നിലവിലി കേട്ടു. അയാൾ ആകാംക്ഷയോടെ ചുറ്റും നോക്കി. അപ്പോഴുണ്ട് മനുഷ്യസ്ത്രീയുടെ മുഖവും പാമ്പിന്റെ ഉടലുമുള്ള സർപ്പസുന്ദരി ബന്ധനസ്ഥയായ നിലയിൽ കിടക്കുന്നു. ആരോ അവളെ പിടികൂടി കെട്ടിയിട്ടതാണെന്നു വ്യക്തം. വേട്ടക്കാരൻ അവളോട് ചോദിച്ചു:

‘കുമാരി, നിങ്ങളെങ്ങനെ ഈയവസ്ഥയിൽ വന്നുപെട്ടു.’

‘അതൊരു കഥയാണ്. ദുഷ്ടനായ ഒരു പിശാച് എന്നെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് ഇവിടെ കെട്ടിയിട്ടതാണ്. അയാൾ തിരിച്ചെത്തുംമുൻപ് എന്നെ രക്ഷിക്കണം. അതിനു പകരമായി നിങ്ങൾക്ക് ജനിക്കാൻ പോകുന്ന മകനെ ഞാൻ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊള്ളാം.’

സർപ്പസുന്ദരി കൈകുപ്പി പറഞ്ഞു.

‘ഞാൻ നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കാം. പക്ഷേ, ഒരു വ്യവസ്ഥയുണ്ട്. നേരം വെളുക്കുംമുൻപേ നിങ്ങളെനിക്ക് നല്ല ഗോതമ്പട ചൂട്ടുതരണം.’

വേട്ടക്കാരൻ സർപ്പസുന്ദരിയെ കെട്ടുകളഴിച്ച് സ്വതന്ത്രയാക്കി. അവൾ അപ്പോൾത്തന്നെ എന്തോ മന്ത്രം ചൊല്ലി. അദ്ഭുതമെന്നു പറയാം, ചുറ്റുമുള്ള പ്രദേശം നിമിഷങ്ങൾക്കകം ഗോതമ്പുപാടമായി. അടുത്ത നിമിഷം ഗോതമ്പു വിളഞ്ഞ്, അതു താനേ പൊടിഞ്ഞ്, വെന്തുപാകമായ ഗോതമ്പട തയ്യാർ!

‘ഇതാ ഗോതമ്പട കൊണ്ടുപോയ്ക്കൊള്ളൂ.’

സർപ്പസുന്ദരി അടയെടുത്ത് വേട്ടക്കാരനു കൊടുത്തു. അയാൾ പാമ്പിന്റെ മാളത്തിനടുത്തെത്തി അട അകത്തേക്കിട്ടു. ആ ശബ്ദം കേട്ട് ഉറക്കമുണർന്ന പാമ്പ് അട കണ്ട് സന്തുഷ്ടനായി.

മുട്ടയുമായി വേട്ടക്കാരൻ വേഗം നടന്ന് വീട്ടിലെത്തി. അവിടെയെത്തിയപ്പോഴാണ് തന്റെ ഭാര്യ ഒരാൺകുഞ്ഞിനെ പ്രസവിച്ച വിവരം അയാളറിയുന്നത്. അതു കേട്ട് അയാളാദ്യം സന്തോഷിച്ചു. പിന്നെ, ആ സന്തോഷം പരിഭ്രമമായി. താനില്ലാത്തപ്പോൾ വീട്ടിലുണ്ടാകുന്നതിനെ പാമ്പിനു കൊടുക്കാമെന്നല്ലേ ഏറ്റിരിക്കുന്നത്?

തനിക്ക് ആറ്റുന്നോറ്റുണ്ടായ മകനെ കണ്ടു കൊതിതീരുമുൻപേ പാമ്പിനു കൊടുക്കാനോ?

വേട്ടക്കാരന്റെ മനസ്സ് നൊന്തു.

അതിനിടെ ദിവ്യമുട്ട വിരിഞ്ഞ് പുറത്തു വന്ന പശുക്കൾ വേട്ടക്കാരന്റെ ദാരിദ്ര്യം ഇല്ലാതാക്കി.

കാലം കടന്നുപോകേ, വേട്ടക്കാരന്റെ മകൻ വളർന്ന് സുന്ദരനായ ഒരു യുവാവായി. തന്നെ പാമ്പിനു കൊടുക്കാമെന്ന് അച്ഛൻ ഏറ്റ കാര്യം അവൻ കേട്ടറിഞ്ഞു. വാക്കു പാലിക്കാതിരിക്കുന്നത് മോശമാണെന്നു തോന്നിയ അവൻ അച്ഛനോട് അനുവാദം വാങ്ങി പാമ്പിന്റെ മാളത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. മകനെ പാമ്പിന്റെ വായിലേക്ക് പറഞ്ഞയച്ചപ്പോൾ ആ പിതൃഹൃദയം നുറുങ്ങിപ്പോയി.

വേട്ടക്കാരന്റെ മകൻ ധൈര്യത്തോടെ പാമ്പിനെ സമീപിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘ഹേ നാഗമേ, എന്റെ പിതാവ് നിങ്ങൾക്കു തന്ന വാക്കു പാലിക്കാനാണ് ഞാനിപ്പോൾ വന്നത്. അദ്ദേഹം വീട്ടിലില്ലാതിരുന്നപ്പോൾ പിറന്നതാണ് ഞാൻ. ആ നിലയ്ക്ക് എന്റെ മേൽ നിങ്ങൾക്കാണ് അവകാശം. ഇഷ്ടംപോലെ കൊല്ലുകയോ വളർത്തുകയോ ചെയ്യാം!’

അവന്റെ ധീരതയും നിഷ്കളങ്കതയും പാമ്പിന് രസിച്ചു.

‘മകനേ, നീ അച്ഛന്റെ വാക്കു പാലിക്കാൻ ഇവിടെയെത്തിയത് എന്നെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നു. ഞാൻ രണ്ടു ശ്രമകരമായ കാര്യങ്ങൾ നിന്നോടാവശ്യപ്പെടാം. അത് സാധിച്ചാൽ നിനക്ക് എന്റെയടുത്തുനിന്നും തിരിച്ചു വീട്ടിലേക്കു പോകാം, ‘പാമ്പ് പറഞ്ഞു.

‘അവയെന്തൊക്കെയാണെന്നു പറഞ്ഞാലും.’

വേട്ടക്കാരന്റെ മകന് ആകാംക്ഷയായി.

‘കേട്ടോളൂ. ഒന്ന്-ഒറ്റരാത്രികൊണ്ട് ഇക്കാണുന്ന കാടു വെട്ടി, അവിടെ ഗോതമ്പു വിതച്ച്, വിളവെടുത്ത്, ഇതിലേ വരുന്ന കച്ചവടക്കാർക്ക് കൊടുക്കണം. രണ്ടാമതായി, കാട്ടിലുള്ള സ്വർണമുയലിനെ എന്റെ

മുന്നിലെത്തിക്കണം. ഇവയിൽ തോറ്റുപോയാൽ പിന്നീടൊരിക്കലും എന്റെ അടിമസ്ഥാനത്തുനിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ നിനക്കാവില്ല.’

പാമ്പ് വിശദീകരിച്ചു.

ഒരു മനുഷ്യനും ചെയ്യാനാവാത്ത ദുഷ്കരകൃത്യങ്ങളാണ് പാമ്പ് പറഞ്ഞതെന്നും രണ്ടു പരീക്ഷയിലും താൻ തോൽക്കുകയേ ഉള്ളുവെന്നും അവന് ബോധ്യമായി. അവൻ നിരാശയോടെ നടന്നപ്പോൾ, വഴിയേ പഴയ സർപ്പസുന്ദരിയെ കണ്ടുമുട്ടി. വേട്ടക്കാരന്റെ മകനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് അവൾ ചോദിച്ചു:

‘സുന്ദരനായ യുവാവേ, നിന്റെ മുഖമെന്താണിങ്ങനെ കാര്യ നിറഞ്ഞ ആകാശംപോലെ മങ്ങിയിരിക്കുന്നത്?’

അവൻ നടന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം അവളോട് വിശദീകരിച്ചു. ഒടുവിൽ ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു:

‘നിങ്ങൾക്ക് എന്നെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ സഹായിക്കാനാ വുമോ?’

‘അതിനെന്താ? ഈ രണ്ടു പരീക്ഷണങ്ങളിലും നീ തീർച്ചയായും ജയിക്കും. പക്ഷേ, അതിനു പകരമായി നീയെന്നെ വിവാഹം കഴിക്കണം.’

സർപ്പസുന്ദരി വ്യവസ്ഥ വെച്ചു. അവളുടെ സൗന്ദര്യത്തിൽ മയങ്ങിപ്പോയ അവൻ അതിനു സമ്മതം മുളി.

സർപ്പസുന്ദരി ചുറ്റുമൊന്നു നോക്കേണ്ട താമസം, അവിടെയുള്ള കാടൊട്ടാം അപ്രത്യക്ഷമായി. തൽസ്ഥാനത്ത് വിളഞ്ഞുനീല്ക്കുന്ന ഒന്നാത്തരം ഗോതമ്പുപാടം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. വേട്ടക്കാരന്റെ മകന് ഇതെല്ലാം ഒരു സ്വപ്നമായിത്തോന്നി. അവൻ ആ ഗോതമ്പു ശേഖരിച്ച് അതിലേ വന്ന ധാന്യവ്യാപാരികൾക്കു വിറ്റു.

‘മിടുക്കൻ! നീ ആദ്യപരീക്ഷ ജയിച്ചിരിക്കുന്നു. താരതമ്യേന കഠിനമായ രണ്ടാമത്തെ പരീക്ഷയ്ക്കു തയ്യാറെടുത്തുകൊള്ളുക.’

അന്തരീക്ഷത്തിൽ പാമ്പിന്റെ സ്വരം മുഴങ്ങി.

സ്വർണമുയലിനെ കണ്ടെത്തി, പിടികൂടുന്നതിനെക്കുറിച്ചായിരുന്നു ആ ചിന്ത. വേട്ടക്കാരന്റെ മകൻ സർപ്പസുന്ദരിയോട് ഇക്കാര്യം പറഞ്ഞു. കുറച്ചൊന്ന് ആലോചിച്ച് അവൾ പറഞ്ഞു:

‘മായാവിദ്യകളിൽ സമർഥനാണ് സ്വർണമുയൽ. അവൻ പല രൂപത്തിലുമെത്തി നമ്മെ കബളിപ്പിക്കും. അവൻ എവിടെയുണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാം. ഞാനവനെ മാളത്തിൽനിന്ന് പുറത്തു ചാടിക്കുകയും ചെയ്യാം. പക്ഷേ, സ്വർണമുയലിനെ പിടിക്കാൻ എനിക്കാവില്ല. അത് നീതന്നെ ചെയ്യണം.’

ഇതും പറഞ്ഞ് സർപ്പസുന്ദരി സ്വർണമുയലിനെ മാളത്തിൽനിന്ന് പുറത്തു ചാടിക്കാൻ ശ്രമം തുടങ്ങി. മാളത്തിനു പുറത്തെത്തുന്ന നിമിഷം അതിനെ പിടിക്കാൻ അവനും തയ്യാറായി വന്നു. പെട്ടെന്ന് ഉഗ്രവിഷമുള്ള ഒരു പാമ്പ് ആ മാളത്തിൽനിന്നും ഇഴഞ്ഞു പുറത്തെത്തി. അവൻ ഞെട്ടി പിന്മാറി. പാമ്പ് ഇഴഞ്ഞുപോയി. അല്പം കഴിഞ്ഞ് സർപ്പസുന്ദരിയും മാളത്തിൽനിന്നു പുറത്തു വന്നു. വെറുംകൈയോടെ നില്ക്കുന്ന അവനെക്കണ്ട് അവൾ ചോദിച്ചു:

‘ഇപ്പോൾ ഇതിലേ വന്ന സ്വർണമുയലിനെ പിടിക്കാതിരുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്?’

‘ഏതു മുയൽ? ഇതിലേ വന്നത് ഒരു വിഷപ്പാമ്പു മാത്രമാണ്. അതുകൊണ്ടേണ്ട എന്നു കരുതി ഞാൻ മാറിനിന്നു.’

അവൻ പറഞ്ഞു.

‘കഷ്ടം! പാമ്പിന്റെ രൂപത്തിൽ വന്ന് നിന്നെ കബളിപ്പിച്ചത് സ്വർണമുയലല്ലാതെ മറ്റാരുമല്ല.’

സർപ്പസുന്ദരിയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട് അവൻ അന്തിച്ചുനിന്നു.

അവൾ വീണ്ടും സ്വർണമുയലിനെ ഓടിച്ച് മാളത്തിൽ കയറ്റി. പിന്നെ അവിടെനിന്ന് അതിനെ വിരട്ടി. പുറത്ത് വേട്ടക്കാരന്റെ മകൻ ജാഗ്രതയോടെ നിന്നു. അക്കൂറി മാളത്തിൽനിന്ന് കയറിവന്നത് ഒരു പടുകിഴവിയാണ്.

‘മോനേ, നീയെന്തിനാണ് ഇവിടെ നിന്ന് നേരം കളയുന്നത്?’

കിഴവി വിറയാർന്ന സ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു.

‘അമ്മുമ്മേ, ഞാനൊരു സ്വർണമുയലിനെ പിടിക്കാൻ കാത്തുനില്ക്കുകയാണ്. അവൻ ഇതിനകത്തുണ്ട്.’

വേട്ടക്കാരന്റെ മകൻ പറഞ്ഞു.

‘മോനിത്ര വിഡ്ഢിയായിപ്പോയല്ലോ! ഞാൻ ഇതിനകത്തുനിന്നല്ലേ വരുന്നത്. അവിടെ മുയലു പോയിട്ട് ഒരുറുമ്പുപോലുമില്ല!’

പടുകിഴവി വിറച്ചുവിറച്ച് നടന്നകന്നു. തൊട്ടുപുറകേ സർപ്പസുന്ദരി മാളത്തിൽനിന്നു പുറത്തിറങ്ങി.

‘ഇത്തവണയും നീ സ്വർണമുയലിനെ പിടിച്ചില്ലേ?’

അവൾ പുരികം ചുളിച്ച് ചോദിച്ചു.

‘അതിന് ഞാനെങ്ങും മുയലിനെ കണ്ടില്ലല്ലോ. ഇതിലേ ഒരു പടുകിഴവി മാത്രമാണു വന്നത്. മാളത്തിൽ മുയലില്ലെന്ന് അവരെനോട് പറയുകയും ചെയ്തു.’

അവൻ നിഷ്കളങ്കതയോടെ പറഞ്ഞു.

‘പടുവിഡ്ഢി! ആ കിഴവിയുടെ രൂപത്തിൽ വന്നതും സ്വർണമുയൽ തന്നെയാണ്. അവനിപ്പോൾ ദുരദേശത്തെത്തിക്കാണും. ഇനിയവനെ മഷിയിട്ടു നോക്കിയാൽപ്പോലും കാണില്ല!’

സർപ്പസുന്ദരിക്ക് നിരാശയായി.

‘അപ്പോൾ നമ്മളിനി എന്തു ചെയ്യും?’

അവൻ തലയിൽ കൈ വെച്ചു.

‘ഒരേയൊരു വഴിയുണ്ട്. ഞാൻ തൽക്കാലമൊരു സ്വർണമുയലായി രൂപം മാറാം. നീയെന്നെയെടുത്ത് പാമ്പിന്റെ മുന്നിലെത്തിച്ചാൽ മതി. പിന്നെ തക്കനോക്കി ഞാനവിടുന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടുകൊള്ളാം.’

പറഞ്ഞു തീരുംമുമ്പേ സർപ്പസുന്ദരി സ്വർണമുയലായി മാറി!

ആരു കണ്ടാലും സംശയിക്കില്ല. വേട്ടക്കാരന്റെ മകൻ അവളെയും കൊണ്ട് പാമ്പിനു മുന്നിലെത്തി. രണ്ടു പരീക്ഷകളും ജയിച്ച അവനെ മോചിപ്പിച്ചതായി പാമ്പ് പ്രഖ്യാപിച്ചു. അവൻ പുറത്തു കടന്നതും സർപ്പസുന്ദരി മാന്ത്രികശക്തികൊണ്ട് അവിടെനിന്നും പുറത്തു കടന്നു.

വേട്ടക്കാരന്റെ മകൻ തന്നെ കബളിപ്പിക്കുകയായിരുന്നെന്ന് അറിഞ്ഞപ്പോൾ പാമ്പിന് കടുത്ത കോപമുണ്ടായി. അവനെയും അവളെയും പിടികൂടാൻ പാമ്പ് തന്റെ അനുചരന്മാരെ പറഞ്ഞയച്ചു.

വേട്ടക്കാരന്റെ മകനെയും സർപ്പസുന്ദരിയെയും പിടികൂടാനായി നൂറുകണക്കിനു നാഗങ്ങൾ പുറകേ ഇഴഞ്ഞെത്തി. അവരുടെ സീൽക്കാരങ്ങൾ കേട്ടപ്പോൾ സർപ്പസുന്ദരിക്ക് കാര്യം മനസ്സിലായി. അവൾ മാന്ത്രികശക്തികൊണ്ട് അവനെ വൃദ്ധനാക്കി മാറ്റി. സ്വയം ഒരു ഗോതമ്പുമണിയായും മാറി!

ഇഴഞ്ഞെത്തിയ നാഗങ്ങൾ കണ്ടത് പടുവൃദ്ധനെയാണ്. അവർ അയാളോട് ചോദിച്ചു:

‘അമ്മാവോ, ഒരു യുവാവും പാമ്പിന്റെ ഉടലുള്ള സുന്ദരിയും ഇപ്പോഴിതിലേ വന്നോ?’

‘വന്നല്ലോ. പക്ഷേ, അതു കുറെ മുൻപാണ്. അവർ മറ്റൊരു വഴിയേ പോവുകയും ചെയ്തു.’

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

ആ ദിക്കിൽ നാഗങ്ങൾ വിശദമായി പരിശോധന നടത്തിയെങ്കിലും ഫലമുണ്ടായില്ല. അവർ മടങ്ങിച്ചെന്ന് പാമ്പിനെ വിവരമറിയിച്ചു. പാമ്പ് അനുചരന്മാരെ ശകാരിച്ചു.

‘വിഡ്ഢികൾ! നിങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു നടന്നയാൾതന്നെയാണ് വൃദ്ധന്റെ രൂപത്തിൽ നിന്നത്.’

നാഗങ്ങൾ വീണ്ടും അവരെ പിന്തുടർന്നു. ഇത്തവണ സർപ്പസുന്ദരി ഒരാശ്രമമായും വേട്ടക്കാരന്റെ മകൻ സന്ന്യാസിയായും രൂപം മാറി വഴിയരികിൽ നിന്നു. നാഗങ്ങൾ സന്ന്യാസിയോട് വഴി ചോദിച്ചെങ്കിലും അദ്ദേഹം അവരെ വഴിതെറ്റിച്ചു വിട്ടു. സന്ന്യാസിരൂപത്തിൽ നിന്നത് വേട്ടക്കാരന്റെ മകൻതന്നെയാണെന്നു വിശദീകരിച്ച് പാമ്പ് വീണ്ടും അവരെ ശാസിച്ചു.

തുടർന്ന് പാമ്പ് നേരിട്ടുതന്നെ അവരെ പിന്തുടർന്നു. അതു മനസ്സിലാക്കിയ സർപ്പസുന്ദരി വാളമീനായി മാറി. അവനെ ഒരു കുളവുമാക്കി. അവൾ ആ കുളത്തിൽ നീന്തിത്തുടിച്ചു നടന്നു. അവരുടെ ആശ്ചര്യം മനസ്സിലാക്കിയ പാമ്പ് മീനിനെ വിഴുങ്ങാനടുത്തു. എന്നാൽ, മുർച്ചയേറിയ മുളളുകൾമൂലം പാമ്പിന് അങ്ങോട്ട് അടുക്കാനായില്ല.

അതോടെ പാമ്പിന് വാശിയേറി. അത് കുളത്തിലെ വെള്ളം കുടിച്ചു വറ്റിച്ച് മീനിനെ പിടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. വെള്ളം കുടിച്ചുകുടിച്ച് പാമ്പിന്റെ വയർ ഭരണിപോലെയാക്കി. എന്നിട്ടും അത് പിന്മാറിയില്ല. വീണ്ടും വെള്ളം കുടിച്ചതും വലിയ ശബ്ദത്തിൽ പാമ്പിന്റെ വയർ പൊട്ടി. അതോടെ പാമ്പ് ചത്തുമലച്ചു!

തടസ്സങ്ങൾ ഒഴിഞ്ഞ സന്തോഷത്തോടെ വേട്ടക്കാരന്റെ മകനും സർപ്പസുന്ദരിയും വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. അപ്പോൾ അവൾ ഒരു കാര്യം ഓർമ്മപ്പെടുത്തി.

‘വീട്ടിലെത്തിയാൽ എല്ലാവരും നിന്നെ സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിക്കും. പക്ഷേ, ഒരു കാര്യം ഓർക്കണം. നീ ആരെയും സ്ഥലകാലബോധം മറന്ന് ആലിംഗനം ചെയ്യുകയോ ചുംബിക്കുകയോ അരുത്. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ നീയെന്നെ പാടേ മരണുപോകും.’

അവർ നടന്ന് വീട്ടിലെത്തി. നഷ്ടപ്പെട്ടു എന്നു കരുതിയ മകൻ തിരിച്ചെത്തിയത് വേട്ടക്കാരനെ അതിർത്ത് സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അയാൾ ഓടിയിറങ്ങി വന്ന് മകനെ ആലിംഗനം ചെയ്തു. ആ വികാരമുർച്ചയിൽ എല്ലാം മറന്ന് അവൻ പിതാവിനെ കെട്ടിപ്പുണർന്നു. അതോടെ സർപ്പസുന്ദരിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമകൾ അവനും വേട്ടക്കാരനും നഷ്ടമായി! അവളാകട്ടെ, തന്റെ ദുരവസ്ഥയെക്കുറിച്ചൊർത്ത് വേദനിച്ച് അലഞ്ഞുനടന്നു.

കുറച്ചു കാലം കഴിഞ്ഞു. വേട്ടക്കാരൻ മകനുവേണ്ടി സുന്ദരിയായ ഒരു പെൺകുട്ടിയെ കണ്ടെത്തി. അവരുടെ വിവാഹം ആർഭാടമായി നടത്താൻ വേട്ടക്കാരൻ തീരുമാനിച്ചു. വിവാഹനാൾ ജനങ്ങൾ അങ്ങോട്ട് ഒഴുകിയെത്തി. അക്കൂട്ടത്തിൽ സർപ്പസുന്ദരിയുമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, കൺമുനിൽ കണ്ടിട്ടുപോലും അവൻ അവളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ല.

സർപ്പസുന്ദരി താരാവിന്റെ ആകൃതിയുള്ള രണ്ടു പലഹാരം ഉണ്ടാക്കി അവന്റെ അടുത്തു വെച്ചു. അടുത്ത നിമിഷം അവൻ കേൾക്കേ താരാവും സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി.

‘ചങ്ങാതി, നിനക്കുവേണ്ടി കാട്ടിൽ ഗോതമ്പു വിളയിച്ചത് മറന്നോ?’

ഒരു താരാവ് ചോദിച്ചു.

‘ഏയ്, ഞാനോർക്കുന്നില്ല.’

മറ്റേ താരാവ് പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ സ്വർണമുയലിനെ പിടികിട്ടാതെ വന്നപ്പോൾ ഞാൻതന്നെ മുയലായി മാറി നിന്നെ രക്ഷിച്ചതോ?’

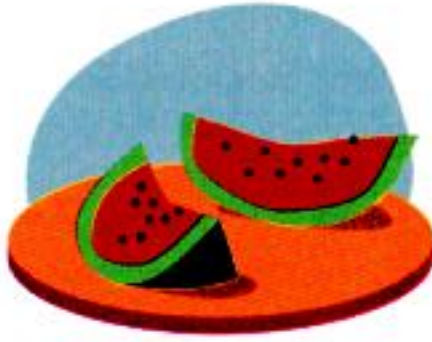
‘അതും ഓർമ്മയില്ല.’

‘ആരെയെങ്കിലും കെട്ടിപ്പുണർന്നാൽ എന്നെ മറക്കുമെന്നു പറഞ്ഞത് ഓർമ്മ കാണില്ലേ?’

‘ങ്ഹും... ഇല്ലേയില്ല.’

താരാവുകളുടെ ഈ സംഭാഷണം കേട്ടപ്പോൾ വേട്ടക്കാരന്റെ മകൻ പഴയതെല്ലാം ഓർമ്മ വന്നു. ആശ്ചര്യത്തിനിടയിലുള്ള തന്റെ സർപ്പസുന്ദരിയെയും അവൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അവന്റെ കണ്ണുകൾ പശ്ചാത്താപത്താൽ നിറഞ്ഞൊഴുകി. അവൻ അവളോട് മാപ്പിരുന്നു.

അതേ വേദിയിൽത്തന്നെ വേട്ടക്കാരന്റെ മകൻ സർപ്പസുന്ദരിയെ വിവാഹം കഴിച്ചു. അനന്തരം അവർ ദീർഘകാലം സുഖമായി ജീവിച്ചു.

മൊറോസ്കോയും മിടുകുളിയും

പണ്ടുപണ്ടൊരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു ധനികനും അയാളുടെ രണ്ടാമതായും ജീവിച്ചിരുന്നു. ധനികനും രണ്ടാമതായും അവരുടെ ആദ്യവിവാഹങ്ങളിൽ ഓരോ പെൺകുട്ടികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ രണ്ടു പെൺകുട്ടികളെയും ഒരുപോലെ സ്നേഹിച്ചപ്പോൾ ദുഷ്ടനായ രണ്ടാമതായ ധനികപുത്രിയെ അംഗീകരിക്കാൻ തയ്യാറായില്ല. അവർ സ്വന്തം മകളെ മാത്രം നന്നായി നോക്കുകയും ധനികന്റെ മകളെക്കൊണ്ട് കഠിനമായ ജോലികൾ ചെയ്യിക്കുകയും ചെയ്തു. തൊട്ടതിനും പിടിച്ചതിനുമെല്ലാം അവർ അവളെ ശാസിച്ചു. ധനികൻ ഇതെല്ലാം അറിഞ്ഞെങ്കിലും ഭാര്യയെ എതിർക്കാനുള്ള ധൈര്യം അയാൾക്കുണ്ടായില്ല.

ധനികന്റെ മകളോടുള്ള വെറുപ്പ് രണ്ടാമതായതിൽ അനുദിനം വർദ്ധിച്ചുവന്നു. അവളെ വീട്ടിൽനിന്നുതന്നെ ഒഴിവാക്കണമെന്ന് അവർ നിശ്ചയിച്ചു. ഒരുനാൾ അവർ ധനികനോട് കല്പിച്ചു:

‘ഒഹും, ഞാനും അവളും ഒരുമിച്ചിനി ഈ വീട്ടിൽ ഉണ്ടാവില്ല. അവളെ

കാണുന്നതേ എനിക്കിഷ്ടമല്ല. നിങ്ങൾക്ക് എന്റെ കൂടെ ജീവിക്കണമെങ്കിൽ ഉടനെ അവളെ കാട്ടിലെ കൊടുംമഞ്ഞിൽ കൊണ്ടുപോയിക്കളയണം!’

ധനികന് അതു കേട്ട് വലിയ സങ്കടമായി. മകളെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ അയാൾക്ക് മനസ്സുവന്നില്ല. എന്നാൽ ഭാര്യയുടെ നിർദ്ദേശം ധിക്കരിക്കാനും പറ്റില്ല. ഒടുവിൽ, മനസ്സിലാമനസ്സോടെ അയാൾ മകളെയും കൂട്ടികാട്ടിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. എങ്ങോട്ടാണ് പോകുന്നതെന്നോ തന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്തെന്നോ അയാൾ അവളോട് വെളിപ്പെടുത്തിയില്ല. തന്നെ ഉപേക്ഷിക്കാനാണ് അച്ഛൻ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതെന്ന് അവൾ സ്വപ്നത്തിൽ പോലും കരുതിയതുമില്ല.

ധനികൻ അവളെയും കൂട്ടികാടിന്റെ മധ്യത്തിലെത്തി. മഞ്ഞിന്റെ കാഠിന്യംമൂലം മറ്റൊന്നും കാണാനേ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. ഇലകളിലും കൊമ്പുകളിലുമെല്ലാം മഞ്ഞ് കട്ടപിടിച്ചു കിടന്നു. അതിനും പുറമേ ചുളു ചുളു കുത്തുന്ന തണുത്ത കാറ്റും! രോമക്കുപ്പായവും തൊപ്പിയും കൈയുറയും കാലു മുഴുവനും മുടുന്ന ചെരുപ്പമൊക്കെയിട്ടിട്ടും അയാൾക്ക് തണുത്തു. അവിടെയാണല്ലോ രോമക്കുപ്പായം മാത്രമിട്ട മകളെ ഉപേക്ഷിച്ച് പോരേണ്ടതെന്നാൽ അയാളുടെ മനം നൊന്തു.

ഒരിടത്തെത്തിയപ്പോൾ മകളെ മരച്ചുവട്ടിൽ ഇരുത്തിയിട്ട് ധനികൻ കടന്നുകളഞ്ഞു! കുറെ നേരമായിട്ടും അച്ഛൻ മടങ്ങിവരാതിരുന്നപ്പോൾ മാത്രമാണ് പെൺകുട്ടിക്ക് കാര്യങ്ങൾ ബോധ്യമായത്. എന്നിട്ടും അവൾ കയോളോട് തെല്ലും ദേഷ്യം തോന്നിയില്ല. അച്ഛന് തന്നോട് വലിയ ഇഷ്ടമാണെന്നും രണ്ടാമതായ ഭയന്നാണ് തന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചതെന്നും അവൾ ഹരിയാമായിരുന്നു.

കൊടുംതണുപ്പിൽ പെൺകുട്ടിയുടെ ദേഹം തണുത്തുറയാൻ തുടങ്ങി. ശരീരമാസകലം കിടുകിടാ വിറച്ചു. പല്ലുകൾ വേഗത്തിൽ കൂട്ടിമുട്ടി. അധികം വൈകാതെ താൻ മരിച്ചുപോകുമെന്ന് അവൾ ഭയന്നു. പെട്ടെന്നാണ് സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ഒരു ചോദ്യം അവൾ കേട്ടത്.

‘മോളേ, നിനക്ക് വല്ലാതെ തണുക്കുന്നുണ്ടോ?’

അവൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അവൾക്ക് തന്റെ കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാനായില്ല. തന്റെ തൊട്ടടുത്ത് മൊറോസ്കോ എന്ന മഞ്ഞുമുത്തച്ഛൻ നില്ക്കുന്നു! മുത്തച്ഛനെപ്പറ്റി അവൾ ധാരാളം കേട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ആദ്യമായാണ് കാണുന്നത്.

‘നിന്റെ ദേഹം വിറയ്ക്കുകയും പല്ലുകൾ കൂട്ടിമുട്ടുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ. അത്രയ്ക്ക് അസഹ്യമാണോ തണുപ്പ്?’

അദ്ദേഹം വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

തണുക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞ് മഞ്ഞുമുത്തപ്പനെപ്പോലെ വലിയൊരാളെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കേണ്ടെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. തണുപ്പുകറ്റാൻ ഒരു പക്ഷേ, തന്റെ പുതപ്പോ കൈയുറയോ പോലും തരാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറായേക്കും. അതു വേണ്ട.

‘ഇല്ല മുത്തപ്പാ, ഇപ്പോൾ കുറേശ്ശ ചൂട് തോന്നുന്നുണ്ട്,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

മഞ്ഞുമുത്തപ്പന്റെ ജോലിതന്നെ തന്റെ മുന്നിലെത്തുന്നവരെ തണുപ്പിച്ച് കൊല്ലുകയാണ്. ഇവളെയും അങ്ങനെ ചെയ്യാനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. എന്നാൽ, അവളുടെ വിനയപൂർവ്വമുള്ള സംസാരവും ധൈര്യവും അദ്ദേഹത്തെ ആകർഷിച്ചു. അദ്ദേഹം തന്റെ രോമക്കുപ്പായം ഊരി അവൾക്ക് കൊടുത്തിട്ട് പറഞ്ഞു:

‘എനിക്കറിയാം, നിനക്ക് നന്നായി തണുക്കുന്നുണ്ടെന്ന്. നീയിതു ധരിച്ചിരുന്നോളൂ.’

അവളാദ്യം അതു വാങ്ങാൻ മടിച്ചെങ്കിലും മഞ്ഞുമുത്തപ്പന്റെ നിർബന്ധംമൂലം വാങ്ങി ധരിച്ചു. രോമക്കുപ്പായത്തിന്റെ ചുടേറ്റപ്പോൾ അവൾക്ക് വലിയ ആശ്വാസം തോന്നി. അവൾ മഞ്ഞുമുത്തപ്പന് മനസാ നന്ദി പറഞ്ഞു.

മഞ്ഞുമുത്തപ്പൻ അവിടംവിട്ടു പോയി.

കുറച്ചു നേരം കഴിഞ്ഞ് അദ്ദേഹം തിരിച്ചെത്തി. അവൾ മഞ്ഞുകട്ടയിലിരിക്കുന്നത് കണ്ട് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

‘മോളേ, രോമക്കുപ്പായം ധരിച്ചെങ്കിലും നിന്റെ കൈയും കാലുമെല്ലാം മരവിക്കുന്നില്ലേ?’

‘ഇല്ല മുത്തപ്പാ, എനിക്ക് സഹിക്കാവുന്ന തണുപ്പേയുള്ളൂ,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

അത് കള്ളമാണെന്നും തന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കേണ്ടെന്നു കരുതിയാണ് അവളങ്ങനെ പറഞ്ഞതെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹമവൾക്ക് വലിയൊരു മരപ്പെട്ടി നൽകി പറഞ്ഞു:

‘മോളേ, മഞ്ഞു പറ്റാത്ത മരപ്പെട്ടിയാണിത്. മഞ്ഞുകട്ടയിലിരുന്ന് നീ വിഷമിച്ചുകാണുമെന്ന് എനിക്കറിയാം. ഇനി ഇതിലിരുന്നോളൂ.’

അതും പറഞ്ഞ് മഞ്ഞുമുത്തപ്പൻ പോയി. മരപ്പെട്ടിയിലിരുന്നപ്പോൾ അവൾക്ക് വലിയ ആശ്വാസം തോന്നി.

അധികം കഴിയുംമുമ്പേ, അദ്ദേഹം വീണ്ടുമെത്തി, അവളോട് ചോദിച്ചു:

‘ഇനി നിനക്കെന്താണ് വേണ്ടത്? നല്ലൊരു കൈയുറയും ചെരിപ്പുമായാലോ?’

‘അയ്യോ, അതൊന്നും വേണ്ട മുത്തപ്പാ. ഇപ്പോൾത്തന്നെ തന്റെ ദേഹത്തിന് നല്ല ചൂടുണ്ട്.’

അവളുടെ മരവിച്ച വിരലുകൾ കണ്ടപ്പോൾ, തന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കാതിരിക്കാൻ പറഞ്ഞതാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു വ്യക്തമായി. അദ്ദേഹത്തിന് അവളോടുള്ള സ്നേഹം ഇരട്ടിച്ചു. അവളുടെ നെറുകയിൽ കൈ വെച്ച് മഞ്ഞുമുത്തപ്പൻ പറഞ്ഞു:

‘മോളേ, നീ മിടുക്കിയാണ്. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ നിന്നെ വീട്ടിലെത്തിക്കാം. നീയിരിക്കുന്ന പെട്ടിയിൽ നിറയെ അമൃല്യരത്നങ്ങളും ആഭരണങ്ങളുമാണ്. അവയും നിനക്ക് സ്വന്തമാവും!’

ആ നിമിഷംതന്നെ മഞ്ഞുമുത്തപ്പൻ അവളെയും പെട്ടിയും ധനികന്റെ വീട്ടിനു മുന്നിലെത്തിച്ചു.

‘നന്ദിയുണ്ട് മുത്തപ്പാ?’

അവൾ അദ്ദേഹത്തെ യാത്രയയച്ചു.

താൻ കൊല്ലാനായ പെൺകുട്ടി അളവറ്റ രത്നങ്ങൾക്ക് ഉടമയായി തിരിച്ചെത്തിയത് രണ്ടാനമ്മയ്ക്ക് ഒട്ടും രസിച്ചില്ല. അവർക്കവളോട് കടുത്ത അസൂയ തോന്നി. എന്നാൽ, മകൾ അപകടമൊന്നും കൂടാതെ മടങ്ങിയെത്തിയതിലായിരുന്നു ധനികൻ ആശ്വസിച്ചത്. താൻ മഞ്ഞുമുത്തപ്പനെ കണ്ടതും രത്നങ്ങൾ നേടിയതുമായുള്ള സംഭവങ്ങളെല്ലാം വള്ളിപ്പുള്ളി വിടാതെ അവൾ അപ്പനെയും രണ്ടാനമ്മയെയും പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു.

തന്റെ മകളും ധനികപുത്രിയെപ്പോലെ പണക്കാരിയാകണമെന്ന് രണ്ടാനമ്മ മോഹിച്ചു. അവർ ധനികനോട് പറഞ്ഞു:

‘ഇപ്പോൾത്തന്നെ നിങ്ങളുടെ മകളെ വനത്തിലെ കടുത്ത മഞ്ഞിൽ കൊണ്ടുപോയി ഉപേക്ഷിക്കണം. അവൾക്ക് തണുക്കാതിരിക്കാൻ രോമക്കുപ്പായവും കുർബൻതൊപ്പിയും കൈയുറയും ചെരുപ്പും കൊടുക്കണം.’

ധനികൻ എതിർത്തൊന്നും പറയാതെ മകളെയും കുട്ടി വനത്തിലെത്തി. അവളെ അവിടെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോന്നിട്ടും അയാൾക്ക് വലിയ സങ്കടമൊന്നും തോന്നിയില്ല.

ദേഹം മുഴുവൻ മുടിയിട്ടും അവൾക്ക് തണുത്തു. മഞ്ഞുമുത്തപ്പന്റെ വരവും കാത്ത് അവൾ അക്ഷമയോടെ ഇരുന്നു.

‘ഛേ, ഈ കിളവനെന്താ ഇനിയും വരാത്തത്?’

അവൾ പിറുപിറുക്കുന്നത് കേട്ടുകൊണ്ടാണ് മഞ്ഞുമുത്തപ്പൻ വന്നത്. അതു കേട്ടതായി ഭാവിക്കാതെ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

‘മോളേ, നിനക്ക് നന്നായി തണുക്കുന്നുണ്ടോ?’

അതു കേട്ടപ്പോൾ അവൾക്ക് ദേഷ്യം വന്നു. അദ്ദേഹത്തെ തുറിച്ചു നോക്കി അവൾ ചോദിച്ചു:

‘ഹേ വൃദ്ധാ, നിങ്ങളുടെ മുഖത്ത് കണ്ണില്ലേ? ഈ മഞ്ഞിനടിയിലിരുന്നാൽ മനുഷ്യർക്ക് തണുക്കുമെന്നറിയാൻ സാമാന്യബുദ്ധിമാത്രം പോരേ? അതുപോലുമില്ലാതെ മനുഷ്യനെ മെനക്കെടുത്താൻ നീല്ക്കാതെ വേഗം എന്റെ രത്നപ്പെട്ടി ഇങ്ങു തന്നേക്ക്.’

പെൺകുട്ടിയുടെ മര്യാദയില്ലാത്ത പെരുമാറ്റം മഞ്ഞുമുത്തപ്പനെ ചൊടിപ്പിച്ചു. അവളെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അദ്ദേഹം അവളുടെ കുപ്പായത്തിനകത്തേക്ക് മഞ്ഞായി ഇഴഞ്ഞുകയറി. നിമിഷങ്ങൾക്കകം അവളുടെ ശരീരം മരിച്ചു മരവിച്ചു! ആ ശരീരം വലിയൊരു മരപ്പെട്ടിയിലാക്കി അവളുടെ വീട്ടുമുറ്റത്തെത്തിക്കാനും അദ്ദേഹം മറന്നില്ല.

പിറ്റേന്നു വാതിൽ തുറന്നപ്പോൾ മുറ്റത്തൊരു പെട്ടിയിരിക്കുന്നതുകണ്ട് രണ്ടാനമ്മ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. തന്റെ മകൾ കൊണ്ടുവന്ന രത്നങ്ങളായിരിക്കും അതിലെന്നു ധരിച്ച് അവർ പെട്ടി തുറന്നു. അതിനുള്ളിൽ മകളുടെ മരവിച്ച മൃതദേഹം കണ്ട് അവർ മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു. ആ വീഴ്ചയിൽനിന്ന് അവർ പിന്നീട് ഉണർന്നതേയില്ല.

ധനികനും മകളും ആ വീട്ടിൽ സുഖമായി ജീവിച്ചു. അവൾക്ക് വിവാഹപ്രായമെത്തിയപ്പോൾ യോഗ്യനായ ഒരു യുവാവിനെ കണ്ടെത്തി വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കാനും ധനികൻ മുൻകൈയെടുത്തു. അവർക്ക് യഥാകാലം മക്കളും പിറന്നു.

(രണ്ടാനമ്മയുടെ ക്രൂരതകളും അതിന്റെ പ്രത്യാഘാതവും വിവരിക്കുന്ന ഇത്തരം നാടോടിക്കഥകൾ എല്ലാ ഭാഷകളിലും സുലഭമാണ്.)

മാന്ത്രികത്തുവൽ

സോവിയറ്റിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു വ്യാപാരിയും ഭാര്യയും താമസിച്ചിരുന്നു. തന്റെ വ്യാപാരം നീതിപൂർവകമാവണമെന്ന് അദ്ദേഹം നിർബന്ധംപിടിച്ചു. ഏത് ഇടപാടിൽനിന്നും ന്യായമായ ലാഭമേ അദ്ദേഹം നേടിയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹവുമായി ഇടപാടു നടത്താൻ ആളുകൾ താത്പര്യം കാട്ടി. സുന്ദരിയും സുശീലയുമായ ഭാര്യ വ്യാപാരിയുടെ ജീവിതത്തിൽ താങ്ങും തണലുമായി. പ്രതിസന്ധിഘട്ടങ്ങളിലെല്ലാം അവർ അദ്ദേഹത്തെ കഴിയുംവിധം സഹായിച്ചു.

വ്യാപാരിയുടെ ഭാര്യ മൂന്നു തവണ ഗർഭം ധരിക്കുകയും യഥാകാലം ഓരോ പെൺകുട്ടിക്ക് ജന്മം നൽകുകയും ചെയ്തു. മക്കളെല്ലാം പെൺകുട്ടികളായതിൽ അവരോ അദ്ദേഹമോ തെല്ലും വ്യസനിച്ചില്ല. ദൈവം തരുന്നത് തങ്ങൾ ഇരുകൈയും നീട്ടി വാങ്ങുന്നുവെന്നാണ് അദ്ദേഹം അതേക്കുറിച്ച് പരിചയക്കാരോടൊക്കെയും പറഞ്ഞത്. മക്കളെ കണ്ണിലുണ്ണി പോലെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരവേ ദുർവിധി വ്യാപാരിയെ വേട്ടയാടി. മക്കൾക്ക് പറക്കുമുറ്റാറാവുമ്പോൾ വ്യാപാരിയുടെ ഭാര്യ അസുഖം ബാധിച്ച് മരിച്ചു! അപ്രതീക്ഷിതമായ ഈ തിരിച്ചടി അദ്ദേഹത്തെ

വേദനിപ്പിച്ചെങ്കിലും മക്കളെക്കുറിച്ചാർത്ത് അതിൽനിന്നും കരകയറി. ഇനിയുള്ള തന്റെ ജീവിതം പെൺമക്കൾക്ക് നല്ലതു വരുത്താൻവേണ്ടിയാണെന്ന് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. അവരെ ആവോളം സ്നേഹിച്ചും അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളെല്ലാം സാധിച്ചുകൊടുത്തും അദ്ദേഹം നാളുകൾ കഴിച്ചു. അല്പനേരംപോലും പിരിഞ്ഞിരിക്കാൻ വയ്യാത്തത്ര അടുപ്പം പെൺകുട്ടികൾക്ക് പിതാവിനോടുമുണ്ടായി.

അവർ മൂവരും വളർന്ന് യൗവനത്തിലെത്തി. വ്യാപാരി ഒരിക്കൽ കച്ചവടത്തിനായി ദൂരദേശത്തേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. പോകുംമുമ്പേ മൂന്നു മക്കളെയും അടുത്തു വിളിച്ച് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

‘മക്കളേ, ഞാൻ നഗരത്തിൽനിന്നും മടങ്ങിവരുമ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് എന്താണ് സമ്മാനം കൊണ്ടുവരേണ്ടത്?’

‘എനിക്ക് പുറത്തു പോകുമ്പോൾ കഴുത്തിലണിയാൻ പൂക്കളുള്ള കട്ടിത്തുണി മതിയച്ഛാ,’ മുത്ത മകൾ പറഞ്ഞു.

‘എനിക്കതു വേണ്ട. ചന്തമുള്ള സ്വർണമാലയോ വളയോ ആണ് എനിക്കിഷ്ടം.’

രണ്ടാമത്തെ മകൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

ഇളയവൾ പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും പറയാതെ നിന്നപ്പോൾ വ്യാപാരി അവളോടു ചോദിച്ചു:

‘മോളെന്താണ് ഒന്നും മിണ്ടാതെ നില്ക്കുന്നത്? മോൾക്ക് ഇഷ്ടമുള്ളതെന്തായാലും പറഞ്ഞോളൂ.’

‘അച്ഛൻ വേഗമിങ്ങു വന്നാൽ മാത്രം മതി,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

‘അതു പോരാ. ചേച്ചിമാർക്കെല്ലാം സമ്മാനം വാങ്ങുമ്പോൾ നിനക്കും എന്തെങ്കിലും തരാതെ വയ്യ. നിന്റെ ആഗ്രഹം ഞാൻ സാധിച്ചുതരാം.’

അദ്ദേഹം വീണ്ടും അവളെ നിർബന്ധിച്ചു. കുറച്ചൊന്ന് ആലോചിച്ച ശേഷം അവൾ പറഞ്ഞു:

‘അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ എനിക്ക് നഗരത്തിൽനിന്ന് വെള്ളപ്പരുന്തിന്റെ ഒരു തുവൽ കൊണ്ടുവന്നു തന്നാൽ മതി.’

പരുന്തിന്റെ തുവലെന്നു കേട്ടതും വ്യാപാരി അമ്പരന്നുനിന്നു. വെറു മൊരു പരുന്തിൻതുവൽ ഇവൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് ബഹുവിചിത്രമായിരിക്കുന്നു! അതിനു പകരം സ്വർണാഭരണങ്ങളോ പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളോ നല്കാമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടും അവൾ തന്റെ നിലപാട് മാറ്റിയില്ല.

വ്യാപാരി പല നഗരങ്ങളിലും സഞ്ചരിച്ച് ചരക്കുകൾ വിറ്റഴിച്ചു. അപൂർവസാധനങ്ങൾ വാങ്ങാൻ കിട്ടുന്ന ഒരു നഗരച്ചന്തയിൽ അദ്ദേഹം മെത്തി. മുത്ത രണ്ടു മക്കൾക്കുമുള്ള സമ്മാനങ്ങൾ അനായാസം വാങ്ങാൻ

അദ്ദേഹത്തിനായി. എന്നാൽ, വെള്ളപ്പരുന്തിന്റെ തുവലന്വേഷിച്ച് അദ്ദേഹം നഗരത്തിലെങ്ങും അലഞ്ഞുനടന്നു. പല കച്ചവടക്കാരും അദ്ദേഹത്തെ അവലയയോടെ നോക്കി. സമനില തെറ്റിയവനെന്ന് ചിലർ പരിഹസിച്ചു. അതൊന്നും കാര്യമാക്കാതെ അദ്ദേഹം തുവലിനായുള്ള ശ്രമം തുടർന്നു.

ഒടുവിൽ നഗരത്തിന്റെ മൂലയിലുള്ള പഴയൊരു കടയിൽ അദ്ദേഹം മെത്തി. പടുവൃദ്ധനായ ഒരാളായിരുന്നു കടയുടമ. വ്യാപാരിയെ കണ്ടതും അയാൾ താടി തടവി ചോദിച്ചു:

‘അങ്ങേക്ക് എന്താണു വേണ്ടത്? തുവൽത്തൊപ്പിയും കമ്പിളിപ്പുതപ്പു മൊക്കെ ഇവിടെ ധാരാളമുണ്ട്.’

അയാൾ അവ നിരത്താൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ വ്യാപാരി വിലക്കി.

‘ക്ഷമിക്കണം. എനിക്കു വേണ്ടത് ഇവയൊന്നുമല്ല.’

‘പിന്നെ?’

അയാൾ നെറ്റിച്ചുളിച്ചു.

‘വെള്ളപ്പരുന്തിന്റെ ഒരേയൊരു തുവൽ. അതന്വേഷിച്ചാണ് ഞാൻ ഇത്ര ദൂരം അലഞ്ഞത്,’ വ്യാപാരി പറഞ്ഞു.

അദ്ദേഹത്തെ നോക്കി പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട് വൃദ്ധൻ എഴുന്നേറ്റു പോയി. അകത്തുനിന്നും കീറിത്തുടങ്ങിയ ഒരു ചാക്ക് ചുമന്നുകൊണ്ടു വന്ന് നിലത്ത് ചൊരിഞ്ഞു. അതു നിറയെ പലതരം തുവലുകളായിരുന്നു. കറുപ്പും ചുവപ്പും ചാരവും നിറമുള്ള തുവലുകൾ. അതിൽ പക്ഷേ, വെള്ള തുവൽ മാത്രം കണ്ടില്ല.

‘അതെവിടെപ്പോയി...?’

അയാൾ വീണ്ടും പിറുപിറുത്ത് തുവൽക്കുസ്വാരം ചികഞ്ഞു. ഒടുവിൽ അതിനിടയിൽനിന്ന് ഒരൊറ്റ വെള്ളച്ചിറക് കണ്ടെടുത്തു. അതുമായി വെളുക്കെച്ചിരിച്ച് അയാൾ വ്യാപാരിയെ സമീപിച്ചു പറഞ്ഞു:

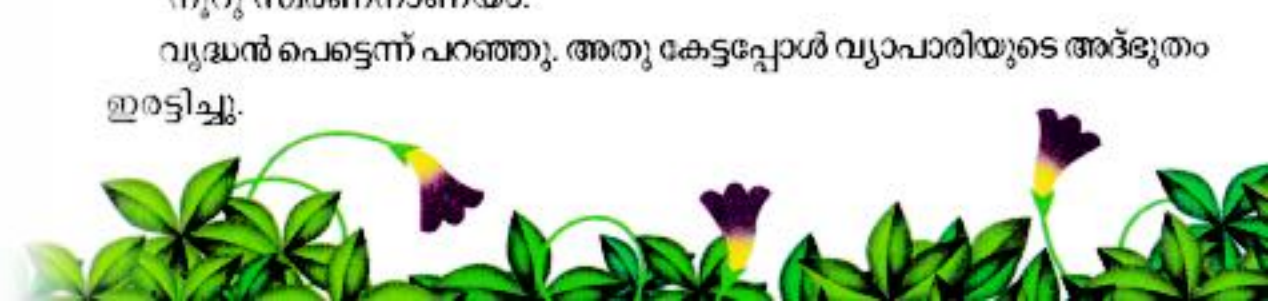
‘നിങ്ങൾ ഭാഗ്യവാനാണ്. നിങ്ങളോട് ഇതാവശ്യപ്പെട്ട ഇളയ മകളും, മലമുകളിലെ വന്മരത്തിന്റെ ഒറ്റക്കൊമ്പിൽ പാർക്കുന്ന വെള്ളപ്പരുന്തിന്റെ ചിറകാണിത്.’

വ്യാപാരി അതു കേട്ട് അമ്പരന്നു. തന്റെ ഇളയ മകൾക്കുള്ള സമ്മാനമാണ് ഇതെന്നറിഞ്ഞ വൃദ്ധൻ സാധാരണക്കാരനല്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു റപ്പായി. ആ തുവൽ വാങ്ങി വ്യാപാരി ചോദിച്ചു:

‘ഇതിന് എത്രയാണ് വില?’

‘നൂറു സ്വർണനാണയം.’

വൃദ്ധൻ പെട്ടെന്ന് പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടപ്പോൾ വ്യാപാരിയുടെ അർദ്ധുതം ഇരട്ടിച്ചു.

‘എന്ത്? ഒരു തുവലിന് നൂറു സ്വർണനാണയം വിലയോ?’

‘ഹേ വ്യാപാരി, അതിന്റെ വില നിങ്ങൾക്കറിയില്ല. പക്ഷേ, നിങ്ങളുടെ ഇളയ മകൾക്കറിയാം. വെറുതേ നിന്നു സമയം കളയാതെ പണം തന്ന് തുവൽ കൊണ്ടുപോയ്ക്കൊളു.’

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു. വ്യാപാരി പിന്നൊന്നും പറയാൻ നിന്നില്ല. പണ സഞ്ചിയിൽനിന്നും നൂറു സ്വർണനാണയം എണ്ണിക്കൊടുത്ത് തുവൽ വാങ്ങി കീഴയിലാക്കി നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

അച്ഛന്റെ വരവും കാത്ത് കണ്ണിലെണ്ണയൊഴിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു മക്കൾ. അദ്ദേഹത്തെ ദുരേണിനു കണ്ടപ്പോഴേ അവർ ഓടിപ്പോയി സ്വീകരിച്ചു. അദ്ദേഹം വീട്ടിലെത്തിയ ഉടൻ പൂക്കളുള്ള തുണി മുത്ത മകൾക്കും കൊത്തുപണികളുള്ള സ്വർണമാലയും വളയും രണ്ടാമത്തെ മകൾക്കും സമ്മാനിച്ചു. അവർ സന്തോഷത്തോടെ അതുമായി അകത്തേക്ക് പോയി. നിശ്ശബ്ദമായി നിന്ന ഇളയ മകളെ അടുത്തു വിളിച്ച് വെള്ളപ്പരുന്തിന്റെ തുവൽ നൽകി അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

‘ഇതാ, നീ പറഞ്ഞ സമ്മാനം. ഇതിനുവേണ്ടി ഞാനെത്ര കഷ്ടപ്പെടുന്നുവെന്നറിയാമോ? എന്താണ് ഈ മാന്ത്രികത്തുവലിന്റെ രഹസ്യം?’

അതു കേട്ടപ്പോൾ അവളുടെ മുഖത്ത് നാണം വന്നു. തുവൽ വാങ്ങി, പിതാവിന്റെ നെറ്റിയിൽ ഒരു സ്നേഹചുംബനം നൽകി, ഒന്നും പറയാതെ തന്റെ മുറിയിലേക്കോടി.

‘ഇങ്ങനെയൊരു കുസൃതിപ്പെണ്ണ്!’

വ്യാപാരി സ്വയം പറഞ്ഞു.

രാത്രിയായി. വ്യാപാരിയുടെ മുത്ത രണ്ടു മക്കളും ഉറക്കമായി. ഇളയവൾ തന്റെ മുറിയിൽ കയറി വാതിലടച്ചു. ഒരു ജനൽപ്പാളി മാത്രമാണ് തുറന്നിട്ടിരുന്നത്. അതിലൂടെ പുറത്തെ പുനിലാവ് അരിച്ചെത്തുന്നുണ്ട്. അവൾ തന്റെ കിടക്കയിലിരുന്ന് വെള്ളപ്പരുന്തിന്റെ തുവൽ നെഞ്ചോടു ചേർത്ത് പ്രാർഥിച്ചു. അടുത്ത നിമിഷം വലിയൊരു അർദ്ധുതം നടന്നു.

ആ തുവൽ അതിസുന്ദരനായ രാജകുമാരനായി മാറി! വെളുത്തുതുടുത്ത യുവകോമളൻ. കസവുതൊപ്പിയും പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളും സുവർണപാദുകങ്ങളുമുള്ള രാജകുമാരൻ. മനുഷ്യരിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി രണ്ടു തുവെള്ളച്ചിറകുകളും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു.

‘പ്രിയതമേ, നീയെന്തിനാണ് എന്നെ വിളിച്ചുവരുത്തിയത്?’

അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

അവൾ നാണിച്ചിരുന്നതല്ലാതെ യാതൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. കിടക്കയിൽ അവളോട് ചേർന്നിരുന്ന് രാജകുമാരൻ പറഞ്ഞു:

‘നിന്നെപ്പോലൊരു സുന്ദരിയെ ഞാൻ വേറെ കണ്ടിട്ടില്ല. ഇനിയെന്നും ഞാൻ നിന്നെത്തേടി ഇവിടെയെത്തും. എല്ലാ രാത്രികളിലും പറന്നുവന്ന് ഈ ജനലിലൂടെ ഞാൻ അകത്തു കടക്കുകയും പുലർച്ചെ മടങ്ങുകയും ചെയ്യും. ഒരു ജനൽപ്പാളി മാത്രം ഒരിക്കലും അടച്ചിടരുത്.’

അവൾ സമ്മതം മൂളി. ആ രാത്രി മുഴുവനും അവരൊരുമിച്ച് കളിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്തു. തുടർന്നുള്ള ദിവസങ്ങളിലെല്ലാം ഇത് പതിവായി. ജ്യേഷ്ഠന്തിമാരോ വ്യാപാരിയോ ഇതൊന്നും അറിഞ്ഞില്ല. അവരുടെ രഹസ്യസമാഗമം തടസ്സമില്ലാതെ നടന്നു.

എന്നാൽ ഒരുനാൾ മുത്ത ജ്യേഷ്ഠന്തി എന്തോ ആവശ്യത്തിന് പതിവിലും നേരത്തേ ഉണർന്നു. അപ്പോൾ ഇളയവളുടെ മുറിയിൽനിന്ന് അടക്കിപ്പിടിച്ച സംസാരം കേട്ടു. അവൾ വാതിൽപ്പഴുതിലൂടെ എത്തിനോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടത് പട്ടുമെത്തയിൽ ആലിംഗനബദ്ധരായിരിക്കുന്ന അനുജത്തിയെയും രാജകുമാരനെയുമാണ്. അല്പം കഴിഞ്ഞതും ജനൽപ്പാളിയിലൂടെ രാജകുമാരൻ പറന്നകലുന്നതും അവൾ കണ്ടു. അവൾക്ക് അനുജത്തിയോട് വല്ലാത്ത അസൂയ തോന്നി.

അവൾ ഇക്കാര്യം രണ്ടാമത്തെ സഹോദരിയോട് പറഞ്ഞു. അവൾക്കും അസൂയയായി. ഇളയ അനുജത്തിയുടെ രഹസ്യബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് പിതാവിനോട് പറഞ്ഞാലോ എന്നവർ ചിന്തിച്ചു. പുത്രീവാത്സല്യം നിമിത്തം പിതാവ് ആ രാജകുമാരനെത്തന്നെ അവൾക്ക് വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുത്താലോ എന്നു ഭയന്ന് അവരാ പദ്ധതി ഉപേക്ഷിച്ചു. പറക്കുംരാജകുമാരനെ അപായപ്പെടുത്താനുള്ള വഴികളാണ് അവർ പിന്നീട് ആലോചിച്ചത്. മുത്ത സഹോദരിതന്നെ അതിനൊരു വഴി കണ്ടെത്തി. ഇളയവൾ മുറിയിലില്ലാത്ത നേരം നോക്കി അവർ അകത്തു കടന്ന് ജനൽപ്പാളിയുടെ നാലു ഭാഗത്തും കൂർത്ത മുളളുകൾ പതിച്ചുവെച്ചു. പിന്നെ, ഒന്നുമറിയാത്തപോലെ പുറത്തു കടന്നു.

അന്നു രാത്രി രാജകുമാരന്റെ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ചു കിടന്ന ഇളയ സഹോദരി ക്ഷീണംകൊണ്ട് ഉറങ്ങിപ്പോയി. ജ്യേഷ്ഠന്തിമാർ ചെയ്ത കടുംകൈയെക്കുറിച്ച് അവളറിഞ്ഞില്ല. പ്രിയപ്പെട്ടവളെ കാണാനുള്ള അത്യാഗ്രഹത്തോടെ രാജകുമാരൻ പറന്നെത്തിയെങ്കിലും ജനലിലെ മുളളുകൾ തറഞ്ഞുകയറി ചിറകുകൾ ആഴത്തിൽ മുറിഞ്ഞു! കഠിനമായ വേദനകൊണ്ട് അദ്ദേഹം നിലവിളിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ ശബ്ദം പുറത്തു വന്നില്ല. അദ്ദേഹം കരഞ്ഞുകൊണ്ട് മറ്റൊരോട്ടോ പറന്നു പോയി!

രാവിലെ ഉറക്കമുണർന്നപ്പോൾ മുറിയിൽ രാജകുമാരനെ കാണാനാവാതെ അവൾ ദുഃഖിച്ചു. ജനൽപ്പാളിയുടെ അടുത്തു ചെന്നു നോക്കിയപ്പോഴാണ് അവിടെ പതിപ്പിച്ച മുളളുകൾ അവൾ കണ്ടത്. അതിൽ ചോര പറ്റിയിരിക്കുന്നതുകൂടി കണ്ടപ്പോൾ അവൾക്ക് കാര്യമെല്ലാം മനസ്സിലായി. രാജകുമാരനെ കണ്ടെത്തിയിട്ടേ താനിനി വീട്ടിലേക്കുള്ളൂ എന്നു നിശ്ചയിച്ച് അവൾ ആരുമറിയാതെ അവിടം വിട്ടു.

രാജകുമാരൻ എവിടെയാണുള്ളതെന്ന് അവൾക്ക് യാതൊരു ധാരണയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നിട്ടും പ്രതീക്ഷ കൈവിടാതെ നടന്ന് അവൾ ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ഒരു കാട്ടിലെത്തിച്ചേർന്നു. വന്യമൃഗങ്ങൾ നിറഞ്ഞ കാട്ടിൽ രാത്രിനേരത്ത് താൻ തനിച്ചാണെന്നറിഞ്ഞിട്ടും അവൾക്ക് ഭയം തോന്നിയില്ല. തന്റെ പ്രിയതമനെ കണ്ടെത്തുക എന്ന ഒറ്റ ലക്ഷ്യമേ അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

പെട്ടെന്ന് മൂന്നു മന്ത്രവാദിനികൾ അവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. നീണ്ട മൂക്കും ചോരച്ച കണ്ണുകളും ചുളിഞ്ഞ തൊലിയുമുള്ള അവർ കാഴ്ചയിൽ ഭീകരരൂപികളായിരുന്നു. കാട്ടിൽ തനിച്ചു നടക്കുന്ന പെൺകുട്ടിയെ കണ്ടതും അവരവളെ പേടിപ്പിക്കാൻ നോക്കി.

ആദ്യം കാട്ടുതീയായി അവൾക്കു നേരെ ചെന്നു.
അവൾക്ക് തെല്ലും കൂസലുണ്ടായില്ല.
പിന്നെ കൊടുങ്കാറ്റായി അവളെ പറപ്പിക്കാൻ നോക്കി.
അവൾ ചുവടും മനസ്സുമുറപ്പിച്ചു നിന്നു.
പൂലിയായും സിംഹമായും മദയാനയായും അലറിക്കൊണ്ടു ചെന്നു.
അതൊന്നും കണ്ട ഭാവമേ നടിച്ചില്ല അവൾ!
അതോടെ മന്ത്രവാദിനികൾക്ക് അവളോട് സ്നേഹം തോന്നി. അവർ സ്വരൂപം സ്വീകരിച്ച് അവളുടെ അടുത്തെത്തി ചോദിച്ചു:

‘മകളേ, നീയീ അസമയത്ത് തനിച്ചു പോകുന്നത് എങ്ങോട്ടാണ്?’
‘അമ്മുമ്മമാരേ, ഞാനെന്റെ പ്രിയതമനായ പറക്കുംരാജകുമാരനെ അന്വേഷിച്ചു പോവുകയാണ്,’ അവൾ പറഞ്ഞു.
‘അവനിപ്പോൾ എവിടെയാണെന്നറിയാമോ?’
അവർ തിരക്കി.
‘ഇല്ല. അമ്മുമ്മമാർക്ക് എന്നെയൊന്നു സഹായിക്കാമോ? അദ്ദേഹം എവിടെയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുതരാമോ?’
അവൾ ചോദിച്ചു.

മന്ത്രവാദിനികൾ രാജകുമാരനെക്കുറിച്ചുള്ള വിശദാംശങ്ങൾ ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. പിന്നെ മൂവരും ചേർന്ന് ചില മന്ത്രവാദികൾ നടത്തി.

അപ്പോൾ അവരുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അവർ അവളോട് പറഞ്ഞു:
‘മകളേ, നീ വിഷമിക്കരുത്. നിന്റെ രാജകുമാരൻ ഒരു കൊട്ടാരത്തിലുണ്ട്. അവിടത്തെ രാജാവിന്റെ ആശ്രിതനായി കഴിയുകയാണവൻ. ഇവിടെനിന്നും നേരെ മൂന്നു നാൾ നടന്നാൽ ആ കൊട്ടാരത്തിലെത്താം. രാജാവിനെ കണ്ട് അപേക്ഷിച്ചാൽ നിനക്കവനെ കാണാനാവും.’

അവൾ അവർക്ക് നന്ദി പറഞ്ഞു.
‘പിന്നെ, ഞങ്ങൾ നിനക്ക് മൂന്നു സമ്മാനങ്ങൾ നൽകാം. അവ നിന്നെ അപകടങ്ങളിൽനിന്ന് രക്ഷിക്കും. ഒന്നോർക്കണം, ഒരു സാഹചര്യത്തിലും ഈ സമ്മാനങ്ങൾ മറ്റൊരാൾക്ക് വില്ക്കരുത്.’

അവരവൾക്ക് സ്വർണത്തളികയും സ്വർണമുട്ടയും സ്വർണസൂചിയും നൽകി യാത്രയയച്ചു.

മൂന്നു ദിവസം വിശ്രമമില്ലാതെ നടന്ന് അവൾ ഒരു കുറ്റൻകൊട്ടാരത്തിനു മുന്നിലെത്തി. അവിടത്തെ രാജാവിനെ മുഖം കാണിച്ച് അവൾ അഭ്യർഥിച്ചു.

‘മഹാരാജാവേ, ഞാനെന്റെ പ്രിയതമനായ പറക്കുംരാജകുമാരനെ തേടി ഇവിടെയെത്തിയതാണ്. ദയവായി അദ്ദേഹത്തെ കാണാൻ എന്നെ അനുവദിക്കണം.’

അവളെ നോക്കിനിൽക്കേ രാജാവ് സ്ഥലകാലബോധം മറന്ന് പറഞ്ഞു:

‘ഏയ് സുന്ദരി, നിന്നെ ഞാനെങ്ങനെ എന്റെ ആശ്രിതനായ പറക്കും രാജകുമാരൻ വിട്ടുകൊടുക്കും? അതിസുന്ദരിയായ നീ എന്നെ വിവാഹം കഴിച്ച് ഈ കൊട്ടാരത്തിൽ കഴിയേണ്ടവളാണ്. അല്ലാതെ മനുഷ്യനും പക്ഷിയുമല്ലാത്ത അവന്റെ ഭാര്യയാകേണ്ടവളല്ല.’

അതു കേട്ട് അവൾ അമ്പരന്നു. വിവേകശൂന്യനായ രാജാവിനോട് എതിർത്തു നില്ക്കുന്നത് ബുദ്ധിയല്ല എന്നറിയാവുന്ന അവൾ ഒരു തന്ത്രം പ്രയോഗിച്ചു.

‘മഹാരാജാവേ, അങ്ങ് എന്റെ സൗന്ദര്യത്തെ പുകഴ്ത്തിയതിനു നന്ദിയുണ്ട്. എന്നാൽ എന്റെ പിതാവിനും അങ്ങയ്ക്കും ഒരു പ്രായമാണുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് പിതൃനിർവിശേഷമായ സ്നേഹമാണ് അങ്ങയിൽനിന്നും ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്. പിതാവിന്റെ സ്ഥാനത്തുനിന്ന് അങ്ങ് ഞങ്ങളുടെ വിവാഹം നടത്തിത്തരണം. അങ്ങേയ്ക്കുള്ള സമ്മാനമായി മൂന്നു വിശിഷ്ടവസ്തുക്കൾ ഞാൻ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്.’

അവൾ മന്ത്രവാദിനികൾ സമ്മാനിച്ച സ്വർണത്തളികയും സ്വർണമുട്ടയും സ്വർണസൂചിയും രാജാവിനെ കാണിച്ചു. അവയുടെ ഭംഗി

അദ്ദേഹത്തെ ആകർഷിച്ചു. അവ വാങ്ങിയശേഷം രാജാവ് ഒരു പണ സഞ്ചി അവൾക്ക് നീട്ടിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘ഇതാ, പതിനായിരം സ്വർണനാണയമുണ്ട്. ഈ സാധനങ്ങളുടെ വിലയായി ഞാൻ നിനക്ക് ഇത് തരുന്നു. സന്തോഷത്തോടെ വാങ്ങൂ.’

‘അരുത് മഹാരാജാവേ, ഈ പണം വാങ്ങാൻ അങ്ങനെ നിർബന്ധിക്കരുത്. ഈ ദിവ്യസമ്മാനങ്ങൾ വിറ്റാൽ ആ നിമിഷം അവയുടെ ദിവ്യത്വം നഷ്ടമാകും. നേരേമറിച്ച് സന്തോഷത്തോടെ സമ്മാനിച്ചാൽ ആയുഷ്കാലം അത് നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യും. ഞാനിത് അങ്ങേക്ക് മനസ്സുനിറഞ്ഞ് സമ്മാനിക്കുന്നതാണ്,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

രാജാവ് പണസഞ്ചി തിരിച്ചെടുത്തു. അവളെ മകളെപ്പോലെ കരുതി പറക്കുംരാജകുമാരന്റെ മുറിയിലേക്ക് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞയച്ചു.

മുറിയിലെ കിടക്കയിൽ ബോധരഹിതനായി കിടക്കുകയായിരുന്നു രാജകുമാരൻ. തന്നെ കാണാത്തതിന്റെ വിഷമമായിരിക്കാം അദ്ദേഹത്തിനെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. അവൾ കിടക്കയിലിരുന്ന് രാജകുമാരന്റെ മുഖത്ത് തലോടി സ്നേഹത്തോടെ വിളിച്ചു:

‘പ്രിയതമാ...’

അതിന് ഒരു പ്രതികരണവുമില്ലാതെ വന്നപ്പോൾ അവൾക്ക് സങ്കടം തോന്നി. അവൾ അദ്ദേഹത്തെ കുലുക്കിവിളിച്ചു. എന്നിട്ടുമില്ല ഒരനക്കവും. തനിക്ക് അദ്ദേഹത്തെ ഇനിയൊരിക്കലും തിരിച്ചുകിട്ടാതെ വരുമോ എന്നുപോലും അവൾ ഭയന്നു. അവൾക്ക് ദുഃഖം സഹിക്കാനായില്ല. സകല ദൈവങ്ങളെയും വിളിച്ചു പ്രാർഥിച്ച് അവൾ രാജകുമാരനെ മൂറുകെ പുണർന്നു. അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. ആ ചുടുകണ്ണിൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തും പരന്നു. അതിന്റെ ചുടേറ്റപ്പോൾ അദ്ദേഹം ദീർഘനിദ്രയിൽനിന്നെന്നപോലെ എഴുന്നേറ്റു.

കൺമുന്നിൽ തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവൾ!

രാജകുമാരന് സ്വന്തം കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാനായില്ല.

അവളാകട്ടെ, ഒന്നും പറയാതെ ആ മുഖത്ത് ഒന്നു ചുംബിക്കുക മാത്രം ചെയ്തു. രാജകുമാരന് ചിറകുകൾ നഷ്ടമായിരിക്കുന്നു എന്ന യാഥാർഥ്യം അറിഞ്ഞിട്ടും അവൾക്ക് അല്പവും വേദന തോന്നിയില്ല.

അവർ സന്തോഷത്തോടെ വ്യാപാരിയുടെ വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി. നഷ്ടപ്പെടുന്നു കരുതിയ മകളെ തിരിച്ചുകിട്ടിയതിൽ അദ്ദേഹം ദൈവത്തിനു നന്ദി പറഞ്ഞു. മകളെയും മരുമകനെയും അദ്ദേഹം സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിച്ചു.

ഈ സമയം ജ്യേഷ്ഠന്തിമാർ വന്ന് അവളോട് മാപ്പിരുന്നു. ചെയ്ത

തെറ്റുകളെല്ലാം ഏറ്റുപറഞ്ഞ് അവർ പശ്ചാത്തപിച്ചു. മഹാമനസ്കരായ അവളും രാജകുമാരനും അവരോട് ക്ഷമിച്ചു.

അടുത്ത മുഹൂർത്തത്തിൽത്തന്നെ അവരുടെ വിവാഹം ആർഭാടമായി നടന്നു.

വെള്ളപ്പരുന്തിന്റെ തുവലിന്റെ മഹത്വം വ്യാപാരിക്ക് അപ്പോൾ മാത്രമാണു മനസ്സിലായത്!

ചന്ദ്രക്കല

അമ്പിളിമാമൻ നമ്മുടെ നാട്ടിലെന്നപോലെ സോവിയറ്റ് നാട്ടിലുമുള്ള തിനാൽ അമ്പിളിമാമന്റെ കഥകളും അവിടെ പണ്ടുമുതലേ നിലനിന്നിരുന്നു. അത്തരത്തിലുള്ള ഒന്നാണിത്:

ഒരു മിടുക്കിപ്പെൺകുട്ടിയായിരുന്നു അവൾ. സ്നേഹസമ്പന്നനായ അച്ഛന്റെ ഏകമകൾ. അച്ഛൻ ഒരുപാടു മാനുകളുണ്ടായിരുന്നു. കലമാനുകളും പേടമാനുകളും പുളളിമാനുകളും കസ്തൂരിമാനുകളുമായി കുറെയെണ്ണം. അച്ഛൻ വയലിൽ ജോലിത്തിരക്കുള്ളതിനാൽ മാനുകളെ മേയ്ക്കുന്ന ജോലി അവളുടേതാണ്. അവളത് സന്തോഷപൂർവ്വം ചെയ്യുകയും പതിവായിരുന്നു.

പുലർച്ചെ മാൻകുട്ടത്തെ നയിച്ച് പച്ചപ്പുല്ലു നിറഞ്ഞ ദുരദിക്കിലേക്ക് അവൾ പോകും. സന്ധ്യയാവുമ്പോൾ അവിടന്ന് മടങ്ങി രാത്രിയോടെ വീട്ടിലെത്തും. അതിനായി അച്ഛൻ നിർമ്മിച്ചുകൊടുത്ത നാലു ചക്രമുള്ള വണ്ടിയുണ്ട് അവൾക്ക്. അവളിൽ കയറിയിരിക്കും. മാനുകൾ അവളെ വലിച്ചുകൊണ്ടുപോകും. മറ്റുള്ളവ അവളെ അനുഗമിക്കും. തണുപ്പുകാലമെന്നോ ചൂടുകാലമെന്നോ മഴക്കാലമെന്നോ വ്യത്യാസമില്ലാതെ അവളിത് തുടർന്നു.

കുട്ടത്തിൽ ഒരു മാനിനോട് അവൾക്ക് വലിയ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. തന്റെ വണ്ടി വലിക്കാൻ പലപ്പോഴും അവൾ നിയോഗിക്കുക അതിനെയാണ്. അങ്ങനെ അവർ തമ്മിൽ നല്ലൊരു ഹൃദയബന്ധവും ഉടലെടുത്തു.

ഒരുനാൾ വല്ലാതെ ഇരുട്ടിയപ്പോഴാണ് അവളും മാൻകുട്ടവും മടങ്ങിയത്. അവൾ വണ്ടിയിലിരുന്ന് കാഴ്ചകൾ കണ്ടു. അവളുടെ പ്രിയപ്പെട്ട മാൻ അവളെ വലിച്ചുകൊണ്ടോടി. മറ്റു മാനുകൾ ഏറെ പിന്നിലായിരുന്നു. അപ്പോഴുണ്ട് ചന്ദ്രക്കല മാനത്തുനിന്നും താഴേക്ക് വരുന്നു! പൂർണ്ണചന്ദ്രന്റെ ഏതാണ്ട് പകുതിയോളം വരും. അന്നൊക്കെ അമ്പിളി മാമൻ യഥേഷ്ടം ഭൂമിയിൽ വരാനും തിരിച്ചുപോകാനുമുള്ള കഴിവുണ്ടായിരുന്നു.

‘അതാ ചന്ദ്രക്കല എന്റെ നേരെ വരുന്നു? എനിക്കാകെ പേടിയാകുന്നു,’ പെൺകുട്ടി മാനിനോടു പറഞ്ഞു.

‘നീ പേടിച്ചേ മതിയാവൂ. അതു നിന്നെ ലക്ഷ്യമിട്ടുതന്നെയാണ് വരുന്നത്.’

മാൻ വേഗം കുട്ടി.

‘അതെന്തിനാ എന്റെയടുത്തേക്കു വരുന്നത്?’

അവൾ ഭയന്നു.

‘അതോ? നീയൊരു മിടുക്കിയായതുകൊണ്ട്. മിടുക്കിക്കുട്ടികളെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി മാനത്തെ വീട്ടിൽ താമസിപ്പിക്കുകയാണ് ചന്ദ്രക്കലയുടെ ഉദ്ദേശ്യം,’ മാൻ പറഞ്ഞു.

‘അയ്യോ, എനിക്കതിഷ്ടമല്ല. ചന്ദ്രക്കലയുടെ കണ്ണിൽപ്പെടാതെ എന്നെ എങ്ങനെയെങ്കിലും ഒന്നു രക്ഷിക്കണം.’

പെൺകുട്ടിക്ക് കരച്ചിൽ വന്നു.

‘ങ്ഹും, നോക്കട്ടെ. നീയൊന്ന് പേടിക്കാതിരുന്നാൽ മാത്രം മതി.’

മാൻ വണ്ടി നിർത്തി. നിലത്താകെ മണ്ണുറഞ്ഞ് കട്ടിയായി കിടക്കുകയാണ്. മാൻ തന്റെ കുളമ്പുകൊണ്ട് മഞ്ഞിന്റെ മേൽപ്പാളി പൊട്ടിച്ചെടുത്തു. അതിനകത്ത് വലിയൊരു ദാരം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അങ്ങോട്ടു ചൂണ്ടി മാൻ പറഞ്ഞു:

‘വേഗം ഇതിനകത്തു കയറിയിരുന്നോ. ഞാൻ പുറത്തുനിന്നും ദാരം അടയ്ക്കാം. അവിടെ ശ്വാസമടക്കിയിരിക്കണം. ഒരു ശബ്ദവും പുറത്തു കേട്ടുകൂടാ.’

അവൾ സമ്മതിച്ചു. അനന്തരം അവൾ ദാരത്തിനകത്ത് നുഴഞ്ഞുകയറിയിരുന്നു. മാൻ ഒരു മഞ്ഞുപാളികൊണ്ട് അതിന്റെ മുകൾഭാഗം അടച്ചു. എന്നിട്ട് അവൻ മറഞ്ഞുനിന്നു.

‘ഈ പെണ്ണിതെവിടെപ്പോയി? ഇത്തിരി മുൻപ് ഞാനവളെ എന്റെ കണ്ണുകൊണ്ട് കണ്ടതാണല്ലോ.’

ചന്ദ്രക്കല നിലത്തിറങ്ങി അവിടെയെങ്ങും അരിച്ചുപെറുക്കി. പെൺ കുട്ടിയുടെ പൊടിപോലും അവിടെയെങ്ങും കാണാനായില്ല. അവന് ദേഷ്യവും സങ്കടവുമൊക്കെ വന്നു.

‘ഇത്തവണ അവൾ രക്ഷപ്പെട്ടു. എന്നാലും ഞാൻ പിന്മാറാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. തത്കാലം മാനത്തു പോയി മടങ്ങിവരാം. അവൾ എത്ര ശ്രമിച്ചാലും എന്നെ എപ്പോഴും കബളിപ്പിക്കാനാവില്ല.’

പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട് ചന്ദ്രക്കല മാനത്തുയർന്നു.

അവൻ പോയെന്നുറപ്പായതും മാൻ മഞ്ഞുപാളി തുറന്ന് പെൺകുട്ടിയെ പുറത്തു കൊണ്ടുവന്നു. രക്ഷപ്പെട്ടതിന്റെ ആശ്വാസത്തിൽ അവൾ ദീർഘനിശ്വാസം വിട്ടു.

‘മാനേ, ഇനി ഒട്ടും അമാന്തിക്കേണ്ട. നമുക്കുടനെ വീട്ടിലേക്ക് പോകാം. അല്ലെങ്കിൽ ചന്ദ്രക്കല വീണ്ടുമെന്നെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ വന്നാലോ?’

അവൾ തിരക്കുകൂട്ടി.

അപ്പോഴേക്കും മറ്റു മാനുകളും അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നു. അവൾ വണ്ടിയിൽ കയറിയിരുന്നു. മാൻ അവളെയും വലിച്ച് വീട്ടിലേക്കോടി.

അച്ഛന്റെയടുത്തെത്തിയാൽ പിന്നെ പേടിക്കാനില്ല എന്നവൾ ചിന്തിച്ചു. അച്ഛനുള്ളപ്പോൾ തന്നെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ ചന്ദ്രക്കലയ്ക്ക് ധൈര്യമുണ്ടാവില്ല. അവൾ വണ്ടിയിൽനിന്നും ഇറങ്ങിയോടി അച്ഛനെത്തേടി. ദൗർഭാഗ്യവശാൽ അദ്ദേഹം പുറത്തെവിടെയോ പോയിരിക്കുകയായിരുന്നു. അച്ഛനവിടെ ഇല്ലെന്നറിഞ്ഞതും അവൾക്ക് വീണ്ടും പരിഭ്രമമായി.

‘ഞാനിനി എന്തു ചെയ്യും? ആ ദുഷ്ടൻ ചന്ദ്രക്കല വന്നാൽ എങ്ങനെ രക്ഷപ്പെടും?’

അവൾ കരഞ്ഞു.

‘അവന്റെ കാഴ്ചയിൽനിന്നും നീ മറഞ്ഞെ പറ്റൂ. അല്ലെങ്കിൽ നിശ്ചയമായും അവൻ നിന്നെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകും.’

മാനിയും പരിഭ്രമമായി.

‘എന്തെങ്കിലും വേഗം ചെയ്തേ തീരൂ.’

അവൾ തിരക്കുകൂട്ടി.

‘ഞാൻ നിന്നെ പാറക്കല്ലാക്കി മാറ്റട്ടേ?’

മാൻ ചോദിച്ചു.

‘അയ്യോ വേണ്ട, ഇനിയും അവനെ നമുക്ക് പറ്റിക്കാനാവില്ല.’

അവൾ ആ നിർദ്ദേശം തള്ളിക്കളഞ്ഞു.
 'മരത്തിലെ ഉണക്കക്കൊമ്പാക്കിയാലോ?'
 'ആഞ്ഞുവീശുന്ന ശീതക്കാറ്റാക്കിയാലോ?'
 'രോമക്കുപ്പായത്തിലെ ഒറ്റരോമം?'
 'ഫർമരത്തിൽനിന്നും കൊഴിഞ്ഞുവീണ ഉണക്കയില?'

മാൻ നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി മുന്നോട്ടു വെച്ചു. അതൊന്നും അവൾക്ക് സ്വീകാര്യമായില്ല. ഒടുവിൽ അവൾ പറഞ്ഞു:

'ഒരു കാര്യം ചെയ്യൂ. നീയെന്നെ മുന്നിഞ്ഞു കയ്യുന്ന വിളക്കാക്കി മാറ്റണം. ബാക്കിക്കാര്യം ഞാൻ ചെയ്തോളാം.'

അവൾ പറഞ്ഞതുപോലെ മാൻ പെൺകുട്ടിയെ വിളക്കാക്കി മാറ്റി. അതിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ചുറ്റുമുള്ള അന്ധകാരം അപ്രത്യക്ഷമായി.

ഈ സമയത്തും ചന്ദ്രക്കല വെറുതേയിരിക്കുകയായിരുന്നില്ല. തനിക്കിഷ്ടപ്പെട്ട പെൺകുട്ടിയെ കണ്ടുപിടിച്ചു അടങ്ങു എന്ന പിടിവാശിയോടെ അവൾ ചെല്ലാനിടയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം അവൻ പരതി. അതെല്ലാം നിഷ്ഫലമായപ്പോൾ അവൻ പെൺകുട്ടിയുടെ വീട്ടിലുമെത്തി.

അവിടെ പതിവിലും കവിഞ്ഞ വെളിച്ചമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ചന്ദ്രക്കല ഒട്ടും സംശയിച്ചില്ല. പെൺകുട്ടി വിളക്കിന്റെ രൂപത്തിൽ മാറുമെന്ന സൂചനപോലും അവനുണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലോ?

അവളുടെ വീടിന്റെ മുകളിലും മൂലയിലുമെല്ലാം ചന്ദ്രക്കല പരിശോധന നടത്തി. പാത്രങ്ങൾ തലകീഴാക്കി കമിഴ്ത്തിനോക്കി. പത്തായത്തിന്റെ പുറത്ത് കൊട്ടിനോക്കി. കിടക്ക കൂടത്തും അടുപ്പിലെ ചാരം മാറ്റിയും നോക്കി.

കുന്തം പോയാൽ കൂടത്തിലും തപ്പണമല്ലോ?

വിളക്കായി നിന്ന പെൺകുട്ടി ഇതെല്ലാം കണ്ട് മനസ്സിൽ ചിരിച്ചു. അതിനകം അവൾക്ക് ചന്ദ്രക്കലയോട് തോന്നിയിരുന്ന ഭയം ഇല്ലാതെയായിരുന്നു.

പെൺകുട്ടിയെ കാണാനാവാതെ നിരാശനായി ചന്ദ്രക്കല മടങ്ങാനൊരുങ്ങി. മാനത്തേക്കുയരാൻ അവൻ മുറ്റത്തെത്തിയതും അവൾ വിളിച്ചുകുവി:

'മണ്ടൻ ചന്ദ്രക്കലേ, ഞാനിവിടെയുണ്ടേ! പൂയ്... പൂയ്...'

ശബ്ദം കേട്ട് ചന്ദ്രക്കല വീണ്ടും അകത്തേക്ക് ഇറച്ചുകയറി. നിമിഷനേരംകൊണ്ട് പെൺകുട്ടിയായും പിന്നെ വിളക്കായും മാറിയ അവളെ ഇക്കുറിയും കണ്ടെത്താൻ അവനായില്ല. നിരാശനായ അവനെ പ്രകോപിപ്പിക്കാൻ അവൾ വീണ്ടും പറഞ്ഞു:

'മണ്ടോ, മരമണ്ടോ, കണ്ണുപൊട്ടൻ ചന്ദ്രക്കലേ, നിനക്കെന്നെ കണ്ടുപിടിക്കാനാവില്ലല്ലോ!'

ചന്ദ്രക്കലയ്ക്ക് ദേഷ്യം വന്നു. അവൻ വാശിയോടെ വീടെങ്ങും വീണ്ടും തിരഞ്ഞു. വിളക്ക് കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതല്ലാതെ വേറെന്തു കാണാൻ?

ഓരോ തവണയും തിരച്ചിൽ നിർത്തി മടങ്ങാൻ ഭാവിക്കുമ്പോൾ അവളുവനെ കണക്കിനു കളിയാക്കും. അവന് ദേഷ്യം കയറാൻ അതുതന്നെ ധാരാളം.

അവളെ കണ്ടെത്തിയിട്ടുതന്നെ വേറെ കാര്യം എന്നു കരുതി അവൻ വിശ്രമമില്ലാതെ തിരച്ചിൽ തുടർന്നു.

അത് ചന്ദ്രക്കലയുടെ ആരോഗ്യത്തെ ബാധിച്ചു. ശരീരം അനുനിമിഷം മെലിഞ്ഞു. പാതിയോളമുണ്ടായിരുന്ന ചന്ദ്രക്കല മെലിഞ്ഞുമെലിഞ്ഞ് തേങ്ങാപ്പൂജുപോലെയായി. മാത്രമല്ല, അവന്റെ ചോരയും നീരും വറ്റി. അനങ്ങാൻ വയ്യാത്ത അവസ്ഥയിലായി അവൻ.

പെൺകുട്ടിക്കും അത് ബോധ്യപ്പെട്ടു. ഇനി അവന്റെ കൺമൂന്നിൽ ചെന്നുനിന്നാലും തന്നെ ഒന്നും ചെയ്യാൻ ചന്ദ്രക്കലയ്ക്കാവില്ലെന്ന് ഉറപ്പായി. അവൾ വിളക്കിന്റെ രൂപം വെടിഞ്ഞ് പുറത്തു വന്നു. അച്ഛൻ കൊണ്ടുവന്നു വെച്ച ബലമുള്ള കയറൊടുത്ത് തേങ്ങാപ്പൂളിനെ ബന്ധിച്ചു. അതു കണ്ടു ഭയന്ന ചന്ദ്രക്കല തളർന്ന ശബ്ദത്തിൽ അപേക്ഷിച്ചു:

'പ്രിയപ്പെട്ട പെൺകുട്ടീ, എന്നെ നീ ഉപദ്രവിക്കരുത്. ദുർബലനും മരണാസന്നനുമായവനെ ആർക്കും കീഴ്പ്പെടുത്താം. പക്ഷേ, അതാണ് ധീരത എന്നു ധരിക്കരുത്. നീയെന്നെ ശത്രുവായിട്ടാണ് കാണുന്നതെന്ന് എനിക്കറിയാം. നിന്നെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ വന്ന എന്നെ അങ്ങനെ കാണുന്നതിൽ തെറ്റുമില്ല. പക്ഷേ, നിന്നോടുള്ള അമിതസ്നേഹംകൊണ്ടാണ് ഞാനതിനു തുനിഞ്ഞത് എന്നോർക്കണം.'

'അതു ശരി, എന്റെ ബന്ധനത്തിലായപ്പോഴല്ലേ നിനക്കീ കുറ്റസമ്മതമൊക്കെ നടത്താൻ തോന്നിയത്? എന്നാലും എന്നെ സ്നേഹിച്ച നിന്നെ ദ്രോഹിക്കാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ഒരു വ്യവസ്ഥയിൽ നിന്നെ ഞാൻ മോചിപ്പിക്കാം,' അവൾ ഗൗരവത്തിൽ പറഞ്ഞു.

'വ്യവസ്ഥയോ? എന്താണത്?'

ചന്ദ്രക്കല വിറയാർന്ന ശബ്ദത്തിൽ തിരക്കി.

'ഇനിയൊരിക്കലും നീ ഭൂമിയിലേക്കു വരികയോ എന്നെപ്പോലുള്ള മനുഷ്യക്കുട്ടികളെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോവുകയോ ചെയ്തില്ലെന്ന ഉറപ്പു കിട്ടണം. മാത്രമല്ല, മാനത്തുള്ള നിന്നെ ഭൂമിയിൽനിന്ന് നോക്കിക്കണ്ട്

സന്തോഷിക്കാനുള്ള അവസരവും നീയൊരുക്കണം. ഇതിനു സമ്മതമാണെങ്കിൽ ഞാൻ നിന്നെ കെട്ടഴിച്ചു വിടാം.'

അവൾ അവന്റെ മുഖത്തേക്കുതന്നെ നോക്കി.

'പ്രിയപ്പെട്ടവളേ, നിന്റെ വ്യവസ്ഥ അതേപടി അനുസരിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്. മേലിൽ ഞാൻ വിണ്ണിൽനിന്നും മണ്ണിലേക്കു വരില്ല. മനുഷ്യരെ ആരെയും സ്വന്തമാക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം മനസ്സിൽ സൂക്ഷിക്കുകയുമില്ല.'

ചന്ദ്രക്കല കടുംകെട്ടുകൾക്കിടയിൽ ഞെരിപിരികൊണ്ടു.

'പിന്നെയോ?'

അവൾ ചോദിച്ചു.

'നീ പറഞ്ഞ അടുത്ത ആവശ്യവും ഞാൻ അംഗീകരിക്കാം. രാത്രി കാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യർക്ക് കണ്ടുരസിക്കാനായി ഞാൻ ആകാശത്തുണ്ടാവും. മനുഷ്യർക്ക് രാത്രിയാത്രകളിൽ നറുനിലാവു പൊഴിച്ച് വഴികാട്ടിയാവാം. നിങ്ങൾക്ക് കാലഗണനയ്ക്കായി എന്റെ രൂപമാറ്റത്തെ ഉപയോഗപ്പെടുത്താം. ആദ്യം പൂർണ്ണചന്ദ്രനും പിന്നെ അർധചന്ദ്രനും തുടർന്ന് ശോഷിച്ചുശോഷിച്ച് ഇപ്പോൾ കാണുന്ന രൂപത്തിലുമാകും. ദിവസങ്ങൾക്കകം വീണ്ടും പൂർണ്ണചന്ദ്രനായി നിറനിലാവു പരത്തും.'

ചന്ദ്രക്കല ഉറപ്പു നൽകി.

'നീയീ പറഞ്ഞതെല്ലാം എനിക്കു വിശ്വസിക്കാമോ? അതോ കെട്ടഴിച്ചു വിട്ട് ആരോഗ്യം വീണ്ടെടുക്കുമ്പോൾ നീ വാക്കു തെറ്റിക്കുമോ?'

പെൺകുട്ടി ചോദിച്ചു.

'ഇല്ല. എനിക്ക് ഒരേയൊരു വാക്കേയുള്ളൂ!'

ചന്ദ്രക്കല പറഞ്ഞു.

പെൺകുട്ടി കെട്ടുകളഴിച്ച് അവനെ മോചിപ്പിച്ചു. അവൾക്ക് നന്ദി പറഞ്ഞ് അവൻ ആകാശത്തേക്കുയർന്നു.

ചന്ദ്രക്കല തനിക്കു തന്ന വാക്കു പാലിച്ചോ എന്നറിയണമല്ലോ. അന്നു രാത്രി അവൾ അച്ഛനെയും കുട്ടി മുറ്റത്തിറങ്ങി മാനത്തേക്കു നോക്കി.

അപ്പോഴതാ കറുത്ത ആകാശത്ത് അതേ തേങ്ങാപ്പൂള്!

'അതെന്താ മോളേ?'

അച്ഛൻ ചോദിച്ചു.

'അതാണ് ചന്ദ്രക്കല,' അവൾ പറഞ്ഞു.

'അയ്യോ, അവൻ നിന്നെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയില്ലേ? വേഗം പോയി ഒളിച്ചോ.'

അച്ഛൻ പരിഭ്രമമായി.

'ഏയ്, അവനൊരു പാവമാണ്. ഇനി ഇങ്ങോട്ടൊന്നും വരികയേയില്ല.'

അവൾ നിലാവുപോലെ ചിരിച്ചു.

എന്തോ, അച്ഛനത്ര വിശ്വാസമായില്ല.

അതെന്തായാലും അങ്ങനെയാണ് അമ്പിളിമാമൻ മാനത്തുനിന്ന് നിലാവു പൊഴിച്ച് മനുഷ്യരെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയത്.

(ചന്ദ്രനെ സംബന്ധിക്കുന്ന നാടോടിക്കഥകൾ ഏതു നാട്ടിലും പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. 'ചന്ദ്രനിലെ മുയൽ' പോലുള്ള മലയാള നാടോടിക്കഥകളും അക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെടും.)

ചൊൽപ്പൊരുൾ, ചെയ്തിപ്പൊരുൾ

വളരെക്കാലം മുമ്പ് യേശുക്രിസ്തുവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പന്ത്രണ്ടു ശിഷ്യന്മാരും ഭൂമിയിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുകയായിരുന്നു. വേഷപ്രച്ഛന്നരായിട്ടായിരുന്നു അവരുടെ സഞ്ചാരം. പല ഗ്രാമങ്ങളും നഗരങ്ങളും താണ്ടി, ധനികരും ദരിദ്രരുമായ പലരുമായും ഇടപഴകിയിട്ടും ആരും അവരെ തിരിച്ചറിയാതിരുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ വിഭിന്നവും വിചിത്രവുമായ അനുഭവങ്ങൾ ശിഷ്യരെ കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും അവരുടെ സംശയനിവൃത്തി വരുത്തുകയുമായിരുന്നു ക്രിസ്തുദേവന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. നൂറാവൃത്തി പറഞ്ഞാലും ബോധ്യമാകാത്ത കാര്യങ്ങൾപോലും ഒറ്റത്തവണ കണ്ടാൽ മനസ്സിലാവുമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

ക്രിസ്തുവും ശിഷ്യന്മാരും നടന്നുനടന്ന് ഒരു നഗരത്തിലെത്തി. അപ്പോഴേക്കും നേരം സന്ധ്യയായിരുന്നു. ദീർഘയാത്ര ചെയ്ത് ക്ഷീണിച്ചതിനാൽ ആ രാത്രി എവിടെയെങ്കിലും കിടന്നുറങ്ങി, പുലർച്ചെ യാത്ര

തുടരാമെന്നായി ശിഷ്യന്മാർ. ക്രിസ്തുദേവൻ അതിനു വഴങ്ങി. അദ്ദേഹം ചുറ്റുമൊന്ന് നിരീക്ഷിച്ചു. തൊട്ടടുത്തുതന്നെ വലിയൊരു മാളിക കണ്ട് അദ്ദേഹം അങ്ങോട്ടു നടന്നു. ശിഷ്യന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചു.

മാളികയുടെ കവാടത്തിൽത്തന്നെ കാവൽക്കാർ അവരെ തടഞ്ഞു നിർത്തി. 'ഓഹും, ആരാണ് നിങ്ങൾ? ഇവിടെയെന്താണ് നിങ്ങൾക്ക് കാര്യം?'

'സഹോദരന്മാരേ, ഞങ്ങൾ ദൂരെനിന്നും വരുന്ന ഗ്രാമീണരാണ്. ഇനിയും പകുതി ദൂരംകൂടി താണ്ടിയാലേ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തൂ. ഈ രാത്രി ഞങ്ങൾക്ക് മാളികയുടെ മൂലയിലെവിടെയെങ്കിലും താമസിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. അതിനുള്ള അനുവാദത്തിനായി ഇതിന്റെ ഉടമയെ തേടി വന്നതാണ്.'

ക്രിസ്തുദേവൻ വിശദീകരിച്ചു.

'ഇതൊരു വഴിയമ്പലമാണെന്നു കരുതിയോ? ഇവിടെ അപരിചിതരായ ആരെയും സ്വീകരിക്കുന്ന പതിവില്ല. വേഗം മടങ്ങിപ്പോയ്ക്കോ!'

കാവൽക്കാർ ഭീഷണി മുഴക്കി.

'അതു പറയേണ്ടത് നിങ്ങളല്ല. ഈ മാളികയുടെ ഉടമസ്ഥനു മാത്രമേ അക്കാര്യം പറയാനുള്ള അധികാരമുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ കാണാനുള്ള അവസരം ഉണ്ടാക്കിത്തരികയാണു വേണ്ടത്,' അദ്ദേഹം അക്ഷോഭ്യനായി പറഞ്ഞു.

ഈ സംസാരം കേട്ടുകൊണ്ടാണ് ധനികൻ അങ്ങോട്ടു വന്നത്. അയാളെ കണ്ടതും കാവൽക്കാരൻ ഓടിയെത്തി വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു:

'പ്രഭോ, അപരിഷ്കൃതരായ ഇവർക്ക് അങ്ങയുടെ മാളികയിൽ കഴിയണമെന്നു പറയുന്നു. അങ്ങു ശപിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടും ഇവർക്കൊരു കുലുക്കവുമില്ല. അങ്ങ് അനുവദിച്ചാൽ ഞങ്ങളിവരെ ബലം പ്രയോഗിച്ച് പുറത്താക്കാം.'

'ഇവർ പറയുന്നതിൽ പാതിയേ സത്യമുള്ളൂ. ഞങ്ങളിവിടെ ഒരന്തി കഴിയാൻ താത്പര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചു എന്നതു ശരിയാണ്. ഇക്കാര്യത്തിൽ തീരുമാനമെടുക്കേണ്ടത് മാളികയുടെ ഉടമയാണെന്നേ ഞാൻ പറഞ്ഞുള്ളൂ,' ക്രിസ്തുദേവൻ പറഞ്ഞു.

'എങ്കിൽ കേട്ടോളൂ. തത്കാലം നിങ്ങളെ സത്കരിക്കാനും അഭയം നൽകാനും ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. നിരാശ്രയരായ വഴിപോക്കർക്ക് വിശ്രമിക്കാനുള്ള ഇടം വഴിയമ്പലങ്ങളാണ്. ദൗർഭാഗ്യവശാൽ ഇതിനടുത്തൊന്നും സൂത്രങ്ങളില്ല. എങ്കിലും നിങ്ങൾ നിരാശപ്പെടണ്ട. ഈ വഴിയുടെ കുറച്ച് അപ്പുറത്തായി ഒരു വിധവ താമസിക്കുന്നുണ്ട്. മുഴുപ്പട്ടിണി

യാണെങ്കിലും യാചകരെ സ്വീകരിച്ച് വീട്ടിൽ താമസിപ്പിക്കുക അവരുടെ ദൗർബല്യമാണ്.

ഇതും പറഞ്ഞ് ധനികൻ മാളികയുടെ കവാടം അടച്ചു.

ധനികന്റെ പെരുമാറ്റം ശിഷ്യന്മാരെ അസ്വസ്ഥരാക്കി. ക്രിസ്തുദേവനാകട്ടേ, ഭാവഭേദമേതുംകൂടാതെ അവരോടൊപ്പം നടന്നു.

അവർ നടന്ന് വിധവയുടെ കുടിലിനു മുന്നിലെത്തി. ഒന്നോ രണ്ടോ കൊച്ചുമുറികൾ മാത്രമുള്ള കുടിൽ. മുറ്റത്ത് എല്ലുന്തിയ ഒരു പശുവും അതിന്റെ കിടാവുമുണ്ട്. ക്രിസ്തുദേവൻ അങ്ങോട്ടു കയറാൻ ഭാവിച്ചതും ശിഷ്യന്മാർ ചോദിച്ചു:

‘ഗുരോ? നമ്മൾ അകത്തേക്ക് കയറണോ? ഈ കുടിലിന്റെ അവസ്ഥ കണ്ടിട്ട് നമുക്കിത്തിരി പച്ചവെള്ളംപോലും തരാൻ വിധവയ്ക്കു കഴിയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.’

‘മുൻവിധി ഒന്നിനും നല്ലതല്ല. ഒരുപക്ഷേ, നമ്മളെ അർദ്ധുതപ്പെടുത്തുന്ന എന്തെങ്കിലും ഇവിടെയുണ്ടെങ്കിലോ?’

ക്രിസ്തുദേവൻ കുടിലിനുള്ളിലേക്കു കയറി. ശിഷ്യന്മാർ പിന്നൊന്നും പറയാതെ അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുടർന്നു.

അതിഥികളെ കണ്ട് വീട്ടുടമയായ വിധവ പുറത്തേക്ക് വന്നു. ക്ഷീണിച്ച, അവിടവിടെ കീറിപ്പറിഞ്ഞതെങ്കിലും വൃത്തിയുള്ള വസ്ത്രം ധരിച്ച അവർ ആകെ പരിഭ്രാന്തയായി കാണപ്പെട്ടു.

‘വരണം സഹോദരന്മാരേ, ഇല്ലായ്മകൾ നിറഞ്ഞ എന്റെ കുടിലിലേക്ക് നിങ്ങൾക്കു സ്വാഗതം.’

വിധവ കുപ്പുകൈകളോടെ അവരെ സ്വാഗതം ചെയ്തു.

‘സഹോദരീ, അങ്ങേയറ്റം ഹൃദയമായിരുന്നു നിങ്ങളുടെ പെരുമാറ്റം. യാതൊരു മുൻപരിചയവുമില്ലാത്ത ഞങ്ങൾ ഇങ്ങനെയൊരു ആവശ്യം ഉന്നയിക്കുന്നത് ഉചിതമാണോ എന്നറിയില്ല. ദീർഘയാത്ര കഴിഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ ആകെ ക്ഷീണിതരാണ്. ഈ രാത്രി ഇനിയും യാത്ര ചെയ്യാനുള്ള ആരോഗ്യം ഞങ്ങൾക്കില്ല. അതുകൊണ്ട് വിരോധമില്ലെങ്കിൽ ഇന്നിവിടെ കഴിയാൻ ഞങ്ങളെ അനുവദിക്കണം,’ ക്രിസ്തുദേവൻ പറഞ്ഞു.

‘അതിനെന്നാ വിരോധം? എനിക്കൊക്കെയുള്ളത് ഈ കൊച്ചുകുടിൽ മാത്രമാണ്. ഇതിലെ സൗകര്യം മതിയാവുമെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്ക് എത്ര ദിവസം വേണമെങ്കിലും ഇവിടെ താമസിക്കാം. പിന്നെ, നിങ്ങളെ തൃപ്തികരമായ വിധത്തിൽ സത്കരിക്കാനാവില്ലെന്ന സങ്കടവും എനിക്കുണ്ട്. ഒരു കഷ്ണം അപ്പവും കഷ്ടിച്ച് ഒരുപിടി ധാന്യവുമാണ് എന്റെ കൈവശം ആകെയുള്ളത്. ഒരു പശു ഉള്ളത് ഒട്ടും പാലും തരുന്നില്ല.’

വിധവയുടെ മുഖത്ത് വിഷാദം പരന്നു.

‘ഈശോമിശിഹായ്ക്ക് സ്തുതിയായിരിക്കട്ടെ! അതൊന്നും കുഴപ്പമില്ല, അമ്മേ? നമുക്ക് ഉള്ളതുകൊണ്ട് വിശപ്പു മാറ്റി കിടന്നുറങ്ങാം. ലോകത്തിലെ ഓരോ വസ്തുവും ഈശ്വരനിൽനിന്ന് ഉണ്ടാവുന്നതാണ്, കേട്ടോ,’ ക്രിസ്തുദേവൻ പറഞ്ഞു.

വിധവ അവരെ അകത്തേക്ക് ക്ഷണിച്ചു കൊണ്ടുപോയി. തേയ്ക്കാത്തതെങ്കിലും ചാണകം മെഴുകിയ വൃത്തിയുള്ള തറയാണതിന്.

‘അമ്മേ, ആ കൈയിലുള്ള അപ്പക്കഷ്ണം ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവരൂ. ഒപ്പം കഴുകി വൃത്തിയാക്കിയ പതിനാല് ഇലക്കഷ്ണങ്ങളും എടുത്തു വെക്കണം.’

വിധവ അവരനു നോക്കിനില്ക്കേ, ക്രിസ്തു ആ അപ്പക്കഷ്ണം കൈയിൽ വെച്ച് പ്രാർഥിച്ചു. പിന്നെ, അത് അഞ്ചു കഷ്ണങ്ങളാക്കി. പിന്നീട് ഒമ്പതു ചെറിയ കഷ്ണങ്ങളായി വീണ്ടും മുറിച്ചു.

അടുത്ത നിമിഷം എല്ലാവരും അർദ്ധുതപരതന്ത്രരായി.

തങ്ങളുടെ മുന്നിലിരിക്കുന്ന പതിനാല് ഇലകളിലും അപ്പവും ഇറച്ചിക്കറിയും നിറഞ്ഞു. അതു കണ്ട് അന്തഃവിട്ടു നില്ക്കുന്ന ശിഷ്യന്മാരോടും വിധവയോടും ക്രിസ്തു പുഞ്ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു:

‘എല്ലാം തരുന്നത് ഈശ്വരനാണ്. എല്ലാവരും വയറു നിറച്ചും അത്താഴം കഴിച്ചോളൂ.’

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, ശിഷ്യന്മാർ അപ്പം തിന്നുതുടങ്ങി. വയറു നിറഞ്ഞ്, ഏവക്കവും വിട്ടശേഷമേ അവർ എഴുന്നേറ്റുള്ളൂ. ക്രിസ്തുദേവന്റെ നിർബന്ധപ്രകാരം വിധവയും നന്നായി ഭക്ഷണം കഴിച്ചു. തന്റെ ഇലയിലെ ഭക്ഷണം അദ്ദേഹവും കഴിച്ച് എഴുന്നേറ്റു.

‘ഇനിയൊന്നുറങ്ങണം.’

കൈ കഴുകി വന്ന് ക്രിസ്തുദേവൻ മുരിനിവർന്നു.

വിധവ നിലത്തു വിരിച്ചിട്ട കീറിപ്പറിഞ്ഞ പുല്പായകളിൽ അവർ പതിമൂന്നു പേരും കിടന്നു. നേരത്തേ കണ്ട അർദ്ധുതക്കാഴ്ചയുടെ അമ്പരപ്പ് ശിഷ്യന്മാരിൽനിന്ന് വിട്ടുമാറിയിരുന്നില്ല. അവരിലൊരാൾ ചോദിച്ചു:

‘ഗുരോ, അങ്ങ് എങ്ങനെയാണ് ഒരു കഷ്ണം അപ്പംകൊണ്ട് ഇത്രയധികം പേരെ അത്താഴമുട്ടിയത്?’

‘ദൈവം തരുന്ന സമ്മാനങ്ങളാണ് എല്ലാം. ഞാനതിന് ഒരു നിമിത്തമായെന്നേയുള്ളൂ.’

ഇത്രയും പറഞ്ഞ് ക്രിസ്തുദേവനും കണ്ണടച്ചു കിടന്നു.

ഗാഢനിദ്രയ്ക്കുശേഷം ശിഷ്യന്മാർ പുലർച്ചെ ഉറക്കമുണർന്നു.

പശുവിനെ കറന്ന് കുറച്ച് പാലു കിട്ടുമെങ്കിൽ അതിഥികൾക്ക് എന്തെങ്കിലും കൊടുക്കാമായിരുന്നെന്ന് വിധവയ്ക്കു തോന്നി. അകിടു വറ്റിയ പശുവിൽനിന്നും എങ്ങനെ പാലു കിട്ടാനാണ്? കഴിഞ്ഞ ദിവസങ്ങളെല്ലാം പാലു കറക്കാനായി പോയ താൻ കുറെ നേരത്തെ ശ്രമത്തിനു ശേഷം ഒഴിഞ്ഞ പാത്രവുമായി നിരാശയോടെ മടങ്ങുകയല്ലേ ഉണ്ടായത്?

എന്തായാലും ഒന്നുകൂടി ശ്രമിച്ചുകഴയാമെന്നു കരുതി വിധവ കറവ പാത്രവുമായി പുറത്തിറങ്ങി. പശുവിനെ കിടാവിനെക്കൊണ്ടു കുടിപ്പിച്ച ശേഷം കറക്കാനായി അവർ അടുത്തെത്തി. പതിവില്ലാത്തവിധം വീർത്ത അകിടു കണ്ട് അവർക്ക് അത്ഭുതമായി. അവർ കർത്താവിനെ മനസ്സിൽ ധ്യാനിച്ചു കറവ തുടങ്ങി.

ഇടതടവില്ലാതെ ഒഴുകിയെത്തുന്ന ചുടുപാൽ!

കറന്നിട്ടും കറന്നിട്ടും തീരാത്തപോലെ...!

ആ പാത്രം നിറയെ പാലായപ്പോഴാണ് വിധവ കറവ മതിയാക്കിയത്. ബാക്കി പാല് കിടാവിന് കുടിക്കാനായി മാറ്റിവെച്ചു.

വിധവ ആ പാലും, അടുക്കളയിൽ ശേഷിച്ച ഒരുപിടി ധാന്യവും ചേർത്ത് പലഹാരമുണ്ടാക്കി അതിഥികൾക്കു വിളമ്പി. അവർ മതിയാവോളം കഴിച്ചു. പിന്നെ, വിധവയുടെ ആതിഥ്യമര്യാദയ്ക്ക് നന്ദി പറഞ്ഞ് അവിടെ നിന്നും മടങ്ങി.

അവർ പോകുന്നതും നോക്കി കണ്ണിമയ്ക്കാതെ നിന്നു, വിധവ. തന്റെ അതിഥികൾ സാധാരണക്കാരല്ലെന്ന് അവർക്കു തോന്നി.

ക്രിസ്തുവും ശിഷ്യന്മാരും കുറെ ദൂരം നടന്നു. അതിനിടയിൽ, ഒരു ശിഷ്യൻ തന്റെ സംശയം ഉണർത്തിച്ചു:

‘ഗുരോ, തീരെ കറവയില്ലാതിരുന്ന ആ ചാവാലിപ്പശു എങ്ങനെയാണ് ഇത്രയേറെ പാലു ചുരത്തിയത്?’

‘എല്ലാം ദൈവഹിതംതന്നെയാണ് ശിഷ്യോ. അവർക്ക് ഇന്നു മാത്രമല്ല, ഇനിയെന്നും ഇതുപോലെ പാലു ലഭിക്കും,’ ക്രിസ്തുദേവൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

കുറെ ദൂരം പിന്നിട്ട് അവരൊരു കാട്ടിലെത്തിച്ചേർന്നു. പെട്ടെന്ന്, മരത്തിന്റെ മറവിൽനിന്നും ഒരു കുറുക്കൻ അവരുടെ മുന്നിലെത്തി. അത്ഭുതമെന്നു പറയട്ടെ, വകതിരിവില്ലാത്ത ആ ജന്തുവിന് ക്രിസ്തുദേവനെയും ശിഷ്യന്മാരെയും മനസ്സിലായി! അവൻ അവരുടെ മുന്നിൽ തലകുനിച്ചു നിന്ന് പറഞ്ഞു:

‘നമസ്കാരം ദേവാ!’

‘ങ്ഹും, നിനക്കെന്തുവേണം?’

ക്രിസ്തുദേവൻ തിരക്കി.

‘എനിക്ക് വല്ലാതെ വിശക്കുന്നു. എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചിട്ട് വളരെക്കാലമായി. അങ്ങയുടെ അനുവാദത്തോടെ ഏതെങ്കിലും മൃഗത്തെ കൊന്നു തിന്നണമെന്നുണ്ട്. ആരെയാണ് ഞാൻ ഭക്ഷണമാക്കേണ്ടത് എന്നു പറഞ്ഞാലും.’

കുറുക്കൻ ഓരിയിട്ടു. കുറച്ചു ദൂരം ആലോചിച്ചുനിന്നശേഷം ക്രിസ്തു പറഞ്ഞു:

‘കുറുക്കച്ചാരേ, കുറെ ദൂരം ചെന്നാൽ ഒരു വിധവയുടെ കുടിൽ നീ കാണും. അവരൊരു കറവപ്പശുവിനെയും കിടാവിനെയും വളർത്തുന്നുണ്ട്. നീ പോയി അവയെ പിടിച്ചുതിന്നോളൂ.’

ക്രിസ്തുദേവന്റെ വിചിത്രമായ ഈ കല്പന കേട്ട് ശിഷ്യന്മാർ അന്തിച്ചു നില്ക്കേ, കുറുക്കൻ സന്തോഷത്തോടെ ഓരിയിട്ട് ഓടിപ്പോയി.

‘ഗുരുനാഥാ, അങ്ങ് ആ പാവം വിധവയോട് കാണിച്ചത് ക്രൂരതയല്ലേ?’

ആ പശുവിനെയും കിടാവിനെയും കുടി നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ അവരെങ്ങനെ ജീവിക്കും? ഇല്ലായ്മകളുടെ നടുവിലും അവർ തന്റെ പശുവിന്റെ പാൽ കൊണ്ടല്ലേ പലഹാരമുണ്ടാക്കി നമ്മെ സന്തോഷിപ്പിച്ചത്?’

ശിഷ്യന്മാർ അദ്ദേഹത്തോട് തെല്ലു പരിഭവത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘അത് ക്രമേണ നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാവും.’

കൂടുതലേതെങ്കിലും പറയാൻ നില്ക്കാതെ ക്രിസ്തുദേവൻ നടന്നു.

ഈ സമയം കുറുക്കൻ വിധവയുടെ വീടു കണ്ടെത്തി. മുറ്റത്തു നിന്നിരുന്ന പശുവിനെയും കിടാവിനെയും കണ്ട് അവന്റെ നാവിൽ വെള്ളമുറി. ക്രിസ്തുദേവന്റെ അനുവാദം കിട്ടിയ സ്ഥിതിക്ക് മറ്റാരുടെയും അനുമതിക്ക് കാരേണ്ടതില്ലല്ലോ?

കുറുക്കൻ പശുവിന്റെയും കിടാവിന്റെയും മേൽ ചാടിവീണ് അവയെ കൊന്നുതിന്നു! വിധവ ഇതെല്ലാം കണ്ട് അല്പമകലെ നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ എല്ലാമായ പശുവും കിടാവും നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടും അവർ തെല്ലും ദുഃഖിച്ചില്ല. മുകളിലേക്ക് കൈയുയർത്തി അവർ ഇങ്ങനെ പ്രാർഥിച്ചു:

‘സർവശക്തനായ കർത്താവ് തരുന്നൂ, അദ്ദേഹംതന്നെ അത് തിരിച്ചെടുക്കുന്നു. ആ ഇച്ഛയല്ലാതെ മറ്റെന്ത് സംഭവിക്കാൻ?’

ക്രിസ്തുവും ശിഷ്യന്മാരും യാത്ര തുടർന്നു.

അപ്പോൾ അവരുടെ മുന്നിൽ സ്വർണനാണയങ്ങൾ നിറച്ച ഒരു

ചെമ്പുകൂടം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ആ ചെമ്പുകൂടം ക്രിസ്തുവിന്റെ പാദങ്ങളിൽ സ്പർശിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘ഗുരോ, ഞാനെന്താണ് വേണ്ടതെന്നു പറഞ്ഞാലും.’

‘നീ ഉരുണ്ടുചെന്ന് നഗരത്തിലെ ധനികന്റെ മാളികയിലെത്തുക. ഈ സ്വർണനാണയങ്ങളുടെ അവകാശി അയാളാണ്.’

ചെമ്പുകൂടം ആ നിമിഷംതന്നെ ഉരുണ്ടുരുണ്ട് ധനികന്റെ മാളികയിലെത്തി. നാണയക്കിലുക്കം കേട്ട് അയാൾ പുറത്തു വന്നു. ഒരു പാത്രം നിറയെ സ്വർണനാണയങ്ങൾ കണ്ട് അയാളുടെ കണ്ണ് മഞ്ഞളിച്ചു. അയാൾ വേഗംതന്നെ അതെടുത്ത് രഹസ്യ അറയിൽ ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ചു. പിന്നെ ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ചു:

‘ഈശ്വരൻ എനിക്കായി കൊടുത്തയച്ചതാവും ഇത്. ഇനിയും കാത്തിരുന്നാൽ ഇതിലും വലിയ കൂടം കിട്ടാതിരിക്കില്ല!’

ക്രിസ്തുദേവന്റെ തീരുമാനം പല ശിഷ്യന്മാർക്കും ദഹിച്ചില്ല. അവർ തങ്ങളുടെ നീരസം അദ്ദേഹത്തോട് പ്രകടിപ്പിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു.

‘ഗുരോ, അതെന്താണ് ആ നാണയങ്ങൾ ധനികനു കൊടുത്തത്? നമ്മെ അകത്തു കയറ്റുകപോലും ചെയ്യാതെ തിരിച്ചയച്ച ദുഷ്ടനല്ലേ അയാൾ? ആ പണം വിധവയ്ക്കാണ് ലഭിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു?’

ഇക്കുറിയും പൂഞ്ചിരിയോടെ ഏതാനും വാക്കുകളിലൊതുങ്ങി, ക്രിസ്തുദേവന്റെ മറുപടി.

‘അങ്ങനെ ചെയ്യാതിരുന്നതിനും കാരണങ്ങളുണ്ടാവും. കാത്തിരുന്നു കാണാം.’

നട്ടുചവെയിലിൽ കുറെ ദൂരം നടന്നപ്പോൾ ശിഷ്യന്മാർക്ക് കടുത്ത ദാഹം തോന്നി. അവരുടെ നാവുകൾ വറ്റിവരണ്ടു. ശരീരം വല്ലാതെ തളർന്നു. അവർ ക്രിസ്തുദേവനോട് പറഞ്ഞു:

‘ഗുരോ, കഠിനമായ ദാഹംമൂലം ഞങ്ങൾക്ക് നടക്കാനാവാത്ത അവസ്ഥ വന്നിരിക്കുന്നു. കുടിക്കാൻ കൊള്ളാവുന്ന കിണർ എവിടെയുണ്ടെന്ന് കാണിച്ചുതന്നാലും.’

ക്രിസ്തുദേവൻ തന്റെ വിരൽ വലതുഭാഗത്തേക്ക് ചൂണ്ടിപ്പറഞ്ഞു:

‘അതാ, അവിടെയൊരു കിണറുണ്ട്. പോയി വേണ്ടത്ര വെള്ളം കുടിച്ചു വരു.’

ശിഷ്യന്മാർ ഉത്സാഹത്തോടെ അങ്ങോട്ടോടി. വലിയൊരു കിണറായിരുന്നു അത്. വെള്ളം കുടിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹത്തോടെ അവർ കിണറ്റിനുള്ളിലേക്ക് എത്തിനോക്കി. അടുത്ത നിമിഷം അവരുടെ മുമ്പം മങ്ങി.

അങ്ങേയറ്റം മലിനമായിരുന്നു ആ കിണർ. മുളളും കാട്ടുചെടികളും നിറഞ്ഞ കിണറ്റിൽ കറുത്ത നിറത്തിലുള്ള കുറെ വെള്ളമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. ആ വെള്ളത്തിൽ നീന്തിത്തുടിക്കുന്ന പാമ്പുകളും പഴുതാരകളും തവളകളും!

ആ വെള്ളം കുടിക്കുന്നതിലും ഭേദം ദാഹിച്ച് തൊണ്ട പൊട്ടി ചാകുന്നതാണെന്നു തോന്നിയ അവർ മടങ്ങിപ്പോന്നു.

‘എന്താ, നിങ്ങൾ വെള്ളം കുടിച്ചില്ലേ?’

ഒന്നുമറിയാത്ത മട്ടിൽ ക്രിസ്തുദേവൻ ചോദിച്ചു.

‘ഗുരോ, കണ്ടാലറയ്ക്കുന്ന ആ മലിനജലം ഞങ്ങളെങ്ങനെ കുടിക്കാനാണ്?’

ശിഷ്യന്മാർ നീരസത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘എങ്കിൽ ഇടതുവശത്തുള്ള കിണറ്റിലെ വെള്ളം കുടിച്ചോളൂ.’

അദ്ദേഹം ഇടത്തേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടി.

ശിഷ്യന്മാർ ആ കിണറിനടുത്തെത്തി. അതിനകത്തേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ അവരുടെ മുഖം വിടർന്നു. നല്ല തെളിഞ്ഞ വെള്ളമായിരുന്നു അതിൽ. കിണറിന്റെ അകവും പുറവും ഒരുപോലെ വൃത്തിയുള്ളതായി കാണപ്പെട്ടു. മുകളറ്റംവരെ നിറഞ്ഞ വെള്ളം അവർ കൈക്കുമ്പിളിൽ കോരിയെടുത്ത് കുടിച്ചു. വെള്ളത്തിന്റെ തണുപ്പ് അവരുടെ ദേഹമാസകലം പടർന്നു. അവരുടെ ദാഹവും ക്ഷീണവും നിശ്ശേഷം മാറി. അവർ സംതൃപ്തിയോടെ മടങ്ങി. ക്രിസ്തുദേവന്റെ അടുത്തെത്തി.

‘ഇതെന്താ നിങ്ങൾ മടങ്ങിവരാൻ ഇത്രയും വൈകിയത്?’

അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

‘ഞങ്ങൾ വൈകിയില്ലല്ലോ. എല്ലാവരും വെള്ളം കുടിച്ചുതീരാൻ ഏകദേശം മൂന്നു നിമിഷം എടുത്തുകാണണം. അത്രയല്ലേയുള്ളൂ?’

ശിഷ്യന്മാർ പരസ്പരം നോക്കി.

‘മൂന്നു നിമിഷമോ? നിങ്ങൾ വെള്ളം കുടിക്കാനായി പോയിട്ടില്ലാത്ത മൂന്നു വർഷം കഴിഞ്ഞു!’

ക്രിസ്തുദേവന്റെ വാക്കുകൾ അവരെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തി.

മൂന്നു വർഷമോ?!

‘അതെ ശിഷ്യന്മാരേ, യാഥാർഥ്യം അതാണ്. മോശം വെള്ളം നിറഞ്ഞ കിണർ കണ്ടപ്പോൾ നിമിഷങ്ങൾകൊണ്ട് തിരിച്ചുപോന്ന നിങ്ങൾ നല്ല കിണർ കണ്ട് സ്ഥലകാലബോധം മറന്ന് മൂന്നാണ്ട് അവിടെ ചെലവഴിച്ചു. സത്യത്തിൽ അത് കേവലം കിണറുകളല്ല. ആദ്യത്തെ കിണർ ധനികന്റെ മരണാനന്തരജീവിതത്തെയും, രണ്ടാമത്തെ കിണർ വിധവയുടെ

മരണാനന്തരജീവിതത്തെയുമാണ് പ്രതീകമാക്കുന്നത്. ഇനിയെങ്കിലും ലൗകികജീവിതമല്ല, അതിനുശേഷമുള്ള ആത്മീയജീവിതമാണ് പ്രധാനമെന്ന് നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുക.'

ക്രിസ്തുദേവൻ അവരെ അനുഗ്രഹിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചിത്രമായ പെരുമാറ്റത്തിന്റെയും വാക്കുകളുടെയും പൊരുൾ അപ്പോൾ മാത്രമാണ് ശിഷ്യന്മാർക്കു മനസ്സിലായത്.

ജീവിതത്തിലെ വലിയൊരു പാഠം കിട്ടിയ സംതൃപ്തിയോടെ അവർ ഗുരുനാഥനെ അനുഗമിച്ചു.

യുദ്ധം

രാപ്പാടിരാജാവിന് ചുണ്ടെലിപ്പെണ്ണ് രാജ്ഞിയാവുമോ? മൂക്കത്ത് വിരൽ വെക്കണ്ട. പണ്ടൊരിക്കൽ അങ്ങനെയും ഉണ്ടായി. രാജാവും രാജ്ഞിയുമായിരുന്നെങ്കിലും ധാന്യവും പണവുമെല്ലാം അവർ മത്സരബുദ്ധിയോടെ സംഭരിച്ചു. ധാന്യശേഖരത്തിൽ കുറവു വന്നപ്പോൾ രാപ്പാടി ചുണ്ടെലിയെ സമീപിച്ച് ഒരു നിർദ്ദേശം മുന്നോട്ടു വെച്ചു.

ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന പാടം ഉഴുത്ത് കൃഷിയോഗ്യമാക്കുക. അവിടെ ഗോതമ്പ് വിതയ്ക്കുക. അതിൽനിന്ന് ലഭിക്കുന്ന വിളവ് തുല്യമായി വീതി ചെടുക്കുക. നഷ്ടമുണ്ടായാൽ സഹിക്കുക.

ചുണ്ടെലിയും അതിനോട് യോജിച്ചു. അവർ നിലമുഴുത്ത് ഗോതമ്പ് വിതച്ചു. അത് യഥാകാലം മുളച്ചു വളർന്നു. ഗോതമ്പുകൃഷി പരിപാലിക്കാൻ അവർ സമയം കണ്ടെത്തി. ആവശ്യത്തിന് വെള്ളവും വളവും നൽകി. കാലാവസ്ഥ അനുകൂലമായതിനാൽ അവർക്ക് നല്ല വിളവ് കിട്ടി. വിളഞ്ഞ ഗോതമ്പ് പാടത്തിന്റെ നടക്കുതന്നെ കുന്നയായി കൂട്ടിയിട്ടു.

'നമുക്കിത് ഇപ്പോൾത്തന്നെ പങ്കിട്ടെടുക്കാം,' രാപ്പാടി പറഞ്ഞു.

'അതാണു വേണ്ടത്. രണ്ടാൾക്കും ഒരുപോലെ ഗോതമ്പ് കിട്ടണം.

ആർക്കും ഒരു മണിപോലും കൂടുകയോ കുറയുകയോ ചെയ്യരുത്,' ചുണ്ടലി ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

രാപ്പാടി ഓരോ ഗോതമ്പുമണിയായി കൊത്തിയെടുത്ത് മാറ്റിവെച്ചു. ആദ്യത്തെ മണി രാപ്പാടിക്ക്. അടുത്തത് ചുണ്ടലിക്ക്. അതിനടുത്തത് വീണ്ടും രാപ്പാടിക്ക്... അങ്ങനെ.

എണ്ണിത്തീരാറായതും പാടത്തുതന്നെ ഒരുപോലുള്ള രണ്ടു ഗോതമ്പുകുനകളുണ്ടായി. അപ്പോഴാണ് ഒരു പ്രശ്നം. രണ്ടാൾക്കും സമമായി വീതിച്ചപ്പോൾ ഒരേയൊരു ഗോതമ്പുമണി ബാക്കി!

'ഞാനല്ലേ ഗോതമ്പ് വീതിച്ചത്? അതുകൊണ്ട് ഈ മണി എനിക്ക്,' രാപ്പാടി പറഞ്ഞു.

'അതു പറ്റില്ല. തുല്യമായി വീതിക്കണമെന്നാണ് നമ്മുടെ വ്യവസ്ഥ. നീയിതെടുത്താൽ വ്യവസ്ഥ തെറ്റും.'

ചുണ്ടലി വിട്ടുകൊടുത്തില്ല.

ഒരു ഗോതമ്പുമണിയെച്ചൊല്ലി അവർ തമ്മിലുള്ള വാക്കേറ്റം മുത്തു. ഒടുവിൽ ചുണ്ടലി പറഞ്ഞു:

'ഇതേക്കുറിച്ച് തർക്കം വേണ്ട. ഈ മണി നമുക്ക് രണ്ടു തുല്യ കഷ്ണങ്ങളാക്കാം.'

രാപ്പാടി അതിന് സമ്മതിച്ചു. ഗോതമ്പുമണി കടിച്ചു മുറിക്കാനെന്ന നാട്യത്തിൽ ചുണ്ടലി അതുമായി തന്റെ മാളത്തിലേക്ക് ഓടിക്കയറി. തനിക്കുള്ള ഭാഗവുമായി അവൾ ഉടനെ പുറത്തു വരുമെന്നു കരുതി രാപ്പാടി മാളത്തിനു മുന്നിൽ നില്പായി.

നിന്നുനിന്ന് കാലു കഴച്ചതല്ലാതെ എന്തു ഫലം? ചുണ്ടലിയുടെ പൊടിപോലും പുറത്തു വന്നില്ല. പലകുറി വിളിച്ചുചോദിച്ചിട്ടും അകത്തു നിന്ന് മറുപടിയില്ല. ചുണ്ടലി തന്നെ പറ്റിച്ചെന്ന് രാപ്പാടിക്ക് ബോധ്യമായി. അവളെ നല്ലൊരു പാഠം പഠിപ്പിക്കണമെന്ന് രാപ്പാടി തീരുമാനിച്ചു.

രാപ്പാടി നാടായനാട്ടിലെ പക്ഷികളെയെല്ലാം വിളിച്ചുകൂട്ടി. പക്ഷി വർഗത്തെത്തന്നെ കബളിപ്പിച്ച ചുണ്ടലിയോട് പകരംവീട്ടണമെന്ന് രാപ്പാടി പക്ഷികളോട് പറഞ്ഞു. അപ്പോൾത്തന്നെ കഴുകനും പരുന്തും പ്രാവവും കോഴിയും കുരുവിയുമൊക്കെയടങ്ങുന്ന പക്ഷിവർഗം യുദ്ധത്തിനു തയ്യാറായി.

ഈ വിവരം ചുണ്ടലിയും അറിഞ്ഞു. അവളും വെറുതേയിരുന്നില്ല. അവൾ കാടായകാട്ടിലെ മൃഗങ്ങളെയെല്ലാം വിളിച്ചുചേർത്ത് കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചു. ആനയും സിംഹവും കടുവയും കരടിയും നായയുമൊക്കെയടങ്ങുന്ന മൃഗങ്ങൾ തിരിച്ചടിക്കാൻ സജ്ജരായി.

അപ്പോൾത്തന്നെ ഇരുവിഭാഗവും ഏറ്റുമുട്ടി. ശക്തന്മാർ മൃഗപക്ഷിത്തായിരുന്നെങ്കിലും പക്ഷികൾക്കാണ് ആദ്യഘട്ടത്തിൽ മുന്നേറാനായത്. ആനയും സിംഹവും കടുവയുമൊക്കെ അലറിവിളിച്ച് പാഞ്ഞുനടന്നെങ്കിലും വേഗം പറന്നുയർന്ന പക്ഷികളെ അവർക്ക് തൊടാനായില്ല. പക്ഷികളാകട്ടെ, അപ്രതീക്ഷിതമായി പറന്നുതാണ് സിംഹത്തിന്റെയും ആനയുടെയുമൊക്കെ കണ്ണുകൾ കുത്തിപ്പൊട്ടിച്ചു. മറ്റു മൃഗങ്ങളെ കൊത്തി മുറിവേല്പിച്ചു. വൈകിട്ട് യുദ്ധം അവസാനിച്ചപ്പോഴേക്കും പക്ഷികൾ സമ്പൂർണ്ണവിജയം നേടിയിരുന്നു. ആ വിജയത്തിന്റെ ആവേശത്തിൽ അവർ ഒരുമിച്ച് കിടന്നുറങ്ങി.

യുദ്ധത്തിൽ തോറ്റതിന്റെ സങ്കടം ചുണ്ടലിയെ അലട്ടി. അടുത്ത ദിവസമെങ്കിലും മൃഗങ്ങൾ ജയിച്ചേ മതിയാവൂ എന്നവൾ ഉറപ്പിച്ചു.

അവർ തങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലുള്ള ഉറുമ്പുകളെ ആളയച്ചു വിളിപ്പിച്ചു. രാജ്ഞിയുടെ ആജ്ഞയനുസരിച്ച് എണ്ണമറ്റ ഉറുമ്പുകൾ വേഗം അവിടെയെത്തി. നെയ്യുറുമ്പും കട്ടുറുമ്പും ചോണുറുമ്പുമടങ്ങുന്ന ഒരു വൻപട! ഉറുമ്പുകളുടെ തലവൻ രാജ്ഞിയെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു.

'മഹാരാണിക്ക് വന്ദനം! ഞങ്ങളെ വിളിപ്പിച്ചതെന്തിനെന്ന് അരുളി ചെയ്താലും!'

'ഉറുമ്പുപ്രജകളേ, ഇന്നു നടന്ന യുദ്ധത്തിൽ മൃഗങ്ങളായ നാം ദയനീയ പരാജയം ഏറ്റുവാങ്ങിയതു കണ്ടില്ലേ? നാളെ പക്ഷികൾക്കുമേൽ വിജയം നമുക്കാവണം. നിങ്ങളുടെ സഹായം അതിനു വേണം. വിജയലഹരിയിൽ പക്ഷികളെല്ലാം ഗാഢനിദ്രയിലാണ്. നിങ്ങൾ പോയി അവരുടെ ചിറകുകൾ കരണ്ടുകളയണം!'

ചുണ്ടലി വിശദീകരിച്ചു. ഉറുമ്പുസൈന്യം അപ്പോൾത്തന്നെ പക്ഷികളുടെ അടുത്തേക്കു നീങ്ങി. നിമിഷങ്ങൾക്കകം അവർ പക്ഷികളുടെ ദേഹത്ത് ഇരച്ചുകയറി ചിറകുകൾ കടിച്ചു മുറിച്ച് മടങ്ങിപ്പോന്നു. നല്ല ഉറക്കത്തിലായിരുന്നതിനാൽ പക്ഷികൾ അതറിഞ്ഞതേയില്ല.

പിറ്റേന്നു പുലർച്ചെ മൃഗങ്ങൾ അട്ടഹസിച്ചുകൊണ്ട് പക്ഷികളുടെ അടുത്തെത്തി. തങ്ങളോട് യുദ്ധം ചെയ്യാൻ അവർ പക്ഷികളെ വെല്ലുവിളിച്ചു. പറന്നുയർന്ന് അവരെ ആക്രമിക്കാൻ പക്ഷികൾ ശ്രമിച്ചു. തങ്ങളുടെ ചിറകുകൾ നഷ്ടപ്പെട്ട വിവരം അവർ അപ്പോൾ മാത്രമാണ് അറിഞ്ഞത്! ഈ തക്കത്തിന് മൃഗങ്ങൾ അവരെ വകവരുത്തി. ഒന്നെതിർക്കാൻപോലും കഴിയാതെ പക്ഷികൾ നിസ്സഹായരായിപ്പോയി.

അങ്ങനെ, ഉറുമ്പുകളുടെ സഹായത്തോടെ മൃഗങ്ങൾ യുദ്ധം ജയിച്ചു. പക്ഷേ, അതൊരിക്കലും നേരായ മാർഗത്തിലുള്ള ജയമായിരുന്നില്ല.

വനഭൂതവും മാന്ത്രികചക്രവും

പണ്ടൊരു കർഷകന് രണ്ടാൺമക്കളുണ്ടായിരുന്നു. കുറിനാധാനിയായ അയാൾ മക്കളെ പ്രാണനുതൃപ്തം സ്നേഹിച്ചു. രണ്ടു മക്കളെയും അയാൾ ഒരുപോലെ കണ്ടു. തന്റെ കാലശേഷവും മക്കൾ പരസ്പരസ്നേഹത്തോടെ ജീവിക്കണം എന്നയാൾ ആഗ്രഹിച്ചു. അധികം കഴിയും മുൻപേ കർഷകൻ വാർധക്യംമൂലം അന്തരിച്ചു.

പിതാവിന്റെ മരണത്തോടെ സഹോദരന്മാർ അടുക്കുന്നതിനു പകരം അകലുകയാണുണ്ടായത്. ഭാഗ്യവും ഐശ്വര്യവും മുത്ത സഹോദരന്റെ കൂടെയായതിനാൽ അയാൾ ചുരുങ്ങിയ കാലംകൊണ്ട് വലിയ ധനികനായി. അയാൾ ചെയ്ത വ്യാപാരങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം വലിയ ലാഭവുമുണ്ടാക്കി. അതേസമയം, ഇളയ സഹോദരന്റെ അവസ്ഥ പരമദയനീയമായിരുന്നു. കഷ്ടകാലത്തിന്റെ ഉച്ചസ്ഥായിയിലായിരുന്നു അയാളുടെ ജീവിതം. തൊട്ടതെല്ലാം നഷ്ടത്തിൽ കലാശിച്ചു. മുത്തയാൾ ധനികന്റെ പുത്രിയെയും ഇളയവൻ ദരിദ്രന്റെ പുത്രിയെയും വിവാഹം ചെയ്തു.

പണക്കാരനായതോടെ ജ്യേഷ്ഠന് അനുജനോട് പ്രകടമായ അവലംബമുണ്ടായി. പിതാവിന്റെ വീടു പൊളിച്ച് ആ സ്ഥാനത്ത് ഒരു പുതിയ വീടുണ്ടാക്കി ജ്യേഷ്ഠനും ഭാര്യയും അവിടെ താമസം തുടങ്ങി. അനുജനും ഭാര്യയും അവിടെ താമസിക്കുന്നതിൽ അയാൾക്ക് താത്പര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ അനിഷ്ടം അയാൾ തുറന്നുപറയുകയും ചെയ്തു. ആത്മാഭിമാനമുള്ള ഇളയ സഹോദരൻ ഭാര്യയെയും കൂട്ടി അവിടെനിന്നിറങ്ങി. അതേ പറമ്പിന്റെ ഒരു മൂലയിൽ ചെറിയൊരു കുടിൽ കെട്ടി താമസിച്ചു.

വീടു മാറിയതോടെ ദരിദ്രന്റെയും ഭാര്യയുടെയും നില ഏറെ ദയനീയമായി. അയാൾ തൊഴിൽ തേടി പല വാതിലുകളും മുട്ടിയെങ്കിലും ഫലമുണ്ടായില്ല. അയാളുടെ അവസ്ഥ മുതലെടുത്ത് ചിലർ ജോലിക്കൊടുത്തെങ്കിലും തൃപ്തമായ വേതനമേ നൽകിയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് അരവയർ നിറയ്ക്കാൻപോലും അവർക്കായില്ല. താൻ പട്ടിണി കിടന്നാലും ഭാര്യയെ പട്ടിണിക്കിടാൻ അയാൾ തയ്യാറായില്ല.

അങ്ങനെയിരിക്കേ, മിന്നലിന്റെ ദേവന്റെ ഉത്സവകാലമെത്തി. എല്ലാ വീടുകളിലും വിഭവസമൃദ്ധമായ വിരുന്ന് ഒരുക്കുന്ന കാലമാണത്. വീട്ടിലെ അംഗങ്ങളെല്ലാം പുത്തൻ കുപ്പായങ്ങൾ ധരിക്കുകയും ചെയ്തും. മുത്ത സഹോദരന്റെ വീട്ടിൽ ആഘോഷം പൊടിപൊടിച്ചു. അയാൾ വീട്ടിൽ ഗംഭീരസദ്യയുണ്ടാക്കി. സുഹൃത്തുക്കളെയും അയൽക്കാരെയും ക്ഷണിച്ച് അവർക്ക് വിരുന്നു നൽകി. എന്നാൽ, സ്വന്തം അനുജനെയും ഭാര്യയെയും മാത്രം മനഃപൂർവ്വം ക്ഷണിച്ചില്ല.

ഉത്സവാഘോഷത്തിന് തങ്ങളുടെ കൈയിൽ ഒന്നുമില്ലല്ലോ എന്ന ചിന്ത ഇളയ സഹോദരനെയും ഭാര്യയെയും വല്ലാതെ വേദനിപ്പിച്ചു.

'എടി, നല്ല വിരുന്നൊരുക്കി ദേവന്റെ ഉത്സവം ഭംഗിയാക്കണമെന്ന് എനിക്ക് ആഗ്രഹമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല. പക്ഷേ, അതിനായി എന്റെ കൈയിൽ കാൽക്കാശില്ലാതെ പോയല്ലോ. നമ്മുടെ തലവിധിതന്നെ!' അയാൾ പറഞ്ഞു.

'നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതൊക്കെ ശരിയാണ്. എല്ലാ വീടുകളിലും ഉത്സവം ആഘോഷിക്കുമ്പോൾ നമ്മൾ മാത്രം പട്ടിണി കിടക്കുന്നത് കഷ്ടം തന്നെ. ഇല്ലാത്തവർ കടം വാങ്ങിയാണെങ്കിലും ഇത് ആഘോഷിക്കണം. നിങ്ങൾക്ക് സ്വന്തം ജ്യേഷ്ഠനോടു ചെന്ന് കുറച്ച് ഇറച്ചിയും വീഞ്ഞും കടം വാങ്ങിക്കൂടേ? കൂടപ്പിറപ്പിനോടായതുകൊണ്ട് കടം ചോദിക്കാൻ മടിയും വേണ്ട,' ഭാര്യ ഉപദേശിച്ചു.

തന്നെ അപമാനിച്ച് വീട്ടിൽനിന്നിറക്കിവിട്ട സഹോദരനോട് സഹായം ചോദിക്കുന്നതിൽ അയാൾക്ക് തെല്ലും താത്പര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ഭാര്യയുടെ ആഗ്രഹത്തിന് എതിരു നിൽക്കരുതെന്നു കരുതി

അയാൾ പോകാൻ തീരുമാനിച്ചു. അയാൾ പടി കടന്നുചെന്നതും മുത്ത സഹോദരൻ വീട്ടുമുറ്റത്തുതന്നെ നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ, അനുജനെ കണ്ടിട്ടും അയാൾ കണ്ട ഭാവം നടിച്ചില്ല.

‘ജ്യേഷ്ഠാ...’

‘ങ്ഹും, എന്തു വേണം?’

അയാൾ നെറ്റിച്ചുളിച്ച് ചോദിച്ചു.

‘ഞങ്ങൾക്കും ദേവന്റെ ഉത്സവം ആഘോഷിക്കണമെന്നുണ്ട്. ഒന്നും വാങ്ങാനുള്ള പണം എന്റെ കൈയിലില്ല. ജ്യേഷ്ഠൻ മനസ്സുവെച്ചാൽ കുറച്ച് ഇറച്ചി ഞങ്ങൾക്ക് കടമായി തന്നുകൂടേ?’

ഇളയ സഹോദരൻ വിനയത്തോടെ ചോദിച്ചു.

അത് മുത്ത സഹോദരൻ തീരെ രസിച്ചില്ല. അയാൾ പിറുപിറുത്തു കൊണ്ട് അകത്തു പോയി പശുവിന്റെ ഒരു കുളമ്പുമായി തിരിച്ചെത്തി. അത് അനുജന്റെ മുന്നിലേക്കെറിഞ്ഞ് അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘നാശം! ഉത്സവത്തിന്റെ രസം കെടുത്താൻ ഓരോരുത്തർ കയറിവരും. ഈ കുളമ്പ് വനഭൂതത്തിനു കൊടുക്ക്!’

തന്നെ ജ്യേഷ്ഠൻ വീണ്ടും അവഗണിച്ചതിൽ ഇളയ സഹോദരൻ വിഷമം തോന്നി. അയാൾ ആ കുളമ്പുമെടുത്ത് ഒന്നും മിണ്ടാതെ തിരിഞ്ഞു നടന്നു. അപ്പോൾ അയാൾ ചിന്തിച്ചു:

‘ങ്ഹും, ഒരു പശുകുളമ്പുപോലും എനിക്കു സ്വന്തമല്ല. ഈ ഉത്സവം എനിക്കു നഷ്ടമായി. ഇനി അതേക്കുറിച്ച് ആലോചിച്ച് യാതൊരു കാര്യവുമില്ല. കുളമ്പ് ‘ഹിയ്സി’യെന്ന വനഭൂതത്തിന് കൊടുക്കാനാണ് ജ്യേഷ്ഠൻ നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നത്. അത് നിറവേറ്റണം. എന്നിട്ടേ ഞാൻ വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങൂ.’

ഇളയ സഹോദരൻ പശുകുളമ്പുമായി കുറെ ദൂരം ചെന്നു. വനഭൂതത്തെക്കുറിച്ച് കേട്ടിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ അതിന്റെ വാസസ്ഥലം എവിടെയെന്ന് അയാൾക്ക് നിശ്ചയമുണ്ടായില്ല. വിജനമായ ആ സ്ഥലത്ത് ആരോട് ചോദിച്ച് സംശയനിവൃത്തി വരുത്താനാണ്?

വീണ്ടും ഏറെ ദൂരം പിന്നിട്ടപ്പോൾ അയാൾ കുറെ ആളുകളെ കണ്ടു മുട്ടി. ബലമുള്ള കയറും കോടാലിയുമൊക്കെ കണ്ടപ്പോൾ അവർ മരം വെട്ടുകാരാണെന്ന് അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. മുൻപൊന്നും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരാളെ അവിടെ കണ്ടപ്പോൾ മരംവെട്ടുകാർക്കും അദ്ഭുതം തോന്നി. അവർ അടുത്തു വന്ന് ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതി, നിങ്ങൾ ഏതു നാട്ടുകാരനാണ്? തനിച്ച് എങ്ങോട്ടാണ് യാത്ര.’

ഇളയ സഹോദരൻ തന്റെ കദനകഥ മുഴുവൻ അവർക്കു മുന്നിൽ നിരത്തി. പിന്നെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘ഹിയ്സി എന്ന വനഭൂതം താമസിക്കുന്നത് എവിടെയാണെന്ന് ദയ വായി പറഞ്ഞുതരണം. ജ്യേഷ്ഠന്റെ നിർദ്ദേശം അനുസരിക്കാത്ത ഒരാളെന്ന പഴി കേൾക്കാൻ ഞാനിഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല.’

മരംവെട്ടുകാർക്ക് അയാളോട് സഹതാപം തോന്നി.

‘ചങ്ങാതി, ഹിയ്സിയുടെ താവളത്തിലേക്ക് കുറച്ചു ദൂരമുണ്ട്. ഇവിടെനിന്ന് നേരെ നടന്നാൽ അവിടെയെത്തും. ഏറെ വളവും തിരിവുമുള്ള ഇടവഴികൾ കണ്ടേക്കാം. അതിലേയൊന്നും പോകരുത്. സ്നേഹിക്കുന്നവർക്കു മിത്രവും ചതിക്കുന്നവർക്ക് ശത്രുവുമാണ് അദ്ദേഹം.’

അവർ പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് അയാൾ മുന്നോട്ടു നടന്നു. അപ്പോൾ അവർ മറ്റൊന്നുകൂടി പറഞ്ഞു:

‘ആരുടെ കൈയിൽനിന്ന് എന്തു സമ്മാനം വാങ്ങിയാലും വനഭൂതം തിരിച്ചെത്തുകിലും തരും. പശുക്കുളമ്പിനു പകരം നിങ്ങൾക്കും സമ്മാനം കിട്ടാതിരിക്കില്ല. ആദ്യം വെള്ളിയും പിന്നെ സ്വർണവുമായിരിക്കും അദ്ദേഹം വാഗ്ദാനം ചെയ്യുക. പക്ഷേ, ഒരു കാരണവശാലും നിങ്ങളതു വാങ്ങരുത്.’

‘അതെന്താ?’

ഇളയ സഹോദരൻ അതറിയാൻ തിരക്കായി.

‘അതിലും വിലപ്പെട്ട ഒരു സാധനം വനഭൂതത്തിന്റെ പക്കലുണ്ട്. ഒരു മാന്ത്രികചക്രം! അതു തരണമെന്ന് നിങ്ങൾ നിർബന്ധംപിടിക്കണം. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്കു നേട്ടമുണ്ടാകും,’ മരംവെട്ടുകാർ പറഞ്ഞു.

അവരോട് നന്ദി പറഞ്ഞ് ഇളയ സഹോദരൻ മുന്നോട്ടു നടന്നു.

വളവും തിരിവുമൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കാതെ നേരെ നടന്ന് അയാൾ വനഭൂതത്തിന്റെ വീട്ടിലെത്തി. മരംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ വലിയൊരു വീട്. അതിന്റെ വാതിലുകൾ തുറന്നുകിടന്നിരുന്നു. അയാൾ ആശങ്കയോടെ അകത്തു കയറി നോക്കി. അകത്തെ മുറിയിൽ നീണ്ടുനിവർന്നു കിടക്കുന്നു, വനഭൂതം!

അയാൾ ഒന്നു തൊണ്ടയനക്കി ഭൂതത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയാകർഷിച്ചു.

‘ആരാണ് നിങ്ങൾ?’

വനഭൂതം ഇടിവെട്ടുന്ന ശബ്ദത്തിൽ ചോദിച്ചു.

‘വനഭൂതമേ നമസ്കാരം! ഞാൻ അങ്ങേക്കൊരു സമ്മാനവുമായി വന്നതാണ്.’

ഇളയ സഹോദരൻ പശുകുളമ്പ് ഭൂതത്തിനു നേരെ നീട്ടി. വനഭൂതം അതു വാങ്ങി ആർത്തിയോടെ തിന്നുതീർത്തു!

‘കൊള്ളാം! ഒരു പശുക്കുളമ്പു തിന്ന കാലംതന്നെ മറന്നു. ഇത്ര ദൂരം സഞ്ചരിച്ച് എനിക്കീ കുളമ്പ് തന്ന നിങ്ങൾക്ക് ഞാൻ ആയിരം വെള്ളി നാണയം സമ്മാനമായി നൽകും!’

വനഭൂതം പണസഞ്ചിയെടുക്കാൻ മുതിർന്നപ്പോൾ അയാൾ വിലക്കി.

‘എനിക്കതു വേണ്ട.’

‘എങ്കിൽ, ആയിരം സ്വർണനാണയം ഞാൻ തരാം!

വനഭൂതം സ്വർണനാണയങ്ങളുടെ സഞ്ചി കൈയിലെടുത്തു.

‘എനിക്കതിലും അശേഷം താത്പര്യമില്ല.’

അയാൾ തീർത്തുപറഞ്ഞു.

സ്വർണവും വെള്ളിയും വേണ്ടാത്ത ഒരാളോ? വനഭൂതത്തിന് അദ്ഭുതം തോന്നി.

‘പിന്നെ, നിങ്ങൾക്കെന്താണു വേണ്ടത്?’

വനഭൂതം ചോദിച്ചു.

‘എനിക്ക് അങ്ങയുടെ കൈവശമുള്ള മാന്ത്രികചക്രം തന്നാൽ മതി!’

ഇളയ സഹോദരൻ പറഞ്ഞു.

‘അയ്യോ, അത് മനുഷ്യർക്ക് സമ്മാനിക്കാനുള്ളതല്ല. കുറ്റൻമാളി കയോ ഇട്ടുനടക്കാൻ രത്നഭരണങ്ങളോ പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളോ ചോദിച്ചോളൂ, തരാം.’

വനഭൂതം അയാളുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി.

‘നന്ദി, അങ്ങ് വാക്കിനുവിലയുള്ള ആളാണെന്നാണ് ഞാൻ കരുതുന്നത്. ഞാൻ കൊണ്ടുവന്ന കുളമ്പ് തിന്നുകഴിഞ്ഞ സ്ഥിതിക്ക് ഞാൻ ചോദിച്ചത് തരാനും അങ്ങ് ബാധ്യസ്ഥനാണ്. അങ്ങേക്കതിനു മനസ്സില്ലെങ്കിൽ വേണ്ട.’

അയാൾ തിരിഞ്ഞുനടക്കാൻ ഭാവിച്ചു. അപ്പോൾ വനഭൂതം വിളിച്ചു പറഞ്ഞു: ‘വേണ്ട, നിങ്ങൾ വെറുംകൈയോടെ തിരിച്ചുപോകണ്ട. നിങ്ങളൊരു നല്ലവനായതുകൊണ്ട് ഞാനേറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന മാന്ത്രിക ചക്രം തരാം. അതു കൈയിലെടുത്ത് ‘കറങ്ങിത്തീരിയു മാന്ത്രികചക്രമേ’ എന്ന് മൂന്നു തവണ പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്തും കിട്ടും. മതിയാകുമ്പോൾ ‘കറക്കം നിർത്തു മാന്ത്രികചക്രമേ’ എന്നു മൂന്നു തവണ പറയണം. ശ്രദ്ധിച്ച് ഉപയോഗിച്ചാൽ ഇതു നിങ്ങളെ ഉന്നതിയിലെത്തിക്കും. നിങ്ങൾക്കു നല്ലതു വരട്ടെ!’

മാന്ത്രികചക്രം നൽകി വനഭൂതം ഇളയ സഹോദരനെ യാത്രയാക്കി.

വനഭൂതത്തിന്റെ വീടിനു പുറത്തെത്തിയതും അയാൾ മാന്ത്രിക ചക്രം കൈയിലെടുത്ത് ‘കറങ്ങിത്തീരിയു മാന്ത്രികഭൂതമേ’ എന്നു പറഞ്ഞ്

തന്നെ വീട്ടിലെത്തിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അദ്ഭുതംതന്നെ, ആ നിമിഷം അയാൾ കുടിലിനു മുന്നിലെത്തി!

ഇറച്ചി കടം വാങ്ങാൻ പോയ ഭർത്താവ് ഒരു ചക്രവുമായി മടങ്ങിയെത്തിയതു കണ്ട് ഭാര്യയ്ക്ക് ദേഷ്യം വന്നു.

‘ങ്ഹും, ഇതാണോ നമ്മൾ ഉത്സവസദ്യയ്ക്ക് പുഴുങ്ങിത്തിന്നാൻ പോകുന്നത്?’

‘എടി, സദ്യ മാത്രമാക്കണ്ട. നിനക്കു വേണ്ടതെല്ലാം പറഞ്ഞോളൂ. ഒക്കെ ഈ ചക്രം തരും!’

അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘ചക്രം തരുമെന്നോ? നിങ്ങൾക്കെന്താ മനുഷ്യാ, സമനില തെറ്റിയോ?’

അവൾക്ക് ദേഷ്യം വന്നു.

അയാൾ അതിനു മറുപടി പറയാതെ ചക്രമെടുത്ത് മൂന്നു തവണ മന്ത്രം ചൊല്ലി, തങ്ങൾക്കു കഴിക്കാനുള്ള ഭക്ഷണം ആവശ്യപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ തന്നെ ആവി പറക്കുന്ന ഭക്ഷണം മുന്നിലെത്തി.

റൊട്ടി, ചപ്പാത്തി.

പൊരിച്ച ആട്ടിറച്ചി, ചോറ്.

മുന്തിയ ഇനം മത്സ്യങ്ങൾ.

മധുരപലഹാരങ്ങൾ.

പലതരം വീഞ്ഞുകളും പഴച്ചാറുകളും!

താൻ കാണുന്നത് സ്വപ്നമോ യാഥാർത്ഥ്യമോ എന്നറിയാതെ അവൾ വിഷമിച്ചു. അവളെ സമാധാനിപ്പിച്ച് ഇളയ സഹോദരൻ പറഞ്ഞു:

‘നമ്മുടെ വിഷമങ്ങളെല്ലാം പടച്ചവൻ കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഇനി നമുക്ക് നല്ല കാലമായിരിക്കും. അത്യാവശ്യം സുഖമായി ജീവിക്കാൻ വേണ്ടതെല്ലാം ഈ മാന്ത്രികചക്രത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ നമുക്കുണ്ടാകണം.’

അവർ പഴയ കുടിലിന്റെ സ്ഥാനത്ത് നല്ലൊരു മാളികയുണ്ടാക്കി. തനിക്കും ഭാര്യയ്ക്കും വേണ്ട വസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും നേടി. അടുക്കള നിറയെ പലതരം പൂപ്പാത്രങ്ങൾ നിറഞ്ഞു.

അനുജന്റെ അവസ്ഥയിലുണ്ടായ ഈ മാറ്റം ധനികസഹോദരന്റെ കാതിലുമെത്തി. തന്റെ വീടിനെക്കാൾ പത്തിരട്ടി മികച്ച വീട് അയാൾ സ്വന്തമാക്കിയത് ജ്യേഷ്ഠനെ അതിശയിപ്പിച്ചു. ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ പോലും നിവൃത്തിയില്ലാതിരുന്ന അയാളെങ്ങനെ ഇത്ര വേഗം കോടിശ്വരനായി? അനുജന് വല്ല നിധിയും കിട്ടിയിരിക്കുമോ എന്നും അയാൾ കണക്കുകൂട്ടി.

അതിന്റെ സത്യാവസ്ഥ അറിയാൻതന്നെ ധനികസഹോദരൻ തിരുമാനിച്ചു. അയാൾ അനുജന്റെ വീട്ടിൽ സ്നേഹം നടിച്ചെത്തി. കയ്പേറിയ പഴയ അനുഭവങ്ങളെല്ലാം മറന്ന് ഇളയ സഹോദരൻ അയാളെ സ്വീകരിച്ചു. കഴിക്കാൻ വിശിഷ്ടഭോജ്യങ്ങളും കുടിക്കാൻ വിശിഷ്ടപാനീയങ്ങളും നൽകി. അനുജന്റെ ആതിഥ്യം സ്വീകരിച്ചശേഷം അയാൾ ചോദിച്ചു:

‘നിനക്കെങ്ങനെയാണ് ചുരുങ്ങിയ കാലംകൊണ്ട് ഇത്രയേറെ പണമുണ്ടാക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്? വല്ല നിധിയും കിട്ടിയതാണോ? അതോ വൻ കവർച്ചകൾ വല്ലതും നടത്തിയോ?’

‘അതോ? നിധിയുമല്ല, കട്ടതുമല്ല. പടച്ചവന്റെ കാര്യംകൊണ്ട് ഞാനി നിലയിൽ എത്തിയെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ.’

ഇളയ സഹോദരൻ ഒന്നും മറച്ചുവെക്കാതെ, ജ്യേഷ്ഠൻ പശുക്കുളമ്പ് നൽകിയതും വനഭൂതത്തിനു കൊടുക്കാൻ പറഞ്ഞതും ഭൂതത്തെക്കണ്ട് എന്തും നേടാനുതകുന്ന മാന്ത്രികചക്രം കിട്ടിയതുമൊക്കെ വിവരിച്ചു. മാന്ത്രികചക്രവും അയാൾ ജ്യേഷ്ഠന് കാട്ടിക്കൊടുത്തു.

അനുജന്റെ ഭാഗ്യം അയാളെ അസുയാലുവാക്കി. എങ്ങനെയെങ്കിലും ആ മാന്ത്രികചക്രം സ്വന്തമാക്കണമെന്ന് അയാൾ നിശ്ചയിച്ചു. അതിന്റെ വിലയായി താൻ അയ്യായിരം സ്വർണം തരാമെന്നായി ധനികസഹോദരൻ. എന്നാൽ അതു വിലക്കാൻ ഇളയ സഹോദരൻ തയ്യാറായില്ല. രത്നങ്ങളും അളവറ്റ ധാന്യവും തന്റെ വീടും പറമ്പുംപോലും അതിനു വിലയായി നൽകാൻ ധനികൻ തയ്യാറായിരുന്നു. എങ്കിലും ഇളയ സഹോദരൻ തന്റെ നിലപാടിൽനിന്ന് തെല്ലും വ്യതിചലിച്ചില്ല. പ്രാണൻ പോയാലും താനതു വിലക്കില്ലെന്ന് അനുജൻ തീർത്തുപറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ധനികസഹോദരൻ മറ്റൊരു അടവെടുത്തു.

‘ശരി. നിന്റെ ഇഷ്ടംതന്നെ നടക്കട്ടെ. ഞാനിത് ആശിച്ചുപോയ സ്ഥിതിക്ക് രണ്ടു ദിവസത്തേക്ക് ഇതെന്നിക്കു കടമായി തന്നുകൂടേ? ഞാൻ പശുക്കുളമ്പു തന്നതുകൊണ്ടാണല്ലോ നിനക്ക് ഈ നിലയിലെത്താനായത്? അതോർത്തിട്ടെങ്കിലും എന്നോടു ദയവ് കാട്ടണം.’

ഇളയ സഹോദരൻ ആകെ ധർമ്മസങ്കടത്തിലായി. മാന്ത്രികചക്രം മറ്റൊരാൾക്ക് നൽകാൻ അയാൾക്കു തീരെ താത്പര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ, ജ്യേഷ്ഠന്റെ അപേക്ഷ പൂർണ്ണമായി തള്ളാനും വയ്യ. ഒടുവിൽ അയാളൊരു തീരുമാനത്തിലെത്തി.

‘ജ്യേഷ്ഠൻ ഇതു കൊണ്ടുപൊയ്ക്കൊള്ളൂ. മൂന്നാംനാൾ എനിക്കു ഭദ്രമായി തിരികെത്തന്നാൽ മതി. ‘കറങ്ങിത്തിരിയു മാന്ത്രികചക്രമേ’

എന്ന് മൂന്നു തവണ പറഞ്ഞ് ഉദ്ദേശിച്ച കാര്യം വിചാരിച്ചാൽ നടക്കും. നമുക്കു വേണ്ടത് കിട്ടിക്കഴിയുമ്പോൾ 'കറക്കം നിർത്തു മാന്ത്രികചക്രമേ' എന്നു പറയണം.'

ഇളയ സഹോദരൻ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. അതിലെ രണ്ടാംഭാഗം ധനികസഹോദരൻ അത്ര ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. കാരണം, എന്തു കിട്ടിയാലും മതിയാവുന്ന സ്വഭാവക്കാരനായിരുന്നില്ലല്ലോ അയാൾ!

ധനികസഹോദരൻ മാന്ത്രികചക്രവുമായി പുറത്തിറങ്ങി. രണ്ടു ദിവസംകൊണ്ട് കഴിയാവുന്നത്ര അമൂല്യവസ്തുക്കൾ മാന്ത്രികചക്രത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ സമ്പാദിക്കണമെന്ന് അയാൾ നിശ്ചയിച്ചു. എന്തൊക്കെ കാര്യങ്ങൾ നേടണമെന്നു ചിന്തിച്ചു നടന്ന് അയാൾ കടൽക്കരയിലെത്തി. ആളുകൾ കടൽവെള്ളം വറ്റിച്ച് ഉപ്പു കൊണ്ടുപോകുന്നത് അയാൾ കണ്ടു. ഉപ്പിന് വലിയ വില കിട്ടിയിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. അപ്പോൾ അയാൾക്കൊരു ആശയം തോന്നി. തനിക്കെന്തുകൊണ്ട് മാന്ത്രികചക്രത്തെ ഉപയോഗിച്ച് കുറെ ഉപ്പുണ്ടാക്കി വിറ്റുകൂടാ എന്ന് അയാൾ ചിന്തിച്ചു.

അയാൾ ഒരു ചരക്കുകുപ്പൽ വാടകയ്ക്കെടുത്ത് അതുമായി ഉൾക്കടലിലെത്തി. കുപ്പൽ നിറയെ ഉപ്പു ശേഖരിക്കുകയായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. നടുക്കടലിലെത്തിയതും അയാൾ മാന്ത്രികചക്രം കൈയിലെടുത്ത് മൂന്നു തവണ പറഞ്ഞു: 'കറങ്ങിത്തിരിയു മാന്ത്രികചക്രമേ.'

പിന്നെ കുപ്പലിൽ ഉപ്പു നിറയട്ടെയെന്നും ആഗ്രഹിച്ചു. അയാളെ അമ്പരപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ശുദ്ധമായ കല്ലുപ്പ് കുപ്പലിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ രൂപപ്പെട്ടു. അനുനിമിഷം ഉപ്പിന്റെ അളവ് കൂടിക്കൂടി വന്നു. അത്യാഗ്രഹിയായ അയാൾ വീണ്ടും വീണ്ടും മന്ത്രം ചൊല്ലിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

'കറങ്ങിത്തിരിയു മാന്ത്രികചക്രമേ.'

കുറെ നേരം കഴിഞ്ഞതും കുപ്പൽ നിറയെ ഉപ്പായി. ഇനിയും അല്പം പോലും ഉപ്പ് അതിൽ കൊള്ളാത്ത അവസ്ഥ. ഉപ്പിന്റെ അമിതഭാരംകൊണ്ട് കുപ്പൽ താഴാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോഴാണ് സംഗതിയുടെ ഗൗരവം ധനികസഹോദരനു മനസ്സിലായത്. നിർത്താനുള്ള മന്ത്രത്തെക്കുറിച്ച് ഓർത്തെടുക്കാൻ അയാൾ ശ്രമിച്ചു. അനുജൻ പറഞ്ഞത് ശ്രദ്ധിക്കാതിരുന്നതിനാൽ കൃത്യമായ വാക്കുകൾ ഓർമ്മ വന്നില്ല. പരിഭ്രാന്തനായ അയാൾ പലതും പറഞ്ഞുനോക്കി.

'നിർത്തു മാന്ത്രികചക്രമേ'

'മതി മതി മാന്ത്രികചക്രമേ'

'ഇനി വേണ്ട മാന്ത്രികചക്രമേ.'

എന്തു ഫലം? കുപ്പലിൽ വീണ്ടും ഉപ്പു നിറഞ്ഞു. കുപ്പൽ ധനികസഹോദരനെയും ഉപ്പുകുമ്പാരത്തെയും കൊണ്ട് വെള്ളത്തിനടിയിലേക്ക് താണു! ഉപ്പു മോഹിച്ച ആ അത്യാഗ്രഹി ഉപ്പുവെള്ളം കുടിച്ചുതന്നെ മരിച്ചു.

ഇപ്പോഴും മാന്ത്രികചക്രം കടലിനടിയിലുണ്ടെന്നും അതിൽനിന്ന് ഇപ്പോഴും ഉപ്പുണ്ടാകുന്നുണ്ടെന്നും വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. അതല്ലേ കടൽ വെള്ളത്തിന് ഇത്രയും ഉപ്പുരസം ഉണ്ടായതിനു പിന്നിലെ രഹസ്യം!

(ഈ ചിട്ടവട്ടത്തിലുള്ള നാടോടിക്കഥകളുടെ പൊതു സവിശേഷതയാണിത്. നല്ലവനായ ഒരാൾക്ക് ഐശ്വര്യം നൽകുന്ന പ്രത്യേക വസ്തു മോശക്കാരനായ അപരനു നൽകുന്നത് തിരിച്ചടിയാകും. മലയാളത്തിലെ 'ഏകാദശി നോറ്റ കാക്ക'യുടെ കഥ ഉദാഹരണമാണ്. 'ആയിരത്തൊന്നു രാവുക'ളിലെ ആലിബാബയുടെ കഥയുമായും വിദൂരസാമ്യം ഇതിൽ കണ്ടെത്താനാകും.)

കുതിരക്കുട്ടിയുടെ അമ്മ

വളരെ മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ ഒരിടത്ത് പേരെടുത്ത ഒരു ന്യായാധിപനുണ്ടായിരുന്നു. സാർരാജാവിനു മുന്നിൽ വരുന്ന പരാതികളിലെല്ലാം ന്യായമായ തീർപ്പുണ്ടാക്കിയിരുന്നത് അദ്ദേഹമാണ്. നല്ലവർക്ക് നീതി ലഭിക്കണമെന്നും അപരാധികൾ ശിക്ഷിക്കപ്പെടണമെന്നും അദ്ദേഹം നിർബന്ധം പിടിച്ചു. ന്യായാധിപന് ഒരേയൊരു മകളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവൾ വളർന്ന് യൗവനാവസ്ഥയിലെത്തിയതും പിതാവിനെ കടത്തിവെട്ടുന്ന ബുദ്ധിക്ക് ഉടമയായി. വിഷമം പിടിച്ച പല പ്രശ്നങ്ങളിലും പിതാവിനെ സഹായിക്കാനും അവൾക്കു കഴിഞ്ഞു.

അങ്ങനെയിരിക്കേ രണ്ടു ഗ്രാമീണർ വിചിത്രമായ ഒരു പരാതിയുമായി സാർരാജാവിനെ സമീപിച്ചു.

‘മഹാരാജാവേ, അങ്ങയുടെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തുന്നവർക്കെല്ലാം നീതി ലഭിക്കുമെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ പ്രതീക്ഷയിലാണ് ഞാനിവിടെ വന്നത്.’

രാജാവിനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് ഒന്നാമൻ പറഞ്ഞു.

‘അക്കാര്യത്തിൽ സംശയം വേണ്ട. ആട്ടെ, നിങ്ങൾക്ക് എന്തു പരാതിയാണ് ബോധിപ്പിക്കാനുള്ളത്?’

രാജാവ് തിരക്കി.

‘പ്രഭോ, ഞാൻ ദുരദേശത്തുള്ള ഒരു വ്യാപാരിയാണ്. കച്ചവടത്തിനായി ഈ നഗരത്തിലെത്തിയതാണ്. വഴിയേ ഈ നില്ക്കുന്ന ആളുമായി പരിചയത്തിലായി. ഞങ്ങൾ ഇരുവരും കഴിഞ്ഞ രാത്രി നഗരത്തിലെ സന്ദ്രത്തിൽ മുറിയെടുത്ത് വിശ്രമിച്ചു. രാത്രിയിൽ തങ്ങളുടെ കുതിരകളെ സന്ദ്രത്തിന് പുറത്താണു കെട്ടിയിട്ടത്. രണ്ടു പെൺകുതിരകളും സൗഹൃദഭാവത്തിൽ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടാണ് ഞങ്ങൾ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നത്. രാത്രി കുതിരയുടെ കരച്ചിൽ കേട്ടെങ്കിലും ഞാനത് അത്ര കാര്യമാക്കിയില്ല. രാവിലെ പുറത്തു വന്നു നോക്കുമ്പോഴാണ്, രണ്ടു കുതിരകളുടെ മധ്യത്തിലായി ഓമനത്തമുള്ള ഒരു കുതിരക്കുട്ടി കിടക്കുന്നു,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘അതൊരു നല്ല കാര്യമല്ലേ? അതിലെന്താണ് പരാതി പറയാനുള്ളത്?’

രാജാവ് നെറ്റി ചുളിച്ചു.

‘പ്രശ്നം അതല്ല പ്രഭോ. ആ കുതിരക്കുട്ടി ആരുടെ കുതിരയ്ക്ക് പിറന്നതാണെന്നതാണ് ഞങ്ങളെ കൂഴക്കുന്നത്. പ്രകടമായ ഗർഭലക്ഷണങ്ങളോ പ്രസവശേഷം വയറൊഴിഞ്ഞതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളോ രണ്ടു കുതിരകളിലും കാണാനുമില്ല. കുതിരക്കുട്ടിയുടെ അവകാശി ഞാനാണെന്ന വാശിയൊന്നും എനിക്കില്ല. എങ്കിലും, അങ്ങ് ഇതിനൊരു പരിഹാരം കാണണം.’

ഒന്നാമൻ പറഞ്ഞുനിർത്തി. അതു കേട്ടശേഷം രാജാവ് അപരന്റെ മുഖത്തു നോക്കി ചോദിച്ചു:

‘ഇനി നിങ്ങൾക്കെന്താണ് പറയാനുള്ളത്? നിങ്ങളുടെ കുതിരയാണ് കുഞ്ഞിനെ പ്രസവിച്ചതെന്ന് ഉറപ്പിച്ചു പറയാനാവുമോ?’

‘ഒരിക്കലുമില്ല മഹാരാജാവേ, അതേച്ചൊല്ലി ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ തർക്കവുമില്ല. എന്നാൽ ഞങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാക്കാനാവുന്നില്ല. അങ്ങയുടെ സഹായമുണ്ടെങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്കിതിലൊരു തീരുമാനത്തിലെത്താനാവും,’ രണ്ടാമൻ വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘ഹോ, ഇതൊരു കൂഴഞ്ഞുമറിഞ്ഞ പ്രശ്നമാണല്ലോ. ഒരുപക്ഷേ, എന്റെ സമർത്ഥനായ ന്യായാധിപന് ഇതിനു പരിഹാരം കാണാനായേക്കും. നിങ്ങൾ കുതിരകളെയും കുതിരക്കുട്ടിയെയും കൂട്ടി അദ്ദേഹത്തെ സമീപിക്കൂ,’ രാജാവ് നിർദ്ദേശിച്ചു.

അവർ അദ്ദേഹത്തോട് യാത്ര ചോദിച്ച് മടങ്ങി.

രണ്ടു വ്യാപാരികളും ന്യായാധിപന്റെ അടുത്തെത്തി പ്രശ്നം അവതരിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം ഇരുവരുടെയും മൊഴികളെടുത്തശേഷം കുറച്ചു നേരം ആലോചനയിലാണ്ടു. പിന്നെ, ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘ഞാനാലോചിച്ചിട്ട് കുതിരക്കുട്ടികളുടെ യഥാർത്ഥ അമ്മയെ കണ്ടെത്താൻ ഒരു വഴിയേ കാണുന്നുള്ളൂ. കോടതിക്ക് പുറത്തുള്ള മൈതാനത്ത് രണ്ടു പെൺകുതിരകളെയും അടുത്തടുത്തായി കെട്ടിയിടുക. കുതിരക്കുട്ടിയെ അതിന്റെ നടുക്ക് നിർത്തുക. അപ്പോൾ കുട്ടി അതിന്റെ അമ്മയെ തിരിച്ചറിയാതിരിക്കില്ല.’

അതൊരു നല്ല അഭിപ്രായമായി വ്യാപാരികൾക്കു തോന്നി. ന്യായാധിപന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം പരിചാരകർ കുതിരകളെ മൈതാനത്തു കൊണ്ടുപോയി കുറ്റിയടിച്ചു കെട്ടി. കുതിരക്കുട്ടിയെ നടുക്കു നിർത്തി, അവർ ഇരുവശവും നിന്ന് ആർപ്പുവിളിച്ചു.

ആൾക്കൂട്ടവും ആരവങ്ങളുമൊക്കെ കേട്ട് കുതിരക്കുട്ടി ആകെ പരിഭ്രമിച്ചു. ആളുകൾ തന്നെ ഉപദ്രവിക്കുമെന്നു ഭയന്ന് അവൻ കുതിരിയോടി മൈതാനത്തിനു പുറത്തെത്തി. പരിചാരകർ എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും അവനെ തിരികെ കൊണ്ടുവരാനായില്ല. ന്യായാധിപനും വ്യാപാരികളുമൊക്കെ നിരാശരായി. തന്റെ തന്ത്രം പൊളിഞ്ഞത് ന്യായാധിപനെ ദുഃഖിപ്പിച്ചു. ഇക്കാര്യത്തിൽ സമർത്ഥനായ മകളുടെ സഹായം തേടാൻ അദ്ദേഹം ഉറച്ചു. അദ്ദേഹം അവളെ വിളിച്ചുവരുത്തി കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചു. പിന്നെ, ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘മകളേ, യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ കുതിരക്കുട്ടിയുടെ അമ്മ ആരാണെന്നു കണ്ടെത്താൻ എന്താണ് വഴിയെന്ന് നീ ആലോചിക്കൂ.’

അവൾ രണ്ട് കുതിരകളെയും മാറിമാറി നോക്കി. പിന്നെ കുറച്ചുനേരം ഒന്നും മിണ്ടാതെ നിന്നു.

‘നിനക്കും ഉപായമൊന്നും തോന്നുന്നില്ലേ?’

ന്യായാധിപൻ അക്ഷമനായി. അവൾക്കുടി പരാജയപ്പെട്ടാൽ ന്യായാധിപനെന്ന നിലയ്ക്ക് താൻ സമ്പാദിച്ച സൽപ്പേരാണ് ഇല്ലാതാവുക!

‘അപ്പോ, ഇക്കാര്യത്തിൽ അങ്ങയുടെതിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു മാർഗമാണ് ഞാൻ സ്വീകരിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ആദ്യമായി കുതിരക്കുട്ടിയെ മാത്രം മൈതാനത്ത് കെട്ടിയിടാൻ നിർദ്ദേശിച്ചാലും,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

രാജാവിന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് പരിചാരകൻ കുതിരക്കുട്ടിയെ മൈതാനത്തിന്റെ നടുക്ക് കുറ്റിയടിച്ചു കെട്ടിയിട്ടു. അവൻ പരിഭ്രമിച്ച് ഉറക്കെ നിലവിളിക്കാൻ തുടങ്ങി.

‘ഇനിയോ?’

രാജാവ് തിരക്കി.

‘ഇനി രണ്ടു പെൺകുതിരകളെയും കുറേയകലെയായും എന്നാൽ,

കുതിരക്കുട്ടിയെ നന്നായി കാണക്കത്തവിധം കൊണ്ടുവന്നു നിർത്തണം. കുറച്ചു നിമിഷങ്ങൾക്കുശേഷം രണ്ടിനെയും വെറുതേ വിട്ടേക്കണം. അതോടെ നമ്മുടെ പ്രശ്നത്തിന് പരിഹാരമാകുമെന്നാണ് എന്റെ പ്രതീക്ഷ.’

അവൾ ശുഭാപ്തിവിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിച്ചു.

പരിചാരകർ പെൺകുതിരകളെ അഴിച്ചുവിട്ടു. അതിലൊന്ന് മൈതാനത്തിനടുത്ത പുൽപ്പുരപ്പിലേക്കു നടന്ന് ആർത്തിയോടെ പുല്ലു തിന്നാൻ തുടങ്ങി. അതേസമയം, മറ്റേ പെൺകുതിര കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കുതിരക്കുട്ടിയുടെ അടുത്തേക്ക് കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ പാഞ്ഞുചെന്നു! ആ കുതിര മകനെ ദേഹത്തോടു ചേർത്തുനിർത്തി, അവന്റെ രോമങ്ങളിൽ മുഖമമർത്തി. അതോടെ കുതിരക്കുട്ടി കരച്ചിൽ നിർത്തി.

‘ഇനി ആർക്കെങ്കിലും സംശയമുണ്ടോ ഈ കുതിരക്കുട്ടിയുടെ അമ്മയാരാണെന്നതിൽ?’

ന്യായാധിപന്റെ മകൾ ചോദിച്ചു.

അവിടെ കൂടിയവരെല്ലാം അവളുടെ ബുദ്ധിയെ ആവോളം പുകഴ്ത്തി. വ്യാപാരികൾ ന്യായാധിപനോടും മകളോടും നന്ദി പറഞ്ഞു. അനന്തരം ഒന്നാമൻ തന്റെ പെൺകുതിരയുമായി മടങ്ങിപ്പോയി. രണ്ടാമൻ കുതിരയെയും കുതിരക്കുട്ടിയെയും കൂടി തന്റെ നാട്ടിലേക്കും തിരിച്ചു.

പ്രശ്നം പരിഹരിച്ചത് ന്യായാധിപന്റെ മകളാണെന്ന് സാർരാജാവും അറിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം അവൾക്ക് വിലപിടിപ്പുള്ള ധാരാളം സമ്മാനങ്ങൾ നൽകി. അവളെ തന്റെ ഉപദേശകയായി നിയമിക്കാനും അദ്ദേഹം തെല്ലൊമടിച്ചില്ല.

(തെന്നാലി രാമൻ, മര്യാദരാമൻ, വീർബൽ തുടങ്ങിയവരുടെ കഥകളിലെ ന്യായവിധികളുമായി ബന്ധമുള്ള കഥയാണിത്.)

മരമണ്ടൻ ഇവാൻ

വളരെ മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു സ്ത്രീ താമസിച്ചിരുന്നു. അവളുടെ ഭർത്താവായ ഇവാൻ കഴിവുകെട്ടവനും മണ്ടനുമായിരുന്നു. 'മരമണ്ടൻ ഇവാൻ' എന്നാണ് നാട്ടുകാർക്കിടയിൽ അയാൾ അറിയപ്പെട്ടതുതന്നെ. ഭാര്യയെ പേടിയായിരുന്നതിനാൽ അവൾ പറഞ്ഞതെല്ലാം അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിച്ചു, ഇവാൻ.

ഒരുനാൾ അവൾ ഒരു ചാക്കു നിറയെ വരക് പൊടിക്കാനായി ഭർത്താവിനെ ഏല്പിച്ചു. പിന്നെ ഒരു കാര്യം അയാളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു:

'ധാന്യം പൊടിക്കുമ്പോൾ മുഴുവനും നമ്മുടെ ചാക്കിലാക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കണം. ധാന്യപ്പൊടി ചാക്കിൽ നിറച്ച് കെട്ടിയാൽ അപ്പോൾത്തന്നെ അത് ചുമന്നിങ്ങോട്ട് വന്നേക്കൂത്.'

'പിന്നെ ഞാനെന്തു വേണം?'

അയാൾ ചോദിച്ചു.

'ആകാശം നന്നായി തെളിഞ്ഞിരിക്കുമ്പോഴോ കാർമേലം മുടിയിരിക്കുമ്പോഴോ വരൂത്. നല്ല വെയിലു കണ്ടാലും മഴ നനഞ്ഞാലും ധാന്യം

പ്പൊടിക്കേടാവും. അതുകൊണ്ട് ഇതു രണ്ടുമല്ലാത്ത സമയത്തേ വരാവൂ,' അവൾ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി.

ഇവാൻ അതു സമ്മതിച്ച് വരകുചാക്കും ചുമന്ന് കുറച്ചകലെയുള്ള ധാന്യം പൊടിക്കുന്ന സ്ഥലത്തെത്തി. അവിടെ അയാളെക്കൂടാതെ നാലഞ്ചു പേർകൂടി ധാന്യം പൊടിപ്പിക്കാനെത്തിയിരുന്നു. ഇവാൻ തന്റെ ഊഴവും കാത്തിരുന്നു. ഒടുവിൽ ഇവാന്റെ ധാന്യവും കടയുടമ പൊടിച്ചുകൊടുത്തു. ധാന്യപ്പൊടി ചാക്കിൽ നിറച്ചപ്പോൾ മാനം തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി മനസ്സിലാക്കിയ ഇവാൻ അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആകാശത്ത് മേഘം മൂടി ഇരുണ്ടു. അപ്പോഴും പോകാനാവാതെ വന്നു, ഇവാൻ.

അതിനിടയിൽ ഇവാൻ ഒരു കാര്യം ശ്രദ്ധിച്ചു. കടയുടമ പൊടിച്ചുവെച്ച ധാന്യച്ചാക്കുകളിൽനിന്ന് ഒരു പിടി ധാന്യം വീതം വാരി മറ്റൊരു ചാക്കിലാക്കുന്നു. അന്ത്യരുടെ ധാന്യപ്പൊടി അയാൾ തട്ടിയെടുക്കുകയാണെന്ന് ഇവാൻ ബോധ്യപ്പെട്ടു. അവൻ നെറ്റി ചൂളിച്ച് ഉടമയെ നോക്കി ചോദിച്ചു:

'ഹേ, നിങ്ങളെന്താണ് ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്? മറ്റുള്ളവരുടെ ധാന്യപ്പൊടി സ്വന്തമാക്കുന്നത് അന്യായമല്ലേ?'

അതു കേട്ടപ്പോൾ കടയുടമയുടെ മുഖം വിളറി. ഇവാൻ അവിടെയിരുന്നത് അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. അടുത്തേങ്ങും ആരുമില്ലെന്നു കരുതിയാണ് അയാൾ ധാന്യം മോഷ്ടിക്കാൻ മുതിർന്നതുതന്നെ. എന്നാലിപ്പോൾ തന്റെ തട്ടിപ്പ് ഇയാൾ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇയാളത് പുറത്തു പോയിപ്പറഞ്ഞാൽ തന്റെ തടി കേടായേക്കും. അതുകൊണ്ട് രക്ഷപ്പെടാൻ കടയുടമ ഒരു വഴിയാലോചിച്ചു.

'ഇവാൻ, നിങ്ങളിവിടന്ന് മടങ്ങുമ്പോൾ വഴിയിൽ കാണുന്നവരോട് നിങ്ങൾക്ക് ഓരോ ചാക്കിലും 'ഓരോ പിടി കിട്ടട്ടെ' എന്നു പറയണം. അപ്പോൾ അവർ സന്തോഷിച്ച് നിങ്ങൾക്ക് സമ്മാനം നൽകും,' കടയുടമ അവനോട് പറഞ്ഞു.

അവൻ തലകുലുക്കി സമ്മതിച്ചു.

അപ്പോഴേക്കും മാനം അധികം തെളിഞ്ഞതും അധികം മങ്ങിയതുമല്ലാത്ത നില വന്നു. ഈ സമയത്ത് ധാന്യപ്പൊടിയുമായി വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങാമെന്നാണല്ലോ ഭാര്യ പറഞ്ഞിരുന്നത്?

ഇവാൻ കടയുടമയോട് യാത്ര പറഞ്ഞ് ധാന്യപ്പൊടിച്ചാക്കും ചുമലിലേന്തി നടന്നു. കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ അവനൊരു ഗോതമ്പുപാടത്തിനടുത്തെത്തി. പാകമായ ഗോതമ്പ് ഒരുപറ്റം കർഷകർ കൊയ്യുന്നു

ണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് കടയൂടമ പറഞ്ഞ കാര്യം അവൻ ഓർമ്മ വന്നത്. അവൻ ആ കർഷകരോടായി പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, നിങ്ങൾക്ക് ഓരോ ചാക്കിലും ഒരു പിടി കിട്ടട്ടെ..!’

അതു കേട്ട് കർഷകർ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഇവാൻ തങ്ങളെ കളിയാക്കുകയാണെന്ന് അവർക്കു തോന്നി. വിളവെടുക്കുമ്പോൾ ‘ചാക്കു നിറയെ ഗോതമ്പു കിട്ടട്ടേ’ എന്ന് ആശംസിക്കേണ്ടതിനു പകരം ‘ഒരു പിടി മാത്രം കിട്ടട്ടേ’ എന്നു പറഞ്ഞ അവനെ അവർ പൊതിരേ തല്ലി. ഇവാൻ വേദന കൊണ്ട് പുളഞ്ഞു. കടയൂടമ പറഞ്ഞ കാര്യം ഇവരോട് പറഞ്ഞതിന് തന്നെയെന്നിനാണ് തല്ലുന്നതെന്ന് അവനു മനസ്സിലായില്ല. ഏറെ നേരം നീണ്ട തല്ലിനുശേഷം കർഷകർ അവനെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു:

‘നീയിവിടെ പറഞ്ഞ കാര്യം മേലിൽ ആരോടും പറഞ്ഞേക്കരുത്. പറഞ്ഞാലുള്ള അനുഭവം ഓർമ്മയുണ്ടല്ലോ!’

‘പിന്നെ ഞാനെന്താണ് പറയേണ്ടത്?’

വേദന കടിച്ചമർത്തി അവൻ ചോദിച്ചു.

‘ഇനി ആരെ കണ്ടാലും നിങ്ങൾക്ക് ചുമക്കാവുന്നതിലധികം കിട്ടട്ടേ എന്നു പറയണം. അതു കേട്ട് സന്തോഷിച്ച് അവർ നിനക്ക് സമ്മാനം തരും. തീർച്ച!’

ഇവാൻ ധാന്യപ്പൊടിയുമായി വീണ്ടും നടന്നു. കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ കുറെയാളുകൾ ഒരു ശവവണ്ടിയുമായി പോകുന്നത് കണ്ടു. കർഷകരുടെ നിർദ്ദേശം ഓർത്ത് അവൻ അവരുടെയടുത്തേക്ക് ഓടിച്ചെന്ന് പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, നമസ്കാരം. നിങ്ങൾക്ക് പലപ്പോഴും ചുമക്കാവുന്നതിലധികം കിട്ടട്ടെ!’

അതു കേട്ട് അവർ ഇവാനെ രൂക്ഷമായി നോക്കി. എപ്പോഴും ധാരാളം ശവം കിട്ടട്ടെ എന്ന് പറയുകവഴി അവൻ തങ്ങളെ കളിയാക്കുകയാണ് ചെയ്തതെന്ന് അവർക്കു തോന്നി. അവർ ശവവണ്ടി നിർത്തി അവനെ കഠിനമായി മർദ്ദിച്ചു! ഇങ്ങനെ തല്ലു കൊള്ളാൻ മാത്രം താണെന്ന് പിഴച്ചു എന്നവൻ മനസ്സിലായില്ല. അവൻ കരഞ്ഞു പറഞ്ഞു:

‘ദയവായി നിർത്തൂ. ഇനിയും തല്ലിയാൽ ഞാൻ ചത്തുപോകും. ഞാനെന്തു തെറ്റാണ് നിങ്ങളോടു ചെയ്തത്?’

‘നീ ഔചിത്യമില്ലാതെ സംസാരിച്ചു. അങ്ങനെ തല്ല് ചോദിച്ചു വാങ്ങി.’

അവനെ മർദ്ദിക്കുന്നതു നിർത്തി അവർ പറഞ്ഞു.

‘അടി കിട്ടാതിരിക്കാൻ ഞാനെന്താണ് പറയേണ്ടത്?’

അവൻ തൊണ്ടയിടി ചോദിച്ചു.

‘ഇനി ആരെങ്കിലും കണ്ടാൽ ഈ വാക്കുകൾ പറഞ്ഞുപോകരുത്. പകരം ‘ഇനിയും നിങ്ങൾക്ക് ഇതുപോലുള്ള ദുരന്തം സംഭവിക്കാതിരിക്കട്ടെ.’ എന്നു പറയണം. അതു കേട്ട് സന്തോഷിക്കുന്ന അവർ നിനക്ക് കൈ നിറയെ സമ്മാനം നൽകാതിരിക്കില്ല,’ അവർ പറഞ്ഞു.

ഇവാൻ വീണ്ടും മുന്നോട്ടു നടന്നു. ഇക്കൂറി അവൻ കണ്ടത് തനിക്കെതിരെ വരുന്ന വിവാഹഘോഷയാത്രയാണ്. അവരെക്കണ്ടതും അവൻ ഓടിച്ചെന്ന് വധുവരന്മാരോട് പറഞ്ഞു:

‘മാന്യരേ, നിങ്ങൾക്കൊരിക്കലും ഇനിയും ഇതുപോലുള്ള ദുരന്തം സംഭവിക്കാതിരിക്കട്ടെ.’

വധുവരന്മാർ ഇതു കേട്ട് തീപാറുന്ന കണ്ണുകളോടെ അവനെ നോക്കി. കൂടെയുണ്ടായിരുന്നവർക്കും അവന്റെ ധിക്കാരം സഹിക്കാനായില്ല. യാതൊരു ഔചിത്യവും കൂടാതെ മംഗളകർമ്മത്തിനിടെ അമംഗളകാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞ അവന് അവരുടെ വകയും നല്ല തല്ലു കിട്ടി! അവശനായ അവനെ ആട്ടിയകറ്റിക്കൊണ്ട് അവർ പറഞ്ഞു:

‘നാവു നന്നല്ലെങ്കിൽ ഇങ്ങനെയിരിക്കും. ഇനിയെങ്കിലും ഓർത്തോ!’

‘ചങ്ങാതിമാരേ, ഞാൻ അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് ഒരു തെറ്റും ചെയ്തിട്ടില്ല. എന്നിട്ടും നിങ്ങളെന്നെ മർദ്ദിച്ചു. യഥാർഥത്തിൽ ഞാനെന്താണ് പറയേണ്ടതെന്ന് പറഞ്ഞാലും.’

ഇവാൻ തൊഴുക്കൈകളോടെ അഭ്യർഥിച്ചു.

അവരിലൊരാൾക്ക് ഇവാനോട് സഹതാപം തോന്നി. അയാൾ അവനെ ഉപദേശിച്ചു.

‘ശരി, കേട്ടോളൂ. ഇനി നിങ്ങൾ കണ്ടുമുട്ടുന്നവരോട് ‘പരസ്പരം ചുംബിച്ച് ആഹ്ലാദിക്കൂ’ എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതി. നിങ്ങളെ അവർ വേണ്ട വിധം സത്കരിക്കും, നിശ്ചയം!’

ഇവാൻ ധാന്യപ്പൊടി ചുമന്ന് വീണ്ടും നടന്നു. കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ ഒരു പെൺപന്നിയെയുംകൊണ്ട് ഒരാൾ നടന്നുവരുന്നത് കണ്ടു. അവൻ അയാളെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതി, നമസ്കാരം. നിങ്ങൾ പരസ്പരം ചുംബിച്ച് ആഹ്ലാദിക്കൂ.’

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, അയാളുടെ മുഖം ദേഷ്യംകൊണ്ട് ചുമന്നു. പെൺപന്നിയെ ചുംബിച്ച് ആഹ്ലാദിക്കാൻ പറഞ്ഞ് ഇവാൻ തന്നെ കളിയാക്കിയതാണെന്ന് അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. അയാൾ പന്നിയെ തല്ലുന്ന വടികൊണ്ട് അവനെ തലങ്ങും വിലങ്ങും തല്ലി. വേദന കൊണ്ടു പുളഞ്ഞ് അവൻ ചോദിച്ചു:

‘ഇതു വലിയ കഷ്ടമായല്ലോ! ഓരോരുത്തർ ഓരോന്നു പറയാൻ എന്നെ ഏല്പിക്കും. അതു പറഞ്ഞാലുടൻ സമ്മാനം കിട്ടുമെന്നും പറയും. പക്ഷേ, പറഞ്ഞാൽ എനിക്കു കിട്ടുന്നതോ നല്ല അടിയും! എന്താണ് ശരിക്കും പറയേണ്ടതെന്ന് അറിയുകയുമില്ല. നിങ്ങൾക്കെങ്കിലും എന്നെ സഹായിക്കാനാവുമോ?’

പന്നിയെ മേയ്ക്കുന്നയാൾ അടി നിർത്തി അവനോട് പറഞ്ഞു:

‘എന്തു പറഞ്ഞാലും അതിൽ ഔചിത്യം വേണം. നിങ്ങൾക്കില്ലാത്തതും അതാണ്. ഇനി ആരെ കണ്ടാലും ‘ചെറിയിൽ മുങ്ങി പള്ള നിറയ്ക്കട്ടെ’ എന്നു വേണം പറയാൻ.’

‘അതു പറഞ്ഞാൽ എനിക്ക് ഇനിയും തല്ലു കിട്ടുമോ?’

ഇവാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഏയ് തല്ലു കിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അവർ നിനക്ക് ധാരാളം പണവും നൽകും.’

അയാൾ ഉറപ്പു പറഞ്ഞു നടന്നു.

ഇവാൻ ധാന്യപ്പൊടി ചുമന്ന് ഞൊണ്ടിഞൊണ്ടി നടന്നു. വേദന കൊണ്ട് അവന്റെ ദേഹമാസകലം നീറുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

കുറെ ദൂരം പിന്നിട്ടതും ഒരാൾ തന്റെ കാളവണ്ടിയിൽ ചെളിയും കഴു തച്ചാണകവും കലർന്ന വളവുമായി വയലിലേക്ക് പോകുന്നതു കണ്ടു. പന്നി മേയ്ക്കുന്നയാൾ പറഞ്ഞ കാര്യം അവന് ഓർമ്മ വന്നു. അവൻ ഓടി വണ്ടിക്കാരന്റെ അടുത്തെത്തി.

വണ്ടിക്കാരൻ അവനെ തറപ്പിച്ചു നോക്കി ചോദിച്ചു:

‘ഒും? ആരാണ് നീ? എന്തു വേണം?’

‘അങ്ങേക്ക് ഒരാശംസ നേരാൻ വന്ന ഇവാനാണ് ഞാൻ.’

അവൻ വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു. അവന്റെ പെരുമാറ്റം ഇഷ്ടപ്പെട്ട വണ്ടിക്കാരൻ പറഞ്ഞു:

‘അതിനെന്താ? നിന്നെപ്പോലെ നല്ലൊരാളുടെ ആശംസ എനിക്കു കൃഷിയിൽ അഭിവൃദ്ധിയേ വരുത്തും.’

‘എങ്കിൽ കേട്ടോളൂ. നിങ്ങൾ ചെളിയിൽ മുങ്ങി വേഗം പള്ള നിറയ്ക്കട്ടെ!’

ഇവാന്റെ ഗതി എന്തായിരിക്കുമെന്ന് പറയേണ്ടതുണ്ടോ? കലി കയറിയ വണ്ടിക്കാരൻ കാളയെ തല്ലുന്ന വടികൊണ്ട് അവനെ പൊതിരേ തല്ലോടുകൂടി!

ഇവാൻ ഒരുവിധത്തിൽ ധാന്യപ്പൊടിയുമായി അവിടെനിന്ന് ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടു. അടുത്ത ആളോട് പറയേണ്ട കാര്യം എന്തെന്ന് അറിയാൻ

അവനൊട്ടും താത്പര്യം തോന്നിയില്ല. എന്തിനാണ് എല്ലാവരും തന്നെ വെറുതേ തല്ലുന്നതെന്നുമാത്രം അവനു മനസ്സിലായില്ല.

വീട്ടിലെത്തി ഇവാൻ ഭാര്യയോട് നടന്നതെല്ലാം പറഞ്ഞു. പിന്നെ നിഷ്കളങ്കമായി ചോദിച്ചു:

‘എന്താണ് ഞാൻ ചെയ്ത തെറ്റ്? എല്ലാവർക്കും എന്നോടിങ്ങനെ ദേഷ്യം തോന്നിയത് എന്തുകൊണ്ടാണ്?’

അതിനു മറുപടി പറയാതെ അവൾ തലയ്ക്ക് കൈകൊടുത്തിരുന്നു.

മുയൽവാലും ദൈവകോപവും

പണ്ട്

പണ്ടുപണ്ട്

വളരെപ്പണ്ട്...

മുയലുകൾക്ക് ഇന്നത്തെപ്പോലെ ചെറിയ വാലല്ല അന്ന് ഉണ്ടായിരുന്നത്. നിലത്തിഴയുന്ന നീണ്ട വാലായിരുന്നു അവരുടെ ആകർഷണം തന്നെ. പിന്നെങ്ങനെ ആ വാൽ ചെറുതായി? അതേക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു നാടോടിക്കഥ സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ട്.

മൂന്നു കാലും നീണ്ട വാലുമുള്ള ഒരു വെള്ള മുയൽ സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു. ഒരു കാൽ എവിടെപ്പോയെന്ന് ആർക്കുമറിയില്ല. ചിലപ്പോൾ ജന്മനാ ഇല്ലാതിരുന്നതാകാം. ഏതെങ്കിലും അപകടത്തിൽപ്പെട്ട് നഷ്ടപ്പെട്ടതാകാം. ആരെങ്കിലും തല്ലിയൊടിച്ചതാകാം. അതെന്തായാലും നമ്മുടെ കഥയെ ബാധിക്കുന്ന പ്രശ്നമേയല്ല.

മഞ്ഞുറഞ്ഞ ശീതകാലത്ത് മൂക്കാലൻമുയൽ നടക്കാനിറങ്ങിയ

താണ്. മഞ്ഞുപാറകളിലൂടെ നടക്കവെ, അതിന്റെ കാൽ തട്ടി ഒരൊറ്റ വിഴ്ച! വേദന കടിച്ചമർത്തി എഴുന്നേറ്റ് മൂയൽ ചോദിച്ചു:

‘മഞ്ഞുകട്ടേ മഞ്ഞുകട്ടേ, നീയാണല്ലേ ഏറ്റവും കരുത്തൻ?’

‘ഏയ്, എന്നെക്കാൾ കരുത്തൻ സൂര്യനാണ്. സൂര്യരശ്മിയേറ്റാൽ ആ നിമിഷംതന്നെ ഞാനുരുകിപ്പോവിലേ?’

മഞ്ഞുകട്ട പറഞ്ഞു.

മൂക്കാലൻമുയൽ തല പൊക്കി സൂര്യനോട് ചോദിച്ചു:

‘സൂര്യാ, സൂര്യാ, നിന്നെക്കാൾ കരുത്ത് വേറെ ആർക്കുമില്ലല്ലേ?’

നൂണപറയാൻ ഒട്ടും ഇഷ്ടമില്ലാതിരുന്ന സൂര്യൻ മറുപടി നൽകിയത് ഇങ്ങനെ:

‘എന്നാരു പറഞ്ഞു? മേഘങ്ങൾക്ക് എന്നെക്കാൾ എത്രയോ ഇരട്ടി കരുത്തുണ്ട്. അവർ വിചാരിച്ചാൽ ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് എന്നെ മറയ്ക്കാനാവും.’

എങ്കിൽ, അടുത്ത ചോദ്യം മേഘത്തോടുതന്നെയാവട്ടെ, അല്ലേ?

‘മേഘമേ, മേഘമേ, ശക്തനായ സൂര്യനെപ്പോലും മറയ്ക്കാൻ കഴിയുന്ന നിന്റെ കരുത്ത് അപാരമാണല്ലേ?’

മൂക്കാലൻമുയലിന്റെ സംശയം കേട്ട് മേഘം ഒന്നാടിയുലഞ്ഞ് പറഞ്ഞു:

‘നീയെന്തറിഞ്ഞിട്ടാണ് എന്നെ കരുത്തനെന്നു വിളിച്ചത്? കാറ്റിനു മുന്നിൽ ഞാനാരാണ്? ചെറിയൊരു കാറ്റടിച്ചാൽപ്പോലും ഞങ്ങൾ ജീവനുംകൊണ്ട് ഓടുന്നത് നീ കാണാറില്ലേ? ഒരാൾക്ക് അനാവശ്യമായ വിശേഷണങ്ങൾ നൽകുന്നതിനുമുമ്പ് അതിന്റെ സത്യാവസ്ഥ അന്വേഷിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്.’

അതു ശരിയാണെന്ന് മൂക്കാലൻമുയലിനും തോന്നി. അപ്പോൾ തന്നെ തഴുകി കടന്നുപോയ കാറ്റിനോടായി അടുത്ത ചോദ്യം:

‘കാറ്റേ, കാറ്റേ, മേഘങ്ങളെ ഇഷ്ടംപോലെ പറപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്ന നീയല്ലേ യഥാർഥ ശക്തിമാൻ?’

പോയ കാറ്റ് തിരിച്ചുവന്ന് അവനോടു പറഞ്ഞു:

‘മൂക്കാലൻമുയലേ, ഞാനൊരു കരുത്തനാണെന്ന് പലരും പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, അത്തരം മുഖസ്തുതിയിലൊന്നും വീഴുന്ന ആളല്ല ഞാൻ. ഞാനെത്ര വിശിയടിച്ചാലും കുറ്റൻ പർവതത്തിനു മുന്നിൽ ഒന്നു മല്ലാതാവും. എന്നെക്കാൾ ശക്തൻ പർവതമാണെന്നതിൽ ഒരു സംശയവും വേണ്ട.’

മുയൽ ഓടി കുന്നിന്റെ ചുവട്ടിലെത്തി ചോദിച്ചു:

‘കുന്നേ, കുന്നേ, കൊടുകാറ്റിനെപ്പോലും തടഞ്ഞുനിർത്തുന്ന നിന്നെ ഓൾ വലിയൊരു കരുത്തൻ വേറാരാണ്?’

‘കുന്നായാലും ശരി, മലയായാലും ശരി, ഒരു ചുണ്ടെലിക്ക് എളുപ്പം കരണ്ടുവീഴ്ത്താവുന്നതേയുള്ളൂ ഞങ്ങളെ. അപ്പോൾപ്പിന്നെ ഞാനാണ് കരുത്തൻ എന്നവകാശപ്പെടുന്നത് ഭോഷ്കല്ലേ?’

ഇളംകാറ്റ് മുളിക്കടന്നുപോയി. മൂക്കാലൻമുയൽ ശ്രമപ്പെട്ട് ഒരു ചുണ്ടെലിയെ കണ്ടെത്തി ചോദിച്ചു:

‘ചുണ്ടെലി ചുണ്ടെലി, കുന്നും മലയും കരളുന്ന നിന്നെ ഞാൻ ഏറ്റവും വലിയ കരുത്തനെന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചാൽ അതിൽ തെറ്റുണ്ടോ?’

‘മൂക്കാലൻമുയലേ, വായിലെ നാക്കുകൊണ്ട് നിനക്കെന്താണ് പറയാൻ കഴിയാത്തത്? ഒരു പുച്ചയുടെ മുന്നിൽപ്പെട്ടാൽ നിമിഷംകൊണ്ട് തീരാനുള്ളതേയുള്ളൂ എന്റെ കരുത്തൊക്കെ. തീർച്ചയായും എന്നെക്കാൾ കരുത്തൻ പുച്ചതന്നെ.’

ചുണ്ടെലി ശരംവിട്ടപോലെ പാഞ്ഞു. അപ്പോൾ അതിലെ വന്ന കണ്ടൻ പുച്ചയെ തടഞ്ഞുനിർത്തി മൂക്കാലൻമുയൽ ചോദിച്ചു:

‘പുച്ചേ പുച്ചേ, കുന്നു കരളുന്ന ചുണ്ടെലിയെ തിന്നുന്ന നീ വലിയ കരുത്തനല്ലേ? നിന്റത്രയും കരുത്ത് വേറെ ആർക്കാണുള്ളത്?’

‘മൂക്കാലൻമുയലേ, നിനക്കൊന്നുമറിയില്ല. എന്നെക്കാൾ എത്രയോ ശക്തനാണ് എന്റെ യജമാനത്തിനായ മനുഷ്യസ്ത്രീ.’

പുച്ച ‘മ്യാവു’ എന്നു കരഞ്ഞ് ഓടിപ്പോയി.

മൂക്കാലൻമുയൽ ഓടിച്ചെന്ന് മനുഷ്യസ്ത്രീയെക്കണ്ട് ചോദിച്ചു:

‘സ്ത്രീയേ, സ്ത്രീയേ, നിന്നോളം കരുത്തുള്ള വേറെയാരും ഈ ലോകത്തില്ലെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞാൽ നിഷേധിക്കുമോ?’

‘മൂക്കാലൻമുയലേ, അല്പായുസ്സായ മനുഷ്യരും മറ്റു മൃഗങ്ങളും മൊക്കെ സർവശക്തനായ ദൈവത്തിനു മുന്നിൽ നിസ്സാരന്മാരല്ലേ?’

സ്ത്രീ അടുക്കളപ്പണിക്കായി അകത്തു കയറിപ്പോയി.

എങ്കിൽ, സർവശക്തനായ ദൈവത്തെ കണ്ടിട്ടുതന്നെ വേറെ കാര്യം. മൂക്കാലൻമുയൽ ചാടിച്ചാടി സ്വർഗത്തിലെത്തി ദൈവത്തോടു ചോദിച്ചു:

‘ദൈവമേ ദൈവമേ, ഈ ലോകത്തെ ഏറ്റവും വലിയ കരുത്തൻ അങ്ങുതന്നെയാണോ?’

അതു കേട്ട് ദൈവം മൂക്കാലൻമുയലിനെ തറപ്പിച്ചുനോക്കി. മുയലിന്റെ അധികപ്രസംഗവും വിടുവായത്തവും മുൻകോപിയായ ദൈവത്തിന് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ദേഷ്യം വന്ന ദൈവം അടുപ്പിൽനിന്നും തീക്കൊള്ളിയെടുത്ത് അവനു നേരെ ഒറ്റയേറ്റ്!

തീ പടർന്ന് മൂക്കാലൻമുയലിന്റെ നീളൻ വാല് മൂക്കാലും കരിഞ്ഞു. ഒരു കഷണം വാലുമാത്രം അവിടെ ശേഷിച്ചു!

കഠിനമായ വേദനകൊണ്ട് കരഞ്ഞ് മൂക്കാലൻമുയൽ കഷണം വാലുമായി ഭൂമിയിൽ തിരിച്ചെത്തി. അവനും അവന്റെ പിൻതലമുറകൾക്കും അങ്ങനെ നീളൻ വാൽ നഷ്ടമായി.

(അവതരണശൈലികൊണ്ട് ഹൃദ്യമായ നാടോടിക്കഥയാണിത്. കരുത്തനെ തേടിയുള്ള യാത്രകൾ മറ്റു നാടോടിക്കഥകളിലും കാണാനാവും.)

ഇടയനും തീ തുപ്പും വ്യാളിയും

പണ്ടുപണ്ട് സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ കരുത്തനായ ഒരാളുടെ ജീവിച്ചിരുന്നു. ആടുമേയ്ക്കലിലല്ലാതെ മറ്റൊന്നിലും അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. ദിവസേന രാവിലെ അയാൾ ഒരുപറ്റം ആടുകളെയുംകൊണ്ട് മലയടിവാരത്തെത്തും. ആടുകളെ മേയാൻ വിട്ട് ഏതെങ്കിലും പാറക്കല്ലിന്റെ തണലിൽ ചെന്നിരിക്കും. ആടുകളെ മേയ്ക്കാനുപയോഗിക്കുന്ന ചാട്ടയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും അയാളുടെ കൈയിലുണ്ടാവാറില്ല. വന്യമൃഗങ്ങളുടെ ശല്യമില്ലാത്ത ഇടമായതിനാൽ ഇടയ്ക്ക് ചെറുതായൊന്നു മയങ്ങാനും അയാൾ മടിച്ചില്ല. കൊഴുത്തുരുണ്ട വലിയ ശരീരമായിരുന്നു ഇടയന്റേത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അയാൾ പാറയുടെ തണലിൽ ചുരുണ്ടുകൂടി കിടക്കുന്നതുകണ്ടാൽ കറുത്തൊരു പാറക്കല്ലാണെന്നേ തോന്നൂ! സന്ധ്യയ്ക്ക് ആടുകളെ തെളിച്ച് തൊഴുത്തിലെത്തിക്കുംവരെ അയാൾ വേറൊന്നും ചിന്തിക്കില്ല.

സ്വന്തമായി ഒരു കുടിലുപോലും ഇടയനുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആടുകളുടെ ഉടമ കൊടുക്കുന്ന ഭക്ഷണം വയറു നിറയെ കഴിച്ച് എവിടെയെങ്കിലും

കുർക്കം വലിച്ചുറങ്ങുകയുമാണ് അയാളുടെ പതിവ്. കൊടുംതണുപ്പായാലും പേമാരിയായാലും അതൊന്നും അയാളുടെ ഉറക്കത്തിന് തെല്ലും ഭംഗം വരുത്തിയില്ല. 'വീണ്ടും വിഷ്ണുലോകം' എന്ന നമ്മുടെ ചൊല്ല് അയാൾക്കും യോജിക്കും.

ഒരുനാൾ, ആടുകളെ മേയാൻ വിട്ട്, പാറത്തണലിൽ വിശ്രമിക്കുകയായിരുന്ന ഇടയന്റെ അടുത്ത് കുറ്റനൊരു പാറക്കഷ്ണം വന്നുവീണു. പാറക്കഷണമെന്നല്ല, ചെറിയൊരു കുണെന്നുതന്നെ പറഞ്ഞാലും തെറ്റില്ല! തന്റെ തൊട്ടടുത്താണ് അതു വീണതെങ്കിലും അയാൾക്ക് ഒട്ടും കൂസലുണ്ടായില്ല. അപ്പോഴാണ് അയാൾക്കൊരു കൗതുകം തോന്നിയത്. അയാളെഴുന്നേറ്റ് ആ പാറക്കഷ്ണം തന്റെ ചാട്ടയുടെ തുമ്പിൽ കെട്ടി. പിന്നെ, അതുയർത്തി ആകാശത്ത് വട്ടം ചുഴറ്റി. നൂറു വട്ടം ചുഴറ്റിയശേഷം അയാളത് ദൂരത്തേക്ക് ആഞ്ഞെറിഞ്ഞു. പിന്നെ, സുഖമായി ഒന്നുറങ്ങി. മണിക്കൂറുകൾ നീണ്ട ആ ഉറക്കം കഴിഞ്ഞ് ഉണർന്നപ്പോഴുണ്ട്, അതേ പാറക്കല്ല് എവിടെയോ തട്ടി തിരിച്ചു പറന്നുവരുന്നു! അയാളത് കൗതുകത്തോടെ നോക്കി. തന്റെയടുത്ത്, പഴയ സ്ഥലത്തുതന്നെ വന്നുവീണു. ഇടയൻ അവിടെനിന്നും എഴുന്നേൽക്കാതെ തന്റെ മേൽക്കൂപ്പായമുറി നിലത്തു വിരിച്ചു. തുടർന്ന് ഒരു കൈകൊണ്ട് ആ കുറ്റൻ പാറക്കല്ല് ഉയർത്തി കുപ്പായത്തിന്റെ മുകളിൽ വെച്ചു.

'ഞാനൊന്നുമറിഞ്ഞില്ലേ' എന്ന മട്ടിൽ ഇടയൻ കുറച്ചുകലേക്ക് നിരങ്ങി നീങ്ങിക്കിടന്നു. കണ്ണുകൾ പാതിയടച്ച് ഉറക്കം നടിച്ച് അയാൾ കിടന്നത്. അല്പം കഴിഞ്ഞതും വഴിയാത്രക്കാർ അതിലേ വന്നു. അവർ ആ മേൽക്കൂപ്പായം കണ്ട് നിന്നു. പിന്നെ, പാറക്കല്ല് തട്ടിനീക്കി അത് സ്വന്തമാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഇടയൻ ഇതെല്ലാം ഓട്ടക്കണ്ണിട്ട് കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പാറക്കല്ല് നീക്കാനുള്ള അവരുടെ പെടാപ്പാടു കണ്ട് അയാൾക്ക് ചിരിപൊട്ടിയെങ്കിലും അതു മനസ്സിലടക്കി. മൂന്നും നാലും പേർ ഒത്തു പിടിച്ചിട്ടും കല്ല് ഇരുന്നിടത്തുനിന്നും പൊടിക്കുപോലും അനങ്ങിയില്ല. ചിലർ ആ ശ്രമത്തിനിടയിൽ തളർന്നുവീണു. മറ്റു ചിലർ പുലമ്പിക്കൊണ്ട് നിരാശരായി മടങ്ങി. ഇനിയും ചിലർ ആ പാറക്കല്ലിൽ ലക്ഷ്യത്തോടെ ചവിട്ടി കാലൊടിച്ചു! ആകെക്കൂടി സംഗതികൾ രസകരമായിത്തോന്നി, ഇടയന്.

അതിനിടെ, അന്നാട്ടിൽ ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. ഒരുനാൾ ഭീകരനായ തീ തുപ്പും വ്യാളി അവിടെയെത്തി. സാർരാജാവിന്റെ കൊട്ടാരമായിരുന്നു അവന്റെ ലക്ഷ്യം. ഭൂമി കുലുക്കിക്കൊണ്ട് കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് നടന്നടുത്ത വ്യാളിയെ രാജഭടന്മാർ സായുധരായി തടുത്തു. വ്യാളി തീ തുപ്പി

അവരെയെല്ലാം നിമിഷങ്ങൾക്കകം ചാവലാക്കി. പിന്നെ, രാജാവിനെ മുഖാമുഖം കണ്ടു. ആ ഭീകരസത്വത്തെ മുന്നിൽക്കണ്ട് രാജാവ് ഭയന്നു വിറച്ചു.

‘ദയവായി എന്നെ ഒന്നും ചെയ്യരുത്,’ അദ്ദേഹം തൊഴുകുകയോടെ പറഞ്ഞു.

‘ശരി. തത്കാലം ഞാൻ നിങ്ങളെ വെറുതേ വിടാം. അതിനു പകരമായി ഞാനാവശ്യപ്പെടുന്നത് നിങ്ങളെനിക്കു തരണം.’

വ്യാളി വീണ്ടും തീ തുപ്പി.

‘പറയൂ. നിങ്ങൾക്കെന്താണ് വേണ്ടത്? അളവറ്റ സ്വർണഭരണങ്ങളോ പണമോ എന്തായാലും തരാം. എന്റെ ജീവനു പകരമായി ഈ നാടിന്റെ പകുതിപോലും തരാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്,’ രാജാവ് തൊണ്ടയിടിപ്പിറഞ്ഞു.

‘ആർക്കു വേണം മണ്ണും പണവും സ്വർണവുമൊക്കെ? എനിക്കു വേണ്ടത് അതിനെക്കാളൊക്കെ വിലപ്പെട്ട ഒന്നാണ്. നിങ്ങളുടെ ഏക മകൾ അതിസുന്ദരിയാണ്. അവളിപ്പോൾ വിവാഹപ്രായം കഴിഞ്ഞു നില്ക്കുകയുമാണ്. അവളെ എനിക്കു ഭാര്യയായി തന്നാൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ വെറുതേ വിടാം.’

വ്യാളി ഇടിമുഴക്കംപോലെ പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്? എന്റെ മകളെ നിങ്ങൾക്ക് വിവാഹം കഴിച്ചുതരാനോ? അതെങ്ങനെ സാധ്യമാവും? മനുഷ്യസ്ത്രീയെ വ്യാളി വിവാഹം കഴിച്ചതായി എവിടെയെങ്കിലും കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? ഇതല്ലാതെ മറ്റെന്ത് ആവശ്യപ്പെട്ടാലും ഞാൻ തരാം.’

രാജാവ് ആകെ ധർമസങ്കടത്തിലായി.

‘എനിക്ക് നിങ്ങളുടെ മകളെ മാത്രം മതി. ഞാൻ മൂന്നു നാൾ കഴിഞ്ഞ് വീണ്ടും വരും. അതിനകം അനുകൂലമായ മറുപടി കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ ഞാനീ കൊട്ടാരം തട്ടിനിരത്തും. നിങ്ങളെയും മകളെയും തീ തുപ്പി കരിച്ചു കളയും!’

ഭീഷണി മുഴക്കി വ്യാളി മടങ്ങിപ്പോയി.

രാജാവിന് ദുഃഖം അടക്കാനായില്ല. തലയിലും താഴത്തും വെക്കാതെ ഇത്രയും കാലം വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന മകളെ വിരൂപനും ദുഷ്ടനുമായ വ്യാളിക്ക് വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കുന്ന കാര്യം അദ്ദേഹത്തിന് ആലോചിക്കാൻപോലുമായില്ല. എന്നാൽ, വ്യാളിയെ എതിർത്തുതോല്പിക്കാനുള്ള കരുത്ത് തനിക്കില്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിന് നന്നായി അറിയാമായിരുന്നു. എങ്കിലും അദ്ദേഹം പ്രതീക്ഷ കൈവിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം

ഒരു വിളംബരം തയ്യാറാക്കി നാടിന്റെ നാനാഭാഗത്തും പെരുമ്പറ കൊട്ടി അറിയിച്ചു.

‘മാന്യമഹാജനങ്ങളേ, തീ തുപ്പുന്ന വ്യാളി എന്നെ നശിപ്പിക്കുമെന്ന് ശപഥം ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. മൂന്നു നാൾക്കകം അവനെ നശിപ്പിച്ച് എന്നെയും കുമാരിയെയും രക്ഷിക്കാൻ കഴിയുന്നവർക്ക് ഞാനെന്റെ പാതി രാജ്യം നൽകും. കൂടാതെ ആ ധീരന് എന്റെ മകളെ വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും!’

ഈ വിളംബരം കാതോടുകാതോരം പരന്ന് ഇടയന്റെ കാതിലുമെത്തി. അതയാൾക്ക് രസകരമായിത്തോന്നി. വെറുതേയിങ്ങനെ ആടുമേച്ച് ജീവിതം തുലയ്ക്കുന്നതിനെക്കാൾ എത്രയോ ഭേദമാണ് രാജാവിന്റെ മരുമകനും പാതിരാജ്യത്തിന്റെ രാജാവുമായി കഴിയുന്നതെന്ന് അയാൾ ചിന്തിച്ചു. തീ തുപ്പും വ്യാളിയുടെ പരാക്രമങ്ങളെയും കരുത്തിനെയും കുറിച്ച് പലരും പലതും പറഞ്ഞെങ്കിലും അതൊന്നും ഇടയൻ കാര്യമാക്കിയില്ല. അയാൾ ആടുകളെ തെളിച്ച് തൊഴുത്തിലാക്കി, തന്റെ ചാട്ടയും കൊണ്ട് വ്യാളിയുടെ താവളത്തിലേക്ക് നടന്നു.

ഇടയൻ ചെല്ലുമ്പോൾ വ്യാളി വലിയ കുന്നുകൾ പെറുക്കി അടുക്കി വെച്ച് വലിയൊരു പാറക്കൊട്ടാരം പണിയുകയായിരുന്നു. അതിനിടയിൽ കേവലമൊരു മനുഷ്യൻ തന്റെ നേർക്കു വരുന്നത് വ്യാളി കണ്ടു. അവൻ തെല്ലു പൂച്ചത്തോടെ ചോദിച്ചു:

‘ഓഹും, മനുഷ്യപ്പുഴുവായ നിനക്കെങ്ങനെ എന്റെ മുന്നിൽ വരാൻ ധൈര്യമുണ്ടായി?’

‘ഞാൻ വന്നത് നിന്നെ കാണാനല്ല, മറിച്ച് നിന്നോട് യുദ്ധം ചെയ്ത്, നിന്റെ കഥകഴിക്കാനാണ്!’

അയാൾ ധൈര്യത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘ഇതു നല്ല തമാശ! എന്റെ ചെറുവിരലിനുപോലുമില്ലാത്ത നീ എന്നെ കൊല്ലാനോ?! ജീവൻ വേണമെങ്കിൽ വേഗം സ്ഥലം വിട്ടോ.’

വ്യാളി തീ തുപ്പി ഭീഷണി മുഴക്കി.

‘വന്ന കാര്യം സാധിക്കാതെ ഞാൻ മടങ്ങുന്ന പ്രശ്നമില്ല. നിനക്കു വേണമെങ്കിൽ എന്നോടു മാപ്പിരന്ന് തടിതപ്പാം. എന്റെ ആയുധംകൊണ്ട് നിന്റെ അഹങ്കാരം ശമിപ്പിക്കുമെന്ന് ഞാൻ ശപഥം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു.’

ഇടയൻ വിട്ടുകൊടുത്തില്ല.

‘ആട്ടെ, നിന്റെ ആ ആയുധം ഞാനൊന്നു കാണട്ടെ.’

വ്യാളിക്ക് ആകാംക്ഷയായി. ഇടയൻ തന്റെ കൈയിലെ ചാട്ട ഉയർത്തിക്കാണിച്ചു പറഞ്ഞു.

‘ഏതു കൊലകൊമ്പനെയും മുട്ടുകുത്തിക്കാനുള്ള കരുത്ത് ഈ ചാട്ടയ്ക്കുണ്ട്. താമസിയാതെ നീയിതിന്റെ ബലമറിയും.’

‘കഷ്ടംതന്നെ! ഒരു ഉണക്കച്ചായുമായി എന്നോടു യുദ്ധം ചെയ്യാൻ വന്നിരിക്കുന്നു. നിമിഷങ്ങൾക്കകംതന്നെ ഞാൻ നിന്നെ ശരിയാക്കിയേക്കാം.’

വ്യാളി അട്ടഹസിച്ചു.

‘നമ്മളിൽ ആരാണ് ബലവാനെന്ന് കാണാം. വാക്കുകൊണ്ടല്ല, ആയുധംകൊണ്ടാണ് എനിക്ക് യുദ്ധം ചെയ്തു ശീലം.’

ഇടയൻ തന്റെ ചാട്ട വായുവിൽ വീശി.

‘എങ്കിൽ ഇനിയൊട്ടും വൈകണ്ട. നേർക്കുനേർ തന്നെയാവട്ടെ യുദ്ധം.’

വ്യാളി മുർച്ചയേറിയ വാൾ അയാൾക്കു നേരെ വീശി അലറി.

ആ നിമിഷംതന്നെ യുദ്ധം തുടങ്ങി. വ്യാളി വാൾമുന ഇടയനുമേൽ കുത്തിയിറക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ, ഇടയന്റെ കരുത്തുറ്റ തൊലിയിൽ അട്ടി വാൾമുന ഒടിഞ്ഞു! മുറിവാളുമായി അമ്പരന്നുനിന്ന വ്യാളിക്കു നേരെ ഇടയൻ ചാട്ട വീശി ചീറിയടുത്തു. ആ ചാട്ടയടിയുടെ ആഘാതത്തിൽ വ്യാളി മലർന്നടിച്ചു വീണു!

ആ വീഴ്ചയിൽ നിന്ന് അവൻ പിന്നീട് അനങ്ങിയതേയില്ല!

വ്യാളിയുടെ തീ തുപ്പുന്ന നാവ് അതിനകം തണുത്തുറഞ്ഞുപോയിരുന്നു. ആ നാവ് മുറിപ്പെടുത്ത് അയാൾ രാജാവിന്റെ അടുത്തെത്തി.

‘മഹാരാജാവേ, അങ്ങയുടെ ശത്രുവായ തീ തുപ്പും വ്യാളിയെ ഞാൻ വകവരുത്തി. അവന്റെ നാവാണ് ഞാൻ തെളിവിനായി കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നത്. ഇനി അങ്ങ് വാക്കു പാലിച്ച് പാതി രാജ്യവും അങ്ങയുടെ മകളെയും എനിക്കു നല്കണം.’

വ്യാളിയുടെ ഭീഷണി ഒഴിഞ്ഞതറിഞ്ഞ് രാജാവും കുമാരിയും ആശ്വസിച്ചു. കറുത്തു തടിച്ച ഇടയനെ മരുമകനാക്കുന്നതിൽ രാജാവിനും ഭർത്താവാക്കുന്നതിൽ കുമാരിക്കും പൂർണ്ണമനസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും പറഞ്ഞ വാക്ക് പാലിക്കാതിരുന്നാൽ തങ്ങൾ പൊതുജനമധ്യത്തിൽ അപഹാസ്യരാവും എന്നറിയാവുന്ന അവർ അതിനു സമ്മതം മുളി.

അങ്ങനെ, ഇടയന്റെയും രാജകുമാരിയുടെയും വിവാഹം ആർഭാടമായി നടന്നു. രാജ്യത്തിന്റെ നേർപകുതിയുടെ അവകാശിയായി ഇടയനെ വാഴിക്കാനും രാജാവ് തയ്യാറായി.

അങ്ങനെ കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞു. കുറ്റമറ്റ രീതിയിൽ ഭരണം നടത്താൻ ഇടയനു കഴിഞ്ഞു. രാജകുമാരിയോട് സ്നേഹത്തോടെ പെരു

മാറുന്നതിലും അയാൾ വിജയിച്ചു. എന്നാൽ, കേവലമൊരു ഇടയനു മുന്നിൽ മകളെയും പാതിരാജ്യവും അടിയറവേക്കേണ്ടിവന്നത് രാജാവിനെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. വ്യാളിയെ വകവരുത്തിയ കരുത്തനായ മരുമകനോട് അക്കാര്യം തുറന്നുപറയാനുള്ള ധൈര്യം പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിന് ഉണ്ടായതുമില്ല.

രാജാവ് മറ്റു രാജാക്കന്മാരുമായിച്ചേർന്ന് ഇടയനെതിരെ ഗൂഢാലോചന നടത്തി. തനിക്ക് മാനക്കേടുണ്ടാക്കിവെച്ച ഇടയനെ ആരുമറിയാതെ വകവരുത്താൻ സഹായിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം മറ്റു രാജാക്കന്മാരോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. തങ്ങളുടെ നാടുകളിലുള്ള കരുത്തന്മാരെ കണ്ടെത്തി ഇടയനെ ഇല്ലാതാക്കാമെന്ന് അവർ രാജാവിന് ഉറപ്പ് നല്കി. ഇടയനറിയാതെ രാജാവ് അതിനുള്ള കരുക്കൾ നീക്കി.

കുറച്ചു നാളുകൾക്കുശേഷം കരുത്തരായ രണ്ടു യുവാക്കൾ സായുധരായി ഇടയന്റെ മുന്നിലെത്തി. രാജാവ് പറഞ്ഞയച്ചതാണ് തങ്ങളെയെന്ന കാര്യം മാത്രം അവർ വെളിപ്പെടുത്തിയില്ല.

‘നിങ്ങളാരാണ്? എന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ നിങ്ങൾക്കെന്താണ് കാര്യം?’

ഇടയരാജാവ് ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ നിങ്ങളുമായി യുദ്ധം ചെയ്യാൻ വന്നതാണ്.’

അവരിലൊരാൾ വാളുയർത്തി പറഞ്ഞു.

‘ഞാൻ നിങ്ങളെക്കൊന്ന് കഴുത്തറുക്കാനും.’

അപരനും ഗൗരവത്തിൽ പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട് ഇടയൻ ഒന്നുറിച്ചിരിച്ചു. പിന്നെ, പരിഹാസസ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു:

‘നല്ല പ്രായമാണല്ലോ രണ്ടാൾക്കും. എന്നോട് ഏറ്റുമുട്ടി ഈ നല്ല ശരീരം മുറിപ്പെടുത്തുന്നതിനു പകരം മാപ്പു പറഞ്ഞ് സമാധാനത്തിൽ തിരിച്ചുപോകുന്നതല്ലേ നല്ലത്?’

‘ഓഹും, ഭീരുവാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾ രാജകൊട്ടാരത്തിൽനിന്നൊഴിഞ്ഞുപോവുകയാണു വേണ്ടത്. ഉപദേശം കേൾക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കു നേരമില്ല,’ ഒന്നാമൻ പറഞ്ഞു.

‘രാജപദവി പോയാലും നിങ്ങൾക്ക് പഴയ പണി വശമുണ്ടല്ലോ? പഴയ യജമാനന് ധാരാളം ആടുകളുമുണ്ട്.’

അപരൻ പരിഹസിച്ചു.

അവർ വാളുരി ഇടയനു നേരെ പാഞ്ഞെടുത്തു. ഇരുവരും ഒരേസമയം തന്നെ തങ്ങളുടെ വാളുകൾ അയാളുടെ ദേഹത്ത് കുത്തിയിറക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഇടയന്റെ കട്ടിയുള്ള തൊലിയിൽ അട്ടി ആ വാളുകൾ തരിപ്പണമായി!

കുപിതനായ ഇടയൻ പല്ലുതെരിച്ച് അവർക്കു നേരെ പാഞ്ഞുചെന്നു. തന്റെ ചാട്ടകൊണ്ട് അവരെ തലങ്ങും വിലങ്ങും തല്ലി. പിന്നെ, രണ്ടുപേരുടെയും തലകൾ കുട്ടിയിടിപ്പിച്ചു. ശത്രുക്കളെ ഒറ്റക്കൈകൊണ്ട് പൊക്കിയെടുത്ത് നിലത്തടിച്ചു. അവരുടെ എല്ലുകളും തലയോട്ടിയും തെരിഞ്ഞുപൊടിയുന്ന ശബ്ദം ഉയർന്നുകേട്ടു!

അവരെ ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് ഇടയൻ 'തവിടുപൊടിയാക്കി' എന്നു പറയുന്നതാവും കൂടുതൽ ഉചിതം.

അനന്തരം ആ എല്ലുപൊടിയുമായി ഇടയൻ രാജാവിന്റെ മുന്നിലെത്തി. തന്നെ വകവരുത്താനുള്ള ഗൂഢശ്രമത്തിനു പിന്നിൽ രാജാവാണ് അയാൾക്ക് ബോധ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. എല്ലുപൊടി രാജാവിനു മുന്നിൽ വിതറി അയാൾ പരുഷമായി പറഞ്ഞു:

'ഓഹും, നിങ്ങളീ എല്ലുകൾ കണ്ടില്ലേ? എനിക്കെതിരേ പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ ആരായാലും ഇതായിരിക്കും അവരുടെ അവസ്ഥയെന്നു മറക്കേണ്ട!'

പേടിച്ചുരണ്ട രാജാവ് പിന്നീടൊരിക്കലും ഇടയനെതിരേ യാതൊരു നീക്കത്തിനും മുതിർന്നില്ല. ഇടയനും കുമാരിയും രാജകീയസുഖങ്ങൾ അനുഭവിച്ച് ദീർഘകാലം സുഖമായിക്കഴിഞ്ഞു.

(ഈ കഥയുടെ ഒരു പാഠഭേദത്തിൽ ഇടയൻ രാജാവിനെ മുഖം കാണിച്ച്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജനായോടെയാണ് വ്യാളിയെ നേരിടാൻ പോകുന്നത്. അയാളെ അതിൽനിന്ന് പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ രാജാവ് ആവതും ശ്രമിച്ചെങ്കിലും അയാൾ പിന്മാറിയില്ല. ഇടയനെ സഹായിക്കാനായി രാജാവ് സ്വന്തം സൈനികരെയും അയയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ, അവരെ വ്യാളിയുടെ കൊട്ടാരത്തിന് പുറത്തു നിർത്തി, ഇടയൻ ഒറ്റയ്ക്കാണ് യുദ്ധത്തിനു പോകുന്നത്. വ്യാളിയുടെ കൊട്ടാരത്തിലെ പുകക്കുഴലിൽനിന്ന് പുകയുയർന്നാൽ താനും തീ പൊങ്ങിയാൽ വ്യാളിയും ജയിച്ചു എന്ന് അർത്ഥമാക്കണമെന്നും ഇടയൻ സൈനികരോട് പറയുന്നു. യുദ്ധാനന്തരം പുകക്കുഴലിലൂടെ പുക ഉയരുന്നതു കണ്ട് സൈനികർ വാദ്യഘോഷം മുഴക്കി ആനന്ദസന്തോഷം ചവിട്ടി. ഒരു കാളയുടെ മുഴുവൻ തോലും കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ചാട്ടയാണ് ഇടയന്റെതെന്നും അതിന്റെ അറ്റത്ത് എട്ട് 'പൂവ്' (ഒരളവ്) തൂക്കമുള്ള പാറക്കഷണം ഉറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ആ പാഠഭേദത്തിൽ പറയുന്നു.)

ഗാലിയയും യൂലിയയും

ഒരുപാടു കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു വൃദ്ധനും അയാളുടെ രണ്ടാംഭാര്യയും ജീവിച്ചിരുന്നു. അയാൾക്ക് 'ഗാലിയ' എന്ന പെൺകുട്ടി പിറന്ന് അധികം വൈകാതെ ആദ്യഭാര്യ മരണമടഞ്ഞു. തന്റെ മകൾ അമ്മയില്ലാതെ വളരരുത് എന്നാഗ്രഹിച്ച വൃദ്ധൻ മറ്റൊരു സ്ത്രീയെ വിവാഹം കഴിക്കുകയായിരുന്നു. അവളും നേരത്തേ ഒരു പെൺകുഞ്ഞിനെ പ്രസവിച്ചിരുന്നു. 'യൂലിയ' എന്നാണ് അവൾക്കു പേരിട്ടത്.

എന്നാൽ, രണ്ടാംഭാര്യയെക്കുറിച്ചുള്ള വൃദ്ധന്റെ കണക്കുകൂട്ടലുകൾ തെറ്റി. അവൾക്ക് ഗാലിയയെ കാണുന്നതുതന്നെ വെറുപ്പായിരുന്നു. അവൾ ചെയ്യുന്നതിലെല്ലാം കുറ്റം കണ്ടെത്തി. യാതൊരു കാരണവുമില്ലെങ്കിലും അവളെ തല്ലുകയും ശാസിക്കുകയും ചെയ്തു. വൃദ്ധന്റെ സ്വത്തുക്കൾ പൂർണ്ണമായും തനിക്കും മകൾക്കും ലഭിക്കണമെന്ന് അവൾ ആഗ്രഹിച്ചു. ഗാലിയ ജീവിച്ചിരുന്നാൽ അതു നടക്കില്ലെന്ന് അവൾക്കറിയാമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് എങ്ങനെയെങ്കിലും ഗാലിയയെ ആ വീട്ടിൽനിന്ന് തുരത്താനായി അവളുടെ ശ്രമം.

യൂലിയയെ തലയിലും താഴത്തും വെക്കാതെ ലാളിക്കാനും അവളുടെ ഏതാഗ്രഹവും സാധിച്ചുകൊടുക്കാനും വൃദ്ധന്റെ രണ്ടാംഭാര്യ ശ്രദ്ധിച്ചു. അതേസമയം, ചെയ്യാത്ത കുറ്റങ്ങൾ കണ്ടെത്തി ഗാലിയയുടെ തൊലി നീലനിറമാവുവരെ തല്ലാനും അവൾ മടിച്ചില്ല. പാവം വൃദ്ധൻ! മകളോടുള്ള സ്നേഹത്തിനും രണ്ടാംഭാര്യയുടെ ക്രൂരതയ്ക്കുമിടയിൽ അയാൾ വല്ലാതെ വിഷമിച്ചു.

ഒരുനാൾ വൃദ്ധൻ ചന്തയിൽനിന്നും ഒരു കാളക്കുട്ടനെ വാങ്ങിക്കൊണ്ടു വന്നു. വീട്ടിലെത്തിയ ഉടൻ അയാൾ രണ്ടു പെൺമക്കളെയും അടുത്തു വിളിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘മക്കളേ, ഈ കാളക്കുട്ടനെ മേയ്ക്കാൻ കൊണ്ടുപോകേണ്ട ഉത്തര വാദിത്വം നിങ്ങളുടേതാണ്. നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും മാറിമാറി അതു ചെയ്യണം.’

ഗാലിയും യൂലിയയും അത് ഏറ്റെടുത്തു.

ആദ്യദിവസം, ഗാലിയയാണ് കാളക്കുട്ടനെ മലയടിവാരത്തു കൊണ്ടു പോയി പുല്ലു തീറ്റാനുള്ള ജോലി ഏറ്റെടുത്തത്. ആ തക്കത്തിന് അവളെ പരമാവധി ദ്രോഹിക്കണമെന്ന് രണ്ടാനമ്മ തീരുമാനിച്ചു. ഗാലിയ കാളക്കുട്ടനെയുംകൊണ്ട് പുറപ്പെടാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവൾ കുറെ ചണവും തക്കിയും നൽകിയിട്ട് പറഞ്ഞു:

‘നീ വൈകിട്ട് കാളക്കുട്ടനെയുംകൊണ്ട് തിരിച്ചെത്തുന്നതിനകം ഈ ചണനാരു മുഴുവനും നൂലാക്കി, അതുകൊണ്ട് തുണി നെയ്ത് കൊണ്ടുവരണം. അല്ലാത്തപക്ഷം നിന്നെ ഞാനീ വീട്ടിൽ കയറ്റില്ല.’

അതു കേട്ട് ഗാലിയ വല്ലാതെ വിഷമിച്ചു. ഇത്രയും ചണം ഒരു ദിവസംകൊണ്ട് തുണിയാക്കി മാറ്റാനാവില്ലെന്ന് അവൾക്ക് ഉറപ്പായിരുന്നു. എന്നാൽ, രണ്ടാനമ്മയോട് എതിരു പറയാനുള്ള ധൈര്യം അവൾക്കുണ്ടായില്ല. അവൾ ദുഃഖം കടിച്ചമർത്തി, ചണക്കുമ്പാരവുമായി പുറത്തുവന്നു. പിന്നെ, കാളക്കുട്ടനെയും അഴിച്ച് മലയടിവാരത്തിലേക്ക് നടന്നു.

പറഞ്ഞ പണി തീർക്കാതെ ചെന്നാൽ രണ്ടാനമ്മ തന്നെ വീട്ടിൽ കയറ്റില്ലെന്നോർത്തപ്പോൾ ഗാലിയയ്ക്ക് കരച്ചിൽ വന്നു. അവൾ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ടാണു നടന്നത്. അതു ശ്രദ്ധിച്ച കാളക്കുട്ടൻ മനുഷ്യശബ്ദത്തിൽ ചോദിച്ചു:

‘തവിട്ടുമുടിക്കാരി സുന്ദരി, നീയെന്തിനാ കരയുന്നു?’

‘എന്റെ പൊന്നു കാളക്കുട്ടാ, ഞാനെങ്ങനെ കരയാതിരിക്കും? ഇക്കണ്ട ചണം മുഴുവൻ നൂറ്റ്, തുണി നെയ്ത് വൈകുന്നേരത്തിനകം തീർക്കാനാണ്

രണ്ടാനമ്മയുടെ കല്പന. ഞാൻ വിചാരിച്ചാൽ നടക്കാത്ത കാര്യമാണത്. പണി തീർക്കാതെ തിരിച്ചുചെന്നാൽ രണ്ടാനമ്മ എന്നെ വീട്ടിലും കയറ്റില്ല. ഞാനെന്തു ചെയ്യും?’

ഗാലിയ കരച്ചിലിനിടയിൽ പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു.

‘നീ വിഷമിക്കാതിരിക്ക്. നിന്നെ രക്ഷിക്കാൻ ഞാനൊരു പണി പറഞ്ഞു തരാം. അതിനു മുൻപ് ഞാൻ പറയുന്ന സ്ഥലത്ത് എന്നെ എത്തിക്കണം,’ കാളക്കുട്ടൻ പറഞ്ഞു.

‘എവിടെ?’

അവൾക്ക് ആകാംക്ഷയായി.

‘മഞ്ഞുതുള്ളികൾ പൊടിഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന, ഇളംപച്ചപ്പുല്ലുള്ള സ്ഥലത്ത്.’

കാളക്കുട്ടൻ മറുപടി നൽകി.

ഗാലിയ അവനെ പുൽപ്പുരപ്പിൽ കൊണ്ടുചെന്നു നിർത്തി.

‘ഇനിയോ?’

അവൾ നെറ്റിച്ചുളിച്ചു.

‘നീ ആ തക്കിയും ചണവും എന്റെ വലതുകാതിൽ തിരുകിവെക്കണം. എന്നിട്ട്, ഇടതുകാതിലൂടെ ശക്തിയായി ഊതണം. അപ്പോൾ എന്താണ് ഉണ്ടാവുകയെന്നു കണ്ടോളൂ.’

കാളക്കുട്ടൻ ഇരുകാതുകളും വിടർത്തി നിന്നു. അവൻ പറഞ്ഞതെല്ലാം അവൾ അനുസരിച്ചു. ഇടതുകാതിലൂടെ ഊതിയതും തക്കി തനിയേ ചണനൂൽ നൂറ്റുതുടങ്ങി. ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് ചണനൂൽ താനേ നെയ്ത് തുണിയായി താഴെ വീണു! വളരെ വേഗം ആ ചണം മുഴുവൻ ഒന്നാന്തരം തുണിയായി മാറി!

‘ഇപ്പോൾ എങ്ങനെയാണ്?’

കാളക്കുട്ടൻ അവളുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി.

‘നീയൊരു മിടുക്കൻതന്നെ! എന്തായാലും എന്നെ രക്ഷിച്ചതിന് നന്ദിയുണ്ട്.’

ഗാലിയ ആ തുണി മുഴുവൻ അടുക്കിയെടുത്ത്, കാളക്കുട്ടനെയും കൂട്ടി വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. കൈയിലൊരു മുട്ടൻവടിയുമായി, അവൾ വരുന്നതും കാത്ത് രണ്ടാനമ്മ വീടിന്റെ മുന്നിൽത്തന്നെ നില്പുണ്ടായിരുന്നു. അവളെ കണ്ടതും രണ്ടാനമ്മ ദേഷ്യത്തോടെ ചോദിച്ചു:

‘ഞാനേല്പിച്ച പണിയെല്ലാം നീ തീർത്തോ, പെണ്ണേ?’

‘അതൊക്കെ എപ്പോഴേ കഴിഞ്ഞു, ദാ. കണ്ടോളൂ.’

ഗാലിയ താനുണ്ടാക്കിയ തുണി അവരെ ഏല്പിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

അതു വിടർത്തിനോക്കിയ രണ്ടാനമ്മ അവരന്നുപോയി. ഗാലിയയ്ക്കെതിനു കഴിയുമെന്ന് അവൾ സ്വപ്നത്തിൽപ്പോലും കരുതിയിരുന്നില്ല. അപ്പോഴേക്കും ഗാലിയ നെയ്ത തുണിയുടെ സവിശേഷതകൾ അയൽ വീടുകളിലെങ്ങും പരന്നു. അയൽക്കാരികൾ അങ്ങോട്ട് ഓടിയെത്തി. ആ തുണിയുടെ ഭംഗി കാണാൻ തിരക്കുകൂട്ടി. നിറപ്പകിട്ടാർന്ന ആ തുണി എല്ലാവരെയും അർദ്ധുതപ്പെടുത്തി. അവർ മാറിമാറി ഗാലിയയെ അഭിനന്ദിച്ചു.

‘എന്തായാലും ഇവൾ മിടുക്കി ഗാലിയതന്നെ!’

അതുകൂടി കേട്ടപ്പോൾ രണ്ടാനമ്മയ്ക്ക് അടക്കാനാവാത്ത ദേഷ്യം വന്നു. അവൾ പല്ലിറുമ്മി അകത്തേക്കു പോയി.

പിറ്റേന്ന് യൂലിയയാണ് കാളക്കുട്ടനെ മേയ്ക്കാനുള്ള ചുമതല ഏറ്റെടുത്തത്. അവൾക്ക് ആ ജോലി ഇഷ്ടമായിരുന്നില്ലെങ്കിലും ഗത്യന്തരമില്ലാതെ ഏറ്റെടുക്കേണ്ടിവന്നു. അവൾ കാളക്കുട്ടനെയുംകൊണ്ട് പുൽപ്പരപ്പിലേക്കു പോകാൻ ഭാവിച്ചതും അവളുടെ അമ്മ ഗാലിയയ്ക്ക് കൊടുക്കുന്നതിന്റെ പകുതി ചണവും തക്കിയും നൽകി. പിന്നെ മയത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘മോളേ, ഞാൻ നിനക്ക് കുറച്ചു ചണമേ തന്നിട്ടുള്ളൂ. വൈകിട്ട് മടങ്ങിയെത്തുമ്പോൾ നീയിതു മുഴുവൻ തുണിയാക്കി കൊണ്ടുവരണം. ഇല്ലെങ്കിൽ ആ നാശംപിടിച്ച പെണ്ണിനു മുന്നിൽ നീ തോറ്റുപോകും.’

‘ഓ, ഈ പണി ഞാൻ നിഷ്പ്രയാസം ചെയ്യാം.’

അവൾ ചണവുമെടുത്ത് പുറത്തിറങ്ങി. ആ ചണക്കെട്ട് കാളക്കുട്ടന്റെ മുതുകിൽ വെച്ചുകെട്ടിയാണ് അവൾ നടന്നത്. ചണവും ചുമന്ന് വേഗം നടക്കാൻ അവനു കഴിഞ്ഞില്ല. ഇത് യൂലിയയെ ദേഷ്യംപിടിപ്പിച്ചു. അവൾ ഒരു വടിയൊടിച്ച് കാളക്കുട്ടനെ പൊതിരേ തല്ലി. അവനെ കണക്കിനു ശാസിക്കാനും അവൾ മടിച്ചില്ല.

‘നാശം! തിന്നും കുടിച്ചും കിടക്കാനല്ലാതെ മേലനങ്ങൾ പറ്റില്ല ഈ മടിയാൻകാളയ്ക്ക്!’

അവൾ കാളക്കുട്ടനെ വലിച്ചിഴച്ച് ചതുപ്പുനിലത്തിനടുത്തെത്തിച്ചു. അവളുടെ അടി കൊണ്ട് അവന്റെ ദേഹം പലയിടത്തും മുറിഞ്ഞിരുന്നു. വേദനയും ദേഷ്യവും കടിച്ചമർത്തി അവൻ നിന്നു. അവിടെയെത്തിയതും ചണനാർ നിലത്തു വലിച്ചെറിഞ്ഞ്, യൂലിയ നിലത്തു കിടന്ന് ഉറക്കം തുടങ്ങി. അവളോട് പകരം ചോദിക്കാൻ തക്കപാർത്തിരുന്ന കാളക്കുട്ടൻ അതു കണ്ടു. അവൻ ആ ചണവും തക്കിയുമെല്ലാം ചവട്ടിമെതിച്ച് ചതുപ്പുനിലത്തെ ചെളിയിൽ താഴ്ത്തി!

നേരം ഇരുട്ടാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് യൂലിയ ഞെട്ടിയുണർന്നത്. അമ്മതന്നെ ഏല്പിച്ച പണി ഇതുവരെ തുടങ്ങിയില്ലെന്ന കാര്യം അവൾക്ക് ഓർമ്മ വന്നു. അവൾ ചണവും തക്കിയും പരതി. അപ്പോഴാണ് അവ ചെളിയിൽ പുതഞ്ഞുകിടക്കുന്നത് അവൾ കണ്ടത്. കാളക്കുട്ടൻ ചെയ്ത പണിയാണതെന്ന് അവൾക്കു മനസ്സിലായി. കൂപിതയായ അവൾ ഒരു മുട്ടൻവടിയെടുത്ത് കാളക്കുട്ടനെ അച്ചാലുംമുച്ചാലും തല്ലി വീട്ടിലേക്കു നടത്തി.

യൂലിയയുടെ വരവും കാത്ത് അമ്മ പടിക്കൽത്തന്നെ നില്പുണ്ടായിരുന്നു. മകളെ ദുരേണിനു കണ്ടപ്പോഴേ അവൾ ഓടിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘മോളേ, എനിക്കറിയാം നിന്നെ ഏല്പിച്ച പണി നീ തീർത്തുകാണുമെന്ന്. എവിടെ നീ നെയ്ത തുണി?’

‘ഞാനൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ലേമ്മേ.’

യൂലിയ കൈമലർത്തി.

‘എന്ത്? ഞാൻ തന്ന ചണംകൊണ്ട് തുണി നെയ്തില്ലേനോ?’ അവൾക്ക് ദേഷ്യം വന്നു.

‘അതെ. ഈ നശിച്ച കാളക്കുട്ടൻ ചെയ്ത ചതിയാണ്. അമ്മ തന്ന ചണവും തക്കിയുമെല്ലാം അവൻ ചെളിയിലിട്ട് ചവിട്ടി നശിപ്പിച്ചു. പിന്നെ, ഞാനെന്തു ചെയ്യാനാണ്?’

അവൾ കുറ്റം മുഴുവനും കാളക്കുട്ടനുമേൽ ചുമത്തി.

അതു കേട്ട് രണ്ടാനമ്മയ്ക്ക് കലികയറി. അവൾ പല്ലു കടിച്ചുകൊണ്ട് വൃദ്ധന്റെ അടുത്തേക്ക് ഓടിപ്പോയി. അവളുടെ മുഖഭാവം കണ്ട് അയാൾ ആകാംക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു:

‘നിനക്കിതെന്തു പറ്റി?’

‘ഇനി പറയാനൊന്നുമില്ല. ആ നശിച്ച കാളക്കുട്ടനെ ഇന്നുതന്നെ കൊന്നുകളയണം!’

അവൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

‘കൊല്ലാനോ? അതെന്തിനാ?’

വൃദ്ധൻ അർദ്ധുതംകുറി.

‘മര്യാദയ്ക്കു ഞാൻ പറയുന്നത് കേട്ടാൽ മതി. നിങ്ങളതിനെ കൊന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ ഈ വീട്ടിൽനിന്ന് ആട്ടിപ്പായിക്കും. നിങ്ങളെ മാത്രമല്ല, നങ്ങളുടെ ആ നശിച്ച മകളെയും ഞാൻ പുറത്താക്കും! ഏതാണു വേണ്ടതെന്ന് തീരുമാനിച്ചോ,’ അവൾ ഭീഷണിയുടെ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

പാവം വൃദ്ധന് ഭാര്യയെ അനുസരിക്കുകയല്ലാതെ വേറെ വഴിയില്ലാ

യിരുന്നു. അയാൾ പാതിമനസ്സോടെയാണെങ്കിലും അവളുടെ ആഗ്രഹത്തിനു വഴങ്ങി.

‘ശരി നിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ നടക്കട്ടെ.’

ഈ സംസാരം ഗാലിയ ഒളിഞ്ഞുനിന്നു കേൾക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട കാളക്കുട്ടനെ കൊല്ലാനുള്ള തീരുമാനം അവളെ ഞെട്ടിച്ചു. അവൾ പരിഭ്രമത്തോടെ ഓടിപ്പോയി കാളക്കുട്ടനോട് വിവരം പറയാൻ തീരുമാനിച്ചു. അവളുടെ മുഖഭാവം കണ്ട് കാളക്കുട്ടൻ ചോദിച്ചു:

‘തവിട്ടുമുടിക്കാരി സുന്ദരീ, നിനക്കിതെന്തു പറ്റി?’

‘കാളക്കുട്ടാ, എന്റെ ദുഷ്ടയായ രണ്ടാനമ്മ നിന്നെ കൊല്ലാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അതിന് എന്റെ അച്ഛനും സമ്മതം മൂളിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനി നമുക്കെന്തു ചെയ്യാനാവും?’

അവൾ ഏങ്ങലടിച്ച് ചോദിച്ചു.

‘കരയല്ലേ ഗാലിയ. നീ വേഗം കണ്ണു തുടയ്ക്കൂ. എന്നെ ഏതായാലും അവൾ കശാപ്പു ചെയ്യും. ഞാൻ ചത്തുകഴിഞ്ഞാൽ മൃതദേഹത്തിൽ നിന്നും എന്റെ കരൾ നീ ശേഖരിക്കണം. അതിനുള്ളിൽ ഒരു സ്വർണവിത്തുണ്ടാകും. അത് നിന്റെ വീടിന്റെ അടുത്തു കുഴിച്ചിടണം. തൽക്കാലം നമുക്ക് പിരിയാം.’

കാളക്കുട്ടൻ വിശദീകരിച്ചു. അവളുടെ ദുഃഖം കൂടാതെ അത് സഹായിച്ചുള്ളൂ.

അടുത്ത ദിവസംതന്നെ രണ്ടാനമ്മ കാളക്കുട്ടനെ കശാപ്പുചെയ്തു. ഗാലിയ അവന്റെ കരളിനുള്ളിൽനിന്നും സ്വർണവിത്ത് കണ്ടെടുത്തു. അത് തന്റെ വീട്ടുമുറ്റത്ത് കുഴിച്ചിട്ടു. അവളെ അർദ്ധുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ആ വിത്ത് പെട്ടെന്നു മുളച്ച്, വളർന്ന്, വലിയൊരു ആപ്പിൾമരമായി! അതിൽ നിറയെ ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങൾ നിറഞ്ഞു!

കുറച്ചു നാൾ കഴിഞ്ഞതും അതിസുന്ദരനായ ഒരു യുവാവ് വെള്ളക്കുതിരയുടെ പുറത്ത് അവിടെയെത്തി. പുത്തുലഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന മരങ്ങൾക്കിടയിൽ സ്വർണ ആപ്പിൾമരം കണ്ട് അദ്ദേഹം കുതിരപ്പുറത്തിരുന്ന് ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങൾ പരിക്കാൻ നോക്കി. അദ്ദേഹം കൈയ്യുയർത്തിയതും ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങൾ നിറഞ്ഞ കൊമ്പ് മേലോട്ടുയർന്നു! ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങൾ പരിക്കാനാവാത്തതിൽ അദ്ദേഹത്തിന് നിരാശ തോന്നി.

ഇതെല്ലാം ഗാലിയ തന്റെ മുറിയിലിരുന്ന് ജനലിലൂടെ കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യദർശനത്തിൽത്തന്നെ അവൾക്ക് ആ സുന്ദരനോട് അനുരാഗം തോന്നി. അവൾ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കാനായി പുറത്തേക്കു പോകാനൊരുങ്ങി. അതു കണ്ട് രണ്ടാനമ്മ നെറ്റി ചുളിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘എങ്ങോട്ടാണ് നിന്റെ എഴുന്നള്ളത്?’

‘പുറത്തു നില്ക്കുന്ന യുവാവിന് ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങൾ പരിച്ചുകൊടുക്കാൻ,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

രണ്ടാനമ്മ അപ്പോഴാണ് ആ സുന്ദരനെ കാണുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൗന്ദര്യവും വിലയേറിയ കുപ്പായങ്ങളുമൊക്കെ കണ്ടപ്പോൾ നിശ്ചയമായും അദ്ദേഹം ഒരു രാജകുമാരനാണെന്ന് അവൾക്കുറപ്പായി. അദ്ദേഹം ഗാലിയയെ കാണരുതെന്ന് അവൾ തീരുമാനിച്ചു. അവൾ ഗാലിയയെ വീടിനകത്തെ അലക്കുകല്ലിനു മറവിലിരുത്തി, കൈകൾ ബന്ധിച്ചു. പിന്നെ, ഭീഷണിയുടെ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു:

‘ഒരക്ഷരം മിണ്ടാതെ ഇവിടെയിരുന്നോളണം. അനുസരണക്കേടുകാട്ടിയാൽ കൊന്നുകളയും!’

ഗാലിയ പേടിച്ചുരണ്ട് അലക്കുകല്ലിന്റെ മറവിലിരുന്നു.

രണ്ടാനമ്മ അതിനകം മനസ്സിൽ ചില കണക്കുകൂട്ടലുകൾ നടത്തിയിരുന്നു. അവൾ തന്റെ മകൾ യൂലിയയെ വിളിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘നീ മുറ്റത്തു ചെന്ന് ആ ധനികയുവാവിന് ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങൾ പരിച്ചുകൊടുത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹം പിടിച്ചുപറ്റണം. അദ്ദേഹത്തെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ നിനക്കായാൽ നമ്മൾ വലിയ പണക്കാരാവും.’

യൂലിയ അതനുസരിച്ച് മുറ്റത്തു ചെന്നു. ആപ്പിൾമരത്തിന്റെ താണ കൊമ്പിൽനിന്ന് ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങൾ പരിക്കാൻ അവൾ കൈ നീട്ടി. പക്ഷേ, മരക്കൊമ്പ് അവൾക്ക് പിടികൊടുക്കാതെ ഉയർന്നുപോയി! അവൾ പല വട്ടം ചാടിനോക്കിയിട്ടും ഫലമുണ്ടായില്ല.

‘നശിച്ച മരം! അനുസരണക്കേട് നിന്നെയൊക്കെ വെട്ടിവീഴ്ത്തി വിറകാക്കണം.’

ആപ്പിൾമരത്തെ പ്ലാകി അവൾ വീട്ടിലേക്കു കയറിപ്പോയി. ആപ്പിൾപ്പഴം കിട്ടാത്തതിന്റെ നിരാശ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തും പ്രകടമായി.

പെട്ടെന്ന് ഒരു പൂവൻകോഴി പറന്നുവന്ന് അടുത്തുള്ള വേലിയിലിരുന്നു. അത് യുവാവ് കേൾക്കേ പാടിത്തുടങ്ങി:

ഗാലിയ നല്ലവൾ, യൂലിയ ചീത്ത
യൂലിയ വന്നു, ചില്ലുകൾ പൊങ്ങി
ഗാലിയ വന്നാൽ ചില്ലുകൾ താഴും
ആപ്പിൾപ്പഴമോ വേഗം കിട്ടും
അലക്കുകല്ലിന് കീഴിൽത്തന്നെ
കെട്ടപ്പെട്ടവൾ ഗാലിയയല്ലോ
ക്രൂരത ചെയ്തവൾ രണ്ടാനമ്മ.

അതു കേട്ടതും സുന്ദരയുവാവ് വീട്ടിനകത്തേക്ക് ഇറച്ചുകയറി, അലക്കു കല്ലിനു മറവിലിരുന്ന ഗാലിയയെ കണ്ടു. ആ സന്ദർഭം അദ്ദേഹത്തെ അതിശയിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം അവളിൽ അനുരക്തനായി. ഗാലിയയുടെ മുഖം ലജ്ജയാൽ കുനിഞ്ഞു.

അദ്ദേഹം അവളെ ബന്ധനത്തിൽനിന്നും മോചിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കാനും എതിർക്കാനുമുള്ള ധൈര്യം രണ്ടാനമ്മയ്ക്കോ യൂലിയയ്ക്കോ ഉണ്ടായില്ല.

ഗാലിയയും യുവാവും മുറ്റത്തെ സ്വർണ ആപ്പിൾമരത്തിനു ചുവട്ടിലെത്തി. അവൾ കൈയുയർത്തി മരത്തോട് അപേക്ഷിച്ചു:

‘പ്രിയപ്പെട്ട ആപ്പിൾമരമേ, ദയവായി എന്റെ പ്രിയനുവേണ്ടി ചില്ലുകൾ ചായ്ച്ചുതരു.’

അടുത്ത നിമിഷം, ആപ്പിൾമരത്തിന്റെ ചില്ലുകൾ താഴ്ന്നുവന്നു! അവൾ കുറെ ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങൾ പറിച്ച് യുവാവിനു കൊടുത്തു. അദ്ദേഹം അതിലൊരെണ്ണം തിന്നു. വല്ലാത്തൊരു ഉന്മേഷം തോന്നി അദ്ദേഹത്തിന്. സന്തുഷ്ടനായ യുവാവ് അവളെ കുതിരപ്പുറത്തിരുത്തി തന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് ഓടിച്ചുപോയി. അവരുടെ വിവാഹം ആർഭാടപൂർവ്വം നടന്നു. യഥാകാലം അവൾക്ക് തേജസിനായ മകൻ പിറന്നു.

ഗാലിയയ്ക്കുണ്ടായ ഐശ്വര്യം രണ്ടാനമ്മയുടെ സ്വൈരം കെടുത്തി. അവളെ അപായപ്പെടുത്താനുള്ള ആലോചനകളിൽ രണ്ടാനമ്മ വീണ്ടും മുഴുകി. അവൾ മകൾ യൂലിയയെ വിളിച്ച് ഗൃഹാലോചന നടത്തി.

‘മോളേ, നീ വേഗം കൊട്ടാരത്തിൽച്ചെന്ന് ഗാലിയയെ കാണണം. കഴിഞ്ഞതെല്ലാം മറക്കാനപേക്ഷിച്ച് നീ അവളുമായി ചങ്ങാത്തം സ്ഥാപിക്കണം. പിന്നെ, അവളെയും കുട്ടി പുഴയിൽ കുളിക്കാൻ പോകണം. കിട്ടുന്ന അവസരം പാഴാക്കാതെ അവളെ പുഴയിൽ മുക്കിക്കൊന്നിട്ട് നീ തിരിച്ചുവന്നാൽ മതി.’

യൂലിയ അപ്പോൾത്തന്നെ വീട്ടിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ട് ഗാലിയയുടെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. വളരെക്കാലത്തിനുശേഷം യൂലിയയെ കാണാനായത് അവളെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. ഗാലിയ അവളെ സ്നേഹപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചു. യൂലിയയുടെ കള്ളക്കണ്ണീരും പഞ്ചാരവാക്കുകളും അവൾ കണ്ണടച്ച് വിശ്വസിച്ചു.

‘ഗാലിയ, നമുക്കിന്ന് അടുത്തുള്ള പുഴയിൽ കുളിക്കാൻ പോയാലോ?’ യൂലിയ ചോദിച്ചു.

‘അതിനെന്താ? പോകാമല്ലോ.’

ഗാലിയ സമ്മതം മൂളി.

അവൾ ഓരോന്നു പറഞ്ഞ് നദിക്കരയിലെത്തി. കരയിലെ പാറക്കല്ലിൽ ഇരുന്ന ഗാലിയ താളി തേയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. ആ തക്കത്തിന് യൂലിയ പുറകുവശത്തുകൂടി ചെന്ന് അവളെ പുഴയിലേക്ക് തള്ളിയിട്ടു! അവൾ മുങ്ങിത്താണു എന്നുറപ്പാക്കിയശേഷം യൂലിയ വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോയി. വിവരമറിഞ്ഞ് രണ്ടാനമ്മ അത്യധികം സന്തോഷിച്ചു.

ആ സമയം ഗാലിയയുടെ കുഞ്ഞ് അമ്മയെ കാണാതെ കരയാൻ തുടങ്ങി. പരിചാരകർ ആവുന്നത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും കുഞ്ഞ് കരച്ചിൽ നിർത്തിയില്ല. എന്തുചെയ്യണമെന്നറിയാതെ രാജകുമാരനും വിഷമിച്ചു. ഗാലിയയുടെ വിശ്വസ്ത പരിചാരികകളിലൊരുവൾ കുഞ്ഞിനെ വാരിയെടുത്ത് നദിതീരത്തേക്കോടി. അവൾ കരുണാദ്രമായി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘രാജകുമാരി, അങ്ങ് എവിടെയാണ്? എവിടെയാവാലും ദയവുചെയ്ത് പുറത്തു വരു. കുമാരിയുടെ കുഞ്ഞ് അങ്ങയെ വിളിച്ചു കരയുന്നു.’

പെട്ടെന്ന് പുഴയിലെ വെള്ളം അനങ്ങി. പുറകേ ഗാലിയയുടെ ശബ്ദം ഉയർന്നുകേട്ടു:

‘മോനേ, എനിക്കു നിന്നെ കാണണമെന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, പാറക്കല്ലുകൾ എന്റെ പാദത്തിലമരുന്നു. വെള്ളം എന്നെ അന്ധയാക്കുന്നു. പിന്നെ, ഞാനെങ്ങനെ പൊങ്ങിവരും?’

പരിചാരിക കൊട്ടാരത്തിൽ തിരിച്ചെത്തി രാജകുമാരനോട് വിവരം പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം മകനെയും സ്വർണ ആപ്പിളും കൈയിലെടുത്ത് പുഴക്കരയിലെത്തി വിളിച്ചു.

‘ഗാലിയ, നമ്മുടെ മകൻ കരയുന്നത് നീ കേൾക്കുന്നില്ലേ? ദയവായി പുറത്തു വന്ന് അവനെ ആശ്വസിപ്പിക്കൂ.’

‘പ്രിയതമാ, എന്റെ പൊന്നുമോനെക്കാണാതെ ഞാനുരുകുകയാണ്. പക്ഷേ, എനിക്കെന്തു ചെയ്യാനാവും? പാറക്കല്ലുകൾ എന്റെ പാദത്തിലമരുന്നു. വെള്ളം എന്നെ അന്ധയാക്കുന്നു. ഞാനാകെ ദുർബലയായിരിക്കുന്നു.’ ഗാലിയ കരഞ്ഞുപറഞ്ഞു.

‘നിനക്കതിനു കഴിയും. ദാ, ഈ സ്വർണ ആപ്പിൾ കഴിച്ചുനോക്കൂ.’

രാജകുമാരൻ ആപ്പിൾ പുഴയിലേക്കെറിഞ്ഞു. അവളത് കഴിച്ചതും നവോന്മേഷം ശരീരമാസകലം നിറഞ്ഞു. വർധിതശക്തിയോടെ ഗാലിയ മുകളിലേക്കുയർന്നു. അവൻ നനഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങളോടെ കരയ്ക്കെത്തി മകനെ വാരിയെടുത്ത് നെഞ്ചോട് ചേർത്തു വിളിച്ചു:

‘പൊന്നുമോനേ...!

ആ നിമിഷം കുഞ്ഞ് കരച്ചിൽ നിർത്തി പുഞ്ചിരി തൂകി. ആ പുനഃസമാഗമം രാജകുമാരനെയും ആഹ്ലാദിപ്പിച്ചു.

ഗാലിയത്തോട് കൊടുംകൂരത കാട്ടിയ രണ്ടാനമ്മയെയും മകൾ യൂലിയയെയും കഠിനമായി ശിക്ഷിക്കാൻ രാജകുമാരൻ മറന്നില്ല.

(ഏറെ പ്രശസ്തമായ സോവിയറ്റ് നാടോടിക്കഥയാണിത്. രണ്ടാനമ്മയുടെ കൂരതകളും താനേ താഴുന്ന ആപ്പിൾച്ചില്ലകളുമൊക്കെ മറ്റു കഥകളിലും കടന്നു വരുന്നുണ്ട്. പാദഭേദങ്ങളോടെയാണ് ഈ നാടോടിക്കഥ സോവിയറ്റ് നാടിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും പ്രചരിക്കുന്നത്.)

സ്വർണ്ണപ്പാത്രം

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ചെറിയൊരു രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നത് സനാദ്ഖാൻ എന്നു പേരായ നാട്ടുരാജാവായിരുന്നു. ധീരനും സാഹസികനുമൊക്കെ യായിരുന്നെങ്കിലും നിർദ്ദയമായ പ്രവൃത്തികളാൽ അദ്ദേഹം കൂപ്രസിദ്ധിയും നേടി. പ്രായോഗികമല്ലാത്ത ഭ്രാന്തൻ ആശയങ്ങൾ കണ്ടെത്തി നടപ്പാക്കാൻ ശ്രമിച്ചത് പലപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തെ പ്രജകൾക്കിടയിൽ തന്നെ അനഭിമതനാക്കി.

അത്തരമൊരു തോന്നൽതന്നെയാണ് ഒരിക്കൽ സനാദ്ഖാനുണ്ടായത്. ആ തോന്നൽ ഉറച്ചൊരു തീരുമാനമായി മാറാൻ അധികമൊന്നും താമസവുമുണ്ടായില്ല. അദ്ദേഹം തന്റെ മുഖ്യമന്ത്രിയെ വിളിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

'മന്ത്രിമുഖ്യാ, ഒരുപാടു പോരായ്മകളുള്ളതാണ് നമ്മുടെ നാട്. ഇവിടെ ജീവിച്ചതുകൊണ്ട് നമുക്കൊരിക്കലും വികസനം നേടാനാവില്ല. വരണ്ട മണ്ണും അനിശ്ചിതത്വം നിറഞ്ഞ കാലാവസ്ഥയും നമുക്കിനി വേണ്ട. ദുരെയൊരിടത്ത് കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട നാട് ഞാൻ കണ്ടുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനിപ്പോൾ അധികാരികളായി ആരുമില്ല. ഭാഗ്യവശാൽ അവിടെ ആരും താമസവുമില്ല. കനകം വിളയുന്ന മണ്ണാണവിടെയുള്ളത്. ഏതു

സമയവും തെളിഞ്ഞ വെള്ളം സുലഭം. കാലാവസ്ഥ ചതിക്കുന്ന പ്രശ്ന വുമില്ല. അതുകൊണ്ട് അടുത്ത ദിവസംതന്നെ നമ്മൾ പ്രജകൾക്കൊപ്പം അങ്ങോട്ട് താമസം മാറ്റണം.'

മുഖ്യമന്ത്രി അതു കേട്ട് അമ്പരന്നു. പെട്ടെന്നൊരു ദിവസം രാജ്യം മാറുകയെന്നത് അത്ര എളുപ്പമുള്ള കാര്യമാണോ? എന്തായാലും രാജ കല്പനയാണ്. അനുസരിച്ചില്ലെങ്കിൽ കഴുത്തിനു മുകളിൽ തല കാണില്ല!

അപ്പോൾ ദാ, വരുന്നു സനാദ്ഖാന്റെ അടുത്ത കല്പന. അതു കേട്ട് മുഖ്യമന്ത്രി തരിച്ചിരുന്നുപോയി.

'നമ്മൾ താമസം മാറ്റുമ്പോൾ ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. കുട്ടികളും യുവാക്കളും മധ്യവയസ്കരും മാത്രമേ അവിടെയുണ്ടാ കാവൂ. വയസ്സന്മാർക്കോ വയസ്സികൾക്കോ അവിടെ പ്രവേശനം നല്കരുത്. അതു നമുക്ക് വലിയ ബാധ്യത ഉണ്ടാക്കുമെന്നതിനാലാണിത്. അതുകൊണ്ട് ഓരോ വീട്ടിലുമുള്ള വയസ്സായവരെ അവരുടെ മക്കളോ ബന്ധുക്കളോ ഇന്നുതന്നെ വധിക്കാൻ കല്പിക്കണം. അതിനു വിസമ്മതിക്കുന്നവരുടെ തലയരിയുകയും ആ വയസ്സന്മാരെ നമ്മുടെ ഭടന്മാർ വധിക്കുകയും വേണം!'

'പക്ഷേ, രാജാവേ, നമ്മുടെ പിതാക്കളെയും പിതാമഹന്മാരെയും വധിക്കുന്നത് കൊടുംക്രൂരതയല്ലേ?'

മുഖ്യമന്ത്രി ശബ്ദം താഴ്ത്തി ചോദിച്ചു.

'ഞാൻ ഭരിക്കുന്ന നാട്ടിൽ ഞാനുണ്ടാക്കുന്നതാണ് നിയമം. അതനുസരിക്കുന്നവർക്കു മാത്രമേ ഇവിടെ സ്ഥാനമുണ്ടാവൂ.'

സനാദ്ഖാൻ തീർത്തു പറഞ്ഞു. മുഖ്യമന്ത്രി പിന്നീടൊന്നും പറയാൻ മിനക്കെട്ടില്ല.

രാജകല്പന നാടിന്റെ നാനാഭാഗത്തും ചെന്ന് ഭടന്മാർ ചെണ്ടകൊട്ടി അറിയിച്ചു. തലമുറകളായി ജീവിച്ചുവരുന്ന മണ്ണിനെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോവാൻ ആർക്കും താത്പര്യമുണ്ടായില്ല. നിരാലംബരായ വൃദ്ധന്മാരെ കൊല്ലണമെന്ന കല്പന അവരെ അതിലേറെ വേദനിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ, രാജകല്പന അനുസരിക്കുകയല്ലാതെ അവർക്ക് എന്തു ചെയ്യാനാവും? പഴയ നാട്ടിൽത്തന്നെ തനിച്ചു ജീവിക്കാമെന്ന് ആരെങ്കിലും തീരുമാനിച്ചാലും അവരുടെ കഥ രാജാവ് തീർക്കും.

രണ്ടു ദിവസത്തിനകം അന്നാട്ടിലെ വൃദ്ധകളും വൃദ്ധന്മാരുമെല്ലാം നിഷ്കരുണം കൊല ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഒട്ടകപ്പുറത്തും കുതിരപ്പുറത്തും എടുക്കാവുന്നത്ര സാധനങ്ങൾ പൊതിഞ്ഞുകെട്ടി നാട്ടുകാർ യാത്രാസജ്ജരായി കൊട്ടാരമുറ്റത്തെത്തി. അക്കൂട്ടത്തിൽ പിതൃസ്നേഹിയായ ഒരു

യുവാവ് ഉണ്ടായിരുന്നു. 'ത്സിരേൻ' എന്നായിരുന്നു അയാളുടെ പേര്. തന്റെ ജന്മത്തിന് ഉത്തരവാദിയായ വൃദ്ധപിതാവിനെ വധിക്കില്ലെന്ന് അയാൾ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ വീട്ടിൽ ഉപേക്ഷിച്ചു പോരാനും അയാൾക്കു മനസ്സുണ്ടായില്ല.

സനാദ്ഖാന്റെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് പിതാവിനെക്കുടി കൊണ്ടുപോകാൻ ത്സിരേൻ തീരുമാനിച്ചു. അതിനായി അയാളും പിതാവും ചേർന്ന് ചില പദ്ധതികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്തു. വലിയൊരു തുകൽസഞ്ചിയിൽ വൃദ്ധപിതാവിനെ ഒളിപ്പിച്ച്, സഞ്ചി ആരുമറിയാതെ കുതിരപ്പുറത്ത് തൂക്കി. ആർക്കും ഒരു സംശയവും തോന്നിയില്ല.

സനാദ്ഖാന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നൂറുകണക്കിനു പ്രജകൾ തങ്ങളുടെ സാധനങ്ങളുമായി അന്യദേശത്തേക്ക് യാത്ര തുടങ്ങി. അക്കൂട്ടത്തിൽ ആകെയുള്ള വൃദ്ധൻ തന്റെ പിതാവാണെന്ന് ത്സിരേൻ ഓർത്തു. യാത്രയ്ക്കിടെ സംഘം വിശ്രമിക്കാനായി നിർത്തുമ്പോൾ അയാൾ കുതിരയെ അകലേക്കു മാറ്റിനിർത്തുകയും തുകൽസഞ്ചി തുറന്ന് പിതാവിന് രഹസ്യമായി ഭക്ഷണവും വെള്ളവും കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അത്യാവശ്യം ചില കാര്യങ്ങൾ ആരും കേൾക്കാതെ അവർ സംസാരിക്കുകയുണ്ടായി. അച്ഛനും മകനും പരസ്പരം ധൈര്യം പകരാനാണ് ആ അവസരങ്ങൾ വിനിയോഗിച്ചത്. രാത്രി എല്ലാവരും ഉറങ്ങുമ്പോൾ അയാൾ പിതാവിനെ സഞ്ചിയിൽനിന്നും പുറത്തിറക്കി, മേലാസകലം മുടിപ്പുതപ്പിച്ച് തന്റെ അടുത്ത് കിടത്തും. പുലർച്ചെ മറ്റുള്ളവർ ഉണരുംമുമ്പേ അച്ഛനെ ഉണർത്തി സഞ്ചിയിൽ കയറ്റുകയും ചെയ്തു. ഭാഗ്യവശാൽ അപകടങ്ങളൊന്നുമുണ്ടാവാതെ അവർ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി.

ഒരു മാസക്കാലത്തെ യാത്രയ്ക്കുശേഷം സംഘം എത്തിച്ചേർന്നത് ഒരു കടൽത്തീരത്താണ്. ആ രാത്രി അവിടെ തമ്പടിക്കാനാണ് സനാദ്ഖാൻ നിർദ്ദേശിച്ചത്. അവർ അതനുസരിച്ചു. അപ്പോഴാണ് തെളിഞ്ഞ കടലിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ എന്തോ ഒരു പ്രകാശം ഉയരുന്നത് അവരിൽ ചിലർ കണ്ടത്. അവരത് രാജാവിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തി. സ്വർണനിറമുള്ള വലിയൊരു പാത്രം അടിത്തട്ടിലെ മണലിൽ കിടക്കുന്നതാണെന്ന് രാജാവിനു മനസ്സിലായി. പാത്രം കാണാനാവുന്നുണ്ടെങ്കിലും അങ്ങോട്ട് എത്ര ആഴമുണ്ടെന്നു വ്യക്തമല്ല. അമൂല്യമായ ആ സ്വർണപ്പാത്രം എങ്ങനെയും സ്വന്തമാക്കണമെന്ന് സനാദ്ഖാൻ നിശ്ചയിച്ചു. അദ്ദേഹം പ്രജകളോടായി പറഞ്ഞു:

'പ്രിയപ്പെട്ടവരേ, നമ്മുടെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടാണ് ഇന്നിവിടെ തങ്ങൾ തോന്നിയത്. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ ഈ സ്വർണപ്പാത്രം കാണാനായതും.

ഇത്ര വലിപ്പവും അഴകുമുള്ള ഒരു സ്വർണ്ണപ്പാത്രം നാളിതുവരെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. നിങ്ങളിൽ നിന്നു നന്നായി വശമുള്ളവർ കടലിൽ ചാടി അതെ നിക്ക് എടുത്തുതരണം.'

ആഴമറിയാതെ കടലിൽ ചാടാൻ ആരും തയ്യാറായില്ല. അത് രാജാവിനെ പ്രകോപിപ്പിച്ചു. ആരും സ്വമേധയാ മുന്നോട്ടു വരാത്ത സാഹചര്യത്തിൽ കടലിൽ ചാടേണ്ടയാളെ നറുക്കിട്ട് തീരുമാനിക്കാൻ രാജാവ് കല്പിച്ചു. മുതിർന്ന ഒരു ഭടനുതന്നെയായിരുന്നു ആദ്യത്തെ നിയോഗം. എല്ലാവരും നോക്കിനില്ക്കേ, അയാൾ കടലിലേക്ക് എടുത്തുചാടി. സ്വർണ്ണപ്പാത്രവുമായി അയാൾ പൊങ്ങിവരുന്നതും കാത്ത് എല്ലാവരും നിർന്നിമേഷരായി നിന്നു. കുറെ നേരം കഴിഞ്ഞിട്ടും അയാൾ വന്നില്ല. കടലിലെ ഒഴുക്കിൽപ്പെട്ട് അയാൾ മരിച്ചിട്ടുണ്ടാവുമെന്ന് അവർ ഉറപ്പിച്ചു.

സനാദ്ഖാന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം അടുത്തയാളെ നറുക്കിട്ടെടുത്തു. അയാൾക്കും ഭടന്റെ അതേ ഗതി വന്നു. ഇങ്ങനെ എട്ടുപത്തു പേർ അകാലമരണം പുകിയിട്ടും രാജാവിന്റെ ഭ്രമം മാറിയില്ല. വീണ്ടും നറുക്കെടുക്കാൻ അദ്ദേഹം ഉത്തരവിട്ടു. ഭാഗ്യവശാലോ ദൗർഭാഗ്യവശാലോ ഇക്കുറി നറുക്കു വീണത് ത്സിരേനാണ്. താനും മുങ്ങിമരിക്കുമെന്നു ഭയന്ന അയാൾ തുകൽസഞ്ചിക്കടുത്തു ചെന്ന് ശബ്ദം താഴ്ത്തി പറഞ്ഞു:

'അച്ഛാ, സ്വർണ്ണപ്പാത്രം മുങ്ങിയെടുക്കാനുള്ള നിയോഗം എനിക്കാണ്. ആ ശ്രമത്തിനിടയിൽ ഞാൻ മരിക്കുമെന്ന് ഉറപ്പാണ്. മരിക്കുന്നതിലല്ല, അച്ഛന്റെ കാര്യമോർത്താണ് എനിക്കു സങ്കടം. ഞാൻ മരിച്ചാൽ അച്ഛൻ ആരാണ് സമയാസമയങ്ങളിൽ ഭക്ഷണവും വെള്ളവും തരിക? രാജഭടന്മാർ ഒരുവേള അച്ഛനെ കണ്ടെത്തിയാൽ കൊന്നുകളയാനും മടിക്കില്ല. ഞാനന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നു പറഞ്ഞാലും.'

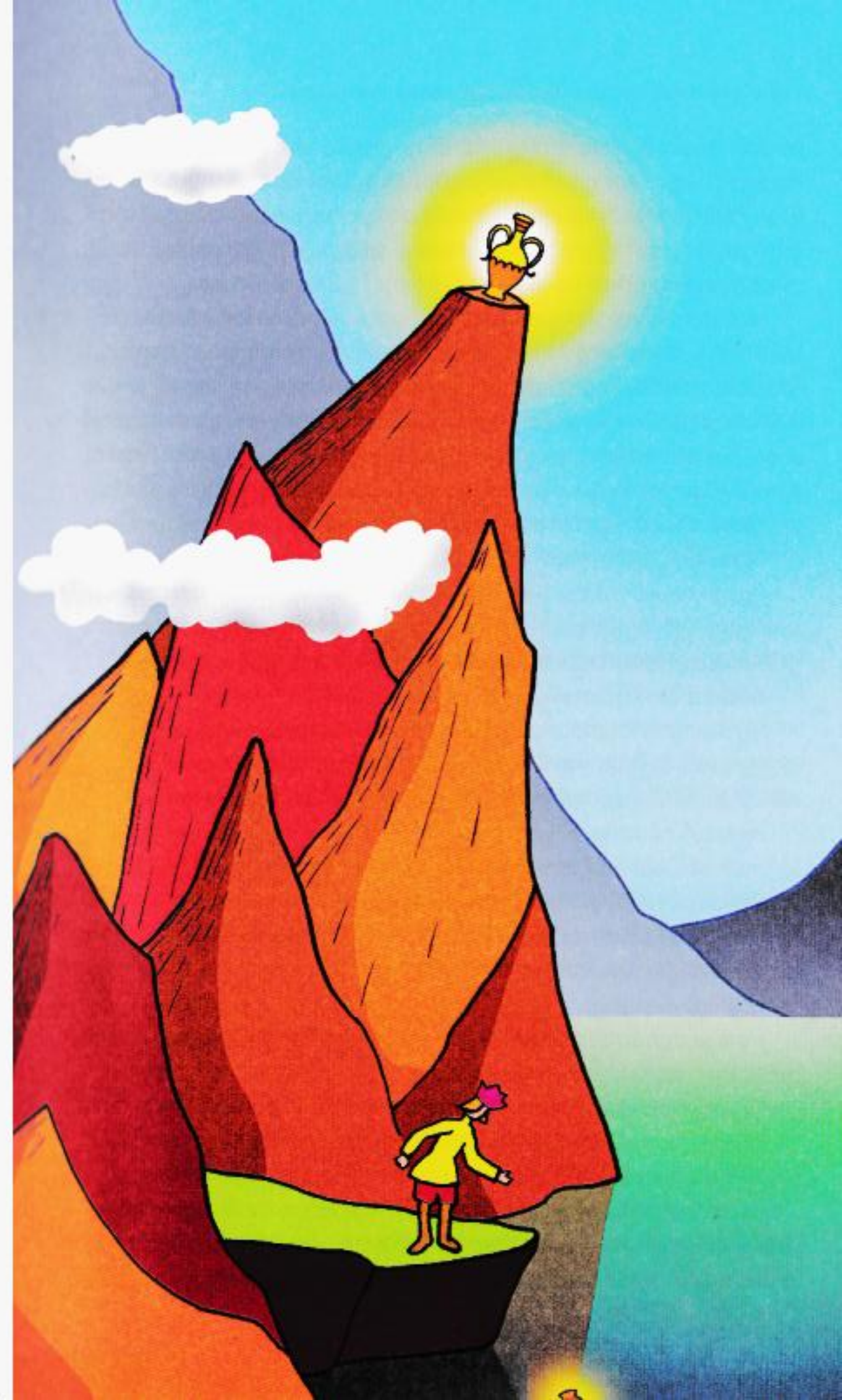
ഉടനെ പിതാവിന്റെ മറുപടി വന്നു.

'സ്വർണ്ണപ്പാത്രം തേടി കടലിൽ ചാടിയാൽ നീയും നിശ്ചയമായും മരിക്കും. കാരണം, പാത്രം കടലിലല്ല ഉള്ളതെന്നുതന്നെ. കുറച്ചുകലെയുള്ള കുറ്റൻ മലയുടെ മുകളിലാണ് അതുളളത്. അതിന്റെ പ്രതിഫലനമാണ് കടലിനടിയിൽ നിങ്ങൾ കണ്ടത്. ഒട്ടും ആലോചനയില്ലാതെ പലരും അതിൽ ചാടി മരിക്കുകയും ചെയ്തു.'

ആ മറുപടി അയാളെ അർഭുതപ്പെടുത്തി. അയാൾ വീണ്ടും ചോദിച്ചു:

'ആ സ്വർണ്ണപ്പാത്രം കിട്ടാതെത്താണു വഴി?'

'പറയാം. ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കണം. ഇവിടന്ന് നേരെ നടന്നാൽ ആ മലയുടെ താഴ്വാരത്തിലെത്താം. തീക്ഷ്ണമായ പ്രകാശമുള്ള സ്വർണ്ണപ്പാത്രം മലമുകളിൽ കാണാനുമാവും. ചെങ്കുത്തായ മലയുടെ മുകളിൽ

കയറി അതെടുക്കാനാവില്ല. അവിടെ ക്ഷമയോടെ കാത്തിരിക്കുക. അപ്പോൾ കുറെ മാനുകൾ മലമുകളിലെത്തും. അവയെ കല്ലെറിഞ്ഞ് ഭയപ്പെടുത്തിയാൽ നാലുപാടും ചിതറിയോടും. അവയുടെ കാലുകൊണ്ട് തട്ടി പാത്രം താഴെ വീഴും. ആ തക്കത്തിന് അതു പിടിച്ചെടുക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ നിലത്തു വീണ് അത് പൊട്ടിച്ചിതറും,' പിതാവ് പറഞ്ഞു.

ത്സിരേൻ രാജാവിന്റെ കണ്ണിൽപ്പെടാതെ ഓടി മലയടിവാരത്തിലെത്തി. സ്വർണ്ണപ്പാത്രത്തിന്റെ തീവ്രപ്രകാശംകൊണ്ട് അയാളുടെ കണ്ണഞ്ചി. പിതാവു പറഞ്ഞതുപോലെ അയാളവിടെ കാത്തിരുന്നു. കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരുപറ്റം മാനുകൾ മലമുകളിലെത്തി. അപ്പോൾ അയാൾ കല്ലെറിഞ്ഞ് അവരെ ഭയപ്പെടുത്തി. ബഹളംവെച്ച് അവർ ചിതറിയോടി. മാനുകളിലൊന്നിന്റെ കാലു തട്ടി താഴേക്ക് പതിച്ച സ്വർണ്ണപ്പാത്രം അയാൾ സമർഥമായി പിടികൂടി. അതുമായി രാജാവിന്റെ മുന്നിലെത്തി പറഞ്ഞു:

'രാജാവേ, ഇതാ അങ്ങ് മോഹിച്ച സ്വർണ്ണപ്പാത്രം.'

'ഇതെങ്ങനെ നിങ്ങൾക്കു കിട്ടി? നിങ്ങളുടെ കുപ്പായം തെല്ലും നനഞ്ഞിട്ടില്ലല്ലോ. കുപ്പായം നനയാതെ നിങ്ങളെങ്ങനെ കടലിന്റെ അടിത്തട്ടിൽക്കടന്നു സ്വർണ്ണപ്പാത്രം കൈക്കലാക്കി?'

രാജാവ് അദ്ഭുതത്തോടെ ചോദിച്ചു.

'ഈ പാത്രം യഥാർത്ഥത്തിൽ കടലിനടിയിലായിരുന്നില്ല പ്രഭോ. ദൂരെ യുള്ള മലമുകളിലിരുന്ന പാത്രത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമാണ് അങ്ങ് വെള്ളത്തിൽ കണ്ടത്. ഞാനത് സാഹസികമായി എടുക്കുകയായിരുന്നു.'

അയാൾ വിശദീകരിച്ചു.

സനാദ്ഖാൻ പാത്രത്തിലേക്കു നോക്കി. അതിന്റെ തീവ്രപ്രകാശത്തിൽ താൻ അന്ധനായതുപോലെ അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി.

'മിടുക്കൻ! നിങ്ങൾക്ക് സ്വർണ്ണപ്പാത്രത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം എങ്ങനെയാണ് മനസ്സിലാക്കാനായത്?'

രാജാവ് ചോദിച്ചു.

സത്യം തുറന്നു പറയുന്നത് പിതാവിന്റെ ജീവന് അപകടമാവുമെന്നറിയാവുന്ന അയാൾ അത് മറച്ചുവെച്ചു.

'എന്റെ എളിയ ബുദ്ധിയിൽ അങ്ങനെ തോന്നി, പ്രഭോ.'

അയാൾ പറഞ്ഞൊഴിഞ്ഞു. രാജാവ് അയാൾക്ക് കൈ നിറയെ സമ്മാനങ്ങൾ കൊടുത്തു.

സനാദ്ഖാന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള സംഘം യാത്ര തുടർന്നു. അനേകം ദിവസങ്ങൾ യാത്ര ചെയ്ത് അവർ തളർന്നു. കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന കുടിവെള്ളം മുഴുവനും തീർന്നു. അവരുടെ തൊണ്ട വരണ്ടു. എവിടെ

നിന്നെങ്കിലും അല്പം വെള്ളം കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ തങ്ങൾ ചത്തുപോകുമെന്നുതന്നെ അവർ ഭയന്നു.

'നിങ്ങൾ നാലുപാടും പോയി എവിടെയെങ്കിലും വെള്ളമുണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷിച്ചു വരണം. വെള്ളം കണ്ടാൽ നമുക്കെല്ലാവർക്കും അങ്ങോട്ടു പോകാം.'

രാജാവ് നിർദ്ദേശിച്ചു.

ഭടന്മാരും പ്രജകളും പലതായി പിരിഞ്ഞ് ഓരോ ദിക്കിലേക്ക് യാത്രയായി. വരണ്ട മരുഭൂമിയിൽ എവിടെ വെള്ളം കിട്ടാനാണ്? വെള്ളക്കെട്ടെന്നു തോന്നിയതെല്ലാം വെറും മരുപ്പച്ച മാത്രമായി. അവരെല്ലാം നിരാശരായി തിരിച്ചുവന്നു. അപ്പോൾ ത്സിരേൻ സ്വകാര്യമായി പിതാവിനോടു ചോദിച്ചു:

'അച്ഛാ, നമ്മുടെ കൈവശവും ഒരു തുള്ളി വെള്ളമില്ല. ഈ മരുഭൂമിയിൽ എവിടെയെങ്കിലും വെള്ളമുണ്ടാകാൻ സാധ്യതയുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ അത് എങ്ങനെ കണ്ടെത്തും?'

തുകൽസഞ്ചിയിൽനിന്നും വൃദ്ധപിതാവിന്റെ മറുപടി വന്നു.

'മകനേ, ഏതു മരുഭൂമിയിലും അല്പമെങ്കിലും വെള്ളമുണ്ടാകാതെ വരില്ല. അതു കണ്ടെത്തുന്നതിലാണ് സാമർത്ഥ്യം. നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചെറിയ പശുക്കുട്ടിയെ ആരെങ്കിലും കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടാവും. അതിനെ അഴിച്ചുവിടുക. നീ അതിന്റെ പുറകേ പോയി അതെവിടെയാണ് കുറെ നേരം നില്ക്കുന്നതെന്ന് നോക്കുക. അവിടെ കുഴിച്ചാൽ തീർച്ചയായും ധാരാളം വെള്ളം കിട്ടും.'

ത്സിരേൻ സമയം കളയാതെ പശുക്കുട്ടിയെ അഴിച്ചുവിട്ടു. ദാഹിച്ചു തൊണ്ട വരണ്ടിരുന്ന പശുക്കുട്ടി വെപ്രാളത്തോടെ മുന്നോട്ടോടി. അയാൾ പുറകേയും. ഒടുവിൽ ഒരിടത്ത് അത് നില്ക്കുകയും കാലുകൊണ്ട് മണൽ തെറിപ്പിച്ച് അവിടം മണത്തുനോക്കുകയും ചെയ്തു. അയാൾ ഭടന്മാരോട് പറഞ്ഞു:

'ചങ്ങാതിമാരേ, ഇവിടെ കുഴിച്ചാൽ വെള്ളം കിട്ടും.'

അവർ ആവേശത്തോടെ മണൽ കുഴിച്ചു. പെട്ടെന്ന് നല്ല വെള്ളം അതിനടിയിൽനിന്ന് ശക്തിയായി പുറത്തേക്ക് കുതിച്ചു! പ്രജകൾ ആഹ്ലാദനൃത്തമാടി. അവർ വെള്ളം കുടിക്കുകയും അതിൽ കുളിച്ച് ഉന്മേഷം നേടുകയും ചെയ്തു. കുറെക്കാലത്തേക്കു വേണ്ട വെള്ളം തുകൽസഞ്ചികളിൽ ശേഖരിക്കാനും അവർ മറന്നില്ല.

'ത്സിരേൻ, നിങ്ങൾ മരുഭൂമിയിൽ വെള്ളം കണ്ടെത്തി വീണ്ടും മിടുക്ക് തെളിയിച്ചു. ഇവിടെ വെള്ളമുണ്ടെന്ന് നിങ്ങൾക്കെങ്ങനെ മനസ്സിലായി?'

സനാദ്ഖാൻ ചോദിച്ചു.

‘മണ്ണിലെ ചില സൂചനകൾകൊണ്ട് മനസ്സിലാക്കിയതാണ് പ്രഭോ.’

അച്ഛന്റെ കാര്യം അയാൾ അക്കുറിയും മറച്ചുവെച്ചു. അയാൾക്ക് വീണ്ടും വിലപിടിപ്പുള്ള സമ്മാനങ്ങൾ ലഭിച്ചു.

അവർ യാത്ര തുടർന്നു.

ഏതാനും ആഴ്ചകൾ യാത്ര ചെയ്ത് ഒരിടത്തെത്തിയതും നേരം നന്നായി ഇരുട്ടി. ഒപ്പം കനത്ത മഴയും വന്നു. അത് അപ്രതീക്ഷിതമായിരുന്നു. അന്ന് അവിടെ തങ്ങുന്നതാണ് ഉചിതമെന്ന് സനാദ്ഖാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. വെളിച്ചത്തിനും ഇറച്ചി പൊരിക്കാനുമായി അവർ തീപുട്ടാൻ ശ്രമം തുടങ്ങി. എന്നാൽ, എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും അവർക്കതിനു കഴിഞ്ഞില്ല. ഒന്നാമത് നന്നായി ഉണങ്ങിയ വിറകായിരുന്നില്ല അത്. പോരെങ്കിൽ കനത്ത മഴയിൽ അതാകെ നനഞ്ഞു കുതിരുകയും ചെയ്തിരുന്നു. നനയാതെ കിടന്ന കുറച്ചു വിറക് ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞ കെട്ടിടത്തിൽ നിന്ന് അവർക്കു കിട്ടിയെങ്കിലും അത് കത്തിക്കൊന്നുള്ള തീ കിട്ടാത്തതു പ്രശ്നമായി. എന്താണിനി ചെയ്യേണ്ടത് എന്നതിനെക്കുറിച്ച് അവർക്കൊരു ധാരണയുമുണ്ടായില്ല.

അപ്പോഴാണ് അവരിലൊരാൾ ദുരേയ്ക്കു വിരൽ ചൂണ്ടി പറഞ്ഞത്:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, ദൂരെ കാണുന്ന മലയിൽ തീയാളുന്നത് കണ്ടോ? അവിടെ ചെന്നാൽ നമുക്ക് ആവശ്യത്തിന് തീ കിട്ടിയേക്കാം.’

അതു കണ്ട് ഏവരുടെയും മുഖം തെളിഞ്ഞു. മലയിൽ പോയി വിറകുകൊള്ളികൾ തീയോടെ കൊണ്ടുവരാൻ സനാദ്ഖാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, പലരും ആവേശത്തോടെ ഓടി മലയിലെത്തി. അവിടെ കാട്ടുതീ പടരുകയായിരുന്നു. അവർ കത്തുന്ന കൊള്ളികൾ എടുത്തു മടങ്ങി. എന്നാൽ താവളത്തിലെത്തുമ്പോൾ കാറ്റേറ്റ് കൊള്ളികൾ കെട്ടു. കത്തുന്ന കൊള്ളികൾ താവളത്തിലെത്തിക്കാൻ ആർക്കും കഴിഞ്ഞില്ല. അവരൊക്കെ നിരാശരായി.

ഈ സമയം ത്സിരേൻ തുകൽസഞ്ചിയുടെ അടുത്തെത്തി സ്വകാര്യമായി ചോദിച്ചു:

‘അച്ഛാ, മലയിൽനിന്ന് തീ കൊണ്ടുവരുന്നതിൽ ആർക്കും വിജയിക്കാനാവുന്നില്ലല്ലോ. ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാൻ വല്ല മാർഗ്ഗവുമുണ്ടോ?’

‘മകനേ, അല്പംകൂടി ബുദ്ധി അവർ കാണിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവർക്കെന്നല്ല ആർക്കും ഈ കാറ്റത്ത് കെടാതെ കൊള്ളി എത്തിക്കാനാവില്ല. നീ പോയി ഒരു മൺപാത്രത്തിൽ കുറെ കനൽ വാരിയിട്ട്,

പാത്രം മുടിക്കൊണ്ടു വരു. പിന്നെ, അനായാസമായി നമുക്ക് ഊതിക്കത്തിക്കാം.’

പിതാവ് പറഞ്ഞുകൊടുത്തു.

അയാൾ വേഗം ചെന്ന് കുറെ കനലുകൾ മൺപാത്രത്തിലാക്കിക്കൊണ്ടുവന്ന് തീ പൂട്ടി. ആളുകൾ അതിൽ ഇറച്ചി പൊരിക്കുകയും തീ കായുകയും ചെയ്തു.

‘ത്സിരേൻ, നിങ്ങളെങ്ങനെയിത് സാധിച്ചു?’

രാജാവ് ചോദിച്ചു.

‘ഇതെനിക്ക് നേരത്തേ അറിയാമായിരുന്നു.’

അയാൾ കള്ളം പറഞ്ഞു.

‘എന്നിട്ടും നിങ്ങളത് ഇത്രയും നേരം മറച്ചുവെച്ചു. കടുത്ത ശിക്ഷ നൽകേണ്ട അപരാധമാണത്.’

സനാദ്ഖാൻ ക്ഷുഭിതനായി. സത്യം ഇനിയെങ്കിലും തുറന്നു പറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ തന്റെ തല തെറിക്കുമെന്ന് ത്സിരേനു തോന്നി. രണ്ടും കല്പിച്ച് അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘രാജാവേ, ഇതെന്റെ തലയിലുദിച്ച ബുദ്ധിയല്ല.’

‘പിന്നെ?’

രാജാവിന്റെ നെറ്റി ചൂളിഞ്ഞു.

‘എന്റെ വൃദ്ധപിതാവാണ് ഇതെല്ലാം പറഞ്ഞുതന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമയോചിതമായ ഉപദേശമില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ എനിക്ക് സ്വർണ്ണപ്പാത്രം സ്വന്തമാക്കാനോ മരുഭൂമിയിൽ വെള്ളം കണ്ടെത്താനോ ഇപ്പോഴീ തീ കൊണ്ടുവരാനോ കഴിയുമായിരുന്നില്ല.’

അയാൾ വിശദീകരിച്ചു.

‘ങേ, വൃദ്ധപിതാവോ? അദ്ദേഹം നമ്മുടെ കൂടെയുണ്ടെന്നോ?’

രാജാവിന്റെ ശബ്ദം ദുഃഖമായി.

‘ക്ഷമിക്കണം രാജാവേ, വൃദ്ധരെയെല്ലാം കൊല്ലണമെന്ന അങ്ങയുടെ ആജ്ഞ ഞാൻ ലംഘിച്ചു. അത് അങ്ങയോടുള്ള ബഹുമാനക്കുറവു കൊണ്ടല്ല. മറിച്ച് പിതാവിനോടുള്ള സ്നേഹക്കൂടുതൽകൊണ്ടാണ്. അങ്ങറിയാതെ അദ്ദേഹത്തെയും ഞാൻ ഈ യാത്രയിൽ കൂട്ടിയിട്ടുണ്ട്.’

അയാൾ തുകൽസഞ്ചിയിൽനിന്നും പിതാവിനെ പുറത്തിറക്കി. സനാദ്ഖാനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘രാജാവേ, ഞങ്ങളുടെ രഹസ്യയാത്രയിൽ തെറ്റുണ്ടെങ്കിൽ അങ്ങേക്ക് എന്നെ കൊല്ലാം. എന്നാൽ എന്റെ മകനെ ശിക്ഷിക്കരുത്. കാരണം, എന്റെ തലമുറയ്ക്ക് തുടർച്ചയുണ്ടാക്കാൻ അവനൊരുവനേയുള്ളൂ.’

‘ഇല്ല, നിങ്ങളൊരു തെറ്റും ചെയ്തിട്ടില്ല. തെറ്റുകാരൻ ഞാനാണ്. ഞാനും ഒരു കാലത്ത് വൃദ്ധനാകുമെന്ന യാഥാർഥ്യം മറന്നാണ് വൃദ്ധരെ കൂട്ടക്കൊല ചെയ്യാൻ ഉത്തരവിട്ടത്. അതിലേനിക്ക്ു ചോദിക്കൂ. ഏതായാലും വൃദ്ധരെ വധിക്കണമെന്ന കല്പന ഞാൻ പിൻവലിക്കുന്നു. നിങ്ങളെ എന്റെ ഉപദേശകനായും നിയമിക്കുന്നു.’

രാജാവ് അദ്ദേഹത്തെ അഭിനന്ദിച്ചു.

അനന്തരം അവർ പുതിയ സ്ഥലത്തെത്തി. വൃദ്ധപിതാവും ത്സിരേനും അവിടെ നല്ലൊരു വീടുവെച്ച് സുഖമായി ജീവിച്ചു.

മാന്ത്രികപുല്ലാങ്കുഴൽ

വളരെ മുൻപ് ലോകത്തിന്റെ ഏതോ കോണിലുള്ള ഒരു രാജ്യത്ത് ജനങ്ങൾ സന്തോഷത്തോടെയും സമാധാനത്തോടെയും കഴിഞ്ഞു. കൃഷി ചെയ്യാൻ ഒരുപാടു ഭൂമി അന്നാട്ടിലുണ്ടായിരുന്നു. അവരാ മണ്ണിൽ കറി നാധാനം ചെയ്ത് പൊന്ന് വിളയിച്ചു. അവരാരും മറ്റുള്ളവരുടെ കാര്യങ്ങളിൽ അനാവശ്യമായി ഇടപെട്ടിരുന്നില്ല. എന്നാൽ, ആർക്കെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും പ്രശ്നം നേരിട്ടാൽ അതു പരിഹരിക്കാൻ മറ്റുള്ളവർ സജീവമായി രംഗത്തിറങ്ങി.

എന്നാൽ, ഈ നല്ല കാലം അധികം നീണ്ടുനിന്നില്ല. ഒരിക്കൽ ക്രൂരനായ ഒരു വിഷസർപ്പം എവിടെനിന്നോ ഇഴഞ്ഞ് അവിടെയെത്തി. തിന്മയുടെ പ്രതിരൂപമായ ഏതോ ചെങ്കുത്താൻ പാമ്പിന്റെ രൂപത്തിൽ എത്തിയതാവണം. വിജനമായ ഒരിടത്ത് വലിയൊരു മാളത്തിലാണ് പാമ്പ് കഴിഞ്ഞത്. തരംകിട്ടുമ്പോഴൊക്കെ മറ്റുള്ളവരുടെ വസ്തുവകകളും സമ്പാദ്യങ്ങളും മോഷ്ടിച്ച് തന്റെ മാളത്തിൽ വെക്കാൻ അവൻ തയ്യാറായി. അതോടെ ജനതയുടെ സ്വസ്ഥത നഷ്ടമായി. ഒരുതരം അരക്ഷിതാവസ്ഥ അവരിൽ പ്രകടമായി.

കുറെ വസ്തുക്കൾ മോഷ്ടിച്ച് ശേഖരിച്ചതോടെ പാമ്പിന്റെ മാളം നിറഞ്ഞു. ഇനിയുള്ള മോഷണവസ്തുക്കൾ എവിടെ ശേഖരിക്കും? തനിക്ക് സ്വന്തമായി വലിയൊരു കൊട്ടാരമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അവിടെ അവ സൂക്ഷിക്കാമായിരുന്നു. കഠിനാധ്വാനികളായ മനുഷ്യർ വിചാരിച്ചാലേ അത് സാധ്യമാകൂ.

വിഷപ്പാമ്പ് പലയിടത്തും മറഞ്ഞിരുന്ന് അതിലേ വരുന്ന മനുഷ്യരെ ബലമായി പിടികൂടി തന്റെ സങ്കേതത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്നു. കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കൊണ്ട് നൂറുകണക്കിന് സാധാരണക്കാർ അവന്റെ അടിമകളായി. അവരോട് അവൻ ആജ്ഞാപിച്ചു:

‘ഒപ്പം, ഞാൻ നിങ്ങളെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നത് എനിക്കുവേണ്ടി ഒരു കൊട്ടാരം പണിയിക്കാനാണ്. ഇന്നുമുതൽ നിങ്ങൾ അഹോരാത്രം പണിയെടുക്കണം. ഇന്നേക്ക് മുപ്പതു ദിവസത്തിനകം പുതിയ കൊട്ടാരത്തിൽ എനിക്ക് താമസിക്കാൻ കഴിയണം. ഇല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളെ ഒന്നടങ്കം ഞാൻ വിഴുങ്ങും, ഓർത്തോ.’

പാമ്പ് തന്റെ കാര്യസ്ഥന്മാരെയും ഭൃത്യന്മാരെയും അടുത്തു വിളിച്ച് മനുഷ്യരുടെ കൊട്ടാരംപണി കർശനമായി നിരീക്ഷിക്കണമെന്നും പണിയിൽ വീഴ്ച വരുത്തുന്നവരെ ദയാശൂന്യമായി ശിക്ഷിക്കണമെന്നും നിർദ്ദേശിച്ചു.

പ്രാണഭയംമൂലം മനുഷ്യർ പാമ്പിന്റെ കല്പന അനുസരിച്ചു. അവർ രാപകൽഭേദമില്ലാതെ കൂഴി കൂഴിക്കുകയും കല്ലു വെട്ടുകയും കല്ലു കെട്ടുകയുമൊക്കെ ചെയ്തു. ഒരു നിമിഷംപോലും പാഴാക്കാതെ ജോലി ചെയ്തിട്ടും പാമ്പിന്റെ കാര്യസ്ഥന്മാരും ഭൃത്യന്മാരും അവരെ അകാരണമായി ശിക്ഷിച്ചു. അവർക്ക് വിശപ്പ് മാറ്റാനുള്ള ആഹാരമോ വെള്ളമോ കൊടുത്തതുമില്ല.

മാനംമുട്ടുന്ന ഒരു കൊട്ടാരം പണിതുകഴിഞ്ഞിട്ടും മനുഷ്യരെ വെറുതേ വിടാൻ വിഷപ്പാമ്പ് തയ്യാറായില്ല. അതുപോലുള്ള അനേകം കൊട്ടാരങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാൻ അവൻ അവരോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഉറപ്പുള്ള കവാടങ്ങളോടും ചുമരുകളോടും കൂടിയ രമ്യഹർമ്യങ്ങൾ അവിടെ ഉയർന്നു. ആ കഠിനപരിശ്രമത്തിനിടയിൽ പലരും തളർന്നുവീണു. പട്ടിണികൊണ്ടും കാര്യസ്ഥന്മാരുടെയും ഭൃത്യന്മാരുടെയും ക്രൂരമർദ്ദനംകൊണ്ടും ചിലർ മരിച്ചു. ചിലർ വികലാംഗരായി. മറ്റു ചിലർ ശരീരം തളർന്ന് ചത്തു ജീവിച്ചു. ഇതൊന്നും പാമ്പിന്റെയോ ശിക്ഷികളുടെയോ മനസ്സിലുക്കിയില്ല. തങ്ങൾക്കു പാമ്പിന്റെ പിടിയിൽനിന്നും മോചനമില്ലെന്ന് മനുഷ്യർ വേദനയോടെ ഓർത്തു.

ഇങ്ങനെ കുറച്ചു കാലം കഴിഞ്ഞതും പാമ്പിന് പ്രായമേറെയായി. പഴയ ക്രൗര്യവും ഊർജസ്വലതയുമൊക്കെ അപ്രത്യക്ഷമായി. താൻ തീർത്തും ദുർബലനായെന്ന് അവനു മനസ്സിലായി. മനുഷ്യരെ പിടികൂടാനോ അവരുടെ സ്വത്തുക്കൾ മോഷ്ടിക്കാനോ അവന് കഴിയാത്ത അവസ്ഥ വന്നു. എന്നിട്ടും മനുഷ്യർക്ക് മോചനമുണ്ടായില്ല. പാമ്പ് കിടപ്പായതും അവന്റെ കാര്യസ്ഥന്മാരും ഭൃത്യന്മാരും അധികാരം കൈയാളാൻ തുടങ്ങി. അവർ മാളങ്ങൾ വിട്ട് കൊട്ടാരങ്ങളിൽ താമസിച്ചു. അവർ മനുഷ്യരെ വേട്ടയാടാനും അവരുടെ വസ്തുവകകൾ മോഷ്ടിക്കാനും തയ്യാറായി.

പുതിയ അധികാരികൾക്കു കീഴിൽ ജനജീവിതം കൂടുതൽ ദുസ്സഹമായി. വിഷപ്പാമ്പിന്റെ ഭരണകാലം ഇതിനെക്കാൾ എത്രയോ ഭേദമായിരുന്നത് അവരോർത്തു. അധികാരികളെ ഭയന്ന് പലരും ഒളിവിൽപ്പോയി. ചിലർ ആ നാടുതന്നെ ഉപേക്ഷിച്ച് പലായനം ചെയ്തു.

അധികാരത്തിലെത്തിയ കാര്യസ്ഥന്മാരും ഭൃത്യന്മാരും ഓരോരോ പേരുകൾ സ്വീകരിച്ച്, അങ്ങനെ അറിയപ്പെടാൻ തുടങ്ങി.

ചെന്നായ

കരടി

കഴുകൻ

പ്രാപ്പിടിയൻ...

അങ്ങനെയായിരുന്നു അവർ സ്വീകരിച്ച പേരുകൾ.

രോഗാതുരനായ വിഷപ്പാമ്പിനെ അവർ പാടേ മറന്നു. മരണംവരെ അവനെ പരിചരിക്കാൻ ജനങ്ങളേ ഉണ്ടായുള്ളൂ. കഠിനമായ ജോലികൾക്കിടയിലും അവരവന് ഭക്ഷണവും വെള്ളവും നൽകി. അതിനിടയിലും അവരിൽ പലരും ഈയാംപാറ്റകൾ കണക്കേ ചത്തടിക്കുന്നു. ഭാവിയിൽ സംബന്ധിച്ച് യാതൊരു പ്രതീക്ഷകളും അവർക്കുണ്ടായില്ല.

ഈ ദുരവസ്ഥയ്ക്ക് എന്തെങ്കിലുമൊരു മാറ്റമുണ്ടാകുമോ?

ഉണ്ടാവാം, അല്ലെങ്കിൽ ഇതുപോലെത്തന്നെ തുടരും.

ആർക്കും ഒരു നിശ്ചയവുമില്ല.

എന്നാൽ അങ്ങനെ തീർത്തും നിരാശപ്പെടരുതല്ലോ. ഇരുട്ട് നിറഞ്ഞ ആകാശത്ത് വെളിച്ചപ്പൊട്ടുകൾ വിതറി എണ്ണമറ്റ നക്ഷത്രങ്ങൾ തെളിയാറില്ലേ?

അതുതന്നെ ആ നാട്ടിലും സംഭവിച്ചു.

എന്നോ എപ്പോഴോ അന്നാട്ടിലെവിടെയോ ഒരു ദുർബലനായ ആൺ കുഞ്ഞ് പിറന്നു. അവന്റെ പിറവി മാതാപിതാക്കളെ അത്രയൊന്നും

സന്തോഷിപ്പിച്ചില്ല. അസ്ഥിമാത്രശേഷനായിപ്പിറന്ന ആ കുഞ്ഞിന്റെ ഭാവി ആശങ്കാജനകമായതാണു കാരണം. ജീവിതത്തിന്റെയും മരണത്തിന്റെയും ഇടയ്ക്കുള്ള നൂൽപ്പാലത്തിലൂടെയായിരുന്നു അവന്റെ ആദ്യനാളുകൾ. 'ഇവാനെ'ന്ന് മാതാപിതാക്കൾ അവനെ വിളിച്ചു. ആരും അവനെ കാര്യമായി ഗൗനിച്ചില്ല. അവൻ ജീവിക്കുമോ മരിക്കുമോ എന്നതുപോലും ആരെയും ബാധിക്കുന്ന പ്രശ്നമായിരുന്നില്ല. വീട്ടിലെയും ചുറ്റുപാടുമുള്ള വീടുകളിലെയും വലിയവരും കുട്ടികളുമെല്ലാം അധികാരികൾക്കുവേണ്ടി ജോലി ചെയ്യാൻ പോകുമ്പോഴും അവൻ മാത്രം വീട്ടിൽ ഒറ്റയ്ക്കായി.

വളർന്നുവളുതായിട്ടും അവന്റെ മനസ്സ് കുട്ടിയുടേതുതന്നെയായിരുന്നു. മുതിർന്നവർ അവനെ അവഗണിച്ചപ്പോൾ അവന്റെ കളികൾ കുട്ടികളോടൊപ്പമായി. ആരും അവനെ തൊഴിലിടത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോയില്ല. മറ്റുള്ളവർ അവനെ 'വിഡ്ഢി ഇവാനു' എന്നു പരിഹസിച്ച് വിളിച്ചു. അവനതൊന്നും കാര്യമാക്കാതെ തന്റെ വീടിനു മുന്നിലെ മണലിൽച്ചെന്നിരുന്ന് കളിച്ചു.

അങ്ങനെയിരിക്കേ ഒരുനാൾ, മഞ്ഞുപോലെ വെളുത്തു നീണ്ട മുടിയിഴകളുള്ള മൂന്നു വൃദ്ധർ ആ നാട്ടിലെത്തി. തേജസ്വികളായ അവരുടെ ചുണ്ടുകളിൽ കത്തിക്കാത്ത പുകക്കുഴലുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഓരോ വീട്ടിലും കയറിയിറങ്ങി. അവിടെയെങ്ങും ഒരു മനുഷ്യക്കുഞ്ഞിനെപ്പോലും കാണാതെ അവർ നിരാശരായി. എല്ലാവരെയും അധികാരികൾ പണിക്കായി നിർബന്ധപൂർവ്വം കൊണ്ടുപോയതാണെന്ന് അവരുണ്ടോ അറിയുന്നു?

അവരൊടുവിൽ ഇവന്റെ വീട്ടിലുമെത്തി. ഇവാനു വൃദ്ധന്മാരെ കൗതുകപൂർവ്വം നോക്കി.

'അപ്പൂപ്പന്മാരേ, നിങ്ങൾ ആരാണ്?'

'മോനേ, ഞങ്ങൾ ദേശാടനത്തിനിറങ്ങിയ മൂന്നു വയസ്സന്മാരാണ്. പല നാടുകളും താണ്ടി ഇവിടെയെത്തി. ഇതുപോലെ ആളൊഴിഞ്ഞ ഒരു നാട് ഞങ്ങളിതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല. ഇതു ഞങ്ങളെ അർഭുതപ്പെടുത്തുന്നു,' വൃദ്ധന്മാർ താടിയുഴിഞ്ഞ് പറഞ്ഞു.

'അവരെല്ലാം മേലനങ്ങി പണിയെടുക്കാൻ പോയതാണ്.'

അവൻ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് മറുപടി നൽകി.

'എന്നിട്ട് നീയെന്താ പോകാതിരുന്നത്?'

'എന്നെ ആരും കൂടെക്കൂട്ടാറില്ല. പനപോലെ വളർന്നിട്ടും ഞാനൊരു മനുഷ്യവിയായെന്നാണ് എല്ലാവരും പറയുന്നത്. എന്നെ 'വിഡ്ഢി

ഇവാനെ'ന്ന് ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും വിളിക്കുന്നത് ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആദ്യമെല്ലാം അതെന്നെ സങ്കടപ്പെടുത്തുമായിരുന്നു. ഇപ്പോഴതും ശീലമായി.'

അവന്റെ തൊണ്ടയിടി. വൃദ്ധന്മാർക്ക് അവനോട് സഹതാപം തോന്നി. അവന്റെ തോളിൽ തഴുകി അവർ പറഞ്ഞു:

'നീ വിഷമിക്കണ്ട. ദൈവം നിന്റെ വേദന കാണുന്നുണ്ട്. ആദ്യം ഈ പുകക്കുഴൽ കത്തിക്കാൻ നീയിത്തിരി തീ കൊണ്ടുവന്നു തരു.'

അവൻ സന്തോഷത്തോടെ ചുളയിൽനിന്ന് കനലുള്ള രണ്ടു കൽക്കരിക്കഷ്ണങ്ങളുമായി വന്നു. അതുകൊണ്ട് കുഴലിലെ പുകയില കത്തിച്ച് സംതുപ്തിയോടെ വലിച്ചു. അവനത് കൗതുകത്തോടെ നോക്കിനിന്നു.

'ആട്ടേ, നീയെന്താ ഇതുവരെ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നത്?'

വൃദ്ധന്മാർ തിരക്കി.

'ഓ, വെറുതേ നേരംകൊല്ലാൻ ഈ മണ്ണിലിരുന്ന് കളിക്കുകയായിരുന്നു. ഈ പഞ്ചാരമണൽ കൈകൊണ്ട് വാരി മറ്റൊരിടത്ത് കൊണ്ടുചെന്നിടും. അത്രമാത്രം,' അവൻ പറഞ്ഞു.

അവർ എഴുന്നേറ്റ് തങ്ങളുടെ ഭാഗ്യത്തിൽനിന്നും വീണ പുറത്തെടുത്ത് ഉച്ചത്തിൽ വായിക്കാൻ തുടങ്ങി. വീണാവാനത്തിന്റെ ഈണവും താളവും അവനെ ഉന്മേഷവാനാക്കി.

'ഇവാനു, ഞാൻ നിനക്ക് ബുദ്ധി പകരട്ടെ?'

ഒന്നാമത്തെ വൃദ്ധൻ വീണ മീട്ടി.

'ഞാൻ നിനക്ക് തരുന്നത് ശുദ്ധവും സുതാര്യവുമായ ചിന്തകളാണ്.'

രണ്ടാം വൃദ്ധൻ അവനുമേൽ അനുഗ്രഹം ചൊരിഞ്ഞു.

'അധികാരിവർഗത്തോടുള്ള ഒടുങ്ങാത്ത അമർഷമാണ് ഞാൻ നിന്റെ മനസ്സിൽ നിറയ്ക്കുന്നത്. ഒപ്പം, സംഗീതത്തിന്റെ അനന്തപ്രപഞ്ചവും.'

മൂന്നാം വൃദ്ധൻ വീണ മീട്ടി അനുഗ്രഹിച്ചു.

ക്ഷണനേരത്തിനകം ഇവൻ ആകെ മാറി. അവന്റെ സിരകളിൽ ചോരയോട്ടം ചടുലമായി. മനസ്സ് ഉന്മേഷഭരിതമായി. അഗാധമായ ഗൗരവചിന്തകൾ അവനിൽ നിറഞ്ഞു.

'ഇതുകൂടി നിനക്കുള്ളതാണ്.'

ഒരു പുല്ലാങ്കുഴൽ അവനു നൽകി വൃദ്ധന്മാർ അപ്രത്യക്ഷരായി!

ഇനിയും തനിക്ക് സമയം പാഴാക്കാനില്ലെന്ന് ഇവൻ ബോധ്യമായി. സാധാരണക്കാരെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന അധികാരികളോടും പ്രഭുക്കന്മാരോടുമുള്ള അമർഷം അവന്റെ മനസ്സിൽ തീവ്രമായി. നാടെങ്ങും നടന്നു

കണ്ട്, നാട്ടുകാരുടെ അവസ്ഥ നേരിട്ടു മനസ്സിലാക്കണമെന്ന് അവനുറച്ചു. പുല്ലാങ്കുഴൽ മീട്ടി അവൻ ജനമധ്യത്തിലേക്കിറങ്ങി. മനുഷ്യരെക്കാൾ പക്ഷിമൃഗാദികളും മരക്കുട്ടങ്ങളും തൃണങ്ങളുമാണ് അവന്റെ അമര സംഗീതം ആസ്വദിച്ചത്.

ഇവാൻ അധാനിക്കുന്ന ജനങ്ങളെക്കണ്ട് അവരുടെ ദുരിതങ്ങൾ കേട്ടു റിഞ്ഞു. വിഷപ്പാമ്പിന്റെയും പുതിയ അധികാരികളുടെയും ചൂഷണത്തെക്കുറിച്ച് അവനവരെ ബോധവൽക്കരിച്ചു. യാഥാർഥ്യമെന്തെന്ന് അവ രറിഞ്ഞു. അറിവിന്റെ വെളിച്ചം അവരുടെ ഇരുണ്ട മനസ്സുകളെ പ്രകാശ പുരിതമാക്കി.

ലോകം വിചിത്രമായ രീതികൾ നിറഞ്ഞതാണ്. നന്മയെക്കാൾ തിന്മയ്ക്കാണ് അവിടെ പ്രാമുഖ്യം.

ചുരുക്കം ചിലർ ആപ്താദമറിയുമ്പോൾ ഭൂരിപക്ഷവും ദുരിതക്കയങ്ങളിലാണു കഴിയുന്നത്.

നൃനപക്ഷം നോക്കെത്താത്തത്ര ഭൂസ്വത്തിന് ഉടമയായി വാഴുമ്പോൾ, ബഹുഭൂരിപക്ഷവും തലചായ്ക്കാനിടമില്ലാതെ വിഷമിക്കുന്നു.

ഇവാന്റെ പ്രബോധനങ്ങൾക്കു കാര്യോർത്ത് ജനങ്ങൾ അവനു ചുറ്റും തടിച്ചുകൂടി.

അവനുണ്ടായ ഈ മാറ്റം അധികാരികളെ അസ്വസ്ഥരാക്കി. അവൻ അവരുടെ കണ്ണിലെ കരടായി. അവനെ എങ്ങനെയും ആ നാട്ടിൽനിന്ന് തുരത്തണമെന്ന് അവർ തീരുമാനിച്ചു. അവർ വിപുലമായ ഒരു സൈന്യം രൂപീകരിച്ച് അവനെ എതിരിടാനൊരുങ്ങി.

സൈന്യം സായുധരായി അവനെ തേടിയെത്തുന്നു.

കിഴക്കുനിന്നും പുല്ലാങ്കുഴൽസംഗീതം ഒഴുകിയെത്തുന്നു. പക്ഷേ, ഇവാനെവിടെ?

സൈന്യം ആ ശബ്ദത്തെ പിന്തുടർന്നപ്പോൾ അതാ പടിഞ്ഞാറു നിന്നും പുല്ലാങ്കുഴൽനാദം! പിന്നെ തെക്കുനിന്നും വടക്കുനിന്നും മാറി മാറി...

അവരാരെ ആശയക്കുഴപ്പത്തിലായി. ഇവാനെത്തേടി അവർ നാലു പാടും അലഞ്ഞു. പക്ഷേ, കൊടിയ നിരാശയായിരുന്നു ഫലം.

ഇവാന്റെ സാന്നിധ്യം എല്ലായിടത്തുമുണ്ട്. എന്നാൽ, ഇവാൻ എവിടെയുമില്ല!

അതോടെ അധികാരികൾക്ക് സ്വസ്ഥത നഷ്ടപ്പെട്ടു. അധികാരവും പ്രാണനും നഷ്ടമാകുമെന്ന ചിന്ത അവരെ അലട്ടി. ആ ആശങ്കയിൽ നീറി അവർ വൈകാതെ ചത്തടിഞ്ഞു.

പുല്ലാങ്കുഴൽ അപ്പോഴും പാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതിന്റെ പ്രതിധ്വനികൾ ലോകമെങ്ങും അലയടിച്ചു. എണ്ണമറ്റ ജനസഞ്ചയം അതിനു കാര്യോർത്തു. ആ മാന്ത്രികനാദം ഇപ്പോഴും തടസ്സമെന്നു ഒഴുകുന്നുണ്ടാവണം.

(ഇതിനു സമാനമായ നാടോടിക്കഥകൾ മറ്റു പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലും പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽത്തന്നെ പ്രചരിക്കുന്ന കഥകൾക്ക് പാഠാന്തരങ്ങളും കാണുന്നുണ്ട്. അധികാരദുർവിനിയോഗത്തോടുള്ള അമർഷമാണ് കഥയുടെ സാരം. ഇതാകട്ടെ, സാർവകാലികവുമാണ്.)

ചെമ്പുമലയിലെ ശിലാപുഷ്പം

വളരെക്കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ വിവിധതരം കല്ലുകളിൽ ആഭരണങ്ങൾ കൊത്തിയുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു വിദഗ്ദ്ധൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രശസ്തി അയൽനാടുകളിലെല്ലാം പ്രചരിച്ചു. 'പ്രകോപിച്ച്' എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേര്. വലിയ ധനികരും രാജാക്കന്മാരുമെല്ലാം അദ്ദേഹത്തെ സമീപിച്ചാണ് അമൂല്യമായ ആഭരണങ്ങളും കരകൗശലവസ്തുക്കളും വാങ്ങിയിരുന്നത്. അവരെല്ലാം വലിയ തുക പ്രതിഫലമായി കൊടുത്തിരുന്നതിനാൽ പ്രകോപിച്ച് വളരെ വേഗം പണക്കാരനായി.

ആയിടയ്ക്ക് 'ഡാനില' എന്നു പേരായ ഒരനാഥബാലൻ പ്രകോപിച്ചിനെ തേടിയെത്തി.

'ബ്ഹും, നീയാരാൻ? എന്താണ് വേണ്ടത്?'

അദ്ദേഹം തന്റെ താടിയുഴിഞ്ഞ് അവനോടു ചോദിച്ചു.

'ഞാൻ ദുരേണിനു വരുന്ന ഡാനിലയാണ്. ജനിച്ചയുടനെ എനിക്ക്

അച്ഛനെയും അമ്മയെയും നഷ്ടപ്പെട്ടു. ബന്ധുക്കളെന്നു പറയാനും കാര്യമായി ആരുമില്ല. ഒരകന്ന ബന്ധുവായ മുത്തശ്ശിയാണ് എന്നെ ഇത്രയും കാലം വളർത്തിയത്. കഴിഞ്ഞ ദിവസം അവരും മരിച്ചു. ഇപ്പോൾ ഈ ലോകത്ത് ഞാൻ തനിച്ചാണ്.'

അവൻ വിശദീകരിച്ചു.

'ആട്ടെ, നീ എന്നെത്തേടി വന്നതെന്തിനാണ്?'

പ്രകോപിച്ച് ചോദിച്ചു.

'അങ്ങയെക്കുറിച്ച് ഞാനൊരുപാട് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആഭരണങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാനുള്ള അങ്ങയുടെ അസാധാരണമികവ് എന്നെ വല്ലാതെ ആകർഷിച്ചു. അങ്ങയുടെ ശിഷ്യനായി നിന്ന് ആ വിദ്യ പഠിച്ചെടുക്കാൻ വന്നതാണ് ഞാൻ. അങ്ങനെ ശിഷ്യനായി സ്വീകരിക്കണം.'

ഡാനില അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങളിൽ നമസ്കരിച്ചു. അവന്റെ വിനയം അദ്ദേഹത്തിന് ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അവനെ പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ച്, നെറുകയിൽ കൈവെച്ചു നുഗ്രഹിച്ച് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

'മകനേ, നിനക്ക് ഇന്നുമുതൽ എന്റെ ശിഷ്യനായി ഇവിടെ കഴിയാം. എനിക്കറിയാവുന്ന വിദ്യകൾ ഞാൻ നിന്നെ പഠിപ്പിക്കാം. മനസ്സുവെച്ചാൽ നിനക്ക് എന്നെയും വെല്ലുന്ന ആഭരണനിർമ്മാതാവും കരകൗശല വിദഗ്ദ്ധനുമാവാം.'

പ്രകോപിച്ചിനെ അതിശയിപ്പിക്കുന്ന മികവാണ് ഡാനില കാണിച്ചത്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ ആദ്യശ്രവണത്തിൽത്തന്നെ അവൻ മനഃപാഠമാക്കി. ഏകാഗ്രതയോടെ അവൻ കൊത്തിയെടുത്ത രൂപങ്ങൾ ഗുരുവിന്റെ സവിശേഷ പ്രശംസ പിടിച്ചുപറ്റി. കല്ലുകളിലെ പുതിയ പരീക്ഷണങ്ങൾക്കായി അവന്റെ മനസ്സ് വെമ്പി. അവന്റെ പ്രശസ്തിയും നാട്ടിൽ പരന്നുതുടങ്ങി. പലരും അവനെ നേരിട്ട് ജോലികൾ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ശിഷ്യന്റെ മികവിൽ ഗുരുനാഥൻ അതിയായി സന്തോഷിച്ചു.

അതിനിടയിലെപ്പോഴോ ഗുരുനാഥന്റെ മറ്റു ശിഷ്യന്മാരിൽനിന്ന് ഡാനില ഒരു കാര്യം കേട്ടറിഞ്ഞു. അത്യപൂർവമായ ഒരു ശിലാപുഷ്പത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു അത്. അങ്ങകലെയുള്ള ചെമ്പുമലയിലാണ് അതുളളത്. ഒരിക്കൽ കണ്ടാൽ അതിന്റെ ഭംഗി മനസ്സിൽനിന്ന് മാറുകയേയില്ലെന്നും അവനറിഞ്ഞു. ആ നിമിഷംമുതൽ ചെമ്പുമലയിലെ ശിലാപുഷ്പം കാണണമെന്ന മോഹം അവനിൽ തീവ്രമായി.

ശിലാപുഷ്പത്തെക്കുറിച്ചുമാത്രം ചിന്തിച്ച് ഡാനില ആകെ അസ്വസ്ഥനായി. അതവന്റെ മുഖത്തു പ്രകടമായി. ജോലിയിൽ മുൻപു കാട്ടിയിരുന്ന

താത്പര്യം അവൻ ക്രമേണ നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഇത് പ്രകോപിച്ച് ശ്രദ്ധിച്ചു. ശിലാപുഷ്പം തേടിപ്പോയവരാരും തിരിച്ചെത്തിയിട്ടില്ലെന്നും അവർ കൈല്യാം ജീവിതത്തിലെ സന്തോഷങ്ങൾ നഷ്ടമായെന്നും അദ്ദേഹം ഓർത്തു. എങ്ങനെയും ഡാനിലയെ ആ മോഹത്തിൽനിന്നും പിന്തിരിപ്പിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘മകനേ, നീയിന്ന് അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു കരകൗശലവിദഗ്ദ്ധനാണ്. ഇതിൽത്തന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചാൽ നിനക്ക് വലിയ പണക്കാരനാവാം. എന്നാൽ മറ്റൊരിലോ നിന്റെ മനസ്സ് തങ്ങിനില്ക്കുകയാണിപ്പോൾ. നിന്റെ ജോലിയെയും അത് ബാധിക്കുന്നുണ്ട്. നിനക്കത് ദോഷം ചെയ്യും.’

‘ഗുരുനാഥാ, അങ്ങു പറഞ്ഞതു ശരിയാണ്. ജോലിയിൽ പഴയതു പോലെ എനിക്ക് ശ്രദ്ധിക്കാനാവുന്നില്ല. ചെമ്പുമലയിലെ ശിലാപുഷ്പത്തെക്കുറിച്ച് കേട്ടതുമുതൽ കണ്ണടച്ചാൽ ആ രൂപമാണ് തെളിയുന്നത്. അസാധാരണസൗന്ദര്യമുള്ള ആ വിശിഷ്ടശില്പം കാണാതെ ജീവിക്കുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ല. ചെമ്പുമലയിൽച്ചെന്ന് അതു കാണാനുള്ള വഴിയെന്തെന്ന് ദയവായി പറഞ്ഞാലും.’

ഡാനില അഭ്യർഥിച്ചു.

‘അതിരുകടന്ന ആഗ്രഹമാണ് നിന്റേത്. ശിലാപുഷ്പത്തെക്കുറിച്ച് ഞാനും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഞാനത് തേടിപ്പോയിട്ടില്ല. അത്രയേറെ ദുഷ്കരമാണ് അതെന്നറിയാവുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഞാനതിനു തുനിയാതിരുന്നത്. ആ ശിലാപുഷ്പം കണ്ടാൽ ലോകപ്രശസ്തനാവാമെന്നത് നേരുതന്നെ. പക്ഷേ, വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ എളുപ്പമല്ല കാര്യങ്ങൾ. ചെമ്പുമലയുടെ ദേവത കനിഞ്ഞാലേ ആർക്കുമവിടെ പ്രവേശിക്കാനാവൂ. മറ്റൊന്ന് ശിലാപുഷ്പം കണ്ടുകഴിഞ്ഞാൽ അയാൾക്ക് പിന്നെ ഒരിക്കലും നാട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചുവരാനോ ബന്ധുക്കളെ കാണാനോ കഴിയില്ല. നമുക്ക് വേണ്ടപ്പെട്ടവരാരുമറിയാത്ത കരവിരുത് സ്വന്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടാണു് കാര്യം?’

പ്രകോപിച്ച് അവന്റെ മനസ്സ് മാറ്റാൻ ശ്രമിച്ചു. അത്ര ഫലം കണ്ടിട്ടില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനുതന്നെ ബോധ്യമായി. ഡാനിലയെക്കൊണ്ടൊരു വിവാഹം കഴിപ്പിച്ചാൽ ഒരുപക്ഷേ, ശിലാപുഷ്പത്തിന്റെ കാര്യം അവൻ മറന്നേക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. അവനു ചേർന്ന കാര്യം എന്ന പെൺകുട്ടിയെയും അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തി. അവളാണെങ്കിൽ കുറച്ചു കാലമായി അവനെ മൗനമായി സ്നേഹിച്ചിരുന്നതുമാണ്. പ്രകോപിച്ച് ഇക്കാര്യം അവനെ അറിയിച്ചു. ശിലാപുഷ്പത്തിൽത്തന്നെ മനസ്സുറപ്പിച്ചു നടന്ന അവർ ആദ്യം അതിലത്ര താത്പര്യം കാട്ടിയില്ല. എന്നാൽ,

ഗുരുനാഥൻ വീണ്ടും വീണ്ടും നിർബന്ധിച്ചപ്പോൾ പാതിമനസ്സോടെ അവൻ സമ്മതം മൂളി. അവരുടെ വിവാഹനിശ്ചയം അദ്ദേഹംതന്നെ നടത്തി. കാര്യത്ത് ഏറെ സന്തോഷമായി.

ഡാനിലയുടെ ശിലാപുഷ്പദർശനമോഹം എന്നിട്ടും മങ്ങിയില്ല. ശില്പം കൊത്താൻ പറ്റിയ വിശിഷ്ടമായ കല്ലന്വേഷിച്ച് അവനൊരു നാൾ നാഗപർവതത്തിൽ അലഞ്ഞുനടന്നു. അവൻ അന്വേഷിക്കുന്ന കല്ല് നാഗമലയുടെ തെക്കുഭാഗത്തുണ്ടെന്ന് ഒരശരീരിയുണ്ടായി. അവനവിടെച്ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ആ കല്ല് അവിടെയുണ്ട്. അതുമെടുത്ത് അവൻ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. അശരീരിയായി വന്ന സ്ത്രീശബ്ദം ചെമ്പുമലയിലെ വനദേവതയുടേതാണെന്ന് അവനു തോന്നി. അവന്റെ മനസ്സിൽ ശിലാപുഷ്പം വീണ്ടും നിറഞ്ഞുനിന്നു.

ഡാനിലയുടെയും കാര്യയുടെയും വിവാഹനാൾ അടുത്തുവന്നു. അവൻ പക്ഷേ, അതിലൊന്നും വലിയ താത്പര്യം കാട്ടിയില്ല. ശിലാപുഷ്പം കാണാനുള്ള വഴികൾ മാത്രമായിരുന്നു ആ മനസ്സ് നിറയെ. ഒരു വിൽ വിവാഹത്തലേന്നുമായി. അതിനികളും ബന്ധുക്കളും വന്നുതുടങ്ങി. കാര്യ പുത്തൻ ആരേണങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളുമണിഞ്ഞ് നിലക്കണ്ണാടിയിൽ സൗന്ദര്യം ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇതിലൊന്നും താത്പര്യം കാട്ടാതെ തന്റെ മുറിയിൽ അടച്ചിരുന്ന് ഡാനില ചിന്തിച്ചു:

‘ഈ രാത്രികൂടി കഴിഞ്ഞാൽ ഞാൻ വിവാഹിതനാകും. പിന്നെ കുടുംബപ്രാരബ്ധങ്ങളിൽ മുഴുകി കഴിയേണ്ടിവരും. എനിക്കൊരിക്കലും ചെമ്പുമലയിൽ പോകാനോ ശിലാപുഷ്പം കാണാനോ കഴിഞ്ഞെന്നു വരില്ല. കരകൗശലവിദ്യയിൽ അർദ്ധം സൃഷ്ടിക്കണമെങ്കിൽ ശിലാപുഷ്പം ഒരിക്കലേങ്കിലും കണ്ടേ തീരൂ. ഈ വിവാഹത്തിലൂടെ എന്നെ അതിൽനിന്ന് പിന്തിരിപ്പിക്കാനാണ് ഗുരുനാഥന്റെയും മറ്റും ശ്രമം. കാര്യയെ വിഷമിപ്പിക്കേണ്ടിവരുമെങ്കിലും അതല്ലാതെ മറ്റൊരു വഴിയില്ല. എല്ലാവരും എന്നോടു ക്ഷമിക്കട്ടെ!’

അവൻ ആരുടെയും ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടാതെ പിൻവാതിലിലൂടെ പുറത്തിറങ്ങി, നാഗപർവതത്തിലെത്തി. അവിടെനിന്ന് അവൻ കൈകുപ്പി പ്രാർഥിച്ചു.

‘വനദേവതേ, സർവവും ത്യജിച്ച് ഞാൻ വന്നിരിക്കുകയാണ്. ചെമ്പുമലയിലെ ശിലാപുഷ്പം കാണണമെന്നതുമാത്രമാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം. ദയവായി അതു സാധിച്ചുതന്നാലും.’

പെട്ടെന്ന് ഒരു പ്രകാശവലയം അവിടെയുണ്ടായി. അതിന്റെ തീവ്രതയിൽ ഡാനിലയുടെ കണ്ണഞ്ചിപ്പോയി. അടുത്ത നിമിഷം സർവാധംബര

വിഭുഷിതയായ ഒരു ദേവത പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അവനെ നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു കൊണ്ട് ദേവത പറഞ്ഞു:

‘മകനേ, ഞാനാണ് ചെമ്പുമലയുടെ ദേവത. നിന്റെ ആഗ്രഹം ഞാനറിഞ്ഞു. നീ അങ്ങേയറ്റത്തെ ആത്മാർത്ഥതയോടെയാണ് അതെ നോട്ട് ആവശ്യപ്പെടുന്നതെന്നു മറിയാം. നിന്നെ നിരാശപ്പെടുത്താൻ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, ശിലാപുഷ്പദർശനംകൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ചില ഭവിഷ്യത്തുകൾ നീയറിയണം. ആ കലാരൂപം ഒരിക്കൽ കണ്ടുകഴിഞ്ഞാൽ നീയെന്റെ അടിമയായിത്തീരും. പിന്നെയുള്ള ജീവിതം ചെമ്പുമലയിൽത്തന്നെയാവണം. നാട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചുവരാനോ വേണ്ടപ്പെട്ടവരെ കാണാനോ നിനക്ക് അവകാശമുണ്ടാവില്ല. അങ്ങനെ ജീവിതത്തിലെ സന്തോഷമെല്ലാം നിനക്ക് നഷ്ടമാവും. ഇനി തീരുമാനം നിന്റേതാണ്.’

ഡാനില ഒരു നിമിഷം ആലോചിച്ചശേഷം പറഞ്ഞു:

‘വനദേവതേ, കാത്യ എന്ന സുന്ദരിയെയും മറ്റു ലൗകികസുഖങ്ങളെയും ഉപേക്ഷിച്ചാണ് ഞാനിപ്പോൾ വന്നിരിക്കുന്നത്. അങ്ങനെയുള്ള എനിക്ക് മറ്റു നഷ്ടങ്ങൾ തുലോം അപ്രധാനമാണ്. ശിലാപുഷ്പത്തെ കൺനിറയെ കണ്ട്, കലോപാസകനായി, അവിടുത്തെ സാന്നിധ്യത്തിൽ ചെമ്പുമലയിൽ ശിഷ്ടജീവിതം കഴിക്കാനാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം.’

അവന്റെ കരളുറപ്പിൽ സംതൃപ്തയായ വനദേവത പിന്നീടൊന്നും പറയാതെ അവനെയും കൂട്ടി ചെമ്പുമലയിലെത്തി.

നോക്കെത്തൊട്ടും പരന്നുകിടക്കുന്ന പുത്തോട്ടത്തിന്റെ നടുവിലായി ലോകാർദ്ദുതംപോലെ നിലകൊള്ളുന്നു. ശിലാപുഷ്പം!

‘ദാ, മതിയാവോളം നോക്കിക്കൊള്ളൂ.’

അങ്ങോട്ടു കൈ ചൂണ്ടിപ്പറഞ്ഞ് വനദേവത മറഞ്ഞു.

അനിർവചനീയമായ ഒരനുഭൂതിവിശേഷമാണ് ശിലാപുഷ്പദർശനം ഡാനിലയ്ക്കു നൽകിയത്. അവനതിനെത്തന്നെ കണ്ണിമയ്ക്കാതെ നോക്കി നിന്നു. അതിൽനിന്ന് വല്ലാത്തൊരു ഊർജം തന്റെ സിരകളിലേക്കെത്തുന്നതുപോലെ അവനു തോന്നി.

ആ ആനന്ദധാരയിൽ മുഴുകിനിൽക്കേ, അവൻ മറ്റൊരാൾ മരുന്നു.

അതേസമയം, കാത്യയുടെ ജീവിതം അത്യന്തം വിഷാദഭരിതമായിത്തുടർന്നു. വിവാഹത്തലേന്ന് ഡാനില അവളെ ഉപേക്ഷിച്ച് ഓടിപ്പോയിട്ടും അവൾക്ക് അവനോടുള്ള ഇഷ്ടത്തിന് അല്പവും കുറവു വന്നില്ല. മറ്റൊരാളെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് അവൾ ആലോചിച്ചതു

പോലുമില്ല. ഡാനില എന്നെങ്കിലും തിരിച്ചുവരുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ച് അവൾ കാത്തിരുന്നു. ഒഴിവുസമയങ്ങളിൽ പ്രകോപിച്ചിനെ സഹായിക്കാനും അവൾ തയ്യാറായി. ആ കാത്തിരിപ്പ് മൂന്നു വർഷത്തോളം നീണ്ടു. അതിനിടയിൽ ആഭരണനിർമ്മാണവിദ്യയും അവൾ പഠിച്ചെടുത്തു.

ഒരിക്കൽ, ആഭരണങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാനുള്ള മരതകക്കല്ലുകൾ തേടി അവൾ നാഗപർവതത്തിലെത്തി. കല്ലുകൾ ശേഖരിക്കവേ, മനോഹരമായ ഒരു ശില്പം അവളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. അവൾ അതിലേക്കു തന്നെ നോക്കിനിന്നു. അപ്പോൾ അവളുടെ മുമ്പം തെളിഞ്ഞു. ഇതുപോലൊരു ശില്പം കൊത്തിയെടുക്കാൻ ഡാനിലയ്ക്കു മാത്രമേ കഴിയൂ എന്നവൾക്ക് ഉറപ്പായിരുന്നു. ഡാനില സമീപപ്രദേശത്തെവിടെയോ ഉണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ അവൾ അവിടെയിരുന്ന് വനദേവതയെ പ്രാർഥിച്ചു:

‘ദേവി, അങ്ങ് എന്റെയീ കണ്ണുകൾ കാണുന്നില്ലേ? ഞാൻ ജീവനെക്കാളേറെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഡാനില ഇവിടെയുണ്ട്. അവനുവേണ്ടി മൂന്നാണ്ടുകാലമായി ഞാൻ കണ്ണിലെണ്ണയൊഴിച്ച് കാത്തിരിക്കുന്നു. അവനെ ഒരുനോക്കു കാണാനുള്ള വഴിയുണ്ടാക്കിത്തരണം. അവനെ കാണാത്ത പക്ഷം ഞാനീ നാഗപർവതത്തിൽനിന്ന് ചാടിപ്പോവു!’

കാത്യയുടെ വാക്കുകൾ വനദേവതയെ പരിഭ്രമിപ്പിച്ചു. അവൾ പറഞ്ഞതുപോലെ പ്രവർത്തിച്ചാലോ എന്നു ഭയന്ന് വനദേവത പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

‘വന്ദനം ദേവി.’

കാത്യ വനദേവതയെ നമസ്കരിച്ചു.

‘മകളേ, നിന്റെ അഗാധദുഃഖവും ഡാനിലയോടുള്ള ആത്മാർത്ഥമായ അനുരാഗവും ഞാനറിയുന്നു. എന്നാൽ, നിന്റെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചുതരാൻ ഞാനശക്തയാണ്. ഡാനില ഇപ്പോൾ ചെമ്പുമലയിലുണ്ട്. അവൻ ശിലാപുഷ്പം ദർശിച്ചുകഴിഞ്ഞതിനാൽ ഇനി ആ മലയിൽനിന്നും പുറത്തുവരാനാവില്ല. ശിലാപുഷ്പം കണ്ടാൽപ്പിന്നെ അയാൾക്ക് സ്വന്തബന്ധങ്ങളില്ല എന്നാണ് പ്രമാണം. അവൻ തനിയേ തിരഞ്ഞെടുത്തതാണ് ഈ വഴി. ശിഷ്ടജീവിതം കലോപാസനയിലൂടെ ചെമ്പുമലയിൽ കഴിച്ചു കൂട്ടാനാണ് അവന്റെ തീരുമാനം. അവനെ കാണണമെന്ന മോഹം ഉപേക്ഷിച്ച് വീട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചുപോകുന്നതാണ് നിനക്കു നല്ലത്. നിന്റെ യൗവനം വ്യർത്ഥമാക്കാതെ യോജിച്ച മറ്റൊരു വരനെക്കണ്ട് അവനെ വിവാഹം ചെയ്തു ജീവിക്കൂ.’

വനദേവത അവളെ ഉപദേശിച്ചു.

‘ഇല്ല ദേവി, ഞാൻ തനിച്ച് ഇവിടെനിന്നു മടങ്ങില്ല. ഒന്നുകിൽ എനിക്കെന്റെ ഡാനിലയെ കാണണം. അല്ലെങ്കിൽ ഡാനിലയുടെ സാന്നിധ്യമുള്ള

ഈ മണ്ണിൽ കിടന്ന് മരിക്കണം. രണ്ടായാലും അതെന്റെ വിധിയാണെന്നു കരുതി സമാധാനിച്ചുകൊള്ളാം.'

അവൾ തന്റെ നിലപാടിൽനിന്ന് ഒട്ടും പിന്നോട്ടു പോകാൻ തയ്യാറായില്ല. അവളുടെ ധൈര്യം വനദേവതയെയും ആകർഷിച്ചു.

'ശരി, നിന്റെ തീവ്രപ്രണയത്തെക്കുറിച്ച് ഞാൻ ചെമ്പുമലയിലെ നിയമങ്ങളിൽ ചെറിയൊരു ഇളവു വരുത്താം. ഞാൻ ഡാനിലയോട് സംസാരിച്ച് അവൻ പറയുന്നതനുസരിച്ച് കാര്യങ്ങൾ നടത്താം. നീ അല്പനേരം ഇവിടെത്തന്നെ കാത്തിരിക്കുക.'

വനദേവത നിർദ്ദേശിച്ചു.

'ഡാനിലാ, നിന്നെത്തേടി നവവധു കാത്യ നാട്ടിൽനിന്നെത്തിയിട്ടുണ്ട്. നിന്നെയുംകൊണ്ടേ മടങ്ങിപ്പോകു എന്നാണവൾ പറയുന്നത്. ഇവിടുത്തെ ചട്ടങ്ങൾ നിനക്ക് നന്നായറിയാം. ചെമ്പുമലയിലെ സൗഭാഗ്യങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ച് മടങ്ങിപ്പോകണോ അവളെ നിരാശപ്പെടുത്തി മടക്കിയയയ്ക്കണോ എന്നു തീരുമാനിക്കേണ്ടത് നീയാണ്. തീരുമാനം എന്തായാലും അതുടൻ വേണം.'

വനദേവത ഡാനിലയെ വിളിച്ചുവരുത്തി പറഞ്ഞു.

അവനാകെ ധർമസങ്കടത്തിലായി. ചെമ്പുമലയിലെ കലോപാസന ഒരു വശത്ത്, പ്രിയപ്പെട്ട പ്രകോപിച്ചിന്റെയും കാത്യയുടെയും വിഷാദഭരിതമായ മുഖങ്ങൾ മറുവശത്ത്. കുറെ നേരത്തെ ആരമസംഘർഷത്തിനൊടുവിൽ അവൻ പറഞ്ഞു:

'പോകണം. എനിക്കെന്റെ കാത്യയെയും ഗുരുനാഥനെയും കാണണം.'

ഡാനിലയുടെയും കാത്യയുടെയും അനുരാഗം സഫലമാക്കാൻതന്നെ വനദേവത തീരുമാനിച്ചു. ദേവത അവനെ അനുഗ്രഹിച്ചു പറഞ്ഞു:

'ഒരുപക്ഷേ, ആദ്യമായായിരിക്കാം ചെമ്പുമലയിൽനിന്നൊരാൾ മടങ്ങിപ്പോകുന്നത്. നീ പഠിച്ച വിദ്യകളൊക്കെ മരണംവരെ നിന്റെ കൂടെയുണ്ടാവും. എന്നാൽ അതൊന്നും മറ്റൊരാളെ പഠിപ്പിക്കാൻ നിനക്കാവില്ല. മറ്റൊന്ന്, ചെമ്പുമലയിലെ ജീവിതം നിന്റെ മനസ്സിൽ ഹൃദയമായി സൂക്ഷിക്കണം. മറ്റൊരാൾ യാതൊരു കാരണവശാലും ഇതറിയാൻ പാടില്ല.'

'ഒരിക്കലുമില്ല.'

ഡാനില വനദേവതയെ സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിച്ചു.

ഡാനിലയും കാത്യയുമായുള്ള പുനഃസമാഗമത്തിന് വാക്കുകൾക്കതീതമായ വികാരതീവ്രതയുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഗുരുനാഥനായ പ്രകോപിച്ച് മരിച്ചുപോയെന്ന വാർത്ത അവളിൽനിന്നറിഞ്ഞ് അവൻ ദുഃഖിച്ചു.

അനന്തരം ഡാനിലയും കാത്യയും സുഖമായി വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞു. അവരുടെ സന്തോഷകരമായ വൈവാഹികജീവിതം മറ്റുള്ളവർക്ക് മാതൃകയായി.

(യൂറോപ്പിന്റെയും ഏഷ്യയുടെയും അതിർത്തിയിലുള്ള പ്രാചീനമായ പർവതനിരയിലെ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന നാടോടിക്കഥയാണിത്. അമൂല്യമായ നിരവധി രത്നക്കല്ലുകളും മരതകവും ഈ മലനിരകളിലുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ് വിശ്വാസം. പി.ബാഷോവ് പുനരാഖ്യാനം ചെയ്ത കഥയ്ക്കാണ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ കൂടുതൽ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്.)

എനിക്കു വയോ!

ചുവന്ന പൂവും താടിയും അങ്കവാലും മഞ്ഞത്തുവലുമൊക്കെയുള്ള ഒരു സുന്ദരൻ പൂവൻകോഴി. അവൻ വനത്തിൽ നല്ലൊരു വീടുണ്ടാക്കി അവിടെ താമസം തുടങ്ങി. വീടിനകവും മുറ്റവുമൊക്കെ എപ്പോഴും വൃത്തിയായി കിടക്കണമെന്ന നിർബന്ധം അവനുണ്ടായിരുന്നു. മുറ്റത്ത് ഒരു കരിയിലയോ ഒരു വറ്റോ കണ്ടാൽ മതി, അവൻ കൊക്കിക്കൊക്കി നടന്ന് അതെടുത്തുകളയും. മറ്റു മൃഗങ്ങൾക്കും പക്ഷികൾക്കുമെല്ലാം ആ വൃത്തി കണ്ട് അവനോട് അസുയരം തോന്നി.

ഒരു ദിവസം പൂവൻകോഴി വീട്ടുമുറ്റത്ത് ഉലാത്തുമ്പോൾ രണ്ട് എലികൾ മുന്നിലെത്തി. അവരുടെ മുഖത്ത് നല്ല ക്ഷീണം തോന്നിച്ചു. പൂവൻകോഴിക്ക് അവരോട് അനുകമ്പ തോന്നി. അവൻ അവരെ ആകെയൊന്ന് നിരീക്ഷിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹും, നിങ്ങളെന്തിനാണ് എന്റെ വീട്ടിൽ വന്നത്?’

‘അതേ, ഞങ്ങൾ ദൂരെയുള്ള കുന്നിൻപരിവർത്തിനും വരുന്നവരാണ്. കൊടുംവരൾച്ചകൊണ്ട് അവിടെ തിന്നാനും കുടിക്കാനുമൊന്നും കിട്ടാതായി. പ്രാണൻ രക്ഷിക്കാനായി നാടുവിട്ടു പോന്ന ഞങ്ങൾ ദൈവ

നിശ്ചയത്തിൽ ഇവിടെയെത്തിപ്പെട്ടതാണ്. വിശപ്പും ദാഹവും മൂലം ഞങ്ങൾ മരിക്കാനായി. എന്തെങ്കിലും തന്ന് സഹായിക്കണം,’ എലികൾ ദയനീയമായി പറഞ്ഞു.

പൂവൻകോഴി അവരുടെ വാക്കുകൾ വിശ്വസിച്ചു. അവൻ പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കേണ്ട. ഇവിടെ കുറച്ച് നെല്ലും തേങ്ങയും ഇരിപ്പുണ്ട്. അതു കഴിച്ച് വിശപ്പടക്കിക്കോളൂ. അടുത്തുള്ള കാട്ടുരുവിയിൽനിന്ന് വെള്ളവും കുടിക്കാം.’

എലികൾക്ക് സന്തോഷമായി. പൂവൻകോഴി നൽകിയ ഭക്ഷണവും വെള്ളവും കഴിച്ച് അവർ വിശപ്പും ദാഹവും മാറ്റി. പൂവൻകോഴിയുടെ വീടിന്റെ ഭംഗിയും അവിടത്തെ സുഖസൗകര്യങ്ങളും എലികളെ അഭ്യർത്ഥിപ്പിച്ചു. കോഴിയോടൊപ്പം അവിടെ സ്ഥിരമായി കുടാനായാൽ മേലനങ്ങാതെ ജീവിക്കാമെന്നു ചിന്തിച്ച് അവർ പറഞ്ഞു:

‘പൂവൻകോഴിയേട്ടാ, ചേട്ടന്റേത് വലിയൊരു വീടാണല്ലോ. ചേട്ടനാണെങ്കിൽ ഇവിടെ തനിച്ചും ഭാര്യയും കുട്ടികളൊന്നുമായിട്ടില്ല. ചേട്ടൻ സമ്മതിച്ചാൽ ഞങ്ങളീ മൂലയിലെങ്ങാനും കുടിക്കൊള്ളാം. വീട്ടുജോലികളിൽ ഞങ്ങൾ ചേട്ടനെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യാം.’

പൂവൻകോഴി ഒന്നാലോചിച്ചശേഷം പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങൾ ജോലി ചെയ്യാൻ തയ്യാറാണെങ്കിൽ ഇവിടെ താമസിച്ചോളൂ.’

സ്വർഗം കിട്ടിയ സന്തോഷം തോന്നി എലികൾക്ക്.

അന്നുമുതൽ എലികൾ പൂവൻകോഴിയുടെ വലിയ വീട്ടിൽ താമസം തുടങ്ങി. കൃഷിമടിയന്മാരാണ് അവരെന്ന് കോഴിക്ക് വളരെ വേഗം മനസ്സിലായി. യാതൊരു പണിയും ചെയ്യാതെ പകലന്തിയോളം വീട്ടിൽ ചടഞ്ഞുകൂടുക, കോഴി ഉണ്ടാക്കുന്ന ഭക്ഷണത്തിന്റെ പങ്ക് നാണംകൂടാതെ വാങ്ങിക്കഴിക്കുക തുടങ്ങിയവയായിരുന്നു അവരുടെ രീതി. കഴിച്ച് ഭക്ഷണത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ വീടിനകത്തും മുറ്റത്തുമൊക്കെ വലിച്ചെറിയുകയും ചെയ്തു, അവർ. പൂവൻകോഴി പല തവണ അവരെ ഉപദേശിച്ചിട്ടും യാതൊരു ഫലവും കണ്ടില്ല.

ഒരു ദിവസം പൂവൻകോഴി മുറ്റമടിക്കുമ്പോൾ ആരുടെയോ കൈയിൽ നിന്നും വീണുപോയ ഗോതമ്പുകുറ്റ കണ്ടു. അവൾ സന്തോഷത്തോടെ എലികളെ വിളിച്ചുവരുത്തി.

‘ചങ്ങാതിമാരേ, ഇതു കണ്ടോ? നമ്മുടെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടാണ് ഇതിവിടെ വീണുപോയത്. നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ചേർന്ന് ഇതൊന്ന് മെതിച്ചെടുക്കണം.’

പുവൻകോഴി നിർദ്ദേശിച്ചു.
 'അയ്യോ, മെതിക്കാനൊന്നും എനിക്കു പറ്റില്ല. എന്റെ കാലു വേദനിക്കും,'
 ഒരേലി ഒഴിഞ്ഞുമാറി.
 'എനിക്കും വയ്യേ. എന്റെ കാലിലൊരു മുളളുണ്ട്,'
 രണ്ടാമത്തെ എലിയും പിന്മാറി.
 'സാരമില്ല. ഗോതമ്പുകുറ്റ ഞാൻ മെതിച്ചോളാം.'
 പുവൻകോഴി ഏറെ ശ്രമപ്പെട്ട് ഗോതമ്പുകുറ്റ മെതിച്ചെടുത്തു. അവൻ വീണ്ടും എലികളെ വിളിച്ചുവരുത്തി പറഞ്ഞു:
 'ചങ്ങാതിമാരേ, ഗോതമ്പുകുറ്റ ഞാൻ മെതിച്ചുകഴിഞ്ഞു. നിങ്ങളിടാനും കൊണ്ടുപോയി പൊടിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുവരണം.'
 'എനിക്കു വയ്യ. നടന്നാൽ കാലു വേദനിക്കും,' ഒരേലി പറഞ്ഞു.
 'എനിക്കും വയ്യേ. എന്റെ കാലിപ്പോഴേ വേദനിക്കുന്നുണ്ട്,' രണ്ടാമതും പറഞ്ഞു.
 'ഓഹോ, എന്നാൽ ഞാൻതന്നെ ഗോതമ്പ് പൊടിപ്പിച്ചോളാം.'
 പാവം പുവൻകോഴി! അവൻ ഗോതമ്പ് മുഴുവൻ സഞ്ചിയിലാക്കി ദുരേ കൊണ്ടുപോയി പൊടിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു. അവൻ വീണ്ടും എലികളെ വിളിച്ചു:
 'ചങ്ങാതിമാരേ, ഗോതമ്പു ഞാൻ പൊടിപ്പിച്ചു. നിങ്ങളിതൊന്ന് കുഴച്ചെടുക്കണം.'
 'എനിക്കു വയ്യ. ഗോതമ്പ് കുഴച്ചാൽ എന്റെ കൈ നീറും,' ഒരേലി പറഞ്ഞു.
 'എനിക്കും വയ്യേ. എന്റെ കൈയിലൊരു മുറിവുണ്ട്,' മറ്റേ എലിയും പറഞ്ഞു.
 'എങ്കിൽ ഞാൻതന്നെ കുഴച്ചോളാം.'
 ഇതും പറഞ്ഞ് പുവൻകോഴി ഗോതമ്പുമാവ് വെള്ളം ചേർത്ത് കുഴച്ചെടുത്തു. അവൻ വീണ്ടും എലികളെ വിളിച്ചു:
 'ചങ്ങാതിമാരേ, മാവും ഞാൻതന്നെ കുഴച്ചു. ഇനി അപ്പം ചുടണം. നിങ്ങളെന്നെയൊന്നു സഹായിക്കില്ലേ?'
 'എനിക്കു വയ്യ. എന്റെ കൈ പൊള്ളും,' ഒരേലി പറഞ്ഞു.
 'എനിക്കും വയ്യേ. എണ്ണ തെറിച്ച് എന്റെ ദേഹം കരിയും,' രണ്ടാമത്തെ എലിയും പറഞ്ഞു.
 'എന്നാൽ നിങ്ങൾ ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ട. ഞാൻതന്നെ അപ്പം ചുട്ടോളാം.'
 പുവൻകോഴിതന്നെ അപ്പവും ചുട്ടു.

ഇപ്പോൾ പുവൻകോഴിയുടെ മുന്നിലുള്ള പാത്രത്തിൽ നറുമണം പൊഴിച്ച് ആവി പറക്കുന്ന നാല് അപ്പങ്ങൾ!
 അപ്പത്തിന്റെ മണം മുക്കിലെത്തിയതും എലികൾ വെള്ളമൊലിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് പുവൻകോഴിയുടെ അടുത്തെത്തി.
 'പുകോഴിച്ചേട്ടാ, ഞങ്ങൾക്ക് വിശന്നിട്ടു വയ്യ. അപ്പത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ പങ്ക് വേഗം തന്നേക്ക്,' എലികൾ പറഞ്ഞു.
 'അതിനെന്താ? അപ്പം വേഗം പങ്കിട്ടു തിന്നാം.'
 പുവൻകോഴി മൂന്നു പിഞ്ഞാണങ്ങൾ നിരത്തി. പാത്രത്തിൽനിന്ന് ആദ്യത്തെ അപ്പം കൈയിലെടുത്തിട്ട് അവൻ പറഞ്ഞു:
 'ആദ്യത്തെ അപ്പം കുറ്റ മെതിച്ചയാൾക്ക്.'
 എലികൾ കൊതിയോടെ നോക്കിയിരിക്കേ, പുവൻകോഴി അപ്പം സ്വന്തം പിഞ്ഞാണത്തിലേക്കിട്ടു. ഇനിയും മൂന്നപ്പം ബാക്കിയുണ്ടല്ലോ എന്ന് എലികൾ സമാധാനിച്ചു. പുവൻകോഴി രണ്ടാമത്തെ അപ്പമെടുത്തു. അത് ന്യായമായും തങ്ങൾക്കുള്ളതാണെന്ന് അവർ കരുതിയിരിക്കേ പുവൻകോഴി പറഞ്ഞു:
 'ഇത് രണ്ടാമത്തെ അപ്പം. ഇതിന്റെ അവകാശി ഗോതമ്പ് പൊടിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുവന്നതാരോ അയാളാണ്.'
 അവനതും തന്റെ പാത്രത്തിലേക്കിട്ടു.
 അതു കണ്ട് എലികളുടെ മുഖം വാടി. പാത്രത്തിൽ ശേഷിച്ച രണ്ടപ്പങ്ങളിൽ മാത്രമായി അവരുടെ പ്രതീക്ഷ. മൂന്നാമത്തെ അപ്പവും തന്റെ പിഞ്ഞാണത്തിൽത്തന്നെയിട്ട് അവരെ നിരാശപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് പുവൻകോഴി പറഞ്ഞു:
 'മൂന്നാം അപ്പം മാവ് കുഴച്ചയാൾക്ക്.'
 ദേഷ്യവും സങ്കടവുമൊക്കെ തോന്നി എലികൾക്ക്. അവസാനത്തെ അപ്പമെങ്കിലും തങ്ങൾക്കു കിട്ടാതിരിക്കില്ല എന്നു കണക്കുകൂട്ടി അവരിരുന്നു. പുവൻകോഴി അതുമെടുത്ത് സ്വന്തം പാത്രത്തിലേക്കിട്ടുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:
 'ഈ അപ്പം അപ്പമുണ്ടാക്കിയ ആൾക്ക്!'
 എലികളുടെ അവസാന പ്രതീക്ഷയും അറ്റു. അവർ നിരാശരായി ചോദിച്ചു:
 'അപ്പോൾ ഞങ്ങളെന്തു തിന്നു വിശപ്പടക്കും.'
 'നിങ്ങളോ? കൃഷിമടിയന്മാരായ നിങ്ങൾ മാനത്തേക്ക് നോക്കിയിരുന്ന് വായ് പൊളിച്ചോ. വായുഭക്ഷണം നന്നായി കിട്ടും. അതു കഴിച്ച് വയറു നിറയുമ്പോൾ വായടച്ച് എങ്ങോട്ടെന്നുവെച്ചാൽ പൊയ്ക്കോ!

കുഴിമടിയന്മാർക്ക് എന്റെ വീട്ടിൽ സ്ഥാനമില്ല.'

എലികളുടെ മുന്നിൽവെച്ചുതന്നെ നാലപ്പവും പൂവൻകോഴി തിന്നു തീർത്തു. പിന്നെ, രണ്ടു കുഴിമടിയന്മാരെയും അവിടെനിന്ന് കൊത്തിയോടിക്കുകയും ചെയ്തു.

അങ്ങനെ കുഴിമടിയന്മാർക്ക് പെരുവഴിയാധാരമായി.

(മലയാളത്തിലും മറ്റു ഭാഷകളിലും ഇത്തരം നാടോടിക്കഥകൾ പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. 'നെല്ല്കൊയ്ക്കുക കോരാ/എനിക്കു വെട്ടെന്തേ...' പോലുള്ള നാടൻ പാട്ടുകളുടെയും സാരം ഇതുതന്നെ.)

മുള്ളകിഷുഷി

വളരെവളരെ മുൻപു നടന്ന കഥയാണ്.

വിശ്വസിപ്പാലും ഇല്ലെങ്കിലും ഈ കഥയിൽ പറഞ്ഞതുപോലെയൊക്കെയാണ് കാര്യങ്ങൾ സംഭവിച്ചത്.

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ കൃഷികാര്യങ്ങളിൽ തത്പരനായ ഒരു വൃദ്ധൻ ഭാര്യയ്ക്കും ചെറുമകൾക്കുമൊപ്പം താമസിച്ചിരുന്നു. വീടും അതിനു ചുറ്റുമുള്ള വളരെക്കുറച്ച് സ്ഥലവും മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിന് സ്വന്തമായിരുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ കൃഷി ചെയ്യാനുള്ള ആഗ്രഹം മനസ്സിലടക്കിക്കഴിയേണ്ടിവന്നു അദ്ദേഹത്തിന്.

ഒരുനാൾ വൃദ്ധന് നന്നായി മുത്ത ഒരു മുളകി കിട്ടി. അത് തിന്നുന്നതിനുപകരം കുഴിച്ചിട്ടാലെന്താ എന്ന തോന്നൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായി. വീട്ടുമുറ്റത്തെ ഇത്തിരി സ്ഥലത്ത് നല്ലൊരു കുഴിയെടുത്ത്, അതിൽ വളം വിതറി, മുളകി നട്ടു. അദ്ദേഹം ഭാര്യയെയും ചെറുമകളെയും വിളിച്ച് ഇങ്ങനെ നിർദ്ദേശിച്ചു:

‘ഈ മുളകി ഉടനെ മുളച്ചുവരും. നിങ്ങൾ ദിവസേന ഇതിന്റെ ചുവട്ടിൽ വെള്ളമൊഴിക്കണം. എന്നാലേ നല്ല മുളകി നമുക്ക് കിട്ടൂ.’

‘അതോർത്ത് നിങ്ങൾ വിഷമിക്കണ്ട,’ വൃദ്ധ പറഞ്ഞു.

‘മുത്തപ്പാ, വെള്ളമൊഴിക്കൽ മൂടക്കാതെ ഞാൻ നോക്കിക്കൊള്ളാം.’ ചെറുമകൾ ഉറപ്പു നൽകി. അതു കേട്ട് വൃദ്ധന് സന്തോഷമായി.

കൃത്യമായി വെള്ളവും വളവും കിട്ടിയതിനാൽ മുളകിച്ചെടി വേഗം തളിർത്തു. അനുദിനം അത് വളർന്നുവന്നു. മുളകിയുടെ വളർച്ചയ്ക്കൊപ്പം ആ കുടുംബത്തിന്റെ സന്തോഷവും കൂടിക്കൂടി വന്നു.

വിളവെടുപ്പിന് സമയമായപ്പോഴേക്ക്, മുളകിച്ചെടിക്ക് ഒരാളായ രവ്യം കൈത്തണ്ടയുടെ കനവും വന്നു. ചെടിക്കടിയിൽ മുഴുത്ത മുളകിയുണ്ടെന്ന് വൃദ്ധന് ഉറപ്പായിരുന്നു. ഭാര്യയുടെയും ചെറുമകളുടെയും മുന്നിൽവെച്ചുതന്നെ മുളകി പിഴുതെടുക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു.

ഒരുനാൾ പുലർച്ചെ വൃദ്ധൻ ഭാര്യയെയും ചെറുമകളെയും മുറ്റത്തേക്കു വിളിച്ചു.

‘ദാ, നന്നായി കണ്ടോളൂ. ഞാനിതാ നമ്മുടെ മുളകി പരിക്കാൻ പോകുന്നു.’

മുള്ളകിച്ചെടി പരിക്കുന്നതും മണ്ണിനടിയിൽനിന്ന് പടുകുറ്റൻ മുളകി പുറത്തു വരുന്നതും മനസ്സിൽക്കണ്ട് അവർ നിന്നു. വൃദ്ധൻ ചെടിയിൽ വട്ടംപിടിച്ച് ആഞ്ഞുവലിച്ചു.

എന്ത് ഫലം? ചെടിയൊന്ന് ഇളകിയതുപോലുമില്ല.

വൃദ്ധൻ വാശിയോടെ വീണ്ടും വീണ്ടും വലിച്ചു. അതുകൊണ്ടും കാര്യമില്ലാതായപ്പോൾ രണ്ടു കൈകൊണ്ടും പിടിച്ചുവലിച്ചു.

എന്നിട്ടും ചെടി അനങ്ങുന്നില്ല.

നിരന്തരമായ പരിശ്രമംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരം വിയർപ്പിൽ കുളിച്ചു. ശരീരത്തോടൊപ്പം മനസ്സും തളർന്നു. നെറ്റിയിലെ വിയർപ്പ് വടിച്ചുകളഞ്ഞ് അദ്ദേഹം ഭാര്യയോട് പറഞ്ഞു:

‘എനിക്കിത് ഒറ്റയ്ക്ക് പിഴുതെടുക്കാനാവില്ല. ഞാൻ ചെടി വലിക്കുമ്പോൾ നീ എന്റെ പുറകിൽനിന്ന് എന്നെ പിടിച്ചുവലിക്കണം.’

വൃദ്ധ അതനുസരിച്ചു.

‘ഐലൈസാ... ഏലേലൈസാ...’

വൃദ്ധൻ മുന്നിലും വൃദ്ധ പിന്നിലുമായി നിന്നു. വൃദ്ധൻ ചെടി പിഴുതെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ വൃദ്ധ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്നിൽ ബലമായി പിടിച്ചുവലിച്ചു.

എന്നിട്ടുമില്ല മുളകിച്ചെടിക്ക് ഒരനക്കവും!

വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും ക്ഷീണിച്ചു. മറ്റൊരു സഹായിയെക്കൂടി കിട്ടാതെ

മുള്ളകി പിഴുതെടുക്കാനാവില്ലെന്ന് അവർക്കുറപ്പായി. അവർ ചെറുമകളുടെ സഹായം തേടി.

‘മോളേ, നീകൂടി ശ്രമിച്ചാൽ നമുക്കൊരുപക്ഷേ, ഈ മുള്ളകി പിഴുതെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞേക്കും. ഞാൻ മുന്നിലും നിന്റെ മുത്തശ്ശി പിന്നിലും നീ അതിലും പിന്നിലും നിന്ന് സർവശക്തിയുമെടുത്ത് വലിക്കണം.’

വൃദ്ധൻ വിശദീകരിച്ചു.

ചെറുമകൾക്കും സന്തോഷമായി.

അവർ ഒന്നിനു പിറകേ ഒന്നായി നിന്ന് മുള്ളകി പരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

‘ഐലൈസാ, ഏലേലൈസാ...’

ആ ശ്രമവും പരാജയപ്പെട്ടപ്പോൾ അവർ നിരാശരായി. അപ്പോഴാണ് ഒരു ചുണ്ടലിയെ ഓടിച്ചുകൊണ്ട് കണ്ടൻപുച്ച ആ വഴി വന്നത്. അവരെ കണ്ടതും വൃദ്ധൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘ഏയ്, രണ്ടാളും ഒന്നു നിന്നേ. ഈ മുള്ളകി പരിക്കാൻ നിങ്ങളും ഒരു കൈ സഹായിക്കണം.’

എലിയും പുച്ചയും നിന്നു.

‘എനിക്കു വയ്യ. എന്നെ തിന്നാൻ നടക്കുന്ന ഈ കണ്ടൻപുച്ച വേണമെങ്കിൽ സഹായിക്കട്ടെ.’

ചുണ്ടലി നീരസം ഭാവിച്ചു. കണ്ടൻപുച്ച അവരെ സഹായിക്കാൻ തയ്യാറായി മുന്നോട്ടു വന്നു.

വൃദ്ധന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം എല്ലാവരും ഒരിക്കൽക്കൂടി പുറകെപ്പുറകേ നിന്നു. വൃദ്ധൻ, വൃദ്ധ, ചെറുമകൾ... ഒടുവിൽ കണ്ടൻപുച്ചയും.

‘ഏലൈസാ... ഏലേലൈസാ...’

അവർ നാലുപേരും സർവശക്തിയുമെടുത്ത് വലിച്ചു. എന്നിട്ടും മുള്ളകി അനങ്ങിയില്ല.

ഇനിയിപ്പോൾ എന്തു ചെയ്യും?

അവർ കൂടിയാലോചിച്ചു.

‘നമുക്ക് ചുണ്ടലിയുടെ സഹായംകൂടി തേടിയാലോ?’

വൃദ്ധൻ ചോദിച്ചു.

‘ഓ, അതുകൊണ്ടെന്താവാനാണ്? ഇത്രയും ശക്തിയുള്ള നമ്മൾ ശ്രമിച്ചിട്ട് നടക്കാത്ത കാര്യം നരുന്തുപോലുള്ള ഇവൻ ശ്രമിച്ചാൽ നടക്കുമോ?’

പുച്ഛസ്വരത്തിൽ കണ്ടൻപുച്ച ചോദിച്ചു.

‘അത് ശരിയാണ്. എങ്കിലും നമുക്കൊന്ന് പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ലല്ലോ?’

വൃദ്ധൻ ചോദിച്ചു.

‘അതില്ല.’

വൃദ്ധയും അതിനോട് യോജിച്ചു.

‘ഞാൻ മുള്ളകി പരിക്കാൻ കൂടാം. പക്ഷേ, ഈ കണ്ടൻപുച്ച മേലിൽ എന്നെ ഉപദ്രവിക്കില്ലെന്ന് വാക്കു തരണം.’

ചുണ്ടലി വ്യവസ്ഥ വെച്ചു.

വൃദ്ധൻ കണ്ടൻപുച്ചയുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. വലിയ താത്പര്യത്തോടെയല്ലെങ്കിലും അവൻ പറഞ്ഞു:

‘സമ്മതം.’

വൃദ്ധൻ മുന്നിൽ, വൃദ്ധ പിന്നിൽ, ചെറുമകൾ അതിനു പിന്നിൽ, കണ്ടൻപുച്ച അതിനും പിന്നിൽ, ചുണ്ടലിയോ ഏറ്റവും പിന്നിൽ. അവർ മുന്നിലുള്ളവരുടെ ശരീരത്തിൽ പിടിച്ചുനിന്നു.

‘ഐലൈസാ... ഏലേലൈസാ...’

അവർ മുഴുവൻ ശക്തിയുമെടുത്ത് വലിച്ചു.

അദ്ഭുതംതന്നെ!

ചെടിയുടെ അടിഭാഗത്തു മണ്ണിളകി. അവർ കൂടുതൽ ഉത്സാഹത്തോടെ വീണ്ടും വലിച്ചു.

ഇക്കുറി മുള്ളകിച്ചെടി പറിഞ്ഞുപോന്നു. അതിന്റെ ശക്തിയിൽ അവർ പുറകോട്ടു മറിഞ്ഞുവീണു!

ഏറ്റവും അടിയിൽ ചുണ്ടലി. അതിനു മുകളിൽ കണ്ടൻപുച്ച, അതിനു മുകളിൽ ചെറുമകൾ, അതിനും മുകളിൽ വൃദ്ധ, ഏറ്റവും മുകളിൽ വൃദ്ധൻ. വൃദ്ധന്റെ കൈയിലോ മുള്ളകിച്ചെടി.

മുള്ളകിച്ചെടിയുടെ അടിയിൽ പടുകുറ്റൻ മുള്ളകിയും!

പാവം ചുണ്ടലിയും കണ്ടൻപുച്ചയും.

ചത്തത്തരഞ്ഞുപോകാതെ അവർ ഇഴഞ്ഞു രക്ഷപ്പെട്ടു!

വൃദ്ധൻ മുള്ളകി കഴുകി വൃത്തിയാക്കി. അത് അഞ്ചായി മുറിച്ച് ഓരോ ഭാഗവും ഓരോരുത്തർക്കു നൽകി. അവശേഷിച്ച ഭാഗം അദ്ദേഹമെടുത്തു.

ശത്രുക്കളായി വന്ന കണ്ടൻപുച്ചയും ചുണ്ടലിയും മുള്ളകിയും കടിച്ച്, തോളിൽ കൈയിട്ട്, ചങ്ങാതിമാരായി മടങ്ങിപ്പോയി.

(ഈ കഥയുടെ ചില പാഠഭേദങ്ങളിൽ വൃദ്ധന്റെ വളർത്തുനായയും അവരുടെ സഹായത്തിനെത്തുന്നുണ്ട്.)

കൊഞ്ചിന്റെ കൗശലം

കിളിക്കുറുക്കൻ തെക്കുവടക്ക് അലഞ്ഞുനടക്കുമ്പോഴൊക്കെ പുഴക്കരയിൽ കൊഞ്ചിനെ കാണും. ചിലപ്പോൾ നീണ്ടുനിവർന്ന്, മറ്റു ചിലപ്പോൾ ചുരുങ്ങുകൂടി, ഇനിയും ചിലപ്പോൾ നനമണലിൽ ശരീരം പുതഞ്ഞ്... ഓട്ടമോ നടത്തമോ നിർത്തി കൊഞ്ചിനെ ഒന്നു കളിയാക്കാതെ കുറുക്കനു സമാധാനമാവില്ല. താൻ വലിയൊരാളും മറ്റുള്ളവരെല്ലാം നിസ്സാരന്മാരുമാണെന്ന ഭാവമാണ് കുറുക്കന്.

കൊഞ്ചിനത് തീരേ ഇഷ്ടമല്ലെങ്കിലും അവനത് പുറത്തു പ്രകടിപ്പിക്കാറില്ല.

‘നീയെത്ര വിരുപനാണ്! ആരെങ്കിലും നിന്നെ ഇഷ്ടപ്പെടുമോ?’

‘നിന്നെക്കണ്ടാൽ കത്രികപോലെയുണ്ട്. നിന്നെക്കാൾ മോശം രൂപമുള്ള മറ്റേതെങ്കിലും ജീവി ഈ ഭൂമിയിലുണ്ടോ?’

‘എപ്പോഴുമിങ്ങനെ നഖം രാകി മുർച്ചവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് എന്തിനാണ്? പാടത്ത് പുല്ലരിയാൻ ഉദ്ദേശ്യമുണ്ടോ?’

‘ഈ മനുഷ്യരുടെ കാര്യമോർത്ത് എനിക്ക് സഹതാപം തോന്നുന്നു. നിന്നെപ്പോലെ ഒരു വൃത്തിയുമില്ലാത്ത ജീവിയെയാലോ അവർ തോലു

പൊളിച്ച് പൊരിച്ചുതിന്നുന്നത്!’

ഇങ്ങനെ പോകും കള്ളക്കുറുക്കന്റെ കളിയാക്കലുകൾ. കേട്ടുകേട്ട് കാതു തഴമ്പിച്ചു. അളമുട്ടിയാൽ ചേരയും കടിക്കും എന്നു കേട്ടിട്ടില്ലേ? അതുപോലെ ഒരിക്കൽ കൊഞ്ചിന് കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു. ഇത്തിരിപ്പോന്ന കാലുകളും നഖങ്ങളും കൊണ്ട് കൊഞ്ചിനെത്താണ് ഗുണമെന്ന കുറുക്കന്റെ ചോദ്യം കേട്ടപ്പോഴാണ്. ദേഷ്യത്തോടെ കൊഞ്ച് കുറുക്കനു നേരെ തിരിഞ്ഞു:

‘നീയങ്ങനെ അഹങ്കരിക്കുകയൊന്നും വേണ്ട. നിനക്ക് പല്ലെങ്ങനെയോ അതുപോലെയാണ് എനിക്കെന്റെ നഖങ്ങൾ. പിന്നെ കാലിന്റെ കാര്യം. കാല് വലുതാകുന്നതിലും ചെറുതാകുന്നതിലുമൊന്നും കാര്യമില്ല. അതെങ്ങനെ ഉപയോഗിക്കുന്നു എന്നതാണ് പ്രധാനം.’

കൊഞ്ചിന്റെ വാദം കേട്ട് കുറുക്കൻ ചോദിച്ചു.

‘അതിനോട് എനിക്കും യോജിപ്പാണ്. പക്ഷേ, നിന്റെയീ കാലുംകൊണ്ട് എത്ര ദൂരം നടക്കാനാവും? എനിക്കാണെങ്കിൽ ബലമുള്ള ഈ കാലുകൾ ഉപയോഗിച്ച് മിന്നൽവേഗത്തിൽ പായാനാവും.’

‘അതു നീ കാര്യമറിയാതെ സംസാരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. ചെറിയ കാലുകളാണ് എന്റേതെങ്കിലും നിന്നെക്കാൾ വേഗത്തിൽ എനിക്ക് ഓടാനാവും. നിനക്ക് വിശ്വാസം വരുന്നില്ല, അല്ലേ? നമുക്കു വേണമെങ്കിൽ ഒരോട്ടമത്സരം നടത്തി ആരാണ് മിടുക്കനെന്നു നോക്കാം.’

കൊഞ്ച് തലയുയർത്തി പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട് കുറുക്കന് ചിരിപൊട്ടി. പുഴക്കരയുടെ ഇട്ടാവട്ടത്തിൽ ഇഴഞ്ഞുനടക്കുന്ന കൊഞ്ച് തന്നോട് ഓട്ടപ്പന്തയത്തിനു വരുണെന്നോ?

‘സമ്മതം. മത്സരം നമുക്ക് ഇപ്പോൾത്തന്നെ നടത്താം.

ഇവിടെനിന്ന് ഓടി അങ്ങകലെ കാണുന്ന ആൽമരത്തിന്റെ മുകളിൽ ആരാദ്യം കയറുന്നുവോ, അയാൾ വിജയിക്കും.’

കുറുക്കൻ വിശദീകരിച്ചു.

‘പിന്നെന്താ? എനിക്കും പൂർണ്ണസമ്മതം. നീ കുറച്ചു മുന്നിൽ നിന്നോളം ഞാൻ പുറകിലും. അങ്ങനെ ഓടിയാലും ആദ്യമെത്തുക ഞാൻതന്നെയാവും,’ കൊഞ്ച് പറഞ്ഞു.

കുറുക്കൻ മുന്നിലും കൊഞ്ച് പിന്നിലുമായി നിന്നു. കുറുക്കൻതന്നെ ‘ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്’ എന്നു പറഞ്ഞ് പന്തയത്തിന് തുടക്കമിട്ടു. ‘മൂന്ന്’ എന്നു പറഞ്ഞുതീരുമ്പോൾ കുറുക്കൻ മരണപ്പാച്ചിൽ പാഞ്ഞു. അതിനിടെ കൊഞ്ച് അവന്റെ വായിൽ ഇറക്കിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നത് അവനറിഞ്ഞില്ല.

നിമിഷങ്ങൾകൊണ്ട് കുറുക്കൻ ലക്ഷ്യസ്ഥാനമായ ആൽമരത്തിനു ചുവട്ടിലെത്തി. ഈ തക്കത്തിൽ കൊഞ്ച് അവന്റെ വായിൽനിന്ന് ഒറ്റച്ചാട്ടത്തിന് മരക്കൊമ്പിൽ കയറിയിരുന്നു.

‘അയ്യേ, കുറുക്കച്ചാരെന്നാ ഇത്രയും വൈകിപ്പോയത്? ഞാൻ ഓടി വന്ന് ഈ മരത്തിൽ കയറിയിരുന്നിട്ട് എത്ര നേരമായെന്നോ!’

കൊഞ്ചിനെ മരക്കൊമ്പിൽക്കണ്ട് കള്ളക്കുറുക്കൻ നാണിച്ചുപോയി. അവൻ തല താഴ്ത്തി അവിടം വിട്ടുപോയി. പിന്നീടൊരിക്കലും കൊഞ്ചിനെ കളിയാക്കാൻ അവൻ മുതിർന്നിട്ടില്ല.

സുവർണകേശിനിയും മാന്ത്രികമുണ്ടയും

ഒരു പേരുണ്ടാകാമെങ്കിലും അതെന്തെന്നറിയാത്ത നാട്ടിൽ മനോഹരമായ ഒരു തടാകമുണ്ട്. തെളിഞ്ഞ വെള്ളമാണതിലെങ്കിലും ചിലപ്പോഴൊക്കെ ആ വെള്ളത്തിന് സ്വർണനിറമുണ്ടാകാറുണ്ട്. അതിനു കാരണമായി അന്നാട്ടുകാർക്കിടയിൽ ഒരു കഥ പ്രചരിക്കുന്നുമുണ്ട്.

വളരെക്കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ പൊളോസ എന്നു പേരായ മഹാമാന്ത്രികൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. ചുട്ടുകോഴിയെ പറപ്പിക്കുകയെന്നൊക്കെ പറഞ്ഞാൽ അയാളുടെ കഴിവിന്റെ നൂറിലൊരംശം പോലുമാവില്ല. മാന്ത്രികവിദ്യകൾകൊണ്ട് അയാൾ അളവറ്റ പണം നേടി. നോക്കെത്താത്തത്ര ദൂരം ഭൂമി വാങ്ങി, അതിൽ മാനം മുട്ടുന്ന കൊട്ടാരം പണിതാണ് അയാൾ ജീവിച്ചത്. എന്നാൽ, പണത്തോടോ സ്വത്തിനോടോ ആയിരുന്നില്ല പൊളോസയ്ക്ക് ഏറ്റവുമിഷ്ടം. തന്റെ അതിസുന്ദരിയായ ഏക മകളെ അയാൾ ജീവനുതൂലും സ്നേഹിച്ചു. അവളുടെ നീണ്ട തലമുടിക്കും ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ടായിരുന്നു. കറുപ്പിനു

പകരം സ്വർണമുടികളായിരുന്നു അവൾക്ക്. അതവളുടെ സൗന്ദര്യത്തെ ഇരട്ടിപ്പിച്ചു. ഭാര്യ മരിച്ചശേഷം പൊളോസതന്നെയാണ് മകളെ വളർത്തിവളർത്താക്കിയത്.

അങ്ങനെയിരിക്കേ, അവൾ ഒരു യുവാവിനെ കാണാനിടയായി. പൊളോസ പുറത്തെവിടെയോ പോയ സമയത്താണ്. മാളികയുടെ മട്ടുപ്പാവിൽ അവൾ നിൽക്കുമ്പോഴാണ്, സുമുഖനും അരോഗദൃഢഗാത്രനുമായ ഒരു നായാട്ടുകാരൻ താഴെക്കൂടി നടന്നുപോകുന്നു. ആദ്യദർശനത്തിൽത്തന്നെ അവൾക്കയാളെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അടുത്ത നിമിഷം, അയാളും തലയുയർത്തി നോക്കി. അഭൗമമായ ആ സൗന്ദര്യപൂരം അയാളെയും വശീകരിച്ചു. പിന്നീട്, പല ദിവസങ്ങളിലും ഇത് ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടു. ഒരു നിമിഷംപോലും അവർക്ക് പിരിഞ്ഞിരിക്കാനാവാത്തവിധം പ്രണയബന്ധം മുറുകി. വിവാഹക്കാര്യം തന്റെ പിതാവിനോട് പറയണമെന്ന് അവൾ അയാളോട് അഭ്യർഥിച്ചു. പിറ്റേന്നുതന്നെ നായാട്ടുകാരൻ മാനുഷമായി വസ്ത്രം ധരിച്ച് പൊളോസയെ ചെന്നുകണ്ടു.

‘ഒഹും, എന്തു വേണം?’

പൊളോസ തെല്ലും മയമില്ലാതെ ചോദിച്ചു.

‘അങ്ങയുടെ മകളെ എനിക്കിഷ്ടമാണ്. അവൾക്ക് എന്നോടും അങ്ങനെയെന്നെ. സ്നേഹിക്കുന്ന മനസ്സുകളെ പിരിക്കരുത് എന്നുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഏറ്റവുമടുത്ത മുഹൂർത്തത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ വിവാഹം നടത്തിത്തരണമെന്ന് അപേക്ഷിക്കാനാണു ഞാൻ വന്നത്.’

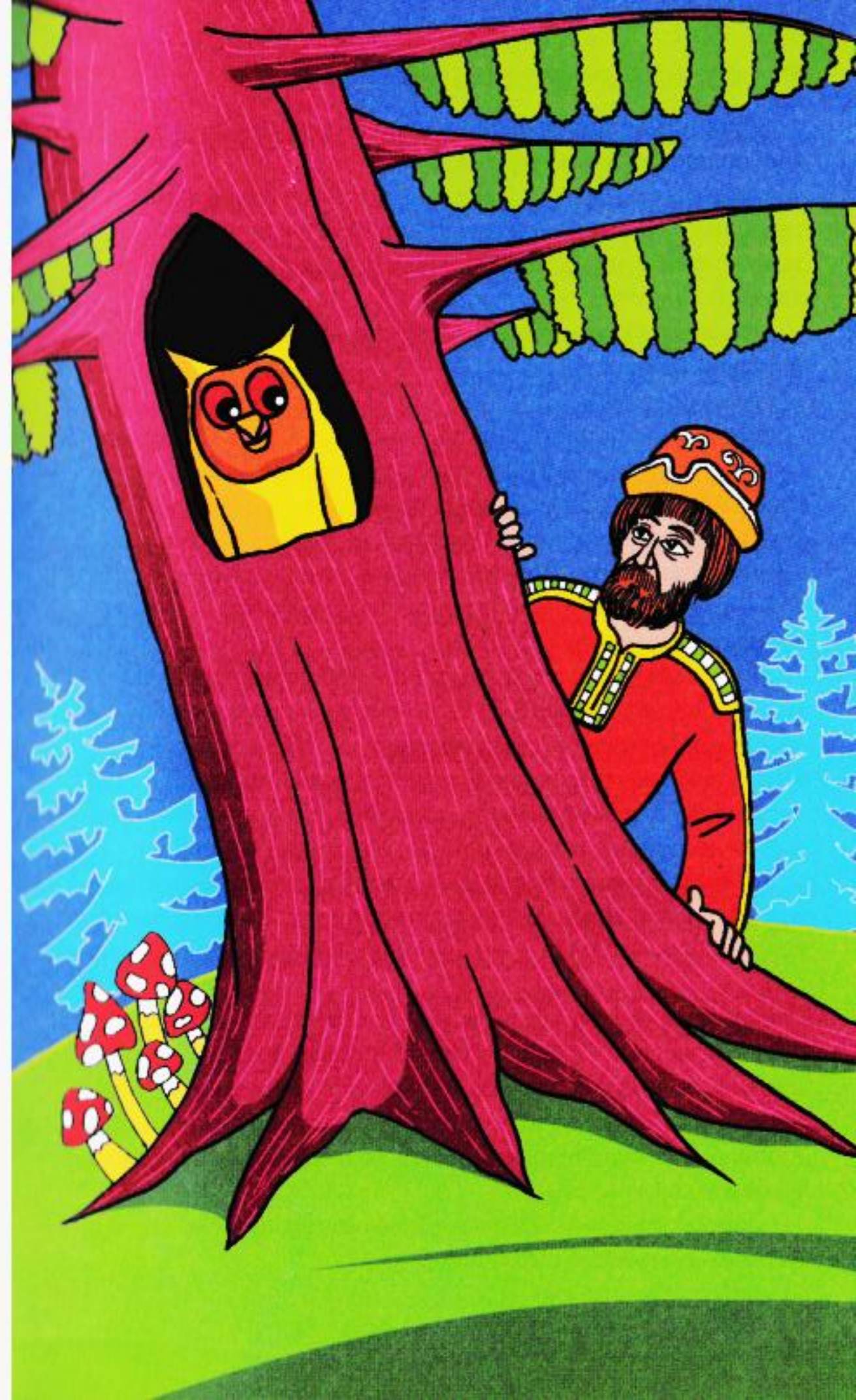
അയാൾ ധൈര്യപൂർവ്വം പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട് പൊളോസ പുച്ഛത്തോടെ നായാട്ടുകാരനെ അടിമുടി നോക്കി. പിന്നെ, തീ പാറുന്ന മുഖത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘കടന്നുപോയ്ക്കോ എന്റെ മുന്നിൽനിന്ന്! നിന്നെപ്പോലൊരു വേട്ടക്കാരന്റെ ഭാര്യയാക്കാനല്ല ഞാനെന്റെ മകളെ പൊന്നുപോലെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നത്. സ്വർണമുടിയുള്ള അവളുടെ ഭൂതൃനാകാനുള്ള യോഗ്യതപോലും നിനക്കില്ല.’

മുഖത്തടിച്ചതുപോലെ തോന്നി, അയാൾക്ക്. കഠിനമായ മനോവേദനയോടെ അയാൾ അവിടം വിട്ടു പോന്നു.

പിതാവിന്റെ ദയവിലാത്ത പെരുമാറ്റം സുവർണകേശിനിയെയും വേദനിപ്പിച്ചു. നായാട്ടുകാരനോടുള്ള തന്റെ അനുരാഗം തുറന്നു പറഞ്ഞ് അവൾ പിതാവിന്റെ മനസ്സു മാറ്റാൻ ആവുന്നതും ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ, തന്റെ നിലപാടിൽനിന്ന് അല്പവും പുറകോട്ടു പോവാൻ അയാൾ തയ്യാറായില്ല.

വീണ്ടും നായാട്ടുകാരനും അവളും രഹസ്യസമാഗമം തുടർന്നു. ഒരു നാൾ അയാൾ അവളോട് പറഞ്ഞു:

‘പ്രിയപ്പെട്ടവളേ, ഇനിയും നിന്നെ പിരിഞ്ഞിരിക്കാൻ എനിക്കാവില്ല. നിന്റെ അച്ഛൻ നമ്മുടെ വിവാഹം നടത്തിത്തരുമെന്ന പ്രതീക്ഷ ഒട്ടും വേണ്ട. നമുക്ക് ദൂരെ എവിടെക്കെങ്കിലും ഒളിച്ചോടിയാലോ എന്നാണ് ഞാൻ ചിന്തിക്കുന്നത്.’

‘അതിനെന്താ? അങ്ങനെയൊന്നു നരകത്തിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചാലും സന്തോഷത്തോടെ കൂടെ വരും.’

അവൾ ഉറപ്പു നൽകി.

അന്നു രാത്രി നായാട്ടുകാരൻ അവളെയുംകൊണ്ട് നാടുവിട്ടു. ഏഴു കുന്നും ഏഴു പുഴയും കടന്ന് വിജയമായ ഒരു നാട്ടിലെത്തി അവർ താമസം തുടങ്ങി. എത്ര ശ്രമിച്ചാലും പൊളോസയ്ക്ക് ആ സ്ഥലം കണ്ടുപിടിക്കാൻ അവില്ലെന്ന് അവർക്കു തോന്നി. എന്നാൽ, പൊളോസ തന്റെ മാന്ത്രിക സിദ്ധി ഉപയോഗിച്ച് അവരുടെ ഒളിത്താവളം കണ്ടെത്തി, മകളെ ബലമായി പിടിച്ച് മാളികയിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്നു! നായാട്ടുകാരനെ കഠിനമായി തല്ലിയശേഷം വിട്ടയച്ചു.

വീണ്ടും രണ്ടുമൂന്നു തവണ നായാട്ടുകാരൻ അവളെയും കൂട്ടി പല സ്ഥലങ്ങളിലും ഒളിച്ചുതാമസിച്ചു. അവിടെയെല്ലാം പൊളോസയെത്തി മകളെ തിരിച്ചു കൊണ്ടുപോയി. ഓരോ തവണയും നായാട്ടുകാരൻ കഠിനമായ മർദ്ദനം സഹിക്കേണ്ടിവന്നു. അതോടെ അയാളാകെ നിരാശനായി. സുവർണകേശിനിയെ ഇനിയൊരിക്കലും തനിക്കു കിട്ടില്ലെന്നോർത്തപ്പോൾ അയാൾക്ക് കരച്ചിൽ വന്നു. അയാൾ ഒരു മരച്ചുവട്ടിൽ തളർന്നിരുന്നു.

‘ചങ്ങാതി, നിങ്ങളെന്തിനാണ് പെണ്ണുങ്ങളെപ്പോലെ തനിച്ചിരുന്ന് കരയുന്നത്? നിങ്ങൾക്ക് ഇത്രയും ദുഃഖമുണ്ടാവാനുള്ള കാരണമെന്താണ്? തുറന്നുപറഞ്ഞാൽ ഒരുപക്ഷേ, എനിക്കു നിങ്ങളെ സഹായിക്കാനാ യേക്കാം.’

നായാട്ടുകാരൻ ആ സംസാരം കേട്ട് തലയുയർത്തി നോക്കി. ഒരു തടിയൻ മുങ്ങയാണ് മരക്കൊമ്പിലിരുന്ന് തന്നോട് സഹതപിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, അതൊരു സാധാരണ മുങ്ങയല്ലെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. അതിന്റെ കണ്ണുകൾക്ക് അസാമാന്യമായ വശീകരണശക്തിയുണ്ട്. വലിയ പ്രതീക്ഷയോടെയൊന്നുമല്ലെങ്കിലും അയാൾ തന്റെ കദനകഥ മുഴുവനും മുങ്ങയോടു വിശദീകരിച്ചു.

‘ചങ്ങാതി, ആ മന്ത്രവാദിയുടെ കണ്ണിൽപ്പെടാതെ ഞങ്ങൾക്ക് ഒരുമിച്ചു കഴിയാൻ എന്തെങ്കിലും വഴിയുണ്ടോ?’

മുങ്ങ കുറച്ചു നേരം കണ്ണടച്ചിരുന്നു. പിന്നെ, കണ്ണു തുറന്ന് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങൾ നിരാശപ്പെടേണ്ട. മഹാമാന്ത്രികനായ പൊളോസയുടെ മാന്ത്രികശക്തി ഏല്ക്കാത്ത ഒരേയൊരിടം ഭൂമിയിലുണ്ട്. ഇവിടെ അടുത്തുള്ള തടാകത്തിന്റെ മധ്യത്തിൽ ഒരു വലിയ ദ്വീപുണ്ട്. നിങ്ങൾ അവളെയും കൂട്ടി അവിടെയെത്തിയാൽ രക്ഷപ്പെട്ടു!’

നായാട്ടുകാരൻ മാന്ത്രികമുങ്ങയോട് നന്ദി പറഞ്ഞ് സുവർണകേശി നിയുടെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു പോയി. മുങ്ങ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ അവളെ ധരിപ്പിച്ചു. അനന്തരം ആരുമറിയാതെ അവർ തടാകക്കരയിലെത്തി. തടാകത്തിനു നടുവിൽ കണ്ട വലിയ ദ്വീപിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി അവർ നീന്തി. വളരെ ശ്രമപ്പെട്ട് ഒടുവിൽ അവർ ദ്വീപിലെത്തിച്ചേർന്നു.

മകളെ നായാട്ടുകാരൻ വീണ്ടും തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയത് പൊളോസ മാന്ത്രികശക്തിയാലറിഞ്ഞു. ദേഷ്യംകൊണ്ടു വിറച്ച അയാൾ അവരെ കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ, ആ ദ്വീപിൽ അയാളുടെ മാന്ത്രികശക്തിക്ക് സ്ഥാനമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ആ ശ്രമം പരാജയപ്പെട്ടു. മകൾക്ക് എന്തോ അപകടം പിണഞ്ഞിരിക്കാമെന്നോർത്ത് അയാൾ ദുഃഖിച്ചു.

പച്ചപ്പു നിറഞ്ഞ ആ ദ്വീപ് നായാട്ടുകാരനും സുവർണകേശിനിക്കും വല്ലാതെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. ആ പ്രകൃതിഭംഗി ആസ്വദിച്ചും അവിടെയുണ്ടായ പഴങ്ങൾ പരിച്ഛേദിച്ചും തടാകത്തിലെ തെളിഞ്ഞ വെള്ളം കുടിച്ചും അവർ ജീവിതം ആസ്വദിച്ചു. ആ പ്രദേശം വിട്ട് മറ്റേങ്ങോട്ടെങ്കിലും പോകുന്ന തിനെക്കുറിച്ച് അവർ ചിന്തിച്ചതേയില്ല.

നൂറ്റാണ്ടുകൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും അവർ അതേ യുവത്വത്തോടെ ആ ദ്വീപിൽ താമസം തുടർന്നു. ആ യുവമിഥുനങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു നടക്കുന്നതും തടാകക്കരയിൽ കാറ്റുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും പുറംനാട്ടുകാർ കാണാറുണ്ട്. സുവർണകേശിനി തന്റെ സ്വർണമുടിയിഴകൾ മുന്നോട്ടിട്ട് തടാകക്കരയിലിരിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ പ്രതിഫലനംമൂലമാണ് തടാകത്തിലെ വെള്ളം സ്വർണനിറമാകുന്നതെന്ന് പക്ഷേ, ഗ്രാമീണരിൽ പലർക്കും അറിയില്ല.

എത്ര വിചിത്രം, അല്ലേ?

സുഗന്ധം, ദുർഗന്ധം

ദുഷ്ടനായ രാജാവ് ഉള്ളതാണോ, രാജാവേ ഇല്ലാത്തതാണോ നല്ലത്?

പണ്ടുപണ്ട് ഒരു കാട്ടിലെ മൃഗങ്ങളെയെല്ലാം ചിന്തിപ്പിച്ച ചോദ്യമായിരുന്നു ഇത്. ആദ്യകാലത്ത് ആ കാട്ടിൽ രാജാവുണ്ടായിരുന്നില്ല. നിയന്ത്രിക്കാനും ശിക്ഷിക്കാനും ആരും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടുതന്നെ മൃഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള കലഹം വർദ്ധിച്ചു. ബലവാന്മാർ ദുർബലരെ പീഡിപ്പിച്ചു. അവരുടെ വസ്തുവകകൾ ബലമായി പിടിച്ചെടുത്തു.

സംഗതി കൈവിട്ടുപോകുമെന്ന നില വന്നപ്പോൾ ചെറുമൃഗങ്ങൾ ഒത്തുകൂടി ഈ വിഷയം ചർച്ച ചെയ്തു.

‘ചങ്ങാതിമാരേ, ഇതിങ്ങനെ പോയാൽ പറ്റില്ല. നമ്മുടെ നിലനില്പിനായി എന്തെങ്കിലും ഉടനെ ചെയ്തേ തീരൂ.’

കുരങ്ങൻ വിഷയം അവതരിപ്പിച്ചു.

‘ശരിയാണ്. നമ്മെ രക്ഷിക്കാൻ ഒരു രാജാവുണ്ടാവുകയാണ് അത്യാവശ്യം.’

കുറുക്കൻ പിന്താങ്ങി.

‘വെറുമൊരു രാജാവു പോരാ. എല്ലാവരെയും വരച്ച വരയിൽ

നിർത്താനും അനുസരിപ്പിക്കാനും കഴിവുള്ള ആളെത്തന്നെ രാജാവാക്കണം.’

മുയൽ തന്റെ അഭിപ്രായം തുറന്നടിച്ചു.

അങ്ങനെയാണ് അവർ പല കാട്ടിലും അലഞ്ഞുനടന്ന് ഒരു സിംഹത്തെ കണ്ടുമുട്ടിയത്. ആ കാട്ടിലെ രാജാവിന്റെ അച്ഛനാണ് കക്ഷി. പ്രായം നന്നായുണ്ട്. സട കൊഴിയാൻ തുടങ്ങിയോ എന്നു സംശയം. എന്നാലും പോട്ടെ, തങ്ങൾക്കൊരു രാജാവുണ്ടാകുമല്ലോ എന്നു സമാധാനിച്ച് അവർ പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, അങ്ങ് ദയവുചെയ്ത് ഞങ്ങളുടെ കാട്ടിലേക്കു വരണം. ഉത്തരവാദിപ്പെട്ട ആരുമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അവിടമാകെ അരാജകത്വം നിറഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. ഞങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള ചെറുജീവികളുടെ കാര്യമാണ് കഷ്ടം. ദുഷ്ടന്മാരായ വലിയ മൃഗങ്ങളെ അടക്കിനിർത്തി അങ്ങ് രാജ്യം ഭരിക്കണം.’

തങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്ന ഇറച്ചി കാഴ്ചവെച്ച് അവർ പറഞ്ഞു.

‘ഇത് കൊള്ളാമല്ലോ! എനിക്കേതായാലും വയസ്സായി. ഇനി എത്രനാൾ ആയുസ്സുണ്ടാകുമെന്ന് പറയാനുമാവില്ല. ഇവരുടെ കൂടെപ്പോയാൽ മേലനങ്ങാതെ ശിഷ്ടകാലം ചെലവഴിക്കുകയും ചെയ്യാം.’

സിംഹം കണക്കുകൂട്ടി. സർവശക്തിയുമെടുത്ത് ഒന്നലറി സിംഹം തുടർന്നു:

‘ശരി, ഞാൻ വരാം. പക്ഷേ, ഒരു വ്യവസ്ഥയുണ്ട്. എനിക്ക് വയറു നിറയ്ക്കാനുള്ള ആഹാരം എപ്പോഴും ഗൃഹയിലെത്തിച്ചുതരണം. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ മേലുകീഴും നോക്കാതെ കണ്ണിൽക്കണ്ട മൃഗങ്ങളെയെല്ലാം പിടിച്ചുതിന്നും!’

‘സമ്മതമാണ്,’ അവർ ഒരേ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

അങ്ങനെയാണ് സിംഹം ആ കാട്ടിലെ രാജാവായത്. സ്ഥാനമേറ്റയുടൻ അവൻ കർക്കശമായ നിയമങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നു. കാട്ടിലെ തർക്കങ്ങളെല്ലാം തന്റെ സാന്നിധ്യത്തിലേ പരിഹരിക്കാവൂ എന്നതായിരുന്നു അതിലൊന്ന്. പരാതിക്കാരെ സിംഹരാജാവ് നേരിട്ടുതന്നെ ചോദ്യം ചെയ്യും. അതിൽ അപരാധിയെന്നു തെളിയുന്നയാളെ സിംഹംതന്നെ അകത്താക്കും. ഇതായിരുന്നു രീതി.

അധികം കഴിയുംമുമ്പേ സിംഹരാജാവ് വാർധക്യസഹജമായ അസുഖങ്ങൾ ബാധിച്ച് ഗൃഹയിൽത്തന്നെ കിടപ്പായി. ഈ വാർത്ത കാട്ടുതീപോലെ പടർന്നു. ചെറുമൃഗങ്ങളെ അത് വല്ലാതെ സങ്കടപ്പെടുത്തി. സിംഹരാജാവിന് ഒന്നും സംഭവിക്കരുതെ എന്നവർ പ്രാർഥിച്ചു.

അടുത്ത ദിവസം കരടി സിംഹരാജാവിനെ സന്ദർശിക്കാനായി ഗുഹയിലെത്തി.

‘അല്ല, ഇതാർ കരടിയോ? വരൂ.’

സിംഹരാജാവ് അവനെ സ്വാഗതം ചെയ്തു.

ഗുഹയ്ക്കകത്ത് കടന്നതും കരടിയ്ക്ക് ഓക്കാനം വന്നു. രാജാവ് തിന്നതിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങളും വിസർജ്യങ്ങളും അവിടെത്തന്നെ ചിതറിക്കിടക്കുന്നു. അതിൽനിന്ന് അസഹ്യമായ ദുർഗന്ധം ഉയരുന്നു.

‘ഹൗ!’

അവൻ മൂക്കു പൊത്തി.

‘എന്താ? എന്തു പറ്റി?’

സിംഹരാജാവ് തിരക്കി.

‘മഹാരാജാവേ, എനിക്ക് അങ്ങയോട് സഹതാപം തോന്നുന്നു. കാട്ടിലെ രാജാവായിട്ടും ഇത്ര ജീർണ്ണമായ അന്തരീക്ഷത്തിലാണല്ലോ അങ്ങ് കഴിയുന്നത്? ഇവിടെത്തന്നെ കിടന്നതുകൊണ്ടാവണം, അങ്ങേക്ക് അസുഖം ബാധിച്ചതും.’

മൂക്കിൽനിന്ന് കൈയെടുക്കാതെ കരടി പറഞ്ഞു.

സിംഹരാജാവിന് അടിമുടി ദേഷ്യം വന്നു. അവന്റെ മീശരോമങ്ങൾ വിറച്ചു. മുരണ്ടുകൊണ്ട് സിംഹരാജാവ് പറഞ്ഞു:

‘ഓഹും, നീയൊക്കെ രാജാവിനെ വിമർശിക്കാൻ വളർന്നല്ലേ? ഇങ്ങനെ ധിക്കാരിയായ ഒരു പ്രജ ഇനി ഒരു നിമിഷംപോലും ജീവിച്ചിരിക്കാൻ പാടില്ല.’

ഇതും പറഞ്ഞ് സിംഹരാജാവ് കരടിയുടെ മേൽ ചാടിവീണ് അവന്റെ കഥകഴിച്ചു. കരടിമാംസം പകുതി തിന്ന് ബാക്കി പിന്നത്തേക്കായി മാറ്റിവെച്ചു.

ഇതെല്ലാം മറഞ്ഞുനിന്നു കണ്ടും കേട്ടുമാണ് മൂയൽ മാളത്തിലെത്തിയത്. മൂയലിനെ കണ്ടതും മുഖം തുടച്ച് സിംഹരാജാവ് പറഞ്ഞു:

‘വരണം, വരണം മൂയലച്ചാ, എന്തൊക്കെയുണ്ട് വിശേഷങ്ങൾ?

രാജാവ് തിരക്കി.

സഹിക്കാനാവാത്ത ദുർഗന്ധം തോന്നിയെങ്കിലും അവന് കരടിയുടെ ദുർഗതി ഓർമ്മ വന്നു. അതുകൊണ്ട് അവൻ മൂക്കു വിടർത്തി മണത്ത് സന്തോഷം ഭാവിച്ചു.

‘നീയെന്താണീ കാണിക്കുന്നത്? ഇവിടെ എന്തെങ്കിലും ദുർഗന്ധമുണ്ടോ?’

സിംഹരാജാവ് മുഖം ചുളിച്ചു.

‘ദുർഗന്ധമോ?! അങ്ങയുടെ കൊട്ടാരത്തിലോ? ഇവിടെ എത്ര നല്ല സുഗന്ധമാണ്! അത് ഞാൻ പരമാവധി ആസ്വദിക്കുകയാണ്. എനിക്കിവിടെ എത്ര നേരമിരുന്നാലും മതിയാവില്ല.’

മൂയൽ വീണ്ടും മൂക്കു വിടർത്തി.

അതും സിംഹരാജാവിനെ ദേഷ്യം പിടിപ്പിച്ചു.

‘പെരുങ്കുളാ, നീ രാജാവിന്റെ മുഖത്തു നോക്കി നട്ടാൽ കുറുക്കാത്ത നുണ പറയുന്നോ? ഇവിടെ ഒരു സുഗന്ധവുമില്ല എന്ന് ആർക്കാണറിയാത്തത്? കള്ളം പറഞ്ഞ നീനെ ഞാൻ വെറുതെ വിടില്ല.’

സിംഹരാജാവ് മൂയലിനെ കടിച്ചുകീറി. മൂയലിറച്ചിക്ക് നല്ല രുചി തോന്നിയതിനാൽ സിംഹരാജാവ് അല്പംപോലും ബാക്കിവെച്ചില്ല.

അപ്പോഴാണ് കുറുക്കൻ രാജാവിനെ കാണാനായി ഗുഹയിലേക്കു വന്നത്. അവിടെ നടന്നതെല്ലാം അവൻ കണ്ടിരുന്നു. അവിടെനിന്നും തടികേടാക്കാതെ മടങ്ങാനുള്ള വഴികൾ ചിത്തിച്ചാണ് അവൻ സിംഹത്തിനു മുന്നിലെത്തിയത്. അവനെ കണ്ടതും സിംഹം പുഞ്ചിരിയോടെ സ്വീകരിച്ചു.

‘കുറുക്കച്ചാ, വരണം. പിന്നെ എന്തൊക്കെയുണ്ട് വിശേഷങ്ങൾ?’

സിംഹരാജാവ് ചോദിച്ചു.

‘അങ്ങേക്ക് സുഖമില്ലെന്നറിഞ്ഞതുകൊണ്ട് കാണാൻ വന്നതാണ്. രാജാവിന് അസുഖം വന്നാൽ പ്രജകൾ വിവരം തിരക്കിയെത്തുന്നതിൽ എന്താണ് അർത്ഥം?’

കുറുക്കന്റെ വിനയം സിംഹരാജാവിന് ‘ക്ഷ’ പിടിച്ചു.

അല്പം കുറുക്കമാംസവും തിന്നാൽക്കൊള്ളാമെന്ന ആഗ്രഹത്തോടെ സിംഹരാജാവ് ചോദിച്ചു:

‘അല്ല കുറുക്കച്ചാ, നമ്മുടെ കരടി ഇവിടെ വന്നപ്പോൾ എന്റെ ഗുഹയിൽ വല്ലാത്ത ദുർഗന്ധമാണെന്നു പറഞ്ഞു മൂക്കു പൊത്തി. എന്നാൽ, മൂയലച്ചൻ അത് സുഗന്ധമാണെന്നു പറഞ്ഞു മൂക്കു വിടർത്തി. രണ്ടും കേട്ടപ്പോൾ ഞാനൊക്കെ ധർമ്മസങ്കടത്തിലായി. സത്യത്തിൽ ഇവിടെ സുഗന്ധമാണോ ദുർഗന്ധമാണോ ഉള്ളതെന്ന് നീ പറഞ്ഞുതരണം.’

അവന്റെ മേൽ ചാടിവീഴാൻ തക്കപാർത്തുനിന്നു, സിംഹരാജാവ്.

സംഗതിയുടെ ഗൗരവം മനസ്സിലാക്കിയ കുറുക്കൻ സിംഹരാജാവിനെ തൊഴുത് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, അങ്ങയെ സഹായിക്കാനാവാത്തതിൽ എനിക്ക് വിഷമമുണ്ട്. അതിന് അങ്ങെനിക്ക് മാപ്പു തരണം. ഇന്നലെമുതൽ തുടങ്ങിയതാണ് നാശംപിടിച്ച ഒരു ജലദോഷം. മൂക്ക് വല്ലാതെ അടഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ എനിക്കൊരു മണവും അറിയാൻ കഴിയുന്നില്ല. പിന്നെ

സാമാന്യതയുക്തിവെച്ച് ആലോചിച്ചാൽ രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ ദുർഗന്ധമുണ്ടാവാൻ സാധ്യതയില്ല. അഥവാ അങ്ങനെയുണ്ടെങ്കിൽ എന്തോടു പറഞ്ഞാൽ ഞാനങ്ങയെ അത് ഇല്ലാതാക്കാൻ സഹായിക്കുമല്ലോ.'

ദുർഗന്ധം സഹിച്ച് കുറുക്കൻ പറഞ്ഞുനിർത്തി.

കുറുക്കന്റെ കൗശലം സിംഹരാജാവിനെ സംതൃപ്തനാക്കി. രാജാവ് അവനെ കൊല്ലാതെ വിട്ടതും പോരാതെ തന്റെ മന്ത്രിയാക്കുകയും ചെയ്തു!

കുറച്ചു ദിവസത്തിനകം അസുഖം മൂർച്ഛിച്ച് സിംഹരാജാവ് ചത്തപ്പോൾ കുറുക്കൻ രാജാവായി!

ഗൃഹ വൃത്തിയാക്കിയശേഷമേ അവനതിൽ താമസം തുടങ്ങിയുള്ളൂ.

സ്നൈഗുരുഷ്ക എന്ന പെൺകുട്ടി

ഒരുപാടു കാലം മുമ്പാണ്-

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ വൃദ്ധരായ ദമ്പതിമാർ വീടുണ്ടാക്കി താമസിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് ഒരേയൊരു മകളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവർവൾക്ക് നല്ല കുപ്പായങ്ങളും വിലയേറിയ ആഭരണങ്ങളും രുചികരമായ ആഹാരവും നൽകി വളർത്തി വലുതാക്കി. അവൾക്ക് വിവാഹ പ്രായമെത്തിയപ്പോൾ അതേ ഗ്രാമത്തിലെ സുന്ദരനായ ഒരു യുവാവിനെക്കൊണ്ട് വിവാഹം കഴിപ്പിച്ചു. യഥാകാലം അവൾ ഗർഭിണിയായി, ഒരു പെൺകുഞ്ഞിന് ജന്മവും നൽകി.

കണ്ടാൽ കണ്ണെടുക്കാൻ തോന്നാത്ത ഒരു മിടുക്കിക്കുട്ടി!

വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും ഏതു നേരവും അവളോടൊപ്പംതന്നെയായിരുന്നു. അവൾക്ക് 'സ്നൈഗുരുഷ്ക' എന്നു പേരിട്ടതും അവർതന്നെയാണ്. മകളോടും പേരക്കുട്ടിയോടുമൊത്തുള്ള ആ ജീവിതം അവർക്കേറെ ആഹ്ലാദകരമായി. ഈ നല്ല കാലം ഒരിക്കലും ഇല്ലാതാവരുതേ എന്നവർ

ദൈവത്തോട് പ്രാർഥിച്ചു.

എന്നാൽ, നമ്മുടെ കണക്കുകൂട്ടലുകൾപോലെയല്ലല്ലോ കാര്യങ്ങൾ നടക്കുക? അധികം കഴിയുംമുമ്പേ അവരുടെ മകളും മരുമകനും എന്തോ മാരകരോഗം ബാധിച്ച് കിടപ്പായി. വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും ചേർന്ന് ഒരുപാട് വൈദ്യന്മാരെ കൊണ്ടുവന്ന്, പല ചികിത്സകളും ചെയ്തെങ്കിലും ഫലമുണ്ടായില്ല. അവരുടെ ആരോഗ്യനില അനുദിനം വഷളായി. സ്നൈഗുരുഷ്കയാവട്ടെ, കണ്ണീരും കൈയുമായി അമ്മയുടെ അടുത്തുതന്നെ ചെലവഴിച്ചു. എന്തിനധികം പറയുന്നു, ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കകം അവർ കണ്ണടച്ചു. ജീവിതത്തിലെന്നപോലെ മരണത്തിലും അവർ ഒന്നിച്ചു!

ആ ദുരന്തം വൃദ്ധനും വൃദ്ധയ്ക്കും താങ്ങാനാവുമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ, മനോധൈര്യംകൊണ്ട് അവരാ ദുഃഖത്തിൽനിന്നും കരകയറി. ഇനിയുള്ള കാലം സ്നൈഗുരുഷ്കയ്ക്ക് തങ്ങളേയുള്ളൂ എന്നവർ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. പിന്നീടുള്ള അവരുടെ ജീവിതം അവർക്കുവേണ്ടി മാത്രമുള്ളതായി.

സ്നൈഗുരുഷ്ക മിടുക്കിയായി, അപ്പുപ്പന്റെയും അമ്മയുടെയും കണ്ണിലുണ്ണിയായി അവൾ വളർന്നുവന്നു. അയൽവാസികളായ കുട്ടികൾ അവളോടൊത്ത് കളിക്കാറുണ്ടായി. എല്ലാ കളികളിലും അവൾതന്നെ ജയിച്ചപ്പോൾ കൂട്ടുകാരവളെ 'മിടുക്കിക്കുട്ടി'യെന്ന് വിളിച്ചു. അവളോടൊപ്പം കളിക്കാറുണ്ടെന്നവർക്കെല്ലാം വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും പഴങ്ങൾ നൽകി. അതോടെ കുട്ടികൾ അവൾക്ക് പുറമേ അവരെയും ഇഷ്ടപ്പെടാൻ തുടങ്ങി.

അടുത്തുള്ള കാട്ടിൽ നിറയെ ചെറിയപ്പഴങ്ങളുണ്ടെന്ന് കൂട്ടുകാരികളാണ് ഒരുനാൾ അവളോടു പറഞ്ഞത്. കാട്ടിൽ പോയി പഴങ്ങൾ പഠിക്കാൻ അവൾ കൊതിച്ചു. അവൾ കൂട്ടുകാരികളെയും കുട്ടി അപ്പുപ്പന്റെയും അമ്മയുടെയും അടുത്തുതന്നെ പോയിച്ചു:

'അപ്പുപ്പാ, ഞങ്ങൾ കാട്ടിൽ പോട്ടെ?'

അവൾ അമ്മയോടും ഇതേ ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു.

'അമ്മേമ്മേ, ഞങ്ങൾ കാട്ടിൽ പോട്ടെ?'

'പൊയ്ക്കോ. പക്ഷേ, സൂക്ഷിക്കണം. ഞങ്ങളുടെ പൊന്നുകൂടത്തിനെ നന്നായി നോക്കിക്കൊള്ളണം.'

അവർ കൂട്ടുകാരികളെ ചട്ടംകെട്ടി.

സ്നൈഗുരുഷ്കയും കൂട്ടുകാരികളും വട്ടക്കൂട്ടകളുമായി കാട്ടിലേക്ക് പോയി. കഥ പറഞ്ഞും പാട്ടു പാടിയും അവർ കാട്ടിലെത്തി. കുറ്റിച്ചെടികൾ വകഞ്ഞുമാറ്റി അവർ ഉൾക്കാട്ടിലേക്ക് നടന്നു.

അവിടെയതാ പുത്തും കായ്ച്ചും ചെറിമരങ്ങൾ!

കണ്ടാൽ മതി, നാവിൽ വെള്ളമുറും.

'ഹായ്...!'

അവൾ തുളുളിച്ചാടി.

അവർ ചെറിമരത്തിൽ അളുളിപ്പിടിച്ചു കയറി. പഴങ്ങൾ പഠിച്ച് കൂട്ട നിറയ്ക്കാൻ അവർ മത്സരിച്ചു. മരങ്ങളിൽനിന്ന് മരങ്ങളിലേക്കും കൊമ്പുകളിൽനിന്ന് കൊമ്പുകളിലേക്കും കുരങ്ങന്മാരെപ്പോലെ അവർ ചാടി ചാടി നടന്നു.

'എന്റെ കൂട്ട ആദ്യം നിറയും.'

ഒരുവൾ വിനിയുക്തി.

'അതങ്ങ് മനസ്സിൽ വെച്ചാൽ മതി. അതിനുമുമ്പേ ഞാനാവും കൂട്ട നിറയ്ക്കുക.'

സ്നൈഗുരുഷ്ക വിട്ടുകൊടുത്തില്ല.

പെട്ടെന്നാണ് അതു സംഭവിച്ചത്.

സ്നൈഗുരുഷ്ക ഇരുന്നിരുന്ന കൊമ്പ് ഒടിഞ്ഞതും അവൾ പുറകിലേക്ക് മറിഞ്ഞതും ഒപ്പമായിരുന്നു! താഴെയുള്ള ഒരു കുഴിയിലാണ് അവൾ ചെന്നുവീണത്. ദൗർഭാഗ്യവശാൽ മറ്റു കുട്ടികളാരും ഇതറിഞ്ഞതുമില്ല. അവർ പഴങ്ങൾ പഠിച്ച് കൂട്ട നിറച്ച് മടങ്ങിപ്പോയി.

കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോഴാണ്, തങ്ങളുടെ കൂടെ സ്നൈഗുരുഷ്ക ഇല്ലെന്ന് കൂട്ടുകാരികൾ ഓർത്തത്. അവർക്ക് സങ്കടമായി. അവർ അവളെ പേരെടുത്ത് വിളിച്ചെങ്കിലും കണ്ടെത്താനായില്ല. അവളൊരുപക്ഷേ, നേരത്തേ മടങ്ങിയിരിക്കുമെന്നു സമാധാനിച്ച് കൂട്ടുകാരികൾ വീട്ടിലേക്കു പോയി.

പാവം സ്നൈഗുരുഷ്ക!

അവളൊറ്റയ്ക്ക് എന്തു ചെയ്യാനാണ്?

എന്നുവെച്ച് അവളൊന്നും ചെയ്യാതിരുന്നില്ല. ആ കുഴിയിൽ കിടന്ന് കൂട്ടുകാരികളെ വിളിച്ചു കരഞ്ഞെങ്കിലും അവർ ആ വിളികേൾക്കുന്നതിലും അകലെയെത്തിയിരുന്നു. അപ്പോഴേക്കും വൈകുന്നേരമായി. കുറച്ചു കൂടി കഴിഞ്ഞാൽ നേരം സന്ധ്യയാവും, പിന്നെ രാത്രിയാവും. സിംഹവും പുലിയും കരടിയുമൊക്കെയുള്ള ഈ ഉൾക്കാട്ടിൽ രാത്രി തനിച്ച്...!

'ഹോ!'

അവൾക്കത് ഓർക്കാതെ കഴിഞ്ഞില്ല.

ഇരുട്ടുംമുമ്പേ രക്ഷപ്പെടാനുള്ള എന്തെങ്കിലും വഴി നോക്കണം. അവൾ കുഴിയിൽനിന്ന് ശ്രമപ്പെട്ട് പുറത്തു വന്നു. പിന്നെ, അടുത്തുള്ള

മരത്തിനു മുകളിൽ കയറിപ്പറ്റി. പഴയ അനുഭവം ഓർമ്മയുള്ളതിനാൽ ബലമുള്ള കൊമ്പ് തേടിപ്പിടിച്ച് അതിലാണവൾ കയറിയിരുന്നത്.

ഇങ്ങനെ മരക്കൊമ്പിൽ കയറിയിരുന്നാൽ തന്നെ ആരു രക്ഷിക്കാൻ? താനിവിടെയുണ്ടെന്നും സഹായം വേണമെന്നും മറ്റുള്ളവരെ അറിയിക്കേണ്ട?

അവൾ തൊണ്ടയനക്കി ഒരു പാട്ടു പാടി:

ഞാനൊരു പാവാ പെൺകുട്ടി

സ്നൈഗുരുഷ്ക എന്ന പെൺകുട്ടി

കുട്ടരെല്ലാം വീട്ടിൽപ്പോയി

ഞാനിന്നിവിടെയൊറ്റയ്ക്കായ്.

അവളുടെ മധുരമായ സ്വരം കുറച്ചുകലെ വിശ്രമിച്ചിരുന്ന കരടിയുടെ കാതിലെത്തി. അവൻ മുരണ്ടുകൊണ്ട് ചാടിയെഴുന്നേറ്റ് സ്വയം പറഞ്ഞു:

‘ഹോ, മനുഷ്യക്കുട്ടിയുടെ ശബ്ദം! ഇന്നേതായാലും എന്റെ കാര്യം കൂശാലായി. മനുഷ്യരുടെ ഇളംമാംസം തിന്നിട്ട് കാലമെത്രയായി?’

ഒറ്റപ്പാച്ചിലിന് കരടി അവളിരിക്കുന്ന മരത്തിന് ചുവട്ടിലെത്തി. അവളും അവനെ കണ്ടു. അവന്റെ രൂപവും മുഖത്തെ ക്രൗര്യവുമൊക്കെ അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചു.

‘എന്താ കുട്ടീ, നീ വിഷമിക്കുന്നത്? എന്തായാലും എന്തോടു പറയൂ.’ കരടി മുകളിലേക്ക് നോക്കിപ്പറഞ്ഞു.

‘കുട്ടുകാരികൾക്കൊപ്പം ചെരിപ്പും പരിക്കാൻ വന്നതാണ് ഞാൻ. പക്ഷേ, ഇപ്പോൾ ഞാൻ തനിച്ചായിപ്പോയി,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

‘അതിനെന്താ? നീ താഴെയിറങ്ങി വാ. ഞാൻ നിന്നെ എന്റെ പുറത്തിരുത്തി വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയാക്കാം.’

അതു പറയുമ്പോൾ കരടിയുടെ വായിൽനിന്നും ഉമിനീര് ഇറുവിഴുന്ന് അവൾ കണ്ടു.

‘കരടിച്ഛാരേ, വെറുതെ നിന്നു നേരം കളയാതെ നിന്റെ പാടു നോക്കി പൊയ്ക്കോ. ഒരു കരടിക്ക് ഭക്ഷണമാകുന്നതിനെക്കാൾ എനിക്കിഷ്ടം ഈ മരക്കൊമ്പത്തുതന്നെ ഇരിക്കുന്നതാണ്!’

അവളുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട് കരടിക്ക് നിരാശയായി. കൂടുതൽ സംസാരിച്ചതുകൊണ്ട് ഫലമില്ലെന്നു തോന്നിയ കരടി ഇളിഭ്യനായി തിരിച്ചുപോയി.

സ്നൈഗുരുഷ്ക വീണ്ടും പാടി:

ഞാനൊരു പാവാ പെൺകുട്ടി

സ്നൈഗുരുഷ്ക എന്ന പെൺകുട്ടി

കുട്ടരെല്ലാം വീട്ടിൽപ്പോയി

ഞാനിന്നിവിടെയൊറ്റയ്ക്കായ്.

ഇക്കൂറി മരച്ചുവട്ടിൽ വയറും തിരുമ്മിക്കിടന്ന ഒരു ചെന്നായയാണ് ആ പാട്ടു കേട്ടത്. കിളുന്തുപെൺകുട്ടിയുടെ ശബ്ദമാണതെന്ന് അവൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ആലസ്യമെല്ലാം കൂടത്തുകുളഞ്ഞ് അവൻ എഴുന്നേറ്റു.

‘ഇന്നത്തെ കണി കൊള്ളാം! ഒരു ചെറുജീവിയെപ്പോലും തിന്നാൻ കിട്ടാതെ വയർ കത്തിയിരിക്കുമ്പോഴാണ് മനുഷ്യക്കുട്ടി മുന്നിൽ വന്നു പെട്ടിരിക്കുന്നത്!’

ഇങ്ങനെ പിറുപിറുത്ത് അവനോടി മരച്ചുവട്ടിലെത്തി. ചെന്നായയുടെ മട്ടും മാതിരിയും അവൾക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല.

‘മോളേ, നീയെന്തിനാ ഇങ്ങനെ തൊണ്ടപൊട്ടി പാടുന്നത്? എന്തു പ്രശ്നമുണ്ടെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ മതി. ഞാൻ പരിഹരിച്ചുതരാം!’

അവളുടെ മുഖത്തു നോക്കി ചെന്നായ പറഞ്ഞു.

‘ഞാനിവിടെ തനിച്ചായിപ്പോയതിന്റെ വിഷമമാണ്. എന്നെ വീട്ടിലെത്തിക്കാൻ ആരുമില്ല,’ അവൾ വ്യസനത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘കൈയെത്തുംദൂരത്ത് ഞാനുള്ളപ്പോൾ മോളെന്തിനാ വിഷമിക്കുന്നത്?’ താഴെയിറങ്ങി വരേണ്ട താമസം, നിന്നെ ഞാൻ എത്തേണ്ടിടത്ത് എത്തിക്കില്ലേ?’

കള്ളച്ചിരിയോടെ ചെന്നായ പറഞ്ഞത് അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. അവന്റെയും നാവിൽനിന്ന് കൊതിവെള്ളം ഒലിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

‘കള്ളച്ചെന്നായേ, ആ വെള്ളമങ്ങ് വാങ്ങിവെച്ചേക്ക്! നിന്നെപ്പോലൊരു നീചന്റെ വയറ്റിലെത്തുന്നതിലും നല്ലത് ഈ മരക്കൊമ്പിലിരുന്ന് പേടിച്ചു ചത്തുപോകുന്നതാണ്!’

അവൾ ചെന്നായയെയും ആട്ടിപ്പായിച്ചു.

ഞാനൊരു പാവാ പെൺകുട്ടി

സ്നൈഗുരുഷ്ക എന്ന പെൺകുട്ടി

കുട്ടരെല്ലാം വീട്ടിൽപ്പോയി

ഞാനിന്നിവിടെയൊറ്റയ്ക്കായ്.

അവൾ പാട്ട് ആവർത്തിച്ചപ്പോൾ ഒരു കുറുക്കൻകുഞ്ഞ് ആ മരച്ചുവട്ടിലൂടെ എങ്ങോട്ടോ പോകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പാട്ടു കേട്ട് നടത്തം നിർത്തി അവൻ മേലോട്ടു നോക്കി.

സ്നൈഗുരുഷ്കയ്ക്ക് അവനെ ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു.

‘ഇവൻ കൊള്ളാം. നല്ലൊരു കുസൃതിക്കുറുക്കൻ!’

അവൾ മന്ത്രിച്ചു.

‘ഞാനിവിടെയിരുന്ന് തൊണ്ട പൊട്ടിച്ച് പാടിയിട്ടും നീയെന്താ എന്നോടൊന്നും ചോദിക്കാത്തേ?’

അവൾ മുഖം വീർപ്പിച്ചു.

‘ഞാനെന്തു ചോദിക്കാനാ? ആവശ്യക്കാരി നീയല്ലേ?’

കുറുക്കൻകുഞ്ഞ് തിരിച്ചടിച്ചു.

‘അത് ശരിയാണ്. എന്നാൽ ഞാൻതന്നെ പറയാം. ഞാനെന്റെ കൂട്ടുകാരികൾക്കൊപ്പം പഴങ്ങൾ പരിക്കാൻ കാട്ടിൽ വന്നതാണ്. ഭാഗ്യദോഷം കൊണ്ട് ഞാനിവിടെ ഒറ്റയ്ക്കായിപ്പോയി. എന്നെ കാണാതെ അപ്പുപ്പനും അമ്മുമ്മയും വിഷമിക്കുന്നുണ്ടാവും. നിനക്കെന്നെയൊന്ന് വീട്ടിലെത്തിക്കാമോ?’

അവൾ അവനെ ഒളികണ്ണിട്ടുനോക്കി.

‘എങ്കിൽ വേഗം ഇറങ്ങിവാ. എന്നെ നിനക്ക് വിശ്വാസമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രം കൂടെ വന്നാൽ മതി, കേട്ടോ,’ കുറുക്കൻകുഞ്ഞ് പറഞ്ഞു.

ആ സത്യസന്ധത അവൾക്കിഷ്ടമായി. അവന്റെ നാവിൽനിന്ന് വെള്ള മുറാതിരുന്നതും അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. അവൾ താഴെയിറങ്ങി കുറുക്കൻകുഞ്ഞിന്റെ പുറത്തു കയറിയിരുന്നു. അവൾ പറഞ്ഞ വഴിയിലൂടെ കുറുക്കൻകുഞ്ഞ് പാഞ്ഞു. താഴെ വീഴാതിരിക്കാൻ അവൾ അവനെ പിടിച്ചിരുന്നു.

മകളെ കാണാതെ വിഷമിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു അപ്പുപ്പനും അമ്മുമ്മയും. അപ്പോഴാണ് കുറുക്കൻകുഞ്ഞ് അവളെയുംകൊണ്ട് അവിടെയെത്തുന്നത്. അവരുടെ മുഖത്ത് പുനിലാവ് തെളിഞ്ഞു. അവർ ഓടിയിറങ്ങി അവളെ കെട്ടിപ്പുണർന്ന് ദേഹം മുഴുവൻ ഉമ്മവെച്ചു. അതു കണ്ട് കുറുക്കൻകുഞ്ഞിന്റെ കണ്ണും നിറഞ്ഞു!

സ്നൈഗുരുഷ്ക നടന്ന സംഭവങ്ങളെല്ലാം അവർക്ക് വിശദീകരിച്ചുകൊടുത്തു. തങ്ങളുടെ പൊന്നുമോളെ രക്ഷിച്ച കുറുക്കൻകുഞ്ഞിനെ അവർ നന്നായി സത്കരിച്ചു. പാൽ, മുട്ട, വെണ്ണ, ഉണക്കിയ ഇറച്ചി അങ്ങനെ പലതും അവനു നൽകി. യാത്രപറഞ്ഞിറങ്ങുമ്പോൾ ഒരു കോഴിയെക്കൂടി സമ്മാനിച്ചാണ് അവരവനെ യാത്രയയച്ചത്.

നല്ലവനായ കുറുക്കൻകുഞ്ഞ് ഓടിപ്പോകുന്നതും നോക്കി സ്നൈഗുരുഷ്ക കണ്ണിമയ്ക്കാതെ നിന്നു.

(പല സോവിയറ്റ് നാടോടിക്കഥകളിലെയും നായികമാർക്ക് ‘സ്നൈഗുരുഷ്ക’ എന്ന പേരു കാണുന്നുണ്ട്.)

യുറായുടെ മാന്ത്രികമത്തങ്ങ

വളരെവളരെ മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു ദരിദ്ര കുടുംബം താമസിച്ചിരുന്നു. കുടുംബനാഥനായ കർഷകൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിയാണ് ‘യുറാ’ എന്നും ‘മിഖൈലോ’ എന്നും പേരായ മക്കളെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നത്. പലപ്പോഴും അരപ്പട്ടിണിയിലായിരുന്നു അവർ. അതിനിടയിൽ കർഷകന് ഗുരുതരമായ അസുഖം ബാധിച്ചു. പൂർണ്ണമായും കിടപ്പിലായ അദ്ദേഹത്തെ വൈദ്യന്മാർ പരിശോധിച്ച് മരുന്നു നൽകിയെങ്കിലും അതൊന്നും ഫലിച്ചില്ല. അധികം വൈകാതെ കർഷകൻ മരണമടഞ്ഞു!

യുറായ്ക്കും മിഖൈലോക്കും വിവാഹപ്രായമായി. മുത്ത പുത്രനായ യുറാ പ്രായമേറിയവളെങ്കിലും ധനികനായ ഒരു സ്ത്രീയെ വിവാഹം കഴിച്ചു. ഇളയവൻ മിഖൈലോ ചെറുപ്പക്കാരിയും സുന്ദരിയുമായ ദരിദ്ര സ്ത്രീയെ ഭാര്യയാക്കി. അവൾ തികച്ചും അനാഥയുമായിരുന്നു. ഈ ബന്ധങ്ങൾ സഹോദരന്മാരുടെ ജീവിതാവസ്ഥയിൽ വലിയ മാറ്റം വരുത്തി.

യൂറാ അതിവേഗം ധനികനായെങ്കിൽ അനുജൻ ദരിദ്രനായിത്തന്നെ തുടർന്നു. സഹോദരന്മാരുടെ ഭാര്യമാർ തമ്മിലും ചേർച്ചയില്ലാതെ വന്നു. ഇനിയും ഒരുമിച്ചു താമസിക്കുന്നത് ഭംഗിയല്ലെന്നു തോന്നിയ സഹോദരന്മാർ ഭാഗംവെച്ചു പിരിഞ്ഞു. യൂറാ വലിയൊരു മാളികയിലേക്കു താമസം മാറിയപ്പോൾ മിഖൈലോയും ഭാര്യയും ആ കുടിലിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു. ഒരിക്കൽപ്പോലും തന്റെ വീട്ടിൽ കാലുകുത്തരുതെന്ന് യൂറാ അനുജന് മുന്നറിയിപ്പു നൽകുകയും ചെയ്തു.

വസന്തകാലം വന്നു. അയൽക്കാരായ കർഷകർ തങ്ങളുടെ വയലുകളിൽ വിത്തുകൾ വിതച്ചു. എന്നാൽ മിഖൈലോക്ക് വിതയ്ക്കാൻ ഒരു വിത്തുപോലും സ്വന്തമായുണ്ടായിരുന്നില്ല. വിതച്ചില്ലെങ്കിൽ വരാൻപോകുന്ന ശൈത്യകാലം എങ്ങനെ കഴിച്ചുകൂട്ടുമെന്നറിയാതെ അയാൾ വിഷമിച്ചു. അയാൾ ഇക്കാര്യം ഭാര്യയുമായി ചർച്ച ചെയ്തു.

‘ഇനി നമ്മളെന്തു ചെയ്യും? ഇങ്ങനെ പോയാൽ ശൈത്യകാലത്ത് നമുക്ക് പട്ടിണികൊണ്ട് മരിക്കേണ്ടിവരും.’

‘ശരിയാണ്. ഞാനാലോചിച്ചിട്ട് ഒരേയൊരു വഴിയേ കാണുന്നുള്ളൂ. നിങ്ങൾ ജ്യേഷ്ഠനെ പോയിക്കണ്ട് കുറച്ച് വിത്ത് കടം ചോദിക്കണം. ഒന്നുമില്ലെങ്കിലും നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം ജ്യേഷ്ഠനല്ലേ?’

അവൾ ചോദിച്ചു.

‘പക്ഷേ, ഞാനെങ്ങനെ അവിടെപ്പോകും? എന്നോട് ആ വീട്ടിൽ കാലുകുത്തരുതെന്നല്ലേ ജ്യേഷ്ഠൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്?’

അയാൾ നെറ്റിച്ചുളിച്ചു.

‘അതൊക്കെ അപ്പോഴത്തെ ദേഷ്യത്തിന് പറഞ്ഞതേ ആവൂ. അതൊന്നും അദ്ദേഹം മനസ്സിൽ വെച്ചിരിക്കില്ല.’ അവൾ പറഞ്ഞു.

അയാൾ രണ്ടും കല്പിച്ച് ജ്യേഷ്ഠനെ കാണാനായി പോയി. മാളികയുടെ മുറ്റത്തുതന്നെ യൂറാ നില്പുണ്ടായിരുന്നു. അനുജനെ കണ്ടതും അയാളുടെ മുഖം വാടി.

‘ഒും?’

അയാൾ അനുജനെ തുറിച്ചുനോക്കി.

‘ജ്യേഷ്ഠാ, ഞാനൊരു സഹായം തേടി വന്നതാണ്. ശൈത്യകാലത്തേക്കുവേണ്ടി വിതയ്ക്കാൻ എന്റെ കൈയിൽ ഒരുപിടി ധാന്യംപോലുമില്ല. കുറച്ചു ധാന്യം കടമായി തരാൻ മനസ്സുണ്ടാവണം,’ മിഖൈലോ താണുകേണു പറഞ്ഞു.

‘പിന്നെ, കണ്ടവർക്കൊക്കെ വിതയ്ക്കാൻ വിത്തു കൊടുക്കലല്ലേ എന്റെ ജോലി? ഇവിടന്ന് നിനക്ക് ഒരുമണി ധാന്യംപോലും കിട്ടുമെന്നു

കരുതണ്ട. വെറുതേ നിന്നു നേരം കളയാതെ പോകുന്നതാണു നല്ലത്,’ യൂറോ ദയാലേശമില്ലാതെ പറഞ്ഞു.

പാവം മിഖൈലോ! അയാൾ തല താഴ്ത്തി അവിടം വിട്ടു.

‘ജ്യേഷ്ഠനെ കാണാൻ പോയിട്ടെന്തായി?’

ക്ഷീണിതനായി വീട്ടിൽ വന്നുകയറിയ ഭർത്താവിനോട് അവൾ ചോദിച്ചു.

‘എന്താവാനാ? ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചതുതന്നെ സംഭവിച്ചു. ജ്യേഷ്ഠൻ വിത്തൊന്നും തന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, എന്നെ അപമാനിക്കുകയും ചെയ്തു,’ അയാൾ തൊണ്ടയിടിപ്പറഞ്ഞു.

‘സാരമില്ല. എല്ലാം ദൈവം കാണുന്നുണ്ടല്ലോ?’

അവൾ അയാളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

അങ്ങനെ വസന്തം കഴിഞ്ഞ് വേനൽക്കാലമെത്തി. മിഖൈലോയുടെ കൊച്ചുവീട് ഒട്ടേറെ പക്ഷികളുടെ ആവാസകേന്ദ്രംകൂടിയിരുന്നു. വീടിന്റെ മേൽക്കൂരയ്ക്കടിയിലാണ് അവ കുടുകൂട്ടിയിരുന്നത്. അതൊരു ഐശ്വര്യമായി കരുതിയ അയാൾ ഒരിക്കൽപ്പോലും അവയെ ഉപദ്രവിച്ചില്ല. പക്ഷികൾ ആ കുടുകളിൽ മുട്ടയിടുന്നതും മുട്ട വിരിഞ്ഞ് പക്ഷിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ പുറത്തു വരുന്നതുമെല്ലാം അയാൾ ആഹ്ലാദത്തോടെ കാണാണുണ്ടായിരുന്നു.

അങ്ങനെയിരിക്കേ ഒരു നാൾ, ശക്തമായ കാറ്റടിച്ചു. ആ കാറ്റിൽ പക്ഷിക്കുടുകൾ ആടിയുലഞ്ഞു. കാറ്റ് ശമിക്കാതെ വന്നപ്പോൾ മിഖൈലോക്കും ഭാര്യയ്ക്കും പരിഭ്രമമായി. അധികം വൈകാതെ മുഴുവൻ പക്ഷിക്കുടുകളും നിലത്തു വീണു. പറക്കമുറ്റാത്ത പക്ഷിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ ആ വീഴ്ചയിൽത്തന്നെ ചത്തുപോയി! കുറെയെണ്ണം പറന്നുപോയി. ഒരു ആറ്റക്കുരുവി കാലൊടിഞ്ഞ് നിലത്തു വീണ് കരഞ്ഞു. അത് അയാളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. കഠിനമായ വേദന അനുഭവിക്കുന്ന ആ കുരുവിയോട് അയാൾക്കു ദയ തോന്നി. അയാളും ഭാര്യയും ചേർന്ന് അതിനെ എടുത്ത് മുറിക്കുള്ളിൽ ചാക്കു വിരിച്ച് കിടത്തി. കാലിലെ മുറിവിൽ മരുന്നുവെച്ച് തുണികൊണ്ട് കെട്ടി. അതിന്റെ വിശപ്പും ദാഹവും മാറ്റാനായി അപ്പക്കഷ്ണവും വെള്ളവും കൊടുത്തു. ആ വീട്ടിലെ ഒരംഗംതന്നെയായി കുരുവി മാറി.

കുറച്ചു നാളുകൾ കഴിഞ്ഞതും കുരുവിയുടെ കാലിലെ മുറിവ് കരിഞ്ഞു. അപ്പവും വെള്ളവും കഴിച്ച് അതിന്റെ ആരോഗ്യവും മെച്ചപ്പെട്ടു. ഇനിയും അതിനെ മുറിക്കുള്ളിൽ അടച്ചുവെക്കുന്നത് ഉചിതമല്ലെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. ഭാര്യയുടെ അഭിപ്രായവും അതുതന്നെയായിരുന്നു. പിറ്റേന്നുതന്നെ അയാൾ ആ കുരുവിയെ മാനത്തേക്ക് പറത്തിവിട്ടു.

തന്റെ ജീവൻ രക്ഷിച്ച മിഖൈലോവിനെ നന്ദിപൂർവ്വം നോക്കി കുരുവി പറന്നു.

നാലഞ്ചു ദിവസത്തിനുശേഷം ആ കുരുവി വീണ്ടും അവിടെയെത്തി. തന്റെ കൊക്കിൽനിന്നും ഒരു വിത്ത് നിലത്തിട്ട് അത് പറന്നുപോയി. മിഖൈലോയും ഭാര്യയും ആ വിത്തുത്ത് പരിശോധിച്ചു.

‘ഇതൊരു മത്തൻവിത്താണല്ലോ. ആ കുരുവി എന്തിനാവും ഇത് എനിക്കു കൊണ്ടുവന്നു തന്നത്?’

മിഖൈലോ അമ്പരന്നു.

‘ഒരുപക്ഷേ, അതു നമുക്ക് പ്രത്യുപകാരം ചെയ്തതാവും. കണ്ടിട്ട് നല്ലൊരു മത്തൻവിത്താണിത്. നമുക്കിത് കൃഷി ചെയ്യാം. ഒരുപക്ഷേ, നമുക്കിത് ഗുണംചെയ്തില്ലെന്ന് ആരു കണ്ടു?’

ഭാര്യ പറഞ്ഞു.

അയാളും ഭാര്യയും ചേർന്ന് കുടിലിനടുത്തുതന്നെ ആ മത്തൻവിത്ത് കുഴിച്ചിട്ടു. ദിവസവും മൂന്നു നേരം അതു നനയ്ക്കാൻ അവർ മറന്നില്ല. മത്തൻവിത്ത് വളരെ വേഗം വളർന്നു. അത് യഥാകാലം പൂക്കുകയും കായ്ക്കുകയും ചെയ്തു. വീടിനു ചുറ്റും മത്തൻവള്ളി പടർന്നുകിടന്നെങ്കിലും മൂന്നു മത്തങ്ങ മാത്രമാണ് അതിലുണ്ടായത്. അവരെയും അയൽക്കാരെ യുമൊക്കെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ആ മത്തങ്ങ വളരെ വലുതായി. സാധാരണ മത്തങ്ങയുടെ പത്തിരട്ടിയിലേറെ വലിപ്പമുണ്ടായിരുന്നു അതിന്. മത്തങ്ങകൾക്ക് പാകം വന്നപ്പോഴേക്ക്, വേനൽക്കാലം തീരാനായിരുന്നു. മിഖൈലോ ആ മൂന്നു മത്തങ്ങയും പറിച്ച് കുടിലിനുള്ളിലെത്തിച്ചു.

ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ യാതൊന്നുമില്ലാതിരുന്ന ഒരു നാൾ മിഖൈലോ ഭാര്യയോടു പറഞ്ഞു:

‘നമ്മളിങ്ങനെ വായുഭക്ഷണമായി ഇരുന്നിട്ടെന്താ കാര്യം? മൂന്നു വലിയ മത്തങ്ങകൾ നമ്മുടെ സ്വന്തം വീട്ടിലില്ലേ? അതിങ്ങോട്ടെടുക്കൂ. നമുക്കത് മുറിച്ച്, പാകം ചെയ്തു കഴിക്കാം.’

അയാളും അവളും ചേർന്ന് ഒരു മത്തങ്ങ താങ്ങിയെടുത്ത് വീടിന്റെ മുൻഭാഗത്ത് കൊണ്ടുവന്നു വെച്ചു. സാധാരണ കത്തികൊണ്ടാണും അതു മുറിക്കാനാവില്ലെന്ന് അയാൾക്കറിയാമായിരുന്നു. അയാൾ അടുത്ത വീട്ടിൽനിന്നും മുർച്ചയേറിയ കോടാലിയുമായി വന്ന് മത്തങ്ങ നടുവേ മുറിച്ചു. അതിനകം കണ്ട് അയാൾ അമ്പരന്നു. അയാൾ സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘എടി, നീയിതൊന്നു നോക്കിയേ, ഇങ്ങനെയൊരു മത്തങ്ങ ഞാൻ ആദ്യമായാണ് കാണുന്നത്!’

അതു കേട്ട് അവൾ വന്നുനോക്കി. അർദ്ധരൂതംകൊണ്ട് അവളുടെ കണ്ണുതളിപ്പോയി. അതിനുള്ളിൽ നിറയെ വിവിധതരം ഭക്ഷണങ്ങളും പാനീയങ്ങളും! അവർ അവ കഴിച്ച് വിശപ്പു മാറി. എന്നിട്ടും ബാക്കി വന്നത് അയൽക്കാർക്ക് കൊടുത്തയച്ചു.

പിറ്റേന്ന് മിഖൈലോ രണ്ടാമത്തെ മത്തങ്ങയും മുറിച്ചു. അതിനുള്ളിൽ ലോകത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള വിശിഷ്ടവസ്തുക്കളാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്! അവർക്കു വേണ്ടവ എടുത്തുവെച്ചശേഷം ബാക്കി തൂണിത്തറങ്ങൾ അയൽക്കാർക്ക് ദാനം ചെയ്യാനും അയാളും ഭാര്യയും മറന്നില്ല.

മൂന്നാംനാൾ മൂന്നാമത്തെ മത്തങ്ങയും വെട്ടിമുറിച്ചു. മിഖൈലോയുടെയും ഭാര്യയുടെയും കണ്ണുബിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അതിൽ നിറയെ സ്വർണവും ആഭരണവുമായിരുന്നു! ദൈവത്തിനും ഈ മഹാഭാഗ്യം കൊണ്ടുവന്ന കുരുവിക്കും അയാൾ നന്ദി പറഞ്ഞു. കുറച്ചു സ്വർണം സാധുക്കൾക്കു കൊടുത്തശേഷം ബാക്കി ഒരു ചാക്കിൽ കെട്ടി ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചു.

അതോടെ മിഖൈലോയുടെയും ഭാര്യയുടെയും ജീവിതം ആകെ മാറി. അവർ ആ കുടിലിൽനിന്നും താമസം മാറി. ധനികസഹോദരന്റെ വീടിനടുത്ത് അതിലും വലിയ മാളിക പണിതാണ് അയാൾ താമസം തുടങ്ങിയത്. ഈ വാർത്ത വൈകാതെ യൂറായുടെ കാതിലുമെത്തി. ദരിദ്രവാസിയായിരുന്ന മിഖൈലോ ഇത്ര വേഗം കോടീശ്വരനായത് എങ്ങനെ എന്നറിയാൻ യൂറാ തന്റെ ഭാര്യയെ നിയോഗിച്ചു.

യൂറായുടെ ഭാര്യ സ്നേഹം നടിച്ച് മിഖൈലോയുടെ മാളികയിലെത്തി. അയാളും ഭാര്യയും അവളെ സ്വീകരിച്ച് സത്കരിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും യൂറായുടെ ഭാര്യ അസുയകൊണ്ട് പുകയുകയായിരുന്നു. ഇരുവരുടെയും ഭാര്യമാർ തനിച്ചായപ്പോൾ യൂറായുടെ ഭാര്യ ചോദിച്ചു:

‘നിങ്ങൾ ഇത്ര വേഗം പണക്കാരായതെങ്ങനെയെന്ന് ദയവായി പറഞ്ഞുതരു. അതറിയാഞ്ഞിട്ട് ഞങ്ങൾക്കൊരു സ്വസ്ഥതയുമില്ല. നിങ്ങൾക്ക് വല്ല നിധിയും കിട്ടിയോ?’

‘നിധിയൊന്നുമല്ല. ഞങ്ങളുടെ ഭാഗ്യം തെളിഞ്ഞു. അത്രമാത്രം.’

അവൾ നടന്ന സംഭവങ്ങളെല്ലാം ജ്യേഷ്ഠന്റെ ഭാര്യയോടു തുറന്നുപറഞ്ഞു. കുരുവി വന്നതും വിത്തു തന്നതും മൂന്നു മത്തങ്ങകൾ ഉണ്ടായതുമെല്ലാം അവൾ അർദ്ധരൂതത്തോടെ കേട്ടുനിന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞതും അവൾ യാത്രപറഞ്ഞിറങ്ങി.

അവൾ വീട്ടിലെത്തി ആ രഹസ്യങ്ങളെല്ലാം തന്റെ ഭർത്താവിനോടു പറഞ്ഞു. എല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ യൂറാ പറഞ്ഞു:

‘എടി, നമ്മൾ അവനെക്കാൾ വലിയ പണക്കാരാവും. നീ ചെവിയിൽ നുള്ളിക്കോ!’

പിറ്റേന്നുതന്നെ യൂറാ തന്റെ മാളികയുടെ മേൽക്കൂരയിൽ നിരവധി പക്ഷിക്കുടുകൾ പിടിപ്പിച്ചു. അതിൽ നിറയെ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ വിതറി. കുറെക്കഴിഞ്ഞതും ഒട്ടേറെ പക്ഷികൾ അവിടെ വന്ന് താമസം തുടങ്ങി. അതു കണ്ട് യൂറായും ഭാര്യയും സന്തോഷിച്ചു. പക്ഷികൾ കുടുകളിൽ മുട്ടയിടുകയും അവ വിരിയുകയും ചെയ്തു. വലിയ കാറ്റു വീശുന്നതും ആ കാറ്റേറ്റ് പക്ഷികൾ നിലത്തു വീണ് കാലൊടിയുന്നതും കാത്ത് അവർ അക്ഷമരായിരുന്നു. കുറെ കാത്തിരുന്നിട്ടും ഒരു ചെറു കാറ്റുപോലും ഉണ്ടായില്ല. ക്ഷമകെട്ട് അയാൾ ഒരു കോലൊടുത്ത് പക്ഷിക്കുടുകൾ കുത്തി ചാടിപ്പോയി! നിലത്തു വീണ പക്ഷിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ നിർഭയം തല്ലിക്കൊന്നു! ഒരു കുരുവിയുടെ കാല് തല്ലിയൊടിച്ചു!

കാലൊടിഞ്ഞ കുരുവിയെ യൂറായും ഭാര്യയും ചേർന്ന് പരിചരിച്ചു. കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കൊണ്ട് ആരോഗ്യം വീണ്ടുകിട്ടിയ കുരുവിയെ അയാൾ പറത്തിവിട്ടു. മൂന്നാംനാൾ കൊക്കിലൊരു വിത്തുമായി കുരുവി തിരിച്ചെത്തി. അവർ സന്തോഷത്തോടെ ആ മത്തൻവിത്ത് കുഴിച്ചിട്ടു. അതു വളർന്ന് അവിടമെങ്ങും പടർന്നു. അതിൽ ഒരേയൊരു മത്തങ്ങയേ ഉണ്ടായുള്ളൂ. അതിനു പക്ഷേ, മിഖൈലോയ്ക്കു കിട്ടിയ മത്തങ്ങയുടെ അഞ്ചിരട്ടി വലിപ്പമുണ്ടായിരുന്നു. അയാളെക്കാൾ വലിയ ധനികനാവാൻ തനിക്കു കഴിയുമെന്ന് യൂറാ മനസ്സിലുറപ്പിച്ചു.

മത്തങ്ങ പാകമാകുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കാനുള്ള ക്ഷമ യൂറായ്ക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. അയാളും ഭാര്യയും ചേർന്ന് അതു പറിച്ച്, താങ്ങിയെടുത്ത് വീടിനകത്തെത്തിച്ചു. യൂറാ കോടാലികൊണ്ട് ആ മത്തങ്ങ വെട്ടിമുറിച്ചു. അതിനുള്ളിലെ സ്വർണക്കുമ്പാരം കാണുകയായിരുന്നു ലക്ഷ്യം.

എന്നാൽ സംഭവിച്ചതോ?

മത്തങ്ങയ്ക്കുള്ളിൽനിന്നും തീനാളങ്ങൾ ആളി. അവ യൂറായുടെ വീടിനു ചുറ്റും പടർന്നു. അത് കാട്ടുതീപോലെ പടർന്ന് ആ മാളിക മുഴുവൻ ചാമ്പലാക്കി. അതിനുള്ളിൽപ്പെട്ട് യൂറായുടെ ഭാര്യ പൊള്ളി മരിച്ചു! എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ട യൂറാ യാചകനായി നാടുതെണ്ടി ജീവിച്ചു. സഹായത്തിനായി അനൂജനെ സമീപിക്കാനുള്ള ധൈര്യം അയാൾക്കുണ്ടായില്ല.

(ഏകാദശി നോറ്റ കാക്കയുടെതുപോലുള്ള അന്ധമായ അനുകരണത്തിന്റെ കഥകൾ റഷ്യൻ ഭാഷയിലും മറ്റു ലോകഭാഷകളിലും ധാരാളമുണ്ട്. ഈ സമാഹാരത്തിൽത്തന്നെ ഇത്തരം കഥകൾ കാണാനാവും.)

തലച്ചോർ പുറത്ത്!

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ പണ്ട് ഒരു വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും താമസിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് മക്കളുണ്ടായിരുന്നില്ല. ജീവിതത്തിലുടനീളം അവർ പരസ്പരം താങ്ങും തണലുമായി ജീവിച്ചു. ഒരു കൊച്ചുവീടും കുതിരവണ്ടിയും ചാവാലിക്കുതിരയും മാത്രമായിരുന്നു അവരുടെ സമ്പാദ്യം.

വൃദ്ധൻ ദിവസേന രാവിലെ കുതിരവണ്ടിയിൽ പുഴക്കരയിലേക്ക് പോകും. നിറയെ മീനുകളുള്ള ആ പുഴയിൽനിന്ന് വലവീശിയോ ചൂണ്ടയിട്ടോ മീൻ പിടിക്കും. കൊടുംമഞ്ഞുകാലത്ത് പുഴവെള്ളം ഉറഞ്ഞ് മഞ്ഞുകട്ടയായി മാറും. അപ്പോൾ വൃദ്ധൻ മഞ്ഞിലൊരിടത്ത് വിടവുണ്ടാക്കി അതിലൂടെ ചൂണ്ടയിട്ട് മീൻ പിടിച്ച് കൂടയിലാക്കും. നേരം ഇരുട്ടും മുൻപേ മീനുകളെ കുതിരവണ്ടിയിൽ വെച്ച് മടങ്ങിപ്പോരും-ഇതായിരുന്നു പതിവ്.

ഒരു ദിവസം വൃദ്ധന് ഒരു മോഹം തോന്നി, നല്ല കുറെ നെയ്യപ്പം തിന്നണം! അദ്ദേഹമത് ഭാര്യയോട് തുറന്നു പറഞ്ഞു.

‘എടി, ഞാൻ മീനുമായി വരുമ്പോഴേക്കും നീ കുറെ നെയ്യപ്പം ചുട്ടു വെക്കണം.’

വൃദ്ധ സമ്മതിച്ചു. വൃദ്ധൻ കുതിരവണ്ടിയിൽക്കയറി പുഴക്കരയിലെത്തി. വെള്ളം മുഴുവനും തണുത്തുറഞ്ഞ് കട്ടിയായിരുന്നു. വൃദ്ധൻ നീളമുള്ള കത്തികൊണ്ട് മഞ്ഞുകട്ടയിൽ ദാരുമുണ്ടാക്കി, ചൂണ്ടയിട്ട് മീൻ പിടിച്ചു. ഭാഗ്യവശാൽ അന്നദ്ദേഹത്തിന് ധാരാളം മീൻ കിട്ടി. നെയ്യപ്പത്തിന്റെ രുചിയെക്കുറിച്ചോർത്തതും അദ്ദേഹം മീൻപിടിത്തം മതിയാക്കി വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങാനൊരുങ്ങി. മീനെല്ലാം വാരി കുതിരവണ്ടിയിലിട്ട് അദ്ദേഹം മടക്കയാത്ര തുടങ്ങി.

ഇതെല്ലാം ഒരു കള്ളക്കുറുക്കൻ ഒളിഞ്ഞിരുന്നു കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വൃദ്ധനിൽനിന്നും ആ മീനുകൾ എങ്ങനെയെങ്കിലും തട്ടിയെടുക്കണമെന്ന് അവനുറച്ചു. വൃദ്ധന്റെ കൈയിലെ മുർച്ചയേറിയ കത്തി അവനെ മീനിനടുത്തെത്തുന്നതിൽനിന്ന് വിലക്കി. മറ്റൊന്നെങ്കിലും സൂത്രം പ്രയോഗിക്കാൻ അവൻ തീരുമാനിച്ചു.

വൃദ്ധന്റെ കുതിരവണ്ടി വരുന്ന വഴിയിൽ കുറുക്കൻ ചത്തതുപോലെ കിടന്നു. വണ്ടി അടുത്തെത്തിയപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹമതു കാണുന്നത്. വൃദ്ധൻ വണ്ടി നിർത്തി താഴെയിറങ്ങി. അദ്ദേഹം അവനെ കാലുകൊണ്ടു തട്ടിയിട്ടുമില്ല അനക്കം. കുറുക്കൻ ചത്തുകിടക്കുകയാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ബോധ്യപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ചു:

‘ഹായ്, തേടിയ വള്ളിതന്നെ കാലിൽ ചുറ്റിയിരിക്കുന്നു. തണുപ്പിൽ നിന്ന് രക്ഷ നേടാൻ നല്ലൊരു രോമത്തൊപ്പിയുണ്ടാക്കണമെന്നു തോന്നിയിട്ട് കുറെക്കാലമായി. കുറുക്കന്റെ കട്ടിയുള്ള രോമം എന്തുകൊണ്ടും തൊപ്പിക്കു പറ്റും.’

അദ്ദേഹം കുറുക്കനെയെടുത്ത് കുതിരവണ്ടിയിലിട്ട് ഓടിച്ചുപോയി.

ഇപ്പോൾ മീനുകളും കുറുക്കനും വണ്ടിയുടെ പിന്നിൽ. വൃദ്ധനാകട്ടെ മുന്നോട്ടു നോക്കി വണ്ടി ഓടിക്കുന്നു.

കള്ളക്കുറുക്കൻ ആ അവസരം പാഴാക്കിയില്ല. അവൻ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ ഓരോ മീനിനെയായി വണ്ടിക്കു പുറത്തേക്കിട്ടു. വൃദ്ധൻ ഇതൊന്നും അറിഞ്ഞില്ല. മീനുകൾ മുഴുവനും തീർന്നതും കുറുക്കനും ചാടിയിറങ്ങി. അവൻ വഴിയിൽ ചിതറിക്കിടന്ന മീനുകളെല്ലാം വാരിക്കൂട്ടി. ഒന്നു രണ്ടെണ്ണം അപ്പോൾത്തന്നെ അവന്റെ വയറ്റിലുമായി.

വൃദ്ധൻ വീട്ടിലെത്തി, വണ്ടിയിൽനിന്നിറങ്ങി വൃദ്ധയോടു പറഞ്ഞു:

‘ഇന്നത്തെ കണി നന്നായി. ഇരട്ടനേട്ടമാണ് നമുക്ക് ഇന്നുണ്ടായത്. കണക്കിലധികം മീൻ കിട്ടി. മടങ്ങിവരുമ്പോൾ രോമത്തൊപ്പിയുണ്ടാക്കാൻ ഒരു കുറുക്കന്റെ ശവവും കിട്ടി!’

‘എന്നിട്ട് അതൊക്കെ എവിടെ?’

വൃദ്ധയുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു.
 'വണ്ടിയുടെ പുറകിലുണ്ട്. പോയി നോക്കിക്കോളൂ.'
 വൃദ്ധൻ അകത്തേക്കു കയറി.
 വൃദ്ധ വണ്ടിയിൽച്ചെന്നു നോക്കി. അവിടെ മീനിന്റെയോ കുറുക്കന്റെയോ പൊടിപോലുമില്ല.
 'മരമണ്ടൻ...!'
 വൃദ്ധ വൃദ്ധനെ കളിയാക്കി.
 അപ്പോഴാണ് വൃദ്ധയ്ക്ക് കാര്യമെല്ലാം മനസ്സിലാവുന്നത്. താൻ വണ്ടിയിലെടുത്തിട്ടത് ജീവനുള്ള കുറുക്കനെയാണെന്നും മീനുകൾ തട്ടിയെടുത്തത് അവനാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിനുറപ്പായി.
 'ചേര!'
 വൃദ്ധൻ സ്വയം തലയ്ക്കടിച്ച്, വൃദ്ധ ചുട്ടുവെച്ച നെയ്യപ്പം തിന്നാനുള്ള താത്പര്യംപോലും അദ്ദേഹത്തിന് നഷ്ടപ്പെട്ടു.
 ഈ സമയം, മീനുകളെല്ലാം ഒരിടത്ത് കൂട്ടിയിട്ട് കുറുക്കൻ അതിനു കാവലിരുന്നു. അപ്പോഴുണ്ട്, ഒരു ചെന്നായ വായിൽനിന്ന് വെള്ളമൊലിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വരുന്നു! തന്റെ മീനിൽ കണ്ണുനട്ടാണ് അവന്റെ വരവെന്ന് കുറുക്കനു മനസ്സിലായി. കുറുക്കൻ അവനെ കാണാത്ത മട്ടിലിരുന്നു.
 'ഏയ് കുറുക്കച്ചാരേ, എത്ര നാളായി കണ്ടിട്ട്? എനിക്കാണെങ്കിൽ വിശന്നിട്ടു വയ്യ. നിന്റെ കൈയിലുള്ള മീനിൽനിന്ന് നാലഞ്ചെണ്ണം എനിക്കു തരാമോ?'
 ചെന്നായ ചോദിച്ചു.
 'നാലഞ്ചെണ്ണം പോയിട്ട് ഒന്നിനെപ്പോലും ഞാൻ തരില്ല. ഞാനേ, ഇവയെ കഷ്ടപ്പെട്ട് വാലിട്ടു പിടിച്ചതാണ്.'
 കുറുക്കൻ തീർത്തുപറഞ്ഞു.
 'വാലിട്ടു പിടിക്കുകയോ? അതെങ്ങനെ?'
 ചെന്നായ വായ്പൊളിച്ചിരുന്നു.
 'അത് നിനക്കും പറ്റും. പുഴയിലെ മഞ്ഞുകട്ടയിൽ ഒരു ദ്വാരമുണ്ട്. അതിലൂടെ വാൽ വെള്ളത്തിലേക്കിട്ട് കാത്തിരുന്നാൽ മതി. മീനുകൾ വാലിൽ കടിച്ചുപിടിച്ചിരിക്കും. നല്ല ഭാരം തോന്നുമ്പോൾ വാൽ വലിച്ചെടുത്താൽ അതിൽ നിറയെ മീൻ കാണും!'
 കുറുക്കൻ വിശദീകരിച്ചു.
 'അതു കൊള്ളാമല്ലോ! പക്ഷേ, എത്ര നേരം കാത്തിരിക്കേണ്ടിവരും?'
 ചെന്നായ ആ രംഗം മനസ്സിൽക്കണ്ടു.
 'നമുക്കെത്ര മീൻ കൂടുതൽ വേണോ അതിനനുസരിച്ച് സമയം കൂടും.

ഒരുപാടു നേരം ഒരേ ഇരിപ്പിരുന്നാൽ ദാ, എനിക്കു കിട്ടിയ അത്രയും മീൻ കിട്ടും,' അവൻ പറഞ്ഞു.
 ഈ പുതിയ അറിവു തന്നതിന് ചെന്നായ കുറുക്കനോട് നന്ദി പറഞ്ഞ് അവിടം വിട്ടു. അവന്റെ ആർത്തിപിടിച്ച പോക്കു കണ്ട് കുറുക്കൻ അടക്കിച്ചിരിച്ചു.
 ചെന്നായ പുഴക്കരയിലെത്തി. അവിടെ വൃദ്ധൻ കുഴിച്ച ദ്വാരത്തിലൂടെ വാൽ താഴോട്ടിട്ട് അവൻ ഇരിപ്പ് തുടർന്നു. പുഴയിലെ മീനുകൾ അവന്റെ വാലിൽ കടിച്ചു. ഓരോ കടിയുടെ വേദനയും അവന് സന്തോഷം പകർന്നു. കടിക്കുന്ന മീനൊക്കെ തന്റെ വാലിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുകയാവും എന്നവൻ കണക്കുകൂട്ടി.
 ഇങ്ങനെ ഒന്നുരണ്ടു ദിവസം അവൻ അതേ ഇരുപ്പിരുന്നു. കഴിയുന്നത്ര മീൻ വാലിൽ കൂടുങ്ങിയശേഷം വാൽ പുറത്തെടുക്കാമെന്നായിരുന്നു അവന്റെ ചിന്ത.
 ഒരുനാൾ അടുത്ത വീട്ടിലെ ഒരു സ്ത്രീ വെള്ളമെടുക്കാനായി പുഴക്കരയിലെത്തി. അപ്പോഴാണ് അവിടെയൊരു ചെന്നായ ഇരിക്കുന്നത് അവൾ കണ്ടത്. ചെന്നായ തന്നെ ഉപദ്രവിച്ചാലോ എന്നു ഭയന്ന് അവൾ വലിയവായിൽ നിലവിളിച്ചു. അതു കേട്ടു ഭയന്ന ചെന്നായ ഓടി രക്ഷപ്പെടാൻ നോക്കി. പക്ഷേ, എന്തു ഫലം?
 അവന്റെ വാൽ അതിനകംതന്നെ മഞ്ഞിൽ ഉറച്ചുപോയിരുന്നു! എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും അവനതൊന്ന് അനക്കാൻപോലുമായില്ല. ചെന്നായയ്ക്ക് ചലിക്കാനാവില്ലെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ അവൾക്കു ധൈര്യമായി. അവളൊരു മുട്ടൻവടിയെടുത്ത് അവനെ തലങ്ങും വിലങ്ങും അടിച്ചു! അതെല്ലാം കൊള്ളുകയല്ലാതെ ചെന്നായയ്ക്കു മറ്റൊരു മാർഗവുമുണ്ടായില്ല.
 ചെന്നായ വാൽ പുറത്തെടുക്കാൻ ആവുന്നത്ര ശ്രമിച്ചു. സർവശക്തിയുമെടുത്ത് അവൻ വാൽ വലിച്ചു. ഒടുവിൽ വാൽ രണ്ടായി മുറിഞ്ഞു! അവൻ സ്വതന്ത്രനായി. കഠിനമായ വേദന സഹിച്ച്, ചോരയൊലിപ്പിച്ച് അവൻ ഓടി.
 കുറുക്കൻ മീനുകളെയെല്ലാം ഒരിടത്ത് കൂഴിച്ചിട്ട് ചെന്നായയുടെ അവസ്ഥയറിയാൻ അവിടെയെത്തിയിരുന്നു. വെള്ളമെടുക്കാൻ വന്ന സ്ത്രീയുടെ വീട്ടിൽ കടന്ന് അവൻ ഗോതമ്പുപൊടി കുറെ വാരിത്തിന്നു. കുറെ പൊടി വെള്ളത്തിൽ കലക്കി തലയിലും മുഖത്തുമെല്ലാം തേച്ചു. പിന്നെ ഓടിപ്പോയി വഴിയിലൊരിടത്ത് ക്ഷീണം ഭാവിച്ചിരുന്നു.
 തന്നെ പറഞ്ഞുപറ്റിച്ച കുറുക്കനെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അവൻ നടന്നു. അപ്പോഴതാ, വഴിയോരത്ത് ആ കള്ളക്കുറുക്കൻ.

ചെന്നായയ്ക്ക് ദേഷ്യം നിയന്ത്രിക്കാനായില്ല. അവൻ അലറിക്കൊണ്ട് ഓടിയെത്തി.

‘എടാ പെരുകള്ളാ, നീ കാരണം എനിക്കെന്റെ വാല് നഷ്ടപ്പെട്ടു. എന്നെ പറ്റിച്ച നിന്നെ ഞാൻ വെറുതെ വിടുമെന്നു കരുതണ്ട.’

ചെന്നായ ആക്രോശിച്ചു.

‘ചങ്ങാതി, നീ കാര്യമറിയാതെയാണ് എന്നോട് ദേഷ്യപ്പെടുന്നത്. ഞാൻ പറഞ്ഞതിൽ തെറ്റൊന്നുമില്ല. മഞ്ഞുറഞ്ഞ് നിന്റെ വാലിൽ കുടുങ്ങുന്നതുവരെ ഇരിക്കാൻ ഞാൻ പറഞ്ഞോ? പിന്നെ നീയിതു കണ്ടോ? നിനക്ക് കുറച്ച് തല്ലല്ലേ കിട്ടിയുള്ളൂ? കുറെ നാട്ടുകാർ എന്റെ മീനെല്ലാം തട്ടിയെടുത്ത് എന്റെ തല തല്ലിപ്പൊട്ടിച്ചു. തലച്ചോർ പുറത്തു വന്നത് നീ കണ്ടില്ലേ? എനിക്കിവിടന്ന് അനങ്ങാൻപോലും വയ്യ.’

കുറുക്കൻ നന്നായി അഭിനയിച്ചു.

അതു കേട്ടപ്പോൾ ചെന്നായയ്ക്ക് അവനോടു സഹതാപം തോന്നി. അവൻ ദേഷ്യമെല്ലാം കളഞ്ഞ് അടുത്തേക്കു ചെന്ന് പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതി, നീ വിഷമിക്കണ്ട. വല്ലാതെ പരിക്കേറ്റ നിന്നെ ഞാൻ ചുമന്ന് വീട്ടിലെത്തിക്കാം.’

ചെന്നായ അവനെ പുറത്തു കയറ്റി നടന്നു. ചെന്നായപ്പുറത്തിരുന്ന് കുറുക്കൻ പാടി:

കൊള്ളാം.

അടി കൊണ്ടതവന്.

അടി കൊള്ളാത്തതെനിക്ക്.

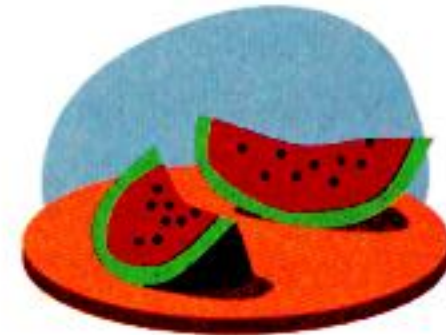
അടി കൊണ്ട അവൻ

അടി കൊള്ളാത്ത എന്നെ

ചുമന്നു നടക്കുന്നു.

മണ്ടൻ... മരമണ്ടൻ... തിരുമണ്ടൻ!

മണ്ടൻചെന്നായ കാര്യമറിയാതെ ആ പാട്ടും തലയാട്ടി ആസ്വദിച്ചു.

രത്നമോതിരം

പണ്ട് ഒരിടത്തൊരു രാജാവ്. ആ രാജാവിനു ചേർന്ന തേജസ്വിനിയായ രാജ്ഞി. രാജാവിനും രാജ്ഞിക്കും ഒരേയൊരു മകൾ. അവളാകട്ടെ, അതിസുന്ദരിയും. രാജാവിന്റെ കണ്ണിലുണ്ണിയായി വളർന്ന് അവൾ യൗവ നദശയിലെത്തി. രാജകുമാരിക്ക് യോഗ്യനായ ഒരാളെ ഭർത്താവായി കണ്ടെത്താൻ രാജാവ് ശ്രമം തുടങ്ങി. നാടായനാടുകളിലേക്കുവെച്ച് ഏറ്റവും സമർത്ഥനായ യുവാവാകണം മകൾക്ക് ഭർത്താവാകേണ്ടതെന്ന് രാജാവിന് നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു.

കടലുകൾക്കക്കരെയുള്ള രാജ്യത്തുനിന്നും കൊണ്ടുവന്ന അത്യു പൂർവവും വിശിഷ്ടവുമായ രത്നംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ മോതിരം രാജാവ് മകളുടെ വിരലിൽ അണിയിച്ചിരുന്നു. സ്വയംപ്രകാശിതമായ ആ മോതിരം കുമാരിയറിയാതെ ആർ സ്വന്തമാക്കുന്നുവോ, അയാൾക്ക് മകളെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കുമെന്ന് രാജാവ് വിളംബരം ചെയ്തു. അതൊട്ടും എളു പ്പമുള്ള കാര്യമല്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനുതന്നെ ബോധ്യമായിരുന്നു.

രാജകുമാരിയുടെ സൗന്ദര്യത്തിൽ ആകൃഷ്ടരായി നിരവധി യുവാക്കൾ കൊട്ടാരത്തിലെത്തിയെങ്കിലും മോതിരം സ്വന്തമാക്കാൻ ആർക്കു

മായില്ല. രാജകുമാരിയെ അവർക്കാർക്കും കാണാൻപോലും കഴിഞ്ഞില്ല. ഈണിലും ഉറക്കത്തിലും രാജാവിന്റെ ശ്രദ്ധ മകളിൽത്തന്നെയായിരുന്നു. അത്യാവശ്യകാര്യങ്ങൾക്കല്ലാതെ കുമാരി മുറി വിട്ട് പുറത്തു വന്നു തുടങ്ങി. കാര്യം കാണാനാവാതെ യുവാക്കൾ നിരാശയോടെ തിരിച്ചു പോയി.

ഒരുനാൾ, സുന്ദരനായ ഒരു യുവാവ് രാജാവിനെ മുഖം കാണിക്കാൻ അയാളെ അടുത്തു നിർത്തിക്കൊണ്ടു രാജാവ് ചോദിച്ചു:

‘ഒപ്പം, എന്തു വേണം?’

‘മഹാരാജാവിന് വന്ദനം! ഞാൻ ദുരദേശത്തുനിന്നും അങ്ങയെ കാണാനായി വന്നതാണ്. രാജകുമാരിയുടെ വിരലിലെ രത്നമോതിരം ആരുമറിയാതെ ഊരിയെടുക്കാൻ എനിക്കാവും. അങ്ങനെ വന്നാൽ അവിടുന്ന് വാക്കു പാലിക്കുമോ?’

യുവാവ് തിരക്കി.

‘സംശയമെന്താ? എനിക്ക് ഒരേയൊരു വാക്കേയുള്ളൂ. നിങ്ങൾ ഈ പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചാൽ ആ നിമിഷംതന്നെ കുമാരിയെ വിവാഹം കഴിച്ചു തരും.’

രാജാവ് ഉറപ്പു നൽകി. യുവാവ് അദ്ദേഹത്തോടു യാത്ര പറഞ്ഞ് മടങ്ങിപ്പോയി.

യുവാവ് വീട്ടിലെത്തി തന്റെ അമ്മാവനോട് കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചു. എല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘അല്പം ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യമാണ് നമ്മുടെ മുന്നിലുള്ളത്. എങ്കിലും ബുദ്ധിപൂർവ്വം പരിശ്രമിച്ചാൽ നിനക്ക് കുമാരിയെ സ്വന്തമാക്കാനാവും.’

അമ്മാവൻ ചില പദ്ധതികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്തു. അദ്ദേഹം മരം കൊണ്ട് ഒരു കുറ്റൻ ഘടികാരം നിർമ്മിച്ചു. അതിന്റെ ഉൾഭാഗത്ത് രഹസ്യമായി ഒരു അറയുണ്ടാക്കി. അതിൽ ഒരാൾക്ക് ഇരിക്കാനുള്ള സ്ഥലമുണ്ടായിരുന്നു. യുവാവിനെ അതിനുള്ളിലാക്കി, ഒരു ഓടക്കുഴലും നൽകി. പിന്നെ, ചെയ്യേണ്ട കാര്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധയോടെ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു.

അമ്മാവൻ കുറ്റൻ ഘടികാരവും താങ്ങി കൊട്ടാരത്തിനു മുന്നിലെത്തി. അതിനകത്തുണ്ടായിരുന്ന യുവാവ് മധുരമായി ഓടക്കുഴൽ വായിക്കാൻ തുടങ്ങി. അതിൽനിന്നൊഴുകിയ മുരളീനാദം രാജാവിന്റെയും കുമാരിയുടെയും കാതിൽ ചെന്നു. അവൾ ജനാലയിലൂടെ ഘടികാരം കണ്ടു. അത് തനിക്ക് വാങ്ങിത്തരണമെന്നായി കുമാരി. രാജാവ് അപ്പോൾത്തന്നെ ആ ഘടികാരം വിലയ്ക്കു വാങ്ങി മകളുടെ കിടപ്പുമുറിയിൽ വെച്ചു.

ഘടികാരത്തിൽനിന്നുയരുന്ന മധുരസ്വരം കുമാരിയെ സ്വാധീനിച്ചു. അതിൽ ലയിച്ചിരിക്കേ അവൾ ജലപാനംപോലും മറന്നു. മുരളീനാദം കേട്ടുരസിച്ച് അവൾ എപ്പോഴോ ഉറങ്ങിപ്പോയി. ഈ തക്കത്തിന് യുവാവ് ഘടികാരത്തിൽനിന്നിറങ്ങി രാജകുമാരിയുടെ അടുത്തെത്തി. കുമാരിയുടെ ഉറക്കത്തെ ശല്യപ്പെടുത്താതെ അയാൾ ആ രത്നമോതിരം ഊരിയെടുത്ത് കുപ്പായക്കീശയിലിട്ടു. പിന്നെ, ആരുമറിയാതെ കൊട്ടാരത്തിനു പുറത്തെത്തി. കാവൽക്കാരുടെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് അയാൾ കവാടം കടന്ന് വീട്ടിലെത്തി. ദൗത്യം വിജയകരമായി പൂർത്തിയാക്കിയ യുവാവിനെ അമ്മാവൻ അഭിനന്ദിച്ചു.

രാജകുമാരി ഉറക്കമുണർന്ന ഉടൻ ഘടികാരത്തിൽനിന്നുള്ള ഓടക്കുഴൽനാദത്തിന് കാര്യം അന്വേഷിച്ചു. എന്നാൽ, ആ സംഗീതം നിലച്ചതറിഞ്ഞ് അവൾ ദുഃഖിച്ചു. അവൾ രാജാവിനോട് സങ്കടം പറഞ്ഞു. അപ്പോഴാണ് കുമാരിയുടെ വിരലിലെ രത്നമോതിരം നഷ്ടപ്പെട്ട കാര്യം അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്?

‘മകളേ, നിന്റെ ആ രത്നമോതിരം എവിടെപ്പോയി?’

രാജാവ് ചോദിച്ചു. വിരലിൽ തടവി അവൾ അമ്പരപ്പോടെ പറഞ്ഞു:

‘അയ്യോ! ഇന്നലെ ഞാൻ ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുമ്പോഴും അത് വിരലിലുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോഴത് കാണാനുണ്ടില്ല.’

പരിചാരികമാർ അന്തഃപുരത്തിൽ വിശദമായി പരതിയിട്ടും മോതിരം കണ്ടെത്താനായില്ല. തന്റെയടുത്തു വന്ന് കുമാരിയുടെ മോതിരം സ്വന്തമാക്കുമെന്ന് പറഞ്ഞ യുവാവുതന്നെയോവണം ഇതിനു പിന്നിലെന്ന് രാജാവിനു തോന്നി. രാജകുമാരിയുടെ രത്നമോതിരം ആരുടെ കൈവശമുണ്ടെങ്കിലും അയാൾ ഉടൻ കൊട്ടാരത്തിൽ ഹാജരാകണമെന്ന് അദ്ദേഹം വിളംബരം ചെയ്തു.

അടുത്ത ദിവസം യുവാവ് മോതിരവുമായി കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. സമർത്ഥനായ യുവാവിനെ കുമാരിക്കും ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അടുത്ത മുഹൂർത്തത്തിൽത്തന്നെ യുവാവിന്റെയും രാജകുമാരിയുടെയും വിവാഹം ആർഭാടപൂർവ്വം നടന്നു.

മിടുക്കി മരുഷ്യ

പണ്ടുപണ്ട് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ രണ്ടു സഹോദരന്മാർ ജീവിച്ചിരുന്നു. അവരിൽ ഒരാൾ ധനികനും മറ്റൊരാൾ പരമദരിദ്രനുമായിരുന്നു. സ്വന്തം ഭാര്യയ്ക്കും കുട്ടികൾക്കും ഒരു കഷ്ണം അപ്പമോ ഇത്തിരി പാലോ കൊടുക്കാനുള്ള കഴിവുപോലും ദരിദ്രസഹോദരന് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ധനികന് അയാളോട് സഹതാപം തോന്നി. ഒരുനാൾ അയാൾ ദരിദ്രസഹോദരനെ വീട്ടിലേക്ക് വിളിച്ചുവരുത്തി. തന്റെ കരവയുള്ള പശുക്കളിലൊന്നിനെ ദരിദ്രനു നൽകി ധനികൻ പറഞ്ഞു:

‘ഇതാ, ഈ കരവപ്പശുവിനെ നീ കൊണ്ടുപോയ്ക്കൊള്ളൂ. ഇപ്പോഴത്തെ നിലയ്ക്ക് ഇതിന് നൂറു റൂബിൾ വിലമതിക്കും. ആ തുക തരാനുള്ള അവസ്ഥയിലല്ല നീയെന്നറിയാം. അതോർത്ത് വിഷമിക്കണ്ട. ഇതിന്റെ വിലയ്ക്കു തുല്യമായ ജോലി നീയെന്നിക്ക് ചെയ്തുതന്നാൽ മതി.’

ധനികന്റെ വാക്കുകൾ ദരിദ്രനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അയാൾ പശുവിനെയും വാങ്ങി വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. പിറ്റേന്നുമുതൽ ദരിദ്രൻ ദിവസേന ധനികന്റെ കൃഷിയിടത്തിലെത്തുകയും കഠിനമായി ജോലി ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞു. പശുവിന്റെ വിലയ്ക്കുള്ള

ജോലി ദരിദ്രൻ എടുത്തുകഴിഞ്ഞത് ധനികനു ബോധ്യമായി. എന്നാൽ, ദരിദ്രനെ അങ്ങനെ പറഞ്ഞയയ്ക്കാൻ അയാൾക്ക് മനസ്സു വന്നില്ല. അയാൾ ദരിദ്രനോട് പറഞ്ഞു:

‘ഇനി ഞാൻ നിനക്കു തന്ന പശുവിനെ തിരിച്ചേല്പിച്ചിട്ട് പോയ്ക്കൊള്ളൂ.’

‘ഇതെന്തു ന്യായമാണ്? നമ്മൾ തമ്മിലുള്ള വ്യവസ്ഥപ്രകാരം നിങ്ങളിനിക്ക് പശുവിനെ തന്നു. അതിന്റെ വിലയ്ക്കു തുല്യമായതിലും കൂടുതൽ ജോലി ഞാൻ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ട് പശുവിന്റെ അവകാശി ഞാൻതന്നെയാണ്. അതിനെ തിരിച്ചു ചോദിക്കുന്നത് അനീതിയാണ്,’ ദരിദ്രസഹോദരൻ പറഞ്ഞു.

‘അതൊന്നും എനിക്ക് കേൾക്കണ്ട. എനിക്കെന്റെ പശുവിനെ കിട്ടണം. തന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ രാജാവിന്റെയടുത്ത് പരാതിപ്പെടും.’

ധനികൻ ഭീഷണി മുഴക്കി.

‘എങ്കിൽ നമുക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തേക്കു പോകാം. തീർച്ചയായും എനിക്ക് നീതി കിട്ടാതിരിക്കില്ല.’

ദരിദ്രനും സമ്മതം മുളി.

ഇരുവരും കൊട്ടാരത്തിലെത്തി രാജാവിനെ മുഖം കാണിച്ചു. അവരുടെ പരാതികൾ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചുകേട്ടു. കുറച്ചു നേരം ആലോചിച്ചിരുന്ന ശേഷം അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ ന്യായം ആരുടെ പക്ഷത്താണെന്നു പറയാൻ എനിക്കാവുന്നില്ല. ഏതായാലും ഞാൻ നിങ്ങളോട് മൂന്നു ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കും. അവയുടെ ഉത്തരം നാളെ രാവിലെ എന്നോടു പറയണം. ശരിയുത്തരം പറയുന്നയാൾക്ക് പശുവിനെ ലഭിക്കും.’

ധനികസഹോദരനും ദരിദ്രസഹോദരനും ചോദ്യങ്ങൾക്ക് കാര്യം നില്ക്കേ, രാജാവ് പറഞ്ഞു:

‘ആദ്യത്തെ ചോദ്യം, ഒരു മനുഷ്യന്റെ വയറിനെ നന്നായി നിറയ്ക്കുന്നത് ആരാണ്? രണ്ടാമത്തേത്, മനുഷ്യർക്ക് പരമാനന്ദം നൽകുന്നത് എന്താണ്? ഒടുവിലത്തെ ചോദ്യം, ഏറ്റവും വേഗത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നത് ആരാണ്?’

ചോദ്യങ്ങൾ കേട്ട് ഇരുവരും മടങ്ങി. മടക്കയാത്രയ്ക്കിടെ ധനികസഹോദരൻ സ്വയം പറഞ്ഞു:

‘എത്ര എളുപ്പമുള്ള ചോദ്യങ്ങളാണിവ. വയറിനെ നന്നായി നിറയ്ക്കുന്നത് മധുരപലഹാരമാണെന്നും പരമാനന്ദം നൽകുന്നത് പണമാണെന്നും അതിവേഗത്തിൽ ഓടുന്നത് വേട്ടനായ്ക്കളാണെന്നും എനിക്കറിയാം.

നാളെ ഞാനത് രാജാവിനോട് പറയുമ്പോൾ പശുവിനെ എനിക്കുതന്നെ കിട്ടും.'

അതേസമയം, ദരിദ്രസഹോദരൻ ഒരു ഉത്തരവും തോന്നിയില്ല. തനിക്ക് പശുവിനെ ലഭിക്കാൻ പോകുന്നില്ല എന്ന സങ്കടത്തോടെ അയാൾ വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തി. പിതാവിന്റെ മുഖത്തെ വിഷാദം കണ്ട് ദരിദ്രന്റെ യുവതിയായ മകൾ മരുഷ്യ ചോദിച്ചു:

'അച്ഛനിതെന്തുപറ്റി? എന്തായാലും എനോട് പറയൂ.'

ദരിദ്രൻ നടന്ന സംഭവങ്ങളും രാജാവിന്റെ മൂന്നു ചോദ്യങ്ങളും മകളോട് വിശദീകരിച്ചു. പിന്നെ, നെടുവീർപ്പിട്ടുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

'ഓഹും, ഏതായാലും നാളെ രാജാവിനു മുൻപിൽ ഞാൻ തോറ്റു പോകും. നമ്മുടെ പശുവിനെയും നഷ്ടപ്പെടും.'

'ഏയ്, അങ്ങനെയൊന്നും വരില്ല. രാജാവിന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ള ഉത്തരം ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം. കേട്ടോളൂ.'

മരുഷ്യ പിതാവിനെ സമാധാനിപ്പിച്ച് തുടർന്നു:

'എല്ലാവരുടെയും വയറിനെ നന്നായി നിറയ്ക്കുന്നത് ഭൂമിയാണ്. നമ്മെ തീറ്റിപ്പോറ്റുന്ന അമ്മ ഭൂമിതന്നെയാണല്ലോ. പരമാനന്ദം നൽകുന്നത് സ്വസ്ഥമായ നിദ്രയാണെന്നതിലും തർക്കമില്ല. പിന്നെ, ഏറ്റവും വേഗത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നത് ചിന്തയും. ഒട്ടും സമയമെടുക്കാതെ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നിടത്തെല്ലാം അത് ചെന്നെത്തുമല്ലോ.'

മകളുടെ ഉത്തരങ്ങൾ ദരിദ്രനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അവളുടെ ബുദ്ധി ശക്തിയെ മനസാ പുകഴ്ത്തി അയാൾ കിടന്നുറങ്ങി.

പിറ്റേന്ന് രാവിലെ രണ്ടു സഹോദരന്മാരും രാജാവിനു മുന്നിൽ ഹാജരായി.

'എന്താ, എന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ശരിയായ ഉത്തരം കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞോ?'

രാജാവ് ഇരുവരോടുമായി ചോദിച്ചു.

'കിട്ടി പ്രഭോ. മധുരപലഹാരം മനസ്സിനെ നിറയ്ക്കും. പണം പരമാനന്ദം നൽകും. വേട്ടനായ്ക്കൾ അതിവേഗം സഞ്ചരിക്കും,' ധനികൻ ഉത്സാഹത്തോടെ പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട് രാജാവിന്റെ മുഖം മങ്ങി.

'ഓഹും, സാമാന്യബുദ്ധിപോലും ഉപയോഗിക്കാതെ ഇത്തരം മണ്ടത്തരങ്ങൾ വിളമ്പാൻ നിങ്ങൾക്കെങ്ങനെ ധൈര്യം വന്നു? ആട്ടെ, മറ്റേയാളുടെ ഉത്തരങ്ങൾകൂടി കേൾക്കട്ടെ.'

രാജാവ് ദരിദ്രന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. അദ്ദേഹത്തെ വന്ദിച്ച് ദരിദ്രൻ പറഞ്ഞു:

'മഹാരാജാവിന് പ്രണാമം! എന്റെ പഴമനസ്സിൽ തോന്നിയ ഉത്തരങ്ങൾ പറയാം. ഭൂമിയാണ് ഏവരുടെയും വയർ നന്നായി നിറയ്ക്കുന്നത്. നല്ല ഉറക്കം നമുക്ക് പരമാനന്ദം നൽകുമ്പോൾ ചിന്തകൾ മറ്റേതിനെക്കാളും വേഗത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.'

'കൊള്ളാം. സമർത്ഥമായ ഉത്തരങ്ങൾതന്നെ. ഏതായാലും പശുവിനെ നിങ്ങൾക്ക് അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. അതിനുമുൻപ്, ഈ ഉത്തരങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ ആരാണ് നിങ്ങളെ സഹായിച്ചതെന്ന് എനിക്കറിയാം,' രാജാവ് പറഞ്ഞു.

'എന്റെ മകൾ മരുഷ്യയാണ് പ്രഭോ, ദുർഗ്രഹമായ ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ശരിയായ ഉത്തരം പറഞ്ഞുതന്നത്.'

ദരിദ്രസഹോദരൻ കാര്യം തുറന്നു പറഞ്ഞു.

'ഓഹും, ഇന്നാട്ടിലെ ഏറ്റവും വലിയ ബുദ്ധിമാൻ ഞാനാണെന്നായിരുന്നു ഇതുവരെയുള്ള വിശ്വാസം. ഇപ്പോൾ എന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം നൽകാൻപോന്ന പെൺകുട്ടി ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു! അവളെ അങ്ങനെ വിട്ടാൽ പറ്റില്ല.'

ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ച് രാജാവ് ദരിദ്രന് പത്തു മുട്ടകൾ പുഴുങ്ങിക്കൊടുത്തു. എന്നിട്ട് ഇങ്ങനെ നിർദ്ദേശിച്ചു:

'നിങ്ങളീ പുഴുങ്ങിയ മുട്ടകൾ മകൾക്ക് കൊടുക്കണം. ഈ മുട്ടകൾക്കു മേൽ പിടക്കോഴിയെ അടയിരുത്തി വിരിയിച്ച്, വലിയ കോഴികളാക്കി വളർത്തി, അവയിൽ മൂന്നെണ്ണത്തെ എനിക്കു പ്രാതലിനായി പൊരിച്ചു തന്നയയ്ക്കാൻ പറയണം. ഇത് നാളെ രാവിലെതന്നെ കൊണ്ടുവരികയും വേണം! അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ കഴുത്ത് ഞാൻ വെട്ടാം!'

അതു കേട്ടപ്പോൾ ദരിദ്രന് പശുവിനെ കിട്ടിയതിന്റെ സന്തോഷമൊക്കെ മാഞ്ഞു. രാജാവ് ആവശ്യപ്പെട്ടതെല്ലാം അസാധ്യമായ കാര്യങ്ങളാണെന്ന് അയാൾക്കുറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തന്നെയും മകളെയും മനഃപൂർവ്വം കെണിയിൽപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുകയാണെന്ന് അയാൾക്ക് ബോധ്യപ്പെട്ടു. വിഷാദം നിറഞ്ഞ മുഖത്തോടെ അയാൾ വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി. പിതാവിന്റെ ദുഃഖം കണ്ട് മരുഷ്യ കാര്യം തിരക്കി. രാജാവിന്റെ നിർദ്ദേശം അയാൾ മകളെ അറിയിച്ചു. കുറച്ചൊന്നാലോ ചിച്ചശേഷം അവൾ ഒരു പാത്രത്തിൽ കഞ്ഞി നിറച്ച് പിതാവിനു കൊടുത്തിട്ട് പറഞ്ഞു:

'അങ്ങ് വിഷമിക്കണ്ട. ഈ ഗോതമ്പുകഞ്ഞി രാജാവിന് കൊടുത്തിട്ട്, ഇതിലെ ഗോതമ്പു വിതച്ച്, വിളവെടുത്ത് തന്നയയ്ക്കാൻ പറയണം. ആ ഗോതമ്പ് തിന്നാലേ പുഴുങ്ങിയ കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ പെട്ടെന്നു വളർന്ന്

രാജാവിന്റെ പ്രാതലിനു പാകമാകൂ എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞതായും ബോധിപ്പിക്കണം.'

ദരിദ്രസഹോദരൻ അതനുസരിച്ച് ഗോതമ്പുകഞ്ഞിയുമായി രാജാവിനെ സമീപിച്ച് മകളുടെ ആവശ്യം പറഞ്ഞു. താൻ കരുതിയതുപോലെ നിസ്സാരക്കാരിയല്ല മരുഷ്യയെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു ബോധ്യമായി. എന്നാൽ, അത് പുറത്തു കാട്ടാതെ അദ്ദേഹം കഞ്ഞി തട്ടിത്തുവി. പിന്നെ, കുറെ ചണത്തിന്റെ തണ്ട് കൊടുത്ത് നിർദ്ദേശിച്ചു.

'നിങ്ങളിൽ മകൾക്ക് കൊടുത്ത് കുതിർത്ത്, ഉണക്കി നാളെത്തന്നെ നൂറു വാര വരുന്ന വസ്ത്രം തുന്നിക്കൊണ്ടുവരാൻ പറയണം. വസ്ത്രം കൊണ്ടുവരുന്നതിൽ നിങ്ങൾ വീഴ്ച വരുത്തിയാൽ കനത്ത ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും.'

ദരിദ്രസഹോദരൻ വിഷമത്തോടെ വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി, മകളെ വിവരം അറിയിച്ചു. അവൾക്ക് അത് കേട്ടിട്ടും കൂസലുണ്ടായില്ല. അവൾ ഒരു കത്തിയെടുത്ത് പുറത്തു പോയി ചെടിയുടെ ഏറ്റവും കനം കുറഞ്ഞ കമ്പ് ചെത്തിയെടുത്ത് പിതാവിന് കൊടുത്തു.

'അച്ഛാ, അങ്ങ് നാളെ ഈ കമ്പ് രാജാവിന് കൊടുത്തിട്ട് ചണം കടയാനുള്ള കടകോല് ഇതുകൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കിത്തരാൻ പറയണം. അത് കിട്ടിയാലേ രാജാവിനുള്ള നൂറു വാര വസ്ത്രം തുന്നാനാവൂ എന്നും ഉണർത്തിക്കണം.'

ദരിദ്രസഹോദരൻ പിറ്റേന്നുതന്നെ നേർത്ത കമ്പുമായി രാജാവിനെ സമീപിച്ച് മകളുടെ ആവശ്യം ഉണർത്തിച്ചു. അവളുടെ സാമർത്ഥ്യം രാജാവിനെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. അവളെ ഒരിക്കൽക്കൂടി പരീക്ഷിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

'നിങ്ങളുടെ മകൾ ബുദ്ധിമതിതന്നെ! അവളെ എനിക്കു നേരിൽ കാണണമെന്നുണ്ട്. അവളോട് രാവിലെ എന്നെ വന്നുകാണാൻ പറയുക. അതുപക്ഷേ, ചില വ്യവസ്ഥകളോടെയാവണം.'

'വ്യവസ്ഥകളോ?'

ദരിദ്രസഹോദരൻ ചോദിച്ചു.

'അതെ. അവൾ എന്നെക്കാണാൻ നടന്നോ വാഹനത്തിലോ വരുമുത്. പാദുകം ധരിച്ചോ നഗ്നപാദയായോ ആവരുത് വരവ്. വരുമ്പോൾ എനിക്കായി ഒരു ഉപഹാരം കരുതണം. എന്നാൽ, ഉപഹാരം ഉണ്ടാവുകയുമരുത്. എല്ലാ തടസ്സവും അവഗണിച്ച് അവൾ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് കയറുകയും വേണം. ഇല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളാണ് ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരിക.'

രാജാവ് വിശദീകരിച്ചു.

രാജാവിന്റെ വിചിത്രമായ ഈ കല്പനകൾ ദരിദ്രസഹോദരനെ വീണ്ടും ദുഃഖത്തിലാഴ്ത്തി. ഇക്കൂറി തന്റെ തല പോയതുതന്നെ എന്നുറപ്പിച്ച് അയാൾ വീട്ടിലെത്തി. മരുഷ്യ അദ്ദേഹത്തെ സമീപിച്ച് കാര്യങ്ങൾ ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. കുറച്ചു നേരത്തെ ആലോചനയ്ക്കുശേഷം അവൾ പറഞ്ഞു:

'അച്ഛൻ ഒന്നുമോർത്ത് വിഷമിക്കാതെ ഉറങ്ങിക്കൊള്ളൂ. രാജാവിന്റെ വ്യവസ്ഥകൾ തെറ്റിക്കാതെതന്നെ ഞാൻ നാളെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തിക്കൊള്ളാം.'

'അതെങ്ങനെ?'

ദരിദ്രൻ അത്ഭുതംകുറി.

'അതൊക്കെ എനിക്ക് വിട്ടുതന്നേക്കൂ.'

അവൾ പുറത്തേക്കു പോയി.

പിറ്റേന്നു രാവിലെ മരുഷ്യ ഒരു മൂയലിനെ പിടികൂടി. ഒരു തെന്നുവണ്ടിയിൽ ആടിനെ പൂട്ടി. ഒരു കുരുവിയെയും കൈയിൽ കരുതി. ഒരു കാലിൽ മാത്രം ചെരുപ്പിട്ട്, വണ്ടിയിൽ ശരീരത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം മാത്രം കയറ്റി കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു.

മരുഷ്യയുടെ വരവ് കണ്ടപ്പോഴേ അവളുടെ ബുദ്ധിയെ രാജാവ് സ്വയം പുകഴ്ത്തി. അദ്ദേഹം അവളെ സ്വീകരിച്ചു. അവൾ അദ്ദേഹത്തെ വണങ്ങി, കുരുവിയെ നീട്ടി പറഞ്ഞു:

'ഇത് അങ്ങേക്കുള്ള എന്റെ സമ്മാനം!'

രാജാവ് അതു വാങ്ങാൻ കൈ നീട്ടിയതും അവൾ അതിനെ വിട്ടയച്ചു. കുരുവി ചിറകു വിടർത്തി പറന്നു. തന്റെ ആ വ്യവസ്ഥയും പാലിക്കാനായതിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അവളോട് ബഹുമാനം തോന്നി.

പെട്ടെന്ന് കുറെ വേട്ടനായ്ക്കൾ അവൾക്കു നേരെ ഓടിയെത്തി. അവളുടെ മാർഗത്തിൽ തടസ്സം സൃഷ്ടിക്കാനായി രാജാവിന്റെ നിർദ്ദേശ പ്രകാരം ഭടന്മാർ ചെയ്തതാണത്. വേട്ടനായ്ക്കൾ കുറച്ചുകൊണ്ടെത്തിയിട്ടും അവൾക്ക് കൂസലുണ്ടായില്ല. അവൾ തന്റെ കൈയിലിരുന്ന മൂയലിനെ നിലത്തിറക്കിവിട്ടു. നായ്ക്കളെ കണ്ടതും മൂയൽ ജീവനുംകൊണ്ട് പാഞ്ഞു. നായ്ക്കൾ അവളെ വിട്ട് മൂയലിനു പുറകേ പോയി. ഈ സമയം അവൾ തടസ്സംകൂടാതെ കൊട്ടാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു.

'നീ എന്നെക്കാൾ വലിയ ബുദ്ധിമതിതന്നെ! നിന്റെ സാന്നിധ്യം ഈ കൊട്ടാരത്തിൽ വേണം. നിനക്ക് വിരോധമില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ നിന്നെ വിവാഹം കഴിക്കാം,' രാജാവ് പറഞ്ഞു.

അവൾക്ക് അതിൽ സന്തോഷമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അങ്ങനെ രാജാവും മരുഷ്യയുമായുള്ള വിവാഹം ആർഭാടത്തോടെ നടന്നു. ദരിദ്ര

സഹോദരനും കുടുംബവും കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് താമസം മാറി. പിന്നീടവർ അല്ലെറിയാതെ ദീർഘകാലം താമസിച്ചു.

(ഈ കഥയിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ മറ്റു നാടോടിക്കഥകളിലും കടന്നുവരുന്നുണ്ട്. കൊട്ടാരത്തിലേക്കു വരാൻ രാജാവ് മരുഷ്യയ്ക്കു മുന്നിൽ നിർത്തുന്ന വ്യവസ്ഥകൾ ഒരു ഉദാഹരണമാണ്.)

കുറുക്കത്തിയും ചെന്നായയും

വളരെക്കാലം മുൻപ് കാട്ടിൽ ഒരു കുറുക്കത്തി കുടിൽ കെട്ടി താമസിച്ചിരുന്നു. പൊതുവേ സുഖകരമായിരുന്നു അവളുടെ ജീവിതം. എന്നാൽ ശൈത്യകാലമെത്തിയതും കഥ മാറി. കൊടുംതണുപ്പിൽ കുടിലിനുള്ളിൽ കഴിയുക പ്രയാസമായി. അല്പം തീ കായാതെ ജീവിക്കാനാവില്ലെന്നു ബോധ്യപ്പെട്ട അവൾ തീ തേടി അടുത്ത ഗ്രാമത്തിലേക്കോടി.

ഒരു വൃദ്ധയുടെ വീടിനു മുന്നിലാണ് കുറുക്കത്തിയെത്തിയത്. വീടിന്റെ അടുക്കളയിൽനിന്ന് എന്തോ പാചകം ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഹൃദയഗന്ധം അവളുടെ മുകളിലേക്ക് അടിച്ചുകയറി. അവൾ രണ്ടും കല്പിച്ച് അകത്തു കടന്ന് വൃദ്ധയെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു:

‘നമസ്കാരം അമ്മമ്മേ.’

കുറുക്കത്തിയുടെ വിനയം വൃദ്ധയെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു.

‘നിനക്കെന്താണു വേണ്ടത്?’

‘അമ്മേ, എനിക്ക് ഇത്തിരി തീ തന്നാലും. ഈ ഉപകാരത്തിനു പകരമായി പിന്നീടെന്തെങ്കിലും സഹായം ചെയ്യാൻ എനിക്കുമായേക്കും.’

അവൾ കാര്യം തുറന്നു പറഞ്ഞു.

‘അതിനെന്താ? നീയിത്തിരി ക്ഷമിക്ക. ഞാൻ തീ കൊണ്ടുവരാം.’

ഇതും പറഞ്ഞ് വൃദ്ധ അകത്തേക്കു പോയി.

സ്വാദിഷ്ഠമായ പരിപ്പുകൾ നിറച്ച ഒരു പലഹാരം ചുട്ടെടുക്കുകയായിരുന്നു വൃദ്ധ. ചുട്ടെടുത്ത പലഹാരം ചുടാനായി നിരത്തിവെച്ചത് കുറുക്കത്തിയുടെ കൺമുന്നിലായിരുന്നു. വൃദ്ധ കാണാതെ അതിലൊന്നിന്റെ ഉള്ളിലെ പരിപ്പുകൾ മുഴുവനും അവൾ തിന്നുതീർത്തു. ആ ഭാഗത്ത് വൈക്കോൽ നിറച്ച്, പുറംഭാഗം മാവുകൊണ്ട് ഒട്ടിച്ച് അതുമായി അവൾ പുറത്തേക്കോടി.

വൃദ്ധ തീക്കൊള്ളിയുമായി വന്നപ്പോൾ കുറുക്കത്തിയുടെ പൊടി പോലും അവിടെയെങ്ങും കണ്ടില്ല. തന്റെ പലഹാരങ്ങളിലൊന്ന് നഷ്ടപ്പെട്ടതും അവരിറങ്ങിയില്ല. വൃദ്ധ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട് പലഹാരം ചുടൽ തുടർന്നു.

പലഹാരവുമായി ഓടിയ കുറുക്കത്തി എത്തിപ്പെട്ടത് പശുക്കളെയും കൊണ്ട് കൂളക്കടവിലേക്ക് പോവുകയായിരുന്ന രണ്ട് ഇടയച്ചെറുക്കന്മാരുടെ മുന്നിലാണ്. അവരെ കണ്ടതും അവളുടെ മുഖം വിടർന്നു.

‘വന്ദനം ഇടയന്മാരേ.’

അവൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അവരെ സമീപിച്ചു.

‘വന്ദനം കുറുക്കത്തി, നിന്റെ കൈയിലെന്താണ്?’

ഇടയച്ചെറുക്കന്മാർ ചോദിച്ചു.

‘ഇതൊരു വിശിഷ്ട പലഹാരമാണ്. വിശേഷപ്പെട്ട പരിപ്പുകളും ധാന്യപ്പൊടിയുമൊക്കെ ഉപയോഗിച്ച് ചുട്ടെടുത്ത പലഹാരം. എന്തുമാത്രം കഷ്ടപ്പെട്ടാണെന്നോ ഞാനിത് സംഘടിപ്പിച്ചത്? ഇതു തിന്നാൽ ഒരു മാസത്തേക്ക് പിന്നെ വിശപ്പേ തോന്നില്ല,’ കുറുക്കത്തി പറഞ്ഞു.

‘അങ്ങനെയോ? എങ്കിൽ നീയീ പലഹാരം ഞങ്ങൾക്കു തരുമോ?’

ഇടയച്ചെറുക്കന്മാർ കൈ നീട്ടി.

‘തരുന്നതിൽ വിരോധമില്ല. പക്ഷേ, പലഹാരത്തിനു പകരമായി നിങ്ങളെനിക്ക് ഒരു കാളക്കുട്ടനെ തരണം.’

അവൾ വ്യവസ്ഥ വെച്ചു.

ഇടയച്ചെറുക്കന്മാർ അതു സമ്മതിച്ചു. തടിച്ചുകൊഴുത്ത ഒരു കാളക്കുട്ടനെ അവൾക്കു നൽകി. അവർ പലഹാരവും വാങ്ങി സ്ഥലംവിട്ടു. കുറെദൂരം ചെന്നപ്പോഴാണ് അവർ പലഹാരം തിന്നത്. അതിനുള്ളിൽ

വൈക്കോൽ നിറച്ചതു കണ്ടപ്പോൾ, കുറുക്കത്തി തങ്ങളെ ഭംഗിയായി പറ്റിച്ചെന്ന് അവർക്കു മനസ്സിലായി. അവർക്ക് അവളോട് കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു. പക്ഷേ, അവളെ എവിടെപ്പോയി കണ്ടെത്താൻ?

ഇടയച്ചെറുക്കന്മാർ നിരാശരായി നടന്നു.

അതിനകം കുറുക്കത്തി തന്റെ കൂടിലിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവൾ ഒരു കോടാലിയെടുത്ത് അടുത്തു കണ്ട മരം വെട്ടിവിഴ്ത്തി. അതുകൊണ്ട് എളുപ്പത്തിൽ ഒരു തെന്നുവണ്ടിയുണ്ടാക്കി കാളക്കുട്ടനെ അതിൽ പൂട്ടി. അതിനകത്തിരുന്ന് അവൾ ഓടിച്ചുപോയി. മഞ്ഞിലൂടെ യുള്ള ആ യാത്ര അവൾക്ക് അത്രമേൽ ആസ്വാദ്യകരമായിത്തോന്നി.

കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ അവളുടെ പരിചയക്കാരനായ ഒരു ചെന്നായ കൈ കാണിച്ചു. അവൾ വണ്ടി നിർത്തി അവനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു.

‘സുപ്രഭാതം, സഹോദരി.’

‘സുപ്രഭാതം, സഹോദരാ.’

അവൾ പ്രത്യഭിവാദ്യം ചെയ്തു.

‘ഇതെവിടെന്നാണ് നിനക്കി തെന്നുവണ്ടിയും കാളക്കുട്ടനെയുമൊക്കെ കിട്ടിയത്?’

ചെന്നായ അദ്ഭുതത്തോടെ തിരക്കി.

‘അതൊക്കെ എന്റെ സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ട് നേടിയതാണ്. എന്തു രസമാണ് ഇതിലെ യാത്ര എന്നറിയാമോ?’

അവൾ വാചാലയായി.

‘എങ്കിൽ, കുറച്ചു ദൂരം ഞാനും നിന്റെ വണ്ടിയിൽ കയറിക്കോട്ടെ?’ ചെന്നായ ചോദിച്ചു.

‘അയ്യോ, അതു പറ്റില്ല. തടിമാടനായ നീകൂടി കയറിയാൽ എന്റെ തെന്നുവണ്ടി തകരും.’

കുറുക്കത്തി വിലക്കി.

‘അങ്ങനെയൊന്നും സംഭവിക്കില്ലെന്നേ. ഞാനെന്റെ ഒരേയൊരു കാലേ വണ്ടിക്കുള്ളിൽ വെക്കൂ.’

ചെന്നായ കെഞ്ചി. അതു കേട്ടപ്പോൾ അവൾക്കവനോട് പാവാ തോന്നി.

‘ശരി, കയറിക്കൊള്ളൂ.’

അവളുടെ അനുമതിയോടെ ചെന്നായയും വണ്ടിയിൽ കയറിയിരുന്നു. അവൾ യാത്ര തുടർന്നു. ആ യാത്ര ചെന്നായയ്ക്ക് ആസ്വാദ്യകരമായി. കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നതും അവൻ ചോദിച്ചു:

‘സഹോദരി, ഞാനെന്റെ രണ്ടാമത്തെ കാലുകൂടി വണ്ടിക്കുള്ളിൽ വെച്ചോട്ടെ?’

‘വേണ്ട വേണ്ട. എന്റെ വണ്ടി പൊളിയും.’
അവൾ ഭയന്നു.
‘ഏയ്, നിന്റെ വണ്ടിക്ക് യാതൊന്നും വരില്ല. ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചിരു
ന്നോളാം.’
ചെന്നായ ഉറപ്പു നൽകി.
‘എങ്കിൽ ശരി.’
അവൾ സമ്മതിച്ചു. അവൻ തന്റെ രണ്ടാമത്തെ കാലും അകത്തു കയറ്റി.
ഇപ്പോൾ ഇരിപ്പ് കൂടുതൽ സുഖകരമായി അവനു തോന്നി.
കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നതും തെന്നുവണ്ടിയിൽനിന്നും ഒരു ‘ക്ർർ...’ ശബ്ദം
ഉയർന്നത് കുറുക്കത്തി കേട്ടു. അവൾ പരിഭ്രമത്തോടെ ചോദിച്ചു:
‘അയ്യോ, എന്റെ വണ്ടി തകരുന്നതിന്റെ ശബ്ദമല്ലേ ആ കേട്ടത്?’
‘നീ പേടിക്കാതെ കുറുക്കത്തി. ഞാനൊരു അണ്ടിപ്പരിപ്പ് കൊരിച്ച
തിന്റെ ഒച്ചയാണ് നീ കേട്ടത്.’
ചെന്നായ കള്ളം പറഞ്ഞു.
‘എങ്കിൽ സാരമില്ല. പക്ഷേ, ഞാനാകെ ഭയന്നുപോയി.’
കുറുക്കത്തി ദീർഘനിശ്വാസം വിട്ടു.
വീണ്ടും കുറെ പോയതും ചെന്നായ തന്റെ അടുത്ത ആഗ്രഹം
പറഞ്ഞു:
‘കുറുക്കത്തി, എന്റെ ഇരിപ്പിനത്ര സുഖം പോരാ. മൂന്നാമത്തെ കാൽ
കൂടി അകത്തു കയറ്റിവെച്ചോടെ?’
‘അതെന്തായാലും വേണ്ട. എന്റെ തെന്നുവണ്ടി തകരാൻ വേറൊന്നും
വേണ്ടിവരില്ല.’
അവൾ തീർത്തുപറഞ്ഞു.
‘ഇല്ല കുറുക്കത്തി, എന്റെയൊരു ചെറിയ കാൽ കയറ്റിവെച്ചതുകൊണ്ട്
വണ്ടിക്ക് എന്താവാനാ?’
ചെന്നായ മയത്തിൽ പറഞ്ഞു.
‘വണ്ടിക്ക് കുഴപ്പം വരില്ലെന്ന് ഉറപ്പാണെങ്കിൽ ആയിക്കോടെ.’
കുറുക്കത്തി വിട്ടുവീഴ്ചയ്ക്കു തയ്യാറായി.
ചെന്നായ മൂന്നാംകാലും തെന്നുവണ്ടിയിൽ കയറ്റി യാത്ര തുടങ്ങി.
അധികം കഴിയുംമുമ്പേ ‘ക്ർർർ...’ എന്നൊരു ശബ്ദം കേട്ട് കുറുക്കത്തി
പരിഭ്രമിച്ചു.
‘ചെന്നായേ, നീയെന്റെ വണ്ടി പൊളിച്ചേ അടങ്ങൂ? അതിന്റെ ശബ്ദമല്ലേ
ഞാൻ കേട്ടത്?’
അവൾ ചോദിച്ചു.

‘അല്ലേയല്ല. നിന്റെ വണ്ടിക്ക് യാതൊരു കുഴപ്പവുമില്ല. ഞാൻ വീണ്ടും
മൊരു അണ്ടിപ്പരിപ്പ് കഴിച്ചതിന്റെ ശബ്ദമാണത്.’
ചെന്നായ പഴയ തന്ത്രം ആവർത്തിച്ചു.
‘ഓ, സമാധാനമായി. ആട്ടെ, നിന്റെ കൈയിൽ ഒരുപാട് അണ്ടിപ്പരിപ്പ്
ഉണ്ടോ? എങ്കിൽ ഒന്നുരണ്ടെണ്ണം എനിക്ക് കൊറിക്കാൻ തരു.’
കുറുക്കത്തി കൈ നീട്ടി.
‘അയ്യോ, അവസാനത്തെ അണ്ടിപ്പരിപ്പാണല്ലോ ഞാനിപ്പോൾ തിന്നു
തീർത്തത്.’
അവൻ കിടന്നിടത്തുകിടന്ന് ഒന്നുരുണ്ടു.
‘എങ്കിൽ പോട്ടെ.’
അവർ യാത്ര തുടർന്നു. കുറെ ചെന്നതും ചെന്നായ ചോദിച്ചു:
‘കുറുക്കത്തി, ഏതായാലും എന്റെ മൂന്നു കാലും വണ്ടിക്കകത്തായി
ക്കഴിഞ്ഞു. ഇനിയൊരു പാവം നാലാംകാലു മാത്രമേ പുറത്തുള്ളൂ.
അതുകൂടി അകത്തു കയറ്റാൻ അനുവദിച്ചാൽ എനിക്കു സ്വസ്ഥമായി
ഇരിക്കാമായിരുന്നു. അതിന് നിനക്കു വിരോധമുണ്ടോ?’
‘അതെന്തായാലും വേണ്ട. നിന്റെ മുഴുവൻ ഭാരവും താങ്ങാൻ എന്റെ
തെന്നുവണ്ടിക്കാവില്ല.’
അവൾ അതിനോട് യോജിച്ചില്ല.
‘അങ്ങനെ പറയല്ലേ കുറുക്കത്തി. ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നോളാം.’
അവൻ കെഞ്ചി.
‘എങ്കിൽ ശരി. പക്ഷേ, എന്റെ വണ്ടിക്കെന്തെങ്കിലും പറ്റിയാൽ അതിന്റെ
മുഴുവൻ ഉത്തരവാദിത്വവും നിനക്കായിരിക്കും.’
കുറുക്കത്തി മുന്നറിയിപ്പു നൽകി.
‘സമ്മതിച്ചു.’
ചെന്നായ മുഴുവനായും വണ്ടിയിൽ കയറിയിരുന്നു. വണ്ടി മുന്നോട്ടു
നീങ്ങി.
ക്ർർ...
ക്ർർ...
അധികം ചെല്ലുംമുമ്പേ അമിതഭാരംകൊണ്ട് തെന്നുവണ്ടി തകർന്ന
ടിഞ്ഞു. കുറുക്കത്തിയും ചെന്നായയും മൂക്കുംകുത്തി താഴെ വീണു.
അടക്കാനാവാത്ത കോപത്തോടെ കുറുക്കത്തി എഴുന്നേറ്റുവന്നപ്പോഴുണ്ട്,
ചെന്നായ വിളിവിളയ്ക്കത്ത മുഖത്തോടെ നില്ക്കുന്നു.
‘ഞാനപ്പോഴേ പറഞ്ഞില്ലേ, നീയെന്റെ തെന്നുവണ്ടി തകർക്കുമെന്ന്?
ഇപ്പോഴെന്തായി?’

കുറുക്കത്തി പല്ലിറുമ്മി.

‘കുറുക്കത്തി, ഞാൻ അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് ഒന്നും ചെയ്തില്ലല്ലോ?’
ചെന്നായ തല താഴ്ത്തി നിന്നു.

‘അതൊന്നും എനിക്കു കേൾക്കേണ്ട. എനിക്കു സംഭവിച്ച നഷ്ടം നീ നികത്തിയേ തീരൂ. വേഗം പോയി ഉൾക്കാട്ടിൽനിന്ന് നല്ലൊരു മരം വെട്ടി, തടിയാക്കി, അതുകൊണ്ട് പുതിയൊരു തെന്നുവണ്ടിയുണ്ടാക്കിത്തരണം,’ അവൾ തറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു.

‘ഞാനോ? തെന്നുവണ്ടിയുണ്ടാക്കാൻ ഏതു മരമാണ് മുറിക്കേണ്ടതെന്ന് എനിക്കറിയില്ലല്ലോ.’

അവൻ തല ചൊരിഞ്ഞു.

‘അതു കൊള്ളാം. എന്റെ നല്ല തെന്നുവണ്ടി തകർക്കാൻ നിനക്ക് നന്നായറിയാം. ഒരു മരം കണ്ടെത്താൻ അറിയുകയുമില്ല! ഒരു കാര്യം ചെയ്താൽ മതി. നേരേ കാട്ടിൽ ചെന്ന് ‘നേരേ വീഴു മരമേ’ എന്ന് മൂന്നു തവണ പറഞ്ഞാൽ മതി. മരം താഴെ വീഴും. അതിന്റെ നേരെയുള്ള കൊമ്പുകൾ മുറിച്ച് കൊണ്ടുവന്നാൽ മതിയാവും.’

കുറുക്കത്തി വിശദീകരിച്ചു.

ചെന്നായ അതു കേട്ട് നേരേ ഉൾക്കാട്ടിലേക്ക് വെച്ചടിച്ചു. അവിടെക്കണ്ട ഒരു മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽനിന്ന് ‘നേരേ വീഴു മരമേ’ എന്ന് മൂന്നു പ്രാവശ്യം ഉറക്കെ പറഞ്ഞു. അടുത്ത നിമിഷം ആ മരം താഴെ വീണ്! അതിലാകട്ടെ, നേരെയുള്ള ഒരു കൊമ്പുപോലും ഇല്ലായിരുന്നു. നേരം കളയരുതെന്നു കരുതി അവനതിന്റെ കുറെ കൊമ്പുകൾ വെട്ടിയെടുത്ത് കുറുക്കത്തിയുടെ അടുത്തെത്തി.

‘കുറുക്കത്തി, നീ പറഞ്ഞതുപോലെ ഞാനിതാ മരക്കൊമ്പുകളുമായി എത്തിയിരിക്കുന്നു.’

അതു കേട്ട് അവൾ വളഞ്ഞ മരക്കൊമ്പുകൾ പരിശോധിച്ചു. അവൾക്ക് കലശയായ ദേഷ്യം വന്നു. അവ വലിച്ചെറിഞ്ഞ് അവൾ കയർത്തു.

‘നാശം! തെന്നുവണ്ടിയുണ്ടാക്കാൻ കൊണ്ടുവന്ന സാധനങ്ങൾ കണ്ടില്ലേ? സാമാന്യബോധംപോലുമില്ലാത്ത ഒരു ചെന്നായയെ ആണല്ലോ ഞാനെന്റെ വണ്ടിയിൽ കയറ്റിയത്! ഇവനെയൊക്കെ ഒരു കാര്യത്തിനു പറഞ്ഞയച്ച എന്നെ പറഞ്ഞാൽ മതി. നീയിവിടെ നില്ക്ക. ഞാൻ പോയി തെന്നുവണ്ടിക്കു പറ്റിയ മരം കൊണ്ടുവരാം.

ഇതും പറഞ്ഞ് കുറുക്കത്തി കാട്ടിന്റെ ഉള്ളിലേക്കു പോയി. അവൾ തിരിച്ചുവരുന്നതും കാത്ത് ചെന്നായ അവിടെത്തന്നെയിരുന്നു. അവൻ വല്ലാത്ത വിശപ്പു തോന്നി. അപ്പോഴാണ് അവന്റെ ശ്രദ്ധ കുറുക്കത്തിയുടെ

കാളക്കുട്ടനിൽ പതിയുന്നത്. അതിനെ പിടിച്ചുതിന്ന് വിശപ്പു മാറ്റാമെന്ന് ചെന്നായ കരുതി. പിന്നെ, ഒട്ടും താമസിക്കാതെ അവൻ കാളക്കുട്ടന്റെ വയറു പിളർന്ന് ഉള്ളിലെ ഇറച്ചിയും ചോരയും മുഴുവനും അകത്താക്കി. തുടർന്ന് കുറെ കുരുവികളെ പിടിച്ച് കാളയുടെ വയറ്റിലാക്കി. കുറച്ച് കരിയിലയും വൈക്കോലും നിറച്ച് കാളയുടെ മുറിവ് തുന്നിവെച്ചു. ഇപ്പോൾ കണ്ടാൽ അത് യഥാർത്ഥ കാളക്കുട്ടനാണെന്നേ തോന്നൂ.

‘എങ്കിൽ, പിന്നെക്കാണാം ചങ്ങാതി.’

സ്വയം പറഞ്ഞ്, നീട്ടിയൊരു ഏമ്പക്കം വിട്ട് ചെന്നായ അവിടെനിന്നും കടന്നുകളഞ്ഞു.

ഈ സമയം, കുറുക്കത്തി നല്ലൊരു മരം വീഴ്ത്തി, അതിന്റെ നേരെയുള്ള കൊമ്പുകൾകൊണ്ട് ഒന്നാത്തരം തെന്നുവണ്ടിയുണ്ടാക്കി അവിടെയെത്തി. വണ്ടിയുടെ മുന്നിൽ കാളക്കുട്ടനെ കെട്ടാനായി അവൾ അവനെ തട്ടി വിളിച്ചു.

‘എടാ കാളക്കുട്ടാ, ഒന്നെണ്ണീറ്റേ. നമുക്കിനിയും പുതിയ സ്ഥലങ്ങളിലേക്ക് യാത്ര പോകേണ്ടേ?’

ചത്ത കാളക്കുട്ടൻ എങ്ങനെ മിണ്ടാനാണ്? വിളിച്ചുവിളിച്ച് കുറുക്കത്തിയുടെ തൊണ്ട വരണ്ടത് മിച്ചം. അപ്പോഴാണ്, അവന്റെ വയറ്റിലെ മുറിവ് അവൾ ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. അവൾ ആ ഭാഗത്ത് വിരലോടിച്ചതും കെട്ടു പൊട്ടി. അതിൽനിന്നും കുരുവികൾ ചിറകടിച്ചു പറന്നു. വൈക്കോലും കരിയിലയും പുറത്തു വന്നു.

ചതിയൻചെന്നായ തന്റെ തെന്നുവണ്ടി തകർത്തതിനു പുറമേ, കാളക്കുട്ടനെയും കൊന്നുതിന്നുവെന്ന് കുറുക്കത്തിക്കു മനസ്സിലായി.

‘എടാ കൊടുംവഞ്ചകാ, നിന്നെ ഞാനൊരു പാഠം പഠിപ്പിക്കാം.’

ഇങ്ങനെ ആക്രോശിച്ച് കുറുക്കത്തി നടുവഴിയിൽ നീങ്ങുനിവർന്നു കിടന്നു. അപ്പോൾ കുറെ കച്ചവടക്കാർ ഒരു വണ്ടി നിറയെ മീനുമായി ആ വഴി വന്നു. കച്ചവടക്കാരിലൊരാൾ അവളെ കണ്ടു. അയാൾ ചങ്ങാതിമാരോടു പറഞ്ഞു:

‘ദാ നോക്കൂ. വഴിയിൽ ഒരു കുറുക്കന്റെ ശവം കിടക്കുന്നു. കുറുക്കന്റെ തോലിന് നല്ല വില കിട്ടും. നമുക്കിതിനെ എടുത്ത് വണ്ടിയിലിടാം. മദ്യ ശാലയിൽ കൊണ്ടുപോയി കൊടുത്താൽ പകരം നമുക്ക് ധാരാളം മദ്യം കിട്ടും.’

മറ്റു കച്ചവടക്കാർ അതിനോടു യോജിച്ചു. അവർ വണ്ടി നിർത്തി കുറുക്കത്തിയെ എടുത്ത് വണ്ടിയിലിട്ട് യാത്ര തുടർന്നു. അവളാകട്ടെ, യാതൊരു സംശയവും തോന്നാത്തവിധം ശ്വാസമടക്കിക്കിടന്നു. കച്ചവടക്കാരും

പുറകോട്ട് തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നില്ല എന്നുറപ്പായപ്പോൾ അവൾ മീനുകൾ പെറുക്കി വഴിയിലേക്കിറങ്ങി. ഏതാണ്ട് പകുതിയോളം മീനുകൾ വഴിയിലെത്തിയിട്ടും കച്ചവടക്കാർ അറിഞ്ഞില്ല. അനന്തരം കുറുക്കുന്തിയും വണ്ടിയിൽനിന്നും ചാടിയിറങ്ങി. അതും ആരുമറിഞ്ഞില്ല.

കുറുക്കുന്തി മീനുകളെല്ലാം പെറുക്കിക്കൂട്ടി വഴിയോരത്തിരുന്ന് തിന്നാൻ തുടങ്ങി. അതുകണ്ടുകൊണ്ടാണ് ചതിയൻചെന്നായ വായിൽ വെള്ളമൊലിപ്പിച്ച് അതിലേ വന്നത്.

‘സഹോദരി, നിനക്ക് സുഖമല്ലേ?’

അവൻ പഞ്ചാരവാക്കു പറഞ്ഞു.

‘പിന്നേ, പരമസുഖം!’

ദേഷ്യം ഉള്ളിലൊതുക്കി കുറുക്കുന്തി മറുപടി നൽകി.

‘ആട്ടെ, നീയിവിടെ എന്തു ചെയ്യുകയാണ്?’

മീൻകുട്ടത്തെ നോക്കി ചെന്നായ കണ്ണിറുക്കി.

‘മുഖത്ത് കണ്ണില്ലേ? ചെന്നായ കണ്ണിറുക്കി. ഞാൻ മീനുകളെ കറുമുറെ തിന്നുന്നത് നീ കാണുന്നില്ലേ?’

പരിഹാസസ്വരത്തിൽ കുറുക്കുന്തി ചോദിച്ചു.

‘ഇതൊരുപാടുണ്ടല്ലോ? കുറച്ചെനിക്ക് തന്നുകൂടേ?’

ചെന്നായയ്ക്ക് കൊതിയടക്കാനായില്ല.

‘ഇതെല്ലാം ഞാൻ പിടിച്ച മീനുകളാണ്. ഇതിൽനിന്ന് ഒരെണ്ണംപോലും നിനക്കു തരില്ല. ഇവിടെയടുത്ത് മഞ്ഞുറഞ്ഞ ഒരു പുഴയുണ്ട്. അതിൽ നിറയെ മീനുകളാണ്. നിനക്ക് എളുപ്പത്തിൽ അവയെ പിടിക്കാനാവും. പിന്നെന്തിനാണ് എന്നോടു ചോദിക്കുന്നത്.’

കുറുക്കുന്തി ഉള്ളിൽ ചിരിച്ചു.

‘പക്ഷേ, എനിക്ക് മീൻപിടിക്കാനറിയില്ലല്ലോ. പിന്നെന്തു ചെയ്യും.’

അവൻ കൈമലർത്തി.

‘അതാണോ ഇത്ര വലിയ കാര്യം? പുഴയുടെ മുകളിൽ മാത്രമേ മഞ്ഞുറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. അതിനിടയിൽ നല്ല ഒഴുക്കുണ്ട്. മുകളിലെ മഞ്ഞു പാറയിൽ ചെറിയ ദ്വാരമുണ്ടാക്കി അതിലൂടെ വാൽ വെള്ളത്തിലിട്ട് കുറച്ച് കാത്തിരിക്കുക. മീനുകൾ ധാരാളമായി നിന്റെ വാലിൽ കടിച്ചുതുടങ്ങും. നല്ല ഭാരം തോന്നുമ്പോൾ വാൽ വലിച്ചെടുത്താൽ മതി. അതോടെ കുറെ ദിവസത്തേക്കുള്ള മീൻ നിനക്ക് സ്വന്തമാവും.’

കുറുക്കുന്തി വിവരിച്ചു.

‘മീൻപിടിത്തം ഇത്ര എളുപ്പമുള്ള പണിയാണെന്ന് ഞാനറിഞ്ഞിരുന്നു. നന്ദിയുണ്ട് സഹോദരി.’

ചെന്നായ പുഴയോരത്തേക്ക് വെച്ചടിച്ചു. അതു നോക്കി ഊറിപ്പിരിച്ച് അവൾ സ്വയം പറഞ്ഞു:

‘എന്നോടാ നിന്റെ കളി?’

ചെന്നായ പുഴക്കരയിൽച്ചെന്ന് മഞ്ഞുപാളിയിൽ ദ്വാരമുണ്ടാക്കി വാൽ അതിലൂടെ തിരുകിക്കയറ്റി കാത്തിരുന്നു. വാലിൽ നിറയെ മീനുകൾ കടിച്ചുതുടങ്ങുന്ന രംഗമായിരുന്നു അവന്റെ മനസ്സിൽ.

എന്നാൽ, സംഭവിച്ചതോ?

ദ്വാരത്തിന്റെ വലിപ്പം മഞ്ഞുറഞ്ഞ് കുറഞ്ഞുവന്നു. ക്രമേണ, അവന്റെ വാൽ അതിൽ ഉറച്ചുപോയി. അപ്പോൾ മാത്രമാണ് അവൻ അപകടം മണത്തത്. കഠിനമായ വേദനയോടെ അവൻ അലറാൻ തുടങ്ങി.

ഈ സമയം കുറുക്കുന്തി സമീപവാസികളായ മനുഷ്യരെ ചെന്നുകണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങളുടെ കോഴികളെ കട്ടുതിന്നുന്ന ചെന്നായ പുഴക്കരയിലുണ്ട്. വേഗം ചെന്ന് അവന്റെ കഥകഴിക്കൂ.’

അതു കേട്ടതും ഗ്രാമീണർ കല്ലും ആയുധങ്ങളുമായി പാഞ്ഞുചെന്ന് ചെന്നായയെ അടിച്ചും ഇടിച്ചും കൊന്നു!

ചെന്നായയോട് പകരംവീട്ടിയ സന്തോഷത്തോടെ കുറുക്കുന്തി കൂടി ലിലേക്കു മടങ്ങി.

(എറെ പ്രശസ്തമായ ഈ നാടോടിക്കഥയ്ക്ക് ഒട്ടേറെ പാഠാന്തരങ്ങളുണ്ട്. നാടോടിപ്പാട്ടിന്റെ രൂപത്തിലും സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ പല ഭാഗങ്ങളിലും ഇതിനു പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിരുന്നു. മറ്റു ഭാഷകളിലെ നാടോടിസാഹിത്യത്തിലും ഇതിനോട് സദൃശമായ കഥകൾ കണ്ടെത്താനാവും. ഈ സമാഹാരത്തിലെ മറ്റൊരു കഥയ്ക്കും ഇതിന്റെ കഥാന്തരവുമായി സാദൃശ്യമുണ്ട്.)

മടിയന്റെ വാക്ക്

മിഹാമടിയനാണ് മിഖായേൽ. അയാൾക്കു സ്വന്തമായി വലിയൊരു മുന്തിരിത്തോട്ടം ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ മടിയെല്ലാം കളഞ്ഞ് തോട്ടത്തിൽ അധാനിക്കട്ടെ എന്നു കരുതി ബന്ധുക്കൾ കൊടുത്തതാണ്. മെയ്യനങ്ങി പണിയെടുത്താൽ നല്ല വിളവെടുക്കാവുന്ന തോട്ടം. എന്തു ഫലം? മിഖായേലല്ലേ ആള്?

മുന്തിരി വിളഞ്ഞിട്ടുപോലും അയാൾ അങ്ങോട്ട് എത്തിനോക്കിയില്ല. തോട്ടത്തിന് മുളളുവേലി കെട്ടണമെന്ന് ചങ്ങാതിമാർ പറഞ്ഞിട്ടും കേട്ട ഭാവം നടിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ടെന്തുണ്ടായി? വിളഞ്ഞ മുന്തിരിയൊക്കെ അന്യർ പഠിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. എന്നിട്ടുമില്ല മിഖായേലിന് തെല്ലും കുലുക്കം.

'മിഖായേലേ, നീയിങ്ങനെയായാൽ ശരിയാവില്ല. മറ്റു വല്ലവർക്കുമായിരുന്നു ഞങ്ങൾ ഈ തോട്ടം കൊടുത്തിരുന്നതെങ്കിൽ അവരിൽ നിന്ന് ഒരു തലമുറയ്ക്ക് കഴിയാനുള്ള വരുമാനം ഉണ്ടാക്കിയേനെ. നീ ഇനിയെങ്കിലും തോട്ടത്തിൽ ഇടയ്ക്കിടെ ചെന്ന് അവിടത്തെ കാര്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കണം.'

ബന്ധുക്കൾ അയാളെ ആവുന്നത്ര ഉപദേശിച്ചു. എല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ മനസ്സിലാമനസ്സോടെ സമ്മതം മുളി. മിഖായേലിനെ വിശ്വാസമില്ലാതിരുന്ന ബന്ധുക്കൾ അയാളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി തോട്ടത്തിലാക്കി മടങ്ങിപ്പോന്നു.

അന്നാണ് അയാൾ മുന്തിരിത്തോട്ടം ശരിക്കൊന്ന് ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. മുന്തിരിവളളികൾക്കിടയിൽ നിറയെ പൂല്ല് വളർന്നിരിക്കുന്നു. എത്രയും വേഗം പൂല്ല് കളഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ വിളവ് നന്നാവില്ല. അയാൾ അല്പം ഉറക്കെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

'ഹോ, ഇത്രയേറെ പൂല്ല്യുണ്ടെന്ന് ഞാനറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഇവ പിഴുതു കളയാൻ ഒട്ടും അമാന്തമരുത്. നാളെ രാവിലേതന്നെ തുവയുമായി വന്ന് ഈ പൂല്ല്യൊക്കെ കിളച്ചുകളഞ്ഞ് തോട്ടം വൃത്തിയാക്കണം.'

ഇതും പറഞ്ഞ് മിഖായേൽ അവിടം വിട്ടു പോയി.

മിഖായേലിന്റെ മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിൽ ഒരമ്മക്കുറുക്കത്തിയും അവളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളും താമസിച്ചിരുന്നു. ഉടമപോലും കടന്നുവരാത്ത ആ തോട്ടത്തിൽ അവരങ്ങനെ സ്വൈരജീവിതം തുടരുകയായിരുന്നു. കുറുക്കത്തി ഇര തേടി പുറത്തു പോയ സമയത്താണ് മിഖായേൽ വന്നത്. അയാളുടെ വാക്കുകൾ കുറുക്കൻകുഞ്ഞുങ്ങൾ കേട്ടു. അവരൊക്കെ പരിഭ്രമിച്ചുപോയി. പിറ്റേന്ന് ഉടമ വന്ന് തോട്ടം കിളച്ചാൽ തങ്ങളുടെ കഥകഴിഞ്ഞതുതന്നെയെന്ന് അവർ ഭയന്നു. വൈകീട്ട് ഭക്ഷണവുമായി തിരിച്ചെത്തിയ കുറുക്കത്തിയോട് അവർ പരിഭ്രമത്തോടെ പറഞ്ഞു:

'അമ്മേ, നമുക്ക് എത്രയും വേഗം മറ്റൊരിടേക്കെങ്കിലും താമസം മാറ്റണം. അല്ലെങ്കിൽ അപകടമാണ്.'

'അതെന്തിനാ? നമുക്കിവിടെ ഇതുവരെ ഉപദ്രവമൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ലല്ലോ?'

കുറുക്കത്തി ചോദിച്ചു.

'എന്നാൽ ഇനി നമ്മൾ അത്ര സുരക്ഷിതരല്ലേമ്മേ. ഈ തോട്ടത്തിന്റെ ഉടമ കുറച്ചുമുൻപ് ഇവിടെ വന്നിരുന്നു. മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിൽ നിറയെ പൂല്ല് വളർന്നിരിക്കുന്നുവെന്നും നാളെ രാവിലേതന്നെ തുവയുമായി വന്ന് തോട്ടം കിളയ്ക്കുമെന്നും പറഞ്ഞാണ് അയാൾ പോയത്. അയാളെത്തുംമുൻപേ നമുക്ക് മറ്റൊരു താമസം കണ്ടെത്തണം,' കുറുക്കൻ കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഒരേസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

'മടിയൻ മിഖായേലിന്റെ വാക്കല്ലേ. നിങ്ങൾ ഒട്ടും പേടിക്കണ്ട. അയാളുടെ മടി ലോകപ്രസിദ്ധമാണ്. അയാളൊന്നു പറഞ്ഞാൽ അങ്ങനെ ചെയ്യില്ലെന്നുറപ്പാണ്. അയാൾ ഈ തോട്ടം കിളയ്ക്കുകയാണെങ്കിൽ

സൂര്യൻ പടിഞ്ഞാറുദിക്കും! നിങ്ങളൊട്ടും പരിഭ്രമിക്കരുത്. അയാൾ വരാനും പോകുന്നില്ല, തോട്ടം കിളയ്ക്കാനും പോകുന്നില്ല.'

അമ്മക്കുറുക്കത്തി മക്കളെ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

അവൾ പറഞ്ഞതുതന്നെ സംഭവിച്ചു. പിറ്റേന്നെല്ല, കുറെ കാലത്തേക്ക് മിഖായേൽ തോട്ടത്തിന്റെ ഏഴയലത്തുപോലും വന്നില്ല. അമ്മക്കുറുക്കത്തിയും കുറുക്കൻകുഞ്ഞുങ്ങളും അവിടെത്തന്നെ സുഖമായി കഴിഞ്ഞു.

അമ്മക്കുറുക്കത്തി ഇര തേടിപ്പോയ ഒരു ദിവസം മിഖായേൽ തുമ്പയുമായി തോട്ടത്തിലെത്തി. അയാൾ തോട്ടം കിളയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ പുല്ലുകൾ വളർന്ന് ബലമുള്ള ചെടികളായതിനാൽ കിളച്ചുകളയാനായില്ല.

അയാൾ ആ ശ്രമം നിർത്തി ഇങ്ങനെ സ്വയം പറഞ്ഞു:

'ഹോ, കഷ്ടമായിപ്പോയി. നേരത്തേ വന്നിരുന്നെങ്കിൽ പുല്ലൊക്കെ എളുപ്പം കളയാമായിരുന്നു.

ഇതിപ്പോൾ വല്ലാതെ വളർന്നുപോയി. വീട്ടിൽ പോയി അരിവാളുമായി വന്ന് നാളെത്തന്നെ ഇതെല്ലാം വെട്ടിവെടിപ്പാക്കണം.'

അയാൾ തിരിച്ചുപോയി. മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്ന കുറുക്കൻകുഞ്ഞുങ്ങൾ അതു കേട്ടു. അവർക്ക് ഭയമായി. അമ്മ വരുന്നതും കാത്ത് അവർ വിറങ്ങലിച്ചിരുന്നു.

വൈകുന്നേരമായപ്പോൾ കുറുക്കത്തി ആഹാരവുമായി മടങ്ങിയെത്തി. മക്കളുടെ മുഖത്തെ ഭയം കണ്ട് അവൾ തിരക്കി.

'പൊന്നുമക്കളേ, നിങ്ങൾക്കിതെന്തുപറ്റി? ശത്രുക്കളാറെങ്കിലും നിങ്ങളെ പേടിപ്പിക്കാൻ വന്നോ?'

'അതൊന്നും അല്ലമ്മേ. ഈ തോട്ടത്തിന്റെ ഉടമ ഇന്ന് വീണ്ടും വന്നിരുന്നു. പറഞ്ഞതുപോലെ തുമ്പയുമായാണ് വന്നത്. പുല്ല് വളർന്നതിനാൽ നാളെ അരിവാളുമായി വരുമെന്നു പറഞ്ഞാണ് അയാൾ പോയത്. പുല്ലൊക്കെ വെട്ടിവെളുപ്പിച്ചാൽ അയാൾ നമ്മളെ കാണില്ലേ? പിന്നെ, നമ്മുടെ ഗതിയെന്താവും?'

വിറയാർന്ന ശബ്ദത്തിൽ കുറുക്കൻകുഞ്ഞുങ്ങൾ പറഞ്ഞു. അവരെ സമാധാനിപ്പിച്ച് അമ്മക്കുറുക്കത്തി വിവരിച്ചു:

'മക്കളേ, ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ മിഖായേലിന്റെ മടിയെക്കുറിച്ച്. കുഴി മടിയനായ അയാൾ ശരീരമനങ്ങി ഈ പുല്ലൊക്കെ ചെത്തുമെന്ന് നിങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നുണ്ടോ? നിങ്ങൾ നോക്കിക്കോ, നാളെ അയാൾ വരില്ല, പുല്ല് ചെത്തില്ല, നമുക്കൊന്നും സംഭവിക്കുകയുമില്ല. പോരേ?'

അമ്മയുടെ വാക്കുകൾ അവർക്ക് ധൈര്യം പകർന്നു.

സംഭവിച്ചതും മറ്റൊന്നല്ല. കുറെ ദിവസത്തേക്ക് മിഖായേൽ അങ്ങോട്ടു വന്നില്ല. പുല്ലുകൾ കൂടുതൽ കരുത്തോടെ വളർന്നു. പിന്നെ, ആയുസ്സുറ്റ് അത് ഉണങ്ങാൻ തുടങ്ങി. പച്ചപ്പോടെ നിന്ന കരുത്തുറ്റ പുല്ലുകൾ ഉണങ്ങിയും ചാഞ്ഞും നിന്നു.

ഒരുനാൾ മിഖായേൽ വീണ്ടും തന്റെ തോട്ടത്തിലെത്തി. ഇക്കുറി അയാളുടെ കൈയിൽ മുർച്ചയേറിയ അരിവാളുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ അതുകൊണ്ട് ഉണക്കപ്പുല്ല് ചെത്താൻ ഭാവിച്ചതും കുറുക്കൻകുഞ്ഞുങ്ങൾ പേടിച്ചുവിറച്ചു. എന്നാൽ, കുറച്ച് പുല്ല് ചെത്തിയതും അയാൾ നിവർന്നുനിന്ന് പറഞ്ഞു:

'ഹോ, ഇതൊരു മിനക്കട്ടെ പണിതന്നെ! ഇങ്ങനെ ചെത്താൻ തുടങ്ങിയാൽ ഇതെപ്പോൾ തീരാനാണ്? ഉണങ്ങിയ പുല്ല് അരിയുന്നതിനെക്കാൾ എളുപ്പം ഒന്നാകെ തീയിടുകയാണ്. നിമിഷങ്ങൾകൊണ്ട് കാര്യം കഴിയും. നാളെത്തന്നെ കത്തിച്ച ഓലച്ചുട്ടുമായി വരണം.'

മിഖായേൽ മടങ്ങിപ്പോയി.

ഇത്തവണ കുറുക്കൻകുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് ഒട്ടും പേടി തോന്നിയില്ല. ഈ പറഞ്ഞതും കുഴിമടിയൻ മിഖായേലല്ലേ. അയാൾ വരികയുമില്ല, പുല്ലിനു തീയിടുകയുമില്ല. അവർ സമാധാനത്തോടെ അമ്മയെ കാത്തിരുന്നു.

വൈകീട്ട് അമ്മക്കുറുക്കത്തി മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ മക്കളുടെ മുഖത്തെ അമിതാഹ്ലാദം കണ്ട് ചോദിച്ചു:

'മക്കളേ, നിങ്ങളെല്ലാം സന്തോഷത്തിലാണല്ലോ. നമ്മുടെ ബന്ധുക്കുറുക്കന്മാർ ആരെങ്കിലും ഇന്നിവിടെ വന്നിരുന്നോ?'

'ഏയ്, അതൊന്നുമല്ലമ്മേ. നമ്മുടെയോ മടിയൻ മിഖായേലുണ്ടല്ലോ, അയാളിന്ന് വന്നിരുന്നു. അരിവാളുമായി വന്നിട്ടും അയാൾ പുല്ലൊന്നും ചെത്തിയില്ല. പുല്ലെല്ലാം ഉണങ്ങിയതിനാൽ നാളെ വന്ന് തീയിടാം എന്നു പറഞ്ഞ് അയാൾ പോയി. അതു കേട്ടിട്ടും ഞങ്ങൾ പേടിച്ചില്ലാട്ടോ. എന്തിനാ പേടിക്കുന്നത്? മടിയനായ അയാളുണ്ടോ പറഞ്ഞപോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു?'

കുറുക്കൻകുഞ്ഞുങ്ങൾ ആഹ്ലാദത്തോടെ പറഞ്ഞു.

എന്നാൽ, അമ്മക്കുറുക്കന്റെ മുഖത്ത് അതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന തെളിച്ചം മറഞ്ഞു. ഗൗരവത്തോടെ അവൾ പറഞ്ഞു:

'ഇതങ്ങനെ നിസ്സാരമായി കാണേണ്ട കാര്യമല്ല മക്കളേ. നമ്മൾ ഇന്നു തന്നെ സൂരക്ഷിതമായ മറ്റൊരിടത്തേക്ക് താമസം മാറ്റണം. അല്ലെങ്കിൽ ആപത്താണ്.'

അമ്മ പറഞ്ഞതിന്റെ പൊരുൾ മനസ്സിലാവാതെ കുറുകുകുഞ്ഞുങ്ങൾ മുഖാമുഖം നോക്കി.

‘അതെന്താമ്മേ? അയാൾ മടിയനായതുകൊണ്ട് പറഞ്ഞപോലെ ചെയ്തില്ലെന്നും നമ്മൾ ഭയക്കേണ്ടെന്നും അമ്മയല്ലേ പറഞ്ഞത്? മുൻപൊക്കെ സംഭവിച്ചതും അങ്ങനെയാണല്ലോ. പിന്നെന്തിന് നാമിപ്പോൾ താമസം മാറ്റണം?’

അവർ ചോദിച്ചു.

‘പറയാം. മുൻപ് അയാൾ പറഞ്ഞ തോട്ടം കിളയ്ക്കലും പുല്ലു ചെത്തലുമൊക്കെ ഒരുപാട് അധാനം വേണ്ട പണികളാണ്. സഹജമായ അലസതമൂലം അയാളുതൊന്നും ചെയ്തില്ലെന്ന് എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. അതാണ് അന്നൊന്നും ഭയക്കേണ്ടെന്ന് ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞത്. എന്നാൽ, ഉണക്കപ്പല്ലിന് തീകൊടുക്കുക ഒട്ടും അധാനം വേണ്ടാത്ത, അനായാസപ്രവൃത്തിയാണ്. അതു ചെയ്യാൻ മടി അയാൾക്കൊരു വിലങ്ങുതടിയാവില്ല. അയാൾ നാളെ വരും. പുല്ലുകൾക്ക് തീക്കൊടുക്കും. അതിനു മുൻപേ നമ്മൾ മറ്റൊരിടത്തേക്ക് പോവുകയല്ലേ നല്ലത്?’

അമ്മക്കുറുകുഞ്ഞി ചോദിച്ചു.

അമ്മ പറഞ്ഞതിനോട് അവർ പൂർണ്ണമായും യോജിച്ചു. അവർ അപ്പോൾത്തന്നെ മിഖായേലിന്റെ മുന്തിരിത്തോട്ടം വിട്ട് അടുത്തുള്ള പൊന്തക്കാട്ടിലേക്കു പോയി. അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിലെ ഉണക്കപ്പല്ലുകളിൽ തീയാളുന്നത് അമ്മക്കുറുകുഞ്ഞിയും കുറുകുകുഞ്ഞുങ്ങളും പൊന്തക്കാട്ടിലിരുന്ന് കണ്ടു.

വറചട്ടിയിലെ ഭൂതം

കർത്താവിന്റെ സ്ഥരണ ഭൂതപ്രേതപിശാചുക്കളെ അകറ്റിനിർത്തുമെന്നാണു വിശ്വാസം. ഏതു കാര്യം ചെയ്യുന്നതിനുമുൻപും അദ്ദേഹത്തെ വാഴ്ത്തുകയും അനുഗ്രഹം തേടുകയും വേണമെന്നു കരുതിപ്പോരുന്നു. സർവശക്തനെ മറന്നുള്ള കൃത്യങ്ങൾ പലപ്പോഴും വിപരീതഫലമാവും ഉണ്ടാക്കുക. അതിനുദാഹരണമാണ് ഈ കഥ.

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ മധ്യവയസ്കനായ ഒരു സ്ത്രീ തനിച്ചു താമസിച്ചിരുന്നു. ഈശ്വരവിശ്വാസിയാതെ അവർ കർത്താവിനെ സ്തമിച്ചിട്ടേ എന്തും ചെയ്തിരുന്നുള്ളൂ. രാവിലെ ഉറക്കമുണരുമ്പോൾ മുതൽ രാത്രി കിടക്കുമ്പോൾവരെ അവർ ഈ പതിവു തെറ്റിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവർക്ക് ജീവിതത്തിൽ പറയത്തക്ക പ്രതിസന്ധികളേ തുമുണ്ടായില്ല. കർത്താവിന്റെ നിത്യസ്ഥരണയിൽ അവരി ലോകത്ത് തനിച്ചാണെന്ന ദുഃഖംപോലും മറന്നു.

എന്നാൽ ഒരുനാൾ അവർക്ക് ചെറിയൊരു പിഴവ് സംഭവിച്ചു. മറ്റേതോ ആലോചനയിലായിരുന്ന അവർ ആഹാരമുണ്ടാക്കാൻവേണ്ടി അടുക്കളയിൽ കയറി. ചിന്തയിൽ മുഴുകിയിരുന്നതുകൊണ്ടാവണം,

കർത്താവിനെ സ്തുതിക്കുംമുമ്പേ അവർ പാചകം തുടങ്ങി. വറചട്ടി അടുപ്പിൽ വെച്ച് തീക്കൂട്ടി. ചട്ടിയുടെ ഉൾഭാഗത്ത് എണ്ണ പുരട്ടി അവർ അപ്പം ചൂടാൻ തുടങ്ങി. ഇതെല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ട് 'പൊടാൻക' എന്നു പേരായ ഭൂതം അടുക്കളയുടെ മൂലയിൽ പതിയിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എങ്ങനെയെങ്കിലും മധ്യവയസ്കയെ പിടികൂടാൻ അവൻ തക്കംപാർത്തിരിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് ഏറെക്കാലമായി. ഈശ്വരസ്തമനയില്ലാതെ അവരൊന്നും ചെയ്തില്ല എന്നറിയാവുന്നതിനാൽ അത്ര നാളും കടുത്ത നിരാശയിലായിരുന്നു അവൻ.

ആ അവസരം പൊടാൻക നന്നായി ഉപയോഗിച്ചു. മധ്യവയസ്കയ്ക്കൊരു വീണ്ടുവിചാരത്തിന് സമയം കൊടുക്കാതെ അവൻ വറചട്ടിയിൽ ചാടിക്കയറിയിരുന്നു. ആകെയൊരു പന്തികേടുള്ളതായി അവർക്കു തോന്നി. പെട്ടെന്നാണ്, തനിക്കു സംഭവിച്ച അബദ്ധം അവർ തിരിച്ചറിഞ്ഞത് അവർ നെഞ്ചിൽ കൈവെച്ച് പ്രാർഥിച്ചു.

'ദൈവമേ, ഞാനെന്തൊരു മറവിക്കാരിയാണ്? അങ്ങയെ സ്തമിക്കാതെയാണല്ലോ ഞാൻ ഇന്നത്തേക്കുള്ള അപ്പമുണ്ടാക്കിയത്. വൈകിയുദിച്ച വിവേകം എന്നെക്കൊണ്ട് അതിനു പകരം ചെയ്യിക്കാൻ പോകുന്നു. അങ്ങയുടെ കരുണ എന്നിലുണ്ടാവണം!'

അനന്തരം, അവർ വിരലുകൾ ചേർത്ത് മൂന്നുവട്ടം കുരിശു വരച്ചു.

'ഈശോമിശിഹായ്ക്ക് സ്തുതിയായിരിക്കട്ടെ! എന്റെ കർമ്മങ്ങൾ കളങ്കം നീക്കി പരിശുദ്ധമാവട്ടെ! കർമ്മവീഥിയിലെ വിരലിനങ്ങൾ നീങ്ങട്ടെ!'

അതു കേട്ടതോടെ വറചട്ടിയിലിരുന്ന ഭൂതം പേടിച്ചു വിറച്ചു. മധ്യവയസ്ക തന്റെ തെറ്റു തിരുത്തിക്കഴിഞ്ഞു. അർഥികളെ കൈവിടുന്ന സ്വഭാവം ക്രിസ്തുവിനില്ല. അതുകൊണ്ട് എത്രയും വേഗം ഇവിടെ നിന്നു തടിതപ്പുകയാണ് നല്ലതെന്ന് അവനു തോന്നി.

അതിനകംതന്നെ, ചട്ടിയിൽ ഭൂതമിരുന്ന ഭാഗം കരിഞ്ഞുപിടിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. മധ്യവയസ്ക അതു ശ്രദ്ധിച്ചു. അവർ ചട്ടുകംകൊണ്ട് ആ കരി ഇളക്കിമാറ്റാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ, അതത്ര എളുപ്പമായിരുന്നില്ല. അവർക്കു ക്ഷമകെട്ടു. അവരാ ചട്ടിയിൽ വെള്ളമൊഴിച്ച് അടുക്കളയുടെ പിന്നിലെ മുറ്റത്തേക്കിട്ട് പുറത്തേവിടെയോ പോയി.

മധ്യവയസ്കയിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടതിന്റെ സന്തോഷത്തിലായിരുന്നു പൊടാൻക. ഇനി എത്രയും വേഗം ചട്ടിയിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടണമെന്ന് അവൻ തീരുമാനിച്ചു. അവനതിന് ഒരുങ്ങിയതും അടുത്തേവിടെയോനിന്ന് നായ്ക്കളുടെ കൂട്ടക്കരച്ചിൽ കേട്ടു. അടുത്ത നിമിഷം ഒരു സംഘം വേട്ടപ്പട്ടികൾ വറചട്ടിക്കു ചുറ്റുമെത്തി നിർത്താതെ കരയാൻ തുടങ്ങി. അതു

കണ്ട് ഭൂതം പേടിച്ചുവിറച്ചു. നായ്ക്കളുടെ കണ്ണിൽപ്പെട്ടാൽ ആ നിമിഷംതന്നെ അവർ തന്നെ കടിച്ചുകീറുമെന്ന് അവനുറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് അവനൊരു ബുദ്ധി തോന്നിയത്. ഇഷ്ടംപോലെ രൂപം മാറാൻ കഴിവുള്ള അവൻ ഒരു ചുണ്ടലിയായി മാറി വറചട്ടിയുടെ അടിവശം കുഴിച്ച് മണ്ണിനടിയിലെത്തി. പിന്നെ മറ്റൊരിടത്തുകൂടി സ്വരൂപം സ്വീകരിച്ച് രക്ഷപ്പെട്ട് മറ്റു ഭൂതങ്ങളുടെ അടുത്തെത്തി.

'പൊടാൻക, നീയിത്ര നേരം എവിടെയായിരുന്നു? ഞങ്ങൾ നിന്നെ എവിടെയൊക്കെ അന്വേഷിച്ചെന്നറിയാമോ?'

അവന്റെ ചങ്ങാതിഭൂതങ്ങൾ ചോദിച്ചു.

'അതൊരു കഥയാണ് കൂട്ടുകാരേ. കർത്താവിനെ വാഴ്ത്താൻ മറന്ന ഒരു സ്ത്രീയുടെ വറചട്ടിയിൽ ഞാൻ കയറിക്കൂടി. എന്നാൽ വേഗംതന്നെ അവരാ തെറ്റു തിരുത്തി. ഞാൻ രക്ഷപ്പെടാൻ പഴുതു നോക്കി. ചട്ടിയോടെ അവരെന്ന് പുറത്തേക്കെറിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ സന്തോഷിച്ചതാണ്. എവിടെനിന്നെന്നറിയില്ല, കുറെ വേട്ടനായ്ക്കൾ എന്നെ കടിച്ചു കീറാനെത്തി. മണ്ണു തുരന്ന് ഞാനൊരുവിധം രക്ഷപ്പെടുന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ.'

പൊടാൻക ദീർഘനിശ്വാസം വിട്ടു.

'നിന്റെ ഭാഗ്യം!'

ചങ്ങാതിമാർ പറഞ്ഞു.

'എന്തായാലും ഞാൻ നല്ലൊരു പാഠം പഠിച്ചു. ഇനി മേലിൽ വിശ്വാസിയായ ഒരു സ്ത്രീയുടെയും വറചട്ടിയിൽ വീണ്ടുവിചാരമില്ലാതെ കയറാൻ ഞാനില്ല!'

അവൻ തീർത്തുപറഞ്ഞു.

(ഈ കഥയുടെ പാഠാന്തരത്തിൽ പൊടാൻകയെ ആക്രമിക്കാനെത്തുന്നത് വേട്ടനായ്ക്കൾക്കു പകരം പന്നികളാണ്.)

രാജാവിന്റെ സ്വർണത്തത്ത

പണ്ടുപണ്ട് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു രാജ്യത്ത് പ്രതാപിയായ ഒരു രാജാവ് ജീവിച്ചിരുന്നു. രാജാവിനു സ്വന്തമായി സ്വർണനിറമുള്ള ഒരു തത്തയും ഉണ്ടായിരുന്നു. വളരെ വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് ദുരദേശത്തു നിന്നും പറന്നെത്തിയതാണ് ആ തത്ത. പച്ചത്തത്തകൾക്കൊപ്പം പറന്നു വന്ന സ്വർണത്തത്തയെ രാജാവിന് വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം അതിനെ പിടിച്ച് ഒരു സ്വർണക്കുട്ടിലാക്കി തന്റെ അന്ത്യപുരത്തിൽത്തന്നെ തൂക്കിയിട്ടു. തത്തയ്ക്ക് സമയാസമയങ്ങളിൽ വിശിഷ്ടഭക്ഷണങ്ങളും പാലും നൽകുന്നതിൽ രാജാവ് ശ്രദ്ധിച്ചു.

കുട്ടിൽ ഒരടിമയെപ്പോലെ കഴിയുന്നതിൽ സ്വർണത്തത്തയ്ക്ക് ആദ്യമെല്ലാം അസ്വസ്ഥത തോന്നി. എന്നാൽ, രാജാവ് തന്നോടു കാണിക്കുന്ന അതിരറ്റ സ്നേഹം അവന്റെ മനസ്സ് മാറ്റി. ഒരിക്കലും തത്തയെ പിരിഞ്ഞിരിക്കാൻ രാജാവ് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. തത്തയെ കാണാതിരിക്കുന്ന ഓരോ നിമിഷവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സ് അസ്വസ്ഥമായി. രാജാവിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന സ്നേഹോദാരമായ പരിഗണന അവനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. മനുഷ്യഭാഷയിൽ സംസാരിച്ച് അവൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രീതിപ്പെടുത്തി.

അങ്ങനെയിരിക്കേ, ദൂരെ ഇന്ത്യയിൽ കഴിയുന്ന തന്റെ മാതാപിതാക്കളെയും ബന്ധുക്കളെയും കാണണമെന്ന് സ്വർണത്തത്തയ്ക്ക് മോഹം തോന്നി. രാജകൊട്ടാരത്തിലെത്തിയശേഷം ഒരിക്കൽപ്പോലും തനിക്കവരെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. നീണ്ട പതിനാലു വർഷത്തെ ഇടവേളയ്ക്കു ശേഷമുള്ള പുനഃസമാഗമം എന്തുകൊണ്ടും ഹൃദ്യമായിരിക്കുമെന്ന് അവനു തോന്നി. പക്ഷേ, തന്നെ പിരിഞ്ഞിരിക്കാൻ വയ്യാത്ത രാജാവ് യാത്രാനുമാതി നൽകുമോ എന്ന ആശങ്ക അവനെ അലട്ടി. കാര്യങ്ങളെല്ലാം മനസ്സിലാറ്റിച്ചശേഷം അവൻ രാജസവിധത്തിലെത്തി വിനയപൂർവ്വം പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, അങ്ങേക്ക് നമസ്കാരം! എനിക്ക് ഇന്ത്യയിലുള്ള മാതാപിതാക്കളെയും ബന്ധുക്കളെയും സന്ദർശിക്കണമെന്നുണ്ട്. സ്വന്തം മകനെ കാണാൻ മാതാപിതാക്കൾക്കും ആഗ്രഹമുണ്ടാകുമല്ലോ? അങ്ങനെയിരുന്നിട്ടും അകന്നുപോകുന്നതിൽ എനിക്കു വിഷമമുണ്ട്. എന്നാലും എന്റെ ആഗ്രഹം അതിനെയും കടന്നുനീല്ക്കുന്നു. അങ്ങനെയൊരു പോകാൻ അനുവദിക്കണം. ഇരുപതു ദിവസത്തേക്കുള്ള യാത്രാനുമാതി മതിയാകും. ഇവിടെനിന്ന് ആറു ദിവസം പറന്നാൽ ഞാൻ ഇന്ത്യയിലെത്തും. മടക്കയാത്രയ്ക്കും ആറു നാൾ വേണം. ശേഷിക്കുന്ന എട്ടു നാൾ കൊണ്ട് ഞാനെല്ലാവരെയും കണ്ട് തിരിച്ചെത്താം.’

സ്വർണത്തത്തയുടെ ആവശ്യം കേട്ടതും രാജാവിന്റെ മുഖം വാടി. ആ അനിഷ്ടം പ്രകടമാക്കിക്കൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘സ്വർണത്തത്തേ, നീയെനിക്ക് ഏറെ പ്രിയങ്കരനാണെങ്കിലും ഈ ആവശ്യം എനിക്ക് അനുവദിച്ചുതരാനാവില്ല. ഇതുവരെ നീയെന്നോട് വിശ്വാസവഞ്ചന കാട്ടുകയോ നുണ പറയുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഇനിയങ്ങനെ ഉണ്ടാവില്ലെന്ന് ഉറപ്പിക്കുകയും വയ്യ. നിന്നെ ഞാൻ പോകാനനുവദിച്ചാൽ ഇനിയൊരുപക്ഷേ, നീ തിരിച്ചുവരികയേയില്ല. പിന്നെ ആരാണെന്ന നല്ല വാക്കുകൾ പറഞ്ഞ് സന്തോഷിപ്പിക്കുക?’

‘മഹാരാജാവേ, ഇത്ര കാലം അങ്ങയുടെ അടുത്തുണ്ടായിട്ടും അങ്ങനെയൊരു മനസ്സിലാവാത്തതിൽ ഖേദമുണ്ട്. പറയുന്ന വാക്കിന് വില കല്പിക്കുന്ന പക്ഷിയാണ് ഞാൻ. ജീവൻ പോയാലും വാക്കു മാറ്റില്ല. അങ്ങേക്ക് വിശ്വസിക്കാം,’ തത്ത പറഞ്ഞു.

രാജാവ് കുറച്ചു നേരത്തേക്ക് മൗനം ഭജിച്ചു. പിന്നെ, അർധമനസ്സോടെ സമ്മതം മൂളി.

‘ശരി. നീന്റെ ആഗ്രഹം നടക്കട്ടെ. എന്നാൽ ഇരുപതു ദിവസമൊന്നും എനിക്ക് നിന്നെ പിരിഞ്ഞിരിക്കാൻ വയ്യ. രണ്ടാഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ ബന്ധുക്കളെക്കണ്ട് തിരിച്ചെത്താമെങ്കിൽ പൊയ്ക്കൊള്ളൂ.’

‘അങ്ങനോടു കാണിക്കുന്ന ഔദാര്യത്തിനു നന്ദിയുണ്ട്. എന്റെ കൊക്കിൽ ജീവനുണ്ടെങ്കിൽ രണ്ടാഴ്ച തികയുന്ന ദിവസം ഞാനിവിടെയെത്തും.’

സ്വർണത്തത്ത അദ്ദേഹത്തോടു യാത്ര പറഞ്ഞ് പറന്നുയർന്നു. കാടും മലയും പുഴയും താണ്ടി അവൻ തുടർച്ചയായ ആറു ദിവസം പറന്നു. മാതാപിതാക്കളെയും ബന്ധുക്കളെയും കാണാനുള്ള തിടയ്ക്കുമുലം അവൻ വിശപ്പും ദാഹവും അറിഞ്ഞില്ല. ആറാംദിവസം വൈകീട്ടോടെ അവൻ ഇന്ത്യയിലെത്തി. ഉൾക്കാടുകളിലേക്കു പറന്ന് അവൻ തന്റെ മാതാപിതാക്കളെ എളുപ്പം കണ്ടെത്തി.

വളരെക്കാലത്തിനുശേഷം കാണുന്നതാണെങ്കിലും മാതാപിതാക്കൾ സ്വർണത്തത്തയെ വളരെ വേഗം തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അവർ അവന്റെ ദേഹത്ത് മുട്ടിയുരുമ്മി സ്നേഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു. ആ വികാരപാരവശ്യത്തിൽ അവന്റെയും മാതാപിതാക്കളുടെയും കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി.

‘മകനേ, നീയെവിടെയായിരുന്നു ഇത്ര നാളും? നീനെ ഒരുനോക്കു കാണാതെ ഞങ്ങളെത്ര വിഷമിച്ചു എന്നറിയാമോ?’

അച്ഛൻതത്ത പരിഭവിച്ചു.

‘എന്തായാലും ഇപ്പോഴെങ്കിലും നീ ഞങ്ങളുടെ അടുത്തെത്തിയല്ലോ, അതു മതി. ഇനി നീനെ ഞാനെങ്ങും വിടില്ല,’ അമ്മത്തത്ത തൊണ്ടയിട റിപ്പറഞ്ഞു.

‘അയ്യോ, അതു പറ്റില്ല. എന്റെ യജമാനനായ രാജാവിൽനിന്ന് ആകെ രണ്ടാഴ്ചത്തെ അവധിയേ എനിക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ളൂ. അതിൽ പന്ത്രണ്ടു ദിവസത്തെ യാത്രയും കഴിഞ്ഞാൽ രണ്ടു ദിവസമേ എനിക്കു നിങ്ങളോടൊപ്പം നില്ക്കാനാവൂ.’

സ്വർണത്തത്തയുടെ വാക്കുകൾ അവരുടെ സന്തോഷം കെടുത്തി. അപ്പോഴേക്കും അവന്റെ ബന്ധുക്കളായ മറ്റു തത്തകളും അവിടെയെത്തി. അവരെല്ലാം ചേർന്ന് അവന്റെ മനസ്സു മാറ്റാൻ ശ്രമിച്ചു.

‘സ്വർണത്തത്തേ, നീയിനി കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് പോകണ്ട. ഞങ്ങളോടൊപ്പം ഇവിടെ സുഖമായി കഴിയാം,’ അവർ പറഞ്ഞു.

‘എനിക്ക് പോയേ പറ്റൂ. രാജാവിനു നൽകിയ വാക്കു തെറ്റിക്കാൻ എനിക്കാവില്ല. അദ്ദേഹം തന്ന അവധി തീരുമുൻപ് എനിക്കവിടെ എത്തണം,’ സ്വർണത്തത്ത തീർത്തുപറഞ്ഞു.

‘രാജാവ് നിന്നോട് നീതി കാട്ടിയതായി നിനക്കു തോന്നുന്നുണ്ടോ? അദ്ദേഹം നിന്നെ പതിനാലു വർഷമായി കുട്ടിലടച്ചിരിക്കുകയല്ലേ? ഇപ്പോഴല്ലാതെ എന്തെങ്കിലും നിന്നെ പുറത്തു പോകാനനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടോ?’

ഇപ്പോൾത്തന്നെ പതിനാലു കൊല്ലത്തിനുശേഷം കേവലം പതിനാലു ദിവസത്തെ അവധിയല്ലേ നിനക്കു തന്നിട്ടുള്ളൂ?’

‘നിനക്ക് അദ്ദേഹം വയറു നിറയെ പാലും പഴങ്ങളും തരുന്നത് സ്നേഹംകൊണ്ടാണുമല്ല. നീ പട്ടിണി കിടന്ന് ചത്തുപോയാൽ അദ്ദേഹത്തെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ ആളില്ലാതാവുമെന്നു കരുതി മാത്രമാണ്.’

‘നീയെന്താ ആയുഷ്കാലം മുഴുവനും കുട്ടിൽക്കിടക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവനാണോ? ഞങ്ങളെപ്പോലെ ഈ കാട്ടിൽ യഥേഷ്ടം പറന്നു നടക്കാൻ നിനക്കും മോഹമില്ലേ? ഇനിയുള്ള കാലമെങ്കിലും നീയി സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കൂ!’

മാതാപിതാക്കളും ബന്ധുക്കളും മാറിമാറിപ്പറഞ്ഞു. എന്നിട്ടും, സ്വർണത്തത്ത അവന്റെ നിലപാടിൽ ഉറച്ചുനിന്നു.

‘നിങ്ങൾ ഈ പറയുന്നതൊക്കെ എന്നോടുള്ള സ്നേഹംകൊണ്ടാണെന്നറിയാം. എന്നാലും ഞാനെന്റെ വാക്കു തെറ്റിക്കില്ല. പറഞ്ഞ വാക്ക് വിഴുങ്ങി ജീവിക്കുന്നതിലും ഭേദം മരണമാണെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം.’

അതോടെ, അവന്റെ മനസ്സു മാറ്റാനുള്ള ശ്രമങ്ങളിൽനിന്ന് അവർ പിൻവാങ്ങി.

രണ്ടു നാൾകൊണ്ട് അവൻ ബന്ധുക്കളെയെല്ലാം സന്ദർശിച്ച് മാതാപിതാക്കളുടെയടുത്ത് മടങ്ങിയെത്തി.

‘അമ്മേ, ഞാൻ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു പോവുകയാണ്. നമ്മുടെ സ്നേഹസമ്മാനമായി മഹാരാജാവിന് എന്തെങ്കിലുമൊന്ന് സമ്മാനിക്കണമെന്നുണ്ട്,’ സ്വർണത്തത്ത പറഞ്ഞു.

‘മകനേ, നമുക്ക് കൊടുക്കാവുന്ന ഏറ്റവും നല്ല സമ്മാനം ജീവഫലങ്ങളാണ്. കാട്ടിൽ വളരുന്ന ആ ദിവ്യശക്തിയുള്ള പഴങ്ങൾ വൃദ്ധന്മാർ കഴിച്ചാൽ അവർക്ക് യൗവനം തിരിച്ചുകിട്ടും. അത്തരം മൂന്നു പഴങ്ങൾ ഞാൻ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. അവ കൊടുത്ത് രാജാവിനെ സന്തോഷിപ്പിക്കൂ,’ അമ്മത്തത്ത പറഞ്ഞു.

‘ശരിയാണ്. ആ പഴം തിന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് യൗവനം തിരിച്ചുകിട്ടിയാൽ ഒരുപക്ഷേ, നീനെ മോചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും,’ അച്ഛൻതത്ത പ്രതീക്ഷയോടെ പറഞ്ഞു.

മൂന്നു പഴങ്ങളും കൊത്തിയെടുത്ത്, എല്ലാവരോടും യാത്ര പറഞ്ഞ് സ്വർണത്തത്ത കൊട്ടാരം ലക്ഷ്യമാക്കി പറന്നു. അവൻ കണ്ണിൽനിന്നു മറയുംവരെ എല്ലാവരും നോക്കിനിന്നു. പിന്നെ, നിറകണ്ണു തുടച്ച് അവർ മടങ്ങി.

പ്രിയപ്പെട്ട സ്വർണത്തത്ത മടങ്ങിവരുന്നതും കാത്ത് കണ്ണിലെണ്ണ യൊഴിച്ച് കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു രാജാവ്. അവൻ തന്നെ വെട്ടിച്ച് കടന്നുകളഞ്ഞിരിക്കുമോ എന്ന് അദ്ദേഹം ആലോചിക്കാതിരുന്നില്ല. അപ്പോഴുണ്ട്, അകലെ മാനത്ത് സ്വർണനിറം പരക്കുന്നു!

അതു കണ്ട് രാജാവിന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു.

സംശയമില്ല, ഇത് സ്വർണത്തത്തതന്നെ!

‘മഹാരാജാവേ, ഞാനിതാ ഒട്ടും വൈകാതെ മടങ്ങിയെത്തിയിരിക്കുന്നു.’

സ്വർണത്തത്ത പറന്നിറങ്ങി.

‘മിടുക്കൻ! ഇപ്പോഴാണ് എനിക്ക് ആശ്വാസമായത്. നിന്നെ കാണാത്ത ഓരോ ദിവസവും എനിക്ക് അത്യധികം വിരസവും ദീർഘവുമായി തോന്നി. ആട്ടെ, നിന്റെ മാതാപിതാക്കൾക്കും ബന്ധുക്കൾക്കുമെല്ലാം സുഖംതന്നെയല്ലേ?’

രാജാവ് കൂശലം ചോദിച്ചു.

‘ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ അവർ സുഖമായിരിക്കുന്നു മഹാരാജാവേ. അവർ അങ്ങേയ്ക്കായി അർദ്ധശതകത്തിയുള്ള മൂന്നു പഴങ്ങൾ തന്നെച്ചിട്ടുണ്ട്. ജീവഫലങ്ങൾ എന്നാണതിനു പേര്.’

അവൻ മൂന്നു പഴങ്ങളും രാജാവിനു മുന്നിൽ സമർപ്പിച്ചു. പഴുത്തു തുടുത്ത അവ കൈവെള്ളയിലെടുത്ത് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

‘കാഴ്ചയിൽ ഇത് സാധാരണ പഴംപോലെയിരിക്കുന്നല്ലോ. ജീവഫലത്തിന്റെ അർദ്ധശതകത്തിയെന്താണെന്നു പറയൂ.’

രാജാവ് നിർദ്ദേശിച്ചു.

‘കേട്ടാലും, ഇതിലൊരു പഴം മധുവയസ്കരോ വൃദ്ധരോ തിന്നാൽ ആ നിമിഷം അവർ പ്രായാധിക്യം വെടിഞ്ഞ് യുവാക്കളോ യുവതികളോ ആയി മാറും.’

സ്വർണത്തത്ത ശബ്ദം താഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ടപ്പോൾ രാജാവിനു സന്തോഷമായി. ദേഹശുദ്ധി വരുത്തി വന്ന് തനിക്കും ഭാര്യയ്ക്കും ഓരോ പഴം തിന്നാമെന്നും അതുവഴി ചെറുപ്പക്കാരായി മാറാമെന്നും അദ്ദേഹം ചിന്തിച്ചു. കൂളിക്കാനായി രാജാവും ക്ഷീണം മാറ്റാനായി തത്തയും അകത്തേക്കു പോയി.

രാജാവിന്റെ വക്രബുദ്ധിയായ മന്ത്രി ഇതെല്ലാം കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു. രാജാവും സ്വർണത്തത്തയുമായുള്ള അടുപ്പം അയാൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ജീവഫലം തിന്ന് രാജാവും രാജ്ഞിയും ചെറുപ്പക്കാരാവുന്നതും അയാൾക്കു രസിച്ഛില്ല. രാജാവിനെ തുറുങ്കിലടച്ച് രാജ്യഭരണം

പിടിക്കണമെന്ന കണക്കുകൂട്ടലിലായിരുന്നു അയാൾ. അയാൾ അതിലൊരു പഴമെടുത്ത് അതിൽ കൊടുംവിഷം കുത്തിവെച്ച് സ്ഥലംവിട്ടു.

രാജാവും രാജ്ഞിയും തിരിച്ചുവന്ന് പഴം തിന്നാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ മന്ത്രി വിലക്കി.

‘അരുത് മഹാരാജാവേ, അങ്ങത് തിന്നരുത്. യൗവനം തിരിച്ചുകിട്ടുമെന്നല്ലേ തത്ത അങ്ങയെ ധരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്? എന്നാൽ കൊടുംവിഷമുള്ള പഴമാണത്. വിഷം തന്ന് അങ്ങയെയും രാജ്ഞിയെയും കൊലപ്പെടുത്തിയശേഷം ഇവിടം വിട്ടു പോകാനാണ് ആ കള്ളത്തത്തയുടെ പരിപാടി. ഞാൻ പറയുന്നത് ശരിയാണോ എന്നു പരിശോധിച്ചാലും.’

മന്ത്രിയുടെ വാക്കുകൾ കണ്ണടച്ചു വിശ്വസിക്കാൻ രാജാവ് തയ്യാറായില്ല. അദ്ദേഹം ആ പഴങ്ങളിലൊന്ന് മുറ്റത്തെ മയിലിന് എറിഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ മന്ത്രിയോട് നിർദ്ദേശിച്ചു. വിഷം കുത്തിവെച്ച പഴം അയാൾ മുറ്റത്തേയ്ക്കെറിഞ്ഞു. മയിൽ ഓടിവന്ന് അത് ആർത്തിയോടെ കൊത്തി തിന്നു. അടുത്ത നിമിഷം അത് ചത്തുവീണു!

‘മഹാരാജാവേ, തത്തയുടെ ചതി ഇപ്പോഴെങ്കിലും അങ്ങേക്ക് മനസ്സിലായിക്കുന്നുമല്ലോ?’

മന്ത്രി ചോദിച്ചു.

രാജാവിന്റെ മുഖത്ത് ദേഷ്യം ഇറച്ചുകയറി. തന്നെ ചതിച്ചുകൊല്ലാൻ നോക്കിയ സ്വർണത്തത്തയെ ഉടൻതന്നെ കഴുത്തറുത്തു കൊല്ലാൻ രാജാവ് ഉത്തരവിട്ടു. ഭടന്മാർ കൂടു തുറന്ന് തത്തയെ പിടികൂടി അതിന്റെ കഴുത്തറുത്തു!

എന്തു തെറ്റു ചെയ്തിട്ടാണ് താനിങ്ങനെ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതെന്ന് മനസ്സിലാകാതെയാണ് തത്ത അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചത്.

കുറച്ചു നാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് തന്റെ വൃദ്ധപരിചാരകരിലൊരാൾ മോഷണക്കുറ്റത്തിനു പിടിക്കപ്പെട്ട വിവരം രാജാവിന്റെ കാതിലെത്തിയത്. രാജ്ഞിയുടെ ആഭരണമാണ് അയാൾ വീണ്ടുവിചാരമില്ലാതെ മോഷ്ടിച്ചത്. രാജാവ് അയാളെ ചോദ്യം ചെയ്തു. ഒടുവിൽ അയാൾ കുറ്റം സമ്മതിച്ചു. രാജ്ഞിയുടെ ആഭരണം മോഷ്ടിച്ച പരിചാരകൻ വധശിക്ഷയിൽ കുറഞ്ഞ ഒരു ശിക്ഷയും അർഹിക്കുന്നില്ലെന്ന് രാജാവ് ഉത്തരവിട്ടു. ശിക്ഷ പുതിയ രീതിയിൽ നടപ്പാക്കാനാണ് അദ്ദേഹം തയ്യാറായത്. സ്വർണത്തത്ത കൊണ്ടുവന്ന വിഷപ്പഴങ്ങളിൽ രണ്ടെണ്ണം ബാക്കിയുണ്ടല്ലോ? അത് രണ്ടും പരിചാരകനെക്കൊണ്ട് ബലമായി തീറ്റി. അയാളെ വകവരുത്തണമെന്ന് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു.

അപ്പോൾത്തന്നെ പഴങ്ങൾ രാജാവിനു മുന്നിലെത്തി. അവ രണ്ടും പരിചാരകനു നേരെ നീട്ടി അദ്ദേഹം കല്പിച്ചു.

‘ങ്ഹും, ഇനിയൊരിക്കലും കളവു നടത്താൻ നിനക്കാവില്ല. ഈ നിമിഷം രണ്ടു പഴങ്ങളും നി തിന്നണം.’

പരിചാരകൻ ഭയന്നുവിറച്ച് പഴങ്ങൾ രണ്ടും തിന്നു. അയാൾ കൂഴഞ്ഞു വീണു മരിക്കുന്നതു കാണാനാണ് രാജാവ് കാത്തുനിന്നത്.

എന്നാൽ സംഭവിച്ചതോ?

ആ വൃദ്ധൻ ഞൊടിയിടയിൽ ഊർജസ്വലനായ യുവാവായി മാറി!

അതു കണ്ട് രാജാവ് നെഞ്ചത്തു കൈ വെച്ച് വിളിച്ചു:

‘ദൈവമേ! ഞാനെന്തൊരു ദുഷ്ടനാണ്? സത്യം പറഞ്ഞ സ്വർണത്തെയെ ഞാൻ കഴുത്തുരുത്തു കൊന്നു. ഈ കൊടിയ പാപത്തിൽനിന്ന് എനിക്കെന്നെങ്കിലും മോചനമുണ്ടാകുമോ?’

മന്ത്രിയുടെ കുമ്പുദ്ധിയാണ് ഇതിനെല്ലാം പിന്നിലെന്ന് രാജാവു മനസ്സിലാക്കി. അദ്ദേഹം അയാളെ തുറുകിലടയ്ക്കുകയും പരിചാരകനെ താക്കീതു നല്കി വിട്ടയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

പിന്നീടുള്ള ദിവസങ്ങളിലെല്ലാം രാജാവ് ഒഴിഞ്ഞ പക്ഷിക്കൂടു നോക്കി വേദനിച്ചാണു ജീവിച്ചത്.

(ഇന്ത്യകൂടി പശ്ചാത്തലമാകുന്ന അപൂർവ്വം സോവിയറ്റ് നാടോടിക്കഥകളിൽ ഒന്നാണിത്.)

പകരത്തിനു പകരം

പണ്ടൊരിക്കൽ കാട്ടിലെ മൃഗങ്ങളെല്ലാം ചേർന്ന് സിംഹത്തെ തങ്ങളുടെ രാജാവായി തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഉത്സവസമാനമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ പുതിയ രാജാവിന്റെ പട്ടാഭിഷേകവും നടന്നു. പ്രജകൾ രാജാവിന് ആശംസകളും ദീർഘായുസ്സും നേർന്നു.

ബുദ്ധിമാനായിരുന്നു സിംഹരാജാവ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സിംഹം തന്റെ സഹായികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ അതീവ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തി. തന്റെ മുന്നിൽ നിരന്നുനില്ക്കുന്ന മൃഗങ്ങളെയും പക്ഷികളെയും സിംഹം നന്നായി നിരീക്ഷിച്ചു. പക്ഷികളെയും ചെറിയ മൃഗങ്ങളെയും രാജാവ് അവഗണിച്ചു. തനിക്ക് ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ഭീഷണിയാവാനിയുള്ള മൃഗങ്ങളെ അനുചരന്മാരാക്കുക എന്ന തന്ത്രമാണ് സിംഹം സ്വീകരിച്ചത്.

തനിക്കൊപ്പം ബലമുള്ള കടുവ.

വീരശൂരപരാക്രമിയായ ചെന്നായ.

കുരുട്ടുബുദ്ധിയുടെ ഉടമയായ കുറുക്കൻ.

മൂന്നു പേരെയും സിംഹം തന്റെ മന്ത്രിമാരാക്കി. രാജപദവി നഷ്ടപ്പെട്ടതിലുള്ള അവരുടെ നിരാശ ഇതോടെ ഇല്ലാതായി. മന്ത്രിമാർ തമ്മിൽ

അധികാരത്തർക്കം ഉണ്ടാവാതിരിക്കാനും രാജാവ് വഴി കണ്ടെത്തി. കാടിന്റെ ചുമതല കടുവയ്ക്കും വനാതിർത്തിയുടെ ചുമതല കുറുക്കനും കൊടുത്തപ്പോൾ ചെന്നായയ്ക്കു ലഭിച്ചത് പുൽപ്പരപ്പിന്റെ ചുമതലയാണ്. കുറുക്കന് അത്ര തൃപ്തി നൽകിയില്ലെങ്കിലും അവനത് പുറത്തു കാട്ടിയില്ല.

രാജാവറിയാതെ കുറുക്കൻ ചില ഉപജാപകപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുഴുകി. അവൻ കടുവയും ചെന്നായയുമായി ചേർന്ന് ചെറുമൃഗങ്ങളെ കൊന്നുതിന്നാനുള്ള ശ്രമം നടത്തി. എന്നാൽ, ചെന്നായ കുറുക്കനുമായി ഒരു കൂട്ടുകച്ചവടത്തിനുമില്ലെന്നു വിശദീകരിച്ച് മാറിനിന്നു. കടുവയും രാജകോപം വരുത്തുന്ന ഒന്നിനും താനില്ലെന്ന് തീർത്തുപറഞ്ഞു. കുറുക്കൻ അതൊന്നും ഗൗനിക്കാതെ നിരപരാധികളായ മൃഗങ്ങളെ കൊന്നു തിന്ന് തിടിച്ചുകൊഴുത്തു.

വനാതിർത്തിയിലെ ചെറുമൃഗങ്ങൾ മുഴുവനും അവന്റെ ഭക്ഷണമായപ്പോൾ പക്ഷികളിലേക്കായി ശ്രദ്ധ. കാട്ടുകോഴികളെ ഓടിച്ചു പിടിച്ചു തിന്നുന്നതിലും അവൻ വിജയിച്ചു. ചുരുങ്ങിയ നാൾകൊണ്ട് അവിടെ മരുന്നിനുപോലും ഒരു കോഴി ഇല്ലാതായി. ഭക്ഷണത്തിനു വകകാണാതെ കുറുക്കൻ വിഷമിച്ചു. ഇങ്ങനെ പോയാൽ തനിക്കു പട്ടിണി കിടന്ന് ചാകേണ്ടിവരുമെന്ന് അവൻ ഭയന്നു. അപ്പോഴാണ് വനാതിർത്തിയിലെ ഗ്രാമത്തിൽ മനുഷ്യർ നിരത്തിവെച്ച കോഴിക്കുടുകളും അതിനുള്ളിലെ തിടിച്ചുകൊഴുത്ത കോഴികളും അവന്റെ കണ്ണിൽപ്പെട്ടത്! അതു കണ്ട് കുറുക്കന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അവൻ നേരേ സിംഹരാജാവിന്റെ അടുത്തേക്ക് വെച്ചുടിച്ചു.

‘ഒഹും, എന്തു വേണം?’

സിംഹം ഗമയിൽ ചോദിച്ചു.

‘മഹാരാജാവേ, അങ്ങയുടെ ഭരണത്തിൻകീഴിൽ പ്രജകൾ ബഹുഭുരിപക്ഷവും സുരക്ഷിതരാണെങ്കിലും ചെറിയൊരു വിഭാഗത്തിന്റെ നില അപകടത്തിലാണ്. ആ വിവരം ധരിപ്പിക്കാനാണ് ഞാനിപ്പോൾ വന്നത്,’ കുറുക്കൻ വിനയം നടിച്ച് പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്? ഞാൻ ഭരിക്കുമ്പോൾ സുരക്ഷിതരല്ലാത്തത് ആരാണ്? ആരാണ് അവരെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നത്?’

സിംഹത്തിന് കടുത്ത കോപം വന്നു.

‘എന്റെ അധികാരപരിധിയിൽ വരുന്ന കാര്യമല്ലെങ്കിലും പറയാം. മനുഷ്യർ ഉണ്ടാക്കിവെച്ച കോഴിക്കുടുകളിലെ കോഴികളാണ് അരക്ഷിതാവസ്ഥയിൽ കഴിയുന്നത്. നായ്ക്കളും മരപ്പട്ടികളുമൊക്കെ അവയെ

വ്യാപകമായി കൊന്നുതിന്നുകയാണ്. മനുഷ്യർക്ക് ഇതൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കാൻ നേരം കിട്ടുന്നില്ല.’

കുറുക്കൻ വിവരിച്ചു.

‘അത് കഷ്ടമാണല്ലോ. എങ്ങനെയാണ് കോഴികളെ ശത്രുക്കളിൽ നിന്ന് രക്ഷിക്കാൻ നമുക്കാവുക?’

രാജാവ് പുരികം ചുളിച്ചു.

‘കോഴികളുടെ ദുരവസ്ഥയോർത്ത് എനിക്കും വിഷമം തോന്നുന്നു. കോഴിക്കുടുകളുടെ സംരക്ഷണച്ചുമതല അങ്ങ് എന്നെ ഏല്പിച്ചാൽ മാത്രം മതി. പിന്നീടാവും കോഴികളുടെ അടുത്തുപോലും വരാതെ ഞാൻ നോക്കിക്കൊളാം,’ കുറുക്കൻ പറഞ്ഞു.

അവനെ കണ്ണടച്ചു വിശ്വസിച്ച സിംഹം അപ്പോൾത്തന്നെ അവൻ കോഴിക്കുടുകളുടെ അധികച്ചുമതല നൽകി.

പുതിയ ചുമതല കിട്ടിയ ആദ്യദിവസംതന്നെ കുറുക്കൻ കോഴികളിലൊന്നിനെ ശാപ്പിട്ടു. പിന്നീട് എല്ലാ ദിവസവും അവൻ രണ്ടും മൂന്നും കോഴികളെ കൊന്നുതിന്നാൻ തുടങ്ങി. കോഴികളുടെ എണ്ണം കുറഞ്ഞു വന്നത് ഉടമയുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. ഏതോ ഒരു പെരുങ്കുള്ളൻ തന്റെ കോഴികളെ തിന്നുന്നുണ്ടെന്ന് അയാൾക്കുറപ്പായി.

കോഴിക്കുള്ളനെ പിടികൂടാൻ ഉടമ ഒരുനാൾ കോഴിക്കുടുകൾക്കടുത്തുള്ള പൊന്തക്കാട്ടിൽ ഒളിച്ചിരുന്നു. കുറച്ചു നേരം കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ്, കള്ളക്കുറുക്കൻ വെള്ളമൊലിപ്പിച്ച് അങ്ങോട്ട് പമ്മിപ്പമ്മി വരുന്നു! ഉടമയ്ക്ക് കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു. അയാൾ മുട്ടൻവടിയുമായി വന്ന് അവനെ തലങ്ങും വിലങ്ങും അടിച്ചു. അടികൊണ്ട് നിലത്തു വീണ അവൻ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു. എന്നിട്ടും കോപം മാറാതെ അയാൾ കുറുക്കന്റെ വാലിൽ കമ്പി കെട്ടി മരത്തിൽ ബന്ധിച്ച് സ്ഥലം വിട്ടു.

കടുത്ത വേദനകൊണ്ട് വലഞ്ഞ കുറുക്കൻ എങ്ങനെയെങ്കിലും അവിടന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിച്ചു. ഒടുവിൽ കമ്പി മുറുകി അവന്റെ വാൽ മുറിഞ്ഞു. അവൻ ബന്ധനത്തിൽനിന്ന് മോചിതനായി. ഇനിയും ഉടമയുടെ കണ്ണിൽപ്പെടാതെ അവൻ ഏന്തിവലിഞ്ഞു നടന്നു.

ആകപ്പാടെ നാണക്കേടായി കുറുക്കന്. വാലു മുറിഞ്ഞ അവസ്ഥയിൽ ഇനിയെങ്ങനെ നാലാൾക്കു മുന്നിൽ ഞെളിഞ്ഞു നടക്കും? കോഴിക്കുള്ളനെ പേര് പതിഞ്ഞാൽപ്പിന്നെ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ എന്താണർത്ഥം? ഈ നിലയിൽ രാജാവിന്റെ മുഖത്തു നോക്കുന്നതെങ്ങനെ?

ഒരു നൂറു ചോദ്യങ്ങൾ കുറുക്കന്റെ മനസ്സിലുണർന്നു. ഒടുവിൽ അവനൊരു തീരുമാനത്തിലെത്തി.

വാലിലെ മുറിവുണങ്ങുന്നതുവരെയും ശരീരക്ഷിണം മാറി ദേഹം നന്നാവുന്നതുവരെയും എവിടെയെങ്കിലും ഒളിച്ചു താമസിക്കുക!

കുറച്ചു ദൂരം നടന്നതും കുറുക്കൻ ഒരു മൂയലിന്റെ മാളത്തിലെത്തി. മൂയലമ്മയും മൂന്നു മക്കളും മാത്രമായിരുന്നു അവിടെ താമസം. ക്ഷിണി തമായ സ്വരത്തിൽ അവൻ മൂയലമ്മയോടു ചോദിച്ചു:

‘മൂയലമ്മേ, നീയെന്റെ സ്ഥിതി കണ്ടില്ലേ? എനിക്ക് സുഖമാവുംവരെ നിന്നോടൊപ്പം ഇവിടെ കഴിയുന്നതിൽ വിരോധമുണ്ടോ?’

മൂയലമ്മയ്ക്ക് ഉള്ളിൽ നല്ല പേടിയുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ ചോദിച്ചു:

‘അയ്യോ വേണ്ട. നീയെന്റെ മക്കളെ തിന്നില്ലേ? വേണ്ടിവന്നാൽ എന്നെത്തന്നെ തിന്നില്ലേ.’

‘ഏയ്. ഞാനിപ്പോൾ പച്ചക്കറി മാത്രമേ ഭക്ഷിക്കാറുള്ളൂ. ഞാൻ നീന്റെ മക്കളെ സ്വന്തം മക്കളെപ്പോലെ നോക്കിക്കൊള്ളാം,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

അതു വിശ്വസിച്ച മൂയലമ്മ കുറുക്കനെക്കൂടി തന്റെ മാളത്തിൽ താമസിപ്പിച്ചു.

കുറച്ചു ദിവസം പ്രശ്നമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. കുറുക്കൻ മൂയലമ്മയ്ക്കു ഞ്ഞുങ്ങളെ ലാളിക്കുകയും കളിപ്പിക്കുകയുമൊക്കെ ചെയ്യുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ മൂയലമ്മയ്ക്കു സമാധാനമായി. അടുത്ത ദിവസം മൂയലമ്മ ഇര തേടി പുറത്തു പോയി. കുഞ്ഞുങ്ങളെ കുറുക്കന്റെ പക്കൽ ഏല്പിച്ചിട്ടാണ് അവൾ പോയത്. അവൾ പോയതും കുറുക്കൻ ഒരു മൂയലമ്മയ്ക്കുണിനെ പിടിച്ചുതിന്നു! എന്നിട്ട് ഒന്നുമറിയാത്തപോലെ മാളത്തിൽ കഴിഞ്ഞു.

മൂയലമ്മ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളിലൊന്നിനെ കാണാതെ വിഷമിച്ചു. അവൾ പരിഭ്രമത്തോടെ കുറുക്കനോട് ചോദിച്ചു:

‘കുറുക്കച്ചാ, എന്റെ ഒരു കുഞ്ഞുവിടെപ്പോയി?’

‘ആ, എനിക്കറിയില്ല. ഞാനുറങ്ങുന്ന സമയത്ത് പുറത്തെങ്ങാനും ഇറങ്ങിപ്പോയ്ക്കാണും,’ കുറുക്കൻ പറഞ്ഞു.

‘അല്ല, നീയറിയാതെ അവനെങ്ങും പോകില്ല. ഞാനില്ലാത്തപ്പോൾ നീയവനെ തിന്നുകാണും,’ മൂയലമ്മ തൊണ്ടയിടിപ്പിറഞ്ഞു.

‘എന്നാൽ കണക്കായിപ്പോയി!’

കുറുക്കൻ കണ്ണുരുട്ടി.

അടുത്ത ദിവസവും മൂയലമ്മ ഇര തേടി തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ മൂയലമ്മയുടെ രണ്ടാമത്തെ കുഞ്ഞും അപ്രത്യക്ഷമായിരുന്നു. അതേക്കുറിച്ചു ചോദിച്ചപ്പോൾ കുറുക്കൻ കയർക്കുകയാണു ചെയ്തത്. പിറ്റേന്ന് മൂയലമ്മയുടെ അവസാനത്തെ കുഞ്ഞിനെയും കുറുക്കൻ പിടിച്ചുതിന്നു.

‘നീയെന്റെ മക്കളെയെല്ലാം തിന്നില്ലേ? നിനക്ക് അഭയം തന്നതിന് നീ ചെയ്ത പ്രത്യുപകാരം കൊള്ളാം!’

മൂയലമ്മ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു.

‘ശരിയാണ്. നീന്റെ മക്കളെ തിന്നത് ഞാൻതന്നെ. നീയാരാണ് ചോദിക്കാൻ? ഞാനീ വനാതിർത്തിയിലെ മന്ത്രിയാണ്. ഏതു പ്രജയെയും തിന്നാനുള്ള അധികാരം എനിക്കുണ്ട്. കൂടുതൽ സംസാരിക്കാൻ വന്നാൽ നിന്നെയും ഞാൻ തിന്നും, ഓർത്തോ!’

കുറുക്കൻ ആക്രോശിച്ചു.

പാവം മൂയലമ്മ! മക്കളെയും വീടും നഷ്ടപ്പെട്ട അവൾ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് ഇറങ്ങിനടന്നു. വഴിയേ അവൾ ചെന്നായമന്ത്രിയെ കണ്ടുമുട്ടി. മൂയലമ്മയുടെ കരച്ചിൽ കണ്ടപ്പോൾ ചെന്നായയ്ക്ക് അവളോട് സഹതാപം തോന്നി.

‘മൂയലമ്മേ, നിനക്കെന്തു പറ്റി? നീയെന്താണിങ്ങനെ മുളപൊട്ടും പോലെ കരയുന്നത്?’

ചെന്നായ ചോദിച്ചു.

‘എന്റെ തലവിധി എന്നല്ലാതെ എന്തു പറയാൻ? ഞാനൊരു കുറുക്കൻ എന്റെ മാളത്തിൽ അഭയം കൊടുത്തു. ആ ദുഷ്ടൻ എന്റെ മൂന്നു മക്കളെയും പിടിച്ചുതിന്നു. അതും പോരാതെ എന്നെ മാളത്തിൽനിന്നിറക്കി വീടുകയും ചെയ്തു. ഞാനിനി എന്തു ചെയ്യാനാണ്?’

മൂയലമ്മയ്ക്ക് സങ്കടം സഹിക്കാനായില്ല.

‘നീ വിഷമിക്കണ്ട. ഞാനിതിന് പരിഹാരം കാണാം. അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ ആ കുറുക്കന്റെ തെമ്മാടിത്തരം ദിവസേന കുടിവരികയാണ്. ഞാനവനോട് മര്യാദയ്ക്ക് ഒന്നു പറഞ്ഞുനോക്കാം. അനുസരിച്ചില്ലെങ്കിൽ സാക്ഷാൽ സിംഹരാജാവിനെക്കണ്ട് വിവരങ്ങൾ ധരിപ്പിക്കാം.’

ചെന്നായ അവളെയും കൂട്ടി മാളത്തിനു പുറത്തിറങ്ങി. കുറുക്കൻ കേൾക്കേ ചെന്നായ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘എടാ കള്ളക്കുറുക്കാ, അന്യന്റെ താവളത്തിൽ അതിക്രമിച്ചു കയറി അതിന്റെ ഉടമയെ വിരട്ടിയോടിക്കുന്നത് ഉചിതമാണോ? മര്യാദയുണ്ടെങ്കിൽ ഇപ്പോൾത്തന്നെ നീയീ മാളത്തിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുപോകണം. അല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ പ്രത്യുപകാരങ്ങൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും.’

കുറുക്കൻ ഇത് തീരെ രസിച്ചില്ല. പരുഷമായിട്ടായിരുന്നു അവന്റെ മറുപടി.

‘ഓഹോ, നീയെന്നെ വിരട്ടാൻ നോക്കുകയാണോ? എന്നാലേ, ഇവിടന്ന് പോകാൻ എനിക്കു മനസ്സില്ല. നിനക്കെന്താണ് ചെയ്യാനാവുക എന്നു വെച്ചാൽ ചെയ്തോളൂ.’

കുറുക്കനോട് കൂടുതൽ സംസാരിച്ചിട്ട് കാര്യമില്ലെന്നു തോന്നിയ ചെന്നായ അവിടം വിട്ടു പോയി. അവൻ സിംഹരാജാവിനെക്കണ്ട് കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചു. പ്രജകൾക്ക് രക്ഷ നൽകേണ്ട മന്ത്രിതന്നെ അവരെ ശിക്ഷിക്കുന്നു എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ രാജാവിന് കുറുക്കനോട് കടുത്ത കോപമുണ്ടായി. സിംഹം അവനെ വിളിച്ചുവരുത്തി ചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹും, നിന്റെ ധിക്കാരം അതിരുകടന്നിരിക്കുന്നു. നീയൊരു പാവം മൂയലിന്റെ മാളം കൈയടക്കിയെന്നും അവളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ തിന്നെന്നും ഞാനറിഞ്ഞു. നിയമം തെറ്റിക്കുന്നവർക്കുള്ള ശിക്ഷ നിനക്കറിയാമല്ലോ?’

ചെന്നായ തന്നെക്കുറിച്ച് രാജാവിന്റെയടുത്ത് പരാതി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്ന് കുറുക്കനു മനസ്സിലായി. എന്തെങ്കിലും സൂത്രം പ്രയോഗിച്ച് രാജകോപത്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ അവൻ നിശ്ചയിച്ചു. അവൻ തന്റെ മുറിവാൽ രാജാവിനെ കാണിച്ച് സങ്കടഭാവത്തിൽ പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, ഞാൻ മനസ്സിൽപ്പോലും വിചാരിക്കാത്ത കാര്യങ്ങളാണ് അങ്ങു പറഞ്ഞത്. സത്യത്തിൽ മൂയലിന്റെ മാളത്തിൽ കയറിയതും മൂയൽക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ തിന്നതും ഈ ചെന്നായയാണ്. ഞാനതിനെ യെല്ലാം എതിർത്തതാണ്. പക്ഷേ, ഇവനെന്റെ വാല് കടിച്ചുമുറിച്ചു കളഞ്ഞു. അങ്ങിത് കാണുന്നുണ്ടല്ലോ.’

കുറുക്കന്റെ മുറിഞ്ഞ വാല് കണ്ടപ്പോൾ തന്നോട് നുണ പറഞ്ഞത് ചെന്നായയാണെന്ന് സിംഹം ധരിച്ചു. കൂടുതലൊന്നും പറയാതെ സിംഹം ചെന്നായയെ അടിച്ചുകൊന്നു!

തെറ്റൊന്നും ചെയ്യാത്ത ചെന്നായയെ രാജാവ് കൊന്നെന്നും അതിനു കാരണക്കാരൻ കുറുക്കനാണെന്നും മറ്റു ചെന്നായക്കൾ അറിഞ്ഞു. അവർ സംഘം ചേർന്നെത്തി കുറുക്കൻമന്ത്രിയെ ആക്രമിച്ചു കൊന്നുകളഞ്ഞു. എന്നിട്ടും മതിയാകാതെ കണ്ണിൽക്കണ്ട കുറുക്കന്മാരെല്ലാം വകവരുത്തി.

കാട്ടിൽ യുദ്ധസമാനമായ അവസ്ഥ കൈവന്നു. ചില മൃഗങ്ങൾ ഗ്രാമത്തിലിറങ്ങി മനുഷ്യരെയും ആക്രമിച്ചു. ഗതികെട്ടപ്പോൾ മനുഷ്യർ സംഘടിച്ച് പരിഹാരമാർഗങ്ങൾ ആലോചിച്ചു. അവർ മാതൃകാധർമ്മങ്ങളുമായി ചെന്നായക്കുട്ടത്തെ ആക്രമിച്ചു കൊന്നു. സിംഹരാജാവിനെയും കടുവയെയും കെണിയിൽപ്പെടുത്തി മൃഗശാലയ്ക്കയച്ചു.

അതോടെ കാട് ശാന്തമായി. ശേഷിക്കുന്ന മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളും രാജാവില്ലാതെതന്നെ സമാധാനപരമായി ജീവിച്ചു.

മുരളീനാഭവും മാന്ത്രികവീണയും

ഒരുപാടു കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ ദരിദ്രനായ ഒരിടയബാലൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. സംഗീതമായിരുന്നു അവന്റെ പ്രാണൻ. പാട്ട് ആസ്വദിക്കാനും ഹൃദയ സ്പർശിയായി ഗാനം ആലപിക്കാനും ഒരുപോലെ കഴിവുണ്ടായിരുന്നു, അവന്.

ആടുകളെയുംകൊണ്ട് അവൻ രാവിലെ മലയുടെ താഴ്വരയിലുള്ള പുൽപ്പുരപ്പിലെത്തും. പടർന്നു കിടക്കുന്ന ഇളംപുല്ലു തിന്നാൻ ആടുകളെ യഥേഷ്ടം വിട്ടശേഷം അവൻ മരത്തണലിലിരിക്കും. മൂളന്തങ്ങളിൽ ചെത്തിയുണ്ടാക്കിയ ഓടക്കുഴലിലൂടെ സംഗീതത്തിന്റെ അഭൗമലോകം സൃഷ്ടിക്കും.

അനിർവചനീയമായിരുന്നു ആ നാദം നൽകുന്ന നിർവൃതി.

മനുഷ്യരെ മാത്രമല്ല അവന്റെ മുരളീനാദം സ്വീകരിച്ചത്. സകല ജീവജാലങ്ങളും ആ സംഗീതത്തിന്റെ വിശ്വഭാഷയറിഞ്ഞ് ആഹ്ലാദിച്ചു. സഞ്ചരിക്കുകയായ മനുഷ്യർ ലക്ഷ്യസ്ഥാനംപോലും മറന്ന് ആ നാദനിർദ്ധരിയിൽ

ലയിച്ചുനിന്നു. അവർ വിശപ്പും ദാഹവും അറിഞ്ഞതേയില്ല. ആടുമാടുകൾ തീറ്റ നിർത്തി കാതു കുർപ്പിച്ചു നിന്നു. പക്ഷികൾ പറക്കാൻ മറന്ന് മരക്കൊമ്പുകളിൽ അമർന്നിരുന്നു. തവളകളും മീനുകളും പ്രാണികളും പൂഴുക്കളും പ്രതിമ കണക്കേ നിന്നുപോയി.

പലവിധം വൈഷമ്യങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന വീട്ടമ്മമാരും യുവതീയുവാക്കളും വൃദ്ധന്മാരും രോഗികളുമൊക്കെ ഇടയബാലന്റെ മുരളിനാദത്തെക്കുറിച്ച് കേട്ടറിഞ്ഞ് പുല്പരപ്പിലെത്തി. അവന്റെ മുരളിനാദത്തിൽ ലയിച്ചുനില്ക്കേ അവരുടെ വിഷമതകൾ അലിഞ്ഞില്ലാതായി. ആ നാദവിചികൾക്കു മുന്നിൽ ഏവരും സമന്മാരായി. ദാരിദ്ര്യവും സങ്കടവും പ്രാരബ്ധങ്ങളും രോഗാതുരതയുമെല്ലാം പഴങ്കഥകളായി അവർക്കു തോന്നി.

ചിലർ ആനന്ദനൃത്തത്തിലും ഗാനോത്സവത്തിലും മുഴുകി. മനുഷ്യരും മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളും ദേവചിന്ത വെടിഞ്ഞ് നൃത്തഗീതാദികളിൽ പങ്കുചേർന്നു. ജീവിതം ഉത്സവസമാനമായ ഒന്നായി അവർക്കനുഭവപ്പെട്ടു.

എന്നാൽ, ഇതൊന്നുമറിയാതെ ഇടയബാലൻ തന്റെ സംഗീതസാഗരത്തിൽ ആവോളം മുങ്ങിക്കിടന്നു!

കാലം അവനിലും മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തി. ഉത്തമനായ ഒരു യുവാവായി അവൻ മാറി. സംഗീതമില്ലാതെ നിമിഷനേരംപോലും ജീവിക്കാനാവില്ലെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ അവൻ ആടുമേയ്ക്കൽ ഉപേക്ഷിച്ചു. സംഗീതത്തിന്റെ തൂണ മാത്രം മതി തനിക്കെന്ന് അവൻ തീരുമാനിച്ചു. ലൗകിക സുഖദുഃഖങ്ങളിൽ മടുപ്പു തോന്നിയ അവൻ ലോകസഞ്ചാരത്തിനു തയ്യാറെടുത്തു. തന്റെ സംഗീതംകൊണ്ട് പല നാടുകളിലുമുള്ള അസംഖ്യം ജനങ്ങൾക്ക് ആശ്വാസമരുളുകയായിരുന്നു ലക്ഷ്യം.

പഴകിത്തേഞ്ഞ ഓടക്കുഴലിനു പകരം ഇടയൻ ഒരു വീണ പണിതുണ്ടാക്കി. അദ്ഭുതകരമായ വശീകരണസിദ്ധിയോടെ അതിൽനിന്നും നാദവിചികൾ പിറവിക്കൊണ്ടു. ഒരുനാൾ രാവിലെ അവൻ വീണയും മീട്ടിയത്ര തുടങ്ങി.

അപരിചിതമായ നാടുകളിലൂടെ അലക്ഷ്യമായി അവൻ നടന്നുനീങ്ങി. ഓരോ നഗരത്തിലും ഓരോ ഗ്രാമത്തിലും ഓരോ നാൽക്കവലയിലും എന്നുവേണ്ട നാലാളു കൂടുന്നിടത്തൊക്കെ അവൻ തന്റെ മികവ് പ്രകാശിപ്പിച്ചു. സ്ത്രീപുരുഷഭേദമന്യേ, പുണ്യപാമരഭേദമന്യേ ആളുകൾ അയാൾക്കു ചുറ്റും തടിച്ചുകൂടി. അവരുടെ മനസ്സുകൾക്ക് ആശ്വാസമേകാൻ അവൻ സ്വയം മറന്ന് വീണ മീട്ടിപ്പാടി.

വിശപ്പിന്റെയോ ദാഹത്തിന്റെയോ കാര്യം അവന് ആലോചിക്കേണ്ടതായിപ്പോലും വന്നില്ല. അവനെ കാണാതെത്തീയവർ വിശിഷ്ടഭോജ്യങ്ങളും

പാനീയങ്ങളും പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളും പണക്കിഴികളും സമ്മാനിച്ചു. എന്നാലവൻ അതിലൊന്നും തീരെ താത്പര്യം കാട്ടിയില്ല. അതിൽനിന്നു ജീവൻ നിലനിർത്താൻ വേണ്ട ഭക്ഷ്യങ്ങളും നാണ്യം മറയ്ക്കാനുള്ള വസ്ത്രവും മാത്രമെടുത്ത് ബാക്കി തിരികെക്കൊടുത്തു.

നാടായനാടുകളിലെ ധനാഭ്യർത്ഥനകളും ദരിദ്രരുമെല്ലാം ഇടയ യുവാവിന്റെ സ്വാധീനത്തിലകപ്പെട്ടത് നാട്ടുരാജാക്കന്മാർക്കും ചക്രവർത്തിമാർക്കുമെല്ലാം തലവേദനയുണ്ടാക്കി. തങ്ങളുടെ ആജ്ഞകൾ അനുസരിക്കാൻ ആരെയും കിട്ടാത്ത അവസ്ഥ അവർക്കു സഹിക്കാനായില്ല. ഇങ്ങനെ പോയാൽ തങ്ങളെയെല്ലാം സ്ഥാനഭ്രഷ്ടരാക്കി അവൻ അധികാരത്തിലെത്തുമെന്ന് അവർ ഭയന്നു. അവർ രഹസ്യയോഗം ചേർന്ന് ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തി.

തങ്ങൾക്കു ഭീഷണിയാകുന്ന ഇടയയുവാവിനെ ഇല്ലാതാക്കുക!

അതെങ്ങനെ പ്രാബല്യത്തിൽ വരുത്തുമെന്നതായി അടുത്ത പ്രശ്നം. നേരിട്ടുചെന്ന് അവനെ പിടികൂടി തുറങ്കിലടയ്ക്കുന്നത് ഉചിതമല്ല. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ പ്രജകൾ ഒന്നടങ്കം തങ്ങൾക്കെതിരാകും. അവനെ വധിക്കാൻ മറ്റൊരാളെ ഏല്പിക്കാനുമാവില്ല. ആരും ആ ദൗത്യം ഏറ്റെടുക്കാൻ തയ്യാറായി മുന്നോട്ടു വരില്ലെന്ന് മുന്നൂതരം!

ആലോചനകൾ പല വഴിക്കു മുന്നേറി. ദുർമന്ത്രവാദികളെയും അവർക്കു വശപ്പെട്ട പിശാചുക്കളെയും ഉപയോഗിച്ച് ഇടയയുവാവിനെ വധിക്കാമെന്ന തീരുമാനത്തിൽ അവരെത്തിച്ചേർന്നു. രാജാക്കന്മാർ ദുഷ്ടശക്തികളെ വിളിച്ചുവരുത്തി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘നാട്ടിലെങ്ങും വീണ മീട്ടിപ്പാടി നടക്കുന്ന ഇടയനെ മറ്റൊരുമറിയാതെ നിങ്ങൾ കൊല്ലണം. അതിൽ വിജയിച്ചാൽ നിങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നതെന്തും ഞങ്ങൾ തരും.’

വാഗ്ദാനങ്ങൾ കേട്ട് കണ്ണു മഞ്ഞളിച്ച അവർ അതിനു സന്നദ്ധരായി. ദുർമന്ത്രവാദികൾക്ക് കുന്നോളം പൊന്നും പണവും, പിശാചുക്കൾക്ക് ചോരയിറുന്ന ഇറച്ചി ആനത്തലയോളം!

ദുർമന്ത്രവാദികൾ പിശാചുക്കളെ പന്ത്രണ്ടു ചെന്നായ്ക്കളായി രൂപമാറ്റി അവന്റെയടുത്തേക്കയച്ചു. അവനെ കടിച്ചുകീറാനുള്ള ആവേശത്തോടെ, ചോരക്കണ്ണുകൾ തുറുപ്പിച്ച് അവ ഓടിയടുത്തു. അതൊന്നും കൊണ്ട് അവനെ തെല്ലും ഭയപ്പെടുത്താനായില്ല. ചെന്നായ്ക്കൾ അടുത്തേത്തിയതും അവൻ വീണ മീട്ടി ഒരു ശോകഗാനം ആലപിച്ചു. അതിന്റെ വശ്യശക്തിയിൽ അവ ശാന്തരായി ആ ഗാനം ആസ്വദിച്ച് ശില കണക്കെ നില്പായി!

എന്നിട്ടും ദുർമന്ത്രവാദികളും പിശാചുക്കളും അടങ്ങിയില്ല. വൻമരങ്ങൾ കടപുഴക്കി വീഴ്ത്തിയിട്ടും കുറ്റൻ ശിലകൾ അവനു നേരെ ഉരുട്ടി വിട്ടിട്ടും ഒന്നും സംഭവിച്ചില്ല. പാട്ടിന്റെ മാന്ത്രികശക്തിയിൽ വൻമരങ്ങൾ അവനു കൂടയായി. പാറക്കല്ലുകൾ അവന്റെ സമീപം വന്ന് എങ്ങും തൊടാതെ വായുവിൽ നില്പായി!

അതിനിടെ ഒരുനാൾ, രണ്ടു ധനികർ ഇടയ യുവാവിന്റെ അടുത്തെത്തി അവനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു പറഞ്ഞു:

‘ഹേ ഗായകയുവാവേ, ഈ രാവിൽ അങ്ങ് ഞങ്ങൾക്കൊപ്പം വെണ്ണക്കൽ കൊട്ടാരത്തിലെത്തണം. വിശിഷ്ടവൃക്കതികൾ പങ്കെടുക്കുന്ന വിരുന്നിനെ ഈ ദിവ്യസംഗീതംകൊണ്ട് അനുഗ്രഹിക്കണം.’

ഇടയയുവാവ് ആ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ച് രാത്രി വെണ്ണക്കൽ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. അവിടം മദ്യചക്ഷുക്കളാലും വിശിഷ്ടഭോജ്യങ്ങളാലും നിറഞ്ഞിരുന്നു. ധനികരായ ഒട്ടേറെപ്പേർ വിരുന്നിനെത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതിഥികൾ ഓരോരുത്തരായി വന്ന് വലിയൊരു ഭരണിയിലെ വെള്ളം മുഖത്തൊഴിക്കുന്നത് അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. അതിൽ അയാൾക്കെന്തോ പന്തികേട് തോന്നി. അയാളും അതിലെ വെള്ളംകൊണ്ട് മുഖം കഴുകി.

ആ നിമിഷം വെണ്ണക്കൽ കൊട്ടാരവും വിഭവങ്ങളും അതിഥികളുമൊക്കെ അപ്രത്യക്ഷരായി! അവിടെ ശേഷിച്ചത് ദുർമന്ത്രവാദികളും പിശാചുക്കളും മാത്രം!

അവർ ഒന്നടങ്കം അവനു നേരെ വാ പിളർന്ന് ഓടിയടുത്തു. ഇടയ യുവാവിനെ ജീവനോടെ വിഴുങ്ങാനുള്ള പുറപ്പാടായിരുന്നു അവരുടേത്. അപകടം മണത്തറിഞ്ഞ അവൻ വീണ മിട്ടി ഉച്ചസ്ഥായിയിലുള്ള ഒരു ഗാനാലാപനം നടത്തി. ചുറ്റും സംഗീതത്തിന്റെ മാന്മരികശക്തി പരന്നു. അതിനെ മുറിച്ചുകടന്ന് അവനെ ആക്രമിക്കാൻ ദുഷ്ടശക്തികൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. തങ്ങളുടെ ശക്തി ചോരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ദുർമന്ത്രവാദികളും പിശാചുക്കളും അക്ഷണം അവിടം വിട്ടോടി!

സത്തുക്കൾക്ക് ആശ്വാസവും ആനന്ദവും പകർന്ന് ഇടയയുവാവ് നാടെങ്ങും സഞ്ചരിച്ച് മധുരഗാനാലാപനം തുടർന്നു. ജീവിതാന്ത്യംവരെ മറ്റൊന്നിനെക്കുറിച്ചും അവൻ ആലോചിച്ചതേയില്ല.

അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ അതിൽക്കവിഞ്ഞ ഒരു പുണ്യകർമ്മം വേറെയുണ്ടോ?

(സംഗീതത്തിന് സകല തിന്മകളെയും പ്രതിരോധിക്കാനുള്ള കരുത്തുണ്ടെന്ന് ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു ഈ നാടോടിക്കഥ.)

വെള്ളിമീനും രത്നമോതിരവും

വളരെക്കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ രണ്ടു സഹോദരന്മാർ ജീവിച്ചിരുന്നു. വിധിവശാൽ അവരിലൊരാൾ വലിയ ധനികനും അപരൻ പരമ ദരിദ്രനുമായിത്തീർന്നു. ധനികസഹോദരൻ നഗരത്തിൽ കുറെ സ്ഥലം വാങ്ങി, അവിടെയൊരു മാളിക പണിയിച്ച് ജീവിതം തുടർന്നു. ദരിദ്രനാകട്ടെ, ചെറിയൊരു കുടിൽ കെട്ടി അവിടെയാണ് താമസിച്ചത്. ധനികൻ ഒരു ധനികയെ വിവാഹം കഴിച്ചപ്പോൾ, ദരിദ്രയെങ്കിലും സുശീലയായ യുവതിയെയാണ് ദരിദ്രസഹോദരനു ലഭിച്ചത്.

രണ്ടു തലമുറയ്ക്കു കഴിയാനുള്ള സ്വത്തും പണവും ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ധനികസഹോദരൻ മേലനങ്ങാതെ തിന്നും കുടിച്ചും സുഖമായി കഴിഞ്ഞു. അതിനു നേരേ വിപരീതമായിരുന്നു ദരിദ്രന്റെ അവസ്ഥ. കുടിലിനടുത്തുള്ള കുള്ളത്തിൽ വലവീശി മീനുകളെ പിടിച്ചു വിറ്റാണ് അയാൾ കുടുംബം പുലർത്തിയത്. മീൻ കിട്ടാതെ വരുന്ന ദിവസങ്ങളിലെല്ലാം അയാളും ഭാര്യയും മുഴുപ്പട്ടിണിയിലായി. എന്നിട്ടും ഭാര്യ

അയാളോട് പരാതിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. സഹോദരന്റെ പരിതാപാവസ്ഥ നന്നായി അറിയാമായിരുന്നിട്ടും ധനികൻ അയാൾക്കുവേണ്ടി ചെറുവിരലനക്കിയില്ല.

അങ്ങനെയിരിക്കേ, ധനികസഹോദരന്റെ മകന്റെ വിവാഹമായി. തന്റെ പ്രതാപം മുഴുവനും അറിയിക്കുന്ന വിധത്തിൽ ആർഭാടമായാണ് വിവാഹം നടത്തിയത്. നാട്ടിലും അയൽനാടുകളിലുമുള്ള മുഴുവൻ പണക്കാരെയും അയാൾ ക്ഷണിച്ചു. അവരെല്ലാം വിലകൂടിയ വിവാഹ സമ്മാനങ്ങൾ മകനു നൽകുമെന്ന കണക്കുകൂട്ടലിലായിരുന്നു അത്. അതുതന്നെ സംഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ, ദരിദ്രസഹോദരനെ ക്ഷണിക്കാൻ അയാൾ തയ്യാറായില്ല.

സഹോദരപുത്രന്റെ വിവാഹക്കാര്യം വഴിയാത്രക്കാരിൽനിന്ന് ദരിദ്ര സഹോദരൻ കേട്ടറിഞ്ഞു. സഹോദരൻ തന്നെ വിവാഹത്തിനു ക്ഷണിക്കാത്തതിൽ അയാൾക്ക് വിഷമം തോന്നി. ക്ഷണിച്ചില്ലെങ്കിലും വിവാഹത്തിനു ചെല്ലേണ്ടത് തന്റെ കടമയാണെന്ന് അയാൾ വിശ്വസിച്ചു. വെറും കൈയോടെ സഹോദരനെ കാണാൻ പോകുന്നത് ഉചിതമല്ല. വിലയേറിയ സമ്മാനങ്ങൾ വാങ്ങാനാണെങ്കിൽ കൈയിൽ പണവുമില്ല. അയൽ വാസിയിൽനിന്ന് കടം വാങ്ങിയ അപ്പവുമായി ദരിദ്രസഹോദരൻ കല്യാണവിട്ടിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു.

ധനികസഹോദരന്റെ മാളികയാകെ അലങ്കരിച്ചിരുന്നു. വിവാഹത്തിൽ സംബന്ധിക്കാതെത്തീരുന്ന അതിഥികളെ സഹോദരൻ പുഞ്ചിരിയോടെ സ്വീകരിക്കുന്നത് ദരിദ്രസഹോദരൻ കണ്ടു. അല്പം ജാളുതയോടെയാണെങ്കിലും അയാൾ സഹോദരന്റെ അടുത്തേക്കു ചെന്ന് അപ്പം നീട്ടിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

‘സഹോദരാ, തിരക്കിനിടയിൽ എന്നെ ക്ഷണിക്കാൻ വിട്ടുപോയതാവുമെന്നറിയാം. എന്നാലും ഞാൻ സമയം തെറ്റാതെ എത്തിയിട്ടുണ്ട്. വിവാഹച്ചടങ്ങുകൾ കഴിഞ്ഞേ മടങ്ങിപ്പോകൂ. ഇങ്ങോട്ടായി ഞാൻ കൊണ്ടുവന്ന ഈ അപ്പം ദയവായി സ്വീകരിച്ചാലും.’

അതു കേട്ട് ധനികസഹോദരൻ കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു. പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞ്, വിശിഷ്ടസമ്മാനങ്ങളുമായി എത്തിയ പ്രമാണിമാർക്കിടയിൽ പഴഞ്ചൻ കുപ്പായം ധരിച്ച്, അപ്പവും കൊണ്ടുവന്ന സഹോദരനെ അയാൾ വെറുപ്പോടെ നോക്കി. ദരിദ്രൻ നീട്ടിയ അപ്പം തട്ടിത്തരിപ്പിച്ച് അയാൾ അലറി:

‘ഹും! നീയെന്താ എന്നെ കളിയാക്കാൻ വന്നതാണോ? ഈ പുളിച്ച അപ്പം തിന്നാൻ വേറെ ആളെ നോക്കണം! ഇത് മാനുഷമാരെ മാത്രം

ക്ഷണിച്ച ചടങ്ങാണ്. നിന്നെപ്പോലുള്ള യാചകന്മാർക്ക് ഇവിടെ സ്ഥാനമില്ല. വേഗം എന്റെ കൺമുന്നിൽനിന്ന് പൊയ്ക്കൊള്ളണം!’

പാവം സഹോദരൻ! അയാൾക്ക് കരച്ചിൽ വന്നു. ധനികസഹോദരൻ അന്യർക്കു മുന്നിൽവെച്ച് തന്നെ അധിക്ഷേപിച്ചത് അയാൾക്ക് സഹിക്കാനായില്ല. അയാൾ ഒന്നും പറയാതെ പല്ലുകടിച്ച് ഇറങ്ങിപ്പോയി. ധനികനും ചങ്ങാതിമാരും തന്നെ നോക്കി ഉറക്കെ കളിയാക്കിയിരിക്കുന്നത് അയാൾ അപ്പോൾ കേട്ടു.

വിട്ടിലെത്തിയ ദരിദ്രസഹോദരൻ ഭാര്യയോട് കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചു. അവൾ അയാളെ ആവുവിധമൊക്കെ സമാധാനിപ്പിച്ചു. അയാളാകട്ടെ, ആ കഠിനദുഃഖം മറക്കാനായി തന്റെ വീശുവലയുമെടുത്ത് കുളക്കരയിലേക്ക് നടന്നു. അധിക്ഷേപത്തിന്റെ കയ്പ് ആ മനസ്സിൽനിന്ന് അല്പവും മാഞ്ഞിരുന്നില്ല.

ദരിദ്രസഹോദരൻ കുളത്തിലേക്ക് വല വീശിയെറിഞ്ഞു. കുറച്ചു നേരം കഴിഞ്ഞ് അയാളത് വലിച്ചുപൊക്കി. അയാൾക്കൊക്കെ നിരാശയായി. വലയിൽ മൂന്നുനാലു പരൽമീനുകൾ മാത്രം! എന്നിട്ടും അയാൾ പ്രതീക്ഷ കൈവിട്ടില്ല. വീണ്ടും പല തവണ വലയെറിഞ്ഞു. കൊള്ളാവുന്ന മീനുകളൊന്നും അയാൾക്കു കിട്ടിയില്ല.

ഈ പാഴ്വേല തുടരുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ലെന്നു തോന്നിയ അയാൾ വിട്ടിലേക്ക് മടങ്ങാനൊരുങ്ങി. അവസാനമായി ഒരിക്കൽക്കൂടി ഭാഗ്യം പരീക്ഷിച്ചശേഷമാകാം മടക്കമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അയാൾ വീണ്ടും വല വീശി. വലിയ പ്രതീക്ഷയൊന്നുംകൂടാതെ അയാൾ വല വലിച്ചു. വലയ്ക്ക് വല്ലാത്ത ഭാരം തോന്നി. അയാൾ ശ്രമപ്പെട്ട് വല വലിച്ചു കരയ്ക്കെത്തിച്ചു.

അയാൾക്ക് സ്വന്തം കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാനായില്ല. വലയിൽ കൂടുങ്ങിയത് വലിയൊരു മീൻ! ദേഹമാസകലം വെള്ളിനിറമുള്ള അത്തരം സുന്ദരൻമീനിനെ അയാൾ ആദ്യമായാണു കാണുന്നത്. തന്റെ ദാരിദ്ര്യമറിഞ്ഞ് ഈശ്വരൻ തന്നതാവും ഈ മീനിനെയെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. അയാൾ സന്തോഷത്തോടെ മീനിനെ പിടിച്ച് കൂടയിലിടാൻ ഭാവിച്ചു. അപ്പോൾ അയാളെ അർദ്ധുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് മീൻ മനുഷ്യഭാഷയിൽ സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി:

‘ഹേ, നല്ലവനായ മനുഷ്യാ, ദയവുചെയ്ത് എന്നെ കൊല്ലരുത്. ഈ കുളമാണെന്റെ ലോകം. എന്നെ ഇവിടെത്തന്നെ സമാധാനമായി കഴിയാൻ അനുവദിക്കണം അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്ക് ഗുണമേ വരൂ.’

എന്നാൽ, കൈയിൽക്കിട്ടിയ കുറ്റൻമത്സ്യത്തെ വിട്ടുകളയാൻ ദരിദ്രൻ

തയ്യാറായില്ല. കുടിലിൽ വിശന്നു തളർന്നിരിക്കുന്ന ഭാര്യയുടെയും മക്കളുടെയും മുഖം അയാളുടെ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞു.

‘ഇല്ല, നീ എന്തു പറഞ്ഞാലും ശരി, നിന്നെ കുളത്തിലേക്ക് തിരിച്ചയയ്ക്കാൻ ഞാനൊരുകമല്ല. വളരെ നേരത്തെ പരിശ്രമത്തിനു ശേഷമാണ് നിന്നെ എനിക്കു കിട്ടിയത്. കൈയിൽ കാൽക്കാശില്ലാതെ വിഷമിക്കുകയാണ് ഞാൻ. നിന്നെ വിറ്റുകിട്ടുന്ന പണംകൊണ്ടു വേണം എന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും ആഹാരം കൊടുക്കാൻ,’ ദരിദ്രസഹോദരൻ തീർത്തുപറഞ്ഞു.

‘എന്നെ വിലക്കൊതെതന്നെ നിങ്ങൾക്ക് പണം കിട്ടുമെങ്കിൽ അതല്ലേ നല്ലത്?’

മീൻ ചോദിച്ചു.

‘അതെങ്ങനെ?’

ദരിദ്രൻ ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല.

‘പറയാം. ഞാനൊരു സാധാരണ മീനല്ല. വെള്ളമീനെന്നാണ് ഞാൻ അറിയപ്പെടുന്നത്. ജലറാണിയുടെ അടുത്ത സഹായിയായ എന്റെ തൊണ്ടയിൽ അമൂല്യമായ ഒരു രത്നമോതിരമുണ്ട്. നിങ്ങളത് എന്റെ വായിൽ കൈയിട്ട് എടുത്തുകൊള്ളൂ.’ മീൻ വിശദീകരിച്ചു.

ദരിദ്രസഹോദരൻ അതിലത്ര വിശ്വാസം വന്നില്ല. നെറ്റിച്ചുളിച്ച് അയാൾ ചോദിച്ചു:

‘നിന്നെ ഞാനെങ്ങനെ വിശ്വസിക്കും? രത്നമെടുക്കാനായി വായിൽ കൈയിടുമ്പോൾ നീയെന്നെ കടിച്ചാലോ?’

‘അതൊരിക്കലും സംഭവിക്കില്ല. ഞങ്ങൾ മീനുകൾ, പറഞ്ഞ വാക്കിനു വിലയുള്ളവരാണ്.’

മീൻ ഉറപ്പു നൽകി.

ദരിദ്രസഹോദരൻ രത്നമോതിരമെടുക്കാൻ തയ്യാറായി. മീൻ വാ പിളർത്തി നിന്നു. അയാൾ ധൈര്യം സംഭരിച്ച് വായിൽ കൈയിട്ട് തൊണ്ടയിൽനിന്നും മോതിരം പുറത്തെടുത്തു.

വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന രത്നമോതിരം!

അതിന്റെ പ്രകാശമേറ്റ് ദരിദ്രന്റെ കണ്ണു മഞ്ഞളിച്ചു.

‘ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് സന്തോഷമായോ?’

മീൻ തല പൊക്കി ചോദിച്ചു.

‘എന്തു സന്തോഷം? ഈ രത്നമോതിരംകൊണ്ട് ഞാനെന്തു ചെയ്യാനാണ്? ഇതുകൊണ്ട് വീട്ടുകാരുടെ വിശപ്പടക്കാനാവുമോ? ഇനി ഇത് ചന്തയിൽ കൊണ്ടുപോയി വിലക്കൊന്നുവെച്ചാൽ അതും അപകടമായും.

ഞാനിത് എവിടെനിന്നെങ്കിലും മോഷ്ടിച്ചതാണെന്നു പറഞ്ഞ് ഭടന്മാർ കൈയാമം വെച്ച് കൊണ്ടുപോകും.’

ദരിദ്രസഹോദരൻ മുഖം തെളിയാതെ പറഞ്ഞു.

‘ഒരുപാടു സവിശേഷതയുള്ള മോതിരമാണിത്. ഇത് കൈയിലുണ്ടായാൽത്തന്നെ ഒരാൾ ധനികനാവും. നിങ്ങളീ മോതിരം നിലത്തൊന്ന് ഇട്ടുനോക്കൂ.’

മീൻ നിർദ്ദേശിച്ചു.

ദരിദ്രസഹോദരൻ രത്നമോതിരം നിലത്തറിഞ്ഞു. അദ്ഭുതമെന്നേ പറയേണ്ടു. മോതിരം വീണ സ്ഥലത്ത് സ്വർണനാണയങ്ങളുടെയൊരു കുന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു! അതു കണ്ട് അമ്പരന്നുനിന്ന ദരിദ്രസഹോദരനോട് മീൻ പറഞ്ഞു:

‘ഇതുപോലെ നിങ്ങൾക്ക് വേണ്ടത്ര സ്വർണനാണയങ്ങൾ സമ്പാദിക്കാനാവും. ഈ രത്നമോതിരം ഒരിക്കലും കൈമാറുകയോ നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യരുത്. രത്നമോതിരം കൈയിലുണ്ടെന്നതിൽ അഹങ്കരിക്കരുതെന്ന്. നിയമം തെറ്റിച്ചാൽ മോതിരത്തിന്റെ ശക്തി നഷ്ടമാകും.’

ദരിദ്രൻ തലയാട്ടി. അയാൾ മീനിനെ കുളത്തിലിട്ടു. അത് ഒരിക്കൽക്കൂടി വെള്ളത്തിനു മുകളിൽ വന്ന് ദരിദ്രനെ നന്ദിപൂർവ്വം നോക്കി കുളത്തിനടിയിലേക്ക് ഊളിയിട്ടു പോയി. ദരിദ്രനാകട്ടെ, രത്നമോതിരം വലയുടെ അറ്റത്തു കെട്ടി, സ്വർണനാണയങ്ങൾ തുണിയിൽ പൊതിഞ്ഞ് കുടിലിലേക്ക് നടന്നു.

കുടിലിലെത്തിയ ഉടൻ ദരിദ്രസഹോദരൻ തുണിക്കെട്ടിച്ച് സ്വർണനാണയങ്ങൾ ഭാര്യയ്ക്കു മുന്നിൽ ചൊരിഞ്ഞിട്ടു. അതു കണ്ട് അമ്പരപ്പോടെ അവൾ ചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹേ, ഇതെല്ലാം നിങ്ങൾക്ക് എവിടന്നാണ് കിട്ടിയത്?’

‘നീയൊന്നടങ്ങ. ഞാനിതൊന്നും ഒരിടത്തുനിന്നും മോഷ്ടിച്ചതല്ല. ഈശ്വരൻതന്നെ നേരിട്ടു കൊണ്ടുവന്നതാണ്,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘ഈശ്വരനോ?! നിങ്ങൾ കാര്യം തെളിച്ചു പറയ്.’

അവൾക്ക് വിശ്വാസം വന്നില്ല. ദരിദ്രസഹോദരൻ വെള്ളമീനിന്റെയും രത്നമോതിരത്തിന്റെയും കഥ മുഴുവനും ഭാര്യയോട് വിശദീകരിച്ചു. രത്നമോതിരം നിലത്തറിഞ്ഞ് കൂടുതൽ സ്വർണനാണയങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതും അയാൾ മറന്നില്ല.

‘ഹായ്! നമുക്കീ മോതിരംകൊണ്ട് നല്ലൊരു വീടും മേൽത്തറം വസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളുമൊക്കെ വാങ്ങണം.’

അവൾ തുളുളിച്ചാടി.

‘അതിനെന്താ വിഷമം? സ്വർണം കായ്ക്കുന്ന മോതിരമല്ലേ നമുക്ക് സ്വന്തമായിരിക്കുന്നത്?’

ദരിദ്രസഹോദരൻ പറഞ്ഞു.

അങ്ങനെ, രത്നമോതിരത്തിൽനിന്ന് എന്നും ലഭിച്ച നാണയങ്ങൾ കൊണ്ട് അയാൾ നഗരത്തിൽ, ധനികന്റെ അടുത്തായി കുറെ സ്ഥലം വാങ്ങി. അവിടെ ധനികന്റെ മാളികയെ വെല്ലുന്ന മണിമാളിക പണിതു. അയാൾക്കും കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കും ധരിക്കാൻ മുന്തിയ വസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും വാങ്ങി. അവരവിടെ സുഖമായി കഴിഞ്ഞു. വലിയ പണക്കാരനായിട്ടും അയാൾ, തനിക്ക് ഐശ്വര്യം നേടിത്തന്ന വീശുവല ഉപേക്ഷിക്കാൻ തയ്യാറായില്ല.

തന്റെയടുത്ത് തന്നെക്കാൾ ധനികനായ ഒരാൾ താമസമാക്കിയത് ധനികസഹോദരനു സഹിച്ചില്ല. എന്നാലത് തന്റെ സഹോദരനാണെന്ന് അയാൾ സ്വപ്നേപി വിചാരിച്ചില്ല.

അങ്ങനെയിരിക്കേ ഒരുനാൾ, ആ മണിമാളികയിൽ ഒരു വിരുന്നു നടന്നു. അന്നാട്ടിലെ മുഴുവൻ പണക്കാരെയും പാവപ്പെട്ടവരെയും പഴയ ദരിദ്രസഹോദരൻ വിരുന്നിനു ക്ഷണിച്ചു. എന്നാൽ, ധനികസഹോദരനെ മാത്രം അയാൾ മനഃപൂർവ്വം വിളിച്ചില്ല. അധികേഷപത്തിന്റെ കയ്പ് അപ്പോഴും അയാളെ മഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനാലാണത്.

വിരുന്നിന്റെ ദിവസം രാവിലെമുതൽ ജനങ്ങൾ അയൽപക്കത്തെ മണിമാളികയിലേക്കൊഴുകുന്നത് ധനികൻ കണ്ടു. അയൽവാസി തന്നെ ക്ഷണിക്കാതിരുന്നത് എന്തുകൊണ്ടെന്ന് എത്ര ആലോചിച്ചിട്ടും അയാൾക്കു മനസ്സിലായില്ല. അയൽപക്കത്തു ചെന്ന് അവിടത്തെ സ്ഥിതികൾ അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞുവരാൻ ധനികസഹോദരൻ മകനെ നിയോഗിച്ചു. അയാൾ അവനെ വിളിച്ചുവരുത്തിപ്പറഞ്ഞു:

‘മകനേ, നമ്മുടെ അയൽപക്കത്തെ വിരുന്നെ എത്രമാത്രം ഗംഭീരമാണെന്ന് നീ അറിഞ്ഞുവരണം. മാത്രമല്ല, വിരുന്നിനു ക്ഷണിക്കാതിരിക്കാൻ മാത്രം എന്തു വിരോധമാണ് അവർക്ക് നമ്മളോടുള്ളതെന്നും അറിയണം.’

ധനികസഹോദരന്റെ മകൻ തലയാട്ടി. അവൻ വേഷപ്രച്ഛന്നനായി അയൽവീട്ടിലെത്തി. അവിടെ ധനികരും ദരിദ്രരുമായ അതിഥികൾക്ക് വിഭവസമൃദ്ധമായ വിരുന്നു വിളമ്പുന്നത് അവൻ കണ്ടു. അതിലേറെ അവനെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തിയത് ആ വീട്ടുടമസ്ഥൻ തന്റെ പിതൃസഹോദരനാണെന്ന തിരിച്ചറിവാണ്! കൂടിലിൽ താമസിച്ച, മുഴുപ്പട്ടിണിയായി

കഴിഞ്ഞിരുന്ന അയാളെങ്ങനെ പെട്ടെന്ന് കോടിശ്വരനായി എന്ന് എത്ര ആലോചിച്ചിട്ടും അവനു മനസ്സിലായില്ല. അവൻ പിതൃസഹോദരന്റെ കണ്ണിൽപ്പെടാതെ മടങ്ങിപ്പോയി. വീട്ടിലെത്തി ധനികനോട് കാര്യങ്ങളെല്ലാം വിശദീകരിച്ചു.

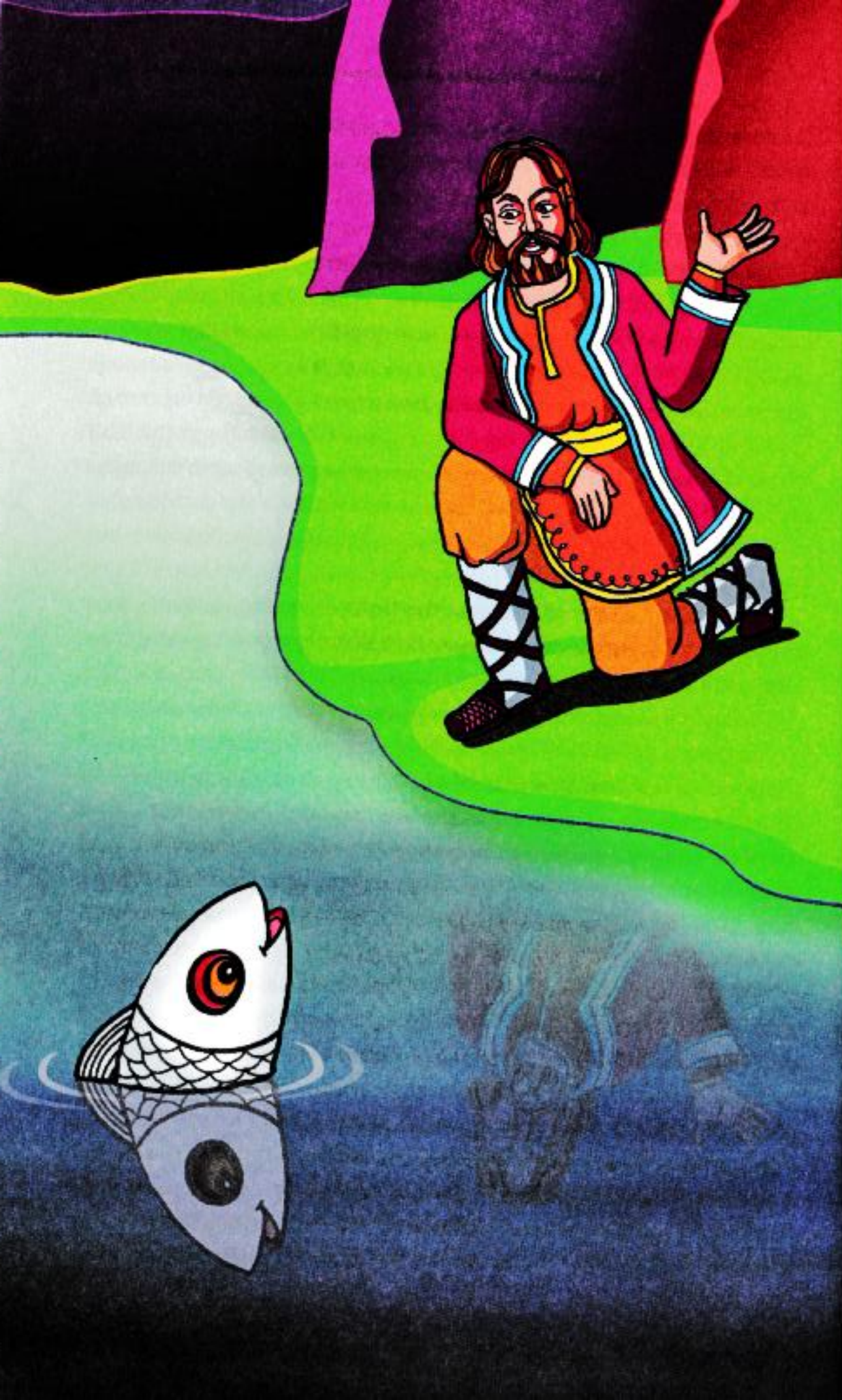
ദരിദ്രനായി, തെക്കുവടക്കു നടന്നിരുന്ന സഹോദരൻ തന്നെക്കാൾ ധനികനും പ്രമാണിയുമായത് ധനികസഹോദരൻ സഹിക്കാനായില്ല. സഹോദരൻ പണക്കാരനായതിനു പിന്നിൽ എന്തോ രഹസ്യമുണ്ടെന്നും അതെന്താണെന്ന് അറിയണമെന്നും അയാൾ തീരുമാനിച്ചു. അയാൾ ഭാര്യയെയും മകനെയും കൂട്ടി സഹോദരന്റെ വീട്ടിലെത്തി. ആ സന്ദർശനം ദരിദ്രസഹോദരനെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തി. അതു മറച്ചുവെച്ച് അയാൾ അവരെ സ്വീകരിച്ചു. വിശിഷ്ടമായ ഭക്ഷണവും പാനീയങ്ങളും നൽകി അയാളെ സ്വീകരിച്ചു. സ്ഥിരസമാനമായ ആ മണിമാളിക കണ്ടപ്പോൾ ധനികന് അസൂയ അടക്കാനായില്ല. ഒടുവിൽ അയാൾ ചോദിച്ചു:

‘ഞാനൊരു കാര്യം ചോദിച്ചാൽ നീ സത്യം തുറന്നുപറയണം. ഒരു നേരത്തെ ആഹാരത്തിനുപോലും വകയില്ലാതിരുന്ന നീ ഇത്ര വേഗം പണക്കാരനായത് എങ്ങനെയാണ്?’

‘സത്യത്തിൽ എന്നെയും അദ്ഭുതപ്പെടുത്തുന്ന ഒന്നാണത്. കേട്ടോളൂ.’

‘നേരേ വാ, നേരേ പോ’ സ്വഭാവക്കാരനായ ദരിദ്രസഹോദരൻ വെള്ളി മീനിന്റെയും രത്നമോതിരത്തിന്റെയും കഥ മുഴുവനും ധനികസഹോദരനോട് വിശദീകരിച്ചു. എങ്ങനെയെങ്കിലും ആ മോതിരം സ്വന്തമാക്കണമെന്ന് അയാൾക്കാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും കൈമാറിയാൽ അതിന്റെ ശക്തി നഷ്ടമാകുമെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ ആ ആലോചനയിൽനിന്ന് പിന്മാറി. അയാൾ സഹോദരനോടും കുടുംബത്തോടും യാത്ര പറഞ്ഞ് അവിടെ നിന്നിറങ്ങി.

ദരിദ്രസഹോദരൻ പണക്കാരനായ അതേ വഴിയിൽ തനിക്ക് കൂടുതൽ പണമുണ്ടാക്കണമെന്ന് ധനികൻ തീരുമാനിച്ചു. പിറ്റേന്നു പുലർച്ചേതന്നെ അയാൾ ഒരു വീശുവല വാങ്ങി അതുമായി കുള്ളക്കരയിലെത്തി. ആദ്യതവണ വല വീശിയപ്പോൾത്തന്നെ വലയിൽ ധാരാളം മീനുകൾ കൂടങ്ങി. അവയെയെല്ലാം വെള്ളത്തിൽ വിട്ട് വീണ്ടും വീണ്ടും വലയെറിഞ്ഞു. ഒടുവിൽ, ഒരു തവണ വല വലിച്ചുകയറ്റിയപ്പോൾ അതിൽ കുറ്റൻ വെള്ളിമീൻ കൂടുങ്ങിയതു കണ്ട് അയാളുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അയാളതിനെ പിടികൂടാൻ ശ്രമിച്ചതും മീൻ വെപ്രാളത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘ദയവായി എന്നെ കൊല്ലരുത്. എന്നെ വെറുതേ വിട്ടാൽ നിങ്ങൾക്ക് നല്ലതേ വരു.’

‘നല്ലതു വരാനാണല്ലോ ഞാൻ വല വീശിയതുതന്നെ. നിന്നെ ഞാനിപ്പോൾ കൊല്ലുന്നില്ല. ആദ്യം എന്റെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചുതരണം. അതിനു ശേഷം നിന്നെ കൊല്ലണോ വെറുതേ വിടണോ എന്നു ഞാൻ തീരുമാനിക്കാം,’ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ധനികൻ പറഞ്ഞു.

‘പറയൂ, എന്നെ കൊല്ലാതിരിക്കാൻ നിങ്ങൾക്ക് എന്താണു വേണ്ടത്?’ വെള്ളിമീൻ ചോദിച്ചു.

‘അതിനി ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുവേണോ? മുൻപ് നീയെന്റെ സഹോദരൻ ഒരു രത്നമോതിരം നൽകിയില്ലേ? നിന്റെ തൊണ്ടയിൽനിന്നും അതു പോലൊരു മോതിരമാണ് എനിക്കു വേണ്ടത്. അതുടനെ എനിക്കു കിട്ടുകയും വേണം.’

ധനികസഹോദരൻ മീനിന്റെ ദേഹത്ത് പിടിമുറുക്കി. വേദനകൊണ്ടു പിടഞ്ഞ് മീൻ ചോദിച്ചു:

‘നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾത്തന്നെ വലിയ പണക്കാരനല്ലേ? ഇനിയുമെന്തിനാണ് നിങ്ങൾക്കു പണം? നിങ്ങളുടെ സഹോദരൻ മുഴുപ്പട്ടിണിക്കാരനായതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ രത്നമോതിരം നൽകി സഹായിച്ചത്.’

അതു കേട്ടതും ധനികന്റെ മുഖം ദേഷ്യംകൊണ്ട് ചുവന്നു. മീനിനെ കൂടുതൽ വേദനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘ങ്ഹും, എനിക്കിനിയും ഒരുപാടു പണം വേണം. സഹോദരനെക്കാൾ വലിയ പണക്കാരനും പ്രമാണിയുമാകണം, രത്നമോതിരം തരാതെ നിന്നെ ഞാൻ വിടുന്ന പ്രശ്നമില്ല. നിന്നെ കൊന്നിട്ടായാലും ഞാനത് നേടും!’

‘അയ്യോ, അതൊന്നും വേണ്ട. ദരിദ്രനു കൊടുത്തതിനെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമായ രത്നമോതിരം എന്റെ തൊണ്ടയിലുണ്ട്. വേഗം അതെടുത്ത് എന്നെ വിട്ടയയ്ക്കൂ.’

മീൻ വാ പിളർന്നുനിന്നു.

അഹങ്കാരിയായ ധനികസഹോദരൻ തന്റെ രണ്ടു കൈയും ഒരേ സമയം വെള്ളിമീനിന്റെ വായിലേക്ക് കുത്തിയിറക്കി. മീനിന്റെ തൊണ്ടയിൽനിന്നും ഒന്നിലധികം രത്നങ്ങൾ എടുക്കുകയായിരുന്നു ലക്ഷ്യം.

വെള്ളിമീൻ കാത്തിരുന്നതും ഈ നിമിഷത്തിനുവേണ്ടിത്തന്നെയാണ്. കൂപിതനായ മീൻ തന്റെ കൂർത്ത പല്ലുകൾകൊണ്ട് അയാളുടെ രണ്ടു കൈയും കടിച്ചു മുറിച്ചെടുത്തു! വേദനകൊണ്ട് അയാൾ അലറിവിളിച്ചു. വെള്ളിമീൻ ഒറ്റച്ചാട്ടത്തിന് വെള്ളത്തിലേക്ക് ആഴ്ന്നുപോയി.

പണക്കാരനായിരുന്നിട്ടും അതിൽ തൃപ്തിപ്പെടാതെ കൂടുതൽ പണം നേടാൻ ആഗ്രഹിച്ച ധനികസഹോദരൻ അങ്ങനെ ഇരുകൈയും നഷ്ടപ്പെടുത്തി നിരാശയോടെ വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി.

(അത്യാഗ്രഹത്തിന്റെയും അസ്ഥമായ അനുകരണത്തിന്റെയും പ്രത്യാഘാതം വ്യക്തമാക്കുന്ന ഇത്തരം ചട്ടക്കൂടുകളിലുള്ള നാടോടിക്കഥകൾ എല്ലാ ഭാഷകളിലുമുണ്ട്.)

പെട്രൂഷയും പിശാചും

വളരെക്കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ മുഴുകുകയായ നായ വൃദ്ധൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. അയാൾക്ക് പെട്രൂഷ എന്നു പേരായ ഒരു യൊരു മകനേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. വൃദ്ധൻ ദിവസേന മദ്യശാലയിൽ പോയി വീര്യമേറിയ വീഞ്ഞു കുടിച്ച് ബോധം നഷ്ടപ്പെടുത്തി, നാലു കാലിൽ ഇഴഞ്ഞാണ് വീട്ടിലെത്തിയത്. പെട്രൂഷ പലപ്പോഴും പിതാവിനെ ഉപദേശിച്ചെങ്കിലും അതെല്ലാം നിഷ്ഫലമായതേയുള്ളൂ. കുറെക്കാലം അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ ഉപദേശം നിർത്തി.

ഒരു നദി കടന്നുവേണമായിരുന്നു വൃദ്ധൻ മദ്യശാലയിലെത്താൻ. പലപ്പോഴും ഒഴുക്കു കുറവായ പുഴയിലൂടെ നടന്നു കടക്കുകയാണ് പതിവ്. എന്നാൽ, ഒരു ദിവസം വൃദ്ധൻ കണക്കിലേറെ വീഞ്ഞ് അകത്താക്കി, ലവലേശം ബോധമില്ലാതെയാണ് പുഴയുടെ അടുത്തെത്തിയത്. ആയിടെ പെയ്ത കനത്ത മഴയാൽ പുഴയിൽ വെള്ളവും ഒഴുക്കും കൂടിയിരുന്നു. ഇതൊന്നുമറിയാതെ അയാൾ പുഴ മുറിച്ചുകടക്കാനൊരുങ്ങി. ചെറുപ്പുകളെപ്പോലെ തലയിൽ കെട്ടി, ഉടുമുണ്ട് ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചാണ് അയാൾ വെള്ളത്തിലിറങ്ങിയത്. വെള്ളത്തിലൂടെ അയാൾ കുറെ ദൂരം

മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. ഏതാണ്ട് പുഴയുടെ നടുവിലെത്തിയതും ഒഴുക്കിൽ പെട്ട് വൃദ്ധന്റെ നില തെറ്റി. അയാൾ വെള്ളത്തിൽ വീണുപോയി! പിന്നീടാരും വൃദ്ധനെ കണ്ടതേയില്ല.

പിതാവ് ഒഴുക്കിൽപ്പെട്ട വാർത്തയറിഞ്ഞ് പെട്ടുഷ അതിയായി ദുഃഖിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൃതദേഹമെങ്കിലും കണ്ടെത്തി, സംസ്കരിക്കാൻ തനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ എന്നോർത്ത് അവൻ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. മദ്യപാനിയായിരുന്നെങ്കിലും പിതാവ് കൂടെയുള്ളപ്പോൾ എന്തോ ഒരു സുരക്ഷിതത്വ ബോധം അവനു തോന്നിയിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അതും നഷ്ടമായി. പരേതന്റെ ആത്മശാന്തിക്കുവേണ്ടി ഈശ്വരനോടു പ്രാർഥിക്കുകയല്ലാതെ ഇനിയെന്തു വഴി? അവൻ ദേവാലയത്തിലെത്തി മനംനൊന്ത് പ്രാർഥിച്ചു. മുൻപുണ്ടായിരുന്നതിന്റെ എത്രയോ ഇരട്ടി ദൈവവിശ്വാസം അവനുണ്ടായി.

ഒരു ഞായറാഴ്ച, പതിവുപോലെ പെട്ടുഷ പ്രാർഥിക്കാനായി പള്ളിയിലേക്ക് പോവുകയായിരുന്നു. വഴിമധ്യേ, അവനൊരു അസാധാരണമായ കാഴ്ച കണ്ടു. പട്ടുവൃദ്ധയായ ഒരു സ്ത്രീ കൈയിലൊരു മുളവടിയുമായി ആരെയോ ആട്ടിപ്പായിക്കുകയാണ്. ഇടയ്ക്കിടെ കാതുപൊട്ടുന്ന തരം ചീത്ത വിളിക്കുന്നുമുണ്ട് അവർ. അവർ പറയുന്നതെന്തെന്നറിയാൻ പെട്ടുഷ കാതോർത്തു.

‘ശ്ലോ, ഇതെന്തൊരു നാശമാണ്! എവിടെപ്പോയാലും സ്വൈരം തരില്ലെന്നുവെച്ചാൽ എന്തു ചെയ്യും? കടന്നുപോ വൃത്തികെട്ടവനേ! നിന്നെ കണ്ടാൽ പലവട്ടം കുളിച്ചാലേ അതിന്റെ അശുദ്ധി പോവൂ.’

വൃദ്ധയെല്ലാതെ രണ്ടാമതൊരാളെ പെട്ടുഷ അവിടെ കണ്ടതേയില്ല. ഇല്ലാത്ത ഒരാളെ കഠിനമായി ശകാരിക്കുന്ന അവർക്ക് മനോനില തെറ്റിയിരിക്കുമോ എന്നവൻ സംശയിച്ചു. എങ്കിലും കേവലകൗതുകംകൊണ്ട് അവൻ വൃദ്ധയോടു ചോദിച്ചു:

‘അമ്മമ്മേ, ഇതെങ്ങോട്ടാണ് പോകുന്നത്?’

‘മോനേ, ഞാൻ പള്ളിവരെ പോവുകയാണ്. ഉള്ളഴിഞ്ഞ് ഒന്നു പ്രാർഥിക്കണം,’ വൃദ്ധ ശാന്തയായി പറഞ്ഞു.

‘പള്ളിയിൽ പോകുമ്പോഴെങ്കിലും നമ്മുടെ മനസ്സ് ശാന്തമായിരിക്കേണ്ട? ചീത്ത വാക്കുകൾ പറഞ്ഞ് ദുർമൂർത്തികളെ കോപിപ്പിച്ചിട്ട് പ്രാർഥിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഫലമുണ്ടാവുമോ?’

അവൻ ചോദിച്ചു.

അതിനു മറുപടി പറയാതെ വൃദ്ധ മുന്നോട്ടു നടന്നു. പെട്ടുഷ അവരെ കടന്നുനടന്ന് പള്ളിയിലെത്തി. സ്ത്രീപുരുഷഭേദമന്യേ ഒട്ടേറെ ഭക്തർ പ്രാർഥന കൂടുകയായിരുന്നു. അവനും അവർക്കൊപ്പം ചേർന്നു.

കഴുത്തിലണിഞ്ഞ കുരിശുരുപത്തിൽ അമർത്തിപ്പിടിച്ച് അവൻ പിതാവിന്റെ ആത്മശാന്തിക്കായി പ്രാർഥിച്ചു. അവന്റെ മനസ്സും ഉരുകിത്തീരുന്ന മെഴുകുതിരിപോലെയായി.

പ്രാർഥന കഴിഞ്ഞ് എല്ലാവരും പിരിഞ്ഞുപോയി. പെട്ടുഷയും വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നതും യുവാവായ ഒരാൾ അവനു മുന്നിലെത്തി. പ്രസന്നമായ മുഖഭാവമായിരുന്നു അയാളുടെത്.

‘ചങ്ങാതി, ആരാണു നിങ്ങൾ? മുൻപ് ഇവിടെയെങ്ങും കണ്ടിട്ടില്ലല്ലോ?’ പെട്ടുഷ ചോദിച്ചു.

‘അതു ശരിയായിരിക്കാം. പക്ഷേ, നിങ്ങൾ പെട്ടുഷയാണെന്നും പള്ളിയിലെ പ്രാർഥന കഴിഞ്ഞു മടങ്ങുകയാണെന്നും എനിക്കറിയാം. നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ നല്ല വാക്കുകൾക്ക് നന്ദി പറയാനാണ് ഞാൻ നിങ്ങളുടെ പുറകേ വന്നത്.’

യുവാവ് അവന്റെ മുന്നിൽനിന്ന് ബഹുമാനപൂർണ്ണരം തല കുനിച്ചു. അതു കണ്ട് അവൻ അഭ്യുതത്തോടെ തിരക്കി:

‘നിങ്ങളെന്താണ് ഈ പറയുന്നത്? ഞാൻ നിങ്ങളോടൊരു നല്ല വാക്കും പറഞ്ഞിട്ടില്ലല്ലോ. ഒരുപക്ഷേ, നിങ്ങൾക്ക് ആളു തെറ്റിയതാവൂ.’

‘അല്ല. പള്ളിയിലേക്കുള്ള വഴിയിൽ ഒരു വൃദ്ധ എനിക്കെതിരേ ചീത്ത വാക്കുകൾ ചൊരിയുന്നത് നിങ്ങൾ കേട്ടില്ലേ? നിങ്ങളുവരെ ഉപദേശിക്കാൻ ശ്രമിച്ചില്ലേ? ഒരു പിശാചായ എന്നെയാണ് അവർ ശകാരിച്ചത്,’ യുവാവ് പറഞ്ഞു.

അപ്പോഴാണ് പെട്ടുഷയ്ക്കു കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമായത്.

‘പെട്ടുഷാ, നിങ്ങൾ ചെയ്തത് ഒരു നല്ല കാര്യമാണ്. അതിനു പ്രതിഫലമായി ഞാൻ നിങ്ങൾക്കൊരു സമ്മാനം നൽകാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദയവായി അത് സ്വീകരിക്കണം,’ പിശാച് പറഞ്ഞു.

‘എന്തു സമ്മാനം?’

പിശാചുക്കളുടെ സമ്മാനം ഏതു വിധത്തിലുള്ളതാവുമെന്ന് അവൻ അറിയില്ലല്ലോ.

‘നിങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ താവളത്തിൽ വരണം. നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടത്ര സ്വർണ്ണമോ വെള്ളിയോ സമ്മാനമായി നൽകാൻ ഞങ്ങൾ തയ്യാറാണ്,’ പിശാച് പറഞ്ഞു.

‘അതിനെന്താ? ഞാൻ നാളെത്തന്നെ വരാം.’

പെട്ടുഷ സന്തോഷത്തോടെ തലയാട്ടി. തങ്ങളുടെ താവളത്തിലേക്കുള്ള വഴി കൃത്യമായി പറഞ്ഞുകൊടുത്താണ് ആ പിശാച് അപ്രത്യക്ഷനായത്.

പിറ്റേന്ന് പുലർച്ചേതന്നെ പെട്രുഷ പിശാചുക്കളുടെ താവളം തേടി യാത്രയായി. കുന്നും മലയും പുഴയും കാടും കടന്ന് മൂന്നു രാവും പകലും താണ്ടി അവനൊരു കൊടുകാട്ടിലെത്തി. അല്പംപോലും വെളിച്ചം കടക്കാത്തത്ര ഇടുങ്ങിയ കാട്. ചുറ്റും വന്യമൃഗങ്ങളുടെ അട്ടഹാസം. അതൊന്നും അവനെ തെല്ലും ഭയപ്പെടുത്തിയില്ല. കാട്ടിൽ കുറെ നേരം ചുറ്റിനടന്നപ്പോൾ അവനൊരു കുറ്റൻ മാളിക കണ്ടെത്തി. അതുതന്നെ യാത്രികൻ പിശാചുക്കളുടെ താവളമെന്ന് ഉറപ്പാക്കി, അവൻ അതിനു നേരെ നടന്നു.

‘പെട്രുഷാ, നില്ക്കൂ!’

മധുരമുള്ള ഒരു സ്ത്രീശബ്ദം കേട്ട് അവൻ ഞെട്ടിത്തരിഞ്ഞു നോക്കി. അവൻ അതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത സൗന്ദര്യത്തോടെ ഒരു യുവതി! ഈ കൊടുകാട്ടിൽ അവളെ കണ്ടെത്തിയതിലുള്ള ആശ്ചര്യത്തോടെ അവൻ ചോദിച്ചു:

‘ഏത് സുന്ദരി, നീയാരാൻ? ഈ കാട്ടിൽ നീയെങ്ങനെ വന്നുപെട്ടു? മുൻപൊരിക്കൽപ്പോലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത നീയെങ്ങനെ എന്റെ പേരിണു? ഇനി നീയും വല്ല പിശാചിനിയുമാണോ?’

‘പെട്രുഷാ, എനിക്ക് നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് എല്ലാമറിയാം. പിശാചിന്റെ ഭക്ഷണപ്രകാരമാണ് ഇപ്പോൾ ഇവിടെയെത്തിയതെന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. നിങ്ങൾ സംശയിച്ചതുപോലെ ഞാനൊരു പിശാചിനിയൊന്നുമല്ല. ദുരെയുള്ള രാജ്യത്തെ രാജകുമാരിയാണ് ഞാൻ. ഒരു പിശാച് എന്നെ അവിടെനിന്നും തട്ടിയെടുത്ത് ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നു പാർപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്. നിങ്ങളിവിടെ അധികം ചുറ്റിത്തിരിയണ്ട. മറ്റു പിശാചുക്കൾ കണ്ടാൽ നിങ്ങളെ ഉടനെ ജീവനോടെ കടിച്ചുകീറും!’

സുന്ദരി ഉപദേശിച്ചു.

‘ആ പേടി എനിക്കില്ല. പിശാച് കൈനീറയെ സ്വർണവും വെള്ളിയും സമ്മാനവും തരാനായി എന്നെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തിയതാണ്. അവനെന്ന് ഒരിക്കലും ഉപദ്രവിക്കില്ല!’

പെട്രുഷ ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ നല്ലത്. പക്ഷേ, ഞാൻ പറയുന്നത് നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചുകേൾക്കണം. പിശാച് നിങ്ങൾക്ക് ചാക്കുകൾ നിറയെ സ്വർണവും വെള്ളിയും വെച്ചുനീട്ടും. അതൊന്നും നിങ്ങൾ സ്വീകരിക്കരുത്. പകരം പിശാചിന്റെ വയസ്സൻകുതിരയെ തരണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടണം. പിശാച് എത്രമാത്രം നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തിയാലും അമൂല്യമായ മറ്റു സമ്മാനങ്ങൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്താലും ആ ആവശ്യത്തിൽനിന്നും നിങ്ങൾ പിന്മാറരുത്.’

സുന്ദരി വിവരിച്ചു.

‘ഇതെന്തു വിഡ്ഢിത്തമാണ് നീ പറയുന്നത്? ചാക്കു നിറയെ സ്വർണവും വെള്ളിയും ഉപേക്ഷിച്ച് വയസ്സൻകുതിരയെ വാങ്ങാൻ എനിക്കെന്താ ഭ്രാന്തുണ്ടോ?’

അവൻ ദേഷ്യം വന്നു.

‘കാര്യമറിയുംമുൻപ് എടുത്തുചാടാതിരിക്കൂ പെട്രുഷാ. ആ വയസ്സൻകുതിര നിങ്ങളുടെ വൃദ്ധപിതാവാണ്!’

അവൾ പറഞ്ഞു.

‘എന്റെ പിതാവോ?’

അവനത് വിശ്വസിക്കാനായില്ല.

‘അതെ. മദ്യപിച്ച് ലക്കുകെട്ട പിതാവ് നദിയിൽ ഒഴുകിപ്പോയെന്നല്ലേ നിങ്ങൾ കരുതിയിരിക്കുന്നത്? എന്നാൽ, സംഭവിച്ചത് അതല്ല. ഒഴുക്കിൽ പെട്ട അദ്ദേഹത്തെ പിശാചുക്കൾ പിടികൂടി, കുതിരയാക്കി മാറ്റി ഈ മാളികയിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്നു. ആ കുതിരയുടെ പുറത്താണ് പിശാചുക്കൾ അവരുടെ ഭക്ഷണവും വിറകുമെല്ലാം കൊണ്ടുവരുന്നത്. പിതാവിനെ തിരിച്ചുകിട്ടാനുള്ള സുവർണാവസരമാണ് നിങ്ങൾക്കു മുന്നിലുള്ളത്. അത് കളഞ്ഞുകുളിക്കരുത്. കുതിരയെ കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഇവിടെനിന്നും പോകുംമുൻപ് എന്നെ വീണ്ടും കാണണം. അത് നിങ്ങൾക്ക് ഗുണം ചെയ്യും.’

ആ സുന്ദരി അവിടം വിട്ടു പോയി.

മരിച്ചുപോയെന്നു കരുതിയ പിതാവിനെ തിരികെ കിട്ടുമെന്നോർത്തപ്പോൾ പെട്രുഷയ്ക്ക് അതിരില്ലാത്ത സന്തോഷം തോന്നി. അവൻ ദൈവത്തിന് നന്ദി പറഞ്ഞു.

അപ്പോഴേക്കും പിശാച് അവിടെയെത്തി. പിശാച് വിശിഷ്ടമായ ഭക്ഷണങ്ങളും പാനീയങ്ങളും നല്കി അവനെ വിർപ്പു മുട്ടിച്ചു. ഭക്ഷണത്തിനുശേഷം ഇരുവരും ഓരോരോ കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞിരുന്നു. മടക്കയാത്രയ്ക്കു സമയമായപ്പോൾ പിശാച് ഒരു ചാക്കു നിറയെ വെള്ളി നിറച്ച് അവനു നേരെ നീട്ടി.

‘പങ്ങാതി, ഈ വെള്ളി നിങ്ങളുടെ നല്ല വാക്കുകൾക്കുള്ള എന്റെ സ്നേഹസമ്മാനമാണ്. ഈ ചാക്കുമായി നിങ്ങൾക്ക് മടങ്ങിപ്പോകാൻ ചെറുപ്പമായ ഒരു തവിട്ടുകുതിരയെ ഞാൻ തരാം,’ പിശാച് പറഞ്ഞു.

നിങ്ങളുടെ സ്നേഹത്തിനു നന്ദി! എന്നാൽ, എനിക്കീ വെള്ളിയും തവിട്ടുകുതിരയെയും വേണ്ട,’ അവൻ തീർത്തുപറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ ചാക്കു നിറയെ സ്വർണം തരാം.’

‘അതും വേണ്ട.’

‘രത്നങ്ങളോ പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളോ മാന്ത്രികപരവതാനിയോ നൽകാം.’

‘അതൊന്നും വേണ്ട.’

‘പിന്നെന്താണ് നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടത്?’

പിശാച് ആകെ കുഴങ്ങി.

‘എനിക്ക് നിങ്ങളുടെ വയസ്സൻകുതിരയെ മാത്രം കിട്ടിയാൽ മതി.’

പെട്ടുഷ തുറന്നുപറഞ്ഞു.

‘അയ്യോ, ആ ചാവാലിക്കുതിരയെക്കൊണ്ട് നിങ്ങൾക്കെന്തു ഗുണമുണ്ടാകാനാണ്? അതിന്റെ മുകളിലിരുന്ന് യാത്ര ചെയ്താൽ അധികം ചെല്ലുംമുമ്പേ അത് കുഴഞ്ഞുവീണ് ചാകും.’

പിശാച് മുന്നറിയിപ്പു നൽകി.

‘അതൊന്നും സാരമില്ല. നിങ്ങൾ എനിക്കെന്തെങ്കിലും സമ്മാനം തരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ആ കുതിരയെ മാത്രം മതി. ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ വെറുംകൈയോടെ മടങ്ങിപ്പോയ്ക്കൊള്ളാം.’

അവന്റെ നിർബന്ധത്തിനു മുന്നിൽ വഴങ്ങുകയല്ലാതെ പിശാചിന് വേറെ മാർഗമുണ്ടായില്ല. പിശാച് വയസ്സൻകുതിരയെ കൊണ്ടുവന്ന് അവനു നൽകി.

തന്റെ പിതാവാണ് കുതിരയായി മുന്നിൽ നിൽക്കുന്നതെന്നറിഞ്ഞ് അവന് സന്തോഷവും സങ്കടവുമൊക്കെ തോന്നി.

പിശാച് അവനെയും കുതിരയെയും സ്നേഹത്തോടെ യാത്രയയച്ചു.

മാളികയുടെ കവാടത്തിനടുത്തുവെച്ച് പെട്ടുഷ സുന്ദരിയെ വീണ്ടും കണ്ടു. അവൾ ശബ്ദമടക്കി അവനോടു പറഞ്ഞു:

‘പിതാവിനെയുംകൊണ്ട് വേഗം വീട്ടിലെത്തണം. അതിനുശേഷം നിങ്ങളുടെ കഴുത്തിൽനിന്നും ചെമ്പുകുരിശുമാല ഊരി കുതിരയുടെ തലയ്ക്ക് ചുറ്റും മൂന്നു തവണ ഉഴിയണം. അപ്പോൾ, പിതാവിന് പൂർവ രൂപം വീണ്ടുകിട്ടും. നിങ്ങൾക്ക് നല്ലതു വരട്ടെ!’

‘യാതൊരു മുൻപരിചയവുമില്ലാതിരുന്നിട്ടും എന്നോടും എന്റെ വൃദ്ധ പിതാവിനോടും ഇത്ര കരുണ കാട്ടിയ നിന്നെയും കർത്താവ് എത്രയും വേഗം ഇവിടന്ന് മോചിപ്പിക്കട്ടെ!’

പെട്ടുഷ ആശംസിച്ചു.

അക്ഷണം ആ സുന്ദരി അവിടെനിന്നും അപ്രത്യക്ഷയായി! അവൾ ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ തന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ സുരക്ഷിതയായി എത്തിയിരിക്കുമെന്ന് അവനു തോന്നി.

പെട്ടുഷ കുതിരയെയുംകൊണ്ട് വീട്ടിലെത്തി. സുന്ദരിയുടെ നിർദ്ദേശ പ്രകാരം അവൻ കുരിശുമാലയുരി കുതിരയുടെ മുഖത്തിനു ചുറ്റും മൂന്നു തവണ ഉഴിഞ്ഞു. അതോടെ പിതാവിന് പഴയ രൂപം തിരിച്ചുകിട്ടി!

അവർ പരസ്പരം ആലിംഗനം ചെയ്തു. രണ്ടു പേരുടെ നാലു കണ്ണുകളും നിറഞ്ഞൊഴുകി. അച്ഛനെ തിരിച്ചുകിട്ടിയതിൽ മകനോ, മകനെ വീണ്ടും കാണാനായതിൽ അച്ഛനോ കൂടുതൽ സന്തോഷിച്ചതെന്ന് പറയുക വയ്യ.

പെട്ടുഷയും വൃദ്ധപിതാവും വളരെക്കാലം ആ വീട്ടിൽ സന്തോഷത്തോടെ ജീവിച്ചു. തന്നെ ആപത്തിൽച്ചാടിച്ച് മദ്യം പിന്നീടൊരിക്കൽ പ്പോലും പിതാവ് ഉപയോഗിച്ചതേയില്ല. ദൈവത്തിന്റെ കടാക്ഷം ആ വീട്ടിൽ അടിക്കടി ഐശ്വര്യം നിറച്ചു.

കെട്ടുകാള കൊണ്ടുവന്ന ഭാഗ്യം

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു അപ്പപ്പനും അമ്മയ്ക്കും താമസിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് മക്കളോ ബന്ധുക്കളോ ആയി ആരുമില്ലാത്തതായിരുന്നു. വിജനമായ ഒരിടത്ത് കുടിയിരുന്ന് കെട്ടിയിരുന്ന് അവർ താമസിച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ അവർക്ക് അയൽക്കാരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും അപ്പപ്പൻ അമ്മയെയും അമ്മയ്ക്ക് അപ്പപ്പനെയും വലിയ കാര്യമായിരുന്നു.

അമ്മയ്ക്ക് എന്തു പറയുന്നുവോ, അത് അപ്പപ്പൻ അമ്മയ്ക്ക് സാധിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിൽ അപ്പപ്പൻ ശ്രദ്ധവെച്ചു. അപ്പപ്പനെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കേണ്ടെന്നു കരുതി വലിയ കാര്യങ്ങളൊന്നും അമ്മയ്ക്ക് ആവശ്യപ്പെടാറില്ല. ചെന്നാൽ തുന്നുന്നതിൽ അതിശയമായിരുന്നു അമ്മയ്ക്ക്.

‘അതേ, എന്തിനൊരു പൊയ്ക്കാളയെ ഉണ്ടാക്കിത്തരാമോ? അതിന്റെ ദേഹത്ത് തുന്നിക്കൊണ്ടിരുന്നാൽ എനിക്ക് നേരം പോയിക്കിട്ടും. നമുക്ക് ചിലപ്പോൾ അത് ഭാഗ്യം കൊണ്ടുവന്നു തരാനും മതി.’

ഒരു ദിവസം അമ്മയ്ക്ക് അപ്പപ്പനോട് പറഞ്ഞു.

അപ്പപ്പൻ കൂടുതലൊന്നും ചോദിക്കാതെ കുറെ വൈകോലയെടുത്ത് ചുരുട്ടി കാളയുടെ രൂപത്തിലാക്കി. പിന്നെയതിൽ കീറാൻ പൊതിഞ്ഞു. അതിന്റെ പുറത്ത് കരിയെണ്ണയും മെഴുകും ചേർത്ത് ഉണക്കിയെടുത്തപ്പോൾ ഒന്നാത്തൊരു കരികാളതന്നെയായി. ഒറ്റനോട്ടത്തിന് ജീവനുള്ളതെന്നു പറയു!

‘ഹായ്!’

സന്തോഷം സഹിക്കവെച്ചാതെ അമ്മയ്ക്ക് അപ്പപ്പൻ ഒരു കൈ കൊടുത്തു. പല്ലിലാത്ത മോണ കാട്ടി അപ്പപ്പൻ ചിരിച്ചു.

പിറ്റേന്ന് രാവിലെ അമ്മയ്ക്ക് കെട്ടുകാളയെ കെട്ടിവെച്ച് ഒരു മലമ്പുറം വിലെത്തി. അവിടെ നിർപ്പായ സ്ഥലം കണ്ടെത്തി, കെട്ടുകാളയെ നേരേ നിർത്തി. പിന്നെ ചെന്നാൽകൊണ്ട് കാളയുടെ ദേഹം തുന്നാൻ തുടങ്ങി. അത് അമ്മയ്ക്കെ ഹരംപിടിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ കുറച്ചു നേരം പണി തുടർന്നതും ക്ഷീണംകൊണ്ട് അമ്മയ്ക്ക് അവിടെത്തന്നെ കിടന്നുറങ്ങിപ്പോയി.

‘പാവം അമ്മയ്ക്ക്!’

അമ്മയുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി കെട്ടുകാള നെടുവീർപ്പിട്ടു.

കുറച്ചു നേരം കഴിഞ്ഞതും ഒരു ചെന്നായ അതിലേ വന്നു. അവന്റെ മുഖത്ത് മുറിഞ്ഞ പാടുകളായിരുന്നു. അതിലൂടെ ചോരയിറുവീണുകൊണ്ടിരുന്നു.

‘നീയാരാൻ?’

ചെന്നായ മുഖം കോട്ടി ചോദിച്ചു.

‘ഓ, ഞാനൊരു കെട്ടുകാള,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘അതേ, നീയെന്തിനൊരു ഉപകാരം ചെയ്യണം. എന്റെ മുഖം കണ്ടില്ലേ? ഒരു കുറുന്മുഖനായ മാന്ത്രികനാണ്. മുറിവുണ്ടാവാൻ നിന്റെ ദേഹത്തു നിന്നും ഇത്തിരി കരിയെണ്ണയും മെഴുകും തരണം.’

ചെന്നായ വിശദീകരിച്ചു.

എന്നാൽ അതിന് മറുപടിയൊന്നും പറയാതെ നിന്നതേയുള്ളൂ കെട്ടുകാള. അവന്റെ മൗനം ചെന്നായയെ ചൊടിപ്പിച്ചു. ചെന്നായ അവനെ ആക്രമിക്കാനായി പാഞ്ഞുചെന്നു. എന്നാൽ അവന്റെ നഖങ്ങൾ കെട്ടുകാളയുടെ ദേഹത്ത് ഒട്ടിപ്പോയി. കെട്ടുകാള ചെന്നായയെ ഉന്തിയുന്തി അടുത്തുള്ള വലിയൊരു കൂഴിയിലേക്കിട്ടു. പിന്നെ, ഒന്നുമറിയാത്തപോലെ അവിടെത്തന്നെ നിന്നു.

ഉറക്കമുണർന്ന അമ്മയ്ക്ക് അവിടെയെങ്ങും തന്റെ കെട്ടുകാളയെ കാണാതെ സങ്കടപ്പെട്ടു. അവർ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു. ആ നിലവിളി

കേട്ടെത്തിയ അപ്പുപ്പൻ അവിടമെങ്ങും തിരഞ്ഞ് കെട്ടുകാളയെ കണ്ടെത്തി. കുഴിയിൽ വീണ ചെന്നായയെയും അപ്പുപ്പൻ കണ്ടെങ്കിലും കണ്ട ഭാവം നടിച്ചില്ല.

കെട്ടുകാളയെ തിരിച്ചുകിട്ടിയതിൽ സന്തുഷ്ടയായ അമ്മമ്മ അവനെയുംകൊണ്ട് വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

പിറ്റേന്നും അമ്മമ്മ കെട്ടുകാളയുമായി അതേ സ്ഥലത്തുതന്നെ എത്തി. അമ്മമ്മ സൂചിയിൽ ചണനാരു കോർത്ത് തുന്നാൻ തുടങ്ങി. കുറെ നേരം തുന്നിയതും അമ്മമ്മ ഉറങ്ങിപ്പോയി.

അപ്പോഴുണ്ട്, ഒരു കരടി പുറത്ത് മുറിവുമായി അതിലേ വന്നു. കെട്ടുകാളയെ അടിമുടി നിരീക്ഷിച്ച് കരടി ചോദിച്ചു:

‘നിന്റെ ദേഹത്ത് ഒരുപാട് മെഴുകുണ്ടല്ലോ. ഇത്തിരി മെഴുകും കരിയെണ്ണയും ഞാനെടുത്ത് ഈ മുറിവിൽ പുരട്ടിക്കോട്ടെ?’

കെട്ടുകാള അതിന് മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. ആ നിസ്സംഗത കരടിയെ കുപിതനാക്കി. അവൻ കെട്ടുകാളയെ തല്ലാനടുത്തു. എന്നാൽ, കരടിയുടെ രണ്ടു കൈയും മെഴുകിൽ പുതഞ്ഞുപോയി! കെട്ടുകാള അവനെ തള്ളിക്കൊണ്ടുപോയി അതേ കുഴിയിലിട്ട് അവിടെത്തന്നെ നിന്നു.

ഉറക്കമുണർന്ന അമ്മമ്മ തന്റെ കെട്ടുകാളയെ കാണാതെ വലിയവായിൽ നിലവിളിച്ചു. അപ്പുപ്പൻ ആ കരച്ചിൽ കേട്ടെത്തി കെട്ടുകാളയെ അന്വേഷിച്ചു കണ്ടെത്തി. കുഴിയിൽ വീണ കരടിയെ അപ്പുപ്പൻ കണ്ടെങ്കിലും കണ്ട ഭാവം നടിച്ചില്ല. അന്നും അപ്പുപ്പൻ അമ്മമ്മയെയും കെട്ടുകാളയെയും കൂട്ടി വീട്ടിലെത്തി.

അടുത്ത ദിവസവും അമ്മമ്മ കെട്ടുകാളയെ കെട്ടിവലിച്ച് മലഞ്ചെരുവിലേക്ക് പോകാനൊരുങ്ങിയപ്പോൾ അപ്പുപ്പൻ എതിർത്തു. അപ്പോൾ അമ്മമ്മയ്ക്ക് സങ്കടം വന്നു. അമ്മമ്മയുടെ മുഖം കണ്ണീരിൽ കുതിർന്നു. ആ സങ്കടം കാണാൻ കെല്പില്ലാതെ അപ്പുപ്പൻ അമ്മമ്മയെ പോകാനനുവദിച്ചു.

അമ്മമ്മ കെട്ടുകാളയെയുംകൊണ്ട് മലഞ്ചെരുവിലിരുന്ന് തുന്നാൻ തുടങ്ങി. ക്ഷീണം തോന്നിയപ്പോൾ അവിടെത്തന്നെ കിടന്നുറങ്ങി. ഇക്കുറി അങ്ങോട്ടു വന്നത് ഒരു മുയലാണ്. മുയലിന്റെ വാല് ചെറുതായി മുറിഞ്ഞിരുന്നു. അവൻ കെട്ടുകാളയോടു ചോദിച്ചു:

‘ദേ, നീയെന്റെ വാലിലെ മുറിവു കണ്ടില്ലേ? നിന്റെ ദേഹത്തുള്ള മെഴുകും കരിയെണ്ണയും ഇത്തിരി തന്നാൽ മുറിവ് വേഗം ഉണങ്ങും.’

കെട്ടുകാള അവന്റെ ചോദ്യത്തിന് മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. ദേഷ്യംപിടിച്ച മുയൽ കാളയെ തള്ളിയിടാൻ ഓടിച്ചെന്നെങ്കിലും

അവന്റെ മുഖംതന്നെ മെഴുകിൽ ഒട്ടിപ്പോയി. കെട്ടുകാള മുയലിനെയും കുഴിയിൽത്തള്ളി അവിടെത്തന്നെ നില്പായി. അമ്മമ്മയുടെ കരച്ചിൽ കേട്ടെത്തിയ അപ്പുപ്പൻ കെട്ടുകാളയെ കണ്ടുപിടിച്ചു കൊണ്ടുപോന്നു. പതിവുപോലെ, കുഴിയിൽ വീണ മുയലിനെ അപ്പുപ്പൻ നോക്കിയതേയില്ല.

പിറ്റേന്നും മലഞ്ചെരുവിൽ പോകണമെന്ന് അമ്മമ്മ വാശിപിടിച്ചു. അമ്മമ്മയുടെ കരച്ചിൽ കാണാൻ ശേഷിയില്ലാത്തതിനാൽ അപ്പുപ്പൻ അതിനു സമ്മതം മൂളി. അവർ കെട്ടുകാളയെയുംകൊണ്ട് മലഞ്ചെരുവിലിരുന്ന് തുന്നാൻ തുടങ്ങി. അല്പം കഴിഞ്ഞതും അവർ അവിടെക്കിടന്ന് ഉറക്കമായി.

മുറിഞ്ഞ ചെവിയുമായി ഒരു കുറുക്കൻ അവിടെയെത്തി. കെട്ടുകാളയെക്കണ്ട് അവൻ ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതി, ഒരു കാട്ടുനായ കടിച്ചതാണ് എന്നെ. എന്തൊക്കെ ചെയ്തിട്ടും ചോര നിലക്കുന്നില്ല. നിന്റെ ദേഹത്തെ കുറച്ച് മെഴുകും കരിയെണ്ണയുമെടുത്ത് ഞാൻ മുറിവിൽ തേച്ചോട്ടെ?’

അതിനൊരു മറുപടിയും പറയാതെ കെട്ടുകാള നിന്നത് കുറുക്കന് രസിപ്പിച്ചില്ല. അവനെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് കുറുക്കൻ കാളയ്ക്കു നേരെ കൈയോങ്ങി. ആ കൈ കെട്ടുകാളയുടെ ദേഹത്തെ മെഴുകിൽ ഒട്ടിപ്പോയി! കാള അവനെ തള്ളിനീക്കി കുഴിയിൽ ഇട്ടു. എന്നിട്ട് അവിടെത്തന്നെ നിന്നു. അമ്മമ്മയുടെ കരച്ചിൽ കേട്ടെത്തിയ അപ്പുപ്പൻ കെട്ടുകാളയെ കണ്ടെത്തി കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു. കുഴിയിൽ വീണ കുറുക്കനെ അപ്പുപ്പൻ ഗൗനിച്ചില്ല.

അമ്മമ്മയെയും കെട്ടുകാളയെയും വീട്ടിലെത്തിച്ചശേഷം അപ്പുപ്പൻ ചില തിരുമാനങ്ങളിലെത്തി. തന്നെ ശല്യം ചെയ്ത നാലു മൃഗങ്ങളെയും വകവരുത്തണം!

അപ്പുപ്പൻ മുർച്ചയേറിയ വെട്ടുകത്തി കൈയിലെടുത്ത് അതുമായി മലഞ്ചെരുവിനടുത്ത കുഴിയിലേക്ക് നടന്നു.

ചെന്നായ, കരടി, മുയൽ, കുറുക്കൻ...

നാലാളും കുഴിയിൽനിന്ന് കരകയറാനാവാതെ വിഷമിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് അപ്പുപ്പൻ അവിടെയെത്തുന്നത്. തങ്ങളോട് ദയവു തോന്നി രക്ഷിക്കാനെത്തിയതാവും എന്നു കരുതി അവർ അപ്പുപ്പനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു.

‘നമസ്കാരം, അപ്പുപ്പാ!’

അതുകൂടി കേട്ടപ്പോൾ അപ്പുപ്പന്റെ മുഖത്ത് ദേഷ്യം ഇറച്ചുകയറി. വെട്ടുകത്തി ഉയർത്തിക്കാട്ടി അപ്പുപ്പൻ പറഞ്ഞു:

‘ഇത് നിന്റെയൊക്കെ ഒടുക്കത്തെ നമസ്കാരമാണ്. നിന്റെയെല്ലാം തോലെടുത്ത് എനിക്കും ഭാര്യയ്ക്കും കുപ്പായം തുന്നാൻ പോവുകയാണ് ഞാൻ!’

അതു കേട്ടതും മൃഗങ്ങൾ ഞെട്ടിപ്പോയി.

അപ്പുപ്പൻ കുഴിയിലിറങ്ങി ആദ്യം ചെന്നായയെ കൈയിലെടുത്തു. അവന്റെ കഴുത്ത് വെട്ടാനായി വെട്ടുകത്തിയുയർത്തി.

‘അയ്യോ, എന്നെ കൊല്ലരുതേ! എന്നെ വെറുതേ വിട്ടാൽ ഞാൻ അപ്പുപ്പൻ പത്താടുകളെ തരാം.’

അപ്പുപ്പൻ ആ വാക്കുകൾ വിശ്വസിച്ചു ചെന്നായയെ പുറത്തേക്ക് എറിഞ്ഞു. ചെന്നായ ആശ്വാസത്തോടെ ഓടിപ്പോയി.

രണ്ടാമതായി കരടിയെയാണ് അപ്പുപ്പൻ കൊല്ലാനൊരുങ്ങിയത്. കരടി അപ്പുപ്പനെ തൊഴുത് ദയനീയമായി പറഞ്ഞു:

‘ഞാൻ അപ്പുപ്പൻ അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് ഒരു ഉപദ്രവവും ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ. എന്നെ വിട്ടയച്ചാൽ വലിയൊരു പാത്രം നിറയെ നറുതേൻ കൊണ്ടുവന്നു തരാം.’

അതു വിശ്വസിച്ച അപ്പുപ്പൻ കരടിയെയും വിട്ടയച്ചു. ഒന്നു മുരണ്ട് അവനും ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടു.

വെള്ള മൂയലിനെ അപ്പുപ്പൻ പിടികൂടിയപ്പോഴേ അവൻ വിറയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി.

‘അപ്പുപ്പാ, എന്റെ തോലെടുത്തതുകൊണ്ട് അപ്പുപ്പൻ യാതൊരു ഗുണവും ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്നില്ല. എന്നെ കൊല്ലാതെ വിട്ടാൽ അപ്പുപ്പനും അമ്മുമ്മയ്ക്കും കൈ നിറയെ ആഭരണങ്ങൾ തരാം.’

അപ്പുപ്പൻ അവനെയും കരയിലേക്കെറിഞ്ഞു. വാണം വിട്ടപ്പോലെ ഒരു പാച്ചിലായിരുന്നു അവൻ.

ഏറ്റവുമൊടുവിൽ അമ്മാവൻ പിടികൂടിയത് കുറുക്കനെയാണ്. അവനും കരഞ്ഞ് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ ഞാനും നിരപരാധിയാണ് അപ്പുപ്പാ. എന്നെ വിട്ടാൽ ഞാൻ അപ്പുപ്പൻ നൂറു കോഴികളെ തരാം.’

കുറുക്കൻ പറയുന്നത് മാത്രം അവിശ്വസിക്കുന്നതെന്തിനെന്ന് സ്വയം ചോദിച്ച് അപ്പുപ്പൻ അവനെയും വിട്ടയച്ചു. പിന്നെ, കുഴിയിൽനിന്ന് കരയ്ക്കു കയറി വീട്ടിലേക്ക് നടന്നു.

കുറച്ചു നാൾ കഴിഞ്ഞു. അപ്പുപ്പനും അമ്മുമ്മയും വീട്ടിൽ നല്ല ഊക്കു ത്തിലായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് വാതിലിൽ ഒരു മുട്ടു കേട്ടു. അപ്പുപ്പനും അമ്മുമ്മയും എഴുന്നേറ്റ് വാതിൽ തുറന്നു.

പുറത്ത് ചെന്നായയും കരടിയും മൂയലും കുറുക്കനും.

അവർ വാഗ്ദാനം ചെയ്ത സമ്മാനങ്ങളും!

ചെന്നായയുടെ വക പത്തു ചെമ്മരിയാടുകൾ.

കരടി കൊണ്ടുവന്ന വലിയ പാത്രം തേൻ.

അപ്പുപ്പനും അമ്മുമ്മയ്ക്കും അണിയാൻ മൂയലിന്റെ വക സ്വർണാഭരണങ്ങൾ.

കുറുക്കന്റെ സമ്മാനമായി നൂറു കോഴികൾ!

അവർ അപ്പുപ്പനോടും അമ്മുമ്മയോടും യാത്ര പറഞ്ഞ് തിരിച്ചുപോയി.

അപ്പുപ്പൻ അമ്മുമ്മയെ നോക്കി. പല്ലില്ലാത്ത മോണ കാട്ടി ചിരിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘എല്ലാം നിന്റെ കെട്ടുകാള കൊണ്ടുവന്ന ഭാഗ്യം!’

അമ്മുമ്മയും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

ഇളംകാറ്റും കൊടുംമഞ്ഞും നട്ടുച്ചസൂര്യനും

നമുക്കൊക്കെ ഓർക്കാവുന്നതിനു മുന്നുള്ള ഒരു കാലത്താണ്, നമുക്കൊന്നും കേട്ടറിവുപോലുമില്ലാത്ത ഒരു നാട്ടിൽ, നമുക്ക് തീർത്തും അപരിചിതനായ ഒരാൾ ജീവിച്ചിരുന്നു. അയാളുടെ പേരോ നാടോ മറ്റു വിവരങ്ങളോ ഈ കഥയിൽ ഒട്ടും പ്രസക്തമല്ലാത്തതുകൊണ്ട് വിട്ടുകളയുന്നു. എന്നാൽ, കഥ നടക്കുന്നത് മഞ്ഞുമൂടിയ ഒരു പ്രദേശത്താകയാൽ അത് സോവിയറ്റ് നാട് തന്നെയാണെന്ന് നമുക്ക് ഏകദേശം ഊഹിക്കാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, മഞ്ഞിനെക്കുറിച്ച് ഇത്രവരെ കഥകൾ ലോകത്ത് മറ്റൊരു നാട്ടിലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലല്ലോ.

ആ മനുഷ്യൻ ഒരു ദിവസം എവിടെയോ പോയി വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുകയായിരുന്നു. അതിശക്തരായ മൂന്നു പേരാണ് അയാൾക്ക് എതിരേ വന്നത്.

ഒന്ന്, മാനത്ത് ഉദിച്ചുനിന്ന സൂര്യൻ.

രണ്ടാമൻ കൊടുംതണുപ്പുള്ള പൊടിമഞ്ഞ്.

പിന്നെ വീശിയടിക്കുന്ന ഇളംകാറ്റും!

അയാൾ മൂന്നു പേരെയും കണ്ടു. നടപ്പു നിർത്തി ഒരു നിമിഷം എന്തോ ആലോചിച്ചു. പിന്നെ, തന്റെ തൊപ്പിയൂരി ഒരു തവണ തല കുനിച്ചു വന്ദിച്ച അയാൾ നടന്നു.

സൂര്യനും മഞ്ഞും കാറ്റും അയാളുടെ പ്രവൃത്തി വീക്ഷിച്ചു. അതു കണ്ട് സൂര്യൻ തെല്ല് അഹങ്കാരത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘ദാ, അതു കണ്ടോ? ഈ മനുഷ്യന് ആദരിക്കേണ്ടവരെ ആദരിക്കാനറിയാം. നിങ്ങളൊക്കെ ഇവിടെയുണ്ടായിട്ടും അയാൾ എന്നെ മാത്രമല്ലേ വണങ്ങിയുള്ളൂ?’

അത് പൊടിമഞ്ഞിന് ഒട്ടും രസിച്ചില്ല.

‘പിന്നെ, നിന്നെപ്പോലൊരു തീക്കട്ടയെ വണങ്ങാൻ അയാൾക്കെന്താ ഭ്രാന്തുണ്ടോ? തീർച്ചയായും അയാൾ തലകുനിച്ചത് എന്നെ നോക്കിയാണ്. മഞ്ഞിന്റെ കരുത്തേതെന്ന് വിവേകിയായ അയാൾക്ക് നന്നായറിയാം.’

ഇളംകാറ്റ് പക്ഷേ, അവരുടെ തർക്കത്തിൽ ഇടപെടാനോ, എന്തെങ്കിലും അവകാശവാദം ഉന്നയിക്കാനോ പോയില്ല. അതു കണ്ട് നട്ടുച്ച സൂര്യനും പൊടിമഞ്ഞും അവനോട് ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതി, ഇതേക്കുറിച്ച് നീയെന്തു പറയുന്നു?’

‘ഞാനെന്തു പറയാനാണ്? ആ മനുഷ്യൻ വണങ്ങിയത് ഒരുവേള നിങ്ങളിലൊരാളെ ഉദ്ദേശിച്ചാവാം. ചിലപ്പോൾ എന്നെയും ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കാം. അത് അയാളെ മാത്രം ബാധിക്കുന്ന കാര്യമാണ്. അതിന്റെ പേരിലേന്തിനാണ് നമ്മളിങ്ങനെ തർക്കിക്കുന്നത്?’

ഇളംകാറ്റ് വിനയത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘ഏയ്, ഞാനത് സമ്മതിക്കില്ല. അയാൾ ബഹുമാനിച്ചത് എന്നെത്തന്നെയാണ്.’

സൂര്യൻ വിട്ടുകൊടുക്കാൻ തയ്യാറായില്ല.

‘അല്ലേയല്ല, അയാൾ ഭയക്കുന്നത് എന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് എന്നെ വണങ്ങിയത്,’ പൊടിമഞ്ഞും വാശിയോടെ പറഞ്ഞു.

വാക്കുതർക്കം ഏറ്റുമുട്ടലിൽ കലാശിക്കുമെന്നായപ്പോൾ ഇളംകാറ്റ് അവരെ തമ്മിലകറ്റി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതിമാരെ, കഴമ്പില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളെച്ചൊല്ലി തർക്കിക്കുന്നത് ചങ്ങാതിമാരെ തമ്മിലകറ്റാനേ സഹായിക്കൂ. ഈ കലഹത്തിൽ ഞാൻ കൂടി കക്ഷിയായതിനാൽ ഒരഭിപ്രായം പറയുന്നത് ശരിയല്ല. നിങ്ങളുടെ സംശയം തീരാൻ ഞാനൊരു വഴിയേ കാണുന്നുള്ളൂ.’

‘അതെന്താണ്?’

സൂര്യനും പൊടിമഞ്ഞും ഒരുമിച്ച് ചോദിച്ചു.

‘ആ മനുഷ്യൻ അധികദൂരം പോയ്ക്കാണില്ല. നമ്മളിപ്പോൾ ചെന്നാൽ അയാളെ കണ്ടെത്താം. അയാൾ ആരെയാണ് വന്ദിച്ചതെന്ന് നേരിട്ടു ചോദിച്ചാൽ മതിയല്ലോ?’

ഇളംകാറ്റ് പറഞ്ഞു.

ആ നിർദേശത്തോട് സൂര്യനും പൊടിമഞ്ഞും യോജിച്ചു. മൂന്നാളും അപ്പോൾത്തന്നെ അയാളെ തേടി പുറപ്പെട്ടു. അവർക്ക് അതിവേഗം അയാളെ കണ്ടെത്താനായി. സൂര്യനും പൊടിമഞ്ഞും ഇളംകാറ്റും തന്റെ പുറകേ വരുന്നതു കണ്ട് അയാൾ അമ്പരന്നു.

‘നിങ്ങൾ കുറച്ചു മുൻപേ തല കുനിച്ചത് എന്നെ കണ്ടിട്ടല്ലേ?’

സൂര്യൻ അയാളെ പൊള്ളിച്ചുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു.

‘അല്ല,’ അയാൾ കൂസലില്ലാതെ പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട് സൂര്യന്റെ മുഖം വിളറി.

‘അപ്പോൾ, നിശ്ചയമായും എന്നെത്തന്നെയാണ് നിങ്ങൾ തലകുനിച്ച് ബഹുമാനിച്ചത്. ശരിയല്ലേ?’

വിജയിയുടെ ഭാവത്തിൽ പൊടിമഞ്ഞ് ചോദിച്ചു.

‘അല്ലേയല്ല.’

ആ മറുപടി പൊടിമഞ്ഞിനെ നിരാശനാക്കി.

‘പിന്നെ, നിങ്ങൾ ആരെയാണ് വന്ദിച്ചത്?’

ഇളംകാറ്റ് ശാന്തനായി ചോദിച്ചു.

‘സംശയമെന്ത്? ശക്തനും മാനുസ്മയമായ അങ്ങയെത്തന്നെയാണ് ഞാൻ വന്ദിച്ചത്. അങ്ങയുടെ ശക്തി എത്രത്തോളമെന്ന് അങ്ങേക്കുതന്നെയറിയാം. എന്നിട്ടും ഇത്ര വിനയത്തോടെ പെരുമാറുന്ന അങ്ങയെല്ലാതെ മറ്റാരെയാണ് ഞാൻ വന്ദിക്കേണ്ടത്?’

അയാൾ വീണ്ടും കാറ്റിനെ തൊഴുതു.

ഇത് സൂര്യനെയും പൊടിമഞ്ഞിനെയും ദേഷ്യംപിടിപ്പിച്ചു. ഇളംകാറ്റിനെ ഒരുവിധത്തിലും അംഗീകരിക്കാൻ അവർ തയ്യാറായില്ല.

‘നോക്കിക്കോ, നിന്നെ ഞാനെന്റെ ചുടിൽ പൊരിച്ചെടുക്കും!’

സൂര്യൻ ഭീഷണി മുഴക്കി.

‘ചങ്ങാതി, നീ പേടിക്കണ്ട. വെയിലിന്റെ തീവ്രതയിൽനിന്നും കാറ്റടിപ്പിച്ച് ഞാൻ നിങ്ങളെ രക്ഷിച്ചോളാം.’

ഇളംകാറ്റ് അയാളെ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

‘ഞാൻ നിന്റെ ദേഹം മുഴുവൻ തണുപ്പിച്ച് കട്ടയാക്കും!’

പൊടിമഞ്ഞ് മുന്നറിയിപ്പ് നൽകി.

‘അതിലും വിഷമം വേണ്ട. പൊടിമഞ്ഞിന് നിങ്ങളെ മരവിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ കാറ്റടിക്കണം. ഞാനതിനു തയ്യാറാവാതിരുന്നാൽപ്പോരേ?’

ഇളംകാറ്റ് അയാളെ തലോടിപ്പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട് സൂര്യനും പൊടിമഞ്ഞും നാണിച്ച് തല താഴ്ത്തി. ഇളംകാറ്റാണ് തങ്ങളെക്കാൾ സമർത്ഥനെന്നു സമ്മതിച്ച് അവർ മടങ്ങിപ്പോയി. കാറ്റിന് നന്ദി പറഞ്ഞ് ആ മനുഷ്യനും യാത്ര തുടർന്നു.

ഇളംകാറ്റ് ഇന്നും സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ എല്ലാ മനുഷ്യരെയും ആപത്തുകളിൽനിന്ന് രക്ഷിക്കുന്നുണ്ടത്രേ!

എല്ലാം ദൈവം തരുന്നു

പണ്ടുപണ്ട് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ രണ്ടു കർഷകരുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ഒരാൾ നല്ലവനും ഈശ്വരവിശ്വാസിയുമായപ്പോൾ അപരൻ സ്വാർഥനും നാസ്തികനുമായി. 'നവു' എന്നും 'ഇവാൻ' എന്നുമായിരുന്നു യഥാക്രമം അവരുടെ പേരുകൾ.

ഒരിക്കൽ നവുവും ഇവാനും ജോലിയന്വേഷിച്ച് നഗരത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. രണ്ടു വ്യത്യസ്ത യജമാനന്മാരുടെ കീഴിലാണ് അവർ പണിയെടുത്തത്. ഒരാഴ്ചത്തെ ജോലി കഴിഞ്ഞ് ഞായറാഴ്ച ഇരുവരും കണ്ടുമുട്ടി. ഇവാൻ ചങ്ങാതിയോട് ചോദിച്ചു:

'സഹോദരാ, ഒരാഴ്ചകൊണ്ട് നിനക്കെത്ര പണം സമ്പാദിക്കാനായി?'

'ദൈവമെന്നെ അഞ്ച് രൂബിൾ തന്ന് അനുഗ്രഹിച്ചു,' നവു പറഞ്ഞു.

'ദൈവമോ? നീ പണിയെടുത്ത് നേടിയ പണമാണത്. അല്ലാതെ ദൈവം തന്നതൊന്നുമല്ല.'

ഇവാൻ അത്ര രസിച്ചില്ല.

'അത് ശരിയല്ല. മനുഷ്യരായ നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നതെല്ലാം സർവശക്തനായ ദൈവം തരുന്നതാണ്. അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചാൽ ആരെയും നിമിഷ

നേരംകൊണ്ട് ധനികനും ദരിദ്രനുമാക്കാനാവും.'

നവു തന്റെ നിലപാടിൽ ഉറച്ചുനിന്നു.

'എങ്കിൽ ഞാൻ പറയുന്നതാണോ, നീ പറയുന്നതാണോ ശരിയെന്ന് നമുക്കൊന്ന് പരീക്ഷിച്ചുനോക്കാം,' ഇവാൻ പറഞ്ഞു.

'പരീക്ഷണമോ? അതെങ്ങനെ?'

നവു ചോദിച്ചു.

'പറയാം. നമുക്കൊരുമിച്ച് മുന്നോട്ടു നടക്കാം. മനുഷ്യർക്കുള്ളതെല്ലാം അവർ പണിയെടുത്തു നേടുന്നതാണോ, ദൈവം തരുന്നതാണോ എന്ന ചോദ്യം ആദ്യം കണ്ടുമുട്ടുന്ന വഴിയാത്രക്കാരനോട് ചോദിക്കണം. അയാളുടെ ഉത്തരം ആർക്കെങ്കിലുമുമാണോ അയാൾക്ക് അപരൻ അഞ്ചു രൂബിൾ നൽകണം. സമ്മതിച്ചോ?'

ഇവാൻ തന്റെ വക്രബുദ്ധി ഉപയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങി. നവു സമ്മതിച്ചു.

അവർ ഓരോന്ന് സംസാരിച്ച് നടന്നു. കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ അവരൊരു മധ്യവയസ്കനെ കണ്ടുമുട്ടി. യഥാർഥത്തിൽ അതൊരു ചെങ്കുത്താനായിരുന്നു. മനുഷ്യന്റെ രൂപത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുകയായിരുന്ന ചെങ്കുത്താനെ സമീപിച്ച് അവർ തങ്ങളുടെ സംശയം ചോദിച്ചു.

ഏതെങ്കിലും ചെങ്കുത്താൻ എന്നെങ്കിലും ദൈവത്തിനുകുലമായി സംസാരിച്ച് കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? ഇവിടെയും സംഭവിച്ചത് മറ്റൊന്നല്ല.

'ആരു പറഞ്ഞു ദൈവം തരുന്നതാണെന്ന്? മനുഷ്യൻ കഠിനമായി പരിശ്രമിച്ച് അവന്റെ വിയർപ്പിൽനിന്നും നേടുന്ന പണമാണത്. അതിൽ ദൈവത്തിന് യാതൊരു പങ്കുമില്ല,' ചെങ്കുത്താൻ പറഞ്ഞു.

അവൻ നടന്നുകൊണ്ടു.

അതു കേട്ട് നവു നിരാശനായി. ഇവാൻ വിജയിയുടെ സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു:

'ചങ്ങാതി, ഞാൻ പറഞ്ഞതാണ് ശരിയെന്ന് ഇപ്പോൾ സമ്മതിച്ചോ? വ്യവസ്ഥപ്രകാരം എനിക്കുള്ള അഞ്ചു രൂബിൾ തന്നേക്കൂ.'

പാവാം നവു! താൻ ഒരാഴ്ച ജോലി ചെയ്ത് സമ്പാദിച്ച മുഴുവൻ പണവും അയാൾ ഇവാനു നൽകി.

ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞ് അവർ വീണ്ടും കണ്ടുമുട്ടി.

'ചങ്ങാതി, കഴിഞ്ഞയാഴ്ച ഞാൻ നേടിയ പണം മുഴുവനും നീ സ്വന്തമാക്കി. എന്നാൽ, ദൈവം എന്നോടു വീണ്ടും കരുണ കാട്ടി. ഈയാഴ്ച യജമാനൻ എനിക്ക് പത്തു രൂബിൾ തന്നു. യജമാനനെക്കൊണ്ട് അങ്ങനെയോന്നിപ്പിച്ചതും പണം തന്നതും യഥാർഥത്തിൽ ദൈവംതന്നെയാണ്,' നവു സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ടപ്പോൾ ഇവാന്റെ ദുഷ്ടബുദ്ധി ഉണർന്നു. എങ്ങനെയും ആ പണംകൂടി തട്ടിയെടുക്കണമെന്ന് അയാൾ മനസ്സിൽ കരുതി.

‘വീണ്ടും നിങ്ങൾ അകാരണമായി ദൈവത്തെ പുകഴ്ത്തുകയാണ്. അതു ശരിയല്ലേന്ന് ഞാനിപ്പോഴും ഉറപ്പിച്ചുപറയുന്നു. വീണ്ടുമൊരിക്കൽക്കൂടി ഇക്കാര്യം പരീക്ഷിച്ചുറപ്പിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്. കഴിഞ്ഞ തവണത്തേതുപോലെ ആദ്യം കാണുന്ന ആളുടെ അഭിപ്രായം അനുസരിച്ച് വിജയിയെ നിശ്ചയിക്കാം. തോൽക്കുന്ന ആൾ പത്തു റൂബിൾ വിജയിക്കു കൊടുക്കണം.’

ഇവാൻ വിശദീകരിച്ചു.

‘അതു മാത്രം പോരാ. ഇക്കൂറി പരാജിതൻ തന്റെ വലതുകൈയും വെട്ടിമാറ്റി വിജയിക്കു കൊടുക്കണം.’

അയാൾ പുതിയ വ്യവസ്ഥകൂടി മുന്നോട്ടു വെച്ചു. ദൈവം തന്നെ കൈവെടിയില്ലെന്ന വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ നവ്വം അതിനും സമ്മതിച്ചു.

അവർ യാത്ര തുടങ്ങി. കുറെ ദൂരം പിന്നിട്ടപ്പോൾ അവർ ഒരാളെ കണ്ടു മുട്ടി. നേരത്തേ കണ്ട ചെങ്കുത്താൻതന്നെ മറ്റൊരു മനുഷ്യന്റെ രൂപത്തിൽ വന്നതായിരുന്നു അത്. നവ്വവും ഇവാനും അയാളെ സമീപിച്ച് പ്രശ്നം അവതരിപ്പിച്ചു. ദൈവത്തെ തള്ളിപ്പറയാനുള്ള രണ്ടാമത്തെ അവസരവും ചെങ്കുത്താൻ നന്നായി ഉപയോഗിച്ചു.

‘മനുഷ്യനു കിട്ടുന്ന പണമെല്ലാം ദൈവം തരുന്നതാണെന്ന് ആരു പറഞ്ഞാലും അതു ശരിയല്ല. അങ്ങനെ കരുതുന്നവർ പമ്പരവിഡ്ഢികളാണ്. പണം നൽകുന്ന യജമാനനും അതു വാങ്ങുന്ന തൊഴിലാളിയും മാത്രമാണ് ആ ഇടപാടിലെ പങ്കാളികൾ.’

ഇതും പറഞ്ഞ് ചെങ്കുത്താൻ ഉള്ളിൽ ചിരിച്ച് നടന്നുകുന്നു. പരീക്ഷണത്തിൽ വീണ്ടും തോറ്റ നവ്വം പത്തു റൂബിൾ ഇവാനു കൊടുത്തു. വ്യവസ്ഥപ്രകാരം അയാൾ തന്റെ വലതുകൈയും യാതൊരു മടിയും കൂടാതെ അറുത്തെടുത്ത് ചങ്ങാതിക്കു നൽകി. അനന്തരം രണ്ടാളും രണ്ടു വഴിക്കു പോയി.

വലതുകൈ നഷ്ടമായതോടെ നവ്വമിന്റെ ഉപജീവനമാർഗ്ഗം അടഞ്ഞു. കൈയില്ലാത്ത ഒരാൾക്ക് ആരാണ് ജോലി കൊടുക്കുക? പണിയെടുക്കാതെ എങ്ങനെയാണ് പണം സമ്പാദിക്കുക? പണമില്ലാതെ എങ്ങനെയാണ് ആഹാരം കഴിക്കുക?

ഇത്രയൊക്കെയായിട്ടും അയാൾ ഈശ്വരനിലുള്ള വിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയില്ല. ഈ പ്രതിസന്ധികൾ തരണംചെയ്യാൻ ദൈവം ഒരു വഴി

കാട്ടാതിരിക്കില്ല എന്നു ചിന്തിച്ച് അയാൾ ഒരു നദിക്കരയിലെത്തി. അവിടെ കിടന്നിരുന്ന വലിയൊരു വള്ളത്തിൽ അയാൾ കയറിക്കിടന്നു. ക്ഷീണം കൊണ്ട് വേഗം ഉറങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തു.

പാതിരാത്രിയായതും ഒരു സംഘം പിശാചുക്കൾ അവിടെയെത്തി. രാത്രിനേരങ്ങളിൽ അവരുടെ സംഗമസ്ഥാനമായിരുന്നു അത്. പിശാചുക്കളുടെ അലർച്ച കേട്ട് നവ്വം ഞെട്ടിയുണർന്നു. അയാൾ നന്നായി പേടി ചെങ്കിലും അത് പുറത്തുകാട്ടാതെ ശ്വാസമടക്കിക്കിടന്നു. മരപ്പലകയുടെ ചുവട്ടിലായതിനാൽ അയാളെ പിശാചുക്കൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ല. അയാൾ അവിടെക്കിടന്ന് അവരുടെ സംസാരം ശ്രദ്ധിച്ചു. പിശാചുക്കളാണെങ്കിലും അവർ സംസാരിക്കുന്നത് മനുഷ്യഭാഷയിലാണ്.

‘ചങ്ങാതിമാരേ, മനുഷ്യരെ കഷ്ടപ്പെടുത്തുകയാണല്ലോ നമ്മുടെ ജോലി? ഇന്ന് ഓരോരുത്തരും മനുഷ്യർക്ക് വരുത്തിയ കഷ്ടപ്പാടുകൾ പറഞ്ഞാലും.’

ഒരു വൃദ്ധപിശാച് ആവശ്യപ്പെട്ടു.

‘കർഷകരായ രണ്ടു ചങ്ങാതിമാരെ പിണക്കിയകറ്റുകയാണ് ഞാൻ ചെയ്തത്. അവരിൽ ദൈവവിശ്വാസിയായ ആൾക്ക് പതിനഞ്ചു റൂബിയും സ്വന്തം കൈയും നഷ്ടമായി.’

ഒരു പിശാച് നെഞ്ചുവിരിച്ച് പറഞ്ഞു.

‘ഓ, അതിലിത്ര കാര്യമൊന്നുമില്ല. മഞ്ഞുമലയുടെ അടുത്തു ചെന്ന് അറ്റ കൈ നിവർത്തി വീശിയാൽ അയാൾക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ട കൈ തിരിച്ചു കിട്ടുമല്ലോ,’ മറ്റൊരു പിശാച് പറഞ്ഞു.

നവ്വം അത് മനസ്സിൽ കുറിച്ചിട്ടു.

‘ഞാൻ അതിലും വലിയ സ്വൈരക്കേടാണ് നഗരത്തിലെ ധനികനു വരുത്തിവെച്ചത്. അയാളുടെ മകളുടെ ശരീരത്തിലുള്ള ചോര മുഴുവൻ ഞാൻ ഊറ്റിക്കുടിച്ചു. ഇപ്പോൾ അവൾ അനങ്ങാനാവാതെ വെറും ചണ്ടി യായി മാറിക്കഴിഞ്ഞു!’

മറ്റൊരു പിശാച് അഹങ്കരിച്ചു.

‘അതും വലിയ കാര്യമല്ല. ഈ നദിക്കരയിലെ മുളളുള്ള ചെടിയുടെ ഇല വെള്ളത്തിലിട്ടു തിളപ്പിച്ച്, ആ പെൺകുട്ടിയുടെ മുഖത്തു പുരട്ടിയാൽ നഷ്ടപ്പെട്ട ചോര മുഴുവൻ തിരികെക്കിട്ടി അവൾ ഊർജസ്വലയാവും!’ ആദ്യത്തെ പിശാച് പുച്ഛത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘അതു ശരിയാണ്. പക്ഷേ, ഇക്കാര്യം നമ്മളല്ലാതെ മറ്റാരും അറിയുന്നില്ലല്ലോ?’

പിശാച് വിട്ടുകൊടുത്തില്ല.

‘ഞാൻ ചെയ്തത് ഒരു കർഷകനെ വിഡ്ഢിയാക്കുകയാണ്. അയാൾ തന്റെ വയലിൽ ഒരു ജലചക്രമുണ്ടാക്കിവെച്ച് കുറെക്കാലമായി നനയ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഓരോ തവണയും ഞാനാ ചക്രത്തിന്റെ പലകയിൽ രഹസ്യമായി ഒരു ദാരുമിടും. അതുകൊണ്ട് അയാൾക്കൊരിക്കലും നനയ്ക്കാനാവുന്നില്ല.’

അത്രയും നേരം മൗനത്തിലായിരുന്ന പിശാച് ചാടിയെഴുന്നേറ്റ് പറഞ്ഞു.

‘അതിലെന്തിരിക്കുന്നു? ജലചക്രത്തിലെ ദാരുത്തിൽ കുറച്ച് വൈക്കോൽക്കഷ്ണങ്ങൾ തിരുകിയാൽ തീരുന്ന പ്രശ്നമല്ലേയുള്ളൂ?’

വൃദ്ധപിശാച് പരിഹസിച്ചു.

‘അതു പക്ഷേ, കർഷകൻ അറിഞ്ഞാലല്ലേ പരിഹാരം കാണാനാവൂ?’

മറ്റു പിശാചുക്കളും അതിനോടു യോജിച്ചു.

അപ്പോഴേക്കും നേരം പുലർന്നതിനാൽ പിശാചുക്കൾ എങ്ങോട്ടോ പൊയ്ക്കളഞ്ഞു. നവുമിന് ശ്വാസം നേരെ വീണത് അപ്പോഴാണ്. അയാൾ എഴുന്നേറ്റ് മുളളുള്ള ചെടിയുടെ ഇല പറിച്ച് അതുമായി നടന്നു.

മഞ്ഞുമലയുടെ അടുത്തെത്തി മുറിക്കൈ മൂന്നു തവണ വീശിയതും അയാൾക്ക് വലതുകൈ തിരിച്ചുകിട്ടി!

ധനികന്റെ വീട്ടിലെത്തി മുളളുള്ള ചെടിയുടെ ഇല തിളപ്പിച്ച്, അതിന്റെ നീര് മുഖത്തു പുരട്ടി മകളെ ഊർജസ്വലയാക്കി!

കർഷകന്റെ അടുത്തെത്തി ജലചക്രത്തിന്റെ പലകയിലെ ദാരു വൈക്കോൽക്കഷ്ണങ്ങൾകൊണ്ടു കേടു തീർത്തു!

തന്റെ മകളെ രക്ഷിച്ച നവുമിന് ധനികൻ അവളെ വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുത്തു. സ്ത്രീധനമായി ധാരാളം പണവും താമസിക്കാൻ സ്വന്തം മാളികയും നൽകി. ജലചക്രത്തിന്റെ കേടു മാറ്റിയതിനു പ്രതിഫലമായി കർഷകൻ നൂറു ചാക്ക് ധാന്യവും അയാൾക്കു നൽകി. അങ്ങനെ നവുമാവിടെ രാജകീയസുഖത്തോടെ കഴിഞ്ഞു. ദൈവമാണ് ഈ സൗഭാഗ്യമെല്ലാം തനിക്കു നൽകിയതെന്ന് അയാൾ ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ചു.

നവുമിന് കൈ തിരിച്ചുകിട്ടിയതും അയാൾ വലിയ പണക്കാരനായതുമെല്ലാം ഇവാൻ കേട്ടറിഞ്ഞു. അയാൾ അസൂയ മുത്ത് നവുമിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. നവുമാ പഴയതെല്ലാം മറന്ന് ചങ്ങാതിയെ സ്വീകരിച്ച് സത്കരിച്ചു. നവുമാ ഇത്ര വേഗം പണക്കാരനായതിന്റെ രഹസ്യത്തെക്കുറിച്ചും അയാൾ തിരക്കി. ‘എല്ലാം ദൈവം തന്നത്’ എന്ന മുഖവുരയോടെ ആദ്യത്തമുള്ള സംഭവങ്ങൾ നവുമാ തുറന്നുപറഞ്ഞു. പിശാചുക്കളുടെ

സഹായത്തോടെ തനിക്ക് നവുമിനെക്കാൾ വലിയ പണക്കാരനാവണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അയാൾ യാത്രപറഞ്ഞിറങ്ങി.

അന്നു രാത്രി ഇവാൻ രഹസ്യമായി നദിക്കരയിലെത്തി തോണിയിൽ കയറിക്കിടന്നു. പാതിരാത്രിയായതും പിശാചുക്കൾ അവിടെ ഒത്തുകൂടി. വൃദ്ധപിശാച് ഗൗരവത്തിൽ പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, നമ്മൾ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കണം. നമ്മുടെ പദ്ധതികളെല്ലാം ആരോ രഹസ്യമായി മണത്തറിയുന്നുണ്ട്. നമ്മൾ കൈ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയ യുവാവിന് കൈ വീണ്ടുകിട്ടി. ചോര കൂടിച്ച് ചണ്ടിയാക്കിയ രാജകുമാരി പ്രസരിപ്പുള്ളവളായി. എന്തിന്, ജലചക്രത്തിൽ നമ്മളുണ്ടാക്കിയ ദാരുപോലും ആരോ അടച്ചു. നമ്മുടെ രഹസ്യങ്ങൾ ചോർത്തു നവർ ആരായാലും അവനെയൊരു പാഠം പഠിപ്പിക്കണം.’

‘തീർച്ചയായും അതു വേണം.’

മറ്റു പിശാചുക്കൾ അതിനോട് യോജിച്ചു.

പെട്ടെന്ന്, തോണിയിലെ പലകയ്ക്കടിയിൽ കിടന്ന ഇവാൻ അറിയാതെ ഒന്നു തുമ്മി. അതു കേട്ടതും പിശാചുക്കൾ തോണിയിൽ തിരഞ്ഞ് അയാളെ കൈയോടെ പിടികൂടി. തങ്ങളുടെ രഹസ്യങ്ങൾ ചോർത്തുന്നത് അയാൾതന്നെയാണെന്ന് അവർ തീച്ചപ്പെടുത്തി. അവർ അയാളുടെ മേൽ ചാടിവീണു. പിന്നെയവിടെ ശേഷിച്ചത് കുറെ എല്ലും തോലും മാത്രമാണ്!

(ഇതിനു സമാനമായ കഥകൾ പാദങ്ങളോടെ സോവിയറ്റ് നാടോടിക്കഥാലോകത്ത് പ്രചാരത്തിലുണ്ട്.)

ചപ്പാത്തിമഴയും കടൽമുയലും

പണ്ടൊരിക്കൽ സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു കർഷകനും ഭാര്യയും താമസിച്ചിരുന്നു. വിവാഹാനന്തരം ഏറെ വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും അവർക്ക് കുഞ്ഞുങ്ങൾ ജനിച്ചില്ല. ആ ദുഃഖം മറച്ചുവെച്ച് അവർ പരസ്പരം താങ്ങും തണലുമായി ജീവിച്ചു. കർഷകൻ പൊതുവേ മിത ഭാഷിയായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഭാര്യ ആവശ്യത്തിനും അനാവശ്യത്തിനും നാറിട്ടടിക്കുന്ന പ്രകൃതക്കാരിയും. ഒരു കാര്യവും മനസ്സിൽ സൂക്ഷിക്കാൻ അവൾക്കറിയുമായിരുന്നില്ല. എന്തെങ്കിലും രഹസ്യം കേട്ടാൽ അത് നാലാളോടു പറയാതെ അവൾക്ക് തൃപ്തിയാവില്ല. ഈ സ്വഭാവംമൂലം കർഷകൻ പല ഊരാക്കുടക്കുകളിലും ചെന്നുപെട്ടു. രഹസ്യങ്ങൾ രഹസ്യങ്ങളായിത്തന്നെ സൂക്ഷിക്കാനുള്ളതാണെന്ന് അയാൾ എത്ര തവണ പറഞ്ഞിട്ടും അതൊന്നും അവളുടെ ചെവിയിൽ കയറിയില്ല.

അങ്ങനെയിരിക്കേ, കർഷകന് യാദൃച്ഛികമായി ഒരു നിധി കിട്ടി. അയാൾ കാടിനോടു ചേർന്ന തന്റെ കൃഷിയിടത്തിൽ ഒരു കുഴി കുഴിക്കു

കയായിരുന്നു. കാട്ടുമൃഗങ്ങൾ കൃഷിയിടത്തിലിറങ്ങി വലിയ നാശമുണ്ടാക്കുന്നതിനാൽ അവയെ കുഴിയിൽ ചാടിച്ച് പിടിക്കുകയായിരുന്നു അയാളുടെ ലക്ഷ്യം. നല്ല ആഴത്തിൽ കുഴിയെടുത്തതും കൈക്കോട്ട് എത്തിലോ ചെന്നുമുട്ടി. അത് പുറത്തെടുത്തപ്പോൾ അയാൾ അമ്പരന്നു. വലിയൊരു ചെമ്പുപാത്രം വായ്ഭാഗം മുടിയ നിലയിൽ! അയാളത് തുറന്നുനോക്കി. അപ്പോൾ അയാളുടെ അഭിരുതം ഇരട്ടിച്ചു.

ചെമ്പുപാത്രം നിറയെ അമൂല്യമായ സ്വർണവും രത്നങ്ങളും!

തങ്ങളുടെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ തീർക്കാൻ ദൈവം നൽകിയ നിധിയാണെന്ന് കർഷകനു തോന്നി. പകൽ ആ ചെമ്പുപാത്രവുമായി വീട്ടിലേക്കു പോകുന്നത് ബുദ്ധിയല്ല. വഴിയിൽ ആരെങ്കിലും കണ്ടാൽ വിവരം രാജാവറിയും. അദ്ദേഹം നിധി കൊണ്ടുപോകുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല.

കർഷകൻ ആ പാത്രം വയലിൽത്തന്നെ കുഴിച്ചിട്ടശേഷം തന്റെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. അപ്പോൾ അയാൾ ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ചു:

‘വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചുവേണം ഇത് കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ. അല്ലെങ്കിൽ നിധി മുഴുവൻ അന്യാധീനപ്പെട്ടുപോകും. നിധി കിട്ടിയ കാര്യം രഹസ്യമാക്കിവെക്കാൻ എന്റെ ഭാര്യയ്ക്കാവില്ല. അവളത് നാട്ടിൽ മുഴുവൻ പാട്ടാക്കും. അവൾ പറഞ്ഞാലും അതാരും വിശ്വസിക്കാത്ത അവസ്ഥ വരണം.’

കർഷകൻ മനസ്സിൽ ഒരു പദ്ധതി ആസൂത്രണം ചെയ്തു.

വഴിയേയുള്ള കടൽത്തീരത്ത് അയാളൊരു വല വീശിയിരുന്നു. അയാൾ ആ വല പൊക്കിനോക്കിയപ്പോൾ അതിലൊരു മീൻ കൂടുങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അയാളാ മീനിനെ കൈയിലെടുത്ത് മുന്നോട്ടു നടന്നു. അല്പമകലെ അയാൾ മുൻപ് വെച്ചിരുന്ന കെണിയിലും ചെന്നുനോക്കി. അതിൽ ഒരു മുയലും വീണിട്ടുണ്ട്. അയാൾ അതിനെയും പുറത്തെടുത്തു. പിന്നെ, കെണിയിൽ മീനിനെയും വലയിൽ മുയലിനെയും ഇട്ട് വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി. അപ്പോഴേക്ക് നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിയിരുന്നു.

‘നിങ്ങളെന്താണ് വരാനിത്ര വൈകിയത്?’

അയാളെ കണ്ടതും കർഷകപത്നി ചോദിച്ചു.

‘അതൊക്കെ പിന്നെ പറയാം. എനിക്കിന്ന് നമ്മുടെ വലയിൽനിന്നൊരു നിധി കിട്ടി. ഒരു പാത്രം നിറയെ സ്വർണവും രത്നവും. ഈ രാത്രിതന്നെ നമുക്കു പോയി അതെടുത്ത് ആരുമറിയാതെ വീട്ടിലെത്തിക്കണം.’

കർഷകൻ ശബ്ദം താഴ്ത്തി പറഞ്ഞു.

‘ങേ, നിധിയോ?’

അവൾ വാ പൊളിച്ചു.

‘അതെ, നിധിതന്നെ. പോകുംമുമ്പ് വയറു നിറച്ച് ചപ്പാത്തി തിന്നണം. നിവേഗം കുറെ ചപ്പാത്തിയുണ്ടാക്കണം,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

കർഷകപത്നി വേഗംതന്നെ മാവു കുഴച്ച്, പരത്തി, ചപ്പാത്തി ചുട്ടു. അയാൾ അതിൽനിന്ന് ഒന്നുരണ്ടെണ്ണം മാത്രം തിന്ന് ബാക്കി അവൾ കാണാതെ മടിക്കുത്തിൽ തിരുകി.

‘ഇനി നേരം വൈകാതെ നമുക്ക് പുറപ്പെടാം.’

അയാൾ തിരക്കുകൂട്ടി.

കുരിശുട്ടിൽ ചുട്ടിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അവരിറങ്ങിനടന്നു. കർഷകൻ കുറെ മുന്നോട്ടു ചെന്ന് ഭാര്യ കാണാതെ മടിക്കുത്തിലെ ചപ്പാത്തികൾ പുറത്തെടുത്തു. പിന്നെ അവ അടുത്തു കണ്ട മരക്കൊമ്പുകളിൽ തൂക്കിയിട്ടു.

ഭാര്യ ചുട്ടുമായി മരത്തിനടുത്തെത്തിയപ്പോൾ കാണുന്നത് മരക്കൊമ്പുകളിൽ നിറയെ ചപ്പാത്തി തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നതാണ്! അവൾ അതിശയത്തോടെ ചോദിച്ചു:

‘ഇതെന്താണ് ഞാനീ കാണുന്നത്? മരത്തിൽ ചപ്പാത്തി വിളഞ്ഞു നില്ക്കുന്നോ?’

‘അയ്യോ, അതു നീയറിഞ്ഞില്ലേ? ഇത്തിരി മുൻപ് ഇവിടെ ശക്തമായ ചപ്പാത്തിമഴ പെയ്തു. ആ മഴയിൽ കുറെയെണ്ണം മരക്കൊമ്പിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നതാവണം.’

കർഷകൻ ചിരിയടക്കിപ്പറഞ്ഞു.

‘ഹോ, എന്തൊരദ്ഭുതം!’

മണ്ടിയായ അവൾ ഭർത്താവു പറഞ്ഞത് അക്ഷരംപ്രതി വിശ്വസിച്ചു.

അവർ വീണ്ടും നടന്നു. താൻ വെച്ച കെണിയുടെ അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘ഏതായാലും നമ്മൾ ഈ വഴി വന്നതല്ലേ? ഞാൻ വെച്ച കെണിയിൽ എന്തെങ്കിലും ജീവി വീണിട്ടുണ്ടോ എന്നു നോക്കിക്കളയാം. അതിനിനി മറ്റൊരു വരവു വേണ്ടല്ലോ?’

‘ശരിയാണ്.’

അവളും അതിനോടു യോജിച്ചു.

കർഷകൻ കെണിയിൽനിന്നും മീനിനെ പുറത്തെടുത്ത് സ്വഗതമെന്നോണം പറഞ്ഞു:

‘ഭാഗ്യം! ഒരു വലിയ മീൻ കൂടുങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.’

‘ങേ, കരയിൽ വെച്ച കെണിയിൽ മീനെങ്ങനെ കൂടുങ്ങും? ഇവിടെ അടുത്തെങ്ങും വെള്ളമില്ലല്ലോ.’

അവൾ അദ്ഭുതംകുറി.

‘അയ്യോ, നീയിത് ആദ്യമായി കാണുന്നതാണോ? ഇത് കരയിൽ വളരുന്ന ഒരുതരം മീനാണ്. കരമീനെന്നു പറയും. എനിക്ക് ഇടയ്ക്കിടെ ഇത്തരം കരമീനുകളെ കിട്ടാറുണ്ട്,’ അയാൾ വിശദീകരിച്ചു.

അവൾ അതും വിശ്വസിച്ചു.

നടന്നുനടന്ന് അവൾ കടലോരത്തെത്തി. പെട്ടെന്നെന്നോ ഓർമ വന്നതുപോലെ അയാൾ നിന്നു.

‘എന്താ? എന്തു പറ്റി?’

അവൾ ചോദിച്ചു.

‘നമ്മുടെ വലകൂടി ഒന്നു നോക്കിയിട്ടു പോകാം. നല്ല മീനുകൾ കൂടുങ്ങിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ നാളത്തെ ഭക്ഷണം കൂശാലാക്കാം.’

അയാൾ വലയുടെ അടുത്തേക്ക് നടന്നു.

‘അതു കൊള്ളാം.’

അവളും പുറകെക്കൂടി.

‘ഇന്നത്തെ കണി മോശമില്ല. വലയിൽ ഒന്നാന്തരമൊരു കടൽമുയൽ കൂടുങ്ങിയിട്ടുണ്ട്!’

കർഷകൻ മുയലിനെ പുറത്തെടുത്തു.

‘കടൽമുയലോ? അതെന്താണ്?’

അവൾ നെറ്റിച്ചുളിച്ചു.

‘ഇതൊരു പ്രത്യേക ഇനം മുയലുകളാണ്. വെള്ളത്തിൽ മാത്രമേ ഇവ ജീവിക്കൂ. കരയിലിട്ടാൽ ആ നിമിഷം ശ്വാസംമുട്ടി ചത്തുപോകും,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

അവൾക്ക് അദ്ഭുതം അടക്കാനായില്ല.

അവർ നടന്ന് കൃഷിയിടത്തിലെത്തി. ചുട്ടിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ കർഷകൻ മണ്ണു കിളച്ച് നിധിയെടുത്തു. അവൾക്ക് സന്തോഷം അടക്കാനായില്ല. കർഷകൻ ചെമ്പുപാത്രം ചുമന്ന് മുന്നിലും ഭാര്യ ചുട്ടുവീശി പുറകേയും നടന്നു.

അവർ രാജകൊട്ടാരത്തിനു മുന്നിലൂടെയാണു നടന്നത്. അപ്പോൾ കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നും പശുക്കളുടെ കരച്ചിൽ കേട്ടു. അതു കേട്ട് അവൾ ചോദിച്ചു:

‘അതെന്താണ് ആ ശബ്ദം?’

‘അതോ? ഒരുപറ്റം പിശാചുക്കൾ നമ്മുടെ രാജാവിന്റെ കഴുത്തു പിരിക്കുകയാണ്. വേദന സഹിക്കവയ്യാതെ അദ്ദേഹം കരയുന്ന ശബ്ദമാണിത്,’ കർഷകൻ പറഞ്ഞു.

‘ങേ, രാജാവ് ഇങ്ങനെയാണോ കരയുന്നത്?’

അവൾക്ക് വിശ്വാസം വന്നില്ല.

‘പിന്നെ കഴുത്തിനു പിടിച്ച് അമർത്തിയാൽ മനുഷ്യരെപ്പോലെ കരയാനാവുമോ? അതുമിതും പറയാതെ വേഗം നടന്നോ. ഇല്ലെങ്കിൽ പിശാചുക്കൾ നമ്മുടെ കഴുത്തിനും പിടിക്കും!’

അയാൾ ഭാര്യയെ ഭയപ്പെടുത്തി.

അവൾ പേടിച്ച് വേഗം നടന്നു. അവർ വീട്ടിലെത്തി മുറിക്കുള്ളിൽ ചെന്നുകൂടും ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ചു. പിന്നെ അയാൾ ഗൗരവത്തിൽ പറഞ്ഞു:

‘പിന്നൊരു കാര്യം. നമുക്ക് നിധി കിട്ടിയ കാര്യം ഒറ്റക്കുഞ്ഞിനോടും മിണ്ടരുത്. ഒരാളോടു പറഞ്ഞാൽ മറ്റുള്ളവരിനും. ഒടുവിൽ രാജാവിന്റെ കാതിലും ഇതെത്തും. ഭടന്മാർ വന്ന് നിധി കൊണ്ടുപോകും. നമ്മൾ പഴയ പടി ദരിദ്രരാവുകയും ചെയ്യും. ഓർത്തോ!’

‘ഇല്ല, തല പോയാലും ഞാനിതാരോടും പറയില്ല.’

അവൾ ഉറപ്പു കൊടുത്തു.

ആ രാത്രി അവൾക്ക് ഉറക്കമേ വന്നില്ല. അവൾ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടന്നു. എങ്ങനെയെങ്കിലും നേരം വെളുത്ത് നിധി കിട്ടിയ കാര്യം അയൽക്കാരികളോട് പറയാനുള്ള വെമ്പലായിരുന്നു അവൾക്ക്.

നേരം പുലർന്നതും അവൾ പുറത്തേക്കോടി. കിണറ്റുകരയിൽ പരദുഷണം പറഞ്ഞിരുന്ന സ്ത്രീകളോട് അവൾ പറഞ്ഞു:

‘ഏടി, നിങ്ങളറിഞ്ഞോ? എനിക്കും എന്റെ ഭർത്താവിനും ഇന്നലെ നിധി കിട്ടി. ഒരു ചെമ്പു നിറയെ സ്വർണവും രത്നങ്ങളും!’

കേട്ടവർ കേട്ടവർ മൂക്കത്ത് വിരൽ വെച്ചു. കാരോടുകാരോരും ഈ വാർത്ത പരന്നു. പെണ്ണുങ്ങൾ അവരുടെ ഭർത്താക്കന്മാരോട് പറഞ്ഞു. അവർ ബന്ധുക്കളോടും സുഹൃത്തുക്കളോടും പറഞ്ഞു.

എന്തിനധികം പറയുന്നു. ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾക്കകം നിധിക്കാര്യം നാടെങ്ങുമെത്തി. ഭടന്മാർ രാജാവിനെക്കണ്ട് വിവരം ധരിപ്പിച്ചു.

‘മഹാരാജാവേ, ആ കർഷകനും ഭാര്യയ്ക്കും വലിയൊരു നിധി കിട്ടിയിരിക്കുന്നു! അവരത് എവിടെയോ കുഴിച്ചിട്ടിരിക്കുകയാണ്. അയാളുടെ ഭാര്യതന്നെയാണ് ഇക്കാര്യം പറഞ്ഞുനടക്കുന്നത്.’

കർഷകനെയും ഭാര്യയെയും ഹാജരാക്കാൻ രാജാവ് ഉത്തരവിട്ടു. ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് ഭടന്മാർ അവരെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു.

‘നിങ്ങൾക്ക് വയലിൽനിന്നും നിധി കിട്ടിയെന്ന വാർത്ത ശരിയാണോ? അത് എവിടെയാണ് ഒളിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്? സത്യം പറയണം.’

രാജാവ് ചോദിച്ചു.

‘മഹാരാജാവേ, കഷ്ടപ്പെട്ട് കൃഷി ചെയ്ത് ജീവിക്കുന്നയാളാണ് ഞാൻ. എനിക്ക് ഒരു നിധിയും കിട്ടിയിട്ടില്ല. എന്നോട് അസൂയയുള്ള ആരോ പറഞ്ഞുപറഞ്ഞുനടന്നതാണ് ഇതെല്ലാം. ഒരു പാത്രം നിറയെ സ്വർണം പോയിട്ട് ഒരുതരി സ്വർണംപോലും എന്റെ പക്കലില്ല.’

കർഷകൻ പഞ്ചപാവത്തെപ്പോലെ നടിച്ചു.

‘ഛീ, നുണ പറയുന്നോ? നിങ്ങൾക്ക് നിധി കിട്ടിയെന്ന് ആദ്യം പറഞ്ഞത് നിങ്ങളുടെ ഭാര്യതന്നെയാണ്. അവൾ അതിനെല്ലാം ദുഷ്ടാക്ഷിയുമാണ്. എന്താ, അവൾക്കും നിങ്ങളോട് അസൂയയുണ്ടോ?’

രാജാവിന് കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു.

‘എനിക്കറിയില്ല പ്രഭോ? അത് അവളോടുതന്നെ നേരിട്ടു ചോദിച്ചാളു.’

കർഷകൻ ഭാര്യയെ മുന്നിലേക്കു നിർത്തി.

‘എങ്കിൽ നീതന്നെ പറയ്. ഇന്നലെ രാത്രി നിങ്ങൾക്ക് വലിയ നിധി കിട്ടിയെന്നു പറഞ്ഞത് സത്യമാണോ?’

രാജാവ് അവളെ നോക്കി.

‘ഈ പകൽപോലെ സത്യമാണ് യജമാനനേ. ഞാനും എന്റെ ഭർത്താവും ചേർന്നാണ് നിധി ചുമന്നു കൊണ്ടുവന്നത്.’

അവൾ പറഞ്ഞു.

‘പ്രഭോ, ഇവൾ കല്ലുവെച്ച നുണ പറയുകയാണ്.’

കർഷകൻ അവളെ തടസ്സപ്പെടുത്തി.

‘അല്ല, ഞാൻ പറയുന്നതാണ് നേർ.’

അവൾക്കും വാശികയറി.

‘എന്നാൽ, ഇന്നലെ നടന്നതെല്ലാം നീ വിശദീകരിച്ചു പറയ്,’ രാജാവ് നിർദ്ദേശിച്ചു.

‘പറയാം മഹാരാജാവേ...’

അവൾ ഒന്നു നിർത്തി തുടർന്നു:

‘ഞങ്ങൾ രാത്രിയാണ് നിധിയെടുക്കാനായി പുറപ്പെട്ടത്. വഴിയേ ഒരു വലിയ മരത്തിന്റെ കൊമ്പിൽ നിറയെ ചപ്പാത്തികൾ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. അല്പം മുൻപ് അവിടെ ചപ്പാത്തിമഴ പെയ്തിരുന്നു. പിന്നെ, ഭർത്താവ് കരയിൽ വെച്ച കെണിയിൽ ഒരു കരമീൻ കുടുങ്ങിയിരുന്നു. അതിനെയുമെടുത്തു നടന്ന് കടലോരത്തെത്തി. അവിടെ ഭർത്താവ് വിരിച്ചിട്ട വലയിൽ ഒരു കടൽമുയലാണ് കുടുങ്ങിയത്. അതിനെയും കൊണ്ട് വയൽ കുഴിച്ച് നിധിയുമെടുത്താണ് ഞങ്ങൾ മടങ്ങിയത്. ഓ, പിന്നൊരു കാര്യംകൂടിയുണ്ടായി. ഞങ്ങൾ ഈ കൊട്ടാരത്തിനു മുന്നിലൂടെ

നടന്നപ്പോൾ അങ്ങ് പശുവിനെപ്പോലെ കരയുന്നതും കേട്ടു. പിശാചുക്കൾ അങ്ങയുടെ കഴുത്ത് ഞെരിക്കുന്ന ശബ്ദമായിരുന്നു അത്. ഞങ്ങളധികനേരം അവിടെ നിൽക്കാതെ രക്ഷപ്പെട്ടു. ഞങ്ങൾക്ക് നിധി കിട്ടിയെന്നതിന് ഇതിൽപ്പരം തെളിവു വേണോ?’

അവൾ വിജയിയെപ്പോലെ കർഷകനെ നോക്കി.

രാജാവ് ഇതെല്ലാം കേട്ട് അന്തംവിട്ടിരുന്നു.

ചപ്പാത്തിമഴ.

കടൽമുയൽ.

കരമീൻ.

പിശാചിന്റെ ആക്രമണം...!

കർഷകന്റെ ഭാര്യയ്ക്ക് തലയ്ക്ക് നല്ല സുഖമില്ലെന്ന് രാജാവിനുറപ്പായി. നിധി കിട്ടിയ കാര്യവും ഇതുപോലെ സ്ഥിരതയില്ലാതെ പറഞ്ഞതാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ബോധ്യപ്പെട്ടു. ഭാര്യയെ നല്ലൊരു വൈദ്യനെക്കൊണ്ട് ചികിത്സിപ്പിക്കണമെന്നു നിർദ്ദേശിച്ച് രാജാവ് അവരെ പറഞ്ഞയച്ചു.

പിന്നീടൊരിക്കലും രാജാവിന്റെ ശല്യം കർഷകനുണ്ടായിട്ടില്ല. നടന്നതെല്ലാം വിശദമായി പറഞ്ഞിട്ടും രാജാവ് തന്നെ വിശ്വസിക്കാതിരുന്നതെന്തെന്നു മാത്രം കർഷകപത്നിക്കു മനസ്സിലായില്ല. കർഷകനാകട്ടെ, ആ രഹസ്യം ഒരിക്കലും അവളോട് വെളിപ്പെടുത്തിയതുമില്ല.

(ഇതിനു സമാനമായ കഥകൾ ഇന്ത്യയടക്കമുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ട്.)

വൃദ്ധനും മൂന്നു മരുമക്കളും

കുറേക്കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും താമസിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് മൂന്നു പെൺമക്കളാണു പിറന്നത്. അവർ വളർന്ന് സുന്ദരികളായ യുവതികളായി. ആ കുടുംബം സന്തോഷത്തോടെ കഴിഞ്ഞുവന്നു.

ഒരുനാൾ വൃദ്ധൻ കുറച്ചുകലെയുള്ള കടയിൽ ഗോതമ്പു വാങ്ങാനായെത്തി. കടയിലുള്ള പലതരം ഗോതമ്പുകൾ പരിശോധിച്ചശേഷം അതിൽനിന്നും ഒരിനം ഗോതമ്പ് തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഗോതമ്പ് അളന്നു ചാക്കിലാക്കി കടയുടെ വൃദ്ധനെ ഏല്പിച്ചു. വൃദ്ധൻ അതിന്റെ വില നൽകി. ഗോതമ്പുചാക്കും പുറത്തു തൂക്കി നേരേ വീട്ടിലേക്കു നടന്നു. ചാക്കിന്റെ അടിഭാഗത്തായി സാമാന്യം വലിയ ഒരു തുളയുണ്ടായിരുന്നത് വൃദ്ധന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടില്ല. ആ തുളയിലൂടെ ഗോതമ്പുമണികൾ ഊർന്ന് താഴെ വീണുകൊണ്ടിരുന്നു. വഴിനീളേ ഗോതമ്പുമണികൾ ചിതറിക്കിടന്നു. വൃദ്ധൻ ദീർഘദൂരം നടന്ന് വീട്ടിലെത്തി. വൃദ്ധന്റെ വരവും കാത്ത് വൃദ്ധ വാതിൽക്കൽത്തന്നെ ഇരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അവർ എഴുന്നേറ്റ്, പടിയോളം വന്ന് ചോദിച്ചു:

‘ഇതെവിടെയായിരുന്നു നിങ്ങളിത്രയും നേരം?’

‘അതുപിന്നെ അത്ര ദൂരം ചെന്ന് ഗോതമ്പുമായി വരണ്ടേ? ഞാനൊരു മനുഷ്യനല്ലേ? കുതിച്ചെത്തുന്ന യന്ത്രമൊന്നുമല്ലല്ലോ?’

വൃദ്ധൻ നേരിയ കോപം വന്നു.

‘ഓഹാ, അതൊക്കെ പോട്ടെ. നിങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്ന ഗോതമ്പെവിടെ? ഞാനും അതൊന്നു കണ്ടോട്ടെ.’

‘ഇതാ, കൺനിറയെ കണ്ടോളൂ.’

വൃദ്ധൻ അഭിമാനത്തോടെ പുറത്തുനിന്നും ഗോതമ്പുചാക്കെടുത്ത് വൃദ്ധയ്ക്കു നൽകി. വൃദ്ധ അതു വാങ്ങിനോക്കി, മുകളത്ത് വിരൽവെച്ച് ചോദിച്ചു:

‘ഓഹും, ഇതാണോ നിങ്ങളുടെ മേൽത്തരം ഗോതമ്പ്? ചാക്കിൽ ഒരു മണിപോലും ശേഷിക്കുന്നില്ലല്ലോ?’

വൃദ്ധനും അപ്പോഴാണ് അതു ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. ചാക്കിന്റെ അടിയിലെ തുളകുടി കണ്ടപ്പോൾ വൃദ്ധൻ കാര്യമെല്ലാം മനസ്സിലായി. തന്റെ ശ്രദ്ധ കുറവിനെ പഴിച്ച് അയാൾ തിരിച്ചുനടക്കാനൊരുങ്ങി.

‘നിങ്ങളിതെങ്ങോട്ടാ? പോയതു പോയി. ഇനി അതിനെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചിട്ടെന്താ കാര്യം?’

വൃദ്ധ ചോദിച്ചു.

‘അങ്ങനെ പോയാൽ പറ്റില്ലല്ലോ. ചാക്കിൽനിന്നും ചോർന്ന ഗോതമ്പ് വഴിയിൽത്തന്നെ കിടക്കുന്നുണ്ടാവും. ഞാനതു പോയി പെറുക്കിയിട്ടു വരാം. വല്ല പക്ഷികളും അത് കൊത്തിത്തന്നാൻ ഇടവരുത്തണ്ട.’

നല്ലൊരു ചാക്കും വാങ്ങി വൃദ്ധൻ ഇറങ്ങിനടന്നു. വൃദ്ധയും മൂന്നു പെൺമക്കളും ആ പോക്ക് നോക്കിനിന്നു.

‘ഞാനെന്റെ നഷ്ടപ്പെട്ട ഗോതമ്പുമണികൾ തിരിച്ചെടുക്കാൻ പോവുകയാണ്. മാനത്ത് കത്തിനില്ക്കുന്ന സൂര്യൻ അവയെ ചൂടാക്കി നിർത്തുന്നുണ്ടാവണം. രാത്രി അവയെ കണ്ടെത്താൻ ചന്ദ്രൻ നിലാവു പരത്തുന്നുണ്ടാവണം. ഗോതമ്പു മുഴുവൻ പെറുക്കിക്കൂട്ടാൻ മിടുക്കൻകാക്കയുടെ സഹായവും കിട്ടുമായിരിക്കും. അങ്ങനെയൊക്കെ സംഭവിച്ചാൽ ഞാനെന്റെ മുത്ത മകളെ സൂര്യനു ഭാര്യയായി നൽകും. പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ രണ്ടാമത്തെ മകളെയും കാക്കയ്ക്ക് ഇളയ മകളെയും സ്വന്തമായി കൊടുക്കും. എന്റെവീ വാക്കുകൾക്ക് ഒരിക്കലും മാറ്റമുണ്ടാവില്ല.’

നടത്തത്തിനിടെ വൃദ്ധൻ ചിന്തിച്ചു.

അയാളുടെ ആഗ്രഹംപോലെതന്നെ കാര്യങ്ങൾ നടന്നു.

സൂര്യകിരണങ്ങൾ ഗോതമ്പുമണികൾ തണുത്തു കുതിരാതെ നോക്കി.

ചന്ദ്രൻ നിലാവു പരത്തി അവയെ വൃദ്ധനു കാട്ടിക്കൊടുത്തു.

മിടുക്കൻകാക്ക ആ ധാന്യങ്ങൾ പെറുക്കിക്കൂട്ടി അയാളെ സഹായിച്ചു.

മുഴുവൻ ഗോതമ്പും ചാക്കിൽ നിറച്ച്, അതും ചുമന്ന് വൃദ്ധൻ വീട്ടിലേക്കു നടന്നു. അതു കണ്ട് വൃദ്ധ സന്തോഷിച്ചു. പാഴായിപ്പോയെന്നു കരുതിയ ഗോതമ്പു മുഴുവനും തിരിച്ചുകിട്ടിയല്ലോ?

‘നമ്മുടെ മുത്ത മകൾ അകത്തില്ലേ? അവളെയൊന്നു വിളിക്ക്,’ വൃദ്ധൻ വൃദ്ധയോട് പറഞ്ഞു.

‘അതെന്തിനാ?’

വൃദ്ധ നെറ്റിച്ചുളിച്ചു.

‘അതൊക്കെയുണ്ട്. വിശദമായി പിന്നെപ്പറയാം.’

അയാൾ തിരക്കുകൂട്ടി. വൃദ്ധ മകളെ വിളിച്ചുവരുത്തി. അവളെ അടിമുടി നോക്കി വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു:

‘മോളേ, നീ വേഗം നല്ല വസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും അണിഞ്ഞ് വരു.’

അവൾക്ക് കാര്യം മനസ്സിലായില്ലെങ്കിലും അച്ഛനെ അനുസരിച്ചു. സർവ്വലങ്കാരവിഭൂഷിതയായ മകളെ വൃദ്ധൻ വീട്ടുപടിക്കൽ കൊണ്ടു ചെന്നു നിർത്തി. മുകളിൽ തെളിഞ്ഞുനിന്ന സൂര്യനെ നോക്കി വൃദ്ധൻ ഉറക്കെ പറഞ്ഞു:

‘ഏയ് സൂര്യാ, എന്റെ മുത്ത മകളെ ഞാനിതാ നിങ്ങൾക്ക് ഭാര്യയായി തരുന്നു. വേഗം കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയ്ക്കോളൂ!’.

സൂര്യൻ അതു കേട്ട്, തന്റെ ചൂടു കുറച്ച് താഴെയിറങ്ങിവന്ന് അവളെയും വാരിയെടുത്ത് ആകാശത്തു മറഞ്ഞു. വൃദ്ധയും ഇളയ മകളും ഇതെല്ലാം കണ്ട് അമ്പരന്നുനിന്നു.

‘നിങ്ങൾക്കിതെന്തുപറ്റി? അങ്ങനെ വല്ലവർക്കും പിടിച്ചുകൊടുക്കാനുള്ളതാണോ നമ്മുടെ മക്കൾ?’

വൃദ്ധ പരിഭവിച്ചു.

അതിനൊന്നും കാതുകൊടുക്കാതെ വൃദ്ധൻ രണ്ടാമത്തെ മകളെ വിളിച്ച് പുത്തൻ കുപ്പായവും ആഭരണങ്ങളും അണിഞ്ഞുവരാൻ കല്പിച്ചു. ഒരക്ഷരം എതിരുപറയാതെ അവൾ അതനുസരിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും സൂര്യാസ്തമയം കഴിഞ്ഞ് നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിയിരുന്നു. മാനത്ത് പൂർണ്ണ ചന്ദ്രനും നക്ഷത്രങ്ങളും നിരന്നുകഴിഞ്ഞു. വൃദ്ധൻ രണ്ടാമത്തെ മകളെ വീട്ടുപടിക്കൽ നിർത്തി തലയുയർത്തിപ്പറഞ്ഞു:

‘ഏയ് ചന്ദ്രാ, എന്ന സഹായിച്ചതിനു പകരമായി എന്റെ രണ്ടാമത്തെ മകളെ ഇതാ നിങ്ങൾക്കു തരുന്നു. സമയം പാഴാക്കാതെ ഇവളെ കൊണ്ടു പോകൂ!’

ചന്ദ്രൻ പാൽനിലാവു ചൊരിഞ്ഞ് താണുവന്ന് രണ്ടാമത്തെ പെൺ കുട്ടിയെ വാരിയെടുത്ത് ഉയർന്നു പോയി!

വൃദ്ധയ്ക്കും ഇളയ മകൾക്കും സങ്കടം വന്നു.

‘എന്റെ രണ്ടു മക്കളെയും തോന്നിയതുപോലെ പറഞ്ഞയച്ചു. ഇനി എന്റെ ഇളയ മകൾ മാത്രമേ ബാക്കിയുള്ളൂ. നിങ്ങളെന്തു പറഞ്ഞാലും അവളെക്കൂടി ഉപേക്ഷിക്കാൻ ഞാൻ സമ്മതിക്കില്ല.’

വൃദ്ധ ഇളയ മകളെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു നിന്നു. അതൊന്നും കാര്യമാക്കാതെ വൃദ്ധൻ അവളോടു പറഞ്ഞു:

‘മോളേ, നീ എന്റെ വാക്കുകൾക്ക് വില കല്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ നല്ല വസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും ധരിച്ച് വേഗം വരണം.’

പിതാവിന്റെ വാക്കുകൾ ധിക്കരിക്കാൻ ഇളയ മകൾക്ക് മനസ്സു വന്നില്ല. അവൾ വൃദ്ധയുടെ കൈകൾ ബലമായി വിടുവിച്ച് അകത്തു പോയി ക്ഷണ നേരംകൊണ്ട് അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി വന്നു. അവളെയും കുട്ടി വീട്ടുപടിക്ക ലെത്തി. അയാൾ നാലുപാടും നോക്കി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘ഏയ് മിടുക്കൻകാക്കേ, നീ ഈ പരിസരത്തുണ്ടെങ്കിൽ വന്ന് എന്റെ ഇളയ മകളെ കൊണ്ടുപോകണം. അവളെ വിവാഹം കഴിച്ച് സുഖമായി ജീവിപ്പോളൂ.’

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, കാക്ക ‘കാ,കാ’ എന്നു കരഞ്ഞുകൊണ്ട് പറന്നെത്തി ഇളയ മകളെ റാഞ്ചിയെടുത്ത് തിരിച്ചുപോയി!

വൃദ്ധയ്ക്ക് ഏറ്റവുമധികം സങ്കടം വന്നത് അപ്പോഴാണ്. മുത്ത രണ്ടു മക്കൾക്കും കൊള്ളാവുന്ന ഭർത്താക്കന്മാരെ കിട്ടിയപ്പോൾ ഇളയവൾക്ക് കിട്ടിയതോ കരിനിറമുള്ള കാക്കയെ!

വൃദ്ധ സങ്കടംകൊണ്ട് ഏങ്ങിയേങ്ങിക്കരഞ്ഞു. അതു കണ്ട് വൃദ്ധൻ അവരെ സമാധാനിപ്പിച്ചു:

‘നീ വിഷമിക്കാതിരിക്കൂ. നമ്മുടെ മക്കൾക്ക് കിട്ടാവുന്നതിൽവെച്ച് ഏറ്റവും യോഗ്യരായവരെയാണ് ഭർത്താക്കന്മാരായി ലഭിച്ചിരിക്കുന്നത്. അവരുടെ ജീവിതം സന്തോഷകരമായിരിക്കും. അതിൽപ്പരം നമുക്കെന്താണ് വേണ്ടത്?’

അങ്ങനെ കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞു. മക്കളുടെയും മരുമക്കളുടെയും വിവരമൊന്നും അറിയാതെ വന്നത് വൃദ്ധനെയും വൃദ്ധയെയും അസ്വസ്ഥരാക്കി. ഒടുവിൽ, വൃദ്ധയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം വൃദ്ധൻ മരുമകളെ ഓരോരുത്തരെയായി കാണാൻ തീരുമാനിച്ചു. മുത്ത മകളുടെ ഭർത്താവായ സൂര്യന്റെ വീട്ടിലേക്കാണ് അവർ ആദ്യം പുറപ്പെട്ടത്.

തന്റെ വീട്ടിലെത്തിയ ഭാര്യപിതാവിനെ സൂര്യനും മുത്ത മകളും

ചേർന്ന് സ്നേഹപൂർണ്ണരും സ്വീകരിച്ചു. വളരെക്കാലത്തിനുശേഷം പിതാവിനെ കണ്ടപ്പോൾ അവരുടെ കണ്ണുകൾ സന്തോഷംകൊണ്ട് നിറഞ്ഞൊഴുകി. താനിവിടെ അങ്ങേയറ്റം സന്തുഷ്ടയാണെന്നും ഭർത്താവ് തന്നെ പ്രാണനുതുല്യം സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അവൾ പറഞ്ഞു. അത് വൃദ്ധനെയും സന്തോഷിപ്പിച്ചു.

‘അച്ഛനുവേണ്ടി ഞങ്ങൾ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്?’

സൂര്യൻ ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങളുടെ ഈ സന്തോഷമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും എനിക്കു വേണ്ട. ഇത് ഇങ്ങനെതന്നെ എന്നും നിലനില്ക്കണമെന്ന ആഗ്രഹമേ എനിക്കുള്ളൂ.’ വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

‘അതു പോരാ, ഇത്ര ദൂരം ഞങ്ങളെ തേടി വന്നതല്ലേ? പോരെങ്കിൽ നല്ല യാത്രാക്ഷീണവും കാണും. അച്ഛനുവേണ്ടി ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് ഒരു മധുരപലഹാരം ഉണ്ടാക്കിത്തരാം,’ സൂര്യൻ പറഞ്ഞു.

അനന്തരം സൂര്യനും മുത്ത മകളും ചേർന്ന് പാലും മുട്ടയും ചേർത്ത് നന്നായി ഇളക്കി. അതൊരു പാത്രത്തിലൊഴിച്ച് വേവിച്ചെടുത്തു. പിന്നെ, പലഹാരം ചൂടോടെ വിളമ്പി. മുൻപൊരിക്കലും കഴിച്ചിട്ടില്ലാത്തത്ര സ്വാദോടെ വൃദ്ധനത് തിന്നു. അധികം വൈകാതെ അയാൾ മകളോടും മരുമകനോടും യാത്ര പറഞ്ഞിറങ്ങി.

വൃദ്ധൻ വീട്ടിലെത്തി മകളുടെയും മരുമകന്റെയും വിശേഷങ്ങൾ വൃദ്ധയോട് വിശദീകരിച്ചു. അതു കേട്ട് അവർക്കും സന്തോഷമുണ്ടായി. അവർ തയ്യാറാക്കിയ പലഹാരത്തെക്കുറിച്ചും വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ, ആ പലഹാരം തനിക്കും വേണമെന്നായി വൃദ്ധ. വൃദ്ധൻ അതിന്റെ പാചകക്രമം ഭാര്യയ്ക്ക് പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. അവർ അതുപ്രകാരം പാലും മുട്ടയും ചേർത്ത് പാത്രത്തിലൊഴിച്ച് വേവിക്കാൻ തുടങ്ങി. എത്ര നേരം വേവിച്ചിട്ടും അത് പലഹാരത്തിന്റെ രുപത്തിലെത്തിയില്ല. അത് വല്ലാതെ പുളിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ വൃദ്ധൻ സൂര്യനെ മനസ്സിലോർത്ത് അത് വീണ്ടും വേവിച്ചു. ഇക്കുറി പലഹാരം ശരിയായി. വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും ചേർന്ന് അത് ആർത്തിയോടെ തിന്നു.

അടുത്ത നാൾ വൃദ്ധൻ ചന്ദ്രനെ കാണാനായി പുറപ്പെട്ടു. വളരെക്കാലത്തിനുശേഷം കാണുന്ന വൃദ്ധനെ ചന്ദ്രനും രണ്ടാമത്തെ മകളും സ്നേഹം ചൊരിഞ്ഞ് സ്വീകരിച്ചു. ഓടിവന്ന് പിതാവിനെ ആലിംഗനം ചെയ്തപ്പോൾ അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. മുത്ത മകളെപ്പോലെ ഇവളും സുഖജീവിതം നയിക്കുകയാണെന്നറിഞ്ഞ് വൃദ്ധൻ സന്തോഷിച്ചു. അവർ വിശിഷ്ടഭക്ഷണവും പാനീയവും നല്കി അയാളെ സത്കരിച്ചു.

‘അപ്പന്റെ സന്തോഷത്തിനുവേണ്ടി ഞാനെന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്?’

ചന്ദ്രൻ നിലാവു പരത്തി വൃദ്ധന്റെ അടുത്തു വന്നു.

‘നിങ്ങളുടെ ഈ സന്തോഷത്തിനപ്പുറം എന്തിനൊന്നും വേണ്ട,’ വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

‘അതു പോരാ. രാത്രിയിലെ തണുപ്പേറ്റ് അപ്പന്റെ ദേഹം വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. കുളിമുറിയിൽച്ചെന്ന് ചൂടുവെള്ളംകൊണ്ട് ദേഹം കഴുകി വന്നാലും.’

ചന്ദ്രൻ വൃദ്ധൻ കുളിമുറിയിലേക്കുള്ള വഴി കാട്ടി.

കുളിമുറിയിലെത്തിയപ്പോൾ അവിടെയെങ്ങും കുരിശുട്ട് നിറഞ്ഞതായി വൃദ്ധനു തോന്നി. ഒന്നുംതന്നെ കാണാൻ വയ്യാത്ത അവസ്ഥ.

‘അയ്യോ, ഇവിടെ തീരെ വെളിച്ചമില്ലല്ലോ. ഈ ഇരുട്ടത്ത് ഞാനെങ്ങനെ കുളിക്കും?’

വൃദ്ധൻ വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

ചന്ദ്രൻ അതു കേട്ട് അങ്ങോട്ടു വന്നു. കുളിമുറിയുടെ ചുമരിലെ ചെറിയ ദ്വാരത്തിൽ തന്റെ ചെറുവിരൽ ചേർത്തുവെച്ചു. ആ നിമിഷം കുളിമുറിയിലെങ്ങും പാൽനിലാവ് പരന്നു! സന്തുഷ്ടനായ വൃദ്ധൻ ചൂടുവെള്ളം കൊണ്ട് വിസ്തരിച്ചുതന്നെ കുളിച്ചു. പിന്നെ, പുറത്തിറങ്ങി മകളോടും മരുമകനോടും യാത്ര ചോദിച്ച് മടങ്ങി.

രണ്ടാമത്തെ മകൾക്കും സന്തോഷംതന്നെയെന്നറിഞ്ഞ് വൃദ്ധ മതി മറന്നു. മരുമകന്റെ വിശേഷങ്ങളും അയാൾ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. ചന്ദ്രൻ തന്നെ അതിശയിപ്പിച്ചതുപോലെ വൃദ്ധയെ തനിക്കും അതിശയിപ്പിക്കണമെന്ന് നിശ്ചയിച്ച് വൃദ്ധൻ അവരെ കുളിമുറിയിലേക്കയച്ചു. കുളിമുറിയിലെത്തിയ വൃദ്ധ അവിടെയെങ്ങും ഇരുട്ടു പരന്നതു കണ്ട് വിളിച്ചു കുവി.

‘നാശം! ഈ ഇരുട്ടത്ത് ഞാനെങ്ങനെ കുളിക്കാനാണ്?’

‘നി വിഷമിക്കണ്ട. ഞാനുടനെ അതിനൊരു പരിഹാരമുണ്ടാക്കാം.’

വൃദ്ധൻ മുന്നകൂർത്ത കമ്പിയുമായി വന്ന് കുളിമുറിയുടെ ചുമരിൽ ഒരു ദ്വാരമുണ്ടാക്കി. അതിലൂടെ തന്റെ ചെറുവിരൽ കടത്തി അയാൾ വിളിച്ചുചോദിച്ചു:

‘ഇപ്പോൾ വെളിച്ചം വന്നില്ലേ?’

‘മണ്ണാകട്ടെ! ഇരുട്ട് പഴയതിലും കൂടിയതേയുള്ളൂ,’ വൃദ്ധ പിറുപിറുത്തു.

നിരാശനായ വൃദ്ധൻ അകത്തു ചെന്ന് വിളക്കു കൊളുത്തി അത് വൃദ്ധയ്ക്കു കൊടുത്തു. ആ വെളിച്ചത്തിൽ അവർ കുളിച്ചു വന്നു.

പിറ്റേന്ന് വൃദ്ധൻ തന്റെ ഇളയ മകളെ കാണാൻ മിടുകൻകാക്കയുടെ മരക്കൊമ്പിലെ വീട്ടിലേക്കു പോയി. കാക്കയും മകളും അയാളെ സ്നേഹാദരങ്ങളോടെ സ്വീകരിച്ചു. ഇളയ മകൾ ഓടിവന്ന് വൃദ്ധനെ ആലിംഗനം ചെയ്തു. കാക്ക അവളെ നന്നായി നോക്കുന്നുണ്ടെന്നറിഞ്ഞ് അയാൾ സന്തോഷിച്ചു. അവർ പഴങ്ങളും പാലും നൽകി വൃദ്ധനെ സത്കരിച്ചു. ‘അപ്പനുവേണ്ടി ഞങ്ങളെന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്?’

കാക്ക ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങൾ സന്തോഷത്തോടെ ജീവിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്തിനേതു മതി,’ വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

‘അതു പോരാ. ഈ രാത്രി ഇവിടെ കഴിഞ്ഞിട്ടു പോയാൽ മതി. ഞങ്ങൾ കിടന്നുറങ്ങുന്ന മട്ടുപ്പാവിലാവാം വിശ്രമം.’

കാക്ക വൃദ്ധനെയുംകൊണ്ട് മരത്തിന്റെ മുകളിലെ കൊമ്പിലേക്കു പോയി. അവിടെ രണ്ടാളും ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. തന്റെ ചിറകു വിരിച്ച് അതിൽ തലവെച്ചാണ് കാക്ക അയാളെ കിടത്തിയത്. ക്ഷീണംകൊണ്ട് രണ്ടാളും വേഗം ഉറങ്ങിപ്പോയി.

വായനക്കാരേ, ഈ കഥ എങ്ങനെയാണ് പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കേണ്ടത്?

കഥയുടെ യഥാർഥത്തിലുള്ള അന്ത്യം ദുരന്തമാണ്. അത് ഇങ്ങനെയാണ്:

‘ഉറങ്ങിയുറങ്ങി രണ്ടുപേരും മരക്കൊമ്പിൽനിന്ന് വഴുതി താഴേക്ക് വീണു. ആ വീഴ്ചയുടെ ആഘാതത്തിൽ കാക്കയും വൃദ്ധനും തലയിടിച്ച് മരിച്ചു. പിതാവിനെയും ഭർത്താവിനെയും നഷ്ടപ്പെട്ട ദുഃഖത്തിൽ ഇളയ മകൾ മരക്കൊമ്പിൽ തലതല്ലിയും ജീവിതം അവസാനിപ്പിച്ചു!’

ഇത്ര നന്നായി കൊണ്ടുവന്ന കഥ ഇത്തരത്തിൽ അവസാനിപ്പിക്കുന്നത് ക്രൂരതയല്ലേ?

അതുകൊണ്ട് കഥാന്ത്യം നമുക്കൊന്ന് മാറ്റിയെഴുതാം, എന്താ?

അതെങ്ങനെയാണല്ലോ?

ദാ...ഇങ്ങനെ:

‘മരക്കൊമ്പിൽ കിടന്നുറങ്ങിയ വൃദ്ധനും കാക്കയും പുലർച്ചെ എഴുന്നേറ്റു. ഇളയ മകൾ തയ്യാറാക്കിയ ഭക്ഷണം കഴിച്ച് വൃദ്ധൻ അവരോടു യാത്ര പറഞ്ഞ് വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. ഇളയ മകളും ഭർത്താവിനോടൊപ്പം സുഖമായി ജീവിക്കുന്നുണ്ടെന്നറിഞ്ഞ് വൃദ്ധ സന്തോഷിച്ചു.

അങ്ങനെ കഥയിലെ എല്ലാ കഥാപാത്രങ്ങളും ദീർഘകാലം സുഖമായി ജീവിച്ചു.’

ഇതല്ലേ നല്ലത്?

‘ഒന്നുമില്ലെങ്കിൽ കഥ വായിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ നിങ്ങൾക്കെങ്കിലും ഒരു സന്തോഷം ഉണ്ടാകില്ലേ? നിങ്ങളുടെ സന്തോഷംതന്നെയല്ലേ കഥ പറയുന്ന എന്റെയും സന്തോഷം?’

(കഥയുടെ അവസാനമുള്ള ഈ വഴിത്തിരിവും കഥ പറയുന്നയാളുടെ ഇട പെടലും ചില പാഠാന്തരങ്ങളിലാണ് കാണാനാവുക. അതൊരുപക്ഷേ, ഭാവനാ പൂർണ്ണമായ കഥപറച്ചിലുകാരന്റെ കുട്ടിച്ചേർക്കലുമാവാം.)

പകയുടെ തുടക്കം

‘വളരെ കഠിനമായ താമസം കൊറ്റി അതിനെ അകത്താക്കും. ആട് മുന്നിൽ വന്നുപെട്ടാൽ ചെന്നായ ആ നിമിഷം അതിന്റെ മേൽ ചാടിവിണ് കഥകഴിക്കും.

ഇത് ഇന്നത്തെ കഥ. എന്നാൽ, മുൻപ് അങ്ങനെയായിരുന്നില്ല. കൊറ്റിയും തവളയും തമ്മിലോ ചെന്നായയും ആടും തമ്മിലോ പറയത്തക്ക ശത്രുത അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. ശത്രുത തുടങ്ങാനൊരു കാരണമുണ്ടായി. അതാണ് ഈ കഥയിലുള്ളത്.

ഒരിക്കൽ ചെന്നായയും കൊറ്റിയും ചേർന്ന് പങ്കുകച്ചവടം തുടങ്ങി. അവർ കാട്ടിലൊരു കട തുറന്നു. പലതരം വീഞ്ഞുകൾ വില്ക്കുന്ന കട. ദുരദേശങ്ങളിൽനിന്ന് വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്ന ഒന്നാത്തരം വീഞ്ഞുകളാണ് അവിടെ വിറ്റിരുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ദിവസേന ധാരാളം മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളും അവിടെയെത്തി വീഞ്ഞു വാങ്ങിക്കൂടിച്ചു. വീഞ്ഞ് തലയ്ക്കു പിടിച്ച ശേഷമേ പലരും മടങ്ങിപ്പോയുള്ളൂ.

വീഞ്ഞ് കുടിക്കാനെത്തിയവരിൽ പലരും പണം അപ്പോൾത്തന്നെ കൊടുത്തു. എന്നാൽ, ചിലർ തത്കാലത്തേക്ക് കടം പറഞ്ഞു. അത്തര

ക്കാരെയും കൊറ്റിയും ചെന്നായയും പിണക്കിയില്ല. അവർ തരാനുള്ള പണം പറ്റുപുസ്തകത്തിൽ കൃത്യമായി എഴുതിയും വെച്ചു. കുറച്ചു കാലം കഴിഞ്ഞതും അവരുടെ പണപ്പെട്ടിക്കു കനമേറി.

അങ്ങനെയിരിക്കേ, കൊറ്റിക്ക് കച്ചവടം തുടരുന്നതിൽ മടുപ്പു തോന്നി. തണുപ്പേറിയ ആ സ്ഥലം വിട്ട് മറ്റൊരിടത്തേക്കു പോകാൻ അവൻ ആഗ്രഹിച്ചു. അവനത് ചെന്നായയോട് തുറന്നു പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതി, നിന്നെ തനിച്ചാക്കിപ്പോകുന്നതിൽ എനിക്ക് വിഷമമുണ്ട്. എങ്കിലും ഈ തണുപ്പ് സഹിച്ച് എനിക്ക് അധികകാലം ഇവിടെ തുടരാൻ നാവില്ല. ഞാൻ കടൽ കടന്ന് അക്കരെയുള്ള നാട്ടിലേക്കു പോവുകയാണ്. നമ്മുടെ പണപ്പെട്ടി തുറന്ന് അതിലുള്ള പണം രണ്ടായി ഭാഗിക്കാം. അതിലൊരു പങ്ക് ഞാൻ കൊണ്ടുപോയ്ക്കൊള്ളാം.’

‘അങ്ങനെയാണ് നിന്റെ താത്പര്യമെങ്കിൽ ഞാൻ എതിരു പറയുന്നില്ല. പണപ്പെട്ടിയിലെ പണം രണ്ടായി ഭാഗിച്ചാൽ നിനക്ക് കുറച്ചു പണമേ കിട്ടൂ. അതുകൊണ്ട് ആ പണം മുഴുവൻ നീയെടുത്തോ. നമുക്ക് പണം തരാനുള്ളവർ പലരുണ്ടല്ലോ. അവരിൽനിന്ന് പണം ഞാൻ പിരിച്ചെടുത്തോളാം,’ ചെന്നായ പറഞ്ഞു.

ചങ്ങാതിയുടെ മഹാമനസ്കതയ്ക്കു നന്ദി പറഞ്ഞ് കൊറ്റി ആ പണം സഞ്ചിയിലാക്കി തന്റെ കഴുത്തിൽ തൂക്കി. പിന്നെ ചിറകു വിരിച്ച് പറന്നു യർന്നു.

കൊറ്റി കുറെ ദൂരം പറന്ന് ഒരു തടാകത്തിനു മുകളിലെത്തി. ദീർഘ യാത്രമൂലം അവനു നന്നായി ദാഹം തോന്നി. തടാകത്തിൽനിന്നു കുറച്ചു വെള്ളം കുടിച്ചിട്ടാവാം ഇനി യാത്ര എന്നു തീരുമാനിച്ച് അവൻ താണു പറന്നു. ആ തടാകത്തിൽ നിറയെ തവളകളുള്ളതും അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. കൊറ്റി തടാകക്കരയിൽനിന്ന് വെള്ളത്തിനായി കൊക്കു താഴേക്ക് നീട്ടി. അപ്പോൾ അവന്റെ കഴുത്തിൽനിന്നും പണസഞ്ചി വെള്ളത്തിൽ വീണു!

കൊറ്റി പരിഭ്രമത്തോടെ തടാകത്തിലിറങ്ങി മുങ്ങിത്തപ്പി. വെള്ളത്തിനടിയിൽ മുഴുവൻ പരതിയിട്ടും സഞ്ചി കണ്ടെത്താനായില്ല. തടാകത്തിലെ തവളകളാണ് തന്റെ പണം തട്ടിയെടുത്തതെന്ന് അവനു തോന്നി. ഭീഷണിയുടെ സ്വരത്തിൽ കൊറ്റി പറഞ്ഞു:

‘മര്യാദയ്ക്ക് എന്റെ പണസഞ്ചി തിരികെത്തരണം. അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളെയെല്ലാം ഞാൻ അകത്താക്കും.’

അതു കേട്ട് തവളകൾ ഭയന്നു. പണസഞ്ചി തങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുപോലുമില്ലെന്ന് തവളകൾ ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടും അവനത് വിശ്വസിച്ചില്ല.

ദേഷ്യം വന്ന കൊറ്റി തവളകളെ ഓരോരുത്തരെയായി പിടിച്ചുതിന്നു. പിന്നീട് ആ കൊറ്റിയുടെ പിൻഗാമികളും തവളകളെ പകയോടെ കാണുകയും തിന്നുകയും പതിവാക്കി.

ഈ സമയം വീഞ്ഞിന്റെ കുടിശ്ശിക പിരിക്കാൻ പോയ ചെന്നായയ്ക്ക് എന്തു പറ്റിയെന്നു നോക്കാം. പണം തരാനുള്ളവരുടെ പട്ടികയുമായി ചെന്നായ പുറപ്പെട്ടു. പണം കുടിശ്ശികയാക്കിയവരിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും ആടുകളായിരുന്നു. അവൻ അവരെ സമീപിച്ച് പണം ആവശ്യപ്പെട്ടെങ്കിലും റൊൾപോലും അതു കേട്ടതായി ഭാവിച്ചില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല, ആടുകൾ കൂട്ടംചേർന്ന് അവനെ പരിഹസിക്കുകയും ചെയ്തു.

‘കണ്ടില്ലേ, കൊള്ളപ്പലിശക്കാരുന് പരിവിനു വന്നിരിക്കുന്നു!’

‘നിനക്കു ഞങ്ങൾ പണം തരാനുണ്ടെന്ന് ആരാണു പറഞ്ഞത്?’

‘ഞങ്ങൾ നിന്റെ കടയിൽനിന്നും വീഞ്ഞു കുടിച്ചതിന് എന്തെങ്കിലും തെളിവുണ്ടോ?’

‘നിനക്ക് ചില്ലിക്കാശുപോലും ഞങ്ങൾ തരില്ല.’

ഇതെല്ലാം കേട്ടപ്പോൾ ചെന്നായയ്ക്ക് അരിശം മുത്ത് അവൻ ആടുകൾക്കു മേൽ ചാടിവീണ് അവയെ കൊന്നുതിന്നു! പില്ക്കാലത്തെ ചെന്നായ്ക്കളും ആടുതീറ്റ ഒരു ശീലാക്കി.

ജെറുസലേമിലേക്ക് ഒരദ്ഭുതയാത്ര

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ പ്രശസ്തമായ ഒരു മാത്തിന്റെ അധിപതി നേരം പുലരുംമുമ്പേ ഉറക്കമുണർന്നു. പ്രഭാതപ്രാർഥനയ്ക്ക് നേതൃത്വം കൊടുക്കേണ്ടത് താനാണ്. അതുകൊണ്ട് പള്ളിയിലെത്താൻ തെല്ലും അമാന്തമരുത്. മനസ്സുപോലെതന്നെ ശരീരവും പരിശുദ്ധമായിരിക്കണം. കളങ്കമറ്റ മനസ്സും ശുദ്ധമായ ശരീരവുമുള്ളയാൾക്കേ അനുയായികളോട് നിർദ്ദേശിക്കാനും അവരെ ഉപദേശിക്കാനും അർഹതയുള്ളൂ. അല്ലാത്തപക്ഷം അത് സർവശക്തനായ ദൈവത്തോടു ചെയ്യുന്ന കടുത്ത അനീതിയാകും. മാധിപതിക്ക് ഇക്കാര്യം നന്നായറിയാം.

മുഖം കഴുകാനായി അദ്ദേഹം പ്രാർഥനാമുറിയുടെ പുറത്തേക്കു നടന്നു. അവിടെ വലിയൊരു പാത്രത്തിൽ വിശുദ്ധജലം വെച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ മുഖം കഴുകിയാൽ ശരീരത്തിലെ അഴുക്കുകളെല്ലാം നീങ്ങുമെന്നാണ് വിശ്വാസം. കൈക്കുമിളിയിൽ വെള്ളമെടുത്ത് മുഖം കഴുകാൻ കുനിഞ്ഞതും പെട്ടെന്ന് അദ്ദേഹം പുറകോട്ടു മാറി. പതിവുള്ള തെളിച്ചം

ആ വെള്ളത്തിനില്ല. മാത്രമല്ല, ശാന്തമായി കാണപ്പെടാനുള്ള വിശുദ്ധജലം ഇന്ന് ഇളകിമറിഞ്ഞും കാണപ്പെടുന്നു. വെള്ളത്തിലേക്ക് സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയിട്ടും ആരെയും കാണാനുമായില്ല.

‘കർത്താവേ, അസാധാരണവും ഭീതിദവുമായ കാഴ്ചകൾ കാണിച്ചു തന്ന് അവിടുണെന്നെ പരീക്ഷിക്കുകയാണോ?’

മാധിപതി നെഞ്ചിൽ കൈവെച്ച് ചോദിച്ചു.

അപ്പോഴും വിശുദ്ധജലം ഇളകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ക്രമേണ അതു തിളച്ച് ആവി ഉയർന്നു. മാധിപതിയുടെ മനസ്സിനെ ആ കാഴ്ചകൾ വല്ലാതെ പിടിച്ചുലച്ചു. ഇത്തരം അമംഗളങ്ങൾ ദൃശ്യമാകുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാവാമെന്ന് അദ്ദേഹം വേദനയോടെ ആലോചിച്ചു. തന്റെ ദൈവോപാസനയിൽ എന്തെങ്കിലും പിഴവു വന്നതാവാം കാരണമെന്ന് അദ്ദേഹം ഊഹിച്ചു. തിളച്ചുമറിയുന്ന വിശുദ്ധജലത്തിലേക്ക് ഇരുകൈകളും താഴ്ത്തി അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പ്രാർഥിച്ചു:

‘സർവേശ്വരനായ രക്ഷകാ, അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ വന്ന അപരാധം പൊറുക്കേണ! അങ്ങയെ മറന്ന് ഞാനൊരു നിമിഷംപോലും ജീവിച്ചിട്ടില്ല. അങ്ങയെ വാഴ്ത്താതെ ഒരു പകലും രാത്രിയും എനിക്കുണ്ടായിട്ടില്ല. നാളിതുവരെ ഞാൻ നടത്തിയ പ്രാർഥനയ്ക്കും ഉപാസനയ്ക്കും എന്തെങ്കിലും ഫലമുണ്ടെങ്കിൽ അസാധാരണമായ ഈ കാഴ്ചയുടെ യാഥാർഥ്യം എനിക്ക് കാട്ടിത്തരു.’

അടുത്ത നിമിഷം പാത്രത്തിലെ വിശുദ്ധജലം ശാന്തമായി. അതിന്റെ അവിഷ്കൃത നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കണ്ണാടി കണക്കെ തെളിഞ്ഞ വെള്ളത്തിനടിയിൽ ഒരു രൂപം തെളിഞ്ഞു.

മാധിപതി നെഞ്ചിടിപ്പോടെ അതിലേക്കു നോക്കി.

പാപപുരിതമായ ഒരാത്മാവാണ്ത്!

അദ്ദേഹത്തിന് തെല്ലും ഭയം തോന്നിയില്ല. എന്നാൽ എന്താണ് ആ ആത്മാവിന്റെ ലക്ഷ്യമെന്നറിയാൻ അദ്ദേഹത്തിന് ആകാംക്ഷയുണ്ടായി. അദ്ദേഹം വെള്ളത്തിനടിയിൽനിന്നും ആ ആത്മാവിനെ പിടികൂടി. ആത്മാക്കൾ അരുപികളാണെങ്കിലും താത്കാലികരൂപം പുണ്ടെത്തിയ അതിനെ അദ്ദേഹം തന്റെ ദിവ്യശക്തിയാൽ പിടികൂടുകയായിരുന്നു. ബലിഷ്ഠമായ ആ കൈകളിലിരുന്ന് ആത്മാവ് ഞെരിപിരികൊണ്ടു.

‘ഹേ ദുഷ്ടാത്മാവേ, പരിശുദ്ധമായ ഈ ആലയത്തിൽ നിയെന്തിനാണു വന്നത്? നിന്നെപ്പോലുള്ളവർക്ക് പ്രവേശനമില്ലാത്ത ഇവിടെ അതിക്രമിച്ചു കടക്കാൻ നിനക്കെങ്ങനെ ധൈര്യം വന്നു? മര്യാദയ്ക്ക് ഉത്തരം പറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ നിന്നെ ഞാൻ കുരിശിൽ ആവാഹിക്കും.’

മഠാധിപതി പല്ലു തെരിച്ചു പറഞ്ഞു.

'ക്ഷമിക്കണം പിതാവേ, അങ്ങയെ ഒന്നു പരീക്ഷിക്കുക മാത്രമായിരുന്നു എന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. എന്നാൽ, അങ്ങ് എല്ലാ പരീക്ഷണങ്ങൾക്കും മേലെയായെന്നു വ്യക്തമായി. ദയവായി എന്നെ പോകാനനുവദിക്കണം. അതിനു പകരമായി അങ്ങാവശ്യപ്പെടുന്ന ഒരു കാര്യം ഞാൻ സാധിച്ചു തരാം,' അവിശ്വഭാരതാവ് പറഞ്ഞു.

മഠാധിപതി കുറച്ചുനേരം അലോചിച്ചുനിന്നിട്ട് പറഞ്ഞു:

'എങ്കിൽ എന്നെ പരിശുദ്ധ ജെറുസലേം നഗരത്തിലെത്തിച്ച് മടക്കിക്കൊണ്ടുവരു. പ്രഭാതപ്രാർഥന കഴിഞ്ഞയുടൻ കൊണ്ടുപോയി വലിയ കുർബാനയ്ക്ക് മുൻപ് മടക്കിയെത്തിക്കണം. നിനക്കതിന് കഴിയുമോ?'

മഠാധിപതി ആത്മാവിനു മേലുള്ള പിടി അയച്ചു.

'അതിനെന്താണ് തടസ്സം? പ്രഭാതപ്രാർഥന കഴിഞ്ഞാലുടനെ നമുക്കു പുറപ്പെടാം.'

പ്രഭാതപ്രാർഥന പൂർത്തീകരിച്ച് പുറത്തിറങ്ങിയതും മഠാധിപതിയെ ദുഷ്ടാത്മാവ് ആകാശമാർഗം ജെറുസലേമിലെത്തിച്ചു. ആ പരിശുദ്ധ നഗരിയിലെ കാഴ്ചകൾ കണ്ടും ദേവാലയങ്ങളിൽ മുട്ടിപ്പായി പ്രാർഥിച്ചും മഠാധിപതിയുടെ മനം നിറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം തന്റെ മനസ്സിന്റെ വ്യാകുലത കളേതും കർത്താവിന് മുന്നിൽ ഇറക്കിവെച്ചു. അലയൊഴിഞ്ഞ കടൽ പോലെ ശാന്തമായി, ആ മനസ്സ്.

'പിതാവേ, ഇനി നമുക്കു മടങ്ങാം. വലിയ കുർബാനയ്ക്ക് മുൻപേ അങ്ങയെ തിരിച്ചെത്തിക്കാമെന്ന എന്റെ ഉറപ്പ് പാലിക്കണം,' ദുഷ്ടാത്മാവ് ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

അവർ മടക്കയാത്ര തുടങ്ങി.

'പിതാവേ, സാഹചര്യങ്ങളാണ് എന്നെ ദുഷ്ടാത്മാവാക്കി മാറ്റിയത്. സ്വന്തം പിഴവുകൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞ ഞാനിപ്പോൾ ആത്മാർത്ഥമായ പ്രാർഥനയിലൂടെ സ്വയം നവീകരിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. സർവശക്തനായ കർത്താവ് എന്നോട് കരുണ കാട്ടിത്തുടങ്ങിയെന്നു തോന്നുന്നു. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ എനിക്ക് വിശുദ്ധജലത്തിൽ കയറിപ്പറ്റാനും അങ്ങനെ അങ്ങയുടെ സാമീപ്യം സിദ്ധിക്കാനും കഴിഞ്ഞത്?'

മടക്കയാത്രയ്ക്കിടെ ആത്മാവ് വിവരിച്ചു.

'നിങ്ങൾ എനിക്കുതന്ന അനുഭവവും അമൂല്യംതന്നെ!'

മഠാധിപതി നന്ദിയോടെ പറഞ്ഞു.

മഠാധിപതിയെ പള്ളിക്കു മുന്നിൽ ഇറക്കിവിട്ട് ദുഷ്ടാത്മാവ് യാത്ര പറഞ്ഞു പോയി.

'പിതാവേ, അങ്ങത്താൻ വൈകുന്നതെന്താണെന്ന് ആലോചിക്കുകയായിരുന്നു ഞങ്ങൾ. പ്രഭാതപ്രാർഥനയ്ക്കു ശേഷം അങ്ങയെ കാണാനേ കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ. എവിടെയായിരുന്നു ഇതുവരെ?'

വലിയ കുർബാനയിൽ പങ്കുകൊള്ളാൻ വന്നവർ ചോദിച്ചു.

'അതോ പ്രഭാത പ്രാർഥനയ്ക്കു ശേഷം ഞാനൊന്ന് ജെറുസലേം വരെ പോയിവന്നു, ഉള്ളൂരുകി പ്രാർഥിച്ചു.'

മഠാധിപതി പറഞ്ഞു:

'ജെറുസലേമിലേക്കോ? അതും ഇത്ര കുറഞ്ഞ സമയം കൊണ്ടോ? അവർക്കതു വിശ്വസിക്കാനായില്ല.

'ഒഹും, ഒരു ദുഷ്ടാത്മാവിന്റെ തുണകൊണ്ട് അതും സാധിച്ചു.'

അദ്ദേഹം നെടുവീർപ്പിട്ടു.

വിശ്വാസികൾ പരസ്പരം നോക്കി. മഠാധിപതിക്ക് സമനില തെറ്റിയോ എന്നുപോലും അവർ ശങ്കിച്ചു.

'സർവശക്തന് സ്തുതി!'

മഠാധിപതി ജെറുസലേമിലെ വിശുദ്ധജലം വിശ്വാസികൾക്കുമേൽ തളിച്ച്, പ്രാർഥനാവേദിയിലേക്കു കയറി.

അപ്പോൾ ആർക്കും യാതൊരു സംശയവുമുണ്ടായില്ല. അവർ കണ്ണടച്ച് പ്രാർഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

നദികളുടെ തർക്കം

വോൾഗ നദിയും വസുസ നദിയും ചിരകാലമായി സൗഹൃദത്തിലാണ് കഴിഞ്ഞുവന്നതെങ്കിലും ഒരിക്കൽ അവർ തമ്മിൽ ഒരു തർക്കമുണ്ടായി. തങ്ങളിൽ ആരാണ് ബുദ്ധിമതി, ആരാണ് ശക്ത, ആരാണ് സമാദരണീയ എന്നതായിരുന്നു തർക്കവിഷയം. ചെറുതായി തുടങ്ങിയ അഭിപ്രായ ഭിന്നത ക്രമേണ രൂക്ഷമായിത്തീരുകയായിരുന്നു.

‘ഇക്കാര്യത്തിൽ സംശയത്തിന്റെ ആവശ്യമേയില്ല. എന്തുവന്നാലും നിങ്ങളെക്കാൾ ഒരുപടി മുന്നിലാണ് എന്റെ സ്ഥാനം. ഏതൊരു കുഞ്ഞു പോലും ഇതു സമ്മതിച്ചുതരും,’ ഒഴുകിനിടയിൽ വസുസ പറഞ്ഞു.

‘അങ്ങനെ അവകാശവാദത്തിനൊന്നും ഞാനില്ല. എന്റെ കരുത്തും കഴിവും മറ്റാരെക്കാളും നന്നായി എനിക്കറിയാം. അതിൽ അല്പംപോലും ആത്മവിശ്വാസക്കുറവും എനിക്കില്ല.’

ശാന്തമായി ഒഴുകിക്കൊണ്ട് വോൾഗ മറുപടി നൽകി.

‘ഇരുവരും തരിമ്പും വിട്ടുകൊടുക്കാൻ തയ്യാറാവാതെ വന്നപ്പോൾ വസുസ ഒരു നിർദ്ദേശം മുന്നോട്ടുവെച്ചു.

‘നമുക്ക് നാവുകൊണ്ടുള്ള മികവു കാട്ടൽ വേണ്ട. പ്രവൃത്തിയിലൂടെ

നമ്മുടെ മിടുക്ക് തെളിയിക്കാം. അതാവുമ്പോൾ തർക്കത്തിന്റെ ആവശ്യവും വരില്ല. കണ്ണുകൊണ്ട് കാണുന്നത് വിശ്വസിച്ചാൽ മതിയല്ലോ.’

‘അതെങ്ങനെ?’

വോൾഗ ചോദിച്ചു.

‘പറയാം. നമ്മളിപ്പോൾ കിടന്നുറങ്ങാൻ പോകുന്നു. ഇപ്പോൾ നന്നായി ഇരുട്ടിക്കഴിഞ്ഞല്ലോ. പുലർച്ചെ ആദ്യമുണർന്ന്, അതിവേഗം ഒഴുകി ഖാലിൻസ്ക് കടലിൽ ആദ്യം ചെന്നുപതിക്കുന്നത് ആരാണോ അയാളാവും ബുദ്ധിമതിയും ശക്തയും ആദരണീയയും. സമ്മതിച്ചോ?’

വസുസ വിശദീകരിച്ചു. അതൊരു നല്ല നിർദ്ദേശമാണെന്നു തോന്നിയതിനാൽ വോൾഗ അതിനു സമ്മതിച്ചു.

‘എങ്കിൽ ശുഭരാത്രി.’

വസുസ ആശംസിച്ചു.

‘ശുഭരാത്രി.’

വോൾഗയും ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. ക്ഷീണംമൂലം ഇരുവരും വളരെ വേഗം ഉറങ്ങിപ്പോയി. മത്സരത്തിൽ വിജയിക്കുക താനാവും എന്ന കാര്യത്തിൽ രണ്ടാൾക്കും ശുഭാപ്തിവിശ്വാസം ഉണ്ടായിരുന്നു. പുലർച്ചെ ആദ്യം ഉണരുമെന്ന നിശ്ചയത്തോടെയാണ് അവർ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നത്.

സമയം മുന്നോട്ടു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ആദ്യം ഉറക്കമുണർന്നത് വസുസ നദിയാണ്. നേരം പുലരാൻ ഇനിയും എത്രയോ സമയമുണ്ട്. വോൾഗ കൂർക്കം വലിച്ചുറങ്ങുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ വിജയം തന്റെ പക്ഷത്തുതന്നെയെന്നുറപ്പിച്ച് നദി മുന്നോട്ടൊഴുകാൻ തുടങ്ങി.

അതൊരുഴുക്കുതന്നെയായിരുന്നു. തടം തകർത്ത്, താഴ്ന്ന പ്രദേശങ്ങളിലൂടെ കുത്തിയൊലിച്ച്, പതഞ്ഞുയർന്ന്... വിജയമെന്ന ഒരേയൊരു ലക്ഷ്യമേ വസുസയുടെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. സ്ഥിരമുള്ള ഒഴുക്കു പാതകൾ ഉപേക്ഷിച്ച് കടലിലേക്ക് എളുപ്പവഴി കണ്ടെത്തി ഒഴുക്ക് തുടർന്നു. കൂറെ നേരം കരുത്തോടെ ഒഴുകിയ വസുസയ്ക്ക് പക്ഷേ, ചെറിയ ക്ഷീണം അനുഭവപ്പെട്ടു. ആരംഭശൂരത്വം മാത്രമായിരുന്നു തന്റേതെന്ന് വസുസയ്ക്കു തോന്നി. എങ്കിലും തികഞ്ഞ ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ തന്നെ നദി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

നേരം പരാപരാ വെളുത്തപ്പോഴാണ് വോൾഗ ഞെട്ടിയുണർന്നത്. കണ്ണു തുറന്നതും മത്സരത്തെക്കുറിച്ച് വോൾഗയ്ക്ക് ഓർമ്മ വന്നു. അടുത്തേങ്ങും വസുസയുടെ പൊടിപോലും കാണാതിരുന്നപ്പോൾ വോൾഗയ്ക്കു നേരിയ ആശങ്കയുണ്ടായി. എങ്കിലും, നദി നിരാശപ്പെടാതെ ഒഴുകി

ത്തുടങ്ങി. വസുസയുടേതുപോലെ യാതൊരാവേശവും വോൾഗ കാട്ടിയില്ല. തന്റെ സ്വതസ്സിദ്ധമായ പ്രസരിപ്പോടെ ശാന്തമായുള്ള ഒഴുകുകായിരുന്നു അത്. നേർവഴിയിലൂടെ മാത്രം നദി തെളിഞ്ഞൊഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

സുബ്സോവിലെത്തിയതും വോൾഗ വസുസയെ കണ്ടു. മുൻപത്തെ ആവേശമെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ട് ബുദ്ധിമുട്ടി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന വസുസയെ വോൾഗ അനായാസം മറികടന്നു. അപ്പോൾ പ്രതിയോഗിക്കുന്നേറെ വോൾഗ തീക്ഷ്ണമായ ഒരു നോട്ടമെറിഞ്ഞു. അതുകണ്ട് വസുസ ഭയന്നു. പരാജയം സമ്മതിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു വസുസയുടെ അഭ്യർത്ഥന.

‘എന്നോടു ക്ഷമിക്കണം. നമ്മളിൽ ബുദ്ധിമതിയും ശക്തയും ആദരണീയയും ആരാണെന്നതിൽ ഇനിയെനിക്കു സംശയമില്ല. പ്രായത്തിൽ ഇളയതായതിന്റെ അപകടതയാണ് ഞാൻ കാട്ടിയത്. ഇനിയെനിക്ക് കടലോളം ഒഴുകാനുള്ള കരുത്തില്ല. ദയവു ചെയ്ത് എന്നെ ആ കൈകളാൽ താങ്ങിയെടുത്ത് കടലിലെത്തിച്ചാലും.’

വോൾഗയ്ക്ക് വസുസയോട് സഹതാപം തോന്നി. വസുസയെയും താങ്ങി വോൾഗ ഒഴുകി കടലിൽ ചെന്നുചേർന്നു.

അന്നു മുതൽ വസന്തകാലങ്ങളിൽ വസുസ വോൾഗയെക്കാൾ മുൻപേ ഉണരുകയും ശീതകാലനിദ്രയിൽനിന്ന് വോൾഗയെ വിളിച്ചുണർത്തുകയും പതിവായി.

ബാബായാഗയും നാല്പത്തൊന്നു സഹോദരന്മാരും

ഒരുപാടു കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും താമസിച്ചിരുന്നു. വിവാഹാനന്തരം എത്രയോ വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും അവർക്ക് മക്കളുണ്ടായില്ല. എന്നെങ്കിലും തങ്ങൾക്കൊരു മകനോ മകളോ ജനിക്കാതിരിക്കില്ല എന്ന പ്രതീക്ഷയിൽ അവർ ജീവിതം തള്ളിനീക്കി. എന്നാൽ, ആ കാത്തിരിപ്പിനൊന്നും യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. വാർധക്യത്തിലെത്തിയതോടെ അവരാ പ്രതീക്ഷയും അവസാനിപ്പിച്ചു. ശിഷ്ടകാലം പരസ്പരം താങ്ങുംതണലുമായി ജീവിക്കാൻ അവർ നിശ്ചയിച്ചു.

അവരുടെ വീടിനടുത്തായി ഒരു കാടുണ്ടായിരുന്നു. ഭക്ഷണയോഗ്യമായ നല്ലയിനം കൂണ്ണുകൾ ധാരാളമുള്ള കാടായിരുന്നു അത്. വൃദ്ധൻ ഇടയ്ക്കെല്ലാം ആ കാട്ടിൽ പോയി കൂൺ ശേഖരിച്ചു കൊണ്ടുവന്ന് രണ്ടാളും

ചേർന്ന് ഭക്ഷിക്കാറുണ്ട്. വൃദ്ധനും വൃദ്ധയ്ക്കും കുൺകറി ഏറെ പ്രിയപ്പെട്ട ഒന്നായിരുന്നു.

പതിവുപോലെ ഒരുനാൾ വൃദ്ധൻ കുൺകുട്ടയുമായി കാട്ടിലെത്തി. അദ്ദേഹം കുൺ പറിച്ച് കൊട്ടയിലാക്കാൻ തുടങ്ങി. പെട്ടെന്ന് ആ മുഖം മങ്ങി, തനിക്കൊരു മകനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ കുൺ പരിക്കാൻ സഹായിക്കുമായിരുന്നല്ലോ എന്നദ്ദേഹം ഓർത്തു. അപ്പോൾ ആ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി.

‘ഏയ്, നിങ്ങളെന്തിനാണ് കരയുന്നത്?’

അതുകേട്ട് വൃദ്ധൻ തലയുയർത്തി നോക്കി.

തൊട്ടുമുന്നിൽ തേജസ്വിയായ മറ്റൊരു വൃദ്ധൻ. താടിയും മുടിയും വളർത്തിയ അയാളുടെ ദേഹമെല്ലാം പ്രായാധിക്യംകൊണ്ട് ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ആ കണ്ണുകൾക്ക് എന്തോ ഒരു വശീകരണശക്തിയുണ്ടെന്ന് വൃദ്ധനു തോന്നി.

‘ഒന്നുമില്ല. കണ്ണിലെന്തോ കരടു പോയതാവും,’

അദ്ദേഹം കണ്ണു തുടച്ച് പറഞ്ഞു.

‘വെറുതെ എന്നോടെന്തിനാണ് കളവു പറയുന്നത്? മക്കളില്ലാത്ത വിഷമംകൊണ്ടാണ് നിങ്ങളുടെ കണ്ണുനിറഞ്ഞതെന്ന് എനിക്കു നന്നായിയാ. ശരിയല്ലേ?’

വൃദ്ധൻ ചെറുചിരിയോടെ ചോദിച്ചു. അതുകേട്ട് അദ്ദേഹം അർദ്ധതത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘എന്റെ മനസ്സിലിരിപ്പുപോലും കൃത്യമായി അറിഞ്ഞ അങ്ങ് സാധാരണക്കാരനല്ല. അങ്ങയുടെ ഊഹം നൂറു ശതമാനവും ശരിയാണ്. ഞാനും ഭാര്യയും ഒരു കുഞ്ഞിനുവേണ്ടിയുള്ള കാത്തിരിപ്പ് തുടങ്ങിയിട്ട് പതിറ്റാണ്ടുകളായി. ദൈവം ഞങ്ങളോട് ഒട്ടും കനിവു കാട്ടിയില്ല. ഒഹാ, ഞങ്ങളോടുകൂടി ഈ തലമുറ അവസാനിക്കണമെന്നാവും ദൈവത്തിന്റെ ആഗ്രഹം.’

‘നിങ്ങൾ നിരാശപ്പെടാതിരിക്കൂ. നിങ്ങളുടെ ദുഃഖം ശമിക്കാൻ ഞാനൊരു വഴി പറഞ്ഞുതരാം. നിങ്ങൾ ഗ്രാമത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുപോയി അവിടെയുള്ള മുഴുവൻ വീടുകളിൽനിന്നും ഓരോ കോഴിമുട്ട ശേഖരിക്കണം. ആ മുട്ടകൾ നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ സൂക്ഷിച്ച് ഒരു പിടക്കോഴിയെ അവയ്ക്കു മുകളിൽ അടയിരുത്തി വിരിയിക്കണം,’ തേജസ്വിയായ വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

‘അതുകൊണ്ട് എന്റെ ദുഃഖം എങ്ങനെ ശമിക്കും? കോഴിമുട്ട വിരിഞ്ഞാൽ കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളല്ലേ പുറത്തുവരിക?’

വൃദ്ധന്റെ നെറ്റിയിൽ ചുളിവുവീണു.

‘അതെല്ലാം കാത്തിരുന്ന് കാണുക. നിങ്ങൾക്ക് നല്ലതേ വരൂ!’

അതു പറഞ്ഞതും തേജസ്വിയായ ആ വൃദ്ധൻ അപ്രത്യക്ഷനായി.

വൃദ്ധൻ കുൺശേഖരണം മതിയാക്കി വീട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചുപോന്നു. കാട്ടിൽവെച്ച് തനിക്കുണ്ടായ അനുഭവങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹം വൃദ്ധയോട് വിശദീകരിച്ചു. ഏതായാലും ആ നിർദ്ദേശങ്ങൾ പരീക്ഷിച്ചുനോക്കാമെന്ന് അവർ തീരുമാനിച്ചു.

ഗ്രാമത്തിലാകെ നാല്പത്തൊന്ന് വീടുകളാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. വൃദ്ധൻ എല്ലാ വീടുകളിലും ചെന്ന് ഓരോ കോഴിമുട്ട ചോദിച്ചു വാങ്ങി. വൃദ്ധാവസ്ഥിമാരോട് ബഹുമാനവും സ്നേഹവുമുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രാമീണർ യാതൊരു മടിയും കൂടാതെ മുട്ട കൊടുത്തു. ആകെ നാല്പതു മുട്ടകളായി. ഇനി സ്വന്തം വീട്ടിൽനിന്നാണ് ഒരു മുട്ടയെടുക്കേണ്ടത്. വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും ചേർന്ന് വീടു മുഴുവൻ പരതിയിട്ടാണ് ഒരേയൊരു മുട്ട കണ്ടെത്തിയത്. മറ്റു മുട്ടകളെ അപേക്ഷിച്ച് അല്പം വലിപ്പക്കുറവുണ്ടായിരുന്നു അതിന്. അതു കാര്യമാക്കാതെ ആ മുട്ടയും ചേർത്ത് നാല്പത്തൊന്ന് മുട്ടകൾ വിറകുപുരയോട് ചേർന്ന അറയിൽ അടുക്കിവെച്ചു. ലക്ഷണമൊത്ത ഒരു പുളുളിപ്പിടക്കോഴിയെ അതിന് അടയിരുത്തി അവർ മടങ്ങി.

രണ്ടാഴ്ചക്കാലം വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും കാത്തിരിപ്പ് തുടർന്നു. മുട്ട വിരിയുമ്പോൾ എന്താണ് സംഭവിക്കുക എന്നറിയാനുള്ള ആകാംക്ഷയായിരുന്നു അവർക്ക്. ഓരോ ദിവസവും ഓരോ യുഗംപോലെയാണ് അവർക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടത്. അങ്ങനെ രണ്ടാഴ്ചയും കഴിഞ്ഞു. വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും പിറ്റേന്ന് പുലർച്ചെ അറയിൽച്ചെന്ന് നോക്കി. അവിടെ കണ്ട കാഴ്ച അവരെ അർദ്ധതപ്പെടുത്തി.

നാല്പത്തൊന്ന് മുട്ടയും വിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു!

തോടു പൊട്ടിച്ച് പുറത്തുവന്ന് പക്ഷേ, കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളല്ല, അത്രയും മനുഷ്യശിശുക്കൾ! എല്ലാവരും ഒന്നിനൊന്ന് സൗന്ദര്യമുള്ള ആൺകുഞ്ഞുങ്ങൾ!

വൃദ്ധൻ മറ്റൊന്നുകൂടി ശ്രദ്ധിച്ചു.

നാല്പതു കുഞ്ഞുങ്ങളും അങ്ങേയറ്റം പ്രസരിപ്പോടെ കാണപ്പെട്ടപ്പോൾ ഇളയ ആൾ മാത്രം അനങ്ങാതെ ചുരുണ്ടുകിടന്നു.

‘ദൈവം നമ്മുടെ പ്രാർഥന കേട്ടു. ഒരു കുഞ്ഞിനെ മോഹിച്ച നമുക്ക് അദ്ദേഹം തന്നെ നാല്പത്തൊന്ന് പൊന്നുകൂടങ്ങളെ!’

വൃദ്ധൻ അത്യാഹ്ലാദത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘ശരിയാണ്. ഇത്ര ഉദാരനായ അദ്ദേഹത്തെ വാഴ്ത്താതിരിക്കുന്നതെങ്ങനെ?’

വൃദ്ധയും ആ സന്തോഷത്തിൽ പങ്കുചേർന്നു.

വനത്തിൽവെച്ച് തന്റെ മുന്നിലെത്തി ഈ മാർഗ്ഗം ഉപദേശിച്ചുതന്ന തേജസിരായ വൃദ്ധൻ ദൈവമല്ലാതെ മറ്റാരുമായിരിക്കില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി.

ഇരുവരും ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചു.

വൃദ്ധദമ്പതികളെ അർദ്ദുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് കുഞ്ഞുങ്ങൾ നിമിഷംതോറും വളരാൻ തുടങ്ങി. അവരുടെ കൺമുന്നിൽവെച്ചുതന്നെ ശിശുക്കൾ ബാലന്മാരും കുമാരന്മാരും യുവാക്കളുമായി! അതോടെ ആ അർദ്ദുതവളർച്ച നിന്നു. അവരിൽ ഒരാളൊഴികെ മറ്റെല്ലാവരും ധീരരും സമർഥരുമായി. ഒരാൾ മാത്രം കാഴ്ചയിൽ അതീവദുർബലനായിത്തീർന്നു. അവന്റെ കാര്യമോർത്ത് വൃദ്ധയ്ക്കും വൃദ്ധനും നേരിയ ദുഃഖമുണ്ടായി.

മാതാപിതാക്കളോട് അങ്ങേയറ്റത്തെ സ്നേഹമുള്ളവരായി മക്കളെല്ലാവരും. നാല്പതു മക്കളും അവരെ വീട്ടുജോലികളിലും കൃഷിയിലുമെല്ലാം സഹായിച്ചു. വൃദ്ധമാതാപിതാക്കൾക്ക് വിശ്രമം നൽകി ജോലികളെല്ലാം മക്കൾ ഏറ്റെടുത്തു. ദുർബലനായ മകൻ മാത്രം ഏതു സമയത്തും വീട്ടിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു. എപ്പോഴും അവന്റെ കാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നതിലും അവനിഷ്ടപ്പെട്ട പഴങ്ങളും പലഹാരങ്ങളും കൊണ്ടുവന്ന് കൊടുക്കുന്നതിലും നാല്പതു സഹോദരന്മാരും ശ്രദ്ധവെച്ചു. അവരുടെ പ്രിയസഹോദരനായി അവൻ കഴിഞ്ഞു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ വൃദ്ധന്റെ വയലിൽ വിളവെടുപ്പുകാലമെത്തി. നാല്പതു മക്കളും ചേർന്ന് ഒരാഴ്ചകൊണ്ട് പാടം കൊയ്ത്ത് കറ്റയെല്ലാം അടുക്കിക്കൂട്ടി. അവർ രാപകൽ കഠിനാധ്വാനം ചെയ്ത് വയലിൽ നാല്പത്തൊന്നിടത്തായി കുമ്പാരമാക്കി. നല്ല വിളവു കിട്ടിയതിനാൽ വയൽ നിറഞ്ഞു. ദുർബലനായ മകൻ അതെല്ലാം നോക്കിയും കണ്ടും നടന്നു. തനിക്ക് സഹോദരന്മാരെപ്പോലെ ജോലി ചെയ്യാനാവുന്നില്ലല്ലോ എന്ന ചിന്ത അവനെ വേദനിപ്പിച്ചു. അതു കണ്ടറിഞ്ഞ സഹോദരന്മാർ അവനെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ മറന്നില്ല. ജോലിയെല്ലാം തീർത്ത്, വൃദ്ധ വിളമ്പിയ ഭക്ഷണം വയറു നിറയെ കഴിച്ച് ഒത്തൊരുമയോടെ കിടന്നുറങ്ങുന്ന മക്കളെക്കണ്ട് വൃദ്ധൻ ചിന്തിച്ചു.

‘ഈ ലോകത്ത് ഏറ്റവും ഭാഗ്യവാനായ പിതാവ് ഞാൻതന്നെയാവണം. ഇത്രത്തോളം പിതാവിനെ സ്നേഹിക്കുന്ന മക്കൾ മറ്റാർക്കും

ഉണ്ടാവാറിടയില്ല. ഈ സൗഭാഗ്യങ്ങൾ അനുവദിച്ചുതന്ന സർവേശ്വരൻ പ്രണാമം!’

വയലിൽ നാല്പത്തൊന്നിടത്തായി കൂട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്ന വൈക്കോൽ കറ്റകൾ കാണാൻ വൃദ്ധൻ പിറ്റേന്ന് അവിടെയെത്തി. കറ്റകളുടെ കുമ്പാരം എണ്ണിത്തിട്ടപ്പെടുത്തി അദ്ദേഹം മടങ്ങി. എന്നാൽ, പിറ്റേന്നും അവിടെയെത്തിയപ്പോൾ അതിൽനിന്നും ഒരു കുമ്പാരം അപ്രത്യക്ഷമായതിന്റെ വൃദ്ധൻ അമ്പരന്നു! ദുർബലനായ മകനുവേണ്ടി മറ്റു മക്കൾ കൂട്ടിയതായിരിക്കണം അത്. ആ കുമ്പാരമാണ് നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

വൃദ്ധൻ നിരാശനായി വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തി. ആ മുഖത്തെ വിഷാദം കണ്ടറിഞ്ഞ് ദുർബലനായ മകൻ ചോദിച്ചു:

‘പിതാവേ, അങ്ങയുടെ മുഖത്തെത്താണ് സങ്കടം? എന്തായാലും എനോട് പറഞ്ഞാലും.’

വൃദ്ധൻ ആദ്യമെല്ലാം മറുപടി പറയാതെ ഒഴിഞ്ഞുമാറി. എന്നാൽ, മകൻ പിന്മാറില്ലെന്ന് ബോധ്യമായതോടെ അദ്ദേഹം കാര്യം തുറന്നുപറഞ്ഞു:

‘മകനേ, നിന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്മാർ വയലിൽ കൊയ്തുകൂട്ടിയ നാല്പത്തൊന്ന് കറ്റക്കുമ്പാരങ്ങളിൽ ഒരെണ്ണം ആരോ മോഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. അതാണ് എന്നെ വിഷമിപ്പിക്കുന്നത്.’

‘അച്ഛൻ വിഷമിക്കണ്ട. ജ്യേഷ്ഠന്മാരെപ്പോലെ കഠിനമായി ജോലി ചെയ്യാനാവില്ലെങ്കിലും അവരെക്കാളൊക്കെ സാമർഥ്യം എനിക്കുണ്ട്. നൂറു നാണയം എനിക്കു തന്നാൽ ഞാനുടനെ നമ്മുടെ കറ്റ കട്ട കള്ളനെ കണ്ടെത്താം,’ ദുർബലനായ മകൻ പറഞ്ഞു.

വൃദ്ധൻ പണസഞ്ചിയിൽനിന്നും നൂറു നാണയം എണ്ണിയെടുത്ത് മകനു കൊടുത്തു. അവൻ അപ്പോൾത്തന്നെ വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങി.

ദുർബലനായ മകൻ നേരേ പോയത് ഒരു കൊല്ലന്റെ അടുത്തേക്കാണ്. ഉലയുതി ഇരുമ്പ് പഴുപ്പിക്കുകയായിരുന്ന കൊല്ലൻ അവനെ കണ്ട് ചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹും, എന്തു വേണം?’

‘എനിക്ക് ഒരാളെ മുഴുവനായി മുടാവുന്ന ബലമുള്ള ചങ്ങല വേണം. ഞാനത് എന്റെ ദേഹത്ത് മുറുകെ ചുറ്റും. അത് പൊട്ടാതിരുന്നാൽ നൂറു നാണയം ചങ്ങലയുടെ വിലയായി നിങ്ങൾക്ക് തരും. പൊട്ടിയാൽ എന്റെ കൈയിൽനിന്നും ഒരു ചില്ലിക്കാശുപോലും തരില്ല. ആ നഷ്ടം നിങ്ങൾ സഹിക്കണം.’

അവൻ വിശദീകരിച്ചു.

ഒരു ചങ്ങലയ്ക്ക് പകരം നൂറു നാണയം കിട്ടുന്നത് വലിയ ലാഭംതന്നെയെന്നറിയാവുന്ന കൊല്ലൻ അത് സമ്മതിച്ചു. അയാൾ സാമാന്യം ബലമുള്ള ഒരു ചങ്ങലയെടുത്ത് അവൻ കൊടുത്തു. അവനത് ദേഹത്തു ചുറ്റി ഒന്ന് മുരിനിവർന്നു. അടുത്ത നിമിഷം ചങ്ങല കഷ്ണങ്ങളായി പൊട്ടിത്തകർന്നു!

കൊല്ലൻ അതിന്റെ ഇരട്ടി ബലമുള്ള മറ്റൊരു ചങ്ങല അവനു നൽകി. അത് വരിഞ്ഞുമുറുക്കുംമുൻപേ കഷ്ണങ്ങളായി. ദുർബലനായ യുവാവെങ്ങനെ ബലമുള്ള ചങ്ങലകൾ പൊട്ടിക്കുന്നുവെന്ന് കൊല്ലൻ അർത്ഥംകുറി. ആനച്ചങ്ങലപോലുള്ള ഒന്നാണ് അയാൾ പിന്നീടവനു നൽകിയത്. അവനത് ദേഹത്ത് മുറുകെ ചുറ്റി. എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും ചങ്ങല ദേഹത്ത് കൂടുതൽ മുറുകിയതല്ലാതെ അത് പൊട്ടിയില്ല.

‘കൊല്ലാ, ഇതുതന്നെയാണ് ഞാൻ തിരക്കിനടന്ന ചങ്ങല. ഇനിയെനിക്ക് വിജയം സുനിശ്ചിതമാണ്. ഇതാ ചങ്ങലയുടെ വിലയായ നൂറു നാണയം.’

അവനാ പണക്കിഴി കൊല്ലനു കൊടുത്ത് ചങ്ങലയുമായി നടന്നകന്നു. വയലിലെത്തിയ അവൻ കള്ളനെ പിടികൂടാനായി കറ്റക്കുമ്പാരങ്ങൾ കിടയിൽ മറഞ്ഞിരുന്നു. രാത്രിയായതും വയലിനടുത്തുള്ള കടൽ ഇളകി മറിയുന്നതിന്റെ വലിയ ശബ്ദം അവൻ കേട്ടു. കടലിനടിയിൽ നിന്നും ഉയർന്നുവന്ന ഒരു കുറ്റൻ കടൽക്കുതിര വയലിൽ കുതിച്ചെത്തി കറ്റകൾ തിന്നാൻ തുടങ്ങി! കറ്റക്കള്ളനെ കണ്ടെത്തിയതിൽ അവനു സന്തോഷം തോന്നി. കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന കട്ടിച്ചങ്ങലയെറിഞ്ഞ് അവൻ കുതിരയെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കി. കുപിതനായ കടൽക്കുതിര അലറിയും ഞെരിപിരി കൊണ്ടും രക്ഷപ്പെടാൻ നോക്കിയെങ്കിലും അവൻ തെല്ലും വിട്ടുകൊടുത്തില്ല. ശത്രുവിനെ തോല്പിക്കാൻ തനിക്കാവില്ലെന്നു വ്യക്തമായപ്പോൾ കടൽക്കുതിര അടങ്ങി. അടുത്ത നിമിഷം അത് മനുഷ്യഭാഷയിൽ സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി:

‘ഹേ, ധീരനായ യുവാവേ, കാഴ്ചയിൽ ദുർബലനെങ്കിലും അങ്ങയുടെ കരുത്ത് അപാരംതന്നെ! അങ്ങയുടെ വയലിൽ അതിക്രമിച്ചു കടന്ന് കറ്റ തിന്നത് ഞാനാണ്. ഇന്നും അതിനുവേണ്ടിത്തന്നെയാണു വന്നത്. എന്നാൽ, വിജയം അങ്ങേക്കായ സ്ഥിതിക്ക് വീണ്ടുമൊരിക്കൽക്കൂടി മോഷ്ടിക്കാൻ ഞാൻ വരില്ല. അങ്ങനെ വിട്ടയയ്ക്കുന്നപക്ഷം ലോകോത്തരമായ നാല്പത്തൊന്നു കുതിരകളെ ഞാൻ സമ്മാനമായി നൽകാം.’

അതു കേട്ട് ദുർബലനായ മകൻ കടൽക്കുതിരയെ ബന്ധനത്തിൽ നിന്നും മുക്തനാക്കി. അവൻ നന്ദി പറഞ്ഞ് കുതിര ഓടിപ്പോയി കടലിൽ

മറഞ്ഞു. അടുത്ത നിമിഷം കടൽ രണ്ടായി പിളരുകയും അതിൽനിന്നും നാല്പത്തൊന്ന് കരുത്തൻ കുതിരകൾ പുറത്തെത്തുകയും ചെയ്തു! അവ അവന്റെയടുത്തേക്ക് ഓടിവന്നു. അവൻ ഒന്നിന്റെ പുറത്തു കയറിയിരുന്ന്, നാല്പത്തൊന്ന് കുതിരകളെയും തെളിച്ച് വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

ദുർബലനെന്ന് കരുതിയ ഇളയമകന്റെ ധീരത വ്യഭനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. മാതാപിതാക്കളും നാല്പതു സഹോദരന്മാരും അവനെ അഭിനന്ദനങ്ങൾകൊണ്ട് പൊതിഞ്ഞു. അവൻ ഓരോ കുതിരകളെ സഹോദരന്മാർക്കെല്ലാം സമ്മാനിച്ചു. അവർ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി ദേശസഞ്ചാരം നടത്തി. വയലിൽ കൂട്ടിയ കറ്റകൾ മെതിച്ച് ധാന്യം വീട്ടിലെ കലവറയിലെത്തിക്കാനും അവർ മറന്നില്ല.

തന്റെ മക്കൾക്ക് വിവാഹപ്രായമായിരിക്കുന്നു എന്നറിഞ്ഞ വ്യഭൻ അവരെല്ലാം വിളിച്ചുവരുത്തി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘മക്കളേ, നിങ്ങളെ വിവാഹം കഴിപ്പിക്കാൻ ഇനിയും വൈകുന്നത് ഉചിതമല്ലെന്ന് എനിക്ക് നന്നായറിയാം. ചെയ്യേണ്ടത് സമയത്ത് ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ അത് നിഷ്ഫലമാകും. വിവാഹം മനസ്സിനിണങ്ങിയവരുമായാണു നടത്തേണ്ടത്. എന്റെ നാല്പത്തൊന്നു മക്കൾക്കും ഒരേ പ്രായമായതിനാൽ നിങ്ങളുടെ വിവാഹം ഒരേ മുഹൂർത്തത്തിൽ, ഒന്നിച്ചുതന്നെ നടത്തണം. നാല്പത്തൊന്ന് പെൺമക്കളുള്ള വീട്ടിൽനിന്നുവേണം വിവാഹം ആലോചിക്കാൻ. അത്തരമൊരു വീട് ലോകത്തെവിടെയെങ്കിലുമുണ്ടെങ്കിൽ കണ്ടെത്തണം.’

മക്കൾ അതിനു സമ്മതം മുളി. അവർ നാല്പത്തൊന്നുപേരും കുതിരപ്പുറത്തു കയറി വധുക്കളെ അന്വേഷിച്ച് യാത്രയായി. വളരെക്കാലം നീണ്ട അന്വേഷണത്തിനിടയിൽ അവർ പതിമൂന്നു രാജ്യങ്ങൾ താണ്ടി. നാല്പത്തൊന്ന് പെൺമക്കളുള്ള ഒരു വീടുപോലും കണ്ടെത്താൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

കുറെ ദൂരംകൂടി പിന്നിട്ടപ്പോൾ അവർ ചെങ്കുത്തായ ഒരു കുന്നു കണ്ടു. അവർ രണ്ടുംകല്പിച്ച് കുതിരകളെ അതിന്റെ മുകളിലേക്കു നയിച്ചു. വളരെ ശ്രമപ്പെട്ട് അവിടെയെത്തിയപ്പോൾ, കുന്നിൻമുകളിലായി ഒരു വെണ്ണക്കൽക്കൊട്ടാരം! വലിയ മതിലുകളും കുറ്റൻ കവാടവുമൊക്കെ അതിനുണ്ട്. അപ്പോഴാണ് ഇളയ മകൻ മറ്റൊരു കാര്യം ശ്രദ്ധിച്ചത്. അവൻ മുന്നോട്ട് കൈചൂണ്ടി ജ്യേഷ്ഠന്മാരോട് പറഞ്ഞു:

‘ദാ, അവിടെ കുതിരകളെ കെട്ടാനുള്ള നാല്പത്തൊന്ന് ഇരുന്നുകുറ്റികൾ! നിശ്ചയമായും നമ്മുടെ അന്വേഷണം ഇവിടെ അവസാനിക്കും. കുതിരകളെ ഈ കുറ്റികളിൽ കെട്ടിയിട്ട് നമുക്ക് അകത്തേക്ക് പോവാം.’

സഹോദരന്മാർ അതനുസരിച്ചു. അവർ തങ്ങളുടെ കുതിരകളെ കെട്ടി കവാടം തുറന്ന് കൊട്ടാരത്തിനകത്ത് കടന്നു. അകത്തുനിന്നും മാംസം പൊരിക്കുന്നതിന്റെയും പതയുന്ന മദ്യത്തിന്റെയും ഗന്ധം അവരുടെ മുകളിൽ അടിച്ചുകയറി.

‘ഏയ്, ഇവിടെ ആരുമില്ലേ?’

ഒരാൾ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു.

അതുകേട്ട് അകത്തുനിന്നും വിരുപയായ ഒരു വൃദ്ധ പുറത്തേക്കു വന്നു. അവരുടെ കൈയിൽ ആവിപറക്കുന്ന ഒരു ചട്ടുകവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരെ തറപ്പിച്ചു നോക്കി വൃദ്ധ ചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹും, ആരാണ് നിങ്ങൾ? ധീരന്മാർപോലും കടന്നുവരാൻ മടിക്കുന്ന ഈ ബാബായാഗയുടെ കൊട്ടാരത്തിൽ അനുവാദം കൂടാതെ കടക്കാൻ നിങ്ങൾക്കെങ്ങനെ ധൈര്യം വന്നു?’

അവർ പരസ്പരം നോക്കി.

ദുർമന്ത്രവാദിനിയും നരഭോജിയുമായ ബാബായാഗയുടെ കൊട്ടാരമാണ് അതെന്നും ബാബായാഗയാണ് മുന്നിൽ നില്ക്കുന്നതെന്നും അറിഞ്ഞ് അവർ ഭയപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ഇളയമകൻ തെല്ലും കൂസലില്ലാതെ പറഞ്ഞു:

‘അമ്മമ്മേ, ഞങ്ങൾ ശത്രുക്കളൊന്നുമല്ല. ഒരു നല്ല കാര്യത്തിനുവേണ്ടി വന്നവരാണ്. അതിഥികളായ ഞങ്ങൾ ദീർഘയാത്ര ചെയ്ത് ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുകയാണ്. വിശപ്പും ദാഹവും മാറ്റാൻ എന്തെങ്കിലും തരണം. അതിനു ശേഷം കാര്യങ്ങൾ വിശദമായി പറയാം.’

അവന്റെ സംസാരം ബാബായാഗയ്ക്ക് രസിച്ച്. അവരവനും മറ്റു സഹോദരന്മാർക്കും വയറു നിറയെ ഇറച്ചിയും വീഞ്ഞും വിളമ്പിക്കൊടുത്തു. അതു കഴിച്ച് വിശപ്പും ദാഹവും ശമിച്ചതും ഇളയമകൻ പറഞ്ഞു:

‘അമ്മമ്മേ, ഞങ്ങൾ റഷ്യയിൽനിന്നും വരുന്നവരാണ്. ഞങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കൾക്ക് നാല്പത്തൊന്ന് ആൺമക്കളാണ് ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ പിറന്നത്. ഞങ്ങൾക്കെല്ലാം ഒരേ പ്രായമാണ്. ഒരമ്മയ്ക്കു പിറന്ന നാല്പത്തൊന്നു പെൺകുട്ടികളെ ഒരുമിച്ച് വിവാഹം കഴിക്കണമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം. അത്തരമൊരു വീടു തേടി പതിമൂന്നു രാജ്യങ്ങൾ സഞ്ചരിച്ചാണ് ഇപ്പോൾ ഇവിടെയെത്തിയിരിക്കുന്നത്.’

‘ഓഹോ. എങ്കിൽ നിങ്ങൾ എന്തേണ്ടിടത്തുതന്നെയാണ് എത്തിയിരിക്കുന്നത്. എനിക്ക് വിവാഹപ്രായമായ നാല്പത്തൊന്നു പെൺമക്കളുണ്ട്. അവരെ ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് വിവാഹം ചെയ്തു തരാം.’

ബാബായാഗയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട് അവർ ഞെട്ടി. വിരുപയായ

ബാബായാഗയുടെ മക്കൾ ഇതുപോലെ വിരുപകളായില്ലേ? അവരെ എങ്ങനെ വിവാഹം കഴിക്കും? വിരുപകളായ ഭാര്യമാരുമൊത്ത് ജീവിത കാലം മുഴുവനും കഴിയുന്നത് ആത്മഹത്യാപരമായില്ലേ?’

അവർ ഇങ്ങനെ ഓരോന്നാലോചിച്ചു നില്ക്കവേ, ബാബായാഗയുടെ നാല്പത്തൊന്ന് പെൺമക്കളും നിരനിരയായി അങ്ങോട്ടു വന്നു.

എല്ലാവരും അപ്സരസ്സുകളെപ്പോലെ സുന്ദരിമാർ!

അവർ വായ് പിളർന്നു നിന്നുപോയി.

‘എന്താ എന്റെ മക്കളെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ നിങ്ങൾക്ക് സമ്മതക്കുറവുണ്ടോ?’

ബാബായാഗ ചോദിച്ചു.

ഈ സുന്ദരിമണികളെ വേണ്ടെന്ന് പറയാൻ ആണായിപ്പിറന്ന ആർക്കാണ് കഴിയുക?

‘പൂർണ്ണസമ്മതം.’

അവർ ഒരേ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

ആ നിമിഷംതന്നെ അവരുടെ വിവാഹം നടന്നു. വിവാഹാനന്തരം ബാബായാഗ അവർക്ക് ഗംഭീരമായ വിരുന്നൊരുക്കി. ഇളയമകൻ അപ്പോഴാണ് തന്റെ കുതിരയെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മവന്നത്. അവൻ ആരുമറിയാതെ കുതിരയുടെ അടുത്തെത്തി. അപ്പോൾ അവനെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് കുതിര മനുഷ്യഭാഷയിൽ പറഞ്ഞു:

‘പ്രഭോ, അങ്ങും സഹോദരന്മാരും കരുതിയിരിക്കണം. ഈ വിവാഹം ബാബായാഗയുടെ കൊടുംചതിയാണ്. വിവാഹരാത്രിയിൽ ഉറങ്ങുമ്പോൾ നിങ്ങൾ നാല്പത്തൊന്നു പേരെയും വധിക്കാനാണ് അവരുടെ പദ്ധതി. അതുകൊണ്ട് ഭാര്യമാരുടെ വസ്ത്രം നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെ വസ്ത്രം അവരും ധരിച്ചേ ഉറങ്ങാവൂ.’

ഇളയമകൻ അതുകേട്ട് ഞെട്ടി. അവൻ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി ജ്യേഷ്ഠന്മാരോട് സംഭവം വിശദീകരിച്ചു. അവർ നാല്പത്തൊന്നു മുറികളിലായി ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. കേവലമൊരു കൗതുകത്തിനെന്നു ധരിപ്പിച്ച് അവരും ഭാര്യമാരും പരസ്പരം വസ്ത്രങ്ങൾ മാറി ധരിച്ചു. അവരെല്ലാം നല്ല ഉറക്കത്തിലായതും ബാബായാഗ വാളുമായി വന്ന് ഓരോ മുറിയും കയറിയിറങ്ങി. പുരുഷവേഷം ധരിച്ച നാല്പത്തൊന്നു പേരെയും വെട്ടിക്കൊന്ന് പുറത്തേത്തി. കുറെ ദിവസത്തേക്കുള്ള നരമാംസം നേടിയതിന്റെ സന്തോഷത്തിലായിരുന്നു അവർ. എന്നാൽ താൻ വെട്ടിക്കൊന്നത് തന്റെ പെൺമക്കളെയാണെന്ന് ബാബായാഗ സ്വപ്നത്തിൽപ്പോലും കരുതിയില്ല!

ഈ തക്കത്തിന് നാല്പത്തൊന്നു സഹോദരന്മാരും ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ എഴുന്നേറ്റ് വെണ്ണക്കൽകൊട്ടാരത്തിനു പുറത്തെത്തി. ബാബായാഗയുടെ കണ്ണിൽപ്പെടും മുൻപ് രക്ഷപ്പെടാനായി അവർ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി പാഞ്ഞുപോയി. അതിനിടെ, ബാബായാഗയുടെ മാന്ത്രികത വാല ഇളയമകൻ കൈക്കലാക്കി കീഴയിലിട്ടത് ആരും കണ്ടില്ല.

നേരം വെളുത്തപ്പോഴാണ് ബാബായാഗ വീണ്ടും മക്കളുടെ മുറികളിലെത്തിയത്. ഓരോ മുറിയിലും ശിരസ്സറ്റ് മരിച്ചുകിടക്കുന്നത് തന്റെ പെൺമക്കളാണെന്നറിഞ്ഞ് അവർ ഞെട്ടിത്തരിച്ചുപോയി. അവരുടെ ഭർത്താക്കന്മാരുടെ പൊടിപോലും അവിടെയെങ്ങും കണ്ടതുമില്ല. പെൺമക്കളെ കൊലയ്ക്കു കൊടുത്ത്, തന്റെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് അവർ കടന്നുകളഞ്ഞു എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ ബാബായാഗ കലിതുള്ളി.

‘ഹോ, ഞാനെന്തു മണ്ടിയാണ്? കൈയിൽ കിട്ടിയ നാല്പത്തൊന്നു യുവാക്കളെ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയതിനു പുറമേ എന്റെ എല്ലാ പെൺമക്കളെയും ആളറിയാതെ വെട്ടിക്കൊല്ലുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു! എന്നെ ചതിച്ച അവരെ അങ്ങനെ വെറുതെ വിടാൻ ഞാനൊരുക്കമല്ല.’

അവർ വാളുമായി കുതിരപ്പുറത്തു കയറി പറപറന്നു. പൊടിപറത്തി അതിവേഗം പായാൻ കഴിവുള്ള കുതിര വളരെവേഗം നാല്പത്തൊന്നു സഹോദരന്മാരെയും കണ്ടെത്തി. ബാബായാഗ തങ്ങളെ പിന്തുടരുന്നത് അവരും കണ്ടു. ഇക്കുറി ബാബായാഗയുടെ കൈയിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുക എളുപ്പമല്ലെന്ന് അവർക്കു തോന്നി.

അവരുടെ തൊട്ടുപുറകെയെത്തിയ ബാബായാഗ വാൾ വീശി കുതിരയെ വേദനിപ്പിച്ചു. കുതിര പ്രാണവേദനയോടെ നിലത്തെ മണ്ണ് നാലുപാടും പറത്തി. അതിൽപ്പെട്ട് സഹോദരന്മാർക്ക് കണ്ണു കാണാതായി. ഈ തക്കത്തിന് ബാബായാഗ അവർക്കു മുന്നിൽ ആഴമുള്ള ഒരു പുഴ സൃഷ്ടിച്ചു!

പൊടിയൊതുങ്ങിയപ്പോൾ സഹോദരന്മാർ കണ്ടത് തങ്ങൾക്കു തടസ്സം സൃഷ്ടിച്ച് ഒഴുകുന്ന പുഴയെയാണ്. അവർ എന്തുചെയ്യണമെന്നറിയാതെ വിഷമിച്ചു. ഈ തക്കത്തിന് ഇളയമകൻ കുപ്പായക്കീശയിൽ നിന്ന് ബാബായാഗയുടെ മാന്ത്രികത വാല കൈയിലെടുത്ത് അതു വിടർത്തി വീശി.

‘പാലം വരട്ടെ!’

അവനത് പറഞ്ഞതും പുഴയ്ക്ക് കുറുകെ ഒന്നാത്തരമാരു പാലമുണ്ടായി! സഹോദരന്മാരെയും കുട്ടി അവനാ പുഴ മുറിച്ചു കടന്നു. അതുകണ്ട് കുപിതയായ ബാബായാഗ കുതിരയെയുംകൊണ്ട് പാലത്തിൽ

കയറി. ഒട്ടും സമയം പാഴാക്കാതെ അവൻ തുവാല വീണ്ടും വീശി ആലുണുപിച്ചു.

‘പാലം തകരട്ടെ!’

പാലം വലിയ ശബ്ദത്തോടെ തകർന്നുവീണു. ബാബായാഗയും കുതിരയും പുഴയിൽ വീണ് മുങ്ങിച്ചത്തു! സഹോദരന്മാർ അവരിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ട് സുരക്ഷിതരായി വീട്ടിലെത്തി. വൃദ്ധദമ്പതികൾ അവരെ സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിച്ചു. ഇളയമകനെ പ്രത്യേകം അഭിനന്ദിക്കാനും അവർ മറന്നില്ല.

നാല്പത്തൊന്ന് സഹോദരന്മാരും തങ്ങൾക്കിണങ്ങിയ പെൺകുട്ടികളെ വിവാഹം കഴിച്ച് ദീർഘകാലം സുഖമായി ജീവിച്ചു.

(ഒട്ടേറെ പാഠഭേദങ്ങളുണ്ട് ഈ കഥയ്ക്ക്. ‘സാമോരിപ്പെക്’ എന്നാണ് ഒരു കഥയിൽ ദുർബലനായ മകന്റെ പേര്. മറ്റൊരു പാഠഭേദത്തിൽ ബാബായാഗയുടെ പെൺമക്കളെ ആളുമാറി കൊലപ്പെടുത്തുന്നത് അവരുടെ പരിചാരകരാണ്. കഥാന്ത്യത്തിൽ ബാബായാഗ മുങ്ങിമരിക്കുന്നതിനു പകരം പുഴ കടക്കാനാവാതെ നിരാശയോടെ തിരിച്ചുപോവുന്നതായാണ് മറ്റൊരു പാഠഭേദത്തിൽ കാണുന്നത്.)

മാന്ത്രിക ആടും വെള്ളിക്കുളമ്പും

പണ്ടുപണ്ടാരിടത്ത് 'കൊകോവാനു' എന്നു പേരായ ഒരു നായാട്ടുകാരൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. അയാളുടെ ഭാര്യ വളരെ നേരത്തെ മരിച്ചുപോയി. അവർക്ക് മക്കളുമുണ്ടായില്ല. ഭാര്യയുടെ മരണശേഷമുള്ള ജീവിതം വല്ലാതെ വിരസമാവുന്നതായി അയാൾക്കു തോന്നി. അങ്ങനെ, അയാൾ ഒരനാഥപ്പെൺകുട്ടിയെ ദത്തെടുത്തു. 'ദര്യോൻക' എന്നായിരുന്നു അവളുടെ പേര്. ദരിദ്രമായ ചുറ്റുപാടിയാണ് അവൾ വളർന്നുവന്നതെങ്കിലും നല്ല പെരുമാറ്റത്തിലൂടെ അവൾ നായാട്ടുകാരന്റെ പ്രീതി പിടിച്ചുപറ്റി. അവൾ തനിച്ചല്ല അയാളുടെ വീട്ടിലേക്കു വന്നത്. തുവെള്ള രോമമുള്ള മെലിഞ്ഞ പുച്ചക്കുട്ടിയെയും ഒപ്പം കൊണ്ടുവരാൻ നായാട്ടുകാരൻ അവളെ അനുവദിച്ചു. അങ്ങനെ ആ വീട് വീണ്ടും സജീവമായി. കൊകോവാനുയും ദര്യോൻകയും അവളുടെ പുച്ചക്കുട്ടിയും വലിയ സുഖസൗകര്യങ്ങളോടെയല്ലെങ്കിലും സാമാന്യം ദേദപ്പെട്ട നിലയിൽ ജീവിച്ചു. കൊകോവാനു നായാട്ടിനു പോകുമ്പോൾ വീട് അടിച്ചുവാരി വൃത്തിയാക്കുന്നതും

അയാൾക്കുവേണ്ടി സൂപ്പ് തയ്യാറാക്കുന്നതുമൊക്കെ അവളുടെ കടമയായി. അവളതെല്ലാം സന്തോഷത്തോടെ ചെയ്തു. പുച്ചക്കുട്ടിയും കഴിയുംവിധമൊക്കെ അവളെ സഹായിച്ചു.

ദര്യോൻകയ്ക്കും പുച്ചക്കുട്ടിക്കും കഥ കേൾക്കാൻ വലിയ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. നായാട്ടു കഴിഞ്ഞ് മടങ്ങിയെത്തുന്ന രാത്രികളിൽ നായാട്ടുകാരൻ രസകരവും ചില വേള വിചിത്രവുമായ പല കഥകളും അവർക്ക് പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. അവൾ അയാളുടെ അടുത്തിരുന്ന് കാതുകുർപ്പിച്ച് കഥ കേൾക്കും. പുച്ചക്കുട്ടി നിലത്ത് നീണ്ടുനിൽക്കുന്നു കിടക്കും. മനുഷ്യ ഭാഷ പുച്ചക്കുട്ടിക്ക് മനസ്സിലാക്കാനും കഴിഞ്ഞു. അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ കഥ മനസ്സിലാക്കാൻ ഭാഷ ഒരു പ്രശ്നമേയല്ലല്ലോ? പല ദിവസങ്ങളിലും അവളും പുച്ചക്കുട്ടിയും ഉറങ്ങിയതുതന്നെ നായാട്ടുകാരൻ പറയുന്ന കഥകൾ കേട്ടാണ്.

നായാട്ടുകാരൻ പറഞ്ഞുകൊടുത്ത ഒട്ടേറെ കഥകളിൽ ഒരെണ്ണം അവളുടെ സവിശേഷശ്രദ്ധ ആകർഷിച്ചു. അവൾക്കുവേണ്ടി അതേ കഥ പലതവണ അയാൾ ആവർത്തിച്ചു. മാന്ത്രികശക്തിയുള്ള ഒരാടായിരുന്നു ആ കഥയിലെ പ്രധാന കഥാപാത്രം. സാധാരണ ആടുകൾക്ക് രണ്ടു കൊമ്പുകൾ മാത്രമുള്ളപ്പോൾ ഈ ആടിന് കവരങ്ങളായി പിരിഞ്ഞ അഞ്ചു കൊമ്പുകളുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ വലതുവശത്തുള്ള മുൻകാലിന് വെള്ളിക്കുളമ്പാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ ആരുടെയും ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുന്നത്ര തിളക്കം ആ കുളമ്പിനുണ്ടായി. അദ്ഭുതം ഇതൊന്നുമല്ല. ആ ആട് തന്റെ വെള്ളിക്കുളമ്പുള്ള കാൽ ഒരു തവണ നിലത്തമർത്തിയാൽ അമൂല്യമായ ഒരു രത്നം താഴെ വീഴും! രണ്ടാമത് അമർത്തുമ്പോൾ രണ്ടാമത്തേയും മൂന്നാമത് അമർത്തുമ്പോൾ മൂന്നാമത്തേയും... അങ്ങനെ, ഓരോ കാൽവെപ്പിലും ഓരോ രത്നങ്ങളാണ് ആട് നിലത്തു വീഴ്ത്തിയിരുന്നത്. ആട് കുറച്ചുനേരം ഓടിച്ചാടി നടന്ന സ്ഥലത്ത് രത്നങ്ങളുടെയൊരു കുമ്പാരംതന്നെയുണ്ടാവും!

നായാട്ടുകാരൻ കഥ പറഞ്ഞുനിർത്തിയപ്പോൾ ദര്യോൻക അദ്ഭുതത്തോടെ ചോദിച്ചു:

'പിതാവേ, ഈ മാന്ത്രിക ആട് യഥാർഥത്തിൽ ഉള്ളതുതന്നെയോ? അതോ കഥയിൽ മാത്രമുള്ള സാങ്കല്പിക കഥാപാത്രമോ?'

'മകളേ, അങ്ങനെ ചോദിച്ചാൽ വ്യക്തമായ മറുപടി നൽകാൻ എനിക്കാവില്ല. അത്തരമൊരു മാന്ത്രിക ആട് ഒരുപക്ഷേ, ഉണ്ടായെന്നുവരാം, ചിലപ്പോൾ ഇല്ലെന്നും വരാം. ആ ആട് എന്നെയും ഒരുപാട് ആകർഷിച്ചതാണ്. ആട് ഉള്ളതുതന്നെ എന്ന ഉറച്ച വിശ്വാസത്തിൽ ഞാൻ പലപ്പോഴും

അതിനെത്തേടി മലയടിവാരത്തിൽ ചെന്നിട്ടുണ്ട്. എന്റെ ഭാഗ്യദോഷം കൊണ്ടോ എന്തോ ആടിനെ ഇതുവരെ കാണാൻപോലും എനിക്ക് സാധിച്ചിട്ടില്ല. നായാട്ടുകാരൻ നിരാശയോടെ പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ ശരത്കാലത്ത് നമുക്കിനിയും ആടിനെ തിരക്കിപ്പോകണം. ഞാനും എന്റെ പുച്ചക്കുട്ടിയും ആ ദൗത്യത്തിൽ അങ്ങേക്ക് സഹായികളായുണ്ടാവും.’ ദര്യോൻക ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ പറഞ്ഞു. ആ വാക്കുകൾ നായാട്ടുകാരനിൽ പ്രത്യാശ ജനിപ്പിച്ചു.

അധികം വൈകാതെ ശരത്കാലമെത്തി. നായാട്ടുകാരനും ദര്യോൻകയും പുച്ചക്കുട്ടിയും മാന്ത്രിക ആടിനെ അന്വേഷിച്ച് യാത്ര തുടങ്ങി. മലയടിവാരത്തിൽ നായാട്ടുകാരൻ മുൻപ് കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ താവളത്തിലേക്കാണ് അവർ പോയത്. ദര്യോൻകയെയും പുച്ചക്കുട്ടിയെയും ആ കുടിലിലാക്കി നായാട്ടുകാരൻ അമ്പും വില്ലുമെടുത്ത് വേട്ടയ്ക്കുപോയി. അയാൾ അടുത്തുള്ള കാടുകളിൽ കയറി ഒട്ടേറെ ആടുകളെ വേട്ടയാടി. അവയുടെ കൊമ്പുകളും രോമവുമെല്ലാം ശേഖരിച്ചു. എന്നാൽ, എത്ര തിരഞ്ഞിട്ടും വെള്ളിക്കുളമ്പുള്ള ആടിനെ മാത്രം കണ്ടെത്താൻ അയാൾക്കായില്ല. ഓരോ ദിവസവും അയാൾ നായാട്ടുകഴിഞ്ഞ് കുടിലിലെത്തുമ്പോൾ ദര്യോൻക ആകാംക്ഷയോടെ ഓടിച്ചെല്ലും. അയാൾ വേട്ടയാടിയ ആടുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ മാന്ത്രിക ആടില്ലെന്നറിഞ്ഞ് നിരാശപ്പെടും. കാലക്രമത്തിൽ നായാട്ടുകാരൻ മാന്ത്രിക ആടിനെ കണ്ടെത്താനാവുമെന്ന പ്രതീക്ഷതന്നെ അസ്തമിച്ചു. എന്നാൽ, ദര്യോൻകയും അവളുടെ പുച്ചക്കുട്ടിയും പ്രത്യാശ കൈവിട്ടില്ല.

അങ്ങനെയിരിക്കെ, ഒരു നാൾ, നായാട്ടുകാരൻ അവളെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘മകളേ, ഞാനിതിനകം തന്നെ നൂറുകണക്കിന് ആടുകളെ വേട്ടയാടിക്കഴിഞ്ഞു. അവയുടെ തോലും കൊമ്പുകളും കൊണ്ട് ഈ കുടിൽ നിറഞ്ഞു. ഇവ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി വെക്കണം. ഞാൻ നഗരത്തിൽപ്പോയി ഒരു കൂതിരയെ വാടകയ്ക്കെടുത്ത് മൂന്നുനാലു ദിവസത്തിനകം മടങ്ങിവരാം. അതുവരെ നീയും പുച്ചയും ഈ കുടിലിൽ കഴിയണം.’

ദര്യോൻക അതിന് സമ്മതം മുളി. തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട പുച്ചക്കുട്ടി കൂടെയുള്ളപ്പോൾ തനിച്ചുകഴിയാൻ താനെന്നിന് ഭയക്കണം?

നായാട്ടുകാരൻ അന്നുതന്നെ നഗരത്തിലേക്ക് യാത്രയായി.

അടുത്ത ദിവസം, കുടിലിൽ കിടന്ന് മയങ്ങുകയായിരുന്ന ദര്യോൻക എന്തോ ശബ്ദം കേട്ട് ഞെട്ടിയുണർന്നു. അവൾ അതിന് കാര്യമില്ല.

‘മ്... എ... മേ...’

ഒരാടിന്റെ കരച്ചിൽ പോലെ തോന്നിപ്പോയി. വല്ല കാട്ടാടും കുടിലിനടുത്തെത്തിയതാകാമെന്നു കരുതി അവൾ ജനലിലൂടെ നോക്കി. അദ്ഭുതംകൊണ്ട് അവൾ തരിച്ചുനിന്നു.

താനിത്ര നാളും കാണാൻ കൊതിച്ച മാന്ത്രിക ആട് ഇതാ കൺമുന്നിൽ! തടിച്ചുകൊഴുത്ത ശരീരം, കവരങ്ങളായി പിരിഞ്ഞ അഞ്ചു കൊമ്പുകൾ, മുൻവശത്തെ വലതു കാലിൽ വെള്ളിക്കുളമ്പ്...

സംശയമില്ല, ഇത് അവൻതന്നെ!

അവൾ വാതിൽ തുറന്ന് പുറത്തിറങ്ങി ആടിന്റെ അടുത്തേക്കു നടന്നു. എന്നാൽ, അവളെ നിരാശപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അവൻ ഓടിമറഞ്ഞു. ആട് ഓടിപ്പോയ വഴികളിൽ രണ്ടുമൂന്ന് രത്നങ്ങൾ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്നത് അവൾ കണ്ടു. അവളെടുത്ത് സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചു.

‘എന്നാലും അവനെയൊന്ന് തൊടാൻ പറ്റിയില്ലേലോ കൂട്ടാ...’

ദര്യോൻക പുച്ചക്കുട്ടിയെ നോക്കി പരിഭവിച്ചു.

‘മ്യാവു... മ്യാവു...’

പുച്ചക്കുട്ടി അവളെ സമാധാനിപ്പിക്കുംപോലെ കരഞ്ഞു.

അന്നു രാത്രി മുഴുവനും ദര്യോൻക ആ രത്നങ്ങൾ തിരിച്ചും മറിച്ചും നോക്കിക്കൊണ്ടു കിടന്നു. അത് അപൂർവ്വവും അമൂല്യവുമാണെന്ന് അവൾക്ക് ഉറപ്പായിരുന്നു. രത്നങ്ങളുടെ തിളക്കത്തിൽ അവളുടെ കണ്ണുഞ്ചി. അവ ദേഹത്തോടു ചേർത്തുവെച്ചാണ് അവൾ ഉറങ്ങിയത്.

പിറ്റേന്ന് ഉച്ചയോടെ മാന്ത്രിക ആട് വീണ്ടും കൂട്ടിനടുത്തെത്തി. അന്നവൾ ഉച്ചയുറക്കം വെടിഞ്ഞ് അവനെ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവളോടൊപ്പം പുച്ചക്കുട്ടിയും ആടിന്റെയടുത്തെത്തി. അവളോട് ആട് അത്ര അടുപ്പം കാട്ടിയില്ലെങ്കിലും അവനും പുച്ചക്കുട്ടിയും വളരെ വേഗം ചങ്ങാത്തത്തിലായി. ആടും പുച്ചക്കുട്ടിയും ചേർന്ന് പലതരം കളികളിൽ ഏർപ്പെട്ടു. കൊമ്പുകോർത്തും കുത്തിമറിഞ്ഞുമുള്ള ആ കളികൾ അവൾ കൗതുകത്തോടെ നോക്കിനിന്നു. പുച്ചയുമായി ചങ്ങാത്തത്തിലായാൽ വെള്ളിക്കുളമ്പുള്ള ആട് പിന്നീടൊരിക്കലും തന്നെ വിട്ടുപോകില്ലെന്ന് അവൾ കണക്കുകൂട്ടി.

പുച്ചക്കുട്ടി കുടിലിനു ചുറ്റും പലതവണ ഓടി. തലയും കൊമ്പും കുലുക്കി മാന്ത്രിക ആട് പുച്ചക്കുട്ടിക്ക് പുറകെയും. ഓരോ തവണ ആട് നിലത്ത് കാൽ കുത്തുമ്പോഴും ഓരോ രത്നങ്ങൾ പൊഴിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു! കണ്ണുഞ്ചിപ്പിക്കുന്ന ആ രത്നങ്ങൾ പല വലിപ്പത്തിലും നിറത്തിലുമുള്ളവയായിരുന്നു.

കടും ചുവപ്പ്

ഇലപ്പച്ച

ഇളംനീലയും കടുംനീലയും

മയിൽപ്പീലി നിറവും മഴവിൽ ഭംഗിയും...

കുറഞ്ഞ സമയംകൊണ്ട് ആ കുടിലിനു ചുറ്റും ഒരു രത്നമലതന്നെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു! കളിച്ചു കളിച്ച് മാന്ത്രിക ആടും പുച്ചുക്കുട്ടിയും കുടിലിന്റെ മേൽപ്പുരയിൽ കയറി നില്പായി. അവരോട് താഴെയിറങ്ങാൻ ദര്‍ശോന്‍ക പലതവണ ആവശ്യപ്പെട്ടെങ്കിലും കൂട്ടാക്കിയില്ല.

നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിയപ്പോൾ കൊകോവാന്യ നഗരത്തിൽനിന്നും കുതിരയെയും കൊണ്ട് മടങ്ങിയെത്തി. രത്നമലയുടെ നടുവിൽ നില്ക്കുന്ന തന്റെ കുടിൽ തിരിച്ചറിയാൻ അയാൾ വല്ലാതെ ബുദ്ധിമുട്ടി. അതിനു മുന്നിൽ അന്തിച്ചുനിന്ന് നായാട്ടുകാരനെ ദര്‍ശോന്‍ക വിളിച്ചു വരുത്തി.

‘പിതാവേ, ആ മല കയറി ഇങ്ങോട്ടു വന്നോളൂ. ഇത് നമ്മുടെ കുടിൽ തന്നെയാണ്. അതിനു മുന്നിൽ രൂപപ്പെട്ടത് സാക്ഷാൽ രത്നമലയാണ്!’

അതുകേട്ട് അയാൾ അവരന്നു നിന്നു.

‘രത്നമലയോ? ഞാനീ കാണുന്നത് സത്യംതന്നെയാണോ? അതോ ഏതെങ്കിലും പാഴ്ക്കിനാവോ?’

അയാൾ പരിഭ്രാന്തിയോടെ ചോദിച്ചു.

‘പകൽപോലെ പരമാർഥമാണിതും. എല്ലാം വെള്ളിക്കുളമ്പുള്ള മാന്ത്രിക ആട് നമുക്കു സമ്മാനിച്ചതാണ്,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

‘എന്നിട്ട് മാന്ത്രിക ആടവിടെ?’

‘ദാ, നമ്മുടെ കുടിലിന്റെ മുകളിൽ മാന്ത്രിക ആടും പുച്ചുക്കുട്ടിയും ചങ്ങാതിമാരായി നില്ക്കുന്നത് കണ്ടില്ലേ? ഇനിയൊരിക്കലും ആട് നമ്മെ വിട്ടുപോവില്ല.’

അവൾ മുകളിലേക്ക് കൈ ചൂണ്ടി. അയാൾ അങ്ങോട്ടു നോക്കിയെങ്കിലും അവിടെ ആരെയും കാണാനായില്ല.

‘അവിടെയും ആരുമില്ലല്ലോ?’

നായാട്ടുകാരൻ കൈമലർത്തി. അവളും തലയുയർത്തിനോക്കി.

മാന്ത്രിക ആടിന്റെയും പുച്ചുക്കുട്ടിയുടെയും പൊടിപോലുമില്ല.

ഇത്രവേഗം അവരെവിടെപ്പോയി?

അവൾക്കൊരു എത്തുംപിടിയും കിട്ടിയില്ല.

ആ രത്നമലയിൽനിന്ന് കുറെ രത്നങ്ങൾ പെറുക്കി തന്റെ തൊപ്പിയിലിട്ട് നായാട്ടുകാരൻ കുടിലിനകത്തു കയറി. താൻ നേരത്തെ സൂക്ഷിച്ച രത്നങ്ങൾ കുടി അയാൾ ആ തൊപ്പിയിലിട്ടു. പിന്നെ, നായാട്ടുകാരൻ

പുടുള്ള സൂപ്പുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. അനന്തരം അവർ ഉറക്കത്തിലേക്കു വഴുതിവിണ്ണു.

രത്നമലയെക്കുറിച്ചുള്ള സ്വപ്നം കണ്ടാണ് കൊകോവാന്യയും ദര്‍ശോന്‍കയും പുലർച്ചെ ഉണർന്നത്. അവർ വാതിൽ തുറന്ന് പുറത്തേക്കോടി.

അർദ്ധുതം! തലേന്നു കണ്ട രത്നമലയുടെ ഒരംശംപോലും അവിടെയെങ്ങും കാണാനില്ല! ഒരു രത്നംപോലും അവിടെയെങ്ങും ചിതറിക്കിടപ്പില്ല.

‘നാശം!’

അയാൾ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട് അകത്തേക്കു ചെന്നു. ഭാഗ്യവശാൽ, തൊപ്പിയിൽ വാതിനിറച്ച രത്നങ്ങൾ മാത്രം അവിടെയുണ്ട്.

‘ദൈവത്തിനു നന്ദി! നമുക്ക് ജീവിക്കാൻ ഈ രത്നങ്ങൾതന്നെ ധാരാളമാണ്. അധികം തന്നത് ദൈവം തിരിച്ചെടുത്തു എന്നു സമാധാനിക്കുക,’ നായാട്ടുകാരൻ ദര്‍ശോന്‍കയെ ചേർത്തുപിടിച്ച് പറഞ്ഞു. അവർ വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി സുഖമായി കഴിഞ്ഞു.

മാന്ത്രിക ആടിനെയും പുച്ചുക്കുട്ടിയെയും പിന്നീടാരും കണ്ടിട്ടേയില്ല. ഒരുപക്ഷേ, ലോകത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും മൂലയിൽ അവരിപ്പോഴും സുഖമായി കഴിയുന്നുണ്ടാവും. ആർക്കെങ്കിലുമൊക്കെ രത്നങ്ങൾ കിട്ടുന്നുമുണ്ടാവും, അല്ലേ?

ന്യായാധിപനെ കബളിപ്പിച്ച ബുദ്ധിമതി

പണ്ടുപണ്ട് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ദരിദ്രനായ ഒരാളുണ്ടായിരുന്നു. കാലങ്ങളായി പകലന്തിയോളം ചോര നീരാക്കി പണിയെടുത്തിട്ടും അയാൾക്ക് ഒരു ചില്ലിക്കാശുപോലും സമ്പാദിക്കാനായില്ല. പണം കൈയിൽക്കിട്ടിയാൽ ആ നിമിഷംതന്നെ അതു ചെലവായിപ്പോകും. ഇടയ്ക്കിടെ വരുന്ന ശാരീരികാസ്വാസ്ഥ്യങ്ങളും അയാളെ അലട്ടി. ഭാര്യയെയും മക്കളെയും വേണ്ടപോലെ സംരക്ഷിക്കാൻ കഴിയാത്തതിൽ അയാൾക്ക് ദുഃഖം തോന്നി.

ഭാഗ്യദോഷിയായ താൻ ഇനിയും ആ ഗ്രാമത്തിൽ കഴിയുന്നതിൽ അർഥമില്ലെന്ന് ദരിദ്രൻ ചിന്തിച്ചു. മറ്റെവിടെയെങ്കിലും പോയി വല്ല ജോലിയും കണ്ടെത്തണം. ഭാര്യയെയും മക്കളെയും കൂടെക്കൊണ്ടുപോകാൻ നിർവാഹമില്ല. പണം സമ്പാദിച്ചു തിരിച്ചെത്തിയാൽ അവരെയും കൂട്ടാമല്ലോ. ദാരിദ്ര്യത്തിൽനിന്നും കരകയറാനുള്ള മാർഗമാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ ഭാര്യയും സമ്മതിച്ചു. അങ്ങനെ ദരിദ്രൻ എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ യാത്ര തിരിച്ചു.

പല നാടുകളും സഞ്ചരിച്ച് അയാൾ ഒരു നഗരത്തിലെത്തിച്ചേർന്നു. എന്തുകൊണ്ടോ അയാൾക്ക് ആ സ്ഥലം ഇഷ്ടമായി. വീടുവീടാത്തരം കയറിയിറങ്ങി അയാൾ തൊഴിലന്വേഷിച്ചു. അയാളുടെ ദയനീയാവസ്ഥയും വിനയപൂർണ്ണമായ പെരുമാറ്റവും നഗരവാസികളെ ആകർഷിച്ചു. അവരയാൾക്ക് പല ജോലികളും നൽകി. അവ യാതൊരു മടിയും കൂടാതെ അയാൾ ചെയ്തുതീർത്തു. സാമാന്യം നല്ല പ്രതിഫലവും അയാൾക്ക് ലഭിച്ചു.

തനിക്കു ലഭിച്ച കൂലിയിൽനിന്ന് ഓരോ നാണയവും അയാൾ വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചാണ് ചെലവഴിച്ചത്. തന്റെ ചെലവിനു വേണ്ടിവരുന്ന പണം മാത്രമെടുത്ത് ബാക്കി അയാൾ ഒരു മരപ്പെട്ടിയിൽ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചു. നഗരവാസികളിലൊരാൾ തുച്ഛമായ വാടകയ്ക്ക് അയാൾക്കു താമസിക്കാൻ ഒരു മുറിയും നൽകി. എത്രയും വേഗം പണം സമ്പാദിച്ച് നാട്ടിൽ പോയി ഭാര്യയെയും മക്കളെയും കാണണമെന്ന ചിന്ത അയാളെ കൂടുതൽ അധ്വാനിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു.

കുറെ വർഷങ്ങൾ കഠിനമായി ജോലി ചെയ്തപ്പോൾ ആയിരം നാണയങ്ങളോളം സമ്പാദിക്കാൻ അയാൾക്കായി. നാണയങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന പെട്ടിക്ക് നല്ല കനം തോന്നി. താൻ നല്ലൊരു സമ്പാദ്യത്തിനടുമയാണെന്നറിഞ്ഞതും അയാൾക്ക് ചില ആശങ്കകളുമുണ്ടായി.

'ആയിരം നാണയങ്ങളെന്നു പറയുന്നത് തീർച്ചയായും മോശം സമ്പാദ്യമല്ല. ഒട്ടും അടച്ചുറപ്പില്ലാത്ത ഈ മുറിയിൽ പണപ്പെട്ടി വെക്കുന്നതും ബുദ്ധിമുട്ടല്ല. പകൽ ജോലിക്കു പോകുമ്പോഴോ രാത്രിയിൽ ബോധം കെട്ടുറങ്ങുമ്പോഴോ കള്ളന്മാരാമെങ്കിലും വന്ന് പണപ്പെട്ടി കവർന്നാലോ? ഇത്ര കാലം പാടുപെട്ടുണ്ടാക്കിയ പണം അന്യാധീനപ്പെട്ടാൽ പിന്നെ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടു കാര്യമില്ല. കവർച്ചാശ്രമത്തിനിടയിൽ ഒരുപക്ഷേ, തന്റെ ജീവൻതന്നെ നഷ്ടപ്പെടാനും സാധ്യതയുണ്ട്. പണപ്പെട്ടി കുഴിച്ചിടുന്നതും എവിടെയെങ്കിലും ഒളിപ്പിക്കുന്നതും അത്ര സുരക്ഷിതമല്ല.'

പിന്നെ എന്താണൊരു മാർഗ്ഗം?

കുറെ നേരം തലപുകച്ചപ്പോൾ അയാൾക്ക് ഒരു വഴി തെളിഞ്ഞുകിട്ടി.

വീട്ടിലേക്ക് പോകുന്നതുവരെ പണപ്പെട്ടി ആരെയെങ്കിലും സൂക്ഷിക്കാനേല്പിക്കുക. അതും അത്ര എളുപ്പമല്ല. അങ്ങേയറ്റം വിശ്വസ്തനായ ഒരാളെയേ അതേല്പിക്കാനാവൂ. ആരെയും കണ്ണടച്ച് വിശ്വസിക്കാനാവാത്ത കാലമാണ്.

അങ്ങനെയൊരാളെ എവിടെ കണ്ടെത്തും?

അതിനും അയാൾക്ക് ഉത്തരം ലഭിച്ചു. പണപ്പെട്ടി നഗരത്തിലെ

ന്യായാധിപനെ ഏല്പിക്കുകതന്നെ! സത്യസന്ധനും നീതിമാനുമാണ് അദ്ദേഹമെന്ന് പലരും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്.

അയാൾ പണപ്പെട്ടിയും ചുമന്ന് ന്യായാധിപന്റെ വീട്ടിലെത്തി. പുലർച്ചെതന്നെ വീട്ടിലെത്തിയ അപരിചിതനെ നോക്കി അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

‘നിങ്ങളാരാണ്? എന്തു വേണം?’

പെട്ടി നിലത്തിറക്കിവെച്ച് ന്യായാധിപനെ താണുതൊഴുത്ത് അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘പ്രഭോ, ഞാൻ പരദേശത്തുനിന്നും ഇവിടെ വന്ന് തൊഴിലെടുത്തു ജീവിക്കുന്ന ആളാണ്. എന്റെ ഇത്രയും കാലത്തെ സമ്പാദ്യമായ ആയിരം നാണയങ്ങളാണ് ഈ പെട്ടിയിലുള്ളത്. ഇത് സൂക്ഷിക്കാൻ ഒരിടം കിട്ടുന്നില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ അങ്ങയുടെ സഹായമഭ്യർത്ഥിക്കുകയാണ് എന്റെ ലക്ഷ്യം.’

‘ഞാനെന്താണു വേണ്ടത്?’

പെട്ടിയിലേക്ക് ഒളികണ്ണിട്ടു നോക്കി ന്യായാധിപൻ തിരക്കി.

‘കുറച്ചുകാലംകൂടി കഴിഞ്ഞെ ഞാൻ വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങു. അതുവരെ ഈ പെട്ടി അങ്ങ് സൂക്ഷിക്കണമെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം. അങ്ങയെപ്പോലെ സത്യസന്ധനായ മറ്റൊരാളെ ഈ നഗരത്തിലെങ്ങും തിരഞ്ഞിട്ടും എനിക്ക് കണ്ടെത്താനായില്ല,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘അതിനെന്താ? ഞാനിത് ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളാം. നിങ്ങൾക്കു വേണമെന്നു തോന്നുമ്പോൾ വന്നെടുക്കുകയുമാവാം. ഇതിന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ വേവലാതിപ്പെടുകയേ വേണ്ട.’

ന്യായാധിപൻ അയാളിൽനിന്ന് പണപ്പെട്ടി വാങ്ങിവെച്ചു. ന്യായാധിപന് നന്ദി പറഞ്ഞ് അയാൾ മടങ്ങി. പിന്നെ, തന്റെ പണത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ച് അയാൾ പരിഭ്രമിച്ചതേയില്ല. സുരക്ഷിതമായ കൈകളിൽ അതേല്പിച്ചതിനാൽ പരിഭ്രമത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ലല്ലോ?

കുറെ നാളുകൾകൂടി കഴിഞ്ഞു. ഇക്കാലംകൊണ്ട് നൂറു നാണയങ്ങൾകൂടി അയാൾക്ക് സമ്പാദിക്കാനായി. വീടിനെക്കുറിച്ചും ഭാര്യയെയും മക്കളെയും കുറിച്ചുമുള്ള ഓർമകൾ അയാളെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. ഉള്ള സമ്പാദ്യവുമായി എത്രയും വേഗം വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങാൻ അയാൾ നിശ്ചയിച്ചു. യാത്രയ്ക്കുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കിയശേഷം പണപ്പെട്ടിയെടുക്കാനായി അയാൾ ന്യായാധിപനെ ചെന്നുകണ്ടു. അയാളെ കണ്ടിട്ടും ന്യായാധിപൻ പരിചയമേതും ഭാവിച്ചില്ല.

‘ഈ?’

അദ്ദേഹം നെറ്റി ചുളിച്ചു.

‘പ്രഭോ, ഞാൻ നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങാൻ ആലോചിക്കുകയാണ്. ഭാര്യയെയും മക്കളെയും പിരിഞ്ഞുള്ള ജീവിതം ഇനി വയ്യ. ഞാൻ അങ്ങയെ സൂക്ഷിക്കാനേല്പിച്ച ആ പണപ്പെട്ടി മടക്കി വാങ്ങാൻ എത്തിയതാണിപ്പോൾ,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ടതും ന്യായാധിപന്റെ മുഖത്ത് ദേഷ്യം ഇറച്ചുകയറി. ഒട്ടും മയമില്ലാതെയായിരുന്നു ന്യായാധിപന്റെ മറുപടി.

‘ഏതു പെട്ടി? നിങ്ങളെന്നെ പണപ്പെട്ടി സൂക്ഷിക്കാനേല്പിച്ചെന്നോ?! നിങ്ങളെ ഞാനിതിനു മുൻപ് കണ്ടിട്ടുപോലുമില്ലല്ലോ. വെറുതേ തട്ടിപ്പു മായി വന്ന് എന്റെ പണം നേടാമെന്നാണ് മോഹമെങ്കിൽ ഞാനിവിടുത്തെ ന്യായാധിപനാണെന്ന് മറക്കേണ്ട.’

ഇടിവെട്ടേറ്റതുപോലെയാണി അയാളപ്പോൾ. അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ ഇരുട്ടുകയറി. തൊണ്ടയിടി അയാൾ അഭ്യർത്ഥിച്ചു:

‘യജമാനനേ, അങ്ങനെ പറയരുത്. എത്രയോ വർഷം പട്ടിണികിടന്നുണ്ടാക്കിയ ആയിരം നാണയങ്ങളാണ് ഞാനങ്ങയെ ഏല്പിച്ച പെട്ടിയിലുള്ളത്. ഞാൻ പെട്ടിയുമായി വന്നപ്പോൾ അങ്ങ് സന്തോഷത്തോടെ വാങ്ങിവെച്ചതല്ലേ? എപ്പോൾ വന്നു ചോദിച്ചാലും തരാമെന്നും പറഞ്ഞു. എന്നിട്ടിപ്പോൾ അങ്ങ് എന്നെ അറിയില്ലെന്നു പറയുന്നത് കഷ്ടമാണ്.’

‘പെരുകളളൻ! നട്ടാൽ കുരുക്കാത്ത നൂണയല്ലേ ഇവൻ പറയുന്നത്? ഇവനുള്ള ശിക്ഷ ഞാനിപ്പോൾത്തന്നെ കൊടുക്കുന്നുണ്ട്.’

ന്യായാധിപൻ തന്റെ വേലക്കാരെ വിളിച്ചുവരുത്തി ഇങ്ങനെ കല്പിച്ചു:

‘ഈറും, എന്നെ കബളിപ്പിക്കാൻ വന്ന ഇവന് നൂറടി കൊടുത്ത് നാടു കടത്തിവിടണം! മേലിൽ ഇവൻ എന്റെ കൺമുന്നിൽ വരരുത്.’

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, വേലക്കാർ അയാളെ പിടിച്ചുകെട്ടി നൂറു ചാട്ടുവാറടി കൊടുത്തു. വേദനകൊണ്ട് അയാൾ പുളഞ്ഞു. തന്നെ ഉപദ്രവിക്കരുതെന്ന് കേണപേക്ഷിച്ചെങ്കിലും അവരതൊന്നും ചെവിക്കൊണ്ടില്ല. അടികൊണ്ട് അവശനായ അയാളെ അവർ നഗരപരിധി കടത്തിവിട്ടു.

പാവം! ദേഹമാസകലം തിണർത്ത പാടുകളുമായി അയാൾ കരഞ്ഞു കൊണ്ട് എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ നടന്നു. അടികൊണ്ടതിന്റെ വേദനയെക്കാൾ തന്റെ സമ്പാദ്യം മുഴുവൻ നഷ്ടപ്പെട്ടതിന്റെ ദുഃഖമാണ് അയാളെ അസ്വസ്ഥനാക്കിയത്.

അപ്പോഴാണ് മധ്യവയസ്കനായ ഒരു സ്ത്രീ, തന്റെ മകനുമൊത്ത് ആ വഴി വന്നു. അയാളുടെ കരച്ചിൽ കേട്ടും ദേഹത്തെ അടിയുടെ പാടുകൾ കണ്ടും അവൾ അടുത്തുവന്നു ചോദിച്ചു:

‘സഹോദരാ, നിങ്ങളെ ആരാണ് ഇത്ര ക്രൂരമായി മർദ്ദിച്ചത്?’

അയാൾ കരഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ തന്റെ കദനകഥ അവളോട് വിശദീകരിച്ചു. അവൾക്ക് അയാളോട് സഹതാപം തോന്നി. ദുഷ്ടബുദ്ധിയായ ന്യായാധിപനെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കണമെന്നും അയാൾക്ക് പണം തിരികെ വാങ്ങിക്കൊടുക്കണമെന്നും അവൾ നിശ്ചയിച്ചു. അവൾ തന്റെ മകന്റെ കാതിൽ എന്തൊക്കെയോ മന്ത്രിച്ചു. പിന്നെ, അയാളോടായി പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങൾ വിഷമിക്കരുത്. വൈകാതെ നിങ്ങളുടെ പണപ്പെട്ടി തിരിച്ചു കിട്ടും. നിങ്ങൾക്ക് കുടുംബത്തോടൊപ്പം ചേരാൻ കഴിയുകയും ചെയ്യും.’

‘സത്യമാണോ? എനിക്കെന്തോ ഇത് വിശ്വസിക്കാനാവുന്നില്ല.’

അയാൾ കണ്ണു തുടച്ചു.

‘നിങ്ങൾക്ക് വിശ്വസിക്കാം. അതിനു ഞാനൊരു പദ്ധതി ആസൂത്രണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഞാനാദ്യം ന്യായാധിപനെ മുഖം കാണിക്കും. അല്പം കഴിഞ്ഞ് നിങ്ങളും അതിനു പിന്നാലെ എന്റെ മകനും അവിടെയെത്തണം. ബാക്കിയെല്ലാം നേരിൽ.’

അവളുടെ വാക്കുകൾ അയാളെ കുറച്ചൊന്നുമല്ല ആശ്വസിപ്പിച്ചത്.

അവൾ വലിയൊരു മരപ്പെട്ടി പൂട്ടി, അതും ചുമന്ന് ന്യായാധിപന്റെ അടുത്തെത്തി. അദ്ദേഹത്തെ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് അവൾ പറഞ്ഞു:

‘പ്രഭോ, നമസ്കാരം! ഞാൻ ഒരു ധനികവ്യാപാരിയുടെ ഭാര്യയാണ്. ഭർത്താവ് വ്യാപാരാർഥം വിദേശത്താകയാൽ ഞാനും എന്റെ മകനും ഇവിടെ താമസിക്കുന്നത്. ഞങ്ങൾ ദുർബലരായതിനാൽ വല്ല കള്ളന്മാരും കൊള്ളക്കാരും വീട്ടിൽക്കടന്ന് വിലപിടിപ്പിച്ചതെല്ലാം തട്ടിയെടുക്കുമോ എന്ന ഭയമുണ്ട്. ഭർത്താവ് സമ്പാദിച്ച അമ്പതിനായിരം നാണയങ്ങളും കുറെ ആഭരണങ്ങളുമാണ് ഈ പെട്ടിയിലുള്ളത്. ഭർത്താവ് തിരിച്ചെത്താൻ ഇനിയും കുറെ ദിവസങ്ങളെടുക്കും. അതുവരെ അങ്ങേക്ക് വിരോധമില്ലെങ്കിൽ ഇതൊന്ന് ഇവിടെ സൂക്ഷിക്കാമോ എന്ന റിയാൻ വന്നതാണ്.’

പെട്ടി കണ്ട് ന്യായാധിപന്റെ കണ്ണു മഞ്ഞളിച്ചു. അമ്പതിനായിരം നാണയങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും സ്വന്തമാക്കാനുള്ള അവസരമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘ഭവതി ധൈര്യപൂർവ്വം പെട്ടി തന്നോളൂ. സൂരക്ഷിതമായി ഞാൻ വെച്ചുകൊള്ളാം. ന്യായാധിപന്റെ വീട്ടിൽ കവർച്ച നടത്താൻ ഒരു കള്ളനും ധൈര്യപ്പെടില്ല. ഭവതിയുടെ ഭർത്താവ് വന്നാലുടൻ പെട്ടി തിരികെത്തരാം.’

പെട്ടെന്ന്, ആദ്യത്തെ പണപ്പെട്ടിയുടെ ഉടമ അങ്ങോട്ടു വന്നു. അയാൾ തലചൊറിഞ്ഞ് പറഞ്ഞു:

‘യജമാനനേ, ദയവുചെയ്ത് എന്റെ പണപ്പെട്ടി മടക്കിത്തന്നാലും.’

അയാളെ കണ്ടപ്പോൾ ന്യായാധിപന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു ചിന്തയുണ്ടായി.

‘ഇതൊരു നല്ല അവസരമാണ്. ഈ സ്ത്രീയുടെ മുന്നിൽവെച്ച് ഇയാളുടെ ആയിരം നാണയങ്ങൾ തിരിച്ചുകൊടുക്കാം. അതു കാണുമ്പോൾ അവരുടെ വിശ്വാസ്യത വർദ്ധിക്കും. ആ പെട്ടി നിശ്ചയമായും തന്നെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്യും. അമ്പതിനായിരം നാണയം കിട്ടുമെങ്കിൽ ആയിരം നാണയം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയാലെന്ത്? അതിനു പുറമേ വിലയേറിയ ആഭരണങ്ങളും കിട്ടും.’

‘ചങ്ങാതി, എന്തോടു ക്ഷമിക്കണം. നിങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ ദിവസം വന്ന് പണപ്പെട്ടി ചോദിച്ചെങ്കിലും എനിക്കു നിങ്ങളെ ഓർമ്മ വന്നില്ല. നിങ്ങൾ പോയശേഷമാണ് പഴയതെല്ലാം ഓർത്തത്. ഇതാ നിങ്ങളുടെ ആയിരം നാണയങ്ങളടങ്ങിയ പണപ്പെട്ടി. എണ്ണിത്തിട്ടപ്പെടുത്തി വാങ്ങിക്കൊള്ളൂ.’

ന്യായാധിപൻ ആ പണപ്പെട്ടി അയാൾക്കു കൊടുത്തു. അയാൾ അതു തുറന്ന് പണം എണ്ണി, ആയിരവും തികച്ചുണ്ടെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തി.

‘വളരെ നന്ദി, യജമാനനേ.’

അയാൾ പണപ്പെട്ടിയുമായി മടങ്ങിപ്പോയി. അതെങ്ങനെ സാധിച്ചെന്ന് അയാൾക്ക് പിടികിട്ടിയില്ല.

‘ഭവതിക്ക് എന്റെ സത്യസന്ധത ഇപ്പോൾ ബോധ്യമായില്ലേ? ഇനി ആ പെട്ടി എന്നെ ഏല്പിച്ചോളൂ.’ യജമാനൻ പറഞ്ഞു.

‘അതിനെന്താ? അതിനെനിക്ക് സന്തോഷമേയുള്ളൂ.’

അവൾ പെട്ടി അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുക്കാൻ ഭാവിച്ചതും മകൻ പുറത്തുനിന്നും ഓടിക്കിതച്ചു വന്നു.

‘എന്താ മോനേ? എന്തു പറ്റി?’

അവൾ പരിഭ്രമത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘അമ്മേ, അച്ഛൻ തുറമുഖത്ത് എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഞാനീ വിവരം അമ്മയോടു പറയാൻ വന്നതാണ്. ഇനി അച്ഛൻ വ്യാപാരത്തിന് പുറംനാട്ടിലേക്ക് പോകുന്നില്ലെന്നും പറഞ്ഞു.’

അവൻ കിതച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു.

അതു കേട്ട് അവളുടെ മുഖം വിടർന്നു.

‘പ്രഭോ, എന്നാൽ ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ കാണാൻ പോകട്ടെ?’

അവൾ പെട്ടി തലയിൽ വെച്ച് പോകാനൊരുങ്ങി. അതു കണ്ട് ന്യായാധിപൻ ചോദിച്ചു: .

‘അപ്പോൾ പണപ്പെട്ടി ഇവിടെ സൂക്ഷിക്കാനേല്പിക്കുന്നില്ലേ?’

‘ഓ, ഇനിയതിന്റെ ആവശ്യം ഇല്ലല്ലോ. ഭർത്താവ് തിരിച്ചെത്തിയ സ്ഥിതിക്ക് ഞങ്ങൾക്കുതന്നെ ഇത് സൂക്ഷിക്കാനാവും,’

അവൾ നടക്കുന്നതിനിടയിൽ പറഞ്ഞു.

ന്യായാധിപന് അരിശം വന്നു. അമ്പതിനായിരം നാണയം കിട്ടിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന ആയിരം നാണയം നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു!

‘ശ്ലോ!’

അയാൾ സ്വന്തം തലയിലടിച്ചു. സ്ത്രീയെയും അവളുടെ ഭർത്താവിനെയും ശപിച്ച് അയാൾ തളർന്നിരുന്നു.

പണപ്പെട്ടി തിരിച്ചുകിട്ടിയ ദരിദ്രൻ അതുമായി സ്വദേശത്തെത്തി കുടുംബത്തോടൊപ്പം സുഖജീവിതം നയിച്ചു.

ഒരു വാൽക്കഥ

കുറുകനും ചെന്നായയും മുൻപ് നിലത്ത് കൂടുകെട്ടിയും മരക്കൊമ്പിലുമൊക്കെയായിരുന്നത്രേ താമസം. പിന്നീടാണവർ മണ്ണിനടിയിൽ മാളമുണ്ടാക്കി താമസിക്കാൻ തുടങ്ങിയത് - ഇതു ശരിയാണെങ്കിലും അല്ലെങ്കിലും അത്തരമൊരു നാടോടിക്കഥയ്ക്ക് സോവിയറ്റ് നാടിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ നല്ല പ്രചാരമുണ്ട്.

പണ്ട് വനരാജാവായ സിംഹത്തിനൊഴികെ മറ്റൊരു മൃഗത്തിനും വാലുണ്ടായിരുന്നില്ല. സിംഹത്തിന് പ്രത്യേക പരിഗണനവെച്ചാണ് ദൈവം വാലു നല്കിയത്. അത് ഭംഗിക്കുവേണ്ടിയുള്ളതു മാത്രമായിരുന്നില്ല. തന്നെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്ന ഈച്ചകളെയും പ്രാണികളെയുമൊക്കെ വിരട്ടിയോടിക്കാനും സിംഹത്തിന് അത് ഉപയോഗപ്പെട്ടു.

മറ്റ് മൃഗങ്ങളും വാലിന്റെ ഈ സൗകര്യം ശ്രദ്ധിച്ചു. ഒരു വാലുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ തങ്ങളെത്ര സുന്ദരന്മാരായേനെയെന്നും അത്രേ സൗകര്യമായേനെയെന്നും അവർ ചിന്തിച്ചു. എന്നാൽ, ഈ ആവശ്യം സിംഹരാജാവിനോട് തുറന്നുപറയാനുള്ള ധൈര്യം അവർക്കുണ്ടായില്ല. ദൈവമാണ് തങ്ങൾക്കു വാൽ അനുവദിക്കേണ്ടത്. പക്ഷേ, ദൈവത്തോട് നേരിട്ട്

ഇക്കാര്യം ആവശ്യപ്പെടാൻ തങ്ങൾക്ക് അവകാശമില്ല. ഏതു കാര്യവും സിംഹരാജാവു വഴിയേ ആവശ്യപ്പെടാവൂ എന്നാണ് നിയമം. അതു ലംഘിച്ചാൽ ദൈവകോപവും രാജകോപവും ഒരുമിച്ചുണ്ടാവും.

വാലു വേണമെന്ന ആഗ്രഹം അടക്കാൻ വയ്യാതായപ്പോൾ മൃഗങ്ങൾ രണ്ടുംകല്പിച്ച് സിംഹരാജാവിനെ കാണാൻതന്നെ തീരുമാനിച്ചു. കുറുക്കന്റെയും പുലിയുടെയും നേതൃത്വത്തിൽ അവർ ഗുഹയ്ക്കടുത്തുചെന്ന് രാജാവിനെ വിളിച്ചു:

‘മഹാരാജാവേ, സിംഹരാജാവേ.’

‘ഗർഭി...’

സിംഹം അലറിക്കൊണ്ട് പുറത്തേക്ക് വന്നു. അതുകണ്ട് മൃഗങ്ങൾ പേടിച്ചുവിറച്ചു.

‘ങ്ഹും, എന്താ എല്ലാവരുംകൂടി ഇങ്ങോട്ട്?’

അവരെ ആകെയൊന്നു നിരീക്ഷിച്ച് സിംഹം ചോദിച്ചു.

ആദ്യം ആരുമൊന്നും മിണ്ടിയില്ല. പിന്നെ, കുറുക്കൻ ധൈര്യം സംഭരിച്ച് മുന്നോട്ടുവന്നു പറഞ്ഞു:

‘സിംഹരാജാവിന് വന്ദനം! ഞങ്ങളൊരു ചെറിയ മോഹം ഉണർത്തിക്കാൻ വന്നതാണ്. കേൾക്കാൻ ദയവുണ്ടാകണം.’

‘ങ്ഹും, പറഞ്ഞോളൂ.’

സിംഹം അനുമതി നൽകി. രാജാവ് നല്ല സന്തോഷത്തിലാണെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ കുറുക്കൻ ധൈര്യത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, അങ്ങേയ്ക്കുള്ളതുപോലെ ഞങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും ഓരോ വാൽ കിട്ടിയാൽ ഉപകാരമായിരുന്നു. പ്രാണികളുടെ ശല്യം തീർക്കാനും സൗന്ദര്യത്തിനും അതുപയോഗപ്പെടും. ഞങ്ങളുടെ ആവശ്യം ന്യായമാണെന്നു തോന്നിയാൽ അങ്ങ് ഇക്കാര്യം ദൈവത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തുമല്ലോ.’

കുറുക്കൻ പറഞ്ഞുനിർത്തി.

അവരെ ആകെയൊന്നു നോക്കി, സിംഹം പറഞ്ഞു:

‘ശരി, നിങ്ങൾ ആദ്യമായി എന്നോടാവശ്യപ്പെടുന്ന കാര്യമല്ലേ? ഞാനെന്നാലോചിക്കട്ടെ. വേണമെങ്കിൽ ഞാൻതന്നെ ദൈവത്തോട് ഇക്കാര്യം ഉന്നയിക്കുകയും ചെയ്യാം.’

മൃഗങ്ങൾ ആശ്വാസത്തോടെ പിരിഞ്ഞുപോയി.

സിംഹരാജാവിന് തന്റെ പ്രജകളോട് സഹതാപം തോന്നി. സിംഹം ദൈവത്തെ വിളിച്ച് മൃഗങ്ങളുടെ ആവശ്യം അറിയിച്ചു. ഭാഗ്യവശാൽ ദൈവവും അതിനോട് അനുകൂലമായിത്തന്നെയാണു പ്രതികരിച്ചത്.

എന്നാൽ, ദൈവം ചോദിച്ച ചില ചോദ്യങ്ങൾക്ക് വ്യക്തമായ ഉത്തരം നൽകാൻ സിംഹത്തിനായില്ല.

ആകെ എത്ര മൃഗങ്ങൾക്കാണ് വാലു വേണ്ടത്?

ഏതുതരം വാലാണ് ഓരോരുത്തർക്കും വേണ്ടത്?

ഇങ്ങനെ ചില ചോദ്യങ്ങൾ.

ചോദ്യങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ സിംഹം നിന്നു പരുങ്ങുന്നത് ദൈവം കണ്ടെങ്കിലും അദ്ദേഹം അതത്ര കാര്യമാക്കിയില്ല. ഒരുകൂട്ടം വാലുകൾ സിംഹത്തിനു മുന്നിലേക്കിട്ട് ദൈവം പറഞ്ഞു:

‘ഹേ സിംഹമേ, പല രൂപത്തിലും വലിപ്പത്തിലുമുള്ള വാലുകളാണിത്. ഓരോ മൃഗത്തിനും യോജിക്കുന്ന വാലുകൾ നൽകണം. ഇതിന്റെ പേരിലുള്ള വഴക്കും വക്കാണവുമായി എന്റെ മുന്നിലേക്ക് ആരും വന്നേക്കരുത്.’

ദൈവം അപ്രത്യക്ഷനായി.

സിംഹം തന്റെ മുന്നിലുള്ള വാലുകളിലേക്കു നോക്കി.

എത്രതരം വാലുകൾ!

നിറയെ രോമമുള്ളവ, കുറച്ചു മാത്രം രോമമുള്ളവ, പേരിനുപോലും രോമമില്ലാത്തവ, നീണ്ട് കനം കുറഞ്ഞ കയർപോലുള്ളവ, നീളം വളരെ കുറഞ്ഞവ എന്നിങ്ങനെ. ചില വാലുകൾ കണ്ടാൽ കണ്ണെടുക്കാതെ തോന്നില്ല. തന്റെ വാലിനു പകരം മറ്റൊന്നെടുത്താലോ എന്നുവരെ സിംഹം ആലോചിച്ചതാണ്. രാജാവിന്റെ ഗമയ്ക്ക് ചേർന്നില്ലെങ്കിലോ എന്ന സംശയംകൊണ്ട് വേണ്ടെന്നുവെച്ചു.

പിറ്റേന്നുതന്നെ സിംഹരാജാവ് ഒരു വിളംബരം പുറപ്പെടുവിച്ചു. രാജഭടന്മാർ കാടിന്റെ മൂക്കിലും മൂലയിലും ചെന്ന് അത് ചെണ്ടകൊട്ടിയറിയിച്ചു.

‘പ്രിയപ്പെട്ട മൃഗപ്രജകൾ അറിയാൻ സിംഹമഹാരാജാവ് അറിയിക്കുന്നതെന്തെന്നാൽ നിങ്ങളാവശ്യപ്പെട്ടപ്രകാരം ദൈവം പലതരം വാലുകൾ അനുഗ്രഹിച്ച് തന്നിട്ടുണ്ട്. എല്ലാ പ്രജകളും എന്റെ മാളത്തിനടുത്തെത്തി വാലുകൾ കൈപ്പറ്റണം!’

മൃഗങ്ങൾക്ക് ഇതിൽപ്പരം സന്തോഷം പകരുന്ന മറ്റൊരു വാർത്ത ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വാലു കിട്ടാൻപോകുന്ന സന്തോഷംകൊണ്ട് അവർ തുള്ളിച്ചാടി. കേട്ടവർ കേട്ടവർ കേൾക്കാത്തവരോട് വിവരം പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ ആ സന്തോഷവാർത്ത എല്ലാ മൃഗങ്ങളുടെയും കാതിലെത്തി. എന്നാൽ, ഒരാൾ മാത്രം ഇതൊന്നുമറിഞ്ഞില്ല-തന്റെ മാളത്തിൽക്കിടന്ന് ബോധം കെട്ടുറങ്ങുകയായിരുന്ന കരടി. കുറെ നേരം കഴിഞ്ഞാണ് ഒരു പാവാ

മുയൽ കരടിയുടെ കാര്യം ഓർത്തത്. കരടിക്കു മാത്രം വാലു കിട്ടാതെ പോകുന്നത് മോശമല്ലേ എന്നു ചിന്തിച്ച് അവൻ മാളത്തിലെത്തി. പല തവണ കുലുക്കി വിളിച്ചപ്പോഴാണ് കരടി ഒന്നു കണ്ണു തുറന്നതുതന്നെ.

‘ങ്ഹും, എന്തിനാണെന്റെ ഉറക്കം കളഞ്ഞത്?’

അവൻ ഊർഷ്യയോടെ ചോദിച്ചു.

‘ഇതാണിപ്പോൾ നന്നായത്! നീയിവിടെ കിടന്നുറങ്ങിക്കോ, മറ്റു മൃഗങ്ങളെല്ലാം രാജാവിന്റെ ഗൃഹയിൽച്ചെന്ന് വാലു വാങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. വാലു വേണമെങ്കിൽ നീയും പൊയ്ക്കോളൂ.’

മുയൽ തിരക്കുകൂട്ടി.

‘അങ്ങനെയാണോ? എനിക്കും വേണം നല്ലൊരു വാൽ.’

‘നീ ഇത്തിരിയൊന്ന് നിലക്ക്. മുഖം കഴുകി ഞാനും വരാം.’

വാലെന്നു കേട്ടതും കരടിയുടെ ഉറക്കമെല്ലാം പോയി. എന്നാൽ, അവനെ കാത്തുനിൽക്കാനൊന്നും മുയൽ താത്പര്യം കാട്ടിയില്ല. ആ തടിമാടൻ അനങ്ങിയനങ്ങി വരുമ്പോഴേക്കും വാലു പോയിട്ട് ഒരു പൂട പോലും അവിടെ കാണില്ല!

‘നീ പതുകെ വന്നോ, ഞാൻ പോണു.’

മുയൽ ഒരൊറ്റ പാച്ചിലായിരുന്നു അവിടന്ന്!

മാളത്തിൽ ആദ്യമെത്തിയത് കുറുക്കനായിരുന്നു. ഇഷ്ടപ്പെട്ട വാല് തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ സമ്മതിക്കണമെന്ന അവന്റെ അപേക്ഷ സിംഹം അംഗീകരിച്ചു. കുറുക്കനല്ലേ ആൾ, കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും ചന്തമുള്ള രോമം നിറഞ്ഞ നീണ്ട വാൽതന്നെ അവൻ സ്വന്തമാക്കി. അത് പിൻഭാഗത്ത് ഒട്ടിച്ചുവെച്ചപ്പോൾ താനൊരു വനസുന്ദരനായതുപോലെ അവനു തോന്നി. സന്തോഷംകൊണ്ട് അവൻ നീട്ടി ഓരിയിട്ടു!

പിന്നെ, മൃഗങ്ങളുടെയൊരു ഘോഷയാത്ര തന്നെയായിരുന്നു അങ്ങോട്ട്.

ചെന്നായ, കുതിര, മുയൽ, അണ്ണാറക്കണ്ണൻ, കീരി, നായ, ആന, പുലി... അങ്ങനെ സകലമാന മൃഗങ്ങളും.

ആരെയും നിരാശരാക്കേണ്ടെന്നു കരുതി വാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം സിംഹം അവർക്കും നൽകി.

ചെന്നായയ്ക്കൊരു രോമവാല് കിട്ടി.

കുതിരയ്ക്ക് അതിനെക്കാളൊക്കെ രോമമുള്ള വാലാണു ലഭിച്ചത്.

മുയലിന് ഇഷ്ടപ്പെട്ടത് ഒരു കൊച്ചുണ്ടവാലാണ്.

അണ്ണാറക്കണ്ണന്റേത് നീളം വളരെക്കുറഞ്ഞതും അതേസമയം നല്ല ഭംഗിയുള്ളതുമായ വാലായിരുന്നു.

കീരിക്കും കിട്ടി നല്ലൊരു രോമവാല്.

നായയ്ക്കും ആനയ്ക്കും പുലിക്കും ഇഷ്ടപ്പെട്ട വാലുകൾ തന്നെ കിട്ടി. മറ്റു ചില ചെറുമൃഗങ്ങളാകട്ടെ, കിട്ടിയ വാലുകൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

അതവിടെ നിലക്കട്ടെ. ആടിപ്പാടി വാലിനു പോയ നമ്മുടെ കരടിയുടെ അവസ്ഥയൊന്ന് അന്വേഷിക്കണ്ടേ?

അവനിങ്ങനെ വഴിയോരക്കാഴ്ചകൾ കണ്ടും തേൻകുട് തിരഞ്ഞും നടപ്പു തുടർന്നു. പകുതി ദൂരം എത്തിയപ്പോൾത്തന്നെ നേരം ഏറെ വൈകിയിരുന്നു. കുറെ ദൂരം പിന്നിട്ടപ്പോൾ നറുതേനിന്റെ മണം അവന്റെ മൂക്കിലേക്ക് അടിച്ചുകയറി! അവന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. ആ തേൻഭ്രാന്തൻ തത്കാലം വാലിന്റെ കാര്യം മറന്നു. കരടി മരത്തിൽ പൊത്തിപ്പിടിച്ചു കയറി. നിറയെ തേനുള്ള ഒത്തൊരു കൂടായിരുന്നു അത്. അവൻ സ്ഥല കാലബോധം മറന്ന് കൂട്ടിൽ കൈയിട്ട് തേൻ വാരിക്കുടിക്കാൻ തുടങ്ങി. തേൻ കുടിച്ചും തേനടരുകൾ തിന്നും അവന്റെ വയർ ‘ഭും’ എന്ന് വീർത്തു വന്നു.

അവസാനത്തുള്ളി തേനും അകത്താക്കിയശേഷം കരടി താഴെയിറങ്ങി. വാലിന്റെ കഥ അപ്പോഴാണ് അവൻ ഓർമ്മ വന്നത്. ദേഹം മുഴുവൻ തേൻ പൂരണ്ട ഈയവസ്ഥയിൽ സിംഹരാജാവിന്റെയടുത്തേക്കു പോകുന്നത് ഉചിതമല്ല. ഇതൊക്കെയൊന്ന് കഴുകി വൃത്തിയാക്കിയിട്ടുവേണം അവിടെയെത്താൻ. കരടി അടുത്തുള്ള നീരുറവയിലിറങ്ങി ദേഹത്തെ തേൻ അവശിഷ്ടങ്ങൾ കഴുകിക്കളഞ്ഞു. നനഞ്ഞ രോമങ്ങളുമായി രാജാവിനെ കാണുന്നത് ശരിയല്ലെന്നു തോന്നിയ അവൻ അതുണക്കാനായി പുൽപ്പുരപ്പിൽ നീണ്ടു നിവർന്നു കിടന്നു. വയറു നിറഞ്ഞതിനാലും ഇളംവെയിലു കൊണ്ടതിനാലും അവൻ വേഗം ഉറങ്ങിപ്പോയി!

വൈകുന്നേരമാണ് കരടി ഉണർന്നത്. അവനാകെ പരിഭ്രമിച്ചു. ഇനി രാജാവിന്റെ അടുത്തെത്തുമ്പോൾ വാൽ കിട്ടാതെ വരുമോ? ചെറിയൊരു വാലെങ്കിലും ബാക്കിയുണ്ടാവുമെന്ന് സ്വയം സമാധാനിച്ച് അവൻ എഴുന്നേറ്റ് ഒറ്റയോട്ടം!

സിംഹരാജാവിന്റെ മുന്നിലെത്തിയിട്ടാണ് അവൻ നിന്നത്. അവനെ കണ്ടതും രാജാവ് പൂച്ചത്തോടെ ചോദിച്ചു:

‘ങേ, ഇതാർ കരടിയോ? നീയെന്താ ഇത്ര നേരത്തേ?’

‘ക്ഷമിക്കണം മഹാരാജാവേ, ഞാനൊന്നുറങ്ങിപ്പോയതുകൊണ്ടാണ് ഇവിടെയെത്താൻ വൈകിയത്. എനിക്കുള്ള വാല് ദയവായി തന്നാലും,’ കരടി രാജാവിനെ തൊഴുതു പറഞ്ഞു.

‘ഇനി ഇവിടെ ഒരു വാലും ബാക്കിയില്ല. നീ മാത്രമായിരിക്കും ഇനി തീ കാട്ടിൽ വാലില്ലാത്ത ഏക മൃഗം. ഇനിയെങ്കിലും കുറച്ച് ഉത്തരവാദിത്വ ബോധം കാണിക്കാൻ ശ്രമിക്ക്!’

സിംഹം അവനെ മടക്കിയയച്ചു.

കരടിക്ക് ദേഷ്യവും സങ്കടവുമൊക്കെ വന്നു. അവൻ പിറുപിറുത്തു കൊണ്ട് തിരിച്ചു നടന്നു. അപ്പോഴുണ്ട്, ചെന്നായ തന്റെ രോമവാൽ നക്കിത്തുടച്ച് വൃത്തിയാക്കുകയും അതിന്റെ ഭംഗി ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു! അതുകൂടി കണ്ടപ്പോൾ കരടിയുടെ ദേഷ്യം ഇരട്ടിച്ചു. അവൻ ഒറ്റക്കുതിപ്പിന് ചെന്നായയുടെ അടുത്തെത്തി. അവന്റെ മട്ടും ഭാവവും കണ്ട് ചെന്നായയൊന്നു ചുളി.

‘എടാ ചെന്നായേ, അത് എനിക്കിണങ്ങിയ വാലാണ്. മര്യാദയ്ക്ക് അതിങ്ങ് തന്നിട്ടു പോയ്ക്കോ!’

കരടി ഭീഷണിപ്പെടുത്തി.

‘പിന്നേ, നിനക്കു തരാൻ വേണ്ടിയല്ലേ ഞാനിത്ര കഷ്ടപ്പെട്ട് ഈ വാല് സമ്പാദിച്ചത്? തൽക്കാലം ഇതു കണ്ട് നീ കൊതിക്കണ്ട.’

ഇതും പറഞ്ഞ് ചെന്നായ ഓടിരക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിച്ചു. അതിനു മുൻപേ കരടി അവന്റെ വാലിന്റെ തുമ്പിൽ കടന്നുപിടിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

‘എന്റെ വാലിൽനിന്ന് കൈയെടുക്ക്!’

ചെന്നായ കുതറിമാറാൻ നോക്കി. കരടിയുണ്ടോ വിടുന്നു? അവൻ വാലിലെ പിടി മുറുക്കി. ആ പിടിയിലും വലിയിലും ചെന്നായയുടെ വാൽത്തുമ്പ് മുറിഞ്ഞ് കരടിയുടെ കൈയിലിരുന്നു! ‘തുവെങ്കിൽ തുമ്പ്’ എന്ന് സ്വയം പറഞ്ഞ് അവനത് തന്റെ പിൻഭാഗത്ത് ഒട്ടിച്ചുവെച്ച് മടങ്ങിപ്പോയി.

കരടിയുടെ കൈയിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടെങ്കിലും ചെന്നായയുടെ പേടി മാറിയില്ല. ഇനിയും അവൻ വന്ന് തന്റെ വാലിന്റെ ബാക്കിഭാഗംകൂടി തട്ടിപ്പെടുത്തേക്കുമെന്ന് അവൻ ഭയന്നു. ജീവനുംകൊണ്ട് ഓടുന്നതിനിടെ അവൻ വാലാട്ടി നടക്കുന്ന കുറുക്കനെ കണ്ടുമുട്ടി.

‘നീയെങ്ങോട്ടാ ചങ്ങാതി, വാണംവിട്ടുപോലെ ഓടുന്നത്?’

കുറുക്കൻ ചോദിച്ചു.

‘അതോ? ആ ദുഷ്ടൻ കരടി എന്റെ വാല് കടിച്ചുമുറിച്ചു. എന്റെ ബാക്കി വാലെങ്കിലും രക്ഷിക്കാനായി ഓടുകയാണ്.’

ഓട്ടം നിർത്താതെ ചെന്നായ പറഞ്ഞു.

‘അങ്ങനെയോ? എങ്കിൽ അവൻ എന്റെ വാലും കടിച്ചെടുക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. ആറ്റുനോറ്റു കിട്ടിയ ഈ വാല് ഞാൻ നഷ്ടപ്പെടുത്തില്ല. അവനിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ ഞാനും നിന്റെ കൂടെ വരാം.’

അപ്പോൾത്തന്നെ കുറുക്കനും ചെന്നായയ്ക്കൊപ്പം ചേർന്ന് നെട്ടോട്ടമോടി!

കുറെ ഓടിത്തുളർന്നപ്പോൾ ഇരുവരും നിന്നു.

‘അല്ല ചങ്ങാതി, ഈ ഓട്ടത്തിനൊരു അന്ത്യമില്ലേ?’

കുറുക്കൻ കിതച്ചുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു.

‘പക്ഷേ, നമുക്ക് കരടിയിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടണ്ടേ?’

ചെന്നായ തിരിച്ചു ചോദിച്ചു. കുറച്ചുനേരം ആലോചിച്ചശേഷം കുറുക്കൻ പറഞ്ഞു:

‘അതിന് ഞാനൊരു വഴി പറയാം. നമുക്ക് കാട്ടിലെവിടെയെങ്കിലും രണ്ടു മാളങ്ങളുണ്ടാക്കി അവിടെ കഴിയാം. കരടിക്ക് നമ്മളെ എളുപ്പം കണ്ടെത്താനാവില്ല. അഥവാ കണ്ടാലും മാളത്തിലിറങ്ങി പിടികൂടാനുമാവില്ല.’

‘അതു കൊള്ളാം.’

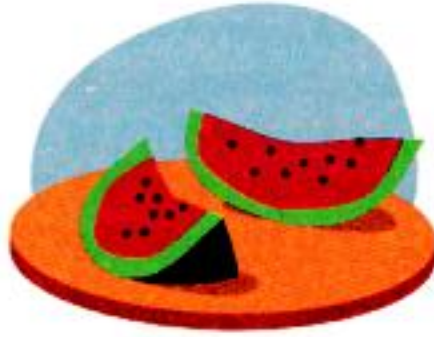
ചെന്നായയും യോജിച്ചു.

അങ്ങനെ അവർ ആളൊഴിഞ്ഞ സ്ഥലത്ത് മാളങ്ങളുണ്ടാക്കി അവിടെ താമസം തുടങ്ങി. വാൽക്കഷ്ണം ഒട്ടിച്ചുവെച്ച കരടിയാകട്ടെ, പിന്നീട് അവരെയോ അവരുടെ വാലിനെയോ കുറിച്ച് ഓർത്തതുപോലുമില്ല.

പില്ക്കാലത്ത് അവരുടെ പിൻഗാമികളായ കുറുക്കന്മാരും ചെന്നായക്കളും മാളങ്ങളിൽത്തന്നെ താമസം തുടർന്നു.

(ഈ കഥയ്ക്ക് ചില പാഠഭേദങ്ങളുണ്ട്. അവയിലൊന്നിൽ ദൈവം വാലു കൾ നല്കുന്ന ഭാഗമില്ല. അതുപോലെ മറ്റൊരു പാഠഭേദത്തിൽ ചെന്നായയ്ക്കു പകരം ആൾകരടിയാണ് കഥാപാത്രമായി വരുന്നത്. കഥാഗതിയിലാകട്ടെ, കാര്യമായ വ്യത്യാസവുമില്ല.)

അലോനുഷ്കയും ഇവാനുഷ്കയും

വളരെ മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഉൾനാടൻ ഗ്രാമത്തിൽ വൃദ്ധരായ മാതാപിതാക്കൾ ജീവിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് അലോനുഷ്ക എന്നു പേരായ മകളും ഇവാനുഷ്ക എന്ന മകനും ഉണ്ടായിരുന്നു. വൃദ്ധമാതാപിതാക്കൾ മക്കളെ ലാളിച്ചുവളർത്തി. വീട്ടിലെ ഒരു ജോലിയും അവർ മക്കളെക്കൊണ്ട് ചെയ്യിച്ചില്ല. ഭാര്യയും ഭർത്താവും തങ്ങൾക്കാവുമ്പിടമുള്ള പണികൾ ചെയ്ത് കുടുംബം പുലർത്താനുള്ള പണം സമ്പാദിച്ചു.

ആ സന്തുഷ്ടകുടുംബം അങ്ങനെ ജീവിതം തുടരവെ വൃദ്ധമാതാപിതാക്കൾ രോഗബാധിതരായി. അധികം വൈകാതെ രണ്ടു പേരും മരണമടഞ്ഞു. അലോനുഷ്കയ്ക്കും ഇവാനുഷ്കയ്ക്കും അത് അപ്രതീക്ഷിതമായ തിരിച്ചടിയായി. തനിച്ചായ അവർക്ക് പോകാൻ ബന്ധുവീടുകളൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ജീവിതം വഴിമുട്ടിയപ്പോൾ അലോനുഷ്ക ഒരു തീരുമാനമെടുത്തു. അവൾ അനുജനെയും കൂട്ടി അന്നുതന്നെ വീടുവിട്ടിറങ്ങി.

കാടും മലയും താണ്ടി ആ സഹോദരങ്ങൾ വളരെ ദൂരം പിന്നിട്ടു. കനത്ത വെയിൽ അവരെ വല്ലാതെ ക്ഷീണിപ്പിച്ചു. വിശപ്പും ദാഹവും അനുനിമിഷം കൂടിവന്നു. ഒരിറ്റ ദാഹജലം തേടി അവർ പലയിടത്തും അലഞ്ഞുനടന്നു. ഒരു കിണറോ പുഴയോ അവിടെയെങ്ങും കാണാനായില്ല. അവർ പ്രതീക്ഷ വിടാതെ വീണ്ടും നടന്നു. പെട്ടെന്ന്, ഇവാനുഷ്ക കുറച്ചുകലേക്ക് കൈചൂണ്ടിപ്പറഞ്ഞു.

‘ചേച്ചി, ദാ അവിടെയൊരു പശുക്കുളമ്പ് കാണുന്നില്ലേ? അതിൽ കുറച്ച് വെള്ളം കാണുന്നുണ്ട്. നമുക്ക് കുടിച്ച് ദാഹം മാറ്റാം.’

‘അയ്യോ, നീയത് ചെയ്യരുത്. പശുക്കുളമ്പിലെ വെള്ളം കുടിച്ചാൽ നീ ആ ക്ഷണം പശുക്കിടാവായി മാറും!’

അലോനുഷ്ക അവനെ തടഞ്ഞു. ചേച്ചിയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട ഭയന്ന അവൻ വെള്ളം കുടിക്കാത മുന്നോട്ടു നടന്നു.

കടുത്ത വെയിൽ കൊണ്ട് നടക്കുന്നതിനിടെ ഇവാനുഷ്ക വഴിയോരത്ത് ഒരു കുതിരക്കുളമ്പിൽ വെള്ളം കെട്ടിക്കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. അത് കുടിച്ച് ദാഹം തീർക്കാൻ അവൻ തുനിഞ്ഞപ്പോൾ അലോനുഷ്ക വിലക്കി:

‘അരുത്. നീയത് കുടിച്ചാൽ ഒട്ടും വൈകാതെ കുതിരക്കുട്ടിയായി മാറും.’

ഇക്കുറിയും ഇവാനുഷ്ക ഭയന്നു പിന്മാറി.

ചുടുകാറ്റും നട്ടുച്ചവെയിലുമേറ്റ് അവരൊക്കെ തളർന്നു. കുറച്ചുകൂടി നടന്നപ്പോൾ അവനൊരു ആട്ടിൻകുളമ്പും അതിലിത്തിരി വെള്ളവും കണ്ടു. അവൻ അങ്ങോട്ടു ചെന്ന് പറഞ്ഞു:

‘ദാ, ഈ ആട്ടിൻകുളമ്പിലെ വെള്ളം ഞാൻ കുടിക്കാൻ പോവുകയാണ്. ഇതെങ്കിലും കുടിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ തൊണ്ടപൊട്ടിച്ചാകും.’

‘അത് കുടിക്കരുത്. വെള്ളം അകത്ത് ചെല്ലുന്ന നിമിഷം നിയൊരു ആട്ടിൻകുട്ടിയായി മാറും.’

അലോനുഷ്ക പറഞ്ഞതു കേൾക്കാതെ അവനാ കുളമ്പിലെ വെള്ളം വായിലേക്കൊഴിച്ചു. അവൾ മുന്നറിയിപ്പ് നൽകിയതുപോലെ സംഭവിച്ചു. വെള്ളം വയറ്റിലെത്തിയതും ഇവാനുഷ്ക വെളുത്ത ആട്ടിൻകുട്ടിയായി മാറി! അലോനുഷ്കയ്ക്ക് സഹിക്കാവുന്നതിലപ്പുറമായിരുന്നു അത്. ആട്ടിൻകുട്ടി തനിക്കു ചുറ്റും തുള്ളിച്ചാടി നടക്കുന്നതു കണ്ട് അവൾ നെഞ്ചുപൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

സുന്ദരനായ ഒരു യുവവ്യാപാരി ആ വഴി വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വിജനമായ ആ പ്രദേശത്ത് പെൺകുട്ടിയുടെ വിലാപം കേട്ട അയാൾ കാര്യം

തിരക്കി. സുന്ദരിയായ ഒരു പെൺകുട്ടി തനിച്ചിരുന്നു കരയുന്നതും ഭംഗിയുള്ള ആട്ടിൻകുട്ടി അവൾക്കു ചുറ്റും കളിക്കുന്നതുമാണ് അയാൾ കണ്ടത്. അയാൾ അവളുടെ അടുത്തുചെന്ന് ദുഃഖത്തിന്റെ കാരണം തിരക്കി. കണ്ണീരു തുടച്ച് അവൾ നടന്നതെല്ലാം വിശദീകരിച്ചു. മാതാപിതാക്കളുടെ മരണം മുതൽ പൊന്നനുജൻ ആട്ടിൻകുട്ടിയായതുവരെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞുതീർത്തതും അവൾ വീണ്ടും പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. വ്യാപാരിക്ക് അവളോട് അനുകമ്പ തോന്നി. അവളെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ച് അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘പെൺകുട്ടീ, ഇങ്ങനെ കരഞ്ഞ് ദേഹം ക്ഷീണിപ്പിക്കാതിരിക്കൂ. നിന്റെ അനുജനുണ്ടായ ഈ ദുരവസ്ഥ വിധിവിഹിതം മൂലമാണെന്നു കരുതി സമാധാനിക്കുക. വരാനുള്ളത് വന്നുകഴിഞ്ഞു. ഭാവിയിലേക്കുറിപ്പാണ് ഇനി ചിന്തിക്കാനുള്ളത്. നിനക്ക് സമ്മതമാണെങ്കിൽ ഞാൻ നിന്നെ വിവാഹം കഴിക്കാം. എന്നിട്ട് നമുക്കൊരുമിച്ച് താമസിക്കാം. ആ വീട്ടിൽ നിന്റെ അനുജനായ ആട്ടിൻകുട്ടിയെയും താമസിപ്പിക്കാം.’

അവൾ കുറച്ചുനേരം ആലോചിച്ചു നിന്നു. വ്യാപാരി നല്ലവനാണെന്നു തോന്നിയതിനാലും അനുജന്റെ സുരക്ഷയെക്കരുതിയും അവൾ ആ വിവാഹത്തിന് സമ്മതമുളി. വ്യാപാരി അവളെയും ആട്ടിൻകുട്ടിയെയും വീട്ടിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അയാൾ അവൾക്ക് കൈനിയെ സ്വർണാഭരണങ്ങളും ധരിക്കാൻ പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളും നൽകി. ആട്ടിൻകുട്ടിക്കും പട്ടുവസ്ത്രം തയ്യിപ്പിച്ചു നൽകി. വിശപ്പു മാറ്റാൻ നല്ല പച്ചപ്പുല്ലും അവന് കൊടുത്തു. നല്ല കുപ്പായമിട്ട്, പുല്ലു തിന്നു വയറു വീർപ്പിച്ച് അവൻ അവിടെയെല്ലാം ഓടിനടന്നു.

അടുത്ത ശുഭമുഹൂർത്തത്തിൽത്തന്നെ വ്യാപാരി അലോനുഷ്കയെ വിവാഹം കഴിച്ചു. ആട്ടിൻകുട്ടിയും അവരോടൊപ്പം സർവസാത്ത്ര്യത്തോടെയും അവിടെ കഴിഞ്ഞു. സദാസമയവും അനുജൻ കൺമുന്നിലുള്ളത് അവളെയും സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അവൻ ആടായി മാറിയതിലുള്ള ദുഃഖം ക്രമേണ കുറഞ്ഞുവന്നു.

അലോനുഷ്കയുടെയും വ്യാപാരിയുടെയും സന്തുഷ്ടജീവിതം ഒരു ദുർമന്ത്രവാദിനി ശ്രദ്ധിച്ചു. അവൾക്ക് അവരോട് കടുത്ത അസൂയ തോന്നി. എങ്ങനെയും അവരെ തമ്മിൽ അകറ്റണമെന്ന് അവൾ നിശ്ചയിച്ചു. ഒരു നാൾ, വ്യാപാരി വീട്ടിലില്ലാതിരുന്ന തക്കത്തിന് ദുർമന്ത്രവാദിനി അവിടെ എത്തി. അവളൊരു മുത്തശ്ശിയുടെ വേഷത്തിലാണു വന്നത്. തുറന്നു കിടക്കുന്ന ജനലിലൂടെ അവൾ വിളിച്ചുപോദിച്ചു:

‘അകത്താരുമില്ലേ?’

ആ ശബ്ദം കേട്ട് അലോനുഷ്ക പുറത്തുവന്നു. മുത്തശ്ശിയെ സ്വാഗതം ചെയ്ത് അവൾ പോദിച്ചു:

‘അമ്മമ്മ എവിടുന്നു? ഇതിനു മുൻപ് ഇവിടെയെങ്ങും കണ്ടിട്ടില്ലല്ലോ.’

‘മോളേ, ഞാനീ നാട്ടുകാരിതന്നെയാണ്. കുറച്ചു കാലമായി അയൽ നാട്ടിലുള്ള മകന്റെ കൂടെയായിരുന്നു. ഇന്നലെയാണ് ഇവിടെ തിരിച്ചെത്തിയത്. മോളെ ഒന്നു പരിചയപ്പെടാനാണു വന്നതാണ്.’

ദുർമന്ത്രവാദിനി തേനൊഴുക്കുംപോലെ പറഞ്ഞു.

‘അമ്മമ്മയെ പരിചയപ്പെടാനായതിൽ എനിക്കും സന്തോഷമുണ്ട്. ഞാൻ കുളിക്കാനായി എണ്ണ തേച്ചു നിലക്കുകയാണ്. അമ്മമ്മ കുറച്ചു നേരം കാത്തിരിക്കാമെങ്കിൽ ഞാൻ വേഗം കുളിച്ചുതോർത്തി വരാം.’

അവൾ കുളിമുറിയിലേക്കു പോകാനൊരുങ്ങി. അപ്പോൾ അവളെ തടഞ്ഞുകൊണ്ട് ദുർമന്ത്രവാദിനി പറഞ്ഞു:

‘മോളേ, ഞാനും കുളിക്കാനിറങ്ങിയതാണ്. ഇവിടെ അടുത്തുതന്നെ നിറയെ വെള്ളമുള്ള ഒരു പുഴയുണ്ട്. മഞ്ഞുകട്ടയുടെ തണുപ്പുള്ളതും കണ്ണീരുപോലെ തെളിഞ്ഞതുമാണ് ആ വെള്ളം. അതിലൊന്നു മുങ്ങിക്കുളിച്ചാൽ സകല ക്ഷീണവും തീരും. നമുക്കൊരുമിച്ച് പുഴയിൽ പോയി കുളിച്ചു വരാം.’

വീട്ടിൽ ആരുമില്ലാത്തപ്പോൾ ആട്ടിൻകുട്ടിയെ തനിച്ചാക്കി പുഴയിൽ പോകുന്നതിൽ അവൾക്കത്ര താത്പര്യം തോന്നിയില്ല. എന്നാൽ, ദുർമന്ത്രവാദിനിയുടെ ആവർത്തിച്ചുള്ള നിർബന്ധത്തിന് ഒടുവിലവൾ വഴങ്ങി. എണ്ണയും തോർത്തുമൊക്കെയായി അവൾ ദുർമന്ത്രവാദിനിക്കൊപ്പം പുറത്തിറങ്ങി. ആട്ടിൻകുട്ടിക്ക് ഇതിലേന്തോ പന്തികേടു തോന്നി. അവൻ ഉറക്കെ കരഞ്ഞ് അതു പ്രകടമാക്കി.

പുഴക്കരയിലെത്തിയതും ദുർമന്ത്രവാദിനി സ്വരൂപം വീണ്ടെടുത്ത് അലറി. ചോരക്കണ്ണുകളും കോമ്പല്ലുകളും വികൃതമായ മുഖവുമൊക്കെണ്ട് അലോനുഷ്ക ഭയന്നുവിറച്ചു. അവൾക്കെന്തെങ്കിലും മിണ്ടാനാവുംമുൻപേ ദുർമന്ത്രവാദിനി അവളെ അടിച്ചുവീഴ്ത്തി. അടുത്തുകിടന്ന കുറ്റൻ പാറക്കല്ലെടുത്ത് അവളുടെ കഴുത്തിൽക്കെട്ടി പുഴയിലേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞു.

ദുർമന്ത്രവാദിനി അലോനുഷ്കയുടെ രൂപം സ്വീകരിച്ച് വ്യാപാരിയുടെ വീട്ടിൽച്ചെന്നിരുന്നു. വ്യാപാരി തിരിച്ചെത്തി അവളോടൊപ്പം ജീവിതം തുടർന്നെങ്കിലും ആൾമാറാട്ടം പിടികിട്ടിയില്ല. എന്നാൽ, ആട്ടിൻകുട്ടിക്ക് കാര്യങ്ങളെല്ലാം വ്യക്തമായി. തന്റെ ചേച്ചിക്ക് പിണഞ്ഞ ദുരന്തം അവനെ

വേദനിപ്പിച്ചു. ദുഷ്ടയായ ദുർമന്ത്രവാദിനി വ്യാപാരിയെയും വധിക്കുമെന്ന് അവൻ ഭയന്നു. എന്നാൽ ഇക്കാര്യം എങ്ങനെ വ്യാപാരിയെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുമെന്നറിയാതെ അവൻ കൂഴങ്ങി.

ദിവസേന രാവിലെയും വൈകുന്നേരവും ആടായി മാറിയ ഇവാനുഷ്ക പുഴക്കരയിലെത്തി നെഞ്ചിടറി വിളിക്കും:

‘ചേച്ചി, ചേച്ചിയുടെ പൊന്നനുജൻ ഇവാനുഷ്കയാണ് വിളിക്കുന്നത്. തനിച്ചാക്കി ചേച്ചിയെന്തിനാ പോയേ? ജ്യേഷ്ഠനെ കബളിപ്പിച്ച് ആ ദുർമന്ത്രവാദിനി അവിടെ താമസിക്കുന്നുണ്ട്. അവൾ ജ്യേഷ്ഠനെയും കൊല്ലാൻ മടിക്കില്ല. കഴിയുമെങ്കിൽ ചേച്ചി വേഗം വരു.’

പുഴയിൽനിന്ന് യാതൊരു പ്രതികരണവുമുണ്ടാവാതെ വരുമ്പോൾ അവൻ കണ്ണീരൊഴുക്കി തിരിച്ചുപോയും.

ഇത് ദുർമന്ത്രവാദിനിയുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. തന്റെ രഹസ്യങ്ങളറിയാവുന്ന ആട്ടിൻകുട്ടി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നത് അപകടകരമാണെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. വ്യാപാരിക്ക് ആട്ടിൻകുട്ടിയോടുള്ള സ്നേഹം കുറച്ച്, അതിനെ വകവരുത്തണമെന്ന് അവൾ കണക്കുകൂട്ടി. അന്നു രാത്രി അവൾ സ്നേഹം നടിച്ച് വ്യാപാരിയോട് പറഞ്ഞു:

‘അതേയ്, നമ്മുടെ ആട്ടിൻകുട്ടിയുടെ ധിക്കാരം ദിനംപ്രതി കുടിക്കുടി വരുന്നു. അയൽക്കാരുടെ വസ്തുവകകൾ കട്ടുതിന്നുന്നുവെന്ന പരാതികളും കുറവല്ല. അതിനെ വകവരുത്തുന്നതാണ് നല്ലതെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു.’

അതുകേട്ട് വ്യാപാരി അമ്പരന്നു. ഇത്രയും കാലം ജീവന്റെ ജീവനായി കരുതിയ സ്വന്തം അനുജനെ കൊല്ലണമെന്നു പറയാൻ ഇവൾക്കെങ്ങനെ മനസ്സു വന്നു?

ഭാര്യയുടെ ആവശ്യത്തിന് വഴങ്ങാൻ വ്യാപാരി തയ്യാറായില്ല. എന്നാൽ, പല രാത്രികളിലും അവൾ ഇതേ ആവശ്യം ആവർത്തിച്ചപ്പോൾ അവൾ പറയുന്നതിലും കാര്യമുണ്ടെന്ന് വ്യാപാരിക്കു തോന്നി. ഒടുവിൽ അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘എന്തായാലും നീ നിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്തോളൂ.’

അതോടെ ദുർമന്ത്രവാദിനിക്ക് സമാധാനമായി. പിറ്റേന്നുതന്നെ ആട്ടിൻകുട്ടിയുടെ കഥ കഴിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അവൾ സുഖമായി ഉറങ്ങി.

ദുർമന്ത്രവാദിനി അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ എഴുന്നേറ്റ് അടുക്കളയിൽ തീക്കുട്ടി. ആട്ടിൻകുട്ടിയെ വേവിച്ചെടുക്കാനായി വലിയ ചെമ്പു പാത്രം വെള്ളം നിറച്ച് അടുപ്പത്തു വെച്ചു. ഇതെല്ലാം കണ്ടപ്പോൾ ആട്ടിൻ

കുട്ടിക്ക് കാര്യം പിടികിട്ടി. അവനാകെ പരിഭ്രമിച്ചു. പെട്ടെന്ന് അവനൊരു ബുദ്ധി തോന്നി. അവൻ വ്യാപാരിയുടെ അടുത്തെത്തി, മരിക്കുംമുമ്പ് പുഴയിലെ വെള്ളം കുടിക്കണമെന്ന് ആംഗ്യത്തിൽ പറഞ്ഞു. ആംഗ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം പടികിട്ടിയ വ്യാപാരി അതിനനുവദിച്ചു. അവൻ പുഴക്കരയിലേക്കു കുതിച്ചുപാഞ്ഞു.

അവൻ പുഴയോരത്തെത്തി നൊന്തുവിളിച്ചു:

‘ചേച്ചി, ഇത്രനാളും ഞാനിവിടെ വന്ന് കരഞ്ഞുവിളിച്ചിട്ടും ചേച്ചി വിളിക്കേട്ടില്ല. ഇതെന്റെ അവസാന വിളിയാണ്. ഇന്നെങ്കിലും വിളിക്കേട്ടില്ലെങ്കിൽ ഈ അനുജനെ പിന്നീടൊരിക്കലും കാണാനാവില്ല. ആ ദുഷ്ടസ്ത്രീ എന്നെ വേവിച്ചുതിന്നാൻ പോവുകയാണ്. എന്നോട് അല്പമെങ്കിലും സ്നേഹമുണ്ടെങ്കിൽ ദയവായി പുഴയിൽനിന്ന് കയറിവരു.’

അദ്ഭുതമെന്നേ പറയേണ്ടു, അടുത്ത നിമിഷം പുഴയിൽ അനക്കമുണ്ടായി! പുഴയാഴത്തിൽനിന്ന് ക്ഷീണിതമായ വാക്കുകൾ പുറത്തുവന്നു.

‘പൊന്നനുജാ, നിന്റെ വിളികൾ ഞാൻ കേട്ടിരുന്നു. അപ്പോഴെല്ലാം വിളിക്കേണമെന്നും മോഹിച്ചു. എന്നാൽ, പുഴയുടെ അടിത്തട്ടിൽനിന്ന് പൊങ്ങിവരാനോ എന്തെങ്കിലും മിണ്ടാനോ ഉള്ള കരുത്തേനിക്കില്ലായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ മരണവേദനയോടെയാണ് ഞാനിതെങ്കിലും പറയുന്നത്. നീ വീട്ടിലേക്കു പോയ്ക്കോളൂ. ദൈവം നിന്നോടൊപ്പമുണ്ടാവും.’

ഇതെല്ലാം മറ്റൊരാൾക്കു കിട്ടി കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആട്ടിൻകുട്ടി തിരിച്ചെത്താൻ വൈകുന്നതിന്റെ കാരണം തിരക്കാൻ വ്യാപാരി പറഞ്ഞയച്ച വേലക്കാരൻ! അയാൾ വ്യാപാരിയുടെ അടുത്തുചെന്ന് ഈ അദ്ഭുത സംഭവങ്ങൾ വിവരിച്ചു. വ്യാപാരി ചില മൂക്കുവന്മാരെയും കുട്ടി പുഴക്കരയിലെത്തി. അവർ വലയെറിഞ്ഞ് അലോനൂഷ്കയെ പുറത്തെടുത്തു. അവളുടെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിയിരുന്ന കുറ്റൻ കല്ല് ചരടറുത്തു മാറ്റി. താൻ കബളിപ്പിക്കപ്പെട്ടെന്നു വ്യാപാരിക്ക് അപ്പോഴാണു മനസ്സിലായത്.

അലോനൂഷ്ക കുളിച്ചുകയറി പുതുവസ്ത്രങ്ങൾ അണിഞ്ഞതും പൂർവാധികം സുന്ദരിയായി. തന്റെ ചേച്ചിയെ തിരിച്ചുകിട്ടിയ സന്തോഷത്തിൽ ആട്ടിൻകുട്ടി മൂന്നുവട്ടം തലകുത്തിമറിഞ്ഞു. അദ്ഭുതം, അപ്പോഴേക്കും അവൻ പഴയ ഇവാനുഷ്കയായി മാറി! സന്തുഷ്ടനായ വ്യാപാരി അവരെയും കുട്ടി വീട്ടിലേക്ക് നടന്നു. കൊടുംക്രൂരതകൾ ചെയ്ത ദുർമന്ത്രവാദിനിയുടെ തല മൂണ്ഡനം ചെയ്യിച്ച്, കുതിരയുടെ വാലിൽക്കെട്ടി നാടുകടത്താനും വ്യാപാരി മറന്നില്ല.

പിശാചിന്റെ ഭാര്യ

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ നല്ലവനായ ഒരു കൃഷിക്കാരൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. ഭാര്യയോടും മൂന്നു പെൺമക്കളോടുംമൊപ്പമാണ് അയാൾ താമസിച്ചത്. വീട്ടിൽനിന്ന് കുറച്ചകലെയുള്ള വയലിൽ പകലന്തിയോളം കഠിനമായി പണി ചെയ്താണ് കർഷകൻ കുടുംബം പോറ്റിയത്.

ഒരുനാൾ രാവിലെ വയലിൽ പോകാനൊരുങ്ങിയപ്പോൾ കർഷകൻ ഭാര്യയെ വിളിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘എടീ, ഞാൻ വയലിലേക്കു പോവുകയാണ്. ഉച്ചയാവുമ്പോഴേക്കും നീ നമ്മുടെ മുത്ത മകളുടെ കൈയിൽ എനിക്കുള്ള ഉച്ചഭക്ഷണം കൊടുത്തുയ്ക്കണം.’

‘അതെങ്ങനെ? അവളിതുവരെ വയൽ കണ്ടിട്ടുപോലുമില്ലല്ലോ. അവളെ തനിച്ചുയച്ചാൽ വഴി തെറ്റിയാലോ?’

കർഷകന്റെ ഭാര്യ ചോദിച്ചു.

‘അതിന് ഞാനൊരു വഴി കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ചെടിയുടെയൊരു കമ്പ് ഞാൻ കഷണങ്ങളായി മുറിച്ച് വയലിലേക്കുള്ള വഴിയിൽ നിറുത്തിയിടാം. അതു പിന്തുടർന്നു വന്നാൽ വഴി തെറ്റുന്ന പ്രശ്നമില്ലല്ലോ.’

അയാൾ വിശദീകരിച്ചു. അനന്തരം, അയാൾ വയലിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. കർഷകനും ഭാര്യയും തമ്മിലുള്ള ഈ സംസാരം വീടിനു പുറത്ത് ഒളിച്ചിരുന്ന ഒരു പിശാച് കേൾക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ മനസ്സിൽ ചില കണക്കുകൂട്ടലുകൾ നടത്തി അവിടം വിട്ടു.

കർഷകൻ ഒരു പച്ചക്കമ്പ് ചെത്തി വഴിയിലിട്ട്, നടന്ന് വയലിലെത്തി ജോലി തുടങ്ങി. ഉച്ചയായപ്പോൾ കർഷകന്റെ ഭാര്യ ഭക്ഷണം പാത്രത്തിലാക്കി മുത്ത മകളുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. വയലിലേക്ക് വഴി തെറ്റാതെ പോകാനുള്ള സൂത്രവും പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. എന്നാൽ, കർഷകൻ നിരത്തിയിട്ട മരക്കഷണങ്ങൾ പിശാച് ഗതിമാറ്റി തന്റെ വീട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചിട്ട കാര്യം ആരുമറിഞ്ഞില്ല.

കർഷകന്റെ മുത്ത മകൾ മരക്കഷണങ്ങൾ പിന്തുടർന്ന് നടന്നു. കുറെ നടന്നിട്ടും വയലെത്താതെ വന്നപ്പോൾ അവൾ പരിഭ്രമിച്ചു. ദീർഘയാത്ര മൂലം ക്ഷീണിച്ച അവൾ പാത്രത്തിലെ ഭക്ഷണം കഴിച്ച് വീണ്ടും നടന്നു. ഒടുവിലവൾ പിശാചിന്റെ വീട്ടിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. അച്ഛൻ അവിടെ വിശ്രമിക്കുന്നുണ്ടാകുമെന്നു കരുതി അകത്തു കടന്ന അവൾ കണ്ടത് അകത്തിരുന്ന് ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്ന പിശാചിനെയാണ്. അപരിചിതനെക്കണ്ട് അവൾ ആദ്യമൊന്ന് പരിഭ്രമിച്ചു. അച്ഛന്റെ ചങ്ങാതിയാവും പിശാചെന്ന് അവൾ സമാധാനിച്ചു.

അപ്പോഴേക്കും നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിയിരുന്നു.

‘പെൺകുട്ടീ, നിനക്കെന്റെ വീട്ടിലേക്കു സ്വാഗതം! എന്റെ അത്താഴം പങ്കിട്ടു കഴിക്കാൻ നിന്നെ ക്ഷണിക്കുന്നു.’ പിശാച് പറഞ്ഞു.

‘വേണ്ട. എനിക്കു വിശപ്പില്ല. ഇങ്ങോട്ടു വരുന്ന വഴി അച്ഛനുള്ള ഭക്ഷണം ഞാൻ കഴിച്ചതാണ്.’

പെൺകുട്ടി പറഞ്ഞൊഴിഞ്ഞു.

‘അതു പറ്റില്ല. അതിഥികൾക്കു കൊടുക്കാതെ ഞങ്ങൾ ഭക്ഷണം കഴിക്കാറില്ല. അല്പം കഴിച്ചേ മതിയാവൂ.’

പിശാച് നിർബന്ധിച്ചു. ഒടുവിൽ അവൾ അതിനു വഴങ്ങി. മുത്ത പെൺകുട്ടിയും പിശാചും ഭക്ഷണം കഴിച്ചെഴുന്നേറ്റു.

‘പെൺകുട്ടീ, നിന്റെ സൗന്ദര്യവും സ്വഭാവവും എനിക്കു നന്നായി ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നിന്നെ എന്റെ ഭാര്യയാക്കാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ വീടിനും സ്വത്തിനുമെല്ലാം ഇനിമുതൽ നീയാണ് അവകാശി. വീടിന്റെ താക്കോലും ഒരു പഴവും ഞാൻ തരുന്നു. ഒറ്റക്കാര്യം മാത്രം മറക്കാതിരുന്നാൽ നിനക്ക് ദീർഘകാലം ഇവിടെ സുഖമായി കഴിയാം.’

താക്കോൽക്കൂട്ടം കൊടുത്ത് പിശാച് പറഞ്ഞു.

‘അതെന്താണ്?’

അവൾ ആകാംക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു.

‘ദാ, ഈ കാണുന്ന രണ്ടു മുറികൾ യാതൊരു കാരണവശാലും തുറന്നുനോക്കരുത്. തുറന്നാൽ നിനക്ക് അപകടം പിണയും. ഞാനൊന്നു പുറത്തുപോയി വരാം.’

പിശാച് ആകാശമാർഗം എങ്ങോട്ടോ പോയി.

പിശാചിന്റെ മാളികയിൽ എന്തൊക്കെയാണ് ഉള്ളതെന്നറിയാൻ മുത്ത പെൺകുട്ടിക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ടായി. അവൾ അവിടെയുള്ള മുറികൾ ഒരോന്നായി തുറന്നു പരിശോധിക്കാൻ തുടങ്ങി. സ്വർണവും വെള്ളിയും നാണയങ്ങളുമൊക്കെ മുറികളിൽ നിറഞ്ഞുകവിഞ്ഞതുകണ്ട് അവളുടെ കണ്ണുബിളിപ്പായി. ഈ സമ്പാദ്യങ്ങളുടെയെല്ലാം ഉടമ താനാണെന്നറിഞ്ഞ് അവൾ അഹങ്കരിച്ചു.

അപ്പോഴാണ്, തുറക്കരുതെന്ന് പിശാച് പറഞ്ഞ രണ്ടു മുറികളെക്കുറിച്ച് അവൾ ഓർത്തത്. അതിനുള്ളിൽ എന്താണെന്ന ചിന്ത അവളെ അസ്വസ്ഥയാക്കി. ഇതുവരെ കണ്ടതിനെക്കാളൊക്കെ വലിയ നിധിശേഖരമായിരിക്കാം അതിലെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. അത് താൻ കാണാതിരിക്കാനാവും മുറി തുറക്കുന്നതിൽനിന്നും വിലക്കിയതെന്നും അവൾ ചിന്തിച്ചു. കുറെ നേരത്തേ ആലോചനകൾക്കുശേഷം ആ മുറികൾ തുറന്നുനോക്കാൻതന്നെ അവൾ തീരുമാനിച്ചു.

മുത്ത പെൺകുട്ടി താക്കോൽക്കൂട്ടംകൊണ്ട് ആദ്യത്തെ മുറി തുറന്നു. അതിനകത്തുനിന്നും രുക്ഷഗന്ധം അവളുടെ മൂക്കിലേക്ക് അടിച്ചു കയറി. അകത്തേക്കു നോക്കിയ അവൾ ഞെട്ടിവിറച്ചുപോയി. മുറി നിറയെ അടുക്കിവെച്ചിരിക്കുന്ന ശവങ്ങൾ. അവൾ വാതിൽ വലിച്ചുടച്ച് അടുത്ത മുറി തുറന്നു. അവിടെ തളംകെട്ടിയ ചോര മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നത്. ആ ഞെട്ടലിൽ അവളുടെ കൈയിൽ നിന്നും പഴം താഴെ വീണു. അതിൽ ചോര പുരണ്ടത് അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. അവൾ പഴമെടുത്ത് വാതിലടച്ച് പുറത്തുവന്നു. വേഗംതന്നെ പഴത്തിലെ ചോരപ്പാടുകൾ അവൾ തുടച്ചുമാറ്റി. പിശാചിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടാതിരിക്കാനാണ് അവളങ്ങനെ ചെയ്തത്. എന്നിട്ടും ഒന്നുരണ്ടു തുള്ളി ചോര അവളുടെ കണ്ണിൽപ്പെടാതെ അതിലുണ്ടായിരുന്നു.

കുറെ നേരം കഴിഞ്ഞതും പിശാച് വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തി. വന്നയുടൻ അവൻ മുത്ത പെൺകുട്ടിയുടെ കൈയിൽനിന്നും പഴം വാങ്ങി പരിശോധിച്ചു. അതിൽ പറ്റിയ ചോരപ്പാടുകൾ കണ്ട് അവന്റെ മുഖം ചുവന്നു. അവൾ തന്നോട് വിശ്വാസവഞ്ചന കാട്ടിയെന്നു വ്യക്തമായപ്പോൾ പിശാച്

വാളെടുത്ത് അവളുടെ കഴുത്തറുത്തു! അവളുടെ ചോര ഒരു മുറിയിൽ ഒഴിച്ചശേഷം ശവം രണ്ടാമത്തെ മുറിയിലിട്ടു പുട്ടി.

വൈകുന്നേരമായപ്പോൾ കർഷകൻ വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി. മുത്തമകൾ തനിക്കുള്ള ഭക്ഷണവുമായി വയലിലേക്കു വന്ന കാര്യം അപ്പോഴാണ് അയാളറിയുന്നത്. അവൾക്ക് വഴിതെറ്റിയിരിക്കുമെന്ന് കർഷകനും ഭാര്യയും കരുതി. അവൾ ഏതെങ്കിലും ബന്ധുവീട്ടിലെത്തിയിട്ടുണ്ടാകുമെന്ന് അവർ സമാധാനിച്ചു.

അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ ജോലിക്കു പോകാനൊരുങ്ങവെ, കർഷകൻ ഭാര്യയോടു പറഞ്ഞു:

‘ഞാൻ ഇറങ്ങുകയാണ്. ഇന്ന് നമ്മുടെ രണ്ടാമത്തെ മകളുടെ കൈയിൽ എനിക്കുള്ള ആഹാരം കൊടുത്തയയ്ക്കണം.’

‘പക്ഷേ, അവളെങ്ങനെ വയലിലേക്കുള്ള വഴിയറിയും?’

ഭാര്യ ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ പോകുന്ന വഴിയിൽ ചാരം വിതറിയിടാം. അതു നോക്കി അവൾക്ക് വയലിലെത്താമല്ലോ.’

ഇതും പറഞ്ഞ് കർഷകൻ പോയി.

ഈ സംഭാഷണവും പിശാച് കേട്ടിരുന്നു. അവൻ ആരുമറിയാതെ ചാരം ഗതിമാറ്റി തന്റെ വീടുവരെ വിതറിയിട്ടു. ഉച്ചയ്ക്ക് ഭക്ഷണവുമായി ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ട രണ്ടാമത്തെ മകൾ ചാരം പിന്തുടർന്നു നടന്ന് പിശാചിന്റെ വീട്ടിലെത്തി. പിശാച് അവളെ സ്വീകരിച്ച് ഭക്ഷ്യപാനീയങ്ങൾ നൽകി. അവളുടെ സൗന്ദര്യത്തിൽ മതിമറന്ന പിശാച് അവളെ ഭാര്യയാക്കി. വീടിന്റെ താക്കോൽക്കൂട്ടവും പഴവും നൽകി പിശാച് ഓർമപ്പെടുത്തി.

‘ഇക്കാണുന്ന രണ്ടു മുറികളൊഴികെ ഈ വീട്ടിലെ എല്ലാ മുറികളും നിനക്കു തുറക്കാം. എവിടെയും കയറിനോക്കാം. ഈ മുറികൾ തുറന്നാൽ നിനക്ക് ദുഃഖിക്കേണ്ടിവരും, ഓർത്തോ!’

പിശാച് പുറത്തേക്കു പോയി. ഈ തക്കത്തിന് അവൾ എല്ലാ മുറികളും തുറന്നു പരിശോധിച്ചു. തുറക്കരുതെന്ന് പിശാച് പറഞ്ഞ മുറികളും അവൾ തുറന്നു. ശവശരീരവും ചോരയും കണ്ട് അവൾ പരിഭ്രമിച്ചു. അതിനിടയിൽ പഴത്തിൽ പറ്റിയ ചോര തുടച്ചുകളയാൻ അവൾ മറന്നു.

അല്പം കഴിഞ്ഞ് പിശാച് തിരിച്ചെത്തി. അവൻ രണ്ടാമത്തെ പെൺകുട്ടിയുടെ കൈയിൽനിന്നും പഴം വാങ്ങി പരിശോധിച്ചു. അതിൽ പറ്റിയ ചോര കണ്ടപ്പോൾ അവളും വിശ്വാസഘാതകിയാണെന്ന് പിശാചിന് ഉറപ്പായി. അവനവളോട് കടുത്ത കോപം തോന്നി. ഒരു നിമിഷംപോലും

കളയാതെ പിശാച് അവളുടെ കഴുത്തറുത്തു. ചോര ഒരു മുറിയിലും ശവം മറ്റൊരു മുറിയിലുമായി വാതിലടയ്ക്കാനും അവൻ മറന്നില്ല.

ഉച്ചഭക്ഷണവുമായി വയലിലേക്കു വന്ന രണ്ടാമത്തെ മകളെയും കാണാനില്ലെന്ന കാര്യം കർഷകനു മനസ്സിലായത് അയാൾ സന്ധ്യയ്ക്ക് വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോഴാണ്. മകൾ ഏതെങ്കിലും ബന്ധുവീട്ടിൽ എത്തിയിരിക്കുമെന്ന് കർഷകനും ഭാര്യയും സമാധാനിച്ചു.

പിറ്റേന്നും വയലിൽ പോകാനിറങ്ങിയ കർഷകൻ ഭാര്യയോട് പറഞ്ഞു:

‘എടി, ഇന്നെനിക്ക് ഭക്ഷണം കൊണ്ടുവന്നു തരാൻ നമ്മുടെ കൊച്ചു മകൾ മാത്രമല്ലേയുള്ളൂ? ഉച്ചയ്ക്കു മുൻപേ ഭക്ഷണവുമായി അവളെ വയലിലേക്കയയ്ക്കണം.’

‘അവൾക്കു വഴി തെറ്റിയാലോ?’

കർഷകപത്നി ചോദിച്ചു.

‘നീ വിഷമിക്കണ്ട. മകൾക്ക് വഴി തെറ്റാതിരിക്കാൻ ഞാൻ വഴിയിൽ ഉരുളക്കിഴങ്ങ് നിരത്തിയിടാം.’

കർഷകൻ ഒരു സഞ്ചി നിറയെ ഉരുളക്കിഴങ്ങുമായി പുറപ്പെട്ടു. വഴി നീളെ കിഴങ്ങ് നിരത്തി അയാൾ വയലിലെത്തി. ഈ സംസാരം മറഞ്ഞു നിന്നു കേട്ട പിശാച് ഉരുളക്കിഴങ്ങുകൾ തന്റെ വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴിയിൽ മാറ്റി നിരത്തി. എന്നിട്ട് ഇളയ മകളുടെ വരവും കാത്തിരുന്നു.

കർഷകന്റെ ഇളയമകൾ ഉച്ചയ്ക്കു മുൻപേ ആഹാരവുമായി വയലിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. പിശാചിന്റെ ചതിയറിയാതെ അവൾ അവന്റെ വീട്ടിൽ എത്തിപ്പെട്ടു. മറ്റു പെൺകുട്ടികളെക്കാൾ സുന്ദരിയാണ് ഇളയമകളെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ പിശാച് അവൾക്ക് ഭക്ഷണം നൽകി. തുടർന്ന്, അവളെ തന്റെ ഭാര്യയാക്കിയതായി പ്രഖ്യാപിച്ചശേഷം അവൻ താക്കോൽക്കൂട്ടവും പഴവും നൽകി. വിലക്കപ്പെട്ട മുറികൾ തുറക്കരുതെന്ന് നിഷ്കർഷിച്ച് പിശാച് പുറത്തേക്കു പോയി.

ഇളയമകൾ ആകെ തുറന്നത് ആ രണ്ടു മുറികൾ മാത്രമാണ്. അതിൽ ജ്യേഷ്ഠന്തിമാരുടെ ശവങ്ങൾ കണ്ടപ്പോൾ അവൾക്ക് കാര്യമെല്ലാം മനസ്സിലായി. അവൾ അല്പവും പരിഭ്രമിക്കാതെ മുറികൾ വലിച്ചടച്ചു. പിന്നെ, പഴം നന്നായി തുടച്ച്, അതിൽ ചോരപ്പാടില്ലെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തി.

അപ്പോഴേക്കും പിശാച് മടങ്ങിയെത്തി. അവൻ ഇളയ പെൺകുട്ടിയോട് ചോദിച്ചു:

‘നീ ഈ മാളികയിലെ മുറികളെല്ലാം തുറന്നുകണ്ടോ?’

‘ഇല്ല. ഒന്നുപോലും തുറന്നില്ല,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

‘അതെന്താ?’

‘അതോ? എനിക്കിത്രയും നല്ലൊരു ഭർത്താവിനെ കിട്ടിയില്ലേ? അതിൽ പ്പരം വിലയുള്ളതൊന്നും ഈ ലോകത്തില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ,’ അവൾ തന്ത്രപൂർവ്വം പറഞ്ഞു.

ആ മറുപടി പിശാചിന് ഇഷ്ടപ്പെട്ടു.

‘തുറക്കരുതെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞ മുറികൾ നീ തുറന്നുനോക്കിയോ?’ പിശാച് ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ലല്ലോ. ഭർത്താവ് ചെയ്യരുതെന്നു പറയുന്നത് ചോദ്യം ചെയ്യാതെ അനുസരിക്കുകയാണ് നല്ല ഭാര്യയുടെ കടമ,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

അവൻ അവളുടെ കൈയിൽനിന്ന് പഴം വാങ്ങി തിരിച്ചും മറിച്ചും നോക്കി. അതിൽ അല്പവും ചോര കാണാത്തതിൽ അവൻ സന്തോഷം തോന്നി. വിശ്വസ്തയായ ഭാര്യയാണ് അവളെന്ന് അവൻ കണക്കുകൂട്ടി. ആ സന്തോഷത്തിൽ നൂറു ചാക്ക് സ്വർണം അവൻ അവളുടെ വീട്ടിലെത്തിച്ചുകൊടുത്തു.

പിറ്റേന്നു രാവിലെ പിശാച് പുറത്തുപോയപ്പോൾ ജ്യേഷ്ഠന്തിമാരെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കാനുള്ള വഴികൾ അവൾ ആലോചിച്ചു. പിശാചിന്റെ മാളിക മുഴുവനും തിരഞ്ഞ് അവൾ രണ്ടു കുപ്പികളിലെ ദ്രാവകങ്ങൾ കണ്ടെത്തി. ഒന്നിൽ ജീവദ്രാവകമെന്നും മറ്റേതിൽ മരണദ്രാവകമെന്നും എഴുതിവെച്ചിരുന്നു. അവൾ ഒട്ടും നേരം കളയാതെ മുറി തുറന്ന് ജ്യേഷ്ഠന്തിമാരുടെ മൃതദേഹങ്ങളിൽ തളിച്ചു. ആ നിമിഷംതന്നെ അവർക്ക് ജീവൻ വെച്ചു. തങ്ങളുടെ ജീവൻ രക്ഷിച്ച അനുജത്തിക്ക് അവർ നന്ദി പറഞ്ഞു.

ഇളയമകൾ പിശാചിന്റെ കണ്ണിൽപ്പെടാതെ ജ്യേഷ്ഠന്തിമാരെ രഹസ്യ അറയിൽ ഒളിപ്പിച്ചു. നേരം ഇരുട്ടിയതും പിശാച് തിരിച്ചെത്തി. വയറു നിറയെ ഭക്ഷണം കഴിച്ച് അവൻ കട്ടിലിൽ കിടന്നു. നിമിഷങ്ങൾക്കകം തന്നെ അവൻ കുർക്കം വലിച്ച് ഉറക്കമായി. ആ തക്കത്തിന് ഇളയമകൾ മരണദ്രാവകത്തിന്റെ കുപ്പി പിശാചിന്റെ വായിലേക്ക് കമിഴ്ത്തി. അത് തൊണ്ടയിലൂടെ വയറ്റിലെത്തിയതും അവൻ വലിയ ശബ്ദത്തോടെ നിലത്തുവീണു. അതോടെ അവന്റെ കഥകഴിഞ്ഞു.

അവൾ വേഗംതന്നെ രഹസ്യഅറ തുറന്ന് ജ്യേഷ്ഠന്തിമാരെ പുറത്തു കൊണ്ടുവന്നു. ദുഷ്ടനായ പിശാചിന്റെ കഥകഴിഞ്ഞതിൽ അവർ സന്തോഷിച്ചു. ആ മാളികയിൽനിന്ന് എടുക്കാവുന്നത്ര സ്വർണവുമായി മൂന്നു സഹോദരിമാരും വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

മൂന്നു മക്കളും മരിച്ചെന്നു കരുതി വിഷമിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു കർഷകനും ഭാര്യയും. അപ്പോഴാണ് അവർ നിധിശേഖരവുമായി വീട്ടിൽ

മടങ്ങിയെത്തിയത്. പറഞ്ഞറിയിക്കാനാവാത്ത സന്തോഷത്തോടെ മാതാ പിതാക്കളും മക്കളും പരസ്പരം കെട്ടിപ്പുണർന്നു. പിന്നീടുള്ള കാലം അവരുടെ അല്ലലില്ലാതെ ജീവിച്ചു.

(‘ആയിരത്തൊന്നുരാവുകളിലും മറ്റു ചില ഭാഷകളിലെ നാടോടിക്കഥകളിലും ഇതിനു സമാനമായ കഥകൾ കാണുന്നുണ്ട്.’)

രണ്ടാടുകളും മൃഗവു പുച്ചയുടും

വളരെക്കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ധനികകർഷകന് ഒരു പെണ്ണാടും മുട്ടനാടും ഉണ്ടായിരുന്നു. ധനികനുവേണ്ടി മുട്ടനാട് എല്ലാ മുറിയെ പണിയെടുത്തപ്പോൾ പെണ്ണാട് ധാരാളം പാൽ നൽകി. അവർ നല്ല സുഹൃത്തുക്കളായിരുന്നു. സുഖദുഃഖങ്ങളിൽ അവർ പരസ്പരം പങ്കാളികളും ആശ്വാസദായകരുമായി. അന്യോന്യം ഒന്നും മറച്ചുവെച്ചതുമില്ല.

ഒരുനാൾ പെണ്ണാടും മുട്ടനാടും ധനികന്റെ കൃഷിയിടത്തിൽ പുല്ലു തിന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ധനികന്റെ ചാരനിറമുള്ള പുച്ചു കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അതിലേ വന്നു. അതു കണ്ട് മുട്ടനാട് ചോദിച്ചു:

‘ചാരപ്പുച്ചേ, നീയെന്തിനാണിങ്ങനെ വലിയവായിൽ കരയുന്നത്?’

‘കരയാതെന്തു ചെയ്യും? ഞാനിന്നനുഭവിച്ച വേദന നിങ്ങളുംകൂടിയൊന്ന് അറിയണം. ഇത്രയും കാലം യജമാനനെയും യജമാനത്തിനെയും സേവിച്ചതിനു കിട്ടിയ പ്രതിഫലമാണ് എന്റെ ദേഹത്തും ചെവിയ്ക്കുമെല്ലാം ചുവന്നു തിണർത്തുകിടക്കുന്നത്.’

പൂച്ച തന്റെ ദേഹത്തെ പാടുകൾ ആടുകൾക്ക് കാട്ടിക്കൊടുത്തു.

‘ശരിയാണല്ലോ. യജമാനൻ നിന്നെ അടിച്ചോ?’

ആടുകൾക്ക് അവനോട് സഹതാപം തോന്നി.

‘യജമാനൻ ചുരലുകൊണ്ട് എന്നെ തലങ്ങും വിലങ്ങും തല്ലി. അതും പോരാതെ യജമാനത്തി നഖമുള്ള വിരൽകൊണ്ട് എന്റെ ചെവി പിടിച്ച് പൊന്നാക്കി. ഇനി കൺമുന്നിൽ കണ്ടുപോകരുതെന്നു പറഞ്ഞ് എന്നെ ആട്ടിപ്പുറത്താക്കി. ഇത്രയൊക്കെ അനുഭവിച്ച ഞാൻ കരയുന്നതിൽ എന്തെങ്കിലും തെറ്റുണ്ടോ?’

തേങ്ങിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് ചാരപ്പൂച്ച ചോദിച്ചു.

‘അതിൽ തെറ്റില്ല. പക്ഷേ, ഇത്രയും മർദ്ദനങ്ങൾ ഏല്ക്കാൻ മാത്രം നീ ചെയ്ത അപരാധമെന്താണ്?’

പെണ്ണാട് ചോദിച്ചു.

‘എന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നും ഒരു തെറ്റുണ്ടായി. യജമാനത്തി തന്റെ മരുമകനെ സത്കരിക്കാനായി തയ്യാറാക്കി വെച്ച പാൽക്കുട്ടിയും പലഹാരങ്ങളും ഞാൻ കട്ടുതിന്നു. അതാണവരെ ദേഷ്യംപിടിപ്പിച്ചത്. വിശന്നാൽ ആരും കട്ടുതിന്നു പോവില്ലേ? അതിത്ര വലിയ ശിക്ഷയാണോ?’

ചാരപ്പൂച്ച മീശരോമം വിറപ്പിച്ചു.

‘വെറുതേയല്ല നിനക്ക് നന്നായി കിട്ടിയത്!’

ആടുകൾ പരിഹസിച്ചു.

‘പക്ഷേ, ഇപ്പോൾ ഞാൻ കരയുന്നത് എനിക്ക് കിട്ടിയ അടിയുടെ വേദനകൊണ്ടല്ല. മറിച്ച്, നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഓർത്താണ്,’ ചാരപ്പൂച്ച പറഞ്ഞു.

‘ഞങ്ങളെ ഓർത്തിട്ടോ? അതെന്താ?’

ആടുകൾക്ക് അതറിയാൻ ആകാംക്ഷയായി.

‘അതെ. എന്നെക്കാൾ കഷ്ടമാണ് നിങ്ങളുടെ ഭാവി. എന്നെ അവർ ആട്ടിപ്പുറത്താക്കിയതേയുള്ളൂ. നിങ്ങൾക്ക് ജീവൻതന്നെ നഷ്ടപ്പെടാൻ പോവുകയാണ്. അതോർത്ത് കരഞ്ഞുപോയതാണ്?’

പൂച്ച വീണ്ടും കരഞ്ഞു.

‘നീ വളച്ചുകെട്ടാതെ കാര്യമെന്താണെന്നുവെച്ചാൽ തുറന്നു പറയ്.’

ആടുകൾക്ക് ക്ഷമകെട്ടു.

‘യജമാനത്തിയുടെ മരുമകൻ നാളെ ഇവിടെയെത്തും. പാൽക്കുട്ടിയും പലഹാരങ്ങളും ഞാൻ തിന്നതിനാൽ സത്കാരത്തിന് ഒന്നുംതന്നെ ബാക്കിയില്ല. അതുകൊണ്ട് അവർ മറ്റൊരു പദ്ധതിയിടുന്നത് ഞാൻ മാറി നിന്നു കേട്ടു. നിങ്ങളെ രണ്ടാളെയും കൊന്ന് കറിവെച്ച് മരുമകനെ സത്കരിക്കാനാണ് അവർ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നത്.’

പൂച്ച കാര്യം വെട്ടിത്തുറന്നു പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട് ആടുകൾക്ക് ഭയം തോന്നി. ഇതിനെല്ലാം കാരണക്കാരനായ ചാരപ്പൂച്ചയോട് അവർ തട്ടിക്കയറി. അവരുടെ ദേഷ്യം അടങ്ങിയപ്പോൾ പൂച്ച പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, നടന്നതു നടന്നുകഴിഞ്ഞു. ഇനി അതേക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിട്ടെന്തു കാര്യം? നിങ്ങളുടെ ജീവൻ രക്ഷിക്കാനാണ് ശ്രമിക്കേണ്ടത്. എനിக்கும் ഈ നന്ദികെട്ടവരോടൊപ്പം ഇനി കഴിയണ്ട. നമുക്ക് മൂന്നാൾക്കുംകൂടി ഇവിടന്ന് രക്ഷപ്പെടാം.’

അതിനോട് ആടുകളും യോജിച്ചു. പൂച്ചയ്ക്കു മാപ്പു നൽകി അവർ കൂടെക്കൂട്ടി. അവർ അപ്പോൾത്തന്നെ കൃഷിയിടത്തിന്റെ കമ്പിവേലി തകർത്ത് ഓടിപ്പോയി.

പെണ്ണാടും മുട്ടനാടും ചാരപ്പൂച്ചയും ഓട്ടം തുടർന്നു. കർഷകനും പത്നിയും ഒരിക്കലും എത്തിപ്പെടാത്ത ഒരു സ്ഥലമായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം. ഓടിയോടി അവർ വിജനമായ ഒരിടത്തെത്തി. കുറെ വൈക്കോൽക്കുന്നുകൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. നേരം ഇരുട്ടിത്തുടങ്ങി. ചുറ്റും നല്ല മഞ്ഞുവീഴ് ചയുമുണ്ട്. പാൽനിലാവുള്ളതുകൊണ്ട് ചുറ്റുപാടും കാണാൻ വിഷമമില്ല.

‘ചങ്ങാതിമാരേ, ഓടിയോടി നമ്മൾ ക്ഷീണിച്ചു. ഈ രാത്രി ഇവിടെ കഴിഞ്ഞിട്ട് രാവിലെ യാത്ര തുടരാം എന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം,’ ചാരപ്പൂച്ച പറഞ്ഞു.

‘ശരിയാണ്. പക്ഷേ, അല്പം തീ കായാനില്ലെങ്കിൽ നമ്മൾ തണുത്തു ചത്തുപോകും.’

പെണ്ണാടിന്റെ പല്ലുകൾ കുട്ടിയിടിച്ച്.

‘പക്ഷേ, തീയെങ്ങനെ കിട്ടും?’

മുട്ടനാട് നെറ്റിച്ചുളിച്ചു.

‘മണ്ടൻ, നിന്റെ കുർത്തുവളഞ്ഞ കൊമ്പുകളും എന്റെ ചെറിയ കൊമ്പുകളുമുള്ളപ്പോഴാണോ അതിനു വിഷമം?’

പെണ്ണാട് തന്റെ കൊമ്പുകൾ മുട്ടനാടിന്റെ കൊമ്പുകളുമായി കുട്ടിയുരസി. അതിൽനിന്ന് തീപ്പൊരികൾ ഉണ്ടായി. ചാരപ്പൂച്ച ഒരുപിടി വൈക്കോലേടുത്ത് അതിൽ തീ പിടിപ്പിച്ചു. ഉണക്കവിരകുകൾ കുട്ടിയിട്ട് കത്തിച്ചു. മൂന്നു പേരും അതിനു ചുറ്റുമിരുന്ന് തീ കാഞ്ഞു.

‘ഹോ, ഇപ്പോൾ എത്ര സമാധാനം!’

മുട്ടനാട് പറഞ്ഞു.

എല്ലാവരും അതിനോട് യോജിച്ചു.

അപ്പോഴുണ്ട്, ഒരു കരടി തണുത്തുവിറച്ച് അതിലേ വന്നു. തീ കണ്ടതും അവൻ അവരുടെ അടുത്തെത്തി ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, നിങ്ങൾക്കു വിരോധമില്ലെങ്കിൽ ഞാനും അല്പം തീ കാഞ്ഞോട്ടേ? തണുപ്പുകൊണ്ട് പനിച്ചു വിറയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് രണ്ടുമൂന്നു ദിവസമായി.’

ആടുകളും ചാരപ്പച്ചയും പരസ്പരം നോക്കി.

‘അതിനെന്താ? നീകൂടി ഞങ്ങളോടൊപ്പമുണ്ടാകുന്നതിൽ സന്തോഷമേയുള്ളൂ. ഒന്നുമില്ലെങ്കിലും നീ ഞങ്ങളെക്കാളൊക്കെ കരുത്തനല്ലേ?’

ചാരപ്പച്ച കോട്ടുവായിട്ടു.

‘പറഞ്ഞിട്ടെന്തു കാര്യം? ഈ കരുത്തനിപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ സഹായം തേടേണ്ടി വന്നില്ലേ?’

കരടി തീയോടു ചേർന്നിരുന്നു. ശരിക്കുമൊരു പുനർജന്മം കിട്ടിയ അനുഭവമായിരുന്നു അവനത്.

കുറച്ചു നേരം കഴിഞ്ഞതും അവർക്ക് ഉറക്കം വന്നു. ചാരപ്പച്ച വൈക്കോൽക്കുന്നതുടെ മുകളിൽ കിടന്നു. കരടി കുന്നയുടെ ചുവട്ടിലും പെണ്ണാടും മുട്ടനാടും തീയോടു ചേർന്നും കിടന്നു. ക്ഷീണംമൂലം നാലു പേരും വേഗം ഉറങ്ങിപ്പോയി.

നേരം പാതിരാത്രിയായിക്കൊണ്ടും ഒരു ശബ്ദം കേട്ട് ആടുകൾ ഞെട്ടിയുണർന്നു. അവർ നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടത് തൊട്ടുമുന്നിൽ തങ്ങളെ കടിച്ചുകീറാൻ നിലക്കുന്ന എട്ടു ചെന്നായ്ക്കളെയാണ്! ചാരനിറമുള്ള ഏഴു ചെന്നായ്ക്കളും വെള്ളനിറമുള്ള ഒരു ചെന്നായയും.

‘എന്തായാലും ഇന്നത്തെ ദിവസം കൊള്ളാം! തടിച്ചുകൊഴുത്ത രണ്ടാടുകളെയല്ലേ കിട്ടിയിരിക്കുന്നത്? ഈ മാംസം എട്ടാൾക്കും വയറു നിറയ്ക്കാനുണ്ടാവും,’ വെള്ളച്ചെന്നായ കൊതിയോടെ പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട് ആടുകൾ ഭയന്നു വിറച്ചുനിന്നു. ഭയംമൂലം അവർക്ക് ഒരു ക്ഷരം മിണ്ടാനായില്ല.

ഈ സംസാരമെല്ലാം കേട്ട് ചാരപ്പച്ച ഉണർന്നു. ചെന്നായ്ക്കളെക്കണ്ട് അവനും പരിഭ്രമിച്ചു. കാര്യങ്ങൾ പന്തികേടാവുമെന്നു തോന്നിയ അവൻ ചാടി താഴെയിറങ്ങി ചെന്നായ്ക്കളോടു പറഞ്ഞു:

‘ഹേ വിഡ്ഢികളേ, നിങ്ങൾ വീണ്ടുവിചാരമില്ലാതെ പ്രവർത്തിക്കുകയാണ്. ഈ മുട്ടനാടിന്റെ ശക്തി എത്രയാണെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാമോ? അദ്ദേഹത്തിന്റെ നീണ്ട താടി കണ്ടോ? അതിലാണ് മുട്ടനാടിന്റെ കരുത്തു മുഴുവനുള്ളത്. ആ കുർത്ത കൊമ്പിൽ ഇതിനകം നൂറിലേറെ ചെന്നായ്ക്കളെ അദ്ദേഹം കൊന്നു കോർത്തിട്ടുണ്ട്. കൊല്ലുക എന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ

ഒരു വിനോദമാണ്.’

ചെന്നായ്ക്കൾ അതു കേട്ട് അമ്പരന്നുനിന്നു. ഇത്ര കരുത്തനായ മുട്ടനാടിനെക്കുറിച്ച് അവരാദ്യമായാണു കേൾക്കുന്നത്.

‘ജീവനിൽ കൊതിയുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തോട് ഏറ്റുമുട്ടാൻ പോകണ്ട. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇളയ സഹോദരൻ വൈക്കോൽക്കുന്നതുടെ അടുത്തു കിടന്നുറങ്ങുന്നുണ്ട്. അവൻ മുട്ടനാടിന്റെയത്ര ശക്തനല്ല. വേണമെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്ക് അവനുമായി ഏറ്റുമുട്ടാം,’ പുച്ച കരടിയെ ചൂണ്ടി പറഞ്ഞു.

ചെന്നായ്ക്കൾ വൈക്കോൽക്കുന്നതയ്ക്കടുത്തു ചെന്ന് കരടിയെ തട്ടിയെഴുന്നേല്പിച്ചു. അവൻ കോട്ടുവായിട്ട് എഴുന്നേറ്റു. അപ്പോഴാണ് ചെന്നായ്ക്കളെ കാണുന്നത്. തന്റെ ഉറക്കം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയ ചെന്നായ്ക്കളോട് അവനു കലശലായ ദേഷ്യം തോന്നി. അവർ തന്നോട് ഏറ്റുമുട്ടാൻ വന്നതാണെന്നുകൂടി അറിഞ്ഞപ്പോൾ അവന്റെ ദേഷ്യം ഇരട്ടിച്ചു. കരടി ചാടിയെഴുന്നേറ്റ് ചെന്നായ്ക്കളെ പിടികൂടി നിലത്തടിച്ചു! കഠിനമായ വേദനകൊണ്ട് അവർ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു. ഒരുവിധത്തിൽ കരടിയിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെട്ട് അവർ നെട്ടോട്ടമോടി. ഓട്ടത്തിനിടയിൽ വെള്ളച്ചെന്നായ കൂട്ടുകാരോട് പറയുന്നത് ചാരപ്പച്ച കേട്ടു.

‘ഹോ, അനുജൻ ഇത്ര ശക്തിയെങ്കിൽ ജ്യേഷ്ഠന്റെ കാര്യം പറയാനുണ്ടോ? മുട്ടനാടുമായി ഏറ്റുമുട്ടാൻ പോകാതിരുന്നത് എത്ര നന്നായി?’

ചാരപ്പച്ച അതു കേട്ട് അടക്കിപ്പിടിച്ചു. അവൻ ആടുകളോടും കരടിയോടും നടന്നതെല്ലാം വിശദീകരിച്ചു. കരടിക്കും അപ്പോൾ മാത്രമാണ് കാര്യം പിടികിട്ടിയത്.

അപ്പോഴേക്കും നേരം നന്നായി വെളുത്തിരുന്നു. കരടി അവരോടു യാത്ര പറഞ്ഞ് തേൻ തേടിപ്പോയി. ചാരപ്പച്ചയും ആടുകളും കാട്ടിലേക്ക് ഓടിപ്പോയി. പുച്ചയ്ക്ക് ആടുകൾക്കൊപ്പം എത്താനാവാതെ വന്നപ്പോൾ മുട്ടനാട് അവനെയെടുത്ത് തന്റെ പുറത്തു വെച്ച് യാത്ര തുടർന്നു. ഒടുവിലവർ ഒരു കൊടുങ്കാട്ടിലെത്തിച്ചേർന്നു.

വലിയൊരു ഫർമരം അവിടെ കണ്ടു. ചാരപ്പച്ച മരത്തിൽ അള്ളിപ്പിടിച്ചു കയറി മുകളിലെ കൊമ്പിലിരുന്നു. ശത്രുഭയംമൂലം പെണ്ണാടും മുട്ടനാടും താഴെയുള്ള കൊമ്പിൽ തലകീഴായി തൂങ്ങിക്കിടന്നു.

കുറച്ചു നേരം കഴിഞ്ഞതും ഏഴു ചാരച്ചെന്നായ്ക്കളും ഒരു വെള്ളച്ചെന്നായയും പലയിടത്തും അലഞ്ഞുനടന്ന് അതേ മരച്ചുവട്ടിലെത്തി. ആടുകളെയും പുച്ചയെയും മരക്കൊമ്പുകളിൽ കണ്ടപ്പോൾ അവരുടെ നെറ്റിച്ചുളിഞ്ഞു. കരടി അവരോടൊപ്പമില്ലാത്തത് ചെന്നായ്ക്കൾക്ക്

യെയും പകർന്നു. തങ്ങളെ മർദ്ദിച്ചതിന് ആടുകളോടും പുച്ചയോടും പകരം വീട്ടാൻ അവർ തീരുമാനിച്ചു.

ചെന്നായ്ക്കൾ മരച്ചുവട്ടിൽനിന്ന് അവരെ നോക്കി പല്ലിളിച്ചു. അതുകണ്ടതും ആടുകളുടെ നെഞ്ചു കിടുങ്ങി. ഇക്കൂറി തങ്ങൾ ചെന്നായ്ക്കൾക്ക് ഭക്ഷണമായതുതന്നെ എന്നവർക്ക് ഉറപ്പായി. അവർ ആലില പോലെ വിറച്ചു. ആടുകളുടെ ഭയം കണ്ട് ചാരപ്പെച്ച തന്ത്രപൂർവ്വം ഇടപെട്ടു. ആടുകളോട് സംസാരിക്കുന്നതുപോലെ അവൻ ഉറക്കെപ്പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, തേടിയ വള്ളി കാലിൽ ചുറ്റിയെന്നപോലെയാണിങ്ങങ്ങളുടെ അവസ്ഥ. എട്ടു ചെന്നായ്ക്കളാണല്ലോ താഴെ വന്നിരിക്കുന്നത്? നിങ്ങൾക്ക് ഓരോരുത്തർക്ക് നാലു ചെന്നായ്ക്കളെ വീതം തിന്നാം. നിങ്ങളുടെ ഇളയ സഹോദരൻ അഞ്ചു ചെന്നായ്ക്കളെ തിന്ന് ഇപ്പോൾ സ്ഥലം വിട്ടതല്ലേയുള്ളൂ. അല്പം മുൻപ് രണ്ടു ചെന്നായ്ക്കളെ തിന്ന് വയറു നിറഞ്ഞതിനാൽ തത്കാലം എനിക്കു വിശപ്പില്ല. സമയം കളയാതെ സദ്യ തുടങ്ങിക്കോളൂ.’

അതിനിടെ മുട്ടനാട് മരക്കൊമ്പിലെ പിടി വിട്ട് താഴേക്ക് വീണു! ആ സന്ദർഭം പുച്ച വേണ്ടവിധം വിനിയോഗിച്ചു. അവൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘കൂട്ടത്തിൽ തടിച്ച ചെന്നായയെത്തന്നെ ആദ്യം തിന്നോ!’

മുട്ടനാട് തങ്ങളെ തിന്നാൻ വരികയാണെന്നു ധരിച്ച് ചെന്നായ്ക്കൾ ജീവനുംകൊണ്ടോടി. പിന്നീടൊരിക്കലും അവർ ആ കാട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചുവന്നതേയില്ല.

മ്യാവു പുച്ചയും മുട്ടനാടും പെണ്ണാടും കാട്ടിലൊരു വീടുവെച്ച് അവിടെ ദീർഘകാലം സുഖമായിക്കഴിഞ്ഞു.

പെട്രോയും തുവെള്ള ആടും

കുറേക്കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു നഗരത്തിൽ പെട്രോ എന്നു പേരായ ഒരാൾ ജീവിച്ചിരുന്നു. സംഗീതതത്പരനായ അയാൾ കൂഴൽ, വയലിൻ, ഗിറ്റാർ എന്നിവ വായിക്കുന്നതിൽ ഒരുപോലെ വിദഗ്ദ്ധനായിരുന്നു. അന്നാട്ടിലെ എല്ലാ വിവാഹച്ചടങ്ങുകൾക്കും മറ്റു വിശേഷാവസരങ്ങൾക്കും അയാളുടെ സംഗീതപരിപാടി ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്ത ഒരിനമായിരുന്നു. അങ്ങനെ കിട്ടുന്ന പ്രതിഫലംകൊണ്ടാണ് അയാൾ ഉപജീവനം കഴിച്ചത്. പലപ്പോഴും തുച്ഛമായ പ്രതിഫലമേ അയാൾക്ക് കിട്ടിയിരുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് ജീവിതത്തിന്റെ രണ്ടറ്റവും കൂട്ടിമുട്ടിക്കാൻ അയാൾ നന്നേ പാടുപെട്ടു.

ഒരുപോലുള്ള ജീവിതം മടുത്തപ്പോൾ പെട്രോ ഒരുനാൾ തന്റെ കൂഴലും വയലിനും ഗിറ്റാറുമെടുത്ത് പുറംനാടു കാണാൻ യാത്രയായി. ഒരു പക്ഷേ, ഈ യാത്രയ്ക്കിടയിൽ തനിക്കെന്തെങ്കിലും ഭാഗ്യം കൈവന്നേക്കുമെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. കുറെ സ്ഥലങ്ങളിൽ അലഞ്ഞുനടന്ന് അയാൾ ഒരു കൊടുംകാട്ടിലാണ് എത്തിപ്പെട്ടത്. എങ്ങനെയെങ്കിലും പുറത്തുകടക്കണമെന്നുറപ്പിച്ച് അയാൾ വേഗം നടന്നെങ്കിലും വഴിതെറ്റി.

കാട്ടിലെ ഒറ്റയടിപ്പാതകളിലൂടെ അയാൾ ഒരു രാത്രിയും പകലും മുഴുവനും അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു. എന്നാൽ, അടുത്ത ദിവസം അയാൾക്ക് പ്രതീക്ഷ നൽകിയ ഒരു സംഭവമുണ്ടായി.

യാദൃച്ഛികമായാണ് പെട്രോ ഒരു പുൽപ്പുറപ്പും അതിന്റെ നടുക്കായി ഒരു കുടിലും കണ്ടത്. അതുകണ്ട് അയാളുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. കാടിന്റെ നടുവിലുള്ള കുടിലിൽ മനുഷ്യരാരെങ്കിലും കാണാതിരിക്കില്ല എന്ന യാൾക്കു തോന്നി. കുടിലിന്റെ വാതിൽ പാതി ചാരിയിട്ടേയുള്ളൂ.

‘ഏയ്, ഇവിടെ ആരുമില്ലേ?’

പെട്രോ വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

അകത്തുനിന്ന് ഉത്തരമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. അയാൾ ധൈര്യപൂർവ്വം അകത്തുകടന്ന് തീൻമേശയ്ക്കടുത്തു ചെന്നിരുന്നു. വീട്ടിലെ താമസക്കാർ ആരെങ്കിലും വന്ന് തനിക്ക് കഴിക്കാനെന്തെങ്കിലും തരുമെന്നു കരുതി അയാൾ കാത്തിരുന്നു. എന്നാൽ, അതുണ്ടായില്ല. ദീർഘയാത്ര ചെയ്ത് വല്ലാതെ വിശന്നുവലഞ്ഞാണ് അയാളിരുന്നത്. ക്ഷമകെട്ടപ്പോൾ അയാൾ തീൻമേശയിലെ പാത്രങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു. ഒരു ചില്ലുപാത്രത്തിൽ ചുടാരാത്ത ആഹാരം ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അയാൾക്ക് സമാധാനമായി. അയാൾ ആർത്തിയോടെ സ്വാദിഷ്ഠമായ ആ ആഹാരം മുഴുവനും ഒറ്റയടിക്ക് തിന്നുതീർത്തു. വയറു നിറഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾക്ക് ഉറക്കം വന്നു. അവിടെക്കണ്ട ഒരു മുറിയിൽ കിടക്ക വിരിച്ചിട്ടിരുന്നു. അയാൾ അതിൽ കയറിക്കിടന്ന് സുഖമായി ഉറങ്ങി.

ദീർഘനേരം കഴിഞ്ഞാണ് പെട്രോ ഉറക്കമുണർന്നത്. അപ്പോഴേക്കും അയാളുടെ ക്ഷീണം തീർത്തും മാറിയിരുന്നു. ആ കുടിലിന്റെ ചുറ്റുപാടും നടന്നുകാണണമെന്ന് അയാൾ നിശ്ചയിച്ചു. പുറത്തുനിന്നു കാണുന്ന തുപോലെ ചെറിയ വീടല്ല അതെന്നും അതിനകത്ത് ധാരാളം വലിയ മുറികളുണ്ടെന്നുമറിഞ്ഞ് അയാൾ അമ്പരന്നു. ഓരോ മുറിയും അങ്ങേയറ്റം നന്നായി സൂക്ഷിച്ചവയായിരുന്നു. കിടക്കയും കട്ടിലും മേശയും കസേരയുമില്ലാത്ത ഒരൊറ്റ മുറിപോലും ആ വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. അയാൾ ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി പത്തു മുറിയിലും കയറിയിറങ്ങി. അവിടെയെങ്ങും ഒരു മനുഷ്യജീവിയെപ്പോലും കണ്ടില്ല. അങ്ങനെ, പതിനൊന്നാമത്തെ മുറിയുടെ വാതിലും തള്ളിത്തുറന്ന് അയാൾ അകത്തുകയറി. അതിനുള്ളിൽ അന്ധരായ വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും ഇരിക്കുന്നത് അയാളെ അമ്പരപ്പിച്ചു.

‘ആരാണ് എന്റെ വീട്ടിൽ അതിക്രമിച്ചു കയറിയത്?’

കാൽപ്പെരുമാറ്റം കേട്ട് വൃദ്ധൻ ചോദിച്ചു.

‘ക്ഷമിക്കണം. മുൻവശത്ത് ആരെയും കാണാത്തതുകൊണ്ടാണ് അനുവാദം ചോദിക്കാതിരുന്നത്. ഞാൻ പെട്രോ. ദുരദേശത്തുനിന്നും വരുന്ന ഒരു കുഴൽവിളിക്കാരനാണ്. വഴിതെറ്റി ഇവിടെ വന്നുപെട്ടതാണ്. ഞാൻ മറ്റൊരു അപരാധംകൂടി ചെയ്തു. നിങ്ങളുടെ അനുവാദം കൂടാതെ മേശപ്പുറത്തുനിന്നും ഭക്ഷണം കഴിച്ചുതീർത്തു.’

അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘നീ കൊള്ളാമല്ലോ! നിന്നെപ്പോലൊരു മിടുക്കനെയാണ് കൂരുടനായ ഞങ്ങൾ കാത്തിരുന്നത്. ഞങ്ങളുടെ ആട്ടിൻപറ്റത്തെ മേയ്ക്കുന്ന ജോലി നിനക്ക് ഏറ്റെടുക്കാമോ?’

വൃദ്ധൻ തിരക്കി

‘എനിക്കെന്താ വിരോധം?’

അയാൾ സമ്മതമുളി.

‘എങ്കിൽ, നീ നമ്മുടെ ആട്ടിൻതൊഴുത്തിലേക്ക് ചെന്നോളൂ.’

വൃദ്ധൻ പുറത്തേക്ക് കൈ ചൂണ്ടി. അയാൾ പുറത്തിറങ്ങി തൊഴുത്തിനടുത്തെത്തി. പെട്ടെന്നാണ് ഞെട്ടിക്കുന്ന ഒരു കാഴ്ച അയാൾ കാണുന്നത്.

തൊഴുത്തിനുചുറ്റും കമ്പിവേലി കെട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അതിന് തുണായി കുഴിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നത് മനുഷ്യരുടെ നട്ടെല്ലാണ്. ഓരോ എല്ലിന്റെയും മുകളിൽ കമിഴ്ത്തിയിരിക്കുന്നത് മനുഷ്യരുടെ തലയോട്ടിയും!

പേടികൊണ്ട് അയാളുടെ തലമുടി എഴുന്നുനിന്നു.

‘ഒഹും, ഇത് ചെങ്കുത്താനാരുടെ ആവാസകേന്ദ്രമാണെന്ന് തോന്നുന്നല്ലോ. ഏതായാലും കരുതിയിരിക്കണം. ആ പാവം വൃദ്ധദമ്പതികൾ ഇതൊന്നുമറിയാതെ ആ വീട്ടിൽ കഴിയുകയാണ്,’ അയാൾ സ്വയം പറഞ്ഞു.

പെട്ടെന്ന്, ഒരു തുവെള്ള നിറമുള്ള ആട് ഓടിവന്ന് അയാളോട് മനുഷ്യഭാഷയിൽ സംസാരിച്ചു.

‘ചങ്ങാതി, ഞാൻ നിങ്ങളുടെ മിത്രമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഓരോ തവണയും എന്നെ അനുസരിക്കുക. ഇന്ന് ആടുകളെയുംകൊണ്ട് പുൽമേടിലേക്ക് പോകുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ കുഴലും അന്ധവൃദ്ധന്റെ വാളും എടുക്കാൻ മറക്കരുത്.’

അയാൾ അതനുസരിച്ചു. കുഴലും വാളും കൈയിലെടുത്ത്, ആട്ടിൻപറ്റത്തെ മേയ്ച്ച് അയാൾ പുൽപ്പുറപ്പിലെത്തി. ഇളംപുല്ലു കണ്ടതും ആടുകൾ ആർത്തിയോടെ അത് തിന്നാൻ തുടങ്ങി. ഇളംകാറ്റ് മുഖത്തടിച്ചപ്പോൾ പെട്രോയ്ക്ക് ഉറക്കം വന്നു. അയാൾ തണലിൽ കിടന്നുറങ്ങി. അപ്പോൾ തുവെള്ള ആട് വീണ്ടും വന്ന് അയാളെ വിളിച്ചുണർത്തി പറഞ്ഞു:

‘ഇനിയൊട്ടും വൈകാതെ നിങ്ങളുടെ കൂഴൽ വിളിക്കണം. അതു കേട്ട് ഈ വഴി ദുഷ്ടനായ ഒരു വ്യാളി വരും. അവനെ എന്തു ചെയ്യണമെന്ന് ബുദ്ധിപൂർവ്വം തീരുമാനിക്കുക’.

പെട്രോ തന്റെ കൂഴൽ താളാത്മകമായി വായിച്ചു. ഉടനെ പ്രകൃതിയിലും അതിന്റെ പ്രതിഫലനങ്ങളുണ്ടായി. ആടുകൾ പുല്ലുതീറ്റ നിർത്തി നൃത്തം തുടങ്ങി. മരങ്ങൾ ചില്ലുകളാടി അത് ആസ്വദിച്ചു. അപ്പോഴാണ് ഭീകരമായ അലർച്ചയോടെ മൂന്നു തലയുള്ള വ്യാളി അവിടെയെത്തുന്നത്! അയാളെ തിന്നാൻ വന്ന വ്യാളി പക്ഷേ, ആ സംഗീതത്തിൽ മുഴുകി നൃത്തം ചെയ്തു. പെട്രോ ഈ അവസരം ശരിക്കും വിനിയോഗിച്ചു. അയാൾ വൃദ്ധന്റെ വാൾ പുറത്തെടുത്ത് വ്യാളിയുടെ മൂന്നു തലയും അരിഞ്ഞുവീഴ്ത്തി! അവ ഒരു ചാക്കിലാക്കി, ആടുകളെയും തെളിച്ച് വൃദ്ധന്റെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

വീടിന് തൊട്ടുമുന്നിലെത്തിയതും അയാൾ ചാക്കു തുറന്ന് മൂന്നു വ്യാളിശിരസ്സുകളും മേൽക്കൂരയിലേക്ക് എറിഞ്ഞുകളഞ്ഞു. ആ ശബ്ദം കേട്ട് വൃദ്ധൻ വിളിച്ചുചോദിച്ചു:

‘പെട്രോ, അതെന്താണൊരു ശബ്ദം കേട്ടത്!’

‘ഓ, അതോ? പുല്ലുമേഞ്ഞു മടങ്ങുമ്പോൾ രണ്ട് ആടുകൾ തമ്മിൽ കുത്തുകൂടി. അതിൽ രണ്ടിന്റെയും കൊമ്പുകൾ ഒടിഞ്ഞുവീണു. ഞാനത് എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. അത് മേൽക്കൂരയിലേക്ക് ഇട്ടതിന്റെ ശബ്ദമാണ് കേട്ടത്.’

അയാൾ നൂണ പറഞ്ഞു. വൃദ്ധൻ പിന്നീടൊന്നും ചോദിച്ചില്ല. പെട്രോ അത്താഴം കഴിച്ച് കിടന്നുറങ്ങി.

പിറ്റേന്നും രാവിലെ ആടുകളെ മേയ്ക്കാൻ കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു മുൻപ് തുവെള്ള ആട് ഓടിവന്ന് ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

‘ചങ്ങാതീ, ഇക്കൂറി നിങ്ങളുടെ വയലിനും വൃദ്ധന്റെ വാളും കരുതണം. ഇന്നലെ വന്ന വ്യാളിയെക്കാൾ ഭീകരനും ആറു തലയുള്ളവനുമായ വ്യാളിയാവും ഇന്നെത്തുക. എന്തായാലും കരുതിയിരിക്കണം’.

പെട്രോ വയലിനും വാളും കൈയിലെടുത്ത്, ആട്ടിൻപറ്റത്തെ തെളിച്ച് പുൽമേട്ടിലെത്തി. ആടുകളെ മേയാൻ വിട്ട്, അയാൾ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നതും തുവെള്ള ആട് ഓടിവന്ന് ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

‘ഞാൻ പറഞ്ഞത് ഓർമ്മയുണ്ടല്ലോ, അല്ലേ! ആറു തലയുള്ള വ്യാളി നിങ്ങളുടെ വയലിൽ വായന തുടങ്ങിയാൽ ഉടൻ ഇവിടെയെത്തും. വേണ്ട തെന്താണെന്ന് നിങ്ങൾ തീരുമാനിക്കണം. അതുപോലെ പ്രവർത്തിക്കണം.’

അയാൾ വയലിൽ വായിച്ചു. ചെടികളും മരങ്ങളും ആടുകളും അതിനനുസരിച്ച് നൃത്തം തുടങ്ങി. ഈ സമയം വലിയ അലർച്ചയോടെ ആറു തലയുള്ള വ്യാളി അയാളെ തിന്നാനടുത്തു. എന്നാൽ, വയലിനിൽ നിന്നുയർന്ന ഹൃദയസംഗീതം വ്യാളിയെയും വശീകരിച്ചു. അതും സ്വയം മറന്ന് നൃത്തം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. ഈ തക്കത്തിന് പെട്രോ വാളുകൊണ്ട് വ്യാളിയുടെ ആറു തലയും അറുത്ത് ചാക്കിലാക്കി! പിന്നെ, ആടുകളെയും കൂട്ടി മടങ്ങി.

വീടിനു മുന്നിലെത്തിയതും ചാക്കിലെ ആറു വ്യാളിശിരസ്സും അയാൾ മേൽക്കൂരയിലേക്കെറിഞ്ഞു. ആ ശബ്ദം കേട്ട് വൃദ്ധൻ വീണ്ടും ചോദിച്ചു:

‘വീണ്ടും ആ ശബ്ദം കേട്ടല്ലോ. എന്താണത്?’

‘ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ, ആടുകൾ കലഹിക്കുന്ന സ്വഭാവക്കാരാണെന്ന്? ഇന്നും ആടുകൾ കുത്തുകൂടി കൊമ്പൊടിച്ച്. ആ കൊമ്പുകൾ എറിഞ്ഞ ശബ്ദമാണത്,’ പെട്രോ പറഞ്ഞു.

‘ചിലപ്പോൾ ശരിയാകാം, അല്ലെങ്കിൽ കളവുമാകാം.’

വൃദ്ധൻ പിറുപിറുത്തു. ആഹാരം കഴിച്ച് പെട്രോ ഉറക്കമായി.

അടുത്ത ദിവസവും രാവിലെത്തന്നെ തുവെള്ള ആട് കുതിച്ചെത്തി അയാളോട് പറഞ്ഞു:

‘ഇന്ന് നിങ്ങളുടെ ഗിറ്റാറും വൃദ്ധന്റെ വാളുമെടുക്കാൻ മറക്കരുത്. വ്യാളികളിലേക്കും വെച്ച് ക്രൂരനായ പുത്തണ്ടു തലയുള്ള വ്യാളിയെയാവും നിങ്ങൾക്ക് നേരിടേണ്ടിവരിക!’

അയാൾ ഗിറ്റാറും വാളും കൈയിലെടുത്ത്, ആട്ടിൻപറ്റത്തെ തെളിച്ച് പുൽപ്പുരപ്പിലെത്തി. ആടുകളെ മേയാൻ വിട്ട് അയാൾ കിടന്നുറങ്ങി. അപ്പോഴേക്കും തുവെള്ള ആട് കുതിച്ചെത്തി ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

‘വേഗം നിങ്ങൾ ഗിറ്റാർ വായിച്ചുതുടങ്ങൂ. വൈകാതെ പുത്തണ്ടു ശിരസ്സുള്ള വ്യാളി ഇവിടെയെത്തും. അവനെ ഫലപ്രദമായി നേരിടേണ്ടത് എങ്ങനെയാണെന്ന് ഞാൻ പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ? എന്നാൽ ഒന്നോർക്കണം, അവനിൽനിന്നാണ് നിങ്ങൾക്ക് പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു കാര്യം അറിയാനുള്ളത്.’

പെട്രോ തന്റെ ഗിറ്റാറെടുത്ത് വായിക്കാൻ തുടങ്ങി. ആ സംഗീതത്തിൽ ചെടികളും മരങ്ങളും പക്ഷിമൃഗാദികളുമെല്ലാം നൃത്തം ചെയ്തു. ആടുകൾ പുല്ലുതീറ്റ നിർത്തി ആ സംഘനൃത്തത്തിൽ പങ്കുചേർന്നു. പെട്ടെന്ന് ഇടിനാദംപോലെ അലറി പുത്തണ്ടു തലയുള്ള വ്യാളി അങ്ങോട്ടു പാഞ്ഞെത്തി. പെട്രോയെ വിഴുങ്ങാൻ വാ പിളർന്നു വന്ന വ്യാളി പക്ഷേ, സംഗീതം കേട്ട്, കോപം മറന്ന് നൃത്തം തുടങ്ങി. പെട്രോ ആ തക്കത്തിന്

വാളുരി അതിന്റെ പതിനൊന്നു ശിരസ്സും അറുത്തിട്ടു. ശേഷിച്ച ഒരേയൊരു ശിരസ്സുമായി വ്യാളി വേദനകൊണ്ട് പുളഞ്ഞു. അയാൾ വാൾ നീട്ടി ഭീഷണിയുടെ സ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു:

‘എന്റെ യജമാനനായ വൃദ്ധന്റെയും വൃദ്ധയുടെയും കണ്ണുകൾ നീയെ വിടെയാണ് ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു പറയണം. ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാനിനിമിഷം നിന്റെ ശേഷിക്കുന്ന തലയും അരിയും!’

അതു കേട്ട് പേടിച്ചുരണ്ടു വ്യാളി പറഞ്ഞു:

‘എന്നെ കൊല്ലരുത്. ഞാൻ സത്യം പറയാം. വൃദ്ധദമ്പതികളുടെ കണ്ണ് ഞങ്ങൾ തന്നെയാണ് ചൂഴ്ന്നെടുത്തത്. അത് എന്റെ ഗുഹയിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.’

തന്നിക്കുവേണ്ട ഉത്തരം കിട്ടിയതും പെട്രോ, വ്യാളിയുടെ അവശേഷിക്കുന്ന തലയും അരിഞ്ഞുവീഴ്ത്തി. പിന്നെ, ആ പന്ത്രണ്ടു ശിരസ്സുകളും ചാക്കിലാക്കി ആട്ടിൻപറ്റത്തെയും കൂട്ടി മടങ്ങി. വഴിയോരം വ്യാളിയുടെ ഗുഹയിൽച്ചെന്ന് വൃദ്ധദമ്പതികളുടെ നാലു കണ്ണും കണ്ടെടുക്കാൻ അയാൾ മറന്നില്ല. കൂടെ അല്പം ജീവജലവും കൈയിലെടുത്തു.

പതിവുപോലെ അയാൾ ചാക്കു തുറന്ന്, പന്ത്രണ്ടു വ്യാളീശിരസ്സുകളും വീടിന്റെ മേൽക്കൂരയിലേക്കെറിഞ്ഞു. ആ ശബ്ദം കേട്ട് വൃദ്ധൻ ചോദിച്ചു:

‘അതെന്താണ് ആ ശബ്ദം?’

‘എന്തിനാണ് എന്നും ഈ ചോദ്യം ആവർത്തിക്കുന്നത്! ആടുകൾ കലഹിച്ചപ്പോൾ ഒടിഞ്ഞ കൊമ്പുകൾ എറിയുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞില്ലേ!’

അല്പം നീരസത്തോടെ പെട്രോ ചോദിച്ചു.

‘സത്യമോ കളവോ? ആർക്കറിയാം?’

വൃദ്ധൻ പിറുപിറുത്തു.

‘അപ്പുപ്പാ, അമ്മമ്മേ, ഞാൻ നിങ്ങൾക്കൊരു സന്തോഷവാർത്തയും നല്ലൊരു സമ്മാനവും കൊണ്ടാണ് വന്നിരിക്കുന്നത്.’

അയാൾ അവരുടെ മുറിയിലേക്ക് ചെന്നു.

‘സമ്മാനമോ?’

വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും ചോദിച്ചു.

‘അതെ, ദുഷ്ടന്മാരായ വ്യാളികൾ ചൂഴ്ന്നെടുത്ത് ഗുഹയിലൊളിപ്പിച്ച നിങ്ങളുടെ കണ്ണുകൾ ഞാൻ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് കാഴ്ച വീണ്ടെടുത്തുതരാം.’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

വൃദ്ധന്റെയും വൃദ്ധയുടെയും കൺകുഴികളിൽ അയാൾ ആ കണ്ണുകൾ ഉറപ്പിച്ചു. പിന്നെ, മുറിവുണങ്ങാനും വേദന മാറാനുമായി ജീവജലം

മുഖത്തൊഴിച്ചു. അർദ്ധതമെന്നേ പറയേണ്ടു. രണ്ടു പേർക്കും കാഴ്ച തിരിച്ചുകിട്ടി.

‘വളരെ നന്ദി മകനേ. ഞങ്ങളുടെ കാഴ്ച തിരിച്ചുതന്ന നിനക്കുള്ളതാണ് ഈ വീടും അതിലെ സ്വത്തു മുഴുവനും.’

അവർ സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു.

എന്നാൽ, അടുത്ത ദിവസം പെട്രോയുടെ മുഖം മങ്ങി. വൃദ്ധന്റെയും വൃദ്ധയുടെയും കണ്ണിൽനിന്ന് തിന്മയുടെ പ്രകാശം പുറപ്പെടുന്നതായി അയാൾക്കു തോന്നി. അയാൾ ആകെ പരിഭ്രമിച്ചു. താൻ കരുതിയപോലെ നിഷ്കളങ്കരല്ല അവരെന്നും അവർ ദുർമന്ത്രവാദത്തിന്റെ പ്രചാരകരാണെന്നും അയാൾക്ക് ഉറപ്പായി.

ഒരുനാൾ വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും കാട്ടിലേക്കു പോയി. ആ തക്കത്തിന് വീട്ടിലെ മുറികൾ വീണ്ടും നടന്നുകാണാൻ പെട്രോ തീരുമാനിച്ചു. പതിനൊന്നു മുറികളും കയറിയിറങ്ങിയശേഷം, താൻ മുൻപു കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത പന്ത്രണ്ടാമത്തെ മുറിയിൽ അയാൾ കയറി. വിചിത്രമായ ഒരു കാഴ്ചയാണ് അയാളവിടെ കണ്ടത്. ആ മുറിയിൽ സ്വർണ ജീനിയിട്ട ഒരു രത്നക്കുതിര നിന്നിരുന്നു! അതിനടുത്തായി രത്നഖചിതമായ വിശിഷ്ടവസ്ത്രവും കിടന്നിരുന്നു!

പെട്രോ കൂടുതലൊന്നും ആലോചിക്കാതെ ആ കുപ്പായമണിഞ്ഞ്, ആ രത്നക്കുതിരയുടെ പുറത്തുകയറി ഓടിച്ചു പോയി. കുതിര കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ പാഞ്ഞു.

കാട്ടിൽനിന്ന് മടങ്ങുകയായിരുന്ന വൃദ്ധദമ്പതികൾ ആ കാഴ്ച കണ്ടു. തങ്ങളുടെ രത്നക്കുതിരയാണ് അതെന്ന് അവർക്കു സംശയം തോന്നി. അവർ വീട്ടിലെത്തി നോക്കിയപ്പോൾ പന്ത്രണ്ടാംമുറി തുറന്നുകിടക്കുന്നത് കണ്ടു. അതിനകത്ത് രത്നക്കുതിരയില്ലെന്നുകൂടി അറിഞ്ഞപ്പോൾ കള്ളൻ പെട്രോ തന്നെയെന്ന് അവർക്ക് ഉറപ്പായി. വൃദ്ധൻ ഒരു മൺകോരിയിലും വൃദ്ധ ചുലിലും കയറിയിരുന്ന് ആജ്ഞാപിച്ചു:

‘മൺകോരി, ചുലേ, കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ പാഞ്ഞ് കുതിരക്കള്ളൻ പെട്രോയെ പിടികൂടൂ!’

കുറച്ചുനേരംകൊണ്ട് മൺകോരിയും ചുലും വൃദ്ധദമ്പതികളെയും ചുമന്ന് രത്നക്കുതിരയുടെ തൊട്ടുപിന്നിലെത്തി. അവർ പെട്രോയെ മറികടക്കുമെന്ന് വന്നപ്പോൾ അയാൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘മൺകോരി, ചുലേ, മര്യാദയ്ക്കു ഓട്ടം നിർത്തു. അല്ലെങ്കിൽ രത്നക്കുതിര നിങ്ങളെ കരിച്ചുകളയും!’

അതുകേട്ടു ഭയന്ന മൺകോരിയും ചുലും ഓട്ടം നിർത്തി. വൃദ്ധനും

വൃദ്ധയും അവരെ ശകാരിച്ച് താഴെയിറങ്ങി. വൃദ്ധൻ ആൺപുച്ചയുടെയും വൃദ്ധ പെൺപുച്ചയുടെയും പുറത്തു കയറിയിരുന്ന് ആജ്ഞാപിച്ചു.

‘ആൺപുച്ചേ, പെൺപുച്ചേ, മര്യാദയ്ക്ക് ഞങ്ങളെയുംകൊണ്ട് പാഞ്ഞു ആ കുതിരക്കളളന്റെ ഒപ്പമെത്തിക്കൂ.’

അതു കേട്ടതും പുച്ചുകൾ വായുവേഗത്തിൽ പെട്രോയ്ക്ക് പുറകെ പാഞ്ഞു. അവർ തന്റെ തൊട്ടുപുറകിലെത്തിയെന്നറിഞ്ഞതും അയാൾ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘ഹേ ചങ്ങാതിപ്പുച്ചകളേ, നിങ്ങൾക്കിത്ര കരുത്തും വേഗതയുമുണ്ടായത് ഞാനെറിഞ്ഞുതന്ന വ്യാളീശിരസ്സുകൾ തിന്നിട്ടാണെന്നു മറക്കരുത്. എന്നെ അപകടപ്പെടുത്താൻ നോക്കിയില്ലെങ്കിൽ ഇനിയും ഇതുപോലെ പലതും തരാം. നിങ്ങളെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി പായിക്കുന്ന കിഴവനും കിഴവിയും ഇതുവരെ നിങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും തന്നിട്ടുണ്ടോ?’

അതു ശരിയാണെന്ന് പുച്ചുകൾക്കു തോന്നി. അവ ഓട്ടം നിർത്തി. വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും അവറ്റകളെ ശകാരിച്ച് താഴെയിറങ്ങി. പുച്ചുകൾ എങ്ങോട്ടോ ഓടിപ്പോയി. അപ്പോൾ രത്നക്കുതിര തിരിഞ്ഞുനിന്ന് വൃദ്ധനും വൃദ്ധയ്ക്കും നേരെ തീ തുപ്പി. ആ തീനാളങ്ങളേറ്റ് അവർ കത്തിച്ചാവലായി! കുറച്ച് വെളുത്ത പുക മാത്രമാണു പിന്നീട് അവിടെ ശേഷിച്ചത്.

പെട്രോ രത്നക്കുതിരപ്പുറത്തിരുന്ന് യാത്ര തുടർന്നു. കുറെ ദൂരം പിന്നിട്ട് അവർ സാർ രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. വിലയേറിയ കുപ്പായം ധരിച്ച്, രത്നക്കുതിരപ്പുറത്ത് പാഞ്ഞുവന്ന സുമുഖനായ പെട്രോയെ രാജാവിന് ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം തന്റെ മകളെ അദ്ദേഹത്തിന് വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുത്തു. ആർഭാടത്തോടെ നടന്ന വിവാഹച്ചടങ്ങിന് വൻപുരുഷാരമെത്തി. പെട്രോ കൂഴലും വയലിനും ഗിറ്റാറും വായിച്ച് അവരെയെല്ലാം ആനന്ദാനുഭൂതിയിൽ ആരാദിച്ചു. പ്രതിസന്ധികളിൽ തന്നെ സഹായിച്ച തുവെള്ള ആടിനെ പിന്നീട് കാണാനായില്ലെങ്കിലും അയാൾ ഒരിക്കലും അതിനെ മറന്നില്ല.

(സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ ഏറെ പ്രചാരം നേടിയ മറ്റൊരു നാടോടിക്കഥയാണിത്. ജീവജലം പോലെ പല കഥകളിലും ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്ന സാദവങ്ങൾ ഇതിലുമുണ്ട്. നന്മയുടെ പക്ഷത്തുനിന്ന് സംഗീതത്തെ കാണാനുള്ള ശ്രമമാണ് മറ്റു കഥകളിലെന്നപോലെ ഇതിലുമുള്ളത്. ഭ്രമാത്മകമായ കഥാന്തരീക്ഷം ഇത്തരം കഥകളെ വായനക്കാർക്ക് പ്രിയപ്പെട്ടതാക്കുന്നു.)

വനരാജാവ്

സിംഹവും ആനയും കടുവയും പോലുള്ള വലിയ മൃഗങ്ങൾ. ആടും മൂയലും പുച്ചയും പോലുള്ള ചെറിയ മൃഗങ്ങൾ. കഴുകനും കാക്കയും കൂരുവിയും വാനമ്പാടിയും പോലുള്ള വലിയ-ചെറിയ പക്ഷികൾ.

എല്ലാവരും കാട്ടിലെ വന്മരത്തിനു ചുവട്ടിൽ സമ്മേളിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാടിനൊരു അധിപൻ വേണം. തങ്ങൾക്കൊരു രാജാവ് വേണം-അവരുടെ ലക്ഷ്യം അതാണ്.

കുറുക്കനാണ് നടപടികൾക്കെല്ലാം ചുക്കാൻ പിടിച്ചത്. മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളുമെല്ലാം എത്തിയെന്നുറപ്പായപ്പോൾ കുറുക്കൻ എഴുന്നേറ്റു നിന്ന് എല്ലാവരോടുമായി പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു കാര്യത്തിനായാണ് നമ്മളിവിടെ ഒത്തുകൂടിയിരിക്കുന്നത്. നാട്ടിലെ മനുഷ്യർക്കും പുഴയിലെ മീനുകൾക്കുമെല്ലാം രാജാക്കന്മാരുണ്ട്. നമുക്കു മാത്രമാണ് അങ്ങനെയൊരാളില്ലാത്തത്. നമുക്കെല്ലാം സംരക്ഷണം നൽകാനും കാട്ടിൽ നിയമവ്യവസ്ഥ ഉറപ്പാക്കാനും നമുക്കൊരു രാജാവ് ഉണ്ടായേ തീരൂ.’

അതു കേട്ടതും മാനും മൂയലും കാളയും കാട്ടുപോത്തുമൊക്കെ

മുന്നോട്ടുവന്നു. അവരുടെ ലക്ഷ്യം മനസ്സിലാക്കിയ കുറുക്കൻ സംസാരം തുടർന്നു:

‘പക്ഷേ, ഒന്നുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും ഒരു ദുർബലനെയും ഭീരുവിനെയും രാജാവാക്കിയതുകൊണ്ട് ഫലമില്ല. ഏതു പ്രതിസന്ധികളിലും നമ്മെ നയിക്കാനുള്ള ധൈര്യവും ബലവും ആത്മവിശ്വാസവും രാജാവിനുണ്ടാകണം. ഒരു യുദ്ധം വന്നാൽ മുന്നിൽനിന്ന് പട നയിക്കുന്നയാൾക്കേ രാജാവാകൻ അർഹതയുള്ളൂ.’

അതോടെ രാജാവാകാൻ മോഹിച്ച് രംഗത്തെത്തിയവർ ഒന്നടങ്കം പിന്മാറി. അപ്പോൾ മലപോലുള്ള ദേഹവുമായി കാട്ടാന ഒന്നലറി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘പ്രിയപ്പെട്ടവരേ, നിങ്ങളുടെ രാജാവാകാനുള്ള യോഗ്യത എനിക്കുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നു. ഈ കാട്ടിൽ എന്റെയത്രയും വലിയ മറ്റൊരു മൃഗവുമില്ല. എന്റെ കുർത്ത കൊമ്പുകൾ ഏത് ശത്രുവിന്റെയും വയർ പിളർത്താൻ പോന്നതാണ്. പുളച്ചു വരുന്ന ആരെയും ചിവിട്ടിയരയ്ക്കാനുള്ള കരുത്ത് എന്റെ തൂണുപോലുള്ള കാലുകൾക്കുണ്ട്. മാംസഭക്ഷണം ശീലിക്കാത്തതിനാൽ വിശന്നുവലഞ്ഞാലും നിങ്ങളെയൊരെയും തിന്നുകയുമെന്ന ഭയം വേണ്ട. അതുകൊണ്ട് എന്നെ വനരാജാവാക്കണമെന്ന് ഞാൻ അഭ്യർഥിക്കുന്നു.’

ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് സദസ്സ് നിശ്ശബ്ദമായി. പെട്ടെന്നാണ് ഇടിനാദം പോലുള്ള ഗർജനം ഉയർന്നുകേട്ടത്. മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളുമെല്ലാം ഞെട്ടിത്തരിച്ചുപോയി. വീണ്ടുമൊന്നലറി സിംഹം സദസ്സിന്റെ നടുവിലേക്കുവന്നു. കരുത്തനായ കാട്ടാനപോലും അല്പമൊന്ന് അമ്പരന്നു.

‘സദസ്സിന് വന്ദനം! എന്നെ അറിയാത്ത ഒരാളും ഇക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കാഴ്ചയിൽ ആനയെപ്പോലെ പൊണ്ണത്തടി എനിക്കില്ല. ഉപയോഗശൂന്യമായ കൊമ്പുകളുമില്ല. എന്നാൽ, കരുത്തിലും ധീരതയിലും എന്നോടൊപ്പമെത്താൻ ആർക്കാണ് കഴിയുക? ഏതു ശത്രുവിനെയും ഒറ്റയടിക്ക് വീഴ്ത്താൻ എനിക്കാവും. പിന്നെ, മാംസഭുക്കുകൾക്കാണ് ഉശിരു കൂടുകയെന്ന് കൊച്ചുകുട്ടിക്കുപോലും അറിയാവുന്നതാണല്ലോ. അതിനാൽ ഞാൻതന്നെ രാജാവാകുന്നതാണ് നിങ്ങൾക്കു നല്ലത്,’ സിംഹം പറഞ്ഞുനിർത്തി.

ആനയുടെയും സിംഹത്തിന്റെയും അവകാശവാദങ്ങൾ കേട്ടതോടെ പ്രജകൾ ധർമ്മസങ്കടത്തിലായി. രണ്ടു പേരും തുല്യബലവാന്മാർ, ധീരർ.

ആനയോ സിംഹമോ?

ആരെ തള്ളും, ആരെ കൊള്ളും?

കുറുക്കൻ വീണ്ടും ഇടപെട്ടു.

‘ആനയും സിംഹവും നമ്മുടെ രാജാവാകാൻ യോഗ്യർതന്നെ. എങ്കിലും നമുക്ക് ഒരാളെയല്ലേ രാജാവാക്കാനാവൂ? അതുകൊണ്ട് ഇവരിൽ കൂടുതൽ ജനപിന്തുണയുള്ള ആളെ കണ്ടെത്തണം. നിങ്ങൾ ഓരോരുത്തരും രാജപദവിയിലേക്ക് പിന്തുണയ്ക്കുന്നത് ആരെയൊന്നെന്ന് വിളിച്ചുപറയണം.’

കുറുക്കന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ട് വലിയ മൃഗങ്ങൾ വിളിച്ചുകൂവി.

‘സിംഹം രാജാവായാൽ മതി.’

എന്നാൽ, ചെറിയ മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളും അതിനോട് യോജിച്ചില്ല. അവർ ഒരുമിച്ച് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘സിംഹം വേണ്ടേ വേണ്ട. ഞങ്ങൾക്ക് ആനരാജാവ് മതി!’

ഇരുപക്ഷവും ചേരിതിരിഞ്ഞ് ബഹളം വെച്ചു. അന്തരീക്ഷം ശബ്ദമായ മാനമായി. ഇരുവരെയും പിന്തുണയ്ക്കുന്നവരുടെ എണ്ണമെടുത്താൽ സിംഹം പുറത്താകുമെന്ന് കുറുക്കന് ഉറപ്പായിരുന്നു. എണ്ണത്തിൽ ചെറു മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളും തന്നെയാണ് മുന്നിൽ. കാട്ടാന രാജാവാകുന്നതിനോട് കുറുക്കന് അത്ര താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനു കാരണവുമുണ്ട്. ആരു രാജാവായാലും അയാളുടെ സേവ പിടിച്ച് മന്ത്രിസ്ഥാനം നേടാമെന്നായിരുന്നു കുറുക്കന്റെ കണക്കുകൂട്ടൽ. സന്യാഹാരിയായ ആനയുടെ മന്ത്രിയായിട്ടെന്തു കാര്യം? വെറും ഓലമടലും പുല്ലും തിന്ന് ജീവിക്കാനാവുമോ? സിംഹത്തിന്റെ മന്ത്രിയായാൽ എന്നും ഇളംമാംസം കഴിച്ച് കുശാലായി ജീവിക്കാം. എങ്ങനെയും സിംഹത്തെ രാജാവാക്കണമെന്ന് അവൻ ചിന്തിക്കാനുള്ള കാരണം ഇതാണ്.

തത്കാലം വാക്കാലുള്ള കണക്കെടുപ്പു വേണ്ടെന്ന് കുറുക്കൻ പറഞ്ഞു. പകരം മറ്റൊരു നിർദ്ദേശം അവൻതന്നെ മുന്നോട്ടുവെച്ചു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, ജനപിന്തുണ ആനയ്ക്കും സിംഹത്തിനും തുല്യമാണ്. ഇനി രാജാവിനെ കണ്ടെത്താൻ ഒരേയൊരു വഴിയേയുള്ളൂ. നാട്ടിൽ മനുഷ്യർ ചെയ്യുംപോലെ വോട്ടു ചെയ്ത് ഏറ്റവും യോഗ്യനെ രാജാവാക്കുക.’

‘വോട്ടു ചെയ്യുകയോ? അതെങ്ങനെ?’

മൃഗങ്ങൾ വാപൊളിച്ചു.

‘അതേ. നിങ്ങൾ ഞാൻ പറയുന്നത് അനുസരിച്ചാൽ മാത്രം മതി. ഞാനിവിടെ കടലയും തേക്കിൻവിത്തുകളും രണ്ടു ഭാഗത്തായി വെക്കും. നിങ്ങൾ ഓരോരുത്തരായി ഇതിൽനിന്നും ഇഷ്ടമുള്ള ഒന്നെടുത്ത് ആകാണുന്ന മരപ്പൊത്തിലിടണം. സിംഹം രാജാവാകണമെന്നാഗ്രഹിക്കു

നവർ കടലയും ആനയെ അനുകൂലിക്കുന്നവർ തേക്കിൻവിത്തുമാണ് എറിയേണ്ടത്. അവസാനം അവ എണ്ണിനോക്കി, ആർക്കൊന്നോ കൂടുതൽ വോട്ടു കിട്ടിയത് അയാൾ രാജാവാകും,' കുറുക്കൻ വിശദീകരിച്ചു.

മൃഗങ്ങൾക്കും പക്ഷികൾക്കുമെല്ലാം ആ നിർദ്ദേശം സ്വീകാര്യമായി. അവർ ഓരോരുത്തരായി വോട്ട് ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. വോട്ടെടുപ്പ് പുരോഗമിക്കവെ, കുറുക്കൻ മരപ്പൊത്തിലേക്ക് എത്തിനോക്കി. അവിടെയും സിംഹത്തിന്റെ നില പരുങ്ങലിലാണെന്ന് അവനു ബോധ്യമായി. അവൻ മറ്റാരും കാണാതെ ഒരുപിടി കടലയെടുത്ത് പൊത്തിലേക്കിട്ടു.

സർവരും വോട്ട് ചെയ്തുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ വോട്ടെണ്ണലായി. കുറുക്കൻ എല്ലാവരുടെയും സാന്നിധ്യത്തിൽ കടലയും തേക്കിൻവിത്തും പുറത്തെടുത്ത് എണ്ണാൻ തുടങ്ങി. വോട്ടെണ്ണലിന്റെ ഫലമറിയാൻ മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളും വീർപ്പടക്കി നിന്നു. പലപ്പോഴും ഫലം കയറിയിറങ്ങിനിന്നു. ശരിക്കും ഇഞ്ചോടിഞ്ച് പോരാട്ടംതന്നെ!

വോട്ടെണ്ണിത്തീർന്നപ്പോൾ കുറുക്കനും നിരാശയായി. ആനയ്ക്കും സിംഹത്തിനും ലഭിച്ചത് ഒരേ വോട്ടുകൾ!

ഇനിയെങ്ങനെ രാജാവിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കും?

കുറുക്കൻതന്നെ അതിനുള്ള വഴിയും കണ്ടെത്തി.

'ആനയും സിംഹവും വോട്ടെടുപ്പിൽ തുല്യത പാലിച്ചതിനാൽ ഇനി ഇരുവരുടെയും കരുത്ത് പരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞെ നമുക്കൊരു തീരുമാനത്തിലെത്താനാവും. ആനയും സിംഹവും തമ്മിലുള്ള ദമ്പത്യുദ്ധമാണ് അതിനുള്ള മാർഗം. അതിൽ ജയിക്കുന്നയാൾ നമ്മുടെ രാജാവാകും.'

കുറുക്കന്റെ നിർദ്ദേശത്തെ ആരും എതിർത്തില്ല.

'എങ്കിൽ ഇപ്പോൾത്തന്നെ ദമ്പത്യുദ്ധം നടക്കട്ടെ. ഞാൻ തയ്യാർ!'

കാട്ടാന അലറിക്കൊണ്ട് മുന്നോട്ടുവന്നു.

'ഞാനും തയ്യാർ!'

സിംഹവും വിട്ടുകൊടുത്തില്ല.

ഇപ്പോൾ ഏറ്റുമുട്ടിയാൽ കാട്ടാന സിംഹത്തെ തുമ്പിക്കൈകൊണ്ട് ചുഴറ്റിയെറിയുമെന്നും അതോടെ സിംഹത്തിന്റെ കഥ കഴിയുമെന്നും കുറുക്കനറിയാമായിരുന്നു. അതൊഴിവാക്കാൻ അവർ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

'ഇന്നു വേണ്ട. വോട്ടെടുപ്പെല്ലാം കഴിഞ്ഞ് നമ്മൾ ആകെ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുകയല്ലേ? നാളെ രാവിലെ ഇതേ മരച്ചുവട്ടിൽവെച്ചാകാം മത്സരം. അതുവരെയുള്ള സമയത്ത് ഇരുവർക്കും വിജയിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ നടത്തുകയുമാവാം.'

കുറുക്കന്റെ നിർദ്ദേശത്തോട് യോജിച്ച് മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളും

പിരിഞ്ഞുപോയി. ശരിക്കൊന്നുറങ്ങി രാവിലെ ദമ്പത്യുദ്ധത്തിന് തയ്യാറാവാമെന്ന് കാട്ടാനയും തീരുമാനിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും നേരം ഇരുട്ടിയിരുന്നു. ആന ആ മരത്തിൽ ചാരിനിന്ന് ഉറങ്ങിത്തുടങ്ങി.

ഈ സമയത്തും കുറുക്കൻ വെറുതെയിരുന്നില്ല. ബലവാനായ കാട്ടാനയെ വീഴ്ത്താനുള്ള ശ്രമത്തിലായിരുന്നു അവൻ. അവൻ നേരേ പോയത് തന്റെ ചങ്ങാതിമാരായ ചെന്നായ്ക്കളുടെ അടുത്തേക്കാണ്. അവരെയും കൂട്ടി അവൻ മരത്തിനു ചുവട്ടിലെത്തി. മരത്തിൽ ചാരിനിന്നുറങ്ങുന്ന കാട്ടാനയെ ചൂണ്ടി അവൻ നിർദ്ദേശിച്ചു:

'ചങ്ങാതിമാരേ, നിങ്ങളെല്ലാവരുംകൂടി നേരം പുലരുംമുമ്പേ ഈ മരംകരണ്ട് താഴെയിടണം. അതിനടിയിൽപ്പെട്ട് കാട്ടാന ചത്തേക്കയണം. പ്രതിഫലമായി ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് നൂറു കോഴികളെ തരാം.'

കോഴികളെന്നു കേട്ടതും ചെന്നായ്ക്കൾക്ക് ആവേശമായി. അവർ ഉത്സാഹത്തോടെ മരത്തിന്റെ അടിഭാഗം കരളാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ, വിചാരിച്ചത്ര എളുപ്പമായിരുന്നില്ല അത്. മരം കരണ്ടുകരണ്ട് ചെന്നായ്ക്കളുടെ പല്ലുകൾ അടർന്നുവീണു. മരം ഏതാണ്ട് വീണു വീണില്ല എന്നായതും നേരം പുലർന്നു. അതോടെ ചെന്നായ്ക്കൾ തോല്വി സമ്മതിച്ച് സ്ഥലം വിട്ടു.

ഇനിയെന്തുവേണമെന്നാലോചിച്ച് കുറുക്കൻ തലപുകച്ചു നില്ക്കെ ഒരുസംഘം കരടികൾ ആ വഴി വന്നു. അവർ നിന്നുറങ്ങുന്ന കാട്ടാനയെ ആദരവോടെ നോക്കിനിന്നു. അപ്പോൾ കുറുക്കൻ അവരെ സമീപിച്ച് ശബ്ദം താഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞു:

'ശ്... ഭാവിരാജാവിന്റെ ഉറക്കം കളയരുത്. അദ്ദേഹം നിങ്ങളോടൊരു കാര്യം പറയാൻ എന്നെ ഏല്പിച്ചാണ് ഉറക്കം തുടങ്ങിയത്. ഈ മരത്തിന്റെ മുകളിലത്തെ കൊമ്പിൽ കുറെ തേനിച്ചകളുണ്ട്. ആ കൂട്ടിലുള്ള തേൻ രാജാവിന് എടുത്തുകൊടുക്കാനാണ് കല്പന. അദ്ദേഹം ഉണരുമ്പോൾ തേൻ കണ്ടില്ലെങ്കിൽ ദേഷ്യപ്പെടും. കരടികളുടെ കുലത്തൊത്തനെ ഇല്ലാതാക്കും.'

'അതിനെന്താ? ഇതൊരു നിസ്സാരകാര്യമല്ലേ? ഞങ്ങളുടെ രാജാവിന്റെ ആഗ്രഹം ഉടനെ സാധിച്ചുകൊടുത്തേക്കാം.'

കൊഴുത്തുരുണ്ട കരടികൾ ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി മരത്തിൽ അള്ളിപ്പിടിച്ചുകയറി. അവർ മുകളിലത്തെ കൊമ്പിലെത്തിയതും ആ ഭാരം കൊണ്ട് മരം ഒടിഞ്ഞുവീണതും ഒന്നിച്ചായിരുന്നു!

മരവും കരടികളും ഒന്നിച്ച് കാട്ടാനയുടെ പുറത്തു വീണു. എന്താണ് സംഭവിക്കുന്നതെന്ന് മനസ്സിലാവും മുമ്പേ ആന ചത്തു!

ഈ ബഹളം കേട്ട് സിംഹം പരിഭ്രാന്തനായി ഓടിയെത്തി. പുറകെ മറ്റു മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളും അവിടെയെത്തി. കുറുക്കൻ ആ അവസരം പാഴാക്കിയില്ല. അവൻ ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘സിംഹംതന്നെ നമ്മുടെ രാജാവ്! സിംഹം ഈ വന്മരം മറിച്ചിട്ട് ശത്രുവിനെ വകവരുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇനി ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ ആർക്കാണ് സംശയമുള്ളത്?’

ആരും ഒരക്ഷരം മിണ്ടിയില്ല.

‘സിംഹരാജാവ് വിജയിക്കട്ടെ!’

കുറുക്കൻ വിളിച്ചുകൂവി.

മറ്റുള്ളവർ അതേറ്റുചൊല്ലി. അപ്പോഴും നടന്നതെന്തെന്ന് സിംഹത്തിനു മനസ്സിലായിരുന്നില്ല. കുറുക്കൻ തന്നെ നോക്കി കണ്ണിറുക്കിയതുമാത്രം അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചു.

അടുത്ത ദിവസംതന്നെ സിംഹം വനരാജാവായി സ്ഥാനമേറ്റു. തന്റെ മന്ത്രി ആരായിരിക്കണമെന്നതിൽ രാജാവിന് രണ്ടാമതൊന്ന് ആലോചിക്കാനേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

അങ്ങനെ സിംഹം രാജാവും കുറുക്കൻ മന്ത്രിയുമായി.

കൊല്ലുന്ന രാജാവിന് തിന്നുന്ന മന്ത്രി!

മൃതമാതാവ്

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ വളരെക്കാലം മുൻപ് ഒരു ഭാര്യയും ഭർത്താവും ജീവിച്ചിരുന്നു. സമാധാനപൂർണ്ണമായ ആ സന്തുഷ്ടജീവിതം അയൽക്കാർക്കുവരെ അസൂയ ജനിപ്പിക്കാൻ പോന്നതായിരുന്നു. എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളും അവർ പരസ്പരം പങ്കുവെച്ച് പരിഹരിച്ചു. ഒരിക്കൽ പ്ലേലും അവർ തമ്മിൽ സൗന്ദര്യപ്പിണക്കമെങ്കിലും ഉണ്ടായതായി അയൽക്കാർക്ക് അറിവില്ല. ഭാര്യയും ഭർത്താവും കഠിനാധ്വാനം ചെയ്തുണ്ടാക്കുന്ന പണത്തിൽ നല്ലൊരു ഭാഗം ദരിദ്രർക്ക് ദാനം ചെയ്യാനും അവർ മടിച്ചില്ല.

അങ്ങനെയിരിക്കെ, ഭാര്യ ഗർഭിണിയായി. ഈ വിവരം ഭർത്താവിനെ ഏറെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. തങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന കുഞ്ഞ് ആണോ പെണ്ണോ എന്നു ചിന്തിച്ച് അവർ ജീവിതം തുടർന്നു. ആരോഗ്യവതിയായിരുന്ന ഭാര്യ ഗർഭാവസ്ഥയിൽ വല്ലാതെ മെലിഞ്ഞു. അതുവരെയില്ലാത്ത ചില അസുഖങ്ങൾ അവളെ ബാധിച്ചു. ഇതെല്ലാം ഭർത്താവിനെ പരിഭ്രമിപ്പിക്കാൻ പോന്നതായിരുന്നു. ഗർഭസ്ഥശിശു വളരും തോറും അവളുടെ ആരോഗ്യനില മോശമായി വന്നു. നാട്ടിലെ വൈദ്യന്മാരെല്ലാം അവിടെ

യെത്തി അവളുടെ അസുഖകാരണം കണ്ടെത്താൻ പരിശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ അവരെല്ലാം തോറ്റുപിന്മാറിയതേയുള്ളൂ.

‘ഞാൻ പറയുന്നതുകേട്ട് നിങ്ങൾ വിഷമിക്കരുത്. എനിക്കിനി അധികം ആയുസ്സുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ദൈവം സഹായിച്ചാൽ മരിക്കുന്നതിനു മുൻപ് ഞാൻ നമ്മുടെ മകനെ പ്രസവിക്കും. ഞാനില്ലെങ്കിലും അവനെ നിങ്ങൾ പൊന്നുപോലെ നോക്കണം. യാതൊരു കുറവും അവന് വരുത്തരുത്.’

പ്രസവവേദന തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവൾ ഭർത്താവിനെ അടുത്തുവിളിച്ച് പറഞ്ഞു.

‘അരുത്. നീ വേണ്ടാത്തതൊന്നും ഓർത്ത് മനസ്സു വിഷമിപ്പിക്കരുത്. നിനക്കും നമ്മുടെ മകനും കുഴപ്പമൊന്നും വരില്ല.’

അയാൾ അവളെ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

പ്രസവവേദന കഠിനമായി. വയറ്റാടികൾ അവളെ ശുശ്രൂഷിച്ചു. ഒടുവിൽ, കുഞ്ഞിന്റെ ആദ്യത്തെ കരച്ചിൽ പുറത്തുവന്നു. അതുകേട്ട് ഭർത്താവ് സന്തോഷിച്ചു. എന്നാൽ, ആ സന്തോഷം അധികം നീണ്ടുനിന്നില്ല. പ്രസവം കഴിഞ്ഞയുടൻ ഭാര്യ മരിച്ച വിവരം വയറ്റാടികൾ അയാളെ അറിയിച്ചു! അതുകേട്ട് അയാളാകെ തളർന്നുപോയി. എന്തൊരു ദുർവിധിയാണ് തന്റേതെന്നോർത്ത് അയാൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

ഭാര്യയുടെ ശവസംസ്കാരച്ചടങ്ങുകൾ യഥാവിധി നടന്നു. നവജാത ശിശുവിനെ കൈയിലെടുത്ത് അയാൾ ചിന്തിച്ചു:

‘പാവം കുഞ്ഞ്! നന്നായൊന്ന് കരയാൻപോലുമുമാവുംമുൻപേ അമ്മ ഇവനെ വിട്ടുപോയി. ഞാനിനി ഇവനെ എങ്ങനെ വളർത്തും? ഈ പ്രായത്തിൽ അമ്മയുടെ ചുടും മൂലപ്പാലുമില്ലാതെ കുഞ്ഞിന് ജീവിക്കാനാവുമോ? ഞാൻ എത്ര ശ്രമിച്ചാലും അമ്മയോളം ഇവനെ സ്നേഹിക്കാനാവുമോ?’

കുറെ നേരത്തേ ആലോചനയ്ക്കുശേഷം അയാൾ ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തി. കുഞ്ഞിനെ അമ്മയെപ്പോലെ നോക്കാൻ കഴിവുള്ള ഒരു സ്ത്രീയെ കണ്ടെത്തുക. വളരെ നേരത്തെ അന്വേഷണത്തിനൊടുവിൽ അയാൾ ഒരു വൃദ്ധയെ കണ്ടുമുട്ടി. കുഞ്ഞിന്റെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കാൻ താൻ തയ്യാറാണെന്ന് വൃദ്ധ അയാളോട് പറഞ്ഞു. പ്രതിമാസം ഒരു തുക ശമ്പളമായി നിശ്ചയിച്ച് അയാൾ അവരെയും കൂടി വീട്ടിലെത്തി.

എന്നാൽ, വിചാരിച്ചതുപോലെ എളുപ്പമായിരുന്നില്ല കാര്യങ്ങൾ. വൃദ്ധ എത്രയൊക്കെ ശ്രമിച്ചിട്ടും കുഞ്ഞ് കരച്ചിൽ നിർത്തുകയോ എന്തെങ്കിലും ഭക്ഷണം കഴിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. കരഞ്ഞു കരഞ്ഞ് കുഞ്ഞ്

തളർന്നു. എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ വൃദ്ധയും അയാളും വിഷമിച്ചു. എന്നാൽ, അവരെ അർദ്ധുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് രാത്രിയിൽ കുഞ്ഞ് ശാന്തനായി ഉറങ്ങി. ഒരിക്കൽപ്പോലും അവനൊന്ന് കരഞ്ഞില്ല. നേരം പുലർന്നതും കുഞ്ഞിന്റെ ഭാവം മാറി. പതിവുപോലെ അവൻ വലിയ വായിൽ നിലവിളിക്കാൻ തുടങ്ങി.

തുടർന്നുള്ള പല ദിവസങ്ങളിലും ഇത് ആവർത്തിച്ചു. ഒന്നും കഴിക്കാതെയും നിർത്താതെ കരഞ്ഞും പകലും ശാന്തനായി ഉറങ്ങി രാത്രിയും അവൻ കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഭക്ഷണമൊന്നും കഴിക്കാതിരുന്നിട്ടും കുഞ്ഞിന് തെല്ലും ക്ഷീണം തോന്നാതിരുന്നത് പിതാവിനെയും വൃദ്ധയെയും അർദ്ധുതപ്പെടുത്തി.

ഇതിനു പിന്നിൽ എന്തോ രഹസ്യമുണ്ടെന്ന് വൃദ്ധയ്ക്കു തോന്നി. കുഞ്ഞ് രാത്രിയിൽ സുഖമായി ഉറങ്ങുന്നതിന്റെ കാരണം കണ്ടെത്താൻ അവർ തീരുമാനിച്ചു. ആ രാത്രി അവർ ഒരുപോള കണ്ണടയ്ക്കാതെ കാത്തിരുന്നു. പാതിരാത്രിയായതും ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. ഒരു രൂപം മുറിയുടെ വാതിൽ തള്ളിത്തുറന്ന് അകത്തു കടന്നു. അത് കുഞ്ഞിന്റെ തൊട്ടിലിനടുത്തേക്ക് നടന്നുചെന്നു. വൃദ്ധയെ അർദ്ധുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ആ രൂപം കുഞ്ഞിനെ മടിയിലെടുത്തുവെച്ച്, മൂലകൊടുത്തു. കുഞ്ഞിനെ വീണ്ടും തൊട്ടിലിൽ കിടത്തി അത് വന്ന വഴിയേ മടങ്ങിപ്പോയി!

തുടർന്നുള്ള ദിവസങ്ങളിലും ഈ രംഗത്തിന് വൃദ്ധ സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു. അവർ ഇക്കാര്യം കുഞ്ഞിന്റെ പിതാവിനോട് പറഞ്ഞു. അത് അയാളെയും അർദ്ധുതപ്പെടുത്തി. അയാൾ തന്റെ ബന്ധുക്കളെ വിളിച്ചുവരുത്തി വിവരം അറിയിച്ചു.

‘എനിക്കെന്തോ ഭയമാകുന്നു. എന്റെ കുഞ്ഞിനെ ഏതോ പിശാച് ബാധിച്ചിരിക്കുവാനുമോ? എങ്ങനെയാണ് ദുഷ്ടശക്തികളിൽനിന്ന് അവനെ മോചിപ്പിക്കാനാവുക?’

അയാൾ ചോദിച്ചു.

ആ വീട്ടിൽ നടക്കുന്ന കാര്യങ്ങളുടെ യാഥാർഥ്യം കണ്ടെത്താൻതന്നെ ബന്ധുക്കൾ തീരുമാനിച്ചു. അന്നു രാത്രി ഒട്ടും ഉറങ്ങേണ്ടെന്ന് അവർ തീരുമാനിച്ചു. ഒരു മൺപാത്രത്തിൽ വിളക്കുവെച്ച് അതുമായി അവർ കുഞ്ഞിന്റെ മുറിയുടെ മൂലയിൽ പതുങ്ങിയിരുന്നു. ആ രൂപം മുറിയിലെത്തുമ്പോൾ പെട്ടെന്ന് വിളക്കു കൊളുത്തി, ആ വെളിച്ചത്തിൽ ആളെ തിരിച്ചറിയുകയായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം.

പാതിരാത്രിയായപ്പോൾ മുറിയുടെ വാതിൽ തുറക്കപ്പെട്ടു. അവ്യക്തമായ ഒരു രൂപം അകത്തേക്കു കടന്നുവന്ന് തൊട്ടിലിൽനിന്നും കുഞ്ഞിനെ

യെടുത്ത് മടിയിൽ വെച്ചു. പിന്നെ, അവന്റെ നെറ്റിയിൽ ചുംബിച്ചു. കുഞ്ഞിനെ മാറോടു ചേർത്ത് പാലു കൊടുത്തു. പിതാവും ബന്ധുക്കളും നെഞ്ചിടിപ്പോടെ അത് നോക്കിനിന്നു. കുഞ്ഞിനെ തൊട്ടിലിൽ കിടത്തി രൂപം മടങ്ങാൻ ഭാവിച്ചതും ബന്ധുക്കളിലൊരാൾ പെട്ടെന്ന് വിളക്കു കൊളുത്തി. അതിന്റെ പ്രകാശം മുറിയിലാകെ പരന്നു. ആ വെളിച്ചത്തിൽ അവർ ആളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

കുഞ്ഞിന്റെ അമ്മതന്നെയായിരുന്നു അത്. മരണാനന്തരച്ചടങ്ങുകൾ കഴിഞ്ഞ് സംസ്കരിച്ചപ്പോഴുള്ള അതേ വസ്ത്രങ്ങളുണിഞ്ഞ് അവർ!

‘നീയെങ്ങനെ ഇവിടെ?’

ഭർത്താവ് തൊണ്ടയിടി വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

അതിനു മറുപടി പറയാതെ അവൾ വന്ന വഴിയേ മടങ്ങിപ്പോയി. വാതിൽ തനിയെ അടഞ്ഞു.

പിതാവ് ഓടിപ്പോയി കുഞ്ഞിനെ വാരിയെടുത്തു. അവന്റെ നെറ്റിയിൽ ചുംബിക്കാൻ ശ്രമിച്ചതും ആ പിഞ്ചുശരീരം തണുത്തു വിറച്ചിരുന്നു. അവൻ തങ്ങളെയെല്ലാം വിട്ടുപോയെന്ന് ആ പിതാവിനു മനസ്സിലായി!

അയാളുടെ കണ്ണിൽനിന്ന് ചുടുകണ്ണീർ പിഞ്ചുകുഞ്ഞിന്റെ മുതദേഹത്തിൽ ഇറ്റുവീണു.

(മരിച്ചവരോട് ആദരവു കാട്ടുകയെന്ന സോവിയറ്റ് പാരമ്പര്യത്തെ ഊട്ടിയുറപ്പിക്കുന്നതാണ് ഈ കഥ. അതോടൊപ്പം മാതാവും കുഞ്ഞും തമ്മിലുള്ള തീവ്രമായ ബന്ധവും ഇതിലൂടെ ഇതൾ വിരിയുന്നുണ്ട്.)

യഥാർത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യം

മിനുഷ്യരെപ്പോലെ കരടികൾക്കും പേരുണ്ടാവുമോ? ചുരുങ്ങിയപക്ഷം സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ കരടികൾക്കെങ്കിലും പേരുണ്ടായിരുന്നു. ഈ കഥയിലെയും നായകൻ ഒന്നാത്തരം പേരുള്ള ഒരു കരടിയാണ്. ആ പേരെന്തെന്ന് വഴിയേ അറിയാം. ഇപ്പോഴേ പറഞ്ഞാൽ അതിന്റെ രസചരടു പൊട്ടിയാലോ?

പണ്ടൊരുനാൾ ഒരു കർഷകൻ തന്റെ കാളകളെയുംകൊണ്ട് വയലിൽനിന്നും വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങുകയായിരുന്നു. കാളകൾ മുന്നിൽ നടന്നപ്പോൾ അയാൾ തൊട്ടുപിന്നിൽ, തന്റെ കുതിരവണ്ടിയിലാണ് സഞ്ചരിച്ചത്. വണ്ടി നിറയെ നല്ല ഉണക്കവിരകുകളായിരുന്നു. അതിനു മുകളിൽ പൈപ്പും വലിച്ചിരുന്ന് സുഖിച്ചാണു യാത്ര. കാട്ടിലൂടെ കുറെ ദൂരം ചെന്നതും കുതിരകൾ പെട്ടെന്നു നിന്നു. അയാൾക്ക് കാര്യമെന്തെന്നു മനസ്സിലായില്ല. അയാൾ ചാട്ടുവാറുകൊണ്ട് കുതിരകളെ മുന്നോട്ടു നടത്താൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ, അവ തെല്ലുപോലും അനങ്ങാതെ, ദൂരേക്കു തന്നെ നോക്കി നിന്നതേയുള്ളൂ. അവരുടെ മുഖത്ത് പകപ്പും ഭയവും മൊക്കെയുള്ളത് അയാൾ കണ്ടു. കുതിരകൾ നോക്കുന്ന ഭാഗത്തേക്ക്

അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. അപ്പോഴാണ് ഒരു കരടി ആകെ അസ്വസ്ഥനായി കുറ്റി ചെടികൾക്കിടയിൽ മറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത് അയാൾ കണ്ടത്. കുതിരകൾ ഭയന്നു നിന്നുപോയത് കരടിയെ കണ്ടിട്ടാണെന്നും അയാൾക്കു മനസ്സിലായി.

‘കരടിക്കുട്ടാ, നീയെന്താണിവിടെ ചെയ്യുന്നത്?’

കർഷകൻ വണ്ടിയിൽനിന്നിറങ്ങിപ്പോയി ചോദിച്ചു.

‘ഓ, എനിക്ക് ഒളിച്ചിരിക്കാൻ പറ്റിയ ഒരിടം തേടുകയാണ്.’

കരടി അങ്ങുമിങ്ങും നോക്കിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

‘ആരിൽനിന്നാണ് നിനക്ക് ഒളിക്കേണ്ടത്? മനുഷ്യരോ മറ്റു മൃഗങ്ങളോ ആരെങ്കിലും നിന്നെ പിന്തുടരുന്നുണ്ടോ?’

അയാൾ ആകാംക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു.

‘ഏയ്, എനിക്കങ്ങനെ ശത്രുക്കളൊന്നുമില്ല. എനിക്കാകെ പേടിയുള്ളത് ശീതകാലത്തിന്റെ കാഠിന്യത്തെ മാത്രമാണ്. അതിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ പറ്റിയ ഒരിടമാണ് എനിക്കു വേണ്ടത്.’

കരടി തണുക്കുന്നതായി നടിച്ചു.

‘നീയെന്തിനാ തണുപ്പിനെ ഇങ്ങനെ ഭയപ്പെടുന്നത്? കട്ടിരോമങ്ങളുള്ള നിനക്ക് ശീതകാലത്തെ അതിജീവിക്കാൻ കഴിയുമല്ലോ?’

‘അത് ശരിയായ ധാരണയല്ല. അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ ഞങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണകളിൽ ഏതെങ്കിലും ശരിയാണോ? തണുപ്പുകാലത്തെ പിടികൂടാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ഞാനതിനെ ഞെരിച്ചുകൊന്നേനെ. എങ്കിൽ, എനിക്കിങ്ങനെ വിശന്നിരിക്കേണ്ടിയും വരില്ലായിരുന്നു.’

കരടി പല്ലു ഞെരിച്ചു. അതു കേട്ട് കർഷകൻ അദ്ഭുതത്തോടെ ചോദിച്ചു:

‘എന്ത്? നിനക്കും വിശപ്പോ? കണ്ണിൽക്കണ്ട ആടുകളെയൊക്കെ പിടിച്ചുതിന്നുന്നവനല്ലേ നീ? പാപം ആടുകളെ കൊന്നുതിന്നുന്നതിന്റെ പാപം നീ എവിടെച്ചെന്നാണ് തീർക്കുക?’

‘ഇതാണ് മനുഷ്യരുടെ വരുമാനം. ഞങ്ങൾ കരടികൾ വല്ലപ്പോഴും മൊരു ആടിനെ കൊന്നുതിന്നാൽ കൊടുംപാപികൾ. നിങ്ങൾ എത്ര ആടുകളെ കശാപ്പു ചെയ്ത് ഭക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്? അതിൽ പാപമൊന്നുമില്ല താനും! ഹേ മനുഷ്യാ, ഞങ്ങളങ്ങനെ സ്ഥിരമായി ആടുതീറ്റക്കാറൊന്നുമല്ല. പൂല്ല്യം പച്ചക്കറികളുമാണ് ഞങ്ങൾക്കേറെ പ്രിയങ്കരം. പിന്നെ, വിശപ്പു തോന്നുമ്പോൾ ചില ചെറിയ മൃഗങ്ങളെയും അകത്താക്കാറുണ്ട്. വിശന്ന് വയറു കത്തുന്ന അപൂർവ്വം അവസരങ്ങളിൽ മാത്രമാണ്

ഞങ്ങൾ ആടുകളെ പിടിച്ചുതിന്നാൻ.’

കരടി വിശദീകരിച്ചു.

‘ഒരുവിധത്തിൽ നോക്കിയാൽ നീ പറഞ്ഞതും ശരിതന്നെ. എന്നാലും നീ പറയുന്നതുപോലെ അത്ര കഠിനമാണോ ശീതകാലത്തെ തണുപ്പ്?’

കർഷകൻ ചോദിച്ചു.

‘അതൊക്കെ ആപേക്ഷികമാണ്. മനുഷ്യരും കരടികളും രണ്ടു രീതിയിലാണ് ശീതകാലത്തെ കാണുന്നത്. തണുപ്പുകാലത്തേക്കുള്ള ധാന്യങ്ങളും വിരകും കുപ്പായങ്ങളും സംഭരിച്ചുവെച്ച നിങ്ങൾക്ക് അടച്ചുറപ്പുള്ള വീട്ടിൽ കഴിയാനാവും. നിങ്ങളെ തണുപ്പ് അത്രകണ്ട് ബാധിക്കില്ല. എന്നാൽ, ഞങ്ങൾക്ക് സ്വയരക്ഷയ്ക്ക് യാതൊന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് തണുപ്പിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ ഒരിടംതേടി ഇങ്ങനെ അലയുന്നത്.’

കരടിയുടെ മുഖത്ത് നിരാശ പ്രകടമായി.

‘അതു ശരി. നിനക്ക് ഒളിക്കാൻ പറ്റിയ ഒരു മട കിട്ടിയെന്നുതന്നെ കരുതുക. നീ എന്തു ധരിച്ചും എന്തു ഭക്ഷണം കഴിച്ചും തണുപ്പുകാലം കഴിച്ചുകൂട്ടും?’

കർഷകൻ അതറിയാൻ തിടുകമായി.

‘ഇതാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞത്, മനുഷ്യരും കരടികളുമായി വലിയ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടെന്ന്. ഞങ്ങൾക്ക് തണുപ്പുകാലമെന്നുവെച്ചാൽ നീണ്ട ഉറക്കത്തിന്റെ കാലമാണ്. ഉറങ്ങിക്കിടക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾക്കെന്നപോലെ ഞങ്ങൾക്കും ഭക്ഷണം വേണ്ട. ഞങ്ങളുടെ തൊലിക്കടിയിൽ ധാരാളം കൊഴുപ്പ് ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. തണുപ്പുകാലത്ത് അതുകൊണ്ടാണ് ഞങ്ങൾ കഴിയുന്നത്. വസന്തകാലമാവുമ്പോഴേക്കും കൊഴുപ്പൊക്കെ തീർന്ന് ഞങ്ങൾ എല്ലാം തോലുമായി മാറും.’

കരടിയുടെ വിശദീകരണം കർഷകന് ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അയാൾക്ക് കരടിയോട് ഇഷ്ടം തോന്നിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. അയാൾ ചോദിച്ചു:

‘ആട്ടെ, നിന്റെ പേരെന്താണ്?’

‘കേട്ടാൽ ഗൗരവം തോന്നുന്ന പേരുതന്നെയാണ് എന്റേത്. ഒരു പക്ഷേ, നിങ്ങളെക്കാളൊക്കെ ഗൗരവം തോന്നുന്ന പേര് - ‘ഡാനിലോ ബർമിലോ,’ എങ്ങനെയുണ്ട്?’

കരടി ഒന്നു ഞെളിഞ്ഞുനിന്നു.

‘പേരു കൊള്ളാം. ഇങ്ങനെ അലഞ്ഞുനടന്നാൽ നിനക്കു പറ്റിയ ഇടം കണ്ടെത്താനായെന്നുവരില്ല. അതുകൊണ്ട് നിനക്കു താത്പര്യമുണ്ടെങ്കിൽ എന്റെ കൂടെ വീട്ടിലേക്ക് പോരു. തണുപ്പേല്ക്കാതെ കഴിയാനൊരിടവും വയറുനിറയെ ഭക്ഷണവും തരാം. പ്രത്യേകിച്ച് പണിയൊന്നും

ചെയ്യണ്ട. എന്റെ തേനീച്ചക്കുടുകളെ ശത്രുക്കൾ അക്രമിക്കാതെ നോക്കിയാൽ മാത്രം മതി,' കർഷകൻ പറഞ്ഞു.

അതൊരു കൊള്ളാവുന്ന കാര്യമാണെന്ന് കരടിക്കു തോന്നി. മേലനങ്ങാതെ ജീവിക്കാം. സുഭിക്ഷ ഭക്ഷണവും സുഖനിദ്രയും. അങ്ങനെ കുഴിമടിയനായി ജീവിക്കുന്നതിനുമില്ലേ ഒരു സുഖം? തേനീച്ചകളുടെ കാവൽക്കാരനാകുന്നതും സന്തോഷകരംതന്നെ. ദാഹം തോന്നുമ്പോൾ കുടൊന്നു നക്കുകയുമാവാം.

'എനിക്ക് പൂർണ്ണസമ്മതം.'

കരടി ഉത്സാഹത്തോടെ കുതിരവണ്ടിയിൽ ചാടിക്കയറി.

കർഷകൻ ചാട്ടവാനനക്കി ശബ്ദമുണ്ടാക്കി. കുതിരകൾ മുന്നോട്ടു കുതിച്ചു. തൊട്ടുമുന്നിൽ കാളകളും നടന്നു.

കർഷകൻ ഒരു കരടിയെയും കൊണ്ടുവരുന്നതു കണ്ട് അയാളുടെ ഭാര്യ അമ്പരന്നു നിന്നു.

'ഇവനെ എവിടുന്നു കിട്ടി നിങ്ങൾക്ക്?'

'അതൊക്കെ പിന്നെപ്പറയാം. ഇവനാണ് ഡാനിലോ ബർമിലോ എന്ന കരടിക്കുട്ടൻ. ഈ തണുപ്പുകാലം കഴിയുംവരെ നമ്മുടെ തേനീച്ചക്കുടുകൾ സൂക്ഷിച്ച് ഇവിടെയുണ്ടാവും.'

കർഷകൻ പരിചയപ്പെടുത്തി.

'അതിനെന്താ? ഇവനുംകൂടി ഇവിടെ കഴിയുന്നതിൽ എനിക്ക് സന്തോഷമേയുള്ളൂ.'

ഇതും പറഞ്ഞ് കർഷകപത്നി അടുക്കളയിൽ പോയി പാലും തേനും ചേർത്ത മധുരപാനീയം തളികയിൽ പകർന്ന് കരടിക്കു കൊടുത്തു. കരടി അത് ആർത്തിയോടെ കുടിച്ചു. തന്റെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടാണ് കർഷകനെ കണ്ടുമുട്ടിയതെന്ന് കരടിക്കു തോന്നി. നല്ല ഇരുട്ടും ചെറുചൂടുമുള്ള ധാന്യപ്പുരയിലാണ് കർഷകൻ അവൻ കിടക്കാൻ സൗകര്യം ഒരുക്കിയത്. വയറു നിറയെ ഭക്ഷണം കഴിച്ച്, ഏമ്പക്കം വിട്ട്, ചാക്കുപുതപ്പിനടിയിൽ ചുരുണ്ടുകിടന്നപ്പോൾ ലോകത്തെ ഏറ്റവും വലിയ ഭാഗ്യവാൻ താനാണെന്ന് അവൻ ചിന്തിച്ചു. ഈ സൗഭാഗ്യം ഒരിക്കലും നഷ്ടപ്പെടരുതേ എന്നു പ്രാർഥിച്ചാണ് കരടി ഉറങ്ങാൻ തുടങ്ങിയത്.

ആദ്യദിവസങ്ങൾ കരടിക്ക് ഏറെ തൃപ്തി നൽകി. തന്റെ കണക്കുകൂട്ടലുകൾ പോലെയൊക്കെ കാര്യങ്ങൾ മുന്നേറുന്നതിൽ അവൻ സന്തോഷിച്ചു. കർഷകൻ അതിന്റെ കഴുത്തിൽ ഒരു ചങ്ങല കെട്ടി. അതിലും കരടിക്ക് എതിർപ്പുണ്ടായില്ല. പുറത്തെവിടെയും പോകേണ്ടാത്ത തന്റെ കഴുത്തിൽ ഒരു ചങ്ങല കിടന്നാൽ ആർക്കാണ് ചേതം? അവൻ ചിന്തിച്ചത്

അങ്ങനെയാണ്.

എന്നാൽ, ആ സന്തോഷത്തിനും സൗഭാഗ്യത്തിനും ദീർഘായുസ്സുണ്ടായില്ല. ഒരുനാൾ കർഷകപത്നി ഡാനിലോ ബർമിലോയ്ക്കുള്ള ആഹാരം കൊണ്ടുവെച്ച് മടങ്ങിയതും എവിടെനോ ഓടിവന്ന ഒരു തെരുവുനായ അത് തട്ടിപ്പിറച്ചു. കരടി അത് എതിർക്കാൻ ശ്രമിച്ചതും തെരുവുനായ അതിനെ അടിമുടി കടിച്ചു മുറിവേല്പിച്ചു! കഴുത്തിൽ ചങ്ങലയിട്ടിരുന്നതിനാൽ കരടിക്ക് ഒന്നും ചെയ്യാനായില്ല.

മറ്റൊരിക്കൽ, തൊഴുത്തിലെ പശുക്കൾ വയലിൽ മേഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ കരടി യാദൃച്ഛികമായി അതിലേ വന്നു. അതിഷ്ടപ്പെടാത്ത പശുക്കൾ അവനു നേരേ പാഞ്ഞുചെന്ന് ആഴത്തിൽ കുത്തി. കർഷകന്റെ കാളകളും കരടിയെ ശത്രുവിനെപ്പോലെ കണ്ടു. കർഷകപത്നിക്കുപോലും തന്നോട് അനിഷ്ടം തോന്നിത്തുടങ്ങിയോ എന്നു കരടി സംശയിച്ചു. അന്നു രാത്രി ഡാനിലോ ബർമിലോ ഒരു ഉറച്ച തീരുമാനമെടുത്തു.

'യജമാനനേ, നമുക്കൊന്ന് നടന്നുവന്നാലോ?'

പിറ്റേന്ന് കരടി കർഷകനോടു ചോദിച്ചു.

അയാൾ കരടിയെയും കൂട്ടി നടക്കാനിറങ്ങി. കുറെ നടന്ന് വിജനമായ ഒരിടത്തെത്തിയപ്പോൾ കരടി പറഞ്ഞു:

'എന്നോടു കാണിച്ച ദയവിന് നന്ദിയുണ്ട്. എങ്കിലും ഇനിയും എനിക്കിവിടെ അങ്ങയോടൊപ്പം കഴിയാനാവില്ല. എന്നെ പോകാനനുവദിക്കണം.'

'അതെന്താ പെട്ടെന്നിങ്ങനെ തോന്നാൻ?'

കർഷകൻ ചോദിച്ചു.

'എത്ര കഷ്ടപ്പെട്ടാലും ശരി, കാട്ടിൽ എനിക്കുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് വലുത്. സൗഭാഗ്യങ്ങൾക്കു നടുവിലുള്ള അടിമത്തം എന്നെ ശ്വാസംമുട്ടിക്കുകയാണ്. അതാണ് ഞാൻ കാട്ടിലേക്കു പോകാൻ തീരുമാനിച്ചത്. അങ്ങേക്ക് നല്ലതു വരട്ടെ!'

ഇതും പറഞ്ഞ് ഡാനിലോ ബർമിലോ കാട്ടിലേക്ക് ഓടിപ്പോയി.

(സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ വില എത്ര വലുതെന്ന് സമർഥിക്കുന്ന ഇത്തരം കഥകൾ എല്ലാ ഭാഷകളിലെയും നാടോടിസാഹിത്യത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.)

മുട്ടനാടും ചെമ്മരിയാടും

പണ്ട് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു കർഷകദമ്പതികൾ താമസിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് ഒരു മുട്ടനാടും ചെമ്മരിയാടും ഉണ്ടായിരുന്നു. കുറെക്കാലം അവർ ആടുകളെ നന്നായി നോക്കിയെങ്കിലും പിന്നീട് ആ ശ്രദ്ധ കുറഞ്ഞു. ആണാടുകളെ പോറ്റിവളർത്തുന്നതുകൊണ്ട് യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ലെന്ന് അവർക്കു തോന്നി.

‘നമ്മളെന്തിനാണ് ഇവറ്റുകൾക്ക് ഇങ്ങനെ തീറ്റയും വെള്ളവും കൊടുക്കുന്നത്? കാൽക്കാശിന്റെ പ്രയോജനമെങ്കിലും ഇവയെക്കൊണ്ട് നമുക്കുണ്ടോ? വയറുനിറച്ചതിന് കിടന്നുറങ്ങാനല്ലാതെ ഇവയെഎന്തിനു കൊള്ളാം?’

വൃദ്ധൻ രോഷത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘ശരിയാണ്. ഇത്രയും കാലം തീറ്റ കൊടുത്തതുതന്നെ അബദ്ധമായിപ്പോയി. വല്ല പട്ടികൾക്കുമാണ് ഇത് കൊടുത്തിരുന്നതെങ്കിൽ അതു വാലാട്ടി നന്ദി കാട്ടുകയെങ്കിലും ചെയ്തേനെ.’

വൃദ്ധയും അതിനോട് യോജിച്ചു.

‘പറ്റിയതൊക്കെ പറ്റി. ഇനിയും സഹിക്കാൻ വയ്യ. എത്രയും വേഗം

ഇവറ്റുകളെ ഇവിടെനിന്നോടിക്കണം.’

വൃദ്ധൻ പല്ലുകടിച്ച് എഴുന്നേറ്റു. മൂലയിൽ ചാരിവെച്ചിരുന്ന മുട്ടൻവടിയെടുത്ത് അയാൾ തൊഴുത്തിലേക്ക് നടന്നു. പുൽത്തൊട്ടിയിലെ ശേഷിച്ച പുല്ലു തിന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ആടുകൾക്കു നേരെ വടിയോങ്ങി അയാൾ അലറി:

‘ഓഹും, കടന്നുപൊയ്ക്കൊള്ളണം രണ്ടും! ഇനി എന്റെ കൺമുനിൽ കണ്ടുപോയാൽ ഈ വടിയുടെ ചുടഞ്ഞെന്ന് നിങ്ങളറിയും!’

ആടുകൾ വൃദ്ധന്റെ ഭാവമാറ്റംകണ്ട് ഭയന്നുപോയി. ഇനിയും അവിടെ കഴിയുന്നത് പത്തിയല്ലെന്നു തോന്നിയ അവർ വേഗംതന്നെ ജീവനും കൊണ്ടോടി.

മുട്ടനാടും ചെമ്മരിയാടും എങ്ങോട്ട് പോകണമെന്നറിയാതെ അലഞ്ഞുനടന്നു. വഴിയേ ഒരു ചെന്നായയുടെ തലയോട് അവർ കണ്ടു. ഒഴിഞ്ഞുകിടന്ന ഒരു ചാക്കിൽ മുട്ടനാട് ആ തലയെടുത്തിട്ട് നടപ്പു തുടർന്നു. അതു കണ്ട് ചെമ്മരിയാട് ചോദിച്ചു:

‘നമുക്കെന്തിനാണ് ചെന്നായയുടെ തല?’

‘എപ്പോഴെങ്കിലും ഇതു നമ്മളെ സഹായിക്കില്ലെന്ന് ആരുകണ്ടു?’

മുട്ടനാട് മറുപടി പറഞ്ഞു.

അവർ നടന്നു നടന്ന് ഒരു കാട്ടിലെത്തിച്ചേർന്നു. നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിയിരുന്നു. നല്ല തണുപ്പും തോന്നി. അപ്പോഴാണ് കുറച്ചുകലെയായി വിറകുകൾ കൂട്ടിയിട്ട് കത്തിച്ചിരിക്കുന്നത് അവർ കണ്ടത്. അങ്ങോട്ട് വിരൽ ചൂണ്ടി മുട്ടനാട് പറഞ്ഞു:

‘ദൈവധീനം. നമുക്ക് തീ കായാൻ ആരോ ഒരുക്കിയതാവും അത്. ഏതായാലും തണുത്തു മരവിക്കാതെ നമുക്ക് ഈ രാത്രി കഴിയാനാവും.’

‘അതു ശരിയാണ്. തീ കണ്ടാൽ മറ്റു വന്യമൃഗങ്ങൾ ഇങ്ങോട്ട് അടുക്കുകയില്ല.’

മുട്ടനാടിനോട് ചെമ്മരിയാടും യോജിച്ചു.

അവർ തീ കായാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോഴാണ് തൊട്ടടുത്തു കൂട്ടിയ അടുപ്പിൽ ആരോ ഓക്സ് ധാന്യം വേവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് അവർ കാണുന്നത്. ധാന്യം തിളച്ചുമറിയുകയാണ്. എന്നാൽ, അടുത്താരെയും കാണാനുമില്ല.

‘ദൈവം നമ്മളോട് എത്ര സ്നേഹമാണ് കാണിക്കുന്നതെന്നു നോക്കൂ, ചങ്ങാതി. ആദ്യം തണുപ്പുകറ്റാൻ തീ തന്നു. ഇപ്പോൾ വിശപ്പുമാറ്റാൻ ഭക്ഷണവും. ഒരുവിധത്തിൽ ആ കിഴവനും കിഴവിയും നമ്മളെ ആട്ടിയിറക്കിയതു നന്നായി. അല്ലെങ്കിൽ ഇപ്പോഴും ആ തൊഴുത്തിൽ കൊതുകുകടിയും

തന്നുപ്പും കൊണ്ട് കിടക്കേണ്ടി വന്നേനെ!

മുട്ടനാട് സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘ഇതൊന്ന് നന്നായി വെന്തോട്ടെ. എന്നിട്ടാവാം അത്താഴം കഴിക്കുന്നത്.’

ചെമ്മരിയാട് തീയിനോട് കൂടുതൽ അടുത്തിരുന്നു.

എന്നാൽ അവിടെ തീ കൂട്ടിയതും ഓക്സ് വേവിച്ചതുമൊക്കെ മൂന്നു ചെന്നായ്ക്കളായിരുന്നു. ആടുകൾ വരുന്നത് മുൻകൂട്ടിക്കണ്ട അവർ അല്പമകലെ മറഞ്ഞിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആടുകളെ അടുത്തു കിട്ടിയാൽ ശാപ്പിടണമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ കണക്കുകൂട്ടൽ.

‘സ്വാഗതം ചങ്ങാതിമാരേ.’

ചെന്നായ്ക്കൾ അവർക്കു മുന്നിലേക്ക് ചാടിവിന്ന് പറഞ്ഞു.

അതു കണ്ടതും ആടുകൾ ഞെട്ടിത്തരിച്ചുപോയി. വൈകാതെതന്നെ തങ്ങളെ ചെന്നായ്ക്കൾ കൊന്നുതിന്നുമെന്ന് അവർക്കുറപ്പായി.

‘എന്തായാലും നിങ്ങളെ കൂട്ടിനു കിട്ടിയതു നന്നായി. ഞങ്ങളിങ്ങനെ തനിച്ചിരുന്നു വിഷമിക്കുകയായിരുന്നു. ഏതായാലും വന്ന സ്ഥിതിക്ക് ഞങ്ങൾ നിങ്ങളെയൊന്ന് നന്നായി സത്കരിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ഭക്ഷണം ആദ്യം നിങ്ങൾക്കു വിളമ്പാം. അതു കഴിച്ച് നിങ്ങൾ വിശപ്പു മാറ്റുക. അതിനുശേഷം നിങ്ങളെ ഞങ്ങൾ പിടിച്ചുതിന്നോളാം. അപ്പോൾ ആട്ടിറച്ചിയും ഓക്സ് ധാന്യവും ഒരുമിച്ച് ഞങ്ങളുടെ വയറ്റിലെത്തുമല്ലോ!’

ചെന്നായ്ക്കൾ ചിരിച്ചു.

അതോടെ ആടുകളുടെ ഭയം ഇരട്ടിച്ചു. എന്നാൽ, മുട്ടനാടിന് ഒരു ബുദ്ധിതോന്നി. അവൻ ചെമ്മരിയാടിനോട് ഉറക്കെ ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതി, ചാക്കിലുള്ള ആ തല ഇങ്ങോട്ടെടുത്തേ. അത് അവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടല്ലോ, അല്ലേ?’

‘ഇതാണോ നീ ഉദ്ദേശിച്ചത്?’

ചാക്കിൽനിന്ന് ചെന്നായയുടെ തലയോട്ടി പുറത്തെടുത്ത് ചെമ്മരിയാട് ചോദിച്ചു. അതുകണ്ട് ചെന്നായ്ക്കൾ ഒന്നു ചുളി.

‘ഏയ് അതല്ല, അതിലും വലുതാണ് ഞാൻ ചോദിച്ചത്,’ മുട്ടനാട് ഗൗരവത്തിൽ പറഞ്ഞു.

ചെമ്മരിയാട് ആ തല ചാക്കിലേക്കിട്ട് വീണ്ടും അതുതന്നെ പുറത്തെടുത്ത് ചോദിച്ചു:

‘ഇതാണോ?’

‘അതുമല്ല, ഏറ്റവും വലിയ ചെന്നായത്തലയാണ് എനിക്കു വേണ്ടത്,’ മുട്ടനാട് പറഞ്ഞു.

അതോടെ ചെന്നായ്ക്കൾ ഭയന്നു വിറച്ചു. ചാക്കു നിറയെ ചെന്നായത്തലകളുമായി നടക്കുന്ന അവർ നിസ്സാരന്മാരല്ലെന്ന് അവർക്കുറപ്പായി. ആദ്യത്തെ ചെന്നായ ഓക്സ് ധാന്യം ഒന്നിളക്കിയിട്ട് ചങ്ങാതിമാരോട് പറഞ്ഞു:

‘ശ്ലോ, ഇനിയും ഇത് വെന്തില്ലല്ലോ. ഉണക്കവിറകാണെങ്കിൽ തീരുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ പോയി കുറച്ച് വിറകുമായി വേഗം വരാം.’

അതും പറഞ്ഞ് അവൻ സ്ഥലംവിട്ടു.

‘പാവാം ചങ്ങാതി, ഈ രാത്രി അവനൊറ്റയ്ക്ക് വിറകു കൊണ്ടുവരുന്നത് എങ്ങനെയാണ്? ഞാനുംകൂടി പോയി വിറകു കൊണ്ടുവരാൻ അവനെ സഹായിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്.’

വൈകാതെ രണ്ടാമത്തെ ചെന്നായയും ഓടിപ്പോയി.

മൂന്നാമത്തെ ചെന്നായ പേടിച്ചു വിറച്ച് അവിടെയിരുന്നു. തനിക്കു കൂടി അവിടെനിന്ന് എങ്ങനെ രക്ഷപ്പെടാമെന്നായി അവന്റെ ചിന്ത. ആടുകൾ അപ്പോഴും ചെന്നായയുടെ തലയോട്ടി തിരിച്ചും മറിച്ചും നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

‘അയ്യോ, ഞാനൊരു കാര്യം മറന്നു. നല്ല ഉണക്കവിറകുകളുള്ള സ്ഥലം എനിക്കറിയാം. എന്റെ ചങ്ങാതിമാർ ഒരിക്കൽപ്പോലും പോയിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥലമാണത്. ഞാൻ പോയി അവരെ ആ സ്ഥലം കാണിച്ചുകൊടുത്ത് വേഗം മടങ്ങിവരാം. അതുവരെ നിങ്ങൾ ഇവിടെത്തന്നെ കാണേണ.’

ആടുകളുടെ മറുപടി കാക്കാതെ ചെന്നായ വാലും ചുരുട്ടി ഓടിപ്പോയി.

അതുകണ്ട് ആടുകൾ ആർത്തുചിരിച്ചു. ചെന്നായത്തല എടുത്തു പൊക്കി മുട്ടനാട് ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതി, ഞാനിതെടുത്തപ്പോൾ എന്തിനാണെന്ന് നീ ചോദിച്ചില്ലേ? ഇപ്പോൾ ഇതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ ജീവൻ രക്ഷിക്കാനായില്ലേ? ഇതില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ നമ്മൾ ഇതിനകം ചെന്നായ്ക്കളുടെ വയറ്റിലെത്തിയേനെ!’

‘ശരിയാണ്. നമ്മൾ രക്ഷപ്പെട്ടെന്നു മാത്രമല്ല, വിഭവസമൃദ്ധമായ അത്താഴവും കിട്ടി. ഇനി നമ്മളെന്തിന് കാത്തിരുന്ന് നേരം കളയണം?’

ചെമ്മരിയാട് ഓക്സ് ധാന്യം രണ്ടായി പങ്കിട്ടു. അവർ അത് ആർത്തിയോടെ കഴിച്ചു. നല്ല വിശപ്പുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അതിന് നല്ല രുചിയും തോന്നി. ഇനിയും അവിടെ കഴിയേണ്ടെന്നു തീരുമാനിച്ച് അവർ പുറപ്പെട്ടു. കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ പടർന്നു പന്തലിച്ച ഒരു വന്ദരം അവർ കണ്ടു. ഒരു താഴ്ന്ന കൊമ്പും കുറെ ഉയർന്ന കൊമ്പുകളുമാണ് അതിനുണ്ടായിരുന്നത്. അതു ചൂണ്ടി മുട്ടനാട് പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതി, നമുക്കി രാത്രി ഇവിടെ വിശ്രമിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. ഞാൻ മുകളിലെ കൊമ്പിൽ കിടന്നോളാം.’

അതും പറഞ്ഞ് മുട്ടനാട് മരത്തിൽ വലിഞ്ഞുകയറി മുകളിലെ ശാഖയിൽ കയറിക്കിടന്നു.

‘എങ്കിൽ, എന്റെ സ്ഥാനം താഴത്തെ കൊമ്പുതന്നെ!’

സമയം കളയാതെ ചെമ്മരിയാടും കൈകാലുകൾ താഴോട്ടാക്കി മരക്കൊമ്പിൽ കിടന്നു. ക്ഷീണംമൂലം അവർ വേഗം ഉറക്കമായി.

ആടുകളെ ഭയന്ന് ഓടിപ്പോയ മൂന്നു ചെന്നായ്ക്കളും ഒരിടത്ത് ഒന്നിച്ചുകൂടി. കരുത്തരായ തങ്ങൾ ആടുകളെക്കണ്ട് ഓടിപ്പോകുന്നതിൽ അവർക്ക് നാണക്കേടു തോന്നി. ആദ്യത്തെ ചെന്നായ ചങ്ങാതിമാരോടു ചോദിച്ചു:

‘ഇതു വലിയ നാണക്കേടുതന്നെ! എന്തുകൊണ്ടും ആടുകളെക്കാൾ കരുത്ത് ചെന്നായ്ക്കുൾക്കാണ്. അവർ രണ്ടു പേരുടെ സ്ഥാനത്ത് നമ്മൾ മൂന്നു പേരുണ്ട്. എന്നിട്ടും നാമെന്തിനാണ് ഓടിപ്പോകുന്നത്?’

‘അതു ശരിയാണ്. അവർ മുൻപ് ചെന്നായ്ക്കളെ കൊന്നവരാണെങ്കിൽക്കൂടി നമ്മൾ ഒരുമിച്ചു നിന്നാൽ അവരെ തുരത്താമായിരുന്നില്ലേ?’

രണ്ടാമത്തെ ചെന്നായ ചോദിച്ചു.

‘ആടുകളോട് തോറ്റോടിയ നമുക്കിനി കാട്ടിൽ തലപൊക്കി നടക്കാ നാവില്ല. എത്രയും വേഗം മടങ്ങിപ്പോയി അവരെ വകവരുത്തി ചെന്നായ്ക്കളുടെ അഭിമാനം നമ്മൾ തിരിച്ചു പിടിക്കണം,’ മൂന്നാമൻ പറഞ്ഞു.

എല്ലാവരും അതിനോടു യോജിച്ചു. അവർ അപ്പോൾത്തന്നെ തീയിനടുത്തേക്ക് പാഞ്ഞുചെന്നു. എന്നാൽ, അവിടെ ആടുകളുടെ പൊടി പോലും കാണാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. കുറെ ദൂരം അന്വേഷിച്ചു നടന്ന് അവർ വന്മരവും അതിന്റെ കൊമ്പിൽ കിടന്നുറങ്ങുന്ന ആടുകളെയും കണ്ടെത്തി.

‘ഇന്നിവരുടെ അഹങ്കാരം തീർക്കണം!’

ചെന്നായ്ക്കൾ മരച്ചുവട്ടിൽച്ചെന്നു കിടന്ന് മുകളിലേക്കു നോക്കി അലറി:

‘എടാ കാട്ടുകളുന്മാരേ, കരുത്തരായ ചെന്നായ്ക്കളെ വിരട്ടിയോടിക്കാമെന്ന് നിങ്ങൾ കരുതിയോ? നിങ്ങളെ തിന്നിട്ടേ ഞങ്ങൾ ഇവിടുന്ന് പോകൂ!’

അതുകേട്ട് ആടുകൾ ഞെട്ടിയുണർന്നു. താഴെ അക്രമാസക്തരായ ചെന്നായ്ക്കളെ കണ്ട് അവർ കാറ്റത്തെ കരിയിലപോലെ വിറച്ചു. പെട്ടെന്ന്, താഴത്തെ കൊമ്പിൽ കിടന്നിരുന്ന ചെമ്മരിയാട് പിടിവിട്ട് താഴെ വീണു. അവൻ ചെന്നുവീണത് ഒന്നാമത്തെ ചെന്നായയുടെ പുറത്താണ്.

പേടിച്ചുപോയ ചെന്നായ ജീവനുംകൊണ്ടോടി.

തന്റെ ചങ്ങാതി ചെന്നായ്ക്കൾക്കിടയിലേക്കു വീണതു കണ്ട് ഭയന്ന മുട്ടനാട് അറിയാതെ വിളിച്ചുകൂവി:

‘വീണത് ഒന്നുമാത്രം. ഇനി വീഴാനുള്ളത് അതിലും വലിയ ഒന്ന്!’

മറ്റു രണ്ടു ചെന്നായ്ക്കളും അതു കേട്ടു. ആദ്യത്തെ ചെന്നായയുടെ പുറത്തേക്ക് ആട് മനഃപൂർവ്വം ചാടിവീണതാണെന്നാണ് അവർ ധരിച്ചത്. ചെമ്മരിയാടിനെക്കാൾ വലിയ മുട്ടനാട് തങ്ങളുടെ പുറത്തേക്ക് ചാടുമെന്നു ഭയന്ന അവർ നിലംതൊടാതെ ഓടിപ്പോയി! പിന്നീട് ചെന്നായ്ക്കൾ ആ പ്രദേശത്തേക്കുപോലും വന്നില്ല.

എന്തായാലും പിന്നീടുള്ള കാലം മുട്ടനാടും ചെമ്മരിയാടും ആ കാട്ടിൽ ശത്രുഭയം കൂടാതെ ജീവിച്ചു.

വട്ടറൊട്ടി, നിന്നെത്തിന്നേ...!

ഒരുപാടു കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ ബാബുഷ്ക എന്നും ദേദുഷ്ക എന്നും പേരായ വൃദ്ധന്മാർ ജീവിച്ചിരുന്നു. വലിയ ഭക്ഷണപ്രിയരായിരുന്നു അവർ. ഭർത്താവിനുവേണ്ടി വൃദ്ധ പലതരം വിഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കും. വൃദ്ധനാണെങ്കിൽ മണംപിടിച്ചും തൊട്ടുന്ന കിയും അടുക്കളയിൽത്തന്നെ ചുറ്റിത്തിരിയും. റഷ്യൻവിഭവങ്ങളോടായിരുന്നു വൃദ്ധന്മാർ താല്പര്യം.

ഒരുനാൾ വൃദ്ധ 'കൊളോബൊക്' എന്നു പേരുള്ള റൊട്ടിയാണ് ഉണ്ടാക്കിയത്. പരമ്പരാഗത റഷ്യൻ ഭക്ഷണമായ ഇത് വട്ടത്തിലുള്ള റൊട്ടിയാണ്. ചുട്ടെടുക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ വശങ്ങൾക്ക് തവിട്ടു നിറമുണ്ടാവും. തിന്നാനാണെങ്കിൽ നല്ല സ്വാദും.

ചുട്ടെടുത്ത വട്ടറൊട്ടിക്ക് തൊട്ടാൽപ്പൊള്ളുന്ന ചൂടായിരുന്നു. ഇങ്ങനെതന്നെ വൃദ്ധന് കൊടുത്താൽ വായ് പൊള്ളിപ്പോകും. അതാണ് ആരട്ടെ എന്നു കരുതി അവരത് തുറന്നുകിടന്ന ജനാലയ്ക്കടുത്തുവെച്ചു.

'ങ്ഹും, കിഴവിയും കിഴവനും ചേർന്ന് എന്നെയിപ്പോൾത്തന്നെ തിന്നും. എന്റെ ചൂടാറാനായി കാത്തിരിക്കുകയാണവർ. അതിന് വേറെ

ആളെ നോക്കണം! കിഴവനും കിഴവിനും ഭക്ഷണമാകാൻ എനിക്കു മനസ്സില്ല.

വട്ടറൊട്ടി അവിടെയിരുന്ന് ചിന്തിച്ചു. പിന്നെ, ചുറ്റുമൊന്നു നോക്കി. കിഴവൻ ഇനിയും വന്നിട്ടില്ല. കിഴവിയാണെങ്കിൽ മറ്റേതോ ചെയ്യുന്ന തിരക്കിലുമാണ്. ഈ അവസരം കളഞ്ഞുകുളിക്കരുത്.

വട്ടറൊട്ടി രണ്ടുംകല്പിച്ച് ജനാലയിലൂടെ പുറത്തേക്ക് ഒറ്റച്ചാട്ടം! പിന്നെ, അവിടുന്ന് ഉരുണ്ടുരുണ്ട് മുന്നോട്ടു നീങ്ങി.

ഉരുണ്ടുരുണ്ട്, ഉരുണ്ടുരുണ്ട് അവൻ ഒരു കാട്ടിലെത്തി. കാടൊന്നു പറഞ്ഞാൽ കുറ്റിക്കാടൊന്നുമല്ല, കൊടുംകാടുതന്നെ!

അല്പമൊന്നു വിശ്രമിക്കാമെന്നു കരുതി ഓട്ടം നിർത്തിയപ്പോഴാണ് എതിരേ വരുന്നു, ഒരു വെള്ളമുയൽ! മരണപ്പാച്ചിൽ പാഞ്ഞുവന്ന മുയൽ വട്ടറൊട്ടിയെ കണ്ടതും പെട്ടെന്നു നിന്നു. റൊട്ടിയുടെ കൊതിപ്പിക്കുന്ന മണം മുയലിന്റെ മൂക്കിലേക്ക് അടിച്ചുകയറി. അവന്റെ വായിൽ വെള്ള മുറി. വട്ടറൊട്ടിക്കു ചുറ്റും നൃത്തം ചെയ്ത് അവൻ പാടി:

വട്ടറൊട്ടി, നിന്നെത്തിന്നും

നിന്നോ തിന്നും വെള്ളോ കൂടിക്കും!

അതു കേട്ട് വട്ടറൊട്ടി ആദ്യമൊന്ന് ഭയപ്പെട്ടെങ്കിലും മനോധൈര്യം വീണ്ടെടുത്ത് പറഞ്ഞു:

'മുയലുചേട്ടാ, എന്നെ തിന്നരുത്. ചേട്ടനെന്ന് തിന്നാതിരുന്നാൽ ഞാൻ നല്ലൊരു പാട്ടുപാടി ചേട്ടനെ സുഖിപ്പിക്കാം.'

'പാട്ടോ? എന്നാൽ വേഗം പാടിത്തുലയ്ക്ക്. അതു കേട്ടിട്ടാവാം നിന്നെ തിന്നണോ വേണ്ടയോ എന്നു തീരുമാനിക്കുക.'

മുയൽ അക്ഷമ പ്രകടിപ്പിച്ചു.

തൊണ്ടയനക്കി വട്ടറൊട്ടി പാട്ടു തുടങ്ങി:

ഞാനൊരു വട്ടറൊട്ടി

സത്തുഷ്ടനാം വട്ടറൊട്ടി

ഓടിപ്പോന്നു കിഴവിയിൽനിന്നും

ഓടിപ്പോന്നു കിഴവനിൽനിന്നും

ഓടിപ്പോകും നിന്നിൽനിന്നും!

ഇതും പറഞ്ഞ് വട്ടറൊട്ടി അതിവേഗം ഉരുണ്ടുപോയി. അവനെ പിടിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നുറപ്പായപ്പോൾ വെള്ളമുയൽ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട് മടങ്ങിപ്പോയി.

കുറെ ദൂരം ഉരുണ്ടുരുണ്ട് വട്ടറൊട്ടി ചെന്നെത്തിയത് വായുപൊളിച്ചുവന്ന ചെന്നായയുടെ മുന്നിലാണ്. വട്ടറൊട്ടിയെക്കണ്ടതും ചെന്നായ

മുരണ്ടുകൊണ്ട് അവനു നേരേച്ചെന്നു പാടി.

വട്ടറൊട്ടി, നിന്നെത്തിന്നും

നിന്നോ തിന്നും വെള്ളോം കുടിക്കും!

അതു കേട്ട് ഭയന്ന് വട്ടറൊട്ടി അപേക്ഷിച്ചു:

‘പൊന്നു ചെന്നായച്ചേട്ടനല്ലേ, ദയവായി എന്നെ ഒന്നും ചെയ്യരുത്. ഞാൻ ചെട്ടനെ പാട്ടുപാടി സന്തോഷിപ്പിക്കാം.’

‘ഓഹോ, നിനക്ക് പാടാനുമറിയാമോ? എന്നാൽ വേഗം പാട്. പാട്ടറിയാത്ത റൊട്ടിയാവുമ്പോൾ തിന്നാൻ സ്വാദ് കൂടും!’

ചെന്നായ തിരക്കുകൂട്ടി. വട്ടറൊട്ടി പാടിത്തുടങ്ങി:

ഞാനൊരു വട്ടറൊട്ടി

സന്തുഷ്ടനാം വട്ടറൊട്ടി

ഓടിപ്പോന്നു കിഴവിയിൽനിന്നും

ഓടിപ്പോന്നു കിഴവനിൽനിന്നും

ഓടിപ്പോന്നു മൂയലിൽനിന്നും

ഓടിപ്പോകും നിന്നിൽനിന്നും!

ചെന്നായ പാട്ടിൽ ലയിച്ചിരിക്കെ, വട്ടറൊട്ടി വേഗം ഉരുണ്ടുരുണ്ടു പോയി. ചെന്നായയ്ക്കു കാര്യം മനസ്സിലായപ്പോഴേക്കും വട്ടറൊട്ടി കണ്ണുത്താദൂരത്തേക്കിഴിഞ്ഞിരുന്നു. പരാകിക്കൊണ്ട് അവൻ തിരിച്ചു നടന്നു.

വട്ടറൊട്ടി ഉരുണ്ടുരുണ്ട് ഒരു കരടിയുടെ മുന്നിലെത്തി. വിശന്നുവലഞ്ഞിരുന്ന കരടി അവനെ കണ്ടതും മുഖം തെളിഞ്ഞു പാടി:

വട്ടറൊട്ടി, നിന്നെത്തിന്നും

നിന്നോ തിന്നും വെള്ളോം കുടിക്കും!

കരടിയുടെ മുഖഭാവം കണ്ട് വട്ടറൊട്ടി ഭയന്നു. എന്നാലത് പുറത്തു കാട്ടാതെ പറഞ്ഞു:

‘നല്ല കരടിച്ചേട്ടനല്ലേ, ഒരു തെറ്റും ചെയ്യാത്ത എന്നെ വിഴുങ്ങരുത്. ചേട്ടനെന്നോട് ദയവു കാട്ടിയാൽ ഞാനൊരു പാട്ടുപാടി ചേട്ടനെക്കൊണ്ട് നൃത്തം ചെയ്യിക്കാം.’

‘ആർക്കുവേണം നിന്റെ പാട്ട്? എന്നാലും നിന്റെ അന്ത്യാഭിലാഷമല്ലേ, വേഗം പാടിക്കോ!’

കരടി അവനെ പാടാനനുവദിച്ചു.

ഞാനൊരു വട്ടറൊട്ടി

സന്തുഷ്ടനാം വട്ടറൊട്ടി

ഓടിപ്പോന്നു കിഴവിയിൽനിന്നും

ഓടിപ്പോന്നു കിഴവനിൽനിന്നും

ഓടിപ്പോന്നു മൂയലിൽനിന്നും

ഓടിപ്പോന്നു ചെന്നായേന്നും

ഓടിപ്പോകും നിന്നിൽനിന്നും!

പാട്ടു നിർത്തി വട്ടറൊട്ടി ശരവേഗത്തിൽ പറഞ്ഞു. ഇളിഭ്യനായ കരടി തേൻ തേടി എങ്ങോട്ടോ പോയി.

വട്ടറൊട്ടി ഉരുണ്ടുരുണ്ട് വന്നത് ദൂരെനിന്നുതന്നെ കുറുക്കൻ കണ്ടു. എത്രയും വേഗം റൊട്ടി അകത്താക്കണമെന്ന് അവൻ നിശ്ചയിച്ചു. വട്ടറൊട്ടിയുടെ മുന്നിൽ ചാടിവീണ് അവൻ പാടി:

വട്ടറൊട്ടി, നിന്നെ തിന്നും

നിന്നോ തിന്നും വെള്ളോം കുടിക്കും!

അതു കേട്ട് തൊഴുകുകയോടെ വട്ടറൊട്ടി അപേക്ഷിച്ചു:

‘ഞാനൊരു പാവമല്ലേ കുറുക്കച്ചാരേ! എന്നെ തിന്നാതെ വിട്ടാൽ ഞാൻ ഒന്നാന്തരമൊരു പാട്ടുപാടി ചേട്ടനെ ഉറക്കാം.’

‘ഓഹോ, നീയൊരു ഗായകനാണെന്ന് ഞാനറിഞ്ഞില്ല. പാട്ടെന്നു വെച്ചാൽ എനിക്കു ജീവനാണ്. ഗായകരെ ഞാനൊരിക്കലും ഉപദ്രവിക്കില്ല. നീ വേഗം പാട്.’

കുറുക്കൻ തിരക്കുകൂട്ടി. വട്ടറൊട്ടി ധൈര്യം സംഭരിച്ച് പാടിത്തുടങ്ങി:

ഞാനൊരു വട്ടറൊട്ടി

സന്തുഷ്ടനാം വട്ടറൊട്ടി

ഓടിപ്പോന്നു കിഴവിയിൽനിന്നും

ഓടിപ്പോന്നു കിഴവനിൽനിന്നും!

ഓടിപ്പോന്നു മൂയലിൽനിന്നും!

ഓടിപ്പോന്നു ചെന്നായേന്നും

ഓടിപ്പോന്നു കരടിയിൽനിന്നും

ഓടിപ്പോകും നിന്നിൽനിന്നും

വട്ടറൊട്ടി പാടി നിർത്തി ഓടിപ്പോകാനൊരുങ്ങുംമുമ്പേ, കുറുക്കൻ പറഞ്ഞു:

‘ഹോ, എത്ര മധുരമായ പാട്ട്! അതിലും മധുരം നിന്റെ സ്വരത്തിനാണ്. എനിക്ക് ചെവിയിത്തിരി കുറവാണ്. അതുകൊണ്ട് നിന്റെ പാട്ട് മുഴുവനായും കേൾക്കാനായില്ല. അതൊന്നുകൂടി അടുത്തിരുന്നു പാടിയാൽ നിന്നെ ഞാൻ വിട്ടേക്കാം.’

അതു കേട്ട് വട്ടറൊട്ടിക്ക് സന്തോഷമായി. അവൻ ഉരുണ്ട് കുറുക്കന്റെ

തൊട്ടടുത്തത്തി പാടാനൊരുങ്ങി.

ആ തക്കത്തിന് കുറുക്കൻ വട്ടൊട്ടിയെ പിടിച്ചുതിന്നു!

ഈ സമയം വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും വട്ടൊട്ടി മടങ്ങിവരുന്നതും കാത്ത് വീട്ടിൽത്തന്നെയിരുന്നു. അവരിപ്പോഴും വഴിക്കണ്ണുംനട്ട് അവിടെത്തന്നെ ഇരിപ്പുണ്ടത്രേ!

(ജർമൻ, ചെക്ക്, നോർവീജിയൻ ഭാഷകളിലും ഇതിനു സമാനമായ നാടോടിക്കഥകൾ പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. കഥാനായകന്റെ പേരിൽ മാറ്റമുണ്ടെന്നു മാത്രം.)

യക്ഷിക്കഥ

വളരെക്കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ ഒരിടത്ത് ഒരു വൃദ്ധയും അവരുടെ മകളും പേരമകളും വീടുകെട്ടി താമസിച്ചിരുന്നു. അവർ കേവലം സ്ത്രീകളായിരുന്നില്ല, മറിച്ച്, ഘോരയക്ഷികളായിരുന്നു. ജീവിതത്തിലിന്നോളം അവർ ചോരയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ഭക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. വീടിനോടു ചേർന്ന അടുക്കളയിൽ പല വലിപ്പത്തിലുള്ള പാത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവയെല്ലാം ചോര ചൂടാക്കിയും തിളപ്പിച്ചും കുടിക്കാൻവേണ്ടി സംഭരിച്ചവയാണ്.

അങ്ങനെയിരിക്കേ, തന്റെ മരണമടുത്തത് വൃദ്ധയക്ഷിക്കു തോന്നി. മകളെ അടുത്തുവിളിച്ച് അവർ പലതും പറഞ്ഞുപിടിച്ചു. തന്റെ മരണാനന്തരകർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് ഒടുവിലവർ പറഞ്ഞുകൊടുത്തത്.

‘മകളേ, ഞാൻ പറയുന്നത് നീ ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കണം. ഇനിയെനിക്ക് അധികം ആയുസ്സുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്റെ മരണശേഷം എങ്ങനെ ജീവിക്കുമെന്നോർത്ത് നീയും മകളും പേടിക്കേണ്ട. മനുഷ്യരുടെയും മറ്റു ജീവജാലങ്ങളുടെയും ചോര കുടിക്കുന്നവിധം നിനക്കും മകൾക്കും നന്നായറിയാമല്ലോ. എന്റെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമാണ് ആശങ്ക.’

വൃദ്ധയക്ഷി പറഞ്ഞുനിർത്തി.

‘അമ്മ എന്തായാലും പറഞ്ഞോളൂ. ഞങ്ങളത് അക്ഷരപ്രതി അനുസരിക്കാം.’

മകൾയക്ഷി ഉറപ്പുനൽകി.

‘ഞാൻ മരിച്ചാൽ എന്റെ ദേഹം ഇളം ചൂടുവെള്ളത്തിൽ കഴുകരുത്. അതെനിക്ക് ദോഷം ചെയ്യും. പകരം വലിയൊരു പാത്രത്തിൽ വെള്ളം നിറച്ച്, അത് ചൂളയിൽ വെച്ച് നന്നായി തിളപ്പിച്ച് അതിൽ വേണം എന്നും എന്നെ കുളിപ്പിക്കാൻ. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ ദേഹം മുഴുവനും സാവധാനം പൊളളിയും പിന്നെ കരിഞ്ഞും തനിയെ ഇല്ലാതായിക്കൊള്ളും. നിങ്ങളങ്ങനെ ചെയ്താൽ എനിക്കൊരുപക്ഷേ യക്ഷികളുടെ സ്വർഗ്ഗത്തിലെത്താനായേക്കാം.’

വൃദ്ധ വിശദീകരിച്ചു. മകൾയക്ഷി അതെല്ലാം കാതുകുർപ്പിച്ചിരുന്ന് കേട്ടു.

അധികം കഴിയുംമുമ്പേ വൃദ്ധ അസുഖം ബാധിച്ച് കിടിപ്പിലായി. അവരുടെ അസുഖം ദിവസം ചെല്ലുന്തോറും രൂക്ഷമായി വന്നു. പച്ചിലമരുന്നുകളും കുമ്പുമുളകിട്ടു തിളപ്പിച്ച ഇളംചോരയുമൊക്കെക്കൊടുത്ത് രോഗം ഭേദമാക്കാൻ മകൾ നടത്തിയ ശ്രമങ്ങൾ വിജയം കണ്ടില്ല. ആയുസ്സറ്റാൽ മരിച്ചേ തീരു എന്നത് യക്ഷികളുടെ കാര്യത്തിലും ബാധകമാണെന്നു തെളിയിച്ച് വൃദ്ധ ദിവസങ്ങൾക്കകം മരണമടഞ്ഞു. ആ വിധോഗം മകളെയും പേരക്കുട്ടിയെയും വേദനിപ്പിച്ചു.

വൃദ്ധയക്ഷിയുടെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചുകൊടുക്കണമെന്ന് മകൾയക്ഷി മനസ്സിലുറപ്പിച്ചു. എന്നാൽ, വലിയ പാത്രത്തിൽ വെള്ളം തിളപ്പിച്ച് അവരുടെ ദേഹം കുളിപ്പിച്ചെടുക്കാൻ തനിക്കൊറ്റയ്ക്കു കഴിയില്ല. ഇത്തിരിപ്പോന്ന മകളിൽനിന്നും വലിയ സഹായം പ്രതീക്ഷിക്കുക വയ്യ. അയൽവാസികളായ മറ്റു യക്ഷികൾ വിചാരിച്ചാൽ കാര്യം എളുപ്പമാകും. അവർ അയൽക്കാരെ കാണാനായി വീടിനു പുറത്തിറങ്ങി. മകളോട് കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞെല്പിച്ചാണ് അവർ പോയത്.

‘മോളേ, ഞാൻ പുറത്തു പോയി വരുംവരെ മുത്തശ്ശിയുടെ മൃതദേഹം നന്നായി നോക്കണം. ഞാൻ വന്നിട്ടുവേണം മുത്തശ്ശിയെ തിളച്ച വെള്ളത്തിൽ കുളിപ്പിച്ചെടുക്കാൻ.’

‘ശരി, അമ്മേ,’

കൊച്ചുമകൾ തലയാട്ടി.

വലിയ പാത്രത്തിൽ വെള്ളം നിറച്ച് തിളപ്പിക്കാൻ വെച്ചശേഷം മകൾ യക്ഷി ഇറങ്ങിപ്പോയി.

പേരക്കുട്ടി മുത്തശ്ശിയുടെ മൃതദേഹത്തിൽ കണ്ണുനട്ടിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് ഒരു ശബ്ദം കേട്ട് അവൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. വിചിത്രമായ ഒരു കാഴ്ചയാണ് അവൾക്കു കാണാനായത്. രണ്ടു പിശാചുക്കൾ അവരുടെ അടുപ്പിൽനിന്നും ഇറങ്ങി ഇഴഞ്ഞിഴഞ്ഞ് മൃതദേഹത്തിനടുത്തേക്ക് വരുന്നു! ഒരു വലിയ പിശാചും ഒരു കുട്ടിപ്പിശാചുമാണെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. യക്ഷികൾ ഭൂതപ്രേതപിശാചുക്കളെക്കാൾ ശക്തരാണെന്ന് അമ്മ പറഞ്ഞുതന്നിരുന്നതിനാൽ അവൾക്ക് പേടിയൊന്നും തോന്നിയില്ല. എന്താണ് അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്നറിയാൻ അവൾ കണ്ണു തുറന്നിരുന്നു.

രണ്ടു പിശാചുക്കളും ഇഴഞ്ഞിഴഞ്ഞ് വൃദ്ധയക്ഷിയുടെ മൃതദേഹത്തിനടുത്തെത്തി. വലിയ പിശാച് കുട്ടിപ്പിശാചിനോട് ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതിരിക്കാൻ ആംഗ്യംകാട്ടി. പിന്നെ, വൃദ്ധയുടെ ദേഹത്ത് ചാടിക്കയറി അവരുടെ തൊലി മുഴുവനും ഊരിയെടുത്തു. ഇറച്ചിയും എല്ലും മാത്രമായ വൃദ്ധയെ ചൂണ്ടി വലിയ പിശാച് പറഞ്ഞു:

‘ദാ, ഈ ഇറച്ചി മുഴുവൻ നിനക്കുള്ളതാണ്. ഈ ശരീരം വലിച്ചു കൊണ്ടുപോയി അടുപ്പിന്റെ അടിയിൽ വെച്ച് തിന്നോളൂ.’

കുട്ടിപ്പിശാച് സ്വർഗ്ഗം കിട്ടിയ സന്തോഷത്തോടെ ഇറച്ചി വലിച്ച് അടുപ്പിനടിയിൽ കൊണ്ടുപോയിട്ട് തീറ്റ തുടങ്ങി. കൊച്ചുമകൾ ഇതെല്ലാം കണ്ട് അമ്പരന്നുനിന്നു. അപ്പോൾ വലിയ പിശാച് മറ്റൊരു സൂത്രംകൂടി ഒപ്പിച്ചു. വൃദ്ധയുടെ തോല് അവൻ സ്വന്തം ശരീരത്തിലണിഞ്ഞ്, അവിടെ നീണ്ടു നിവർന്നു കിടപ്പായി. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ അത് വൃദ്ധയക്ഷിയല്ലെന്ന് ആർക്കും പറയാനാവാത്തപോലെ!

അപ്പോഴേക്കും മകൾയക്ഷി അയൽക്കാരികളായ പത്തുപന്ത്രണ്ട് യക്ഷികളെയും കൂട്ടി മടങ്ങിയെത്തി. അവർ വൃദ്ധയുടെ മൃതദേഹം കുളിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരുക്കങ്ങളിൽ മുഴുകി. അപ്പോൾ കൊച്ചുമകൾ അമ്മയുടെ അടുത്തുചെന്ന് ശബ്ദം താഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞു:

‘അമ്മേ, മുത്തശ്ശിയെ ഇനി കുളിപ്പിക്കുന്നതിൽ അർഥമില്ല. മുത്തശ്ശിയെ നമുക്ക് എപ്പോഴേ നഷ്ടപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു!’

‘ങേ?’

അവൾ അദ്ഭുതംകുറി.

‘അതെ. അമ്മ പുറത്തു പോയപ്പോൾ ഒരു വലിയ പിശാചും കുട്ടിപ്പിശാചും കൂടി വന്നു. വലിയ പിശാച് മുത്തശ്ശിയുടെ തൊലിയുരിഞ്ഞ് സ്വന്തം ദേഹത്തണിഞ്ഞു. കുട്ടിപ്പിശാച് ആ ഇറച്ചി അടുപ്പിനടുത്തേക്ക് വലിച്ചു കൊണ്ടുപോയി തിന്നുതീർത്തു. മുത്തശ്ശിയുടെ രൂപത്തിൽ ഈ കിടക്കുന്നത് യഥാർഥത്തിൽ വലിയ പിശാചാണ്! നമ്മെക്കാൾ ദുർബലരായ

പിശാചുക്കളെ യക്ഷികൾ കുളിപ്പിക്കുക പതിവുണ്ടോ?’

അവൾ എല്ലാം അമ്മയോട് വിശദീകരിച്ചു.

മകൾയക്ഷി അതൊന്നും വിശ്വാസത്തിലെടുത്തില്ല. പിശാചുക്കളുടെ പൊടിപോലും അവിടെങ്ങും കാണാനും അവൾക്കായില്ല. അവൾ മകളെ ശാസിച്ചു.

‘ഒപ്പം, ഓരോ നൂണക്കഥകൾ പടച്ചുണ്ടാക്കാൻ കണ്ട നേരം! ഇങ്ങനെ നട്ടാൽക്കുരുക്കാത്ത നൂണ പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് നിനക്കെന്ത് കിട്ടാനാണ്?’

‘അല്ലമ്മേ, ഞാൻ പറഞ്ഞതെല്ലാം പകൽപോലെ സത്യമാണ്. കണ്ണുകൊണ്ട് കണ്ടതിനെ ഞാനെന്തിന് അവിശ്വസിക്കണം?’

കൊച്ചുമകൾ തന്റെ നിലപാടിൽ ഉറച്ചുനിന്നു.

‘മിണ്ടിപ്പോകരുത്! അബദ്ധങ്ങൾ എഴുന്നള്ളിക്കാതെ നാവടക്ക്!’

മകൾയക്ഷി ശബ്ദമുയർത്തി. കൊച്ചുമകൾ പിന്നീടൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

അവളും അയൽക്കാരികളും ചേർന്ന് വൃദ്ധയുടെ മൃതദേഹം താങ്ങിയെടുത്ത്, തിളച്ച വെള്ളത്തിൽ മുക്കി. പെട്ടെന്ന്, വൃദ്ധയുടെ തൊലിക്കുളളിലെ വലിയ പിശാച് ആ ശരീരത്തോടെ അവരിൽനിന്നും വഴുതിമാറി ജനാലയിലൂടെ പറന്ന് അപ്രത്യക്ഷനായി!

മകൾ യക്ഷിയും അയൽക്കാരി യക്ഷികളും ഇതു കണ്ട് അമ്പരന്നു നിന്നു.

കൊച്ചുമകൾക്കുമാത്രം ഇതൊന്നും അർത്ഥമായി തോന്നിയില്ല.

‘ഇതെന്തർത്ഥം? ഇത്തിരി മുൻപ് ഇവിടെയൊരു വൃദ്ധയക്ഷിയുടെ മൃതദേഹം കിടന്നിരുന്നു. ഒന്നു കുളിപ്പിച്ചെടുത്തതും അത് കാണാനുമില്ല! മകൾ പറഞ്ഞതുതന്നെയൊപ്പം ശരി. എന്തായാലും യക്ഷികളെ ഇങ്ങനെ കബളിപ്പിച്ച പിശാചുക്കൾ ആള് നിസ്സാരന്മാരല്ല!’

മകൾയക്ഷി പിറുപിറുത്തു.

(സോവിയറ്റ് നാടോടിക്കഥകളിൽ കാണുന്ന സാധാരണ യക്ഷിക്കഥകളിൽനിന്നും ഏറെ വ്യത്യസ്തമാണിത്. ഒരുപക്ഷേ, പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നു വന്ന് അവിടെ പ്രചാരം നേടിയതാവാം ഇത്തരം കഥകൾ.)

ചുടുള്ള നാടും തേടി

ഒരുവിധത്തിൽ പരമഭാഗ്യവാനായിരുന്നു കാളക്കുറ്റൻ. ദയാലുവായ കർഷകൻ അവനെ നന്നായി നോക്കി. ഭക്ഷണവും വെള്ളവുമെല്ലാം സമയം തെറ്റാതെ നല്കി. പാടത്തുള്ള അത്യാവശ്യം പണികൾ മാത്രമേ അവനെക്കൊണ്ട് ചെയ്യിച്ചുള്ളൂ. അതു കഴിഞ്ഞാൽ അടുത്ത പുഴയിൽ കൊണ്ടുപോയി വിശാലമായ കുളി. വിശ്രമിക്കാൻ ഒന്നാന്തരം തൊഴുത്തും പുല്ലുവട്ടി നിറയെ ഇളംപുല്ലും വൈക്കോലും. മറ്റൊരുകാളയ്ക്കും ഇതു പോലുള്ള സുഖസൗകര്യങ്ങൾ ലഭിച്ചിരുന്നില്ല.

ഇത്രയൊക്കെയുണ്ടായിട്ടും കാളക്കുറ്റന് തൃപ്തിയായില്ല. കർഷകന്റെ അടിമയായി അവിടെ ജീവിക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാതിരുന്ന അവൻ ഒരു നാൾ കർഷകന്റെ വീട്ടിൽനിന്ന് ആരുമറിയാതെ ഇറങ്ങിപ്പോയി. എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെയായിരുന്നു ആ യാത്ര.

കുറെനേരം അലഞ്ഞുനടന്ന് കാളക്കുറ്റനൊരു കാട്ടിലെത്തി. തീർത്തും അപരിചിതമായിരുന്നു ആ സ്ഥലം. തണുപ്പുകാലം എത്തിക്കഴിഞ്ഞത് അവനു മനസ്സിലായി. ദേഹമെല്ലാം കിടുകിടുകുന്നു. ഈ തണുപ്പുകൊണ്ടാൽ അധികം വൈകാതെ താൻ ചത്തുപോകുമെന്ന് അവൻ

ഭയന്നു. കാളക്കുറ്റൻ വിറച്ചുകൊണ്ട് നില്ക്കുന്നത് അതിലെ വന്ന ഒരു കരടി കണ്ടു.

‘കാളക്കുറ്റാ, നീയെന്താ തണുപ്പു കായാൻ നിൽക്കുകയാണോ?’

കരടി അവനോടു ചോദിച്ചു.

‘ഏയ്, ഞാനിവിടെ എത്തിപ്പെട്ടതാണ്. ഈ തണുപ്പിനിക്ക് സഹിക്കാനാവുന്നില്ല. നിന്റെ രോമക്കുപ്പായം തൽക്കാലം എനിക്കു തരാമോ? അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ തണുത്തുവിറച്ച് ചത്തുപോകും.’

പല്ലുകൾ കുട്ടിയിടിക്കുന്നതിനിടയിൽ കാളക്കുറ്റൻ പറഞ്ഞു.

‘എടാ മരമണ്ടാ, ഇതെന്താ ഊരിയെടുക്കാവുന്ന കുപ്പായമാണെന്നു നീ കരുതിയോ? നിനക്കീ തണുപ്പിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാനുള്ള ഒരു വഴി ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം.’

കരടി കുറച്ചുകൂടി അടുത്തുവന്നു.

‘അതെന്താ? വേഗം പറയ്,’ കാളക്കുറ്റൻ അക്ഷമകാട്ടി.

‘കേട്ടോളൂ. തണുപ്പുകാലമായാൽ ഇവിടെയുള്ള പക്ഷികളൊക്കെ ചൂടുള്ള നാടു തേടി പോവറുണ്ട്. അവിടെ പോയി സുഖമായിക്കഴിഞ്ഞ് തണുപ്പു മാറിയിട്ടേ അവർ തിരിച്ചുവരാനുള്ളൂ. നിനക്കും അങ്ങോട്ടു പോവാം. ഇവിടന്ന് കിഴക്കോട്ടാണ് പോകേണ്ടതെന്നു മാത്രമേ എനിക്കറിയാം.’

കരടിയുടെ വാക്കുകൾ കാളക്കുറ്റനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു.

‘വളരെ നന്ദിയുണ്ട് ചങ്ങാതി.’

അവൻ കരടിക്ക് നന്ദി പറഞ്ഞ് നടന്നു.

എത്ര ബുദ്ധിമുട്ടിയാലും ശരി, ചൂടുള്ള നാട്ടിലേക്കു പോകണമെന്ന് കാളക്കുറ്റൻ തീരുമാനിച്ചു. കരടി പറഞ്ഞതുപ്രകാരം അവൻ കിഴക്കുദിക്കിലേക്ക് നടപ്പു തുടങ്ങി.

കുറച്ചുദൂരം ചെന്നതും അവനൊരു ആട്ടിൻമുട്ടനെ കണ്ടു. ആട്ടിൻമുട്ടനും തണുത്തു വിറച്ചിരുന്നു.

‘ചങ്ങാതി, നീയിതെങ്ങോട്ടാ ഈ തണുപ്പുകൊണ്ട്?’

കാളക്കുറ്റൻ ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ ദൂരെയുള്ള നാട്ടിൽനിന്നും ഉടമയോട് പിണങ്ങിയിറങ്ങിപ്പോന്നതാണ്. പലയിടത്തും അലഞ്ഞുനടന്ന് ഒടുവിൽ ഇവിടെയെത്തി. ഇപ്പോൾ തണുത്തു ചത്തുപോകുമെന്ന പേടിയിലാണ്.’

ആട്ടിൻമുട്ടൻ വിശദീകരിച്ചു.

‘എന്റെ അവസ്ഥയും ഇതുതന്നെയാണ്. ഞാനീ തണുപ്പിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടാൻ ചൂടുള്ള നാട്ടിലേക്കു പോവുകയാണ്. നിനക്കു വേണമെങ്കിൽ

എന്റെ കൂടെപ്പോരാം. എനിക്കൊരു കുട്ടാവുകയും ചെയ്യും.’

കാളക്കുറ്റന്റെ ക്ഷണം അവൻ സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിച്ചു. അവർ നാട്ടുവർത്തമാനങ്ങൾ പറഞ്ഞ് മുന്നോട്ടു നടന്നു.

കുറെ ദൂരംകൂടി താണ്ടിയപ്പോഴുണ്ട്, എതിരേ കൊക്കിക്കൊക്കി ഒരു പുവൻകോഴി വരുന്നു! തണുത്തു വിറങ്ങലിച്ചാണ് അവന്റെ വരവെന്ന് കാളക്കുറ്റനും ആട്ടിൻമുട്ടനും തോന്നി. പുവൻകോഴി അവരുടെയടുത്തേത്തി പറഞ്ഞു:

‘ഹോ! അസഹനീയമാണ് തണുപ്പ്. ഇങ്ങനെ പോയാൽ വൈകാതെ ഞാൻ ചത്തുപോകും.’

‘ഞങ്ങൾക്കുമുണ്ട് ആ ഭയം. അതിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാനാണ് ഞങ്ങളുടെ ശ്രമം. ആട്ടെ, നീയെങ്ങനെ ഈ കാട്ടിലെത്തി?’

കാളക്കുറ്റൻ അതറിയാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടായി.

‘ചങ്ങാതിമാരേ, അതൊരു കഥയാണ്. എന്നെ പൊന്നുപോലെ നോക്കിയിരുന്ന അമ്മുമ്മയോട് കലഹിച്ചാണ് ഞാനിറങ്ങിപ്പോന്നത്. അതിന്റെ ഫലം എനിക്കു കിട്ടുകയും ചെയ്തു. അല്ലെങ്കിൽ കോഴിക്കുട്ടിലെ ചാക്കിൽ ഇളംചുടേറ്റ് കിടക്കേണ്ട എനിക്ക് ഇങ്ങനെയൊരു ദുരവസ്ഥ ഉണ്ടാവുമായിരുന്നോ?’

പുവൻകോഴിയുടെ ശബ്ദമിടി.

‘പറഞ്ഞുവരുമ്പോൾ നമ്മൾ തുല്യദുഃഖിതരാണ്. വീടുകളിൽനിന്നിറങ്ങിപ്പോന്നു. ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിയതുമില്ല. ഞങ്ങൾ ഈ കൊടുംതണുപ്പിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ ചൂടുള്ള നാട്ടിലേക്കു പോവുകയാണ്. നീയും കൂടെപ്പോരുന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്കു വിരോധമില്ല,’ കാളക്കുറ്റൻ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങളെ കണ്ട് എന്റെ ഭാഗ്യം! ഞാനും വരാം.’

പുവൻകോഴി സന്തോഷത്തോടെ അവരോടൊപ്പം ചേർന്നു. അവർ നടപ്പു തുടർന്നു. കുന്നും മലയും താണ്ടി അവർ ദിവസങ്ങൾ യാത്ര ചെയ്തു.

‘അല്ല ചങ്ങാതിമാരേ, ഈ ചൂടുള്ള നാട് എവിടെയാണെന്ന് ആർക്കെങ്കിലും അറിയാമോ?’

ആട്ടിൻമുട്ടൻ ചോദിച്ചു.

‘ഏയ്, ചൂടുള്ള നാടിനെക്കുറിച്ച് എന്നോടു പറഞ്ഞ കരടിക്കുപോലും അതറിയില്ല. കിഴക്കോട്ടാണ് പോകേണ്ടതെന്നു മാത്രം അറിയാം. പക്ഷികൾ അങ്ങോട്ടു പറക്കുന്നത് കരടി കണ്ടിട്ടുമുണ്ട്,’ കാളക്കുറ്റൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

‘ഏതായാലും ഇങ്ങനെ ലക്ഷ്യമില്ലാതെ നടക്കുന്നതിൽ കാര്യമില്ല.

പക്ഷികൾക്ക് പരിചയമുള്ള സ്ഥലമാണെന്നല്ലേ പറഞ്ഞത്? ഏതെങ്കിലും പക്ഷി വരുന്നതുവരെ നമുക്കിവിടെ കാത്തിരിക്കാം. അവരോടു ചോദിച്ച് വഴി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടു മതി ഇനി യാത്ര,' പൂവൻകോഴിയും പറഞ്ഞു.

അതിനോട് എല്ലാവരും യോജിച്ചു. അവരൊരു കുന്നിൻമുകളിൽ കയറിയിരുന്ന് വിശ്രമിച്ചു.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും ഒരു അരയന്നക്കൂട്ടം അതിലേ പറന്നുവന്നു. ആട്ടിൻമുട്ടൻ അവരുടെ നേതാവിനോടു ചോദിച്ചു:

'ഏയ് ചങ്ങാതി, ചുടുള്ള നാട്ടിലേക്കു പോകാൻ വന്നവരാണ് ഞങ്ങൾ. ഞങ്ങൾക്ക് അങ്ങോട്ടുള്ള വഴിയൊന്നു പറഞ്ഞുതരാമോ?'

'ആ, ആർക്കറിയാം?'

അരയന്നക്കൂട്ടം പറന്നു.

കാക്കക്കൂട്ടമാണ് പിന്നീടതിലേ വന്നത്. അവരുടെ നേതാവിനോടും ആട്ടിൻമുട്ടൻ ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു. അവരെ കൊഞ്ഞനംകുത്തി കാക്ക നേതാവ് പറഞ്ഞു:

'ഞങ്ങൾക്ക് വേറെ പണിയുണ്ട്. സമയം മിനക്കെടുത്താതെ പോ!'

ഇതോടെ അവരുടെ പ്രതീക്ഷ കെട്ടു.

'കഷ്ടം, നോക്കണം! ഞാനുമൊരു പക്ഷിയാണ്. പക്ഷേ, എന്തു പ്രയോജനം? ഉയരത്തിൽ പറക്കാനേ കഴിയില്ല. കഴിയുമായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ തന്നെ പോയി ചുടുള്ള നാട്ടിലേക്ക് വഴി കണ്ടുപിടിച്ചേനെ.'

പൂവൻകോഴി സ്വഗതമെന്നോണം പറഞ്ഞു.

അപ്പോഴേക്ക്, കൊറ്റികളുടെ ഒരു സംഘം അവരുടെ തലയ്ക്കു മുകളിലൂടെ പറന്നുവന്നു. ഒരു കിഴവൻ കൊറ്റിയായിരുന്നു അവരുടെ തലവൻ.

'ചങ്ങാതിമാരേ, ചുടുള്ള നാട്ടിലേക്ക് പോകുന്നതെങ്ങനെയാണെന്ന് നമുക്കീ കൊറ്റികളോട് ചോദിച്ചാലോ?'

പൂവൻകോഴി തിരക്കി.

'എന്തു ഫലം? അരയന്നങ്ങളും കാക്കകളും ചെയ്തപോലെ ഇവരും നമ്മെ കളിയാക്കി പറന്നുപോകും,' ആട്ടിൻമുട്ടൻ നിരാശയോടെ പറഞ്ഞു.

'എന്തായാലും നമുക്കൊന്നു ശ്രമിച്ചുനോക്കാം. അതുകൊണ്ട് നഷ്ടമൊന്നുമില്ലല്ലോ?'

കാളക്കുറ്റൻ പ്രതീക്ഷ കൈവിട്ടില്ല.

'ഏയ് കൊക്കമ്മാവാ, ഞങ്ങളെയൊന്നു സഹായിക്കാമോ?'

അവൻ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു.

കൊറ്റികൾ അതിനകംതന്നെ അവരെയും കടന്ന് പറന്നിരുന്നു. എന്നിട്ടും കാളക്കുറ്റന്റെ വിളികേട്ട് അവ തിരിച്ചുവന്ന് അവരുടെ അടുത്തിരുന്നു. കൊറ്റികളുടെ തലവൻ അവരോട് ചോദിച്ചു:

'മക്കളേ, നിങ്ങൾക്ക് എന്തു സഹായമാണ് വേണ്ടത്? എന്നെക്കൊണ്ട് കഴിയുന്നതാണെങ്കിൽ തീർച്ചയായും ചെയ്തുതരും.'

'അമ്മാവാ, ഞങ്ങൾ മൂവരും ഉടമകളുമായി പിണങ്ങിയിറങ്ങിപ്പോയതാണ്. പലയിടത്തും അലഞ്ഞുനടന്ന് ഒടുവിൽ ഈ കാട്ടിലെത്തി. 'ഇടി വെട്ടിയവനെ പാമ്പു കടിച്ചു' എന്നു പറയുംപോലെ ഇപ്പോൾ കൊടും ശൈത്യവും വന്നു. പക്ഷികൾ തണുപ്പുകാലത്ത് പോകുന്ന ചുടുള്ള സ്ഥലത്തെപ്പറ്റി കരടിയാണ് ഞങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുതരുന്നത്. അങ്ങോട്ടാണ് ഞങ്ങളുടെ യാത്ര. പക്ഷേ, വഴിയറിയാതെ ഞങ്ങൾ കുഴങ്ങിപ്പോയി. അമ്മാവൻ ഞങ്ങൾക്ക് ആ വഴിയാത്ര പറഞ്ഞുതന്നാൽ മതി.'

കാളക്കുറ്റൻ വിശദീകരിച്ചു.

എല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ കൊറ്റികളുടെ തലവൻ അവരോട് സ്നേഹപൂർവ്വം പറഞ്ഞു:

'മക്കളേ, ഞാൻ നിങ്ങളെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുകയാണെന്നു ധരിക്കരുത്. നിങ്ങൾ എത്ര ശ്രമിച്ചാലും ചുടുള്ള നാട്ടിൽ എത്തിച്ചേരാനാവില്ല.'

'അതെന്താ അങ്ങനെയൊരു നാടില്ലേ?'

കാളക്കുറ്റൻ ചോദിച്ചു.

'തീർച്ചയായും ഉണ്ട്. എല്ലാ വർഷവും തണുപ്പുകാലം തുടങ്ങുമ്പോൾ ഞങ്ങളടക്കമുള്ള പക്ഷികൾ അവിടെയെത്തി ചൂടനുഭവിക്കാറുണ്ട്. ഇപ്പോഴും ഞങ്ങൾ പോകുന്നത് അങ്ങോട്ടുതന്നെയാണ്. പക്ഷേ, നിങ്ങൾ വിചാരിച്ചാൽ ഈ തണുപ്പുകാലം കഴിയുംമുമ്പ് അവിടെയെത്തുക അസാധ്യമാണ്,' കൊറ്റികളുടെ തലവൻ പറഞ്ഞു.

'പക്ഷികൾക്ക് പോകാമെങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്കു പോയാലെന്താ?'

കാളക്കുറ്റന്റെ സംശയം മാറിയില്ല.

'പക്ഷികളും മൃഗങ്ങളും തമ്മിൽ ഒരുപാട് വ്യത്യാസമുണ്ട് മക്കളേ. ദൈവം ഓരോ ഇനം ജീവജാലങ്ങളെയും സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത് വ്യത്യസ്തതകളോടെയാണ്. പക്ഷികളിൽത്തന്നെ ഞങ്ങളും ഈ പൂവൻകോഴിയുമായി എന്തെല്ലാം മാറ്റങ്ങളുണ്ട്. ഞങ്ങൾക്ക് അങ്ങു ദൂരെയുള്ള ചുടുള്ള നാട്ടിലേക്ക് ഒന്നുരണ്ടു നാൾകൊണ്ട് പറന്നെത്താനാവും. അതുപോലെ തിരിച്ചും. പക്ഷേ, നിങ്ങൾക്ക് അവിടെയെത്തണമെങ്കിൽ ചുരുങ്ങിയത് അഞ്ചാറുമാസം പിടിക്കും.'

അവർ കണ്ണുമിഴിച്ചിരിക്കെ, ഒന്നു നിർത്തി കൊറ്റികളുടെ തലവൻ തുടർന്നു:

‘അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ഉടമകളുടെ അടുത്തേക്കു തന്നെ തിരിച്ചുചെന്ന്, അവരോട് മാപ്പിരന്ന് അനുസരണയുള്ളവരായി ശിഷ്ട കാലം കഴിയുക. നിങ്ങൾക്ക് നല്ലതു വരട്ടെ!’

ഇതും പറഞ്ഞ് കൊറ്റിയുടെ തലവൻ അനുയായികളെയും കൂട്ടി പറന്നു.

ആട്ടിൻമുട്ടനും കാളക്കുറ്റനും പൂവൻകോഴിയും ചേർന്ന് ഭാവിക്കാര്യങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്തു. തിരികെ തങ്ങളുടെ വീടുകളിലേക്കു മടങ്ങുന്നതിനോട് അവർക്ക് യോജിപ്പുണ്ടായില്ല. അതുകൊണ്ട്, അവർ ആ കാട്ടിൽത്തന്നെയൊരു വീടുണ്ടാക്കി അവിടെ താമസം തുടങ്ങി. വീടിനകത്തായതുകൊണ്ട് കഠിനമായ തണുപ്പ് അവർക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടതുമില്ല.

(ഈ കഥയുടെ അന്ത്യത്തിൽ ഒരു പാഠഭേദമുണ്ട്. കൊറ്റികളുടെ തലവൻ നൽകിയ ഉപദേശം സ്വീകരിച്ച് അവർ ഉടമയുടെ അടുത്തേക്ക് തിരിച്ചു ചെന്നെന്നും അവർക്ക് മാപ്പുനൽകി ഉടമകൾ സ്വീകരിച്ചെന്നുമാണത്.)

മിടുക്കൻ പുച്ചയും കള്ളക്കുറുക്കത്തിയും

ഒരിക്കൽ ഒരു കാട്ടിൽ രണ്ട് ഉത്തമസുഹൃത്തുക്കൾ ജീവിച്ചിരുന്നു. ഒരു വെളുത്ത പുച്ചയും പുള്ളിപ്പുവൻകോഴിയും. രണ്ടു പേരും ചേർന്ന് കാട്ടിൽ അടച്ചുറപ്പുള്ള ഒരു വീടു പണിത് അതിലാണ് കഴിഞ്ഞുവന്നത്. അവർ പരസ്പരം സ്നേഹിച്ചും സുഖദുഃഖങ്ങൾ പങ്കിട്ടും ജീവിച്ചു. സംഗീത പ്രിയരായിരുന്നു ഇരുവരും. പൂവൻകോഴി നന്നായി പാടും. പുച്ച പാട്ടിനനുസരിച്ച് തന്റെ വാദ്യോപകരണം വായിക്കും. അങ്ങനെയൊരു ഗാനമേ ഉതന്നെ എന്നും ആ വീട്ടിൽ അരങ്ങേറി.

ദിവസേന രാവിലെ പുച്ച രണ്ടാൾക്കുമുള്ള ആഹാരം തേടി വീട്ടിൽ നിന്നും ഇറങ്ങും. അവൻ തിരിച്ചെത്തുന്നതുവരെയുള്ള വീട്ടുകാവൽ പൂവൻകോഴിയുടെ ചുമതലയാണ്. എന്നും വീടുവിട്ടിറങ്ങും മുൻപേ പുച്ച ഓർമ്മിപ്പിക്കും:

‘ചങ്ങാതീ, ഞാൻ മടങ്ങിവരുന്നതുവരെ ജാഗ്രത പാലിക്കണം. നമ്മുടെ വീട്ടിൽ പ്രവേശിക്കാൻ മറ്റാരെയും അനുവദിക്കരുത്. അതുപോലെ

ആരൊക്കെ, എന്തൊക്കെപ്പറഞ്ഞുവിളിച്ചാലും നീ പുറത്തിറങ്ങുകയുമരുത്.'

'ഇല്ല ചങ്ങാതി.'

പൂവൻകോഴി മറുപടി നൽകും.

അടുത്തുള്ള മാളത്തിൽ മക്കളോടൊപ്പം കഴിയുന്ന ഒരു കള്ളക്കുറുക്കത്തിദിവസേന ഇത് കാണാറുണ്ടായിരുന്നു. തടിച്ചുകൊഴുത്ത പൂവൻകോഴിയെ കാണുമ്പോഴൊക്കെ അവളുടെ നാവിൽ വെള്ളം നിറയും. പുച്ചു കൂടെയുള്ളപ്പോൾ കോഴിയെ പിടിക്കാൻ നോക്കുന്നത് അപകടകരമാണെന്ന് അവൾക്കറിയാം. പുച്ചയുടെ കൂർത്ത നഖങ്ങളുടെ മുർച്ച മുൻപൊരിക്കൽ അവൾ അനുഭവിച്ചതാണ്. അതുകൊണ്ട് പുച്ച വീട്ടിലില്ലാത്ത തക്കത്തിന് എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞ് പൂവൻകോഴിയെ പുറത്തിറക്കി പിടികൂടണമെന്ന് അവളുറപ്പിച്ചു. പൂവൻകോഴിയെ കിട്ടിയാൽ തനിക്കും മക്കൾക്കും വയറു നിറയാൻ അത്രയും ധാരാളം.

ഒരുനാൾ, പുച്ച ആഹാരം തേടി പുറത്തുപോയ തക്കത്തിന് കുറുക്കത്തി ജനാലയ്ക്കടുത്തുനിന്ന് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

'പൂവൻകോഴിച്ചങ്ങാതി, വാതിൽ തുറന്ന് പുറത്തു വരൂ. ഓ, ഈ മുറ്റത്തേല്ലാം ഗോതമ്പുമണികൾ ചിതറിക്കിടക്കുന്നതു കണ്ടില്ലേ?'

പൂവൻകോഴി കുറുക്കത്തിയുടെ സ്വരം തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അവർ അറുത്തുമുറിച്ചതുപോലെ മറുപടി പറഞ്ഞു:

'കള്ളക്കുറുക്കത്തി, നിന്റെ വേല കൈയിലിരിക്കട്ടെ! ഗോതമ്പുമണികളല്ല, സ്വർണമണികൾ കിടക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാലും ഞാൻ നിന്റെ വാക്കുകേട്ട് പുറത്തുവരില്ല. നിന്നെ ഈ വീടിനകത്ത് കയറ്റുകയുമില്ല. ഞാനെന്റെ ചങ്ങാതിക്കു കൊടുത്ത വാക്ക് തെറ്റിക്കില്ല. വെറുതേ നിന്ന് നേരം കളയാതെ നിന്റെ പാടുനോക്കി പോയ്ക്കോ!'

തന്റെ പദ്ധതി പൊളിഞ്ഞതിലുള്ള നിരാശയോടെ കുറുക്കത്തി മടങ്ങിപ്പോയി. എന്നാൽ, കോഴിയിറച്ചി തിന്നുകയെന്ന ആഗ്രഹത്തിൽ നിന്നും പിന്മാറാൻ അവൾ തയ്യാറായില്ല. പൂവൻകോഴിയെ തനിച്ച് പുറത്തിറക്കാനുള്ള മറ്റൊരു തന്ത്രം അവൾ കണ്ടെത്തി.

അടുത്ത ദിവസം പുച്ച പുറത്തുപോയ തക്കത്തിന് കുറുക്കത്തി അവരുടെ വീട്ടുമുറ്റത്തേത്തി. കൈയിൽ കരുതിയിരുന്ന ഗോതുമ്പുമണികൾ മുറ്റത്തു വിതറിയശേഷം അവൾ അടുത്തുള്ള ഒരു കുറ്റിക്കാട്ടിൽ മറങ്ങിത്തന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും പൂവൻകോഴി ഒരു മുളിപ്പാട്ടും പാടി ജനലിനടുത്തേത്തി. അവൾ പുറത്തേക്കു നോക്കിയപ്പോഴുണ്ട്, മുറ്റത്ത് ധാരാളം ഗോതുമ്പുമണികൾ! അതുകണ്ട് അവളുടെ നാവിൽ വെള്ളമുറി.

അവ കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ തനിക്കും പുച്ചയ്ക്കും കൂടി കഞ്ഞിവെച്ച് കുടിക്കുമായിരുന്നെന്ന് അവനു തോന്നി. അടുത്തെങ്ങാനും കള്ളക്കുറുക്കത്തി ഉണ്ടോ എന്ന് അവൾ എത്തിനോക്കി.

ഇവിടെയെങ്ങും ആരെയും കാണാനില്ല. വാതിൽ തുറന്ന് ആ ഗോതമ്പുമണികൾ പെറുക്കുകതന്നെ. ചങ്ങാതിക്ക് കൊടുത്ത ഉറപ്പ് തെറ്റിക്കുന്നത് ശരിയല്ലെന്നറിയാം. എന്നാലും ഇത്രയും ഗോതമ്പ് കാണുമ്പോൾ അവനും സന്തോഷമാകും.

ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ച് പൂവൻകോഴി പതക്കെ വാതിൽ തുറന്ന് പുറത്തിറങ്ങി. നാലുപാടും നോക്കി, അടുത്തെങ്ങും ആരുമില്ലെന്നുറപ്പുവരുത്തിയശേഷം അവൻ ഗോതമ്പുമണികൾ പെറുക്കിക്കൂട്ടാൻ തുടങ്ങി. കുറുക്കത്തിയും കാത്തിരുന്ന് ഈ നിമിഷത്തിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു. അവൾ കുറ്റിക്കാട്ടിൽനിന്നും പാഞ്ഞുചെന്ന് പൂവൻകോഴിയെ ഒറ്റപ്പിടുത്തം! നടന്നതെന്താണെന്നറിയുംമുൻപേ അവൻ അവളുടെ വായിലായി. കോഴിയുടെ കാലുകൾ ബന്ധിച്ച് കുറുക്കത്തി തന്റെ മാളത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. തന്നെ രക്ഷിക്കാനായി പൂവൻകോഴി വിളിച്ചുപറഞ്ഞെങ്കിലും വളരെ ദൂരെയായിരുന്ന പുച്ച അതു കേട്ടില്ല.

കുറുക്കത്തി പൂവൻകോഴിയേയുംകൊണ്ട് മാളത്തിലെത്തി. കോഴിയിറച്ചി തിന്നാൻ കൊതിച്ചിരുന്ന അഞ്ചു കുറുക്കൻകുഞ്ഞുങ്ങളും അമ്മയ്ക്കു ചുറ്റും ഓടിക്കൂടി. നാലു പെൺമക്കളും ഒരേയൊരു മകനുമാണ് കുറുക്കത്തിക്കുണ്ടായിരുന്നത്. അവർ കോഴിയെ കടിച്ചുകീറാൻ തിരക്കുകൂട്ടിയപ്പോൾ കുറുക്കത്തി ശാസിച്ചു.

'ങ്ഹും, എല്ലാവരും അടങ്ങിനിൽക്കണം. കോഴിയിറച്ചി പച്ചയ്ക്കു തിന്നുന്നതിനെക്കാൾ എത്രയോ ഇരട്ടി രുചികരമാണ് അതു വേവിച്ചു തിന്നാൻ. നിങ്ങളിവിടെ ക്ഷമയോടെ കാത്തിരിക്കണം. ഞാൻ പോയി കുറച്ച് ഉപ്പും മുളകുമൊക്കെ വാങ്ങിവരാം. ഇവന്റെ ഇറച്ചി വേവിക്കാൻ അടുപ്പത്ത് വെള്ളം വെച്ച് തിളപ്പിക്കാനും മറക്കരുത്. കോഴിയിറച്ചിയോടൊപ്പം കഴിക്കാനുള്ള അപ്പവും റൊട്ടിയും കറികളുമെല്ലാം ഞാനെപ്പോഴേതയ്യാറാക്കി വെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവൻ ഇവിടന്ന് രക്ഷപ്പെടാതെ നോക്കേണ്ടതും നിങ്ങളുടെ കടമയാണ്.'

'ശരി. ഞങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊള്ളാം.'

കുറുക്കൻകുഞ്ഞുങ്ങൾ ഒരേ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു. വലിയ മൺപാത്രത്തിൽ വെള്ളമെടുത്ത് അടുപ്പിൽ വെച്ച് കുറുക്കത്തി പുറത്തേക്കു പോയി. കുറുക്കൻകുഞ്ഞുങ്ങളാകട്ടെ, അടുപ്പിൽ തീ കത്തിച്ചും കോഴിയെ നോക്കി വെള്ളമിറക്കിയും കഴിഞ്ഞു.

പുച്ച ആഹാരവുമായി വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ ചങ്ങാതിയെ കാണാതെ വിഷമിച്ചു. വാതിൽ തുറന്നുകിടന്നത് അവന്റെ ആശങ്ക വർദ്ധിപ്പിച്ചു. അവൻ പൂവൻകോഴിയെ വിളിച്ച് അവിടെയെങ്ങും ഓടിനടന്നെങ്കിലും ഫലമുണ്ടായില്ല. അപ്പോഴാണ് നിലത്ത് ഗോതമ്പ് ചിതറിക്കിടക്കുന്നതും മണ്ണിൽ കുറുകുക്കത്തിയുടെ കാല്പാടുകളും അവൻ കാണുന്നത്. തന്റെ ചങ്ങാതിയെ പറഞ്ഞുപറ്റിച്ച് കൊണ്ടുപോയത് കുറുകുക്കത്തിതന്നെയാണെന്ന് അവനു വ്യക്തമായി. എങ്ങനെയും ചങ്ങാതിയെ രക്ഷിക്കണമെന്ന് അവൻ തീരുമാനിച്ചു. അവൻ തന്റെ വാദ്യോപകരണം കൈയിലെടുത്ത് കുറുകുക്കത്തിയുടെ മാളത്തിലേക്കോടി.

മാളത്തിനു മുന്നിലെ കാല്പാടുകൾ അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. കുറുകുക്കത്തി അകത്തുചെന്ന് വീണ്ടും തിരിച്ചുപോയതിന്റെ ലക്ഷണം കാണാനുണ്ട്. കുറുകുക്കൻകുഞ്ഞുങ്ങൾ ഇതുവരെ പുറത്തിറങ്ങിയതായും കാണുന്നില്ല. കുറുകുക്കൻകുഞ്ഞുങ്ങളും തന്റെ ചങ്ങാതിയും അകത്തുണ്ടെന്ന് അവനു റപ്പായി. അവൻ അവിടെയിരുന്ന് വാദ്യോപകരണം മീട്ടി പാടാൻ തുടങ്ങി.

കുറുകുക്കത്തിവീടൊരു വലിയ വീട്

കുറുകുക്കത്തിക്ക് ആൺമകനൊന്നേയുള്ളൂ

പെൺമക്കളാണെങ്കിൽ നാലാണല്ലോ.

മുത്തമോൾ ആളൊരു മിടുമിടുക്കി

സുന്ദരിപ്പെണ്ണവൾ പാട്ടുകാരി.

ആ പാട്ടു കേട്ട് കുറുകുക്കത്തിയുടെ മുത്തമകൾ സന്തോഷിച്ചു. തന്നെയിങ്ങനെ പുകഴ്ത്തിപ്പാടുന്നത് ആരാണെന്നറിയാൻ അവൾ പുറത്തുവന്നു. ഈ തക്കത്തിന് പുച്ച അവളെ പിടിച്ച് ചാക്കിലാക്കി!

അവൻ പിന്നെയും പാട്ടു തുടർന്നു.

കുറെ നേരം കഴിഞ്ഞിട്ടും മുത്ത ചേച്ചി മടങ്ങിവരാതിരുന്നപ്പോൾ രണ്ടാമത്തെ മകൾ പുറത്തെത്തി. ഒട്ടും സമയം കളയാതെ അവളെയും പുച്ച പിടികൂടി. അവൾക്കു പുറകെ രണ്ടു പെൺമക്കളും ഇളയ മകനും പുറത്തെത്തുകയും അവരെയാകെ പുച്ച പിടിച്ച് ചാക്കിലാക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ അഞ്ച് കുറുകുക്കൻകുഞ്ഞുങ്ങളും ചാക്കിലായപ്പോൾ അവൻ അതിന്റെ വായ്ഭാഗം വരിഞ്ഞുകെട്ടി, അടുത്തുള്ള മരക്കൊമ്പിൽ കെട്ടിത്തൂക്കി.

പിന്നെ, അവൻ മാളത്തിനകത്തേക്ക് ഓടിചെന്നു. അവിടെ കാലുകൾ ബന്ധിച്ച നിലയിൽ കിടക്കുന്ന പൂവൻകോഴിയെ കണ്ടപ്പോൾ അവൻ സങ്കടം വന്നു. അവൻ വേഗംതന്നെ പൂവൻകോഴിയുടെ കാലിലെ കെട്ടഴിച്ചു. ചങ്ങാതിയുടെ സ്നേഹം കണ്ട് പൂവൻകോഴിയുടെ കണ്ണു നിറഞ്ഞു.

പശ്ചാത്താപത്തോടെ അവൻ പറഞ്ഞു:

‘ക്ഷമിക്കണം ചങ്ങാതി, നീ പറഞ്ഞതു കേൾക്കാതെ വീടിനു പുറത്തിറങ്ങിയതുകൊണ്ടാണ് എനിക്കീ അവസ്ഥ വന്നത്. ഇനി ഞാനൊരിക്കലും നിന്നെ അനുസരിക്കാതിരിക്കില്ല.’

‘അതൊക്കെ കഴിഞ്ഞ കാര്യങ്ങളല്ലേ? നിന്നെ പൊരിച്ചു തിന്നുന്നത് സ്വപ്നം കണ്ട് കുറുകുക്കത്തി ഇപ്പോൾ തിരിച്ചെത്തും. അതിനു മുൻപ് നമുക്കിവിടെനിന്നും രക്ഷപ്പെടണം,’ പുച്ച പറഞ്ഞു.

‘ആട്ടെ, കുറുകുക്കത്തിയുടെ മക്കളെ നീയെന്ത് ചെയ്തു?’

പൂവൻകോഴിക്ക് അപ്പോഴാണ് അക്കാര്യം ഓർമ്മവന്നത്.

‘അവരിപ്പോൾ ഒരു ഊഞ്ഞാലാട്ടത്തിന്റെ രസത്തിലാവും. ഞാനവരെ ചാക്കിലാക്കി മരത്തിൽ കെട്ടിത്തൂക്കിയിട്ടുണ്ട്.’

പുച്ച കുറുകുക്കത്തിയുടെ അടുക്കളയിൽ കയറിനോക്കി. അവിടെ തയ്യാറാക്കി വെച്ചിരുന്ന അപ്പവും റൊട്ടിയുമൊക്കെക്കണ്ട് അവന്റെ നാവിൽ വെള്ളമുറി. അവൻ പൂവൻകോഴിയോട് പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതി, നമ്മളിത്ര കഷ്ടപ്പെട്ട് ഇവിടെവരെ വന്നിട്ട് കുറുകുക്കത്തിയുടെ ആതിഥ്യം സ്വീകരിക്കാതെ പോകുന്നത് ശരിയാണോ? നമുക്കീ അപ്പവും റൊട്ടിയുമെല്ലാം വയറുനിറച്ചു കഴിച്ചിട്ട് സ്ഥലം വിടാം.’

പൂവൻകോഴിയും അതിനോട് യോജിച്ചു. അവർ ആ ഭക്ഷണം നിറച്ചും അകത്താക്കി. പിന്നെ, തിളച്ചുമറിയുന്ന വെള്ളവും മൺപാത്രവും തട്ടിമറിച്ച് അവർ പാട്ടുംപാടി തങ്ങളുടെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

കഥ കഥച്ച്...

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഉൾഗ്രാമത്തിൽ വളരെ മുൻപ് ഒരു ചുമട്ടുകാരൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. അയൽഗ്രാമത്തിലെ സാധാരണക്കാരിയായ ഒരു സ്ത്രീയെയാണ് അയാൾ വിവാഹം കഴിച്ചത്. ചുമട്ടുകാരന്റെ ചെറിയ വീട്ടിൽ അവർ ജീവിതം തുടർന്നു.

ഒരു പ്രത്യേക സ്വഭാവത്തിനുമുമ്പായിരുന്നു ചുമട്ടുകാരന്റെ ഭാര്യ. കഥ കേൾക്കാനാണ് മറ്റൊന്നിലുമേറെ അവൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടത്. കഥ പറഞ്ഞുതരാൻ ആരെങ്കിലുമുണ്ടെങ്കിൽ ഊണും ഉറക്കവും വീട്ടുകാര്യങ്ങളുമെല്ലാം മറന്ന് ദിവസങ്ങളോളം കേട്ടിരിക്കാനും അവൾ തയ്യാർ. ചുമട്ടുകാരന്റെ പല ചങ്ങാതിമാരും ഇടയ്ക്കിടെ ആ വീട്ടിൽ വരാറുണ്ട്. അവരിൽ കഥയിൽ താല്പര്യമുള്ളവരും കഥയെന്നു കേട്ടാലേ ഓക്കാനം വരുന്നവരുമുണ്ടാകും. കഥ പറയുന്ന അതിഥികളെ അവൾ സ്നേഹത്തോടെ സ്വീകരിക്കുകയും വിശിഷ്ടഭക്ഷണവും പാനീയങ്ങളും നൽകി സത്കരിക്കുകയും ചെയ്യും. അല്ലാത്തവരെ കണ്ടഭാവം നടിക്കുകപോലുമില്ല. ഇത് ചുമട്ടുകാരൻ പല ബുദ്ധിമുട്ടുകളുമുണ്ടാക്കി. തന്റെ ചങ്ങാതിമാരെ ഒരു പോലെ കാണണമെന്ന അയാളുടെ ഉപദേശത്തിന് അവൾ പുല്ലുവില

പോലും കല്പിച്ചില്ല.

ആദ്യമൊക്കെ ഭാര്യയെ നിരാശപ്പെടുത്തേണ്ടെന്നു കരുതി ചുമട്ടുകാരൻതന്നെ എവിടെനിന്നെങ്കിലും കുറെ കഥകൾ കേട്ടറിഞ്ഞു വരാറുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ അവളുടെ രൂപഭാവങ്ങൾതന്നെ അടിമുടി മാറും. ഭർത്താവിനെ സ്നേഹംകൊണ്ടു മുട്ടും. ഒരേ കഥതന്നെ പലതവണ പറയിക്കും. പലപ്പോഴും ആവർത്തനവിരസതകൊണ്ട് ചുമട്ടുകാരൻതന്നെയും കഥ നിർത്തുക. പുതിയ കഥയില്ലാതെയാണ് അയാൾ വീട്ടിലെത്തുന്നതെങ്കിൽ അവളുടെ ദുർമുഖം കാണേണ്ടിവരും. വായിലിരിക്കുന്നതൊക്കെ കേൾക്കേണ്ടിവരും. 'ഇങ്ങനെയൊരു കഥയില്ലാത്തയാളെയാണല്ലോ ഈശ്വരാ എനിക്കു കിട്ടിയതെ'ന്നു പറഞ്ഞ് നെഞ്ചുത്തടിച്ചു കരയും.

ക്രമേണ, ഭാര്യയുടെ ഈ സ്വഭാവത്തോട് ചുമട്ടുകാരൻ തീരെ പൊരുത്തപ്പെടാനാവാതെ വന്നു. ഒരു ദിവസംപോലും കൂടുംബത്തിൽ സ്വസ്ഥതയില്ലാതായി. അവളുടെ ഈ 'മാറാരോഗ'ത്തിന് പ്രതിവിധിയെന്തെന്നാലോചിച്ച് അയാൾ തലപുകച്ചു. എന്നിട്ടും ഫലപ്രദമായ ഒരു വഴിയും ആ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞുകണ്ടില്ല.

അങ്ങനെയിരിക്കേ ഒരുനാൾ, ചുമടടുത്തുകഴിഞ്ഞ് വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുകയായിരുന്ന ചുമട്ടുകാരൻ ഒരു കർഷകനെ കണ്ടെത്തി. ശൈത്യകാലത്തെ സായംസന്ധ്യയായിരുന്നു അത്. കർഷകൻ നല്ലൊരു മേൽവസ്ത്രം പോലുമില്ലാതെ തണുത്തു വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ ചുമട്ടുകാരന്റെ മുഖത്തേക്കു ദയനീയമായി നോക്കി.

'ഈ, എന്തു വേണം?'

ചുമട്ടുകാരൻ ചോദിച്ചു.

'ഞാൻ കുറച്ചുകലെന്നിന്നും വരികയാണ്. ഇനി ഒരുനാൾകൂടി യാത്ര ചെയ്താലേ ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തെത്തൂ. ഞാൻ കരുതിയതിലും കഠിനമാണ് തണുപ്പ്. ശീതക്കാറ്റേറ്റ് എന്റെ എല്ലുകൾപോലും പൊടിയുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. മേൽക്കുപ്പായമോ കരിമ്പടമോ ഇല്ലാതെ രാത്രിയാത്ര ചെയ്താൽ ഞാൻ മരവിച്ച് മരിച്ചുപോവും. ദയവായി താങ്കളുടെ വീട്ടിൽ ഈ രാത്രി തങ്ങാൻ എന്നെ അനുവദിക്കണം. നാളെ പുലർച്ചെ ഞാൻ പൊയ്ക്കൊള്ളാം.'

അയാൾ കൈകൾ മാറിൽ പിണച്ചുനിന്നു.

ചുമട്ടുകാരൻ അയാളോട് സഹതാപം തോന്നി. പെട്ടെന്ന് അയാൾക്ക് മറ്റൊരാശയംകൂടി ഉദിച്ചു.

'ആട്ടെ, നിങ്ങൾക്ക് കഥകളറിയാമോ?'

ചുമട്ടുകാരൻ തിരക്കി.
 'കുറച്ചെല്ലാം അറിയാം.'
 അഭയം ചോദിച്ചപ്പോൾ കഥയുടെ കാര്യം ചോദിക്കുന്നത് എന്തിനെന്ന് ആശ്ചര്യത്തോടെ കർഷകൻ പറഞ്ഞു.
 'ഒരു രാത്രി മുഴുവൻ കഥ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കാൻ കഴിയുമോ?'
 'ശ്രമിച്ചാൽ കഴിഞ്ഞേക്കും.'
 'പക്ഷേ, നിങ്ങൾ രാത്രി മുഴുവൻ പറയുന്നത് ഒരേ കഥയായിരിക്കണം,' ചുമട്ടുകാരൻ പറഞ്ഞു.
 അതു കേട്ടപ്പോൾ കർഷകന്റെ അർത്ഥം ഇരട്ടിച്ചു. ഒരേ കഥതന്നെ വീണ്ടും വീണ്ടും പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കാൻ തനിക്കെന്താ ഭ്രാന്തുണ്ടോ? ഇനി ഇങ്ങനെ പരസ്പരബന്ധമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ പറയുന്ന ഇയാൾക്കാവുമോ ഭ്രാന്ത്?
 കർഷകൻ ആകെ ആശയക്കുഴപ്പത്തിലായി. എങ്കിലും ആവശ്യക്കാർ താനാണല്ലോ എന്നു ചിന്തിച്ച് അയാൾ പറഞ്ഞു:
 'സമ്മതിച്ചു.'
 ചുമട്ടുകാരൻ അതിമിഥ്യയും കൂട്ടി വീട്ടിലേക്കു നടന്നു. നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിയിരുന്നു. ഭർത്താവ് ഒരു അതിമിഥ്യയും കൂട്ടി വരുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ചുമട്ടുകാരന്റെ ഭാര്യയ്ക്കു സന്തോഷമായി.
 'ദേ, നിനക്കിന്ന് രാത്രി മുഴുവൻ കഥ പറഞ്ഞുതരാൻ കഴിവുള്ളയാളാണ് ഈ വന്നിരിക്കുന്നത്. വേഗം അത്താഴം വിളമ്പണം.'
 ചുമട്ടുകാരൻ കർഷകനെ ഭാര്യയ്ക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തി. അവൾക്കു പ്പോൾ സ്വർഗം കിട്ടിയ സന്തോഷം തോന്നി. അതിഥി ദേഹശുദ്ധി വരുത്തി വന്നപ്പോഴേക്കും അവൾ പുപ്പിഞ്ഞാണത്തിൽ പാൽക്കഞ്ഞി വിളമ്പി. അയാൾ വയറു നിറച്ച് കഞ്ഞി കുടിച്ച് എഴുന്നേറ്റു. ചുമട്ടുകാരനും കഞ്ഞി കുടിച്ചെന്നു വരുത്തി.
 അനന്തരം അവർ മൂന്നു പേരും വലിയ മുറിയിലെത്തി.
 'വേഗം കഥ പറയൂ. എനിക്ക് കേൾക്കാൻ കൊതിയായി,' അവൾ അക്ഷമ പ്രകടിപ്പിച്ചു.
 'പറയാം. പക്ഷേ, എനിക്ക് ചില വ്യവസ്ഥകളുണ്ട്. ഞാനെല്ലാം നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവിനോട് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതു സമ്മതിച്ചാലേ കഥ തുടങ്ങൂ,' കർഷകൻ പറഞ്ഞു.
 'വ്യവസ്ഥകളോ?'
 ചുമട്ടുകാരന്റെ മുഖത്തേക്ക് ചോദ്യരൂപത്തിൽ നോക്കി, അവൾ.
 'അതെ. ഇദ്ദേഹം പറയുന്ന കഥകൾ ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കണം. കഥയിൽ

ഒരിക്കലും നീ ഇടപെടരുത്. എന്തെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള തടസ്സം നേരിട്ടാൽ ഇദ്ദേഹം കഥ നിർത്തും. വ്യവസ്ഥ തെറ്റിച്ചു നിന്നെ എനിക്കു തല്ലേണ്ടിയും വരും,' ചുമട്ടുകാരൻ വിശദീകരിച്ചു.
 'അതെല്ലാം സമ്മതിച്ചു. വേഗം കഥ തുടങ്ങൂ.'
 അവൾ നിവർന്നിരുന്നു.
 'ശരി കേട്ടോളൂ.'
 അയാൾ കണ്ഠമനക്കി.
 'പണ്ടു പണ്ടു പണ്ട് ഒരു മുങ്ങു ഉദ്യാനത്തിനു മുകളിലൂടെ പറക്കുകയായിരുന്നു. വഴിയിലൊരു കിണറു കണ്ട് അവനതിന്റെ വക്കിലിരുന്നു. അടുത്ത നിമിഷം അവൻ കാൽവഴുതി കിണറ്റിൽ വീണു...'
 'എന്നിട്ടോ' എന്ന ഭാവത്തിൽ ചുമട്ടുകാരന്റെ ഭാര്യ താടിക്ക് കൈ കൊടുത്തു.
 'പണ്ടു പണ്ടു പണ്ട് ഒരു മുങ്ങു ഉദ്യാനത്തിനു മുകളിലൂടെ പറക്കുകയായിരുന്നു.'
 'പണ്ടു പണ്ടു പണ്ട് ഒരു മുങ്ങു ഉദ്യാനത്തിനു...'
 'പണ്ടു പണ്ടു പണ്ട് ഒരു മുങ്ങു...'
 'പണ്ടു പണ്ടു പണ്ട്...'
 'പണ്ടു പണ്ട്..'
 കർഷകൻ അതുതന്നെ ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒന്നോ രണ്ടോ തവണയല്ല, കുറഞ്ഞത് നൂറുതവണയെങ്കിലും! അതോടെ അവൾക്ക് ക്ഷമകെട്ടു. അവൾക്ക് ദേഷ്യവും സങ്കടവുമൊക്കെ വന്നു. തന്നെ പറഞ്ഞുപറ്റിക്കാനാണ് കർഷകൻ ശ്രമിക്കുന്നതെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. അപ്പോഴും കർഷകൻ അതേ പല്ലവി ആവർത്തിച്ചു.
 'പണ്ടു പണ്ടു പണ്ട്...'
 ദേഷ്യം സഹിക്കവയ്യാതായപ്പോൾ അവൾ വ്യവസ്ഥയെല്ലാം മറന്ന് ചാടിയെഴുന്നേറ്റ് ആക്രോശിച്ചു:
 'നിർത്തുന്നുണ്ടോ നിങ്ങളുടെയീ പൊട്ടക്കഥ? ഇതെന്തൊരു കഥയാണ്? ഇത്രയും മോശമായൊരു കഥ ഞാനിന്നുവരെ കേട്ടിട്ടില്ല. എനിക്കെന്താ കേൾവികുറവുണ്ടെന്നു കരുതിയാണോ ഒരേകാര്യംതന്നെ നിങ്ങളിങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്?'
 അതു കേട്ടതും കർഷകൻ കഥപറച്ചിൽ നിർത്തി ശാന്തനായി പറഞ്ഞു:
 'ഇനി ഞാൻ മിണ്ടുന്നില്ല. കഥ തുടങ്ങുന്നതിനു മുൻപ് ഞാൻ പറഞ്ഞതും നിങ്ങൾ സമ്മതിച്ചതുമായ വ്യവസ്ഥ നിങ്ങൾതന്നെ ലംഘിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്റെ കഥയിൽ നിങ്ങളെന്തിനാണ് ഇടപെട്ടത്? കഥപറച്ചിൽ

തടസ്സപ്പെടുത്തരുതെന്ന് ഞാൻ പ്രത്യേകം പറഞ്ഞതല്ലേ? കഥയുടെ ആമുഖമാണ് ഞാനിതുവരെ പറഞ്ഞത്. അതിന്റെ ബാക്കിഭാഗത്തേക്കു കടക്കാൻ നിങ്ങളെന്നെ അനുവദിച്ചില്ലല്ലോ. വ്യവസ്ഥ ലംഘിച്ചാലുള്ള ശിക്ഷ നിങ്ങൾ അനുഭവിച്ചേ തീരു. പരസ്ട്രിയെ മർദ്ദിക്കുന്നത് ഉചിതമല്ലാത്തതിനാൽ നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവുതന്നെ അത് നടപ്പാക്കിക്കൊള്ളും,' കർഷകൻ പറഞ്ഞു.

അയാൾ എഴുന്നേറ്റ് അകത്തേക്കു പോയി.

ചുമട്ടുകാരനും കാത്തിരുന്ന് ആ നിമിഷത്തിനു വേണ്ടിയായിരുന്നു. അയാൾ ചാടിയെഴുന്നേറ്റ് ഭാര്യയുടെ മുടിക്ക് കുത്തിപ്പിടിച്ച് തലങ്ങും വിലങ്ങും അടിക്കുകയും ഇടിക്കുകയും ചെയ്തു! കഠിനമായ വേദന കൊണ്ട് അവൾ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു:

'അയ്യോ, എന്നെ തല്ലല്ലേ!'

അതൊന്നും കേൾക്കാതെ ചുമട്ടുകാരൻ മർദ്ദനം തുടർന്നു.

'അയ്യോ, വേദനിക്കുന്നു. ദയവായി അടി നിർത്തൂ!'

അവൾ ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

'ഇനി നിനക്ക് കഥ കേൾക്കണോ?'

അയാൾ ചോദിച്ചു.

'വേണ്ടേവേണ്ട!'

അവൾ പറഞ്ഞു.

'കഥയറിയാത്തവരോട് ദേഷ്യപ്പെടുമോ?'

'ഇല്ലേയില്ല!'

ചുമട്ടുകാരൻ ഭാര്യയെ തല്ലുന്നതു നിർത്തി.

ഏതായാലും അയാളുടെ ആ പദ്ധതി ഫലിച്ചു. പിന്നീട് കഥയെന്നു കേൾക്കുന്നതുതന്നെ അവൾക്ക് വെറുപ്പായി.

ആ കുടുംബത്തിൽ സമാധാനം കളിയാടി.

പക്ഷേ, അന്നുമുതൽ അത് കഥയില്ലാത്ത വീടായി. അവർ കഥയില്ലാത്തവരായി!

ഒറ്റക്കുഴിയും അഞ്ചാളും

പ്രിയപ്പെട്ട കുട്ടികളേ, ഞാനൊരു കഥ പറയട്ടെ?

കഥ കേൾക്കാൻ ഇഷ്ടമില്ലാത്ത ആരെങ്കിലുമുണ്ടോ നിങ്ങളുടെ കുട്ടത്തിൽ?

മനുഷ്യരുടെ കഥ കേട്ടു മടുത്തുകാണില്ലേ നിങ്ങൾക്ക്? ഇത്തവണ മൃഗങ്ങളുടെ കഥയാവട്ടെ. എന്താ?

എന്നാൽ ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടോളൂ.

'ദൈവവിശ്വാസിയായ ഒരു പന്നി ഒരുനാൾ റഷ്യയിലെ സെന്റ് പീറ്റേഴ്സ്ബർഗിലുള്ള പള്ളിയിൽ പ്രാർഥിക്കാനായി പോവുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴൊരു ചെന്നായ എതിരേ വന്നു. പന്നിയെ കണ്ടതും ചെന്നായ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് ചോദിച്ചു:

'പന്നിച്ചങ്ങാടി, നീയിതെങ്ങോട്ടാ ഇത്ര തിടുക്കത്തിൽ?'

'പ്രാർഥനയ്ക്ക് സെന്റ് പീറ്റേഴ്സ്ബർഗിലെ പള്ളിയിൽ പോയി പ്രാർഥിക്കാതെ എനിക്കൊരു സ്വസ്ഥതയും കിട്ടില്ല,' പന്നി പറഞ്ഞു.

'ഞാനുമൊരു ഈശ്വരവിശ്വാസിയായ ചെന്നായയാണ്. എന്നെയും നിന്റെ കൂടെ കൂട്ടുമോ?'

ചെന്നായ തിരക്കി.

‘അതിനെന്താ? പോന്നോളു വിശ്വാസി. നിന്നെയും കൂടെക്കൂട്ടിയാൽ എനിക്ക് ദൈവാനുഗ്രഹം കിട്ടും.’

പന്നിക്ക് സന്തോഷമായി.

അവർ ഓരോന്നു പറഞ്ഞ് കുറെ ദൂരം പിന്നിട്ടു. അപ്പോഴുണ്ട് വഴിയരികിൽ ഒരു കുറുക്കത്തി നില്ക്കുന്നു. അവൾ അവരോട് ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, നിങ്ങളിത്ര രാവിലെ എവിടെപ്പോകുന്നു?’

‘ഞങ്ങളേ പള്ളിയിൽ പ്രാർഥിക്കാൻ പോകുന്നു,’ അവർ മറുപടി പറഞ്ഞു.

‘എനിക്കും പ്രാർഥിക്കണമെന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, തനിച്ചു പള്ളിയിൽ പോകാനുള്ള വഴിയറിഞ്ഞുകൂടാ. ദയവു ചെയ്ത് നിങ്ങൾ എന്നെയും കൊണ്ടുപോകുമോ?’

മറുപടിക്കായി കുറുക്കത്തി ആകാംക്ഷയോടെ കാത്തുനിന്നു.

‘ഞങ്ങൾക്കെന്താ ബുദ്ധിമുട്ട്? ദൈവവിശ്വാസിയാണ് നീ കൂടെയുണ്ടാവുന്നത് ഞങ്ങൾക്കു സന്തോഷമേ നല്കൂ,’ അവർ പറഞ്ഞു.

പന്നി മുന്നിലും ചെന്നായ തൊട്ടുപിന്നിലും കുറുക്കത്തി ഏറ്റവും പിന്നിലുമായി യാത്ര തുടർന്നു.

പിന്നീടവർ കണ്ടുമുട്ടിയത് ഒരു വെള്ളമുയലിനെയാണ്. വഴിവക്കിൽ ചുരുണ്ടുകൂടിയിരുന്ന അവൻ അവരെക്കണ്ടതും ഉത്സാഹത്തോടെ ചാടിയെണീറ്റ് ചോദിച്ചു:

‘പ്രിയപ്പെട്ട ചങ്ങാതിമാരേ, മൂന്നാളുംകൂടി രാവിലെ എങ്ങോട്ടാ? കാട്ടിൽ വല്ല പ്രശ്നവുമുണ്ടായോ?’

‘ഏയ്, അങ്ങനെയൊന്നുമില്ല. ഞങ്ങൾ പള്ളിയിൽ പ്രാർഥനയ്ക്കു പോവുകയാണ്,’ അവർ പറഞ്ഞു.

‘എന്നാൽ, നിങ്ങൾ എന്നെക്കൂടി കൂടെ കൂട്ടാമോ? പള്ളിയിൽ പോയി പ്രാർഥിക്കണമെന്ന് ഞാനൊരുപാടു നാളായി മോഹിക്കുന്നു. നിസ്സാരനായ ഞാൻ ഒറ്റയ്ക്കെങ്ങനെ പോകാനാണ്?’

വെള്ളമുയൽ സങ്കടത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘നീ വിഷമിക്കണ്ട. നിന്റെ ആഗ്രഹം ഇന്നു ഞങ്ങൾ സാധിച്ചുതരും. ഇപ്പോൾത്തന്നെ ഞങ്ങളോടൊപ്പം വന്നോളൂ.’

അവരവനെ ക്ഷണിച്ചു.

പന്നി മുന്നിലും ചെന്നായ തൊട്ടുപിന്നിലും കുറുക്കത്തി അതിനു പിന്നിലും വെള്ളമുയൽ ഏറ്റവും പിന്നിലുമായി നടന്നു.

കുറെദൂരം പിന്നിട്ടതും ഒരു അണ്ണാറക്കണ്ണൻ അവർക്കു മുന്നിലെത്തി.

‘ചങ്ങാതിമാരേ, എവിടെക്കാണ് നിങ്ങളുടെ യാത്ര?’

‘അതോ? ഞങ്ങൾ സെന്റ് പീറ്റേഴ്സ്ബർഗിലെ പള്ളിയിൽ പ്രാർഥനയ്ക്ക് പോവുകയാണ്,’ അവർ പറഞ്ഞു.

‘അതെയോ? എങ്കിൽ എന്നെക്കൂടി കൊണ്ടുപോവുമോ? എനിക്കും അവിടെച്ചെന്ന് പ്രാർഥിക്കണമെന്നുണ്ട്.’

അണ്ണാറക്കണ്ണൻ അപേക്ഷിച്ചു.

‘നീ കൂടെ വരുന്നതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾക്കെന്താ ചേതം? വന്നോളൂ.’

അവർ സമ്മതമുളി.

പന്നി മുന്നിലും ചെന്നായ തൊട്ടുപിന്നിലും കുറുക്കത്തി അതിനു പിന്നിലും വെള്ള മുയൽ അതിനു പിന്നിലും അണ്ണാറക്കണ്ണൻ ഏറ്റവും പിന്നിലുമായി നടന്നു.

‘ചങ്ങാതിമാരേ, ഇങ്ങനെ അടിയുളന്നു നടന്നാൽ നമ്മളിന്ന് പള്ളിയിൽ എത്തിയെന്നു വരില്ല. ഒന്നു ദേഹമിളക്കി വേഗം നടന്നേ,’

പന്നി എല്ലാവരോടുംമായി പറഞ്ഞു.

അതു കേൾക്കേണ്ട താമസം, അഞ്ചു കൂട്ടുകാരും വാണംവിട്ടപോലെ പാഞ്ഞു. വീതി കുറഞ്ഞ ആ വഴിയിൽ ചെറിയൊരു തിരിവുണ്ടായിരുന്നു. അവർ ആ തിരിവും കടന്ന് ഓടി. വഴിയിൽ വലിയൊരു കുഴിയുണ്ടായിരുന്നത് അവർ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല.

ഓട്ടത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ ആദ്യം പന്നി ആ കുഴിയിലേക്ക് വീണു.

‘യിം!’

അവനു പുറകെ ചെന്നായയും കുഴിയിലായി.

‘യിം!’

കുറുക്കത്തിക്കും അതേ വിധിതന്നെയായി.

‘യിം!’

ഇത്തിരിപ്പോന്ന വെള്ളമുയൽ വീണപ്പോൾ ചെറിയ ശബ്ദമേ ഉണ്ടായുള്ളൂ.

‘യിം!’

അണ്ണാറക്കണ്ണന്റെ സ്ഥിതിയോ? അതും തഥൈവ.

‘യിം!’

അങ്ങനെ അഞ്ചു ചങ്ങാതിമാരും വളരെ ആഴമുള്ള ആ കുഴിയിലെത്തി. ഭാഗ്യവശാൽ വീഴ്ചയിൽ അവർക്ക് കാര്യമായ പരിക്കൊന്നും പറ്റിയില്ല.

‘ചേര, ഇനി നമ്മളെങ്ങനെ ഈ കുഴിയിൽനിന്നു പുറത്തു കടക്കും?’

പന്നി പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട് മേലോട്ട് ചാടിനോക്കി. പലതവണ ശ്രമിച്ചിട്ടും അവന് കുഴിയുടെ പകുതി ദൂരംവരെയെങ്കിലും എത്താനായില്ല.

ചെന്നായയും കുറുക്കത്തിയും വെള്ളമുയലും അണ്ണാറക്കണ്ണനും പന്നിയെ അനുകരിച്ച് ചാടിനോക്കി. അവർക്കാർക്കും പന്നിയുടെ അത്ര പോലും ഉയരത്തിലെത്താനായില്ല.

ആ കുഴിയിൽത്തന്നെ തളർന്നുകിടന്നും പരക്കംപാഞ്ഞും അവർക്ക് വല്ലാതെ വിശന്നു. ഭക്ഷണം കഴിച്ചിട്ട് നേരത്തോടു നേരമാകുന്നു. പന്നി പറഞ്ഞു:

‘വിശപ്പകറ്റാൻ കുറച്ച് പന്നിത്തീറ്റ കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ!’

‘പിന്നെ, ആ കുഴിയിലേക്കിപ്പോൾ ആർ പന്നിത്തീറ്റ ഇട്ടുതരാനാണ്?’

‘കുറച്ച് പച്ചയിറച്ചിയായിരുന്നെങ്കിൽ തൊണ്ടതൊടാതെ വിഴുങ്ങാമായിരുന്നു.’

ചെന്നായയുടെ വായിൽ വെള്ളമുറി.

‘അവനുവേണ്ടി ആരാണിപ്പോൾ പച്ചയിറച്ചി ഇട്ടുതരാൻ പോകുന്നത്?’

‘എനിക്ക് ഇത്തിരി ഉണക്ക ഇറച്ചിയായാലും മതിയായിരുന്നു.’

കുറുക്കത്തി നാവ് വെളിയിലേക്കു നീട്ടി പറഞ്ഞു.

‘ഇപ്പോ കാത്തിരുന്നോ, നിനക്ക് ഉണക്കയിറച്ചി കിട്ടിയതുതന്നെ!’

എനിക്ക് രണ്ടു കാരറ്റോ മൊട്ടക്കുസോ മതി,’

വെള്ള മുയൽ വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘ഇപ്പോ കിട്ടാം!’

‘എന്റെ വിശപ്പു മാറാൻ വല്ല പേരക്കയോ ചെന്നച്ച പഴങ്ങളോ ധാരാളം,’ അണ്ണാറക്കണ്ണൻ പതുകെ പറഞ്ഞു.

‘ചിൽ..ചിൽ’ എന്നു ചിലച്ചുകൊണ്ടിരുന്നോ? നേരമെങ്കിലും പോയി കിട്ടാം.’

അവരുടെ വിശപ്പുപ്രശ്നത്തിനും പരിഹാരമുണ്ടായില്ല. ഇങ്ങനെ പോയാൽ അഞ്ചുപേരുടെയും ശവങ്ങളേ കുഴിയിൽ അവശേഷിക്കൂ എന്നവർ ഭയന്നു. അവർ ആശങ്കയോടെ പരസ്പരം നോക്കി. ഒടുവിൽ കുറുക്കത്തി മുന്നോട്ടു വന്നു പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, കുഴിയുടെ അകത്തുനിന്നോ പുറത്തുനിന്നോ നമുക്ക് ആഹാരം കിട്ടാനുള്ള യാതൊരു സാധ്യതയും തത്കാലമില്ല. കുറച്ചെങ്കിലും ആഹാരം നമുക്ക് കിട്ടിയേ തീരുതാനും. അതുകൊണ്ട് നമ്മളിൽത്തന്നെ ഒരാളെ നമുക്ക് കൊന്നുതിന്നണം. അഞ്ചു പേരും വിശന്നു ചാവുന്നതിനെക്കാൾ ഭേദമല്ല ഒരാളെ കൊല്ലുന്നത്?’

കുറച്ചുനേരത്തെ ആലോചനയ്ക്കുശേഷം മൃഗങ്ങൾ അതു സമ്മതിച്ചു.

‘പക്ഷേ, നമ്മളിൽ ആർക്കാണ് ദുർമരണത്തിനുള്ള വിധിയുള്ളതെന്ന്

എങ്ങനെയറിയും?’

പന്നി നെറ്റി ചുളിച്ചു.

‘അതിനൊരു മാർഗമുണ്ട്. കേട്ടോളൂ.’

ഒന്നു നിർത്തിയശേഷം കുറുക്കത്തി തുടർന്നു:

‘നമുക്ക് അഞ്ചാൾക്കും ഓരോ പാട്ടു പാടാം. നമ്മളിൽ ഏറ്റവും നേർത്ത ശബ്ദം ആർക്കൊന്നോ ഉള്ളത്, അയാളെ കൊന്നുതിന്നാം.’

‘അതു കൊള്ളാം.’

മറ്റു മൃഗങ്ങൾ അതിനോട് യോജിച്ചു.

ആദ്യം ചെന്നായയാണ് പാടിയത്. കരുത്തുള്ള പരുക്കൻ ശബ്ദമായിരുന്നു അവന്റേത്. പിന്നാലെ കുറുക്കത്തിയും പന്നിയും ഒട്ടും മയമില്ലാത്ത സ്വരത്തിൽ പാടി.

പിന്നെ ശേഷിച്ചത് വെള്ളമുയലും അണ്ണാറക്കണ്ണനുമായിരുന്നു. തികച്ചും ദുർബലമായ ശബ്ദത്തിലാണ് ഇരുവരും പാടിയത്. പാട്ടു തീർന്നതും പന്നി പറഞ്ഞു:

‘സംശയം വേണ്ട, മൂയലാണ് ഏറ്റവും നേർത്ത ശബ്ദത്തിൽ പാടിയത്.’

‘ഏയ്, അല്ലേയല്ല. അണ്ണാറക്കണ്ണനാണ് ദുർബലമായ ശബ്ദമുള്ളത്.’

ചെന്നായയ്ക്ക് അതിൽ സംശയമുണ്ടായില്ല.

അവർ അതെച്ചൊല്ലി തർക്കം തുടർന്നു. അവർക്കൊരു യോജിപ്പിലെത്താനാവാതെ വന്നപ്പോൾ കുറുക്കത്തി ഇടപെട്ടു പറഞ്ഞു:

‘നമ്മൾ ഇതെച്ചൊല്ലി തർക്കിക്കണ്ട. മൂയലിനെയും അണ്ണാറക്കണ്ണനെയും കൊന്ന് അവരുടെ ഇറച്ചി നമുക്ക് മൂന്നാൾക്കും പങ്കിട്ടു തിന്നാം.’

അതു കേട്ടതും ചെന്നായ അവർക്കുമേൽ ചാടിവീണു. ക്ഷണനേരം കൊണ്ട് അവരെ കടിച്ചുകീറി മൂവരും ചേർന്ന് അകത്താക്കി!

അടുത്തദിവസം അവർക്ക് വീണ്ടും വിശന്നു. കടുത്ത ശബ്ദമുള്ള ആളെ കൊന്നുതിന്നാമെന്നു കുറുക്കത്തി പറഞ്ഞു. അതനുസരിച്ച് ആദ്യം പന്നി നീട്ടിപ്പാടി. പിന്നെ കുറുക്കത്തിയുടെ ഊഴമായി. അവളും ഒട്ടും മോശമല്ലാതെ പാടി. ചെന്നായ പാടുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് കടുത്ത ശബ്ദം അവന്റേതുതന്നെയെന്ന് അവർക്കു വ്യക്തമായത്. കുറുക്കത്തി ചെന്നായയെ തത്ക്ഷണം അടിച്ചുകൊന്നു! അപ്പോൾത്തന്നെ അവർ രണ്ടാളും ചെന്നായ ഇറച്ചി വയറുനിറയെ ശാപ്പിട്ടു.

കുഴിയിൽ കുറുക്കത്തിയും പന്നിയും തനിച്ചായി. പിറ്റേന്ന് അവർക്കും വിശന്നു.

‘അപ്പോഴേ, നമ്മളിൽ ആർ ആരെ തിന്നുമെന്ന് എങ്ങനെ തീരുമാനിക്കും. വീണ്ടുമൊരു പാട്ടുമത്സരം നടത്തിയാലോ?’

പന്നി ചോദിച്ചു.

‘ഏയ് അതിന്റെയൊന്നും ആവശ്യമില്ല. ഇറച്ചി തിന്നാത്ത നീ എന്നെ കൊന്നതുകൊണ്ടെന്തു പ്രയോജനം? ശക്തനായ എന്റെ വയറു നിറയാനാണെങ്കിൽ നിന്റെ ഇറച്ചി ധാരാളം മതിയാവുകയും ചെയ്യും.’

ഒട്ടും സമയം കളയാതെ കുറുക്കത്തി പന്നിയെ കൊന്നുതിന്നു!

അങ്ങനെ ആ കുഴിയിൽ കുറുക്കത്തി തനിച്ചായി.

കഥ ഇവിടെ തീരുകയാണ്, കെട്ടോ.

കുറുക്കത്തിയുടെ അവസ്ഥ എന്തായെന്നു ചോദിച്ചാൽ ഞാനാകെ കൗഴങ്ങിപ്പോകും.

ഒരുപക്ഷേ, അവൾ എങ്ങനെയെങ്കിലും കുഴിയിൽനിന്ന് കയറിപ്പോയിട്ടുണ്ടാവും. അല്ലെങ്കിൽ ഇപ്പോഴും ആ കുഴിയിൽത്തന്നെ വിശന്നു കിടക്കുന്നുണ്ടാവും.

ആട്ടെ, എങ്ങനെയാണ് കഥ അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടത്?

അത് ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു വിട്ടുതരുന്നു. ഓരോരുത്തർക്കും ഇഷ്ടമുള്ളവിധം കഥ മുഴുമിപ്പിച്ചുകൊള്ളൂ.

അങ്ങനെയെങ്കിൽ...

(കഥ പറയുന്നയാളുടെ ഇടപെടൽ അപൂർവ്വം നാടോടിക്കഥകളിൽ കണ്ടെത്താനാവും. ശ്രോതാക്കൾക്കുകൂടി കഥയിൽ പങ്കാളിത്തം നൽകുകയാണ് ഇവിടെ)

മടിയശിരോമണി

പണ്ടൊരിടത്ത് ഒരു മടിയൻ രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് എന്തുകൊണ്ടും യോജിക്കുന്ന മടിച്ചി രാജ്ഞിയെയും കിട്ടി. രാജാവിനും രാജ്ഞിക്കും പിറന്ന ഏകമകളാകട്ടെ, കുഴിമടിച്ചിയുമായി! ഇങ്ങനെയുള്ള രാജാവിന്റെ പ്രജകൾ എങ്ങനെയായിരിക്കുമെന്ന് ഊഹിക്കാവുന്നതല്ലേയുള്ളൂ? ഇരുന്നിടത്തുനിന്നുനടാതെ, തിന്നും കുടിച്ചും അവരങ്ങനെ കാലം കഴിച്ചു.

രാജകുമാരി വളർന്ന് വിവാഹപ്രായമെത്തി. അവൾക്ക് യോജിച്ചവരനെ കണ്ടെത്താനുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾ രാജാവ് തുടങ്ങി. സൗന്ദര്യത്തിന്റേയോ ആരോഗ്യത്തിന്റേയോ കാര്യത്തിൽ യാതൊരു നിർബന്ധവും ഇല്ലാതിരുന്ന രാജാവ് പക്ഷേ, ഒരു കാര്യത്തിൽ കടുത്ത പിടിവാശി പുലർത്തി. തന്റെ മകളുടെ ഭർത്താവായി വരുന്നയാൾ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ മടിയനായിരിക്കണം എന്നതായിരുന്നു അത്. നാടിന്റെ നാനാദിക്കിലും ഭടന്മാരെ അയച്ച് ഇക്കാര്യം വിളംബരം ചെയ്യിച്ചു.

വിളംബരം കേട്ട് പല നാടുകളിൽനിന്നും രാജകുമാരിയെ സ്വന്തമാക്കാൻ മടിയന്മാരെത്തി. രാജാവ് അവരെ സസൂക്ഷ്മം നിരീക്ഷിച്ചു.

ചുറുചുറുക്കോടെ നടന്നുവന്നവർ, നിർത്താതെ സംസാരിക്കുന്നവർ, ശ്രദ്ധിച്ച് വസ്ത്രം ധരിച്ചവർ, മുടി നന്നായി ചീകിവെച്ചവർ തുടങ്ങിയവരെ വന്നവഴിതന്നെ അദ്ദേഹം മടക്കിയയച്ചു. ജീവിതത്തിൽ ഇത്രയൊക്കെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നവർ എങ്ങനെ മടിയന്മാരായും?

ഏറെ ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും മനസ്സിനിണങ്ങിയ കുഴിമടിയനെ മരുമകനായി കണ്ടെത്താൻ രാജാവിനായില്ല. അദ്ദേഹം ആകെ നിരാശനായി. ക്രമേണ രാജകുമാരിയെ സ്വന്തമാക്കാനാഗ്രഹിച്ച് യുവാക്കളാരും കൊട്ടാരത്തിലെത്താതെവന്നു. രാജാവിന്റെ ഉത്സാഹം കുറഞ്ഞു. ഊണുറക്കങ്ങളും നാശിക്കുനാശ കുറഞ്ഞുവന്നതോടെ പ്രജകളും ആശങ്കയിലായി. ആ അവസ്ഥ മനസ്സിലാക്കി മുഖ്യമന്ത്രി അദ്ദേഹത്തെ മുഖം കാണിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, മകളെക്കുറിച്ചുമാത്രമല്ല അങ്ങ് തെല്ലും വിഷമിക്കരുത്. ഭൂലോകത്തെ ഏറ്റവും വലിയ മടിയനെ നമുക്ക് താമസിയാതെ കണ്ടെത്താം. നമ്മുടെ വിശ്വസ്തരായ അഞ്ചു സേനാനായകന്മാരെ മടിയന്മാരെ തിരക്കി നാലുപാടും അയയ്ക്കാം. അവർ കുമാരിക്കിണങ്ങിയവരെ കണ്ടുപിടിച്ചു കൊണ്ടുവരാതിരിക്കില്ല. ഏറ്റവും വലിയ കുഴിമടിയനെ കണ്ടെത്തുന്നയാൾക്ക് യോജിച്ച സമ്മാനവും നൽകണം.’

മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ വാക്കുകൾ രാജാവിനെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം അപ്പോൾത്തന്നെ അഞ്ചു സേനാനായകന്മാരെയും ആളയച്ചു വിളിപ്പിച്ചു. അവരോടു കാര്യങ്ങൾ വിവരിച്ചുകൊടുത്തു. കുഴിമടിയനെ കണ്ടെത്തുന്നയാൾക്ക് നൂറു നാണയവും അദ്ദേഹം വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. സേനാനായകർ ഉടൻ മടിയകുമാരനെത്തേടി പല ഭാഗങ്ങളിലേക്കും യാത്രയായി. രാജാവുകൂടെ, അവരുടെ വരവും കാത്ത് കണ്ണിലെണ്ണയൊഴിച്ചിരുന്നു.

ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുശേഷം അഞ്ചു സേനാനായകന്മാരും രാജാവിനു മുന്നിൽ ഹാജരായി. രാജാവ് അവർ ഓരോരുത്തരോടായി കണ്ടെത്തിയ മടിയന്മാരെക്കുറിച്ച് വിശദീകരിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ആദ്യത്തെ സേനാനായകൻ രാജാവിനെ തൊഴുത് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവേ, അങ്ങയുടെ അനുഗ്രഹത്താലും ദൈവത്തിന്റെ കൃപയാലും ഒരു കുഴിമടിയനെ കാണാൻ എനിക്കായി. വിചിത്രമായ ഒരു സാഹചര്യത്തിലാണ് ഞാനാ യുവാവിനെ കാണുന്നതും പരിചയപ്പെടുന്നതും. വയലിലെ ചെളിയിൽ മുട്ടോളം മുങ്ങിനിൽക്കുകയായിരുന്നു അയാൾ. ഞാനടുത്തുചെന്ന് അയാൾ ഇങ്ങനെ ചെളിയിൽ നിൽക്കുന്നതിന്റെ കാരണം തിരക്കി. ആറു മാസത്തോളമായി അയാൾ ആ നിലപ്

തുടങ്ങിയിട്ടെന്നും കരയ്ക്കു കയറാനുള്ള മടികൊണ്ടാണ് ആ സ്ഥിതി തുടരുന്നതെന്നുമാണ് അയാൾ പറഞ്ഞത്. ഇനി പറഞ്ഞാലും പ്രഭോ, അയാൾ ശരിക്കുമൊരു മടിയനല്ലേ?’

‘കേട്ടിട്ട് ആ യുവാവൊരു മടിയൻതന്നെ, സംശയമില്ല! മറ്റു കഥകൾ കേട്ടിട്ടാവാം കുഴിമടിയനെ കണ്ടെത്തുന്നത്.’

രാജാവ് രണ്ടാമത്തെ സേനാനായകനെ വിളിച്ചു. അയാളും രാജാവിനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

‘മഹാരാജാവ് ജയിച്ചാലും! എന്റെ അന്വേഷണം ചെന്നവസാനിച്ചത് അനന്തമായി താടി നീണ്ട ഒരു യുവാവിന്റെ അടുത്താണ്. താടി വളർന്ന് ആ ഗ്രാമം മുഴുവൻ പടർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ താടീരോമങ്ങളിൽ ധാരാളം പക്ഷിക്കൂടുകളും ഉറുമ്പിൻകൂടുകളും ഞാൻ കണ്ടു. അയാളുടെ തൊട്ടടുത്തുതന്നെ തുരുമ്പിച്ച ഒരു കത്രികയും കിടന്നിരുന്നു. ആ കത്രികകൊണ്ട് താടി മുറിച്ചുകൂടേ എന്നു ഞാൻ തിരക്കി. അവിടുന്ന് ഒന്നനങ്ങി കത്രികയെടുക്കാനുള്ള മടിമൂലമാണ് താടി മുറിക്കാത്തതെന്ന് അയാൾ പറഞ്ഞു. അതോടെ മറ്റൊരു കുഴിമടിയനെ തേടിയുള്ള അന്വേഷണം വിഫലമാണെന്നു തീരുമാനിച്ചു ഞാൻ മടങ്ങിപ്പോന്നു.’

‘ഇയാൾ ശരിക്കും മടിയൻതന്നെ! പക്ഷേ, എന്തെങ്കിലും തീരുമാനമെടുക്കുംമുമ്പ് മറ്റുള്ളവരുടെ കഥകൾ കേൾക്കട്ടെ.’

രാജാവ് മൂന്നാം സേനാനായകന്റെ കഥയ്ക്ക് കാരോർത്തു. രാജാവിന് ദീർഘായുസ്സു നേർന്ന്, അയാൾ തൊണ്ടയനക്കി:

‘മഹാരാജാവേ, ഭാഗ്യവശാൽ നല്ലൊരു മടിയനെ കണ്ടെത്താൻ എനിക്കായി. കേട്ടാലും. ഇരുപതു വർഷമായി വീട്ടിൽത്തന്നെ കഴിയുകയാണ് ആ യുവാവ്. തീറ്റയും ഉറക്കവുമല്ലാതെ വേറൊരു ജോലിയും അയാൾക്കില്ല. ഒരുകാലം അയാളുടെ വീടിന് തീപിടിച്ചു. തീ പടർന്ന് അയാളുടെ കുപ്പായവും മീശയും താടിയും മുടിയുമെല്ലാം കത്തിപ്പോയി. എന്നിട്ടും അവിടെനിന്നും മാറിയിരിക്കാൻ മടിമൂലം അയാൾ തയ്യാറായില്ല. ഒരു വീൽ നാട്ടുകാർ ഓടിക്കൂടി അയാളെ വലിച്ചിഴച്ച് പുറത്തിട്ടാണ് രക്ഷിച്ചത്. ഇതുപോലൊരു മടിയനെ ഞാനെന്റെ ഇത്രകാലത്തെ ജീവിതത്തിനിടയിൽ കണ്ടിട്ടില്ല. നമ്മുടെ കുമാരിക്ക് ഇത്രയും യോജിച്ച മറ്റൊരാളെ കിട്ടുമെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല.’

‘സേനാനായകൻ കണ്ടെത്തിയ മടിയനും തരക്കേടില്ല. എങ്കിലും ഇനിയും രണ്ടു പേരുടെ അനുഭവങ്ങൾകൂടി കേൾക്കാനുണ്ടല്ലോ.’

രാജാവിന്റെ അനുവാദപ്രകാരം നാലാം സേനാനായകൻ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:

‘മഹാരാജാവേ, അങ്ങേയും വിചിത്രസ്വഭാവക്കാരനായ ഒരാളെക്കുറിച്ചാണ് എനിക്കു പറയാനുള്ളത്. പന്തിരാണ്ടുകാലമായി അടുക്കളത്തോട്ടത്തിൽ നീണ്ടു നിവർന്നു കിടക്കുകയാണയാൾ. അയാൾക്കു ചുറ്റും കാരറ്റുചെടിയും ആപ്പിൾമരങ്ങളും ചെറിയുമൊക്കെ വളർന്നുകഴിഞ്ഞു. അതിൽനിന്ന് വീഴുന്ന പലതരം പഴങ്ങൾ മാത്രമാണ് അയാളുടെ ഭക്ഷണം. ആ പഴങ്ങൾതന്നെ നേരെ വായിലേക്കു വന്നാൽ ചവച്ചുതിന്നും. നിലത്തു കിടക്കുന്ന പഴങ്ങൾ ആ മടിയൻ പെറുക്കിയെടുത്തു തിന്നാൻ മിനക്കടാറില്ല. അയാൾ തന്നെയാണ് മഹാരാജാവേ, കുമാരിക്ക് ഭർത്താവായി വരാൻ യോഗ്യൻ.’

‘ഒന്നിനൊന്ന് വിചിത്രംതന്നെ കുഴിമടിയന്മാരുടെ കഥകൾ! ഇനി അവസാനത്തെ സേനാനായകനു പറയാനുള്ളതുകൂടി കേട്ടശേഷം മാകാം തീരുമാനം,’ രാജാവ് പറഞ്ഞു.

ഒടുവിലത്തെ സേനാനായകൻ രാജാവിനെ വന്ദിച്ച് കഥ തുടങ്ങി:

‘മഹാരാജാവേ, കൗതുകകരംതന്നെ എന്റെ അനുഭവവും, കുഴിമടിയനായ ഒരാൾ കുന്നിൻപുറത്തിരിക്കുന്നുണ്ട് എന്നു കേട്ടറിഞ്ഞാണ് ഞാനാ നാട്ടിലെത്തുന്നത്. അവിടെച്ചെന്ന ഞാൻ ആ കാഴ്ച കണ്ട് അമ്പരന്നു. അരുന്നുറ്റാണ്ടു കാലമായി അയാൾ ആ ഇരിപ്പു തുടങ്ങിയിട്ട്. പറയുന്നതൊന്നും കേൾക്കാതിരിക്കാൻ അയാൾ തന്റെ രണ്ടു കാതും മെഴുകുരുക്കി അടച്ചുകളഞ്ഞു. ഒന്നും പറയാതിരിക്കാൻ നാവിൽ കരിങ്കല്ല് കെട്ടിത്തൂക്കി. ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ മടിച്ച് ചുണ്ടുകളും നാവും തമ്മിൽ ഒട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. വിശക്കാതിരിക്കാൻ വയറ് ചരടുകൊണ്ട് വരിഞ്ഞുകെട്ടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇതിലും വലിയ മറ്റൊരു മടിയനെ സർവ്വേശ്വരനുപോലും കാണാൻ പറ്റില്ലെന്നു തോന്നിയപ്പോൾ ഞാൻ വേഗം മടങ്ങിപ്പോന്നു.’

ഇതു കേട്ടതും രാജാവിന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. യുവാവല്ലെങ്കിലും ഇയാൾ തന്നെയാണ് തന്റെ മകൾക്ക് ഇണങ്ങിയതെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം അടുത്ത ദിവസംതന്നെ ആ മടിയനെ ആളയച്ചു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു. പലതും ചോദിച്ചിട്ടും സംസാരിക്കാനുള്ള മടികാരണം അയാൾ ആംഗ്യഭാഷയിലാണ് മറുപടി പറഞ്ഞത്. സന്തുഷ്ടനായ രാജാവ് അടുത്ത മുഹൂർത്തത്തിൽത്തന്നെ മകളെ അയാൾക്ക് വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുത്തു.

രാജാവിന്റെ കാലശേഷം കുഴിമടിയൻ രാജാവായി. അയാളുടെ ഭരണത്തിൻകീഴിൽ പ്രജകൾ പുർവാധികം മടിയന്മാരായി, സസുഖം ജീവിച്ചു.

പിശാചിനെ തോല്പിച്ച വീട്ടമ്മ

വീട്ടുമുറ്റത്തെ ചെടികൾ നനച്ചുകൊണ്ടു നിലക്കുകയായിരുന്നു സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു വീട്ടമ്മ. അവരുടെ ഭർത്താവ് ദുരെയെവിടെയോ പോയിരിക്കുകയാണ്. അവർക്കാണെങ്കിൽ മക്കളുമില്ല. വീട്ടുമുറ്റത്ത് നട്ടു വളർത്തിയ പലതരം ചെടികളെ അവർ മക്കളെയെന്നപോലെയാണ് സ്നേഹിക്കുന്നത്. വേണ്ട സമയത്ത് വെള്ളവും വളവും നൽകുന്നതിൽ അവരൊരിക്കലും വീഴ്ച വരുത്തിയില്ല.

‘ഹഹഹാ...’

ഇടിമുഴക്കംപോലുള്ള ഒരു പൊട്ടിച്ചിരി കേട്ട് വീട്ടമ്മ ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞുനോക്കി. തൊട്ടുപിന്നിൽ ഭീകരരൂപിയായ ഒരാൾ. നീണ്ട മൂക്കും ചോരച്ച കണ്ണും ബലിഷ്ഠമായ ദേഹവും കൂർത്ത നഖങ്ങളുമുള്ള ഒരു രൂപം! അത്തരമൊരു സത്ത്വത്തെ അവർ മുൻപെങ്ങും കണ്ടിട്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭയന്നു വിറച്ച് അവർ ചോദിച്ചു:

‘ആരാണ് നിങ്ങൾ? എന്തിനിവിടെ വന്നു?’

വീണ്ടും പൊട്ടിച്ചിരിച്ച് ആ രൂപം മറുപടി നൽകി.

‘ഹാ.ഹാ... ഞാനാണ് പിശാച്. മനുഷ്യമാംസമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും

ഞാൻ ഭക്ഷിക്കാറില്ല. ഇന്നും രാവിലെ ഒരാളെ വിഴുങ്ങിയതേയുള്ളൂ. എന്റെ അടുത്ത ഇര നിങ്ങളാണ്. വേഗം മരിക്കാൻ ഒരുങ്ങിക്കോ!

അതു കേട്ടപ്പോൾ വീട്ടമ്മയുടെ പരിഭ്രമം വർദ്ധിച്ചു. എങ്ങനെയെങ്കിലും ഈ ഭീകരസത്തത്തിന്റെ പിടിയിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടണമെന്ന് അവർ മനസ്സിലുറപ്പിച്ചു. അവർ ധൈര്യം സംഭരിച്ച് പിശാചിനോടു പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഞാനൊരുപാടു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, ഇപ്പോൾ മാത്രമാണു കാണാനായത്. നിങ്ങളെന്ന ഭക്ഷിക്കുന്നതിൽ എനിക്കെ തീർപ്പില്ല. പക്ഷേ, മറ്റൊരു കാര്യത്തിൽ എനിക്കു വലിയ നിർബന്ധമുണ്ട്.’

‘നിർബന്ധമോ? അതെന്തായാലും വേഗം പറഞ്ഞുതുല്യയ്ക്ക്. എനിക്കാണെങ്കിൽ വല്ലാതെ വിശക്കുന്നുമുണ്ട്.’

പിശാച് തിരക്കുകൂട്ടി.

‘കേട്ടോളൂ. ഒരു മത്സരത്തിൽ എന്നെ തോല്പിക്കുന്നവർക്കു മാത്രമേ എന്നെ ഭക്ഷിക്കാനുള്ള അനുവാദം ലഭിക്കൂ. ബുദ്ധിമാന്മാരെ ബുദ്ധി കുറഞ്ഞവർ കൊന്നു തിന്നുന്നത് ഉചിതമല്ലല്ലോ,’ വീട്ടമ്മ പറഞ്ഞു.

‘ഞാൻ തയ്യാർ. എന്തു മത്സരമാണ് വേണ്ടതെന്നു പറഞ്ഞാൽ മാത്രം മതി.’

പിശാച് മത്സരത്തിനു മനസ്സൊരുക്കി.

‘അതിനു മുൻപ് എനിക്കൊരു വ്യവസ്ഥ പറയാനുണ്ട്. മനുഷ്യർ കണ്ടാൽ ഭയക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ ഈ ഭീകരരൂപം മാറ്റി സാധാരണ മനുഷ്യനാവണം. പിശാചുക്കൾക്ക് യഥേഷ്ടം രൂപം മാറാനുള്ള കഴിവുണ്ടല്ലോ,’ വീട്ടമ്മ പറഞ്ഞു.

പിശാച് കണ്ണടച്ച് ഏതോ ദുർമന്ത്രങ്ങൾ ചൊല്ലി. അടുത്ത നിമിഷം അവനൊരു യുവാവായി മാറി. അതു കണ്ട് വീട്ടമ്മ പറഞ്ഞു:

‘ആദ്യം ഞാൻ നിങ്ങളെ ചുമലിലെടുത്ത് നടന്നുതുടങ്ങും. നിങ്ങൾക്കറിയാവുന്ന പാട്ടുകൾ ഒന്നൊന്നായി പാടിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. നിങ്ങൾക്കറിയാവുന്ന പാട്ടുകൾ തീർന്നാലേ ഞാൻ നിങ്ങളെ നിലത്തിറക്കൂ. പിന്നെ, നിങ്ങളെന്ന ചുമക്കണം. എനിക്കറിയാവുന്ന മുഴുവൻ പാട്ടുകളും പാടിക്കഴിഞ്ഞാൽ എന്നെയും നിലത്തിറക്കണം. ആരാണ് കൂടുതൽ നേരം പാടിയതെന്നാണ് നോക്കുക. കൂടുതൽ നേരം പാട്ടുപാടുന്ന ആൾ ജയിക്കും. നിങ്ങളാണ് മത്സരത്തിൽ ജയിക്കുന്നതെങ്കിൽ തീർച്ചയായും എന്നെ തിന്നാം. മരിച്ചാണെങ്കിൽ പിന്നീടൊരിക്കലും നിങ്ങളെന്റെ കൺ മുന്നിൽ വരരുത്. സമ്മതിച്ചോ?’

‘സമ്മതം,’ പിശാച് പറഞ്ഞു.

വീട്ടമ്മ അവനെ ചുമലിലെടുത്തു നടന്നുതുടങ്ങി. അവൻ പിശാചുക്കളുടെ പാട്ടുകൾ ഓരോന്നായി പാടിത്തുടങ്ങി. മുൻപു പഠിച്ച പാട്ടുകൾ ഓർമ്മിച്ചെടുത്ത് അവൻ പാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇരുപതിലേറെ പാട്ടുകൾ പാടിത്തീർത്ത് പിശാച് പറഞ്ഞു:

‘എനിക്കറിയാവുന്ന പാട്ടുകൾ ഞാൻ പാടിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനിയെന്നെ നിലത്തിറക്കൂ.’

വീട്ടമ്മ പിശാചിനെ ചുമലിൽനിന്നും താഴെയിറക്കി.

‘ഏതാണ്ട് ഒരു മണിക്കൂർ നേരം നിർത്താതെ പാടാൻ എനിക്കായി. ഈ മത്സരത്തിൽ എന്റെ വിജയം സുനിശ്ചിതമാണ്. എത്ര ശ്രമിച്ചാലും ഇതിലധികം നേരം പാട്ടുപാടാൻ നിങ്ങൾക്കാവില്ല. തോല്വി സമ്മതിക്കുന്ന നിമിഷംതന്നെ നിങ്ങളെന്റെ ഭക്ഷണമാവുകയും ചെയ്യും!’

പിശാച് സന്തോഷത്താൽ തുള്ളിച്ചാടി.

‘ഒരുപക്ഷേ, നിങ്ങൾ പറഞ്ഞപോലെയാകെ സംഭവിക്കുമായിരിക്കും. മത്സരം കഴിഞ്ഞാലല്ലേ അത് ഉറപ്പിക്കാനാവൂ? അതുകൊണ്ട് ആദ്യം മത്സരം നടക്കട്ടെ. നിയമപ്രകാരം ഇനി നിങ്ങളെന്ന ചുമക്കണം. ഞാൻ പാട്ടു തുടങ്ങുകയുമാവാം.’

വീട്ടമ്മ നിർദ്ദേശിച്ചു.

പിശാച് ഉത്സാഹത്തോടെ അവരെ ചുമലിലെടുത്തു നടന്നുതുടങ്ങി. അവൾക്ക് നല്ല തടിയുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ പിശാചിന്റെ ദേഹം അപ്പോഴേ വേദനിച്ചു. കുറച്ചു നേരത്തേക്കു മതിയല്ലോ ഈ കഷ്ടപ്പാടെന്ന് അവൻ സമാധാനിച്ചു.

‘ഇനി പാടിത്തുടങ്ങിക്കോ,’ പിശാച് പറഞ്ഞു.

‘ശരി, ഞാനിതാ പാടാൻ പോകുന്നു.’

വീട്ടമ്മ കണ്ണുനീർക്കി ഈണത്തിൽ പാടിത്തുടങ്ങി:

ഡാം... ഡീ... ഡാം

ഡാം... ഡീ... ഡാം

ഡാം... ഡീ... ഡാം

സ്ഥലകാലബോധം മറന്ന് പിശാചും ചെറുതായി തലയാട്ടാൻ തുടങ്ങി. പാട്ട് ഇപ്പോൾ തീരുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിച്ച പിശാചിനു തെറ്റി. വീട്ടമ്മ ദീർഘനേരം ഇതുതന്നെ പാടിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു.

ഡാം... ഡീ... ഡാം

ഡാം... ഡീ... ഡാം

വീട്ടുമുറ്റവും വഴിയും കാടും മലയും കുന്നും കടന്ന് പിശാച് നടന്നു ക്ഷീണിച്ചു. ദേഹമാസകലം കഠിനവേദനയായി. സഹികെട്ട പിശാച്

ചോദിച്ചു:

‘തീരാറായില്ലേ ഈ നാശംപിടിച്ച പാട്ട്?’

അതിനു മറുപടി പറയാതെ വീട്ടമ്മ പാട്ടു തുടർന്നു:

ഡം...ഡീ...ഡം...

പിശാച് ക്ഷമയുടെ നെല്ലിപ്പടി കണ്ടു. അവൻ അവരെയുംകൊണ്ട് വീട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചു നടന്നു. വീടിനടുത്തുള്ള കള്ളിച്ചെടിക്കൂട്ടത്തിൽ വീട്ടമ്മയുടെ ദേഹം ഉരച്ച്, അവരെ താഴെ വിഴ്ത്തണമെന്ന് അവൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഇത് മുൻകൂട്ടിയറിഞ്ഞ അവർ, കള്ളിച്ചെടിക്കൂട്ടമെത്തും മുൻപേ ചാടി നിലത്തിറങ്ങി. ഇളിഭ്യനായി നിലക്കുന്ന പിശാചിനെ നോക്കി അവർ പറഞ്ഞു:

‘ദാ... ഞാൻ ആറു മണിക്കൂർ നീണ്ട പാട്ടാണ് പാടിയത്. മത്സരത്തിൽ ഞാൻ ജയിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇനി വ്യവസ്ഥപ്രകാരം നിങ്ങൾ എന്നേക്കുമായി ഇവിടം വിട്ടുപോകണം.’

പിശാച് തല താഴ്ത്തി അവിടെനിന്നും അപ്രത്യക്ഷനായി. തനിക്കാകെ അറിയാവുന്ന മുന്നക്ഷരംകൊണ്ട് പിശാചിനെ പറ്റിച്ചതിൽ അവർക്കു സന്തോഷം തോന്നി. അവർ വീണ്ടും ചെടി നനയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി.

(പിശാചും വീട്ടമ്മയും ചേർന്ന് കുട്ടുകൃഷി നടത്തി മൂന്നു തവണ വീട്ടമ്മ പിശാചിനെ തോല്പിച്ചെന്നും തുടർന്നു നടന്ന ഈ മത്സരത്തിലും വിജയം വീട്ടമ്മയ്ക്കായെന്നും ഈ കഥയ്ക്ക് പാഠാന്തരമുണ്ട്. യുക്തകനിലാണ് ഈ കഥയ്ക്ക് കൂടുതൽ പ്രചാരമുള്ളത്.)

ചിരിക്കാത്ത രാജകുമാരി

വളരെ മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ ഒരു രാജാവ് ജീവിച്ചിരുന്നു. അയാൾ നാട്ടിലെ സുന്ദരിയായ രാജകുമാരിയെയാണ് അദ്ദേഹം വിവാഹം കഴിച്ചത്. സൗന്ദര്യസൗശീല്യാദി ഗുണങ്ങളിൽ രാജാവിനു ചേർന്ന സ്ത്രീതന്നെയായി അവൾ. അവരുടെ ദാമ്പത്യജീവിതം മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. ഇതിനിടയിൽ, രാജ്ഞി ഗർഭിണിയായി, യഥാസമയം തേജസ്വിനിയായ പെൺകുഞ്ഞിനു ജന്മം നൽകി. ജനിച്ചപ്പോൾ മുതൽ കുഞ്ഞിന്റെ മുഖത്ത് കനത്ത ഗൗരവമുണ്ടായി. രാജാവും രാജ്ഞിയും ചേർന്ന് മകളെ ഓമനിച്ചു വളർത്തി. കുഞ്ഞ് എല്ലാ കാര്യത്തിലും അതിസമർഥനാണെങ്കിലും അവൾ ഒരിക്കൽപ്പോലും ചിരിക്കാതിരുന്നത് അവരെ പരിഭ്രമിപ്പിച്ചു.

രാജകുമാരി വളർന്ന് വിവാഹപ്രായമെത്തി. എന്നിട്ടും, അവൾ ചിരിക്കുന്നത് ആരും കണ്ടില്ല. ഒട്ടും ചിരിക്കാതെ, സദാ ഗൗരവം നടിച്ച് ചിരിക്കുന്ന മകളെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ ആരെങ്കിലും തയ്യാറാവുമോ എന്ന് രാജാവും രാജ്ഞിയും ഭയന്നു. മകളെ ചിരിപ്പിക്കാനായി അവർ പല വഴികളും പ്രയോഗിച്ചുനോക്കി. നാടായ നാട്ടിൽനിന്നെല്ലാം വിദഗ്ദ്ധവൈദ്യന്മാർ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. അവർ കുമാരിയെ വിശദമായി പരിശോധിച്ച്,

പല മരുന്നുകളും കൊടുത്തെങ്കിലും യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. അയൽനാടുകളിലെ നർമ്മരസികരും കോമാളികളുമെത്തി രാജകുമാരിയെ ചിരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചതും നടന്നില്ല. അവൾ ഏതു സമയവും അന്തഃപുരത്തിൽനിന്ന് പുറംകാഴ്ചകൾ നോക്കിക്കണ്ട് കഴിച്ചുകൂട്ടി. എല്ലാം തങ്ങളുടെ വിധിയെന്നു കരുതി സമാധാനിക്കുകയല്ലാതെ അവർക്ക് വേറെ വഴിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. കുമാരിയെ ചിരിപ്പിക്കുന്നവർക്ക് അവളെ വിവാഹം കഴിച്ചു നൽകുമെന്നും രാജാവ് വിളംബരം ചെയ്തു.

അതേ നഗരത്തിൽത്തന്നെ യുവാവായ ഒരു തൊഴിലാളിയുണ്ടായിരുന്നു. വിചിത്രമായ പല പെരുമാറ്റങ്ങളുടെയും ഉടമയായിരുന്നു അയാൾ. കഠിനാധ്വാനിയായ അയാൾ ചോര നീരാക്കി പണിയെടുക്കാൻ യാതൊരു മടിയും കാണിച്ചില്ല. നഗരത്തിലെ ഒരു ധനികന്റെ കീഴിലാണ് അയാൾ ജോലി നോക്കിയത്. ധനികൻ പറയുന്ന ഏതു ജോലിയും അങ്ങേയറ്റം നന്നായും കുറഞ്ഞ സമയംകൊണ്ടും അയാൾ ചെയ്തുതീർത്തു.

‘ഏയ്, നിങ്ങൾക്ക് പണിക്കുലിയിനത്തിൽ ധാരാളം പണം തരാനുണ്ട്. ആവശ്യം വരുമ്പോൾ ചോദിക്കണം.’

ധനികൻ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് അയാളെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തും.

‘വേണ്ട യജമാനനേ, അങ്ങനിക്ക് വേണ്ടത്ര ആഹാരവും വെള്ളവും കിടക്കാനിടവും ധരിക്കാൻ കുപ്പായവും തരുന്നുണ്ടല്ലോ. പിന്നെന്തിനാണ് എനിക്കു പണം? എനിക്കുള്ള പ്രതിഫലം അങ്ങുതന്നെ സൂക്ഷിച്ചാൽ മതി. വർഷാന്ത്യത്തിൽ ഞാനത് വാങ്ങിക്കൊള്ളാം.’

ചിരിച്ചുകൊണ്ടാവും അയാളുടെ മറുപടി.

നല്ലവനായ ധനികൻ അയാൾക്കുള്ള പണം പ്രത്യേകം സഞ്ചിയിലാക്കി ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചു.

ഒരു വർഷം തികഞ്ഞപ്പോൾ ധനികൻ ഏറക്കുറെ നിറഞ്ഞ ആ പണസഞ്ചി അയാൾക്കു മുന്നിൽ വെച്ച് പറഞ്ഞു:

‘ഇതാ നിങ്ങൾ ജോലി ചെയ്തു സമ്പാദിച്ച മുഴുവൻ പണവും. ഇതു മായി വീട്ടിൽ പോയി വേണ്ട കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടു തിരിച്ചുവന്നാൽ മതി.’

അതു കേട്ട് ജോലിക്കാരൻ പണസഞ്ചിയിലേക്കു നോക്കി. ഇത്രയേറെ പണം ഒരുമിച്ചു കാണുന്നത് ആദ്യമായാണ്. ഇത്രയും പണത്തിന് താൻ അർഹനല്ല. അനർഹമായ പണം വാങ്ങിയാൽ താൻ ദൈവത്തിന്റെ വെറുപ്പിന് പാത്രമാവും. അങ്ങനെ താൻ പാപികളുടെ പട്ടികയിൽപ്പെടും. അതിനിടവരുത്തരുത്.

ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ച് അയാൾ ആ പണസഞ്ചിയിൽനിന്ന് ഒരേയൊരു

നാണയം മാത്രമെടുത്തു പറഞ്ഞു:

‘യജമാനനേ, എനിക്കിതു മാത്രം മതി.’

‘എന്ത്, ഒരു നാണയം മാത്രമോ?! അതു പോരാ. ഇതെല്ലാം നിങ്ങൾക്ക് അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. എടുത്തോളൂ.’

ധനികൻ നിർബന്ധിച്ചു.

എന്നാൽ, തൊഴിലാളി തന്റെ തീരുമാനത്തിൽനിന്ന് തരിമ്പും പിന്മാറിയില്ല. അയാൾ ഒരു നാണയം മാത്രമെടുത്ത് കുപ്പായക്കീശയിലിട്ട് വീട്ടിലേക്കു നടന്നു.

അവിടെനിന്ന് ഒരുപാടു ദൂരമുണ്ടായിരുന്നു അയാളുടെ വീട്ടിലേക്ക്. വഴിമധ്യേ ഒരു കാട് മുറിച്ചുകടന്നാണ് അയാൾക്കു പോകേണ്ടത്. ദീർഘയാത്രമൂലം ആകെ ക്ഷീണിതനായാണ് അയാൾ കാട്ടിലെത്തിയത്. കഠിനമായ വെയിലുകൊണ്ട് അയാൾ ദാഹിച്ചു വലഞ്ഞിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് കാടിനുള്ളിൽ ഒരു പൊട്ടക്കിണർ കണ്ടത്. തന്റെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പാത്രത്തിൽ ചരടു കെട്ടി അയാളാ കിണറ്റിൽനിന്നും വെള്ളം കോരിക്കുടിച്ചു. അതിനിടയിൽ ഒരുബദ്ധം പറ്റി. കുപ്പായക്കീശയിൽക്കിടന്ന നാണയം ഊർന്ന് വെള്ളത്തിൽ വീണു! തന്റെ ആകെ സമ്പാദ്യംകൂടി നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടും തൊഴിലാളിക്ക് ഒട്ടും വിഷമം തോന്നിയില്ല. അയാൾ വീട്ടിൽ പോയി മൂന്നുനാലു ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ധനികന്റെ വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി.

വീണ്ടും ഒരു വർഷം തികഞ്ഞപ്പോൾ ധനികൻ സഞ്ചി നിറയെ നാണയങ്ങളുമായി അയാളെ സമീപിച്ചു. അയാളെ അർജുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് തൊഴിലാളി അപ്പോഴും ഒരൊറ്റ നാണയം മാത്രമെടുത്ത് കീശയിലിട്ട് സ്ഥലംവിട്ടു.

അയാൾ നടന്ന് കാട്ടിലെ കിണറ്റിനടുത്തെത്തി. ദാഹം തീർക്കാനായി വെള്ളം കോരവെ, കീശയിലെ നാണയം വീണ്ടും വെള്ളത്തിൽ വീണു! എന്നിട്ടും യാതൊരു ഭാവഭേദവും കൂടാതെ അയാൾ വീട്ടിൽ പോയി മടങ്ങിയെത്തി. രണ്ടു തവണയും നാണയം നഷ്ടപ്പെട്ട കാര്യം അയാൾ യജമാനനെ അറിയിച്ചില്ല. അയാൾ കഠിനമായ ജോലികൾ തുടർന്നു.

മൂന്നാം വർഷവും ധനികൻ അയാൾക്ക് വലിയൊരു സഞ്ചി നിറയെ നാണയങ്ങൾ നൽകി. അപ്പോഴും അതിൽനിന്ന് ഒരേയൊരു നാണയം കീശയിലിട്ട് അതുമായി അയാൾ വീട്ടിലേക്കു പോയി. വഴിമധ്യേ അയാൾ വീണ്ടും പൊട്ടക്കിണറ്റിനടുത്തെത്തി. കിണറ്റിലെ വെള്ളം കോരിക്കുടിച്ച അയാൾ ദാഹം മാറ്റി. ഭാഗ്യവശാൽ, ഇത്തവണ കീശയിലെ നാണയം വെള്ളത്തിൽ വീണില്ല. അതു മാത്രമല്ല, കഴിഞ്ഞ രണ്ടു വർഷവും

തന്റെ കൈയിൽനിന്ന് നഷ്ടപ്പെട്ട നാണയങ്ങൾ വെള്ളത്തോടൊപ്പം അയാൾക്ക് തിരിച്ചു കിട്ടുകയും ചെയ്തു! ദൈവത്തിനു നന്ദി പറഞ്ഞ് അയാൾ അതുമായി യാത്ര തുടർന്നു.

തൊഴിലാളി നടന്ന് രാജകൊട്ടാരത്തിനടുത്തുള്ള വയലിലെത്തി. നല്ല മഴ പെയ്തിരുന്നതിനാൽ വയലിലാകെ ചെളി നിറഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നു. നേർത്ത വരമ്പിലൂടെ നടക്കവേ, അയാൾ ഓർത്തു:

‘ഇപ്പോൾ മൂന്നു നാണയത്തിന്റെ ഉടമയായ ധനികനാണ് ഞാൻ. ഇതുകൊണ്ട് എനിക്കോ എന്റെ കുടുംബത്തിനോ വലിയ പ്രയോജനമൊന്നുമില്ല. ഈ പണമുപയോഗിച്ച് ഒന്നു ലോകസഞ്ചാരം നടത്തിയാലോ? പക്ഷേ, ഇത്ര ദൂരം എങ്ങനെ സഞ്ചരിക്കും?’

അയാൾ ചുറ്റുമൊന്നു നോക്കി. ഒരു എലിയും വണ്ടും കുറ്റൻ മീനും അയാളുടെ അടുത്തെത്തി. അയാളെ അർത്ഥപ്രസക്തത്തിനൊക്കെ എലി മനുഷ്യഭാഷയിൽ സംസാരിച്ചു:

‘ചങ്ങാതി, ഒരു നാണയം എനിക്കു തന്നാൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ ലോകം കാണിക്കാം. നിങ്ങളുടെ പുറത്തു കയറിയിരുന്നാൽ മാത്രം മതി.’

അയാൾ സന്തോഷത്തോടെ കീഴയിൽനിന്ന് ഒരു നാണയമെടുത്ത് എലിക്കു നൽകി.

‘ഓരോ നാണയം തന്നാൽ ഞങ്ങൾ നിങ്ങളോടൊപ്പം വരികയും ആപത്തു വന്നാൽ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യാം.’

വണ്ടും മീനും പറഞ്ഞു. തൊഴിലാളി കൂടുതലൊന്നും ആലോചിക്കാതെ ഓരോ നാണയം വീതം അവർക്കും കൊടുത്തു. അതോടെ അയാളുടെ കീഴ് കാലിയായി.

‘എങ്കിലിനി അമാന്തമെന്തിന്? ധൈര്യമായി എന്റെ പുറത്ത് കയറിയിരുന്നോളൂ,’ എലി പറഞ്ഞു.

അയാൾ സന്തോഷത്തോടെ അതിന്റെ പുറത്തിരുന്നു. എലി അയാളെയുംകൊണ്ട് വരമ്പിലൂടെ അതിവേഗം ഓടാൻ തുടങ്ങി. അയാൾക്ക് ആ യാത്ര ഏറെ രസിച്ചു. വണ്ടും മീനും അയാളെയും എലിയെയും പിന്തുടർന്നു.

അധികസമയം കഴിയും മുൻപേ തൊഴിലാളി എലിയുടെ പുറത്തു നിന്നും തെറിച്ച് പാടത്തെ ചെളിയിൽ വീണു. അയാളുടെ വായിലും മൂക്കിലുമൊക്കെ ചെളിയും വെള്ളവും കയറി. അതിൽനിന്ന് എഴുന്നേൽക്കാൻ വാതെ അയാൾ വിഷമിച്ചു. ഈ സമയം എലിയും വണ്ടും മീനും ചെളിയിലിറങ്ങി അയാളെ താങ്ങിയെടുത്തു. എങ്കിലും തടിമാടനായ അയാളെ ഉയർത്താൻ അവർക്കായില്ല. പലതവണ ചെളിയിൽ വീണും എഴുന്നേറ്റും

അയാൾ കൂഴഞ്ഞു.

ഈ സംഭവങ്ങളെല്ലാം അന്ത്യപുരത്തിന്റെ ജാലകത്തിലൂടെ ചിരിക്കാത്ത രാജകുമാരി കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തൊഴിലാളിയുടെ മരണ വെപ്രാളം കണ്ട് അവൾക്ക് ചിരി നിയന്ത്രിക്കാനായില്ല. അവൾ പൊട്ടിപ്പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു!

അന്ത്യപുരത്തിൽനിന്നും കുമാരിയുടെ പൊട്ടിച്ചിരി കേട്ട് രാജാവും രാജ്ഞിയും അർത്ഥപ്രസക്തം. കാര്യമറിയാനായി അവർ അങ്ങോട്ടോടി. ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്കു നോക്കി പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്ന കുമാരിയെക്കണ്ട് അവർ തരിച്ചുനിന്നു.

കുമാരിയെ ചിരിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ തൊഴിലാളിയെ കൊട്ടാരത്തിൽ ഹാജരാക്കാൻ രാജാവ് കല്പിച്ചു. ദേഹമാസകലം ചെളി പുരണ്ട അയാളെ ഭൃത്യന്മാർ കുളിപ്പിച്ച്, നല്ല വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിപ്പിച്ച് രാജാവിന് മുന്നിലെത്തിച്ചു. രാജകുമാരി അപ്പോഴും ചിരി നിർത്താതെ അയാളുടെ അടുത്തെത്തി പറഞ്ഞു:

‘അച്ഛാ, എനിക്ക് ഇദ്ദേഹത്തെ വിവാഹം കഴിച്ചുതന്നാൽ മതി.’

അവൾ അയാളെ സ്വീകരിച്ചു. ആ നിമിഷം അയാൾ അതിസുന്ദരനായി മാറി! സന്തുഷ്ടനായ രാജാവ് അവരുടെ വിവാഹം ആർഭാടമായി നടത്തിക്കൊടുത്തു. അയാളുടെ നർമ്മഭാഷണങ്ങൾ കേട്ട് അവൾ എപ്പോഴും തലയറഞ്ഞ് ചിരിച്ചു. അതു കണ്ട് രാജാവും രാജ്ഞിയും സന്തോഷിച്ചു. തന്റെ ഈ ഐശ്വര്യങ്ങൾക്കെല്ലാം കാരണക്കാരനായ ധനികനെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു വിളിച്ചുവരുത്തി സമ്മാനങ്ങൾ നൽകാനും അയാൾ മറന്നില്ല. രാജാവിന്റെ കാലശേഷം അയാൾ ആ രാജ്യത്തിന്റെ അധിപനായി.

നോക്കണേ, കാര്യങ്ങളുടെയൊരു പോക്ക്!

പുച്ചരാജാവ്

പണ്ടൊരു വൃദ്ധൻ ഒരു വെള്ളപ്പുച്ചയുണ്ടായിരുന്നു. വീട്ടിൽ എലിശല്യം കൂടിയപ്പോൾ എവിടെനിന്നോ കൊണ്ടുവന്നതാണ്. വീട്ടിലെത്തിയതും അവൻ ഓടിനടന്ന് എലികളെ പിടികൂടി. എലികളെ തിന്ന് വിശപ്പടങ്ങിയിട്ടും വീണ്ടും കണ്ണിൽക്കണ്ട എലികളെയെല്ലാം വകവരുത്തി. അവന്റെ മിടുക്കിൽ വൃദ്ധൻ മതിപ്പു തോന്നി.

കാലക്രമത്തിൽ പുച്ചയ്ക്ക് വയസ്സായി. വീട്ടിൽ എലികൾ തിരെ ഇല്ലാതെയുമായി. അതോടെ വൃദ്ധൻ പുച്ചയോടുണ്ടായിരുന്ന താത്പര്യം നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഒരു പണിയും ചെയ്യാനാവാത്ത വയസ്സൻപുച്ചയെ ഇനി തീറ്റിപ്പോറ്റേണ്ടെന്ന് അയാൾ തീരുമാനിച്ചു. പുച്ചയെ ഒരു ചാക്കിലാക്കി വൃദ്ധൻ വീടുവിട്ടിറങ്ങി. കുറെ ദൂരം താണ്ടി അയാളൊരു കാട്ടിലെത്തി. പുച്ചയെ അവിടെ ഉപേക്ഷിച്ച് അയാൾ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

അവൻ അഭിമാനിയായതിനാൽ വൃദ്ധന്റെ സഹതാപം യാചിച്ച് പുറകെ പോകാനൊന്നും തയ്യാറായില്ല. വരുന്നിടത്തുവെച്ചു കാണാം എന്ന ഭാവത്തിൽ അവൻ കാട്ടിലൂടെ ഗമയിൽ നടന്നു. കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ അവനൊരു കുറുക്കത്തിയെ കണ്ടുമുട്ടി. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ അവൻ

കുറുക്കത്തിയെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. കുറുക്കത്തിന് അവനെയും.

‘ഏയ് കുറുക്കത്തി, നീയെവിടുന്നാണ് വരുന്നത്?’

പുച്ച കുശലം ചോദിച്ചു.

‘ഞാനിവിടെ അടുത്തുള്ളയാളാണ്. ആട്ടെ, നിങ്ങളെ ഇവിടെയെങ്ങും കണ്ടിട്ടില്ലല്ലോ,’ കുറുക്കത്തി നാണത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘ഞാനൊരു രാജാവാണ്. പ്രജകളെന്നെ പുച്ചരാജാവെന്നാണ് വിളിക്കാറ്,’ പുച്ച മേനി പറഞ്ഞു.

ആ മറുപടി കുറുക്കത്തിന് ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അവൾ തന്റെ മോഹം തുറന്നു പറഞ്ഞു:

‘അതേയ്, നിങ്ങളെ എനിക്കിഷ്ടമായി. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയാകുന്നതിൽ വിരോധമുണ്ടോ? ഇനിയുള്ള കാലം നിങ്ങളെ പരിചരിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്.’

അതുകൊള്ളാമല്ലോ. വയസ്സുകാലത്ത് തനിക്കൊരു കൊച്ചു കുറുക്കത്തി ഭാര്യ!

പുച്ചയുടെ മുഖത്ത് പുഞ്ചിരി വിടർന്നു. അപ്പോൾത്തന്നെ അവൻ കുറുക്കത്തിയെ ഭാര്യയാക്കാൻ സമ്മതം മുളി. മറ്റു മൃഗങ്ങളുടെ സാന്നിധ്യത്തിൽ അവർ വിവാഹിതരായി.

പുച്ചരാജാവിനെ കുറുക്കത്തി ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പരിചരിച്ചു. അവന്റെ ആഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം സാധിച്ചുകൊടുത്തു. ഭർത്താവിനെ തന്റെ മാളത്തിൽനിന്നും അവൾ പുറത്തിറക്കിയതേയില്ല. കാണുന്നവരോടെല്ലാം പുച്ചരാജാവാണ് തന്റെ ഭർത്താവെന്ന് അവൾ വിശദീകരിച്ചു. ക്ഷിപ്രകോപിയായ പുച്ചരാജാവ് മറ്റു മൃഗങ്ങളെ കാണുന്ന മാത്രയിൽ കൊന്നു തിന്നുമെന്നും പ്രചരിപ്പിച്ചു. അതോടെ പല മൃഗങ്ങളും അവളുടെ മാളത്തിനടുത്തുപോലും ചെല്ലാതായി.

മുയൽ, ചെന്നായ, കാട്ടുപന്നി, കരടി എന്നീ നാലു ചങ്ങാതിമാർ ആ കാട്ടിൽ താമസിച്ചിരുന്നു. പല ഉടലും ഒരേ മനസ്സുമായാണ് അവർ കഴിഞ്ഞുവന്നത്. ഒരിക്കൽ അവർക്കൊരു മോഹമുദിച്ചു. ഒരൊറ്റത്തവണ കുറുക്കത്തിയുടെ മാളത്തിൽച്ചെന്ന് പുച്ചരാജാവിനെ നേരിട്ടൊന്നു കാണണം! ആൾ എങ്ങനെയിരിക്കുമെന്ന് അറിയാമല്ലോ.

വഴിയിൽ വെച്ച് കുറുക്കത്തിയെ കണ്ടപ്പോൾ അവർ തങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം തുറന്നു പറഞ്ഞു.

‘കുറുക്കത്തി, ഞങ്ങൾ നാളെ നിന്റെ മാളത്തിലേക്ക് വന്നോടെ? ഞങ്ങൾക്ക് നിന്റെ പുച്ചരാജാവിനെ ഒന്നു കാണാനാണ്.’

അതു കേട്ട മാത്രയിൽ കുറുക്കത്തിയുടെ ഭാവം മാറി. പുരികം ചുളിച്ച്

അവൾ പറഞ്ഞു:

‘അയ്യോ, അതേതായാലും വേണ്ട. അപരിചിതരെ മാളത്തിൽ കണ്ടാൽ അദ്ദേഹം വെറുതെ വിടില്ല. നിങ്ങളെ കടിച്ചു കീറിയിട്ടേ അദ്ദേഹം അടങ്ങൂ!’

നാലു കുട്ടുകാരും നിരാശയോടെ മടങ്ങി. ഇത്രയൊക്കെ കേട്ടിട്ടും പൂച്ച രാജാവിനെ കാണണമെന്ന ആഗ്രഹത്തിൽനിന്ന് അവർ പിന്മാറിയില്ല. രാജാവിനെ പ്രീതിപ്പെടുത്താനുള്ള മറ്റു മാർഗങ്ങൾ അവർ തല പുകഞ്ഞാലോചിച്ചു. മൂയൽ ഒരു വഴി പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, നമുക്കെല്ലാവർക്കുംകൂടി നല്ലൊരു സദ്യയൊരുക്കാം. എന്നിട്ട് പൂച്ചരാജാവിനെ വിരുന്നിനെത്താൻ ക്ഷണിക്കാം. അദ്ദേഹം വരാതിരിക്കില്ല.’

മറ്റുള്ളവരും ആ നിർദ്ദേശം അംഗീകരിച്ചു. മൂയൽ മണ്ണുമാന്തി പലതരം കിഴങ്ങുകൾ കൊണ്ടുവന്നു. നല്ല ഇളം മാംസവുമായി ചെന്നായ എത്തി. ഇലക്കറികൾക്കുള്ള പലതരം ഇലകൾ പന്നി സ്ഥലത്തെത്തിച്ചു. നല്ല കാട്ടുതേൻ കരടിയും സംഭരിച്ചു.

അവർ നാലു പേരും ചേർന്ന് ഒന്നാത്തരം വിരുന്നൊരുക്കി. അപ്പോഴാണ് ഭീകരനായ പൂച്ചരാജാവിനെ ആരു പോയി ക്ഷണിക്കുമെന്ന ആലോചന വന്നത്.

‘അയ്യോ! എനിക്കതിനുള്ള ധൈര്യം പോര!’

കരടി പറഞ്ഞൊഴിഞ്ഞു.

‘അതിലും കഷ്ടമാണ് എന്റെ കാര്യം. പൂച്ചരാജാവിനെ കാണേണ്ട താമസം, ഞാൻ പേടിച്ച് മുത്രമൊഴിക്കും!’

പന്നി ഒരടി പുറകോട്ടു മാറി.

‘എനിക്ക് നിങ്ങളെപ്പോലെ പേടിയൊന്നുമില്ല. പിന്നെ, വയസ്സായതിനാൽ കാണാനും കേൾക്കാനുമൊന്നും ശരിക്കു വയ്യ. അതുകൊണ്ട് ഞാനും പോകുന്നില്ല.’

ചെന്നായ വൃക്തമാക്കി.

‘എന്നാൽപ്പിന്നെ ഞാൻതന്നെ പോയി പൂച്ചരാജാവിനെ കണ്ട് കാര്യം പറയാം. പിന്നെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈകൊണ്ട് മരിക്കണമെന്നാണ് എന്റെ വിധിയെങ്കിൽ ആരു വിചാരിച്ചാലും അതു മാറ്റാനാവില്ലല്ലോ?’

മൂയൽ ചങ്ങാതിമാരോട് യാത്ര പറഞ്ഞിറങ്ങി.

മാളത്തിനു പുറത്തുതന്നെ കുറുക്കത്തി നില്പുണ്ടായിരുന്നു. പൂച്ച രാജാവ് അടുത്തെങ്ങുമില്ല എന്നുറപ്പാക്കി മൂയൽ അവൾക്കു നേരെ ചെന്നു. മൂയലിനെ കണ്ടതും നെറ്റി ചുളിച്ച് കുറുക്കത്തി ചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹും, നിനക്കെന്താണിവിടെ കാര്യം?’

കുറുക്കത്തിയെ തൊഴുത് മൂയൽ തുടർന്നു:

‘ചേച്ചിക്കും പൂച്ചരാജാവിനുമായി ഞാനും എന്റെ കുട്ടുകാരും ചേർന്ന് ഒരു വിരുന്നൊരുക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇറച്ചിയും പായസവുമൊക്കെയുള്ള സദ്യ തന്നെ. രണ്ടാളുംകൂടി വന്ന് അതു കഴിക്കണം എന്നു പറയാനാണ് ഞാൻ വന്നത്.’

ഇറച്ചിയെന്നു കേട്ടതും കുറുക്കത്തിയുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അവൾ ശബ്ദം താഴ്ത്തി പറഞ്ഞു:

‘ശ്... ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെയും കൂട്ടി വരാം. പക്ഷേ, ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ഓർക്കണം. ഞങ്ങൾ വരുമ്പോൾ നിങ്ങളെല്ലാവരും എവിടെയെങ്കിലും ഒളിച്ചിരുന്നോളണം. അതല്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹം നിങ്ങളുടെ കഥ കഴിക്കും!’

അതു സമ്മതിച്ച് മൂയൽ തിരിച്ചുപോന്നു.

അവൻ കാര്യങ്ങൾ ചങ്ങാതിമാരോട് വിശദീകരിച്ചു. അതിന്റെ ഗൗരവം മനസ്സിലാക്കിയ അവർ നാലുപാടും പാഞ്ഞു. ചെന്നായയും മൂയലും കാട്ടു പൊന്തകൾക്കിടയിൽ പതുങ്ങിയിരുന്നു. പന്നി മരത്തടികൾക്കിടയിൽ ഒളിച്ചപ്പോൾ കരടി ഒരു മരത്തുഞ്ചത്താണ് കയറിയിരുന്നത്. എല്ലാവരിലും ഭയവും പരിഭ്രമവുമുണ്ടായി.

അധികം വൈകും മുൻപേ പൂച്ചരാജാവിനെയും കൂട്ടി കുറുക്കത്തി അവിടെയെത്തി. ഇറച്ചിയുടെ മണം മുക്കിലടിച്ചതും പൂച്ചമുരണ്ടുകൊണ്ട് ഓടിയെത്തി ആക്രാന്തത്തോടെ അതു തിന്നു തുടങ്ങി. അതെല്ലാം ചങ്ങാതിമാർ കണ്ടു.

‘ഹോ, കണ്ടാൽ സാധാരണ പൂച്ചയുടെ അത്രയേ ഉള്ളൂ. എന്നിട്ടും അവന്റെ തീറ്റ നോക്കിയേ!’

മൂയൽ ചിന്തിച്ചു.

‘പൂച്ചരാജാവിന്റെ മുന്നിൽ ചെന്നുപെട്ടാൽ തീർന്നതുതന്നെ!’

മരമുകളിൽ മറുകെപ്പിടിച്ചിരുന്നു, കരടി.

‘ഈ വിഭവങ്ങൾ തീർന്നാലും രാജാവിന്റെ വിശപ്പു മാറുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പിന്നെ, ഞങ്ങളെയെങ്ങാനും പിടിച്ചുവിടുമോ, ആവോ!’ ചെന്നായയ്ക്ക് നെഞ്ചിടിപ്പുയർന്നു.

‘രാജാവിന്റെ കണ്ണിൽപ്പെടാതിരുന്നാൽ ഭാഗ്യം!’

കാട്ടുപന്നി നെടുവീർപ്പിട്ടു.

ഇതിനിടെ മൂക്കറ്റം ഭക്ഷണം കഴിച്ച പൂച്ചരാജാവിന് കലശലായ ഉറക്കം വന്നു. അവൻ കോട്ടുവായിട്ട് അവിടെത്തന്നെ കിടന്നു. പെരുവയറൻ

രാജാവ് കൂർക്കം വലിച്ചുറങ്ങുകയും ചെയ്തു!

അപ്പോഴാണ് അവിചാരിതമായ ഒരു സംഭവമുണ്ടായത്. തടികൾക്കിടയിൽ മറഞ്ഞിരുന്ന പന്നിയുടെ വാലിൽ മുളിപ്പാട്ടും പാടി വന്ന കൊതുക് ഒറ്റക്കുത്ത്! വാലിന്റെ അറ്റം ഇളക്കി പന്നി കൊതുകിനെ പ്റാകി. അപ്പോഴേക്ക് പുച്ചരാജാവ് ഉറക്കമുണർന്നിരുന്നു. പന്നിയുടെ വാലാടുന്നതുകണ്ട് അതൊരു എലിയാവുമെന്നു തോന്നി രാജാവ് ചാടിപ്പെന്ന് വാലിൽ കടിച്ചു. കഠിനമായ വേദനകൊണ്ട് പന്നി ഉറക്കെ കരഞ്ഞ് ഒറ്റയോട്ടം!

അതു കണ്ടു ഭയന്ന കരടി മരക്കൊമ്പിൽനിന്നും കൈവിട്ട് താഴെ വീണു. കരടി വീണത് ഒളിഞ്ഞിരുന്ന ചെന്നായുടെ പുറത്ത്! ചെന്നായ അന്തഃവിദ്വോടി മൂയലിനെയും തട്ടി മറിച്ചിട്ടു.

പുച്ചരാജാവ് ഇതൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കാതെ കുറുക്കത്തിനെയും കൂട്ടി മാളത്തിലേക്കു മടങ്ങി.

ചങ്ങാതിമാർ ഒരുമിച്ചുകൂടി ദീർഘനിശ്വാസത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘എന്നാലും നമുക്ക് പുച്ചമഹാരാജാവിനെ കാണാനുള്ള ഭാഗ്യമുണ്ടായല്ലോ!’

സത്കൃത്യം

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ദരിദ്രനായ മനുഷ്യൻ ഭാര്യയോടും അഞ്ചു മക്കളോടുംമൊപ്പം ജീവിച്ചിരുന്നു. അയാൾ കഠിനമായി ജോലി ചെയ്താണ് കുടുംബം പുലർത്തിവന്നത്. ദീർഘകാലത്തെ കഠിനപരിശ്രമം അയാളെ തളർത്തി. അയാൾക്ക് ജോലി ചെയ്യാനാവാത്ത അവസ്ഥ വന്നു. അവർക്ക് ആകെയുണ്ടായിരുന്നത് ഒരു ചാവാലിപ്പശുവാണ്. നന്നായി തീറ്റിപ്പോറ്റിയാൽ ഇത്തിരി പാല് കിട്ടിയെങ്കിലായി. അങ്ങനെ കിട്ടുന്ന പാലു വിറ്റ് അയാൾ ബുദ്ധിമുട്ടി ജീവിതം തുടർന്നു.

ചാവാലിപ്പശുവിന്റെ പാല് ദിവസംതോറും കുറഞ്ഞുവന്നു. ചില ദിവസം തീരെ കിട്ടാതെയുമായി. ചാവാലിപ്പശുവിനെ ഇങ്ങനെ പോറ്റിയിട്ട് കാര്യമില്ലെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. അയാൾ ഭാര്യയോടു പറഞ്ഞു:

‘എടി, നമുക്കീ പശുവിനെ ചന്തയിൽ കൊണ്ടുപോയി വില്ക്കാം. തുച്ഛമായ തുകയെങ്കിലും ഇതിനു വിലയായി കിട്ടാതിരിക്കില്ല. ആ പണം കൊണ്ട് കുറച്ചുനാൾ നമുക്ക് വിശക്കാതെ ജീവിക്കാമല്ലോ.’

ഭാര്യയും അയാളോടു യോജിച്ചു.

അയാൾ പിറ്റേന്ന് രാവിലെത്തന്നെ ചാവാലിപ്പശുവിനെയും കൂട്ടി

ചന്തയിലെത്തി. എല്ലാം തോലുമായ ആ പശുവിനെ വാങ്ങാൻ അധിക മാതും മുന്നോട്ടു വന്നില്ല. ഒടുവിൽ ഇറച്ചി വിലപനക്കാരനായ ഒരാൾ അടുത്തുവന്ന് ചോദിച്ചു:

‘ഈ പശുവിന് നിങ്ങൾ എന്തു വില പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്?’

‘ഇരുനൂറു നാണ്യം,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

ഇറച്ചിവിലപനക്കാരൻ പശുവിനെ തൊട്ടുതലോടി, പുരികം ചുളിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘ഏയ് അത്രയ്ക്കൊന്നുമില്ല. കുടിവന്നാൽ തൊണ്ണൂറു നാണ്യങ്ങൾ തന്നെ ധാരാളം. നിങ്ങൾക്കായതുകൊണ്ട് നഷ്ടം സഹിച്ചാലും നൂറു നാണ്യങ്ങൾ തന്ന് ഞാനിതിനെ വാങ്ങാം.’

മറ്റു നിവൃത്തിയില്ലാത്തതിനാൽ അയാൾ ആ വിലയ്ക്ക് പശുവിനെ വിലക്കാൻ തയ്യാറായി. നൂറു നാണ്യങ്ങളടങ്ങിയ കിഴി വാങ്ങി അയാൾ പശുവിനെ കൈമാറി. തങ്ങൾക്ക് ഇത്രയും കാലം പാലു തന്ന പശുവിനെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിൽ അയാൾക്കു നേരിയ വിഷമം തോന്നി.

അയാൾ പണവുമായി വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. ഇനി കുറച്ചു ദിവസത്തേക്ക് തനിക്കും കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കും പട്ടിണി കൂടാതെ കഴിയാനാവുമല്ലോ എന്ന സമാധാനമായിരുന്നു അയാൾക്ക്.

കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നതും ഒരു പെരുമ്പറനാദം അയാളുടെ കാതിലെത്തി. ഏതോ രാജവിളംബരമാകും അതെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. അയാൾ ആ ശബ്ദം കേട്ട ദിക്കിലേക്ക് നടന്നു. അവിടെ ഒരു രാജഭടൻ വിളംബരം വായിക്കുകയായിരുന്നു. അയാളത് ശ്രദ്ധിച്ചു.

‘ഇന്നാട്ടിലെ പ്രജകൾ അറിയാൻ രാജാവ് തിരുമനസ്സ് കല്പിക്കുന്നു: രാജാവിനെതിരെ ചാരപ്പണിയെടുത്ത ഒരു പെരുങ്കള്ളനെ കഴുവിലേറ്റാൻ കല്പന വന്നിരിക്കുന്നു. ഏതാനും നിമിഷത്തിനകം രാജകല്പന നിറവേറ്റും. നിങ്ങൾക്കാർക്കെങ്കിലും നൂറു നാണ്യം ചെജനാവിലടച്ച് പെരുങ്കള്ളനെ മോചിപ്പിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനും രാജാവ് അനു മതി നല്കിയിട്ടുണ്ട്.’

അതുകേട്ട് അയാൾ ധർമ്മസങ്കടത്തിലായി. തന്റെ കൈവശമുള്ള നൂറു നാണ്യങ്ങൾ കൊടുത്താൽ ഒരാളെ കഴുമരത്തിൽനിന്ന് രക്ഷിക്കാം. പക്ഷേ, ഈ പണം കൊടുത്താൽപ്പിന്നെ താനും കുടുംബവും എങ്ങനെ ജീവിക്കും? കുറെനേരത്തെ ആലോചനകൾക്കുശേഷം അയാളൊരു തീരുമാനത്തിലെത്തി.

അയാൾ കഴുമരത്തിനടുത്തേക്ക് നടന്നു. ഭടന്മാർ അയാളെ വധിക്കാൻ തയ്യാറെടുക്കുകയായിരുന്നു അപ്പോൾ. അയാൾ പണക്കിഴി

ഉയർത്തിക്കാട്ടി ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘അരുത്, അയാളെ കൊല്ലരുത്. അയാളുടെ ജീവനു പകരമായി നൂറു നാണ്യം നല്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്.’

ഭടന്മാർ പണക്കിഴി വാങ്ങി പെരുങ്കള്ളനെ കൊലക്കയറിൽനിന്നു മോചിപ്പിച്ചു. പെരുങ്കള്ളൻ തന്റെ രക്ഷകന്റെ മുഖത്തേക്ക് നന്ദിപൂർവ്വം നോക്കി. അയാൾ കള്ളനെയുംകൊണ്ട് തന്റെ വീട്ടിലേക്ക് നടന്നു.

അതേസമയം ഭർത്താവ് പശുവിനെ വിറ്റ് പണവുമായി വരുന്നതും കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു ഭാര്യ. ഭർത്താവിനൊപ്പം അപരിചിതനായ ഒരാളെക്കൂടി കണ്ട് അവൾ അമ്പരപ്പോടെ ചോദിച്ചു:

‘ഇതാരാണ്?’

അതിനു മറുപടിയാതെ അയാൾ നടന്ന സംഭവങ്ങളെല്ലാം ഭാര്യയോടു വിശദീകരിച്ചു. കുടുംബം കൊടുംപട്ടിണിയിലായിരിക്കെ ആകെയുള്ള നൂറു നാണ്യവും തുലച്ച്, ഒരു കള്ളനെയുംകൊണ്ടു വന്ന ഭർത്താവിന്റെ നടപടിയിൽ അവൾക്ക് കടുത്ത നീരസം തോന്നി. എന്നാൽ, അതിഥിക്കു മുന്നിൽവെച്ച് അത് ചർച്ചയാക്കുന്നതിലെ അനൗചിത്യമോർത്ത് അവൾ അടങ്ങി.

പെരുങ്കള്ളൻ അവരുടെ അതിഥിയായി കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം ആരോടും പറയാതെ അയാൾ എങ്ങോട്ടോ പോയി. അയാൾ കാണിച്ചത് മര്യാദകേടാണെന്ന് ഭാര്യ കുറ്റപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ, കാര്യമറിയാതെ പെരുങ്കള്ളനെ കുറ്റപ്പെടുത്താൻ അയാൾ തയ്യാറായില്ല. അവരുടെ ദാരിദ്ര്യപൂർണ്ണമായ ജീവിതം അങ്ങനെ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി.

അടുത്ത ദിവസം, അയാൾ ഉറക്കമുണർന്ന് വാതിൽ തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ, വീട്ടുമുറ്റത്ത് കുറെ കറവപ്പശുക്കളും കന്നുകൂട്ടികളും! അയാൾ ഭാര്യയെ വിളിച്ച് ആ കാഴ്ച കാട്ടിക്കൊടുത്തു. പശുക്കളുടെ അടുത്തായി ഒരു കത്തും കിടന്നിരുന്നു. അയാൾ അതെടുത്ത് ആകാംക്ഷയോടെ വായിച്ചു:

‘സുഹൃത്തേ, എന്റെ ജീവൻ രക്ഷിച്ചതിനുള്ള ചെറിയൊരു സമ്മാനമാണിത്. സ്വീകരിച്ചാലും. നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുംപോലെ എന്റെ ആവശ്യത്തിന് മോഷ്ടിക്കുന്നയാളല്ല ഞാൻ. പാവപ്പെട്ടവരെ സഹായിക്കാൻ ധനികരുടെയും പുഴ്ത്തിവെപ്പുകാരുടെയും പക്കൽനിന്ന് മുതലെടുത്തു കൊടുക്കുകയാണ് എന്റെ രീതി. നിങ്ങളുടെ മഹാമനസ്കതയ്ക്കു പകരമായി ഇതു വാങ്ങുക. ഇനിയൊരിക്കലും നിങ്ങൾക്ക് വിഷമിക്കേണ്ടിവരില്ല!’

അയാൾക്കും ഭാര്യയ്ക്കും എന്തെന്നില്ലാത്ത സന്തോഷം തോന്നി. തുടർന്നുള്ള കാലം അവർ പശുക്കളുടെ പാൽ വിറ്റ് സുഖമായി ജീവിച്ചു.

ഗ്രാമത്തലവനാവാൻ മോഹിച്ച കഴുത

പണ്ട് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു അലക്കുകാരനും അയാൾക്ക് സ്വന്തമായി ഒരു കഴുതയുമുണ്ടായിരുന്നു. ജീർണ്ണവസ്ത്രങ്ങൾ പുഴക്കരവരെ കൊണ്ടു പോവുകയും അലക്കിയ വസ്ത്രങ്ങൾ തിരികെ വീട്ടിലെത്തിക്കുകയുമായിരുന്നു കഴുതയുടെ പ്രധാനജോലി. വസ്ത്രങ്ങൾ അലക്കിത്തേച്ച് കഴുതപ്പുറത്തു കയറ്റി അതാതു വീടുകളിലെത്തിക്കുന്ന പണിയും അവൻ മടികൂടാതെ ചെയ്തുപോന്നു.

സ്നേഹസമ്പന്നനായ ആളായിരുന്നു കഴുതയുടെ ഉടമ. അവനെക്കൊണ്ട് അമിതജോലി ചെയ്യിക്കാതിരിക്കാനും ആവശ്യത്തിന് ഭക്ഷണവും വെള്ളവും കൊടുക്കാനും അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. പണിയില്ലാത്ത ദിവസങ്ങളിൽ അലക്കുകാരൻ കഴുതയെ അടുത്തുള്ള കാട്ടിൽ മേയ്ക്കാനും അയയ്ക്കും. വൈകുന്നേരംവരെ ഇളംപുല്ലു തിന്ന് അവൻ വയറുവിർപ്പിക്കും. അപ്പോഴേക്കും അലക്കുകാരൻ വന്ന് അവനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്യും.

ഒരുനാൾ പതിവുപോലെ, അലക്കുകാരൻ കഴുതയെ കാട്ടിൽ മേയ്ക്കാൻ വിട്ട് തിരിച്ചുപോന്നു. അവിടെ പുല്ല് കുറവായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവൻ ഉൾക്കാട്ടിലേക്കു കയറി. പച്ചപ്പട്ടു വിരിച്ചുപോലെ തോന്നിക്കുന്ന പുല്ല് നോക്കെത്താദൂരമുണ്ട് അവിടെ! അവൻ ആർത്തിയോടെ പുല്ലു തിന്നാൻ തുടങ്ങി. പുല്ലിന്റെ സ്വാദുമൂലം നേരം പോയതറിഞ്ഞില്ല. വയറു നിറഞ്ഞ് പൊട്ടാരായപ്പോഴാണ് അവനു സ്ഥലകാലബോധം വീണ്ടുകിട്ടിയത്.

കഴുത തലയുയർത്തി നോക്കിയപ്പോൾ, നേരം ഇരുട്ടിയിരുന്നു. ഉടമയെയും കാണാനില്ല. അദ്ദേഹം തന്നെ അന്വേഷിച്ചു വരാതിരിക്കില്ല എന്നവൻ ഉറപ്പായിരുന്നു. താൻ ഉൾക്കാട്ടിലേക്കു കടന്നതുമൂലം കാണാതിരുന്നതാവും. സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞാൽ കാട്ടിൽ തങ്ങുന്നത് അത്ര ബുദ്ധിയല്ല. ദുഷ്ടരായ വന്യമൃഗങ്ങളുടെ ശല്യം അത്രയ്ക്കുണ്ട്.

കഴുത വേഗം മുന്നോട്ടു നടന്നു. എത്രയും മുമ്പേ വീട്ടിലെത്തുന്നതാണ് ഉചിതം. പരിഭ്രമം മൂലമാകണം കഴുതയ്ക്ക് വഴി തെറ്റി. ഇരുട്ടു പരന്നതിനാൽ ശരിയായ വഴി കണ്ടെത്താനാവുന്നില്ല. അവൻ കാട്ടിൽ അങ്ങുമിങ്ങും നടന്നു. വന്യമൃഗങ്ങളുടെ അലർച്ചകൾ കേട്ടതും അവന്റെ മനസ്സിലും ഭയം നിറഞ്ഞു.

വിശന്നു വയറുകയ്ക്കുന്ന ഒരു ചെന്നായ ഇര തേടി ആ വഴി വന്നത് അപ്പോഴാണ്. ഒരു തടിയൻ കഴുത കാട്ടിൽ തനിച്ചുനില്ക്കുന്നത് അപ്പോൾ അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. അതുകണ്ട് അവന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു.

'ങ്ഹും, ഇന്നത്തെ കണി ഏതായാലും മോശമില്ല. ഈ കഴുതയെ ദൈവമാണ് എന്റെ മുന്നിൽ കൊണ്ടെത്തിച്ചത്. ഇവനെ കൊന്നാൽ ആ ഇറച്ചികൊണ്ട് എനിക്കു ചുരുങ്ങിയത് ഒരാഴ്ച കഴിയാം,' ചെന്നായ മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു.

കഴുതയെപ്പോലൊരു വലിയ ഇരയോട് നേരിട്ട് ഏറ്റുമുട്ടുന്നത് ബുദ്ധിയല്ലെന്ന് ചെന്നായയ്ക്കു തോന്നി. അവനെ നയത്തിൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി വല്ല കുഴിയിലോ കുളത്തിലോ ചാടിച്ച് കൊന്നശേഷം ഇറച്ചി തിന്നുകയായാവും നല്ലതെന്ന് അവൻ കണക്കുകൂട്ടി. അതിനകം കഴുത ചെന്നായയെ കണ്ടിരുന്നു. സാധാരണ കഴുതകളെപ്പോലെ മണ്ടെന്നൊന്നുമായിരുന്നില്ല അവൻ. ദുഷ്ടൻ ചെന്നായ ഉടനെ തന്റെ മേൽ ചാടിവീഴുമെന്ന് അവൻ അറിയാമായിരുന്നു. എന്തെങ്കിലും ബുദ്ധി പ്രയോഗിച്ച് അവനിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടണമെന്ന് കഴുത മനസ്സിലുറപ്പിച്ചു. ഒരു ചെറുചിരിയോടെ അവൻ ചെന്നായയുടെ അടുത്തേക്ക് ചെന്നു പറഞ്ഞു:

‘ഇതൊരു ഭാഗ്യംതന്നെ! തേടിയ വള്ളി കാലിൽ ചുറ്റി എന്നു പറയുന്നതുപോലെയാണിത്. ചേട്ടനെ അന്വേഷിച്ച് ഞാനെത്രനാളായി നടക്കുന്നു. ഇപ്പോഴിതാ കൺമുന്നിൽ ദൈവം കൊണ്ടെത്തിച്ചുപോലെ...!’

കഴുതയുടെ വാക്കുകൾ ചെന്നായയെ അർദ്ഭുതപ്പെടുത്തി. തന്റെ ഈ തന്നെ തേടിനടക്കുന്നുവെന്നോ! അതെന്തിനാണ്?

‘നീയെന്തിനാണ് എന്നെ തിരക്കുന്നത്? നമ്മൾ തമ്മിൽ മുൻപരിചയം പോലുമില്ല. എന്നെ പറ്റിക്കാൻ എന്തോ വിദ്യയുമാണ് നിന്റെ വരവെന്നു തോന്നുന്നല്ലോ,’ ചെന്നായ മുഖംകോട്ടി പറഞ്ഞു.

‘ഇതാണ് കൃഴപ്പം. ഒരു നല്ല കാര്യം പറഞ്ഞാലും അതിലും കുറ്റമേ കാണും. ചേട്ടനൊരു ഭാഗ്യം വരുന്ന സംഭവമാണ് പറയാനുള്ളത്. കേൾക്കേണ്ടകിൽ വേണ്ട.’

കഴുത മുഖം തിരിച്ചു നിന്നു.

‘എന്തായാലും ആ ഭാഗ്യമെന്തെന്ന് ഞാനൊന്നറിയട്ടെ,’ ചെന്നായ പറഞ്ഞു.

‘കേട്ടോളൂ. ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ ഇപ്പോഴൊരു തലവനില്ലാത്ത അവസ്ഥയാണ്. ഗ്രാമത്തലവൻ മരിച്ചതോടെ ആകെയൊരു അനാഥാവസ്ഥയായി. മനുഷ്യർക്കിടയിൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരഭിപ്രായസമന്വയം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇത്തവണ കാട്ടിലെ ഏറ്റവും ബുദ്ധിമാനായ മൃഗത്തെ കണ്ടെത്തി രാജാവാക്കാനാണ് അവരുടെ തീരുമാനം.’

കഴുതയുടെ വാക്കുകൾ ചെന്നായയ്ക്ക് രസിച്ചു. അവൻ പറഞ്ഞു:

‘അതു കൊള്ളാമല്ലോ.’

‘ഞാൻ നോക്കിയിട്ട് ചേട്ടന്റെയത്ര ബുദ്ധിയുള്ള മറ്റൊരെയും കാട്ടിൽ കാണാനായില്ല. ചേട്ടന്റെ പേരു പറഞ്ഞപ്പോൾ മനുഷ്യർക്കും സമ്മതമായി. ചേട്ടനെ കുട്ടിക്കൊണ്ടുവരാൻ അവരാണ് എന്നെ അയച്ചത്,’ ചിരിയ മർത്തി കഴുത പറഞ്ഞു.

‘ഞാനത്രയൊക്കെ ബുദ്ധിമാനാണോ?’

ചെന്നായയ്ക്കു വിശ്വാസം വന്നില്ല.

‘അതിലൊന്നിത്ര സംശയം? ചേട്ടനുവേണ്ടി മനുഷ്യർ കണ്ണിലെണ്ണയൊഴിച്ച് കാത്തിരിക്കുകയാണ്. നമുക്ക് ഇപ്പോൾത്തന്നെ ഗ്രാമത്തിലേക്കു പോവാം. ചേട്ടൻ എന്റെ പുറത്തു കയറിയിരുന്നാൽ മാത്രം മതി. നാട്ടുരാജാവാകാൻ പോകുന്ന ജ്യേഷ്ഠനെ ചുമക്കാനുള്ള ഭാഗ്യം എനിക്കുണ്ടായല്ലോ. അതില്പരം എന്തുവേണം?’

കഴുത ഒന്നു കുനിഞ്ഞുകൊടുത്തു. ചെന്നായ ഒറ്റച്ചാട്ടത്തിന് അവന്റെ പുറത്തു കയറി ഗമയിലിരുന്നു. കഴുത മുന്നോട്ടു നടന്നു.

ഓരോന്നു സംസാരിച്ച് അവർ വനാതിർത്തി കടന്ന് ഗ്രാമത്തിലെത്തി. മനുഷ്യരെല്ലാവരും ചേർന്ന് തന്നെ സ്വീകരിക്കുന്നതും രാജാവായി അഭിഷേകം ചെയ്യുന്നതുമായ രംഗങ്ങളായിരുന്നു ചെന്നായയുടെ മനസ്സുനിറയെ.

ഗ്രാമമധ്യത്തിലെത്തിയതും കഴുതയുടെ ഭാവം മാറി. അവൻ ഉച്ചത്തിൽ പലതവണ അമറി. അതുകേട്ട് ഗ്രാമീണർ അവർക്കു ചുറ്റും ഓടിക്കൂടി. വന്യജീവിയാലായ ചെന്നായയെ കണ്ട് നാട്ടുകാർ മുട്ടൻവടികളുമായി എത്തി. ഈ സമയം കഴുത ശരീരം കൂടഞ്ഞ് ചെന്നായയെ താഴെ വീഴ്ത്തി. ഗ്രാമീണർ ചെന്നായയെ തലങ്ങും വിലങ്ങും തല്ലി. അടികൊണ്ട് അവൻ ഉച്ചത്തിൽ നിലവിളിച്ചു. ഒരുവിധത്തിൽ അവൻ പകുതി പ്രാണനുംകൊണ്ട് അവിടന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടു. ഗ്രാമീണർ അവനെ തിരഞ്ഞ് പുറകെ ചെന്നെങ്കിലും കണ്ടെത്താനായില്ല. അവർ നിരാശരായി മടങ്ങിപ്പോന്നു.

ചെന്നായ ഓടിയിരുന്നതുകൊണ്ട് കൊയ്ത്തുകഴിഞ്ഞ ഒരു പാടത്താണ്. വയലിന്റെ നടുവിൽ വൈക്കോൽത്തൂറു കെട്ടിയുണ്ടാക്കുകയായിരുന്നു കർഷകൻ. അവൻ പമ്മിപ്പമ്മി തൂറുവിന്റെ അടുത്തേക്ക് ചെന്നു. ചെന്നായയുടെ വരവ് കർഷകൻ ദുരൈനിന്നുതന്നെ കണ്ടു. അയാൾ തന്റെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന വടിയുമായി തൂറുവിനു പിന്നിലൊളിച്ചു. ചെന്നായ തന്നെ ആക്രമിച്ചാലോ എന്ന ഭയമായിരുന്നു അയാൾക്ക്.

ക്ഷീണിതനായ ചെന്നായ അല്പം വിശ്രമിക്കാനായി തൂറുവിന്റെ മുകളിൽ ചാടിക്കയറി. അവിടെക്കിടന്ന് അവൻ അല്പം ഉച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞു:

‘ഓഹും. എനിക്കിതു കിട്ടണം! കാട്ടിൽ വല്ലതുമാക്കെ തിന്നും ഓരിയിട്ടും കഴിയേണ്ട ഞാൻ ഗ്രാമത്തലവനാകാൻ മോഹിച്ചതല്ലേ ഇങ്ങനെയൊക്കെ സംഭവിക്കാൻ കാരണം. നിലക്കേണ്ടിടത്തു നിന്നിരുന്നെങ്കിൽ ഈ കൃഴപ്പമെന്തെങ്കിലും വരുമായിരുന്നോ?’

അതു കേട്ടപ്പോൾ കർഷകന് ധൈര്യം വന്നു. അയാൾ തന്റെ കൈയിലിരുന്ന വടികൊണ്ട് ചെന്നായയെ കുത്തി താഴെച്ചാടി. നിലത്തുവീണ അവനെ അയാൾ അച്ചാലും മുച്ചാലും തല്ലിക്കൊന്നു!

പരേതർക്കൊരു വിരുന്ന്

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു നഗരത്തിൽ കുറെ പെൺകുട്ടികൾ ഒരുമിച്ചു താമസിച്ചിരുന്നു. അല്പായുസ്സായ ജീവിതത്തെ ആവോളം ആസ്വദിക്കണമെന്ന പക്ഷക്കാരായിരുന്നു അവർ. തിന്നും കുടിച്ചും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചും അവർ തങ്ങളുടെ ദിവസങ്ങൾ അക്ഷരാർഥത്തിൽ ആഘോഷമാക്കി. ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് കേവലം വിനോദത്തിനപ്പുറത്തുള്ള ഗൗരവചിന്തകളൊന്നും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുനാൾ, ആ പെൺകുട്ടികൾ ഒരു സായാഹ്നവിരുന്നു സത്കാരം നടത്താൻ തീരുമാനിച്ചു. മറ്റാരെയെങ്കിലും ക്ഷണിച്ച് തങ്ങളുടെ സ്വകാര്യനിമിഷങ്ങൾ നശിപ്പിക്കേണ്ടെന്ന ചിന്ത അവരിലുണ്ടായി. നേരം ഇരുട്ടിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവർ പുറത്തിറങ്ങി. വിരുന്നിന് വീര്യമേകാൻ വോഡ്ക വാങ്ങുകയായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം. അവർ ഓരോന്നു സംസാരിച്ചുനടക്കവേ, വിചിത്രമായ ഒരു കാഴ്ച കണ്ടു.

വഴിയിൽ കുറെ എല്ലുകൾ നിരന്നുകിടക്കുന്നു!

അവരിൽനിന്ന് ചോരയുടെയും മാംസത്തിന്റെയും സമ്മിശ്രഗന്ധം ഉയരുന്നുണ്ട്. ഈ എല്ലുകളെങ്ങനെ നടുവഴിയിൽ വന്നു എന്നവർ

അർത്ഥ്യതംകുറി. വല്ല പക്ഷികളോ മൃഗങ്ങളോ കടിച്ചു കൊണ്ടുവന്നിട്ടാകാം എന്ന നിഗമനത്തിലാണ് അവർ എത്തിച്ചേർന്നത്.

‘വെറുതേ എല്ലാം നോക്കിനിന്ന് സമയം കളഞ്ഞോ, നേരം വൈകി, വോഡ്ക കിട്ടാതിരുന്നാൽ ഞാനുത്തരവാദിയല്ലേ കേട്ടോ’.

പെൺകുട്ടികളിലൊരുവൾ നീരസത്തോടെ പറഞ്ഞു.

അതുകേട്ട് എല്ലാവരും മുന്നോട്ടു വന്നു. എന്നാൽ, ഒരാൾ മാത്രം തിരിഞ്ഞുനിന്ന് എല്ലുകളെ നോക്കി കൗതുകത്തോടെ ശബ്ദം താഴ്ത്തി പറഞ്ഞു:

‘അപ്പോഴേ എല്ലുകളേ, ഞങ്ങൾ പോവുകയാണ്. ഇന്ന് ഞങ്ങൾക്കൊരു വിരുന്നുസത്കാരമുണ്ട്. നിങ്ങളെയും ഞാൻ അതിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുകയാണ്. ഒട്ടും വൈകാതെ തിന്നാനും കുടിക്കാനും അവിടെയെത്തേണേ.’

ആ ക്ഷണം കേട്ട് കുട്ടുകാരികൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അതിലൊരാൾ തലയ്ക്ക് കൈകൊടുത്തു പുലമ്പി.

‘തനി വട്ടുതന്നെ!’

അവർ വേഗം നടന്ന് നഗരത്തിലെ മദ്യശാലയിലെത്തി. രണ്ടുമൂന്ന് കുപ്പി വോഡ്കയും വാങ്ങി അവർ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. അപ്പോഴേക്കും ആ എല്ലുകളുടെ കാര്യംതന്നെ അവർ മറന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

പെൺകുട്ടികൾ വീട്ടിലെത്തി അപ്പം ചൂട്ടെടുത്തു. ഒന്നാത്തരം ഇറച്ചിക്കറികളും വീഞ്ഞും തയ്യാറാക്കി. അവ പൂപ്പിത്താണങ്ങളിൽ വിളമ്പി വെച്ച് അവർ കഴിക്കാനിരുന്നു. വീഞ്ഞും മദ്യവും പകർന്നുവെക്കാൻ പ്രത്യേക പാത്രങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു.

അവർ ചൂടപ്പം മുറിച്ചെടുത്ത് ഇറച്ചിക്കറിയിൽ മൂക്കി വായിൽ വെച്ചു. അതിന് നല്ല സ്വാദു തോന്നി. അടുത്ത ക്ഷണം മുറിക്കാനൊരുങ്ങിയതും വാതിലിൽ തുടരെ മുട്ടു കേട്ടു.

‘ഡും... ഡും...’

‘ഛേ, ആരാ ഈ സമയത്ത് ശല്യപ്പെടുത്താൻ വന്നിരിക്കുന്നത്?’

പെൺകുട്ടികളിലൊരാൾ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ടു ചെന്ന് വാതിൽ തുറന്നു. അവൾ ഞെട്ടിത്തരിച്ചുപോയി.

തങ്ങൾ നേരത്തേ വഴിയിൽ കണ്ട എല്ലുകൾ നിരനിരയായി വാതിലിനു പുറത്തു നില്ക്കുന്നു!

ഇതെന്തു മായം?

അവൾ അർത്ഥ്യതംകുറി.

കുട്ടുകാരിയുടെ നിലവിളി കേട്ട് മറ്റു പെൺകുട്ടികളും അവിടെയെത്തി.

അവരും ഈ കാഴ്ച കണ്ട് മൂക്കത്തു വിരൽവെച്ചു.

‘നമസ്കാരം മക്കളേ.’

അവരുടെ അദ്ഭുതം ഇരട്ടിപ്പിച്ച് എല്ലുകൾ ഒരേ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങളൊക്കെ ആരാണു്? ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ നിങ്ങൾക്കെന്താ കാര്യം?’

മറ്റൊരു പെൺകുട്ടി ചോദിച്ചു.

‘അതു കൊള്ളാം! വഴിയിൽ ആർക്കും ശല്യമില്ലാതെ കിടന്നിരുന്ന ഞങ്ങളെ വിരുന്നിന് ക്ഷണിച്ചിട്ട് ഇപ്പോൾ യാതൊന്നും അറിയാത്ത പോലെ സംസാരിക്കുന്നോ? നിങ്ങൾ വിളിച്ചു, ഞങ്ങൾ വന്നു. അത്ര മാത്രം,’ ഒരേല്ല പറഞ്ഞു.

‘ഞങ്ങൾ പരേതന്മാക്കളാണ്. ഇപ്പോൾ വല്ലാതെ വിശക്കുന്നുണ്ട്. ഉടനെ എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചേ പറ്റൂ,’ മറ്റൊരു എല്ലു തുറന്നുപറഞ്ഞു.

‘അതിഥികളായ ഞങ്ങളും ആതിഥേയരായ നിങ്ങളും ഒരു മേശയ്ക്ക് ചുറ്റുമിരുന്ന് ആഹാരം കഴിക്കാം.’

മുന്നാമത്തവൾ നിർദ്ദേശിച്ചു.

അവരുടെ അനുവാദത്തിന് കാത്തുനില്ക്കാതെ എല്ലിൻകൂട്ടം അകത്തേക്ക് ഇറച്ചുകയറി. കസേരകളിൽ ചാടിക്കയറിയിരുന്ന് എല്ലുകൾ കല്പിച്ചു:

‘ങ്ഹും,’ ഞങ്ങൾക്കൊരു നല്ല വിരുന്നു തന്നെ തരു. ആദ്യം ചുടുപറക്കുന്ന അപ്പമാവട്ടെ.’

പെൺകുട്ടികൾ ഗത്യന്തരമില്ലാതെ അല്പം അവർക്കു വിളമ്പി. വളരെക്കാലം പട്ടിണികിടന്നയാൾ വിഭവസമൃദ്ധമായ ഭക്ഷണം കണ്ടാലെ നപോലെ അവരത് ആർത്തിയോടെ തിന്നു. ഉടനെ വന്നു, അടുത്ത ആവശ്യം.

‘വിശപ്പു മാറി. ഇനി ദാഹം തീർക്കണം. എന്നും ചുടുചോര കുടിച്ച് മടുത്തു. ഇന്ന് നല്ല പതയുന്ന മദ്യംതന്നെ കഴിച്ചുനോക്കട്ടെ.’

പെൺകുട്ടികൾ ചപ്പകങ്ങളിൽ മദ്യം നിറച്ച് അവർക്കു നല്കി. അതും അവർ ഒറ്റ വലിക്ക് അകത്താക്കി. പിന്നെ, ഉച്ചഭക്ഷണത്തിനായി പെൺകുട്ടികൾക്കു നേരെ കൈ നീട്ടി. അവരിലൊരാൾ പരിഭ്രമത്തോടെ ഇറച്ചിക്കഷ്ണങ്ങൾ അവർക്കു നല്കി. എന്നാൽ, അവർക്ക് വാങ്ങാനാവും മുൻപ് അത് താഴെ വീണു ചിതറി.

എല്ലുകൾ ക്ഷുഭിതരായി പെൺകുട്ടികളെ തുറിച്ചുനോക്കി. പിന്നെ കസേരകളുടെ ചുവട്ടിൽ കിടന്ന ഇറച്ചിക്കഷ്ണങ്ങൾ എടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഇതു കണ്ടു ഭയന്ന പെൺകുട്ടികൾ നാലുപാടും ചിതറിയോടി. എല്ലുകൾ അട്ടഹസിച്ചുകൊണ്ട് അവരുടെ പുറകെയും, അതിനിടയിൽ എല്ലുകൾ

ഒരു പെൺകുട്ടിയെ പിടികൂടി. അവളുടെ കാലുകൾ വലിച്ചൊടിച്ചു. മറ്റൊരു പെൺകുട്ടി തട്ടിൻപുറത്തു കയറി ഒളിച്ചു. ഇനിയൊരാൾ വെള്ളം ശേഖരിക്കുന്ന കുറ്റൻ പാത്രത്തിന്റെ മറവിലും. എല്ലുകൾ അവരെ രണ്ടു പേരെയും പിന്തുടർന്ന് പിടികൂടി. എല്ലുകൾ തട്ടിൻപുറത്തിരുന്ന പെൺകുട്ടിയോട് ചോദിച്ചു:

‘എന്തു നാശമാണ് അവിടെയുള്ളത്?’

‘ദൈവത്തിന്റെ മെഴുകുതിരി!’

അവൾ മറുപടി പറഞ്ഞു.

സമർഥമായി മറുപടി നല്കിയ ആ പെൺകുട്ടിയെ വെറുതെ വിട്ട് എല്ലുകൾ രണ്ടാമത്തെ പെൺകുട്ടിയോടു ചോദിച്ചു:

‘എങ്കിൽ അവിടെയോ?’

‘പിശാചിനു തീ കോരാനുള്ള ചട്ടുകം!’

അവളുടെ മറുപടി കേട്ടതും എല്ലുകൾ ആർത്തുവിളിച്ചെത്തി അവളെ കഴുത്തു ഞെരിച്ചു കൊന്നു! പിന്നെ വന്ന വഴി വായുവിൽ ഒഴുകിപ്പോയി.

റസൽക്ക എന്ന ജലദേവത

നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കപ്പുറത്തുള്ള ഏതോ കാലത്താവാം, ഈ കഥ നടന്നത്.

വിജനമായ ഒരിടത്ത് ഒരു തടാകക്കരയിൽ വൃദ്ധനായ ഒരു ക്രിസ്തീയസന്യാസി ലൗകികസുഖങ്ങളെല്ലാം വെടിഞ്ഞ് ഏകനായി താമസിച്ചിരുന്നു. പ്രാർഥന മാത്രമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു ജീവിതം. സർവശക്തനായ കർത്താവിൽ മനസ്സർപ്പിച്ച് രാപ്പകൽ ഭേദമെന്യേ പ്രാർഥനാനിരതനായി അദ്ദേഹം കഴിഞ്ഞു. ജലപാനംപോലും ഇല്ലാതിരുന്നിട്ടും ഉദാത്തമായ പ്രാർഥന നൽകുന്ന ഊർജത്താൽ അദ്ദേഹത്തിന് ജീവിക്കാനായി. പ്രാർഥനയ്ക്കിടയിൽ ലഭിക്കുന്ന സമയത്ത് അദ്ദേഹം തടാകക്കരയിൽത്തന്നെ ഒരു ശവക്കല്ലറ നിർമിച്ചു. തന്റെ ഏറ്റവും ശാന്തമായ അന്ത്യനിദ ആ കല്ലറയിലാകണമെന്ന് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു. ആ മരണം ഏറ്റവുമടുത്ത മുഹൂർത്തത്തിലുണ്ടാവാനായി അദ്ദേഹം കർത്താവിനെയും ക്രിസ്തുശിഷ്യന്മാരെയും പുരോഹിതന്മാരെയും വിളിച്ച് പ്രാർഥിച്ചു. നരച്ചു നീണ്ട താടി തടവിയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർഥന.

അങ്ങനെ കുറെക്കാലം കടന്നുപോയി.

നിലാവു പരക്കുന്ന ഒരു രാത്രിയിൽ, വൃദ്ധസന്യാസി തടാകക്കരയിലെ

വൃക്ഷങ്ങൾക്കിടയിൽ തല കുന്ദിച്ച് പ്രാർഥിക്കുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന്, ചുറ്റുപാടും പല മാറ്റങ്ങളും പ്രകടമായി. എങ്ങും ഇരുളു പരന്നു. തടാകത്തിന്റെ ഉപരിതലത്തിൽനിന്നും തുവെള്ള മഞ്ഞുപാളി ഉയർന്നു. മാനത്തേങ്ങും വെള്ളമേഘങ്ങൾ ഒഴുകിനടന്നു. പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ കാർമേഘങ്ങൾക്കുള്ളിലൊളിച്ചു. ഇരുട്ടിന് കട്ടി കൂടിവന്നു.

ലൗകികസുഖങ്ങൾ പാടേ വർജിച്ചയാളായിട്ടും വൃദ്ധസന്യാസിയുടെ മനസ്സിൽ അകാരണമായ ഒരു ഭയം നിറഞ്ഞു. കർത്താവിന്റെ പരീക്ഷണമാവാം ഇതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. അദ്ദേഹം കഴുത്തിലെ കുരിശു മാല നേരെയിട്ടു. ചുണ്ടുകൾ കൂടുതൽ പ്രാർഥനാനിരതമായി.

പെട്ടെന്ന്, തടാകത്തിൽനിന്ന് മഞ്ഞുപോലെ വെളുത്ത ഒരവ്യക്ത രൂപം ഉയർന്നുവന്നു. അദ്ദേഹം അതു ശ്വാസമടക്കി നോക്കിനിന്നു. ആ രൂപം വായുവിലൂടെ ഒഴുകിനീങ്ങി, തടാകക്കരയിൽ നീണ്ടു നിവർന്നു കിടപ്പായി. ഭയത്തോടെയും ആകാംക്ഷയോടെയും അദ്ദേഹം അങ്ങോട്ടു ചെന്നു. അവിടെ കണ്ട കാഴ്ച അദ്ദേഹത്തെ അമ്പരപ്പിച്ചു.

പൂർണ്ണനഗ്നയായ ഒരു സുന്ദരി! ഇതുപോലൊരു സൗന്ദര്യം നാളിതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. അടുത്ത നിമിഷം, അവരുടെ കണ്ണുകൾ പരസ്പരം കൂട്ടിമുട്ടി. അവൾ എഴുന്നേറ്റിരുന്ന് നനവുള്ള നീണ്ട മുടിയിഴകൾ ചീകാൻ തുടങ്ങി. അഴകൊത്ത ശരീരവും പുഞ്ചിരി പൊഴിയുന്ന മുഖവും കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അർഭുതം ഇരട്ടിച്ചു. നെഞ്ചിടിപ്പോടെ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

‘ഭവതി ആരാണ്?’

ഒരു പൊട്ടിച്ചിരിയായിരുന്നു ആദ്യമുണ്ടായത്. പിന്നെ, തേൻപോലുള്ള ശബ്ദത്തിൽ അവൾ മൊഴിഞ്ഞു:

‘ഞാൻ റസൽക്ക, ഒരു ജലദേവത.’

ഇതു പറഞ്ഞുതീർന്നതും ആ സുന്ദരി ഉയർന്നുപൊങ്ങി തടാകത്തിനടിയിലേക്കു താണുപോയി!

അന്തരീക്ഷം പഴയപോലെ നിലാവു നിറഞ്ഞതായി.

വൃദ്ധസന്യാസി ആകെ അസ്വസ്ഥനായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ ജലദേവതയെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമകൾ നിറഞ്ഞു. അവളുടെ വിരഹം താങ്ങാൻ അദ്ദേഹത്തിനായില്ല. പ്രാർഥന മറന്ന് അദ്ദേഹം അവിടെയെങ്ങും ഊറിനടന്നു. ആ രാത്രി അദ്ദേഹത്തിന് ഒരുപോള കണ്ണടയ്ക്കാനായില്ല. കർത്താവിനെ ഒരു മാത്രപോലും ഓർക്കാതിരുന്ന ആദ്യത്തെ രാത്രിയായി അത്.

നേരം പുലരാൻ കുറച്ചു നേരം മാത്രം ബാക്കി നില്ക്കെ, ജലോപരി

വീണ്ടും ആ സുന്ദരി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു! അതു കണ്ടപ്പോൾ അദമ്യമായ ആഹ്ലാദം വ്യഭസന്നാസിയിന്റെ മുഖത്ത് ദൃശ്യമായി. അദ്ദേഹം അവളുടെ മുഖത്തുനിന്നും കണ്ണെടുക്കാതെ നിന്നു. അവൾ മഞ്ഞുകട്ടപോലെ വെളുത്ത കൈ ഉയർത്തി വീശി അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചു:

‘വരു മഹർഷേ, അടുത്തേക്ക്, എന്റെ തൊട്ടടുത്തേക്ക്, എന്നിലേക്ക് വരു.’

അടുത്ത നിമിഷം ജലദേവത വീണ്ടും അപ്രത്യക്ഷയായി. നിരാശനായ വ്യഭസന്നാസി ദുഃഖംമൂലം നിലത്ത് തല തല്ലിക്കരഞ്ഞു.

മൂന്നാംനാൾ സന്നാസി തടാകക്കരയിൽ ദുഃഖാകുലനായി ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. മനം നിറയെ ജലദേവതയുടെ സ്മരണകളുമേന്തി, വെള്ളത്തിലേക്ക് സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയിരിക്കെ, തടാകത്തിലെ ജലത്തിന് ചെറിയൊരനക്കം. വെള്ളത്തിനു മുകളിൽ വലയങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച് ഒരു കൈത്തലം മേലോട്ടു നീളുന്നു!

‘വരു... എന്നിലേക്ക്.’

മധുരസ്വരം വീണ്ടും!

വ്യഭസന്നാസി കൈ നീട്ടി, മഞ്ഞുകട്ടപോലെ തണുത്ത ആ വിരലിൽ സ്പർശിച്ചു.

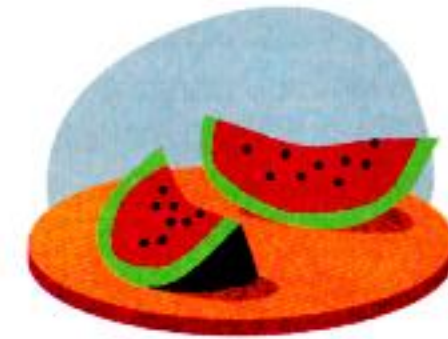
അദ്ദേഹത്തെ പിന്നീടാരും അവിടെയെങ്ങും കണ്ടതേയില്ല!

എന്നാൽ, തടാകത്തിൽ നീന്താൻ വന്ന ചില കുട്ടികൾ, നരച്ചു നീണ്ട താടി മാത്രം വെള്ളത്തിനടിയിൽ കണ്ടതായി പറഞ്ഞു.

അദ്ദേഹം എവിടെയുണ്ടോ, ആവോ?

ഉത്തരം സർവജ്ഞാനിയായ കർത്താവിനല്ലാതെ ആർക്കറിയാൻ?

(കഥാരൂപത്തിലും ഗാനരൂപത്തിലും പ്രചാരത്തിലുണ്ട് ഈ സോവിയറ്റ് നാടോടിക്കഥ.)

വഴക്കാളി ഭാര്യയും കുട്ടിഭൂതവും

വളരെ വളരെ മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ കാടിനോടു ചേർന്നുള്ള ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ സാധുവായ ഒരു യുവാവ് മാതാപിതാക്കളോടൊത്ത് താമസിച്ചിരുന്നു. വിവാഹപ്രായമെത്തിയതോടെ കാണുന്നവരെല്ലാം അവൻ സ്വൈരം കൊടുക്കാതായി.

‘നീയെന്താ ഒരു കല്യാണം കഴിക്കാഞ്ഞേ?’

‘ഇനി മുകളിൽ പല്ലു വന്നിട്ടാണോ പെണ്ണുകെട്ടാൻ പോണേ?’

‘കുതിരിൽ വളം വെച്ചിട്ടെന്താ കാര്യം?’

‘ഓരോന്നിനും അതിന്റേതായ നേരമുണ്ടെന്ന് മറക്കരുത്.’

ആദ്യമൊക്കെ അവൻ വല്ലാത്ത അസ്വസ്ഥത തോന്നി. ചോദിക്കുന്നവരോട് അതേ നാണയത്തിൽ മറുപടി നൽകി.

‘ഞാൻ കല്യാണം കഴിച്ചില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കെന്താ?’

‘എനിക്കിപ്പോൾ കല്യാണം വേണ്ടെങ്കിലോ?’

‘വൈകിയതുകൊണ്ട് പെണ്ണു കിട്ടാതായാൽ ഞാനങ്ങു സഹിച്ചു.’

‘കല്യാണക്കാര്യത്തിൽ എനിക്കാര്യമേയും ഉപദേശം വേണ്ട.’

മകൻ നേരത്തിന് കല്യാണം കഴിച്ച്, ഒരു കുഞ്ഞിക്കാലു കാണണം എന്നു കരുതിയിരുന്ന മാതാപിതാക്കളെയും അവന്റെ ഈ നിലപാട് നിരാശരാക്കി. അവർ പല വിധത്തിലും അവന്റെ മനസ്സ് മാറ്റാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും അതൊന്നും ഫലിച്ചില്ല. കൂടം കമിഴ്ത്തിവെച്ച് വെള്ളമൊഴിക്കുന്നതിൽ കാര്യമില്ലെന്നറിയാവുന്ന അവർ പിന്നീട് മൗനം പാലിച്ചു.

കുറച്ചു കാലം കഴിഞ്ഞു.

ഒരു രാത്രി അവൻ ഉറക്കത്തിലൊരു മധുരസ്വപ്നം കണ്ടു. സർവാംഗ സുന്ദരിയായ ഒരു പെൺകുട്ടി തന്നെ സമീപിച്ച് പ്രണയാഭ്യർത്ഥന നടത്തുന്നതായിരുന്നു അത്. തൊട്ടടുത്ത ഗ്രാമത്തിലെ തന്റെ വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴിയും വിശദീകരിച്ചുകൊടുത്താണ് അവൾ സ്വപ്നത്തിൽനിന്നും മടങ്ങിയത്!

ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ അവൾ അവന്റെ മനം കവർന്നു. ഈ ജീവിതത്തിൽ അവളല്ലാതെ മറ്റൊരു പങ്കാളി തനിക്കില്ലെന്ന് അവൻ തീരുമാനിച്ചു. ആ പാതിരാത്രിതന്നെ അവൻ ഗാഢനിദ്രയിലായിരുന്ന മാതാപിതാക്കളെ വിളിച്ചുണർത്തി.

‘അച്ഛാ, അമ്മേ എഴുന്നേല്ക്ക.’

അവർ കണ്ണുതിരുമ്മിത്തുറന്ന് അസ്വസ്ഥതയോടെ ചോദിച്ചു.

‘ബു?’

‘എനിക്ക് കല്യാണം കഴിക്കണം,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘ഈ പാതിരാത്രിയിലോ?’

അവർ അദ്ഭുതംകുറി.

‘ഞാനൊരു പെൺകുട്ടിയെ സ്വപ്നം കണ്ടു, അവളെ വല്ലാതെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. എനിക്ക് അവളെത്തന്നെ വിവാഹം കഴിക്കണം.’

അവൻ അതുതന്നെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

‘നിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്ത്, ഞങ്ങൾക്കിത്തിരി ഉറങ്ങണം.’

അവർ കോട്ടുവായിട്ട് തിരിഞ്ഞു കിടന്നു.

അവനൊട്ടും ക്ഷമയുണ്ടായില്ല. അപ്പോൾത്തന്നെ നല്ല കുപ്പായം ധരിച്ച് അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങി. നല്ല നിലാവുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ യാത്ര ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായില്ല.

കാട്ടിലൂടെയും നാട്ടിലൂടെയും നടന്ന് നേരം പുലരുംമുമ്പേ അവൻ അടുത്ത ഗ്രാമത്തിലെത്തിച്ചേർന്നു. സ്വപ്നത്തിൽക്കണ്ട സുചന്ദ്രൻ വെച്ച് അവനവളുടെ വീട് കണ്ടെത്തി. തന്റെ സ്വപ്നം സാക്ഷാത്ക്കരിക്കപ്പെടുന്നതിന്റെ സന്തോഷം അവന്റെ മുഖത്ത് പ്രകടമായിരുന്നു. അവൻ

ആ വീടിന്റെ വാതിലിൽ മുട്ടി വിളിച്ചു:

‘ങ്ഹും, ഇവിടെ ആരാണുള്ളത്?’

അവൻ അക്ഷമയോടെ നിലക്കെ, കൊലുസിന്റെ നാദം അടുത്തു വന്നു.

വാതിൽ തുറക്കപ്പെട്ടു. മാനത്തെ തിളങ്ങുന്ന നക്ഷത്രംപോലെ അവൾ...!

അവളുടെ മുഖത്തുനിന്നും കണ്ണടയ്ക്കാതെ നിന്നു, അവൻ.

‘പ്രിയമുള്ളവളേ, എനിക്കു നിന്നെ ഭാര്യയാക്കണം.’

അവൻ അവളുടെ അടുത്തേക്ക് ചെന്നു.

‘ശരിക്ക് ആലോചിച്ചുവേണം കല്യാണക്കാര്യത്തിൽ തീരുമാനമെടുക്കാൻ. പിന്നീട് ദുഃഖിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല.’

അവൾ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി.

‘എനിക്കിനി ആലോചിക്കാനൊന്നുമില്ല. നിന്നെപ്പോലൊരു സുന്ദരിയെ ഭാര്യയാക്കാൻ കൂടുതൽ ആലോചനയെന്തിനാണ്?’ അവൻ പറഞ്ഞു.

ആ നിമിഷംതന്നെ അവരുടെ വിവാഹം നടന്നു.

അനന്തരം, അവൻ ആ വീട്ടിൽ കിടന്നുറങ്ങി. പിറ്റേന്ന് നേരം പുലർന്നതും അവൻ കണ്ണു തുറന്നു. തന്റെയടുത്ത് കിടന്നുറങ്ങുന്ന ഭാര്യയെ അവൻ നോക്കി.

ഞെട്ടിത്തരിച്ചുപോയി, അവൻ.

തന്റെയടുത്തു കിടക്കുന്നത് കോങ്കണ്ണിയും വിരുപയും കരിക്കട്ടപോലെ കറുത്തതുമായി ഒരുവൾ!

അപ്പോൾ, താൻ കുറച്ചു മുൻപ് വിവാഹം കഴിച്ച സുന്ദരി എവിടെ?

‘ഛാ, നീയേതാണ്? എന്റെയടുത്ത് വന്നു കിടക്കാൻ നിനക്കങ്ങനെ ധൈര്യം വന്നു?’

അവനവളെ കുലുക്കിയുണർത്തി ചോദിച്ചു.

‘ഇതു നല്ല കഥ! ഇന്നലെ ഇവിടെ വന്ന് നിങ്ങളല്ലേ എന്നെ കല്യാണം കഴിച്ചത്? എന്നിട്ടിപ്പോൾ എന്നെ അറിയില്ലെന്നു നടിക്കുന്നോ?’

അവളുടെ മുഖത്ത് ദേഷ്യം ഇറച്ചുകയറി.

‘ഞാൻ നിന്നെ കല്യാണം കഴിച്ചെന്നോ!? നിന്നെപ്പോലൊരുവളെ കഴുകനുപോലും ഇഷ്ടപ്പെടാനാവില്ല. ഒരുപക്ഷേ, വല്ല ഭൂതമോ ചെങ്കുത്താനോ ഇഷ്ടപ്പെട്ടെന്നിരിക്കും!’

അവൻ ചുണ്ടുകോട്ടി.

‘മര്യാദയ്ക്ക് എന്നെ നിങ്ങളുടെ വീട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകൂ. നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയായി ഞാനവിടെ ജീവിക്കും. എന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോകാനാണ്

ഉദ്ദേശ്യമെങ്കിൽ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ തല തല്ലിപ്പൊട്ടിക്കും!’

അവൾ പല്ലുകടിച്ചു.

അവൻ സ്വയം കൃതാനന്ദമോർത്ത് തലയ്ക്കടിച്ചു. വേറെ വഴിയൊന്നും കാണാൻ കഴിയാൻ നേരം ഇരുട്ടിയപ്പോൾ ആ കോങ്കണ്ണിയെയും കൂട്ടി വീട്ടിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

സത്യത്തിൽ എന്താണ് സംഭവിച്ചതെന്ന് അവനു മനസ്സിലായതേയില്ല.

മകൻ ഒരു വിരുപയെയും കൂട്ടി വീട്ടിലെത്തിയതുകണ്ട് അവന്റെ മാതാ പിതാക്കൾ തലയിൽ കൈവെച്ചുപോയി. അവൻ അവരോട് കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചു. മകന്റെ ദുരവസ്ഥയിൽ അവർ പരിതപിച്ചു.

വിവാഹം കഴിഞ്ഞ ദിവസം മുതൽ കോങ്കണ്ണി അവൻ ഒരു നിമിഷം പോലും സ്വൈര്യം കൊടുത്തില്ല. തൊട്ടതിനും പിടിച്ചതിനുമെല്ലാം അവൾ അവനെ കുറ്റപ്പെടുത്തി. എല്ലാം തന്റെ തലവിധിയാണെന്നു കരുതി അവനെയെല്ലാം നിശ്ശബ്ദം സഹിച്ചു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുനാൾ, അവൻ അല്പം സ്വസ്ഥത കിട്ടാനായി വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങി. പലയിടത്തും അലഞ്ഞുനടന്ന് അവനൊരു കവലയിലെത്തി. അവിടെ ഒരാൾക്കൂട്ടം കണ്ടതും അതെന്തെന്നറിയാനുള്ള കൗതുകം തോന്നി. അവൻ ആളുകളെ വകഞ്ഞുമാറ്റി അകത്തേക്ക് കടന്നു. അവിടെ ഒരു വൃദ്ധൻ പ്രസംഗിക്കുകയായിരുന്നു. അവനത് കുറച്ചുനേരം കേട്ടുനിന്നു. നേരം ഇരുട്ടിത്തുടങ്ങിയതിനാൽ അവൻ വൈകാതെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

‘ഈ, എവിടെയായിരുന്നു ഇത്ര നേരം? സത്യം പറഞ്ഞോ?’

വീട്ടിലെത്തിയതും കോങ്കണ്ണി തീ പറുന്ന കണ്ണുകളോടെ ചോദിച്ചു.

‘അതോ? ഞാൻ കവലയിലൊരാൾ പ്രസംഗിക്കുന്നത് കേൾക്കുകയായിരുന്നു,’ അവൻ വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘പ്രസംഗമോ? എന്താണ് അയാൾ പറഞ്ഞത്?’

അവൾ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

‘സാർ രാജാവ് ഈയിടെ പുറപ്പെടുവിച്ച ഒരു കല്പനയെക്കുറിച്ചാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്. ഇനിമുതൽ എല്ലാ പുരുഷന്മാരും അവരുടെ ഭാര്യമാരുടെ ആജ്ഞകൾ അനുസരിക്കണം എന്നതായിരുന്നു അത്.’

അവൻ താൻ കേട്ട കാര്യം ഭാര്യയോടു പറഞ്ഞു. അതുകേട്ടതും അവളുടെ മുഖത്ത് സന്തോഷം നിറഞ്ഞു. അവൾ ചാടിയെണീറ്റ് അവനോട് കല്പിച്ചു:

‘ഓഹും, ഇനി ഈ വീട്ടിലെ സകല ജോലികളും നിങ്ങളാണ്

ചെയ്യേണ്ടത്. ഇവിടെ കുന്നുകൂടിയ അഴുക്കുവസ്ത്രങ്ങൾ നദിയിൽ കൊണ്ടുപോയി അലക്കിക്കൊണ്ടു വരണം. പിന്നെ, ഈ വീടു മുഴുവനും അടിച്ചു തുടയ്ക്കണം. തൊട്ടിലിൽ കിടക്കുന്ന കുഞ്ഞിനെ ഉറക്കണം. അത്താഴം പാകം ചെയ്യണം.’

അതുകേട്ട് അവനാകെ അമ്പരന്നുപോയി. വെറുമൊരു കൗതുകത്തിനുവേണ്ടി പറഞ്ഞുപോയതാണ്. അതിത്ര പുലിവാലാകുമെന്ന് ആരറിഞ്ഞു?

‘നീയിങ്ങനെ കണ്ണിൽച്ചോരയില്ലാതെ പറഞ്ഞാൽ എങ്ങനെയാണ് ഇതെല്ലാം സ്ത്രീകൾ ചെയ്യേണ്ട ജോലികളല്ലേ? വേണമെങ്കിൽ ഞാൻ നിന്നെ ജോലികളിൽ സഹായിക്കാം.’

അവൻ പറഞ്ഞുനോക്കി. അവനെ തുറിച്ചുനോക്കി അവൾ ശകാരം ചെയ്തിരുന്നു:

‘മര്യാദയ്ക്ക് ഞാൻ പറഞ്ഞതെല്ലാം ചെയ്തോ. അല്ലെങ്കിൽ സാർ രാജാവിനോട് ഞാൻ പരാതി പറയും.’

പാവം! അവൻ പിന്നീടൊന്നും മിണ്ടാതെ എല്ലാ പണികളും ചെയ്തു തീർത്തു. അതൊന്നും ചെയ്തു ശീലമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ അവനാകെ തളർന്നു.

ഇങ്ങനെ കണ്ണീരും കൈയുമായി അവൻ രണ്ടു വർഷം കഴിച്ചു. ജീവിതം തന്നെ അവനു മടുത്തു. ഒരുനാൾ അവൻ ആരോടും പറയാതെ വീടുവീട്ടിറങ്ങി. അലക്ഷ്യമായി കുറെ അലഞ്ഞുനടന്ന് അവനൊരു കാട്ടിലെത്തി. അവിടെ വലിയൊരു മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ആഴമേറിയ ഒരു കുഴി അവൻ കണ്ടെത്തി. പെട്ടെന്ന് അവന്റെ മനസ്സിൽ ഒരാശയം ഉടലെടുത്തു. അവൻ ആ കുഴിയുടെ മുകളിൽ ചുള്ളിക്കമ്പുകളും കരിയിലയും നിരത്തി. ഇപ്പോൾ കണ്ടാൽ അതൊരു കുഴിയാണെന്നേ തോന്നില്ല. അവൻ വേഗം വീട്ടിലേക്കോടി.

‘എടി, നീയൊന്നു വേഗം എന്റെ കൂടെ കാട്ടിലേക്ക് വരു,’ അവൻ കോങ്കണ്ണിയോട് പറഞ്ഞു.

‘കാട്ടിലേക്കോ? കാര്യമെന്താണെന്നു പറയ്,’ അവൾ ഒട്ടു മയമില്ലാതെ പറഞ്ഞു.

‘കാര്യമുണ്ട്. കാട്ടിൽ ഞാനൊരു വലിയ മരവും അതിന്റെ പൊത്തിൽ നിറയെ നിധിയും കണ്ടു. ഞാനതെടുക്കാൻ നോക്കിയപ്പോൾ മരത്തിൽ നിന്നൊരു അശരീരിയുണ്ടായി. ‘നിന്റെ ഭാര്യ വന്നാലേ നിധിയെടുക്കാൻ പറ്റൂ’ എന്നതായിരുന്നു അശരീരി. മറ്റൊരുകിലും അതു കാണുംമുൻപ് നമുക്കു പോയി എടുക്കണം,’ അവൻ വിശദീകരിച്ചു.

‘എങ്കിലിനി സമയം കളയണ്ട.’

അവൾ വലിയൊരു ചാക്കുമെടുത്ത് അവനോടൊപ്പം പുറപ്പെട്ടു. അവർ ഓടിയും നടന്നും കാട്ടിലെത്തി. കാട്ടിലെ വലിയ മരം ചൂണ്ടിക്കാട്ടി അവൻ പറഞ്ഞു:

‘ദാ, ആ മരത്തിന്റെ പൊത്തിലാണ് നിധിയിരിക്കുന്നത്. ഒന്നും ബാക്കിവെക്കാതെ എല്ലാം ചാക്കിൽ വാരി നിറയ്ക്കണം.’

‘അതു ഞാനേറ്റു.’

ഇതും പറഞ്ഞ് കോങ്കണ്ണി മരത്തിന്റെ അടുത്തേക്കോടി. അവൾ ചവിട്ടിയതും കുഴിക്കു മുകളിലെ ചുള്ളിക്കമ്പുകൾ ഒടിഞ്ഞു. ‘പ്ഡിം’ എന്ന ശബ്ദത്തോടെ അവൾ കുഴിയിലേക്കു വീണു!

‘ദൈവത്തിനു സ്തുതി!’

അവൻ സന്തോഷത്തോടെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. മാതാപിതാക്കളോട് കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചു. അതു കേട്ടപ്പോൾ അവരും മകനെ അഭിനന്ദിച്ചു.

അന്നുമുതൽ അവൻ സ്വസ്ഥമായി ജീവിതം തുടങ്ങി. അങ്ങനെ രണ്ടു മാസം പിന്നിട്ടു. ക്രമേണ അവളെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമകൾ അവനെ അസ്വസ്ഥമാക്കാൻ തുടങ്ങി. കോങ്കണ്ണിയാണെങ്കിലും ദുഷ്ടയാണെങ്കിലും അവളില്ലാത്ത ജീവിതം അവനെ മടുപ്പിച്ചു. രണ്ടു മാസംകൊണ്ട് അവളുടെ സ്വഭാവം മാറിയിരിക്കുമെന്നു തോന്നിയ അവൻ ഒരു കയറും സഞ്ചിയുമായി കാട്ടിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. കുഴിയുടെ അടിയിലേക്ക് നോക്കിയെങ്കിലും അവൻ ഒന്നും കാണാനായില്ല. അവൻ സഞ്ചി കയറിൽക്കെട്ടി കുഴിയിലേക്ക് ഇറക്കി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘എടീ, ഇതു ഞാനാണ്. നീയീ സഞ്ചിയിൽ കയറിയിരിക്ക.’

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും കയറിന് ഭാരം തോന്നി. ഭാര്യ അതിൽ കയറിയെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ അവൻ അത് വലിച്ചു കയറ്റി. മുകളിലെത്തിയതും അവന്റെ നെറ്റി ചൂളിഞ്ഞു.

സഞ്ചിയിലുള്ളത് തന്റെ ഭാര്യയല്ല. പകരം ഒരു കുട്ടിഭൂതം!

അവൻ ആ സഞ്ചി വലിച്ച് ദൂരെയെറിഞ്ഞു. എന്നാൽ, കുട്ടിഭൂതമുണ്ടോ വിടുന്നു? അത് ചാടിപ്പാടി അവന്റെയടുത്തേത്തി.

‘ചങ്ങാതീ, എനിക്കു നിങ്ങളോട് വലിയ നന്ദിയുണ്ട്,’ കുട്ടിഭൂതം ചിലമ്പിച്ച ശബ്ദത്തിൽ പറഞ്ഞു.

‘നീയെങ്ങനെ ആ കുഴിയിലെത്തി? അവിടെ ഞാനെന്റെ ഭാര്യയെ ഇട്ടിരുന്നതാണ്. നീയവളെ പിടിച്ചു തിന്നോ?’

അവൻ ചോദിച്ചു.

‘അവളെ പിടിച്ചു തിന്നാനോ? നല്ല കഥയായി! ആ കോങ്കണ്ണി ഒരു കൊടുംഭീകരിയാണ്. ഞാനീ കുഴിയിൽ സ്വസ്ഥമായി ജീവിക്കുകയായിരുന്നു. അവൾ വന്ന നിമിഷം തൊട്ട് അതെല്ലാം നഷ്ടമായി. ഇത്രയും കാലം ഞാനവളുടെ അടിമയായി കഷ്ടപ്പെട്ടു. അപ്പോഴാണ് നിങ്ങളെന്നെ രക്ഷിച്ചത്. ഈ ഉപകാരം ഞാനൊരിക്കലും മറക്കില്ല. ഇന്നുമുതൽ നമുക്ക് ചങ്ങാതിമാരാകാം,’ കുട്ടിഭൂതം പറഞ്ഞു.

‘ഒരു ഭൂതത്തെ ചങ്ങാതിയാക്കിയിട്ട് എനിക്കെന്തു കിട്ടാനാണ്?’

അവൻ ചൂണ്ടുകോട്ടി.

‘നിങ്ങൾക്കൊരുപാട് പണം ലഭിക്കാൻ ഞാനുമായുള്ള ചങ്ങാത്തം വഴിവെക്കും. നിങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതെന്തെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം. ഇന്നാട്ടിലെ രാജാവിന്റെ ഏക മകളുടെ ദേഹത്ത് ഞാൻ കുടിയേറും. ഭൂതബാധയേറ്റ അവളെ സുഖപ്പെടുത്താൻ ആർക്കും കഴിയില്ല. ആ സമയം നിങ്ങളവിടെച്ചെന്ന് കുമാരിയെ ശുശ്രൂഷിച്ചാൽ ആ നിമിഷം ഞാനൊഴിഞ്ഞുപോകും. അതിനു പ്രതിഫലമായി നിങ്ങൾക്ക് വലിയ പണവും കിട്ടും.’

കുട്ടിഭൂതം വിവരിച്ചു. അതു കേട്ടപ്പോൾ അവനു സന്തോഷമായി.

കുട്ടിഭൂതം വായുവിലൂടെ പറന്ന് കൊട്ടാരത്തിലെത്തി, രാജകുമാരിയുടെ ദേഹത്ത് പ്രവേശിച്ചു. കുമാരി അസ്വസ്ഥയായി. അവൾ സമനില തെറ്റിയവളെപ്പോലെ അലറാനും പിച്ചും പേയും പറയാനും തുടങ്ങി. അവളുടെ അടുത്തേത്തിയ പരിചാരികമാരെ ആക്രമിച്ചു. അതറിഞ്ഞ രാജാവ് ആകെ പരിഭ്രമിച്ചു. മകൾക്ക് ഏതോ മാരകരോഗം പിടിപെട്ടതായി അദ്ദേഹം ഭയന്നു. നാടായ നാട്ടിലെ വൈദ്യന്മാരെല്ലാം വന്ന് കുമാരിയെ പരിശോധിച്ചെങ്കിലും രോഗകാരണം കണ്ടെത്താൻ അവർക്കായില്ല.

ഈ സമയത്താണ് ഒരു യുവാവ് അവിടെയെത്തി രാജാവിനെ മുഖം കാണിച്ചത്. കോങ്കണ്ണിയുടെ ഭർത്താവല്ലാതെ മറ്റാരുമായിരുന്നില്ല അത്.

‘ങ്ഹും, എന്തു വേണം?’

രാജാവ് അവരോട് ചോദിച്ചു.

‘മഹാരാജാവിനു പ്രണാമം! കുമാരിയുടെ അസുഖം ക്ഷണനേരം കൊണ്ട് മാറ്റാൻ എനിക്കാവും,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ, ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ഒരു ചാക്കു നിറയെ സ്വർണനാണയം തരും.’

രാജാവിന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു.

അവൻ അന്തഃപുരത്തിലെത്തി കുമാരിയെ പരിശോധിച്ചു. താനും കുമാരിയുമല്ലാതെ മറ്റാരും അവിടെയുണ്ടാകരുതെന്ന് അവൻ നിഷ്കർഷിച്ചു. കുമാരി അപ്പോൾ നല്ല മയക്കത്തിലായിരുന്നു. അവൻ ശബ്ദം

താഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞു:

‘കുട്ടിഭൂതമേ, ഞാൻ വന്നുകഴിഞ്ഞു. ഇനി നീ വേഗം കുമാരിയെ വിട്ടൊഴിഞ്ഞു പോകൂ.’

എന്നാൽ, ഭൂതത്തിന്റെ മറുപടി അവനെ ഞെട്ടിച്ചു.

‘ഒഹും, ആ മോഹം മനസ്സിൽ വെച്ചാൽ മതി. ഇത്ര സുന്ദരിയായ രാജകുമാരിയെ ഞാൻ വിട്ടൊഴിയുന്ന പ്രശ്നമില്ല!’

‘ഇത് നന്ദികേടാണ്. നിന്നെ രക്ഷിച്ചതിനു പ്രതിഫലമായി എന്നെ സഹായിക്കാമെന്ന് നീ വാക്കു തന്നതല്ലേ? ഇപ്പോൾ അതു മറക്കുന്നത് ശരിയാണോ?’

അവൻ ചോദിച്ചു.

‘എന്തു പറഞ്ഞാലും ഞാനീ സുന്ദരിയുടെ ദേഹത്തുതന്നെ കഴിയും.’ ഭൂതം തീർത്തു പറഞ്ഞു.

‘ഉറപ്പാണോ?’

അവൻ സ്വരം കടുപ്പിച്ചു.

‘അതെ,’ ഭൂതം പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ ഞാൻ പോയി എന്റെ ഭാര്യയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരും! അപ്പോൾ നീ ഒഴിയുമോ എന്നു കാണാമല്ലോ.’

അവൻ അവസാന ആയുധം പുറത്തെടുത്തു. അതു ഫലിച്ചു. അതു കേട്ടതും കുട്ടിഭൂതം ഭയന്നു വിറച്ചു പറഞ്ഞു:

‘അയ്യോ, വേണ്ട! അവളെ കൊണ്ടുവരണ്ട. ഞാനീ നിമിഷംതന്നെ കുമാരിയെ വിട്ട് എങ്ങോട്ടെങ്കിലും പൊയ്ക്കൊള്ളാം. ഞാനിനി ഒരിക്കലും ഇങ്ങോട്ടു വരില്ല.’

കുട്ടിഭൂതം അപ്പോൾത്തന്നെ കുമാരിയെ വിട്ടുകുന്നുപോയി. അതോടെ അവൾ പൂർണ്ണമായും രോഗവിമുക്തയായി. മകളുടെ അസുഖം ദേദമാക്കിയ അവൻ രാജാവ് ഒരു ചാക്കു നിറയെ സ്വർണം കൊടുത്ത് യാത്രയയച്ചു. അവനതുമായി വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തി. മകന്റെ സാമർത്ഥ്യത്തെ മാതാപിതാക്കൾ പുകഴ്ത്തി.

മൂന്നുനാലു മാസം കഴിഞ്ഞതും അവൻ വലിയൊരു മാളിക പണിത്, മാതാപിതാക്കളോടൊപ്പം അവിടെ താമസം തുടങ്ങി. എന്നാൽ, ഭാര്യ കൂടെയില്ലാത്തത് അവനെ ദുഃഖിപ്പിച്ചു. അവളെ കൂഴിയിൽ കൊണ്ടുപോയി ഉപേക്ഷിച്ചതിൽ അവൻ പശ്ചാത്തപിച്ചു. ഇക്കാലംകൊണ്ട് അവളുടെ സ്വഭാവത്തിൽ മാറ്റം വന്നിരിക്കുമെന്ന് അവനു തോന്നി. അവൻ കയറും സഞ്ചിയുമെടുത്ത് കാട്ടിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

കാട്ടിൽ വന്മരത്തിനടുത്തെത്തിയ അവൻ സഞ്ചി കയറിൽക്കെട്ടി

കൂഴിയിലേക്ക് ഇറക്കിക്കൊണ്ട് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘എടി, ഇതു നിന്റെ ഭർത്താവാണ്. നിന്നെ കൂടാത്തുള്ള ജീവിതം എനിക്ക് മടുത്തു. നീയീ കയറിന്റെ അറ്റത്തുള്ള സഞ്ചിയിൽ കയറിയിരുന്നോളു. ഇനിയുള്ള കാലം നമുക്ക് വഴക്കില്ലാതെ കഴിയാം.’

കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞതും കയറിന് അനല്പമായ ഭാരം അനുഭവപ്പെട്ടു. ഭാര്യ താൻ പറഞ്ഞതു കേട്ടെന്നും അവൾ സഞ്ചിയിൽ ഇരുന്നെന്നും അവന് ഉറപ്പായി. അവൻ സർവശക്തിയുമെടുത്ത് കയർ വലിച്ചു കയറ്റാൻ തുടങ്ങി.

സഞ്ചി മുകളിലെത്തിയതും അവനു സ്വന്തം കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയാതായി.

സഞ്ചിയിലിരിക്കുന്നത് തന്റെ കോങ്കണ്ണി ഭാര്യയല്ല. പകരം, താൻ മുൻപ് താലിചാർത്തിയ സർവാംഗസുന്ദരി!

‘നീ...?’

ലജ്ജിച്ചിരിക്കുന്ന യുവതിയെ നോക്കി അവൻ ചോദിച്ചു.

‘അതെ, ഞാൻതന്നെ. നിങ്ങൾ വിവാഹം കഴിച്ച അതേ സുന്ദരി. ഒരു ശാപംമൂലമാണ് ഞാൻ വിരൂപയും കോങ്കണ്ണിയുമായത്. ഇപ്പോൾ ആ ശാപകാലം നീങ്ങി. ഇനിയൊരിക്കലും ഞാൻ പഴയ കോങ്കണ്ണിയും വഴക്കൊളിയുമാവില്ല. അറിയാതെയൊന്നെങ്കിലും മുൻപ് ഞാൻ അങ്ങയോടു ചെയ്ത തെറ്റുകൾക്കെല്ലാം മാപ്പു ചോദിക്കുന്നു.’

അവളുടെ തൊണ്ടയിടി.

അവൻ അവളെ സ്നേഹപൂർവ്വം ആലിംഗനം ചെയ്ത് മാളികയിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. സുന്ദരിയും സ്നേഹമയിയുമായ മരുമകളെ ലഭിച്ചതിൽ മാതാപിതാക്കളും സന്തോഷിച്ചു.

(ഒരുപാട് പാഠഭേദങ്ങളോടെ സോവിയറ്റ് നാടിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും പ്രചരിക്കുന്ന കഥയാണിത്. പ്രധാന മാറ്റം കഥാന്ത്യത്തിലാണ്. നായകൻ ഭാര്യയെ കൂഴിയിൽനിന്നും മോചിപ്പിച്ചയുടൻ അവൾ അയാളുമായി വഴക്കുകൂടി പഴയ സ്വഭാവം ആവർത്തിക്കുന്നതും അയാളവളെ കൂഴിയിലേക്കു തന്നെ തള്ളിയിടുന്നതുമാണ് ഒന്ന്. ഭാര്യയുടെ വഴക്കാളി സ്വഭാവം കണ്ട് പരിഭ്രമിച്ച അയാൾ കയറിലെ പിടി വിടുന്നതാണ് മറ്റൊന്ന്. ഇവിടെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന പാഠഭേദം ഒന്നുകൂടി ഹൃദ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നു.)

തെമ്മാടിക്കരടി

വളരെക്കാലം മുമ്പ്, കാട്ടിലെ വലിയൊരു മരത്തിന്റെ പൊത്തിൽ നൂറുകണക്കിനു തേനീച്ചകൾ കൂടുകെട്ടി താമസിച്ചിരുന്നു. അവ പൂക്കളിൽ നിന്ന് തേൻ ശേഖരിച്ചു കൊണ്ടുവന്ന് കൂട്ടിൽ സംഭരിച്ചുവെച്ചു. ചെറുതും വലുതുമായ ധാരാളം മൃഗങ്ങൾ ആ മരത്തിനടുത്തുകൂടിയാണ് സഞ്ചരിച്ചിരുന്നത്. ചിലർ ആ മരത്തണലിലിരുന്ന് വിശ്രമിക്കുകയും കിടന്നുറങ്ങുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അവരിൽ ഒരാളെപ്പോലും തേനീച്ചകൾ അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ ഉപദ്രവിച്ചിട്ടില്ല. തങ്ങളെക്കൊണ്ട് മറ്റാർക്കും ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാകരുതെന്ന് അവർക്കു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുനാൾ, തെമ്മാടിയായ ഒരു കരടി ആ വഴി വന്നു. ലോകത്ത് തന്നെക്കഴിഞ്ഞ മറ്റാരുമുള്ളൂ എന്ന അഹങ്കാരം അവന്റെ മുഖത്ത് തെളിഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു. വഴിയിൽ കണ്ട ചെറുജീവികളെയെല്ലാം വിരട്ടിയോടിച്ചാണ് അവൻ നടന്നതുതന്നെ. ദീർഘയാത്രമൂലം അവനു വല്ലാതെ ദാഹിച്ചു. എവിടെനിന്നെങ്കിലും കുറച്ചു വെള്ളം കുടിച്ച് ദാഹമകറ്റണമെന്ന് കരടി നിശ്ചയിച്ചു.

വലിയ മരത്തിനടുത്തെത്തിയപ്പോൾ കരടിയൊന്നു നിന്നു. മരത്തിന്റെ

ശാഖകൾ പടർന്നു പന്തലിച്ചു നില്ക്കുന്നതിനാൽ ചുവട്ടിൽ നല്ല തണലുണ്ട്. പൊരിവെയിലിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ കുറച്ചുനേരം അവിടെയിരിക്കാമെന്ന് അവനു തോന്നി. അവിടെ അല്പം വിശ്രമിച്ചപ്പോഴാണ് നൂതേനിന്റെ ഹൃദയമായ ഗന്ധം അവന്റെ മൂക്കിലേക്കടിച്ചുകയറിയത്.

ഹൗ!

കരടിക്ക് കൊതിയടക്കാനായില്ല. നല്ല തേൻ കുടിച്ചിട്ടാണെങ്കിൽ എത്രയോ ദിവസങ്ങൾ കഴിയുന്നു. ഇതിപ്പോൾ 'തേടിയ വള്ളി കാലിൽ ചുറ്റിയതു' പോലെയായി. ഇനി തേൻകൂട് കണ്ടെത്തിയാൽ മാത്രം മതി.

കരടി എഴുന്നേറ്റ് മൂക്കു വിടർത്തി മരത്തിനു ചുറ്റും നടന്നു. അപ്പോഴതാ തേനൊഴുകുന്ന മരപ്പൊത്ത് തന്റെ കൈപ്പാടകലെ!

അവൻ ആർത്തിയോടെ പൊത്തിനടുത്തെത്തി. അതിൽനിന്നും അല്പാല്പമായി പുറത്തേക്കൊഴുകുന്ന തേൻ!

കൊതിയടക്കാനാവാതെ അവനത് നക്കിത്തുടച്ചു. അതു പക്ഷേ, അവന് നാവിൽ പറ്റാൻപോലുമുണ്ടായില്ല. അവൻ ആ പൊത്തിലേക്ക് നോക്കി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

'ഏയ് നിസ്സാരന്മാരായ തേനീച്ചകളേ, ബലവാനായ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ പൊത്തിനടുത്തുവന്നു നില്ക്കുന്നത് കണ്ടില്ലേ? എനിക്കു വല്ലാതെ ദാഹിക്കുന്നുണ്ട്. മര്യാദയ്ക്ക് നിങ്ങളുടെ കൂട്ടിലുള്ള തേൻ മുഴുവനും പുറത്തേക്കൊഴുക്കണം.'

തേനീച്ചകൾ അതു കേട്ടു. അവരുടെ നേതാവ് പൊത്തിൽനിന്നും പുറത്തുവന്ന് ശാന്തനായി പറഞ്ഞു:

'കരടിപ്പേട്ടാ നമസ്കാരം. ചേട്ടൻ പറഞ്ഞത് ഞങ്ങൾ കേട്ടു. ഞങ്ങൾ വളരെക്കാലംകൊണ്ട് ബുദ്ധിമുട്ടി ശേഖരിച്ചതാണ് ഈ തേൻ. അത്യാവശ്യമാണെങ്കിൽ ഇതിൽനിന്ന് ചേട്ടനല്പം തരാം. പക്ഷേ, മുഴുവൻ തേനും നല്കാനാവില്ല.'

അതു കേട്ടപ്പോൾ കരടി കൂപിതനായി. അവൻ കൈ പൊക്കി തേനീച്ചയ്ക്കു നേരെ പാഞ്ഞുചെന്നു.

'ഓഹും, എന്റെ ശക്തി എത്രത്തോളമെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയില്ല. എനിക്കു നിങ്ങളുടെ കൂട്ടിലെ മുഴുവൻ തേനും കിട്ടിയേ തീരൂ. അതിനു തയ്യാറല്ലെങ്കിൽ ഞാനീ മരം പിഴുതു താഴെയിടും. നിങ്ങളുടെ കൂട് നശിപ്പിക്കും. അതിലെ തേൻ മുഴുവൻ കുടിച്ചു തീർക്കും!'

കരടിയുടെ ഭീഷണി കേട്ടിട്ടും തേനീച്ചയ്ക്ക് കുലുക്കമുണ്ടായില്ല. ശാന്തമെങ്കിലും ഉറച്ച മറുപടിയാണ് തേനീച്ചയിൽനിന്നുണ്ടായത്.

'കരടിപ്പേട്ടാ, ചേട്ടനെ അപേക്ഷിച്ച് ഞങ്ങൾ നിസ്സാരന്മാരാണെന്ന്

നന്നായറിയാം. ഈ മരച്ചുവട്ടിലെത്തിയ ചേട്ടൻ ഞങ്ങളുടെ അതിഥിയാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അല്പം തേൻ നല്കാമെന്നു സമ്മതിച്ചത്. അതു നിരസിച്ച് ഞങ്ങളെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയാണ് ചേട്ടൻ ചെയ്തത്. ആ ഭീഷണിക്ക് വഴങ്ങാൻ ആത്മാഭിമാനം ഞങ്ങളെ അനുവദിക്കുന്നില്ല. ചേട്ടന് എന്താണു ചെയ്യാനാവുക, അത് ചെയ്തോളൂ.'

ഇതും പറഞ്ഞ് തേനീച്ചകളുടെ തലവൻ കുടിനകത്തേക്കു പോയി. കുപിതനായ കരടി കൂടു തകർക്കാനായി കൈയോങ്ങി. അപ്പോഴേക്കും കൂട്ടിൽനിന്നും നൂറുകണക്കിനു തേനീച്ചകൾ പാഞ്ഞുവന്ന് കരടിയെ ആക്രമിച്ചു. അവ അവന്റെ കണ്ണിലും മൂക്കിലും ദേഹത്തുമെല്ലാം ആഞ്ഞുകുത്തി! കരടി വേദനകൊണ്ട് വലിയ വായിൽ നിലവിളിച്ച് ഇറങ്ങിയോടി. എന്നിട്ടും തേനീച്ചകൾ വിട്ടില്ല. അവ അവനു പുറകെ പാഞ്ഞുചെന്നു.

'നിസ്സാരമായ ജീവികൾപോലും സ്വന്തം രക്ഷയ്ക്കായി ഒന്നിച്ചു നില്ക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് ഇപ്പോൾ മനസ്സിലായില്ലേ? ഈ ഐക്യമാണ് ഞങ്ങളുടെ ബലം. ഏതു ശക്തനെയും ഇങ്ങനെ തുരത്തിയോടിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കാവും. ഇനിയെങ്കിലും അതു മറക്കണ്ട,' തേനീച്ചകളുടെ നേതാവ് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

അതൊന്നും കേൾക്കാത്ത മട്ടിൽ കരടി ഒറ്റയോട്ടം!

കുറുക്കന്റെ പറക്കൽ

വെളുവെളുത്ത സുന്ദരനാണ് കൊറ്റി. അതേസമയം കുഴിമടിയനും. സ്വന്തമായി ഒരു വീടുപോലുമില്ല. വീടുണ്ടാക്കാൻ തനിക്ക് മെനക്കെടാനാവില്ല എന്നാണ് കൊറ്റിയുടെ ന്യായം. വേനൽക്കാലത്തും തണുപ്പു കാലത്തുമൊക്കെ ഏതെങ്കിലും മരക്കൊമ്പിലിരുന്നുറങ്ങും. മഴക്കാല രാത്രികളിലാണ് പ്രശ്നം. അപ്പോൾ ആരുടെയെങ്കിലും കൈയും കാലും പിടിച്ച് അവരുടെ വീടുകളിൽ താമസം തരമാക്കും.

വന്നുവന്ന് ആരും അവന് അഭയം കൊടുക്കാത്ത അവസ്ഥയുണ്ടായി. ചിലർ കാര്യം വെട്ടിത്തുറന്നു പറഞ്ഞു. മറ്റു ചിലർ ഒഴിവുകഴിവുകൾ നിരത്തി. ഇനിയും ചിലർ അധാനിയാവാൻ ഉപദേശിച്ചു. ചുരുക്കം പേർ കണ്ണും കാര്യം പൊട്ടുന്ന ചീത്ത വിളിച്ചു. എന്തു ഫലം? ചേമ്പിലയിൽ വീണ വെള്ളത്തുള്ളിപോലെ അതെല്ലാം വൃഥാവിലായി. കൊറ്റി മടിയനായിത്തന്നെ ജീവിച്ചു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ പെരുമഴക്കാലം വന്നു. കൊറ്റിയെ എല്ലാവരും കൈവെടിഞ്ഞു. അവനാകെ നിരാശനായി ഇരിക്കുമ്പോഴാണ്, ഒരു കുറുക്കൻ ആ വഴി വന്നു. കുറുക്കനെ സ്വാധീനിച്ച് താമസം ശരിപ്പെടുത്താമെന്ന്

അവൻ കണക്കുകൂട്ടി.

‘കുറുക്കൻ ചേട്ടാ നമസ്കാരം.’

അവൻ കുറുക്കനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു. കൊറ്റിയെ സംശയത്തോടെ നോക്കി കുറുക്കൻ ചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹും, നീയാരാൻ? എനിക്കു നിന്നെ പരിചയമില്ലല്ലോ. പിന്നെന്തിനാണ് എന്നോട് സംസാരിക്കാൻ വരുന്നത്?’

‘ചേട്ടാ, ഇങ്ങനെയൊക്കെയല്ലേ എല്ലാവരും പരിചയപ്പെടുന്നത്? ഞാൻ ചേട്ടനോടു ചേതമില്ലാത്ത ഒരു സഹായം ചോദിക്കാനാണ് വന്നത്,’ കൊറ്റി നയത്തിൽ പറഞ്ഞു.

കുറുക്കൻ ചോദ്യരൂപത്തിൽ നോക്കിയപ്പോൾ അവൻ തുടർന്നു:

‘ഈ മഴക്കാലത്ത് എനിക്ക് ചേട്ടന്റെ മാളത്തിൽ കഴിഞ്ഞാൽക്കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. മഴക്കാലം കഴിഞ്ഞാലുടൻ മടങ്ങിപ്പോയ്ക്കൊള്ളാം.’

‘നിന്നെ കൂടെ താമസിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ട് എനിക്കെന്താ പ്രയോജനം? ഗുണമില്ലാത്ത ഒരു കാര്യവും ഞാൻ ചെയ്യാറില്ല.’

കുറുക്കൻ മുഖം കോട്ടി.

‘ചേട്ടനു പ്രയോജനമില്ലെന്ന് ആരാ പറഞ്ഞു? ചേട്ടനെനിക്ക് താമസ സൗകര്യം തന്നാൽ ഞാൻ ചേട്ടനെ പറക്കാൻ പഠിപ്പിക്കാം. മൃഗങ്ങൾക്കൊന്നും പറക്കാൻ കഴിയാതിരിക്കുമ്പോൾ ചേട്ടൻ മാത്രം പറക്കുന്നത് ഒരർത്ഥമല്ലേ?’

കൊറ്റിയുടെ ഈ പഞ്ചാരവാക്കുകളിൽ കുറുക്കൻ മയങ്ങി. അവൻ കൊറ്റിയെ കൂടെ താമസിക്കാൻ അനുവദിച്ചു. പുറത്ത് മഴ തകർത്തു പെയ്യുമ്പോൾ കൊറ്റി കുറുക്കന്റെ മാളത്തിൽ സുഖമായി കഴിഞ്ഞു.

‘എന്നെയെന്നാ പറക്കാൻ പഠിപ്പിക്കുക?’

ഇടയ്ക്ക് കുറുക്കൻ ചോദിക്കും.

‘പഠിപ്പിക്കാം. മഴ മാറട്ടെ.’

കൊറ്റി മറുപടി പറയും.

മാളത്തിൽ കുറുക്കനും കൊറ്റിയും താമസമുണ്ടെന്ന് ഒരുപറ്റം നായാട്ടുകാർ മണത്തറിഞ്ഞു. അവരുടെ സംഭാഷണം മാളത്തിലിരുന്ന് കൊറ്റി ശ്രദ്ധിച്ചു.

‘ചങ്ങാതിമാരേ, നമുക്ക് നാളെത്തന്നെ വന്ന് മാളം തുരന്ന് കൊറ്റിയെയും കുറുക്കനെയും പിടികൂടണം. അവർ രക്ഷപ്പെടാതിരിക്കാൻ ഇപ്പോൾത്തന്നെ മാളത്തിന്റെ വായ്ഭാഗം കല്ലുകൊണ്ടടയ്ക്കാം.’

അതു കേട്ട് കൊറ്റിയും കുറുക്കനും പരിഭ്രമിച്ചു. നായാട്ടുകാർ മാളത്തിന്റെ പ്രവേശനദാർ അടച്ച് മടങ്ങിപ്പോയി.

‘നമ്മളിനി എന്തു ചെയ്യും?’

കുറുക്കൻ ചോദിച്ചു.

‘വഴിയുണ്ട്. ബുദ്ധിപൂർവ്വം പ്രവർത്തിച്ചാൽ നമുക്ക് ഏതാപത്തിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടാനാവും. നേരം വെളുക്കാൻ ഇനി ഇത്തിരി സമയമേയുള്ളൂ. അതിനു മുൻപ് രക്ഷപ്പെടണം. അഥവാ, നമ്മൾ നായാട്ടുകാരുടെ കൈയിൽപ്പെട്ടാലും മോചനം നേടാനുള്ള മാർഗ്ഗം ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം.’

കൊറ്റി കുറുക്കന്റെ കാതിൽ ചിലത് പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. കുറുക്കൻ അതെല്ലാം തലയാട്ടി സ്വീകരിച്ചു.

അവർ രണ്ടാളും ചേർന്ന് ഗുഹാമുഖത്തെ പാറക്കല്ല് തള്ളിനീക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എത്ര നേരം പരിശ്രമിച്ചിട്ടും അവർക്കതിനായില്ല.

അപ്പോഴേക്കും നേരം വെളുത്തു. പുറത്ത് നായാട്ടുകാരുടെ കാൽപ്പെരുമാറ്റം കേട്ടു. കൊറ്റി കുറുക്കന്റെ കാതിൽ മന്ത്രിച്ച് മാളത്തിന്റെ ഉള്ളിലുള്ള മൂലയിൽ പോയി പതുങ്ങിയിരുന്നു. കുറുക്കനാകട്ടെ, അവിടെത്തന്നെ ചത്തപോലെ കിടന്നു.

നായാട്ടുകാർ പാറക്കല്ല് നീക്കിയപ്പോൾ കാണുന്നത് ചത്തുകിടക്കുന്ന കുറുക്കനെയാണ്. അവർക്കു നിരാശ തോന്നി. അവരവനെ തൂക്കിയെടുത്ത് പുറത്തേക്കു നടന്നു.

‘കഷ്ടം! ഇവനാണെങ്കിൽ ശ്വാസംമുട്ടി ചത്തുപോയി. എന്നാലും സാരമില്ല. ചത്ത കുറുക്കന്റെ ഇറച്ചിക്കും സ്വാദു കുറയില്ലല്ലോ!’

ഈ സമയത്ത് കൊറ്റി മാളത്തിൽനിന്നും പുറത്തേക്കിറങ്ങി. കൊറ്റിയെ കണ്ട നായാട്ടുകാർ കുറുക്കനെ അവിടെയിട്ട് അവന്റെ നേരെ പാഞ്ഞു. എന്നാൽ, അവരെ കബളിപ്പിച്ച് അല്പനേരം താണു പറന്ന കൊറ്റി വേഗം പറന്നുയർന്നു. കൊറ്റി പോയെങ്കിലെന്ന്, കുറുക്കനില്ലേ എന്നു സമാധാനിച്ച് നായാട്ടുകാർ തിരികെ ചെന്നപ്പോൾ അവിടെയെങ്ങും കുറുക്കന്റെ പൊടിപോലുമില്ല.

‘ചത്ത കുറുക്കനും ഓടിപ്പോകുന്ന കലികാല’മെന്ന് സ്വയം പറഞ്ഞ് നായാട്ടുകാർ തിരിച്ചുപോയി.

കൊറ്റിയുടെ ബുദ്ധിയെ കുറുക്കൻ വാനോളം പുകഴ്ത്തി.

അപ്പോഴേക്കും മഴ മാറി ആകാശം തെളിഞ്ഞു. കൊറ്റിയുടെ പഴയ വാഗ്ദാനം ഓർമ്മ വന്ന കുറുക്കൻ ചോദിച്ചു:

‘മഴക്കാലമെല്ലാം തീർന്നല്ലോ. ഇനിയുമെന്നെ പറക്കാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നതിന് അമാന്തമെന്താണ്?’

‘അതിനെന്താ? ഇപ്പോൾത്തന്നെ ഞാൻ ചേട്ടനെ പറക്കാൻ പഠിപ്പിക്കാമല്ലോ.’

കൊറ്റി കുറുക്കുന്നതും കൂട്ടി വിജനമായ ഒരിടത്തെത്തി.

‘ചേട്ടാ, എന്റെ പുറത്ത് കയറിക്കോളൂ. പറക്കലിന്റെ സുഖമെന്തെന്ന് ഞാൻ കാണിച്ചുതരാം. അതിനുശേഷം പറക്കാൻ പഠിക്കുകയുമാവാം.’

കൊറ്റിയുടെ വാക്കുകൾ അവൻ അനുസരിച്ചു. കൊറ്റി കുറുക്കുന്നതും ചുമന്ന് പറന്നുയർന്നു. ആ ആകാശസഞ്ചാരം അവൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. താഴെയുള്ള കാഴ്ചകൾ കണ്ട് മോലങ്ങൾക്കിടിയിലൂടെ അവൻ സഞ്ചരിച്ചു.

‘ഇനിയും മേലോട്ട്...’

കുറുക്കൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കൊറ്റി പറന്നുയർന്ന് സൂര്യനോട് കൂടുതൽ അടുത്തു. സൂര്യരശ്മികൾ കുറുക്കനുമേൽ ആഞ്ഞുപതിച്ചു. അവന്റെ ദേഹം പൊള്ളി.

‘അയ്യോ, ഞാനിപ്പോൾ കരിഞ്ഞുപോകും!’

കുറുക്കൻ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു.

കൊറ്റി അതൊന്നും കേൾക്കാതെ വീണ്ടും പറന്നുയർന്നു. വെയിലിന്റെ കൊടുംചൂടിൽ കുറുക്കന്റെ രോമവും കൊറ്റിയുടെ തൂവലും കരിഞ്ഞു. ദേഹം കൂഴഞ്ഞ് ആ ചങ്ങാതിമാർ നേരെ താഴോട്ടു വീണു!

താഴെയുള്ള പാറക്കല്ലിലാണ് അവർ വന്നുവീണത്. അവരുടെ ശരീരം കഷ്ണങ്ങളായി ചിന്നിച്ചിതറിപ്പോയി!

(ഈ കഥയ്ക്ക് പാഠഭേദമുണ്ട്. തന്റെ പുറത്തിരുത്തി കുറുക്കനെ പറക്കാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനിടെ കൊറ്റി അവനെ മനുഷ്യർവാ താഴേക്കിട്ടു കൊന്നു എന്നതാണ് അത്. അതിലും ഔചിത്യം ഈ പാഠത്തിനാണ്. ചത്തതുപോലെ കിടന്ന് കൂട്ടുകാരെ രക്ഷപ്പെടുത്തുന്ന കഥ ഭാരതീയ കഥകളിലുമുണ്ട്.)

ചാരക്കണ്ണൻ ഇവാനോവ്

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഇവാനോവ് എന്നു പേരായ ഒരാൾ താമസിച്ചിരുന്നു. അയാളുടെ കണ്ണുകൾക്ക് നല്ല ചാരനിറമായിരുന്നതിനാൽ ‘ചാരക്കണ്ണൻ ഇവാനോവ്’ എന്നാണ് അറിയപ്പെട്ടത്. ഒരു കാള മാത്രമായിരുന്നു അയാളുടെ സമ്പാദ്യം. കാളയെ വയലിൽ ഉഴാൻ കൊണ്ടുപോയി കിട്ടുന്ന തുച്ഛമായ കുലികൊണ്ട് അയാൾ ഒരുവിധം ജീവിച്ചുവന്നു.

അതേ ഗ്രാമത്തിൽ കുമ്പുദ്ധികളായ ആറു ചങ്ങാതിമാരുണ്ടായിരുന്നു. നേർവഴിയെന്തെന്ന് ആ ആറംഗസംഘത്തിന് കേട്ടുകേൾവി പോലുമില്ല. ആരെങ്കിലും എങ്ങനെയൊക്കെ കബളിപ്പിക്കാം എന്നു മാത്രമായി അവരുടെ ചിന്ത. സ്വാഭാവികമായും ഇവാനോവിനോട് അവർക്ക് കടുത്ത അസൂയ ജനിച്ചു. അയാളുടെ കാളയെ ഏതുവിധേനയും വകവരുത്തിയാൽ തങ്ങൾക്ക് സമാധാനമാകുമെന്ന് അവർ കണക്കുകൂട്ടി. അതിനു പറ്റിയ അവസരം നോക്കി അവർ വളരെക്കാലം കാത്തിരുന്നെങ്കിലും ഫലമുണ്ടായില്ല. ഇവാനോവും കാളയും ഏതു നേരവും ഒരുമിച്ചാണ് സഞ്ചരിച്ചിരുന്നത്.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുനാൾ, ആരംഗസംഘത്തിന് ഒരു സുവർണ വസരം ലഭിച്ചു. അവർ ഒരു വഴിയിലൂടെ നടക്കുമ്പോഴാണ് ഇവാനോവിന്റെ കാള തനിച്ച് എതിരെ വരുന്നു. അതു കണ്ട് അവരുടെ മുഖം വിടർന്നു. നാലുപാടും നോക്കി ആരും വരില്ലെന്നുറപ്പുവരുത്തി. അവർ മുർച്ചയേറിയ കത്തികൊണ്ട് കാളയെ വകവരുത്തി! പിന്നെ 'ഞങ്ങളൊന്നുമറിഞ്ഞില്ലേ' എന്ന മട്ടിൽ സ്ഥലം വിട്ടു. അല്പം കഴിഞ്ഞതും ചാരക്കണ്ണൻ ഇവാനോവ് ആ വഴി വന്നു. തന്റെ കാള വഴിവക്കിൽ ചത്തുകിടക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോഴേ അയാൾക്കു കാര്യം മനസ്സിലായി. കാളയുടെ വിയോഗത്തിലുണ്ടായ ദുഃഖം കടിച്ചമർത്തി അയാൾ അതിന്റെ തോൽ ഉരിഞ്ഞെടുത്ത് വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

വീട്ടിലെത്തിയ ഉടൻ ഇവാനോവ് ആ കാളത്തോൽ ഭാര്യയെ കാണിച്ചു പറഞ്ഞു:

'എടി, നീ വിഷമിക്കരുത്. നമ്മുടെ കാളയുടെ തോലുതന്നെയാണിത്. എന്നോടു ശത്രുതയുള്ള കപടബുദ്ധികളാണ് ഈ കടുംകൈ ചെയ്തത്. ഏതായാലും എനിക്ക് അവരെയൊരു പാഠം പഠിപ്പിക്കണം. അതിന് നിന്റെ സഹായം കൂടിയേ തീരു. ഞാൻ പറയുംപോലെ നീ പ്രവർത്തിച്ചാൽ മാത്രം മതി.'

ഭാര്യ അതിനു സമ്മതമുളി.

ഇവാനോവ് ഭാര്യയെ കാളത്തോൽ പുതപ്പിച്ച് അങ്ങാടിയിൽ കൊണ്ടുചെന്നു നിർത്തി. സാമാന്യത്തിലധികം വലിപ്പമുള്ള ആ കാളയെക്കണ്ട് ധാരാളം പേർ അടുത്തുകൂടി. അവർ കേൾക്കെ ഇവാനോവ് കാളയുടെ ഗുണങ്ങൾ വിവരിച്ചു.

'ചങ്ങാതിമാരേ, നിങ്ങൾ കരുതുംപോലെ ഇതൊരു സാധാരണ കാളയല്ല. ഇവൻ മനുഷ്യഭാഷയിൽ, അതും സ്ത്രീയുടെ ശബ്ദത്തിൽ സംസാരിക്കും. ചോദിക്കുന്നതിന് കൃത്യമായ ഉത്തരം നൽകും. പാടുകയും നൃത്തം ചെയ്യുകയും ചെയ്യും.'

ആളുകൾ വിശ്വാസം വരാത്ത മട്ടിൽ നിന്നപ്പോൾ ഇവാനോവ് തുടർന്നു:

'നിങ്ങളുടെ ഈ അവിശ്വസനീയഭാവം സ്വാഭാവികമാണ്. ഞാൻ പറയുന്നത് വിശ്വസിക്കാനായില്ലെങ്കിൽ സ്വന്തം കണ്ണുകൾകൊണ്ട് കണ്ടറിഞ്ഞോളൂ. നിങ്ങളുടെ കണ്ണുകൾ നിങ്ങളെ ചതിക്കില്ലല്ലോ?'

ആൾക്കൂട്ടം ആകാംക്ഷയോടെ നോക്കിനില്ക്കെ, അയാൾ കാളയോട് സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി.

'അല്ലയോ കാളേ, നിനക്കു ചുറ്റും മഹദ്ജനങ്ങൾ കൂടിയത് കണ്ടില്ലേ? അവരെ അഭിവാദ്യം ചെയ്യേണ്ട?'

'തീർച്ചയായും വേണം. എല്ലാ മാനുഷഹാജനങ്ങൾക്കും നമസ്കാരം!' കാളത്തോലിനുള്ളിലിരുന്ന് ഭാര്യ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

ജനങ്ങൾ അതിശയത്തോടെ മുഖാമുഖം നോക്കി.

'ആട്ടെ, നീയെന്താ രാവിലെ കഴിച്ചത്?'

ഇവാനോവ് ചോദിച്ചു.

'കാടിവെള്ളവും ഇളംപുല്ലും.'

'ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വന്നതെന്തിനാ?'

'എന്നെ എന്റെ യജമാനൻ വിലക്കാൻ കൊണ്ടുവന്നതാണ്,' കാള പറഞ്ഞു.

'നിനക്ക് ആടാനും പാടാനും അറിയാമെന്ന് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ കഴിവുകൾ ഒന്നു കാട്ടിത്തരാമോ?'

'പിന്നെന്താ? ദാ... കണ്ടോളൂ.'

കാളത്തോലിനകത്തിരുന്ന് ഭാര്യ ആദ്യം നല്ലൊരു നാടോടിപ്പാട്ട് പാടി. പാട്ട് തീർന്നതും അവർ തകർത്താടുകയും ചെയ്തു.

'ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് ബോധ്യമായോ ഇവന്റെ കഴിവുകൾ?'

അയാൾ ചോദിച്ചു.

'അതിശയകരംതന്നെ, ഇവാനോവ്!'

ആളുകൾ ഒന്നടങ്കം തലയാട്ടി.

'ഇവാനോവ്, എനിക്ക് നിങ്ങളുടെ കാളയെ വാങ്ങണമെന്നുണ്ട്. എത്രയാണ് ഇതിന്റെ വില?'

ഒരു യുവാവ് മുന്നോട്ട് വന്നു ചോദിച്ചു.

'ഇവന്റെ കഴിവനുസരിച്ചുള്ള വിലയൊന്നും ഞാൻ ചോദിക്കുന്നില്ല. നിങ്ങളായതുകൊണ്ട് വെറും ആയിരം സ്വർണനാണയത്തിന് ഇതിനെ തന്നെക്കാം,' അയാൾ പറഞ്ഞു.

യുവാവ് ആയിരം നാണയങ്ങളടങ്ങിയ കിഴി ഇവാനോവിന് കൊടുത്തുകൊണ്ട് സ്വയം പറഞ്ഞു:

'തീർച്ചയായും എനിക്കിതൊരു ലാഭേച്ഛവടംതന്നെ!'

അയാൾ കാളയെയുംകൊണ്ട് അവിടം വിട്ടു. അയാളറിയാതെ ഇവാനോവ് യുവാവിനെ പിന്തുടർന്നു. കുറെ ദൂരം ചെന്ന് അവർ ഒരു വഴിയമ്പലത്തിൽ വിശ്രമിച്ചു. ക്ഷീണം തീർത്ത് പുലർച്ചെ പുറപ്പെടാമെന്ന് യുവാവ് കരുതി. കാളയെ പുറത്തെ മരത്തിൽ കെട്ടിയിട്ട് അയാൾ കിടന്നുറങ്ങി. ഈ തക്കത്തിന് ഇവാനോവ് ഭാര്യയെ കാളത്തോലിൽനിന്ന് പുറത്തിറക്കി അവിടം വിട്ടു.

ഇവാനോവും ഭാര്യയും വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങവേ, ആരംഗസംഘം

എതിരേ വന്നു. അയാളുടെ കൈയിൽ കനത്ത പണക്കിഴി കണ്ട് അവർ ചോദിച്ചു:

‘ഏത് ചങ്ങാതി, നിനക്കെവിടുനാണ് ഈ പണക്കിഴി കിട്ടിയത്?’

ഉള്ളിൽ പതഞ്ഞുപൊത്തിയ ദേഷ്യം കടിച്ചമർത്തി ഇവാനോവ് പറഞ്ഞു:

‘ഞാൻ നിങ്ങളോട് ഒരുപാട് നന്ദിയുള്ളവനാണ്. നിങ്ങളെന്റെ കാളയെ കൊന്നെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാനാദ്യം വിഷമിച്ചു. എന്നാലത് എനിക്ക് അന്നു ഗ്രഹമായി. അടുത്തൊരു ചന്തയിൽ കാളത്തോലിന് വലിയ പ്രിയമാണ്. എന്റെ കാളയുടെ തോൽ ഞാൻ വിറ്റത് ആയിരം സ്വർണനാണയങ്ങൾക്കാണ്. ഒന്നു വിലപേശിയിരുന്നെങ്കിൽ ഇനിയും കൂടുതൽ വില കിട്ടുമായിരുന്നു.’

ഇവാനോവിന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ട് ആരംഗസംഘം തരിച്ചുനിന്നു. ആദ്യം അവരത് വിശ്വസിച്ചില്ലെങ്കിലും അയാളുടെ പണക്കിഴി തുറന്നുകണ്ടപ്പോൾ സംശയമെല്ലാം നീങ്ങി. അവർ വേഗംതന്നെ പോയി തങ്ങളുടെ ഇരുപതോളം കാളകളെ കൊന്ന്, തോലുരിഞ്ഞ് അതുമായി ചന്തയിലെത്തി. കാളത്തോൽ ഉയർത്തിക്കാട്ടി അവർ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘വൻലാഭം, വൻലാഭം! എല്ലാവരും കടന്നുവരു. മേന്മയേറിയ കാളത്തോൽ സ്വന്തമാക്കൂ. വില വെറും രണ്ടായിരം സ്വർണനാണയം മാത്രം!’

അതു കേട്ട് ആളുകൾ വാ പൊളിച്ചുനിന്നു. കാളത്തോലിന് രണ്ടായിരം സ്വർണ നാണയം വില പറയുന്ന അവർക്ക് സമനില തെറ്റിയോ എന്ന് ആളുകൾ ശങ്കിച്ചു. അവർ ആർത്തുചിരിച്ചു. കുറെ നേരം തൊണ്ട വറ്റിച്ചിട്ടും ഒരു കാളത്തോൽപോലും വിലക്കാനാവാതെ അവർ നിരാശരായി. ഇവാനോവ് തങ്ങളെ പറ്റിച്ചതാണെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ അവർക്ക് അയാളെ കൊല്ലാനുള്ള ദേഷ്യം തോന്നി.

പിറ്റേന്നു രാത്രി ചാരക്കണ്ണൻ ഇവാനോവ് കിടന്നുറങ്ങുമ്പോൾ ആരംഗസംഘം വലിയൊരു ചാക്കുമായി അവിടെയെത്തി. നടക്കുന്നതെന്താണെന്ന് മനസ്സിലാകും മുൻപ് അവരയാളെ പിടിച്ച് ചാക്കിലിട്ടു കെട്ടി. ചതി മനസ്സിലായെങ്കിലും ഇവാനോവ് ഒന്നും മിണ്ടാതെ കിടന്നു. അവർ ചാക്കുകെട്ടും ചുമന്ന് പുഴയ്ക്കു മുകളിലുള്ള പാലത്തിലെത്തി. അയാളെ പുഴയിലെറിയുകയായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം. ചാക്കുകെട്ട് പാലത്തിന്റെ കൈവരിയിൽ വെച്ചപ്പോൾ അവർക്ക് വല്ലാത്ത വിശപ്പു തോന്നി. അവരിലൊരാൾ പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, നമ്മളിവിടംവരെ എത്തിയല്ലോ. ഇനി വയറു നിറയെ

എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചുവന്നിട്ട് ഇവനെ പുഴയിലെറിയാം. എന്താ?’

മറ്റുള്ളവരും അതിനോട് യോജിച്ചു. അവർ ഭക്ഷണം കിട്ടുന്ന സ്ഥലം തേടിപ്പോയി.

‘ആരെങ്കിലും വന്ന് എന്നെ കെട്ടഴിച്ചു വിടണം!’

അവർ പോയിക്കഴിഞ്ഞെന്ന് ഉറപ്പായപ്പോൾ ഇവാനോവ് വിളിച്ചുകൂവി. കുറെ ആടുകളെയും തെളിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന ഒരിടയൻ ആ ശബ്ദം കേട്ട് ഓടിയെത്തി. അവൻ ഒട്ടും സമയം കളയാതെ ചാക്കിന്റെ കെട്ടഴിച്ച് ഇവാനോവിനെ പുറത്തിറക്കി.

‘വളരെ നന്ദിയുണ്ട് ചങ്ങാതി. ഈ ഉപകാരം ഞാനൊരിക്കലും മറക്കില്ല.’

ഇവാനോവ് തന്റെ മുഴുവൻ കഥയും ഇടയനോട് വിശദീകരിച്ചു. ഇടയന് അയാളോട് സ്നേഹവും സഹതാപവുമൊക്കെയുണ്ടായി. അവൻ പറഞ്ഞു: ‘നിങ്ങളോട് ഇത്ര കണ്ണിൽച്ചോരയില്ലാതെ പ്രവർത്തിച്ച ആ ദുഷ്ടന്മാരെ വെറുതെ വിടരുത്. ഒരിക്കലും മറക്കാത്ത ഒരു പാഠം അവരെ പഠിപ്പിക്കണം.’

‘അതിന് നിങ്ങളുടെ സഹായംകൂടി എനിക്കു വേണം. കുറച്ചുനേരത്തേക്ക് നിങ്ങളുടെ ആടുകളെ എന്റെ പക്കൽ വിട്ട് അല്പം മാറിനിന്നാൽ മതി. ബാക്കികാര്യം ഞാനേറ്റു,’ ഇവാനോവ് പറഞ്ഞു.

ഇടയൻ സന്തോഷത്തോടെ അത് സമ്മതിച്ചു. അയാൾ ചാക്കിൽ കുറെ പാറക്കല്ലുകൾ നിറച്ച് അറ്റം മുടിക്കെട്ടി. എന്നിട്ട് ആടുകളെയുംകൊണ്ട് കുറച്ചകലെ മാറിയിരുന്നു. ദേഹമാസകലം മനുഷ്യർവം നനയ്ക്കാനും അയാൾ മറന്നില്ല.

ഭക്ഷണം കഴിച്ച് തിരിച്ചെത്തിയ ആരംഗസംഘം ചാക്കുകെട്ട് പൊക്കിയെടുത്തു. ‘ചാരക്കണ്ണൻ ഇവാനോവ് തീർന്നേ’ എന്ന് അലറിവിളിച്ച് അവരാ ചാക്ക് പുഴയിലേക്കെറിഞ്ഞു. പിന്നെ, ആഹ്ലാദത്തിമിർപ്പോടെ മടങ്ങി.

അല്പം ചെന്നപ്പോഴുണ്ട്, കൺമുന്നിൽ ഇവാനോവ്! ഒപ്പം ഒരാട്ടിൻ പറ്റവും!

ആരംഗസംഘത്തിന് സ്വന്തം കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാനായില്ല.

‘ഇവാനോവ്, നിങ്ങളെങ്ങനെ ഇവിടെ? നിങ്ങളെയല്ലേ ഞാനും എന്റെ കൂട്ടുകാരും ചാക്കിൽക്കെട്ടി ശക്തമായ ഒഴുക്കുള്ള പുഴയിലെറിഞ്ഞത്? എന്നിട്ടെങ്ങനെ?’

ചിരിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു ഇവാനോവിന്റെ മറുപടി:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, ഓരോ തവണയും നിങ്ങളെന്നെ ഉപദ്രവിക്കാനായി

ഓരോന്നു ചെയ്യുന്നു. ഭാഗ്യവശാൽ അതെല്ലാം എനിക്കു ഗുണകരമായിത്തീരുന്നു. ഇവിടെയും സംഭവിച്ചത് അതുതന്നെയാണ്. നിങ്ങളെനെപ്പുഴയിലേക്കെറിഞ്ഞില്ലേ? ആ വിഴ്ചയുടെ ശക്തിയിൽ ചാക്കുകെട്ടുകൾ അഴിഞ്ഞ് ഞാൻ പുറത്തെത്തി. പുഴയിൽ മുങ്ങി അടിത്തട്ടിലെത്തിയ ഞാൻ അമ്പരന്നുപോയി. അവിടെ നൂറുകണക്കിന് ആടുകൾ! അവയുടെ ഉടമസ്ഥരായി ആരെയും അവിടെ കണ്ടില്ല. കഴിയുന്നത്ര ആടുകളെയും കൊണ്ടാണ് ഞാൻ കരയ്ക്കു കയറിയത്. ഇതിന്റെ എത്രയോ ഇരട്ടി ആടുകൾ ഇനിയും അവിടെയുണ്ട്,' ഇവാനോവ് പറഞ്ഞുനിർത്തി.

'സത്യമാണോ നിങ്ങൾ പറയുന്നത്?'

അവർ ചോദിച്ചു.

'എന്റെ മുന്നിൽ ഇത്രയും ആടുകൾ നില്ക്കുമ്പോൾ വേറെ വിശദീകരണം ആവശ്യമുണ്ടോ? മാത്രമല്ല, നിങ്ങളെ നുണ പറഞ്ഞു വിശ്വസിപ്പിച്ചിട്ട് എനിക്കെന്താ കാര്യം? ഞാനിക്കാര്യം ഇതിനകംതന്നെ പലരോടും പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. അവരും പുഴയിൽച്ചാടി ആടുകളെ സ്വന്തമാക്കാൻ പോവുകയാണ്.'

ഇത്രയും പറഞ്ഞ് ഇവാനോവ് അവിടം വിട്ടു.

ഈ സുവർണാവസരം നഷ്ടപ്പെടുത്തരുതെന്ന് തീരുമാനിച്ച അവർ ആറുപേരും പാലത്തിന്റെ കൈവരിയിൽ കയറിനിന്ന് താഴേക്കൊരു ചാട്ടം!

പിന്നെത്തുണ്ടാവാനാ?

ആറു ദുഷ്ടബുദ്ധികളും ഒഴുക്കുള്ള പുഴയിൽ മുങ്ങിപ്പൊങ്ങി. അധികം കഴിയുംമുമ്പേ ആറാളും കഥാവശേഷമായി.

ഇവാനോവും ഇടയനും ഉറ്റസുഹൃത്തുക്കളായി ശിഷ്ടകാലം കഴിഞ്ഞു.

തേൻകള്ളൻ

മിഞ്ഞുകാലത്തായിരുന്നു അത്.

കടുത്ത തണുപ്പിൽനിന്ന് രക്ഷ നേടാൻ ചെന്നായയും പെൺകുറുക്കനും ഓരോ വീടുണ്ടാക്കി. മരപ്പലകകൾ ചേർത്തു കെട്ടി ഒന്നാംതരമൊരു മരവീടാണ് ചെന്നായ ഉണ്ടാക്കിയത്. കാണാൻ കൂടുതൽ ഭംഗിയുള്ള മഞ്ഞുവീടിന് പക്ഷേ, അകത്ത് ഇടം കുറവായിരുന്നു. തന്റേതാണ് നല്ല വീടെന്ന് കുറുക്കത്തി ഇടയ്ക്കിടെ മേനി പറയുകയും ചെയ്തു. അതു ശരിയല്ലെന്ന് അറിയാമെങ്കിലും വെറുതെ തർക്കിച്ച് നേരം കളയേണ്ടെന്നു കരുതി ചെന്നായ മിണ്ടാതിരുന്നു. ചെന്നായ തന്റെ വാദത്തെ അംഗീകരിക്കുകയാണെന്ന് കുറുക്കത്തിയും കരുതി.

കനത്ത മഞ്ഞു പെയ്ത് മഞ്ഞുകാലം കടന്നുപോയി. ചെന്നായയും കുറുക്കത്തിയും തങ്ങളുടെ വീടുകളിൽ അടച്ചിരുന്ന് ദിവസങ്ങൾ തള്ളിനീക്കി. അവരോട് മറ്റു മൃഗങ്ങൾക്ക് കുറേക്കൂടി അസുഖമുണ്ടായെങ്കിലും ആരുമത് പുറത്തു കാട്ടിയില്ല.

അവളുടെ മഞ്ഞുവീടിനും അഹങ്കാരത്തിനും അധികം ആയുസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ല. താമസിയാതെ മഞ്ഞുകാലം മാറി വസന്തത്തിന്റെ

വരവായി. മണ്ണിലും ചെടികളിലും മരത്തിലും പറ്റിപ്പിടിച്ചിരുന്ന മഞ്ഞ് ഉരുകിത്തുടങ്ങി. സൂര്യന്റെ വെയിൽനൂലുകൾ മറ്റേവിടെയുമെന്നപോലെ കുറുകുക്കുക്കിയുടെ മഞ്ഞുവീടിനു മുകളിലും പതിച്ചു. വീടിന്റെ ഒരറ്റം മുതൽ പതുക്കെ ഉരുകാൻ തുടങ്ങി. കുറുകുക്കുക്കി വീട്ടിനകത്തിരുന്ന് ഇതുകണ്ടു. കാര്യം അത്ര പത്തിയല്ല എന്നു മനസ്സിലായതും കുറുകുക്കുക്കി ഓടി പുറത്തിറങ്ങി. താൻ പാടുപെട്ടുണ്ടാക്കിയ മഞ്ഞുവീട് നിമിഷങ്ങൾ കൊണ്ട് ഇല്ലാതാവുന്നത് അവൾ വ്യസനത്തോടെ നോക്കിനിന്നു.

അപ്പോഴും ചെന്നായ തന്റെ ഉറപ്പുള്ള മരക്കുടിലിൽ സുഖമായി ഇരിക്കുന്നത് കുറുകുക്കുക്കി കണ്ടു. അവൾക്ക് ഒരാശയം തോന്നി. അവൾ കള്ളക്കണ്ണിരൊഴുക്കി ചെന്നായയുടെ വീടിനു മുന്നിലെത്തി. വാതിലിൽ മുട്ടി വിളിച്ച് അവൾ പറഞ്ഞു:

‘ചെന്നായച്ചേട്ടാ, ഒന്നു വാതിൽ തുറക്കണം.’

വിളി കേട്ട് വാതിൽ തുറന്ന ചെന്നായ തന്റെ കൺമുന്നിൽ കുറുകുക്കുക്കി കരഞ്ഞു നില്ക്കുന്നതു കണ്ട് അർഭുതപ്പെട്ടു.

‘എന്താ കുറുകുക്കുക്കി, നിനക്കെന്താണു വേണ്ടത്. മൂള ചിത്തുംപോലെ നിന്നു കരയാതെ കാര്യം പറയ്.’

ചെന്നായയ്ക്ക് അവളോട് സഹതാപം തോന്നി.

‘ഒന്നും പറയണ്ടെന്റെ ചെന്നായച്ചേട്ടാ, കഷ്ടകാലം കത്തിനില്ക്കുകയാണ് എനിക്കിപ്പോൾ. ഞാൻ ബുദ്ധിമുട്ടിയുണ്ടാക്കിയ മഞ്ഞുവീടു മുഴുവനും വെയിലു കൊണ്ട് ഉരുകിപ്പോയി. ഇപ്പോഴെനിക്ക് തലചായ്ക്കാ നിടമില്ല. ചേട്ടന് എന്തെയാന്ന് സഹായിക്കാമോ?’

അവൾ മുഖവുരയിട്ടു.

‘എനിക്കെങ്ങനെയാണ് നിന്നെ സഹായിക്കാനാവുക?’

ചെന്നായയ്ക്ക് അവളുടെ മനസ്സിലിരിപ്പ് പിടികിട്ടിയില്ല.

‘ചേട്ടന്റെ മരക്കുടിലിൽ ഒരുപാടു സ്ഥലമുണ്ടല്ലോ. അവിടെ താമസിക്കാനാണെങ്കിൽ ചേട്ടനൊരാൾ മാത്രവും. എന്തെങ്കൂടി കൂടെ താമസിപ്പിക്കാൻ ചേട്ടനൊന്നു സമ്മതിച്ചാൽ മതി. ചേതമില്ലാത്ത ഒരു ഉപകാരമല്ല അത്?’

കുറുകുക്കുക്കി കാര്യം തുറന്നുപറഞ്ഞു.

ചെന്നായ കുറച്ചൊന്നാലോചിച്ചു. പിന്നെ, കുറുകുക്കുക്കിയോട് പറഞ്ഞു:

‘സമ്മതം. എന്റെ വീട്ടിലെ ഒരു മുറി ഞാൻ നിനക്കു തരാം. എനിക്ക് ഒരുവിധത്തിലും ശല്യമാകാതെ നി കഴിഞ്ഞുകൊള്ളണം.’

അവൻ വ്യവസ്ഥവെച്ചു. അവളതു സമ്മതിച്ച് മരക്കുടിലിൽ താമസം തുടങ്ങി.

കുഴിമടിച്ചിരുന്ന കുറുകുക്കുക്കി. സദാസമയവും മരക്കുടിലിൽ ചുരുണ്ടു കിടപ്പായി അവൾ. മൂന്നു നേരവും ചെന്നായ കൊടുക്കുന്ന ഭക്ഷണം മൂക്കറ്റം വലിച്ചുകയറ്റി കിടന്നുറങ്ങും. തൊണ്ടയിലെ വെള്ളം വറ്റിച്ച് ചെന്നായ വിളിച്ചുണർത്തിയാലേ ഉണരൂ.

ഒരുനാൾ രാത്രി മരക്കുടിലിനു പുറത്ത് മറ്റൊരു കുറുകുക്കുക്കി. അവനെ കണ്ടതും കുറുകുക്കുക്കി സന്തോഷത്തോടെ പുറത്തിറങ്ങിച്ചെന്നു. കുശലപ്രശ്നങ്ങൾക്കുശേഷം അവൾ അവനെയും കൂട്ടി ചെന്നായയുടെ അടുത്തെത്തി.

‘ചെന്നായച്ചേട്ടാ, ഇതെന്റെ കൂട്ടുകാരനാണ്. മറ്റൊരു കാട്ടിലായിരുന്നു ഇവന്റെ താമസം. ദുഷ്ടന്മാരായ ചില മനുഷ്യർ ആ കാട് വെട്ടിത്തെളിച്ചതോടെ ഇവൻ താമസസ്ഥലം നഷ്ടമായി. ആ ദുഃഖത്താൽ ഇവനെ നെത്തേടി വന്നതാണ്. ഇവനെക്കൂടി ഈ വീട്ടിൽ താമസിപ്പിച്ചുകൂടെ?’

കുറുകുക്കുക്കി ചോദിച്ചു.

അവളുടെ മുഖത്തുനോക്കി എതിരു പറയാൻ ചെന്നായയ്ക്കു തോന്നിയില്ല. അവൻ ആ കുറുകുക്കുക്കി വീട്ടിൽ താമസിപ്പിച്ചു.

‘ചേട്ടാ, ഇവൻ കുറെ ദിവസമായി യാത്രയിലായിരുന്നു. മൂന്നുനാലു നാളായി ജലപാനം കഴിച്ച്. വിശപ്പുമാറ്റാൻ എന്തെങ്കിലും കൊടുക്കാമോ? ഇല്ലെങ്കിൽ ഇവൻ ചിലപ്പോൾ ചത്തുപോവും.’

കുറുകുക്കുക്കി അടുത്ത ആവശ്യം ഉന്നയിച്ചു. അവരുടെ ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞതിനാൽ അടുക്കളയിൽ ഒന്നും ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും അതിഥിയെ പട്ടിണിക്കിടുന്നത് ന്യായമല്ലെന്ന് ചെന്നായയ്ക്കു തോന്നി. അവൻ രണ്ടു കുറുകുക്കുക്കുക്കിയെയും കൂട്ടി വീടിന്റെ മുകളിലത്തെ മുറിയിലെത്തി. അവിടെ വലിയൊരു ഭരണിയിൽ പകുതിയോളം തേൻ അവൻ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ മുടി തുറന്ന് കുറച്ചു തേനെടുത്ത് രണ്ടു കുറുകുക്കുക്കുക്കി നല്കി. അവനത് ആർത്തിയോടെ നക്കിക്കുടിച്ചു. നറുതേനിന്റെ രുചിയും മണവും അവർക്ക് ഏറെ ഇഷ്ടമായി. ഭരണി ഭദ്രമായി മുടിക്കെട്ടി യഥാസ്ഥാനത്തുവെച്ച് അവർ താഴെയിറങ്ങി.

രാത്രിയായിട്ടും തേനിന്റെ രുചി അവരുടെ നാവിൽനിന്നും വിട്ടുമാറിയില്ല. വീണ്ടും തേൻ കുടിക്കണമെന്ന് അവർ നിശ്ചയിച്ചു. അകത്തുനിന്നും ചെന്നായയുടെ കൂർക്കംവലി ഉയർന്നുകേട്ടു. ചെന്നായ നല്ല ഉറക്കത്തിലാണെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ കുറുകുക്കുക്കി കുറുകുക്കുക്കിയെയും ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ മുകളിലെ നിലയിലെത്തി. തേൻഭരണി ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം താഴെയിറക്കിവെച്ച് അതിന്റെ മുടി തുറന്നു. തേനിന്റെ നറുമണം മൂക്കിലെത്തിയപ്പോൾ രണ്ടാൾക്കും കൊതി സഹിക്കാനായില്ല. പിന്നെ, മത്സരിച്ചുള്ള

തേൻ കുടിയായിരുന്നു രണ്ടു പേരും! കുറച്ചു സമയത്തിനകം അവർ തേൻഭരണി കാലിയാക്കി. അത് പഴയപോലെ മുടിക്കെട്ടി മടങ്ങുമ്പോൾ രണ്ടാളുടെയും വയറ് ഭരണിപോലെത്തന്നെ വീർത്തിരുന്നു.

അധികം കഴിയുംമുമ്പേ രണ്ടാൾക്കും കടുത്ത വയറുവേദന തുടങ്ങി. അമിതമായി കുടിച്ച തേൻ ദഹിക്കാതെ വന്നതായിരുന്നു കാരണം. അവർ കിടക്കയിൽക്കിടന്ന് ഞെരിപിരികൊണ്ടു. വയറ്റിൽ കൈയമർത്തി അവർ വലിയ വായിൽ നിലവിളിച്ചു. അതു കേട്ട് ചെന്നായ ഉണർന്നു. അവൻ ഓടിയെത്തി അവരോടു ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, നിങ്ങൾക്ക് ഇതെന്തുപറ്റി?’

‘അറിയില്ല ചേട്ടാ. കുറെ നേരമായി ഞങ്ങളുടെ വയറിന് വല്ലാത്ത അസ്വസ്ഥത. എന്തൊക്കെയോ. ഇളകിമറിയുംപോലെ,’ കുറുക്കത്തി പറഞ്ഞു.

‘അതെന്താ? ഇന്നലെ നിങ്ങൾ പതിവില്ലാതെ വല്ലതും കഴിച്ചോ?’

അവരുടെ വീർത്ത വയറ്റിൽ കൈവെച്ച് ചെന്നായ തിരക്കി.

‘അതെന്തു ചോദ്യമാണ് ചെന്നായച്ചേട്ടാ? ഇന്നലെ നമ്മളൊരുമിച്ചല്ലേ ഭക്ഷണം കഴിച്ചത്? അതിൽപ്പിന്നെ ഞങ്ങൾ പച്ചവെള്ളം കുടിച്ചിട്ടില്ല.’

കുറുക്കത്തി കുറുക്കനെ നോക്കി ചെന്നായ കാണാതെ കണ്ണിറുക്കി. കുറച്ചു നേരം ആലോചിച്ചു നിന്നശേഷം ചെന്നായ പറഞ്ഞു:

‘ദഹനക്കേടാവും നിങ്ങൾക്ക്. വിഷമിക്കണ്ട. ഞാനൊരു ഒറ്റമൂലി പ്രയോഗിക്കാം. ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് വയറുവേദന പമ്പകടക്കും!’

‘അതെന്ത് ഒറ്റമൂലിയാണ് ചേട്ടാ?’

കുറുക്കത്തി ചോദിച്ചു.

‘നറുതേനിൽ വെള്ളം ചേർത്തു നേർപ്പിച്ച് ഒരു കവിൾ കുടിച്ചാൽ മതി.’

ഇതും പറഞ്ഞ് ചെന്നായ മുകളിലെ നിലയിലേക്കോടി. തേൻഭരണി താഴെയിറക്കാൻ നോക്കിയപ്പോൾത്തന്നെ അതിന്റെ ഭാരക്കുറവ് ചെന്നായയ്ക്കു ബോധ്യമായി. അവനത് താഴെ വെച്ച് മുടി തുറന്നു.

ചെന്നായ അന്തിച്ചുപോയി.

പകുതിയോളം തേനുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥലത്ത് ഇപ്പോൾ ഒരു തുള്ളി പോലും ബാക്കിയില്ല!

തേൻഭരണി കാലിയായതും കുറുക്കന്റെയും കുറുക്കത്തിയുടെയും വയറ് വീർത്തിരിക്കുന്നതും അവരുടെ വയറുവേദനയുമൊക്കെ ചേർത്തു വായിച്ചപ്പോൾ ചെന്നായയ്ക്കു കാര്യങ്ങൾ ബോധ്യമായി. താൻ വിശ്വസിച്ച അഭയം കൊടുത്തവർ നടത്തിയ വിശ്വാസവഞ്ചന ചെന്നായയെ ദേഷ്യം പിടിപ്പിച്ചു. അവൻ താഴേക്കു പാഞ്ഞുചെന്ന് ചോദിച്ചു:

‘പെരുങ്കള്ളന്മാർ, നിങ്ങളെന്ത് തേൻ കട്ടു കുടിച്ചല്ലേ?’

അതുകേട്ട് ആദ്യമൊന്ന് പതറിയെങ്കിലും കുറുക്കത്തി പറഞ്ഞു:

‘അതു പിന്നെ വിശന്നപ്പോൾ ഞങ്ങളിത്തിരി തേൻ കുടിച്ചതാണ്. ഉറങ്ങുന്ന ചേട്ടനെ വിളിച്ചുണർത്തി ചോദിക്കേണ്ടെന്നു കരുതിയാണ്...’

‘അതേതായാലും നന്നായി. രണ്ടു പേരുടെയും സ്വഭാവം എനിക്കു മനസ്സിലാക്കാനായി. ഇനിയൊരു നിമിഷംപോലും നിങ്ങളെ എന്റെ കൺമുനിൽ കണ്ടുപോകരുത്!’

ചെന്നായ ഒരു തൊഴിക്ക് കുറുക്കത്തിയെ പുറത്തേക്കെറിഞ്ഞു. തൊട്ടു പുറകെ കുറുക്കനെയും. പിന്നെ, തന്റെ മരക്കുടിലിന്റെ വാതിൽ വലിച്ചുടച്ച് അകത്തുനിന്നും തഴുതിട്ടു. തേൻഭരണി വീണ്ടും നിറയ്ക്കുക തന്നെ സംബന്ധിച്ച് പ്രയാസമുള്ള കാര്യമല്ലെന്നും അവനറിയാമായിരുന്നു.

ഏതായാലും കുറുക്കത്തിക്കും കുറുക്കനും പെരുവഴി ശരണമായി. സ്വയം കൃതാന്തർഥം എന്നല്ലാതെ മറ്റെന്തു വിളിക്കാൻ?

മരിച്ച സുന്ദരിയും ഏഴു യോദ്ധാക്കളും

ഏറെക്കാലം മുമ്പ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ ഒരു സാർ ചക്രവർത്തി ഭരണം നടത്തിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനും ഭാര്യയ്ക്കും ഒരു മകൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവരുടെ കൺമണിയായി അവൾ വളർന്നുവന്നു. എന്നാൽ സന്തോഷകരമായ ആ ജീവിതം അധികകാലം നീണ്ടുനിന്നില്ല. രാജ്ഞി മാരകമായ അസുഖം ബാധിച്ച് കിടപ്പിലായി. പല നാടുകളിൽ നിന്നുമെത്തിയ വൈദ്യന്മാർ രാജ്ഞിയെ പരിശോധിച്ച് മരുന്നുകൾ നൽകിയെങ്കിലും അതൊന്നും ഫലിച്ചില്ല. അസുഖം അനുദിനം ഗുരുതരമായി വന്നു. തന്റെ അന്ത്യം അടുത്തെന്ന് ഉറപ്പായപ്പോൾ അവർ ചക്രവർത്തിയെയും മകളെയും അടുത്തുവിളിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘ഇനിയെനിക്ക് അധികം ആയുസ്സുണ്ടാവുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ഞാൻ മരിച്ചാലും നമ്മുടെ മകൾ അനാഥയാവാൻ പാടില്ല. അവളെ സ്വന്തം മകളെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയെ കണ്ടെത്തി അങ്ങ് വിവാഹം കഴിക്കണം.’

രണ്ടാമതൊരു വിവാഹത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് യാതൊരു താത്പര്യവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും രാജ്ഞിയുടെ നിർബന്ധത്തെത്തുടർന്ന് ചക്രവർത്തി സമ്മതം മൂളി.

കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കകം രാജ്ഞി അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു. അത് ചക്രവർത്തിയെയും മകളെയും കഠിനമായി വേദനിപ്പിച്ചു. സങ്കടം കടിച്ചമർത്തി അദ്ദേഹം ഭാര്യയുടെ ശവസംസ്കാരച്ചടങ്ങുകൾ നടത്തി.

രാജ്ഞിക്കു നൽകിയ വാക്കു പാലിക്കാതിരുന്നതു ശരിയല്ലെന്ന് ചക്രവർത്തിക്കു തോന്നി. തനിക്കിണങ്ങിയ സ്ത്രീയെ തിരഞ്ഞ് അദ്ദേഹം നാടു മുഴുവൻ സഞ്ചരിച്ചു. ഒടുവിൽ സുന്ദരിയായ ഒരു സ്ത്രീയെ അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തി. പുറംസൗന്ദര്യത്തിൽ മയങ്ങി അവളെ വിവാഹം കഴിച്ചു. തന്റെ മകളെ സ്നേഹത്തോടെ പരിപാലിക്കാമെന്ന ഉറപ്പുകിട്ടിയതിനെത്തുടർന്നാണ് അദ്ദേഹമവളെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ മുതിർന്നത്. അവർക്ക് യഥാകാലം ഒരു പെൺകുഞ്ഞ് ജനിച്ചു.

എന്നാൽ ചക്രവർത്തിയുടെ കണക്കുകൂട്ടലുകൾ അപ്പാടെ തെറ്റിക്കുന്ന അനുഭവങ്ങളാണ് പിന്നീടുണ്ടായത്. പുറത്ത് പുഞ്ചിരിയുമായി നടക്കുന്ന രണ്ടാംഭാര്യ തികഞ്ഞ സ്വാർഥയും അസുയാലുവുമാണെന്ന് ചക്രവർത്തിക്ക് ആദ്യം മനസ്സിലായില്ല. അവൾ ഏറ്റവും വെറുത്തത് ചക്രവർത്തിയുടെ മകളെയാണ്. തന്റെ മകളേക്കാൾ സുന്ദരിയാണ് അവളെന്നതും രണ്ടാംഭാര്യയെ അസുയപ്പെടുത്തി. അധികം വൈകും മുൻപേ ചക്രവർത്തിയും മരിച്ചു.

രണ്ടാംഭാര്യയുടെ കൈവശം വിചിത്രമായ ഒരു കണ്ണാടിയുമുണ്ടായിരുന്നു. കണ്ണാടിയിൽ നോക്കി ലോകത്തെ ഏതു ചോദ്യം ചോദിച്ചാലും അതു കൃത്യമായ ഉത്തരം നൽകിവന്നു. ഒരുനാൾ അവൾ കണ്ണാടിയോട് ചോദിച്ചു:

‘മാന്ത്രികക്കണ്ണാടി, ലോകത്തെ ഏറ്റവും വലിയ സുന്ദരി എന്റെ മകൾ തന്നെയല്ലേ? അവൾക്ക് വെല്ലുവിളിയുയർത്തുന്ന മറ്റേതെങ്കിലും പെൺകുട്ടി ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടോ?’

അടുത്ത നിമിഷംതന്നെ കണ്ണാടിയിൽ ചക്രവർത്തിയുടെ മകളുടെ സുന്ദരരൂപം തെളിഞ്ഞുവന്നു. രണ്ടാംഭാര്യ ആകെ ദേഷ്യപ്പെട്ടു നിലക്കേ കണ്ണാടി പറഞ്ഞു:

‘മഹാറാണി, ഈ പെൺകുട്ടിയുടെ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ ഏഴുയലത്തു പോലും വരില്ല. നിങ്ങളുടെ മകൾ. ഇവൾ സ്വർണമെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ മകൾ വെറും മൂക്കുപണ്ടമാണ്!’

അതു കേട്ട് രണ്ടാംഭാര്യയ്ക്ക് ദേഷ്യം ഇരച്ചുകയറി. കണ്ണാടിക്ക് ഒരു

ചവിട്ടു കൊടുത്ത് അവൾ മുറിയിൽനിന്നിറങ്ങിപ്പോയി. തന്റെ മകളെ ഓൾ സുന്ദരി കൊട്ടാരത്തിലുണ്ടാകരുതെന്ന് തീർച്ചപ്പെടുത്തിയ അവൾ തന്റെ പരിചാരികയെ വിളിച്ച് രഹസ്യമായി പറഞ്ഞു:

‘അവൾ ഇനി ഒരു നിമിഷംപോലും ജീവിച്ചിരുന്നുകൂടാ. നീയിപ്പോൾ തന്നെ അവളെ ദുരെയുള്ള കാട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി ഉപേക്ഷിക്കണം. വല്ല വന്യജീവികളും അവളെ തിന്നുകൊള്ളും. അതോടെ ആ ശല്യം എന്നേക്കുമായി തീരുകയും ചെയ്യും.’

പരിചാരിക ആ നിർദ്ദേശം അനുസരിച്ചു. രാജകുമാരിയെ കാട്ടിൽ തനിച്ചാക്കിയശേഷം അവളെ കബളിപ്പിച്ച് പരിചാരിക തിരിച്ചുപോന്നു. രണ്ടാനമ്മ തന്നെ ചതിക്കുകയായിരുന്നെന്ന് അവൾക്ക് അപ്പോൾ മാത്രമാണു മനസ്സിലായത്. ആ കൊടുങ്കാട്ടിൽ വഴിയറിയാതെ അവൾ വിഷമിച്ചു. ചുറ്റുപാടുനിന്നും വന്യമൃഗങ്ങളുടെ അലർച്ച കേട്ടതും തന്റെ അന്ത്യം ആ കാട്ടിൽത്തന്നെയാവുമെന്ന് അവളുറപ്പിച്ചു.

നേരം ഇരുട്ടിത്തുടങ്ങിയതോടെ അവളുടെ ഭയം ഇരട്ടിച്ചു. അപ്പോഴാണ് കുറച്ചുകലെയായി ഒരു കുടിലും അതിനുള്ളിൽ വെളിച്ചവും അവൾ കാണുന്നത്. ആരുമില്ലാത്ത തനിക്ക് ഈശ്വരനാണ് ആ കുടിൽ കാണിച്ചുതന്നതെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. അവൾ രണ്ടുംകല്പിച്ച് അങ്ങോട്ട് നടന്നു.

അല്പം തുറന്നുകിടന്ന ജനലിലൂടെ അവൾ അകത്തേക്കു നോക്കി. അകത്തുനിന്ന് സംസാരം കേൾക്കുന്നുണ്ട്. വിളക്കിനു ചുറ്റുമിരുന്ന് കുറെ പടയാളികൾ സംസാരിക്കുകയാണ്. അവൾക്കു മുന്നിൽ പലതരം ഭക്ഷണവും പാനീയങ്ങളുമുണ്ട്. അവൾ എണ്ണിനോക്കി. അവർ ഏഴു പേരുണ്ട്. എല്ലാവരും ഒന്നിനൊന്നു സുന്ദരന്മാർ. യുവാക്കൾ!

രാജകുമാരി ധൈര്യപൂർവ്വം വാതിലിൽ മുട്ടി. പടയാളികളിലൊരാൾ വന്ന് വാതിൽ തുറന്നു. അതിസുന്ദരിയായ അവളെക്കണ്ട് അയാൾ അദ്ഭുതത്തോടെ ചോദിച്ചു:

‘ഏയ് സുന്ദരി, നീയാരാൻ? ഈ കെട്ട നേരത്ത് തനിച്ചെങ്ങനെ കൊടുങ്കാട്ടിലെത്തി?’

‘എല്ലാം പറയാം. ഞാൻ വിശന്നും ദാഹിച്ചും ചാകാരായി. ദയവായി എന്തെങ്കിലും ഭക്ഷണം തരാമോ?’

അവൾ ക്ഷീണസ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു.

‘അകത്തേക്ക് വന്നോളൂ.’

അയാൾ അവളെയും കൂട്ടി അകത്തേത്തി. അകത്തുണ്ടായിരുന്ന ആറു പേരെയും അവളുടെ അലൗകികസൗന്ദര്യം അതിശയിപ്പിച്ചു.

പടയാളികൾ നല്കിയ ഇറച്ചിയും റൊട്ടിയും വീഞ്ഞുമെല്ലാം അവൾ

ആർത്തിയോടെ കഴിച്ചു. വയറു നിറഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ തന്റെ കദനകഥ മുഴുവൻ അവരോട് വിവരിച്ചു. അവർക്ക് അവളോട് സഹതാപവും സ്നേഹവും തോന്നി.

‘നീ വിഷമിക്കണ്ട. രണ്ടാനമ്മയുടെ ക്രൂരതയാണ് നിന്നെ ഈയവസ്ഥയിൽ എത്തിച്ചത്. നീ മരിക്കണമെന്ന അവളുടെ ആഗ്രഹം നടക്കില്ല. നിന്നെ ഞങ്ങൾ സഹായിക്കാം. നിനക്ക് വിരോധമില്ലെങ്കിൽ ഇവിടെ സുരക്ഷിതമായി കഴിയാം.’

‘വളരെ നന്ദിയുണ്ട്.’

രാജകുമാരി ആ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചു.

‘നിന്നെ എനിക്കു വളരെ ഇഷ്ടമായി. നിന്നെ വിവാഹം കഴിക്കണമെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം.’

പടയാളികളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും സുന്ദരനായ ആൾ അവളോട് പറഞ്ഞു.

‘ക്ഷമിക്കണം. എന്നെ ആപൽഘട്ടത്തിൽ സഹായിച്ച നിങ്ങളോടൊക്കെ തീരാത്ത കടപ്പാടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ വിവാഹാഭ്യർത്ഥന എനിക്കു സ്വീകരിക്കാനാവില്ല. ഇതിനകംതന്നെ എനിക്കൊരു യുവാവുമായി സ്നേഹബന്ധമുണ്ട്,’ നേരിയ ലജ്ജയോടെ അവൾ പറഞ്ഞു.

‘പറയൂ, ആരാണോ ഭാഗ്യവാൻ?’

അവർക്കെതിരിയാൻ തിടുക്കമായി.

‘സുന്ദരനും ധീരനുമായ എലീസാ രാജകുമാരൻ. അദ്ദേഹമെന്നെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ അക്ഷമയോടെ കാത്തിരിക്കുകയാണ്. അദ്ദേഹത്തെ പിരിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടിവരുന്നതാണ് എന്റെ ദുഃഖം ഇരട്ടിപ്പിക്കുന്നത്.’

രാജകുമാരിയുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. അവരുടെ മുമ്പത്തും ആ വിഷമം പടർന്നു. അവളെ ആശ്വസിപ്പിച്ച് പടയാളികൾ പറഞ്ഞു:

‘എല്ലാം നീ ആഗ്രഹിക്കുന്നതുപോലെ നടക്കും. ഇപ്പോഴത്തെ പ്രതിസന്ധികൾ തരണം ചെയ്ത് നീയാ രാജകുമാരനെത്തന്നെ വിവാഹം കഴിക്കും.’

ആ വാക്കുകൾ അവളെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു.

അന്നുമുതൽ രാജകുമാരി ആ കുടിലിൽ താമസം തുടങ്ങി. പടയാളികൾ അവൾക്കായി ഇറച്ചിയും പഴങ്ങളും വീഞ്ഞും കൊണ്ടുവന്നു. സമയാസമയങ്ങളിൽ അവൾ അത് കഴിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തി. അവളാകട്ടെ, എന്നും കുടിൽ അടിച്ചുവാരി വൃത്തിയാക്കുകയും പടയാളികൾക്കുവേണ്ടി സ്വാദേറിയ ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്ത് നല്കുകയും ചെയ്തു. ജീവിതം ആകെ സന്തോഷകരമായിരുന്നെങ്കിലും രാജകുമാരനുമായുള്ള വിരഹം അവളെ ഇടയ്ക്കിടെ അസ്വസ്ഥയാക്കി.

അതിനിടെ, രാജകുമാരി മരിച്ചിരിക്കുമെന്ന് ധരിച്ച രണ്ടാംഭാര്യ വീണ്ടും തന്റെ മാന്ത്രികക്കണ്ണാടിക്കു മുന്നിലെത്തി ചോദിച്ചു:

‘മാന്ത്രികക്കണ്ണാടി, ഇപ്പോൾ ലോകത്തെ ഏറ്റവും സുന്ദരി എന്റെ മകളല്ലേ?’

കണ്ണാടിയിൽ രാജകുമാരിയുടെ രൂപം വീണ്ടും തെളിഞ്ഞു.

‘ക്ഷമിക്കണം. ഈ രാജകുമാരി ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിക്കെ, അങ്ങനെ യൊരു സംശയത്തിനുപോലും അവകാശമില്ല.’

കണ്ണാടിയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട് അവൾക്ക് വല്ലാത്ത ദേഷ്യം വന്നു. ആ ദേഷ്യത്തിൽ അവൾ മാന്ത്രികക്കണ്ണാടി ചവിട്ടിപ്പൊട്ടിച്ചുകളഞ്ഞു!

അവൾ വീണ്ടും പരിചാരികയെ വരുത്തി കല്പിച്ചു:

‘ഇത്തവണ നിനക്ക് പിഴയ്ക്കരുത്. വിഷമുള്ള ആപ്പിൾപ്പഴം കൊടുത്ത് അവളെ കൊല്ലണം. അവൾ മരിച്ചു എന്നുറപ്പാക്കിയിട്ടേ ഇങ്ങോട്ടു മടങ്ങിവരാവൂ.’

പരിചാരിക ഒരു തുടുത്ത ആപ്പിളെടുത്ത് അതിൽ കൊടുംവിഷം കുത്തിവെച്ചു. അതുമായി പലയിടത്തും അലഞ്ഞുനടന്ന് ഒടുവിൽ കാട്ടി നുള്ളിലെ കുടിലിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. വേഷപ്രച്ഛന്നയായിരുന്നതിനാൽ അവളെ രാജകുമാരി തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ല.

‘അമ്മമ്മേ നിങ്ങളെവിടന്നാണ് വരുന്നത്? കയറിയിരുന്നാലും. ഇവിടത്തെ വീട്ടുകാരൊക്കെ പുറത്തു പോയിരിക്കുകയാണ്.’

രാജകുമാരി അവളെ സ്വീകരിച്ചിരുത്തി.

‘മോളേ, ഞാനൊരു തീർത്ഥാടകയാണ്. പല പുണ്യസ്ഥലങ്ങളും സന്ദർശിക്കാനുള്ള യാത്രയാണിത്. വഴിയേ എനിക്കൊരു ആപ്പിൾ കിട്ടി. നിന്നെ കണ്ടപ്പോൾ അതു തരണമെന്ന് തോന്നി കയറിയതാണ്. ഈ ആപ്പിൾ കഴിച്ചാൽ നിന്നെ ഒരിക്കലും വാർധക്യം ബാധിക്കില്ല.’

പരിചാരിക നീട്ടിയ ആപ്പിൾ അവൾ വാങ്ങി ഒന്നു കടിച്ചു. അതിലെ കൊടുംവിഷം ചോരയിൽ കലർന്ന് അവൾ തത്ക്ഷണം കുഴഞ്ഞുവീണു മരിച്ചു. രാജകുമാരിയുടെ ദേഹം നിലനിറമായി. വായിൽനിന്ന് നൂരയും പതയും ഒഴുകി. ശരീരം നിശ്ചലമായെന്ന് ഉറപ്പാക്കിയശേഷം പരിചാരിക മടങ്ങി. അവൾ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി ചക്രവർത്തിയുടെ രണ്ടാം ഭാര്യയോട് എല്ലാം വിശദീകരിച്ചു. ആ സന്തോഷത്താൽ അവർ പരിചാരികയ്ക്ക് കൈ നിറയെ പൊന്നും പണവും നല്കി.

രാത്രിയായതും ഏഴു പടയാളികളും കുടിലിൽ മടങ്ങിയെത്തി. അവർ അവളെ പലതവണ പേരെടുത്തു വിളിച്ചെങ്കിലും പ്രതികരണമുണ്ടായില്ല. അപ്പോഴാണ് നിലിച്ച അവളുടെ ശരീരം അവർ കാണുന്നത്!

അവർ മരിച്ചു എന്നുറപ്പായതും പടയാളികൾ വാവിട്ടുകരഞ്ഞു. അവളെ രക്ഷിക്കാൻ കഴിയാത്തതിൽ അവർ വല്ലാതെ ദുഃഖിച്ചു. അവരിലൊരാൾ അവളുടെ നിശ്ചലമായ ശിരസ്സെടുത്ത് മടിയിൽ വെച്ച് തൊണ്ടയിടറിപ്പറഞ്ഞു:

‘ഇത്രയുംകാലം നമ്മളിലൊരാളായിത്തന്നെ ഇവൾ കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു. വിധിവശാൽ ഇവൾ നമ്മെ വിട്ടുപോയി. എന്നാൽ നമുക്കിവളെ പിരിയാൻ വയ്യ. ഈ കോമളശരീരം സംസ്കരിക്കുന്നതിനു പകരം ചില്ലുകൊണ്ടുള്ള ശവപ്പെട്ടിയിലാക്കി, മാംസം കേടാവാത്ത മരുന്നുകൾ പുരട്ടി സൂക്ഷിക്കാം.’

‘ശരിയാണ്. ജീവനിലെങ്കിലും നമുക്കിവളെ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കാമല്ലോ.’

മറ്റുള്ളവരും അതിനോട് യോജിച്ചു.

അവർ ചില്ലുപെട്ടിയുണ്ടാക്കി രാജകുമാരിയുടെ മൃതദേഹത്തിൽ ഔഷധങ്ങൾ പുരട്ടി അതിൽ കിടത്തി. പടയാളികൾ ഊണും ഉറക്കവും വെടിഞ്ഞ് ശവപ്പെട്ടിക്കരികിൽത്തന്നെയിരുന്നു.

അതിനിടെ രാജകുമാരിയെ കാണാനില്ലെന്ന വാർത്ത എലീസാ രാജകുമാരന്റെ കാതിലുമെത്തി. തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവളെ കാണാതായത് അദ്ദേഹത്തെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. അവൾ എവിടെയുണ്ടെന്ന് യാതൊരു ധാരണയും ഇല്ലാതിരുന്നിട്ടും അദ്ദേഹം അവളെത്തേടിയിറങ്ങി.

അത്യന്തം ദീർഘമായ ഒരു അന്വേഷണമായിരുന്നു അത്.

ഭൂലോകത്തെ നാലായി ഭാഗിച്ച് ഓരോ ഭാഗവും രാജകുമാരൻ മാസങ്ങൾകൊണ്ട് നടന്നുതീർത്തു. പോകുന്നിടത്തൊക്കെ തന്റെ രാജകുമാരിയെ തിരക്കി. എന്നാൽ നിരാശയായിരുന്നു ഫലം.

‘സൂര്യദേവാ, അങ്ങന്റെ പ്രിയ സഖിയെ കണ്ടോ?’

എലീസാ രാജകുമാരൻ കത്തുന്ന സൂര്യനോട് തിരക്കി. അങ്ങനെ തന്നെ നിന്നതല്ലാതെ ഒരക്ഷരം മിണ്ടിയില്ല, സൂര്യൻ.

‘ചന്ദ്രഭഗവാനേ, എന്റെ രാജകുമാരിയെ അങ്ങ് എവിടെയെങ്കിലും കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?’

പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ ഒരു കണ്ണു ചിമ്മുക മാത്രം ചെയ്തു. രാജകുമാരൻ ആകെ നിരാശനായി.

അപ്പോഴാണ് ഇളംകാറ്റ് അദ്ദേഹത്തെ വീശിത്തണുപ്പിച്ചത്. നേരിയ പ്രതീക്ഷയോടെ അദ്ദേഹം കാറ്റിനോട് ചോദിച്ചു:

‘ഇളംകാറ്റേ, അങ്ങന്റെ പ്രിയതമയെ എങ്ങാനും കണ്ടുവോ?’

കാറ്റിന് അദ്ദേഹത്തോട് സഹതാപം തോന്നി. ഒഴുക്കൊന്നു നിർത്തി

ഇളംകാറ്റ് മറുപടി പറഞ്ഞു:

‘രാജകുമാരാ, ഇവിടന്ന് നേരെ തെക്കോട്ടേക്ക് പോവുക. അവിടന്ന് നാലുനാൾ വിശ്രമമില്ലാതെ സഞ്ചരിച്ചാൽ ഒരു കൊടുങ്കാട്ടിലെത്തും. വനമധ്യത്തിലെ മരക്കൂടിലിൽ ഏഴാണ്ടുമാരുടെ സംരക്ഷണയിലായിരുന്നു അവളിതുവരെ. പക്ഷേ, ഇപ്പോൾ കാര്യങ്ങളത്ര ശുഭകരമല്ല. എന്തായാലും പോയിനോക്കുക. തലയിലെഴുത്ത് എന്തായാലും അതനുഭവിച്ചല്ലേ പറ്റൂ?’

എലീസാ രാജകുമാരൻ തന്റെ തവിട്ടു കൂതിരപ്പുറത്തു കയറി തെക്കു ദിക്കിലേക്ക് പാഞ്ഞു. കാറ്റു പറഞ്ഞ ലക്ഷണങ്ങൾ പ്രകാരം അദ്ദേഹം ആ മരക്കൂടിലും അവിടെയുള്ള പടയാളികളെയും കണ്ടെത്തി. അപരിചിതനായ ഒരാളെ പുറത്തു കണ്ടതും പടയാളികൾ വാളുതി പുറത്തു വന്നു ചോദിച്ചു:

‘ഒഹും, ആരാണ് നിങ്ങൾ? ഞങ്ങളെ ആക്രമിക്കാനാണോ ഉദ്ദേശ്യം?’

‘ചങ്ങാതിമാരേ, ആയുധം ഉറയിലിട്ടാലും. ഞാൻ ശത്രുവല്ല, മിത്രമാണ്. എലീസാ രാജകുമാരനെന്ന് എന്റെ പേര്. എന്റെ പ്രിയതമയായ രാജകുമാരി ഇവിടെയുണ്ടെന്നറിഞ്ഞ് വന്നതാണ്,’ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ടതും പടയാളികൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി. അവർ രാജകുമാരനെ അകത്തേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. ചില്ലുപെട്ടിയിൽ സൂക്ഷിച്ച രാജകുമാരിയുടെ മൃതദേഹം ചൂണ്ടി അവർ തൊണ്ടയിടറിപ്പുറഞ്ഞു:

‘കുമാരാ, നിങ്ങൾ അല്പം വൈകിപ്പോയി. ഇത്ര നാളും കണ്ണിലെ കൃഷ്ണമണിപോലെ ഞങ്ങളവളെ നോക്കിയതാണ്. നിങ്ങൾ എന്നെങ്കിലും വരുമെന്നു കരുതിയാണ് അവൾ കാത്തിരുന്നത്. അവളെ നിങ്ങളുടെ കൈകളിൽ ഏല്പിക്കണമെന്ന് ഞങ്ങളും കരുതിയിരുന്നു. എന്നാൽ, നമ്മുടെ ആഗ്രഹംപോലെ എല്ലാം നടക്കണമെന്നില്ലല്ലോ.’

അവളെ ആ നിലയിൽ കണ്ടപ്പോൾ രാജകുമാരനും ദുഃഖം സഹിക്കാനായില്ല. ചില്ലുപെട്ടിയിൽ തലയിടിച്ച് അദ്ദേഹം കൊച്ചുകുഞ്ഞിനെപ്പോലെ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

‘ദൈവമേ, ഇവളെ ഇങ്ങനെ കാണാൻ വേണ്ടിയാണോ ഞാനിത്രയും കഷ്ടപ്പെട്ട് ഇവിടെയെത്തിയത്?’

രാജകുമാരൻ ചില്ലുപെട്ടിയിൽ ബലമായി തലകൊണ്ടിടിച്ചു. പടയാളികൾ അദ്ദേഹത്തെ പിടിച്ചുമാറ്റാൻ നടത്തിയ ശ്രമവും വിജയിച്ചില്ല.

ഒടുവിൽ രാജകുമാരന്റെ ഇടിയേറ്റ് ചില്ലുപെട്ടി പൊട്ടിപ്പിളർന്നു!

അവളുടെ മൃതദേഹം മടിയിൽവെച്ച് രാജകുമാരൻ ഹൃദയം നൊന്ത് പ്രാർഥിച്ചു:

‘ഈശ്വരന്മാരേ, ഞങ്ങളുടെ അനുരാഗം സത്യമായിരുന്നെങ്കിൽ ഇവളെ ജീവിപ്പിച്ചുതരണം. അല്ലാത്തപക്ഷം ഇവളോടൊപ്പം ഞാനും ജീവൻ വെടിയാൻ പോകുന്നു!’

രാജകുമാരൻ ഉടവാളുതി സ്വന്തം തലയരിയാൻ ഭാവിച്ചു. പെട്ടെന്ന് രാജകുമാരിയുടെ കണ്ണുകൾ തുറക്കപ്പെട്ടു! വിശ്വാസം വരാതെ രാജകുമാരൻ ചോദിച്ചു:

‘പ്രിയേ... നീ?’

‘അതെ കുമാരാ, ഇതു ഞാൻതന്നെ. അപരിചിതയായ ഒരു സ്ത്രീതന്നെ ആപ്പിൾപ്പഴം കടിച്ച ഓർമയേ എനിക്കുള്ളൂ. നീണ്ട ഉറക്കത്തിലേക്ക് ഞാൻ വഴുതിവീഴുന്നതുപോലെ തോന്നി. പിന്നെ, ഇപ്പോൾ അങ്ങയെ കണ്ടപ്പോഴാണ് ഓർമ തിരിച്ചുകിട്ടുന്നത്. ഏതായാലും അങ്ങ് എന്നെ തേടി വന്നല്ലോ. എനിക്കതു മതി.’

അവൾ രാജകുമാരന്റെ മാറിൽ തലചായ്ച്ചു.

അതെല്ലാം കണ്ട് പടയാളികളും അളവറ്റ് സന്തോഷിച്ചു. അവർ രാജകുമാരനെയും രാജകുമാരിയെയും സത്കരിച്ചശേഷം യാത്രയയച്ചു. അവളെ പിരിയുന്നതിൽ പടയാളികൾക്കും, തന്റെ രക്ഷകരെ വിട്ടകലുന്നതിൽ രാജകുമാരിയ്ക്കും സങ്കടം തോന്നി. എന്നാൽ, എല്ലാം നല്ലതിനാണല്ലോ എന്നവർ സമാധാനിച്ചു.

രാജകുമാരി വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ രണ്ടാനമ്മ രോഗം ബാധിച്ച് മരിച്ച വിവരമാണ് അറിഞ്ഞത്. ജീവിതത്തിലെ തിന്മകൾ അവളെ തിരിഞ്ഞുകൊത്തിയതാവാനെന്ന് കുമാരിയ്ക്കു തോന്നി. രണ്ടാനമ്മയുടെ മകൾ അതിനകം കൊട്ടാരത്തിലെ ഭടനൊപ്പം ഒളിച്ചോടുകയും ചെയ്തു. രാജകുമാരി എലീസാ രാജകുമാരനെ വിവാഹംകഴിച്ച് അവിടെ ദീർഘകാലം സുഖമായിക്കഴിഞ്ഞു.

(‘സ്നോവൈറ്റും ഏഴു കുളുന്മാരും’ എന്ന പ്രശസ്ത കഥയുമായി ഏറെ സാദൃശ്യമുണ്ട് ഈ കഥയ്ക്ക്. ഒരുപക്ഷേ, അതിന്റെ സ്വതന്ത്രമായ രച്യൻ രൂപാന്തരമാകാം ഇത്.)

ദൂരക്കാഴ്ച, പിൻകാഴ്ച

കൊന്നത്തെങ്ങുപോലെ ഉയർന്ന് ഒരു കുന്നാണ്.

കുന്നിന്റെ അപ്പുറത്ത് 'റിഗ' എന്ന നാട്. ഇപ്പുറത്തോ 'ലിപാജ' എന്ന മറ്റൊരു നാടും. ആളും ആർഭാടവുമില്ലാത്ത രണ്ടു നാടുകൾ.

അങ്ങനെയിരിക്കെ, റിഗയിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു പോക്കാച്ചിത്തവളയ്ക്ക് കുന്നുകയറിയിറങ്ങി അപ്പുറത്തെ നാടൊക്കെ വിശദമായി കാണണമെന്ന മോഹമുണ്ടായി. അർദ്ധമെന്നു പറയട്ടെ, ലിപാജയിലെ പോക്കാച്ചിത്തവളയ്ക്കും അതേസമയം അയൽനാടു കാണാനും ആഗ്രഹം ജനിച്ചു. മുൻപരിചയമില്ലാതിരുന്നിട്ടും രണ്ടു തവളകൾക്കും ഒരുമിച്ച് ഇങ്ങനെയൊരു താത്പര്യമുണ്ടായത് എങ്ങനെയെന്നു ചോദിക്കരുത്. ചോദിച്ചാൽ അതിനൊറ്റ ഉത്തരമേ പറയാനുള്ളൂ.

കഥയിൽ ചോദ്യമില്ല എന്നുതന്നെ!

അങ്ങനെ, റിഗയിലെ തവളയും ലിപാജയിലെ തവളയും ഒരു ദിവസം രാവിലെ യാത്ര തുടങ്ങി. ചാടിചാടിയുള്ള യാത്ര. പാവം തവളകൾ! എത്ര ചാട്ടം ചാടിയാലാണ് ഇത്തിരി ദൂരമെങ്കിലും താണ്ടാനാവുക? എങ്കിലും, 'പയ്യെത്തിന്നാൽ പനയും തിന്നാം' എന്ന ചൊല്ലു വിശ്വസിച്ചു

അവർ ചാട്ടം തുടർന്നു.

ചാടിചാടി മൂന്നുനാലു നാൾകൊണ്ട് റിഗയിലെ പോക്കാച്ചിത്തവള കുന്നുകയറി ഉച്ചിയിലെത്തി. ഈ സമയം ലിപാജയിലെ തവളയും അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നു. അപരനെ കണ്ടതോടെ രണ്ടു തവളകളുടെയും യാത്രാക്ഷീണം കുറെ കുറഞ്ഞു.

'ചങ്ങാതി, നീയേതാണ്? എവിടുന്നാണ് വരവ്? എങ്ങോട്ടാണ് പോകുന്നത്?'

റിഗയിലെ തവള ചോദിച്ചു.

'ഞാൻ കുന്നിനിപ്പുറമുള്ള നാട്ടിലെ തവളയാണ്. അപ്പുറമുള്ള നാടു കാണാനിറങ്ങിയതാണ്,' ലിപാജയിലെ തവള പറഞ്ഞു.

'ആണോ? നീ കാണാനുദ്ദേശിക്കുന്നത് എന്റെ നാടാണ്. ഞാൻ വന്ന താകട്ടേ നിന്റെ നാടു കാണാനും.'

റിഗയിലെ തവളയ്ക്കു സന്തോഷമായി.

'പക്ഷേ ചങ്ങാതി, ഇത്ര ദിവസം യാത്ര ചെയ്തിട്ടും നമ്മൾ പകുതി ദൂരമല്ലേ എത്തിയിട്ടുള്ളൂ? ആകെ ക്ഷീണിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇനി ചെങ്കുത്തായ കുന്നിറങ്ങുമ്പോഴേക്ക് ക്ഷീണം ഇരട്ടിയാവും. കൈകാൽ കുഴഞ്ഞ് ചിലപ്പോൾ ചത്തുപോയെന്നും വരാം.'

ലിപാജയിലെ തവള വാടിയമുഖത്തോടെ പറഞ്ഞു.

'പിന്നെന്തുചെയ്യും? യാത്ര പാതിയിൽ നിർത്തി മടങ്ങുന്നത് ഉചിതമാണോ?'

റിഗയിലെ തവള ആകെ ആശയക്കുഴപ്പത്തിലായി. കുറച്ചുനേരത്തെ ആലോചനയ്ക്കു ശേഷം ആ തവള പറഞ്ഞു:

'ചങ്ങാതി, ദേഹം കൂടുതൽ ക്ഷീണിപ്പിക്കാതെ നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം സാക്ഷാത്ക്കരിക്കാനൊരു വഴി ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്.'

'എന്താണത്?'

ലിപാജയിലെ പോക്കാച്ചിത്തവളയുടെ കണ്ണുകൾ വിടർന്നു.

'അതോ? നമ്മളിപ്പോൾ കുന്നിന്റെ ഏറ്റവും മുകളിലല്ലേ? ഇവിടെ നിന്നു നോക്കിയാൽ നമുക്ക് താഴെയുള്ളതു മുഴുവൻ കാണാനാവും. ഞാൻ നിന്റെ നാടിനു നേരെയും നീ എന്റെ നാടിനു നേരെയും നിന്ന്, രണ്ടുകാലിൽ ഏന്തി നോക്കിയാൽ നമുക്ക് കാണാനുള്ള നാടുകൾ കാണാനാവും. പിന്നെന്തിന് വിഷമിച്ച് ഈ കുന്നിറങ്ങണം?'

റിഗയിലെ തവള വിശദീകരിച്ചു.

അതു ശരിയാണെന്ന് ലിപാജയിലെ തവളയ്ക്കു തോന്നി. എവിടെ നിന്നായാലേന്ത്, കൺകുളിർക്കെ നാടു കണ്ടാൽ പോരേ?

അവർ അഭിമുഖമായി നിന്ന് പിൻകാലുകളിൽ ദേഹമുയർത്തി, താഴോട്ടു നോക്കി. ഇരുവരും കുന്നിൻതാഴെയുള്ള പച്ചപുതച്ച നാടുകൾ കണ്ടു.

‘അതിശയമായിരിക്കുന്നു. ഇത് എന്റെ നാടുപോലെത്തന്നെയുണ്ടല്ലോ,’ റിഗയിലെ തവള പറഞ്ഞു.

‘ശരിയാണ്. ഈ നാടും എന്റെ നാടും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല!’

ലിപാജയിലെ തവളയും വിസ്മയംപൂണ്ടു.

‘എങ്കിൽപ്പിന്നെ, നമുക്ക് ഇവിടെവെച്ചു പിരിഞ്ഞ് സ്വന്തം നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങാം.’

റിഗയിലെ തവള നേരെ നിന്നു.

‘എന്നാൽ അങ്ങനെയൊട്ടെ ചങ്ങാതി.’

ലിപാജയിലെ തവള ചങ്ങാതിയോട് യാത്ര പറഞ്ഞു.

അനന്തരം, രണ്ടു പോക്കാച്ചിത്തവളകളും കുന്നിറങ്ങാൻ തുടങ്ങി. അയൽനാടു കണ്ടതിന്റെ സന്തോഷം അവരിൽ പ്രകടമായിരുന്നു.

എന്നാൽ, സംഭവിച്ചതെന്താണ്?

തവളകൾ എഴുന്നേറ്റു നിൽക്കുമ്പോൾ അവ കാണുന്നത് മുൻകാഴ്ചയല്ല, പിൻകാഴ്ചയാണ്. തലയുടെ ഏതാണ്ട് പുറകിലായല്ലേ അവയുടെ കണ്ണുകൾ? അപ്പോൾ രണ്ടു തവളകളും കണ്ടതോ, പിന്നിലുള്ള സ്വന്തം നാടുകളും!

അവ ഒരുപോലെയെന്നു തോന്നിയതും അതുകൊണ്ടുതന്നെ.

തങ്ങൾക്കു പറ്റിയ അബദ്ധം അവർക്കു മനസ്സിലായതുമില്ല.

പാവം തവളകൾ!

ധനാർത്തി

പണ്ടൊരിടത്ത് നോക്കെത്താദൂരം പരന്നുകിടക്കുന്ന ഭൂമിയുടെ ഉടമയായ, അളവറ്റു പൊന്നിനും പണത്തിനും ഉടമയായ ഒരാൾ ജീവിച്ചിരുന്നു. ബഹുനിലമാളികയിൽ തനിച്ചായിരുന്നു ആ ധനികന്റെ താമസം. പണത്തെക്കുറിച്ച് മാത്രമായിരുന്നു ഏതു സമയവും അയാളുടെ ചിന്ത.

സ്വത്തും പണവും കുമിഞ്ഞുകൂടിയിട്ടും ധനികനു തൃപ്തിയായില്ല. ആ മനസ്സ് എന്നും അസ്വസ്ഥമായിരുന്നു. കൂടുതൽ പണം എങ്ങനെ സമ്പാദിക്കാം എന്ന ആലോചനയാണ് അതിനു കാരണമായത്. ഈ ചിന്ത മൂലം പല രാത്രികളിലും അയാൾക്ക് ഒരുപോള കണ്ണടയ്ക്കാൻ പോലുമായില്ല. കിടക്കയിൽ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടന്ന് അയാൾ ഇങ്ങനെ ആലോചിക്കും:

‘ദൈവമേ, അങ്ങേനിനാണ് എന്നെ ഇങ്ങനെ അവഗണിക്കുന്നത്? അങ്ങ് ഒരുപാട് ധനികനാണല്ലോ. ഇടയ്ക്കൊക്കെ എനിക്കും കുറെ സ്വർണനാണയങ്ങൾ തന്നുകൂടേ? ഇപ്പോഴുള്ള പണം എന്റെ സ്വന്തം ആവശ്യത്തിനുപോലും തികയില്ല. കുറെ പൊന്നും പണവും കിട്ടിയാൽ ഇന്നാട്ടിലെ പാവപ്പെട്ടവരെ എനിക്ക് കൈയയച്ച് സഹായിക്കാമായിരുന്നു.’

ഇത് പല രാത്രികളിലും ആവർത്തിച്ചു. ഒടുവിൽ, ദൈവവും ആ പ്രാർത്ഥന കേട്ടു. ദിവസേന ഒരാൾ ഒരേ കാര്യം പറഞ്ഞു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് ദൈവം ശ്രദ്ധിച്ചു. ദൈവം അയാൾക്കു മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അലൗകികതേജസ്സാർന്ന ഒരു രൂപം മുന്നിൽ നിൽക്കുന്നത് കണ്ട് ധനികൻ തിരക്കി:

‘നിങ്ങൾ ആരാൻ? എന്തിനാണ് എന്നെ തേടി വന്നിരിക്കുന്നത്?’

‘ഞാനാണ് ദൈവം. നിങ്ങൾ പല രാത്രികളിലും എന്നെ വിളിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇവിടെ വന്നത്. നിങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥന ഞാൻ കേട്ടു. കൂടുതൽ ധനികനാകാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗം ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ഉപദേശിച്ചു തരാം.’

ദൈവം ഒരു തൂണിസഞ്ചി അയാൾക്കു നേരെ നീട്ടി. ധനികൻ അദ്ദേഹം താദരങ്ങളോടെ അതു വാങ്ങി ദൈവത്തെ വണങ്ങി.

‘ഇനി ഞാൻ പറയുന്നതു ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കണം. ഈ സഞ്ചിയിൽ ഒരേ യൊരു സ്വർണനാണയമുണ്ട്. അത് സഞ്ചിയിൽനിന്നെടുത്താൽ ആ സ്ഥാനത്ത് മറ്റൊരു നാണയം പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. ഒരേസമയം ഒറ്റനാണയമേ ഇതിലുണ്ടാവൂ എന്നു മാത്രം. ഇങ്ങനെ ഓരോ നാണയമായി നിങ്ങൾക്ക് ആവശ്യത്തിന് സ്വർണനാണയങ്ങൾ സ്വന്തമാക്കാം. നാണയങ്ങൾ മതിയായി എന്നു തോന്നുമ്പോൾ ഈ സഞ്ചി കത്തിച്ചുകളയണം. ഇല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ അതുവരെ നേടിയ നാണയമെല്ലാം വെറും കല്ലായി മാറും!’

ഇതും പറഞ്ഞ് ദൈവം മറഞ്ഞു.

ധനികന് എന്തെന്നില്ലാത്ത സന്തോഷം തോന്നി. അയാൾ നിലത്ത് ചടഞ്ഞിരുന്ന് നാണയങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി പുറത്തെടുക്കാൻ തുടങ്ങി. അതിവേഗത്തിലും ആവേശത്തിലും ആ പ്രക്രിയ തുടർന്നു. ആ മുറിയിൽ സ്വർണനാണയങ്ങൾ കുന്നുകൂടി. അതു കണ്ടപ്പോൾ ധനികന്റെ മനം നിറഞ്ഞു.

തന്നോളം പൊക്കത്തിൽ സ്വർണനാണയങ്ങളായപ്പോൾ സഞ്ചി കത്തിച്ചുകളഞ്ഞാലോ എന്ന് അയാളോർത്തു. പക്ഷേ, അത്യാഗ്രഹം അയാളെ അതിന് അനുവദിച്ചില്ല. വീണ്ടും നാണയസമ്പാദനം തുടർന്നു. രാപ്പകൽ ദേദമില്ലാതെ നാണയം പെറുക്കിക്കൂട്ടി ധനികന്റെ കൈയും കണ്ണും കഴച്ചു. നടുവിന് കലശലായ വേദന തോന്നി. അതൊന്നും അയാൾ കാര്യമാക്കിയില്ല.

സ്വർണനാണയങ്ങൾ സ്വന്തമാക്കാനുള്ള ആവേശത്തിൽ അയാൾ ആഹാരം കഴിക്കുകയോ വെള്ളം കുടിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. തന്മൂലം അയാളുടെ ശരീരം ആകെ തളർന്നു. ഉറക്കം നഷ്ടപ്പെട്ട് അയാൾ ആകെ

അസ്വസ്ഥനായി. ഇടയ്ക്ക് പല തവണയും നാണയശേഖരണം മതിയാക്കി സഞ്ചി കത്തിക്കാൻ അയാൾ തുടങ്ങിയതാണ്. അപ്പോഴൊക്കെ കുറെക്കൂടി നാണയം സമ്പാദിക്കാമെന്നു കരുതി അയാൾ പിന്മാറി.

ഇങ്ങനെ നാലഞ്ചു ദിവസം പിന്നിട്ടു. ഉറങ്ങാതെയും ഒന്നും കഴിക്കാതെയും ധനികൻ മൃതപ്രായനായി. എന്നിട്ടും വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ട് ഓരോ നാണയമായി അയാൾ പെറുക്കിക്കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു രാത്രികൂടി പിന്നിട്ടതും അയാൾ അവിടെ തളർന്നുവീണു. അധികം വൈകാതെ ധനികൻ മരിച്ചു! സഞ്ചി കത്തിക്കാത്തതിനാൽ അയാൾ സമ്പാദിച്ച നാണയങ്ങൾ ഉടൻ കരിങ്കൽക്കുന്നായി മാറി!

അതുകണ്ട് ദൈവം പുഞ്ചിരിച്ചു.

(ഇതുമായി സാമ്യമുള്ള നാടോടിക്കഥകൾ ഭാരതീയഭാഷകളിലും പാശ്ചാത്യഭാഷകളിലുമുണ്ട്.)

മരണത്തുഞ്ചൽ

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ കർഷകനായ വൃദ്ധൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. എല്ലാമുറിയെ പണി ചെയ്ത് നോക്കെത്താത്തത്ര ദുരം പറന്നുകിടക്കുന്ന വയൽ അയാൾ സ്വന്തമാക്കി. ഒരേയൊരു മകനേ കർഷകനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഭാര്യ വളരെ മുൻപേ മരിച്ചുപോയതിനാൽ മകൻ മാത്രമായി അയാളുടെ കൂടെ. മകൻ വിവാഹപ്രായമെത്തിയപ്പോൾ സുപരിചിതയായ യുവതിയെ കണ്ടെത്തി വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു, അയാൾ.

മകനും പിതാവിനെപ്പോലെതന്നെ അധ്വാനിയാതിരുന്നു. സമയം കിട്ടുമ്പോഴൊക്കെ അവൻ കർഷകനെ ജോലികളിൽ സഹായിച്ചു. കർഷകൻ വയസ്സായിട്ടും കൃഷിപ്പണിയോടുള്ള താത്പര്യം കുറഞ്ഞില്ല. വാർധക്യത്തിലെ അവശതകളെ അവഗണിച്ച് അയാൾ വയലിൽ ജോലി ചെയ്തു. അതിനിടെ മരണഭയം കർഷകനെ പിടികൂടി. അധികം വൈകാതെ താൻ മരിച്ചുപോകുമെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. തന്റെ വയലും വിളവും വിട്ട് മരിച്ചുപോകാൻ അയാൾക്ക് മനസ്സുവന്നില്ല. മരണഭയംമൂലം കർഷകന്റെ ശരീരവും മനസ്സും തളർന്നു.

അടുത്ത ഗ്രാമത്തിൽ ദിവ്യജ്ഞാനം നേടിയ ഒരു സന്ന്യാസി വന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് വൃദ്ധകർഷകൻ മനസ്സിലാക്കി. തന്റെ ആശങ്കകൾക്കു പരിഹാരം കാണാൻ സന്ന്യാസിക്ക് കഴിയുമെന്നു തോന്നിയ കർഷകൻ ആരോടും പറയാതെ ഒരുന്നാൾ വീടുവിട്ടിറങ്ങി. ഏറെ ദൂരം താണ്ടി അയാൾ അയൽ ഗ്രാമത്തിലെത്തി. തദ്ദേശവാസികളോട് ചോദിച്ചറിഞ്ഞ് അയാൾ സന്ന്യാസിക്ക് മുന്നിലെത്തി. അയാളുടെ മുഖത്ത് നിഴലിച്ച പരിഭ്രമം സന്ന്യാസി ശ്രദ്ധിച്ചു.

‘ഗുരോ, അങ്ങനെ രക്ഷിക്കണം.’

സന്ന്യാസി അയാളെ അടിമുടി നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു:

‘മകനേ, എന്താണ് നിന്റെ പ്രശ്നം? എന്തായാലും തുറന്നു പറയൂ. പരിഹാരമില്ലാത്ത യാതൊരു പ്രശ്നവുമില്ലെന്നറിയുക.’

കർഷകൻ അദ്ദേഹത്തെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തിട്ട് തുടർന്നു:

‘ഗുരോ, വാർധക്യത്തിലെത്തിയതോടെ അകാരണമായ മരണഭയം എന്നെ പിടികൂടിയിരിക്കുന്നു. മരണം തൊട്ടടുത്തെത്തിയതായാണ് എനിക്ക് തോന്നുന്നത്. എനിക്കാണെങ്കിൽ ഇവിടം വിട്ടുപോകാനും തോന്നുന്നില്ല. ഞാനെപ്പോഴാണ് മരിക്കുകയെന്ന് അങ്ങ് ദിവ്യദൃഷ്ടി കൊണ്ടറിഞ്ഞ് പറഞ്ഞാലും.’

കർഷകന്റെ അസാധാരണമായ ചോദ്യം കേട്ട് സന്ന്യാസി അമ്പരന്നു. എന്നാലത് പുറത്തു കാട്ടാതെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘മകനേ, ജനിച്ചാൽ മരണം ഉറപ്പാണ്. ആർക്കും അതിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാനാവില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മരിക്കുമല്ലോ എന്ന ഭയത്തിനും അടിസ്ഥാനമില്ല. എങ്കിലും നിങ്ങൾ ചോദിച്ചതുകൊണ്ട് മരണസമയം ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം.’

സന്ന്യാസി പറഞ്ഞുനിർത്തി. കർഷകൻ കാതു കുർപ്പിച്ച് ആകാംക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു:

‘പറഞ്ഞാലും ഗുരോ, ഞാനെപ്പോഴാണ് മരിക്കുക? ഇരുപതു വർഷം കഴിഞ്ഞാണെന്നറിഞ്ഞാൽ എനിക്ക് സമാധാനത്തോടെ ജീവിക്കാമായിരുന്നു.’

‘ഞാൻ പറയുന്നതിൽ വിഷമം തോന്നരുത്. നിങ്ങൾക്കിനി വളരെ കുറച്ച് ആയുസ്സേ ബാക്കിയുള്ളൂ. അതായത് മൂന്നു തവണ തുമ്മുന്നതുവരെ മാത്രം. മൂന്നാമത്തെ തുമ്മൽ കഴിഞ്ഞാൽ നിമിഷങ്ങൾക്കകം നിങ്ങൾ മരിച്ചുപോകും!’

സന്ന്യാസിയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട് കർഷകൻ തരിച്ചിരുന്നുപോയി. തൊണ്ടയിടി അയാൾ ചോദിച്ചു:

‘എന്റെ ആയുസ്സ് നീട്ടിക്കിട്ടാൻ എന്തെങ്കിലും മാർഗം കാണുന്നുണ്ടോ?’
‘ഉണ്ട്. ഒരേയൊരു മാർഗമുണ്ട്,’ ശബ്ദം താഴ്ത്തി സന്യാസി പറഞ്ഞു.

‘എന്താണത് ഗുരോ?’

കർഷകന്റെ മനസ്സിൽ പ്രത്യാശയുടെ ചെറുനാളം നിറഞ്ഞുനിന്നു.

‘അതോ? കഴിയുന്നതും തുമ്മാതിരിക്കുക. അത്രതന്നെ. തുമ്മൽ എത്രയും നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ കഴിയുന്നുവോ അത്രകാലം നിങ്ങൾക്ക് ജീവിച്ചിരിക്കാം,’ സന്യാസി പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ടപ്പോൾ കർഷകന് സമാധാനമായി. തുമ്മാൻ തോന്നു ബോൾ അടക്കിവെച്ചാൽ പ്രശ്നമില്ലല്ലോ.

സന്യാസിയോട് നന്ദി പറഞ്ഞ് കർഷകൻ വീട്ടിലേക്ക്.

വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴി മുഴുവനും പൊടി നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നതും എതിരേ ഒരാൾ കുതിരപ്പുറത്ത് പാഞ്ഞുപോയി. കുതിരയുടെ കുളമ്പുകൾകൊണ്ട് പൊടി പാറി അയാളുടെ വായിലും മൂക്കിലും മെല്ലാം കയറി. തുമ്മാനുള്ള തോന്നൽ അടക്കാൻ ശ്രമിക്കും മുൻപേ അയാളൊന്നു തുമ്മി! പെട്ടെന്ന് അയാളൊരു ഞെട്ടലോടെ ഓർത്തു.

മരണത്തിലേക്ക് ഇനിയുള്ളത് രണ്ടു തുമ്മലിന്റെ ദൂരം മാത്രം!

ഇനിയെങ്കിലും ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നു മനസ്സിൽ കരുതി അയാൾ മുന്നോട്ടു നടന്നു. അപ്പോഴാണ് അയാൾക്ക് ഒരു കാര്യം ഓർമ്മ വന്നത്. തലേന്നു താൻ പൊടിപ്പിക്കാനേല്പിച്ച ധാന്യം വാങ്ങുന്ന കാര്യമായിരുന്നു അത്. അതുകൂടി വാങ്ങിയിട്ട് വീട്ടിലേക്കു പോകാമെന്നു കരുതി കർഷകൻ അങ്ങോട്ടു നടന്നു. ധാന്യം പൊടിപ്പിക്കുന്ന ശാലയുടെ ഉടമയിൽനിന്നും ധാന്യപ്പൊടി നിറച്ച സഞ്ചി വാങ്ങിയതും പൊടി പറന്ന് അയാൾ വീണ്ടും തുമ്മി!

രണ്ടാം തുമ്മൽ.

ഇനി അവശേഷിക്കുന്നത് ഒരേയൊരു അവസരം മാത്രം!

തന്റെ അശ്രദ്ധയെ പഴിച്ച് കർഷകൻ സഞ്ചിയുമായി ഇറങ്ങിനടന്നു. വീണ്ടും പൊടി പറക്കാതിരിക്കാൻ വായും മൂക്കും തുവാലുകൊണ്ട് കെട്ടിയാണ് അയാൾ നടന്നത്. അല്പദൂരം പിന്നിട്ടതും മരത്തിന്റെ ഒരു വേരിൽ തട്ടി അയാൾ ‘ഓപ്പോ’ എന്നൊരു വിഴ്ച! കൈയിലിരുന്ന ധാന്യ സഞ്ചി തെറിച്ചുവീണു. ധാന്യപ്പൊടിയും മണ്ണും ഒരുമിച്ച് തുവാലയ്ക്കുള്ളിലൂടെ കർഷകന്റെ വായിലും മൂക്കിലും കയറി. ഒരു ഞെട്ടലോടെ അയാൾ ആഞ്ഞുതുമ്മി.

ആപ്പീ...!

മൂന്നാമത്തെ തുമ്മൽ തന്റെ മരണത്തുമ്മലായിരിക്കുമെന്നാണല്ലോ സന്യാസി പറഞ്ഞത്. ആ നിമിഷം മുതൽ താൻ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞു എന്ന് കർഷകനു തോന്നി. അയാൾ വെട്ടിയിട്ട തടിപോലെ ആ കിടപ്പു കിടന്നു.

അപ്പോഴാണ് കുറെ പന്നികൾ ആ വഴി വന്നത്. കർഷകന്റെ കൈയിൽനിന്നും തെറിച്ചുപോയ ധാന്യസഞ്ചി കണ്ട് അവറ്റകൾ അടുത്തെത്തി ധാന്യപ്പൊടി തിന്നാൻ തുടങ്ങി. കർഷകൻ അതു കണ്ടു. പക്ഷേ, എന്തു ചെയ്യാനാവും? താൻ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞില്ലേ?

തനിക്കു ജീവനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ധാന്യപ്പൊടി തിന്നാനെത്തിയ പന്നിപ്പരിഷകളിൽ ഒന്നിനെപ്പോലും ബാക്കിവെക്കില്ലായിരുന്നെന്ന് അയാൾ നിസ്സഹായതയോടെ ഓർത്തു.

ഇതെല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ട് കർഷകന്റെ ഒരു പരിചയക്കാരൻ അതിലെ വന്നു. ധാന്യപ്പൊടികൾ പന്നികൾ തിന്നുന്നതു കണ്ടിട്ടും ഒന്നും ചെയ്യാതെ അകന്നുമാറിയിരിക്കുന്ന കർഷകനെക്കണ്ട് അയാൾ അർദ്ധതപ്തപ്പെട്ടു. അയാൾ അടുത്തു കിടന്ന മുട്ടൻ വടിയെടുത്ത് പന്നികളെ അടിച്ചോടിച്ചു. പിന്നെ, കർഷകന്റെ അടുത്തു ചെന്ന്, അയാളെ കൈപിടിച്ച് ചെഴുന്നു ല്പിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘ചങ്ങാതി, നിങ്ങൾക്കിതെന്തുപറ്റി?’

മുകളിലേക്കു നോക്കി പരിഭ്രമത്തോടെയായിരുന്നു കർഷകന്റെ മറുപടി:

‘ഞാനെങ്ങനെ നിങ്ങളുടെ ചങ്ങാതിയാവും? ഞാൻ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞ ആളാണ്. പ്രേതവും മനുഷ്യനും തമ്മിൽ ചങ്ങാത്തം പാടില്ല.’

അതുകേട്ട് പരിചയക്കാരൻ നെറ്റി ചുളിച്ച് കർഷകനെ നോക്കി. പിന്നെ, പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘അതു ശരിയാണ്. അല്പനേരം മുൻപുവരെ നിങ്ങൾ മൃതദേഹമായിരുന്നു. എന്നാലിപ്പോൾ ഞാനാ പന്നികളെ ഓടിച്ചില്ലേ? അതോടെ നിങ്ങൾ പുനർജനിച്ചു. ഇനിയും പത്തിരുപതു കൊല്ലം നിങ്ങൾക്ക് സുഖമായി കഴിയാം.’

‘ങേ, ഞാനീ കേൾക്കുന്നത് സത്യം തന്നെയോ?!”

വിശ്വാസം വരാത്തതുപോലെ കർഷകൻ ചോദിച്ചു.

‘പകൽപോലെ സത്യം!’

അയാൾ പറഞ്ഞു.

തനിക്ക് വീണ്ടും ഒരു ജന്മം തന്ന പരിചയക്കാരനു നന്ദി പറഞ്ഞ് കർഷകൻ നടന്നകന്നു. അതു നോക്കിനിന്ന് അയാൾ ഊറിയിരിച്ചു.

കർമഫലം

സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ പണ്ട് വൃദ്ധനായ ഒരാളും ഭാര്യയും വീടുവെച്ച് താമസിച്ചിരുന്നു. വനാതിർത്തിയിലായിരുന്നു അവരുടെ വീട്. ഉള്ളതു കൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെടാൻ വൃദ്ധൻ സന്നദ്ധനായപ്പോൾ വൃദ്ധ തികഞ്ഞ അത്യാഗ്രഹിയായിരുന്നു. അതിന്റെ പേരിൽ അവർ തമ്മിൽ ചില്ലറ പിണക്കങ്ങളും പതിവായി. എങ്കിലും, ഭാര്യയെ നേരിട്ടെതിർക്കാനുള്ള ധൈര്യം വൃദ്ധനുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഒരുനാൾ വൃദ്ധ ഭർത്താവിനോട് പറഞ്ഞു:

‘ഹേ മനുഷ്യാ, നിങ്ങളിങ്ങനെ വീട്ടിൽത്തന്നെ ചടഞ്ഞുകൂടിയിട്ടെന്താ കാര്യം? ഇവിടെയാണെങ്കിൽ വെള്ളം ചൂടാക്കാൻപോലും ഒരു കഷണം വിറകില്ല. നിങ്ങൾക്ക് കാട്ടിനുള്ളിൽച്ചെന്ന് ഏതെങ്കിലും മരം മുറിച്ച് കുറെ വിറക് കൊണ്ടുവന്നുകൂടേ?’

വൃദ്ധയോട് തർക്കിക്കാൻ നിൽക്കാതെ അയാൾ മഴുവുമായി വീട്ടിൽ നിന്നിറങ്ങി. അല്പദൂരം നടന്ന് വൃദ്ധൻ കാട്ടിലെത്തി. ചെറുതും വലുതുമായ നിരവധി മരങ്ങൾ അവിടെ കണ്ടെങ്കിലും അതൊന്നും അയാളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയില്ല. കുറെക്കൂടി ഉൾക്കാട്ടിലേക്കു കടന്നപ്പോൾ ഒത്ത

വണ്ണമുള്ള ഒരു ഓക്കുമരം കാണാനായി. ഇതുതന്നെ വെട്ടിയെടുക്കാമെന്നു ചിന്തിച്ച് അയാൾ മഴു ഉയർത്തി.

‘അരുത്, എന്നെ കൊല്ലരുത്!’

പെട്ടെന്നൊരു ശബ്ദം!

ഈ കൊടുങ്കാട്ടിൽ ആരാണ് മനുഷ്യശബ്ദത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നതെന്നറിയാൻ വൃദ്ധൻ ചുറ്റും നോക്കി.

‘ഇത് ഞാനാണ്, നിങ്ങൾ വെട്ടിവീഴ്ത്താൻ പോകുന്ന ഓക്കുമരം. ഞാൻ നിങ്ങളോട് ഒരു തെറ്റും ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ. പിന്നെന്തിന് എന്നെ കൊല്ലണം?’

ഓക്കുമരം തന്നെയാണ് സംസാരിക്കുന്നതെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ വൃദ്ധന്റെ അർദ്ധുതം ഇരട്ടിച്ചു. സംസാരിക്കുന്ന മരത്തെ അയാൾ ആദ്യമായാണു കാണുന്നത്. ധൈര്യം സംഭരിച്ച് അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘എനിക്ക് നിങ്ങളോട് യാതൊരു വിരോധവുമില്ല. എന്നാൽ ഏതെങ്കിലുമൊരു മരം വെട്ടി അതിന്റെ വിറകുമായല്ലാതെ എനിക്കു വീട്ടിലേക്ക് പോകാനാവില്ല.’

‘നിങ്ങളെന്നെ വെറുതെ വിട്ടാൽ നിങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നതെന്തും ഞാൻ തരാം,’ ഓക്കുമരം പറഞ്ഞു.

ഒരു നിമിഷത്തെ ആലോചനയ്ക്കു ശേഷം വൃദ്ധൻ തുടർന്നു:

‘നിങ്ങളെ ഞാൻ മുറിക്കുന്നില്ല. അതിനു പകരമായി നിങ്ങളെനിക്ക് ഒന്നും തരേണ്ടതുമില്ല.’

വൃദ്ധൻ അവിടെനിന്നു പോയി. കുറെ ഉണക്കവിറകുകൾ ശേഖരിച്ച് അതുമായി വീട്ടിലെത്തി.

കാട്ടിൽ നടന്ന സംഭവങ്ങളെല്ലാം വൃദ്ധൻ വള്ളിപുള്ളി വിടാതെ ഭാര്യയോട് വിവരിച്ചു. അതെല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ വൃദ്ധ അയാളെ കഠിനമായി ശാസിച്ചു:

‘ഹോ, നിങ്ങളിത്ര മണ്ടനായിപ്പോയല്ലോ! ചോദിക്കുന്നതെന്തും തരാമെന്നു പറഞ്ഞിട്ട് ഒന്നും വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞ് മടങ്ങി വന്നിരിക്കുന്നു! മുഖത്തു വന്നുകയറിയ ഐശ്വര്യത്തെയല്ലേ നിങ്ങൾ ഇടംകാൽ കൊണ്ട് തട്ടിത്തെറിപ്പിച്ചത്? മര്യാദയ്ക്കു പോയി ഓക്കുമരത്തെക്കണ്ട് നമുക്ക് നല്ലൊരു മാളിക തരാൻ പറയ്.’

വൃദ്ധ അയാൾക്ക് സ്വൈരം കൊടുത്തില്ല. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ അയാൾ വീണ്ടും കാട്ടിലെത്തി ഓക്കുമരത്തെ കണ്ടു.

‘ഓക്കുമരമേ, നീ വാഗ്ദാനം ചെയ്തപോലെ എനിക്കൊരു കാര്യം സാധിച്ചുതരണം. എനിക്കു മനസ്സുണ്ടായിട്ടല്ല, ഭാര്യയുടെ നിർബന്ധം

കൊണ്ടാണിതു പറയുന്നത്,' വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

'എന്തായാലും പറഞ്ഞോളൂ. ഞൊടിയിടയ്ക്കുള്ളിൽ ഏതാഗ്രഹവും സാധിച്ചുതരാൻ എനിക്കാവും.'

ഓക്കുമരം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു.

'ഞങ്ങളുടേത് പഴയൊരു വീടാണ്. അതിരിക്കുന്ന സ്ഥാനത്ത് ഒരു മാളികയുണ്ടാക്കിത്തരണമെന്നാണ് ഭാര്യ ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്,' വൃദ്ധൻ കാര്യം പറഞ്ഞു.

'നിങ്ങൾ ധൈര്യമായി വീട്ടിലേക്കു പോയ്ക്കൊള്ളൂ. എല്ലാം ശരിയായി നടന്നിരിക്കും,' ഓക്കുമരം മറുപടി പറഞ്ഞു.

വൃദ്ധൻ തിരികെ വീട്ടിലേക്കു നടന്നു.

വീടിനടുത്തെത്തിയ വൃദ്ധൻ ആകെ അന്തിച്ചുനിന്നുപോയി. തന്റെ ചെറിയ വീടിരുന്ന സ്ഥാനത്ത് പടുകുറ്റൻ മണിമാളിക! അതിന്റെ മട്ടുപ്പാവിൽ വൃദ്ധ നില്ക്കുന്നു. വൃദ്ധൻ സ്വന്തം കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാനായില്ല.

'ഓക്കുമരത്തിനു നന്ദി!'

അയാൾ സ്വയം പറഞ്ഞു.

മാളിക സ്വന്തമാക്കിയിട്ടും വൃദ്ധയ്ക്ക് മതിയായില്ല. കുറച്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞതും അവർ ഭർത്താവിനോട് പറഞ്ഞു:

'വലിയൊരു വീട്ടിൽ അടച്ചിരുന്നിട്ടെന്താ കാര്യം? നമുക്ക് ജീവിക്കാൻ പണം വേണ്ടേ? നിങ്ങൾ പോയി ഓക്കുമരത്തോട് പണം ആവശ്യപ്പെടണം.'

'എടി, വീണ്ടും ഓക്കുമരത്തെ ശല്യം ചെയ്യുന്നത് മോശമല്ലേ? ഉള്ളതുകൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെട്ടാൽപ്പോരേ നമ്മൾ?'

വൃദ്ധൻ ചോദിച്ചു.

'ഓഹും, യാതൊരു വകതിരിവുമില്ലാത്ത ഒരാളെയാണല്ലോ എനിക്കു ഭർത്താവായി കിട്ടിയത്! മര്യാദയ്ക്കു പോയി പണം ചോദിച്ചിട്ട് ഇങ്ങോട്ടു വന്നാൽ മതി.'

മുഖം കോട്ടി വൃദ്ധ ശാസിച്ചു.

ഭാര്യയോട് കൂടുതൽ സംസാരിക്കുന്നത് ഭംഗിയല്ലെന്നു തോന്നിയ വൃദ്ധൻ വീടുവിട്ടിറങ്ങി. അയാൾ കാട്ടിലെത്തി ഓക്കുമരത്തോടു കാര്യം പറഞ്ഞു:

'ഓക്കുമരമേ, ഞങ്ങൾക്ക് കുറച്ചു പണം വേണമെന്നു പറയാനാണ് ഞാനിപ്പോൾ വന്നത്. പണമില്ലാതെ എനിക്കു വീട്ടിൽ കയറാനാവില്ല.'

'എല്ലാം എനിക്കറിയാം. നിങ്ങൾ വീട്ടിലെത്തുമ്പോഴേക്കും ഭാര്യയുടെ

പരിഭവമെല്ലാം മാറിയിട്ടുണ്ടാവും,' ഓക്കുമരം ചില്ലിക്കൈൾ വീശി പറഞ്ഞു.

വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ അവിടെ ഒരു കുന്ന പൊൻപണം! വൃദ്ധ അവ ആർത്തിയോടെ എണ്ണിത്തിട്ടപ്പെടുത്താൻ പരിശ്രമിക്കുന്നതാണ് അയാൾ കണ്ടത്.

മാളികയും അളവറ്റ പണവും കിട്ടിയിട്ടും വൃദ്ധയ്ക്കു തൃപ്തി വന്നില്ല. നാലഞ്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞതും വൃദ്ധ പുതിയ ആവശ്യവുമായി ഭർത്താവിനെ സമീപിച്ചു. തങ്ങൾക്ക് പാലു കുടിക്കാനും ഇറച്ചി തിന്നാനും കുറെ പശുക്കളെയും ആടുകളെയും വേണമെന്നതായിരുന്നു അത്. വൃദ്ധന്റെ തടസ്സവാദങ്ങളൊന്നും വൃദ്ധ മുഖവിലയ്ക്കെടുത്തില്ല.

വൃദ്ധൻ കാട്ടിലെത്തി ആ ആവശ്യം ഓക്കുമരത്തോട് വിവരിച്ചു. ഓക്കുമരം തെല്ല് ദേഷ്യം പ്രകടിപ്പിച്ചെങ്കിലും വൃദ്ധനെ സമാധാനിപ്പിച്ച് മടക്കിയയച്ചു. അയാൾ വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ കണ്ടത് മുറ്റത്ത് നിരന്നുനില്ക്കുന്ന പശുക്കളെയും ആടുകളെയുമാണ്!

ഇനിയെങ്കിലും വൃദ്ധയുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾക്ക് അറുതിവന്നിരിക്കുമെന്ന വൃദ്ധന്റെ കണക്കുകൂട്ടലും തെറ്റി. ദിവസേന മുട്ടയും ഇറച്ചിയും തിന്നാൻ കുറെ കോഴികളെയും താറാവുകളെയും വേണമെന്നതായിരുന്നു വൃദ്ധയുടെ പുതിയ ആവശ്യം. വൃദ്ധൻ എതിരുപറയാൻ മുതിർന്നെങ്കിലും ഭാര്യയുടെ കണ്ണുരുട്ടലിനു മുന്നിൽ അയാളടങ്ങി.

വൃദ്ധൻ ഓക്കുമരത്തെ സമീപിച്ച് ഈ ആവശ്യവും ഉന്നയിച്ചു. ഇക്കുറി ഓക്കുമരം കൂടുതൽ അസ്വസ്ഥനായി കാണപ്പെട്ടു. വൃദ്ധൻ വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോഴുണ്ട്, മുറ്റത്തും തൊടിയിലും നിറയെ കോഴികളും താറാവുകളും!

'ഇനിയെങ്കിലും നിന്റെ അത്യാഗ്രഹം മതിയാക്കി ജീവിക്കാൻ നോക്കണം,' വൃദ്ധൻ ഭാര്യയോട് പറഞ്ഞു. തത്കാലം അവരതിന് മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവില്ല, വൃദ്ധ വീണ്ടും ഭർത്താവിനെ സമീപിച്ച് പറഞ്ഞു:

'ദേ, എനിക്കൊരു ആഗ്രഹമുണ്ട്. അത് സാധിച്ചുതരാൻ ഓക്കുമരത്തോടു പറയണം.'

'ദേ, ഇത്രയൊക്കെ കിട്ടിയിട്ടും ഇനിയും ആഗ്രഹമോ? മനുഷ്യന്റെ അത്യാർത്തിക്ക് ഒരിക്കലും അറുതിയില്ലെന്നു പറയുന്നത് എത്ര സത്യമാണ്!'

വൃദ്ധൻ തലയിൽ കൈവെച്ചു.

‘ഇത്രയൊക്കെ സ്വത്തും പണവും ഉണ്ടായിട്ടും എന്നെ ബഹുമാനിക്കാനും പരിചരിക്കാനും ആരുമില്ല. ഇനിയത് പോര. ഇന്നാട്ടിലെ മുഴുവൻ സ്ത്രീകളും എനിക്കു വിടുപണി ചെയ്യാൻ ഇവിടെയെത്തണം,’ വൃദ്ധ പറഞ്ഞു.

ഇത് ദുരാഗ്രഹമാണെന്ന് വൃദ്ധൻ വിശദീകരിച്ചെങ്കിലും വൃദ്ധ തരിമ്പും വിട്ടുവീഴ്ചയ്ക്കു തയ്യാറായില്ല. ഗതിയില്ലാതെ വൃദ്ധൻ കാട്ടിൽ പോയി ഓക്കുമരത്തെക്കണ്ട് ഭാര്യയുടെ ആവശ്യം അവതരിപ്പിച്ചു. അതു കേട്ടതും ഓക്കുമരം പ്രതിഷേധത്തോടെ ആടിയുലഞ്ഞു.

‘ഒപ്പം, പൊയ്ക്കോ. വീട്ടിലെത്തുമ്പോഴേക്കും നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയുടെ ആഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം സാധിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. പിന്നൊരു കാര്യം, നിങ്ങൾ മേലിൽ എന്നത്തേടി ഇവിടേക്കു വരരുത്. വന്നാൽ ജീവനോടെ തിരിച്ചുപോകാനാവില്ല!’

ഓക്കുമരം പറഞ്ഞുനിർത്തി. അതിന്റെ അർഥം മുഴുവനായും മനസ്സിലായില്ലെങ്കിലും വൃദ്ധൻ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ അവിടെ കണ്ടതോ?

മാളികയും പൊൻപണക്കുന്നയും ആടുമാടുകളും കോഴികളും താറാവുകളുമെല്ലാം അപ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നു! പകരം തത്സ്ഥാനത്ത് പഴയ കൊച്ചു വീടുമാത്രം! അവിടെ മുഖം കുനിച്ചിരിക്കുന്ന വൃദ്ധയെയും അയാൾ കണ്ടു.

വൃദ്ധന് പക്ഷേ, തോന്നിയത് ആശ്വാസമാണ്.

‘നമുക്ക് ഉള്ളതുകൊണ്ട് സുഖമായി ജീവിക്കാം,’ അയാൾ വൃദ്ധയെ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

(മലയാളമടക്കം മിക്ക ഭാഷകളിലും ഇതിനു സമാനമായ നാടോടിക്കഥകൾ പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. ഓക്കുമരത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് മത്സ്യമോ ഭൂതമോ ഒക്കെ ആകുമെന്നുമാത്രം.)

തടിമാടനും കുളളനും

ഒരു പുഴ.

ഒരു അമ്മമീൻ.

ആ അമ്മമീനിന് ഒരു പുന്നാര കുഞ്ഞുമീൻ.

ഒരുനേരം പിരിഞ്ഞിരിക്കാനാവില്ല അമ്മയ്ക്ക് അവനെ. എപ്പോഴും അവന്റെ കൂടെത്തന്നെയുണ്ടാവും, ഓരോന്നു പറഞ്ഞ്, മുട്ടിയുരുമ്മി...

ഇങ്ങനെ എപ്പോഴും തന്റെ ദേഹത്തൊട്ടി നടന്നാൽപ്പോരാ കുഞ്ഞുമീൻ എന്ന് അമ്മമീനിനു നന്നായറിയാം. തനിക്കിനി എത്ര കാലം ആയുസ്സുണ്ടാവുമെന്നറിയില്ല. തന്റെ കാലശേഷം അവന് സ്വന്തം കാലിൽ നില്ക്കേണ്ടിവരും. അതിനുള്ള പരിശീലനം അവനിപ്പോഴേ നല്കണം.

അമ്മമീൻ തീരുമാനിച്ചു.

പിറ്റേന്നുതന്നെ അമ്മമീൻ കുഞ്ഞുമീനിനെ പരിശീലിപ്പിച്ചു തുടങ്ങി. കരയോടു ചേർന്ന് രണ്ടാളും നില്ക്കും. പിന്നെ അമ്മയും മകനും ഒപ്പം നീന്താൻ തുടങ്ങും. ഒഴുക്കിനെ കീറിമുറിച്ച്, വലിയ മീനുകളുടെയും നീർക്കോലിയുടെയും വായിൽപ്പെടാതെ ഒഴിഞ്ഞു നീന്താനുള്ള പരിശീലനം. പുഴയുടെ നടുവിലെത്തുമ്പോൾ അവർ നില്ക്കും. പിന്നെ

അമ്മ മീൻ പറയും:

‘മോനേ, ഇനി അമ്മ ഇവിടെ നില്ക്കാം. മോൻ നീന്തി കരയോളം ചെന്ന് തനിയെ തിരിച്ചു വരണം.’

അതു കേട്ടപ്പോൾ കുഞ്ഞുമീനിന് ആവേശമായി. തന്റെ കഴിവ് പ്രകടിപ്പിക്കാൻ കിട്ടിയ അവസരമല്ലേ? അവൻ ഉത്സാഹത്തോടെ മുന്നോട്ടു നീന്തി. കരതൊട്ടു തൊട്ടില്ല എന്നായപ്പോൾ തിരിച്ചു നീന്തി. അമ്മമീനിന്റെ അടുത്തെത്തി അവൻ തല പൊക്കി, ഗമയിൽ ചോദിച്ചു:

‘ഇപ്പോൾ എങ്ങനെയാണ്?’

‘പിന്നേ, മിടുമിടുക്കനല്ലേ എന്റെ പൊന്നുമോൻ!’

അമ്മമീൻ അവനെ വാനോളം പുകഴ്ത്തും.

ഈ അഭ്യാസം പലതവണ ആവർത്തിച്ചപ്പോൾ അവനതിൽ വിദഗ്ദ്ധനായി. അമ്മയുടെ മേൽനോട്ടമില്ലാതെതന്നെ പുഴയുടെ നടുക്കുവരെ പോയിവരാൻ അവൻ പഠിച്ചു. ഈ പുഴയൊക്കെ തനിക്കു നിസ്സാരമാണെന്ന ചെറിയൊരു അഹങ്കാരവും അവനുണ്ടായി.

ഒരുനാൾ, അമ്മമീൻ കാണാതെ കുഞ്ഞുമീൻ നീന്താൻ തുടങ്ങി. പ്രഭാതത്തിലെ ഇളംചൂടിൽ പുഴയിൽ നീന്താൻ നല്ല സുഖം തോന്നി. പുഴയുടെ നടുവിലെത്തിയിട്ടും അവനു മതിയാക്കാൻ തോന്നിയില്ല. അവൻ മുന്നോട്ടുതന്നെ കുതിച്ചു.

പുഴയുടെ ഇക്കരയെന്നപോലെ അക്കരയും മറ്റൊരു സ്ഥലം ഉണ്ടാവാമെന്ന് അവനുറപ്പായിരുന്നു. ഇതുവരെ കാണാത്ത ആ കര ഒന്നു കാണുകയുമാവാം. പിന്നീട് തന്റെ സാഹസികയാത്ര അമ്മയ്ക്ക് വിശദീകരിച്ചു കൊടുക്കുകയും വേണം.

നീന്തി നീന്തി അവൻ മറുകരയോടടുത്തു. പഞ്ചാരമണൽ വിരിച്ച ഒരു കര. അവൻ മണലിൽ പുതഞ്ഞുകിടന്ന് അവിടത്തെ കാഴ്ചകൾ ആസ്വദിച്ചു. അപ്പോഴാണ് അവനൊരു കാഴ്ച കാണുന്നത്.

പുഴയോരത്തെ കുറ്റിച്ചെടികളിൽ ചുറ്റിവരിഞ്ഞ്, നിറയെ വലിയ പയറുകളുമായി കിടക്കുന്ന ഒരു പയർച്ചെടി! അതിന്റെ വള്ളിക്ക് കൈത്തണ്ടയുടെ വണ്ണം. പയർച്ചെടിയോട് എന്തെങ്കിലുമൊന്നു സംസാരിക്കണമെന്നു കരുതി കുഞ്ഞുമീൻ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു:

‘നമസ്കാരം പയറുചേട്ടാ. ചേട്ടനെക്കണ്ടിട്ട് ‘തടിമാടാ’ന്ന് വിളിക്കാനാണ് തോന്നുന്നത്. ഞാനങ്ങനെ വിളിക്കട്ടെ? തടിമാടാ... തടിമാടാ...!’

അതുകേട്ട് പയർച്ചെടി ഒന്നിളകിമറിഞ്ഞു. എന്നിട്ട് ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു:

‘നമസ്കാരം കുഞ്ഞുമീനേ. നിന്നെക്കണ്ടിട്ട് എനിക്കു വിളിക്കാൻ

തോന്നുന്നത് എന്താണെന്നോ? ‘കുള്ളാ’ന്ന്. കുള്ളാ, കുള്ളാ, കൊച്ചു കുള്ളാ...!’

ആ വിളി കേട്ടപ്പോൾ കുഞ്ഞുമീനിന് വലിയ സങ്കടമായി. ഇത്തിരിപ്പോന്ന തന്നെ മറ്റു മീനുകളും കളിയാക്കാറുണ്ട്. ഇപ്പോഴിതാ ആദ്യമായി കാണുന്ന പയർച്ചെടിയും അതുതന്നെ വിളിക്കുന്നു!

കുഞ്ഞുമീനിന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. അവൻ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് മടങ്ങിപ്പോയി. അമ്മയുടെ അടുത്തെത്താൻ അവൻ തിടുക്കമായി. പൊള്ളുന്ന വെയിൽ വകവെയ്ക്കാതെ അവൻ വേഗം നീന്തി പുഴയുടെ നടുക്കെത്തി.

‘പൊന്നുമോനേ, എന്നോടു പറയാതെ നീ എവിടെ പോയിരുന്നെടാ?’

അമ്മമീൻ അവന്റെയടുത്തേക്കു നീന്തിച്ചെന്ന് ചോദിച്ചു. അതിനു മറുപടിയായി അവൻ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞതേയുള്ളൂ. അവന്റെ കണ്ണു നനഞ്ഞത് അമ്മയ്ക്കു സഹിക്കാനായില്ല. അവന്റെ ദേഹത്ത് തൊട്ടുരുമ്മി അമ്മ മീൻ ചോദിച്ചു:

‘നിനക്കെന്തു പറ്റിയെടാ? വലിയ മീനുകൾ നിന്നെ ആക്രമിച്ചോ?’

‘ഇല്ലമ്മേ, അക്കരയുള്ള പയർച്ചെടി എന്നെ കുള്ളെന്നു വിളിച്ച് കളിയാക്കി.’

തേങ്ങലിനിടയിൽ അവൻ പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു.

അതു കേട്ടപ്പോൾ അമ്മമീനിന് ദേഷ്യം വന്നു. അഹങ്കാരിയായ പയർച്ചെടിയോട് ചോദിച്ചിട്ടുതന്നെ കാര്യം എന്നു നിശ്ചയിച്ച് അമ്മമീൻ കുഞ്ഞുമീനെയും കൂട്ടി അക്കരയ്ക്കു നീന്തി.

‘ഹേ പയർച്ചെടി, നീയെന്തിനാ എന്റെ പൊന്നുമോനെ കുള്ളെന്നു വിളിച്ചത്?’

അമ്മമീൻ തല പൊക്കി ചോദിച്ചു.

‘അമ്മമീനേ, അത് പകുതി ശരിയാണ്. അതിനു മുൻപുണ്ടായ സംഭവം നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവില്ല. അതുകൂടി അറിഞ്ഞാലേ ന്യായാന്യായങ്ങൾ തീരുമാനിക്കാവൂ.’ ആടിയുലഞ്ഞ് പയർച്ചെടി പറഞ്ഞു.

‘അതെന്താ?’

അമ്മമീനിന് ആകാംക്ഷയായി.

‘അതോ? ഇവനെനെ ആദ്യം തടിമാടെന്നു വിളിച്ചു. അതിനുശേഷമാണ് ഞാനവനെ കുള്ളെന്നു വിളിച്ചത്.’ പയർച്ചെടി പറഞ്ഞു.

‘നേരാനോ മോനേ?’

അമ്മമീൻ കുഞ്ഞുമീനനു നേരെ തിരിഞ്ഞു.

കുഞ്ഞുമീൻ ഒന്നും പറയാതെ തല മണലിൽ പൂഴ്ത്തി. ആ മൗനം

സമ്മതമായി അവൾക്കു തോന്നി.

‘ക്ഷമിക്കണം. കാര്യമറിയാതെയാണ് ഞാൻ നിങ്ങളെ കുറ്റപ്പെടുത്തിയത്.’

പയർച്ചെടിയോട് ക്ഷമ പറഞ്ഞ് അമ്മമീൻ കുഞ്ഞുമിനിയെയും കൊണ്ട് മടങ്ങി.

പുഴയുടെ ഒഴുക്ക് മുറിച്ചു നീന്തുന്നതിനിടെ അമ്മമീൻ കുഞ്ഞുമിനിനോട് സ്നേഹപൂർവ്വം പറഞ്ഞു:

‘മോനേ, നമ്മൾ കൊടുക്കുന്നതേ നമുക്ക് തിരിച്ചു കിട്ടൂ. പയർച്ചെടിയെ തടിമാടനെന്ന് വിളിച്ചതുകൊണ്ടല്ലേ നിനക്ക് കുളളുന്നെന്ന് വിളി കേൾക്കേണ്ടിവന്നത്. നിന്റെ വായിൽനിന്നും ആ പരിഹാസവാക്ക് പുറത്തുവന്നില്ലെങ്കിൽ അവനും അങ്ങനെ പ്രതികരിക്കുമായിരുന്നില്ല. പിന്നെ, നിനക്കുണ്ടായ വിഷമംതന്നെ പയർച്ചെടിക്കും തോന്നിയിരിക്കില്ലേ? അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്, നമ്മൾ പറയുന്ന ഓരോ വാക്കും വളരെ ആലോചിച്ചുവേണമെന്ന്.’

കുഞ്ഞുമിനിന് തന്റെ പ്രവൃത്തിയിൽ പശ്ചാത്താപം തോന്നി. അത് താനിനി ആവർത്തിക്കില്ലെന്ന് അവൻ മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു.

അരബുദ്ധി മുഴുബുദ്ധി

പണ്ടു പണ്ട് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു കൃഷിക്കാരൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. അയാൾ സുന്ദരിയും സുശീലയുമായ ഒരു സ്ത്രീയെ വിവാഹം കഴിച്ച് സുഖമായി ജീവിച്ചു. അവൾ യഥാകാലം രണ്ട് ആൺ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു ജന്മം നൽകി. മൂന്നാമതും അവൾ ഗർഭം ധരിക്കുകയും വിരുപനായ ഒരാൾക്കുഞ്ഞിനെ പ്രസവിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ കുഞ്ഞിനെ കണ്ടതിലുള്ള വിഷമംകൊണ്ടാവാം, പ്രസവിച്ച് അധികം കഴിയും മുൻപേ അവൾ മരിച്ചു.

ഭാര്യ മരിച്ചതിലുള്ള ദുഃഖം കടിച്ചമർത്തി കർഷകൻ മക്കളെ പൊന്നു പോലെ വളർത്തി. മൂന്നു മക്കളും വളർന്നുവന്നു. മൂത്ത രണ്ടു കുട്ടികളും ഒന്നിനൊന്നു മിടുക്കന്മാരായപ്പോൾ ഇളയവന്റെ കാര്യം വലിയ കഷ്ടതയിലായി. വിരുപനായ അവൻ മാനസികവളർച്ചയില്ലാത്തവനായി. ഉപേക്ഷിക്കാൻ വയ്യാത്തതുകൊണ്ടുമാത്രം കർഷകൻ മറ്റു മക്കൾക്കൊപ്പം അവനെയും പോറ്റിവളർത്തി.

കർഷകന്റെ മക്കൾ യൗവനപ്രായത്തിലെത്തി. മൂത്ത മക്കൾ അതിസുന്ദരന്മാരും ബുദ്ധിമാന്മാരുമായപ്പോൾ ഇളയവൻ അരാലും ആകർഷി

ക്കപ്പെടാത്തവനായി. പിതാവോ ജ്യേഷ്ഠന്മാരോ അവനെ ശ്രദ്ധിക്കാൻ പോലും തയ്യാറായില്ല. കിട്ടുന്നതു തിന്നും കുടിച്ചും അവനൊരു കൊച്ചു കുട്ടിയെപ്പോലെ കഴിഞ്ഞു. മുത്ത മക്കൾക്ക് വിവാഹപ്രായമായതറിഞ്ഞ് കർഷകൻ ആലോചനകളും തുടങ്ങി.

അങ്ങനെയിരിക്കെ, അടുത്ത നാട്ടിലെ രാജാവിന്റെ അതിസുന്ദരിയായ ഏകമകൾക്ക് വിവാഹപ്രായമായി. അവൾക്കു യോജിച്ച വരനെ കണ്ടെത്താൻ അദ്ദേഹം കൊണ്ടുപിടിച്ച് ശ്രമിച്ചു. ഭൂലോകത്തെ ഏറ്റവും സമർത്ഥനായ ആളാകണം തന്റെ മകൾക്ക് ഭർത്താവായതേണ്ടതെന്ന് അദ്ദേഹം ഉറപ്പിച്ചു. അതിനായി മൂന്നു വ്യവസ്ഥകളും രാജാവ് മുന്നോട്ടു വെച്ചു. താൻ കണ്ട് ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന യുവാവിനെ മൂന്നു പരീക്ഷണങ്ങൾക്ക് വിധേയനാക്കുമെന്നും അതിലെല്ലാം വിജയിച്ചാലേ മകളെ നൽകൂ എന്നും അദ്ദേഹം അറിയിച്ചു. രാജകുമാരിയുടെ സൗന്ദര്യത്തിൽ ആകൃഷ്ടരായി നിരവധി യുവാക്കൾ കൊട്ടാരത്തിലെത്തിയെങ്കിലും രാജാവിന് ഹിതകരമാവാതിരിക്കുകയോ പരീക്ഷണങ്ങളിൽ പരാജയപ്പെടുകയോ ചെയ്ത് നിരാശരായി മടങ്ങി.

ഈ വാർത്ത കർഷകന്റെ കാതിലുമെത്തി. തന്റെ മുത്ത മക്കളിലൊരാൾക്ക് രാജകുമാരിയെ വിവാഹം കഴിക്കാനായാൽ നന്നായിരുന്നുവെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. അയാൾ ആദ്യപുത്രനെ അടുത്തുവിളിച്ച് രാജകുമാരിയുടെ വിവാഹക്കാര്യം വിശദീകരിച്ചു. അതു കേട്ട പാതി, കേൾക്കാത്ത പാതി അയാൾ പട്ടുകുപ്പായവും തൊപ്പിയുമണിഞ്ഞ്, ദേഹമാസകലം സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ പുശി കൊട്ടാരത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

വഴിയേക്കൂടെ തേജസ്വിയായ ഒരു ബുദ്ധൻ മരത്തണലിലിരുന്ന് വിശ്രമിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കർഷകപുത്രന്റെ തിടുക്കത്തിലുള്ള പോക്കു കണ്ട് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

‘മോനേ, ഇത്ര തിരക്കിട്ട് നീയെങ്ങോട്ടാണു പോകുന്നത്?’

കർഷകപുത്രന് ആ കുശലാമ്പേഷണം തീരെ രസിച്ചില്ല. മുഖം കോട്ടി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞ് അവൻ നടന്നുകുന്നു:

‘നരകത്തിലേക്ക്! എങ്ങോട്ടായാലും കിഴവനെന്താ കാര്യം?’

‘കഷ്ടം കഷ്ടം! മുതിർന്നവരെ ബഹുമാനിക്കാനറിയാത്ത വർഗം. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഏതായാലും ഭാഗ്യം നിന്നെ തുണയ്ക്കാൻ പോകുന്നില്ല,’ വ്യദ്ധൻ പിറുപിറുത്തു.

കർഷകപുത്രൻ കൊട്ടാരവാതിൽക്കലെത്തി. ഭടന്മാർ അവനെ രാജാവിനു മുന്നിൽ ഹാജരാക്കി. രാജാവ് അവനോടു യാത്രാവിവരങ്ങൾ തിരക്കി. വ്യദ്ധനെ കണ്ടഭാവം നടിക്കാതെ പോന്നതും അവൻ വിവരിച്ചു.

ആ പെരുമാറ്റം ഉത്തമനായ യുവാവിനു ചേർന്നതല്ല എന്നു മനസ്സിലാക്കിയ രാജാവ് അവനെ മകളെ കാണാൻപോലും അനുവദിക്കാതെ തിരിച്ചയച്ചു.

മുത്ത മകന് രാജകുമാരിയെ ലഭിച്ചില്ലെന്നറിഞ്ഞ് കർഷകൻ നിരാശനായി. അയാൾ രണ്ടാമത്തെ മകനെയും അതേ ദൗത്യമേൽപ്പിച്ച് പറഞ്ഞയച്ചു. അവനാകട്ടെ, കൂടുതൽ വിലപിടിപ്പുള്ള കുപ്പായവും ആഭരണങ്ങളും തൊപ്പിയുമണിഞ്ഞ്, രുക്ഷഗന്ധമുള്ള സുഗന്ധദ്രവ്യം പുശി യാത്ര പുറപ്പെട്ടു.

അവനെ കണ്ടതും വഴിയോരത്തിരുന്നിരുന്ന വ്യദ്ധൻ ചോദിച്ചു:

‘മോനേ, ഇത്ര തിടുക്കത്തിൽ പോയതുകൊണ്ട് നിന്റെ ആഗ്രഹം നടക്കുമെന്നു തോന്നുന്നുണ്ടോ?’

‘ദേ കിഴവാ, എന്റെ ആഗ്രഹം നടന്നാലും നടക്കാതിരുന്നാലും തനിക്കെന്താ ചേതം?’

വ്യദ്ധനെ രുക്ഷമായി നോക്കി അവൻ മുന്നോട്ടു നടന്നു.

പഴയപോലെ രാജഭടന്മാർ അവനെയും രാജാവിന്റെ അടുത്തെത്തിച്ചു. കൊട്ടാരത്തിലേക്കുള്ള യാത്രയെക്കുറിച്ചു പറയാൻ രാജാവ് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങിയതും വഴിയരികിലെ വ്യദ്ധനോടു കയർത്തതുമെല്ലാം അവൻ വളളിപുള്ളി വിടാതെ വിവരിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. യുവാക്കൾക്കു വേണ്ട വിനയം തൊട്ടുതെറിക്കാത്ത ഇവൻ തന്റെ മകൾക്കു യോജ്യനല്ലെന്ന് മനസ്സിൽപ്പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം അവനെയും മടക്കിയയച്ചു.

രണ്ടാമത്തെ മകനും വെറുംകൈയോടെ മടങ്ങിയെത്തിയതറിഞ്ഞ് കർഷകന്റെ പ്രതീക്ഷയറ്റു. വിരുപനും മന്ദബുദ്ധിയുമായ ഇളയ മകനെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് അയയ്ക്കുന്ന കാര്യം അയാൾക്ക് ചിന്തിക്കാൻപോലുമായില്ല. എന്നാൽ, അയാളെ അമ്പരപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ മുന്നോട്ടു വന്നു പറഞ്ഞു:

‘അച്ഛാ, ഞാനൊന്നു കൊട്ടാരംവരെ പോയി രാജകുമാരിയെ സ്വന്തമാക്കാനാവുമോ എന്നു നോക്കട്ടെ. ജ്യേഷ്ഠന്മാർക്കു കഴിയാത്തത് എനിക്ക് സാധിക്കുമോ എന്നു നോക്കാമല്ലോ.’

അവന്റെ ആഗ്രഹമറിഞ്ഞ് കർഷകനും ജ്യേഷ്ഠന്മാരും തലയിൽ കൈവെച്ചു നിന്നുപോയി. വിരുപനായ അവനെ കാണുന്ന മാത്രയിൽ രാജാവ് ആട്ടിയിറക്കുമെന്ന് അവർക്കുറപ്പായിരുന്നു. എങ്കിലും, അവരവനോട് എതിർത്തൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. പിഞ്ഞിത്തുടങ്ങിയ കുപ്പായവും നിറംകെട്ട തൊപ്പിയും ധരിച്ച്, സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളൊന്നും പുശാതെ അവൻ

കൊട്ടാരത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അതു നോക്കിനിന്ന കർഷകനും മുത്തമക്കൾക്കും അവനോടു സഹതാപം തോന്നി.

വഴിയോരത്തെ മരത്തണലിൽ വൃദ്ധൻ അപ്പോഴും വിശ്രമിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടയുടെനെ ഇളയ മകൻ ഒരടുപ്പം തോന്നി. അവൻ വൃദ്ധന്റെ അടുത്തുചെന്ന് തൊപ്പിയൂരി, തല കുനിച്ച് അഭിവാദ്യം ചെയ്തു. പിന്നെ ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു:

‘ഇതെന്താണ് മുത്തച്ചാ, അങ്ങ് തനിച്ചിരിക്കുന്നത്? വിശപ്പകറ്റാൻ ഭക്ഷണമോ ദാഹം തീർക്കാൻ വെള്ളമോ വേണോ?’

മധുരമുള്ള ഈ വാക്കുകൾ വൃദ്ധനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. വൈരുപ്യം അവന്റെ മനസ്സിനെ ബാധിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി. അവനെ അടുത്തിരുത്തി സ്നേഹപൂർവ്വം നെറുകയിൽ തലോടി വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു:

‘മോനേ, നിന്റെ വിനയവും വകതിരിവും എനിക്കിഷ്ടമായി. സ്നേഹത്തോടെയുള്ള നിന്റെ ചോദ്യംതന്നെ മതി വിശപ്പും ദാഹവും മാറാൻ. കൊട്ടാരത്തിലെ രാജകുമാരിയെ മോഹിച്ചാണ് നിന്റെ യാത്രയെന്ന് എനിക്കറിയാം. കഠിനമായ മൂന്നു പരീക്ഷണങ്ങളിൽ വിജയിക്കാനായാ ലേ നിനക്കവളെ ലഭിക്കൂ. അതിനു നിന്നെ ഞാൻ സഹായിക്കാം. നിന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്മാർ എന്റെ അഭിപ്രായം സ്വീകരിക്കാൻ മടിച്ചതാണ് അവർക്കു വിനയമായത്.’

വൃദ്ധൻ ഭാഗ്യത്തിൽനിന്നും ഒരു പീപ്പി കൈയിലെടുത്ത് അവനു നീട്ടി സംസാരം തുടർന്നു:

‘ഇത് അർദ്ധതസിദ്ധിയുള്ള ഒരു പീപ്പിയാണ്. പ്രതിസന്ധിഘട്ടത്തിൽ നിനക്ക് ഉപകരിക്കും. നിനക്ക് നല്ലതു വരട്ടെ!’

വൃദ്ധനോട് നന്ദി പറഞ്ഞ് ഇളയ മകൻ യാത്ര തുടർന്നു.

അവൻ രാജാവിനു മുന്നിലെത്തി. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനവനോട് വെറുപ്പാണു തോന്നിയത്. എന്നാൽ, യാത്രയ്ക്കിടെ വൃദ്ധനെ കണ്ടുമുട്ടിയതും അനുഗ്രഹം നേടിയതുമായ കാര്യങ്ങൾ അവൻ ഉണർത്തിച്ചു. മാന്ത്രികപ്പീപ്പി കിട്ടിയതു മാത്രം അവൻ രാജാവിൽനിന്ന് മറച്ചു വെച്ചു. അതോടെ, രാജാവിന് അവനോടുള്ള അനിഷ്ടം കുറഞ്ഞു.

‘നിനക്ക് എന്റെ മകളെ ഭാര്യയായി ലഭിക്കണമെങ്കിൽ മൂന്നു പരീക്ഷണങ്ങളിൽ ജയിക്കണം. അതിൽ ആദ്യത്തേതാണിത്. എന്റെ നൂറു വെള്ള മൂയലുകളെ നീയിപ്പോൾത്തന്നെ മേയ്ക്കാനായി കുറച്ചുകലെയുള്ള പുൽപ്പുരപ്പിലേക്കു കൊണ്ടുപോകണം. ഇരുട്ടുംമുൻപേ അതിലൊന്നു പോലും കുറവുവരാതെ കൊട്ടാരത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിക്കുകയും വേണം.’

‘ശ്രമിക്കാം പ്രഭോ.’

അവൻ രാജാവിനെ താണുതൊഴുതു.

അപ്പോൾത്തന്നെ നൂറു മൂയലുകളും അവിടെയെത്തി. അവൻ അവയെയും തെളിച്ച് പുൽമേട്ടിലേക്കു നടന്നു. വിശാലമായ പുൽപ്പുരപ്പിൽ മൂയലുകളെ മേയാൻവിട്ട് അവനവിടെ വിശ്രമിച്ചു.

വിരുപനായ അവന് മകളെ കൊടുക്കുന്നതിൽ രാജാവിനും രാജ്ഞിക്കും താത്പര്യമുണ്ടായില്ല. പരീക്ഷണത്തിൽ അവൻ വിജയിക്കരുതെന്ന് തീരുമാനിച്ച അവർ ഒരു ഗൂഢതന്ത്രം ആവിഷ്കരിച്ചു. രാജ്ഞി ഒരു നാടോടിസ്ത്രീയുടെ വേഷം ധരിച്ച് പുൽപ്പുരപ്പിലെത്തി അവനോട് ചോദിച്ചു:

‘നീ ഇതിലൊരു വെള്ളമൂയലിനെ എനിക്ക് തരുമോ? വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി വളർത്താനാണ്.’

‘അയ്യോ, അതിനുള്ള അധികാരം എനിക്കില്ല. കാരണം, ഈ മൂയലുകൾ എന്റേതല്ല. ഇതിന്റെ ഉടമയ്ക്കു മാത്രമേ നിങ്ങളെ സഹായിക്കാനാവൂ.’

വേഷപ്രച്ഛന്നയായി വന്നത് സാക്ഷാൽ രാജ്ഞി തന്നെയാണെന്ന് അവൻ അതിനകംതന്നെ മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

‘അങ്ങനെ പറയരുത്. നീ വിചാരിച്ചാൽ ഒരു മൂയലിനെ തരാൻ പ്രയാസമൊന്നുമില്ല. നീ ചോദിക്കുന്ന പണം ഞാൻ തരികയും ചെയ്യാം.’

അവർ പിന്നെയും നിർബന്ധിച്ചു.

‘എങ്കിൽ ശരി. എനിക്കു പക്ഷേ, പണമൊന്നും വേണ്ട. ഒരു മൂയലിന് പകരമായി നിങ്ങളെനെ ഒറ്റത്തവണ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് ഒരുമ്മ തന്നാൽ മതി!’

കുറച്ചൊന്നാലോചിച്ചശേഷം അവൻ പറഞ്ഞു.

അടുത്തേങ്ങും മറ്റൊരുമില്ല എന്നുറപ്പുവരുത്തി രാജ്ഞി അവനെ ചുംബിച്ചു. അവൻ ഒരു മൂയലിനെ ചാക്കിലാക്കി രാജ്ഞിക്ക് കൊടുത്തു.

രാജ്ഞി കൊട്ടാരത്തിലെത്തി മൂയലിനെ കുട്ടിലടച്ചു. നൂറു മൂയലുകളെ തിരിച്ചെത്തിക്കാനാവാതെ വരുമ്പോൾ കർഷകപുത്രനെ മടക്കി അയയ്ക്കാമെന്ന കണക്കുകൂട്ടലിലായിരുന്നു രാജാവും രാജ്ഞിയും.

നേരം സന്ധ്യയായി. അവൻ മൂയലുകളെയെല്ലാം വിളിച്ചുകൂട്ടാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും വളരെ കുറച്ചെണ്ണത്തെ മാത്രമേ കണ്ടെത്താനായുള്ളൂ. മുഴുവൻ മൂയലുകളെയും കൊട്ടാരത്തിലെത്തിച്ചില്ലെങ്കിൽ തന്റെ സ്വപ്നഗോപുരം തകർന്നടിയുമല്ലോ എന്നവൻ ദുഃഖിച്ചു. അപ്പോഴാണ്, വൃദ്ധൻ കൊടുത്ത മാന്ത്രികപ്പീപ്പിയുടെ കാര്യം അവനോർമ്മവന്നത്.

അവൻ കൂപ്പായക്കിഴയിൽനിന്നെടുത്ത് നിട്ടിയുതി.

അദ്ഭുതം! ആ ശബ്ദം നാലുദിക്കിലും തട്ടി പ്രതിധ്വനിച്ചു.

അതു കേട്ട മാത്രയിൽ മൂയലുകൾ പലയിടത്തുനിന്നുമായി ഓടി അവന്റെ അടുത്തെത്തി. കൊട്ടാരത്തിലെ കുട്ടിലായിരുന്ന മൂയലും കൂടു പൊളിച്ച് അങ്ങോട്ട് ഓടിയെത്തി.

നൂറു മൂയലുകളെയും എണ്ണിത്തീട്ടുപെടുത്തി, അവൻ അവയെയും കൊണ്ട് കൊട്ടാരത്തിലേക്കു മടങ്ങി.

ആദ്യപരീക്ഷണത്തിൽ കർഷകപുത്രൻ വിജയിച്ചതായി രാജാവ് മനസ്സിലാക്കുമ്പോഴേക്കു സമ്മതിച്ചു. ആ രാത്രി അവൻ കൊട്ടാരത്തിൽ തന്നെ കഴിഞ്ഞു. ഉറക്കത്തിൽ വൃദ്ധൻ അവന്റെ അടുത്തെത്തി ഒരു തപ്പ് നൽകി പറഞ്ഞു:

‘നീ മിടുക്കനാണ്. അടുത്ത പരീക്ഷണത്തിൽ ജയിക്കാൻ ഈ തപ്പ് നിന്നെ സഹായിക്കും. ആപത്തു വരുമ്പോൾ ഇതിൽ മൂന്നു തവണ കൊട്ടിയാൽ മതി.’

ഇതും പറഞ്ഞ് വൃദ്ധൻ മറഞ്ഞു.

പിറ്റേന്ന് രാവിലെ നൂറ് ആടുകളെയാണ് അവനു മേയ്ക്കാൻ കിട്ടിയത്. പഞ്ഞിക്കെട്ടുപോലുള്ള ആടുകളെയുംകൊണ്ട് അവൻ മലഞ്ചരൂവിലെത്തി. ആടുകളെ മേയാൻ വിട്ട് അവൻ വിശ്രമം തുടങ്ങി.

രാജാവും രാജ്ഞിയും അടങ്ങിയിരുന്നില്ല. രണ്ടാംപരീക്ഷണത്തിലെങ്കിലും അവനെ തോല്പിക്കണമെന്ന് അവർ നിശ്ചയിച്ചു. ഇക്കൂറി രാജാവുതന്നെ വേഷം മാറി അവന്റെ അടുത്തെത്തി ചോദിച്ചു:

‘ഈ ആടുകൾ എന്റെ മനംകവർന്നുകഴിഞ്ഞു. ഇതിലൊന്നിനെ എനിക്കു തരാമോ?’

തന്റെ മുന്നിൽ നില്ക്കുന്നത് രാജാവ് തന്നെയാണെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞിട്ടും അറിയാത്ത ഭാവത്തിൽ അവൻ തന്റെ നിസ്സഹായത വെളിപ്പെടുത്തി. എന്നിട്ടും രാജാവ് ആടിനുവേണ്ടി നിർബന്ധം പിടിച്ചപ്പോൾ അവൻ ഒരു വ്യവസ്ഥവെച്ചു:

‘താങ്കൾക്ക് അത്രയ്ക്ക് ആഗ്രഹമാണെങ്കിൽ ഞാനൊരു ആടിനെ തരാം. പക്ഷേ, താങ്കൾ എന്റെ ആടുകളെയെല്ലാം ഉമ്മവെക്കണം.’

ഗത്യന്തരമില്ലാതെ രാജാവ് ആടുകളെ ചുംബിക്കാൻ തുടങ്ങി. അവൻ ഇതെല്ലാം കണ്ട് ചിരിയടക്കി നിന്നു. ഒടുവിൽ ഒരാടിനെ നൽകി രാജാവിനെ യാത്രയയച്ചു. രാജാവ് ആടിനെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തിച്ച് ബലമുള്ള ആട്ടിൻകുട്ടിലാക്കി വാതിലടച്ചു. ഇത്തവണ കർഷകപുത്രൻ തോറ്റതെന്നതെന്ന് രാജാവും രാജ്ഞിയും കരുതി.

വൈകുന്നേരമായതും അവൻ വൃദ്ധൻ നൽകിയ തപ്പെടുത്ത് മൂന്നു തവണ ആഞ്ഞുകൊട്ടി. ഇടിവെട്ടുപോലുള്ള ശബ്ദം നാലുപാടും മുഴങ്ങി. അതു കേട്ട് രാജാവിന്റെ ആടുകൾ ഓടിക്കൂടി. കൊട്ടാരത്തിലെ കൂടു പൊളിച്ച് ആ ആടും അവിടെയെത്തി. അങ്ങനെ, നൂറ് ആടുകളെയും തെളിച്ച് അവൻ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി രാജാവിനെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി. രാജാവ് നിരാശനായെങ്കിലും അവന്റെ ബുദ്ധിയെ മനസാ പ്രശംസിച്ചു.

അന്നു രാത്രിയും വൃദ്ധൻ അവനു മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് ഇങ്ങനെ ഉപദേശിച്ചു:

‘മോനേ, ഇനി അവശേഷിക്കുന്നത് ഒരു പരീക്ഷണം മാത്രമാണ്. അതിൽ ബുദ്ധികൊണ്ടേ ജയിക്കാനാവൂ. നീ ഞാൻ പറയുംപോലെ പ്രവർത്തിച്ചാൽ മാത്രം മതി, വിജയം ഉറപ്പാണ്,’ ചിലത് ഉപദേശിച്ച് വൃദ്ധൻ മറഞ്ഞു.

പിറ്റേന്ന് രാവിലെ രാജാവ് അവനെ വിളിച്ച് ഒരൊഴിഞ്ഞ സഞ്ചി നൽകി യിട്ട് പറഞ്ഞു:

‘ഏറെ വിഷമകരമായ പരീക്ഷണമാണ് ഇനിയുള്ളത്. ഇതുകൂടി ജയിച്ചാലേ നിനക്ക് എന്റെ മകളെ ഭാര്യയായി ലഭിക്കൂ.’

രാജാവ് ഗൗരവത്തോടെ തുടർന്നു:

‘ഈ സഞ്ചിയിൽ ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ നേരംകൊണ്ട് കുറെ സത്യങ്ങൾ നിറയ്ക്കണം. നടന്നതും അസാധാരണവും നൂതനവുമായ സത്യങ്ങൾ. സഞ്ചി നിറഞ്ഞാലുടനെ അതിന്റെ വായ്ഭാഗം മുടിക്കെട്ടുകയും വേണം. തോറ്റാൽ നിനക്കിപ്പോൾത്തന്നെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകാം.’

അവൻ സഞ്ചി വാങ്ങി കുറച്ചുനേരം ആലോചിച്ചുനിന്നു. പിന്നെ, അതു തുറന്ന്, അകത്ത് തലയിട്ട് ഇങ്ങനെ പറയാൻ തുടങ്ങി:

ഒരിക്കത്തൊരു രാജാവ്, രാജാവിനൊരു രാജ്ഞി

രാജാവിനും രാജ്ഞിക്കുമൊരു മകൾ

അവളെ കൊതിച്ച് ഒരു കർഷകയുവാവെത്തി.

അവനെ ചതിക്കാൻ രാജ്ഞി വേഷംമാറി വന്നു.

അവരവനെ പരസ്യമായി ഉമ്മവെച്ചു...

അതു കേട്ട് രാജാവിന്റെയും രാജ്ഞിയുടെയും മുഖം വിളറി. അത് ഗൗനിക്കാതെ അവൻ തുടർന്നു:

... രാജാവ് വേഷപ്രച്ഛന്നനായി എത്തി.

വെളുത്ത ആടിനായി അവനോടു കെഞ്ചി

ലോകമെങ്ങും കേളികേട്ട രാജാവ്

ആടുകളെ ഉമ്മവെച്ചു ഉമ്മവെച്ചു...

മതി... സഞ്ചി നിറഞ്ഞു. ഇനി അത് കെട്ടിക്കൊളു.

വല്ലാതായ രാജാവ് തോല്വി സമ്മതിച്ചു. ഇതൊക്കെ നാലാളറിഞ്ഞാൽ തന്റെയും രാജ്ഞിയുടെയും മാനം കപ്പൽകയറില്ലേ?

അങ്ങനെ മൂന്നു പരീക്ഷണങ്ങളിലും ജയിച്ച അവനു രാജാവ് തന്റെ മകളെ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുത്തു. അവനെ യുവരാജാവായി വാഴിക്കാനും അദ്ദേഹം തെല്ലും മടിച്ചില്ല. സകല രാജകീയസുഖങ്ങളും അനുഭവിച്ച് അവൻ വളരെക്കാലം അവിടെ കഴിഞ്ഞു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ, അവന് പിതാവിനെയും ജ്യേഷ്ഠന്മാരെയും കുറിച്ച് ഓർമ്മവന്നു. രാജാവിന്റെ അനുവാദത്തോടെ അവൻ രാജകുമാരിയെയും കൂട്ടി കുതിരപ്പുറത്ത് നാട്ടിലേക്കു യാത്രയായി.

വിരുപനെന്നും മന്ദബുദ്ധിയെന്നും വിളിച്ച് തങ്ങൾ പരിഹസിച്ചിരുന്ന ആൾ യുവരാജാവായി തിരിച്ചെത്തിയത് കർഷകനെയും ജ്യേഷ്ഠന്മാരെയും അമ്പരപ്പിച്ചു. കുറച്ചുനാൾ അവിടെ പാർത്തശേഷം അവൻ അവരെയും കൂട്ടി കൊട്ടാരത്തിലേക്കു മടങ്ങി. വഴിയമ്പുഴ, തന്നെ സഹായിച്ച വൃദ്ധനെക്കണ്ട് അവൻ നന്ദി പറഞ്ഞു.

അനന്തരം അവനും രാജകുമാരിയും വളരെക്കാലം സുഖമായി ജീവിച്ചു. രാജാവിന്റെയും രാജ്ഞിയുടെയും കാലശേഷം അവൻ രാജ്യഭരണം ഏറ്റെടുത്തു. പ്രജകൾക്കു സന്തോഷം പകർന്ന് അവൻ സർഭരണം കാഴ്ചവെച്ചു.

പുള്ളിക്കൊഴിയുടെ പൊൻമുട്ട

പണ്ടു പണ്ട് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു വൃദ്ധദമ്പതികൾ താമസിച്ചിരുന്നു. ദരിദ്രരായ അവർ ചെറിയൊരു കുടിൽ കെട്ടി അതിലാണ് ജീവിതം തള്ളിനീക്കിയത്. വൃദ്ധൻ ജോലി ചെയ്തു നേടുന്ന തുച്ഛമായ വരുമാനംകൊണ്ടാണ് അവർ ജീവിച്ചത്. എന്നാൽ, അയാൾക്ക് പഴയപോലെ അധ്വാനിക്കാനാവാതെ വന്നപ്പോൾ അവരുടെ ജീവിതം വഴിമുട്ടി. അയാൾ വാസികളിൽ ചിലർക്ക് അവരോടു സഹതാപം തോന്നി. അവർ പലപ്പോഴും വൃദ്ധദമ്പതികളെ സന്ദർശിച്ച് ചെറിയ സഹായങ്ങൾ ചെയ്തുവന്നു.

മകളില്ലാത്തതിന്റെ ദുഃഖം അവരെ വല്ലാതെ അലട്ടിയിരുന്നു. വളരെക്കാലം ഹൃദയംനൊന്തു പ്രാർഥിച്ചിട്ടും ദൈവം അവരോട് കനിഞ്ഞില്ല. തങ്ങളുടെ വംശം കുറ്റിയറ്റുപോകുമല്ലോ എന്ന വേദനയായിരുന്നു അവർക്ക്. ബന്ധുക്കളായും ആരും വൃദ്ധദമ്പതികൾക്കില്ലായിരുന്നു. എല്ലാം തങ്ങളുടെ തലവിധിയെന്നു സമാധാനിച്ച് അവർ പരസ്പരം താങ്ങും തണലുമായി കഴിഞ്ഞു.

വൃദ്ധനെയും വൃദ്ധയെയും കൂടാതെ ആ വീട്ടിൽ മറ്റൊരു ജീവികൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു-ഒരു പുളളിക്കോഴി. ദേഹമാസകലം കറുത്ത പുളളികളുള്ള സുന്ദരിക്കോഴി. ചെറിയ പ്രായത്തിൽത്തന്നെ വൃദ്ധൻ എവിടെനിന്നോ കൊണ്ടുവന്നതാണ് അതിനെ. വൃദ്ധയ്ക്ക് പുളളിക്കോഴിയോട് അങ്ങേയറ്റത്തെ വാത്സല്യമുണ്ടായി. അവരതിനെ ലാളിച്ചു വളർത്തി. മക്കളില്ലാത്തതിന്റെ ദുഃഖം അവർ കുറെയൊക്കെ മറന്നത് പുളളിക്കോഴിയെ കാണുമ്പോഴാണ്. അവരതിനെ വീട്ടിനകത്തുതന്നെ വളർത്തി. സമയാസമയങ്ങളിൽ തീറ്റയും വെള്ളവും കൊടുത്തു. പുളളിക്കോഴിയെ 'മക്കളേ' എന്ന് ഓമനിച്ചു വിളിച്ചു. അദ്ഭുതമെന്നു പറയട്ടെ, കോഴി മനുഷ്യഭാഷയിൽ സംസാരിക്കാനും തുടങ്ങി.

'മക്കളേ, ഞങ്ങളുടെ ദരിദ്രാവസ്ഥ നീ കാണുന്നില്ലേ? ഇങ്ങനെ പോയാൽ ഞങ്ങൾക്ക് പട്ടിണി കിടന്ന് മരിക്കേണ്ടിവരും. ഞങ്ങൾ മരിച്ചാൽ നിനക്കാരാണ് ഭക്ഷണം തരിക എന്നോർത്താണ് ഞങ്ങൾക്കു വിഷമം.'

പട്ടിണി രക്ഷമായപ്പോൾ വൃദ്ധൻ പുളളിക്കോഴിയെ അടുത്തുവിളിച്ച് പറഞ്ഞു.

'ശരിയാണ്. നിന്നെ തനിച്ചാക്കിയിട്ട് മരിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്ക് ഒട്ടും മനസ്സുവരുന്നില്ല.'

വൃദ്ധയുടെ കണ്ണു നിറഞ്ഞു.

'അച്ഛനുമമ്മയും വിഷമിക്കണ്ട. എന്തെങ്കിലുമൊരു പരിഹാരമുണ്ടാകാതെ വരില്ല.'

പുളളിക്കോഴി ഇതും പറഞ്ഞ് കൊക്കിക്കൊക്കി നടന്നുകുന്നു.

പിറ്റേന്ന് പകൽ പുളളിക്കോഴി തുടർച്ചയായി കൊക്കിക്കൊണ്ട് വിടിനു ചുറ്റും നടന്നു. വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും അതു കേട്ടു. കോഴിക്ക് എന്തെങ്കിലും അസുഖം ബാധിച്ചോ എന്നവർ സംശയിച്ചു. അവർ പരിശ്രമത്തോടെ ചോദിച്ചു:

'എന്തു പറ്റി മക്കളേ?'

അതു കേട്ട് പുളളിക്കോഴി പറഞ്ഞു:

'ഞാൻ അടുക്കളയുടെ മൂലയിൽ ഒരു മുട്ടയിട്ടിട്ടുണ്ട്. അതൊരു സാധാരണ മുട്ടയല്ല. പോയി എടുത്തോളൂ.'

വൃദ്ധയും വൃദ്ധനും അടുക്കളയിലേക്കോടി. അവിടെച്ചെന്നപ്പോൾ അവർ അദ്ഭുപ്പെട്ടു.

പുളളിക്കോഴി ഇട്ടിരിക്കുന്നത് ഒരു സ്വർണമുട്ട!

അവർ കുറെനേരം അന്തംവിട്ടു നിന്നുപോയി. തങ്ങളുടെ ദാരിദ്ര്യം തീർക്കാനാവും അത് സ്വർണമുട്ടയിട്ടതെന്ന് അവർക്കു തോന്നി.

'നമുക്കിത് സ്വർണവ്യാപാരിയ്ക്കു വിറ്റാലോ?'

വൃദ്ധൻ ചോദിച്ചു.

'അതുവേണ്ട. നമുക്ക് ആറ്റുന്നോറ്റു കിട്ടിയ അദ്ഭുത മുട്ടയല്ലേ, ഇത് സൂക്ഷിച്ചു വെക്കാം,' വൃദ്ധ പറഞ്ഞു.

വൃദ്ധൻ പിന്നെ എതിരൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഒരു തളികയിൽ മുട്ട ഭദ്രമായി വെച്ച് അവരത് മേശപ്പുറത്ത് സൂക്ഷിച്ചു. രണ്ടാളും ഊണും ഉറക്കവും വെടിഞ്ഞ് പൊൻമുട്ടയെത്തന്നെ നോക്കിയിരിപ്പായി.

ഏതാനും ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വൃദ്ധനൊരു സംശയം തോന്നി. അയാളത് വൃദ്ധയുമായി പങ്കുവെച്ചു.

'അതേയ്, നമ്മളിങ്ങനെ മുട്ടയും നോക്കിയിരുന്നിട്ടെന്താ കാര്യം?'

'പിന്നെന്തുവേണം? ഇതങ്ങ് വേവിച്ചു തിന്നണോ?'

വൃദ്ധയ്ക്ക് ദേഷ്യം വന്നു.

'അതല്ല. ഈ മുട്ടത്തോടിന് ഇത്രയും സ്വർണനിറമുണ്ടെങ്കിൽ ഇതിനകത്ത് ഇതിലേറെ അമൂല്യമായ വസ്തുക്കൾ കാണാതിരിക്കില്ല. ചിലപ്പോൾ രത്നങ്ങൾ തന്നെയും അകത്ത്.'

വൃദ്ധന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ട് വൃദ്ധയുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു.

'നേരാനോ? എങ്കിൽ നമുക്കി മുട്ട ഇപ്പോൾത്തന്നെ പൊട്ടിച്ച് അകത്തുള്ള രത്നങ്ങൾ പുറത്തെടുക്കാം. പിന്നൊരു കാര്യം, രത്നങ്ങൾ കിട്ടിയാൽ അതപ്പടി വിറ്റു തുലച്ചേക്കരുത്. എനിക്കു നല്ലൊരു രത്നമാല ഉണ്ടാക്കിത്തരണം.'

വൃദ്ധ വ്യവസ്ഥ വെച്ചു. വൃദ്ധൻ അതു സമ്മതിച്ചു. ഇതു കണ്ടുകൊണ്ടു വന്ന പുളളിക്കോഴി ചോദിച്ചു:

'നിങ്ങളെന്റെ മുട്ടയെ എന്തു ചെയ്യാനാണ് പോകുന്നത്?'

അതിനു മറുപടി പറയാതെ വൃദ്ധനതിനെ ആട്ടിയോടിച്ചു. ആദ്യമായാണ് ഇങ്ങനെയൊരനുഭവം. പുളളിക്കോഴിക്ക് വിഷമം തോന്നി. അത് കൊക്കിക്കൊക്കി നടന്നുപോയി.

വൃദ്ധൻ മുട്ട കൈയിലെടുത്ത് അതിൽ വിരലുകൊണ്ട് ശക്തിയിൽ മുട്ടി. പക്ഷേ, അതിന്റെ തോടു പൊട്ടിയില്ല. പിന്നെ, അയാളത് മേശപ്പുറത്ത് ശക്തിയായി ഇടിച്ചുനോക്കി. എന്നിട്ടുമില്ല തോടിന് ഒരനക്കവും.

'ഓഹോ, എന്നോടു മത്സരിക്കാനാണോ ഭാവം? എങ്കിൽ, നിന്റെ അഹങ്കാരം ഞാനിപ്പോൾ തീർത്തു തരുന്നുണ്ട്.'

വൃദ്ധ ആ മുട്ടയെടുത്ത് നിലത്തേക്ക് ഒറ്റയേറ്റ്! അതു പക്ഷേ, റബ്ബർപന്ത് നിലത്തറിഞ്ഞപ്പോലെ പലതവണ പൊങ്ങിയും താണും കുറച്ചുരുണ്ടും നിശ്ചലമായി. ശക്തമായ ഏറായിരുന്നിട്ടും മുട്ടത്തോടിൽ ഒരു പോറൽ

പോലുമുണ്ടായില്ല!

‘ഇതെന്തു കുന്തമാണ്?’

വൃദ്ധ പിറുപിറുത്തു.

വൃദ്ധൻ ഏതായാലും പിന്മാറാൻ തയ്യാറായില്ല. മുട്ട പൊട്ടിച്ചിട്ടുതന്നെ കാര്യമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അയാൾ കോടാലിയുമായി വന്നു. മുട്ട താഴെ വെച്ച് അതിൽ കോടാലികൊണ്ട് ആഞ്ഞു വെട്ടി! കോടാലി തെറിച്ചു വീണ തല്ലാതെ മുട്ട പൊട്ടിയില്ല. അയാൾ വീണ്ടും വീണ്ടും ശ്രമിച്ചെങ്കിലും കൈ കൃഴഞ്ഞതു മാത്രം മിച്ചം!

‘ഹോ, ഇതു പൊട്ടിക്കാൻ ചെങ്കുത്താനേ പറ്റൂ!’

വൃദ്ധൻ മുട്ടയെടുത്ത് മേശപ്പുറത്തുതന്നെ വെച്ച് തളർന്നിരുന്നു. അതു കണ്ട് പുളളിക്കോഴി കൊക്കിക്കൊക്കി വീണ്ടും അതിലെ വന്നു.

‘മക്കളേ, ഇതെന്തു വിചിത്രമുട്ടയാണ്?’

വൃദ്ധ അതിനോടു ചോദിച്ചു. പുളളിക്കോഴി മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

പെട്ടെന്ന്, ഒരു ചുണ്ടലി അതിലെ വാണം വിട്ടുപോലെ പാഞ്ഞുവന്നു. അത് മേശപ്പുറത്തുകൂടി പാഞ്ഞതും മുട്ട ഉരുണ്ട് താഴെ വീണു. നിലത്തു മുട്ടേണ്ട താമസം, മുട്ട പല കഷ്ണങ്ങളായി പൊട്ടിച്ചിതറി! വൃദ്ധനും വൃദ്ധയ്ക്കും തങ്ങളുടെ കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാനായില്ല. മുട്ടയ്ക്കുള്ളിലെ നാണെന്നറിയാൻ അവർ ആകാംക്ഷയോടെ നോക്കി.

അതിനുള്ളിൽ രത്നവുമില്ല, സ്വർണവുമില്ല, ആകെയുള്ളത് സാധാരണ മുട്ടയിലുള്ള വെള്ളക്കറുവും മഞ്ഞക്കറുവും മാത്രം!

അവർക്കൊക്കെ സങ്കടമായി. നല്ലൊരു പൊൻമുട്ട വെറുതെ പൊട്ടിച്ചു കളഞ്ഞു. ഏതായാലും മുട്ട പൊട്ടി, ഇനി മുട്ടത്തോടെങ്കിലും സൂക്ഷിച്ചു വെക്കാം. അതു സ്വർണമായതിനാൽ വിറ്റാൽ കാശു കിട്ടും.

ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ച് അവർ പൊട്ടിയ മുട്ടത്തോട് പെറുക്കിയെടുത്തു. അവരുടെ മുഖം മങ്ങി. അതിനകം മുട്ടത്തോടും സ്വർണനിറം മാറി വെള്ളനിറമായിരുന്നു!

‘ചതിച്ചോ മക്കളേ?’

വൃദ്ധയും വൃദ്ധനും പരസ്പരം കെട്ടിപ്പിടിച്ച് പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. അതു കണ്ട് പുളളിക്കോഴി കൊക്കിക്കൊക്കിപ്പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങൾ വിഷമിക്കരുത്. നാളെ ഞാൻ വേറെയൊരു മുട്ടയിട്ടുതരാം.’

അതു കേട്ടപ്പോൾ അവർക്കു സമാധാനമായി. ഒരു ദിവസംകൂടി കാത്തിരുന്നാൽ തങ്ങൾക്ക് മറ്റൊരു പൊൻമുട്ട കിട്ടുമല്ലോ. അതെങ്കിലും പൊട്ടാതെ സൂക്ഷിച്ചുവെക്കണമെന്ന് അവർ തീരുമാനിച്ചു.

പിറ്റേന്നും പുളളിക്കോഴി വീടിനു ചുറ്റും കൊക്കിനടന്നു. അത് പൊൻ മുട്ടയിട്ടെന്നു കരുതി വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും അടുക്കളയിൽ ചെന്നുനോക്കി. എന്നാലവർ കണ്ടത് സാധാരണ മുട്ടയാണ്!

‘നാളെ,’ പുളളിക്കോഴി പറഞ്ഞു.

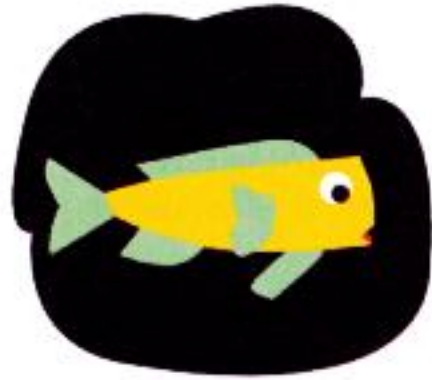
ഇങ്ങനെ വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും അവർക്ക് പൊൻമുട്ട കിട്ടിയില്ല. ‘നാളെ, നാളെ’യെന്ന പല്ലവി പുളളിക്കോഴി ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

വായനക്കാരേ, ആ വൃദ്ധനും വൃദ്ധയും ഇന്നും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ട്, കേട്ടോ. അവരിനും പുളളിക്കോഴിയുടെ പൊൻമുട്ടയും കാത്തിരിപ്പാണ്.

എന്നെങ്കിലും അവർക്കതു കിട്ടുമോ?

ഒരുപക്ഷേ കിട്ടിയേക്കാം. ഇനി കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽത്തന്നെ കിട്ടുമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷയിൽ ജീവിക്കുന്നതിലുമില്ലേ ഒരു സുഖം?

പ്രതീക്ഷകളല്ലേ മനുഷ്യരെ ജീവിക്കാൻതന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്? ഇക്കാര്യം ഓർമ്മിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി പൊൻമുട്ടയുടെ കഥ പറഞ്ഞെന്നേ യുള്ളൂ.

നാലു ചോദ്യങ്ങൾ

വളരെ മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ രണ്ടു സഹോദരന്മാർ ജീവിച്ചിരുന്നു. അവരിലൊരാൾ പണക്കാരനും അപരൻ പാവപ്പെട്ടവനുമായിരുന്നു. ധനികസഹോദരൻ പണത്തിനുവേണ്ടി എന്തു കടും കൈയും ചെയ്യാൻ തയ്യാറായപ്പോൾ ദരിദ്രസഹോദരൻ മനുസാക്ഷിക്കു നിരക്കാത്ത ഒരു പ്രവൃത്തിയിലും ഏർപ്പെട്ടില്ല. മറ്റൊരാൾക്ക് വിഷമമുണ്ടാക്കുന്ന യാതൊന്നും താൻ ചെയ്തില്ലെന്ന് അയാൾ മനസ്സിലുറപ്പിച്ചു.

ഒരിക്കൽ രണ്ടു സഹോദരന്മാരും ദുരയാത്രയ്ക്ക് പുറപ്പെട്ടു. ധനികൻ ഒരു കുതിരവണ്ടിയും ദരിദ്രൻ ഒരു പെൺകുതിരയും സ്വന്തമായുണ്ടായിരുന്നു. ധനികന്റെ വണ്ടിയിൽ ദരിദ്രന്റെ കുതിരയെ കെട്ടിയാണ് അവർ യാത്ര ചെയ്തത്. കുറെനേരം യാത്ര ചെയ്തപ്പോൾ നേരം ഇരുട്ടി. വിജനമായ വഴികളിലൂടെ അസമയത്ത് യാത്ര ചെയ്യുന്നത് അത്ര പന്തിയല്ലെന്നു തോന്നിയ അവർ ആ രാത്രി വഴിയമ്പലത്തിൽ തങ്ങാൻ നിശ്ചയിച്ചു.

കുതിരവണ്ടിയുടെ അടുത്തായി പെൺകുതിരയെ കെട്ടിയിട്ട് അവർ സ്ത്രത്തിൽ പോയി കിടന്നു. ആ രാത്രി ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. പൂർണ്ണ

ഗർഭിണിയായിരുന്ന പെൺകുതിര പ്രസവിച്ചു. നല്ല കോമളനായ ഒരു കുതിരക്കുഞ്ഞ്! പെറ്റുവീണതോടെ അവൻ നിരങ്ങിനിങ്ങി അമ്മയിൽ നിന്നും അകന്നുപോയി. ഉരുണ്ടുരുണ്ട് അവൻ ചെന്നെത്തിയത് കുതിരവണ്ടിയുടെ അടിയിലാണ്.

നേരം പുലർന്ന് സഹോദരങ്ങൾ വന്നുനോക്കിയപ്പോൾ കാണുന്നത് വയറൊഴിഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന പെൺകുതിരയെയും കുതിരവണ്ടിയുടെ ചുവട്ടിൽ കിടന്നുറങ്ങുന്ന കുതിരക്കുഞ്ഞിനെയുമാണ്. അതു കണ്ടയുടൻ ധനികൻ ആർത്തുവിളിച്ചു:

‘ഹായ്, എന്റെ കുതിരവണ്ടി ഒന്നാന്തരം കുതിരക്കുഞ്ഞിനെ പ്രസവിച്ചിരിക്കുന്നു! ഇനിയിവൻ എന്റെ മാത്രം സ്വത്താണ്.’

അതു കേട്ട് ദരിദ്രൻ അമ്പരന്നുപോയി.

‘ഞാനെന്താണീ കേൾക്കുന്നത്? കുതിരവണ്ടി പ്രസവിച്ചെന്നോ!? ആരെങ്കിലും ഇതു കേട്ടാൽ വിശ്വസിക്കുമോ? ദാ, ഈ നില്ക്കുന്ന എന്റെ പെൺകുതിരയുടെ കുഞ്ഞാണിത്,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘ആ വേല കൈയിലിരിക്കട്ടെ! ഇത് കുതിരവണ്ടി പ്രസവിച്ചതുതന്നെയാണ്. എന്തെങ്കിലുമൊക്കെപ്പറഞ്ഞ് ഈ കുതിരക്കുഞ്ഞിനെ തട്ടിയെടുക്കാമെന്നു കരുതണ്ട. സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ നമുക്ക് നഗരത്തിലെ ന്യായാധിപനെക്കണ്ട് പരാതി പറയാം,’ ധനികൻ വിട്ടുകൊടുത്തില്ല.

സഹോദരങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ചുടേറിയ വാഗ്വാദം തുടർന്നു. തർക്കം മുത്തപ്പോൾ അവർ ന്യായാധിപനെ മുഖം കാണിച്ച് പരാതി നൽകി. അത്യാഗ്രഹിയായ ന്യായാധിപൻ ധനികസഹോദരന്റെ ചങ്ങാതികൂടിയായിരുന്നു. സാഹചര്യത്തെളിവുകളെല്ലാം ധനികന് എതിരായിട്ടും അയാളിൽനിന്ന് കൈക്കൂലി വാങ്ങി ന്യായാധിപൻ കേസ് ദരിദ്രനെതിരാക്കി.

ന്യായാധിപനും ധനികസഹോദരനുമായുള്ള കള്ളക്കളി മനസ്സിലാക്കിയ ദരിദ്രസഹോദരൻ നീതി തേടി സാർ ചക്രവർത്തിയെ കണ്ടു. അദ്ദേഹം ഇരുവരുടെയും വാദങ്ങൾ സശ്രദ്ധം കേട്ടു. അതിനുശേഷം അവരോടായി പറഞ്ഞു:

‘ഞാൻ നിങ്ങളോട് നാലു ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കും. മൂന്നു ദിവസം സമയവും നൽകും. അതിനകം നിങ്ങളതിന്റെ ഉത്തരം കണ്ടെത്തി എന്നെ അറിയിക്കണം. ശരിയായ ഉത്തരം നൽകുന്നയാളിനെ ഞാൻ കുറ്റവിമുക്തനാക്കും. അപരനെ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യും.’

തുടർന്ന് ചോദ്യങ്ങൾ വരവായി.

ഒന്ന് - കരുത്തിലും വേഗതയിലും ലോകത്തിൽ ഒന്നാമനാര്?

രണ്ട് - ലോകത്ത് ഏറ്റവും പുഷ്പിയുള്ളതെന്ത്?
മൂന്ന് - മൃഗലതയിൽ ഒന്നാമതുള്ള വസ്തുവേത്?
നാല് - ഏറ്റവും പ്രിയങ്കരമായത് എന്താണ്?

ചക്രവർത്തിയുടെ അനുവാദത്തോടെ അവരവിടെനിന്നും മടങ്ങി. രണ്ടു സഹോദരന്മാരും ഈ കൃഷ്ണ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം കണ്ടെത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു.

അവിഹിതമാർഗങ്ങളിലൂടെ ജീവിക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയെ ധനികസഹോദരൻ പരിചയമുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ അവരെ ചെന്നുകണ്ട് ചക്രവർത്തിയുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് മറുപടി പറയാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. കുറച്ചൊന്ന് ആലോചിച്ചശേഷം അവർ പറഞ്ഞു:

'ദാ, കേട്ടോളൂ. ഏറ്റവും വേഗം എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ കുതിരയ്ക്ക്. അതുകൊണ്ടല്ലേ അദ്ദേഹം കുതിരപ്പുറത്ത് പാഞ്ഞുപോകുമ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് എന്നോട് സല്ലപിക്കാനാവുന്നത്?'

'അതു ശരി. ഏറ്റവും പുഷ്പിയുള്ളത് ആർക്കാണ്?'
അയാൾ തിരക്കി.

'സംശയമെന്ത്? എന്റെ പന്നിക്കുട്ടിയോളം പുഷ്പി മറ്റാർക്കുമില്ല. അതുപോലെ ഏറ്റവും മൃഗവായ വസ്തു തുവൽക്കിടക്കയും ഏറ്റവും പ്രിയങ്കരമായത് എന്റെ ചെറുമകനും.'

അവൾ വിശദീകരിച്ചു.

ഈ സമയം എവിടെയൊക്കെയോ അലഞ്ഞുനടന്ന് ദരിദ്രസഹോദരൻ വീട്ടിലെത്തി. അയാളുടെ മുഖത്തെ സങ്കടം കണ്ട് ഏഴു വയസ്സുകാരിയായ മകൾ ഓടിവന്നു. അവൾ ചോദിച്ചു:

'അച്ഛാ, എന്തോ ചിന്തകൾ അങ്ങയുടെ മനസ്സിനെ അലട്ടുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്തായാലും എന്നോടു പറയാൻ മടിയെന്തിനാണ്? പരിഹാരമില്ലാത്ത യാതൊന്നും ഭൂമിയിലില്ലല്ലോ?'

മകളുടെ നിർബന്ധംമൂലം അയാൾ കാര്യങ്ങൾ തുറന്നു പറഞ്ഞു. അയാളെ സമാധാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു മകളുടെ മറുപടി:

'അച്ഛൻ വിഷമിക്കാതിരിക്കൂ. ചക്രവർത്തിയുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ള ശരിയായ മറുപടികൾ ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം. ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടോളൂ.'

ഒന്നു നിർത്തി അവൾ തുടർന്നു:

'കരുത്തിലും വേഗത്തിലും ഒന്നാമൻ കാറ്റാണ്. മണ്ണിനോളം പുഷ്പിയുള്ള യാതൊന്നും ലോകത്തില്ല. കൈ തലയ്ക്ക് വെച്ചാണല്ലോ നാം ഉറങ്ങുക. അതിനാൽ കിടക്കയെക്കാളും പുതപ്പിനെക്കാളും തലയിണയെക്കാളുമൊക്കെ മാർദ്ദവം കൈത്തലത്തിനുതന്നെ. അതുപോലെ

ഉറക്കത്തോളം പ്രിയങ്കരമായ യാതൊന്നും മനുഷ്യനില്ല.'

മകളുടെ ഉത്തരങ്ങൾ ദരിദ്രസഹോദരനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം ആശങ്ക വെടിഞ്ഞ് നന്നായുറങ്ങി.

മൂന്നാം ദിവസം രാവിലെത്തന്നെ രണ്ടു സഹോദരന്മാരും സാർ ചക്രവർത്തിയുടെ മുന്നിലെത്തി. വിജയിയുടെ ഭാവത്തിലായിരുന്നു ധനികസഹോദരന്റെ നിലപ്. ദരിദ്രനാകട്ടെ യാതൊരു ഭാവഭേദവും കൂടാതെ നിന്നു.

'എന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് തൃപ്തികരമായ ഉത്തരങ്ങൾ കണ്ടെത്താനായോ?'

ചക്രവർത്തി ഇരുവരോടും ചോദിച്ചു.

'ഞാൻ പറയാം, പ്രഭോ.'

ധനികസഹോദരൻ മുന്നോട്ടു വന്നു.

'കേൾക്കട്ടെ.'

ചക്രവർത്തി കാതുകുർപ്പിച്ചിരുന്നു.

'പെൺകുതിര, പന്നിക്കുട്ടി, തുവൽക്കിടക്ക, പേരക്കുട്ടി. ഈ ഉത്തരങ്ങളാണ് യഥാക്രമം അങ്ങയുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ള ഉത്തരം.'

ധനികസഹോദരൻ പറഞ്ഞു. അതു കേട്ട് സദസ്യർ അടക്കിച്ചിരിച്ചു. ചക്രവർത്തിയും ചിരി വന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹം അതടക്കി.

'ഇത്ര ബാലിശമായ ഉത്തരങ്ങളുമായി എന്റെ മുന്നിലെത്താൻ നിങ്ങൾക്കെങ്ങനെ ധൈര്യം വന്നു?'

ചക്രവർത്തി ദരിദ്രസഹോദരനെ ഉത്തരം പറയാൻ ക്ഷണിച്ചു.

'തിരുമനസ്സേ, എന്റെ എല്ലാ ഉത്തരങ്ങളും തീർത്തും ശരിയാണെന്നാണ് വിശ്വാസം. കരുത്തൻ കാറ്റും പുഷ്പിമാൻ മണ്ണുമാണ്. അതുപോലെ അങ്ങേയറ്റത്തെ മാർദ്ദവം കൈത്തലത്തിനും പ്രിയങ്കരമായത് ഉറക്കവുമാണ്.'

സമർഥമായ ഈ ഉത്തരങ്ങൾ ചക്രവർത്തിയെ അതിശയിപ്പിച്ചു. മറ്റാരുടെയെങ്കിലും സഹായത്തോടെയാണോ ഈ ഉത്തരങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയതെന്ന് അദ്ദേഹം അയാളോടു തിരക്കി.

'ഇതൊന്നും എന്റെ ബുദ്ധിയിൽ തെളിഞ്ഞ കാര്യങ്ങളല്ല. എല്ലാം എന്റെ ഏഴു വയസ്സുള്ള മകൾ പറഞ്ഞതാണ് പ്രഭോ,' അയാൾ വിനയപൂർവ്വം മറുപടി നൽകി.

അവളെ മനസാ അഭിനന്ദിച്ച ചക്രവർത്തി ഒരു കഷണം പട്ടുനൂൽ അയാൾക്കു കൊടുത്തിട്ടു പറഞ്ഞു:

'ദാ, ഇതിന് അത്ര ബുദ്ധിയൊന്നും വേണ്ട. അവൾക്ക് ശരിക്കും

ബുദ്ധിയുണ്ടോ എന്ന് ഞാനെന്നു പരീക്ഷിക്കാൻ പോകുന്നു. ഈ നൂൽ കഷ്ണംകൊണ്ട് ഇന്നു രാത്രിതന്നെ പട്ടുതുവാല തുന്നാൻ അവളോടു പറയണം. അവളിൽ വിജയിച്ചാൽ രാവിലെ അതെന്നെ കാണിക്കുകയും വേണം.'

ഒരു കഷ്ണം നൂലുകൊണ്ട് തുവാല തയ്ക്കുന്നത് അസാധ്യമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ദരിദ്രസഹോദരൻ നിരാശനായി വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തി. അച്ഛന്റെ മുഖത്തെ വിഷാദം കണ്ട് അവൾ കാര്യം ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. കുറച്ചൊന്നാലോചിച്ചശേഷം അവൾ ഒരു ഈർക്കിൾക്കഷ്ണം ഒടിച്ച് ഉടുത്ത് പിതാവിനു നൽകി പറഞ്ഞു:

'അച്ഛാ, ഇപ്പോൾത്തന്നെ കൊട്ടാരത്തിൽച്ചെന്ന് ഈ ഈർക്കിൽ കൊണ്ട് തറിയുണ്ടാക്കിത്തന്നാൽ അതിൽ പട്ടുതുവാല നെയ്യാമെന്നും പറയണം.'

ദരിദ്രസഹോദരൻ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി ചക്രവർത്തിയെ കണ്ട് കാര്യം പറഞ്ഞു. അവൾ ബുദ്ധിമതിതന്നെയെന്ന് മനസ്സിൽപ്പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം കുറെ മുട്ടകൾ അയാൾക്കു നൽകി.

'ഈ മുട്ടകൾ നേരം വെളുക്കുംമുമ്പ് അടയിരുന്ന് വിരിയിക്കാൻ മകളോട് പറയണം. വിരിഞ്ഞ കുഞ്ഞുങ്ങളെ രാവിലെ എനിക്കു കാണുകയും വേണം.'

ചക്രവർത്തിയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട് അയാൾ അവരുന്നൂന്നി. ഒരു മനുഷ്യസ്ത്രീ ഒറ്റരാത്രികൊണ്ട് അടയിരുന്ന് മുട്ടകൾ വിരിയിക്കാനോ? നടക്കുന്ന കാര്യം വല്ലതുമാണോ അത്?

ദരിദ്രസഹോദരൻ നിരാശനായി വീട്ടിലെത്തി മുട്ടകൾ മകൾക്കു നൽകി കാര്യം പറഞ്ഞു. അവൾക്ക് അതുകേട്ടപ്പോൾ ചിരിവന്നു. ആ മുട്ടകൾ വേവിച്ച് രണ്ടാളും ചേർന്നു ഭക്ഷിച്ചു. പിന്നെ പിതാവിനോടായി അവൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

'അച്ഛൻ ഒന്നുകൂടി ചക്രവർത്തിയെ കാണണം. മുട്ട വിരിഞ്ഞ് കുഞ്ഞുങ്ങൾ പുറത്തുവന്നെന്നും അവയ്ക്ക് കൊടുക്കാൻ ഒറ്റനാൾകൊണ്ട് ഉഴുത്ത്, വിതച്ച്, കൊയ്ത്ത്, മെതിച്ച ചാമയരി വേണമെന്നും പറയണം.'

അവളുടെ ഉദ്ദേശ്യം മനസ്സിലായില്ലെങ്കിലും ദരിദ്രസഹോദരൻ അതനുസരിച്ചു. അയാൾ ചക്രവർത്തിയെക്കണ്ട് ചാമയരി ആവശ്യപ്പെട്ടു.

അതുകൂടി കേട്ടതും അവളുടെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ച് ചക്രവർത്തിക്ക് അശേഷം സംശയമുണ്ടായില്ല. എങ്കിലും ഒരു പരീക്ഷണം കൂടി വേണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി.

'നിങ്ങളുടെ മകളോട് രാവിലെ എന്നെ മുഖം കാണിക്കാൻ പറയണം.

പക്ഷേ, വെറുതെ വന്നാൽപ്പോരാ. ചില വ്യവസ്ഥകൾ അവൾ അനുസരിക്കണം,' ചക്രവർത്തി കൽപിച്ചു.

'പറഞ്ഞാലും പ്രഭോ.'

ദരിദ്രസഹോദരൻ വിനയപൂർവ്വം നിന്നു.

'ഇവിടെ വരുമ്പോൾ അവൾ വസ്ത്രം ധരിക്കരുത്. എന്നാൽ നഗ്നയായി വരാനും പാടില്ല. മറ്റൊന്ന്, വരവ് കുതിരപ്പുറത്തോ നടന്നോ ആവരുത്. ഒടുവിലത്തെ വ്യവസ്ഥ കേട്ടോളൂ. അവൾ വരുമ്പോൾ സമ്മാനമൊന്നും കൊണ്ടുവരരുത്. എന്നാൽ സമ്മാനം ഇല്ലാതിരിക്കുകയുമരുത്!'

ചക്രവർത്തിയുടെ വിചിത്രമായ വ്യവസ്ഥകൾ കേട്ട് ദരിദ്രൻ തരിച്ചിരുന്നുപോയി. അയാൾ പതിവുപോലെ ദുഃഖം നിറഞ്ഞ മുഖവുമായി വീട്ടിലെത്തി.

'അച്ഛാ, ഇതെന്തുപറ്റി?'

മകൾ ചോദിച്ചു.

'മോളേ, ഒരിക്കലും നടക്കാത്ത വ്യവസ്ഥകളോടെ നാളെ നീ കൊട്ടാരത്തിൽ ഹാജരാകണമെന്നുള്ള രാജകല്പന കേട്ടാൽ ഞാനെങ്ങനെ ദുഃഖിക്കാതിരിക്കും?'

അയാളുടെ തൊണ്ടയിടി. ചക്രവർത്തിയുടെ വ്യവസ്ഥകൾ അയാൾ അവളെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു. എല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

'ഇത്രയേയുള്ളോ? ഇത് നിസ്സാരമായ വ്യവസ്ഥകളാണ്. ചക്രവർത്തി ഉദ്ദേശിച്ചപോലെത്തന്നെ നാളെ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ മുഖം കാണിക്കും.'

ആ രാത്രി അവർ സ്വസ്ഥമായി ഉറങ്ങി.

പിറ്റേന്ന് പുലർച്ചെ അവൾ എഴുന്നേറ്റ് കുളിച്ചൊരുങ്ങി. ഉടുവസ്ത്രങ്ങൾക്കു പകരം ശരീരത്തിൽ മീൻ പിടിക്കാനുള്ള വല പല ചുറ്റ് ചുറ്റി. ഒരു കുരുവിയെ കൈയിലെടുത്ത് വലിയൊരു മൂയലിന്റെ പുറത്തു കയറി കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു.

വിചിത്രമായ ആ കാഴ്ചകണ്ട് കൊട്ടാരവാസികൾ തടിച്ചുകൂടി. അവരെ വകഞ്ഞുമാറ്റി അവൾ ചക്രവർത്തിയുടെ അടുത്തെത്തി. അദ്ദേഹത്തെ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് കുരുവിയെ നീട്ടി അവൾ പറഞ്ഞു:

'പ്രഭോ, ഇത് അങ്ങേയുടെ എന്റെ എളിയ സമ്മാനമാണ്. സ്വീകരിച്ചാലും.'

അവൾ തന്റെ ഒടുവിലത്തെ വ്യവസ്ഥ തെറ്റിച്ചു എന്ന സന്തോഷത്തോടെ കുരുവിയെ വാങ്ങാൻ അദ്ദേഹം കൈ നീട്ടി. എന്നാൽ, കുരുവിയെ തൊടാനാവാൻമുമ്പേ അത് ചിറകടിച്ച് പറന്നു!

‘നീയൊരു മിടുമിടുക്കിതന്നെ!’

ചക്രവർത്തി അവളെ അഭിനന്ദിച്ചു.

‘പ്രഭോ, അങ്ങനുമറിയാൻ എനിക്ക് വേഗം മടങ്ങിപ്പോകാമായിരുന്നു. അവിടെ അച്ഛൻ തനിച്ചാണ്. അദ്ദേഹമിപ്പോൾ മണലിൽനിന്നും വലവീശിപ്പിടിച്ചു പിടയ്ക്കുന്ന മീനുമായി കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടാവും. ഞാൻ ചെന്നിട്ടുവേണം അത് തീയില്ലാതെ വേവിച്ചെടുക്കാൻ.’

അവൾ തിടുക്കം ഭാവിച്ചു.

‘നീയെന്തു വിഡ്ഢിത്തമാണ് ഈ പറയുന്നത്? വെള്ളമില്ലാത്ത മണലിൽനിന്ന് പിടയ്ക്കുന്ന മീൻപിടിക്കാനോ? അതുപോലെ തീയില്ലാതെ മീൻ പാകംചെയ്യാനോ? അസാധ്യമായ കാര്യങ്ങളല്ലേ ഇതൊക്കെ?’

ചക്രവർത്തി പര്യുഷമായി ചോദിച്ചു.

അവൾ ഒരു നിമിഷം മൗനം ഭജിച്ചു. പിന്നെ, ചെറുചിരിയോടെ അദ്ദേഹത്തോട് ഒരു മറുചോദ്യം ചോദിച്ചു.

‘തീർച്ചയായും പ്രഭോ. പക്ഷേ, കുതിരവണ്ടി കുതിരക്കുഞ്ഞിനെ പ്രസവിക്കുന്ന കാലത്ത് ഇതും ഇതിലപ്പുറവും സാധ്യമാവില്ലേ?’

അവളുടെ കൈയിലിരിപ്പ് ചക്രവർത്തിക്ക് അപ്പോഴാണ് മനസ്സിലായത്.

അദ്ദേഹം ധനികസഹോദരനെ വിളിച്ചുവരുത്തി കുതിരക്കുഞ്ഞിനെ ദരിദ്രനു കൊടുക്കാൻ ഉത്തരവിട്ടു. കള്ളപ്പരാതി നൽകിയതിനും ന്യായാധിപനെ സ്വാധീനിച്ചതിനും അയാളെ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. ബുദ്ധിമതിയായ പെൺകുട്ടിക്ക് കൈനിറയെ സമ്മാനങ്ങൾ നൽകിയാണ് ചക്രവർത്തി മടക്കി അയച്ചത്.

ധനികരായിത്തീർന്നിട്ടും അയാളും മകളും തങ്ങളുടെ എളിമയാർന്ന ജീവിതശൈലി കൈവിട്ടില്ല.

(അറബിക്കഥകളിലും ഇന്ത്യയിലടക്കം പ്രചരിക്കുന്ന നാടോടിക്കഥകളിലും ഇതിനു സമാനമായ കഥകൾ കണ്ടെത്താനാവും. ഈ സമാഹാരത്തിൽ ഞാനെ ചില പാഠാന്തരങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.)

അലക്കുകാരിയുടെ യക്ഷിക്കുട്ട്

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ദരിദ്രരായ ഒരു അലക്കുകാരി പെൺകുട്ടി ജീവിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ, സൗന്ദര്യത്തിൽ അവളെ കടന്നു നില്ക്കുന്ന ആരും ആ ഗ്രാമത്തിലും അയൽഗ്രാമങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മധുരമായി സംസാരിക്കുന്ന അവളെ മറ്റ് അലക്കുകാരികളും ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. ഗ്രാമത്തിലെ തെളിഞ്ഞ വെള്ളമുള്ള പുഴയിലാണ് അവൾ വസ്ത്രങ്ങൾ അലക്കി ഉണക്കിയിരുന്നത്.

ഒരുനാൾ അന്നാട്ടിലെ രാജാവ് വേഷപ്രച്ഛന്നനായി പുഴക്കരയിലൂടെ ഉലാത്തുകയായിരുന്നു. തന്നെക്കുറിച്ച് പ്രജകളുടെ അഭിപ്രായമെന്തെന്ന് നേരിട്ടറിയുകയായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. വിശ്വസ്തനായ ഒരു ഭടനും വേഷം മാറി അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചു. അപ്പോഴാണ് അലക്കുകാരിപ്പെൺ കുട്ടിയും മറ്റ് അലക്കുകാരികളും എന്തോ സംസാരിക്കുന്നത് രാജാവിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടത്. അവർ പറയുന്നതെന്താണെന്നറിയാൻ അദ്ദേഹം ചെവി വട്ടംപിടിച്ചു.

‘അതേ പെണ്ണേ, നീയിങ്ങനെ എന്നും അലക്കലും പിഴിയലും ഉണക്കലുമായി നടന്നാൽ മതിയോ?’

ഒരുവൾ ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ പിന്നെന്തു വേണം?’

അലക്കുകാരിപ്പൺകുട്ടി മറുചോദ്യമെറിഞ്ഞു.

‘നല്ലൊരു ആണിനെ കണ്ടെത്തി വിവാഹം കഴിക്കണം, അത്രതന്നെ,’ മറ്റൊരുവൾ പറഞ്ഞു.

‘ആട്ടെ, നിന്റെ സങ്കല്പത്തിലുള്ള വരൻ എങ്ങനെയാണ്?’

ആദ്യത്തെ അലക്കുകാരി തിരക്കി.

‘എന്തു സങ്കല്പം? ആളൊരു ചെറുപ്പക്കാരനാവണം. എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവനാകണം. അത്രയേയുള്ളൂ,’ പെൺകുട്ടി അല്പം നാണത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘അതുകൊണ്ടാക്കെ എന്താ കാര്യം? പണമുണ്ടെങ്കിൽ എല്ലാമായില്ലേ?’

ഒരു അലക്കുകാരി ചോദിച്ചു.

‘എല്ലാ പെണ്ണുങ്ങളും ആദ്യം ചെറുപ്പം, സ്നേഹം എന്നൊക്കെ പറയും. ഏതെങ്കിലുമൊരു പണക്കാരനെ കണ്ടാൽ എല്ലാം മറന്ന് അയാളുടെ കൂടെ പോവുകയും ചെയ്യും!’

പെൺകുട്ടിയെ പ്രകോപിപ്പിക്കാനായി ഒരുവൾ പറഞ്ഞു.

‘അത് നിന്റെ കാര്യമായിരിക്കും. ഞാൻ അത്തരക്കാരിയല്ല.’

പെൺകുട്ടി തിരിച്ചടിച്ചു.

‘പിന്നെ, നമ്മുടെ രാജാവ് നിന്നെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ തയ്യാറായി വന്നാൽ നീ രണ്ടാമതൊന്നാലോചിക്കാതെ സമ്മതിക്കില്ലേ?’

ആദ്യത്തെ അലക്കുകാരി വിടാൻ ഭാവമില്ല.

‘ങ്ഹും, അതിനിത്തിരി പുളിക്കും! എത്ര പണം കണ്ടാലും ഞാനാ കിഴവൻ രാജാവിന്റെയൊപ്പം ജീവിക്കില്ല. അയാൾക്ക് കുഴന്ത് പുരട്ടാനും ചൂടുപിടിക്കാനുമൊന്നും എന്നെക്കിട്ടില്ല!’

പെൺകുട്ടി തീർത്തു പറഞ്ഞു.

അതുകേട്ട് രാജാവ് കോപംകൊണ്ട് വിറച്ചു. അപ്പോൾത്തന്നെ അവളെ വെട്ടിക്കൊല്ലാനുള്ള ദേഷ്യമാണ് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായത്. എന്നാൽ, അദ്ദേഹം സംയമനം പാലിച്ചു. തന്നെ പരിഹസിച്ചു സംസാരിച്ച ധിക്കാരി പെണ്ണിനെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കണമെന്ന് രാജാവ് തീരുമാനിച്ചു. അദ്ദേഹം ഭടനോട് ഇങ്ങനെ കല്പിച്ചു:

‘മര്യാദയെന്തെന്നറിയാത്ത ആ അലക്കുകാരിപ്പെണ്ണിനെ നാളെ

രാവിലെത്തന്നെ പിടികൂടി കൊട്ടാരത്തിലെത്തിക്കണം. അവളുടെ അഹങ്കാരത്തിനുള്ള ശിക്ഷ ഞാൻ കൊടുക്കുന്നുണ്ട്.’

‘ശരി, മഹാരാജാവേ.’

ഭടൻ രാജാവിനെ വന്ദിച്ചു. അനന്തരം ഇരുവരും കൊട്ടാരത്തിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി.

രാജകല്പന നടപ്പാക്കപ്പെട്ടു. അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ രാജഭടന്മാർ അലക്കുകാരിയുടെ വീട്ടിലെത്തി അവളെ കൈയോടെ പിടികൂടി. താൻ ചെയ്ത തെറ്റൊന്നാണെന്ന് അവൾക്ക് മനസ്സിലായില്ല. അവൾ ആവർത്തിച്ചു ചോദിച്ചിട്ടും ഭടന്മാർ ഒന്നും പറഞ്ഞതുമില്ല. ഭടന്മാർ അവളെ ബന്ധനസ്ഥയാക്കി കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. വരുന്നത് വരട്ടെയെന്ന് അവളും കരുതി.

ഭടന്മാർ അലക്കുകാരിയെ രാജാവിനു മുന്നിൽ നിർത്തി കെട്ടഴിച്ചു. അവളെ കണ്ടമാത്രയിൽ രാജാവിന്റെ മുഖം കോപത്താൽ ചുവന്നു. തന്നെ അപഹസിച്ച് സംസാരിച്ചു എന്നതിന്റെ പേരിൽമാത്രം ഒരു പെൺകുട്ടിയെ വധിച്ചാൽ പ്രജകൾ തനിക്കെതിരെ തിരിഞ്ഞേക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം ഭയന്നു. അതുകൊണ്ട് തക്കതായ അപരാധം അവൾക്കുമേൽ ചുമത്തിയിട്ടുവേണം കഥകഴിക്കാൻ.

ഒരു നിമിഷം ചിന്തിച്ചുനിന്നശേഷം രാജാവ് പറഞ്ഞു:

‘പെണ്ണേ, നിന്റെ സംസാരം അഹങ്കാരം നിറഞ്ഞതാണെന്ന പരാതി കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. തെറ്റിന്റെ ഗൗരവം നോക്കുമ്പോൾ നീ വധാർഹയാണ്. അതിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടണമെങ്കിൽ നാളെ പുലരുംമുമ്പ് വിചിത്രമായ മൂന്ന് തലപ്പാവുകൾ നീ കൊണ്ടുവരണം. അതിലൊന്ന് സൂര്യതേജസ്സാർന്നതും മറ്റൊന്ന് ചാന്ദ്രശോഭയാർന്നതും മൂന്നാമത്തേത് താരപ്രഭ തെളിയുന്നതുമാവണം. നിനക്കതിനു കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ രാവിലെത്തന്നെ നിന്നെ തൂക്കിലേറ്റും, ഓർത്തോ!’

രാജകല്പന കേട്ട് അവളൊന്നു ഞെട്ടി. ഒറ്റരാത്രികൊണ്ട് താനെവിടെനിന്നാണ് അസാധാരണമായ തലപ്പാവുകൾ കൊണ്ടുവരിക? വിവേകം തൊട്ടുതെറിക്കാത്ത ഒരു രാജാവിന്റെ കൈകൊണ്ട് മരിക്കാനാവും തന്റെ തലവിധി!

അവൾ ദുഃഖത്തോടെ കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നിറങ്ങി അലക്ഷ്യമായി നടന്നു. കുറെ നടന്ന് അവൾ ഒരു കാട്ടാറിന്റെ കരയിലെത്തി. നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിയിരുന്നു. അവൾ അവിടെ തളർന്നിരുന്നു കരഞ്ഞു. അവളുടെ രോദനം അടുത്തുള്ള മരക്കൊമ്പിൽ തമ്പടിച്ചിരുന്ന കുറെ യക്ഷികൾ കേട്ടു. അവർക്ക് അവളോട് സഹതാപം തോന്നി. മരത്തിൽനിന്നിറങ്ങി

വന്ന് യക്ഷികൾ ചോദിച്ചു:

‘മോളേ, നീയാരാൻ? ഈ കാട്ടിൽ അസമയത്ത് വന്നിരുന്ന് കരയുന്ന ചതിനാണിത്? എന്തായാലും ഞങ്ങളോട് പറയൂ.’

യക്ഷികളാണെങ്കിലും തന്നെ സഹായിക്കാനെത്തിയ അവരെ പെൺ കുട്ടിക്ക് ഇഷ്ടമായി. തനിക്കു പിണഞ്ഞ ആപത്ത് അവൾ അവരോട് തുറന്നുപറഞ്ഞു. എല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ യക്ഷികൾ അവളെ സമാധാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘മോളേ, നിന്നെ ഞങ്ങൾ സഹായിക്കാം. നീ പറഞ്ഞ മൂന്നു തലപ്പാവുകളും ദൂരെയുള്ള ഒരു കൊട്ടാരത്തിലുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ സിദ്ധികൾ ഉപയോഗിച്ച് ഈ ക്ഷണം അതെടുത്തുതരാം.’

ഇത്രയും പറഞ്ഞ് യക്ഷികൾ ആകാശമാർഗ്ഗം പറന്നുയർന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞതും അവർ തലപ്പാവുകളുമായി മടങ്ങിയെത്തി. അവയുടെ തിളക്കം പെൺകുട്ടിയുടെ കണ്ണുണിപ്പിച്ചു. അവൾ യക്ഷികൾക്ക് നന്ദി പറഞ്ഞ് തലപ്പാവുകളുമെടുത്ത് മടങ്ങിപ്പോയി.

പിറ്റേന്ന് നേരം പുലരുംമുമ്പേ പെൺകുട്ടി തലപ്പാവുകൾ രാജാവിനു മുന്നിൽ ഹാജരാക്കി. അതു കണ്ടതും രാജാവിന്റെ മുഖം മങ്ങി. അസാധ്യമെന്നു കരുതിയത് അവൾ സാധിച്ചിരിക്കുന്നു!

‘ഈ പരീക്ഷണത്തിൽ നീ ജയിച്ചിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും നീ രക്ഷപ്പെടുന്നു കരുതണ്ട. നാളെ പുലരുംമുമ്പേ നീ കൊണ്ടുവരേണ്ടത് ഒരു കുതിരവണ്ടിയാണ്.’

അതു കേട്ടപ്പോൾ പെൺകുട്ടി ആശ്വസിച്ചു. കുതിരവണ്ടി കൊണ്ടുവരികയെന്നത് അത്രയൊന്നും വിഷമമുള്ള കാര്യമല്ലല്ലോ. പക്ഷേ, രാജാവ് തുടർന്നു പറഞ്ഞതു കേട്ടപ്പോൾ അവളുടെ സന്തോഷമെല്ലാം മറഞ്ഞു.

‘വെറും കുതിരവണ്ടിയല്ല, അടയ്ക്കാത്തോടിനുള്ളിൽ ഒതുക്കിയ നിലയിലായിരിക്കണം ആ വണ്ടി!’

രാജാവ് തന്നെ ചതിക്കുകയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ അവൾ വീണ്ടും കൊട്ടാരം വിട്ടിറങ്ങി. രാത്രിയായതും അവൾ അതേ നദിക്കരയിലെത്തി പൊട്ടിക്കരയാൻ തുടങ്ങി. തലേന്നു കണ്ട യക്ഷികൾ അവളുടെ കരച്ചിൽ കേട്ട് കാര്യം തിരക്കി. അവൾ തേങ്ങലടക്കി പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതിമാരേ, ഇക്കുറി നിങ്ങൾക്കും എന്നെ രക്ഷിക്കാനാവില്ല. അടയ്ക്കാത്തോടിൽ ഒതുക്കാവുന്നത്ര ചെറിയ കുതിരവണ്ടിയാണ് രാജാവ് എന്നോട് കൊണ്ടുവരാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്!’

‘നീ കരയാതിരിക്ക് മോളേ. ഞങ്ങളൊന്നു ശ്രമിച്ചുനോക്കട്ടെ.’

യക്ഷികൾ ഒന്നിച്ച് പറന്നുയർന്നു. ആളില്ലാത്ത ഒരു കുതിരവണ്ടിയും അടയ്ക്കാത്തോടുമായാണ് അവർ തിരിച്ചുവന്നത്. യക്ഷികളിലൊരുവൾ എന്തോ മന്ത്രം ചൊല്ലിയതും കുതിരവണ്ടി അടയ്ക്കയോളം ചെറുതായി! അവളാ വണ്ടി നിഷ്പ്രയാസം അടയ്ക്കാത്തോടിനുള്ളിൽവെച്ച് പെൺകുട്ടിക്കു നൽകി.

പിറ്റേന്ന് പുലർച്ചെ ഇത്തിരിപ്പോന്ന കുതിരവണ്ടിയുമായി അവൾ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. മനുഷ്യസാധ്യമല്ലാത്ത കാര്യം ചെയ്ത അവൾ നിസ്സാരക്കാരിയല്ല എന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു ബോധ്യമായി. എങ്കിലും തന്റെ ലക്ഷ്യത്തിൽനിന്ന് പിന്തിരിയാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറായില്ല.

‘രണ്ടു പരീക്ഷണങ്ങളിലും ജയിച്ചു എന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം നീ മരണത്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടണമെന്നില്ല. കഠിനമായ മൂന്നാമത്തെ പരീക്ഷണംകൂടി കഴിഞ്ഞാലേ നിന്റെ മോചനം സാധ്യമാകൂ.’

രാജാവിന്റെ വാക്കുകേട്ട് അവൾ ഞെട്ടി.

‘ദൈവമേ, ഇനിയുമൊരു പരീക്ഷണമോ?’

‘അതെന്തായിരിക്കും?’

അവൾ നെഞ്ചിടിപ്പോടെ കാതോർത്തു.

‘നാളെ പുലരും മുമ്പേ മാന്ത്രികക്കണ്ണാടി കൊണ്ടുവരണം. അതിൽ നോക്കിയാൽ എന്റെ ഭൂതവും ഭാവിയും കാണുകയും വേണം!’

തന്റെ മരണം ഉറപ്പിച്ച് അവൾ വീണ്ടും നദിക്കരയിലെത്തി. അവളുടെ കരച്ചിൽ കേട്ട് യക്ഷികൾ അടുത്തുവന്ന് കാര്യം തിരക്കി. അവളെല്ലാം വിശദീകരിച്ചു. യക്ഷികൾ പറന്നുപോയി. ഞൊടിയിടയ്ക്കുള്ളിൽ വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന കണ്ണാടിയുംകൊണ്ട് അവർ തിരിച്ചെത്തി. പെൺകുട്ടിക്ക് സമാധാനമായി.

രാവിലേ തന്നെ അവൾ മാന്ത്രികക്കണ്ണാടി രാജാവിനു കാഴ്ചവെച്ചു. പെൺകുട്ടിയുടെ സാമർത്ഥ്യത്തെ മനസാ പുകഴ്ത്തി അദ്ദേഹം കണ്ണാടിയെടുത്ത് മുഖത്തിനു നേരെ പിടിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘ഇതിലെന്റെ ഭൂതകാലം തെളിയട്ടെ!’

രാജാവാകുംമുമ്പ് അദ്ദേഹം വീഞ്ഞുകുടിച്ച് വെളിവില്ലാതെ നടന്ന കാലം അതിൽ തെളിഞ്ഞുകണ്ടു. മാനക്കേടു ഭയന്ന് അദ്ദേഹം കല്പിച്ചു:

‘മതി മതി. ഇനിയെന്റെ ഭാവിയാവട്ടെ!’

പെട്ടെന്ന്, കഴുമരത്തിൽ തൂങ്ങിയാടുന്ന നിലയിൽ തന്റെ ജഡം കണ്ട് രാജാവ് ഞെട്ടി. ആ നിമിഷംതന്നെ അദ്ദേഹം ആ കണ്ണാടി തറയിലെറിഞ്ഞ് തകർത്തുകളഞ്ഞു!

മിടുമിടുക്കിയായ അലക്കുകാരി പെൺകുട്ടിയെ തന്റെ മകൻ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറായി. സുന്ദരനായ രാജകുമാരനെ അവൾക്കും ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അടുത്ത മുഹൂർത്തത്തിൽത്തന്നെ അവരുടെ വിവാഹം ആർഭാടമായി നടന്നു.

അങ്ങനെ, അലക്കുകാരി രാജകുമാരിയും പില്ക്കാലത്ത് രാജ്ഞിയു മായിത്തീർന്നു.

ധനികന്റെ വളർത്തുമകൻ

സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ ഒരിടത്ത് വലിയൊരു ധനികൻ ഭാര്യയോടും മക്കളോടുംമൊത്ത് താമസിച്ചിരുന്നു. അയാളുടെ മാളികവീട്ടിലെ പല മുറികളും നിറയെ സ്വർണനാണയങ്ങളായിരുന്നു. നോക്കെത്താ ദൂരം പരന്നുകിടക്കുന്ന ഭൂസ്വത്തും അയാൾക്കു സ്വന്തം. ഇത്രയൊക്കെ നേടിയിട്ടും അയാൾക്ക് പണത്തോടുള്ള ആർത്തി ഒട്ടും കുറഞ്ഞില്ല.

ഒരു രാത്രി ധനികൻ വിചിത്രമായ ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു. പിറ്റേന്നു രാവിലെ ദൈവവും പുണ്യവാളനും ആ വീട്ടിൽ വിരുന്നിനെത്തുമെന്നതായിരുന്നു അത്. അയാൾ പുലർച്ചെ മുതൽ ദൈവത്തെ സ്വീകരിക്കാൻ കാത്തിരുന്നു. എന്നാൽ, ദൈവത്തിനു പകരം വന്നത് രണ്ടു യാചകരാണ്. ധനികൻ അവരോട് ദേഷ്യപ്പെട്ടു. തൊഴുത്തിൽപ്പോയി കിടക്കാൻ അയാൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു. സന്ധ്യവരെ കാത്തിരുന്നിട്ടും ദൈവത്തിന്റെയോ പുണ്യവാളന്റെയോ പൊടിപോലും കാണാതിരുന്നത് ധനികനെ നിരാശനാക്കി. താൻ കണ്ടത് പാഴ്ക്കിനാവാണെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി.

തൊഴുത്തിന്റെ അടുത്തുള്ള മുറിയിലായിരുന്നു ധനികന്റെ വേലക്കാരി കിടന്നിരുന്നത്. നല്ല ഉറക്കത്തിലായിരുന്ന അവൾ എന്തോ ശബ്ദം

കേട്ട് ഞെട്ടിയുണർന്നു. തൊഴുത്തിലുള്ള യാചകരാണ് സംസാരിക്കുന്നതെന്ന് അവൾക്കു വ്യക്തമായി. അവളിന് കാതോർത്തു.

‘പുണ്യവാളാ, നടക്കാനുള്ളതൊന്നും നടക്കാതെ വരില്ല. ഈ ധനികന്റെ കാര്യവും അങ്ങനെതന്നെ. ധനികന്റെ വളർത്തുമകനാവാനു സാധ്യതയുള്ള കുഞ്ഞ് നാലാംരാജ്യത്ത് പിറന്നുകഴിഞ്ഞു. ഇനി വൈകാതെ ഇയാളുടെ സ്വത്തു മുഴുവൻ ആ ഭാഗ്യവാനു ലഭിക്കും.’

യാചകവേഷത്തിൽ വന്ന ദൈവം പറഞ്ഞു.

‘എല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ ഹിതംപോലെ നടക്കട്ടെ.’

പുണ്യവാളൻ ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചു. അധികം താമസിയാതെ അവർ അവിടംവിട്ടു പോയി.

വേലക്കാരി പിറ്റേന്ന് രാവിലേതന്നെ ധനികനെ മുഖം കാണിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘യജമാനനേ, അങ്ങ് ഇന്നലെ മുഴുവൻ കാത്തിരുന്ന ദൈവവും പുണ്യവാളനും ഇവിടെ വന്നു പോയിക്കഴിഞ്ഞു. യാചകരുടെ വേഷത്തിലെത്തിയ അവരെ അങ്ങ് അവഗണിച്ചു. അതിന്റെ ഫലം അനുഭവിച്ചുതന്നെ തീരണം. അങ്ങയുടെ ഭാവിവളർത്തുമകൻ നാലാംരാജ്യത്ത് പിറന്നെന്നും ഈ സ്വത്തുക്കളെല്ലാം ഉടനെ അവന്റെ കൈയിലെത്തുമെന്നും ദൈവം പറഞ്ഞത് ഞാനെന്റെ കാതുകൊണ്ടു കേട്ടതാണ്.’

വേലക്കാര്യുടെ വാക്കുകൾ ധനികനെ വല്ലാതെ പരിഭ്രമിപ്പിച്ചു. തന്റെ സ്വത്ത് കൈക്കലാക്കാനായി പിറന്ന ആ കുഞ്ഞിനെ കണ്ടെത്തി, വകവരുത്തണമെന്ന് അയാൾ നിശ്ചയിച്ചു. അയാൾ അപ്പോൾത്തന്നെ പുറപ്പെട്ട് ദീർഘദൂരം താണ്ടി നാലാംരാജ്യത്തെത്തി. അവിടത്തെ നവജാതശിശുക്കളെ കണ്ടെത്തി, അവരിൽനിന്ന് തന്റെ പിൻഗാമിയാകാൻ പിറന്ന കുഞ്ഞിനെയും അയാൾ മനസ്സിലാക്കി.

ദരിദ്രരായ മാതാപിതാക്കളുടെ മകനായാണ് ആ കുഞ്ഞു വളർന്നത്. ധനികൻ അവരെ ചെന്നുകണ്ട് കുഞ്ഞിനെ തനിക്കു തരണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. നൊന്തൂപെറ്റ കുഞ്ഞിനെ മറ്റൊരാൾക്കു കൊടുക്കാനാവില്ലെന്ന് അമ്മ തീർത്തുപറഞ്ഞു. പലവിധ പ്രലോഭനങ്ങൾക്കൊടുവിൽ നൂറു സ്വർണനാണയങ്ങൾ കുഞ്ഞിനു പകരമായി നൽകാമെന്ന് ധനികൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ അവർ സമ്മതിച്ചു. ആ പണക്കിഴി വാങ്ങി അവർ കുഞ്ഞിനെ അയാൾക്കു കൈമാറി.

തന്റെ കണക്കുകൂട്ടലുകൾപോലെ കാര്യങ്ങൾ നടക്കുന്നതിൽ ധനികൻ സന്തോഷിച്ചു. ശത്രുവിനെ കൈയിൽ കിട്ടിയ സ്ഥിതിക്ക് ഉടനെ വകവരുത്തുന്നതാവും നല്ലതെന്ന് അയാൾ കരുതി. വഴിയിലുടനീളം

മഞ്ഞുമൂടിക്കിടക്കുന്ന കൊടും ശൈത്യകാലമായിരുന്നു അത്. അയാൾ കുഞ്ഞിന്റെ പുതപ്പും രോമക്കുപ്പായവും മാറ്റി അതിനെ മഞ്ഞുകുട്ടയ്ക്കു മുകളിൽ ഉപേക്ഷിച്ച് സ്ഥലംവിട്ടു. നിമിഷങ്ങൾക്കകം അവൻ മരവിച്ചു മരിക്കുമെന്ന് അയാൾക്കുറപ്പായിരുന്നു.

എന്നാൽ ദൈവാധീനം ആ കുഞ്ഞിനൊപ്പമുണ്ടായിരുന്നു. അവനെ കിടത്തിയ ഭാഗത്തെ മഞ്ഞുകുട്ടകൾ വേഗം അലിഞ്ഞില്ലാതായി. അവനു ചുറ്റും ഒരു പൊന്തക്കാട് പ്രത്യക്ഷമായി. അവനുവേണ്ടി സൂര്യൻ അവിടെ മാത്രം ഇളംചുടു പരത്തി. സുഖകരമായ ആ അന്തരീക്ഷത്തിൽ കുഞ്ഞ് സുഖമായി ഉറങ്ങി.

ഈ സമയം രണ്ടു വ്യാപാരികൾ ചരക്കുകൾ വിറ്റഴിച്ചശേഷം വണ്ടിയിൽ ആ വഴി മടങ്ങിവരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ ശ്രദ്ധ കുഞ്ഞിനു മേൽ പതിഞ്ഞു. കൊടുംതണുപ്പിലും യാതൊന്നുമറിയാതെ കിടന്നുറങ്ങുന്ന കുഞ്ഞ് സാധാരണക്കാരനല്ലെന്ന് അവർക്കു തോന്നി. അവർ ആ കുഞ്ഞിനെക്കുറിച്ച്, കരിമ്പടം പുതപ്പിച്ച് വണ്ടിയിൽ കയറ്റി യാത്രതുടർന്നു.

സന്ദർഭവശാൽ, വ്യാപാരികൾക്കും പോകേണ്ടത് ധനികന്റെ വീട്ടിലേക്കുതന്നെയായിരുന്നു. ധനികനിൽനിന്നും കടംവാങ്ങിയ പണം തിരിച്ചു കൊടുക്കുകയായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം. അവർ ധനികന്റെ വീട്ടിലെത്തി. അയാളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടാതിരിക്കാൻ കുഞ്ഞിനെ വണ്ടിയിൽത്തന്നെ കിടത്തിയിട്ടാണ് അവർ ധനികന്റെ അടുത്തേക്കു ചെന്നത്. പക്ഷേ, പെട്ടെന്ന് കുഞ്ഞ് ഉണർന്നുകരഞ്ഞു. അതുകേട്ട് ധനികൻ ചോദിച്ചു:

‘ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ കരച്ചിലാണല്ലോ അത്? ആ കരച്ചിലെങ്ങനെ ഇവിടെയുണ്ടായി?’

‘പ്രഭോ, അതൊരു കഥയാണ്. ചരക്കു വിറ്റു മടങ്ങുംവഴി ഞങ്ങൾക്ക് കിട്ടിയതാണ് ആ ചോരക്കുഞ്ഞിനെ. കണ്ണിൽച്ചോരയില്ലാത്ത ഏതോ ദുഷ്ടൻ അതിനെ മഞ്ഞിൽ ഉപേക്ഷിച്ചു പോയതാണ്. തണുത്തു മരവിക്കുംമുമ്പേ ഞങ്ങളാവഴിവുന്നത് ഭാഗ്യമായി,’ വ്യാപാരികൾ പറഞ്ഞു.

താൻ ഉപേക്ഷിച്ച കുഞ്ഞാണെന്ന് ധനികനു മനസ്സിലായി. അയാൾ കുഞ്ഞിനെ ചെന്നു കണ്ട് അതൊന്നുകൂടി ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. കുഞ്ഞിനെ വ്യാപാരികൾ കൊണ്ടുപോകുന്നത് തനിക്കു ദോഷം ചെയ്യുമെന്നു മനസ്സിലാക്കി അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങൾ ചെയ്തത് വലിയ കാര്യംതന്നെയാണ്. പ്രാരബ്ധങ്ങൾക്കിടയിൽ നിങ്ങൾക്കിതിനെ വളർത്താൻ ബുദ്ധിമുട്ടാവും. ഇതിനെ എനിക്കു

തന്നെക്കു. എന്റെ വളർത്തുമകനായി, മക്കളെപ്പോലെത്തന്നെ സ്നേഹിച്ചു പോറ്റിക്കൊള്ളാം.'

ധനികന് കുഞ്ഞിനെ നൽകാൻ വ്യാപാരികൾക്ക് അത്ര താത്പര്യമില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ധനികന്റെ തുടർച്ചയായ പ്രലോഭനങ്ങൾക്കും ഭീഷണികൾക്കും വഴങ്ങി ഒടുവിലവർ കുഞ്ഞിനെ അയാൾക്കു നൽകി മടങ്ങിപ്പോയി. തന്റെ സ്വത്ത് കൈക്കലാക്കാൻ പിറന്ന കുഞ്ഞിനെ തത് കാലം കൂടെത്തന്നെ വളർത്താമെന്നും തരംകിട്ടുമ്പോൾ കൊന്നുകളയാമെന്നും ധനികൻ കണക്കുകൂട്ടി.

അവൻ മിടുക്കനായി വളർന്നുവന്നു. എല്ലാ ജോലികളിലും വളർത്തച്ഛനെയും വളർത്തമ്മയെയും സഹായിച്ചു. ധനികന്റെ മകളുടെ കാര്യങ്ങളും അവൻ നന്നായി നോക്കി. ധനികനു പക്ഷേ, അവൻ കൂടെയുള്ള ഓരോ ദിവസവും കൂടുതൽ അസ്വസ്ഥമായിത്തോന്നി. ഒരുനാൾ, അയാൾ അവനെ അടുത്തുവിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

'മോനേ, നീയിപ്പോൾ വേണ്ടത്ര കാര്യപ്രാപ്തി നേടിക്കഴിഞ്ഞു. എനിക്കുവേണ്ടി നീ ഏഴു നാടു കടന്ന് എട്ടാം നാട്ടിലെത്തണം. അവിടെയൊരു പിശാച് കഴിയുന്നുണ്ട്. നീ അവനെക്കണ്ട് എന്റെ മൊത്തം വരുമാനം എത്രയെന്നറിഞ്ഞുവരണം.'

വളർത്തച്ഛന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടയുടൻ അവൻ യാത്ര പുറപ്പെട്ടു. അതു നോക്കിനിന്ന് ധനികൻ ഊറിപ്പിരിച്ചു. നരഭോജിയായ പിശാച് അവനെ പിടിച്ചു വിഴുങ്ങുമെന്നും അതോടെ അവനെക്കൊണ്ടുള്ള ശല്യം തീരുമെന്നും അയാൾ കണക്കുകൂട്ടി.

ധനികന്റെ വളർത്തുമകൻ വേഗം നടന്ന് ഏഴു നാടും താണ്ടി എട്ടാം നാട്ടിലേക്കുള്ള അതിർത്തിയിലെത്തി. വലിയൊരു പുഴ കടന്നുവേണം അക്കരെയെത്താൻ. അപ്പോൾ സൗജന്യമായി കടവു കടത്തുന്ന ഒരു വൃദ്ധൻ തോണിയുമായി എത്തി. അവൻ അതിൽ കയറിയിരുന്നു. തോണി തുഴഞ്ഞുകൊണ്ട് വൃദ്ധൻ ചോദിച്ചു:

'മോനെങ്ങോട്ടാണ്?

അവൻ കാര്യങ്ങളെല്ലാം വിശദീകരിച്ചു. ദുഷ്ടനായ പിശാചിനെ കാണാൻ ധൈര്യപൂർവ്വം പോകുന്ന അവനോട് വൃദ്ധൻ ആദരവു തോന്നി. പതിറ്റാണ്ടുകളായി തുടരുന്ന ഈ കടത്തുജോലി തനിക്കു മടുത്തെന്നും പകരക്കാരനായി ആരാണെത്തുകയെന്ന് പിശാചിനോട് ചോദിക്കണമെന്നും വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു. അതു സമ്മതിച്ച് അവൻ അക്കര തോണിയിറങ്ങി.

എട്ടാം നാട്ടിലൂടെ കുറെ നടന്നപ്പോൾ ഒരു കുറ്റൻ തൂണു കണ്ടു.

സ്വർണംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ആ തൂൺ അവനെ അതിശയിപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ തൂൺ അവനോട് ചോദിച്ചു.

'എങ്ങോട്ടാണ് നിന്റെ യാത്ര?

'അതോ? എട്ടാം നാട്ടിലെ പിശാചിനെക്കണ്ട് വളർത്തച്ഛന്റെയും കടത്തുകാരന്റെയും സംശയങ്ങൾ തീർക്കാൻ,' അവൻ പറഞ്ഞു.

'എന്നാൽ ചേതമില്ലാത്ത ഒരുപകാരം നീയെന്നിരിക്കു ചെയ്യണം. ഇത്ര കാലം സഞ്ചാരികളെ അമ്പരപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഈ നിലപു തുടർന്നിട്ടും എന്റെ ഉടമസ്ഥൻ ആരെന്നറിയില്ല. സർവജ്ഞാനിയായ പിശാചിനോട് അക്കാര്യം ചോദിച്ച് മറുപടി പറയണം.'

അതും സമ്മതിച്ച് അവൻ യാത്ര തുടർന്നു. ഒടുവിൽ മനുഷ്യരുടെ അസ്ഥികൾകൊണ്ടു കെട്ടിപ്പൊക്കിയ മാളികയ്ക്കു മുന്നിൽ അവനെത്തി. നരഭോജിയായ പിശാചിന്റെ വീടാണതെന്ന് അവനുറപ്പായിരുന്നു. അവൻ ധൈര്യസമേതം അകത്തുകടന്ന് വിളിച്ചു:

'ഏയ് പിശാചേ, ഒന്നു പുറത്തേക്ക് വരു. എനിക്കൊരു കാര്യം പറയാനുണ്ട്.'

അല്പം കഴിഞ്ഞതും വിരുപയായ ഒരു വൃദ്ധ അങ്ങോട്ട് വേച്ചുവേച്ചു വന്നു. കൈത്തലം പുരികത്തിനു മുകളിൽ വെച്ച് വിറയാർന്ന സ്വരത്തിൽ അവർ ചോദിച്ചു:

'ങേ, മനുഷ്യച്ചുരണല്ലോ ഇത്! ആരാണ് ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നത്?

'അമ്മമ്മേ, ഞാൻ ദുരദേശത്തുനിന്നും പിശാചിനെ കാണാൻ വന്നിരിക്കുകയാണ്. എനിക്കു ചില സംശയങ്ങൾ തീർക്കാനുണ്ട്.'

അവൻ വൃദ്ധയുടെ അടുത്തേക്ക് നീങ്ങിനിന്നു.

'ശ്... പതുക്കെ. എന്റെ മകനാണ് പിശാച്. മനുഷ്യരെ എവിടെ കണ്ടാലും ആ നിമിഷം പിടിച്ചു വിഴുങ്ങും, അവൻ. നിന്റെ ഭാഗ്യത്തിന് അവൻ ഇവിടെയില്ല. ഏതു നിമിഷവും വന്നേക്കും. അതുകൊണ്ട് നീ കരുതിയിരിക്കണം. ആട്ടെ, നിന്നെ ആരാണ് ഇങ്ങോട്ടയച്ചത്?

വൃദ്ധ ചോദിച്ചു.

'എന്റെ വളർത്തച്ഛൻതന്നെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വത്തിന്റെ മുഴുവൻ കണക്കറിയുകയാണ് ലക്ഷ്യം.'

അവൻ വിശദീകരിച്ചു.

'ഹോ, എത്ര ദുഷ്ടനാണയാൾ. നിന്നെ കൊല്ലാൻ വേണ്ടിത്തന്നെയാണ് അയാൾ ഇങ്ങോട്ടു പറഞ്ഞയച്ചത്. എന്നാൽ, നിന്നെ എനിക്കിഷ്ടമായി. മകന്റെ കണ്ണിൽപ്പെടാതെ നിന്നെ ഞാനൊളിപ്പിക്കാം.'

വൃദ്ധ ചുറ്റും നോക്കി.

‘മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ അമ്മമ്മ പിശാചിനോട് ചോദിച്ചറിയണം. എന്റെ വളർത്തച്ചന്റെ സ്വത്തുകൾക്ക് എത്രയാണ്? കടത്തുകാരൻ വൃദ്ധന്റെ പിൻഗാമി ആരാണ്? എട്ടാം നാട്ടിലെ സ്വർണത്തൂണിന്റെ ഉടമയാരാണ്? ഇതാണ് ചോദ്യങ്ങൾ.’

അവൻ വിശദീകരിച്ചു.

‘ഞാൻ ശ്രമിക്കാം മോനേ.’

വൃദ്ധ അവനെ കട്ടിലിനു കീഴിലൊളിപ്പിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും വാതിലിൽ ശക്തിയായ മുട്ടു കേട്ടു. പിശാചിന്റെ വരവാണ്തന്നെ അവർക്കുറപ്പായി. വൃദ്ധ ഒന്നും സംഭവിക്കാത്തതുപോലെ ചെന്ന് കതകു തുറന്നു.

ആ മാളിക ഒന്നാകെ കുലുക്കി പിശാച് അകത്തേക്ക് കടന്നു. തീക്കണ്ണുകളും ചോരയിറുന്ന കോമ്പല്ലുകളും തടിച്ച ശരീരവും കൂടവയറുമൊക്കെ കണ്ട് അവൻ കട്ടിലിനടിയിൽ പതുങ്ങിയിരുന്നു. മൂറിയിലെത്തിയപ്പോടെ പിശാച് മൂക്കു വിടർത്തി, ശ്വാസം ഉള്ളിലേക്കു വലിച്ച് ആക്രോശിച്ചു:

‘ങ്ഹും, ഇവിടെ മനുഷ്യച്ചുരടിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഒരു റഷ്യക്കാരന്റെ മണം! എന്റെ വീട്ടിലും മനുഷ്യൻ കടന്നെന്നോ? തീക്കട്ടയിൽ ഉറുമ്പരികുമെങ്കിൽ അതൊന്നു കണ്ടിട്ടുതന്നെ കാര്യം!’

‘മോനേ, നീ കൂടുതൽ വീഞ്ഞു കുടിച്ചതുകൊണ്ടു തോന്നുന്നതാണ്. ഇവിടെ മനുഷ്യൻ കടന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഞാനറിഞ്ഞേണ്ടതല്ലേ? ഞാൻ നിനക്കുവേണ്ടി ലഹരി കൂടിയ വീഞ്ഞുണ്ടാക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. അത് കുടിച്ചോളൂ.’ അപകടസ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കി വൃദ്ധ പറഞ്ഞു.

അവർ വലിയ ചില്ലുപാത്രങ്ങളിൽ വീഞ്ഞുപകർന്ന് പലതവണ പിശാചിനു കൊടുത്തു. അതിന്റെ ലഹരി തലയ്ക്കു പിടിച്ച് അവൻ മറിഞ്ഞു വീണു. അപ്പോൾ വൃദ്ധ അവന്റെ സംശയങ്ങൾ ഓരോന്നായി ചോദിച്ചു.

ധനികന്റെ സ്വത്ത്?

-സ്വന്തം വീടിനു ചുറ്റും ഒരിഞ്ചു കനത്തിൽ നിറയ്ക്കാനുള്ള സ്വർണം. കണക്കറ്റ വെള്ളി. എണ്ണമറ്റ ആഭരണങ്ങൾ. അളന്നെത്തിക്കാനാവാത്ത ഭൂസ്വത്ത്.

കടത്തുകാരന്റെ പിൻഗാമിയായി വരുന്നതാര്?

-ധനികൻതന്നെ, സംശയമില്ല.

സ്വർണത്തൂണിന്റെ ഉടമയോ?

-അതെന്തൊരു ചോദ്യം. ധനികന്റെ വളർത്തുമകൻതന്നെ.

വൃദ്ധ ആ ഉത്തരങ്ങൾ അവനോടു പറഞ്ഞു. അതുകേട്ട് അവനും സന്തോഷിച്ചു. അവൻ വൃദ്ധയോട് നന്ദി പറഞ്ഞ്, പിശാചിന് ബോധം

വീഴുംമുമ്പേ മാളികയിൽനിന്നും പുറത്തു കടന്നു. തൂണിനോടും കടത്തുകാരനോടും കാര്യം പറഞ്ഞു. പിന്നെ, വേഗം നടന്ന് എല്ലാ നാടുകളും കടന്ന് വളർത്തച്ചന്റെ അടുത്തെത്തി.

ഇതിനകം പിശാചിന്റെ ആഹാരമായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുമെന്നു കരുതിയ വളർത്തുപുത്രൻ തിരിച്ചെത്തിയത് ധനികനെ അർഭുതപ്പെടുത്തി.

തന്റെ സ്വത്തുവിവരം പിശാചിൽനിന്നറിയാൻ അവനായതും അർഭുതത്തിനു വകനല്കി. അവനെ അഭിനന്ദിക്കുന്നതായി നടിച്ച് മറ്റൊരവസരത്തിനായി അയാൾ കാത്തിരുന്നു.

പിന്നീടൊരിക്കൽ ധനികനും വളർത്തുമകനും കച്ചവടത്തിനായി ഒരിടത്തു പോയി. അവിടെവെച്ച് ധനികൻ അവനൊരു കത്തു നല്കി, വളർത്തമ്മയുടെ അടുത്തേക്കയച്ചു. മുദ്രവെച്ച കത്ത് തുറക്കരുതെന്ന് പ്രത്യേകം ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അയാൾ, രഹസ്യമായി അവനെ വകവരുത്തണമെന്ന നിർദ്ദേശമായിരുന്നു കത്തിലുണ്ടായിരുന്നത്.

അവൻ അതുമായി വീട്ടിലേക്കു നടന്നു. വഴിയേക്കു ഓട്ടിടയൻ അവന്റെ കൈയിൽനിന്നും ആ കത്ത് പിടിച്ചുവാങ്ങി. അവൻ കാണാതെ ആ കത്ത് കീറിക്കളഞ്ഞ ഇടയൻ, പകരം മറ്റൊരു കത്തെഴുതി അവനെ ഏല്പിച്ചു. അവൻ ഇതൊന്നുമറിയാതെ കത്തുമായി വീട്ടിലെത്തി, അത് വളർത്തമ്മയ്ക്കു നല്കി, മകളെ വളർത്തുമകന് വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നും താൻ മടങ്ങിയെത്താൻ വൈകുമെന്നുമായിരുന്നു അതിന്റെ ഉള്ളടക്കം.

വളർത്തമ്മ അത് അക്ഷരപ്രതി അനുസരിച്ചു. അടുത്ത മുഹൂർത്തത്തിൽത്തന്നെ മകളും വളർത്തുമകനുമായുള്ള വിവാഹം ആർഭാടത്തോടെ നടത്തിക്കൊടുത്തു. അവൻ അവിടെ സുഖമായി താമസം തുടർന്നു. ധനികൻ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ ഇതെല്ലാം അറിഞ്ഞ് ക്ഷുഭിതനായി. വളർത്തുമകനെ കൊല്ലാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. അവനു മകളെ നല്കിയ വളർത്തമ്മയോട് അയാൾക്കു കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു. അവർ തമ്മിൽ കനത്ത വാക്കേറ്റമുണ്ടായി. ഒടുവിൽ അവൾ കത്തെടുത്തു കാണിച്ചപ്പോൾ അയാൾ അമ്പരന്നു. ഇടയന്റെ വേഷത്തിൽ എത്തിയത് ദൈവം നിയോഗിച്ച പുണ്യവാളനായിരുന്നത് ആരുമറിഞ്ഞില്ല.

വളർത്തുമകൻ ധനികനെയും കൂട്ടി സ്വർണത്തൂണിന്റെ അടുത്തെത്തി. അതിന്റെ ഉടമ താനാണെന്നു പറഞ്ഞ് അവനതിൽ തൊട്ടു. അടുത്ത നിമിഷം തൂണിടിഞ്ഞുവീണു. ആ സ്ഥാനത്ത് പത്താൾപ്പൊക്കത്തിൽ സ്വർണക്കുമ്പാരമുണ്ടായി! അതെല്ലാം കപ്പലിൽ കയറ്റി അവർ മടങ്ങി. നാട്ടിലെത്തി കടത്തു കടന്നതും വിധിവശാൽ ധനികൻ അവിടത്തെ

കടത്തുകാരനായി മാറി! വൃദ്ധനായ കടത്തുകാരൻ ആശ്വാസത്തോടെ സ്വപ്നംവിട്ടു.

ധനികന്റെ സ്വത്തുകൂടി സ്വന്തമായ വളർത്തുമകൻ ഭാര്യയോടൊപ്പം ദീർഘകാലം രാജകീയസുഖമനുഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞു.

ചിറകുറ്റ ഫംസം

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ വൃദ്ധനായ ഒരാൾ ഭാര്യയോടൊത്ത് ജീവിച്ചിരുന്നു. വനാതിർത്തിയിലായിരുന്നു അവരുടെ വീട്. എന്നും രാവിലെ വൃദ്ധൻ കാട്ടിലെത്തുകയും ഉണക്കവിറകുകൾ ശേഖരിച്ച് വൈകീട്ട് മടങ്ങുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തെ അർദ്ധു തപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു കാര്യം എന്നും സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. വിറകു പെറുക്കി ക്ഷീണിച്ച് ഉച്ചയോടെ മരത്തണലിൽ വിശ്രമിക്കാനെത്തുമ്പോൾ അവിടെ ആവി പറക്കുന്ന ഭക്ഷണം തയ്യാറായിരിക്കും! വിജനമായ കാട്ടിൽ ആരാണ് തനിക്കു ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്ത് വിളമ്പിത്തരുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു പിടികിട്ടിയില്ല.

പല ദിവസങ്ങളിലും ഈ അർദ്ധുതം ആവർത്തിച്ചപ്പോൾ അതിനു പിന്നിലെ രഹസ്യമെന്തെന്ന് അറിയാൻതന്നെ വൃദ്ധൻ ഉറച്ചു. അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ വൃദ്ധൻ കാട്ടിലെത്തിയെങ്കിലും വിറകു പെറുക്കാൻ പോയില്ല. താൻ വിശ്രമിക്കുന്ന മരത്തിനടുത്തുള്ള പൊന്തക്കാട്ടിൽ മറഞ്ഞിരുന്ന് അദ്ദേഹം ചുറ്റുപാടുകൾ നിരീക്ഷിച്ചു. ഉച്ചയാവാനായിട്ടും പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും സംഭവിച്ചില്ല.

അല്പനേരംകൂടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മാനത്ത് എന്തോ ഒന്ന് വെള്ളപ്പൊക്കം പോലെ കാണപ്പെട്ടു. വൃദ്ധൻ കൈത്തലം നെറ്റിയിൽ വെച്ച് സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. അപ്പോഴാണ് ആ പൊട്ട് വലുതായി അടുത്തടുത്ത് വരുന്നു. ഹൃദയം കഴിയുംമുമ്പേ അതൊരു അരയന്നമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി. സംഭവിക്കുന്നതെന്തെന്ന് അറിയാൻ അദ്ദേഹം കണ്ണു തുറന്നിരുന്നു.

വൃദ്ധനെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ആ അരയന്നം നിലത്തു പറന്നിറങ്ങി. നാലുപാടും നോക്കിയശേഷം അത് തന്റെ ഇരുചിറകുകളും ഉറിയെടുത്ത് നിലത്തു വെച്ചു. അദ്ഭുതമെന്നല്ലാതെ എന്തു പറയാൻ, ആ നിമിഷം അരയന്നം അതിസുന്ദരിയായ യുവതിയായി മാറി! വൃദ്ധൻ സ്വന്തം കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാനായില്ല. അനന്തരം അവൾ അവിടെത്തന്നെ തീ കൂട്ടി കുറഞ്ഞ സമയംകൊണ്ട് ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്തു. ഈ തക്കത്തിന് വൃദ്ധൻ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ ചെന്ന് അരയന്നത്തിന്റെ ചിറകുകൾ കൈയിലെടുത്തു. ഹംസകന്യക പാത്രം കഴുകാനായി പോയതും അദ്ദേഹം ആ ചിറകുകൾ അടുപ്പിലിട്ട് കത്തിച്ചുകളഞ്ഞു! ഇതു കണ്ടുകൊണ്ടാണ് അവൾ തിരിച്ചെത്തിയത്. ഹൃദയഭേദകമായ ആ കാഴ്ച അവളെ വല്ലാതെ തളർത്തി. അവൾ സ്വബോധം നഷ്ടപ്പെട്ട പോലെ നെഞ്ചത്തടിച്ചുകരഞ്ഞു.

‘ദൈവമേ, ഞാനിനി എന്തു ചെയ്യും? തന്റെ എല്ലാമായിരുന്ന ചിറകുകൾ നഷ്ടപ്പെട്ടല്ലോ. ഇനി ഞാനെങ്ങനെ അരയന്നമായി മാറും? എന്റെ വരവും കാത്തിരിക്കുന്ന അച്ഛനമ്മമാർക്കും സഹോദരങ്ങൾക്കും സ്നേഹിതനുമൊക്കെ ഇതെങ്ങനെ സഹിക്കാനാവും?’

ഹംസകന്യകയുടെ രോദനം വൃദ്ധനെയും അസ്വസ്ഥനാക്കി. അദ്ദേഹം അവളുടെ അടുത്തു ചെന്ന് സമാധാനിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

‘മോളേ, വിഷമിക്കാതിരിക്കൂ. വേണ്ടത്ര ആലോചനയില്ലാതെ നിന്റെ ചിറകുകൾ കത്തിച്ചുകളഞ്ഞത് ഞാനാണ്. എന്നും എനിക്കു ഭക്ഷണമുണ്ടാക്കിത്തരുന്ന നിന്നെ നഷ്ടപ്പെടുത്തരുതെന്നു കരുതി ചെയ്തതാണ്. ഉറ്റവരെ നഷ്ടപ്പെടുന്നതിൽ നീ ദുഃഖിക്കരുത്. നിന്നെ ഞാനും എന്റെ ഭാര്യയും സ്വന്തം മകളെപ്പോലെ നോക്കിക്കൊള്ളാം.’

അതു കേട്ടപ്പോൾ അവളുടെ സങ്കടം തെല്ലു ശമിച്ചു. അവൾ അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം വീട്ടിലേക്കു പോയി. മകളില്ലാതിരുന്ന വൃദ്ധനും വൃദ്ധയ്ക്കും അവളുടെ വരവ് എന്തെന്നില്ലാത്ത ആഹ്ലാദം പകർന്നു. തലയിലും താഴത്തും വെക്കാതെ അവരവളെ ലാളിച്ചുവളർത്തി. ഉറ്റവരെ വേർപെട്ടതിലുള്ള സങ്കടം കാലക്രമത്തിൽ അവളിൽനിന്നകന്നുപോയി.

ഒരുനാൾ, നായാട്ടിനായി വനത്തിലെത്തിയ രാജാവ് അവളെ കണ്ടു. അതിസുന്ദരിയായ ഹംസകന്യകയെ സ്വന്തമാക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. രാജാവ് അപ്പോൾത്തന്നെ വൃദ്ധനെ സമീപിച്ച് തന്റെ ആഗ്രഹം പറഞ്ഞു. മഹാരാജാവുതന്നെ ആലോചനയുമായെത്തിയപ്പോൾ വൃദ്ധൻ രണ്ടാമതൊന്ന് ചിന്തിക്കാനുണ്ടായില്ല. ഇതിലും വലിയ ഭാഗ്യം മകൾക്കുണ്ടാവില്ലെന്ന് ഉറപ്പായിരുന്നതിനാൽ മകളെ രാജാവിന് വിവാഹം കഴിച്ചു നൽകാമെന്ന് വൃദ്ധൻ വാക്കു നൽകി. സുന്ദരനായ രാജാവിനെ അവൾക്കും ഇഷ്ടപ്പെട്ടു.

അടുത്ത മുഹൂർത്തത്തിൽത്തന്നെ രാജാവിന്റെയും ഹംസകന്യകയുടെയും വിവാഹം ആർഭാടമായി നടന്നു. വിവാഹാനന്തരം രാജാവ് അവളെയും കൂട്ടി കൊട്ടാരത്തിലേക്കു മടങ്ങി. മകളെ പിരിയുന്നതിൽ വൃദ്ധസ്വതിമാർക്കും അവരെ വിട്ടുപോകുന്നതിൽ അവൾക്കും കഠിനമായ വിഷമമുണ്ടായെങ്കിലും ആരും അത് പുറത്തു കാട്ടിയില്ല. രാജാവും രാജ്ഞിയും കൊട്ടാരത്തിൽ സന്തോഷത്തോടെ കഴിഞ്ഞു.

ചിറകറ്റ ഹംസകന്യക യഥാകാലം ഗർഭം ധരിച്ച് തേജസ്വിനിയായ ഒരാൾക്കുഞ്ഞിനു ജന്മം നൽകി. ഇതു രാജാവിനെയും ഏറെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അവരുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയായി അവൻ വളർന്നുവന്നു. ഒരുനാൾ, രാജാവ് ദേശാന്തരം പോയപ്പോൾ രാജ്ഞി മകനെയും മടിയിൽ വെച്ച് ഉദ്യാനത്തിലിരുന്ന് കാഴ്ചകൾ കണ്ടു. അപ്പോഴാണ്, ഒരുപറ്റം അരയന്നങ്ങൾ ആകാശത്തുകൂടി പറന്നുവരുന്നത് അവൾ കാണുന്നത്. നയനമനോഹരമായ ആ കാഴ്ച അവൾ മകനു കാട്ടിക്കൊടുത്തു.

എന്നാൽ, സംഭവിച്ചത് മറ്റൊന്നാണ്. ആ അരയന്നക്കൂട്ടം പറന്നകലുന്നതിനു പകരം അവൾക്കു മുകളിൽ വട്ടമിട്ടു പറന്നു. അതിൽ ഒരു അരയന്നം മറ്റ് അരയന്നങ്ങളോട് പറയുന്നത് രാജ്ഞി കേട്ടു:

‘ഞാനെന്താണീ കാണുന്നത്? എന്റെ സ്വന്തം മകൾ അതാ അവിടെ! അവളുടെ മടിയിൽ തേജസ്സാർന്ന കുഞ്ഞും. എത്ര കാലമായി ഞാനെന്റെ മകളെ കൺകുളിർക്കെ ഒന്നു കണ്ടിട്ട്? അവളെവിടെയാണെന്നുപോലും എനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു.’

അരയന്നത്തിന്റെ വാക്കുകൾ അവളെ ഞെട്ടിച്ചു. സ്വന്തം പിതാവാണ് തൊട്ടടുത്തുള്ളതെന്ന തിരിച്ചറിവ് അവളെ ധർമ്മസങ്കടത്തിലാഴ്ത്തി. അവൾ തലയുയർത്തി ആ അരയന്നത്തെയങ്ങനെ നോക്കിനില്ക്കേ, ഗതകാലാനുഭവങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി തെളിഞ്ഞുവന്നു.

‘മോളേ, ഈശ്വരാനുഗ്രഹംകൊണ്ടാണ് നിന്നെയിപ്പോൾ കണ്ടെത്താനായത്. നിന്നെക്കാത്ത് കരഞ്ഞു കഴിയുകയാണ് അമ്മയും സഹോദര

ങ്ങളും സ്നേഹിതനുമെല്ലാം. നിന്നെയുംകൊണ്ടു ചെന്നാൽ അവർ കൊക്കെ എത്ര സമാധാനമാകുമെന്നോ! ചിറകില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് നിനക്ക് അരയന്നമാകാൻ കഴിയാത്തതെന്ന് എനിക്കറിയാം. മനോഹരമായ രണ്ടു ചിറകുകൾ ഞാൻ നിനക്കു തരാം. നിനക്ക് ഞങ്ങളുടെ കൂടെ വന്നുകൂടേ?

അച്ഛനരയന്നം ചോദിച്ചു.

കണ്ണീരൊഴുക്കി, തൊണ്ടയിടറിക്കൊണ്ടായിരുന്നു അവളുടെ മറുപടി:

‘അരുത്, അച്ഛനെന്ന് നിർബന്ധിക്കരുത്. എന്റെ പൊന്നുമോനെ ഉപേക്ഷിച്ച് ഞാനെങ്ങനെ നിങ്ങളുടെ കൂടെ വരും? ഇവൻ മനുഷ്യപുത്രനായതിനാൽ കൂടെ കൂട്ടാനുമാവില്ല. മാത്രമല്ല, എന്നെ ജീവനെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഭർത്താവിനെയും ഉപേക്ഷിക്കുക വയ്യ.’

അവളുടെ മറുപടി അരയന്നത്തെ നിരാശനാക്കി. അച്ഛനരയന്നം കണ്ണു തുടച്ച്, മറ്റ് അരയന്നങ്ങൾക്കൊപ്പം പറന്നുപോയി. അവ കാഴ്ചയിൽ നിന്നും മറഞ്ഞിട്ടും രാജ്ഞിയുടെ മനസ്സ് അസ്വസ്ഥമായി. അന്നു രാത്രി അവൾ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും രാജാവിനോട് തുറന്നു പറഞ്ഞു. രാജാവ് അവളെ കഴിയുംവിധമെല്ലാം ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

പിറ്റേന്നും അരയന്നക്കൂട്ടം ഉദ്യാനത്തിനു മുകളിലൂടെ പറന്നെത്തി. അക്കൂട്ടത്തിൽ അവളുടെ അമ്മയും സഹോദരങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. അവർ അവളുടെ അടുത്തെത്തി ഇപ്രകാരം അപേക്ഷിച്ചു:

‘മോളേ, നീയില്ലാത്ത ജീവിതം ഞങ്ങൾക്ക് അത്രമേൽ അസഹ്യമാണ്. ഞങ്ങൾ തരുന്ന ചിറകുകൾ വെച്ച്, അരയന്നമായി ഞങ്ങൾക്കൊപ്പം വേഗം പോരു.’

‘അമ്മയും സഹോദരന്മാരും എന്നെ നിർബന്ധിക്കരുത്. പറക്കമുറ്റാത്ത ഈ പാവാം കുഞ്ഞിനെ തനിച്ചാക്കി, പ്രാണനിലുപരി എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഭർത്താവിനെ വിട്ട് അരയന്നങ്ങളുടെ ലോകത്തേക്ക് എനിക്കു വരാനാവില്ല. ക്ഷമിക്കണം.’

അവരും കണ്ണീരും കൈയുമായി പറന്നകന്നു.

അടുത്ത ദിവസം ഒരേയൊരു അരയന്നമാണ് അവളെത്തേടി ഉദ്യാനത്തിലെത്തിയത്. അതവളുടെ പഴയ കളിക്കൂട്ടുകാരനായിരുന്നു. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ അവളവനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അവൻ അവളുടെ അടുത്തു വന്ന് യാചനാസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു:

‘നിന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകാനാണ് ഞാൻ തനിച്ചു വന്നത്. നിനക്കുവേണ്ടി എന്തു ചെയ്യാനും ഞാനൊരുക്കമാണ്. നീയെന്റെ അപേക്ഷ നിരസിക്കുക മാത്രം ചെയ്യരുത്.’

അതുകേട്ട് അവളാകെ വിഷമത്തിലായി. മടിയിലിരിക്കുന്ന മകന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി അവൾ ചോദിച്ചു:

‘നിങ്ങളുടെയെല്ലാം സ്നേഹം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. പക്ഷേ, എട്ടാം പൊട്ടും തിരിയാത്ത ഈ കുഞ്ഞിനെ വിട്ട് ഞാനെങ്ങനെ പോകും? ഒരു നിമിഷംപോലും ഞാനിവനെ പിരിഞ്ഞുനിന്നിട്ടില്ല. ദയവുചെയ്ത് എന്നെ നിർബന്ധിക്കരുത്. ഞാൻ നിങ്ങളോട് വിശ്വാസുവഞ്ചന കാട്ടുകയാണ് എന്നു വിചാരിക്കില്ലല്ലോ?’

അവളുടെ വാക്കുകൾ അരയന്നത്തെ വേദനിപ്പിച്ചു. അവൻ നിലത്ത് തലതല്ലി, തൊണ്ടയിടറിപ്പറഞ്ഞു:

‘നിനക്കുവേണ്ടിയാണ് ഞാനിത്ര നാളും ജീവിച്ചത്. നീ എവിടെയെങ്കിലും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട് എന്നുപോലും അറിയാതെയാണ് ഞാൻ കാത്തിരുന്നത്. ഇപ്പോൾ ദൈവം എന്നെ നിന്റെ അടുത്തെത്തിച്ചപ്പോൾ നീയും എന്നെ അവഗണിക്കുന്നു. നീയില്ലാത്ത ജീവിതം എനിക്കു വേണ്ട. നിന്റെ കൺമുന്നിൽവെച്ചുതന്നെ ഞാൻ തലതല്ലിച്ചാകാൻ പോകുന്നു!’

അത് അവൾക്ക് സഹിക്കാനായില്ല. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ അവൾ അവന്റെ കൂടെ പോകാമെന്ന് സമ്മതിച്ചു. മകനെ കൊട്ടാരമുറ്റത്ത് ഉപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ അവളുടെ നെഞ്ചുരുകി. രാജാവിനോട് മനസ്സുകൊണ്ട് ക്ഷമ ചോദിച്ച്, അവൻ നൽകിയ ചിറകുകൾ ദേഹത്ത് ഘടിപ്പിച്ചു. ആ നിമിഷം രാജ്ഞി അരയന്നമായി മാറി. കരയുന്ന കുഞ്ഞിനെ കാണാനാവാതെ കണ്ണുകൾ ഇറുക്കിയടച്ച് അവൾ അവനോടൊപ്പം പറന്നുയർന്നു!

അരയന്നങ്ങളുടെ രാജ്യത്തേക്ക് അവർ തിരിച്ചെത്തിയത് ബന്ധുക്കളെയും ചങ്ങാതിമാരെയും ഏറെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അവരവളെ ഹൃദയമായി സ്വീകരിച്ചു. അധികം വൈകാതെ അവളുടെയും കളിക്കൂട്ടുകാരന്റെയും വിവാഹം നടന്നു. എന്നാൽ, വിധി അവർക്ക് അനുകൂലമായിരുന്നില്ല. അധികനാൾ കഴിയുംമുമ്പേ ആൺ അരയന്നം മരിച്ചു. വീണ്ടും അവൾ തനിച്ചായി. രാജാവിനെയും മകനെയും കുറിച്ചുള്ള ചിന്തകൾ അവളെ കൂടുതൽ അസ്വസ്ഥയാക്കി.

അതിനിടെ, കൊട്ടാരത്തിലും ചിലത് സംഭവിച്ചിരുന്നു. ഭാര്യയെ കാണാതായതിൽ രാജാവ് അതിയായി ദുഃഖിച്ച്, വീണ്ടുമൊരു വിവാഹം കഴിക്കാനുള്ള പലരുടെയും നിർബന്ധത്തിന് ആദ്യമൊന്നും അദ്ദേഹം വഴങ്ങിയില്ല. എന്നാൽ, മകന്റെ ഭാവിയിലേക്കുതി ഒരുവിൽ അദ്ദേഹം വിവാഹത്തിനു സമ്മതിച്ചു. അതിസുന്ദരിയായ ഒരു സ്ത്രീയെ അദ്ദേഹം ഭാര്യയാക്കി. മകനെ സ്വന്തം കുഞ്ഞിനെപ്പോലെ നോക്കാമെന്ന ഉറപ്പിലാണ് അദ്ദേഹം അവളെ വിവാഹം കഴിച്ചത്.

എന്നാൽ, രാജാവിന്റെ കണക്കുകൂട്ടൽ തെറ്റി. സത്യത്തിൽ അവളൊരു സ്ത്രീയായിരുന്നില്ല. ദുരാചാരിണിയായ യക്ഷി സുന്ദരിയായ സ്ത്രീയുടെ രൂപത്തിലെത്തി അദ്ദേഹത്തെ കബളിപ്പിച്ചതായിരുന്നു. വിവാഹനാൾ മുതൽ അവൾ കുഞ്ഞിനെ ഉപദ്രവിക്കാനും രാജാവിൽ നിന്നകറ്റാനും ശ്രമിച്ചു. പാവം കുഞ്ഞ്! അവൻ ഒറ്റയ്ക്കിരുന്ന് അമ്മയെ വിളിച്ചുകരഞ്ഞു.

മകന്റെ കരുണാർദ്രമായ വിലാപം അരയന്നത്തിന്റെ കാതിലുമെത്തി. അവൾ ആ ശബ്ദം തിരിച്ചറിഞ്ഞു. തന്റെ മകൻ കാര്യമായെന്നോ അപകടം പിണഞ്ഞെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ അവൾക്ക് ഇരിക്കപ്പൊറുതി കിട്ടിയില്ല. എന്തുവന്നാലും ശരി, മകനെ കണ്ടിട്ടുതന്നെ കാര്യം എന്നു നിശ്ചയിച്ച് അവൾ ഭൂമിയിലേക്ക് പറന്നു.

പാതിരാത്രി ഉദ്യാനത്തിൽ ഒറ്റയ്ക്കിരുന്നു കരയുന്ന മകനെയാണ് അവളവിടെ കണ്ടത്. ആ കാഴ്ച അവളുടെ കരളലയിച്ചു. അവൾ ചിറകുഴിച്ചുവെച്ച്, മനുഷ്യസ്ത്രീയായി മാറി കുഞ്ഞിനെ വാരിയെടുത്തു. മാതൃ സ്പർശമേറ്റതോടെ അവൻ കരച്ചിൽ നിർത്തി പുഞ്ചിരിച്ചു. നേരം പുലരുംവരെ മകന്റെ അടുത്തിരുന്നശേഷം അവൾ ചിറക് ഘടിപ്പിച്ച് പറന്നു പോയി. പിന്നീട് എല്ലാ രാത്രികളിലും ഇതു പതിവായി.

മകനു വന്ന മാറ്റം രാജാവും ശ്രദ്ധിച്ചു. അതിന്റെ രഹസ്യമറിയാൻ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. ഒരു രാത്രി അദ്ദേഹം ഉറങ്ങാതെയിരുന്ന് സംഭവങ്ങൾ നിരീക്ഷിച്ചു. പാതിരാത്രിയായതും ഒരു അരയന്നം പറന്നുവരുന്നതും ചിറകുഴിച്ച് മനുഷ്യസ്ത്രീയായി മാറുന്നതും കണ്ട് അദ്ദേഹം അമ്പരന്നു. അതു തന്റെ കാണാതായ ഭാര്യയാണെന്നുകൂടി അറിഞ്ഞപ്പോൾ അമ്പരപ്പ് ഇരട്ടിച്ചു. മകനെ ലാളിച്ചശേഷം അവൾ പറക്കാൻ ഭാവിച്ചതും രാജാവ് മുന്നോട്ടു വന്ന് പറഞ്ഞു:

‘അരുത്, നീ പോകരുത്. നീ ഇല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ മകൻ യാതൊരു സ്വസ്ഥതയും കിട്ടില്ല.’

അതു കേട്ട ഭാവാം നടിക്കാതെ അവൾ പറന്നുയർന്നു.

പല രാത്രികളിലും അവളുടെ മനസ്സ് മാറ്റാൻ രാജാവ് നടത്തിയ ശ്രമം വിജയിച്ചില്ല. കൺമുന്നിൽ കണ്ടിട്ടും അവളെ സ്വന്തമാക്കാനാവുന്നില്ലല്ലോ എന്ന ചിന്ത അദ്ദേഹത്തെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. അതിനിടെ, ഒരു രാത്രിയിൽ യക്ഷി ഭീകരരൂപം വീണ്ടെടുത്ത് രാജാവിനെ കൊന്ന് ചോര കുടിക്കാൻ തക്കസമയത്ത് അതു കണ്ടെത്തിയ രാജാവ് മുർച്ചയേറിയ വാൾ കൊണ്ട് അവളുടെ കഥകഴിച്ചു! വലിയൊരു ആപത്താഴിഞ്ഞതിൽ അദ്ദേഹം ആശ്വസിച്ചു.

തന്റെ ഭാര്യയെ എന്നെന്നേക്കുമായി കിട്ടാനുള്ള മാർഗങ്ങളെക്കുറിച്ച് രാജാവ് മന്ത്രിയുമായി ചർച്ച ചെയ്തു. കാര്യങ്ങളെല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ബുദ്ധിമാനായ മന്ത്രി അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു മാർഗം ഉപദേശിച്ചു കൊടുത്തു. അതുപ്രകാരം ചെയ്യാമെന്ന് രാജാവും സമ്മതിച്ചു.

അന്നു രാത്രി രാജാവ് മകനെ ഒരു മുറിക്കുള്ളിലാക്കി അടച്ചു. മുറിയുടെ ഒരു ജനൽ മാത്രമാണ് തുറന്നിട്ടത്. ആ ജനാലയുടെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ പശയും തേച്ച് അദ്ദേഹം ഒളിച്ചിരുന്നു. മുറിയിൽ ഒറ്റയ്ക്കായ കുഞ്ഞ് പേടിച്ച് കരയാൻ തുടങ്ങി. അധികം കഴിയുംമുമ്പേ, അരയന്നം ആകാശമാർഗം പറന്നെത്തി. മകന്റെ കരച്ചിൽ കേട്ട് അവൾ ചിറകുകൾ ഊരാതെതന്നെ ജനലിലൂടെ അകത്തു കടക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അപ്പോൾ ആ ചിറകുകൾ പശയിൽ ഒട്ടിപ്പോയി! ഈ തക്കത്തിന് രാജാവ് വാളുമായി വന്ന് അരയന്നത്തിന്റെ രണ്ടു ചിറകുകളും അരിഞ്ഞുകളഞ്ഞു! ആ ക്ഷണം അവൾ പഴയ രാജ്ഞിയായി മാറി.

പിന്നീടുള്ള കാലമത്രയും അവൾ രാജാവിന്റെ ഭാര്യയും കുഞ്ഞിന്റെ അമ്മയുമായി സസുഖം കഴിഞ്ഞു. അരയന്നങ്ങളുടെ രാജ്യത്തുനിന്ന് പിന്നീടാരും അവളെ തേടിയെത്തിയില്ല. അഥവാ, എത്തിയിരുന്നെങ്കിൽ തന്നെ പോകാനവൾ സന്നദ്ധയുമായിരുന്നില്ല.

വിരുന്ന്

ഒരിടത്ത് ഒരു കുറുക്കനും ഒരു കൊറ്റിയും.

ഉറ്റചങ്ങാതിമാരായിരുന്നു അവർ. എങ്കിലും ഉള്ളിന്റെയുള്ളിൽ ഇരുവർക്കും കടുത്ത അസുര്യവും അഹങ്കാരമുണ്ടായിരുന്നു. താനാണ് കൊറ്റിയെക്കാൾ സമർത്ഥനെന്ന് കുറുക്കൻ അഹങ്കരിച്ചു. കൊറ്റിയാകട്ടെ, തിരിച്ചും.

തന്റെ മിടുക്ക് കൊറ്റിയെ കാട്ടിക്കൊടുക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച കുറുക്കൻ അതിനുള്ള അവസരം കാത്തിരുന്നു. ഒടുവിൽ പറ്റിയ സന്ദർഭം വന്നു. കൊറ്റിയെ കണക്കിനു പറ്റിക്കാനുള്ള ഒരു പദ്ധതി ആസൂത്രണം ചെയ്ത് കുറുക്കൻ അവനെ തേടിയെത്തി.

‘അല്ല, ഇതാർ കുറുക്കനോ? എന്തൊക്കെയാണ് വിശേഷങ്ങൾ?’

കൊറ്റി കുശലം ചോദിച്ചു.

‘ഞാനേ, നിന്നെ കാണാൻതന്നെ വന്നതാണ്. നിനക്ക് നല്ലൊരു വിരുന്നു തരണമെന്ന് ഞാൻ വളരെക്കാലമായി വിചാരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴാണ് അതിനുള്ള സമയം വന്നത്. നാളെ എന്റെ പിറന്നാളാണ്. നീ എന്റെ മാളത്തിൽ വന്ന് പിറന്നാൾസദ്യയുണ്ട് മടങ്ങണം.’

കുറുക്കൻ ക്ഷണിച്ചു. കൊറ്റി സന്തോഷത്തോടെ ആ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചു.

പിറ്റേന്ന് ഉച്ചയോടെ കൊറ്റി ഉടുത്തൊരുങ്ങി കുറുക്കന്റെ മാളത്തിലെത്തി. കുറുക്കൻ അവനെ സ്നേഹത്തോടെ സ്വീകരിച്ചു. ഇരുവരും കുശലപ്രശ്നങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും കുറുക്കൻ അവനോട് പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതി, ഇനിയും സമയം കളയാതെ നമുക്ക് ഭക്ഷണം കഴിക്കാം. നീ കൊക്കും വായും കഴുകി വന്നിരുന്നോളൂ.’

കൊറ്റിക്ക് നന്നായി വിശക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ ഭക്ഷണത്തിനു തയ്യാറായി വന്നു. കുറുക്കൻ രണ്ടു പരന്ന പാത്രങ്ങൾ അവനു മുന്നിൽ നിരത്തി. അതിൽ കാച്ചിയ പാലും തേനും വിളമ്പി. ഒന്ന് തന്റെയടുത്തും മറ്റേത് കൊറ്റിയുടെയടുത്തും വെച്ച് കുറുക്കൻ പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതി, ഇനിയെന്താണ് അമാന്തം? നല്ല വിശപ്പുണ്ടാവില്ലേ. വേഗം പാലും തേനും കുടിച്ചോളൂ.’

ഇതും പറഞ്ഞ് കുറുക്കൻ ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് പാത്രത്തിലെ പാലും തേനും മുഴുവനും കുടിച്ചുതീർത്തു. പാവം കൊറ്റിക്കുണ്ടോ തന്റെ നീണ്ട കൊക്കുകൊണ്ട് പരന്ന പാത്രത്തിൽനിന്നും പാൽ കുടിക്കാനാവുന്നു? ഒരു തുള്ളിപോലും കുടിക്കാതെ അവൻ ഇളിഭ്യനായി.

കുറുക്കൻ തന്നെ പരിഹസിച്ചതാണെന്ന് കൊറ്റിക്ക് അപ്പോൾ മാത്രമാണു മനസ്സിലായത്. വിശക്കുന്ന വയറുമായി അവിടെനിന്നും മടങ്ങുമ്പോൾ കുറുക്കൻ അടക്കിച്ചിരിക്കുന്നത് കൊറ്റി കേട്ടു.

തനിക്കു പിണഞ്ഞ അമളി കൊറ്റിയുടെ മനസ്സിൽനിന്നും മാഞ്ഞതേയില്ല. അതിന് അതേ നാണയത്തിൽത്തന്നെ മറുപടി കൊടുക്കണമെന്ന് അവൻ നിശ്ചയിച്ചു.

കുറച്ചു നാൾ കഴിഞ്ഞ് കൊറ്റി കുറുക്കന്റെ അടുത്തു ചെന്ന് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതി, നിന്റെ ജന്മദിനത്തിന് സദ്യയുണ്ണാൻ ഞാനെത്തിയതാണല്ലോ. നീയെന്നെ വേണ്ടവിധം സത്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. നാളെയാണ് എന്റെ പിറന്നാൾ. നീയെന്തായാലും വരണം. നിനക്കായി ചില പ്രത്യേക വിഭവങ്ങൾ ഞാനുണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്.’

പഴയ സംഭവങ്ങൾ കുറുക്കൻ അതിനകം മറന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവൻ കൊറ്റിയുടെ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചു. പിറന്നാൾസദ്യയ്ക്ക് കൃത്യ സമയത്ത് എത്താമെന്ന് വാക്കുകൊടുത്ത് കുറുക്കൻ മാളത്തിലേക്കു മടങ്ങി.

അടുത്ത ദിവസം ഉച്ചയ്ക്ക് കുറുക്കൻ കൊറ്റിയുടെ കൂട്ടിലെത്തി. കൊറ്റി തന്റെ സ്നേഹിതനെ വേണ്ടവിധം സ്വീകരിച്ചു. കുറുക്കൻ അവൻ പിറന്നാൾ ആശംസകൾ നേർന്നു. അപ്പോഴേക്കും കൊറ്റിയുടെ മനസ്സിൽ പഴയ അപമാനത്തിന്റെ ഓർമകൾ തികട്ടിവരികയായിരുന്നു.

അല്പം കഴിഞ്ഞതും കൊറ്റി അവനെ ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ ക്ഷണിച്ചു. അവൻ കൈയും വായും കഴുകി ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ തയ്യാറായി. നേരം ഏറെ വൈകിയതിനാൽ കുറുക്കൻ ഒരാനയെ തിന്നാനുള്ള വിശപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

‘ചങ്ങാതി, ഞാൻ ആഹാരം വിളമ്പട്ടെ? എനിക്കും വിശപ്പുണ്ട്. നമുക്ക് ഒരുമിച്ചിരുന്ന് കഴിക്കാം.’

കൊറ്റി ചോദിച്ചു.

‘വേഗം വിളമ്പിക്കൊള്ളൂ.’

കുറുക്കൻ തിരക്കുകൂട്ടി.

കൊറ്റി ഇടുങ്ങിയ അറ്റവും ഉരുണ്ട അടിഭാഗവുമുള്ള രണ്ടു പാത്രങ്ങൾ നിരത്തി. അതിൽ പാൽപ്പായസം വിളമ്പി. ചൂടുള്ള പാൽപ്പായസത്തിന്റെ നറുമണം എങ്ങും പരന്നു. അത് കുറുക്കന്റെ മൂക്കിലും അടിച്ചു കയറി. കൊതികൊണ്ട് അവന്റെ നാവിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞു.

‘ചങ്ങാതി, നല്ല വിശപ്പുള്ളതല്ലേ? വേഗം പായസം കുടിച്ചോളൂ.’

കൊറ്റി തന്റെ നീണ്ട കൊക്ക് പാത്രത്തിന്റെ ഇടുങ്ങിയ ഭാഗത്തുകൂടി ഇറക്കി പായസം മുഴുവനും കുടിച്ചു വറ്റിച്ചു. എന്നിട്ട് ചെറുചിരിയോടെ ചങ്ങാതിയെ നോക്കി.

ആ പാത്രത്തിൽ നാവുപോലും കടത്താനാവാതെ പെടാപ്പാട് പെടുകയാണ് കുറുക്കൻ. അപ്പോഴാണ് താൻ പണ്ടു ചെയ്തതിന് പ്രതികാരം ചെയ്യുകയാണ് കൊറ്റിയെന്ന് അവനു മനസ്സിലായത്.

ആകെ നാണിച്ചു തല താഴ്ത്തി അവൻ അവിടെനിന്നു മടങ്ങുമ്പോൾ അടക്കിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് കൊറ്റി പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതി, എല്ലാവരും ബുദ്ധിമാന്മാരാണ്. പക്ഷേ, ഒന്നോർക്കണം, അതിബുദ്ധി ചിലപ്പോളെങ്കിലും വിഡ്ഢിത്തമാവും!’

(നാടോടിക്കഥയായും മുത്തശ്ശിക്കഥയായുമൊക്കെ കേരളത്തിലും വളരെ പ്രശസ്തമാണ് ഈ കഥ. സോവിയറ്റ് നാട്ടിലും പ്രചാരത്തിലിരുന്ന നാടോടിക്കഥയാണ് ഇതെന്നത് കൗതുകകരമാണ്. ഇ. റാച്ചേവിന്റെ ചിത്രങ്ങളോടെ പ്രോഗ്രസ് പബ്ലിഷേഴ്സ് മോസ്കോവിൽനിന്ന് 1975-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച റഷ്യൻ നാടോടിക്കഥാപുസ്തകത്തിൽ ഈ കഥയുമുണ്ട്.)

കൊച്ചു മൺവീട്

ഒരിച്ച മുളിക്കൊണ്ട് പറന്നുവന്നു. പെട്ടെന്ന് അവൻ വേഗത അല്പം കുറച്ചു.

തൊട്ടുമുന്നിൽ, വഴിയരികിലായി എന്തോ ഒന്നു കിടക്കുന്നു. നല്ല വലിപ്പമുള്ള എന്തോ സാധനമാണത്. അതിനുമേൽ വള്ളിച്ചെടികൾ പടർന്നുകിടന്നിരുന്നു.

അതെന്താണെന്ന് അറിയണമല്ലോ.

ഈ ചു നിലത്തേത്തി ആ വസ്തുവിനെ സസ്യക്ഷമം നിരീക്ഷിച്ചു. അവൻ അതിനു ചുറ്റും പറന്നുനടന്നു.

സത്യത്തിൽ വലിയൊരു മൺകൂടമായിരുന്നു അത്. ഒരു മൺപാത്രക്കച്ചവടക്കാരൻ കഴുതപ്പുറത്ത് മൺകലങ്ങൾ കയറ്റി നഗരത്തിലേക്കു പോകുവഴി അവിടെയുമെത്തി. അതിനിടയിൽ കഴുതയുടെ കാൽ ചെറുതായൊന്ന് ഇടറി. അപ്പോൾ കഴുതപ്പുറത്തിരുന്ന മൺകൂടങ്ങളിലൊന്ന് ഉരുണ്ട് താഴെ വീണു. അതു വന്നുവീണത് നിലത്ത് പുൽപ്പുരപ്പിലേക്കായിതിനാൽ പൊട്ടിയില്ല.

മൺപാത്രക്കച്ചവടക്കാരൻ ഇക്കാര്യം അറിഞ്ഞതേയില്ല. അയാൾ

ചാട്ട വീശി കഴുതയെ മുന്നോട്ടു നടത്തി. മൺകുടം കിടന്നത് പൊന്തക്കാട്ടിലായതിനാൽ വല്ലപ്പോഴുമെത്തുന്ന വഴിയാത്രക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയിലും അതു പെട്ടില്ല.

ഇതെല്ലാം നടന്ന് കുറച്ചു കാലം കഴിയുമ്പോഴാണ് ഈച്ച അവിടെ പറന്നെത്തുന്നത്. മൺകുടത്തിൽനിന്ന് കണ്ണെടുക്കാതെ വട്ടമിട്ടു പറക്കുമ്പോഴും അവന്റെ കൗതുകം മാറിയിരുന്നില്ല.

ഇനി കുടത്തിനുള്ളിൽ ആരെങ്കിലും ഉണ്ടാവുമോ?

ഈച്ച പറന്ന് കുടത്തിന്റെ വായ്ഭാഗത്തിനടുത്തെത്തി ചോദിച്ചു:

‘അതേയ്, ഈ മൺവീടിനകത്ത് അന്യരാരെങ്കിലും താമസിക്കുന്നുണ്ടോ?’

അവന്റെ ചോദ്യം പ്രതിധ്വനിച്ചതല്ലാതെ മറുപടിയൊന്നുമുണ്ടായില്ല. അപ്പോൾ അവന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു.

‘ഓ, സമാധാനമായി! ഇതിനുള്ളിൽ ശത്രുവായാലും മിത്രമായാലും ആരുംതന്നെയില്ല. കുറെക്കാലമായി ഞാൻ കയറിക്കിടക്കാനൊരു വീടില്ലാതെ വിഷമിക്കുന്നു. ഇനിയുള്ള കാലം ഈ കൊച്ചു മൺവീട്ടിൽത്തന്നെ സുഖമായി ജീവിക്കാം.’

ഈച്ച മുളി കുടത്തിനകത്തു കയറി. ശത്രുക്കൾ തന്നെ കാണാതിരിക്കാനായി അവൻ കുടത്തിന്റെ വായ്ഭാഗം വലിയ ഇലകൊണ്ട് അകത്തുനിന്നുടച്ചു. പിന്നെ, തണുപ്പിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ട് സുഖമായി ഉറങ്ങാൻ തുടങ്ങി.

കുറച്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു തേനീച്ച മുളിപ്പാട്ടും പാടി ആ വഴി വന്നു. പൊന്തക്കാടുകൾക്കിടയിൽ കിടക്കുന്ന വലിയ മൺകുടം അവനും കണ്ടു. വീടില്ലാതെ വിഷമിക്കുകയായിരുന്ന തേനീച്ച പറന്ന് അതിന്റെ വായ്ഭാഗത്തെത്തി വിളിച്ചുചോദിച്ചു:

‘ഈ കൊച്ചു മൺവീട്ടിനുള്ളിൽ ആരെങ്കിലുമുണ്ടോ?’

‘പിന്നില്ലാതെ! ഞാനൊരു ഈച്ചയാണ്. ഇതെന്റെ വീടായതുകൊണ്ട് ഇതിനകത്ത് കഴിയുന്നു,’ ഈച്ച വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

‘ഈച്ചച്ചങ്ങാതീ, താങ്കളെ കാണാനായതിൽ സന്തോഷം. എന്റെ തേനീച്ചക്കൂട് കുറെ മനുഷ്യർ കരിച്ചുകളഞ്ഞു. അലക്ഷ്യമായി പറന്നു നടക്കുന്ന എനിക്ക് തണുപ്പുകാലം കഴിയുന്നതുവരെ ഈ വീട്ടിൽ താമസിക്കാനുള്ള അനുവാദം തരുമോ?’

തേനീച്ച ചോദിച്ചു.

‘അതിനെന്താ? ഈ മൺവീട്ടിൽ ഇനിയും ധാരാളം ഇടമുണ്ടല്ലോ. നീയിങ്ങോട്ട് വന്നോളൂ ചങ്ങാതീ.’

ഈച്ച അവനെ സ്വാഗതം ചെയ്തു.

പക്ഷേ, നീയിതിന്റെ വാതിൽ അടച്ചിരിക്കുകയാണല്ലോ. പിന്നെ ഞാനെങ്ങനെ അകത്തു വരും?’

കുടത്തിന്റെ വായ്ഭാഗത്തെത്തി തേനീച്ച ചോദിച്ചു.

‘ഇതു നല്ല ചോദ്യം! നിനക്ക് സൂചിപോലെ കുർത്തുമുർത്ത കൊമ്പില്ലേ? അതുകൊണ്ട് വാതിൽ കുത്തിത്തുറന്ന് പോന്നോളൂ.’

ഈച്ച പറഞ്ഞതും തേനീച്ച വാതിൽ തകർത്ത് അകത്തെത്തി. തന്റെ അതിഥിയെ ഈച്ച തേൻ നൽകി സ്വീകരിച്ചു. നിമിഷങ്ങൾകൊണ്ടു തന്നെ അവർ നല്ല ചങ്ങാതിമാരായി. അവരവിടെ സന്തോഷത്തോടെ താമസം തുടങ്ങി.

വീണ്ടും കുറച്ചു നാൾ പിന്നിട്ടു. ഒരിക്കൽ ഈച്ചയും തേനീച്ചയും മൺകുടത്തിനകത്ത് വിശ്രമിക്കുമ്പോൾ പുറത്തുനിന്നൊരു ചോദ്യം.

‘ഏയ്, അടച്ചിട്ട വീടിനുള്ളിൽ താമസക്കാർ ആരെങ്കിലുമുണ്ടോ?’

‘പിന്നേ, ഇത് എന്റെ മൺവീടാണ്. ഇവിടെ ഞാനും എന്റെ ചങ്ങാതി തേനീച്ചയുമാണ് താമസം.’

ഈച്ച മറുപടി നൽകി.

‘നമസ്കാരം ചങ്ങാതിമാരേ. ഞാനൊരു പാവം ചുണ്ടെലിപ്പെണ്ണാണ്. പെരുമഴയിൽ മണ്ണിടിഞ്ഞ് എന്റെ മാളം തകർന്നു. മറ്റൊരു മാളം കണ്ടെത്തുന്നതുവരെ നിങ്ങളോടൊപ്പം താമസിക്കണമെന്നുണ്ട്. അതിൽ വിരോധമുണ്ടോ?’

ചുണ്ടെലിപ്പെണ്ണ് തിരക്കി.

ഈച്ചയും തേനീച്ചയും കുടിയാലോചിച്ചശേഷം ഈച്ച പറഞ്ഞു:

‘ഞങ്ങൾക്കെന്തു വിരോധം? ഇതിനുള്ളിൽ ഒരുപാടു സ്ഥലമുണ്ട്. ഞങ്ങൾ രണ്ടു പേർക്ക് കഴിയാൻ ഇതിന്റെ ചെറിയൊരു ഭാഗം മാത്രം മതി. നിനക്കും ഞങ്ങളുടെ മൺവീട്ടിലേക്ക് സ്വാഗതം!’

ഈച്ചയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം മൺവീടിന്റെ കരിയിലവാതിൽ തള്ളിത്തുറന്ന് ചുണ്ടെലിപ്പെണ്ണ് അകത്തെത്തി. അവൾ തന്റെ ചങ്ങാതിമാർക്ക് നന്ദി പറഞ്ഞു. വാതിൽ അകത്തുനിന്ന് അടയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

അങ്ങനെ കൊച്ചു മൺവീട്ടിലെ താമസക്കാർ മൂന്നായി.

രണ്ടുമൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞുകാണും, പേക്രോം പേക്രോം’ എന്നു കരഞ്ഞ് ഒരു പോക്കാച്ചിത്തവള അവിടെയെത്തി. മൺകുടത്തിനു ചുറ്റും ഒരു വട്ടം ചാടിചാടി അവൻ വാതിലിനടുത്തെത്തി. വാതിൽ അടച്ചിട്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ട് അവൻ ആകാംക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു:

‘ആരുടേതാണ് ഈ കൊച്ചു മൺവീട്? അടഞ്ഞ വാതിലിനുള്ളിൽ ആരെങ്കിലുമുണ്ടോ?’

‘ഉണ്ടല്ലോ? ഞാൻ കണ്ടെത്തിയ ഈ വീട്ടിലിപ്പോൾ ഞങ്ങൾ മൂന്നാളുണ്ട്. ഒരിച്ചയും തേനീച്ചയും സുന്ദരിയായ ചുണ്ടലിപ്പെണ്ണും,’ ഈച്ച വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

‘ഭാഗ്യം! ഞാനൊരു തവളയാണ്. കുറെ കൂസുതിച്ചെറുക്കന്മാർ പാടത്തെ വരമ്പിൽനിന്ന് എന്നെ കല്ലെറിഞ്ഞോടിച്ചു. അവരിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ട് ഞാനിവിടെയെത്തിയതാണ്. അവരെക്കണ്ടാൽ ഇനിയും ഉപദ്രവിക്കും. അതുകൊണ്ട് കുറച്ചു നാൾ ഈ മൺവീട്ടിൽ ഞാനും കഴിഞ്ഞോട്ടെ?’

പോക്കാച്ചിത്തവള ചോദിച്ചു.

‘ഇതൊരു ചേതമില്ലാത്ത ഉപകാരമല്ലേ? നിനക്കുകൂടി കഴിയാനുള്ള സ്ഥലം ഇവിടെയുണ്ട്. വാതിൽ തള്ളിത്തുറന്ന് പോന്നോളൂ.’

ചങ്ങാതിമാരുമായി ആലോചിച്ചശേഷം ഈച്ച പറഞ്ഞു.

‘പേലേകാം പേലേകാം’ എന്നു കരഞ്ഞ്, ഒറ്റച്ചാട്ടത്തിന് പോക്കാച്ചിത്തവള അകത്തെത്തി.

മൺവീട്ടിലിപ്പോൾ താമസക്കാർ നാല്.

ഏതാനും ദിവസം കഴിഞ്ഞതും ഒരു വെള്ളമുയൽ കൊച്ചുമൺവീടിനു മുന്നിലെത്തി. വീടിന്റെ വാതിൽ അടഞ്ഞുകിടക്കുന്നതു കണ്ട് അവൻ ചോദിച്ചു:

‘ഏയ്, വാതിൽ അടച്ചിട്ട ഈ വീട്ടിനുള്ളിൽ ആരാണ?’

അതുകേട്ട് ഈച്ച പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതി, നീയാരാണ? ഇതെന്റെ വീടാണ്. ഇവിടെ ഞാനും എന്റെ ചങ്ങാതിമാരുമടക്കം ഇപ്പോൾ നാലാളുണ്ട്.’

‘ഞാനൊരു മുയലാണ്. കാരറ്റുതോട്ടത്തിൽനിന്നും ഉടമ എന്നെ തല്ലി യോടിച്ചതാണ്. നിങ്ങൾ അനുവദിക്കുമെങ്കിൽ മൺവീട്ടിലെ കുറച്ചു സ്ഥലത്ത് ഞാനും ഒരുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞുകൊള്ളാം,’ വെള്ളമുയൽ പറഞ്ഞു.

ഈച്ച ചങ്ങാതിമാരുടെ അഭിപ്രായം തേടി. മുയലിന് അഭയം കൊടുക്കുന്നതിൽ അവർക്കാർക്കും എതിരഭിപ്രായമില്ലായിരുന്നു.

‘നിനക്കും ഈ കൊച്ചു മൺവീട്ടിലേക്കു സ്വാഗതം!’

ഈച്ച അനുവാദം നൽകി.

മുയൽ ഒറ്റപ്പാച്ചിലിന് വാതിൽ തുറന്ന് അകത്തെത്തി. അവനോട് വീട്ടുകാർക്കും വീട്ടുകാരോട് അവനും സ്നേഹം തോന്നി.

അങ്ങനെ ആ മൺവീട്ടിൽ അഞ്ചു പേരും സ്നേഹത്തോടെ കഴിഞ്ഞു.

അടുത്തതായി ഒരു കുറുക്കച്ചാരാണ് മൺവീടിനു മുന്നിലെത്തിയത്. വാതിൽ അടഞ്ഞുകിടക്കുന്നതു കണ്ട് അവൻ ചോദിച്ചു:

‘ഏയ് വീട്ടുകാരേ, വീടു നഷ്ടപ്പെട്ട് വഴിയാധാരമായ ഒരു കുറുക്കനാണ് ഞാൻ. ഈ തണുപ്പു കൊണ്ടാൽ ഞാൻ പനി പിടിച്ച് ചത്തുപോകും. എന്നോട് സ്നേഹമുണ്ടെങ്കിൽ ഇതിനുള്ളിൽ കുറച്ച് സ്ഥലം തരണം. എന്നോട് കുറച്ചെങ്കിലും സഹതാപം നിങ്ങൾക്കുണ്ടാവില്ലേ?’

അകത്തിരുന്ന് അഞ്ചു ചങ്ങാതിമാരും തമ്മിൽ ഈ പ്രശ്നം ചർച്ച ചെയ്തു. കുറുക്കന്റെ അവസ്ഥയിൽ ദയവു തോന്നിയ അവർ അവനു കൂടി വീട്ടിൽ ഇടം കൊടുക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. കുറുക്കൻ സന്തോഷത്തോടെ അകത്തെത്തി അവർക്കു നന്ദി പറഞ്ഞു.

ആ കൊച്ചുവീട് ആറു താമസക്കാരെക്കൊണ്ട് ഏതാണ്ട് നിറഞ്ഞു.

ചില ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതും ഒരു ചെന്നായയും അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞ് അവിടെയെത്തി. മൺവീടിന്റെ വാതിൽക്കൽനിന്ന് അവൻ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു:

‘ഏയ് താമസക്കാരേ, കൊടുങ്കാറ്റിൽ വീടു നഷ്ടപ്പെട്ട എനിക്കുകൂടി നിങ്ങളി മൺവീട്ടിൽ അഭയം തരുമോ?’

അതുകേട്ട് ഈച്ചയും ചങ്ങാതിമാരും യോഗം ചേർന്നു. ഇനിയൊരാൾക്കുകൂടി തങ്ങാനുള്ള ഇടം കൊച്ചുമൺവീട്ടിലില്ലെന്ന് അഭിപ്രായമുയർന്നു. എങ്കിലും, അഭയം തേടിയെത്തിയവരെ തിരിച്ചയയ്ക്കുന്നത് ഉചിതമല്ലെന്ന് ഈച്ച പറഞ്ഞു. ക്ലേശം സഹിച്ചാണെങ്കിലും ചെന്നായ്ക്കുകൂടി അല്പം സ്ഥലം കൊടുക്കാമെന്ന തീരുമാനത്തിൽ അവരെത്തിച്ചേർന്നു.

അതിനുള്ളിൽ ഏഴു താമസക്കാരായപ്പോൾ വാതിൽ അടയ്ക്കാൻ പോലും പറ്റാത്ത അവസ്ഥ വന്നു. എങ്കിലും അവർ സ്നേഹത്തോടെ അവിടെ താമസിച്ചു.

അടുത്ത ദിവസം ഒരു കരടി ആ വഴി വന്നു. അവന്റെ അലർച്ച കേട്ട് ഈച്ചയും ചങ്ങാതിമാരും ഞെട്ടിപ്പോയി. മൺവീടിനു മുന്നിൽ വന്നുനിന്ന് കരടി ചോദിച്ചു:

‘ഒഹും, ആരൊക്കെയാണ് ഇതിനകത്തുള്ളത്?’

‘കരടിച്ചേട്ടാ, ഇതിൽ ഞങ്ങൾ ഏഴാളുണ്ട്. ഞാൻ ഈച്ച. പിന്നെ തേനീച്ച, ചുണ്ടലിപ്പെണ്ണ്, പോക്കാച്ചിത്തവള, വെള്ളമുയൽ, കുറുക്കച്ചാർ, ചെന്നായ. ചേട്ടനു കൂടി ഇതിനുള്ളിൽ താമസിക്കണമെങ്കിൽ ഞങ്ങളൊന്നൊതുങ്ങി കുറച്ചു സ്ഥലമുണ്ടാക്കിത്തരാം,’ ഈച്ച പറഞ്ഞു.

‘അതു കൊള്ളാം. ഈ കുടുസ്സുവീട്ടിൽ ഞാൻകൂടി കയറാനോ? എങ്കിൽ നിങ്ങളെല്ലാം ഞെങ്ങിഞ്ഞെരുങ്ങി ചത്തുപോകും!’

കരടി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

‘എന്നാലും ഞങ്ങളുടെ വീടുവരെ വന്നിട്ട് ചേട്ടൻ വെറുംകൈയോടെ മടങ്ങിപ്പോകുന്നതു സങ്കടമാണ്. ഒന്നുമില്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ സത്കാരം സ്വീകരിച്ച്, കുറച്ചു തേൻ കുടിച്ചിട്ടേ ചേട്ടൻ പോകാവൂ.’

ഈച്ച അഭ്യർഥിച്ചു.

തേനെന്നു കേട്ടതും കരടി മറ്റെല്ലാം മറന്നു. സന്തോഷാധിക്യംകൊണ്ട് അവൻ തുള്ളിച്ചാടി.

‘ശരി. നിങ്ങളുടെ ആഗ്രഹംതന്നെ നടക്കട്ടെ. ഞാൻ പക്ഷേ, അകത്തേക്കു വരുന്നില്ല. തേൻ പുറത്തേക്ക് കൊണ്ടുവന്നാൽ മതി. അതുവരെ ഞാൻ മൺവീടിന്റെ പുറത്തിരുന്ന് വിശ്രമിക്കട്ടെ.’

കരടി പറഞ്ഞ വാക്കുകളുടെ ഗൗരവം ആർക്കും മനസ്സിലായില്ല. അവൻ മൺകൂടത്തിന്റെ പുറത്തുകയറി ഒറ്റ ഇരിപ്പ്!

അടുത്ത നിമിഷം വലിയൊരു ശബ്ദത്തോടെ കൊച്ചു മൺവീട് പൊട്ടിപ്പൊളിഞ്ഞ് കഷ്ണങ്ങളായി!

ദേഹമാസകലം മുറിഞ്ഞും ചതഞ്ഞും ഒടിഞ്ഞും ഏഴു ചങ്ങാതിമാരും പലവഴിക്ക് ഓടിയും പറന്നും രക്ഷപ്പെട്ടു.

സംഭവിച്ചതെന്തെന്നു മനസ്സിലാവാതെ അപ്പോഴും തേനും കാത്തിരുന്നു, മൺ കരടി!

തിരുമണ്ടനും പറക്കുംവണ്ടിയും

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലൊരു സാർ രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. രാജാവിനും രാജ്ഞിക്കും ഒരേയൊരു മകൾ. മധുരപ്പതിനേഴുകാരിയും അതിസുന്ദരിയുമായിരുന്നു രാജകുമാരി. മകൾക്ക് ഉത്തമനായ ഭർത്താവിനെ കണ്ടെത്താൻ രാജാവ് ശ്രമം തുടങ്ങി. തികച്ചും അസാധാരണനായ ഒരാളാവണം തന്റെ പിൻഗാമിയെന്ന് രാജാവിനു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു.

‘മാന്യമഹാജനങ്ങളേ, നമ്മുടെ മഹാരാജാവിന്റെ മകളുടെ വിവാഹവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് അദ്ദേഹം എല്ലാവർക്കുമായി ഒരു സദ്യ നൽകുന്നു. ഇന്നേക്ക് മൂന്നാംനാൾ നടക്കുന്ന വിരുന്നിന് പറക്കുംവണ്ടിയിലെത്തുന്നയാൾക്ക് രാജാവ് കുമാരിയെ വിവാഹം കഴിച്ചു നൽകും!’

നാടിന്റെ മുകളിലും മൂലയിലും രാജാവിന്റെ വിളംബരമുണ്ടായി. കേട്ടവരെല്ലാം അമ്പരന്നു. പറക്കുംവണ്ടിയോ?!

അതെന്തു കൂന്താണ്ടം?

വിമാനമൊക്കെ കണ്ടെത്തുന്നതിനും എത്രയോ മുൻപുള്ള കാലമാണ് അതെന്നോർക്കണം.

കൊട്ടാരത്തിൽനിന്ന് കുറച്ചുകലെയുള്ള ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു കർഷകനും ഭാര്യയും ജീവിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് മൂന്നാൺമക്കൾ പിറന്നു. വലിയ പ്രതീക്ഷയോടെ കർഷകദമ്പതികൾ അവരെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നു. മുത്ത രണ്ടു മക്കളും മിടുമിടുക്കരായപ്പോൾ ഇളയവൻ മാത്രം മരമണ്ടനായിത്തീർന്നു. ജ്യേഷ്ഠന്മാരും കർഷകനും തരംകിട്ടുമ്പോഴൊക്കെ അവനെ പരിഹസിച്ചു.

മണ്ടൻ

മരമണ്ടൻ

തിരുമണ്ടൻ

മണ്ടശിരോമണി...

അവൻ ചാർത്തിക്കിട്ടിയ വിശേഷണങ്ങൾ നിരവധി.

അങ്ങനെയിരിക്കെ, രാജാവിന്റെ വിളംബരം കർഷകന്റെ കാതിലു മെത്തി. അയാളത് മുത്ത രണ്ടു മക്കളെ വിളിച്ചുവരുത്തി അവരോടു പറഞ്ഞു.

‘മക്കളേ, പറക്കുംവണ്ടിയിൽ രാജാവിന്റെ വിരുന്നിനെത്തിയാൽ നിങ്ങൾക്ക് രാജകുമാരിയെ സ്വന്തമാക്കാനാവും. വലിയൊരു സൗഭാഗ്യമാണു കിട്ടാനുള്ളത്. നിങ്ങൾക്ക് വെറുതെയൊന്ന് ഭാഗ്യം പരീക്ഷിച്ചുകൂടേ?’

അതൊരു കൊള്ളാവുന്ന നിർദ്ദേശമാണെന്ന് അവർക്കു തോന്നി. അവരതിന് സമ്മതം നൽകി. കർഷകൻ അവർക്ക് പുത്തൻ പട്ടുകുപ്പായവും ആരേണങ്ങളും സമ്മാനിച്ചു. വഴിമധ്യേ വിശപ്പും ദാഹവും മാറ്റാൻ റൊട്ടിയും ഇറച്ചിയും വീഞ്ഞും നൽകി. കർഷകനും പത്നിയും നേരിട്ടു ചെന്ന് അവരെ യാത്രയയച്ചു.

ജ്യേഷ്ഠന്മാർ രാജകുമാരിയെ മോഹിച്ച് പുറപ്പെട്ട കാര്യം ഇളയ മകൻ മണത്തറിഞ്ഞു. പറക്കുംവണ്ടിയെപ്പറ്റി അവൻ കേട്ടറിവുപോലുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും വെറുതെയൊന്നു പോയിനോക്കണമെന്ന് അവനു തോന്നി. അവൻ പിതാവിനെ സമീപിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘അപ്പാ, ജ്യേഷ്ഠന്മാരെപ്പോലെ ഞാനും കൊട്ടാരംവരെ പോകുന്നുണ്ട്. അതിന് അനുവാദം തരണം.’

മണ്ടൻമകന്റെ ആഗ്രഹം കേട്ട് കർഷകൻ തലയിൽ കൈവെച്ചു പോയി.

‘എടാ, നീ വെറുതെ നേരം കളയുന്നതെന്തിനാണ്? മരമണ്ടനായ

നിനക്ക് പറക്കുംവണ്ടിയുടെ ഏഴയലത്തുപോലും എത്താനാവില്ല. അതൊക്കെ നിന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്മാരെപ്പോലെ ബുദ്ധിമാന്മാർക്കു മാത്രം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. ആ വെള്ളം നീയങ്ങു വാങ്ങിവെക്കുകയാണു നല്ലത്.’

കർഷകന്റെ വാക്കുകൾ അവനെ തീരെ തളർത്തിയില്ല. താൻ കൊട്ടാരത്തിലെ സദ്യയ്ക്ക് പോവുകതന്നെ ചെയ്യുമെന്ന് അവൻ തീർത്തുപറഞ്ഞു. കർഷകൻ മനസ്സിലാമനസ്സോടെ അവനെ പോകാൻ അനുവദിച്ചു. പിന്നിക്കീറിയ പഴയ കുപ്പായമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും അവനു കൊടുത്തില്ല. ദേഹത്ത് ഒരുതരി സ്വർണംപോലും അവനുണ്ടായിരുന്നില്ല. വഴിക്കുവെച്ചു കഴിക്കാൻ കുറെ പുത്ത റൊട്ടിയും പച്ചവെള്ളവും മാത്രമേ അവനു കിട്ടിയുള്ളൂ. അവൻ അതിലൊന്നും പരാതി പറഞ്ഞില്ല. അവൻ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു യാത്ര പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ കർഷകനോ ഭാര്യയോ പുറത്തൊന്നും വന്നതുമില്ല.

അതേസമയം, മുത്തപുത്രന്മാർ പലയിടത്തും അലഞ്ഞുനടന്നിട്ടും പറക്കുംവണ്ടിയുടെ പൊടിപോലും കണ്ടെത്തിയില്ല. വഴിമധ്യേ, നരച്ച താടിയുള്ള ഒരു വൃദ്ധനെ അവർ കണ്ടു. വൃദ്ധൻ അവരോട് വിശേഷങ്ങൾ തിരക്കിയെങ്കിലും അവർ അദ്ദേഹത്തെ അവഗണിച്ച് കടന്നുപോയതേയുള്ളൂ. പറക്കുംവണ്ടിയില്ലാതെ നടന്ന് കൊട്ടാരത്തിലെത്തിയ അവരെ രാജാവിന്റെ ഭടന്മാർ അകത്തേക്ക് പ്രവേശിപ്പിച്ചതുപോലുമില്ല. അവർ നിരാശയോടെ മടങ്ങി.

ഇളയപുത്രൻ ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ മുന്നോട്ടു നടന്നു. കുറച്ചു ദൂരം പിന്നിട്ടപ്പോൾ നരച്ചുനീണ്ട താടിയുള്ള വൃദ്ധനെ അവൻ കണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിന് അസാധാരണമായ ഒരു തേജസ്സുള്ളതായി അവനു തോന്നി. അവൻ വൃദ്ധന്റെ അടുത്തുചെന്നു ചോദിച്ചു:

‘അപ്പപ്പാ, അങ്ങെന്താണ് ഈ വഴിയോരത്ത് തനിച്ചിരിക്കുന്നത്?’

‘മോനേ, ഞാനിങ്ങനെയാണ്. സ്ഥിരവാസത്തിന് പ്രത്യേകിച്ചൊരു വിടില്ല. കിട്ടുന്നതു കഴിച്ച്, എത്തുന്നിടത്ത് കിടന്നുറങ്ങുന്ന സ്വഭാവക്കാരനാണ്. രണ്ടു ദിവസമായി എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചിട്ട്. ഇപ്പോൾ വല്ലാത്തക്ഷീണം തോന്നുന്നു. വിശപ്പടക്കാൻ നിന്റെ കൈയിൽ വല്ലതും കാണുമോ?’

വൃദ്ധൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

അവൻ കുപ്പായക്കീഴയിൽനിന്നും മടിച്ചുമടിച്ച് ഭക്ഷണപ്പൊതി പുറത്തെടുത്തുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘അപ്പപ്പാ, കുറച്ച് പുത്ത റൊട്ടിയും പച്ചവെള്ളവും മാത്രമേ എന്റെ കൈയിലുള്ളൂ. അതെങ്ങനെയാണ് ഞാൻ തരിക?’

‘അതൊക്കെത്തന്നെ ധാരാളം. വിശന്നു മരിക്കാൻ പോകുന്നവൻ ആഹാരത്തിന്റെ ഗുണമേന്മ നോക്കാറുണ്ടോ?’

അദ്ദേഹം ആ പൊതി വാങ്ങി നിലത്തിരുന്നു. അവനെയും അടുത്തിരുത്തി റൊട്ടി രണ്ടായി പങ്കുവെച്ച് രണ്ടാളും കഴിച്ചു.

‘ആട്ടെ, നീ തനിച്ച് ഒന്നാട്ടാണ് പോകുന്നത്?’

‘അതോ? സാർ രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലെ വിരുന്നിനു പോവുകയാണ്. പറക്കുംവണ്ടിയിൽ കയറി വിരുന്നിനെത്തുന്ന ആൾക്ക് രാജകുമാരിയെ നൽകുമെന്നാണ് രാജാവിന്റെ വിളംബരം,’ അവൻ വിവരിച്ചു.

‘നീന്റെ മനസ്സ് നല്ലതാണ് മകനേ. അതുകൊണ്ടുമാത്രം ഞാൻ നിന്നെ സഹായിക്കാം. വിശന്നു ചാകാറായ എനിക്കു കൈവശമുള്ള ഭക്ഷണം തരാൻ തയ്യാറായ നിനക്ക് പറക്കുംവണ്ടി കിട്ടാനുള്ള മാർഗമാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞുതരുന്നത്. ശ്രദ്ധിച്ചുകേൾക്കൂ.’

വൃദ്ധൻ ഒന്നിളകിയിരുന്നു. ഇളയപുത്രൻ കാതോർത്തു.

‘ഈ വഴി നേരെ കുറെ ചെന്നാൽ കാട്ടിലെത്തും. ഉൾക്കാട്ടിലുള്ള പടുകുറ്റൻ ഓക്കുമരത്തിന്റെ മുന്നിൽ നിന്ന് മരത്തോട് പ്രാർഥിക്കണം. പിന്നെ മുന്നടി പിന്നാക്കം മാറി, മുന്നോട്ടു പാഞ്ഞ് മരത്തിന്റെ കടയ്ക്കൽ കോടാലികൊണ്ട് മൂന്നു വെട്ടു വെട്ടണം. തുടർന്ന് ആ നിലത്തു കിടന്നുറങ്ങണം. ആരെങ്കിലുമൊരാൾ ആ വഴി വന്ന് ഉണർത്താതെ നീ എഴുന്നേൽക്കരുത്. ആ വരുന്ന ആളോട് നിനക്ക് പറക്കുംവണ്ടി കിട്ടിയേ തീരൂ എന്നു പറയണം. അതു തരാതെ അയാൾക്ക് പോകാനാവില്ല. പറക്കുംവണ്ടി കിട്ടിയാൽ നിനക്കതു പറത്തി അനായാസം കൊട്ടാരത്തിലെത്താം. ഇതാ, ഈ കോടാലി കൊണ്ടുപോയ്ക്കൊള്ളൂ.’

അദ്ദേഹം പറഞ്ഞുനിർത്തി. അവനെയെല്ലാം മനസ്സിൽ കുറിച്ചിട്ടു.

‘പക്ഷേ, ഒരു കാര്യം മറക്കരുത്. നീ വണ്ടിയിൽ പറക്കുമ്പോൾ പല അർഥികളെയും കണ്ടേക്കാം. എന്നെ പരിഗണിച്ചപോലെ അവരുടെ കാര്യവും ശ്രദ്ധിക്കണം. എന്നാൽ നിനക്ക് വിജയം സുനിശ്ചിതമാവും.’

വൃദ്ധൻ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

‘നന്ദി, അപ്പപ്പാ.’

അവൻ മുന്നോട്ട് തിടുകത്തിൽ നടന്നു.

ഉൾക്കാട്ടിലെത്തിയതും വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞ കുറ്റൻ ഓക്കുമരം അവന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. വൃദ്ധൻ നിർദ്ദേശിച്ചപ്രകാരം മുന്നടി പിന്നോട്ടു മാറി, മുന്നോട്ടു പാഞ്ഞ് മരത്തിന്റെ കടയ്ക്കൽ മൂന്നു വെട്ടി, അവിടെ കിടന്നുറങ്ങി. അപ്പോൾ ആരോ തന്നെ തട്ടിവിളിക്കുന്നതായും ഇങ്ങനെ പറയുന്നതായും തോന്നി:

‘നീ വിഷമിക്കണ്ട. നിനക്ക് ഭാഗ്യോദയം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. നീ അന്വേഷിച്ചിറങ്ങിയ പറക്കുംവണ്ടി നേരെ മുന്നിലുണ്ട്. അതിൽ കയറി ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് കുതിച്ചോളൂ.’

അവൻ അർദ്ഭുതം തോന്നി. ഒരു വാക്കു ചോദിക്കുകപോലും ചെയ്യാതെ പറക്കുംവണ്ടി കിട്ടിയിരിക്കുന്നു! അവനതിന്റെ അടുത്തേക്കോടി. അടിമുടി സ്വർണനിറം. ഇരുവശത്തും ചിറകുകൾ. അവൻ അതിൽ കയറിയിരുന്നു. അകത്ത് ധാരാളം സ്ഥലം, ധാരാളം ഇരിപ്പിടങ്ങൾ.

പറക്കുംവണ്ടി കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനിയെന്തിനു നേരം കളയണം? അവൻ അതിൽക്കണ്ട ചില യന്ത്രഭാഗങ്ങൾ പ്രവർത്തിപ്പിച്ചു. നിമിഷങ്ങൾക്കകം പറക്കുംവണ്ടി മാനത്തേക്കുയർന്നു. വെൺമേഘങ്ങളെ തൊട്ടും തലോടിയും വണ്ടി അങ്ങനെ മുന്നോട്ടു കുതിച്ചു.

അല്പം കഴിഞ്ഞതും അവനൊരു വിചിത്രമായ കാഴ്ച കണ്ടു. ഒരാൾ നിലത്തുകൂടി ഒറ്റക്കാലിൽ ചാടിനടക്കുന്നു. ആ കാലു മാത്രമേ അയാൾക്കുള്ളൂ എന്നാണ് ആദ്യം കരുതിയത്. സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ ആ ധാരണ തെറ്റാണെന്നു മനസ്സിലായി. മറ്റേക്കാൽ കാതോരം കെട്ടിവെച്ചിരിക്കുകയാണയാൾ!

‘നിങ്ങളെന്താണ് ഇങ്ങനെ നടക്കുന്നത്?’

പറക്കുംവണ്ടി താഴ്ത്തിപ്പറപ്പിച്ച് അവൻ ചോദിച്ചു.

‘അതോ ഒറ്റക്കാലിൽ നടന്നിട്ടുതന്നെ നിമിഷംകൊണ്ട് ഞാനേറെ ദൂരം താണ്ടും. രണ്ടു കാലായാൽ ഭൂമിയും കടന്ന് അപ്പുറമെത്തും,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

രാജാവിന്റെ വീട്ടിൽ വിരുന്നിനു പോവുകയാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ അയാളെയും വണ്ടിയിൽ കയറ്റി.

കുറെ ദൂരം ചെന്നതും ഒരാൾ റൊട്ടി നിറച്ച ചാക്കുമായി പോകുന്നതു കണ്ടു. വണ്ടി നിലത്തിറക്കി അവൻ ചോദിച്ചു:

‘ഇതെങ്ങോട്ടാ ഈ യാത്ര?’

‘വിശക്കുന്നു. ഒരു നൂറു ചാക്ക് റൊട്ടി വാങ്ങണം.’

അയാൾ വയറു തടവി പറഞ്ഞു.

‘അപ്പോൾ ഈ ചാക്കിലുള്ളതോ?’

അവൻ ചോദിച്ചു.

‘ഇതെനിക്ക് മുകളിൽ വലിക്കാൻപോലുമില്ല’

അയാളുടെ വിശദീകരണം കേട്ട് അവൻ തലയിൽ കൈവെച്ചിരുന്നു പോയി. രാജാവിന്റെ വിരുന്നിന് അയാളെയും കൂടെ കയറ്റി, അവൻ.

വീണ്ടും പറന്നപ്പോൾ ഒരാൾ വില്ലുകുലച്ചു നിലക്കുന്നതു കണ്ടു. ഇളയ

പുത്രൻ വിമാനം താഴ്ത്തി നോക്കിയിട്ടും അവിനു ലക്ഷ്യമായി യാതൊന്നും അവിടെ കണ്ടില്ല. വണ്ടി നിലത്തിറക്കി അവൻ തിരക്കി:

‘നിങ്ങൾ എന്തിനെയാണ് അവയുമാൻ നോക്കുന്നത്? ഇവിടെയെങ്ങും ഒരു ജീവിയുടെ പൊടിപോലും കാണുന്നില്ലല്ലോ.’

‘ഉണ്ട്. പക്ഷേ, അതിവിടെ അടുത്തല്ല. കടലിനും കുന്നിനും മലയ്ക്കും മറ്റൊരത് ഒരു കുഞ്ഞിക്കുരുവി ഇരിക്കുന്നത് ഞാൻ കാണുന്നുണ്ട്. അതിനെയാണ് ഞാൻ ലക്ഷ്യംവെക്കുന്നത്,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

അവൻ അയാളെയും കൂടെ കൂട്ടി.

ഒരു വലിയ വെള്ളക്കെട്ടിനു ചുറ്റും പ്രദക്ഷിണം വെക്കുന്ന ഒരാളെയാണ് അവൻ പിന്നീടു കണ്ടത്. വാഹനം നിർത്തി അവൻ അതിന്റെ കാരണം തിരക്കി. വെള്ളം കുടിക്കാനാണ് തന്റെ ശ്രമമെന്നുള്ള അയാളുടെ മറുപടി അവനെ അമ്പരപ്പിച്ചു.

‘കൺമുന്നിൽ ഇത്രയേറെ വെള്ളമുള്ളപ്പോൾ നിങ്ങളെന്തിനാണ് വേറെ വെള്ളം തേടി അലയുന്നത്?’

ചിരിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു അയാളുടെ മറുപടി.

‘ഇതോ? ഇതുകൊണ്ടെന്റെ തൊണ്ട നനയില്ല. ചുരുങ്ങിയത് ഒരു കടലെങ്കിലും കുടിച്ചു വറ്റിച്ചാലേ എന്റെ പാതി ദാഹം മാറൂ.’

അയാളെയും വണ്ടിയിൽ കയറ്റി അവൻ പറന്നു.

കാത് മണ്ണിലമർത്തി എന്തോ ശ്രദ്ധിക്കുന്ന മറ്റൊരാളെയും അവൻ കണ്ടു. വിചിത്രമായ ഈ പ്രവൃത്തിയുടെ കാരണം അറിയാനായി അവൻ വണ്ടി നിലത്തിറക്കി.

‘എന്താണ് നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്?’

‘രാജാവിന്റെ വിരുന്നിന് ആളുകൾ പോകുന്നതിന്റെ ആരവം ശ്രദ്ധിക്കുകയാണ്,’ തലയുയർത്തി അയാൾ പറഞ്ഞു.

അസാധാരണമായ ശ്രവണശക്തിയുള്ള അയാളെയും അവൻ വണ്ടിയിൽ കയറ്റി.

കുറെ ദൂരം പിന്നിട്ടപ്പോഴാണ്, വൈക്കോൽക്കെട്ടും ചുമന്നു നടക്കുന്ന ഒരാളെ കണ്ടത്. അവൻ വണ്ടി നിലത്തിറക്കി, അയാൾ എങ്ങോട്ടാണ് പോകുന്നതെന്ന് അന്വേഷിച്ചു. വൈക്കോൽക്കെട്ടുമായി ദൂരെയുള്ള തന്റെ നാട്ടിലേക്കുള്ള യാത്രയാണെന്നായിരുന്നു മറുപടി. സവിശേഷതയുള്ള വൈക്കോലാണെന്നും അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘അതെന്താണ് ഈ വൈക്കോലിന്റെ പ്രത്യേകത?’

അവൻ ചോദിച്ചു.

‘ഈ വൈക്കോൽ തീക്കട്ടയുടെ മുകളിൽ നിരത്തിയിട്ടാലും ക്ഷണ

നേരംകൊണ്ട് തീക്കട്ട തണുത്തുറഞ്ഞ് മഞ്ഞുകട്ടയാവും.’

ആ വിശദീകരണം ഇഷ്ടപ്പെട്ട ഇളയപുത്രൻ അയാളെയും പറക്കും വണ്ടിയിൽ കയറ്റി. സവിശേഷമായ ഇലക്കെട്ടുമായി വന്ന മറ്റൊരാളെയാണ് അവൻ അടുത്തതായി കണ്ടത്. ഇലക്കെട്ട് നിരത്തിയിട്ടാൽ അപ്പോൾ തന്നെ അതെല്ലാം ഭടന്മാരായി മാറുമെന്ന് അയാൾ പറഞ്ഞത് പക്ഷേ, അവൻ അത്ര വിശ്വസിച്ചില്ല. എങ്കിലും, അയാളെ അവിടെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോകാൻ അവൻ തയ്യാറായില്ല.

വീണ്ടും കുറെ ദൂരം പറന്ന് അവർ ഒടുവിൽ രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ ചെന്നിറങ്ങി. പറക്കുംവണ്ടിയിൽ വന്ന രാജാക്കന്മാരെ കാണാൻ രാജാവും രാജ്ഞിയും നേരിട്ടെത്തി. എന്നാൽ അവരവിടെ കണ്ടത് പിഞ്ഞിക്കീറിയ കുപ്പായമിട്ട ഒരു യുവാവിനെയും കുറെ സാധാരണക്കാരെയുമാണ്. അദ്ദേഹം നെറ്റി ചുളിച്ചിട്ട് അവനോടു ചോദിച്ചു:

‘ഒറ്റം, നീയാരാണ്? എന്തിനാണ് ഈ പ്രാകൃതരെയും കൂട്ടി ഇങ്ങോട്ടു വന്നത്?’

‘ഞാൻ ദൂരദേശത്തുനിന്നും അങ്ങയുടെ വിരുന്നിൽ പങ്കെടുക്കാനും മകളെ വിവാഹം കഴിക്കാനുമായി വന്നതാണ്. കൂടെയുള്ളത് എന്റെ ചില ചങ്ങാതിമാരാണ്,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ടതും രാജാവിന്റെ മുഖം ചുവന്നു. ഈ കുഗ്രാമവാസിക്ക് തന്റെ മകളെ നൽകാനോ? പക്ഷേ, പറക്കുംവണ്ടിയിൽ വിരുന്നിനെത്തുന്നവർക്ക് മകളെ വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുക്കാമെന്ന് താൻ വിളംബരം ചെയ്തതാണ്. പറഞ്ഞവാക്കു വിഴുങ്ങുക തന്നെപ്പോലൊരു രാജാവിനു ഭൂഷണമല്ല. എന്തെങ്കിലും കൂതന്ത്രങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ച് ഇവനെ മടക്കി അയയ്ക്കുകയോ ഇല്ലാതാക്കുകയോ വേണം.

രാജാവ് മനസ്സിലുറപ്പിച്ചു.

‘യുവാവേ, ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്രകാരം നിങ്ങൾ പറക്കുംവണ്ടിയിൽ വന്നു എന്നതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടുമാത്രം എന്റെ മകളെ നൽകാനാവില്ല. വിരുന്നുകാർ മടങ്ങുംമുമ്പേ അത്യുപർവമായ പ്രാണജലം കൊണ്ടുവന്നാലേ നിങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം സാധിക്കൂ. പ്രാണജലം കൊണ്ടുവരുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ടാൽ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ കഴുത്തു വെട്ടും!’

രാജാവ് പറഞ്ഞു.

ഇളയപുത്രൻ ഇതു കേട്ട് ആകെ വിഷമിച്ചു. വൻകരകൾക്കപ്പുറത്താണ് പ്രാണജലം നിറഞ്ഞൊഴുകുന്ന തടാകമുള്ളതെന്ന് അവൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അവിടെപ്പോയി ജലം കൊണ്ടുവരാൻ കുറഞ്ഞത് രണ്ടോ മൂന്നോ മാസം

വേണം. രാജകുമാരിയെ മോഹിച്ചുവന്ന് ഒടുവിൽ ജീവൻതന്നെ നഷ്ടപ്പെടാൻ പോകുന്നുവെന്ന് അവൻ ഓർത്തു.

അവന്റെ ദുഃഖം കണ്ട് ഒറ്റക്കാലിൽ നടന്നിരുന്ന ആൾ അടുത്തുവന്ന് പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങൾ ഒന്നുകൊണ്ടും വിഷമിക്കണ്ട. ഞാൻ വിചാരിച്ചാൽ നിമിഷങ്ങൾക്കകം പ്രാണജലം ഇവിടെയെത്തിക്കാനാവും.’

അയാൾ മറ്റേക്കാലിന്റെ കെട്ടഴിച്ച് ഒറ്റനടത്തം. ഓരോ കാൽവെപ്പിലും ബഹുദൂരം പിന്നിട്ട് അയാൾ പ്രാണജലം ശേഖരിച്ച് അവനു നൽകുവാനായി തിരിച്ചു നടന്നു. പക്ഷേ, വഴിക്കുവെച്ച് അയാൾ പെട്ടെന്നുറങ്ങിപ്പോയി. ഈ വിവരം അറിഞ്ഞ് ഇളയപുത്രൻ പരിഭ്രമിച്ചു. ശ്രവണശക്തി കൂടിയ ആൾ കുർക്കംവലിശബ്ദം കേട്ട് സ്ഥലം മനസ്സിലാക്കി. അപ്പോൾ വില്ലാളി അവന്റെ സഹായത്തിനെത്തി. അയാൾ തന്റെ ദീർഘദൃഷ്ടി കൊണ്ട് ലക്ഷ്യം നോക്കി അമ്പയച്ചു. അതു ചെന്നുവീണത് ഉറങ്ങിക്കിടന്നയാളുടെ തൊട്ടടുത്തും. അമ്പു വീഴുന്ന ശബ്ദം കേട്ട് അയാൾ ഞെട്ടിയുണർന്നു. അവിടന്ന് രണ്ടോ മൂന്നോ ചുവടുകൊണ്ട് കൊട്ടാരത്തിലെത്തി പ്രാണജലം അവനു നൽകി. അവനത് രാജാവിനു കൈമാറി. അസാധ്യമായ കാര്യം അവനെങ്ങനെ സാധിച്ചു എന്നോർത്ത് രാജാവ് അർദ്ഭുതപ്പെട്ടു.

‘രാജാവേ അങ്ങയുടെ പരീക്ഷണത്തിൽ ജയിച്ച സ്ഥിതിക്ക് ഇനി രാജകുമാരിയെ എനിക്കു നൽകിയാലും,’ ഇളയപുത്രൻ പറഞ്ഞു.

‘കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല പരീക്ഷണങ്ങൾ. കുറഞ്ഞ സമയംകൊണ്ട് പത്തു കാളയുടെ ഇറച്ചിയും ആയിരം റൊട്ടിയും തിന്നാൽ ഞാൻ കുമാരിയുടെ കാര്യം പരിഗണിക്കാം. അതിനു നിങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ കടുത്ത ശിക്ഷ നൽകും,’ രാജാവു പറഞ്ഞു.

നിമിഷങ്ങൾക്കകം പത്തു കാളയുടെ ഇറച്ചിയും ആയിരം റൊട്ടിയും അവിടെയെത്തി. എന്തുചെയ്യണമെന്നറിയാതെ അവൻ വിഷമിച്ചപ്പോൾ പെരുവയറൻ സമാധാനിപ്പിക്കാനെത്തി. നിമിഷങ്ങൾകൊണ്ട് അവൻ മുഴുവൻ ഇറച്ചിയും റൊട്ടിയും അകത്താക്കി. രാജാവിനു തെളിവിനായി കാളയുടെ എല്ലുകൾ മാത്രം അവിടെ ബാക്കിയാക്കി.

അവൻ അതും സാധിച്ചെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ രാജാവിന്റെ അർദ്ഭുതം ഇരട്ടിച്ചു. രാജാവ് ഉടനെ അടുത്ത വ്യവസ്ഥ മൂന്നോട്ടുവെച്ചു.

‘ഇനിയുമുണ്ട് ഒരു വ്യവസ്ഥകൂടി. നിമിഷംകൊണ്ട് നൂറു കുടം പച്ചവെള്ളവും അത്രയും വീഞ്ഞും അകത്താക്കണം. ഇല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ തല ഞാനെടുക്കും!’

ഇത്തവണ പെരുംകുടിയൻ തന്റെ പെരുംവായ തുറന്ന് പച്ചവെള്ളവും വീഞ്ഞും കുടിച്ചുതീർത്ത് അവനെ രക്ഷിച്ചു. ഉടനെ വന്നു, രാജാവിന്റെ അടുത്ത കല്പന:

‘ഏതായാലും ഇതുവരെയുള്ള പരീക്ഷണങ്ങളിലെല്ലാം നിങ്ങൾ ജയിച്ചു. ഇനി കുളിപ്പുരയിൽ പോയി ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് കുളിച്ചുവരികയേ വേണ്ടൂ. വന്നാലുടനെ കല്യാണം നടത്താം.’

അതു കേട്ട് ഇളയപുത്രൻ സന്തോഷത്തോടെ കുളിപ്പുരയിലേക്കു നടന്നു. അകത്തു കടന്ന അവൻ ഞെട്ടി പിന്നോട്ടു മാറി. കുളിപ്പുരയുടെ തറ മുഴുവൻ ചുട്ടുപൊള്ളുന്നു. തനിക്ക് കുളിക്കാൻവെച്ച വെള്ളമാണെങ്കിൽ തിളച്ചുമറിയുന്നു! രാജാവു തന്നെ ചതിച്ചതാണെന്ന് അപ്പോഴാണ് അവനു മനസ്സിലായത്. അവൻ വിഷമിച്ചുനില്ക്കെ, വൈക്കോൽക്കാൻ അവിടെയെത്തി. കുളിപ്പുരയുടെ തറയിലും വെള്ളത്തിനു മുകളിലും വൈക്കോൽ നിരത്തി. അർദ്ഭുതംതന്നെ, തറയും വെള്ളവും തണുത്ത് മരവിച്ചു. ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് കുളിച്ചെത്തി അവൻ രാജാവിനോട് വിവാഹം നടത്താൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവനെ നിരാശപ്പെടുത്തുന്നതായിരുന്നു രാജാവിന്റെ മറുപടി.

‘ഇനി ഒരേയൊരു പരീക്ഷണംകൂടിയുണ്ട്. നാളെ പുലർച്ചെ അയ്യായിരം ഭടന്മാരെയും കുട്ടി നിങ്ങളെന്നെ മുഖംകാണിക്കണം. എങ്കിൽ ആ നിമിഷംതന്നെ വിവാഹം നടത്താം. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ വധിക്കും.’

അവൻ നിരാശനായി മൂറിയിലെത്തി. അവന്റെ സങ്കടം കണ്ട് ഇലക്കെട്ടുകാരൻ സമാധാനിപ്പിച്ചു:

‘നിങ്ങൾ വിഷമിക്കേണ്ട. സമാധാനമായി കിടന്നുറങ്ങൂ. നിങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം സാധിക്കാനുള്ള വഴി ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്.’

അയാളിൽ വിശ്വാസമർപ്പിച്ച് അവൻ സുഖമായി ഉറങ്ങി. പിറ്റേന്നു രാവിലേതന്നെ ഇലക്കെട്ടുകാരൻ നിലത്ത് അയ്യായിരം ഇല നിരത്തി. അടുത്ത ക്ഷണം അതെല്ലാം ഭടന്മാരായിത്തീർന്നു! ഇളയപുത്രൻ ഉണർന്നപ്പോൾ കാണുന്നത് നിരന്നുനിന്ന് തന്നെ അഭിവാദ്യം ചെയ്യുന്ന അയ്യായിരം ഭടന്മാരെയാണ്! അവന് അർദ്ഭുതം അടക്കാനായില്ല.

ഭടന്മാർ ചിട്ടയോടെ നടന്നടുക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടാണ് രാജാവ് ഉറക്കമുണർന്നത്. ശത്രുസൈന്യം കൊട്ടാരം കീഴടക്കാൻ വരികയാണോ എന്ന് അദ്ദേഹം ഭയന്നു. അദ്ദേഹം പരിഭ്രമത്തോടെ പുറത്തുവന്നു നോക്കിയപ്പോഴാണ് ഭടന്മാരെയുംകൊണ്ട് ഇളയപുത്രൻ വരുന്നതു കണ്ടത്.

‘മകനേ, നിങ്ങളുടെയത്ര സമർത്ഥനായ ആരും ഈ രാജ്യത്തില്ല. എന്റെ മകൾക്ക് എന്തുകൊണ്ടും യോജിച്ച ഭർത്താവ് നിങ്ങൾതന്നെയാണ്.’

അടുത്ത ശുഭമുഹൂർത്തത്തിൽ അവന്റെയും രാജകുമാരിയുടെയും വിവാഹം ആർഭാടപൂർവ്വം നടന്നു. ആ ചടങ്ങിനു സാക്ഷിയാകാൻ അവന്റെ പിതാവും ജ്യേഷ്ഠന്മാരും കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. അവനു വന്നുചേർന്ന പരമഭാഗ്യത്തിൽ അവർ അഭിനന്ദനങ്ങൾ ചൊരിഞ്ഞു.

കൊച്ചുമുയലും കുറുക്കത്തിയും

പണ്ടൊരു കാട്ടിൽ ഒരു കൊച്ചുമുയലും കുറുക്കത്തിയും ജീവിച്ചിരുന്നു. അവർ പരിചയക്കാരുമായിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ, ശരത്കാലം വന്നു. പകൽസമയം കുറയുകയും രാത്രി നീളുകയും ചെയ്യുന്ന കാലം. രാത്രി കൊടുംതണുപ്പും. കൊച്ചുമുയലും കുറുക്കത്തിയും തണുത്തു വിറച്ചു. തുടർച്ചയായി തണുപ്പേറ്റപ്പോൾ കൊച്ചുമുയലിന്റെ രോമം കൊഴിയാൻ തുടങ്ങി. ദേഹത്ത് മഞ്ഞു വീണ് അവന്റെ ചാരനിറം വെള്ളനിറമായി. ഇങ്ങനെ പോയാൽ താൻ മരവിച്ചു മരിച്ചുപോകുമെന്ന് അവനു തോന്നി.

അങ്ങനെയാണ് കൊച്ചുമുയൽ ഒരു വീടു കെട്ടാൻ തീരുമാനിച്ചത്. ഉറപ്പുള്ളതും കാലാകാലം നിലനിൽക്കുന്നതുമായ വീടാകണം തന്റെ തെന്ന് അവന് നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ പകൽസമയത്ത് ഉൾക്കാട്ടിൽപ്പോയി ബലമുള്ള തടിക്കഷ്ണങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്ന് വീടുപണി തുടങ്ങി. അതു കണ്ടെത്തിയ കുറുക്കത്തി അവനോട് ചോദിച്ചു:

‘എടാ കൊച്ചുമുയലേ, നീയിത് എന്തിനുള്ള ഭാവമാണ്?’

‘കുറുക്കത്തി, എനിക്കി തണുപ്പ് ഒട്ടും സഹിക്കാൻ വയ്യ. തണുപ്പു കേറാത്ത നല്ലൊരു വീടുണ്ടാക്കുകയാണ് ഞാൻ.’

തടിക്കഷ്ണങ്ങൾ ചേർത്തുകെട്ടുന്നതിനിടെ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘അങ്ങനെ നീ മാത്രം വീട്ടിലിരുന്ന് സുഖിക്കണ്ട. ഞാനും ഒരു വീടു കെട്ടാൻ പോവുകയാണ്. നീ നോക്കിക്കോ, നിന്റെ വീടിനെക്കാൾ ഇരട്ടി ഭംഗിയുള്ളതാവും അത്!’

മുഖം കോട്ടി കുറുക്കത്തി പറഞ്ഞു.

‘നീ വീടു കെട്ടുന്നതിന് എനിക്കെന്താ? ഞാൻ നിന്നോട് മത്സരത്തി നൊന്നുമില്ല.’

അവൻ പണി തുടർന്നു.

ഏതാനും ദിവസത്തിനകം കൊച്ചുമുയൽ ഒന്നാത്തരമൊരു വീടുണ്ടാക്കി. അതിനുള്ളിൽ സുഖമായി താമസം തുടങ്ങി.

കുറുക്കത്തിയാകട്ടെ, വലിയ മഞ്ഞുകട്ടകൾ ചുമന്നുകൊണ്ടുചെന്ന് മറ്റൊരു വീടുണ്ടാക്കി. വീടിന്റെ തറയും ചുമരും മേൽക്കൂരയുമൊക്കെ മഞ്ഞുകട്ടകൊണ്ട്. കാണാൻ ഭംഗിയുള്ള ആ വീടിനുള്ളിലിരുന്നാൽ മുയലിന്റെ വീടും കാണാം. ജനലിലൂടെ തല പുറത്തേക്കിട്ട് കുറുക്കത്തി കൊച്ചുമുയലിനെ പരിഹസിച്ചു:

‘കൊച്ചുമുയലേ, ഇതാണോ നിന്റെ വീട്? കഷ്ടതന്നെ. പുതലിച്ച തടിക്കഷ്ണങ്ങൾ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഈ വീട് എന്തിനുകൊള്ളാം? ഇതു കണ്ടാൽ ആരെങ്കിലും അടുത്തുവരുമോ? അതേസമയം എന്റെ മഞ്ഞു വീടാണ് കാണൂ. ആരെയും ആകർഷിക്കുന്ന എന്റെ വീടും വൃത്തിയില്ലാത്ത നിന്റെ വീടും തമ്മിൽ ഒരുപാടുണ്ട് വ്യത്യാസം.’

കുറുക്കത്തിയുടെ പരിഹാസത്തിന് കൊച്ചുമുയൽ മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

കുറുച്ചനാൾ കഴിഞ്ഞതും ശരത്കാലം പോയി വസന്തം വന്നു. ചൂടുള്ള സൂര്യരശ്മികൾ ഭൂമിയിൽ പതിക്കാൻ തുടങ്ങി. അതോടെ കുറുക്കത്തിയുടെ കഷ്ടകാലവും തുടങ്ങി. വെയിലേറ്റ് അവളുടെ ഹിമവസതി ഉരുകി യൊലിച്ചു. രണ്ടുമൂന്നു ദിവസങ്ങൾക്കകം ആ വീട് ഓർമ മാത്രമായി!

തന്റെ വീടു പോയത് കുറുക്കത്തിയെ വല്ലാതെ വിഷമിപ്പിച്ചു. കൊച്ചുമുയലിന്റെ വീടിന് ഒന്നും സംഭവിക്കാതിരുന്നതാണ് അവളെ അതിലേറെ വിഷമിപ്പിച്ചത്. താൻ പെരുവഴിയിൽ കിടക്കുകയും കൊച്ചുമുയൽ വീട്ടിൽ സുഖമായി കഴിയുകയും ചെയ്യുന്നതിനെക്കുറിച്ച് അവൾക്ക് ഓർക്കാൻകൂടി കഴിഞ്ഞില്ല. കുറെനേരത്തെ ആലോചനയ്ക്കുശേഷം അവളൊരു തീരുമാനത്തിലെത്തി.

ഒരു ദിവസം കൊച്ചുമുയൽ പ്രഭാതനടത്തത്തിനിറങ്ങുന്നത് കുറുക്കത്തി കണ്ടു. ഇതുതന്നെ, തന്റെ പദ്ധതി നടപ്പാക്കാൻ പറ്റിയ സമയമെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. കൊച്ചുമുയൽ കാഴ്ചയിൽനിന്ന് മറഞ്ഞതും അവൾ ഓടിചെന്ന് അവന്റെ വീട്ടിൽ കയറി വാതിൽ അകത്തുനിന്നടച്ച് ഇരിപ്പായി.

കൊച്ചുമുയൽ നടത്തം കഴിഞ്ഞത്തിയപ്പോഴുണ്ട്, തന്റെ വീടിന്റെ വാതിൽ അടച്ചിരിക്കുന്നു. അവൻ വാതിലിൽ മുട്ടുകയും തള്ളിനോക്കുകയും ചെയ്തിട്ടും ഫലമുണ്ടായില്ല.

‘അകത്താരാണ്?’

കൊച്ചുമുയൽ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു.

‘പുറത്താരാണ്?’

കുറുക്കത്തി അകത്തിരുന്ന് ചോദിച്ചു.

‘പുറത്ത് ഞാൻ. ഈ വീടിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ. മര്യാദയ്ക്ക് വാതിൽ തുറക്ക്!’ മുയലിന് കോപം വന്നു.

‘അകത്ത് ഞാനാണ്. ഇപ്പോൾ ഈ വീട് എന്റേതാണ്. തത്ക്കാലം വാതിൽ തുറക്കാൻ ഉദ്ദേശ്യമില്ല. നീ നിന്റെ പാടുന്നോക്കി പോയ്ക്കോ!’

കുറുക്കത്തിയുടെ ശബ്ദം കൊച്ചുമുയൽ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അവളോട് നേരിട്ട് ഏറ്റുമുട്ടാനുള്ള ശേഷി തനിക്കില്ലെന്നറിയാവുന്ന മുയൽ തത്കാലം അവിടംവിട്ടു പോയി.

കുറുക്കത്തിയെ വീട്ടിൽനിന്നിറക്കിവിടാൻ തന്നെ സഹായിക്കാൻ കഴിയുന്നവരെ തിരക്കി അവൻ കുറെ ദൂരം നടന്നു. പെട്ടെന്ന്, എതിരെ ഒരു ചെന്നായ വന്നു. മുയലിന്റെ മുഖത്തെ വിഷാദഭാവം കണ്ട് അവൻ ചോദിച്ചു:

‘കൊച്ചുമുയലേ, നീയെന്തിനാ കരയുന്നു? നിന്റെ ബന്ധുക്കളാരെങ്കിലും മരിച്ചുപോയോ?’

‘ഇല്ല ചെന്നായച്ചേട്ടാ. എന്റെ വീടു പോയ സങ്കടംകൊണ്ടാ കരയുന്നത്. ഞാൻ കഷ്ടപ്പെട്ട് കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ വീട്ടിൽ ആ കള്ളക്കുറുക്കത്തി താമസം തുടങ്ങിയിരിക്കുകയാണ്. അവളെ എങ്ങനെയെങ്കിലും ഇറക്കിവിടാൻ ചേട്ടനെന്ന് സഹായിക്കാമോ?’

കൊച്ചുമുയൽ ചോദിച്ചു.

‘അതിനെന്താ? നമുക്കിപ്പോൾത്തന്നെ അങ്ങോട്ടു പോവാം.’

ചെന്നായ സമ്മതമുളി. കൊച്ചുമുയൽ മുന്നിലും ചെന്നായ പുറകിലുമായി നടന്ന് അവർ വീടിനു മുന്നിലെത്തി. വാതിലിൽ ബലമായി മുട്ടി ചെന്നായ പറഞ്ഞു:

‘എടി കള്ളക്കുറുക്കത്തി, ജീവനിൽ കൊതിയുണ്ടെങ്കിൽ നീയിപ്പോൾ ഈ വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങണം!’

ചെന്നായയുടെ സ്വരം കേട്ട ഭയന്ന് കുറുക്കത്തി സ്ഥലംവിടുമെന്നാണ് കൊച്ചുമുയൽ പ്രതീക്ഷിച്ചത്. എന്നാൽ, സംഭവിച്ചത് മറ്റൊന്നാണ്. കുറുക്കത്തി ജനാലയ്ക്കരികിൽ വന്നുനിന്ന് ആക്രോശിച്ചു:

‘ആരാണ് എന്നെ പറഞ്ഞയയ്ക്കാൻ വന്നത്? എടാ കള്ളച്ചെന്നായേ, തത്ക്കാലം ഞാൻ ഇവിടന്ന് പോകാനുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. നീ കൂടുതൽ വർത്തമാനത്തിന് നിന്നാൽ ഞാൻ പുറത്തുവന്ന് നിന്നെ മാന്തിക്കിറും!’

കുറുക്കത്തിയുടെ ശബ്ദവും ഭാവവും കണ്ടു ഭയന്ന് ചെന്നായ ജീവനുംകൊണ്ടോടി. കൊച്ചുമുയലും നിരാശനായി മടങ്ങി.

കുറെദൂരം ചെന്നതും കൊച്ചുമുയൽ ഒരു കുട്ടിയാനയെ കണ്ടുമുട്ടി. മുയൽ കരയുന്നതു കണ്ട് അവൻ കാരണം തിരക്കി. കണ്ണു തുടച്ച് കൊച്ചുമുയൽ തന്റെ വിഷമം വിവരിച്ചു. അവന്റെ വീട് തിരിച്ചുപിടിക്കാൻ താൻ സഹായിക്കാമെന്ന് വാക്കുനല്കി കുട്ടിയാന കൊച്ചുമുയലിനൊപ്പം യാത്രയായി.

തുമ്പിക്കൈ ഉയർത്തി ഒന്നലറി കുട്ടിയാന പറഞ്ഞു:

‘എടി കുറുക്കത്തി, നീയീ മുയലിന്റെ വീട്ടിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ നിന്നെ ചവിട്ടിക്കൊല്ലാം!’

ഇക്കുറി കുറുക്കത്തി വിരണ്ടതുതന്നെ എന്ന് കൊച്ചുമുയൽ ഉറപ്പിച്ചു. എന്നാൽ, അവരെ അമ്പരപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കുറുക്കത്തി ഇടിവെട്ടുംപോലെ പറഞ്ഞു:

‘എടാ കുട്ടിയാനേ, നിന്റെ വിരട്ടലൊക്കെ കുട്ടിക്കൊമ്പന്മാരുടെ അടുത്തുമതി. എന്നെ വീട്ടിൽനിന്നിറക്കാൻ വന്നാൽ എന്റെ നഖങ്ങളുടെയും പല്ലുകളുടെയും മുർച്ച നീയറിയും!’

അതുകേട്ട് കുട്ടിയാന തുമ്പിക്കൈ താഴ്ത്തി തിരിഞ്ഞോടി. മുയലിന്റെ അവസാന പ്രതീക്ഷയും അതോടെ അറ്റു.

ഒരു കാളയെയാണ് കൊച്ചുമുയൽ പിന്നീടു കണ്ടത്. അവനെ സഹായിക്കാൻ ചെന്ന കാളയെയും കുറുക്കത്തി പതിവുപോലെ വിരട്ടിവിട്ടു. അടുത്തതായി അവൻ ഒരു കരടിയെയും കുട്ടി അവിടെയെത്തി. കരടിയുടെ ഭീഷണിക്കും കുറുക്കത്തി പൂല്ല്യവിലയേ കല്പിച്ചുള്ളൂ. കുറുക്കത്തിയുടെ നാക്കിന് മുന്നിൽ അവനും തോറ്റോടി.

ഈ ജന്മത്തിൽ തനിക്ക് തന്റെ വീടു തിരിച്ചുകിട്ടില്ലെന്ന് കൊച്ചുമുയലിന് ഉറപ്പായി. അവൻ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് നാടൊട്ടും അലഞ്ഞുനടന്നു. അവന്റെ കരച്ചിൽ കേട്ട് അങ്കവാലുള്ള ഒരു പുവൻകോഴി കാര്യം

തിരക്കി. എന്നാൽ, അവനതിൽ വലിയ താത്പര്യമൊന്നും കാട്ടിയില്ല. ചെന്നായയ്ക്കും കരടിക്കും കുട്ടിയാനയ്ക്കും കാളയ്ക്കുമൊന്നും കഴിയാത്തത് താരതമ്യേന ദുർബലനായ പുവൻകോഴിയെക്കൊണ്ട് ചെയ്യാനാവില്ലെന്ന് അവനുറപ്പായിരുന്നു. എങ്കിലും, പുവൻകോഴി നിർബന്ധിച്ചപ്പോൾ അവൻ കാര്യം പറഞ്ഞു. എല്ലാം കേട്ടശേഷം പുവൻകോഴി ‘കൊക്കക്കോ’ എന്ന് നീട്ടിക്കുവി.

‘കൊച്ചുമുയലേ, നിനക്ക് സഹായിയായി ഞാനുണ്ട്. ആ കള്ളക്കുറുക്കത്തിയെ നിന്റെ വീട്ടിൽനിന്ന് പുറത്താക്കിയിട്ടുതന്നെ വേറെ കാര്യം!’

അവർ നടന്ന് വീട്ടിലെത്തി. ഇത്തവണയും തന്റെ തോല്വി ഉറപ്പാണെന്നുതന്നെ കൊച്ചുമുയൽ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ, പുവൻകോഴിയുടെ പ്രകടനം അവനെ തെറ്റിച്ചു. പുവൻകോഴി അടുത്തെവിടെയോ നിന്ന് ഒരു വാൾ കൈക്കലാക്കി, അതുമായി ജനാലയ്ക്കരികിൽ ചെന്നു നിന്ന് ആക്രോശിച്ചു:

‘എടികളളീ, മുൻപു വന്നവരെപ്പോലെ നാവുകൊണ്ടല്ല ഞാൻ പൊതുതുക. ഈ നിമിഷം നീയീ വീട്ടിൽനിന്ന് പോയില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ വാതിൽ ചവിട്ടിപ്പൊളിച്ച് അകത്തു വരും. നീയീ വാൾ കണ്ടോ? ഇതുകൊണ്ട് നിന്നെ കഷ്ടംകഷ്ടമായി വെട്ടി, നിന്റെ രോമംകൊണ്ട് തൊപ്പിയുണ്ടാക്കി ഞാൻ തലയിൽ വെക്കും. നൂറുകണക്കിനു കുറുക്കന്മാരുടെ ചോര പൂരണ്ട വാളാണിത്.’

ആ വിരട്ടൽ ഫലിച്ചു. പുവൻകോഴി പറഞ്ഞപോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നവനാണെന്ന് കുറുക്കത്തിക്കു തോന്നി. അവൾ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ വീടിന്റെ പിൻവാതിൽ തുറന്ന് പുറത്തു ചാടി ജീവനുംകൊണ്ടോടി! പിന്നീടവൾ ആ വഴിക്കെങ്ങും വന്നതേയില്ല. ശത്രുവാഴിഞ്ഞ സന്തോഷത്തോടെ കൊച്ചുമുയൽ തന്റെ വീട്ടിൽ താമസം തുടങ്ങി. തന്നെ സഹായിച്ച പുവൻകോഴിയെയും അവൻ കൂടെക്കൂട്ടി.

മിണ്ടുംമരങ്ങൾ

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ വനാതിർത്തിയിൽ നല്ലവനായ ഒരു മരംവെട്ടുകാരൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. മുൻകോപിയായ ഭാര്യയും മൂന്ന് ആൺമക്കളുമാണ് അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നത്. മരങ്ങൾ വെട്ടി വിറക്കാക്കി, അവ ചന്തയിൽ കൊണ്ടുപോയി വിറ്റാണ് അയാൾ ജീവിച്ചത്. ഉണങ്ങിയ മരങ്ങളേ വെട്ടി വീഴ്ത്തൂ എന്ന നിർബന്ധം അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നു.

പതിവുപോലെ ഒരുനാൾ മരംവെട്ടുകാരൻ തന്റെ മഴുവുമെടുത്ത് കാട്ടിലെത്തി. ഏറെ സമയം തിരഞ്ഞുനടന്നിട്ടും ഉണങ്ങിയ ഒരൊറ്റ മരവും കണ്ടെത്താൻ അയാൾക്കായില്ല. മരം പോയിട്ട് ഒരു ഉണക്കക്കമ്പുപോലും അവിടെയെങ്ങും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തനിക്കു മുൻപേ വന്നവർ ഉണക്കവിറകുകൾ ശേഖരിച്ചു പോയിരിക്കാം എന്നയാൾക്കു തോന്നി. വിറകില്ലാതെ വെറുംകൈയോടെ വീട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചുചെല്ലുന്ന കാര്യം അയാൾക്ക് ആലോചിക്കാൻപോലുമായില്ല. വെറുതേയെത്തിന് ഭാര്യയുടെ ശകാരം മുഴുവൻ കേൾക്കണം?

മരംവെട്ടുകാരൻ ചുറ്റുമൊന്ന് കണ്ണോടിച്ചു. കണ്ണെത്താദൂരം നിരന്നു നില്ക്കുന്ന മരങ്ങൾ. ഇല നിറഞ്ഞും പൂത്തും കായ്ച്ചും നില്ക്കുന്ന

വൃക്ഷവൈവിധ്യങ്ങൾ.

ചെറി, ബ്രൂജ്, മേപ്പിൾ, പൈൻ, ഓക്ക്, ആസ്പൻ, റോവൻ, ജൂനിച്ചർ ആൾഡർ, ആഷ് തുടങ്ങി എത്രയോ തരം മരങ്ങളുണ്ട്.

അവയിലൊന്ന് വെട്ടിയാലോ?

അതിനോട് മനസ്സുകൊണ്ടയാൾക്ക് യോജിപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ഗത്യന്തരമില്ലാതെ അയാളതിനു തയ്യാറായി. തന്റെ മുർച്ചയേറിയ മഴുവുമായി അയാൾ അടുത്തു കണ്ട ഓക്കുമരത്തെ സമീപിച്ചു. മരം വെട്ടാനായി മഴു ഉയർത്തിയതും അപേക്ഷാരുപത്തിലുള്ള ഒരു ശബ്ദമുണ്ടായി:

‘അരുതേ.’

വിജനമായ വനത്തിൽ എവിടെനിന്നാണ് ഈ ശബ്ദമെന്നറിയാൻ അയാൾ കാതോർത്തു.

‘ഹേ മരംവെട്ടുകാരാ, ഞാൻതന്നെയാണ് സംസാരിക്കുന്നത്. നിങ്ങൾ വെട്ടിവിഴ്ത്താൻ പോകുന്ന പാവം ഓക്കുമരം!’

അതു കേട്ട് മരംവെട്ടുകാരൻ തരിച്ചുനിന്നു.

മരങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്നോ?!

അതും മനുഷ്യഭാഷയിൽ!

‘നിങ്ങളെന്നെ വെട്ടിവിഴ്ത്തിയാൽ പിന്നെ എന്റെ വർഗ്ഗംതന്നെ ഈ കാട്ടിലുണ്ടാവില്ല. ഇവിടെ അവശേഷിക്കുന്ന ഏക ഓക്കുമരമാണ് ഞാൻ!’

ഓക്കുമരം തുടർന്നു.

അതു കേട്ടപ്പോൾ മരംവെട്ടുകാരന്റെ മനസ്സു മാറി. അയാൾ മഴു താഴ്ത്തി. പിന്നെ, അടുത്തു കണ്ട ജൂനിച്ചർ മരം വെട്ടാനൊരുങ്ങി. അപ്പോഴുമുണ്ടായി മരത്തിന്റെ വക ഒരഭ്യർഥന:

‘ദയവുചെയ്ത് നിങ്ങളെന്റെ ദേഹത്ത് മഴുകൊണ്ട് മുറിവുണ്ടാക്കരുത്. നാളിതുവരെ ഞാനൊരു ഉറുമ്പിനെപ്പോലും നോവിച്ചിട്ടില്ല. എന്റെ കൊമ്പുകളിൽ എത്രയോ പക്ഷികൾ കുടുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നെ വെട്ടിയാൽ അവയെല്ലാം വഴിയാധാരമാവും.’

മരംവെട്ടുകാരന് ജൂനിച്ചർ മരത്തോടും സഹതാപം തോന്നി. ഈ അവസ്ഥയിൽ അതിനെ വെട്ടുന്നത് ഉചിതമല്ലെന്നു തോന്നിയ അയാൾ പിന്മാറി. ഒത്തൊരു ചെറിമരമാണ് പിന്നെ അയാളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടത്. വെട്ടാൻ നല്ലത് ചെറിതന്നെയെന്നുറപ്പിച്ച് അയാൾ മഴുവുമായി അതിന്റെ ചുവട്ടിലെത്തി. അപ്പോഴതാ ചെറിമരം മനുഷ്യശബ്ദത്തിൽ കരയുന്നു. തേങ്ങലിനിടെ മരം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങൾക്കെങ്ങനെ എന്നെ വെട്ടാൻ മനസ്സു വരുന്നു? ഞാനാകെ പുത്തുലഞ്ഞു നിൽക്കുന്നത് കണ്ടില്ലേ? തേൻ കുടിക്കാനും എന്റെ കൊമ്പു കളിലിരുന്ന് പാടാനുമായി ഒത്തിരി പുമ്പാറ്റകളും പക്ഷികളും നിത്യേന ഇവിടെയെത്തും. അവർ വരുമ്പോൾ ഞാൻ നിലംപതിച്ചതാണ് കാണുന്നതെങ്കിൽ അവരുടെ സങ്കടം എത്ര വലുതായിരിക്കും? അവരെ സൽക്കരിക്കാനാവാത്തതിൽ ഞാനെത്ര വേദനിക്കും?’

ചെറിയമരത്തിന്റെ ഹൃദയസ്पर्ശമായ വാക്കുകൾ മരംവെട്ടുകാരന്റെ മനസ്സിൽ ആഞ്ഞുപതിച്ചു. ഒരു കാരണവശാലും പുത്തുനിൽക്കുന്ന ചെറിയ വെട്ടേണ്ടെന്ന് തീരുമാനിച്ച അയാൾ അടുത്തുള്ള മേപ്പിൾമരം ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നു. മഴു ഉയർത്തിയതും മേപ്പിളിനും ചിലത് അഭ്യർഥിക്കാനുണ്ടായിരുന്നു.

‘അല്ലയോ മരംവെട്ടുകാരാ, എന്നോട് ഇത്തിരി കരുണ കാണിച്ചുകൂടെ? എന്റെ കാൽച്ചുവട്ടിൽ പൊടിച്ചുനിൽക്കുന്ന കുഞ്ഞുമരങ്ങൾ കണ്ടില്ലേ? എന്റെ പൊന്നോമനക്കളാണവർ. ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു പാഠവും ഞാനവരെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. ഈയവസരത്തിൽ ഞാൻ നിലംപതിച്ചാൽ അവരുടെ ഗതിയെന്താവും?’

മരംവെട്ടുകാരൻ മേപ്പിൾമരത്തെ വെറുതേ വിട്ട് ബ്രൂജ് മരത്തിന്റെ അടുത്തെത്തി. കാതലൊത്ത ബ്രൂജ് മരംതന്നെ വെട്ടാമെന്നുറപ്പിച്ച് അയാൾ മഴു ഉയർത്തിയതും മരം ചില്ലിക്കൈകൾകൊണ്ട് അയാളെ തടഞ്ഞ് പറഞ്ഞു:

‘ദയവായി എന്നെ വെറുതേ വിടണം. കടുത്ത വരൾച്ചയും രോഗങ്ങളും മൂലം മൃതപ്രായനായാണ് എന്റെ നിലപ്. മരിച്ചു എന്നുതന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയ നിലയിൽനിന്ന് വളരെ പണിപ്പെട്ടാണ് ഈ അവസ്ഥയിലെത്തിയത്. വീണ്ടും ഞാൻ മരണത്തിന്റെ കൈയിൽത്തന്നെ എത്തുക എന്നു വെച്ചാൽ അത്രൈത്ര വലിയ ദുരന്തമാകും?’

ബ്രൂജിന്റെ രോദനം അയാളെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. അതിനെ വിട്ട് അയാൾ വലിയൊരു ആൾഡർ മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലെത്തി. മരംവെട്ടുകാരനെ കണ്ടതും മരം ഉറക്കെ നിലവിളിക്കാൻ തുടങ്ങി:

‘അയ്യോ, എന്നോടീ കടുംകൈ ചെയ്യരുതേ! ദിവസേന എത്രയോ മൃഗങ്ങൾ എന്റെ തണലിൽ കിടന്നാണ് വിശ്രമിക്കുന്നതും ഉറങ്ങുന്നതും. വല്ലപ്പോഴും ഈ വഴി വരുന്ന മനുഷ്യർക്കും ഞാനാണ് അഭയം നൽകുന്നത്. അങ്ങനെയുള്ള എന്നെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യരുത്.’

ആൾഡർ മരത്തിന്റെ നിസ്വാർത്ഥസേവനം മനസ്സിലാക്കിയ മരംവെട്ടുകാരൻ അവിടെനിന്നും തളിർത്തുനിൽക്കുന്ന ആഷ് മരത്തിന്റെ

അടുത്തേക്കാണ് പോയത്. ആഷ് മരത്തിന്റെ മുഖം വല്ലാതെ വാടിയിരുന്നു. മരംവെട്ടുകാരനെ ദയനീയമായി നോക്കി മരം പറഞ്ഞു:

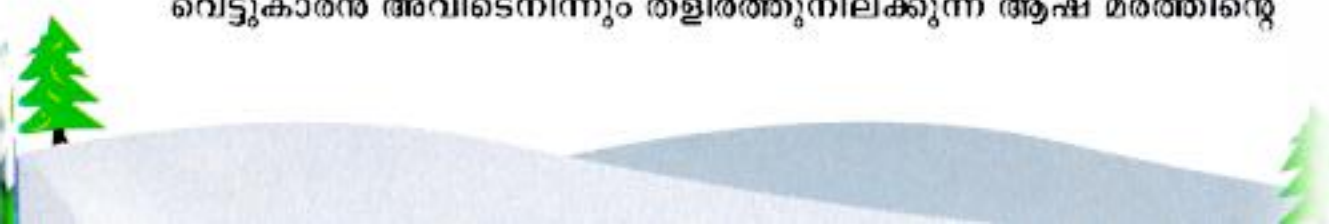
‘ഇപ്പോഴെന്നെ വെട്ടിയാൽ ഒരു ജന്മംകൂടി പാഴാവും. എന്റെയും മറ്റൊരു വൃക്ഷസുന്ദരിയുടെയും വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചിട്ട് ദിവസങ്ങളേ ആയുള്ളൂ. വിവാഹനാളാണെങ്കിൽ അടുത്തുവരുന്നു. ഞാൻ മണ്ണടിഞ്ഞ വാർത്തയറിഞ്ഞാൽ എന്റെ വധുവും തീർച്ചയായും ജീവൻ വെടിയും!’

മരംവെട്ടുകാരൻ തല ചൊറിഞ്ഞ് അവിടെനിന്നും നടന്നു. അടുത്തതായി ഒരു ആസ്പൻ മരമാണ് അയാളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടത്. സന്ധ്യബന്ധുക്കളെ വിട്ട് തനിക്കു മരിക്കാൻ വയ്യെന്ന് ആസ്പൻ മരം കരഞ്ഞുപറഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ പൈൻമരം വെട്ടാനൊരുങ്ങി. താൻ കേവലമൊരു ഇളമരമാണെന്നും കുറച്ചുകൂടി മുത്തശേഷം വെട്ടിയിട്ടേ കാര്യമുള്ളൂ എന്നും പറഞ്ഞ് പൈനും അയാളുടെ ദയയ്ക്ക് അപേക്ഷിച്ചു. പിന്നീടയാൾ സമീപിച്ച റോവൻ മരമാകട്ടെ, കായ്കൾ പിടിച്ച ഈ അവസ്ഥയിൽ തന്നെ മുറിവേല്പിക്കരുതെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. ആ അപേക്ഷയും നിരസിക്കാൻ അയാൾക്കു മനസ്സു വന്നില്ല.

പച്ചമരങ്ങളിലൊന്നിനെയും വെട്ടിവിഴ്ത്തണ്ട എന്നു തീരുമാനിച്ച അയാൾ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങാൻ തയ്യാറെടുത്തു. ഭാര്യയുടെ വായിലിരിക്കുന്നതെല്ലാം കേട്ടാലും വേണ്ടില്ല, പാവം മരങ്ങളെ മുറിവേല്പിക്കണ്ട എന്നയാൾ സ്വയം പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് നടന്നത്.

പെട്ടെന്ന് ഒരു പടുവൃദ്ധൻ അയാൾക്കു മുന്നിലെത്തി. പടർന്ന വൃക്ഷം പോലെയുള്ള തലമുടിയും ശാഖകൾപോലുള്ള കൈകാലുകളും തേജസ്സാർന്ന മുഖവുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്. എന്തോ ഒരു അസാധാരണ ശക്തി ആ കണ്ണുകൾക്കുള്ളതുപോലെ മരംവെട്ടുകാരനു തോന്നി. അയാൾ വൃദ്ധന്റെ കാൽ തൊട്ട് വന്ദിച്ചു. മരംവെട്ടുകാരനെ അനുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘മകനേ, നിന്റെ ദയയും കാരൂണ്യവും സഹാനുഭൂതിയുമെല്ലാം എന്നെ അർദ്ഭുതപ്പെടുത്തുന്നു. ഞാനിത്രയും നേരം നിന്റെ പ്രവൃത്തികൾ സസൂക്ഷ്മം ശ്രദ്ധിക്കുകയായിരുന്നു. ഞാനീ കാട്ടിലെ മരങ്ങളുടെയെല്ലാം മുത്തച്ഛനാണ്. മരമുത്തച്ഛനെന്ന് എല്ലാവരും എന്നെ വിളിക്കുക. മുൻപ് പലപ്പോഴും നാട്ടിൽനിന്നെത്തുന്ന മനുഷ്യർ കണ്ണിൽച്ചോരയില്ലാതെ എന്റെ മക്കളെ വെട്ടിവിഴ്ത്താറുണ്ട്. എന്നാൽ, നീ ഞങ്ങളുടെ വേദന മനസ്സിലാക്കി. എന്റെ മക്കൾക്ക് ഒരു പോറൽപോലും ഏല്പിക്കാതെ നീ മടങ്ങുകയാണ്. നീ ചെയ്ത സൽകൃത്യത്തിനു പ്രതിഫലമായി ഞാനൊരു സമ്മാനം തരാം.’

ഇതും പറഞ്ഞ് മരമുത്തപ്പൻ ഒരു സ്വർണദണ്ഡ് അയാൾക്കു സമ്മാനിച്ചു.

‘ദിവ്യശക്തിയുള്ള വടിയാണിത്. ഇതുകൊണ്ട് മണ്ണിൽ മൂന്നു വര വെച്ച് എന്താവശ്യപ്പെട്ടാലും അത് നടക്കും. അത്യാഗ്രഹത്തിനടിപ്പെടാതെ, ബുദ്ധിപൂർവ്വം ഇതുപയോഗിച്ചാൽ നിനക്ക് ഭാവിജീവിതത്തിൽ തെല്ലും ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവരില്ല. നിനക്ക് നല്ലതു വരട്ടെ!’

അയാളെ ഒന്നുകൂടി അനുഗ്രഹിച്ച് മരമുത്തപ്പൻ മറഞ്ഞു. മരംവെട്ടുകാരൻ സ്വർണദണ്ഡുമായി വീട്ടിലേക്ക് നടന്നു.

ഒരു കഷണം വിറകുപോലുമില്ലാതെ കൈയും വീശി വരുന്ന മരംവെട്ടുകാരനെ കണ്ടപ്പോൾ ഭാര്യയുടെ മുഖത്ത് ദേഷ്യം ഇറച്ചുകയറി. അവൾ കൊടുകാറ്റുപോലെ പാഞ്ഞുവന്ന് അയാളെ ശകാരിക്കാൻ തുടങ്ങി:

‘ഓഹും, ഇങ്ങനെയൊരു മനുഷ്യനെന്നല്ലോ എനിക്ക് ഭർത്താവായി കിട്ടിയത്? കാൽക്കാശിനു ഗുണമില്ലാത്ത ഇയാളെ ദൈവം എന്റെ തലയിൽത്തന്നെ കെട്ടിവെച്ചതെന്നിനാണാവോ? ഇയാളുടെ തലയിൽ ഇടിഞ്ഞി വീഴട്ടെ!’

ഭാര്യയുടെ പ്രാക്കു കേട്ട് മരംവെട്ടുകാരൻ ഒന്നും മിണ്ടാതെ നിന്നതേയുള്ളൂ. അവളുടെ ശകാരപ്പെയ്ത്തിന് ശക്തി കുറഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ സ്വർണദണ്ഡ് നിലത്തുവെക്കി മൂന്നു വര വെച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘മന്ത്രവടിയേ, മന്ത്രവടിയേ, ഇവളുടെ അഹങ്കാരമൊന്ന് കുറച്ചു തരണേ.’

അടുത്ത നിമിഷം, ദണ്ഡ് തനിയെ ഉയർന്ന് അവളുടെ അടുത്തെത്തി. അവൾ അമ്പരന്നുനിൽക്കേ അത് അവളുടെ ദേഹമാസകലം അടി തുടങ്ങി! വേദനകൊണ്ട് അവൾ പുളഞ്ഞു.

‘അയ്യോ! എന്താണിത്? നിർത്ത,’ അവൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

‘ഇനി നീയെന്നോട് കാരണമില്ലാതെ വഴക്കിനു വരുമോ?’

മരംവെട്ടുകാരൻ ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല, ഇല്ലേയില്ല.’

അവൾ കരഞ്ഞുപറഞ്ഞു.

മരംവെട്ടുകാരൻ സ്വർണദണ്ഡിനെ മടക്കിവിളിച്ചു. അപ്പോൾ മാത്രമാണ് അവൾക്ക് അല്പമെങ്കിലും ആശ്വാസമായത്.

സ്വർണദണ്ഡിന്റെ അഭ്യുത്സാഹികളെക്കുറിച്ച് അയാൾ ഭാര്യയ്ക്ക് വിവരിച്ചുകൊടുത്തു. അതറിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾക്ക് അടിയുടെ വേദനയെല്ലാം മാറി. അവൾ സന്തോഷത്തോടെ ഭർത്താവിനെ ആലിംഗനം ചെയ്തു.

‘നിനക്കെന്താ വേണ്ടത്?’

മരംവെട്ടുകാരൻ ചോദിച്ചു.

‘പുതിയ വീട്, പുത്തൻ വസ്ത്രങ്ങൾ, നല്ല ഭക്ഷണം, ആരോഗ്യങ്ങൾ, പുതിയ കട്ടിലും കിടക്കയും...’

അവൾ വാചാലയായി.

‘എല്ലാം നമുക്കുണ്ടാവും. കൂടുതൽ കാര്യങ്ങൾ മോഹിച്ച് അത്യാഗ്രഹികളാവാതിരുന്നാൽ മതി.’

അയാൾ സ്വർണദണ്ഡ് നിലത്തുവെച്ച് വേണ്ടതെല്ലാം സ്വന്തമാക്കി. പുതിയ വീട്ടിൽ അവർ ദാരിദ്ര്യരഹിതമായ ജീവിതം തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

കാലം കഴിഞ്ഞതും മരംവെട്ടുകാരനും ഭാര്യയും പ്രായാധിക്യംമൂലം മരിച്ചു. മരണമെന്ന അനിവാര്യതയെ ഏതു ദിവ്യദണ്ഡിനാണ് തടക്കാനാവുക? മരിക്കുംമുമ്പേ മരംവെട്ടുകാരൻ സ്വർണദണ്ഡ് മക്കൾക്കു നൽകി. നിർദ്ദേശങ്ങളും മുന്നറിയിപ്പുകളും നൽകാനും അയാൾ മറന്നില്ല.

എന്നാൽ, മരംവെട്ടുകാരനെപ്പോലെ പക്ഷമതികളായിരുന്നില്ല മക്കൾ. അവർ സ്വർണദണ്ഡിനെ ദുരുപയോഗം ചെയ്ത് അനാവശ്യമായ പലതും സ്വന്തമാക്കി. അങ്ങനെയിരിക്കേ, മക്കളിലൊരാൾക്ക് ഒരു കൗതുകം തോന്നി. അവൻ ദണ്ഡെടുത്ത് നിലത്ത് മൂന്നു വര വെച്ച് ആവശ്യപ്പെട്ടു:

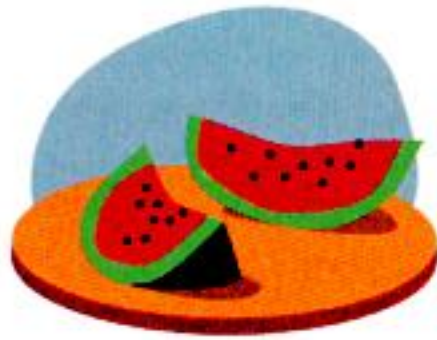
‘സൂര്യൻ മാനത്തുനിന്നിറങ്ങി എന്റെ തൊട്ടുമുന്നിൽ നില്ക്കട്ടെ!’

അടുത്ത നിമിഷം സൂര്യൻ താണുതാണു വന്നു. സൂര്യരശ്മികൾ കൂടുതൽ ശക്തിയോടെ ഭൂമിയിലെത്തി. സൂര്യൻ കുറേയകലെ എത്തിയപ്പോൾത്തന്നെ കൊടുംചൂടേറ്റ് മരംവെട്ടുകാരന്റെ മക്കളും സ്വർണദണ്ഡുമെല്ലാം ഉരുകിപ്പോയി!

നോക്കണേ, വീണ്ടുവിചാരമില്ലാത്ത പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലം!

അത് മരങ്ങൾക്കും ശാപമായി. അപ്പോൾ മുതൽ നാടായനാട്ടിലെയും കാടായകാട്ടിലെയും മരങ്ങൾക്കെല്ലാം സംസാരശക്തി നഷ്ടപ്പെട്ടു!

മൈനയും കുറുക്കന്റെ വാലും

വളരെക്കാലം മുമ്പ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു കാട്ടിൽ, ഒരു ഓക്കുമരത്തിന്റെ കൊമ്പിൽ മൈന കൂടുകെട്ടി താമസിച്ചിരുന്നു. നേർത്തതും കട്ടികൂടിയതുമായ ചുള്ളിക്കമ്പുകളും ചകിരിനാരും കരിയിലയും ചേർത്ത് ശ്രദ്ധാപൂർവ്വമാണ് അവൾ കൂടുണ്ടാക്കിയത്. അതിനുള്ളിൽ പഞ്ഞി വിരിച്ച് മൃദുലമാക്കുകയും ചെയ്തു. തനിക്ക് മുട്ടയിടാനും കുഞ്ഞുങ്ങളെ വളർത്താനുമുള്ളതാണ് കൂടെന്ന് അവൾക്ക് നന്നായി യാമായിരുന്നു.

മൈന യഥാകാലം കൂട്ടിൽ മുട്ടയിട്ടു. ഭംഗിയുള്ള നാലു മുട്ടകൾ. അവൾ സന്തോഷത്തോടെ അവയ്ക്കുമേൽ അടയിരുന്നു. മുട്ട വിരിഞ്ഞ് മൈന കുഞ്ഞുങ്ങൾ പുറത്തു വരുന്നതും സ്വപ്നം കണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അവൾക്കൊട്ടും മടുപ്പ് തോന്നിയില്ല. ജലപാനംപോലുമില്ലാതെ അവൾ ദിവസങ്ങളോളം അടയിരുന്നു. ഒരുനാൾ മുട്ടകൾ വിരിഞ്ഞ് നാലു സുന്ദരൻ കുഞ്ഞുങ്ങൾ പുറത്തുവന്നു. ആ ചോരക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ മൈനയുടെ ദേഹത്തെ

ചുടൊട്ടിക്കിടന്നു. അതു കണ്ട് ആ മാതൃഹൃദയം അവാച്യമായ നിർവൃതിയറിഞ്ഞു.

ഇതെല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ട് വക്രബുദ്ധിയായ ഒരു കുറുക്കൻ ആ വഴിവന്നു. മൈനയുടെ സകുടുംബമുള്ള സുഖജീവിതം അവനൊട്ടും രസിച്ചില്ല. അവളെ വിരട്ടി തന്റെ കാര്യങ്ങൾ സാധിക്കണമെന്ന് അവനുറച്ചു. പിന്നെ, തന്റെ വാല് മരത്തടിയോടു ചേർത്തുവെച്ച് ഉറക്കെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

‘മൈനപ്പെണ്ണേ, ഞാനീ നിമിഷംതന്നെ എന്റെ വാലുകൊണ്ട് ഈ ഓക്കുമരം മുറിച്ച് താഴെയിടും. നീയും നിന്റെ കൂടും താഴെ വീണ് തരിപ്പണമാകും. നിന്റെ ചോരക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഞാൻ പിടിച്ചു വിഴുങ്ങും!’

കുറുക്കന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ട് മൈന പേടിച്ചുവിറച്ചു. യാതൊരു മനുഷ്യപ്പറ്റുമില്ലാത്തവനാണവൻ. സ്വന്തം കാര്യം കാണാൻവേണ്ടി ഏതു ക്രൂരതയും ചെയ്യാൻ മടിക്കില്ല. അവന്റെ വാക്കുകൾ കണക്കിലെടുത്തില്ലെങ്കിൽ തനിക്ക് കൂടും കുഞ്ഞുങ്ങളുമൊക്കെ നഷ്ടപ്പെടുന്നിരിക്കും.

‘അരുത് കുറുക്കച്ചാരേ. നിരപരാധികളായ എന്നെയും മക്കളെയും കൊല്ലരുത്. എത്ര കാലം ആറുനോറ്റ് അടയിരുന്നിട്ടാണ് എനിക്കീ മിടുമിടുക്കൻ മക്കളെ കിട്ടിയത്! അവരില്ലാതായാൽ ഞാനൊരു നിമിഷം പോലും ജീവിച്ചിരിക്കില്ല.’

മൈന അപേക്ഷാസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

‘ഓ, അതൊക്കെ നിന്നെ മാത്രം ബാധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളാണ്. എനിക്കതിൽ ഒരു താത്പര്യവുമില്ല. ഈ ഓക്കുമരം മുറിഞ്ഞ്, നിന്റെ കൂടും മക്കളും താഴെ വീഴാതിരുന്നാൽ എനിക്കെന്താണ് ഗുണമെന്നറിയട്ടെ.’

കുറുക്കൻ തന്റെ മനസ്സിലിരുപ്പ് തുറന്നുപറഞ്ഞു. ഒരു നിമിഷം ആലോചിച്ചിരുന്നശേഷം മൈന പറഞ്ഞു:

‘കുറുക്കച്ചാരേ, എന്നെയും മക്കളെയും വെറുതേ വിട്ടാൽ ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് വയറു നിറയെ തേനും അപ്പവും തരാം.’

‘നേരാനോ?’

കുറുക്കൻ വിശ്വാസം വന്നില്ല.

‘ഈ പകൽപോലെ നേർ. നിങ്ങൾ എന്റെ കൂടെ വന്നാൽ മാത്രം മതി.’

മൈന കുറുക്കനെയും കൂട്ടി യാത്ര തുടങ്ങി. മൈന പറന്നും കുറുക്കൻ നടന്നുമാണ് യാത്ര ചെയ്തത്. കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ വഴിവക്കിൽ അപ്പവും തേനും വിലക്കുന്ന ഒരു വൃദ്ധയെയും അവരുടെ ചെറുമകനെയും കണ്ടുമുട്ടി.

‘കുറുക്കച്ചാരേ, നിങ്ങളിവിടെ മറഞ്ഞിരിക്കണം. ഞാൻ ചില സൂത്ര

പ്പണികൾ ചെയ്യും. അവസരം വരുമ്പോൾ തേനും അപ്പവും അകത്താക്കേണ്ടത് നിന്റെ ചുമതലയാണ്.'

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞ് മൈന വൃദ്ധയുടെ കുറച്ചു മുന്നിലായി വഴിയരികിൽ കിടന്നു. ചിറകുകൾ ഇടയ്ക്കിടെ അനക്കി അവൾ വൃദ്ധയുടെയും ചെറുമകന്റെയും ശ്രദ്ധയാകർഷിച്ചു. അതുകണ്ട് ചെറുമകൻ അങ്ങോട്ടുകൈ ചൂണ്ടിപ്പറഞ്ഞു:

'അമ്മമ്മേ, ദാ ഒരു പക്ഷി, ഞാനതിനെ പിടിക്കട്ടെ.'

'വേണ്ട മോനേ. നന്നായി പറക്കാൻ കഴിവുള്ള മൈനയാണത്. നീയടുത്തു ചെല്ലുമ്പോഴേക്കും അത് പറന്നുപോകും. പിന്നെ നമ്മളെന്തിന് വെറുതേ ഇളിഭ്യരാകണം?'

വൃദ്ധ അവനെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തി.

'അല്ലമ്മമ്മേ, ആ മൈനയുടെ ചിറകൊടിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടല്ലേ അതു പറക്കാൻ പറ്റാതെ കിടക്കുന്നത്? എനിക്കതിനെ കിട്ടിയേ തീരൂ.'

അവൻ വാശി കൈവിട്ടില്ല.

പലതും പറഞ്ഞുനോക്കിയിട്ടും അവൻ പിന്മാറുന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ വൃദ്ധ എഴുന്നേറ്റു.

'ശരി. നിന്റെ ആഗ്രഹംപോലെ നടക്കട്ടെ. വെറുതേ ചെന്ന് അതിന്റെ കൊത്തുകൊള്ളാൻ നോക്കണ്ട. ഞാനും കൂടെ വരാം.'

അവർ മൈനയുടെ അടുത്തേക്ക് ചെന്നു. മൈനയാകട്ടെ, അവർക്കു പിടികൊടുക്കാതെ നിരങ്ങിനിങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങനെ അവർ തേനിന്റെയും അപ്പത്തിന്റെയും അടുത്തുനിന്ന് ഏറെ അകലെയായി. കുറുക്കൻ ഈ അവസരം വിനിയോഗിച്ചു. വയറു നിറച്ചും അപ്പവും തേനും അകത്താക്കി അവൻ ഏമ്പക്കം വിട്ട് നടന്നകന്നു. അപ്പോഴേക്ക് മൈനയും അവരെ കബളിപ്പിച്ച് പറന്നുപോയി.

കുറുക്കന്റെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചുകൊടുത്ത സന്തോഷത്തോടെ മൈന കുട്ടിലെത്തി മക്കളോടു ചേർന്നുകിടന്നു. കുറുക്കന്റെ ഉപദ്രവം ഇനിയുണ്ടാവില്ലെന്ന് അവൾ കണക്കുകൂട്ടി.

എന്നാൽ അതെല്ലാം തെറ്റി. കുറുക്കൻ അടുത്ത ദിവസവും ഓക്കുമരച്ചുവട്ടിലെത്തി, വാൽ മരത്തിൽ ചുറ്റി ഭീഷണി മുഴക്കി:

'മൈനപ്പെണ്ണേ, ഞാനിപ്പോൾത്തന്നെ എന്റെ വാലുകൊണ്ട് ഈ മരം മുറിച്ച് താഴെയിടും. നീയും നിന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളും കൂടുമൊക്കെ താഴെ വീണ് തകരും!'

'കുറുക്കച്ചാരേ, ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് വയറു നിറയെ തേനും അപ്പവും തന്നതല്ലേ? ഇനിയെങ്കിലും എന്നെ ഉപദ്രവിക്കാതെ പൊയ്ക്കൂടെ?'

മൈന അപേക്ഷാസ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു.

'ശരി, ഞാൻ നിന്നെ ഉപദ്രവിക്കുന്നില്ല. അതിനു പകരമായി നീ എനിക്ക് എന്തു തരും?'

കുറുക്കൻ ചോദിച്ചു.

'നിങ്ങൾക്ക് കുടിച്ചാസ്വദിക്കാൻ നല്ല വീഞ്ഞു തരാം. അതാവുമ്പോൾ ദാഹവും തീരും, ലഹരിയും കിട്ടും,' അവൾ പറഞ്ഞു.

'സമ്മതം.'

കുറുക്കൻ തലയാട്ടി.

മൈന പറന്നും കുറുക്കൻ നടന്നും യാത്ര തുടങ്ങി. കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ ഒരു കച്ചവടക്കാരൻ വീപ്പ നിറയെ വീഞ്ഞുമായി കാളവണ്ടിയിൽ പോകുന്നത് അവർ കണ്ടു. വീഞ്ഞിന്റെ സുഗന്ധം അവരുടെ മുക്കിലു മെത്തി. മൈന താഴ്ന്നുപറന്ന് കുറുക്കന്റെ കാതിൽ പറഞ്ഞു:

'കുറുക്കച്ചാരേ, ഞാനീ വീപ്പ തട്ടിമറിച്ചിട്ടുതരാം. വീഞ്ഞ് കുടിക്കുകയെന്നത് നിന്റെ മാത്രം കാര്യമാണ്.'

'അതൊക്കെ ഞാനേറ്റു.'

കുറുക്കൻ കച്ചവടക്കാരന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടാതെ കുറ്റിച്ചെടികളുടെ മറപറ്റി നടന്നു.

മൈന പറന്നുചെന്ന് കാളകളുടെ പുറത്തും കച്ചവടക്കാരന്റെ തലയിലുമെല്ലാം പല തവണ കൊത്തി. അയാൾക്കു വല്ലാതെ വേദനിച്ചു. മൈനയുടെ കൂത്തേറ്റ കാളകൾ നിയന്ത്രണം വിട്ട് ഓടാൻ തുടങ്ങി. കലിതുള്ളിയ കച്ചവടക്കാരൻ ചാട്ടുകൊണ്ട് മൈനയെ അടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ അതിലൊന്നുപോലും ദേഹത്തു കൊള്ളാതെ അവൾ ഒഴിഞ്ഞുമാറി. പിന്നെ, അവൾ വീഞ്ഞുവീപ്പയുടെ മുകളിൽച്ചെന്നിരുന്ന് കച്ചവടക്കാരനെ പരിഹസിച്ചു കരഞ്ഞു.

അതോടെ അയാൾക്ക് ക്ഷമകെട്ടു. അയാൾ വണ്ടിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന കൈക്കോടാലിയെടുത്ത് അവൾക്കു നേരെ ഒറ്റ വെട്ട്! അപകടം മുൻകൂട്ടിയറിഞ്ഞ മൈന പറന്നുയർന്നു. കോടാലിയുടെ മുർച്ചയേറിയ ഭാഗംകൊണ്ട് വീപ്പയുടെ നടുവിൽ തുള വീണു. അതിൽനിന്ന് വീഞ്ഞ് 'കൂടുകൂടാ' ഒഴുകി വഴിയിൽ പരന്നു. ഈ തക്കത്തിന് മൈന പറന്നുവന്ന് കാളകളെ വീണ്ടും കൊത്തി. വേദനകൊണ്ട് കരഞ്ഞ് അവ ശരവേഗത്തിൽ മുന്നോട്ടോടി. കുറുക്കൻ ആ വീഞ്ഞ് മുഴുവൻ നക്കിക്കുടിച്ച് വയർ ബലുൺപോലെ വീർപ്പിച്ചു. ഇനിയും ഒരു തുള്ളിപോലും കുടിക്കാനുള്ള സ്ഥലം വയറ്റിലില്ല എന്നു മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ അവൻ തിരിഞ്ഞുനടന്നു.

മൈന ആശ്വാസത്തോടെ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ അടുത്തെത്തി. കുറുക്കന്റെ ശല്യം എന്നേക്കുമായി തീർന്നെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി.

എങ്ങനെ തീരാൻ? കുറുക്കനല്ലേ ആളു്? അവന്റെ അത്യാഗ്രഹത്തിന് എന്നെങ്കിലുമൊരിക്കൽ അറുതിയുണ്ടാവുമോ?

പിറ്റേന്ന് കുറുക്കൻ വീണ്ടും ഓക്കുമരത്തിനു ചുവട്ടിലെത്തി. വാൽ മരത്തിൽ ചുറ്റി മൈനയോട് ചോദിച്ചു:

‘മൈനപ്പെണ്ണേ, നീയെനിക്ക് തേനും അപ്പവും തന്നില്ലേ?’

‘തന്നല്ലോ,’ മൈന പറഞ്ഞു.

‘നീയെനിക്ക് വയറു നിറയെ വീഞ്ഞു തന്നില്ലേ?’

‘തന്നല്ലോ.’

‘എങ്കിൽ ഇനി നീയെന്നെയൊന്നു ചിരിപ്പിക്കണം,’ കുറുക്കൻ പറഞ്ഞു.

കുറുക്കന്റെ അത്യാഗ്രഹത്തെ മനസ്സിൽ പ്ലാകി മൈന ചോദിച്ചു:

‘ഞാനെങ്ങനെയാണ് നിങ്ങളെ ചിരിപ്പിക്കുക?’

‘അതൊന്നും എനിക്കറിയില്ല. പക്ഷേ, ചിരിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഞാനീ മരം വാലുകൊണ്ടു വീഴ്ത്തി നിന്റെ കുടുംബം തകർക്കും!’

കുറുക്കൻ ഭീഷണി ആവർത്തിച്ചു.

‘ശരി. എന്റെ കൂടെ വരു.’

മൈന ആകാശത്തുകൂടിയും കുറുക്കൻ നിലത്തുകൂടിയും ഓടി.

അവർ ഒരു വീടിനടുത്തെത്തി. അവിടെ ഒരു വൃദ്ധ തന്റെ പശുവിനെ കറക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വൃദ്ധൻ അവരുടെ അടുത്തുതന്നെയിരുന്ന് കറവ നോക്കി, ഓരോരോ അഭിപ്രായങ്ങൾ പറഞ്ഞു.

‘ദാ, ചിരിക്കാൻ തയ്യാറായിക്കോളൂ.’

മൈന ഇതും പറഞ്ഞ് വൃദ്ധയുടെ തോളിൽ വന്നിരുന്നു. അത് കൊക്കു കൊണ്ട് വൃദ്ധയുടെ കഴുത്തിൽ ഇക്കിളിപ്പെടുത്തി. അവരാരെ അസ്വസ്ഥയായി. കൈയിലുള്ള പാൽപ്പാത്രം മറിഞ്ഞാലോ എന്നവർ ഭയന്നു. അതുകണ്ട് വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു:

‘ശ്.. നീ അനങ്ങരുത്. വകതിരിവില്ലാത്ത ഈ പക്ഷിയെ പാഠം പഠിപ്പിക്കുന്ന കാര്യം ഞാനേറ്റു.’

വൃദ്ധൻ എഴുന്നേറ്റ് വൃദ്ധയുടെ അടുത്തെത്തി. പിന്നെ, കൈ ചുരുട്ടി മൈനയെ ലക്ഷ്യമാക്കി ഒറ്റയിടി! ആ തക്കത്തിന് മൈന പറന്നുയർന്നു. വൃദ്ധന്റെ ഇടികൊണ്ട് വൃദ്ധ മലർന്നടിച്ചുവീണു. അവരുടെ പാൽപ്പാത്രം മറിഞ്ഞ് പാലു മുഴുവനും നിലത്തു തുവി.

ഇതെല്ലാം കണ്ട് ചിരിച്ചു ചിരിച്ച് മണ്ണുകുപ്പി, കുറുക്കച്ചാർ!

‘ഇത്രയും മതിയോ?’

മൈന ചോദിച്ചു.

‘ധാരാളം.’

കുറുക്കനു തൃപ്തിയായി.

മൈന പിറ്റേന്നു കുട്ടിൽ മക്കളോടു ചേർന്നിരിക്കെ, അതാ വരുന്നു കുറുക്കൻ വീണ്ടും! അവനെ കണ്ടപ്പോഴേ മൈനയ്ക്കു ദേഷ്യം പിടിച്ചു.

‘മൈനപ്പെണ്ണേ, നീയെനിക്ക് തേനും അപ്പവും തന്നില്ലേ?’

കുറുക്കൻ ചോദിച്ചു.

‘തന്നല്ലോ,’ മൈന പറഞ്ഞു.

‘പിന്നെയെനിക്ക് വീഞ്ഞു തന്നില്ലേ?’

‘തന്നല്ലോ.’

‘നീയെന്നെ നന്നായി ചിരിപ്പിച്ചില്ലേ?’

‘ഉവ്വല്ലോ.’

‘ഇനി നീയെന്നെയൊന്നു ഭയപ്പെടുത്തണം. അല്ലെങ്കിൽ ഞാനീ മരം വാലുകൊണ്ടു വീഴ്ത്തി കുടും കുഞ്ഞുങ്ങളെയും തകർക്കും!’

കുറുക്കൻ ഭീഷണി മുഴക്കി.

‘ഇവനെ നല്ലൊരു പാഠം പഠിപ്പിക്കണം. ഒരിക്കലും മറക്കാത്ത പാഠം!’

ഇങ്ങനെ മനസ്സിൽപ്പറഞ്ഞ് മൈന അവനെയും കുട്ടി യാത്ര തുടങ്ങി. മൈന പറന്നും കുറുക്കൻ നടന്നുമാണു പോയത്. ഭയം ശക്തമാകാൻ വേണ്ടി കുറുക്കന്റെ കണ്ണു കെട്ടാനും അവൾ മറന്നില്ല.

ഒരുസംഘം വേട്ടക്കാരുടെയും അവരുടെ വേട്ടനായ്ക്കളുടെയും മുന്നിലേക്കാണ് മൈന അവനെ കൊണ്ടുപോയത്.

‘ദാ, നന്നായി പേടിക്കാൻ തയ്യാറായിക്കോളൂ.’

മൈന അവന്റെ മുഖത്തെ കെട്ടഴിച്ചു. കൺമുന്നിൽ വേട്ടക്കാരെയും വേട്ടനായ്ക്കളെയും കണ്ട് അവൻ ഞെട്ടിവിറച്ചു. ഇതിനകം കുറുക്കനെ കണ്ടിരുന്ന നായ്ക്കൾ കുരച്ചുകൊണ്ട് അവനു നേരെ പാഞ്ഞുചെന്നു. അവനാകട്ടെ, പ്രാണനുംകൊണ്ട് നെട്ടോട്ടമോടി.

കുറുക്കൻ മുൻപേ,

വേട്ടനായ്ക്കൾ തൊട്ടുപിൻപേ..

ഈ ഓട്ടം ദീർഘനേരം തുടർന്നു. പലപ്പോഴും നായ്ക്കൾ അവനെ തൊട്ടു, തൊട്ടില്ല എന്ന അവസ്ഥയിലെത്തി. അപ്പോഴെല്ലാം തലനാരിഴയ്ക്കാണ് കുറുക്കൻ രക്ഷപ്പെട്ടത്.

ഓടിയോടി കുറുക്കൻ ഒരു മാളത്തിനു മുന്നിലെത്തി. ഒന്നും ആലോചിക്കാതെ അവൻ അതിനകത്ത് നുഴഞ്ഞുകയറി. തടിയന്മാരായ വേട്ടനായ്ക്കൾക്ക് അതിനുള്ളിൽ കയറാനാവില്ലെന്ന് അവനറിയാമായിരുന്നു.

വേട്ടനായ്ക്കളിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടതിൽ അവൻ ആശ്വസിച്ചു. അപകട ഘട്ടത്തിൽ തന്നെ രക്ഷിച്ച സ്വന്തം അവയവങ്ങളോട് നന്ദി പറയണമെന്ന് അവനു തോന്നി.

‘കണ്ണേ കണ്ണേ, നീയെങ്ങനെയാണ് എന്നെ രക്ഷപ്പെടാൻ സഹായിച്ചത്?’

കുറുക്കൻ കണ്ണിനോട് ചോദിച്ചു.

‘വേട്ടനായ്ക്കൾ നിങ്ങളെ തിന്നാതെ ശ്രദ്ധിച്ചത് ഞാനാണ്,’ കണ്ണ് പറഞ്ഞു.

‘കാതേ കാതേ, നീയെങ്ങനെയാണ് എന്നെ സഹായിച്ചത്?’

കാതിനോടായി അടുത്ത ചോദ്യം.

‘വേട്ടനായ്ക്കൾ നിങ്ങളെ വീഴ്ത്താതെ നോക്കിയത് ഞാനാണ്.’

കാത് മറുപടി നൽകി.

‘കാലേ കാലേ, നീയെന്തു ചെയ്താണ് എന്നെ സഹായിച്ചത്?’

കാലിനോടും ചോദ്യമുണ്ടായി.

‘വേട്ടനായ്ക്കളുടെ പിടിയിലാവാതെ നിങ്ങളെ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടു പോയത് ഞാനാണ്,’ കാല് പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ വാലേ വാലേ, നീയെങ്ങനെയാണ് എനിക്ക് സഹായം നൽകിയത്?’

കുറുക്കൻ തലതിരിച്ച് വാലിനോട് ചോദിച്ചു.

‘എന്റേത് സഹായമാണോ എന്നറിയില്ല. കൂടുതൽ വേഗത്തിൽ ഓടാതിരിക്കാൻ നിങ്ങളെ പിന്നോട്ടു വലിച്ചത് ഞാനാണ്. അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ വേട്ടനായ്ക്കളിൽനിന്നും എത്രയോ അകലെ എത്തിയേനെ!’

വാല് തല തിരിഞ്ഞ മറുപടി പറഞ്ഞു. അത് കുറുക്കനെ ദേഷ്യം പിടിപ്പിച്ചു. കണ്ണും കാതും കാലുമൊക്കെ തന്നെ രക്ഷപ്പെടാൻ സഹായിച്ചപ്പോൾ വാലു മാത്രം തന്നെ അപകടത്തിൽപ്പെടുത്താനാണു നോക്കിയത്.

നന്ദികെട്ട വാല്!

തന്നെ രക്ഷിച്ചവരെ തിരിച്ചും സഹായിക്കണം. ശിക്ഷിക്കേണ്ടവരെ ശിക്ഷിക്കുകയും വേണം.

എങ്ങനെയാണ് വാലിനെ ശിക്ഷിക്കേണ്ടത്?

കുറുക്കൻ തല പുകഞ്ഞാലോചിച്ചു.

‘ഭൂ... ഭൂ...’

പുറത്തുനിന്നും വേട്ടനായ്ക്കൾ കുരയ്ക്കുന്നു. കുറുക്കന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. വാലിന് അർഹമായ ശിക്ഷ നൽകാനുള്ള വഴി അവന്റെ

മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞു. അവൻ വാലുമാത്രം മാളത്തിനു പുറത്തേക്കിട്ട് വേട്ടനായ്ക്കളോട് പറഞ്ഞു:

‘ദാ, നന്ദികെട്ട ഈ വാലിനെ നിങ്ങൾ തിന്നോളൂ!’

ബാക്കി കഥ കേൾക്കണോ?

വേട്ടനായ്ക്കൾ കുറുക്കന്റെ വാൽ കടിച്ചുവലിച്ചു. അതിന്റെ ശക്തിയിൽ അടുത്ത നിമിഷം അവനും പുറത്തെത്തി. നായ്ക്കൾ കുരച്ചുകൊണ്ട് അവന്റെ മേൽ ചാടിവീണു!

ഏതായാലും മൈനയുടെയും കുഞ്ഞുങ്ങളുടെയും സ്വസ്ഥത കെടുത്താൻ ആ കള്ളക്കുറുക്കൻ പിന്നീടൊരിക്കലും വന്നിട്ടില്ല.

(ഇതിന്റെ അവസാനഭാഗം മറ്റൊരു കഥയായും സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ പ്രചരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിനു സമാനമായ നാടോടിക്കഥകൾ മറ്റു ഭാഷകളിലും കാണാം.)

കുതിരപ്പന്തയം

വളരെ മുൻപാണ്, സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ ഒരിടത്ത് സ്നേഹിതന്മാരായ രണ്ടു കുതിരകളുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ ഒന്നിന്റെ ഉടമ രാജാവും മറ്റേതിന്റെ ഉടമ പാവം കർഷകനുമായിരുന്നു. ഉടമസ്ഥരുടെ സാമ്പത്തിക സ്ഥിതിയിലെ വ്യത്യാസം കുതിരകളെ കാണുമ്പോൾത്തന്നെ മനസ്സിലാകും. വർണ്ണശബളമായ ജീനി ധരിച്ച്, ദിവസേന രണ്ടു നേരം ദേഹം കഴുകി വൃത്തിയാക്കി, ആരെയും ആകർഷിക്കുന്ന തലയെടുപ്പോടെ രാജാവിന്റെ കുതിര നിന്നു. കുതിരവണ്ടി വലിച്ചു ക്ഷീണിച്ച്, ദേഹമാസകലം പൊടിയും മണ്ണും പറ്റി, വാടിയ മുഖത്തോടെ കർഷകന്റെ കുതിരയും.

സ്വതവേ ആത്മപ്രശംസ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന രാജാവിന്റെ കുതിര ഒരു നാൾ കർഷകന്റെ കുതിരയോടു പറഞ്ഞു:

‘ചങ്ങാതി, അജഗജാന്തരമുണ്ട് നമുക്കു തമ്മിൽ. പേരിൽ മാത്രമാണ് നമ്മൾ രണ്ടു പേരും കുതിരകളായിരിക്കുന്നത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ കുതിരയെന്ന പേരിനർഹത എനിക്കു മാത്രമാണ്. നിനക്ക് കഴുതയെന്നോ മറ്റോ ഉള്ള പേരാണ് ചേരുക.’

ചങ്ങാതിയുടെ അഹങ്കാരം നിറഞ്ഞ വാക്കുകൾ കർഷകന്റെ കുതിരയെ വേദനിപ്പിച്ചെങ്കിലും അവൻ ഒന്നും പ്രതികരിക്കാൻ പോയില്ല.

‘നമ്മൾ രണ്ടാളും ഭാരം വലിക്കുന്നവരാണെന്നതു ശരിതന്നെ. പക്ഷേ, അതിലുമുണ്ട് പ്രകടമായ വ്യത്യാസം. ജീർണ്ണവസ്ത്രങ്ങളും ഭക്ഷണാവശിഷ്ടങ്ങളും അഴുകിയ സാധനങ്ങളുമൊക്കെ കയറ്റിയ വണ്ടിയാണ് നിവലിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഞാനോ? രാജാവും രാജ്ഞിയും രാജകുമാരിയുമൊക്കെയാണ് എന്റെ വണ്ടിയിൽ കയറുക. അവരെയും വലിച്ചുകൊണ്ട് ഞാനിങ്ങനെ കുതിക്കുമ്പോൾ നാട്ടുകാർ വഴിയോരത്ത് അർദ്ധുതാദരങ്ങളോടെ നോക്കിനില്ക്കും. നിന്റെ അഴുകുവണ്ടി വരുമ്പോഴോ, ആളുകൾ മൂക്കു പൊത്തി തിരിഞ്ഞോടും!’

അതിനുമുണ്ടായില്ല കർഷകന്റെ കുതിരയ്ക്കു മറുപടി.

‘ഇനി ഭക്ഷണത്തിന്റെ കാര്യമാണെങ്കിലോ? ഇത്തിരി ഉണക്ക വൈക്കോലും എച്ചിൽ നിറഞ്ഞ കരിക്കാടിയും വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെ കിട്ടിയാൽ നിനക്കു കൂശാലായി. വയർ നിറഞ്ഞ ഓർമപോലും നിനക്കുണ്ടാവാനിടയില്ല. എന്റെ കാര്യം നോക്കൂ. എപ്പോഴും എനിക്കു മുന്നിൽ ഭക്ഷണക്കുമ്പാരംതന്നെയുണ്ടാവും. ഞാനെപ്പോൾ മതിയാക്കുന്നു എന്നതാണു പ്രധാനം. രാജാവിനുവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കുന്ന അമൃതേത്തുതന്നെയാണ് എനിക്കും തരിക. പാകം വന്ന മുതിരപ്പഴുക്ക് വേറെയും. എന്റെ വയർ ഇത്തിരി ഒട്ടിക്കണ്ടാൽ രാജാവിനു സഹിക്കില്ല. കഷ്ടംതന്നെ നിന്റെ അവസ്ഥ!’

രാജാവിന്റെ കുതിര കത്തിക്കയറി. കർഷകന്റെ കുതിര ഇതെല്ലാം കേട്ടിട്ടും ‘കമാ’ന്ന് ഒരക്ഷരം മിണ്ടിയില്ല.

‘സൗന്ദര്യംവെച്ചു നോക്കിയാലും എന്നെക്കാൾ എത്രയോ പുറകിലാണ് നീ. യാത്രയ്ക്കു മുൻപും യാത്ര കഴിഞ്ഞുവന്നും എന്നെ കൂട്ടിപ്പിക്കാൻ ഭടന്മാർ എത്ര പേരാണെന്നോ? എന്റെ ദേഹത്തെവിടെയെങ്കിലും അല്പം നിറംമാറ്റം കണ്ടാൽ മതി, അതപ്പോൾത്തന്നെ കഴുകി വൃത്തിയാക്കും. കൂട്ടി കഴിഞ്ഞ് ദേഹം തുടയ്ക്കുന്നത് പട്ടുതുണികൊണ്ടാണ്. ദേഹംപോലെതന്നെ എന്റെ കൂളവും എത്ര വൃത്തിയുള്ളതാണെന്നു നോക്കൂ. നീ വെള്ളം കാണുന്നതുതന്നെ വല്ലപ്പോഴുമല്ലേ? കൂട്ടിക്കാതെ കിടന്നുറങ്ങാൻ നിനക്കെങ്ങനെ സാധിക്കുന്നു?’

രാജാവിന്റെ കുതിര തലയുയർത്തി ഒന്നമറി. സ്വന്തം ദേഹത്തു നോക്കി തല താഴ്ത്തി നിന്നു, കർഷകന്റെ കുതിര.

‘വണ്ടി വലിക്കാൻ എന്തോളം മിടുകനായ മറ്റൊരു കുതിരയില്ലെന്ന് രാജാവ് എന്റെ മുഖത്തു നോക്കി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എത്ര തിടുക

മുണ്ടായാലും എന്റെ ദേഹത്തൊന്നു തലോടി, രണ്ടുവാക്ക് കുശലം പറഞ്ഞിട്ടേ അദ്ദേഹം വണ്ടിയിൽ കയറൂ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞ ലഭിച്ചാൽപ്പിന്നെ ഞാനൊരു പറപറക്കലാണ്! വിഴുപ്പുകളും പേറി നീയിങ്ങനെ ഇഴഞ്ഞുനീങ്ങുന്നത് ഞാനെത്രയോ തവണ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരിക്കൽപ്പോലും ആ കർഷകൻ നിന്നോട് സ്നേഹത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടിട്ടേയില്ല.

രാജാവിന്റെ കുതിര അഹങ്കാരം നിറഞ്ഞ വർത്തമാനം നിർത്താൻ തയ്യാറായില്ല. അത്രയുമായപ്പോഴേക്കും കർഷകന്റെ കുതിരയ്ക്ക് ക്ഷമ കെട്ടു. അതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന ആത്മസംയമനം അവനു നഷ്ടമായി.

‘പക്ഷേ, ചങ്ങാതി...’

അവൻ തൊണ്ടയനക്കി. അതുവരെ മിണ്ടാതിരുന്ന കുതിര ശബ്ദമുയർത്തിയപ്പോൾ രാജാവിന്റെ കുതിര ശ്രദ്ധിച്ചു.

‘നീ പറഞ്ഞതിൽ കുറെയൊക്കെ ശരിയാണ്. പലതും തെറ്റുമാണ്. അവയോട് പ്രതികരിക്കേണ്ടെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിച്ചത്. ഇനിയിപ്പോൾ ചിലത് പറയാതിരിക്കുന്നതും ശരിയല്ല.’

അവൻ തലയുയർത്തി.

‘അങ്ങനെ പറയാൻ മാത്രം നിനക്കെന്താണുള്ളത്?’

രാജാവിന്റെ കുതിര പുച്ഛസ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു.

‘എല്ലാ കഴിവുകളും തികഞ്ഞ ആരുമില്ലെന്നറിയുക. എന്നാൽ, ചില കഴിവുകൾ എല്ലാവരിലുമുണ്ടാവും. അതിനെ കുറച്ചുകാണരുത്. നീ ഇതുവരെ പറഞ്ഞപോലെ പലതുകൊണ്ടും എന്തെങ്കാൾ മുന്നിലാണ് നീ. എന്നാൽ ദീർഘനേരം ഓടാൻ എനിക്കുള്ള കഴിവ് നിനക്കുണ്ടാവണമെന്നില്ല,’ കർഷകന്റെ കുതിര പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്? എനിക്ക് കൂടുതൽ നേരം ഓടാൻ പറ്റില്ലെന്നോ? ഈ മണ്ടത്തരം പറയാൻ നിനക്കെങ്ങനെ ധൈര്യം വന്നു? ദിവസേന രാജാവിനെയും വലിച്ചുകൊണ്ട് കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ പായുന്ന ആളാണ് ഞാൻ. മറ്റു കുതിരകൾ എന്നെ നോക്കി വിസ്മയിച്ചുനിൽക്കുന്നതും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. തെല്ലും വിശ്രമിക്കാതെ നിന്നെങ്കാൾ കൂടുതൽ ദൂരം കുറഞ്ഞ സമയംകൊണ്ട് ഞാൻ ഓടിയെത്തും. സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ നമുക്കിപ്പോൾത്തന്നെ ഒരു ഓട്ടപ്പന്തയം നടത്തിനോക്കാം. ആരാണ് ജയിക്കുന്നതെന്നു കാണാമല്ലോ,’ രാജാവിന്റെ കുതിര വെല്ലുവിളിച്ചു.

‘ഞാൻ തയ്യാറാണ്. നമുക്ക് അടുത്തുള്ള മൈതാനത്തു ചെന്ന് ഓട്ടമത്സരം നടത്താം. നമ്മളിൽ ഏറ്റവുമധികം തളർന്നു പിന്മാറുന്നത് ആരാണോ, അയാൾ പരാജയപ്പെട്ടതായി സമ്മതിക്കണം. മത്സരത്തിനിടയിൽ

വേഗത കുറയ്ക്കുകയോ വിശ്രമിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് പരാജയം സമ്മതിക്കലായി കണക്കാക്കും. എന്തു പറയുന്നു?’

ആ നിർദ്ദേശത്തോട് രാജാവിന്റെ കുതിരയും യോജിച്ചു.

അവർ അപ്പോൾത്തന്നെ വിസ്മയകരമായ മൈതാനത്തിലെത്തി. മത്സരത്തിലെ വിധികർത്താവായി കറുവൻകാക്കയെ നിയോഗിച്ചു. കാക്ക മൈതാനത്തിനടുത്തുള്ള മരക്കൊമ്പിൽ വന്നിരുന്ന് മൂന്നു തവണ കരഞ്ഞു.

കാ...

കാ...

കാ...

മൂന്നാം തവണ കാക്ക കരഞ്ഞു നിർത്തിയതും കുതിരകൾ ഓട്ടം തുടർന്നു. പ്രചണ്ഡവാതം കണക്കേ പൊടി പറപ്പിച്ചായിരുന്നു രാജാവിന്റെ കുതിരയുടെ ഓട്ടം. നിമിഷനേരംകൊണ്ട് അവൻ കർഷകന്റെ കുതിരയെ ബഹുദൂരം പിന്നിലാക്കി. കർഷകന്റെ കുതിരയാവട്ടെ, ഒരേ വേഗതയിൽ അമിതാവേശം കാണിക്കാതെ ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

മുന്നോ നാലോ തവണ മിന്നൽവേഗത്തിൽ മൈതാനം വലംവെച്ചപ്പോൾ രാജാവിന്റെ കുതിരയ്ക്കു നേരിയ തളർച്ച തോന്നി. കാലുകൾ മുന്നോട്ടു വേഗത്തിൽ നീക്കാനാവാത്തപോലെ. അവന്റെ വേഗത കുറഞ്ഞു. എന്നാൽ, ആ തളർച്ച പുറത്തു കാട്ടാതെ അവൻ ഓട്ടം തുടർന്നു. ഈ സമയം കർഷകന്റെ കുതിര അതേ വേഗത്തിൽ ഓടി അവന്റെയൊപ്പമെത്തി. ഒട്ടും ക്ഷീണം ആ കുതിരയെ ബാധിച്ചിരുന്നില്ല.

‘എന്തു പറയുന്നു ചങ്ങാതി? ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് അതേ ആത്മവിശ്വാസമുണ്ടോ?’

കർഷകന്റെ കുതിര ഓട്ടത്തിനിടയിൽ ചോദിച്ചു.

‘ഇപ്പോഴും ഞാൻ പറയുന്നു. ഈ പന്തയത്തിൽ ഞാൻതന്നെ ജയിക്കുമെന്ന്.’

കിതച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു രാജാവിന്റെ കുതിര മറുപടി പറഞ്ഞത്.

അവർ വീണ്ടും ഓട്ടം തുടർന്നു. മരക്കൊമ്പിലിരുന്ന് കറുവൻകാക്ക അവരുടെ നീക്കങ്ങൾ സസൂക്ഷ്മം നിരീക്ഷിച്ചു. അധികം കഴിയുംമുമ്പ് പേ കർഷകന്റെ എതിരാളിയെങ്കാൾ രണ്ടോ മൂന്നോ വട്ടം മുന്നിലെത്തി. ആ മൂന്നോ രാജാവിന്റെ കുതിരയെ നിരാശനാക്കി. എങ്കിലും, അവൻ സർവശക്തിയുമെടുത്ത് മുന്നോട്ടോടി.

കുറച്ചു നേരംകൂടി ഓടിയപ്പോൾ രാജാവിന്റെ കുതിര ആകെ തളർന്നു. കാലുകൾക്ക് വല്ലാത്ത ഭാരംപോലെ. എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും വേഗത കിട്ടുന്നില്ല.

കണ്ണിൽ ഇരുട്ടു കയറുന്നു. ദേഹം വല്ലാതെ കിതയ്ക്കുന്നു. എന്നിട്ടും തോറ്റുകൊടുക്കാൻ തയ്യാറാകാതെ അവൻ ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കർഷകന്റെ കുതിര യാതൊരു ഭാവഭേദവും കൂടാതെ അപ്പോഴും ഓടുന്നത് അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചു.

‘ചങ്ങാതീ, നീയാകെ ക്ഷീണിച്ചതുപോലെയാണല്ലോ. വേണമെങ്കിൽ ഇത്തിരി വിശ്രമിച്ചോളൂ. പന്തയത്തിലെ നിയമമൊന്നും കാര്യമാക്കണ്ട,’ കർഷകന്റെ കുതിര പറഞ്ഞു.

‘അതൊന്നും പറ്റില്ല. നിയമം എല്ലാവർക്കും ബാധകമാണ്. ആർ ആദ്യം ഓട്ടം നിർത്തുന്നുവോ, ആ നിമിഷം അപരനെ ഞാൻ വിജയിയായി പ്രഖ്യാപിക്കും, ഓർത്തോ!’

മരക്കൊമ്പിലിരുന്ന് കാക്ക വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

‘വേണ്ട, എനിക്കു വിശ്രമിക്കണ്ട,’ രാജാവിന്റെ കുതിര പറഞ്ഞു.

കിതച്ചുകൊണ്ട് രാജാവിന്റെ കുതിര വീണ്ടും ഓടി. ക്ഷീണംകൊണ്ട് ശരീരം രണ്ടു വശത്തേക്കും വേച്ചുപോയി. പെട്ടെന്നാണ്, മണ്ണിൽനിന്ന് അല്പം പൊങ്ങിനിന്ന മരത്തിന്റെ വേരിൽ കാലു തട്ടി രാജാവിന്റെ കുതിര വലിയ ശബ്ദത്തോടെ നിലത്തു വീണത്! വേദനകൊണ്ട് അവൻ ഉച്ചത്തിൽ കരഞ്ഞു. ആ ക്ഷണം കറുമ്പൻകാക്ക ഫലം പ്രഖ്യാപിച്ചു:

‘പന്തയത്തിൽ കർഷകന്റെ കുതിരതന്നെ ജേതാവ്!’

ചങ്ങാതിയുടെ കരച്ചിൽ കേട്ട് ഓടിയെത്തിയ കർഷകന്റെ കുതിര അവനെ താങ്ങിയെഴുന്നേല്പിച്ചു. തികച്ചും ക്ഷീണിതനായി അവൻ പറഞ്ഞു:

‘ക്ഷമിക്കണം ചങ്ങാതീ, എന്റെ അറിവുകേടുകൊണ്ടാണ് നിന്റെ കഴിവുകൾ കുറച്ചുകണ്ടത്.’

‘അതൊന്നും സാരമില്ല. കഴിവുകൾ എല്ലാവർക്കുമുണ്ട്. അതുപോലെ കുറവുകളും. കഴിവുകളിൽ അഹങ്കരിക്കാതിരിക്കുകയും കുറവുകളിൽ ആത്മവിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കുകയും ചെയ്യാതിരുന്നാൽ ജീവിത വിജയം സുനിശ്ചിതമാണ്,’ കർഷകന്റെ കുതിര ഉപദേശിച്ചു.

പിന്നീടുള്ള കാലം ഇരുവരും ആത്മസുഹൃത്തുക്കളായി കഴിഞ്ഞു. ആരാണ് വലിയവനെന്ന സംശയം അവർക്കാർക്കും ഉണ്ടായതേയില്ല.

കള്ളിക്കുറുക്കത്തി

കാിനാധാനിയായിരുന്നു ആ കരടി. അവൻ വിശ്രമമില്ലാതെ ജോലി ചെയ്ത് സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട ഒരു വീടുണ്ടാക്കി താമസം തുടങ്ങി. തനിക്കിണങ്ങിയ ഒരു കരടിപ്പെണ്ണിനെ ഇതുവരെ കിട്ടാത്തതുകൊണ്ട് ഒറ്റത്തടിയായാണ് ജീവിതം. അവൻ വലിയൊരു വീപ്പ സംഘടിപ്പിച്ച് വീടിന്റെ മച്ചിൻപുറത്ത് വെച്ചു. പലപ്പോഴായി കിട്ടിയ തേൻ അതിൽ ഒഴിച്ചുവെച്ചു. കുറച്ചു കാലംകൊണ്ട് വീപ്പ നിറച്ചും തേനായി. തേൻപാത്രം നല്ലൊരു അടപ്പുകൊണ്ട് അടയ്ക്കാനും അവൻ മറന്നില്ല. അതോടെ അവനു സമാധാനമായി. ഇനി കൊടുംവരൾച്ചയോ അതിശൈത്യമോ പോലുള്ള ക്ഷാമകാലം വന്നാലും ഭയക്കാനില്ലല്ലോ?

കരടി വീടുണ്ടാക്കുന്നതും വീപ്പ ചുമന്നുകൊണ്ടു പോകുന്നതും അതിൽ തേൻ നിറയ്ക്കുന്നതുമൊക്കെ ആ കാട്ടിൽത്തന്നെയുള്ള ഒരു കുറുക്കത്തി ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. എന്തിലും കുറുക്കുവഴിയോടായിരുന്നു അവൾക്കു താത്പര്യം. എങ്ങനെയും കരടിയുടെ വീട്ടിൽ കയറിപ്പറ്റി വീപ്പയിലെ തേൻ അകത്താക്കണമെന്ന് കുറുക്കത്തി മനസ്സിലുറപ്പിച്ചു. അതിനു പറ്റിയ അവസരം കാത്ത് അവളിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം രാത്രിയിൽ കുറുക്കത്തി കരടിയുടെ വാതിലിൽ മുട്ടി വിളിച്ചു:

‘കരടിച്ചേട്ടാ, വാതിലൊന്നു തുറക്കൂ.’

‘ആരാണ് ഈ അസമയത്ത്?’

ശബ്ദം കേട്ട് കരടി വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

‘ഇതു ഞാനാണ്. ചേട്ടന്റെ അയൽവാസിയായ കുറുക്കത്തി. ഒരു അത്യാവശ്യകാര്യത്തിനാണ് ഞാൻ വന്നത്. വാതിൽ തുറന്നാലും,’ കുറുക്കത്തി പറഞ്ഞു.

കരടി പിന്നൊന്നും സംശയിച്ചില്ല. അവൻ വാതിൽ തുറന്ന് കുറുക്കത്തിയെ അകത്തു കയറ്റി. അവളാകെ തണുത്തു വിറച്ചിരുന്നു.

‘കുറുക്കത്തി, നിനക്കെന്താണു വേണ്ടത്? എന്നെക്കൊണ്ട് ചെയ്യാവുന്ന സഹായമാണെങ്കിൽ തീർച്ചയായും ചെയ്യാം,’ കരടി പറഞ്ഞു.

‘ചേട്ടനെക്കൊണ്ട് ചെയ്യാനാവുന്ന കാര്യമാണ്. എന്റേത് വളരെ പഴയ വീടാണെന്ന് ചേട്ടനറിയാമോ? ഇന്നലെ തണുത്ത കാറ്റിച്ച് അത് നിലം പൊത്തി. അടച്ചുറപ്പില്ലാത്ത അവിടെ ഞാനെങ്ങനെ കഴിച്ചുകൂട്ടും? ഈ രാത്രി എന്നെയും ഈ വീട്ടിൽ താമസിക്കാൻ ചേട്ടൻ അനുവദിക്കുമോ?’

സങ്കടം നടിച്ച് അവൾ ചോദിച്ചു.

‘അതിനെന്താ? നിന്റെ വീട് നന്നാക്കിത്തീർക്കുമെന്ന് നിനക്ക് ഈ വീട്ടിൽ താമസിക്കാം. ഞാനിവിടെ പാകം ചെയ്യുന്ന ഭക്ഷണത്തിന്റെ പാതി നിനക്ക് തരികയും ചെയ്യാം.’

കരടി അവളെ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

‘വളരെ നന്ദിയുണ്ട് ചേട്ടാ.’

അവൾ വെളുക്കെച്ചിരിച്ചു.

കാര്യങ്ങൾ താൻ കരുതിയതുപോലെ മുന്നോട്ടു പോകുന്നതിൽ അവൾ മനസാ സന്തോഷിച്ചു.

കരടി തന്റെ അത്താഴം രണ്ടായി പങ്കിട്ട് ഒരു ഭാഗം കുറുക്കത്തിക്കു നൽകി. വിശപ്പു മാറിയതും അവർ കിടക്കാനൊരുങ്ങി. തീ കായാനായി കൂട്ടിയ അടുപ്പിന്റെ ഇരുവശത്തുമായാണ് കരടിയും കുറുക്കത്തിയും കിടന്നത്. കിടന്നപാടേ കരടി ഉറക്കംപിടിച്ചു. എന്നാൽ, കുറുക്കത്തി ഒരു പോള കണ്ണടച്ചില്ല. തട്ടിൻപുറത്തെ തേൻവീപ്പയും അതിനുള്ളിലെ തേനും മാത്രമായിരുന്നു അവളുടെ മനസ്സിൽ. കരടി അറിയാതെ അതെങ്ങനെ കുടിക്കുമെന്നു ചിന്തിച്ച് അവൾ കള്ളുതുറക്കം നടിച്ച് കിടന്നു.

പെട്ടെന്ന് അവൾക്കൊരു സൂത്രം തോന്നി. അവൾ തന്റെ വാല് വീടിന്റെ തറയിൽ പലവട്ടം അടിച്ചു.

‘ടപ് ടപ്...

ടപ് ടപ്...

ആ ശബ്ദം കേട്ട് കരടി പാതിയുണർന്നു. മയക്കത്തിനിടയിൽ അവൻ ചോദിച്ചു:

‘ആരോ വാതിലിൽ മുട്ടുന്നതുപോലെയുണ്ടല്ലോ കുറുക്കത്തി.’

‘ഓ, അതെന്റേയൊരു ബന്ധുക്കുറുക്കനും അവന്റെ കുറുക്കത്തിയും വന്നതാണ്. അവർക്കൊരു കുഞ്ഞു ജനിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നെ കാണാൻ വന്നതാകും,’ കുറുക്കത്തി പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ പോയി നോക്കിയിട്ടു വാ.’

കരടി തിരിഞ്ഞുകിടന്നു.

കുറുക്കത്തി ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ എഴുന്നേറ്റുപോയി. ചുമരിൽ ചാരി വെച്ചിരുന്ന ഏണിയിലൂടെ കയറി തട്ടിൻപുറത്തെത്തി. തേൻവീപ്പയുടെ അടുപ്പു തുറന്ന് കുറെ തേൻ കുടിച്ച് അവൾ മടങ്ങിവന്ന് കിടന്നു. വീപ്പയുടെ അടുപ്പ് മുറുക്കിയടയ്ക്കാനും അവൾ മറന്നില്ല.

‘കുറുക്കൻകുഞ്ഞിനെ കണ്ടോ?’

പാതിമയക്കത്തിൽ കരടി ചോദിച്ചു.

‘കണ്ടു. നല്ലൊരു സുന്ദരൻകുഞ്ഞ്,’ കുറുക്കത്തി കളവ് പറഞ്ഞു.

‘എന്താ അവന്റെ പേര്?’

കരടി വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

‘വിരുതൻ,’ കുറുക്കത്തി പറഞ്ഞു.

‘നല്ല പേര്.’

കരടി ഒന്നുകൂടി തിരിഞ്ഞുകിടന്നു.

പിറ്റേന്നു രാത്രി കരടിയും കുറുക്കത്തിയും ഉറങ്ങാൻ കിടന്നപ്പോൾ അവൾ വീണ്ടും വാലടിച്ച് ശബ്ദമുണ്ടാക്കി.

‘ടപ് ടപ്...

ടപ് ടപ്...

‘അതെന്താ ശബ്ദം? ഇന്നും ആരെങ്കിലും നിന്നെ കാണാൻ വന്നതാണോ?’

ഉറക്കത്തിനിടയിൽ കരടി ചോദിച്ചു.

‘സംശയമെന്താ? ഇത് മറ്റൊരു ബന്ധുക്കുറുക്കനാണ്. അവനും ഭാര്യയും കൂടി അവരുടെ കുഞ്ഞിനെ കാണിക്കാനുള്ള വരവാണ്. ഞാനൊന്നു പോയി നോക്കിയിട്ടു വരാം.’

കുറുക്കത്തി കരടിയെ പറഞ്ഞുപറ്റിച്ച് എഴുന്നേറ്റു പോയി. തലേദിവസത്തെപ്പോലെ ഏണിവഴി കയറി കുറെ തേൻ കുടിച്ച് വന്നുകിടന്നു.

‘കുഞ്ഞിനെ കണ്ടോ? എന്താണവന്റെ പേര്?’

കരടി ഉറക്കച്ചടവിൽ ചോദിച്ചു.

‘കണ്ടല്ലോ. സുന്ദരൻ എന്നാണു പേര്.’

കുറുക്കത്തിയുടെ കള്ളം വിശ്വസിച്ച കരടി ഉറക്കം തുടർന്നു.

ഇങ്ങനെ പല രാത്രികളിലും കുറുക്കത്തി തേൻമോഷണം തുടർന്നു. ശുദ്ധഹൃദയനായ കരടി ഇതറിഞ്ഞില്ല.

എന്തിനധികം പറയുന്നു, ഒരാഴ്ചകൊണ്ട് വീപ്പയിലെ തേൻ മുഴുവനും കുറുക്കത്തിയുടെ വയറ്റിലായി. എന്നിട്ടും അവൾക്ക് അവിടം വിട്ടുപോകാൻ തോന്നിയില്ല. ഇത്ര സുഖകരമായ ജീവിതം വെറുതേയെത്തിനു കളയണം എന്നാണവൾ ചിന്തിച്ചത്.

അടുത്ത ദിവസം, കരടി ഒരു പലഹാരമുണ്ടാക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. തേൻ ചേർത്ത് പൊരിച്ചെടുക്കുന്ന ഒരു പലഹാരമായിരുന്നു അത്. അതറിഞ്ഞ് കുറുക്കത്തി ചോദിച്ചു:

‘കരടിച്ചേട്ടാ, പലഹാരമുണ്ടാക്കാനുള്ള തേനെവിടെ കിട്ടും?’

‘തേനല്ലേ തട്ടിൻപുറത്തെ വീപ്പയിൽ നിറയെയുള്ളത്. അതിൽനിന്ന് വേണ്ടതെടുക്കാം.’

കരടി ഒറ്റച്ചാട്ടത്തിന് തട്ടിൻപുറത്തെത്തി വീപ്പയുടെ അടുപ്പം തുറന്ന് അകത്തേക്ക് കൈയിട്ടു. അവന്റെ മുഖം വാടി.

നിറയെ തേനുണ്ടായിരുന്ന വീപ്പ തീർത്തും കാലിയായിരിക്കുന്നു! കുറുക്കത്തിയാണെങ്കിൽ ‘ഞാനൊന്നുമറിഞ്ഞില്ലേ’ എന്ന ഭാവത്തിൽ കൈയ്യുംകെട്ടി നിന്നു.

കരടിക്ക് കാര്യമെല്ലാം മനസ്സിലായി. കള്ളന്റെ കൈയിലാണ് താനിത്ര നാളും താക്കോൽ കൊടുത്തതെന്ന് അവൻ അപ്പോഴേ ബോധ്യമായുള്ളൂ. അവൻ പല്ലുകടിച്ചുകൊണ്ട് ചാടിയിറങ്ങി കുറുക്കത്തിയോടു പറഞ്ഞു:

‘പെരുങ്കള്ളീ, എന്റെ തേൻ മുഴുവൻ കുടിച്ചിട്ട് പച്ചപ്പാവംപോലെ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടില്ലേ? നിന്നെയൊക്കെ വിശ്വസിച്ചു വീട്ടിൽ കയറ്റിക്കിടത്തിയ എന്നെ പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ!’

അതു കേട്ടതും കുറുക്കത്തിയുടെ ഭാഷ മാറി. അവൾ തീ പറുന്ന കണ്ണുകളോടെ അവനെ നോക്കിപ്പറഞ്ഞു:

‘മുഖത്തു നോക്കി ഇങ്ങനെ പച്ചക്കള്ളം പറയാൻ നിങ്ങൾക്ക് ജാളുതയില്ലേ? തേൻ മുഴുവനും തനിയെ കുടിച്ചിട്ട് ഇപ്പോൾ മറ്റുള്ളവരുടെ ചുമലിൽ ആ കുറ്റം ചാറുകയാണ് നിങ്ങൾ. ഞാനങ്ങനെയൊരു വീപ്പ കണ്ടിട്ടുപോലുമില്ല. അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ മാംസം ഭക്ഷിക്കുന്ന കുറുക്കന്മാർക്ക് തേനെന്തിനാണ്?’

പാവം കരടി! വാദിയെ പ്രതിയാക്കുന്ന കുറുക്കത്തിയുടെ നടപടി അവനെ ആശയക്കുഴപ്പത്തിലാക്കി. എങ്കിലും, അങ്ങനെയങ്ങ് വിട്ടുകൊടുക്കാൻ അവൻ തയ്യാറായില്ല.

‘ആരാണ് തേൻ കുടിച്ചതെന്ന് അറിഞ്ഞിട്ടുതന്നെ വേറെക്കാര്യം! അതുകണ്ടത്താൻ ഒരു വിദ്യയുണ്ട്. അതുകൂടി കഴിഞ്ഞിട്ടേ നിന്നെ ഇവിടെ നിന്നും പോകാൻ സമ്മതിക്കൂ,’ കരടി വാശിയോടെ പറഞ്ഞു.

‘അങ്ങനെയൊരു വിദ്യയുണ്ടെങ്കിൽ എനിക്കും വിരോധമില്ല. പക്ഷേ, ഇപ്പോൾ വേണ്ട. ഞാനൊന്ന് വീടുവരെ പോയിട്ട് നാളെ തിരിച്ചെത്താം.’

കുറുക്കത്തി കിടന്നിടത്തു കിടന്നൊന്നുരുണ്ടു.

‘ആ വേല മനസ്സിലിരിക്കട്ടെ. നിന്നെ ഇപ്പോൾ വിട്ടയച്ചാൽ പിന്നെ പൊടിപോലും കാണില്ലെന്ന് എനിക്കു നന്നായറിയാം. അതുകൊണ്ട് ആ പരീക്ഷണംകൂടി കഴിഞ്ഞിട്ട് നീ പോയാൽ മതി.’

കരടി കുറുക്കത്തിയുടെ കഴുത്തിൽ കയറിപ്പിടിച്ചു.

‘സമ്മതിച്ചു. അതെന്താണ് കള്ളനെ കണ്ടെത്താനുള്ള വിദ്യ?’

ഗത്യന്തരമില്ലാതെ അവൾ വഴങ്ങി.

‘പറയാം. നമ്മൾ രണ്ടാളും വാലും പുറംഭാഗവും സൂര്യനു നേരെയൊക്കി വെയിലത്ത് കമിഴ്ന്നു കിടക്കണം. നല്ല വെയിലു കൊള്ളുമ്പോൾ ഉള്ളിലുള്ള തേനുരുകും. അതിന്റെ തുള്ളികൾ തേൻകള്ളന്റെ തൊലിപ്പുറത്ത് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്യും. കള്ളനാണെന്നറിയാൻ വേറെ അന്വേഷണം വേണ്ടല്ലോ?’

കരടി വിശദീകരിച്ചു.

കുറുക്കത്തിയും അതിനു സമ്മതിച്ചു.

നല്ല വെയിലു വന്നതും കരടിയും കുറുക്കത്തിയും മുറ്റത്തിറങ്ങി കമിഴ്ന്നുകിടന്നു. വെയിലു കൊണ്ട് അവരുടെ ദേഹം ചൂടുപിടിക്കാൻ തുടങ്ങി. തന്റെ കള്ളത്തരം പിടിക്കപ്പെടുമെന്ന് കുറുക്കത്തിക്ക് ഏറക്കുറെ ഉറപ്പായെങ്കിലും അവൾ പ്രതീക്ഷ കൈവിട്ടില്ല.

ഇതിനകം വെയിലു കൊണ്ടു കിടന്ന കരടി ഉറക്കംപിടിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കുറുക്കത്തി ഉണർന്നും കിടന്നു. ഇടയ്ക്കിടെ അവൾ തേൻ വരുന്നുണ്ടോ എന്നറിയാനായി സ്വന്തം ദേഹത്തേക്കു നോക്കുകയും ചെയ്തു. കുറെ കഴിഞ്ഞതും അവളുടെ തൊലിയിൽ അവിടവിടെയായി തേൻ തുള്ളികൾ പൊടിച്ചുവന്നു! അവൾ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ അതെല്ലാം വിരൽ കൊണ്ട് തുടച്ചെടുത്ത് കരടിയുടെ മുഖത്തും കൈകാലുകളിലും പുരട്ടി. നല്ല ഉറക്കത്തിലായിരുന്ന കരടി ഇതറിഞ്ഞില്ല.

‘ഓ, തേൻകള്ളൻ...!’

കുറുക്കത്തി ഉറക്കെ വിളിച്ചുകൂവി.

അതുകേട്ട് കരടി ഞെട്ടിയുണർന്നു. അവനെ ചൂണ്ടി കുറുക്കത്തി വീണ്ടും ആക്രോശിച്ചു:

‘വെയിലു കൊണ്ടപ്പോൾ സത്യം പുറത്തു വന്നില്ലേ? ഇതാ, തേൻകുളുൻ കരടിയുടെ മുഖത്തും ദേഹത്തും തേൻതുള്ളികൾ!’

കരടി അമ്പരപ്പോടെ ദേഹത്തു തൊട്ടുനോക്കി. കുറുക്കത്തി പറഞ്ഞതു നേരുതന്നെ! പക്ഷേ, ഇതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചു?

അവനാകെ ധർമസങ്കടത്തിലായി.

‘ഇനിയെങ്കിലും കഴിക്കുന്ന ഭക്ഷണത്തെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മ വേണം. അല്ലെങ്കിൽ എന്നെപ്പോലുള്ള നിരപരാധികൾക്ക് ഇനിയും പ്രതിക്കൂട്ടിൽ കയറേണ്ടിവരും.’

ഇതും പറഞ്ഞ് കള്ളക്കുറുക്കത്തി മുളിപ്പാട്ടും പാടി ഇരിപ്പായി. കണ്ണിൽ കൂത്തിയാലും ചോര വരാത്തത്ര വിളറിവെളുത്തു നിന്നു, കരടിച്ചാർ!

യാചകൻ രാജാവായി

വളരെ മുൻപു നടന്ന കഥയാണിത്. സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ പ്രജാക്ഷേമതത്വപരനായ ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നി ഗർഭിണിയായി, യഥാകാലം ഒരു പെൺകുഞ്ഞിനു ജന്മം നൽകി. എന്നാൽ, ആ സന്തോഷം അധികം നീണ്ടുനിന്നില്ല. പ്രസവം കഴിഞ്ഞ് ഏതാനും ദിവസത്തിനകം രാജാവിനെ മാതൃകമായ അസുഖം ബാധിച്ച് മരിച്ചുപോയി. മകളുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി മറ്റൊരു വിവാഹം കഴിക്കാൻ ബന്ധുക്കളും പ്രജകളും നിർബന്ധിച്ചെങ്കിലും അദ്ദേഹം അതിനു വഴങ്ങിയില്ല.

പിന്നീടുള്ള കാലം രാജാവ് മകൾക്കുവേണ്ടിത്തന്നെ ജീവിച്ചു. അവളുടെ ഏതാഗ്രഹവും അദ്ദേഹം കാലതാമസം കൂടാതെ നിറവേറ്റിക്കൊടുത്തു. ഈ ലാളന രാജകുമാരിയെ അല്പം അഹങ്കാരിയാക്കി മാറ്റി. എങ്കിലും ഏറ്റവും സമർത്ഥയായി അവൾ വളർന്നുവന്നു. തർക്കശാസ്ത്രത്തിലായിരുന്നു അവൾക്ക് കൂടുതൽ താല്പര്യം. ഏതു വിഷയത്തെക്കുറിച്ചും ആരുമായും വാദപ്രതിവാദം നടത്താനുള്ള കഴിവ് അവൾക്കുകൈവന്നു. കൊട്ടാരപണ്ഡിതരെയും മന്ത്രിമാരെയും സന്യാസിമാരെയുമൊക്കെ അവൾ വാക്സാമർദ്ദംകൊണ്ട് മുട്ടുകുത്തിച്ചു.

രാജകുമാരി വളർന്ന് വിവാഹപ്രായത്തിലെത്തി. മകൾക്ക് യൗവനമായാൽ മാതാപിതാക്കൾക്ക് സ്വസ്ഥതയുണ്ടാവില്ല എന്നല്ലേ? രാജാവും മകൾക്ക് അനുയോജ്യനായ വരനെ കണ്ടെത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ തുടങ്ങി. എന്നാൽ, രാജകുമാരി ഒരു വ്യവസ്ഥ മുന്നോട്ടുവെച്ചു.

‘പിതാവേ, വിവാഹം എന്റെ ശിഷ്ടജീവിതത്തെ മുഴുവൻ ബാധിക്കുന്ന കാര്യമാണ്. അതുകൊണ്ട് എനിക്ക് ബോധിക്കുന്ന ആളെ മാത്രമേ ഞാൻ ഭർത്താവാക്കൂ. എന്നെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരെല്ലാം കൊട്ടാരത്തിലെത്തി എന്നോട് സംവാദം നടത്തി വിജയിക്കണം. വാദപ്രതിവാദത്തിൽ തോൽക്കുന്നവർക്ക് ശിക്ഷയും നൽകണം.’

മകളുടെ വിചിത്രമായ ഈ വ്യവസ്ഥ രാജാവിനെ അമ്പരപ്പിച്ചു. എന്നാൽ, അവളുടെ പിടിവാശി നന്നായറിയാവുന്ന രാജാവ് അതിനു സമ്മതിച്ചു. രാജകുമാരിയുടെ വിവാഹക്കാര്യവും വ്യവസ്ഥയും നാടെങ്ങും പെരുമ്പറ കൊട്ടി വിളംബരം ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹം ഭടന്മാരെ നിയോഗിച്ചു. അവർ അപ്പോൾത്തന്നെ രാജകല്പന നിറവേറ്റി.

പിറ്റേന്നുമുതൽ രാജകുമാരിയെ സ്വന്തമാക്കുന്നതു സ്വപ്നംകണ്ട് അനേകം യുവാക്കൾ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. ധനികരും സുന്ദരന്മാരുമായിരുന്നിട്ടും അവർ അവളുടെ സംവാദചാതുരിയ്ക്കു മുന്നിൽ മുട്ടുമടക്കി. രാജകുമാരിയുടെ സമയം മിനക്കെടുത്താനെത്തിയ അവരെ ചാട്ടയടി നൽകി മടക്കിയയച്ചു. ശിക്ഷയുടെ കാര്യം പരന്നതും പിന്നീട് യുവാക്കൾ കൊട്ടാരത്തിലെത്താതായി. ഇത് രാജാവിനെ ദുഃഖാകുലനാക്കി. മകൾ നിത്യകന്യകയായി കഴിയേണ്ടിവരുമോ എന്നദ്ദേഹം ഭയന്നു. വ്യവസ്ഥകളിൽ ഇളവു വരുത്താൻ അദ്ദേഹം അവളോട് ആവശ്യപ്പെട്ടെങ്കിലും അവൾ കടുകിട വഴങ്ങിയില്ല.

അങ്ങനെയിരിക്കെ, ദുരദേശത്തുള്ള ഒരു യാചകൻ ഈ വർത്തമാനം വഴിപോക്കരിൽനിന്നറിഞ്ഞു. രാജകുമാരിയെ ഭാര്യയായി ലഭിച്ചാലുള്ള ഭാഗ്യത്തെക്കുറിച്ച് അയാൾ ഓർത്തുനോക്കി. കിട്ടിയാൽ രാജകുമാരി, പോയാൽ ഏതാനും ചാട്ടയടി, അത്രയല്ലേ ഉള്ളൂ? ഏതായാലും കൊട്ടാരം വരെ പോയി ഒന്നു ഭാഗ്യം പരീക്ഷിക്കാൻതന്നെ യാചകൻ ഉറച്ചു. മുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രം ധരിച്ച്, തോളിൽ ഭാണ്ഡവുമായി അയാൾ അപ്പോൾത്തന്നെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു.

വഴിയരികിൽ ശ്രദ്ധയൂന്നിയാണ് യാചകൻ നടന്നത്. കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ അയാളൊരു ചത്ത കാക്കയെ കണ്ടു. എപ്പോഴെങ്കിലും ഉപയോഗപ്പെടാതെ വരില്ലെന്നു സ്വയം പറഞ്ഞ് അയാൾ അതിനെക്കൊണ്ട് ഭാണ്ഡത്തിലിട്ടു. പിന്നെയും കുറെ നടന്നപ്പോൾ ഒരു തുള്ള വീണ കൂഴൽ

ക്കഷ്ണം കിട്ടി. ഒരു നൂലുണ്ടയും ചാടുമാണ് അയാൾക്ക് പിന്നീടു ലഭിച്ച സാധനങ്ങൾ. ‘ഇതെനിക്ക് ഉപയോഗപ്പെടും’ എന്നു മന്ത്രിച്ച് അയാളെ തെല്ലാം ഭാണ്ഡത്തിലാക്കി.

രണ്ടുമൂന്നു നാൾ യാത്ര ചെയ്ത് യാചകൻ കൊട്ടാരകവാടത്തിലെത്തി. ജീർണ്ണവസ്ത്രം ധരിച്ച്, അഴുക്കുഭാണ്ഡവുമായി എത്തിയ അയാളെ കാവൽക്കാർ തടഞ്ഞു.

‘ഈ, എങ്ങോട്ടാണ്? കൊട്ടാരത്തിൽ യാചകർക്ക് പ്രവേശനമില്ലെന്നറിഞ്ഞുകൂടേ?’

‘അത് യാചകർക്കല്ലേ? ഞാനിവിടത്തെ രാജകുമാരിയെ വിവാഹം കഴിച്ച് കൊട്ടാരത്തിൽ സ്ഥിരമായി താമസിക്കാൻ വന്നതാണ്.’

ഒട്ടും കൂസലില്ലാതെയായിരുന്നു യാചകന്റെ മറുപടി.

അതുകേട്ട് കാവൽക്കാർ വാപൊത്തിച്ചിരിച്ചു.

‘രാജകുമാരനാവാൻ പറ്റിയ ആൾതന്നെ! രാജാവിന്റെ കണ്ണിൽപ്പെടും മുൻപ് ജീവനുംകൊണ്ട് രക്ഷപ്പെട്ടോ!’

‘ഇല്ല. വന്ന കാര്യം സാധിക്കാതെ ഞാൻ പോകില്ല. എനിക്ക് രാജകുമാരിയെ കണ്ടേ തീരു. എനിക്കവരുടെ വരട്ടുവാദങ്ങളെ നിഷ്പ്രയാസം പരാജയപ്പെടുത്താനാവും,’ യാചകൻ ഉറക്കെപ്പറഞ്ഞു.

യാചകനും കാവൽക്കാരും തമ്മിൽ വാക്കുതർക്കം മുത്തു. ആ ശബ്ദം കേട്ട് രാജകുമാരി മട്ടുപ്പാവിൽ വന്ന് ഇതെല്ലാം നിരീക്ഷിച്ചു. കാവൽക്കാർ അയാളെ ബലം പ്രയോഗിച്ച് പുറത്താക്കുമെന്ന ഘട്ടം വന്നപ്പോൾ രാജകുമാരി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘അയാളെ തടയണ്ട. അകത്തേക്ക് വിട്ടേക്കൂ.’

അതുകേട്ട് കാവൽക്കാർ മനസ്സിലാമനസ്സോടെ യാചകനെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് കയറ്റിവിട്ടു.

യാചകൻ രാജകുമാരിയുടെ മുറിയിലെത്തി. അഴുക്കുവസ്ത്രം ധരിച്ച യാചകനെ കണ്ടപ്പോൾ അവൾക്ക് അറപ്പാണു തോന്നിയത്. വസ്ത്രത്തിന്റെ ദുർഗന്ധംകൊണ്ട് അവൾ മൂക്കു പൊത്തി. അയാൾക്ക് കനത്ത ശിക്ഷ നൽകണമെന്ന് മനസ്സിലുറപ്പിച്ച് അവൾ പറഞ്ഞു:

‘തണുത്തുറഞ്ഞ കൈയുള്ളവനേ, നിനക്ക് കൊട്ടാരത്തിലേക്കു സ്വാഗതം!’

‘രാജകുമാരി, നിങ്ങൾക്ക് തെറ്റിപ്പോയി. എന്റെ കൈക്ക് തണുപ്പല്ല, കൊടുംചൂടാണുള്ളത്. ഒരു പക്ഷിയെയോ മൃഗത്തെയോ കരിച്ച് കൊല്ലാനുള്ള ചൂടുണ്ട് എന്റെ കൈയിന്!’

യാചകൻ പറഞ്ഞു.

‘അത് ഞാൻ വിശ്വസിക്കില്ല. വെറുതേ വീമ്പിളക്കാതെ, നിങ്ങളുടെ അവകാശവാദം തെളിയിച്ചുതരൂ.’

രാജകുമാരിയും വിട്ടില്ല.

‘ഞാൻ വഴിയിൽനിന്ന് പിടിച്ച ഒരു കാക്ക ജീവനോടെ എന്റെ ഭാഗ്യത്തിലുണ്ട്. ഇതാ നോക്കൂ.’

യാചകൻ ഭാഗ്യത്തിൽനിന്ന് ചത്ത കാക്കയെ പുറത്തെടുത്ത് നിലത്തിട്ടു.

‘ഇപ്പോൾ വിശ്വാസമായോ? എന്റെ കൈയിലെ ചുടേറ്റതും ജീവനുള്ള കാക്ക ചത്തുമലച്ചതു കണ്ടില്ലേ?’

ആ മറുപടി രാജകുമാരിയെ അമ്പരപ്പിച്ചു. എന്നാലും, അങ്ങനെ വിട്ടുകൊടുക്കാൻ അവൾ തയ്യാറായില്ല.

‘കാക്ക ചത്തതു നേരുതന്നെ. പക്ഷേ, അത് നിങ്ങളുടെ കൈയിലെ ചുടേറ്റിട്ടാണെന്ന് ഉറപ്പിക്കാനാവില്ല. നിങ്ങൾ അവകാശപ്പെട്ടതുപോലെ എന്റെ കൺമുന്നിൽവെച്ച് ഇതിനെ കരിച്ചു കാണിക്കണം,’ രാജകുമാരി പറഞ്ഞു.

‘അത്രയേയുള്ളോ? ഞാനിപ്പോൾത്തന്നെ ഈ കാക്കയിറച്ചി പൊരിച്ച് വേവിച്ചെടുക്കുന്നതു കണ്ടോളൂ.’

യാചകൻ കാക്കയുടെ ശവം കൈയിലെടുത്തു. പെട്ടെന്ന്, രാജകുമാരി ചോദിച്ചു:

‘കാക്കയുടെ ശവം കരിയാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ അതിന്റെ കൊഴുപ്പ് പുറത്തു വരും. അത് ഒരു തുള്ളിപോലും നിലത്തു വീഴാതെ ശ്രദ്ധിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയുമോ?’

ഭാഗ്യത്തിൽനിന്ന് തുള്ള വീണ കുഴൽക്കഷ്ണം പുറത്തെടുത്ത് അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘അതോർത്ത് രാജകുമാരി വിഷമിക്കണ്ട. പുറത്തേക്കൊഴുകുന്ന കൊഴുപ്പ് ഈ കുഴൽക്കഷ്ണത്തിൽ ഞാൻ ശേഖരിച്ചുകൊള്ളാം.’

‘ഓഹോ, അങ്ങനെയോ? പക്ഷേ, ഈ കുഴലിന് തുളയുണ്ടല്ലോ. ആ തുളയിലൂടെ കൊഴുപ്പ് നിലത്തു വീഴില്ലേ?’

രാജകുമാരി കുഴൽക്കഷ്ണം വിശദമായി പരിശോധിച്ച് ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ലല്ലോ. അതിനല്ലേ എന്റെ കൈയിൽ നുലുണ്ടയുള്ളത്. ആ നുലുകൊണ്ട് കുഴലിന്റെ പൊട്ടിയ ഭാഗം ഞാൻ വരിഞ്ഞു കെട്ടാം.’

യാചകൻ ഭാഗ്യത്തിൽനിന്നും നുലുണ്ടയെടുത്തു.

‘പക്ഷേ, മറ്റൊരു പ്രശ്നമുണ്ട്. കെട്ടിക്കഴിഞ്ഞാലും നുലിന്റെ അറ്റം തുണിക്കിടക്കും, അതിലൂടെ ഒരു തുള്ളിയെങ്കിലും പുറത്തു പോകില്ലേ?’

രാജകുമാരി തിരക്കി.

‘അങ്ങനെയും സംഭവിക്കില്ല. എന്റെ കൈയിലുള്ള ചാടിൽ നുലിന്റെ അറ്റം ഞാനുറപ്പിച്ചുനിർത്തും.’

അയാൾ ചാടും പുറത്തെടുത്തു.

യാചകന്റെ വാക്സാമർഥ്യം രാജകുമാരിക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അവൾ അപ്പോൾത്തന്നെ രാജാവിനെ കണ്ട് തനിക്കു യാചകനെ ഭർത്താവാക്കാൻ സമ്മതമാണെന്നറിയിച്ചു. മകളുടെ ആഗ്രഹത്തിന് അദ്ദേഹം എതിരുന്നില്ല. രാജാവിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ഭടന്മാർ യാചകനെ കൂളിപ്പിച്ച്, പുത്തൻ വസ്ത്രങ്ങളണിയിച്ച് രാജകുമാരിയുടെ മുന്നിലെത്തിച്ചു. അപ്പോൾ ശരിക്കുമൊരു രാജകുമാരനെപ്പോലെ തിളങ്ങി അയാൾ!

അടുത്ത മുഹൂർത്തത്തിൽ അവരുടെ വിവാഹം നടന്നു. വഴിയോരത്ത് അന്തിയുറങ്ങിയിരുന്ന യാചകൻ അങ്ങനെ കൊട്ടാരത്തിലെ അന്തഃപുരത്തിൽ താമസമായി. രാജാവിന്റെ കാലശേഷം അയാൾ രാജപദവിയിലെത്തുകയും ചെയ്തു.

പന്ത്രണ്ടു മാസങ്ങൾ

പണ്ട് സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ ഒരു കർഷകനും ഭാര്യയും ജീവിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് ഒരേയൊരു മകൾ മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നത്. അതിനിടെ കർഷകന്റെ ഭാര്യ അസുഖം ബാധിച്ച് മരിച്ചു. മകളുടെ നല്ല ഭാവിയെക്കരുതി അയാൾ വീണ്ടുമൊരു വിവാഹം കഴിച്ചു. ആ സ്ത്രീക്കും ആദ്യവിവാഹത്തിൽ ഒരു പെൺകുട്ടിയുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ തന്റെ മകളുടെ നല്ല കളിക്കൂട്ടുകാരിയാവുമെന്നും കർഷകൻ കണക്കുകൂട്ടി.

എന്നാൽ, ആ കണക്കുകൂട്ടലുകളെല്ലാം തെറ്റി. രണ്ടാംഭാര്യ ഒട്ടും മനുഷ്യപ്പറ്റില്ലാത്ത സ്ത്രീയായിരുന്നു. അവൾ കർഷകന്റെ മകളോട് വളരെ ക്രൂരമായാണ് പെരുമാറിയത്. അവളെക്കൊണ്ട് കഠിനമായി ജോലി ചെയ്യിച്ച അവൾ പെൺകുട്ടിക്ക് വയറു നിറയെ ആഹാരംപോലും നൽകിയില്ല. ചെറിയ പിഴവുകൾക്കുപോലും പെൺകുട്ടിയെ ശിക്ഷിക്കുകയും പതിവായി. അതേസമയം, തന്റെ മകളെ അവൾ മേലനങ്ങാതെ വളർത്തി. വെറുതെയിരുന്ന് തിന്ന് തടിവെക്കുക മാത്രമായിരുന്നു അവളുടെ പരിപാടി. കർഷകൻ ഇതെല്ലാം കണ്ട് സ്വയം വേദനിച്ചു. രണ്ടാംഭാര്യയോട് എന്തെങ്കിലും മറുത്തു പറയാനുള്ള ധൈര്യം അയാൾക്കുണ്ടായില്ല.

രണ്ടാംഭാര്യയാകട്ടെ, കർഷകന്റെ മകളെ എങ്ങനെയും വീട്ടിൽനിന്നിറക്കിവിടണമെന്ന് നിശ്ചയിച്ചു. അതിനു പറ്റിയ അവസരം കാത്തിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കേ, രണ്ടാനമ്മയുടെ മകളുടെ പിറന്നാൾ അടുത്തു വന്നു. കൊടുംമഞ്ഞുള്ള ജനവരിയിലാണത്. പിറന്നാളിന്റെ തലേന്ന് അവൾ കർഷകന്റെ മകളെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘എടി, നീ ഇപ്പോൾത്തന്നെ കാട്ടിൽപ്പോയി കുറെ മഞ്ഞുതുള്ളിപ്പൂക്കൾ പരിച്ചുകൊണ്ടുവരണം. അതുണ്ടെങ്കിലേ എന്റെ മകളുടെ പിറന്നാളാഘോഷം പൂർണ്ണമാകൂ. നിനക്കതു കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ ഇങ്ങോട്ടു മടങ്ങിവരണ്ട. ഇനിയുള്ള കാലം കാട്ടിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടിക്കൊള്ളൂ.’

അവൾ പെൺകുട്ടിയെ തള്ളിപ്പുറത്താക്കി വാതിൽ വലിച്ചടച്ചു. ജനവരി മാസത്തിൽ അന്നാട്ടിലെവിടെയും പൂക്കളുണ്ടാവില്ല എന്ന് രണ്ടാനമ്മയ്ക്ക് നന്നായറിയാമായിരുന്നു. അവൾക്ക് പൂക്കൾ പരിക്കാനാവില്ലെന്നും അതുകൊണ്ട് വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചുവരില്ലെന്നുമായിരുന്നു രണ്ടാനമ്മയുടെ കണക്കുകൂട്ടൽ.

പാവം പെൺകുട്ടി! പിഞ്ഞിക്കീറിയ കുപ്പായമിട്ട് അവൾ, തണുത്തു വിറച്ച് കാട്ടിലെത്തി. രോമത്തൊപ്പിയോ കൈയുറയോ പോലും അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. അധികം വൈകാതെ താൻ തണുത്തുവിറച്ച് മരിച്ചു പോകുമെന്ന് അവൾ ഭയന്നു. കാട്ടിൽ മുഴുവൻ അലഞ്ഞുനടന്നിട്ടും ഒറ്റ പുപോലും അവൾക്കു കാണാനായില്ല. ചെടികളിലെല്ലാം മഞ്ഞു പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന കാലത്ത് അവയെങ്ങനെ പുകാനാണ്?

തണുത്തുറഞ്ഞ മഞ്ഞിൽ ചവിട്ടി, വിറങ്ങലിച്ചു നില്ക്കുന്ന മരങ്ങൾക്കിടയിലൂടെയാണവൾ നടന്നത്. മഞ്ഞുതുള്ളിപ്പൂവിന്റെ ഒരു മൊട്ടെങ്കിലും കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിലെന്ന് അവൾ മോഹിച്ചു. എന്നാൽ ആ മോഹം സഫലമായില്ല. തണുപ്പ് കൂടിക്കൂടി വന്നു. അവൾ കൈകൾ മാറിൽ പിണച്ചുപിടിച്ച് നടന്നു. അപ്പോഴതാ, കുമിന്മേൽ കുരുവെന്നപോലെ ശീതക്കാറ്റടിക്കുന്നു. പുറകേ മഞ്ഞുവിഴ്ചയും!

അവൾക്ക് കരച്ചിൽ വന്നു.

‘ദൈവമേ, ഇതെന്തൊരു പരീക്ഷണമാണ്? യാതൊരു തെറ്റും ചെയ്യാത്ത എനോട് രണ്ടാനമ്മയ്ക്ക് ദേഷ്യം തോന്നുന്നത് എന്തിനാണ്? രണ്ടാനമ്മയുടെ മകളോട് ഞാനെന്തെങ്കിലും തെറ്റു ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ? അവർ പറയുന്നത് എന്തെങ്കിലും ഞാൻ അനുസരിക്കാതിരുന്നിട്ടുണ്ടോ? എന്തിട്ടുമെന്താണ് എന്നെയിങ്ങനെ കൊല്ലാക്കൊല ചെയ്യുന്നത്? എന്നെ ജീവനുതൃല്യം സ്നേഹിക്കുന്ന അച്ഛൻപോലും നിസ്സഹായനാവുന്നതെന്തേ? ഈ മഞ്ഞിൽക്കിടന്ന് മരവിച്ചു മരിക്കാനാണോ എന്റെ വിധി?’

അവളുടെ കരച്ചിൽ കൂറുകൾ വട്ടമിട്ടിരുന്ന് സംസാരിച്ചിരുന്ന കുറെ ആളുകൾ കേട്ടു. തീ കായുകയായിരുന്ന അവർ അവളെ വിളിച്ചു:

‘മോളേ, നീയാരാൻ? ഈ കൊടുംമഞ്ഞിൽ ഒറ്റയ്ക്കു വന്നതെന്തിനാണ്?’

അതുകേട്ട് അവൾ കണ്ണു തുടച്ച് അവരുടെ അടുത്തേക്ക് നടന്നു. അവരൊക്കെ പന്ത്രണ്ടു പേരുണ്ട്. എല്ലാവരും നല്ല വസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞവർ. രോമത്തൊപ്പിയും കമ്പിളിക്കുപ്പായവും ചെറുപ്പും കൈയുറകളുമൊക്കെയുണ്ട്. ചെറുപ്പക്കാർ മുതൽ വയസ്സന്മാർ വരെയുള്ളവർ. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ പന്ത്രണ്ടു സഹോദരങ്ങളായിരിക്കുമോ അവരെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി.

‘ഞാനൊരു പാവം പെൺകുട്ടിയാണ്. ഈ കൊടുംതണുപ്പിൽ മഞ്ഞു തുള്ളിപ്പൂക്കൾ പരിക്കാനായി രണ്ടാനമ്മയാണ് എന്നെ ഇങ്ങോട്ടയച്ചത്. പൂക്കളില്ലാതെ എനിക്കു വീട്ടിലേക്ക് പോകാനാവില്ല. തണുപ്പു മുടിയ ഇക്കാലത്ത് ഞാനെവിടുന്നാണ് പൂക്കൾ പരിക്കുക?’

അവൾ തേങ്ങലോടെ പറഞ്ഞു.

അവളോട് സഹതാപം തോന്നിയ അവർ അവൾക്ക് രോമക്കുപ്പായവും തൊപ്പിയും ചെറുപ്പും കൈയുറയുമൊക്കെ സമ്മാനിച്ചു. അവരോടു നന്ദി പറഞ്ഞ് അവൾ അവ വാങ്ങി ധരിച്ചു. അവൾക്കപ്പോൾ വലിയ ആശ്വാസം തോന്നി. അവൾ ചോദിച്ചു:

‘എന്നോട് ഇത്രയും ദയവു കാട്ടിയ നിങ്ങൾ ആരാണ്? എന്റെ പിതാവു മാത്രമാണ് എന്നോട് അല്പമെങ്കിലും സ്നേഹത്തോടെ പെരുമാറിയിട്ടുള്ളത്,’ അവൾ തൊണ്ടയിടറിപ്പറഞ്ഞു.

‘മോളേ, ഞങ്ങളാണെന്ന് നിനക്കിനിയും മനസ്സിലായില്ലേ? ഞങ്ങളാണ് മാസങ്ങൾ. ഏറ്റവും ചെറുപ്പം എനിക്കാണ്. ഞാൻ ‘ജനവരി’ എന്നാണ് അറിയപ്പെടുക,’ അവരിലെ പ്രായം കുറഞ്ഞ ആൾ പറഞ്ഞു.

‘ഞാൻ ഫിബ്രവരി.’

മറ്റൊരു യുവാവ് തൊപ്പിയുരി അവളെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു.

‘മാർച്ച് എന്നാണെന്റെ പേര്. നീ അന്വേഷിച്ചുവന്ന പൂക്കൾ എന്റെ കാലത്തേ ഉണ്ടാവൂ.’

അല്പംകൂടി പ്രകാശം തോന്നിക്കുന്ന ആൾ പറഞ്ഞു.

‘ഞാനും പൂക്കുന്ന കാലംതന്നെ. അതായത് ഏപ്രിൽ.’

നാലാമൻ പുഞ്ചിരിതൂകി.

‘ഏറ്റവും ശുദ്ധമായ പൂക്കൾ തരാൻ എനിക്കാണ് കഴിയുക.’

മധുവയസ്കനായ മെയ് പറഞ്ഞു.

‘സ്വാദിഷ്ഠമായ പഴങ്ങൾ തരുന്ന ജൂൺ മാസമാണ് ഞാൻ.’

ആറാമൻ അവൾക്ക് ഹസ്തദാനം നൽകി.

‘ഞാൻ ജൂലായ്. ഇവരെപ്പോലെ പ്രത്യേകിച്ച് അവകാശവാദങ്ങളൊന്നും എനിക്ക് ഉന്നയിക്കാനാവില്ല,’ ഏഴാമൻ വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘സ്വാഭാവികമായും ആഗസ്തുമാസം ഞാനായിരിക്കുമല്ലോ.’

അടുത്ത മധുവയസ്കൻ എഴുന്നേറ്റു.

‘നിനക്കു തിന്നാൻ ഒന്നാത്തരം ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങൾ തരുന്ന സപ്തംബറാണ് ഞാൻ,’ ഒമ്പതാമൻ ഗമയിൽ പറഞ്ഞു.

‘ഒക്ടോബറെന്നാണ് എന്റെ പേര്. ആർക്കും വലിയ ശല്യം ചെയ്യുന്ന സ്വഭാവം എനിക്കില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആരെയും കാര്യമായി സഹായിക്കാനുമാവില്ല. അതുകൊണ്ടാവാം, മനുഷ്യർ എന്നെ വാഴ്ത്തിപ്പാടാൻ മടിക്കുന്നത്.’

പത്താമത്തെ മനുഷ്യൻ നിർവികാരതയോടെ പറഞ്ഞു.

‘പടുവൃദ്ധന്മാരാണ് ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും. നവംബറും ഡിസംബറും. ആളുകളെ തണുപ്പിക്കാൻ നടക്കുന്നത് ഞങ്ങളാണെന്ന പഴി കേട്ടുകേട്ട് ചെവി തഴമ്പിച്ചുപോയി!’

അവസാനത്തെ രണ്ടു മനുഷ്യരും ബദ്ധപ്പെട്ട് എഴുന്നേറ്റു.

‘പക്ഷേ മോളേ, ഞങ്ങളുടെ ചെറുപ്പവും വാർധക്യവുമെല്ലാം സമീരമല്ല. ഋതുഭേദങ്ങളനുസരിച്ച് ഞങ്ങൾ ചെറുപ്പക്കാരും വയസ്സന്മാരുമാകും. ഓരോ മാസത്തിലും ഓരോരുത്തർക്കാവും ചെറുപ്പം.’

അവൾ വിശദീകരിച്ചു.

പെൺകുട്ടിക്കു സന്തോഷമായി. കേട്ടുമാത്രം പരിചയമുള്ള പന്ത്രണ്ടു മാസങ്ങളെയും നേരിട്ടു കാണാനും അവരോട് സംസാരിക്കാനും സാധിച്ചതാണത്ര ഭാഗ്യവതിയാണ്! അതിനു വഴിയൊരുക്കിയ രണ്ടാനമ്മയോട് അവൾ മനസാ നന്ദി പറഞ്ഞു.

പെട്ടെന്നാണ് അവൾക്ക് മഞ്ഞുതുള്ളിപ്പൂക്കളുടെ കാര്യം ഓർമ്മ വന്നത്. പൂക്കളില്ലാതെ താനെങ്ങനെ വീട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചുപോകും? പന്ത്രണ്ടു മാസങ്ങളെ കണ്ടുമുട്ടിയ കാര്യമൊന്നും രണ്ടാനമ്മയുടെ ചെവിയിൽ കയറില്ല. പറഞ്ഞതു കേൾക്കാത്തതിനു തന്നെ അകത്തു കയറ്റുമെന്നു പോലും ഉറപ്പില്ല.

അവളുടെ മുഖം വാടി. അതു കണ്ട് മാസങ്ങൾ പറഞ്ഞു:

‘മോളേ, ഞങ്ങൾക്ക് ഓരോ ക്രമമുണ്ട്. അതു വിട്ട് സഞ്ചരിക്കാൻ അനുവാദമില്ല. എങ്കിലും നിനക്കുവേണ്ടി ഞങ്ങളിൽ ചെറിയൊരു വിട്ടുവിഴ്ച ചെയ്യാം. നോക്കിക്കോ.’

ജനവരി തന്റെ മാന്ത്രികവടിയെടുത്ത് എന്തോ മന്ത്രം ചൊല്ലി നിലത്തൊരു അടിയടിച്ചു. പെട്ടെന്ന് തണുപ്പിന്റെ ശക്തി കുറഞ്ഞു. ജനവരി കടന്നുപോയി. ഫിബ്രവരിയും അതാവർത്തിച്ചപ്പോൾ തണുപ്പു നീങ്ങി മാർച്ച് കടന്നുവന്നു. അവളെ അർദ്ധുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ചുറ്റും പൂക്കൾ വിടർന്നു! അതിൽനിന്നും മഞ്ഞുതുള്ളിപ്പൂക്കളും മറ്റു പൂക്കളും പറിച്ച് കൂട്ടയിലാക്കി അവൾക്കു സമ്മാനിച്ചു. പിന്നെ മാർച്ച് മാറി ഏപ്രിലായി. വീണ്ടും പുതുപൂക്കൾ വിടർന്നു. അതിൽനിന്നും ഏറ്റവും ഭംഗിയുള്ള പൂക്കൾ അവൾക്ക് കിട്ടി. മെയ് മാസവും ജൂൺ മാസവും വന്നു. പലതരം പഴങ്ങൾ അവൾക്കു സ്വന്തമായി. ജൂലായും ആഗസ്തും സപ്തംബറും എത്തിയതും അവൾക്കു മുന്നിൽ പലതരം ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങൾ നിന്നു. ഒക്ടോബറും നവംബറും ഡിസംബറും അവൾക്ക് പലതും സമ്മാനിച്ചു. ഒടുവിൽ പഴയ ജനവരിയും തണുപ്പും മഞ്ഞുവീഴ്ചയും തിരിച്ചെത്തി.

‘മോളേ, നിനക്ക് സന്തോഷമായില്ലേ? നീയൊരു മിടുക്കിക്കൂട്ടിതന്നെ. ഇനി നീ സന്തോഷത്തോടെ വീട്ടിലേക്ക് പോയ്ക്കൊള്ളൂ. എന്റെ സമ്മാനങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ രണ്ടാനമ്മയുടെ കണ്ണ് തള്ളിപ്പോകും!’

അവർ പറഞ്ഞു.

‘പക്ഷേ, കൊച്ചുകുട്ടിയായ ഞാനെങ്ങനെ ഇതെല്ലാം ഒറ്റയ്ക്ക് കൊണ്ടു പോകും?’

പൂക്കളും പഴങ്ങളുമെല്ലാം നോക്കി അവൾ ചോദിച്ചു.

‘അതിനെന്താ? നീ വെറുതേ നടന്നാൽ മതി. ഇതെല്ലാം ഞങ്ങൾ അവിടെയെത്തിച്ചുതരാം.’

അവർ കുട്ടകൾ ചുമന്ന് അവർക്കു പുറകേ നടന്നു. വീട്ടുപടിക്കൽ കുട്ടകൾ ഇറക്കിവെച്ച് അവർ യാത്ര ചോദിച്ചു.

‘മോളേ, ഞങ്ങൾക്ക് തിരിച്ചുപോകണം. മനുഷ്യർക്ക് ഞങ്ങളെ കാണാൻ അനുവാദമില്ല. നീയൊരു മിടുക്കിയായതുകൊണ്ട് കാണാൻ കഴിഞ്ഞതാണ്. ഇനി എല്ലാ മാസവും ഞങ്ങൾ ഓരോരുത്തരായി നിനക്കുള്ള പൂക്കളും പഴങ്ങളും മൂടങ്ങാതെ ഇവിടെയെത്തിക്കും. നിന്റെ ജീവിതം സുഖമാവട്ടെ!’

അവൾ അവർക്ക് നന്ദി പറഞ്ഞു. ആ നിമിഷംതന്നെ പന്ത്രണ്ടു പേരും അപ്രത്യക്ഷരായി.

തണുത്തു മരവിച്ച് മരിച്ചിട്ടുണ്ടാവുമെന്നു കരുതിയ കർഷകപുത്രി എടുത്താൽ പൊങ്ങാത്ത പൂക്കളും പഴങ്ങളുമായി തിരിച്ചെത്തിയത് രണ്ടാനമ്മയെ ഞെട്ടിച്ചു. അസാധ്യമായ കാര്യം എങ്ങനെ സാധിച്ചെന്ന് അവൾ പെൺകുട്ടിയോട് തിരക്കി. പന്ത്രണ്ടു മാസങ്ങളാണ് തന്നെ

സഹായിച്ചതെന്ന കാര്യം അവൾ മറച്ചുവെച്ചില്ല. പെൺകുട്ടിക്കുണ്ടായ സൗഭാഗ്യത്തിൽ കടുത്ത അസൂയ തോന്നിയ രണ്ടാനമ്മ പിറ്റേന്നുതന്നെ ധാരാളം കൂട്ടകളുമായി തന്റെ മകളെ കാട്ടിലേക്ക് പറഞ്ഞയച്ചു. പെൺകുട്ടി കൊണ്ടുവന്നതിലും കൂടുതൽ പൂക്കളും പഴങ്ങളും കൊണ്ടുവരണമെന്ന് അവളെ ചട്ടംകെട്ടുകയും ചെയ്തു.

അവൾ നല്ല രോമക്കുപ്പായവും തൊപ്പിയും കൈയുറകളും ധരിച്ച് പോയതിനാൽ ഒട്ടും തണുപ്പ് അനുഭവപ്പെട്ടില്ല. അവൾ കാട്ടിലൂടെ അലഞ്ഞുനടക്കുമ്പോൾ കുറച്ചുകലെയായി തീ കായുന്ന പന്ത്രണ്ടു പേരെ കണ്ടു. അവൾ അങ്ങോട്ടു ചെന്ന് ധിക്കാരത്തോടെ പറഞ്ഞു:

‘ഹേ, മാസമനുഷ്യരേ, ഈ കുട്ടകൾ നിറയെ പൂക്കളും പഴങ്ങളും നിറച്ച് എത്രയും വേഗം എന്റെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നു തരൂ.’

അവളുടെ അഹങ്കാരം അവർക്ക് തെല്ലും രസിച്ചില്ല. പാവം പെൺകുട്ടിയെ ഉപദ്രവിച്ച രണ്ടാനമ്മയുടെ മകളാണ് അവളെന്നറിഞ്ഞതും അവർക്ക് കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു. അവളെയും രണ്ടാനമ്മയെയും ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കണമെന്ന് തീരുമാനിച്ചു പറഞ്ഞു:

‘അതിനെന്താ? നീയിവിടെ നിന്നാൽ മതി. ഞങ്ങളിപ്പോൾ നിന്റെ കുട്ടകൾ നിറച്ചുതരാം.’

ജനവരി മാസം തന്റെ കൈകൾ ഒന്നനക്കി. അടുത്ത നിമിഷം, ഒരു കുറ്റൻ മഞ്ഞുപാളിയടർന്ന് അവളുടെ ദേഹത്ത് വീണു. അതിനടിയിൽ പെട്ട് അവൾ മരിച്ചു!

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും മകളെ തിരക്കി രണ്ടാനമ്മയും കാട്ടിലെത്തി. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ പന്ത്രണ്ടു മാസങ്ങളും അവളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ദുഷ്ടയായ രണ്ടാനമ്മയുടെ ശല്യം ഇനിയൊരിക്കലും ആ പെൺകുട്ടിക്കുണ്ടാവരുതെന്നു തീരുമാനിച്ചു ജനവരി വീണ്ടും കൈ ചലിപ്പിച്ചു. അടുത്ത മഞ്ഞുപാളി വീണ് അവളും ശ്വാസംമുട്ടി മരിച്ചു!

കർഷകനും പെൺകുട്ടിയും ആ വീട്ടിൽ ദീർഘകാലം സുഖമായി ജീവിച്ചു. മാസങ്ങൾ അവരുടെ വാക്ക് പാലിച്ചു. അവർ മൂടങ്ങാതെ പെൺകുട്ടിയെ സന്ദർശിച്ച് പൂക്കളും പഴങ്ങളും സമ്മാനിച്ചു. കർഷകനു പോലും അവരെ ഒരിക്കലും കാണാനായില്ല.

(ദുഷ്ടയായ രണ്ടാനമ്മയും മകളും നടത്തുന്ന കുത്സിതശ്രമങ്ങൾ അവർക്കുതന്നെ തിരിച്ചടിയായെന്ന പ്രമേയം എത്രയോ നാടോടിക്കഥകളിൽ ആവർത്തിച്ചുവരുന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്.)

ഒരുമയുടെ കരുത്ത്

ഒരിക്കൽ ഒരു സിംഹം വയറു നിറയെ ഭക്ഷണം കഴിച്ച് കാട്ടിലെ പുൽത്തകിടിയിൽ വിശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. തന്റെ മുന്നിൽ വന്നുപെട്ട ഒരു കലമാനിനെ ഒറ്റയടിക്കു കൊന്ന്, സ്വാദേറിയ ഭക്ഷണം കഴിച്ചതിന്റെ അഹംഭാവം സിംഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് കുറെ കൊതുകുകൾ മുളിപ്പാട്ടും പാടി ആ വഴി വന്നത്. അവൻ തീരെ രസിച്ചില്ല. അവൻ കൊതുകുകളെ നോക്കി വെറുപ്പോടെ പിറുപിറുത്തു:

'കാട്ടിലെ രാജാവായ എന്ന് കാണുന്ന മാത്രയിൽ സകല മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളും പേടിച്ചു വിറയ്ക്കും. എനിക്കിഷ്ടമുള്ള ജീവിയെ, ഇഷ്ടമുള്ള സമയത്ത് തിന്നാം. ആരും ചോദിക്കാൻ വരില്ല. ഈ കാട്ടിൽ ഞാൻ പറയുന്നതുപോലെയെ ഏതു കാര്യവും നടക്കും. എന്നിട്ടാണ് ഇത്തിരിപ്പോന്ന കൊതുകുകൾ എന്റേയടുത്ത് പാട്ടുപാടാൻ വരുന്നത്. അഹങ്കാരികൾ!'

സിംഹത്തിന്റെ അഹങ്കാരം തികഞ്ഞ വാക്കുകൾ കൊതുകുകളുടെ തലവൻ കേട്ടു. അവൻ തിരിച്ചുവന്ന് വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു:

'സിംഹരാജാവേ, ഞങ്ങൾ പാടുന്നതൊന്നുമല്ല. പറക്കുമ്പോഴുള്ള

ഞങ്ങളുടെ ശബ്ദമാണത്. അങ്ങയെ ശല്യപ്പെടുത്തുക ഒരിക്കലും ഞങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യമല്ല.'

കൊതുകുതലവന്റെ സംസാരം സിംഹത്തിന് ഒട്ടും പിടിച്ചില്ല. പല്ലിറുമ്മി അവൻ പറഞ്ഞു:

'ഹരി വായടയ്ക്കേടോ, കാട്ടിലെ വലിയ മൃഗങ്ങൾപോലും എന്നോട് മുഖാമുഖം നിന്ന് സംസാരിച്ചിട്ടില്ല. പിന്നെയാണോ വെറും കീടങ്ങളായ കൊതുകുകൾ? വെറുതേ എന്നെ ദേഷ്യംപിടിപ്പിക്കാതെ വേഗം പോയ്ക്കോ!'

സിംഹത്തിന്റെ അഹങ്കാരം കൊതുകുകളുടെ തലവൻ അസഹനീയമായിത്തോന്നി. അല്പം പരുഷമായിത്തന്നെയായിരുന്നു അവന്റെ മറുപടി.

'കാര്യം നിങ്ങൾ വനരാജാവൊക്കെത്തന്നെ. ഇവിടുത്തെ ഏറ്റവും ചെറിയ പ്രജകൾ എന്ന നിലയിൽ ഞങ്ങൾ നിങ്ങളെ ബഹുമാനിക്കുന്നുമുണ്ട്. എങ്കിലും ഒരു രാജാവിന് അഹങ്കാരം നന്നല്ല. വെറുതെയൊന്നെങ്കിലും ഞങ്ങൾക്കും ചിലതൊക്കെ ചെയ്യാനാവുമെന്ന് മറക്കേണ്ട!'

അതു കേട്ട് സിംഹത്തിന്റെ കോപം ഇരട്ടിച്ചു. ചാടിയെഴുന്നേറ്റ് അലറിക്കൊണ്ട് അവൻ പറഞ്ഞു:

'എന്തു പറഞ്ഞെടാ? നി എന്തെന്ത് മൂക്കിൽ വലിക്കുമെന്നോ! എന്നാലതൊന്നു കണ്ടിട്ടുതന്നെ കാര്യം! നിങ്ങൾ എത്ര കൊതുകുകൾ ഒന്നിച്ചുവന്നാലും എനിക്ക് ഒറ്റയടക്ക് കൊല്ലാനുള്ളതേയുള്ളൂ.'

സിംഹത്തെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കണമെന്ന് കൊതുകുതലവൻ തീരുമാനിച്ചു. അവൻ പറന്നുചെന്ന് തന്റെ കൂട്ടുകാരെയും ബന്ധുക്കളെയും മെല്ലാം വിളിച്ചുകൂട്ടി. നൂറുകണക്കിനു കൊതുകുകൾ അവനു ചുറ്റും പറന്നു നടന്നു. അവൻ അവരോട് നിർദ്ദേശിച്ചു:

'നമ്മുടെ കൂലത്തെയൊക്കെ ആക്ഷേപിച്ച അഹങ്കാരി സിംഹത്തിന് നമ്മുടെ ശക്തി എത്രയെന്ന് കാണിച്ചുകൊടുക്കണം.'

കൊതുകുകൾ ഒന്നടങ്കം പറന്ന് സിംഹത്തിന്റെ അടുത്തെത്തി. അവ ഒരേസമയം ആക്രമണം തുടങ്ങി. കുറെ കൊതുകുകൾ സിംഹത്തിന്റെ കണ്ണിലും മൂക്കിലും ചെവിയിലുമൊക്കെ കയറിയിറങ്ങി. വേറെ കുറെയെണ്ണം ശരീരത്തിൽ കുത്തിനോവിച്ചു. സിംഹത്തിന് സഹിക്കെട്ടു. അവൻ അവിടെനിന്നും ഇറങ്ങിയോടിയെങ്കിലും കൊതുകുകൾ വിട്ടില്ല. അവ അവനെ പിന്തുടർന്ന് ഉപദ്രവിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു. പല സ്ഥലങ്ങളിലും മാറിമാറി ഒളിച്ചിട്ടും അവരവന് സ്വസ്ഥത കൊടുത്തില്ല. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ സിംഹം അടിയറവു പറഞ്ഞു:

‘സമ്മതിച്ചു. ചെറുതെങ്കിലും നിങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുചേർന്നാൽ എന്നെക്കാൾ ശക്തനാകാം. ഇനിയെങ്കിലും എന്നെ ഉപദ്രവിക്കാതിരിക്കണം.’

അതോടെ കൊതുകുകൾ അടങ്ങി. കൊതുകുതലവൻ പറന്നുവന്ന് സിംഹത്തിന്റെ കാതിൽ പറഞ്ഞു:

‘അഹങ്കാരം ആർക്കായാലും കൊള്ളില്ല, രാജാവേ.’

കൊറ്റിയുടെ കൊടുംചതി

വിജനമായ ഒരിടത്ത് ഒരു പൊട്ടക്കുളമുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ കരയിലായിരുന്നു കൊറ്റിയുടെ ജീവിതം. ദിവസേന രാവിലെ അവൻ പറന്ന് അടുത്തുള്ള തോടിന്റേയോ പാടത്തിന്റേയോ കരയിൽ ചെന്നിരിക്കും. അതിലേ വരുന്ന ചെറുമീനുകളെ റാഞ്ചിയെടുത്ത് ഭക്ഷിക്കും. വൈകുന്നേരത്തോടെ തിരിച്ച് കുളക്കരയിലെത്തുകയും ചെയ്യും. ഇതായിരുന്നു അവന്റെ പതിവ്. ഭക്ഷണത്തിന് ഒരിക്കലുമൊരു മുട്ട അവനുണ്ടായില്ല. കുളത്തിലെ മീനുകളെ അവൻ ഉപദ്രവിച്ചതേയില്ല.

കാലം കടന്നുപോയി. കൊറ്റിക്ക് വയസ്സായി. പഴയതുപോലെ ദുരേക്കു പറക്കാനോ മീനുകളെ പിടിക്കാനോ അവനു കഴിഞ്ഞില്ല. ഇത്തിരി പറക്കുമ്പോൾത്തന്നെ ചിറകു കുഴയും. മീനിനെ കൺമുന്നിൽ കണ്ടാലും അവൻ പറന്നെത്തുംമുമ്പ് അവ നിന്തി രക്ഷപ്പെടും. കൂസ്യതിക്കാരായ ചില മീനുകൾ വെള്ളത്തിൽ പൊങ്ങിക്കിടന്ന് അവനെ കളിയാക്കാനും തുടങ്ങി.

പ്രായമേറിയ സ്ഥിതിക്ക് ഇനി ആഹാരത്തിന് പുതിയ എന്തെങ്കിലും സൂത്രം പ്രയോഗിക്കാതെ രക്ഷയില്ല. വയസ്സൻകൊറ്റി തല പുകച്ചു.

പെട്ടെന്ന് അവനൊരു ബുദ്ധി തോന്നി. ഇനിയുള്ള കാലം ഈ കുളത്തിലെ മീനുകളെത്തന്നെ ഭക്ഷിച്ച് കഴിയുക! ഇതുവരെ തന്റെ ശല്യം അവർക്കുണ്ടാവാത്തതിനാൽ വിശ്വാസക്കുറവുണ്ടാവില്ല. എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞ് ദിവസേന ഓരോ മീനിനെ ശാപ്പിടണമെന്ന് കൊറ്റി നിശ്ചയിച്ചു.

‘പ്രിയപ്പെട്ട മീനുകളേ, നിങ്ങളൊരു വിശേഷമറിഞ്ഞോ?’

കൊറ്റി കുളക്കരയിലിരുന്ന് ചോദിച്ചു.

‘എന്താ കൊക്കമ്മാവോ?’

മീനുകൾ വെള്ളത്തിനു മുകളിൽ തലകാണിച്ച് ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങളുമായി ഇത്രയും കൊല്ലത്തെ പരിചയമുള്ളതുകൊണ്ട് അതു പറയാതിരിക്കുന്നത് എങ്ങനെയാണ്? ഈ കുളത്തിൽ ഇനി അധികകാലം നിങ്ങൾക്കു കഴിയാനാവില്ല. അതു മാത്രമല്ല, നിങ്ങൾക്കിനി അധികം ആയുസ്സുണ്ടെന്നും തോന്നുന്നില്ല,’ ദുഃഖം നടിച്ച് കൊറ്റി പറഞ്ഞു.

‘അതെന്താണ്? അമ്മാവൻ കാര്യം തുറന്നുതന്നെ പറയൂ.’

മീനുകൾക്ക് ആകാംക്ഷയായി.

‘കുറച്ചു മുൻപ് ഏതാനും മൂക്കുവന്മാർ ഈ വഴി വന്നിരുന്നു. അവരാദ്യമായാണ് ഈ കുളം കാണുന്നത്. ഒന്നുരണ്ടാഴ്ചയ്ക്കകം അവർ ഇവിടെ വന്ന് കുളം വറ്റിച്ച് നിങ്ങളെയൊക്കെ പിടികൂടും. അവർ പറയുന്നത് ഞാനെന്റെ കാതുകൊണ്ട് കേട്ടതാണ്.’

കൊറ്റി ഒന്നിളകിയിരുന്നു.

അതു കേട്ട് മീനുകൾ ഞെട്ടിത്തരിച്ചുപോയി. മീനുകളുടെ തലവൻ അപേക്ഷാസ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു:

‘കൊക്കമ്മാവോ, വല്ലാത്തൊരു ദുർവിധിയാണല്ലോ ഞങ്ങളുടേത്. ഈ അത്യാപത്തിൽനിന്ന് ഞങ്ങളെ രക്ഷപ്പെടുത്താൻ അമ്മാവൻ സാധിക്കുമോ?’

‘ഞാനെന്നു ശ്രമിക്കാം. ഇവിടെ അടുത്തൊരു കുളമുണ്ട്. അധികമാരും അറിയാത്ത കുളത്തിൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ കൊണ്ടുപോയാക്കാം. പക്ഷേ, ഒരു വ്യവസ്ഥയുണ്ട്. എനിക്കു വയസ്സായതിനാൽ ദിവസം ഒരാളെയെ ചുമന്ന് കുളത്തിലെത്തിക്കാനാവൂ,’ കൊറ്റി പറഞ്ഞു.

‘അയ്യോ, അതു പോരാ. മൂക്കുവന്മാർ വരാൻ ഇനി കുറച്ചു ദിവസമല്ലേയുള്ളൂ. അതിനു മുൻപ് ഞങ്ങളെ എല്ലാവരെയും അമ്മാവൻ രക്ഷപ്പെടുത്തണം. ദിവസവും ആറേഴുപേരെ അവിടെയെത്തിച്ചാലേ അതു നടക്കൂ,’ മീനുകളുടെ തലവൻ പറഞ്ഞു.

അതുകേട്ട് ഉള്ളിൽ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് കൊറ്റി പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങൾക്ക് നിർബന്ധമാണെങ്കിൽ ഞങ്ങളെയാവട്ടെ.’

കൊറ്റി അപ്പോൾത്തന്നെ മീനുകളുടെ തലവനെയുംകൊണ്ട് പറന്നുയർന്നു. കുറച്ചു ദൂരം പിന്നിട്ട് ഒരു കുന്നിനു മുകളിലെത്തിയതും കൊറ്റിയുടെ ഭാവം മാറി. അവൻ മീനിനെ നിലത്തിട്ട് കൊത്തിക്കൊന്നു! പിന്നെ ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് മുള്ളൊഴികെ മറ്റെല്ലാം അകത്താക്കി. പിന്നെ, കുളത്തിലേക്ക് തിരിച്ചു പറന്നു. അവിടെ മറ്റു മീനുകൾ യാത്രയ്ക്ക് തയ്യാറായി ഇരുന്നിരുന്നു.

‘കൊക്കമ്മാവോ, ഞങ്ങളുടെ തലവനെ സൂരക്ഷിതമായി കുളത്തിലെത്തിച്ചില്ലേ?’

അവൻ തിരക്കി.

‘പിന്നില്ലാതെ! അവനിപ്പോൾ കുളത്തിലെ വെള്ളത്തിൽ നീന്തിത്തുടിച്ച് നടക്കുകയാണ്.’

കല്ലുവെച്ച നൂണ പറഞ്ഞു. കൊറ്റി. മീനുകൾ അതു വിശ്വസിച്ചു.

കൊറ്റി അടുത്ത മീനിനെയും കൊത്തി വീണ്ടും പറന്നു.

ഇങ്ങനെ ദിവസങ്ങൾ ചിലതു കഴിഞ്ഞു. കുളത്തിലെ മീനുകളുടെ എണ്ണം കുറഞ്ഞും കൊറ്റിയുടെ ആരോഗ്യം മെച്ചപ്പെട്ടും വന്നു. ആ കുളത്തിലെ താമസക്കാരനായ കൊഞ്ചിന് കൊറ്റിയുടെ പെരുമാറ്റത്തിൽ എന്തോ പത്തികേടു തോന്നി. അവൻ മീനുകളോടു പറഞ്ഞു:

‘ഈ കൊറ്റി നിങ്ങളെ ചതിക്കുകയാണോ എന്നെനിക്കു സംശയമുണ്ട്. അതിന്റെ യാഥാർഥ്യം നമുക്കറിയാം. ഇന്ന് കൊറ്റി വരുമ്പോൾ ഞാനാണ് കൂടെപ്പോവുക.’

കൊറ്റി ചതിയനാണെന്ന് മീനുകൾ വിശ്വസിച്ചില്ലെങ്കിലും അവനെ എതിർക്കാൻ അവർ തയ്യാറായില്ല.

കൊറ്റി പറഞ്ഞെത്തിയതും കൊഞ്ച് ചാടിക്കയറി അവന്റെ കഴുത്തിലിരുന്ന് പറഞ്ഞു:

‘അമ്മാവോ, എന്നും മീനുകളെയല്ലേ അമ്മാവൻ രക്ഷപ്പെടുത്തുന്നത്? ഇന്ന് എന്നെ കൊണ്ടുപോകൂ.’

ഒരു ദിവസം മീനിനു പകരം കൊഞ്ചിനെ തിന്നാമെന്നു മനസ്സിൽപ്പറഞ്ഞ് കൊറ്റി പറന്നുയർന്നു. കൊഞ്ച് അവന്റെ കഴുത്തിൽ അള്ളിപ്പിടിച്ചിരുന്നു. കൊറ്റി അവനെയുംകൊണ്ട് കുന്നിൻമുകളിൽ ചെന്നിരുന്നു. അവിടെയെങ്ങും ചിതറിക്കിടക്കുന്ന മീൻമുളളുകൾ കണ്ടപ്പോൾ അവനു കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമായി. കൊറ്റിയോടവൻ കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു.

കൊറ്റി ദേഹം എത്ര കൂടഞ്ഞിട്ടും കൊഞ്ച് താഴെ ഇറങ്ങിയില്ല. അവൻ അവിടെയിരുന്ന് കൊറ്റിയുടെ കഴുത്തിൽ ശക്തിയായി ഇറക്കി. കൊറ്റി വേദനകൊണ്ട് ഉറക്കെ കരഞ്ഞു:

‘എടാ, ദയവുചെയ്ത് എന്നെ കൊല്ലാതെ വിട്!’

‘ഓഹോ, നിനക്കും വേദനയുണ്ടല്ലോ? ആ പാവാ മീനുകൾ എത്ര നില വിളിച്ചിട്ടുണ്ടാവും നിന്റെ ദയയ്ക്കായി? കൊടുംചതിയനായ നിന്നെ വെറുതെ വിടുന്ന പ്രശ്നമില്ല. നീ ചെയ്ത പാപത്തിന്റെ ഫലം അനുഭവിച്ചേ മതിയാവൂ.’

കൊഞ്ച് അവന്റെ കഴുത്തിലെ പിടി മുറുക്കി.

കൊറ്റി കൂടുതൽ ഉച്ചത്തിൽ നിലവിളിച്ചു. കൊഞ്ചിന്റെ കുർത്തുമുർത്ത കാലുകൾ അവന്റെ കഴുത്തിൽ ആഴ്ന്നിറങ്ങി.

കഴുത്തിൽനിന്നും ചോര കൂടുകൂടാ ഒഴുകി അവൻ ചത്തുവീണു!

ആ വഴി വന്ന ഒരു അരയന്നത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ കൊഞ്ച് കൂട്ടത്തിൽ തിരിച്ചെത്തി. അവൻ നടന്നതെല്ലാം മീനുകളോട് വിവരിച്ചു. ദുഷ്ടനായ കൊറ്റിയിൽനിന്നും തങ്ങളെ രക്ഷിച്ചതിന് അവർ അവനോടു നന്ദി പറഞ്ഞു. പ്രത്യുപകാരമെന്നോണം മീനുകൾ കൊഞ്ചിനെ കൂട്ടത്തിലെ രാജാവാക്കി.

(ഭാരതീയകഥകളിലും അതിപ്രശസ്തമാണ് ഈ കഥ. മലയാളത്തിൽ പ്രചരിക്കുന്ന കഥയിൽ കൊഞ്ചിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ഞങ്ങളാണ്. അതുപോലെ വാൾച്ചമൂലം കൂട്ടത്തിലെ വെള്ളം വറ്റാറാകുമ്പോഴാണ് ചില കഥകളിൽ കൊറ്റി മീനുകളുടെ സഹായത്തിനെത്തുന്നത്. ഇവിടെ മൂക്കുവന്മാരുടെ ഭീഷണിയാണ് കൊറ്റി മീനുകളോടു പറയുന്നത്.)

മൂന്നു ചങ്ങാതിമാർ

ഒരു കൂട്ടത്തിൽ അരയന്നവും മീനും കൊഞ്ചും ഒരുമിച്ച് താമസിച്ചിരുന്നു. അവർ നല്ല സൗഹൃദത്തിലുമായിരുന്നു. സമയം കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം അവർ ഒരുമിച്ചുകൂടി വിശേഷങ്ങൾ പങ്കുവെച്ചുപോന്നു.

അങ്ങനെയിരിക്കേ മഞ്ഞുകാലം വരാനായി. മരംകോച്ചുന്ന തണുപ്പാണ് വരാനിരിക്കുന്നത്. കൂട്ടത്തിലും പുഴയിലുമെല്ലാം വെള്ളം തണുത്തുറഞ്ഞ് മഞ്ഞുപാളികളാവും. മഞ്ഞുപാളികൾക്കടിയിൽ മാത്രമേ വെള്ളമുണ്ടാവും. അതിന്റെ പരിഭ്രമിച്ച മീൻ അരയന്നത്തിന്റെ അടുത്തെത്തി. മീനിന്റെ മുഖം വിളറിയിരിക്കുന്നത് കണ്ട് അരയന്നം ചോദിച്ചു:

‘എന്താ ചങ്ങാതി, നിന്റെ മുഖത്തിനൊരു വാട്ടം?’

‘വാടാതെത്തു ചെയ്യും? കടുത്ത മഞ്ഞുകാലമല്ലേ വരാനിരിക്കുന്നത്? കൂട്ടത്തിലെ വെള്ളം മഞ്ഞുകട്ടയായാൽ എന്റെ കാര്യം കഷ്ടത്തിലാവും. കൂട്ടത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ കിടന്ന് എനിക്കു ശ്വാസിക്കാനാവില്ല. ഞാനവിടെക്കിടന്ന് ചാവുകയേയുള്ളൂ,’ മീൻ സങ്കടത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘അക്കാര്യത്തിൽ എനിക്ക് ലവലേശം ഭയമില്ല.വെള്ളം ഉറഞ്ഞ്

മഞ്ഞാകാൻ തുടങ്ങുംമുമ്പേ ഞാൻ പറന്നുയർന്ന് ചുടുള്ള ഏതെങ്കിലും നാട്ടിലേക്ക് പോകും.'

അരയന്നം കൊക്കു നീട്ടി.

'അപ്പോൾ ചങ്ങാതിയായ എന്റെ കാര്യമോ? ആപൽഘട്ടത്തിൽ ചങ്ങാതിയെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോകുന്നത് ശരിയാണോ? എന്നെക്കൂടി നീ പോകുന്ന സ്ഥലത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോകുമോ?'

മീൻ ചോദിച്ചു.

'അതിനെന്താ? നിന്നെക്കൂടി ഞാൻ കൊണ്ടുപോവാം.'

അരയന്നം സമ്മതം മൂളി.

അവരുടെ ഈ സംസാരം കേട്ടുകൊണ്ട് കൊഞ്ച് അങ്ങോട്ടു വന്നു.

'എന്താ, രണ്ടാളുംകൂടെയൊരു വർത്തമാനം? ഞാനുംകൂടിയൊന്ന നിയട്ടെ.'

കൊഞ്ചിന്റെ സംശയത്തിന് അവർ മറുപടി നൽകി.

'അയ്യോ, നിങ്ങളിവിടുന്ന് പോയാൽ ഞാനെന്തു ചെയ്യും? മഞ്ഞുകാലം വരുമ്പോൾ എന്നെക്കൂടി രക്ഷിച്ചു കൊണ്ടുപോകാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയില്ലേ?'

കൊഞ്ചിനും പരിഭ്രമമായി.

'ഞങ്ങൾ നിന്നെ മാത്രം ഉപേക്ഷിച്ചു പോവില്ല. സമയമാകുമ്പോൾ നിന്നെയും ഞങ്ങളിവിടുന്ന് രക്ഷിക്കാം. പോരേ?'

അരയന്നം പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ടപ്പോൾ കൊഞ്ചിന് സമാധാനമായി. അവരോരോരുത്തരും തങ്ങളുടെ വഴിക്ക് പിരിഞ്ഞുപോയി.

കുറച്ചു നാൾ കഴിഞ്ഞതും മഞ്ഞുകാലം വന്നു. അരയന്നം മീനനോടും കൊഞ്ചിനോടും യാത്രയ്ക്കൊരുങ്ങാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. കൊഞ്ചിനും മീനിനും തന്നെപ്പോലെ പറക്കാനാവുമെന്നാണ് അരയന്നം ധരിച്ചിരുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് അവരെ കൂടെക്കൂട്ടാമെന്ന് അവൻ സമ്മതിച്ചതും.

അരയന്നം ഒരു ചരടടുത്ത് അതിന്റെ ഒരറ്റം തന്റെ കാലിൽ കെട്ടി. അതേ ചരട് കൊഞ്ചിന്റെ കാലിലും മീനിന്റെ വാലിലും കെട്ടാൻ അവൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. മൂവരും ഒരുമിച്ച് പറക്കണമെന്ന് അവർ നിശ്ചയിച്ചു.

ഒന്ന്... രണ്ട്... മൂന്ന്...

അരയന്നം പറഞ്ഞതും അവർ പറക്കാനൊരുങ്ങി. എന്നാൽ, സംഭവിച്ചതോ? അരയന്നം പറന്നുയർന്നു. കൊഞ്ച് പതിവുപോലെ പുറകോട്ടു നടന്നു. മീൻ വെള്ളത്തിനടിയിലേക്ക് ഊളിയിട്ടു.

അതിനിടെ ചരടു പൊട്ടി മൂവരും സ്വതന്ത്രരായി.

മഞ്ഞുകാലം കഠിനമായി. വെള്ളം ഉറച്ച് മഞ്ഞുകട്ടിയായശേഷം മീനിനും കൊഞ്ചിനും എന്തു സംഭവിച്ചെന്നു പക്ഷേ, കഥയിലില്ല. ചിലപ്പോൾ അവർ ശ്വാസം കിട്ടാതെ ചത്തുപോയിരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ, പെട്ടെന്നൊരുനാൾ സൂര്യനുദിച്ചു ആ ചുടേറ്റ മഞ്ഞുപാളികൾ ഉരുകി അവർ രക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കാം.

രണ്ടാമത്തേത് സംഭവിക്കട്ടെ, അല്ലേ?

മിടുമിടുക്കിയും പൊന്നനുജനും

പണ്ടു പണ്ട് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു കർഷകനും ഭാര്യയും ചെറിയ വീടുവെച്ച് താമസിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് ആദ്യമൊരു പെൺകുട്ടിയും പിന്നീടൊരു ആൺകുട്ടിയും പിറന്നു. അവർ മക്കളെ പൊന്നുപോലെ നോക്കി. തലയിലും താഴത്തും വെക്കാതെ വളർത്തി. മിടുക്കി പെൺകുട്ടിക്ക് കുഞ്ഞനുജനോട് വല്ലാത്ത അടുപ്പമുണ്ടായി. അവർ ഒരുമിച്ചുതന്നെ കളിച്ചും ഉണ്ടും ഉറങ്ങിയും കഴിഞ്ഞു. മക്കളുടെ ഈ പരസ്പരസ്പർശം മാതാപിതാക്കളുടെ മനസ്സു നിറച്ചു.

കുട്ടികൾ കുറച്ചു വലുതായതും കർഷകദമ്പതിമാർക്ക് ജോലിക്കായി പുറത്തു പോകേണ്ടിവന്നു. തങ്ങൾ കഠിനമായി ജോലി ചെയ്താലേ അടുപ്പം പുകയൂ എന്നവർക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. ചെറിയ കുട്ടികളെ വീട്ടിൽ തനിച്ചാക്കിപ്പോകാൻ അവർക്കു വിഷമം തോന്നി.

പക്ഷേ, പോകാതെ വേറെ മാർഗമില്ലല്ലോ?

അങ്ങനെ കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം രാവിലെ പതിവുപോലെ

കർഷകനും പത്നിയും ജോലിക്കു പോകാനൊരുങ്ങി. മകളെ അടുത്തു വിളിച്ച് ചില ഉപദേശങ്ങൾ കൊടുക്കാനും കർഷകൻ മറന്നില്ല.

‘മോളേ, നീയൊരു മിടുമിടുക്കിയാണെന്ന് എനിക്കറിയാം. അനുജനെ നന്നായി നോക്കണമെന്ന് നിന്നോട് പ്രത്യേകിച്ച് പറയേണ്ടതില്ലെന്നു മറിയാം. എങ്കിലും ശ്രദ്ധിക്കണം. ഞങ്ങൾ തിരിച്ചെത്തുംവരെ നീയും അനുജനും വീടുവിട്ട് പുറത്തെവിടെയും പോകരുത്. കുട്ടികളെ റാഞ്ചി കൊണ്ടുപോകുന്ന അരയന്നങ്ങൾ ചുറ്റും പറന്നുനടക്കുന്നുണ്ട്. അതു കൊണ്ട് പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കണം. ഞങ്ങൾ വന്നു വിളിക്കുമ്പോഴേ വാതിൽ തുറക്കാവൂ. ഞങ്ങൾ പറയുന്നതെല്ലാം അനുസരിച്ച് മിടുക്കിയാ യിരുന്നാൽ വൈകീട്ട് നിനക്കൊരു പട്ടുതുവാല സമ്മാനമായി തരാം.’

‘അച്ഛനുമമ്മയും ധൈര്യമായി ജോലിക്ക് പോയ്ക്കൊള്ളൂ. അനുജന്റെ കാര്യം ഞാൻ നോക്കിക്കൊള്ളാം,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

അവളുടെ കൂറുന്നുകവിളിൽ അച്ഛനമ്മമാർ മാറിമാറി ഉമ്മവെച്ചു. പിന്നെ, അവർ അവളോട് യാത്ര പറഞ്ഞിറങ്ങി.

ജനാലയിലൂടെ പുറത്തെ മനോഹരദൃശ്യങ്ങൾ ആസ്വദിക്കുകയായി രുന്നു പെൺകുട്ടി. പച്ചനിറഞ്ഞ ചെടികളും അവയിൽ വിരിഞ്ഞ പലതരം പൂക്കളും അവളെ വല്ലാതെ ആകർഷിച്ചു. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയൽ പക്കങ്ങളിൽനിന്നും അവളുടെ ചില കൂട്ടുകാരും മുറ്റത്തെത്തി. അവർ അവളെ കൈകാട്ടി വിളിച്ചു. അവരോടൊപ്പം ചേർന്ന് കളിക്കാൻ അവൾ കൊതിച്ചു. അച്ഛന്റെ വാക്കുകൾ മറന്ന് അവൾ അനുജനെയും കൂട്ടി വാതിൽ തുറന്ന് പുറത്തിറങ്ങി. അതു കണ്ട് കൂട്ടുകാർ ഓടിയെത്തി, അവളുടെ കൈകൾക്ക് ആഹ്ലാദം പങ്കുവെച്ചു. വട്ടത്തിൽ ഓടിക്കളി കാൻ അവർ അവളെയും ക്ഷണിച്ചു. കുഞ്ഞനുജനെ പുൽത്തകിടിയി ലിരുത്തി, അവൾ അവരോടൊപ്പം കളികളിൽ ഏർപ്പെട്ടു. കളിയുടെ രസ ത്തിൽ അവൾ അനുജന്റെ കാര്യം തത്കാലത്തേക്ക് മറന്നു.

ഈ സമയം ഒരുപറ്റം അരയന്നങ്ങൾ അതിലേ പറന്നുവന്നു. ഒറ്റയ്ക്കിരിക്കുന്ന കുട്ടികളെ കണ്ടാൽ അരയന്നങ്ങൾ തത്ക്ഷണം അവരെ റാഞ്ചി കൊണ്ടുപോകുമെന്നാണ് റഷ്യക്കാരുടെ വിശ്വാസം. ഇവിടെയും മറ്റൊ നല്ല സംഭവിച്ചത്. പുൽത്തകിടിയിൽ ഒരു സുന്ദരൻകുട്ടി ഇരിക്കുന്നത് അരയന്നങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. അവർ കൂട്ടത്തോടെ താഴ്ന്നു പറന്ന് അവനെയും റാഞ്ചി പറന്നു പോയി! കളിയിൽ ലയിച്ചിരുന്ന പെൺകുട്ടി ഇതറിഞ്ഞതേയില്ല.

പെട്ടെന്നാണ്, പെൺകുട്ടിക്ക് അനുജന്റെ കാര്യം ഓർമ്മ വന്നത്. അവൾ കളിനിർത്തി ഓടിച്ചെന്നു. താൻ അനുജനെ ഇരുത്തിയ സ്ഥലം

ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്നു! അവൾക്കൊക്കെ പരിഭ്രമമായി. അവൾ ഉറക്കെ വിളിച്ചു:

‘അനുജാ, പൊന്നനുജാ...’

അതിന് ഒരു പ്രതികരണവുമുണ്ടായില്ല. അതോടെ അവളുടെ നെഞ്ചിടിപ്പ് ഇരട്ടിച്ചു. അവൾ കൂടുതൽ ഉറക്കെ വിളിച്ച് ഓടിനടന്നു:

‘എന്റെ പൊന്നനുജാ, നീ എവിടെയാണ്?’

അപ്പോഴേക്കും അവളുടെ കൂട്ടുകാർ ഓടിയെത്തി കാര്യം തിരക്കി. അവൾ അതിനൊന്നും ഉത്തരം പറയാൻ നിന്നില്ല. അങ്ങകലയായി ആകാശത്ത് അരയന്നക്കൂട്ടം പറന്നുപോകുന്നത് അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. അവൾക്കു കാര്യം പിടികിട്ടി. തന്റെ അനുജനെ റാഞ്ചിയത് അരയന്നങ്ങൾ തന്നെ. എന്തു വിലകൊടുത്തായാലും അവനെ അപകടമൊന്നും കൂടാതെ തിരിച്ചെത്തിക്കണമെന്ന് അവൾ തീരുമാനിച്ചു.

പക്ഷേ, എങ്ങനെ?

എന്തെങ്കിലും വഴി കാണാതെ വരില്ല.

അരയന്നങ്ങൾ പറന്നുപോയ വഴിയെ അവൾ നിലം തൊടാതെ ഓടി. അവളുടെ മനസ്സിൽ കുഞ്ഞനുജന്റെ നിഷ്കളങ്കമുഖം നിറഞ്ഞുനിന്നു.

പെൺകുട്ടി ഓടിയോടി ഒരു മണ്ണെടുപ്പിന്റെ അടുത്തെത്തി. അവളൊന്നു നിന്നു. അരയന്നങ്ങൾ തന്റെ അനുജനെയുംകൊണ്ട് എങ്ങോട്ടാണ് പോയതെന്ന് ഒരുപക്ഷേ, മണ്ണെടുപ്പിന് അറിയാമായിരിക്കുമെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. അവൾ കണ്ണു തുടച്ച് ചോദിച്ചു:

‘മണ്ണെടുപ്പേ, മണ്ണെടുപ്പേ, കുറെ അരയന്നങ്ങൾ എന്റെ പൊന്നനുജനെയും റാഞ്ചി ഇതിലെ വന്നു. അവരവനെ എവിടെയാണ് സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് പറഞ്ഞുതരാമോ?’

മണ്ണെടുപ്പ് ഒന്നാളിക്കത്തിയിട്ട് പറഞ്ഞു:

‘പറയാം. പക്ഷേ, ഞാൻ ചൂട്ടെടുത്ത വരകുകൊണ്ടുള്ള ഒരുപ്പം നീ തിന്നണം.’

അതുകേട്ട് പെൺകുട്ടിയുടെ മുഖം വാടി. അവൾ നിരാശയോടെ ചോദിച്ചു:

‘അയ്യോ, ഞാനെങ്ങനെ നിന്റെ വരകപ്പം തിന്നും? നല്ല ഗോതമ്പുകൊണ്ടുള്ള അപ്പംപോലും ഞാനും എന്റെ അച്ഛനുമൊന്നും തിന്നാറില്ലല്ലോ. പിന്നെന്തു ചെയ്യും?’

‘എന്നാലേ, നീ നിന്റെ പാടുന്നോക്കി പൊയ്ക്കോളൂ. അരയന്നങ്ങൾ പോയതെങ്ങോട്ടാണെന്ന് എനിക്കു പറയാൻ മനസ്സില്ല.’

മണ്ണെടുപ്പ് വീണ്ടും ആളി. അവൾ വീണ്ടും ഓടി.

കുറെ നേരം കഴിഞ്ഞ് അവളൊരു വലിയ ആപ്പിൾമരത്തിനു ചുവട്ടിലെത്തി. അപ്പോഴാണ് അതിന്റെ കൊമ്പുകൾ നിറയെ കാട്ടാപ്പികൾ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നത് അവൾ കാണുന്നത്. എല്ലാം പഴുത്തു തുടുത്തവ തന്നെ. ഇത്ര പൊക്കവും വിസ്താരവുമുള്ള ആപ്പിൾമരം അരയന്നക്കൂട്ടത്തെ കാണാതിരിക്കില്ലെന്ന് അവൾക്കുറപ്പായിരുന്നു. അവൾ ആപ്പിൾമരത്തെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘ആപ്പിൾമരമേ, ആപ്പിൾമരമേ, എന്റെ പൊന്നനുജനെയുംകൊണ്ട് ആ അരയന്നങ്ങൾ എങ്ങോട്ടാണ് പോയതെന്ന് പറയാമോ?’

‘പറയാം. പക്ഷേ, നീയെന്റെ കൊമ്പിൽനിന്ന് ഒരു പഴം പഠിച്ചു തിന്നണം.’

ആകെയൊന്ന് ആടിയുലഞ്ഞ് ആപ്പിൾമരം പറഞ്ഞു.

‘അയ്യോ, അതെങ്ങനെ സാധിക്കും? ഉദ്യാനത്തിലെ ആപ്പിൾ മരത്തിലുണ്ടാവുന്ന ആപ്പിൾപോലും ഞങ്ങൾ തിന്നാറില്ല. പിന്നെങ്ങനെ നിന്റെ ആപ്പിൾ ഭക്ഷിക്കും?’

പെൺകുട്ടി കൈമലർത്തി.

‘എന്നാൽ നീ നിന്റെ വഴിക്ക് പൊയ്ക്കോളൂ. നിന്നെ സഹായിക്കാൻ എന്നെക്കിട്ടില്ല.’

ഒന്നു ചുളം വിളിച്ച് ആപ്പിൾമരം ആടിയുലഞ്ഞു.

അവളുടെ പരിഭ്രമം ഇരട്ടിയായി. ആരുംതന്നെ സഹായിക്കാത്തതിലായിരുന്നു അവൾക്കു സങ്കടം. അവൾ പ്രതീക്ഷ കൈവിടാതെ മുന്നോട്ടോടി.

പിന്നെ, പെൺകുട്ടി എത്തിയത് പാലാഴിയുടെ കരയിലാണ്. വെള്ളത്തിനു പകരം പാലാണ് പുഴയിലൂടെ ഒഴുകിയിരുന്നത്. പുഴക്കരയിൽ നിറയെ സ്വാദേറിയ പഴങ്ങളുമായി മരങ്ങൾ നിരന്നു നിന്നിരുന്നു. ഇടതടവില്ലാതെ ഒഴുകുന്ന പാലാഴിക്ക് അരയന്നങ്ങൾ പോയ വഴി അറിയാമായിരിക്കുമെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. അവൾ പാലാഴിയെ വണങ്ങി ചോദിച്ചു:

‘പാലാഴീ, പാലാഴീ, എന്റെ അനുജനെ റാഞ്ചിയെടുത്ത അരയന്നങ്ങൾ പോയതെവിടെയാണെന്നു പറയാമോ?’

‘എനിക്കറിയാം. ഞാനത് നിന്നോടു പറയുകയും ചെയ്യാം. എന്നാൽ, പഴസത്തും പാലും ചേർത്തത് നീയല്പം കഴിക്കണം.’

പതഞ്ഞുപൊന്തി പാലാഴി പറഞ്ഞു. വാടിയ മുഖത്തോടെ അവൾ ചോദിച്ചു:

‘അതെങ്ങനെയാണ്? ഞാനും അച്ഛനുമൊന്നും പഴച്ചാറും പാൽക്കട്ടിയും ചേർത്തുപോലും കഴിക്കാറില്ലല്ലോ.’

‘എങ്കിൽ നീ നിനക്കിഷ്ടമുള്ളതുപോലെ ചെയ്തോളൂ. ഞാനായിട്ട് നിന്നോടെന്തെങ്കിലും പറയുമെന്ന വിചാരവും വേണ്ട.’

അവൾ അവിടന്നും നടന്നു. അനുജനെ കണ്ടെത്താനാവുമെന്ന നേരിയ പ്രതീക്ഷ മാത്രമേ അപ്പോൾ അവളുടെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അനുജന്റെ മുഖം അപ്പോഴും അവളുടെ മനസ്സിൽനിന്നും മാഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഏതായാലും, അവനെ വീണ്ടെടുത്തല്ലാതെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുക വയ്യ. അവനില്ലാതെ വീട്ടിലേക്കു ചെന്നാൽ അച്ഛനുമമ്മയും നെഞ്ചുപൊട്ടി മരിക്കും! ദൈവത്തെ മനസ്സിൽ വിചാരിച്ച് അവൾ നടന്നു.

കുറെ ദൂരം പിന്നിട്ട് അവൾ എത്തിച്ചേർന്നത് ഒരു കാട്ടിലാണ്. ചുറ്റു പാടുംനിന്ന് വന്യമൃഗങ്ങളുടെ അട്ടഹാസങ്ങൾ കേട്ടിട്ടും അവൾ തെല്ലും കൂലുങ്ങിയില്ല. കൊടുങ്കാറ്റും പെരുമഴയും ഇടിമിന്നലും അവളെ തന്റെ ദൗത്യത്തിൽനിന്ന് പിന്തിരിപ്പിച്ചില്ല. അവൾ നടന്നുനടന്ന് ഉൾക്കാട്ടി ലെത്തി. അപ്പോൾ അവളൊരു വിചിത്രമായ കാഴ്ച കണ്ടു.

കോഴിക്കാലിൽ കറങ്ങുന്ന ഒരു കുടിൽ. അതിന് ആകെയുള്ളത് ഒരു കൊച്ചു ജനാല മാത്രം. മനുഷ്യരുടെ എല്ലുകൊണ്ടാണ് അതിന്റെ വേലിയും ചുമരുകളും ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത്!

പെൺകുട്ടിക്കു നേരിയ ഭയം തോന്നി.

അപ്പോഴാണ് അവളതു ശ്രദ്ധിച്ചത്. ജനലിലൂടെ അവളാ കാഴ്ച വ്യക്തമായി കണ്ടു. അരയന്നങ്ങൾ റാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോയ തന്റെ പൊന്നു ജൻ ആ കുടിലിനുള്ളിലിരുന്ന് വെള്ളി ആപ്പിളുകൾകൊണ്ട് കളിക്കുന്നു!

പറഞ്ഞറിയിക്കാനാവാത്ത സന്തോഷം അവൾക്കുണ്ടായി.

അവൾ രണ്ടുംകല്പിച്ച് എല്ലുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ജനലിലൂടെ അകത്തേക്ക് നുഴഞ്ഞുകയറി. കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന വീട്ടിൽനിന്നും തെറിച്ചു വീഴാതെ, ഒരഭ്യാസിയെപ്പോലെയാണ് അവൾ അതു സാധിച്ചത്. അനുജന്റെ തോളിൽ തട്ടി സമാധാനിപ്പിക്കാനും അവൾ മറന്നില്ല.

‘എന്റെ പൊന്നുകുടം ഇവിടെയിരുന്ന് കളിച്ചോളൂ. ചേച്ചി വേഗം വന്ന് നിന്നെ രക്ഷിക്കാം.’

അനുജൻ തലയാട്ടി. പിന്നെ കളി തുടർന്നു.

പെൺകുട്ടി വീടിന്റെ ചെറിയ മുറികളിൽ കയറിയിറങ്ങി ഒടുവിൽ അടുക്കളയിലെത്തി. അപ്പോഴുണ്ട് വിചിത്രരൂപമുള്ള ഒരു വൃദ്ധ തലയോട്ടിയുടെ പുറത്തിരുന്ന് തക്ലിയിൽ നൂലു നൂല്ക്കുന്നു! നീണ്ട മൂക്കും കോമ്പല്ലുകളും ചുളിഞ്ഞ തൊലിയും ചത്ത കണ്ണുകളുമൊക്കെയുള്ള അവരെ കണ്ട മാത്രയിൽ പെൺകുട്ടിക്ക് ഭയവും വെറുപ്പുമൊക്കെ വന്നു.

വൃദ്ധയെന്തിന് തന്റെ അനുജനെ വീട്ടിലാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രം അവൾക്കു മനസ്സിലായില്ല.

‘ഹും, മനുഷ്യന്റെ മണം! എന്റെ കറങ്ങുന്ന കുടിലിൽ മറ്റൊരു മനുഷ്യൻ കടന്നിരിക്കുന്നു. ആരാണത്?’

വൃദ്ധ മൂക്കു ചുളിച്ച് സ്വയം ചോദിച്ചു.

‘അമ്മുമ്മേ, ഇത് ഞാനാണ്. പുറത്താരെയും കാണാത്തതുകൊണ്ടാണ് ചോദിക്കാതെ അകത്തു കടന്നത്. ക്ഷമിച്ചാലും,’ പെൺകുട്ടി വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘ഓഹോ, നീയെന്തിനാണ് എന്റെ വീട്ടിൽ വന്നത്?’

വൃദ്ധ ചോദിച്ചു.

‘അത് അമ്മുമ്മേ, എന്റെ പാവാട മഞ്ഞുകൊണ്ട് നനഞ്ഞുപോയി. അതാണ് ഉണക്കാമെന്നു കരുതി കയറിയതാണ്. അതിന് അമ്മുമ്മയ്ക്ക് വിരോധമുണ്ടാവില്ലല്ലോ?’

അവൾ മനഃപൂർവ്വം കള്ളം പറഞ്ഞു.

‘അതിനെന്താ? നീയീ തലയോട്ടിയിലിരുന്ന് ചുളയിലെ ചുടുകൊണ്ട് പാവാട ഉണക്കിക്കോളൂ. ഞാനിപ്പോൾ വരാം. അതുവരെ ഈ നൂലും നൂല്ക്കണം.’

വൃദ്ധ എഴുന്നേറ്റു പോയി.

അവൾ മടിയോടെയാണെങ്കിലും ആ തലയോട്ടിയിലിരുന്ന് നൂൽ നൂല്ക്കാൻ തുടങ്ങി. പെട്ടെന്ന് ഒരു എലി അതിലൂടെ ഓടിവന്നു. അവളെ അഭ്യാസിയെപ്പോലെയാണ് അത് മനുഷ്യഭാഷയിൽ സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി:

‘പെൺകുട്ടി, ഞാൻ നിന്റെ ചങ്ങാതിയെലിയാണ്. നീ വലിയൊരു അപകടത്തിലാണ് എത്തിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. എനിക്കിത്തിരി മധുരപലഹാരം തരാമെങ്കിൽ രക്ഷപ്പെടാനുള്ള മാർഗം പറഞ്ഞുതരാം.’

അവൾ തന്റെ കീശയിൽ തപ്പി. ഭാഗ്യത്തിന് തലേന്ന് അമ്മ കൊടുത്ത പലഹാരത്തിന്റെ ഒരു കഷ്ണം കിട്ടി. അതവൾ എലിക്കു കൊടുത്തു. ആ പലഹാരം ആർത്തിയോടെ തിന്ന് എലി സ്വകാര്യമായി പറഞ്ഞു:

‘ദുഷ്ടയായ ‘ബാബായാഗ’ എന്ന മന്ത്രവാദിനിയെയാണ് നീയിപ്പോൾ കണ്ടത്. നീയും നിന്റെ അനുജനും അവളുടെ പിടിയിലാണ്. ബാബായാഗ മറ്റൊരു മുറിയിൽ വലിയ അടുപ്പുകുട്ടി, വലിയ പാത്രത്തിൽ വെള്ളം തിളപ്പിക്കുകയാണിപ്പോൾ. നിന്നെയും അനുജനെയും തിളപ്പിച്ച വെള്ളത്തിലിട്ട് വേവിച്ചു തിന്നാനാണ് അവളുടെ പരിപാടി.’

അതു കേട്ട് പെൺകുട്ടി ഭയന്നു വിറച്ചു. തൊണ്ടയിടറി അവൾ ചോദിച്ചു:

‘ഞങ്ങൾക്ക് ഇവിടെനിന്നും രക്ഷപ്പെടാൻ എന്തെങ്കിലും മാർഗം പറഞ്ഞുതരാമോ?’

‘പറയാം. ബാബായാഗ നിന്നെയേല്പിച്ച പണി ഞാൻ ചെയ്തോളാം. നീ ഇപ്പോൾത്തന്നെ അനുജനെയുംകൊണ്ട് ഈ കുടിലിൽനിന്ന് ഓടി രക്ഷപ്പെടണം.’

എലി ഉപദേശിച്ചു. അവൾ അതനുസരിച്ചു. കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്ന അനുജന്റെ വായ പൊത്തി അവളവനെ വാരിയെടുത്തു. പിന്നെ, ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ ജനലിലൂടെ താഴേക്കു ചാടി ഓടാൻ തുടങ്ങി. വെള്ളം തിളപ്പിക്കുന്ന തിരക്കിൽ ബാബായാഗ ഇതറിഞ്ഞതേയില്ല.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതും ബാബായാഗ അടുക്കളയുടെ പുറത്തുവന്ന് വിളിച്ചു ചോദിച്ചു:

‘മോളേ, നീയിപ്പോഴും നുല് നുല്ക്കുന്നുണ്ടല്ലോ, അല്ലേ?’

‘പിന്നില്ലാതെ? തക്കിയുടെ ശബ്ദം അമ്മുമ്മ കേൾക്കുന്നില്ലേ?’

പെൺകുട്ടിയുടെ ശബ്ദത്തിൽ എലി വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

‘ഉവ്വ്, കേൾക്കുന്നുണ്ട്. മിടിക്കിക്കൂട്ടി!’

ബാബായാഗ തൃപ്തിയോടെ തിരിച്ചുപോയി.

അപ്പോഴേക്കും പാത്രത്തിലെ വെള്ളം തിളച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. പെൺകുട്ടിയെയും അനുജനെയും അതിലിട്ട് വേവിക്കാനായി അവൾ അടുക്കളയിലേക്ക് ചെന്നു. എലി അതിനകം ഏതോ മാളത്തിൽ കയറി ഒളിച്ചിരുന്നു. പെൺകുട്ടി അടുക്കളയിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടതറിഞ്ഞ് അവൾ പല്ലു തെരിച്ചു. എങ്കിൽ അനുജനെ വേവിക്കാമെന്നു കരുതി അവനിരുന്ന മുറിയിലെത്തി. അവിടവും ഒഴിഞ്ഞുതന്നെ കിടന്നു! ബാബായാഗയ്ക്ക് കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു. അവൾ ഇടിവെട്ടുംപോലെ അലറി:

‘ഓഹും, ഈ നശിച്ച അരയന്നങ്ങൾ എവിടെപ്പോയി?’

അടുത്ത നിമിഷം അരയന്നക്കൂട്ടം പറന്ന് അവിടെയെത്തി.

‘എന്തു പറയാനാണ്? നിങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്ന ആ ചെറുക്കനും അവന്റെ ചേച്ചിയും എന്റെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് രക്ഷപ്പെട്ടു. അവരേതായാലും അധിക ദുരമൊന്നും എത്തിക്കാണില്ല. നിങ്ങളിപ്പോൾത്തന്നെ പോയി രണ്ടുപേരെയും പിടിച്ചു കൊണ്ടുവരണം.’

ബാബായാഗ ആക്രോശിച്ചു.

‘ശരി അമ്മുമ്മേ.’

അരയന്നക്കൂട്ടം ഒട്ടും സമയം കളയാതെ കുട്ടികളെ തേടി പറന്നു പോയി.

പെൺകുട്ടി അനുജനെയുംകൊണ്ട് ഓടിയോടി പാലാഴിയുടെ അടു

ത്തത്തി. അപ്പോഴേക്കും അരയന്നക്കൂട്ടം പുറകെ വരുന്നത് അവൾ കണ്ടു. അവൾ പാലാഴിക്കരയിലെത്തി അപേക്ഷിച്ചു:

‘പൊന്നു പാലാഴീ, ബാബായാഗയുടെ പിടിയിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ട ഞങ്ങളെത്തേടി അരയന്നങ്ങൾ വീണ്ടും വരുന്നുണ്ട്. ദയവുചെയ്ത് ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കണം.’

‘രക്ഷിക്കാം. പക്ഷേ, നീ പഴസത്തും പാലും ചേർത്ത് കഴിക്കണം,’ പാലാഴി പതഞ്ഞു പൊന്തി.

‘അതിനെന്താ? കഴിക്കാമല്ലോ.’

അവൾ ആ മധുരമിശ്രിതം അകത്താക്കി. സന്തുഷ്ടനായ പാലാഴി അവരെ തിരഞ്ഞെ മരത്തണലിൽ ഒളിപ്പിച്ചു.

അവരെ തിരഞ്ഞുവന്ന അരയന്നങ്ങൾ അവിടെയെങ്ങും പറന്നുനടന്നു. പാലാഴിയുടെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് കുട്ടികളെ കണ്ടെത്താൻ അരയന്നങ്ങൾക്കായില്ല. നിരാശരായ അവർ മടങ്ങിപ്പോയി.

‘വളരെ നന്ദിയുണ്ട്, പാലാഴീ.’

അവൾ പാലാഴിയോട് യാത്ര പറഞ്ഞ് അനുജനെയുംകൊണ്ട് മുന്നോട്ടോടി. അവർ ആപ്പിൾമരത്തിനടുത്തെത്തിയതും അരയന്നങ്ങളുടെ ചിറകടിയൊപ്പു വീണ്ടും കേട്ടു. അരയന്നങ്ങൾ തങ്ങളെ വിട്ടുപോയിട്ടില്ല എന്നു മനസ്സിലാക്കിയ പെൺകുട്ടി ആപ്പിൾമരത്തോട് സഹായം അഭ്യർഥിച്ചു.

‘പൊന്നുമരമേ, ദുഷ്ടന്മാരായ അരയന്നങ്ങളുടെ കണ്ണിൽപ്പെടാതെ നിനക്ക് ഞങ്ങളെയൊന്നു രക്ഷിക്കാമോ?’

‘രക്ഷിക്കാം. പക്ഷേ, നീയെന്റെയൊരു ആപ്പിൾപ്പഴം തിന്നണം.’

ആപ്പിൾ മരം പഴയ വ്യവസ്ഥ ആവർത്തിച്ചു.

‘എന്തിനാണ് ഒന്നാക്കുന്നത്? രണ്ടെണ്ണം തിന്നാല്ലോ?’

അവൾ താഴ്ന്ന കൊമ്പിൽനിന്നും രണ്ട് ആപ്പിൾപ്പഴം പറിച്ച് കറുമുറാതിന്നു. അതു കണ്ട് ആപ്പിൾമരത്തിന് സന്തോഷമായി. അത് അവരെ തന്റെ ചില്ലുകൾക്കടിയിൽ ഒളിപ്പിച്ചു. അരയന്നക്കൂട്ടം കുറെനേരം ചുറ്റിപ്പറന്ന ശേഷം നിരാശയോടെ തിരിച്ചുപോയി. ആപ്പിൾമരത്തോട് നന്ദി പറഞ്ഞ് അവൾ അനുജനെയുംകൊണ്ട് ഓട്ടം തുടർന്നു.

അവൾ മണ്ണെടുപ്പിനടുത്തെത്തിയപ്പോഴാണ്, അരയന്നങ്ങൾ വീണ്ടും തങ്ങളെ തിരഞ്ഞു വരുന്നു! മണ്ണെടുപ്പിനു മുന്നിൽനിന്ന് കൈകുപ്പി അവൾ പറഞ്ഞു:

‘പൊന്നു മണ്ണെടുപ്പേ, ആ ദുഷ്ടന്മാർ ഞങ്ങളെ വിടാതെ പിന്തുടരുന്നത് നീ കാണുന്നില്ലേ? ദയവുചെയ്ത് അവരുടെ കണ്ണിൽപ്പെടാതെ ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കൂ.’

‘രക്ഷിക്കാം. പക്ഷേ നീയെന്റെ വരകപ്പം തിന്നണം.’

‘ദാ, തിന്നുകഴിഞ്ഞു.’

അവൾ ഒരപ്പമെടുത്ത് വായിലിട്ടു. സന്തുഷ്ടനായ മണ്ണുടുപ്പ് അവരെ ചാരത്തിനടിയിൽ ഒളിപ്പിച്ചു. അരയന്നക്കൂട്ടത്തിന് എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും അവരെ കണ്ടെത്താനായില്ല. ചിറകു കുഴഞ്ഞ അവർ തിരച്ചിൽ നിർത്തി മടങ്ങിപ്പോയി.

മണ്ണുപ്പിനോടു നന്ദി പറഞ്ഞ് പെൺകുട്ടി അനുജനെയുംകൊണ്ട് ഓടി. വീട്ടിലെത്തിയിട്ടും അരയന്നങ്ങളുടെ പൊടിപോലും അവൾ കണ്ടില്ല.

മക്കളെ കാണാതെ വിഷമിച്ചു നിലക്കുകയായിരുന്നു മാതാപിതാക്കൾ. മക്കളെ കൺമുന്നിൽ കണ്ടതും കർഷകൻ ഓടിയെത്തി അവരെ വാരിയെടുത്ത് ഉമ്മ വെച്ച് ചോദിച്ചു:

‘നിങ്ങൾ എവിടെയായിരുന്നു മക്കളേ, ഇതുവരെ?’

‘അതൊക്കെ പിന്നെപ്പറയാം. ആദ്യമെനിക്കുള്ള പട്ടുതുവാല താ.’

അവൾ കള്ളച്ചിരിയോടെ കൈ നീട്ടി.

വെച്ചുമാറൽ

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെന്നല്ല, ഭൂലോകത്തെല്ലായിടത്തും സ്ത്രീകളുടെ വീട്ടുജോലി അതികഠിനംതന്നെയാണ്. കാണാൻ മാത്രമുള്ള പണികളിലെങ്കിലും രണ്ടറ്റവും കൂട്ടിമുട്ടിക്കാൻ അവർ പെടുന്ന പാട് ചില്ലറയല്ല. ജീവിതംതന്നെ കൂടുംബാംഗങ്ങൾക്കായി ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചിട്ടും അവർ ചെയ്യുന്ന പണികളെ ഭൂരിപക്ഷം പുരുഷന്മാരും അംഗീകരിക്കാറില്ല. തൊണ്ണൂറ്റൊമ്പതു ഗുണങ്ങൾ കണ്ടില്ലെന്നു നടിച്ച ഒരു ദോഷം കണ്ടെത്തി അതിന്റെ പേരിൽ സ്ത്രീകളെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നതിലാണ് അവർക്കു താല്പര്യം. ഈ കഥയും അതിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമല്ല.

പണ്ട് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു ഭർത്താവും ഭാര്യയും കുഞ്ഞും ജീവിച്ചിരുന്നു. ഭർത്താവ് കാര്യമായ ജോലിയൊന്നും ചെയ്യാതെ പകൽ മുഴുവനും പലയിടത്തും അലഞ്ഞുനടക്കും. സന്ധ്യയാകുമ്പോഴാണ് വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തുക. ഭാര്യ ഈ നേരമത്രയും വീട്ടുകാര്യങ്ങളും കുഞ്ഞിന്റെ കാര്യങ്ങളുമെല്ലാം നോക്കി ആകെ ക്ഷീണിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. എന്നിട്ടും, ഭർത്താവ് കൂളിച്ചുവരുമ്പോഴേക്കും അത്താഴം പിഞ്ഞാണത്തിൽ വിളമ്പിക്കൊടുക്കാൻ അവൾ തയ്യാറാവും. ഓരോ വിഭവത്തിന്റെയും

സ്വാമി നോക്കി അയാൾ കുറ്റം പറയാൻ തുടങ്ങും:

‘ഇതെന്താടി, ഈ ഉണ്ടാക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നത്? മനുഷ്യന്റെ വായിനു സ്വാമി തോന്നുന്ന എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കിക്കൂടേ?’

ഭാര്യ മറുപടിയൊന്നും പറയില്ല.

‘ഇതിനാണെങ്കിൽ ഉപ്പില്ല, മറ്റേതിന് എരിവു കൂടുതൽ, എല്ലാം പാകത്തിനു ചേർന്ന കറിക്കു പക്ഷേ, വേവ് പാതിപോലുമില്ല. ഇനിയൊരു കറികരിഞ്ഞ് പാത്രത്തിന്റെ അടിയിൽപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. കഷ്ടം!’

ഭർത്താവ് കുറ്റപ്പെടുത്തൽ തുടരും.

ഇത് ആ വീട്ടിലെ സ്ഥിരം കലാപരിപാടിയാണെന്നു. ആദ്യമെല്ലാം അവരുടെ വഴക്കുകൾ കേട്ട് അയൽക്കാർ പ്രശ്നത്തിൽ ഇടപെട്ടിരുന്നു. ക്രമേണ അവരും ആ ശ്രമത്തിൽനിന്നു പിന്മാറി.

അങ്ങനെയിരിക്കേ, ഒരു ദിവസം, ഭർത്താവിന്റെ തുടർച്ചയായുള്ള കുറ്റപ്പെടുത്തൽ കേട്ട് ഭാര്യയ്ക്ക് സഹിക്കെട്ടു. ക്ഷമയുടെ നെല്ലിപ്പടിയും കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെന്താ ചെയ്യുക? ‘അള മുട്ടിയാൽ നീർക്കോലിയും കടിക്കും’ എന്നു പറയുംപോലെ അന്ന് ഭാര്യ ആദ്യമായി അയാളോടു കയർത്തു.

‘ങ്ഹും, എന്തിനുമേതിനും നിങ്ങൾക്കിങ്ങനെ കുറ്റപ്പെടുത്താൻ ഞാനൊരാളുണ്ടല്ലോ! ഞാനിവിടെ രാപകൽ പെടുന്ന പാട് നിങ്ങൾക്കറിയാമോ?’

തികഞ്ഞ അവജ്ഞയോടെയാണ് ഭർത്താവ് അതിനു മറുപടി നൽകിയത്.

‘പിന്നേ, നീയിവിടെ മലമറിക്കുകയല്ലേ? നീ ചെയ്യുന്നതെല്ലാം മഹാകാര്യം! മറ്റുള്ളവരുടെ ജോലിഭാരം നിന്നെപ്പോലുള്ളവർക്ക് മനസ്സിലാവില്ല. കൂടുംബം പുലർത്താൻ ഞാൻ പുറത്തു പോയി കഷ്ടപ്പെടുന്നത് നീയൊന്നും കാണില്ലല്ലോ.’

ഭാര്യ അല്പനേരം ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. പിന്നെ, തികച്ചും ശാന്തയായി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘ശരി, സമ്മതിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ജോലി കഠിനവും എന്റേത് അനായാസവും തന്നെ. എങ്കിൽ, ഞാനൊരു കാര്യം പറയാം. നാളെമുതൽ നമുക്ക് നമ്മുടെ ജോലികൾ പരസ്പരം വെച്ചുമാറാം. ഞാൻ പുറം പണിയും നിങ്ങൾ വീട്ടുപണികളും നോക്കാം. എന്താ?’

കുറച്ചൊന്നാലോചിച്ചശേഷം ഭർത്താവ് സമ്മതം മൂളി. ഭാര്യയെ അനായാസം തോല്പിക്കാനുള്ള കഴിവ് തനിക്കുണ്ടെന്ന് അയാൾ ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ചിരുന്നു.

പിറ്റേന്നു രാവിലേതന്നെ ഭാര്യയും ഭർത്താവും എഴുന്നേറ്റു. ഭാര്യ കുളിച്ചൊരുങ്ങി അയാളോടു പറഞ്ഞു:

‘ഞാനിതാ പുറത്ത് ജോലിക്കു പോവുകയാണ്. നിങ്ങളെന്നും യാതൊന്നും സമ്പാദിക്കാതെയാണ് വരിക. എന്നാൽ ഞാൻ ജോലി ചെയ്ത് വീട്ടിലേക്ക് ആവശ്യമായതുംകൊണ്ടേ മടങ്ങിവരു. അതിനകം നിങ്ങൾ വീട്ടുജോലികളും കുഞ്ഞിന്റെ കാര്യങ്ങളും തീർത്ത്, എനിക്കുള്ള അത്താഴവും തയ്യാറാക്കി വെക്കണം.’

ഭാര്യയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങളെ അയാൾ വെറുപ്പോടെയാണു കേട്ടത്. തികച്ചും പരുഷമായിട്ടായിരുന്നു അയാളുടെ മറുപടി:

‘നീയെന്നെ പഠിപ്പിക്കുകയൊന്നും വേണ്ട. ഏതു കൊച്ചുകുട്ടിക്കും ചെയ്യാവുന്ന ജോലികളേ നീയും ഇവിടെ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. അതൊക്കെ ഞാൻ നിസ്സാരമായി ചെയ്തു തീർക്കും. നീ നിന്റെ കാര്യം നോക്കിയാൽ മതി.’

ഊറിപ്പിരിച്ച് ഭാര്യ വീടിനു പുറത്തിറങ്ങി.

അവൾ കാഴ്ചയിൽനിന്നു മറഞ്ഞതും അയാൾ കർമ്മനിരതനായി. അടുക്കളയിൽ കയറി ഉണക്കവിരകുകൾ അടുപ്പിൽ വെച്ച് കത്തിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എത്ര നേരംകൊണ്ടാണ് വിരകുകൾ ശരിക്കൊന്നു കത്തിയതെന്ന് അയാൾക്കുതന്നെ വ്യക്തമായില്ല. തീ ആളിപ്പടർന്നപ്പോൾ പാത്രം കഴുകി അടുപ്പിൽ വെച്ചു. ധാന്യം കഴുകി പാത്രത്തിലെ വെള്ളത്തിലിട്ടപ്പോഴാണ് കുഞ്ഞിന്റെ കാര്യം അയാൾക്ക് ഓർമ്മ വന്നത്. ആ ക്ഷണം അയാൾ അകത്തേക്കോടി.

കുഞ്ഞ് നിലത്തു കിടന്ന് എന്തൊക്കെയോ വാരി വായിലിടുന്ന കാഴ്ചയാണ് അയാൾ കണ്ടത്. അടുത്ത നിമിഷം അവൻ ഉറക്കെ കരയാനും തുടങ്ങി. അതു കണ്ട് അയാൾ ആകെ പരിഭ്രമിച്ചു. എന്താകാം അവൻ വാരി വായിലിട്ടത്? വല്ല എട്ടുകാലിയോ ഉറുമ്പോ മറ്റോ ആകുമോ? മറ്റേതെങ്കിലും മാലിന്യമാവുമോ? അയാൾ അവനെ ഒക്കത്തെടുത്ത് കിണറുകരയിലേക്കോടിച്ചെന്നു. പാളയിലെ വെള്ളംകൊണ്ട് അവന്റെ വായ് കഴുകിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അവൻ അപ്പോഴും കരഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരുന്നു. ഒക്കത്തുനിന്ന് കുതറിമാറിപ്പോൾ വെള്ളം അവന്റെ മൂക്കിൽ കയറി. അവൻ തുടർച്ചയായി തുമ്മാൻ തുടങ്ങി. അതോടെ അയാളുടെ പരിഭ്രമം ഇരട്ടിച്ചു. ഇത്തരം സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഭാര്യ മകന്റെ നെറുകയിൽ പതുക്കെ തട്ടി സമാധാനിപ്പിക്കാറുള്ളത് അയാൾക്ക് ഓർമ്മ വന്നു. അയാൾ അതുപോലെ ചെയ്തപ്പോൾ അവൻ തെല്ലാശ്വാസമായപോലെ തോന്നിച്ചു.

കുഞ്ഞിനെ കിടക്കയിൽ കൊണ്ടുപോയി കിടത്തിയതും കഴുതയെ തൊഴുത്തിൽനിന്നും അഴിച്ചുകെട്ടണമല്ലോ എന്നയാൾക്ക് ഓർമ്മയുണ്ടായി. വേഗംതന്നെ അയാൾ തൊഴുത്തിലെത്തി. തൊഴുത്ത് വൃത്തിയാക്കിയിട്ടില്ലെന്ന് അപ്പോഴാണ് അയാൾ ഓർത്തത്. കഴുതയെ അഴിച്ച് പുറത്തു മേയാൻ വിട്ടിട്ട് അയാൾ കഴുതച്ചാണകം വാരി. ആ പണി തീരും മുൻപേ, താൻ ധാന്യം അടുപ്പത്തിട്ടാണല്ലോ പോന്നത് എന്നയാൾ ഓർത്തു. വേവ് അധികമായിക്കുന്നുമോ എന്ന ആശങ്കയോടെ അടുക്കളയിലെത്തിയ അയാൾ കാണുന്നത് ധാന്യം വെന്ത്, തിളവെള്ളം അടുപ്പിലേക്കൊഴുകിയതാണ്!

ആകെ നനഞ്ഞ വിറകുകൾ ഒന്നൊന്നായി പുറത്തെടുത്ത് അടുക്കളയുടെ മൂലയിൽ വാരിവെച്ചശേഷം അയാൾ ഭക്ഷണത്തിന്റെ വേവ് നോക്കി. അപ്പോഴാണ് ഭക്ഷണം വെന്തുകലങ്ങിയെന്ന് മനസ്സിലായത്. ഒരു ദുർഗന്ധം അനുഭവപ്പെട്ടതും തന്റെ മറ്റൊരു മണ്ടത്തരം അയാൾക്ക് പിടികിട്ടി. കഴുതച്ചാണകം വാരിയ കൈകൊണ്ടാണല്ലോ ഭക്ഷണത്തിന്റെ വേവ് നോക്കിയത്! കഴുതച്ചാണകം കലർന്ന ഭക്ഷണം ഇനി തൊടിയിൽ മറിച്ചു കളയാനല്ലാതെ മറ്റെന്തിനു കൊള്ളാം? അയാൾ വലിയ പാത്രവും താങ്ങി പുറത്തെത്തി അത് മുഴുവനും മറിച്ചു. കൈകാലുകൾ കഴുകിയശേഷം വീണ്ടും ധാന്യം അളന്നെടുത്ത് കഴുകി അടുപ്പത്തിട്ടു. നനഞ്ഞ വിറകുകൾ കത്തിക്കാനാവില്ലെന്ന് അപ്പോഴാണ് അയാൾക്കു മനസ്സിലായത്. ഊതിയൂതി അയാളുടെ കണ്ണിലും മൂക്കിലുമെല്ലാം പുക കയറി. അയാൾ നിർത്താതെ ചുമച്ചു. ഒരുവിൽ അടുപ്പ് ഒരുവിധം കത്തി.

കഴുതയെ അഴിച്ചുവിട്ടിരിക്കുകയാണെന്നോർത്തപ്പോൾ അയാൾക്ക് പരിഭ്രമമായി. അതിനടുത്താണ് അയൽക്കാരുടെ വിളനിലങ്ങൾ. അങ്ങോട്ടെങ്ങാനും കഴുത കടന്നുകാണുമോ? അയാൾ ഭക്ഷണത്തിന്റെ കാര്യം മറന്ന് അങ്ങോട്ടോടി. അയാൾ ഭയപ്പെട്ടപോലെതന്നെ സംഭവിച്ചിരുന്നു. വിളഞ്ഞ ഗോതമ്പുപാടത്താണ് ഇഷ്ടന്റെ നില്പ്! വയറാണെങ്കിൽ ഭരണി പോലെ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അയാൾ അവിടെയെത്തിയതും വയലുടമ ആക്രോശിച്ചുകൊണ്ട് വന്നതും ഒരുമിച്ചാണ്. വയലുടമയുടെ കാതു പൊട്ടുന്ന ശകാരം മുഴുവൻ വെറുംവയറ്റിൽ കേട്ടതിനു പുറമേ നല്ലൊരു തുക നഷ്ടപരിഹാരവും കൊടുക്കേണ്ടിവന്നു. അയാൾക്ക്.

ആ വ്യസനത്തോടെ അയാൾ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. കഴുതയെ പിടിച്ചു കെട്ടി വീട്ടിലെത്തിയപ്പോഴുണ്ട്, മകൻ വാശിപിടിച്ചു കരയുന്നു. അയാൾ അവനെ വാരിയെടുത്ത് ആവുന്ന രീതിയിലൊക്കെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പരുപരുത്ത ശബ്ദത്തിൽ പാട്ടുപാടി അവനെ ഉറക്കാൻ നോക്കി.

പാറപ്പുറത്ത് ചിരട്ടയുരയ്ക്കുന്നതുപോലുള്ള ശബ്ദം കേട്ടാൽ ഏതു കുഞ്ഞാണ് ഉറങ്ങുക? അവൻ പൂർവാധികം ഉച്ചത്തിൽ കരഞ്ഞു. കരഞ്ഞു തളർന്ന് കുറെ നേരത്തിനുശേഷം കുഞ്ഞ് ഉറങ്ങിയപ്പോൾ അയാൾ ദീർഘനിശ്വാസം വിട്ടു.

കുഞ്ഞിനെ കിടത്തിയതും അടുപ്പിലെ ഭക്ഷണക്കാര്യം അയാൾ വീണ്ടും ഓർത്തു. ഓടി അടുക്കളയിൽ ചെന്നപ്പോഴോ, തീയാളി, പാത്രമാകെ കരിഞ്ഞുണങ്ങി... അയാൾ മുടി തുറന്നുനോക്കിയപ്പോൾ ഭക്ഷണത്തിനു പകരം ആകെയൊരു വലിയ കരിക്കട്ട! അടുക്കളയാകെ കരിഞ്ഞുകത്തിയ മണം പരക്കുന്നു.

ഇനിയെന്തു വേണ്ടു എന്നാലോചിച്ചു നില്ക്കേ, പുറത്തുനിന്നും കാലടിശബ്ദം അടുത്തുവന്നു. അയാൾ തലയുയർത്തി നോക്കിയപ്പോൾ, തൊട്ടുമുന്നിൽ ഭാര്യ! അന്നു മുഴുവൻ ജോലി ചെയ്തു നേടിയ പണം കൊണ്ട് അടുക്കളയിലേക്കു വേണ്ട മുഴുവൻ സാധനങ്ങളുമായാണ് അവളുടെ വരവ്. അവൾ ഒന്നും മിണ്ടാതെ കരിക്കലത്തിലേക്കും ഭർത്താവിന്റെ മുഖത്തേക്കും മാറിമാറി നോക്കി ചിരിച്ചു. അയാൾ തല താഴ്ത്തി നിന്നതേയുള്ളൂ. ഒരുവിധത്തിൽ പരാജയം സമ്മതിക്കേണ്ടതെന്നായി അത്.

ഭാര്യയുടെ പ്രാരബ്ധങ്ങളുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കിയാൽ തന്റെ കർത്തവ്യങ്ങൾ എത്ര നിസ്സാരമാണെന്ന് അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. പിന്നീടൊരിക്കലും അയാൾ ഭാര്യയെ കുറ്റപ്പെടുത്തിയിട്ടേയില്ല. മാത്രമല്ല, കുടുംബനാഥനെന്ന നിലയിൽ അയാൾ കൂടുതൽ ഉത്തരവാദിത്വം കാണിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഒളിച്ചുകളി

വളരെപ്പണ്ട് സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽ ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. പ്രജാക്ഷേമത്തെക്കാൾ അയാൾക്ക് താത്പര്യം സ്വന്തം ക്ഷേമത്തിലായിരുന്നു. തിന്നും കുടിച്ചും മേലനങ്ങാതെ കഴിയുന്നതാണ് അയാൾക്കു പ്രിയം. നേർവഴികൾ കണ്ടില്ലെന്നു നടിച്ചു കുറുക്കുവഴിയിലൂടെയേ പോകൂ. ചങ്ങാതിയായ ദുർമന്ത്രവാദിയിൽനിന്ന് ചതിപ്രയോഗങ്ങൾ പലതും പഠിച്ചെടുത്തു. രാജാവ്. അന്യരെ ദ്രോഹിക്കാൻവേണ്ടി മാത്രമാണ് അയാൾ മന്ത്രവാദത്തെ ഉപയോഗിച്ചത്. ഒളിച്ചിരിക്കുന്നവരെ അനായാസം കണ്ടെത്തുന്ന വിദ്യയെന്ന് ഒരിക്കൽ അയാൾ പഠിച്ചത്. പഠിച്ച വിദ്യ പ്രയോഗത്തിലൂടെയല്ലേ പൂർണ്ണമാകൂ?

വിദ്യ പ്രയോഗിക്കാൻ രാജാവ് ഒരവസരം കണ്ടെത്തി. അയാൾ ഒരു നാൾ നാട്ടുകാർക്കെല്ലാം കൊട്ടാരത്തിൽ വിരുന്നുനൽകി. സത്കാരം കഴിഞ്ഞതും രാജാവ് എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് ഒരു പ്രഖ്യാപനം നടത്തി:

‘പ്രിയപ്പെട്ട പ്രജകളേ, ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ഐശ്വര്യസ്വാദനത്തിനും ധനസ്വാദനത്തിനുമുള്ള ഒരു എളുപ്പവഴി പറഞ്ഞുതരാൻ പോവുകയാണ്. ആർക്കും അനായാസം ഇതിൽ പങ്കെടുക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ.

നിങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടത് ഇത്രമാത്രം. ഈ ഭൂമിയുടെ ഏതു കോണിലും നിങ്ങൾക്ക് പോയോളിക്കാം. ഞാനെന്റെ മാന്ത്രികശക്തികൊണ്ട് നിങ്ങളെ കണ്ടെത്തും. അതിൽ ഞാൻ പരാജയപ്പെട്ടാൽ നിങ്ങൾക്ക് എന്റെ സുന്ദരിയായ മകളെ സ്വന്തമാക്കാം. പോരാത്തതിന് പാതി നാടും നിങ്ങൾക്ക് കിട്ടും!’

രാജാവിന്റെ വാക്കുകൾ അവിടെ കൂടിയവരെല്ലാം സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അവർ ഒരുമിച്ചെഴുന്നേറ്റ് മത്സരത്തിനു തയ്യാറാണെന്ന് രാജാവിനെ അറിയിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അപ്പോഴതാ രാജാവിന്റെ ഗൗരവസ്വരം വീണ്ടും:

‘പക്ഷേ, പരാജയപ്പെടുന്നത് നിങ്ങളാണെങ്കിലോ? എന്റെ വക ചെറിയൊരു ശിക്ഷയുണ്ടാവും. അവരുടെ തല കഴുത്തിനു മുകളിലുണ്ടാവില്ല എന്ന ശിക്ഷയാണത്!’

അതോടെ അവരുടെ മുഖത്തുണ്ടായിരുന്ന തെളിച്ചം കെട്ടു. ഇരിപ്പിടത്തിൽനിന്ന് ഉത്സാഹത്തോടെ പൊങ്ങിയവരെല്ലാം ആ ക്ഷണം ഇരുന്നു.

എങ്ങും നിറയുന്ന മുകുത.

രാജാവ് ഓരോരുത്തരുടെ മുഖത്തും മാറി മാറി നോക്കി.

ഏവരും തലതാഴ്ത്തിയിരുന്നതേയുള്ളൂ.

‘ഹേ, ലജ്ജാവഹം! എന്റെ നാട്ടിലെ എല്ലാവരും ഭീരുക്കളും ഒളിച്ചോട്ടക്കാരുമാണെന്നോ? ആണായിപ്പിറന്ന ആരെങ്കിലുമുണ്ടെങ്കിൽ എന്നോട് മത്സരിക്കാൻ മുന്നോട്ടു വരട്ടെ.’

രാജാവ് പറഞ്ഞുനിർത്തി.

അല്പനേരം കഴിഞ്ഞതും സുമുഖനായ ഒരു യുവാവ് എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് ആ വെല്ലുവിളി താൻ ഏറ്റെടുക്കുന്നതായി അറിയിച്ചു. ചിലർ അയാളുടെ ധീരതയെ മനസാ അഭിനന്ദിച്ചു. മറ്റു ചിലർ മരണത്തെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തിയ യുവാവിന്റെ ബുദ്ധിശൂന്യതയിൽ സഹതപിച്ചു.

‘കൊള്ളാം. ജയിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും മത്സരത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ നീ ധൈര്യപൂർവ്വം മുന്നോട്ടുവന്നല്ലോ. ഇന്ന് സന്ധ്യയ്ക്കകം നീ ഇഷ്ടമുള്ള സ്ഥലത്ത് പോയോളിക്കണം. നാളെ രാവിലെ എനിക്കു നിന്നെ കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെത്തുനടക്കുമെന്ന് ഞാൻ പറയേണ്ടല്ലോ?’

രാജാവ് പറഞ്ഞു.

‘അറിയാം മഹാരാജാവേ.’

യുവാവ് വിനയത്തോടെ മറുപടി നൽകി അവിടെനിന്നും പോയി.

രാജാവിന്റെ കണ്ണിൽപ്പെടാതെ എവിടെ ഒളിച്ചിരിക്കണം എന്നതിനെക്കുറിച്ച് യുവാവിന് വലിയ ധാരണയൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അയാൾ

നഗരവും ഗ്രാമവും താണ്ടി ഒരു കാട്ടിലെത്തി. അവിടെ ഒരു സന്യാസി ആശ്രമം കെട്ടി താമസിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പുറത്തവിടെയോ പോയ തക്കത്തിന് അയാൾ അതിനകത്തു കയറി ഒരു മൂലയിൽ ഒളിച്ചിരുന്നു. കൊട്ടാരത്തിൽനിന്ന് ഇത്രയകലെയുള്ള തന്നെ കണ്ടെത്താൻ രാജാവിന് കഴിയില്ലെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി.

അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ രാജാവ് ദുർഗ്ഗന്തവാദം തുടങ്ങി. അഗ്നികുട്ടി മന്ത്രങ്ങൾ പലവുരു ചൊല്ലി. പിന്നെ, തന്റെ മാന്ത്രികക്കണ്ണാടിയുടെ മുന്നിൽനിന്ന് ആജ്ഞാപിച്ചു:

‘ങ്ഹും, എന്നെ തോല്പിക്കാൻ കച്ചകെട്ടിയിറങ്ങിയവൻ എവിടെയാണുള്ളതെന്ന് മര്യാദയ്ക്ക് കാട്ടിത്തരു. ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാനി കണ്ണാടി തച്ചുകൾക്കും!’

രാജാവിന്റെ ഭീഷണി കേട്ട് മാന്ത്രികക്കണ്ണാടി ഭയന്നുപോയി. അത് വേഗം യുവാവ് ഒളിച്ചിരിക്കുന്ന ഇടവും അങ്ങോട്ടുള്ള വഴിയും കാട്ടിക്കൊടുത്തു. അയാൾ ഭടന്മാരെ അയച്ച് യുവാവിനെ പിടികൂടി കൊണ്ടുവന്നു. മത്സരത്തിൽ പരാജയപ്പെട്ട യുവാവിന്റെ തല നിലത്തുകിടന്നുരുണ്ടു!

പിന്നീട് കുറെക്കാലത്തേക്ക് ജീവനിൽ കൊതിയുള്ള ആരും പാതിരാജ്യവും രാജകുമാരിയെയും മോഹിച്ച് കൊട്ടാരത്തിലെത്തിയില്ല. ഇതറിഞ്ഞ് രാജാവ് നിരാശനായി. അദ്ദേഹം വീണ്ടും വിരുന്നുസത്കാരം നടത്തി. ഇത്തവണ അയൽനാട്ടിലെ യുവാക്കളെയും അതിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചിരുന്നു. സത്കാരാനന്തരം രാജാവ് പന്തയക്കാര്യം പറഞ്ഞപ്പോൾ ധീരനായ ഒരു യുവാവ് അതേറ്റെടുത്തു.

‘മഹാരാജാവേ, അങ്ങയുടെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് ഒളിച്ചിരിക്കാവുന്ന ഒരിടം എന്റെ മനസ്സിലുണ്ട്. അങ്ങ് എത്ര ശ്രമിച്ചാലും എന്നെ കണ്ടെത്താനാവില്ല,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘നാളെ രാവിലെ തന്നെ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ഒളിത്താവളം കണ്ടെത്തും. അതു കഴിഞ്ഞാൽ എന്നോട്തുപോലെ സംസാരിക്കാൻ നിങ്ങൾ ജീവനോടെയുണ്ടാവില്ല. ഓർത്തോ!’

രാജാവിന്റെ ഭീഷണിക്കു മുന്നിൽ ആ യുവാവ് മുട്ടുമടക്കിയില്ല.

യുവാവ് നേരെ പോയത് മലകൾക്കും കുന്നുകൾക്കുമപ്പുറത്തുള്ള ഒരു കുഗ്രാമത്തിലേക്കാണ്. അവിടെക്കണ്ട ഒരു വൈക്കോൽ കുന്നയ്ക്കുള്ളിൽ കയറി അയാൾ ഒളിച്ചിരുന്നു. രാജ്യത്തിന്റെ പാതി നേടി, രാജകുമാരിയുടെ ഭർത്താവായി കഴിയുന്നത് മനസ്സിൽക്കണ്ട് അയാളവിടെ ശ്വാസമടക്കിയിരുന്നു.

രാജാവ് അടുത്ത ദിവസം ദുർഗ്ഗന്തവാദം ചെയ്ത്, മാന്ത്രികക്കണ്ണാടിയുടെ മുന്നിലെത്തി ആക്രോശിച്ചു:

‘എന്നെ തോല്പിക്കാമെന്ന് കരുതി അഹങ്കരിച്ച ആ വിഡ്ഢി എവിടെയാണ് ഒളിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് കാട്ടിത്തരു. അല്ലാത്തപക്ഷം നിന്നെ ഞാൻ കുതിരയെക്കൊണ്ട് ചവിട്ടിച്ച് തവിടുപൊടിയാക്കും!’

അതുകേട്ട് ഭയന്ന മാന്ത്രികക്കണ്ണാടി വിദൂരഗ്രാമത്തിലെ വൈക്കോൽക്കുന്ന രാജാവിന് കാട്ടിക്കൊടുത്തു. രാജാവ് ഭടന്മാരെ പറഞ്ഞുവിട്ട് അയാളെ കണ്ടെത്തി. അയാൾ കൊട്ടാരത്തിലെത്തേണ്ട താമസം, രാജാവ് ഉടവാളുരി ആഞ്ഞുവീശി. അയാളുടെ ശിരസ്സും ഉടലും രണ്ടായി നിലം പതിച്ചു!

വീണ്ടും വെല്ലുവിളിയേറ്റെടുക്കാൻ ആരും വരാതായി. ഭാഗ്യപരീക്ഷണത്തിനെത്തി, ജീവൻ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയ രണ്ടു യുവാക്കളുടെ അനുഭവം മറ്റുള്ളവരെ പിന്തിരിപ്പിച്ചു. നിരാശനായ രാജാവ് സമീപരാജ്യങ്ങളിലെ യുവാക്കളെയെല്ലാം വിളിച്ചുകൂട്ടി വിരുന്നുനല്കി, കാര്യം അവതരിപ്പിച്ചു. വ്യവസ്ഥകൾ കേട്ടശേഷം ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ എഴുന്നേറ്റ് പറഞ്ഞു:

‘മഹാരാജാവിന് വന്ദനം! അങ്ങയുടെ വെല്ലുവിളി സ്വീകരിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്. പക്ഷേ, വ്യവസ്ഥകളിൽ ഞാൻ ചില മാറ്റങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടും. അങ്ങ് അവ സമ്മതിച്ചാലേ ഞാൻ മത്സരത്തിനുണ്ടാവൂ.’

‘മാറ്റങ്ങളോ? എന്തു മാറ്റങ്ങൾ?’

രാജാവ് പുരികം ചുളിച്ച് ചോദിച്ചു.

‘ഇതിൽ വിജയിക്കാൻ അങ്ങെനിക്ക് ഒന്നിനു പകരം മൂന്നവസരങ്ങൾ നല്കണം. മൂന്നിനുംകൂടി മൂന്നു ദിവസത്തെ സമയവും. എന്നിട്ടും ഞാൻ തോറ്റാൽ അങ്ങേക്ക് എന്നെ കൊല്ലാം. ഞാൻ ജയിച്ചാൽ വാഗ്ദാനം ചെയ്തതെല്ലാം എനിക്ക് നല്കുകയും വേണം.’

യുവാവ് വിശദീകരിച്ചു.

‘സമ്മതം,’ രാജാവ് പറഞ്ഞു.

ആദ്യദിവസം അയാൾ അലക്ഷ്യമായി കുറെദൂരം നടന്നു. പിന്നെ, ആൾമാറാട്ടത്തിലൂടെ ചെങ്കീരിയായി മാറി. മുന്നിൽക്കണ്ട വഴികളിലൂടെ ഓടിയശേഷം തിരികെ അതേ വഴി ഓടിത്തുടങ്ങി. അയാൾ എത്തിപ്പെട്ടത് രാജകുമാരിയുടെ അന്തഃപുരത്തിനടുത്താണ്. പെട്ടെന്ന് അയാൾ ഒരു പുമ്പാറ്റയായി മാറി. ബഹുവർണച്ചിറകുകളുള്ള സുന്ദരിപ്പമ്പാറ്റ! പുമ്പാറ്റ ജനൽച്ചില്ലിനു മുന്നിലൂടെ പറന്ന് രാജകുമാരിയെ കൊതിപ്പിച്ചു. അവൾ അതിനെ പിടിക്കാൻ ആവതും ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ, പുമ്പാറ്റ പിടികൊടുക്കാതെ ഒഴിഞ്ഞുമാറി.

അടുത്ത നിമിഷം പുമ്പാറ്റ ഒരു കഴുകനായി രൂപം മാറി. അഴകുള്ള ആ കഴുകൻ ജനലഴികൾക്കിടയിലൂടെ അന്തഃപുരത്തിലേക്ക് നൂണിറങ്ങി. മിടുക്കൻ കഴുകനെ രാജകുമാരിക്ക് ഇഷ്ടമായി. അവർ ഒന്നിച്ചിരുന്ന് ഭക്ഷണം കഴിച്ചു. പിന്നെ, രാജകുമാരി ഹൃദയസ്पर्ശിയായി പാടുകയും കഴുകൻ അതിനനുസരിച്ച് നൃത്തംവെക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ കഴുകൻ ഒരു സ്വർണമാലയായി കുമാരിയുടെ കഴുത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചു! കഴുകൻ പെട്ടെന്ന് അപ്രത്യക്ഷനായത് അവളെ അമ്പരപ്പിച്ചു. തന്റെ കഴുത്തിൽ പുതിയൊരു മാല വന്നത് അവളറിഞ്ഞതുമില്ല.

പിറ്റേന്ന് രാവിലെ ദുർമന്ത്രവാദങ്ങൾക്കു ശേഷം രാജാവ് മാന്ത്രികക്കണ്ണാടിക്കു മുന്നിൽ വന്നുനിന്നു. രാജാവിന്റെ ഭീഷണി കേൾക്കുംമുമ്പേ കണ്ണാടി സ്വർണമാലയുടെ രൂപത്തിൽ കിടക്കുന്ന യുവാവിനെ കാട്ടിക്കൊടുത്തു. രാജാവ് മകളുടെ അടുത്തു ചെന്ന് പുത്തൻമാല അഴിച്ചു വാങ്ങി. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ യുവാവ് സ്വരൂപം കൈക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

‘ആദ്യവസരം ഞാൻ കളഞ്ഞുകുളിച്ചു. ഇനി അടുത്തതിൽ നോക്കാം.’

രാജാവ് അയാളെ വിട്ടയച്ചു.

അടുത്ത ദിവസം പുലർച്ചെ, യുവാവ് അലക്ഷ്യമായി ഇറങ്ങിയോടി. ഓട്ടത്തിനിടയിൽ അയാൾ ചെങ്കീരിയും ചെന്നായയുമായി മാറി. ഒടുവിൽ രാജകുമാരിയുടെ അന്തഃപുരത്തിനടുത്തെത്തി. അയാൾ പഴയപോലെ പുമ്പാറ്റയായി അവളെ കൊതിപ്പിച്ച്, കഴുകനായി അവളോടൊപ്പം കളിച്ചുരസിച്ച്. രാജാവിന്റെ കണ്ണിൽനിന്നും തന്നെ രക്ഷപ്പെടുത്തണമെന്ന് അയാൾ അവളോട് അഭ്യർഥിച്ചു. അതു കേട്ട് അവൾ പറഞ്ഞു:

‘മാന്ത്രികക്കണ്ണാടിയിൽ തെളിയാത്ത രഹസ്യങ്ങളില്ല. നിങ്ങൾ ഇവിടെ എങ്ങനെ ഒളിച്ചിരുന്നാലും കണ്ണാടി അതു കണ്ടെത്തും. ഇവിടം വിട്ട് വയലിലെ നിരന്നുനില്ക്കുന്ന പുല്ലുകൾക്കിടയിൽ പുല്ലായി മാറി നിന്നോളൂ. കണ്ണാടിക്ക് അത്ര എളുപ്പമായിരിക്കില്ല, നിങ്ങളെ കണ്ടെത്താൻ.’

യുവാവ് അപ്രകാരം ചെയ്തു. എന്നാൽ, ദുർമന്ത്രവാദത്തിലൂടെ കരുത്തു നേടിയ രാജാവിനെ കബളിപ്പിക്കാൻ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. രാജാവിന്റെ ഭീഷണി കേട്ടു വിരണ്ട മാന്ത്രികക്കണ്ണാടി മൂപ്പത്തിമുക്കോടി പുല്ലുകൾക്കിടയിൽ മറ്റൊരു പുല്ലായി നിൽക്കുന്ന യുവാവിനെ കാട്ടിക്കൊടുത്തു. രാജാവ് ഭൂതൃന്മാരെ അയച്ച് വയലിലെ മുഴുവൻ പുല്ലും അരിഞ്ഞുകൊണ്ടുവന്നു. വേഷപ്രച്ഛന്നനായ യുവാവിനെ കൈയോടെ പിടികൂടി രാജാവ് പറഞ്ഞു:

‘അങ്ങനെ രണ്ടാം തവണയും ജയം എനിക്കുതന്നെ! ഇനി അവശേഷിക്കുന്നത് ഒരൊറ്റ അവസരമാണെന്ന് ഓർമ്മയുണ്ടല്ലോ?’

‘മഹാരാജാവേ, ഭാഗ്യം എന്റെ പക്ഷത്താണെങ്കിൽ ആ ഒരവസരം തന്നെ ധാരാളമാണല്ലോ?’

യുവാവ് തിരിച്ചു ചോദിച്ചു.

‘എന്നെ കബളിപ്പിച്ച് ഒളിച്ചിരിക്കാമെന്ന് ഇനിയും നീ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ? കഷ്ടതന്നെ!’

രാജാവ് അയാളെ മടക്കിയയച്ചു.

മൂന്നാംനാൾ യുവാവ് അലക്ഷ്യമായി ഓടി ചെങ്കീരിയും ചെന്നായയും പിന്നെ അരയന്നവുമായി മാറി. മുന്നിൽക്കണ്ട പുഴയിൽ മുങ്ങി നീന്തി അക്കരെയെത്തി. തുടർന്ന് അയാളൊരു സുന്ദരൻ കഴുകനായി ദീർഘദൂരം പറന്നു. അയാൾ ഒടുവിലെത്തിപ്പെട്ടത് ഉയരമുള്ള ഒരു ഓക്കുമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലാണ്. അല്പം വിശ്രമിക്കാമെന്നു കരുതി ആ തണലിലിരുന്നതും മുകളിൽ ഒരു വീട് കണ്ടു. അയാൾ പക്ഷിരൂപം വെടിഞ്ഞ്, മനുഷ്യനായി മരക്കൊമ്പിലെ വിജനമായ വീട്ടിൽ കയറിക്കിടന്നു. യാത്രാക്ഷിണംമൂലം വേഗം ഉറങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തു.

കുറെനേരം കഴിഞ്ഞ് ഭീകരമായ ഒരു ശബ്ദം കേട്ടാണ് അയാൾ തെട്ടി യുണർന്നത്. കൺമുന്നിൽ പക്ഷിയുടെ മുഖവും രാക്ഷസന്റെ ഉടലുമുള്ള ഒരു വിചിത്രജീവിയെക്കണ്ട് അയാൾ തെട്ടിപ്പോയി.

‘ഒഹും, പക്ഷിരാക്ഷസനായ എന്റെ വീട്ടിൽ അനുവാദം കൂടാതെ കയറിക്കിടക്കാൻ നിനക്കെങ്ങനെ ധൈര്യം വന്നു? നിന്നെ ഞാനിപ്പോൾ തന്നെ വകവരുത്തുന്നുണ്ട്!’

രാക്ഷസൻ അലറി.

‘എന്നോട് ക്ഷമിക്കണം. ഈ വീട് നിങ്ങളുടേതാണെന്നറിയാതെയാണ് ഞാൻ കയറിക്കിടന്നത്. ഇപ്പോൾ അതറിഞ്ഞ സ്ഥിതിക്ക് ഞാനൊഴിയാനും തയ്യാറാണ്.’

യുവാവ് തന്റെ കഥകളെല്ലാം പക്ഷിരാക്ഷസനോട് വിവരിച്ചു. എല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ രാക്ഷസന് അയാളോട് ദയവു തോന്നി.

‘നമ്മൾ ഇത്രയും പരിചയപ്പെട്ടില്ലേ? ആ സ്ഥിതിക്ക് മരണത്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ ഞാൻ നിങ്ങളെ സഹായിക്കാം. ഞാൻ നിങ്ങളെ കൊണ്ടു പോകുന്ന മാർഗ്ഗം മാന്ത്രികക്കണ്ണാടിയിൽ തെളിഞ്ഞുകാണില്ല. അതിനൊക്കെ അതീതരാണ് രാക്ഷസന്മാർ.’

പക്ഷിരാക്ഷസൻ യുവാവിനെ തൂക്കിയെടുത്ത് ഏറെ ദൂരം പറന്ന് രാജകുമാരിയുടെ അന്തഃപുരത്തിനടുത്ത് ഇറക്കി. അയാളോട് യാത്ര പറഞ്ഞ് രാക്ഷസൻ മടങ്ങിപ്പോയി. യുവാവാകട്ടെ കൊട്ടാരത്തിന്റെ മൂലയിൽ ചെറിയൊരു അഗ്നിക്കല്ലായി പതുങ്ങിയിരുന്നു.

രാജാവ് ദുർമന്ത്രവാദത്തിനുശേഷം മാന്ത്രികക്കണ്ണാടിയുടെ മുന്നിൽ നിന്ന് ഇങ്ങനെ ആജ്ഞാപിച്ചു:

‘ആ തെമ്മാടി ഒളിച്ചിരിക്കുന്നതെവിടെയെന്ന് വേഗം കാണിച്ചു തന്നോളൂ. ഇല്ലെങ്കിൽ നിന്നെ ഇപ്പോൾത്തന്നെ പുറത്തെ കുപ്പത്തൊട്ടിയിലെറിയും!’

ഭയന്നു വിറച്ച മാന്ത്രികക്കണ്ണാടി അയാളെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ രാജാവിന് കാട്ടിക്കൊടുത്തു.

അയാൾ പല രൂപങ്ങളിൽ അലഞ്ഞുനടന്നത്.

കഴുകനായി പറന്നത്.

മനുഷ്യരൂപത്തിൽ പക്ഷിരാക്ഷസന്റെ വീട്ടിൽ കിടന്നുറങ്ങിയത്...

അതിനുശേഷമുള്ള സംഭവങ്ങളൊന്നും കണ്ണാടിയിൽ തെളിഞ്ഞില്ല. രാജാവ് അപ്പോൾത്തന്നെ മരംവെട്ടുകാരെ കാട്ടിലേക്കയച്ച് ഓക്കുമരം വെട്ടിവിഴ്ത്തി. നിലത്തുവീണ പക്ഷിരാക്ഷസന്റെ വീട് വിശദമായി പരിശോധിച്ചു. അതിൽ ആരെയും കാണാനാവാതെ മരംവെട്ടുകാർ നിരാശയോടെ മടങ്ങിവന്നു. യുവാവിനെ കണ്ടെത്താനാവാത്ത ദേഷ്യത്തിൽ രാജാവ് മാന്ത്രികക്കണ്ണാടി നിലത്തെറിഞ്ഞുടച്ചു!

പറഞ്ഞസമയം കഴിഞ്ഞിട്ടും യുവാവ് തിരിച്ചെത്താതെ വന്നപ്പോൾ അയാൾക്ക് അകാലമരണം സംഭവിച്ചിരിക്കുമെന്ന് രാജാവ് സമാധാനിച്ചു. അങ്ങനെയിരിക്കെ, കൊട്ടാരത്തിലെ പാചകക്കാരൻ ഒരു അഗ്നിക്കല്ലുരച്ച് അടുപ്പിൽ തീകുട്ടാൻ ശ്രമിച്ചു. അപ്പോൾ ആ കല്ലുരുണ്ട് താഴെ വീണു. പാചകക്കാരനെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അതൊരു സുമുഖനായ യുവാവായി മാറി! അയാൾ ഇക്കാര്യം രാജാവിനെ അറിയിച്ചു. രാജാവ് ഓടി അടുക്കളയിലെത്തിയപ്പോൾ കണ്ടത് തന്നെ കബളിപ്പിച്ച യുവാവ് ജീവനോടെ നില്ക്കുന്നതാണ്!

‘ങ്ഹും, മൂന്നാം തവണയും നിന്നെ ഞാനിതാ കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇനി നിനക്ക് രക്ഷയില്ല. ഞാനി നിമിഷംതന്നെ നിന്റെ കഥ കഴിക്കും!’

രാജാവ് ഉടവാൾ വലിച്ചുതി.

‘മഹാരാജാവേ, ഇക്കുറി ജയിച്ചത് ഞാനാണ്. ഇത്രദിവസം അങ്ങയുടെ മുകളിൽതുമ്പിൽ വേഷപ്രച്ഛന്നനായി കഴിഞ്ഞിട്ടും എന്നെ പിടികൂടാനായില്ല. എന്നെ കണ്ടെത്തുന്നതിന് അങ്ങു പറഞ്ഞ മൂന്നു ദിവസത്തെ കാലാവധി എപ്പോഴേ തീർന്നിരിക്കുന്നു. പത്തയത്തിൽ ജയിച്ച സ്ഥിതിക്ക് പാതിനാടും അങ്ങയുടെ മകളെയും എനിക്കു തരാൻ അങ്ങ് ബാധ്യസ്ഥനാണ്,’ യുവാവ് ചങ്കുറുത്തോടെ പറഞ്ഞു.

അയാളുടെ പക്ഷത്താണ് ശരിയെന്ന് കൊട്ടാരംനിവാസികളെല്ലാം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. രാജാവ് അയാൾക്ക് പാതി രാജ്യം എഴുതിക്കൊടുത്തു. തന്റെ ഏകമകളും യുവാവുമായുള്ള വിവാഹം അടുത്ത മുഹൂർത്തത്തിൽ ആർഭാടത്തോടെ നടത്താനും അയാൾ തയ്യാറായി. ശിഷ്ടകാലം രാജകുമാരനും രാജകുമാരിയും ആ കൊട്ടാരത്തിൽ ദീർഘകാലം സസുഖം കഴിഞ്ഞു.

(ഈ കഥയ്ക്ക് സോവിയറ്റ് നാട്ടിൽത്തന്നെ ഒന്നിലേറെ പാഠാന്തരങ്ങൾ പ്രചരിക്കുന്നുണ്ട്.)

മുള്ളുകിയും മുത്താറിയും

പണ്ടൊരിടത്ത് കഠിനാധ്വാനിയും സമർത്ഥനുമായ ഒരു കൃഷിക്കാരൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. വീടും അതിനു ചുറ്റുമുള്ള വളരെക്കുറച്ച് സ്ഥലവും മാത്രമേ അയാൾക്ക് സ്വന്തമായിരുന്നുള്ളൂ. കൃഷിയിറക്കാനുള്ള സ്ഥല സൗകര്യം ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ അയാൾ തൊട്ടടുത്ത കാട്ടിലാണ് കൃഷി ചെയ്തുവന്നത്. വനത്തിലെ കൃഷിയോജ്യമായ സ്ഥലം കണ്ടെത്തി, അവിടം ഉഴുതു നിർപ്പാക്കി അയാൾ പല ധാന്യങ്ങളും കിഴങ്ങുകളും മാറിമാറി കൃഷി ചെയ്തു. ഒരേ സ്ഥലത്തുതന്നെ കൃഷികൾ ആവർത്തിക്കാതിരുന്നതിനാൽ കർഷകന് നല്ല വിളവു കിട്ടി.

അങ്ങനെയിരിക്കെ, ഒരിക്കൽ കർഷകൻ പതിവുപോലെ കൃഷി സ്ഥലം അന്വേഷിച്ച് കാട്ടിലെത്തി. കാട്ടുപൊന്തകൾ നിറഞ്ഞതെങ്കിലും സാമാന്യം നിരപ്പുള്ള ഒരിടം അയാൾ കണ്ടെത്തി. അവിടം വൃത്തിയാക്കി അയാൾ കുതിരയെ പുട്ടി നിലമുഴാൻ തുടങ്ങി.

കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞതും ഉൾക്കാട്ടിൽനിന്ന് ഒരു കരടി അവിടെയെത്തി. നിലമുഴുന്ന കർഷകനെ കണ്ടതും അവൻ അലറിക്കൊണ്ട് പാഞ്ഞു ചെന്നു. അയാളെ നോക്കി തീപാറുന്ന കണ്ണുകളോടെ കരടി പറഞ്ഞു:

‘ങ്ഹും, ഈ കാട് ഞങ്ങളുടെ മാത്രം സ്വത്താണ്. ഇവിടം വെട്ടിവെളുപ്പിക്കാൻ നിങ്ങൾക്ക് ആരാണ് അനുവാദം തന്നത്? ധിക്കാരം കാട്ടിയ നിങ്ങളെ ഞാനിപ്പോൾതന്നെ അടിച്ചുകൊല്ലാം!’

‘അയ്യോ, എന്നെ കൊല്ലരുത്. ഞാൻ മരിച്ചുപോയാൽ എന്റെ കുടുംബം അനാഥമാവും. ഞാനിവിടെ കുറച്ച് മുള്ളുകി നടാനാണ് ഉദ്ദേശിച്ചത്. ഈ പണിയിൽ എന്നെ കുറച്ചു സഹായിച്ചാൽ ഞാൻ നിനക്ക് ഇവിടെ വിളയുന്നത് മുഴുവൻ തരാം. എനിക്കു മണ്ണിനടിയിലുള്ള വേരു മാത്രം മതി,’ കർഷകൻ പറഞ്ഞു.

അതൊരു നല്ല ആശയമാണെന്ന് കരടിക്കും തോന്നി. എന്നാലും അവനൊന്നുകൂടി ഉറപ്പുവരുത്താൻ മറന്നില്ല.

‘സമ്മതിക്കുന്നു. പക്ഷേ, വിളവു മുഴുവൻ എനിക്കാണല്ലോ. പിന്നെ നിങ്ങൾ കാലുമാറുമോ?’

‘ഇല്ല. മണ്ണിനു മുകളിലുള്ളതു മുഴുവൻ നിനക്കും മണ്ണിനടിയിലെ വേരുമാത്രം എനിക്കും.’

അവർ ആ വ്യവസ്ഥപ്രകാരം കരാറുണ്ടാക്കി.

അന്നു മുതൽ എല്ലാ ദിവസവും കരടി കർഷകനെ കൃഷിപ്പണിയിൽ സഹായിച്ചു. നിലം നിർപ്പാക്കാനും കുഴി കുഴിച്ച് മുള്ളുകി നടാനും നനയ്ക്കാനുമൊക്കെ. മുള്ളുകിച്ചെടികൾ നന്നായി വളർന്നു. അതിന്റെ തണ്ടും ഇലകളും കണ്ടപ്പോൾ കരടി സന്തോഷിച്ചു. അതു മുഴുവൻ തനിക്ക് സ്വന്തമാവുമല്ലോ എന്നോർത്ത് അവൻ തുള്ളിച്ചാടി.

മുള്ളുകിയുടെ വിളവെടുപ്പായി. പഴയ വ്യവസ്ഥ ഒന്നുകൂടി ഓർമ്മിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് കർഷകൻ വിളവെടുപ്പിനിറങ്ങി. അയാളും കരടിയും ചേർന്ന് ചെടികൾ ഓരോന്നായി പിഴുതെടുത്തു. അതിനുശേഷം വെട്ടുകത്തി കൊണ്ട് വേരും തലയും വേർപെടുത്തി. മുഴുത്ത മുള്ളുകികൾ മുഴുവൻ ചാക്കിലാക്കിയ കർഷകൻ ബാക്കിയെല്ലാം കരടിക്കു കൊടുത്തു.

‘ദേ, ഞാനീ വേരു മാത്രമേ കൊണ്ടുപോകുന്നുള്ളൂ. ബാക്കിയെല്ലാം നിനക്കുള്ളതാണ്.’

കരടി മുള്ളുകിയുടെ ഇലയും തണ്ടുമെല്ലാം വാരിക്കെട്ടി അതുമായി ചന്തയിലെത്തി. വളരെ നേരം കാത്തുനിന്നിട്ടും ആരും അങ്ങോട്ടു തിരിഞ്ഞുനോക്കിയതുപോലുമില്ല. ആർക്കുവേണം ഉപയോഗശൂന്യമായ ആ ഇലയും തണ്ടും? അപ്പോഴാണ് അവൻ മറ്റൊരു കാഴ്ച കാണുന്നത്.

തൊട്ടടുത്തായി കർഷകൻ മുള്ളുകിക്കിഴങ്ങുകൾ വിലക്കാനിരിക്കുന്നു. അയാൾക്കു ചുറ്റും കൂടിയ ആളുകൾ മുള്ളുകി വാങ്ങാൻ തിരക്കും തിരക്കും കൂട്ടുന്നു. അയാളുടെ മുന്നിലുള്ള പണപ്പെട്ടി നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

കർഷകൻ തന്നെ കബളിപ്പിച്ചെന്ന് അപ്പോൾ മാത്രമാണ് കരടിക്കു മനസ്സിലായത്.

അവനു ദേഷ്യവും സങ്കടവുമൊക്കെ വന്നു.

കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞ് കർഷകൻ വീണ്ടും അവിടെ നിലമുഴാനെത്തി. അതുകണ്ട് കരടിയും അങ്ങോട്ടു വന്നു.

‘അല്ല, ഇതാര്? എന്റെ പങ്കുകൃഷിക്കാരൻ കരടിയോ? എന്താ, ഇത്തവണയും എന്റെ കൂടെ കൂട്ടുകൃഷി ചെയ്യാനുണ്ടോ?’

ചെറുചിരിയോടെ കർഷകൻ ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ കൂടാം. പക്ഷേ, കഴിഞ്ഞ തവണത്തേതുപോലെ എന്നെ പറ്റിക്കാമെന്നു കരുതണ്ട. ഉപയോഗമുള്ള ഭാഗംതന്നെ എനിക്കു കിട്ടണം.’

കരടി നെറ്റി ചുളിച്ചു.

‘ആട്ടെ, നിനക്ക് വിളവിന്റെ മുകൾഭാഗമാണോ അടിഭാഗമാണോ വേണ്ടതെന്ന് ഇപ്പോൾത്തന്നെ തീരുമാനിച്ചോളൂ,’ കർഷകൻ പറഞ്ഞു.

‘എനിക്ക് മണ്ണിനടിയിലുള്ള ഭാഗംതന്നെ വേണം,’ കരടി തീർത്തു പറഞ്ഞു.

‘സമ്മതിച്ചു.’

ഉഴവ് നടക്കുന്നതിനിടെ കർഷകൻ പറഞ്ഞു.

നിലം ഉഴുതു പാകമാക്കിയശേഷം കർഷകൻ വിതച്ചത് മുത്താറിയാണ്. കരടി എല്ലാ ജോലികളിലും കർഷകനെ സഹായിച്ചു. മുത്താറി വളർന്ന് പാകമായതും അവർ വിളവെടുക്കാൻ തയ്യാറായി.

‘പറഞ്ഞതുപോലെ മണ്ണിനു മുകളിലുള്ള ഭാഗം എനിക്ക്, അടിയിലുള്ളത് നിനക്ക്.’

ഇക്കാര്യം വീണ്ടും ഓർമ്മിപ്പിച്ച് അവർ വിളവെടുത്തു. മുത്താരിച്ചെടികളുടെ വേരുമാത്രം കരടിക്കു നൽകി, ധാന്യം മുഴുവനും കർഷകൻ സ്വന്തമാക്കി!

രണ്ടാമതും താൻ പറ്റിക്കപ്പെട്ടു എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ കരടിക്ക് ദേഷ്യം സഹിക്കാനായില്ല. അവൻ കർഷകനെ കടിച്ചുകീറാനായി ഓടിയെത്തി. ദൂരെനിന്നുതന്നെ അതുകണ്ട കർഷകൻ ജീവനുംകൊണ്ടോടി.

അന്നു മുതൽ മനുഷ്യരെ കാണുമ്പോഴൊക്കെ കരടികൾ ആക്രമിക്കാൻ തയ്യാറായി. അവർ ബദ്ധശത്രുക്കളുമായി.

(ഇത്തരം കൂട്ടുകൃഷിക്കഥകൾ നേരിയ വ്യത്യാസങ്ങളോടെ ആവർത്തിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്.)

വൃത്തിയുള്ള കുട്ടി

ഇന്നെന്തെ ഇങ്ങനെയൊക്കെ വരാൻ?

നേരം വെളുത്തിട്ടും കിടന്നകിടപ്പിലായിരുന്നു ഞാൻ.

അപ്പോഴാണ് തുടക്കം.

കിടക്കയിൽനിന്നും വിരിപ്പ് പറന്നകലുന്നു. എന്നെ എടുത്തെറിഞ്ഞുകൊണ്ട് കിടക്കതന്നെ ഓടിപ്പോകുന്നു. തലയണ പഞ്ഞിപോലെ പറക്കുന്നു. മുറിയിലെ ഇരുട്ട് എന്നെ പേടിപ്പിച്ചു. വിളക്കു കൊളുത്തി ഇരുട്ടു കറ്റാമെന്നു കരുതി ഞാനെഴുന്നേറ്റു. വിളക്ക് കൈയെത്തിത്തൊടാനാവും മുൻപേ അതു പറന്നുപോയി.

ദൈവമേ, ഞാനെന്താണ് ഈ കാണുന്നത്?

കിടക്കയ്ക്കിടയിൽ വെച്ചിരുന്ന ചിത്രപുസ്തകത്തെക്കുറിച്ചാണ് എനിക്കോർമ്മ വന്നത്. എന്നാലിത്തിരി പടംവരയാകാം എന്നു ചിന്തിച്ച് പുസ്തകമെടുക്കാൻ കൈനീട്ടി. ഇന്നുവരെ ഉണ്ടാകാത്തതുപോലെ പുസ്തകം എന്നെ തൊടുന്നതുവദിക്കാതെ പറന്നുപോയി. കടലാസു പെൻസിലും ചായപ്പെൻസിലുകളും പറപറ പറന്നു.

കോട്ടുവായിട്ട് ഞാനെഴുന്നേറ്റു. മേശപ്പുറത്ത് ചായക്കപ്പം സോസറു

മുണ്ട്. അതിലൊരു പക്ഷേ, ചുടുചായയുമുണ്ടാവാം. ഈ ഇളംതണുപ്പിൽ ഇത്തിരി ചായ ഉറതിയുതി കുടിക്കാൻ എന്താ രസം? ഞാൻ കപ്പെടുക്കാൻ കൈയനക്കി.

അപ്പോഴോ?

എന്നെ കളിയാക്കുന്നതുപോലെ കപ്പും സോസറും പിടിതരാതെ പറന്നുപോയി. സ്പൂണുകളും ചായപ്പാത്രവും പഞ്ചസാരയും മുട്ടകളുമെല്ലാം മത്സരിച്ച് പറന്നുപൊങ്ങി.

ഇതെല്ലാം കണ്ട് ഞാൻ അത്ഭവിച്ചു നിന്നുപോയി.

എന്തെല്ലാമാണ് നടക്കുന്നത്?

എന്താണിതിനു നിമിത്തം?

കാലം കലികാലമായോ?

ലോകം കീഴ്മേൽ മറിഞ്ഞോ?

ഭൂമി അവസാനിക്കാനായോ?

കിടപ്പുമുറിയിൽനിന്നും കണ്ണുന്മിഴിച്ച് പുറത്തെത്തിയപ്പോഴോ? അവിടെയും അർദ്ധുതങ്ങളുടെ പൊടിപുരം!

അമ്മയുടെ ഇസ്തിരിപ്പെട്ടി പമ്പ കടക്കുന്നു. ചെരിപ്പും ഷൂസും പറക്കുന്നു. ധാന്യങ്ങളും, പലഹാരങ്ങളും വായുവിൽ കുതിക്കുന്നു. വടിയും തടിയും പായുന്നു. മേൽക്കുപ്പായങ്ങളും അടിക്കുപ്പായങ്ങളും ഷാളും പറന്നകലുന്നു.

ആകപ്പാടെ ബഹളമയം.

എന്തോ കാര്യമായ സംഭവങ്ങൾ നടക്കാനിരിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി എനിക്ക്.

കൊടുങ്കാറ്റ് ആഞ്ഞടിക്കുന്നതാവുമോ?

ഇടിവെട്ടി പെരുമഴ പെയ്യാനുള്ള ഭാവമാവുമോ?

ഭൂമികുലുക്കം തന്നെ സംഭവിച്ചിരിക്കുമോ?

ആവോ... ആർക്കറിയാം?

അധികനേരം കഴിഞ്ഞുകാണില്ല. എന്തോ വലിയൊരു ശബ്ദം അടുത്തു വരുന്നു. അമ്മയുടെ കിടപ്പുമുറിയിൽനിന്നാണ് തുടക്കം.

അതെന്താവാം?

ഞാൻ നെഞ്ചിടിപ്പോടെ നോക്കിനിന്നു.

അപ്പോഴുണ്ട്, കാതടപ്പിക്കുന്ന 'കരകരാ' ശബ്ദത്തോടെ അവൻ എന്റെ യടുത്തേക്ക് വരുന്നു!

അവനെന്ന് വെച്ചാൽ...?

അവനാളെ നിസ്സാരനല്ല. നല്ല വെളുത്ത വായുള്ള, വെള്ളം വരുന്ന

കുഴലും പൽപ്പൊടിയും ബ്രഷും സോപ്പുമൊക്കെ വെക്കാൻ കുഞ്ഞു കീശകളുള്ള വലിയ പാത്രം തന്നെ.

'വാഷ് ബേസിനെ' നാണ് ഞങ്ങളൊക്കെ അവനെ വിളിക്കാറുള്ളത്.

ഇത്രയും കാലം എത്രയോ പേർ പല്ലുതേച്ചിട്ടും മുഖം കഴുകിയിട്ടും കാർക്കിച്ചുതുപ്പിയിട്ടും വൃത്തിയോടെതന്നെയിരിക്കുന്ന പാത്രം.

തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടാണ് അവന്റെ വരവ്. അത്ര പത്തിയല്ലെന്ന് എനിക്കുതോന്നി.

'ഈ? എന്താ നിന്റെ ഭാവം?'

ഞാൻ മുഖം കോട്ടി പതുക്കെ ചോദിച്ചു:

'ചീ, നാണമില്ലേ നിനക്കിങ്ങനെ നടക്കാൻ? തെല്ലും വൃത്തിയും വെടിപ്പുമില്ലാത്ത കുട്ടി! നിന്റെ മുഖവും മുടിയും കണ്ടാൽ മതി. ആർക്കും ഓക്കാനം വരും. നിന്റെ മുഖത്തുള്ള കരി ഒരടുപ്പിനുമുണ്ടാകില്ല. എന്തൊരു പന്നിക്കും നിന്നെക്കാൾ വൃത്തിയുണ്ടാവും.'

പാത്രം എനിക്കു നേരെ കൈചൂണ്ടി പ്ലാകിത്തുടങ്ങി. മറുത്തൊന്നും പറയാൻ എനിക്ക് ധൈര്യം വന്നില്ല.

'നിന്റെ രൂപം എത്ര കണ്ട് അറപ്പുണ്ടാക്കുന്നതാണെന്ന് അറിയണമെങ്കിൽ പോയൊന്നു കണ്ണാടി നോക്കിയാൽ മതി. കണ്ണാടിക്കുപോലും നിന്നോട് ദേഷ്യം വരും. നിന്റെ മൂക്കത്തു മുഴുവനും മഷി പുരണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കഴുത്തിലും കൈവിരലുകളിലും ചെളി കട്ടപിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നെങ്കിലും നിന്റെ ദേഹം വെള്ളം കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? തലമുടി ചെളിയുറഞ്ഞ് ജടപിടിച്ചു കഴിഞ്ഞു. പേനുകൾക്ക് വളരാനുള്ള ഇടം ഒരുക്കുകയാണോ നീ? കാലിന്റെ കാര്യം പിന്നെ പറയാതിരിക്കുന്നതാണ് ഭേദം. ആ കാലിനെ പേടിച്ച് സോക്സുകളും ഷൂസും നിന്നെ വിട്ട് അകന്നു പോയില്ലേ? നിന്നോടൊന്നും പറഞ്ഞിട്ട് കാര്യമില്ല!'

പാത്രത്തിന്റെ വെളുത്ത മുഖം കോപംകൊണ്ട് ചുവന്നു. നാവിറങ്ങിപ്പോയപ്പോലെ ഞാൻ നിന്നപ്പോൾ അതാ ശകാരമഴ വീണ്ടും!

'നീ നിന്റെ ചുറ്റുപാടുമൊന്നു കണ്ണോടിച്ചു നോക്കൂ. മനുഷ്യരെപ്പോലെ വിവേകമില്ലാത്ത മറ്റു ജീവികൾപോലും എത്ര വൃത്തിയോടെയാണ് ജീവിക്കുന്നതെന്നറിയൂ. എലികൾ അതിരാവിലെ എഴുന്നേറ്റ് ദേഹം വെടിപ്പാക്കുന്നത് കാണുന്നില്ലേ? പൂച്ചക്കുട്ടികളും താറാക്കുഞ്ഞുങ്ങളും ശരീരശുദ്ധിയിൽ എത്ര ശ്രദ്ധ പുലർത്തുന്നുണ്ടെന്നു കാണൂ. ക്ഷുദ്രജീവികളെന്ന് നീയും നിന്റെ കുട്ടരും പറയുന്ന ഉറുമ്പുകൾക്കും എട്ടുകാലികൾക്കുമുണ്ട് നല്ല വൃത്തിബോധം. നേരം വെളുത്തിട്ടും കുളിക്കാത്തവനും പല്ലുതേക്കാത്തവനും മുടി ചികാത്തവനുമായി ഈ ലോകത്ത്

നി മാത്രമേ ഉള്ളൂ. അതുകൊണ്ടാണ് എല്ലാവരും നിന്നെ വിട്ട് അകന്നു പോകുന്നത്. നിനക്ക് ധരിക്കാൻ വസ്ത്രങ്ങൾ പോലും കിട്ടാത്തത്.'

പാത്രം പറഞ്ഞു നിർത്തി.

കണ്ണുപൊട്ടുന്ന ആ ശകാരം കേട്ട് എനിക്കല്പം നാണം തോന്നിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഞാൻ തല താഴ്ത്തി നിലക്കെ, അല്പം മയത്തിൽ പാത്രം തുടർന്നു:

'എന്നെ നിനക്കറിയില്ലേ? ഞാനാണ് വൃത്തിയാക്കുന്ന പാത്രം. എന്റെ യടുത്തെത്തുന്ന മിടുക്കന്മാരെയും മിടുക്കികളെയുമെല്ലാം ഞാൻ നിമിഷനേരംകൊണ്ട് വൃത്തിയുള്ളവരാക്കും. ഞാനാണ് വൃത്തിയാക്കുന്നവരുടെ മേധാവി. ഇഞ്ചിയും ചകിരിയുമൊക്കെയായി എനിക്കനേകം അനുയായികളും പടയാളികളുമുണ്ട്. ഞാനൊരു വാക്കു പറഞ്ഞാൽ മതി അവരെല്ലാം ആജ്ഞാനുസരിക്കാൻ തയ്യാറായി എന്റെ മുന്നിലെത്തും. തികഞ്ഞ പട്ടാളച്ചിട്ടയാണ് ഞങ്ങൾക്കിടയിലുള്ളത്. ഞാനും അവരും ചേർന്ന് കുട്ടികളെ തേച്ചുതേച്ചും ഉറച്ചുരച്ചും സോപ്പിട്ടും പലതവണ കഴുകിയും വൃത്തിയാക്കും. ചെളി പോയിക്കഴിയുമ്പോൾ അവരുടെ ദേഹം വെളുത്തിരിക്കും. കറുത്തവർ ഞങ്ങളുടെയടുത്തെത്തിയാൽ വെളുത്തവരായേ തിരിച്ചുപോകൂ. ഞാനും എന്റെ പടയാളികളും ചേർന്ന് നിന്നെയും കഴുകി വൃത്തിയാക്കാൻ പോവുകയാണ്.'

പാത്രം 'കരാ ബരാസ്' എന്നു ചൂരിച്ച് നിലത്ത് മൂന്നുതവണ ആഞ്ഞു ചവിട്ടി. ഞാൻ ഇതെല്ലാം കണ്ട് അന്തിച്ചു നിലക്കെ, മുറിയുടെ നാനാഭാഗത്തുനിന്നും എണ്ണമറ്റ ഇഞ്ചികളും ചകിരികളും പാഞ്ഞെത്തി. അവരോടായി പാത്രം കല്പിച്ചു:

'ങ്ഹും, വൃത്തിയില്ലാത്ത ഈ കുട്ടിയെ തേച്ചുകഴുകി വൃത്തിയാക്കൂ!'

അതുകേൾക്കേണ്ട താമസം, ഇഞ്ചികളും ചകിരികളും എനിക്കുചുറ്റും പാഞ്ഞടുത്തു. ആ സമയം, പാത്രത്തിൽനിന്നും വെളുത്ത പത എനിക്കു നേരെ ചീറ്റി. അതെന്റെ വായിലും മൂക്കിലുമൊക്കെ പറ്റി. ഞാനാകെ ഭയന്നുപോയി. അപ്പോൾ ഇഞ്ചികളും ചകിരികളും എന്നെ വട്ടംചുറ്റി പാടാൻ തുടങ്ങി:

മടിയൻ കുട്ടീ, അഴുക്കൻ കുട്ടീ

നിന്നെ ഞങ്ങൾ വെളുപ്പിക്കാം

ഇപ്പോൾത്തന്നെ വെളുപ്പിക്കാം!

പാത്രത്തിന്റെ കീഴയിൽനിന്നും ചാടിവന്ന സോപ്പുകളും ആ പാട്ട് ഏറ്റുപാടി:

മടിയൻ കുട്ടീ, അഴുക്കൻ കുട്ടീ

നിന്നെ ഞങ്ങൾ വെളുപ്പിക്കാം

ഇപ്പോൾത്തന്നെ വെളുപ്പിക്കാം!

അതൊന്നും ആസ്വദിക്കാനുള്ള മാനസികാവസ്ഥയിലായിരുന്നില്ല ഞൻ. ഇഞ്ചികളും ചകിരികളും സോപ്പുകളും പാത്രത്തിന്റെ നിർദേശ പ്രകാരം എന്നെ ശാസംമുട്ടിച്ചു കൊല്ലുമെന്ന് ഞാൻ ഭയന്നു. രണ്ടും കല്പിച്ച് ഞാനവരെ വെട്ടിച്ച് വീടിനു പുറത്തേക്ക് ഓടി!

നല്ല കാര്യമായി!

അവരുണ്ടോ എന്നെ വിടുന്നു?

ഇഞ്ചി മുൻപേ, ചകിരി പിൻപേ, സോപ്പ് അതിനും പിൻപേ...

തൊട്ടുതൊട്ടില്ല എന്ന മട്ടിൽ ഞാനും അവരും പറപറന്നു.

വീടും കടന്ന് തൊടിയിൽ

തൊടി കടന്ന് തെരുവിൽ

അവിടന്ന് തിരക്കേറിയ വഴിയിൽ...

വായുവിലൂടെ ഒരുഭാസിയെപ്പോലെ പറക്കുകയാണ് ഞാൻ. എന്നെ പിടികൂടിയിട്ടുതന്നെ വേറെ കാര്യം എന്നുറപ്പിച്ച് അവർ തൊട്ടുപിന്നാലെ.

കുറെ ചെന്നതും ഇഞ്ചിക്കും സോപ്പിനും മനംമടുത്തു. എന്നെ പിടിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തിൽനിന്നും പിൻവാങ്ങി അവർ മടങ്ങിപ്പോയി. എന്നാൽ, ചകിരിയുടെ വാശി തെല്ലും കുറഞ്ഞില്ല.

എന്നെ പിടിക്കുന്നതൊന്നു കാണട്ടെയെന്ന് ഞാൻ.

ഒരു ചെറുക്കന്റെ അഹങ്കാരം ഇത്രയ്ക്കായോ എന്ന് ചകിരി.

ഞങ്ങളുടെ ഈ ഓട്ടപ്പന്തയം കണ്ട് താഴെ തിരക്കേറിയ നിരത്തിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചിരുന്നവർ അദ്ഭുതപ്പെട്ടു നിന്നു. കാരും ബസ്സും ലോറിയും ഓടിച്ചിരുന്ന ഡ്രൈവർമാർ മാനംനോക്കിയിരുന്നുപോയി. കുഞ്ഞിനെ ഉന്തുവണ്ടിയിലിരുത്തി നടക്കാനിറങ്ങിയ അച്ഛനുമമ്മയും കുഞ്ഞിന്റെ കാര്യം മറന്ന് മേലോട്ടു നോക്കിനിന്നു. വാഹനഗതാഗതം നിയന്ത്രിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന പോലീസുകാരൻ പീപ്പി വായിൽവെച്ച്, അതും നോക്കി പ്രതിമകണക്കേ ഉറച്ചുപോയി.

കുറച്ചു നേരത്തേക്ക് നിരത്തുതന്നെ പൂർണ്ണമായും സ്തംഭിച്ചു.

ഏറെനേരത്തെ ആകാശസഞ്ചാരം കഴിഞ്ഞ് ഞാൻ ചെന്നു വീണത് ഒരു പുൽത്തകിടിയിലാണ്. കുറച്ചുകലെയായി പല നിരത്തിലുള്ള പൂക്കൾ അവിടെ വിടർന്നുനിന്നിരുന്നു. എന്നാൽ, പ്രാണഭയം മൂലം ഓടുന്ന എനിക്കുണ്ടോ അതൊക്കെ ആസ്വദിക്കാൻ നേരം? ചകിരിയാണെന്നിൽ

തെല്ലാം ക്ഷീണം കൂടാതെ എന്റെ തൊട്ടുപിന്നിൽത്തന്നെയുണ്ട്. ഇത്രയും ദൂരം ഓടിയിട്ട്, ഇനി പിടികൊടുക്കുന്നത് കുറച്ചിലല്ലേ?

കാലുകൾ കഴിയുന്നത്ര നീട്ടിവെച്ച് ഞാൻ മുന്നോട്ടോടി.

ഒരു വളവു തിരിഞ്ഞതും ആ കാഴ്ചകണ്ട് ഞാൻ പെട്ടെന്നു നിന്നു.

നല്ലൊരു തൊപ്പിയണിഞ്ഞ് ഭീമാകാരനായ ഒരു മുതലയമ്മാവൻ തൊട്ടുമുന്നിൽ വായുപിളർന്നു നിൽക്കുന്നു!

അമ്മാവൻ ഒറ്റയ്ക്കല്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ പത്തും ബലൂണുകളുമൊക്കെ പിടിച്ച് ഇരട്ടമുതലക്കുഞ്ഞുങ്ങളുണ്ടെന്നും എനിക്ക് മനസ്സിലായി. മക്കളെയും കുട്ടി സവാരിക്കിറങ്ങിയതാവണം അമ്മാവൻ.

‘ങും? ഇതെങ്ങോട്ടാ നീ തലയ്ക്ക് തീപിടിച്ചപോലെ ഓടുന്നത്?’

മുതലയമ്മാവൻ എന്നെ നോക്കി ചോദിച്ചു.

അതിനുള്ള പരയുന്നതിനുമുമ്പേ, ചകിരി വായുവേഗത്തിൽ പറന്ന് തൊട്ടടുത്തെത്തിയിരുന്നു.

‘അമ്മാവ, ദേ, ഇവനെനെ കൊല്ലാൻ വരുന്നു!’

ഞാനൊരുവിധം പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു.

അടുത്തനിമിഷം അതും സംഭവിച്ചു. മുതലയമ്മാവനെ ശ്രദ്ധിക്കാതെ പാഞ്ഞുവന്ന ചകിരി നേരേ ചെന്നുപതിച്ചത് അമ്മാവന്റെ വായിൽ! അത് ആ പരുക്കൻ നാവിലൂടെ കടന്ന് തൊണ്ടയിലും പിന്നെ അമ്മാവന്റെ വയറിലുമെത്തി.

‘ഹോ, രക്ഷപ്പെട്ടു!’

എന്റെ ആത്മഗതം അല്പം ഉച്ചത്തിലായിപ്പോയി. മുതലയമ്മാവൻ അതു വ്യക്തമായി കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം എന്റെ ചെളിപുരണ്ടു മുഖത്തേക്കും കഴുത്തിലേക്കും മഷിപറ്റിയ മുക്കിലേക്കും, ജടപിടിച്ച മുടിയിലേക്കും മാറിമാറി നോക്കി. അപ്പോൾ അമ്മാവന്റെ മുഖത്തും വെറുപ്പു പടർന്നു. എനിക്ക് നേരെ കൈ ചൂണ്ടി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘നാണമില്ലേ കുട്ടീ നിനക്കിങ്ങനെ വൃത്തിയില്ലാതെ നടക്കാൻ? ഈ രൂപത്തിൽ ഒരു നിമിഷംപോലും നീയെന്റെ മുന്നിൽ നിൽക്കരുത്. പോയി മുഖം നന്നായി കഴുകി വരു. കഴുത്തിലെയും കൈവിരലിലെയും ചെളി കഴുകിക്കളയൂ. മുക്കിലെ മഷി തേച്ചുകഴുകൂ. തലമുടി കഴുകിയുണക്കി ചികി വെക്കൂ.’

ഒന്നു നിർത്തി മുതലയമ്മാവൻ തുടർന്നു:

‘ഞാനിതൊക്കെ മയത്തിലാണ് നിന്നോടു പറയുന്നത്. ഇതെല്ലാം വേഗം അനുസരിക്കുന്നതാണ് നിനക്കു നല്ലത്. ഇനിയും അനുസരണ കേടുകൂട്ടാനാണ് നിന്റെ ഭാവമെങ്കിൽ അതിന്റെ ഭവിഷ്യത്ത് അനുഭവി

ക്കേണ്ടിവരും. ചിത്തക്കുട്ടികളെ കാണുന്നതേ എനിക്കിഷ്ടമല്ല. ഞാനവരെ കടിക്കും, മാന്തും, അടിക്കും. വേണ്ടിവന്നാൽ ജീവനോടെ വിഴുങ്ങുകയും ചെയ്യും! ഇനി നീ തീരുമാനിച്ചോളൂ, നല്ല കുട്ടിയായവനോ ചിത്തക്കുട്ടിയായവനോ എന്ന്.’

മുതലയമ്മാവന്റെ വാക്കുകൾ എന്റെ മനസ്സുമാറ്റി. ഇടറുന്ന സ്വരത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു:

‘അമ്മാവൻ പറഞ്ഞതെല്ലാം ഞാൻ അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിക്കാം. ഞാനിനി എന്നും നല്ല കുട്ടിയായി ജീവിക്കാം.’

‘മിടുക്കൻ! എങ്കിൽ വേഗം വീട്ടിലേക്ക് പോയ്ക്കൊള്ളൂ’

മുതലയമ്മാവൻ എന്നെ യാത്രയയച്ചു. ഞാൻ കണ്ണിൽനിന്നു മറഞ്ഞതും അമ്മാവൻ ഇരട്ടക്കുട്ടികളെ മാറോടുചേർത്തു ചോദിച്ചു:

‘മക്കളേ, നിങ്ങൾക്ക് നല്ല കുട്ടികളായവനോ, ചിത്തക്കുട്ടികളായവനോ?’

മുതലക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ പത്തും ബലൂണുകളും തട്ടി ഇളംപല്ലു കാട്ടി ചിരിച്ചു.

ഞാൻ ഞൊടിയിടകൊണ്ട് വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി. ദുഃഖനിശ്ചയത്തോടെ യായിരുന്നു എന്റെ മടങ്ങിപ്പോക്ക്. വീട്ടിനകത്തുകയറി പാത്രത്തിനടുത്തേക്ക് നടന്നതും അതിന്റെ മുഖത്ത് പരിഭവം നിറഞ്ഞത് ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു.

‘ചിത്തക്കുട്ടി എന്തിനാ പിന്നെയും വന്നത്?’ പരുക്കൻസ്വരത്തിൽ പാത്രം ചോദിച്ചു.

‘എന്നോടു ക്ഷമിക്കണം. എനിക്കിനി ചിത്തക്കുട്ടിയായെ. നല്ല കുട്ടിയുടെ മനസ്സും ശരീരവും എനിക്ക് വേണം. ദയവുചെയ്ത് എന്റെ ദേഹം അഴുകുകൾ നീക്കി വൃത്തിയാക്കിത്തന്നാലും!’

ഞാൻ പാത്രത്തിനുമുന്നിൽ തലകുനിച്ചു നിന്നു. അതോടെ പാത്രത്തിന്റെ പരിഭവമെല്ലാം മാറി.

‘ദാ കണ്ടോളൂ, ചിത്തക്കുട്ടി എത്ര പെട്ടെന്നാണ് നല്ലകുട്ടിയായവനെന്ന്!’

അടുത്തനിമിഷം പാത്രത്തിന്റെ മുക്കിൽനിന്ന് അതിശക്തമായ നീരൊഴുക്കുണ്ടായി. അത് എന്റെ ദേഹത്തെ നനച്ചു. തണുത്തവെള്ളം ‘ശരശ റാ’ന്ന് വീണപ്പോൾ എനിക്ക് കുളിരുകോരി. അടുത്തതായി വെള്ളപ്പതയുണ്ടാക്കി പാത്രം എന്നെ മുടിക്കളഞ്ഞു. അപ്പോഴേക്കും ഇഞ്ചയും ചകിരിയും സോപ്പും പഴയപാട്ടുമുളി വീണ്ടുമെത്തി.

മടിയൻ കുട്ടീ, അഴുക്കൻ കുട്ടീ

നിന്നെ ഞങ്ങൾ വെളുപ്പിക്കാം

ഇപ്പോൾത്തന്നെ വെളുപ്പിക്കാം!

ഇക്കുറി പക്ഷേ, ഞാനെന്തെങ്കിലും എതിർപ്പു പ്രകടിപ്പിക്കുകയോ അവരിൽനിന്ന് ഓടികളപ്പെടാൻ ശ്രമിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. ഞാൻ അവർക്കു മുന്നിൽ തലകുനിച്ച് അനുസരണയോടെ നിന്നുകൊടുത്തു. നല്ല കുട്ടിയായി ഞാൻ.

കുഞ്ഞിനെ തേച്ചുകുളിപ്പിക്കുന്ന അമ്മയെപ്പോലെ ക്ഷമിച്ച് അവർ. പലതവണ തേച്ചും കഴുകിയും അവരെന്ന് പുതിയൊരു മനുഷ്യനാക്കി മാറ്റി. ദേഹം തോർത്തി വന്ന് പാത്രത്തിലുള്ള കണ്ണാടിയിൽ നോക്കി. എനിക്ക് അർദ്ധതം സഹിക്കാനായില്ല.

നന്നായി വെളുത്ത ദേഹം. ചെളിയെല്ലാമകന്ന് വൃത്തിയായ മുഖവും കഴുത്തും. കൈവരലുകളും കാൽവരലുകളും അങ്ങേയറ്റം വെടിപ്പുള്ളതായിരുന്നു. ജടയെല്ലാം നീങ്ങി തലമുടിയും ഭംഗിയായി.

കണ്ണാടിയിൽ കാണുന്നത് ഞാൻ തന്നെയോ എന്നു സംശയം തോന്നി. ഇത്ര നല്ല ശരീരം അഴുകാക്കി കൊണ്ടുനടന്നതിൽ പശ്ചാത്തപിച്ചു.

'വലിയ നന്ദിയുണ്ട്,' ഞാൻ പാത്രത്തോടു പറഞ്ഞു.

അപ്പോഴതാ വീണ്ടും അർദ്ധതങ്ങളുടെ പെരുമഴ.

മഞ്ഞയും പച്ചയും കുപ്പായങ്ങൾ എന്റെയടുത്തേക്ക് പാഞ്ഞുവരുന്നു. ഇളംനീല ഷാൾ വന്ന് കഴുത്തിൽ ചുറ്റുന്നു. പഴങ്ങളും ധാന്യങ്ങളും സ്വയം വായിലെത്തുന്നു. ചെരിപ്പും ഷൂസും സോക്സും ഓടിയെത്തി എന്നോടു പ്രിയം കാട്ടുന്നു. ഇസ്തിരിപ്പെട്ടിയും ധാന്യങ്ങളും പലഹാരങ്ങളുമൊക്കെ പോയപോലെ തിരിച്ചെത്തുന്നു. പിണങ്ങിപ്പോയ ചിത്രപുസ്തകവും ചായപ്പെൻസിലുകളും പിണക്കം തീർത്ത് എന്റെയരികിൽ തിരികെത്തുന്നു. വിളക്കുകൾ, പശ്ചാത്താപത്തോടെ എനിക്ക് വെളിച്ചം തരുന്നു!

പുത്തൻകുപ്പായങ്ങളിട്ട്, ഷാൾ ധരിച്ച് അണിഞ്ഞൊരുങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ മറ്റേതോ ലോകത്താണെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. ഇഞ്ചയും ചകിരിയും സോപ്പും അതിനകം അവിടെ വന്നുചേർന്നു. എല്ലാവരും എനിക്കു ചുറ്റും നിന്ന് കൈകോർത്തു പിടിച്ച് പാടി:

മിടുക്കൻ കുട്ടീ, സുന്ദരൻ കുട്ടീ

നിന്നെ ഞങ്ങൾ വെളുപ്പിച്ചല്ലോ

ഇപ്പോൾത്തന്നെ വെളുപ്പിച്ചല്ലോ!

അതൊക്കെ കണ്ടും കേട്ടും എനിക്കും സന്തോഷം സഹിക്കാനായില്ല. അവർക്കൊപ്പം ഞാനും പാട്ടുപാടി ചുവടുവെച്ചു.

അല്പം കഴിഞ്ഞതും അവർ ഓരോരുത്തരായി തങ്ങളുടെ സ്ഥാനങ്ങളിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോയി. ഒടുവിൽ ആ മുറിയിൽ ഞാൻ മാത്രമായി. കഴിഞ്ഞതെല്ലാം ഒരു സ്വപ്നമാണോ എന്ന് ഞാൻ ശങ്കിച്ചു.

ഞാനെന്റെ ശരീരത്തിലേക്ക് സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. പിന്നെ, സന്തോഷത്തോടെ സ്വയം പറഞ്ഞു:

'എന്തു വൃത്തിയുള്ള കുട്ടിയാണ് ഞാനിപ്പോൾ!'

അപ്പോൾ കുട്ടുകാരേ, എപ്പോഴും വൃത്തിയുള്ളവരായിരിക്കാൻ നമ്മൾ എന്തൊക്കെയാണ് ചെയ്യേണ്ടത്?

നിങ്ങൾക്കറിയാമെങ്കിലും ഒന്നുകൂടി ചുരുക്കിപ്പറയാം.

നിത്യവും രാവിലെയും വൈകീട്ടും ദേഹം വെടിപ്പാക്കണം. വൃത്തിയില്ലാത്തവരെ സകലരും അകറ്റുന്നുവെന്ന് ഓർക്കണം. ചകിരിയും ഇഞ്ചയും സോപ്പും തേച്ച്, ദേഹം പല തവണ കഴുകി വൃത്തിയാക്കണം. രാവിലെ ഉണർന്നാലുടൻ പല്ലു തേയ്ക്കുകയും മുഖം കഴുകുകയും വേണം. കുളി കുട്ടികളെയും വലിയവരെയും ആരോഗ്യവാന്മാരാക്കും. മുടി ചീകി ഭംഗിയാക്കണം. വരലുകളിലെ നഖങ്ങൾ വെട്ടി വൃത്തിയാക്കണം. വൃത്തിയുള്ള കുപ്പായങ്ങൾ ധരിക്കണം!

ഇതൊക്കെയാണ് മിടുക്കൻകുട്ടികളാവാനുള്ള എളുപ്പവഴികൾ.

കേട്ടോ കുട്ടുകാരേ?

കേട്ടാൽ നിങ്ങൾക്കു കൊള്ളാം. കേട്ടില്ലെങ്കിലോ, ആർക്കും കൊള്ളില്ല!

(ഏറെ വ്യത്യസ്തമായ ഈ സോവിയറ്റ് കഥ കോർണി ചുക്കോവ്സ്കിയുടെ ഒരു ബാലകവിതയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി പുനരാഖ്യാനം ചെയ്തതാണ്. ഉള്ളടക്കത്തിലും അവതരണത്തിലും കാലാതീതമായ പുതുമ ഇതിൽ ദർശിക്കാം.)

ദേഷ്യം വന്നാൽ...

വളരെക്കാലം മുൻപ് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു കർഷകനും രണ്ട് ആൺമക്കളും ജീവിച്ചിരുന്നു. പരമദരിദ്രരായ അവർ ചെറിയൊരു കുടിലിൽ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിയാണ് കഴിഞ്ഞത്. കർഷകന്റെ ഭാര്യ നേരത്തേതന്നെ മരിച്ചുപോയിരുന്നു. ശിഷ്ടകാലം മക്കൾക്കുവേണ്ടി മാത്രമാണ് അയാൾ ജീവിച്ചത്.

അങ്ങനെയിരിക്കെ കർഷകൻ രോഗബാധിതനായി കിടപ്പിലായി. ദിവസം ചെല്ലുന്തോറും അയാളുടെ ആരോഗ്യനില വഷളായി. വൈദ്യൻ നൽകിയ മരുന്നുകൾക്കും അയാളുടെ അവസ്ഥയിൽ തെല്ലും മാറ്റമുണ്ടാക്കാനായില്ല. നിസ്സഹായരായി നോക്കിനില്ക്കാനേ മക്കൾക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. അധികനാൾ കഴിയുംമുമ്പേ കർഷകൻ അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു. അതോടെ തങ്ങൾ ശരിക്കും ഒറ്റപ്പെട്ടതായി ആ സഹോദരന്മാർക്കു തോന്നി. വരുമാനമേതുമില്ലാതെ ആ കുടിലിൽ താമസിക്കുന്നതിൽ അർഥമില്ലെന്ന് അവർ ചിന്തിച്ചു. എന്നാൽ, കുടിലിൽ ആരുമില്ലാത്ത അവസ്ഥ വരുന്നതും നന്നല്ല. കുറച്ചു നേരത്തെ ആലോചനകൾക്കുശേഷം മുത്തസഹോദരൻ അനുജനോടു പറഞ്ഞു:

‘അനുജാ, ഇനിയും നമുക്ക് ഒരുമിച്ചു ജീവിക്കാനാവില്ല. രണ്ടുടലും ഒരു മനസ്സുമായാണ് നമ്മളിതുവരെ കഴിഞ്ഞത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞിരിക്കുക പ്രയാസമാവും. പക്ഷേ, ഞാനാലോചിച്ച് ഇതല്ലാതെ മറ്റൊരു വഴി കാണുന്നില്ല.’

‘ജ്യേഷ്ഠാ, അങ്ങയുടെ മനസ്സിലുള്ളത് എന്തായാലും തുറന്നു പറയൂ. വിധിവശാൽ നമുക്ക് താത്കാലികമായി പിരിയേണ്ടിവന്നാലും അത് കേവലം ബാഹ്യമായ അകൽച്ചയല്ലേ ആവുന്നുള്ളൂ?’

ഇളയ സഹോദരൻ പറഞ്ഞു.

‘ശരിയാണ് നീ പറഞ്ഞത്. നമുക്ക് മാനുഷമായി ജീവിക്കാൻ പണം ആവശ്യമാണ്. അതേസമയം ഈ കുടിലും അതിനു ചുറ്റുമുള്ള കുറച്ചു സ്ഥലവും അന്യായീനപ്പെടാനും പാടില്ല. നീ തത്കാലം ഇവിടെത്തന്നെ കഴിഞ്ഞോളൂ. ഞാനൊരു ദേശസഞ്ചാരം നടത്തി കുറച്ചു പണവുമായി തിരിച്ചെത്താം.’

മുത്ത സഹോദരൻ വിശദീകരിച്ചു.

ജ്യേഷ്ഠനെ പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ അനുജൻ വിഷമം തോന്നിയെങ്കിലും അയാളത് പുറത്തു കാട്ടിയില്ല. കഴുതപ്പുറത്തു കയറി അയൽനാട്ടിലേക്ക് പോകാനൊരുങ്ങിയ ജ്യേഷ്ഠനെ അയാൾ നിറകണ്ണുകളോടെ യാത്രയയച്ചു. അനന്തരം അനുജൻ ആ കുടിലിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു.

ഏറെ ദൂരം യാത്രചെയ്ത് അയൽനാട്ടിലെത്തിയ മുത്ത സഹോദരൻ ഒരു ധനികനെ കണ്ടെത്തി. കണ്ണുത്താത്തത്ര ഭൂമിക്ക് ഉടമയായിരുന്നു ധനികൻ. അയാളെ വണങ്ങി മുത്ത സഹോദരൻ പറഞ്ഞു:

‘യജമാനനു വന്ദനം. ഞാൻ ദൂരദേശത്തുനിന്നും എന്തെങ്കിലും തൊഴിലന്വേഷിച്ച് ഇവിടെയെത്തിയതാണ്. അങ്ങ് അനുവദിക്കുമെങ്കിൽ വസന്തകാലംവരെ, വസന്തത്തിൽ ആദ്യത്തെ കുയിൽ പാടുംവരെ ഇവിടെ ജോലിചെയ്യാൻ താത്പര്യമുണ്ട്. ചെയ്യുന്ന ജോലിക്ക് ന്യായമായ പ്രതിഫലം അങ്ങനിക്ക് തന്നാൽ മതി.’

ധനികൻ കർഷകപുത്രനെ ആകെയൊന്നു നോക്കി. പിന്നെ ഇങ്ങനെ കുട്ടിച്ചേർത്തു:

‘തേടിയ വള്ളി കാലിൽ ചുറ്റിയിരിക്കുന്നു! ഞാനും പറ്റിയൊരു ജോലിക്കാരനെ അന്വേഷിക്കുകയായിരുന്നു ഇതുവരെ. വസന്തംവരെ എനിക്കുവേണ്ടി ജോലി ചെയ്യാൻ സമ്മതമാണെന്നു കാണിക്കുന്ന ഒരു കരാറിൽ നിങ്ങൾ ഒപ്പിടണം. അതിനുപുറമെ മറ്റൊരു വ്യവസ്ഥകൂടി എനിക്കു മുന്നോട്ടു വെക്കാനുണ്ട്.’

അയാൾ ഒന്നു നിർത്തി.

‘വ്യവസ്ഥയോ? അതെന്താണ് യജമാനനേ?’

മുത്ത സഹോദരൻ പുരികം ചുളിച്ചു.

‘അതെ, പ്രതിഫലം സംബന്ധിച്ച നൂതനമായ ഒരു വ്യവസ്ഥ. കരാർ പ്രാബല്യത്തിൽ വരുന്നതോടെ ഞാൻ ഭൂവുടമയും നിങ്ങൾ എന്റെ ജോലി കാരനുമായും. നമ്മളിൽ ആരാണോ അപരനോട് ദേഷ്യപ്പെടുന്നത്, അയാൾ പിഴയടയ്ക്കണം എന്നതാണ് വ്യവസ്ഥ. ഞാനാണ് ആദ്യം ദേഷ്യപ്പെടുന്നതെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്ക് ആയിരം റൂബിൾ തന്ന് മോചിപ്പിക്കണം. മറിച്ചാണെങ്കിൽ നിങ്ങളെനിക്ക് അത്രയും പണം തന്ന് പിരിഞ്ഞുപോകണം. സമ്മതമാണോ?’

ധനികൻ ചോദിച്ചു.

വിചിത്രമായ ആ വ്യവസ്ഥ കേട്ട് മുത്ത സഹോദരൻ ആദ്യമൊന്ന് അമ്പരന്നു. എന്നാൽ പിന്നീടയാൾ ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ചു.

‘ഈ വ്യവസ്ഥ സമ്മതിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ഒരു സാഹചര്യത്തിലും യജമാനനോട് ദേഷ്യം തോന്നാതെ മനസ്സിനെ നിയന്ത്രിച്ചാൽ മതിയല്ലോ. എന്റെ പെരുമാറ്റംകൊണ്ട് യജമാനന് ക്ഷമ നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ ആയിരം റൂബിളും വാങ്ങി കുടുംബത്തിലേക്ക് മടങ്ങുകയും ചെയ്യാം.’

അയാൾ വ്യവസ്ഥ സമ്മതിച്ച് കരാറൊപ്പിട്ടു. അന്നുതന്നെ മുത്ത സഹോദരൻ ധനികന്റെ പണിക്കാരനായി സ്ഥാനമേറ്റു.

‘യജമാനനേ, ഞാൻ അങ്ങയ്ക്കുവേണ്ടി എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നു പറഞ്ഞാലും.’

മുത്ത സഹോദരൻ വിനയത്തോടെ തിരക്കി.

‘ങ്ഹാ, കുറച്ചുകലെയായി എനിക്ക് ധാരാളം വയലുകളുണ്ട്. അവിടെയിപ്പോൾ കാടുകയറിക്കിടക്കുകയാണ്. നിങ്ങളൊരു അരിവാളുമായി ചെന്ന് വയലിലെ പുല്ലു മുഴുവനും അരിഞ്ഞ് വൃത്തിയാക്കണം. വെളിച്ചം അവശേഷിക്കുന്നിടത്തോളം നേരം ജോലി ചെയ്തിട്ടേ നിങ്ങൾ മടങ്ങി വരാവൂ.’

ധനികൻ അയാൾക്ക് അരിവാൾ നൽകി. ധനികനെ വണങ്ങി മുത്ത സഹോദരൻ വയലിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു.

കാടുമുടിക്കിടക്കുന്ന വയൽ ഒരറ്റത്തുനിന്നും അയാൾ വെട്ടി വെടിപ്പാക്കാൻ തുടങ്ങി. ഒട്ടും വിശ്രമമില്ലാതെ അയാൾ പണിയെടുത്തു. വിശന്നപ്പോൾ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന ഉണക്കൊട്ടി തിന്നു. വെള്ളം കുടിച്ചു. സൂര്യൻ അസ്തമിക്കുന്നതുവരെ അയാൾ ജോലി തുടർന്നു. സൂര്യൻ അസ്തമിച്ച് മാനത്ത് പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടപ്പോഴാണ് അയാൾ ജോലി അവസാനിപ്പിച്ച് ധനികന്റെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങിയത്.

മുത്ത സഹോദരൻ വീട്ടുമുറ്റത്തെത്തിയതും ധനികൻ പുറത്തുതന്നെ നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാളെ കണ്ടപ്പോൾ ധനികന്റെ മുഖത്ത് ദേഷ്യം ഇരച്ചുകയറി. അയാളെ തുറിച്ചുനോക്കി ധനികൻ ചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹും, ഞാനൊരു ജോലി ഏല്പിച്ചിട്ട് നിങ്ങളിത്ര വേഗം മടങ്ങിവന്നതെന്താണ്?’

‘യജമാനനേ, ഞാൻ അങ്ങയുടെ വാക്കുകൾ അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിച്ചല്ലോ. വെളിച്ചമുള്ള നേരമത്രയും കഠിനമായി ജോലിചെയ്തിട്ടാണ് ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ നേരം രാത്രിയായല്ലോ.’

മുത്ത സഹോദരൻ വിശദീകരിച്ചു. അതു കേട്ടതും ധനികന്റെ മുഖത്ത് ദേഷ്യം നിറഞ്ഞു.

‘ങ്ഹും, വിഡ്ഢി! വെളിച്ചമുള്ള നേരം മുഴുവനും ജോലി ചെയ്യണമെന്നു പറഞ്ഞിട്ട് പണിയും നിർത്തി കയറിവന്നതു കണ്ടില്ലേ? സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചെങ്കിലും പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ പൊഴിക്കുന്ന നിലാവ് ഇപ്പോഴുമില്ലേ? ഈ നിലാവിലും നിങ്ങൾക്ക് ജോലിചെയ്യാമായിരുന്നല്ലോ. നിങ്ങളെപ്പോലെ വകതിരിവില്ലാത്ത ജോലിക്കാരെ നിയമിച്ചതാണ് എനിക്കു പറ്റിയ തെറ്റ്. ഇനി ഒരു നിമിഷംപോലും നിങ്ങളെ എന്റെ മുന്നിൽ കണ്ടുപോകരുത്. എവിടെയാണെന്നു വെച്ചാൽ ഈ നിമിഷംതന്നെ പൊയ്ക്കൊള്ളണം!’

ധനികൻ നിന്ന് കലിതുള്ളി. അയാളുടെ ദേഷ്യം കണ്ട് ചിരിയടക്കി മുത്ത സഹോദരൻ പറഞ്ഞു:

‘യജമാനനേ, അങ്ങയ്ക്ക് എന്നോടുള്ള ദേഷ്യം മനസ്സിൽ അടക്കി വെക്കാനായില്ല. നാം തമ്മിലുണ്ടാക്കിയ വ്യവസ്ഥ അങ്ങിപ്പോൾ തെറ്റിച്ചു. ആദ്യം ദേഷ്യപ്പെടുന്നയാൾ അപരന് ആയിരം റൂബിൾ നൽകണമെന്നല്ലോ കരാറിലുള്ളത്. അങ്ങയ്ക്ക് എന്നോട് ദേഷ്യം തോന്നിയ സ്ഥിതിക്ക് കരാർ തുക നൽകി എന്നു പറഞ്ഞയയ്ക്കണം.’

തനിക്കു പറ്റിയ അബദ്ധം ധനികന് അപ്പോൾ മാത്രമാണ് മനസ്സിലായത്. വ്യവസ്ഥ തെറ്റിച്ച താൻ കരാർപ്രകാരമുള്ള ആയിരം റൂബിൾ നൽകിയേ മതിയാവൂ. അയാൾ മനസ്സിലാമനസ്സോടെ പണക്കിഴിയെടുത്ത് മുത്ത സഹോദരനു നൽകി. കർഷകപുത്രൻ സന്തോഷത്തോടെ ആ പണവുമായി സ്വദേശത്തേക്ക് മടങ്ങി.

തൊഴിൽ തേടിപ്പോയ ജ്യേഷ്ഠൻ വളരെ വേഗം മടങ്ങിവരുന്നതു കണ്ട് ഇളയ സഹോദരന്റെ മുഖം വാടി. ജ്യേഷ്ഠന് ജോലി കിട്ടിക്കാണില്ലെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. എന്നാൽ, ധനികനിൽനിന്നും ലഭിച്ച പണക്കിഴി കാണിച്ച്, ജ്യേഷ്ഠൻ കാര്യങ്ങളെല്ലാം വിശദീകരിച്ചപ്പോൾ അയാൾ സന്തോഷിച്ചു.

‘അങ്ങനെ നമുക്ക് മാനുമായി കഴിയാൻ പറ്റിയ പണം ലഭിച്ചു. ഇനി നമുക്കൊരുമിച്ചുതന്നെ എന്തെങ്കിലും തൊഴിൽ ചെയ്ത് ഇവിടെ ജീവിക്കാം.’

മുത്ത സഹോദരൻ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ, ഇളയ സഹോദരൻ അതിനോട് വിരോധിച്ചു.

‘ഇനിയുള്ള കാലം ജീവിക്കാൻ നമുക്ക് ആയിരം റൂബിൾ പോരാ. മാത്രമല്ല, നമുക്ക് എന്തെങ്കിലും അസുഖമോ മറ്റോ വന്നാൽ ചികിത്സിക്കാനും അനന്തരതലമുറകൾക്ക് ജീവിക്കാനും കൂടുതൽ പണം വേണം. ജ്യേഷ്ഠൻ പണം തന്ന അതേ ധനികന്റെ കീഴിൽ ജോലി ചെയ്ത് പണമുണ്ടാക്കി ഞാനുടനെ മടങ്ങിയെത്താം.’

മുത്ത സഹോദരൻ ആദ്യമതിനോട് വിരോധിച്ചെങ്കിലും അയാളുടെ നിർബന്ധത്തിനു വഴങ്ങി സമ്മതം മുളി. ജ്യേഷ്ഠനോട് അനുഗ്രഹം വാങ്ങി അയാൾ പിറ്റേന്നുതന്നെ അയൽനാട്ടിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു.

കുറെ ദൂരം യാത്രചെയ്ത് ഇളയ സഹോദരൻ ധനികന്റെ മാളിക കണ്ടെത്തി. അയാളെ കണ്ടതും ധനികൻ ചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹും, എന്തു വേണം? മുൻപൊരിക്കൽപ്പോലും പരിചയമില്ലാത്ത നിങ്ങൾ എന്നെ തിരക്കി വന്നതെന്തിനാണ്?’

‘യജമാനനേ, ഞാനൊരു തൊഴിൽ തേടിവന്നതാണ്. അങ്ങനെയ്ക്ക് ജോലി നൽകുന്നപക്ഷം വസന്താരംഭംവരെ ഞാൻ ആത്മാർത്ഥമായി തൊഴിലെടുക്കാം. ന്യായമായ പ്രതിഫലം അങ്ങനിക്കു തരുമെന്നും വിശ്വാസമുണ്ട്.’

ധനികനെ താണുതൊഴുത്ത് ഇളയ സഹോദരൻ പറഞ്ഞു.

‘ശരി, എനിക്കേതായാലും ഒരു ജോലിക്കാരനെ ആവശ്യമുണ്ട്. വസന്തം തുടങ്ങുംവരെയാണ്, ആദ്യത്തെ കൃയിൽ കുറവുംവരെയാണ് നമ്മൾ കരാറുണ്ടാക്കുക. അതിനു പുറമേ മറ്റൊരു വ്യവസ്ഥകൂടി അതിൽ എഴുതിച്ചേർക്കണം.’

ധനികൻ പറഞ്ഞു.

‘അതെന്താണ് യജമാനനേ?’

ഇളയ സഹോദരൻ ഒന്നുമറിയാത്തതുപോലെ നടിച്ചു.

‘പറയാം. നമ്മളിൽ ആർ ആദ്യം ദേഷ്യപ്പെടുന്നുവോ, അയാൾ മറ്റേയാൾക്ക് ആയിരം റൂബിൾ നൽകി കരാർ അവസാനിപ്പിക്കണം. അത് നിങ്ങൾക്ക് സമ്മതമാണോ?’

ധനികൻ അയാളുടെ മുഖത്തേക്ക് നോക്കി.

‘സമ്മതമാണ്. പക്ഷേ, ആയിരം റൂബിളെന്നത് തുലോം കുറഞ്ഞ

തുകയാണ്. അങ്ങേയ്ക്കത് രണ്ടായിരം റൂബിളാക്കിക്കൂടെ? ഞാൻ ദേഷ്യപ്പെട്ടാൽ അങ്ങേയ്ക്കും അത്രയും തുക കിട്ടുമല്ലോ?’

ഇളയ സഹോദരൻ പറഞ്ഞു.

‘സമ്മതം.’

ധനികൻ അപ്പോൾത്തന്നെ വ്യവസ്ഥകൾ ചേർത്ത് കരാർ എഴുതിയുണ്ടാക്കി. അവതിരുവരും അതിൽ ഒപ്പുവെച്ചു.

പിറ്റേന്നു രാവിലെ ധനികൻ ഇളയ സഹോദരന്റെ മുറിയിൽ ചെന്നുനോക്കി. നേരം വെളുത്ത് വെയിലടിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടും അയാൾ ഉറക്കമുണർന്നിരുന്നില്ല. ധനികൻ അയാളെ കുലുക്കിവിളിച്ച് ദേഷ്യത്തോടെ ചോദിച്ചു:

‘ങ്ഹും, മുഖത്ത് വെയിൽ വീണിട്ടും നിങ്ങൾക്ക് എഴുന്നേൽക്കാനായില്ലേ? കൂഴിമടിയൻ!’

ധനികന്റെ ശകാരം കേട്ട് ഇളയ സഹോദരൻ കണ്ണും തിരുമ്മി എഴുന്നേറ്റു. ധനികന്റെ മുഖഭാവം കണ്ട് ചെറുചിരിയോടെ അയാൾ ചോദിച്ചു:

‘യജമാനനേ, അങ്ങേയ്ക്ക് എന്നോട് ദേഷ്യം തോന്നുന്നുണ്ട്, അല്ലേ?’

അപ്പോഴാണ് ധനികന് വ്യവസ്ഥയുടെ കാര്യം ഓർമ്മ വന്നത്. അറിയാതെപോലും ദേഷ്യപ്പെട്ടാൽ തനിക്ക് രണ്ടായിരം റൂബിൾ നഷ്ടമാകുമല്ലോ എന്ന് ധനികൻ ഭയന്നു. മുഖത്ത് പ്രസന്നത വരുത്തി അയാൾ പറഞ്ഞു:

‘ദേഷ്യമോ? ആർക്ക്? എനിക്ക് നിങ്ങളോട് യാതൊരു ദേഷ്യവുമില്ല. നേരം വെളുത്തതിനാൽ എഴുന്നേൽക്കേണ്ടേ എന്ന് സ്നേഹത്തോടെ തിരക്കുക മാത്രമാണ് ഞാൻ ചെയ്തത്.’

‘എങ്കിൽ കുഴപ്പമില്ല. ഞാനിതാ എഴുന്നേറ്റുകഴിഞ്ഞു.’

ഇളയ സഹോദരൻ കണ്ണു തിരുമ്മി എഴുന്നേറ്റു.

‘വേഗം മുഖം കഴുകിവന്ന് വയലിൽ പണിക്കു പോകാൻ നോക്കൂ.’

ധനികൻ തിരക്കുകൂട്ടി.

എന്നാൽ ആ തിരക്കൊന്നും ഇളയ സഹോദരൻ അറിഞ്ഞതായിപ്പോലും നടിച്ചില്ല. കാലും മുഖവും കഴുകിവന്ന് അയാൾ തന്റെ ചെരിപ്പ് തുടച്ചുവൃത്തിയാക്കാൻ തുടങ്ങി. ചെരിപ്പിന്റെ മുകൾ മുലയുമെല്ലാം വളരെ സമയമെടുത്ത് തുടച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ട് ധനികന് കലികയറി. അയാൾ അല്പം പരുഷമായിത്തന്നെ ചോദിച്ചു.

‘ഹേ, ഇതെന്ത് ഒരുക്കമാണ്? ചെരുപ്പിൽ ഇത്തിരി പൊടിയിരുന്നാൽ എന്താണ് കുഴപ്പം? പോകുന്നത് വയലിലേക്കല്ലേ? മറ്റു ജോലിക്കാരൊക്കെ ഇതിനകം വയലിലെത്തി പണി തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു.’

അതുകേട്ട് ഇളയ സഹോദരൻ തലയുയർത്തി നോക്കി.
 'യജമാനനേ, അങ്ങനോടു ദേഷ്യപ്പെടുകയാണോ?'
 'ഏയ് അല്ല, എനിക്കു നിങ്ങളോട് സ്നേഹം മാത്രമേയുള്ളൂ. വയലിൽ പോകാൻ സമയമായി എന്ന് ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയാണ് ഞാൻ ചെയ്തത്.'
 അപകടം മണത്ത ധനികൻ സ്വരം മയപ്പെടുത്തി.
 'എന്നാൽ ഞാനിതാ വയലിലേക്ക് പോകുന്നു.'
 ഇളയ സഹോദരൻ കുപ്പായം ധരിച്ച് വയലിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. പുതിയ ജോലിക്കാരൻ എങ്ങനെയുണ്ടെന്നറിയാൻ ധനികനും അയാളെ അന്വേഷിച്ചു.
 വയലിലെത്തിയിട്ടും ഇളയ സഹോദരൻ പണി തുടങ്ങാനുള്ള ഭാവമൊന്നും കാട്ടിയില്ല. വയൽവരമ്പിൽ ചടഞ്ഞിരുന്ന് നേരം കളയുന്ന അയാളെക്കണ്ട് ധനികന്റെ മുഖത്ത് ദേഷ്യം ഇറച്ചുകയറി. അടുത്തുള്ള വയലുകളിൽ കഠിനമായി പണിയെടുക്കുന്ന ജോലിക്കാരെ ചൂണ്ടി ധനികൻ ചോദിച്ചു:
 'നിങ്ങളിതൊന്നും കാണുന്നില്ലേ? നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള പണിക്കാരല്ലേ അവിടെ എല്ലാമുറിയെ ജോലിചെയ്യുന്നത്? ഇങ്ങനെയൊരു കുഴിമടിയ നെയ്യാണല്ലോ എനിക്ക് ജോലിക്കാരനായി കിട്ടിയത്? എന്റെ തലവിധി തന്നെ!'
 'ഓഹോ, അങ്ങയ്ക്കെന്നോട് ദേഷ്യം തോന്നുന്നുണ്ടല്ലേ?'
 ചെറുചിരിയോടെ ഇളയ സഹോദരൻ ചോദിച്ചു. തനിക്കു പിണഞ്ഞ അപകടം മനസ്സിലാക്കിയ ധനികൻ അടവു മാറ്റി.
 'ഏയ്, എനിക്കെന്തിനാണ് ദേഷ്യം? ഞാൻ കൊണ്ടുവന്ന ഗോതമ്പു കഞ്ഞി കുടിക്കാറായില്ലേ എന്നു തിരക്കിയതാണ്. ഈ കഞ്ഞി മുഴുവനും കുടിച്ചിട്ട് നിങ്ങൾ പണിയെടുത്താൽ മതി കെട്ടോ. ഇനി ഒട്ടും സമയം പാഴാക്കാതിരുന്നാൽ മതി.'
 ഇളയ സഹോദരൻ പാത്രം തുറന്ന് അതിലെ കഞ്ഞി മുഴുവനും ആർത്തിയോടെ കുടിച്ചുതീർത്തു. അതുകണ്ട് ധനികൻ മയത്തിൽ ചോദിച്ചു:
 'എന്നാലിനി പണി തുടങ്ങുകയല്ലേ?'
 'അതെങ്ങനെ? കഞ്ഞി കുടിച്ചിട്ട് എന്റെ വയറു നിറഞ്ഞു. എനിക്കാണെങ്കിൽ ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞാൽ കുറച്ചു നേരം കിടക്കണം. അതെന്റെ യൊരു ശീലാണ്. യജമാനൻ ശല്യം ചെയ്യാതെ അല്പം മാറിനിന്നാൽ എനിക്കൊന്നു മയങ്ങാമായിരുന്നു.'
 ഇതും പറഞ്ഞ് ഇളയ സഹോദരൻ വയൽക്കരയിലെ മരത്തണലിൽ ചെന്നുകിടന്നു. ധനികന് അടിമുതൽ പെരുത്തുകയറി. അയാളുടെ

കണ്ണുകൾ ദേഷ്യംകൊണ്ട് ചുവന്നു. അതു ശ്രദ്ധിച്ച് ഇളയ സഹോദരൻ ചോദിച്ചു:
 'യജമാനനേ, അങ്ങയുടെ കണ്ണെന്താണ് ഇങ്ങനെ ചുവന്നിരിക്കുന്നത്? എനോടുള്ള ദേഷ്യംകൊണ്ടാണോ?'
 'ഏയ്, ഞാനെന്തിനാണ് നിങ്ങളോട് ദേഷ്യപ്പെടുന്നത്? കണ്ണിൽ എന്തോ കരടുപോയതാവണം.'
 പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട് ധനികൻ വീട്ടിലേക്ക് നടന്നു. അധികം വൈകാതെ ഇളയ സഹോദരനും മാളികയിലേക്ക് മടങ്ങി. കാൽക്കാശിന്റെ പണിപോലും അയാൾ എടുത്തില്ല. ധനികൻ ക്ഷമയുടെ നെല്ലിപ്പടി കണ്ടെങ്കിലും രണ്ടായിരം റൂബിൾ നഷ്ടപ്പെടുത്തേണ്ടെന്നു കരുതി മൗനം പാലിച്ചു.
 നേരം ഇരുട്ടിയതും ധനികനെ കാണാൻ ഒരു ഉറ്റ ചങ്ങാതി മാളികയിലെത്തി. വളരെക്കാലത്തിനു ശേഷമുള്ള സന്ദർശനമായിരുന്നു അത്. ധനികനും ഭാര്യയും ചേർന്ന് അതിഥിയെ ഹൃദയമായി സ്വീകരിച്ചു. അവർ ഏറെ നേരം സംസാരിച്ചിരുന്നു. അന്നത്തെ അത്താഴവും കഴിഞ്ഞ് പിറ്റേന്നു പോയാൽ മതിയെന്ന് ധനികൻ ചങ്ങാതിയെക്കൊണ്ട് സമ്മതിപ്പിച്ചു.
 'അതേയ്, നിങ്ങളുടെ ചങ്ങാതിക്ക് അത്താഴത്തിന് വിശേഷിച്ചെന്തെങ്കിലും കൊടുക്കണ്ടേ?'
 ഭാര്യ ധനികനെ അകത്തേക്ക് വിളിച്ച് കുശുകുശുത്തു.
 'പിന്നെ വേണ്ട. നമ്മുടെ ആടുകളിൽനിന്നൊന്നിനെ കശാപ്പുചെയ്ത് കറിവെച്ചു നല്കാം. അയാൾക്കാണെങ്കിൽ ആട്ടിറച്ചി വലിയ ഇഷ്ടവുമാണ്.'
 ധനികൻ പറഞ്ഞതിനോട് ഭാര്യയും യോജിച്ചു. അയാൾ പുറത്തു വന്ന് ഇളയ സഹോദരനെ വിളിച്ച് ഇങ്ങനെ നിർദ്ദേശിച്ചു.
 'നിങ്ങൾ ആട്ടിൻകുട്ടിൽച്ചെന്ന് ഒരാടിനെ ഉടനെ കശാപ്പ് ചെയ്യണം. എന്റെ അതിഥിയെ സത്കരിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്.'
 'അതിനെനിക്ക് സന്തോഷമേയുള്ളൂ യജമാനനേ. പക്ഷേ, അങ്ങയ്ക്ക് നൂറോളം ആടുകളുണ്ടല്ലോ. അതിൽ ഏത് ആടിനെയാണ് ഞാൻ കൊല്ലേണ്ടത്?'
 ഇളയ സഹോദരൻ ചോദിച്ചു.
 'അതിലിത്ര ചോദിക്കാനെന്തിരിക്കുന്നു? നിങ്ങൾക്ക് പിടികൂടാൻ കഴിയുന്ന ഏതാടിനെയും കൊല്ലാം.'
 ധനികൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. ഇളയ സഹോദരൻ വെട്ടുകത്തിയുമായി ആട്ടിൻകുട്ടിലേക്ക് തിരക്കിട്ടു നടന്നു. താനേല്പിച്ച ഒരു കാര്യമെങ്കിലും അയാൾ ഭംഗിയായി ചെയ്യുമല്ലോ എന്നോർത്ത് ധനികൻ ആശ്വസിച്ചു.

അല്പനേരം കഴിഞ്ഞതും ധനികന്റെ ഒരു പരിചാരകൻ പരിഭ്രമത്തോടെ ഓടിവന്നു. അയാൾക്ക് എന്തോ പറയണമെന്നുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും വെപ്രാളംമൂലം വാക്കുകൾ പുറത്തു വന്നില്ല.

‘എന്താ? എന്തു പറ്റി?’

ധനികൻ ഉത്കണ്ഠയോടെ ചോദിച്ചു.

‘യജമാനനേ...’

‘എന്തായാലും വേഗം പറഞ്ഞു തുലയ്ക്ക്.’

ധനികൻ കാതുകുർപ്പിച്ചു.

‘ആ പുതിയ പണിക്കാരൻ എല്ലാം നശിപ്പിച്ചു, യജമാനനേ. അങ്ങ് ആട്ടിൻകുട്ടുവരെ ഒന്നു വന്നുനോക്കിയാലും. അയാൾ ചെയ്ത കടുംകൈ എത്ര വലുതാണെന്ന് അപ്പോൾ മനസ്സിലാവും.’

അയാൾ ഒരുവിധം പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു.

ധനികൻ ഓടി ആട്ടിൻകുടിനടുത്തെത്തി. അവിടെ കണ്ട കാഴ്ച അയാളെ ഞെട്ടിച്ചു. തന്റെ നൂറോളം വരുന്ന ആടുകളെ മുഴുവനും ജോലിക്കാരൻ വെട്ടിക്കൊന്നിട്ടിരിക്കുന്നു! അവിടമെങ്ങും ചൂടുചോര തളംകെട്ടി കിടക്കുന്നു. തല വേർപെട്ടെങ്കിലും ചില ആടുകളുടെ ശരീരം ചെറുതായി പിടയ്ക്കുന്നുമുണ്ട്.

ധനികന്റെ ദേഹം കോപംകൊണ്ടു വിറച്ചു.

അയാൾ നോക്കിയപ്പോഴുണ്ട്, ഇളയ സഹോദരൻ യാതൊന്നും സംഭവിക്കാത്തപോലെ വെട്ടുകത്തിയുമായി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നു. കോപം നിയന്ത്രിക്കാനാവാതെ ധനികൻ അയാളുടെ അടുത്തേക്ക് പാഞ്ഞുചെന്ന് ആക്രോശിച്ചു:

‘വിവരംകെട്ടവനേ, നീയെന്തു തോന്നിവാസമാണ് ഈ കാട്ടിയത്? ഒരാടിനെ കൊല്ലാൻ പറഞ്ഞിട്ട് നീ എല്ലാറ്റിനെയും കൊന്നുകളഞ്ഞല്ലേ?’

‘അങ്ങനെ പറയരുത് യജമാനനേ. ഞാൻ അങ്ങയുടെ വാക്കുകൾ അതേപടി അനുസരിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്തത്. എനിക്കു പിടികൂടാനാവുന്ന ആടുകളെ കൊല്ലാനല്ലേ അങ്ങു പറഞ്ഞത്? ആടുകളെയെല്ലാം കെട്ടിയിട്ടിരുന്നതിനാൽ എനിക്കെല്ലാറ്റിനെയും പിടികൂടാനായി. പറഞ്ഞ പണി ഇത്ര കൃത്യമായും വേഗത്തിലും ചെയ്തുതീർക്കുന്ന വേറൊരു പണിക്കാരൻ അങ്ങയ്ക്കുണ്ടോ?’

ഇളയ സഹോദരന്റെ ഈ സംസാരംകൂടി കേട്ടതോടെ ധനികൻ കോപം സഹിക്കവയ്യാതായി. അയാളിൽനിന്നും വെട്ടുകത്തി പിടിച്ചു വാങ്ങി ധനികൻ അലറി.

‘എടാ നശുലമേ, നീന്റെ കഥ ഞാനിന്നു കഴിക്കും!’

‘യജമാനനേ, അങ്ങിപ്പോൾ ശരിക്കുമെന്നോട് ദേഷ്യപ്പെട്ടു. കരാർ പ്രകാരം അങ്ങനിക്കു രണ്ടായിരം റൂബിൾ തരേണ്ടിവരും.’

ഇളയ സഹോദരൻ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. അതോടെ ധനികൻ കോപം അടക്കി പറഞ്ഞു: ‘ഏയ്, ഞാൻ ദേഷ്യപ്പെട്ടിട്ടൊന്നുമില്ല. എന്റെ ആടുകളെല്ലാം ചത്തുപോയതിലെ ദുഃഖംകൊണ്ട് പറഞ്ഞുപോയതാണ്. നിങ്ങളത് മറന്നേക്ക്.’

പല്ലു ഞെരിച്ച് ധനികൻ അവിട്ടം വിട്ടു.

ഇളയ സഹോദരന്റെ വിക്രിയകൾകൊണ്ട് ധനികനു പൊരുതിമുട്ടി. കരാർപ്രകാരം വസന്തകാലം വന്നാലേ അയാളെ പറഞ്ഞയയ്ക്കാനാവൂ. ഇപ്പോൾ ശൈത്യം തുടങ്ങിയിട്ടേയുള്ളൂ. അത്രയും കാലം കാത്തിരുന്നാൽ അയാൾ തന്റെ കുടുംബം കൂളംതോണ്ടും, ഉടനെ അയാളെ പറഞ്ഞയച്ചേ തീരൂ.

അതിനെന്താണൊരു വഴി?

ധനികൻ തലപുകച്ചു. ഒടുവിൽ അയാളൊരു വഴി കണ്ടെത്തി. അയാൾ ഭാര്യയെ വിളിച്ച് അവളുടെ കാതിൽ മന്ത്രിച്ചു.

‘നീ കൂടി സഹായിച്ചാൽ നമുക്കാ കുരുത്തംകെട്ടവനെ ഇവിടന്ന് ഓടിക്കാം. വസന്തകാലത്ത് ആദ്യത്തെ കുയിലിന്റെ കുവൽ കേട്ടാൽ അവനിവിടം വിടണമെന്നാണ് കരാർ വ്യവസ്ഥ. അതിനിനിയും ഏറെ കാത്തിരിക്കണം. അതുകൊണ്ട് നമുക്കവനെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കണം. ഞാൻ നിന്നെ കാട്ടിലെ ഓക്കുമരത്തിന്റെ കൊമ്പിലിരുത്തും. പിന്നെ, അവനെയും കൂട്ടി ഞാൻ അവിടെയെത്തും. അപ്പോൾ നീ കുയിലിനെപ്പോലെ കുവിയാൽ മാത്രം മതി.’

ഭാര്യ അതിനു സമ്മതിച്ചു.

പിറ്റേന്നുതന്നെ ഭാര്യയെ കാട്ടിലെ ഓക്കുമരത്തിനു മുകളിലിരുത്തിയ ശേഷം ധനികൻ ഇളയ സഹോദരനെയും കൂട്ടി നായാട്ടിനെ വ്യാജേന കാട്ടിലെത്തി. ശൈത്യകാലത്തെ കൊടുംതണുപ്പത്താണ് അവർ തോക്കുമായി നായാട്ടിനെത്തിയത്. പെട്ടെന്ന് മരക്കൊമ്പിലിരുന്ന ധനികപത്നി കുയിലിന്റെ ശബ്ദത്തിൽ കുവി. അതുകേട്ട് ധനികൻ ആശ്ചര്യം നടിച്ച് പറഞ്ഞു:

‘ഓ, കുയിലിന്റെ ശബ്ദം! ഇക്കുറി വസന്തകാലം നേരത്തെയെത്തിയെന്നു തോന്നുന്നു. അതുകൊണ്ട് നാം തമ്മിലുള്ള കരാറിന്റെ കാലാവധി കഴിഞ്ഞു. ഇനി നിങ്ങൾക്ക് നാട്ടിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോകാം. ഞാനിതുവരെ ദേഷ്യപ്പെടാത്തതിനാൽ നിങ്ങൾക്ക് എന്റെ കൈയിൽനിന്നും ഒറ്റ റൂബിയും കിട്ടുകയുമില്ല.’

അതു കേട്ടപ്പോൾ ധനികന്റെ തന്ത്രം ഇളയ സഹോദരനു മനസ്സിലായി. ഓക്കുമരക്കൊമ്പിലിരിക്കുന്ന കുയിൽ ധനികപത്നിതന്നെയാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കി അയാൾ തന്റെ തോക്ക് മുകളിലേക്ക് ചൂണ്ടിപ്പറഞ്ഞു:

‘ഇതൊരു വിചിത്രമായ കുയിൽതന്നെയാണ്. ശൈത്യകാലത്ത് കുവി വസന്തകാലമാണെന്ന് മനുഷ്യരെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുന്ന ഈ വിവരം കേട്ട് കുയിലിനെ ഇനി വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കരുത്. ഞാനിപ്പോൾ അതിന്റെ കഥ കഴിക്കും!’

അതു കണ്ടതും ധനികൻ ആകെ പരിഭ്രമിച്ചു. അയാൾ തോക്കിന്റെ കാഞ്ചി വലിച്ചാൽ തന്റെ ഭാര്യ അതോടെ തീരും!

‘എടോ, നീയെന്തു ഭ്രാന്താണ് ഈ കാണിക്കുന്നത്? ഇത്രയും കാലം നിന്റെ തെമ്മാടിത്തമെല്ലാം ഞാൻ സഹിച്ചു. ഇപ്പോൾ നീയെന്റെ ഭാര്യക്കു നേരെയും തോക്കു ചൂണ്ടി. തെമ്മാടിയായ നിന്നെ ഇന്നു ഞാൻ കൊല്ലാം!’

ധനികൻ സ്ഥലകാലബോധം മറന്ന് അയാൾക്കുനേരെ തോക്കുനീട്ടി. അതുകണ്ട് ചെറുചിരിയോടെ ഇളയ സഹോദരൻ പറഞ്ഞു:

‘യജമാനനേ, ഇക്കുറി അങ്ങ് ശരിക്കും എനോടു ദേഷ്യപ്പെട്ടു. ഇനി എന്റെ രണ്ടായിരം റൂബിൾ ഇങ്ങു തന്നേക്കു. ഞാൻ വീട്ടിലേക്ക് പോയ്ക്കൊള്ളാം.’

അതു കേട്ടതും ധനികന് ഉത്തരംമുട്ടി. രണ്ടായിരം റൂബിൾ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയാലും സ്വൈരം കിട്ടുമല്ലോ എന്നു സമാധാനിച്ച് അയാൾ ആ പണം നൽകി ഇളയ സഹോദരനെ പറഞ്ഞയച്ചു.

ഇളയ സഹോദരൻ സന്തോഷത്തോടെ പണവുമായി വീട്ടിലെത്തി. കാര്യങ്ങളറിഞ്ഞ് മുത്ത സഹോദരൻ അയാളെ അഭിനന്ദിച്ചു. ശിഷ്ടകാലം അവരാ കുടിലിൽ ദാരിദ്ര്യമറിയാതെ ജീവിച്ചു.

(ഈ സോവിയറ്റ് നാടോടിക്കഥയുമായി വിദ്യരസാമ്യമുള്ള കഥകൾ ഇന്ത്യയിലടക്കം വിവിധ രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ട്).

ധീരനായ നാസർ

വളരെപ്പണ്ട് സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ നാസർ എന്നു പേരായ ഒരു യുവാവും അയാളുടെ ഭാര്യയും താമസിച്ചിരുന്നു. കുഴിമടിയനും അങ്ങേയറ്റത്തെ ഭീരുവുമായിരുന്നു അയാൾ. തനിച്ച് ഒരടി നടക്കാൻ പോലും ധൈര്യമില്ലാതിരുന്ന അയാൾ ഏതു സമയത്തും ഭാര്യയുടെ കൂപ്പായത്തിൽ തൂങ്ങിയാണ് നടന്നിരുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ‘ഭീരുവായ നാസറെ’ന്നും ‘പെൺകോന്തൻ നാസറെ’ന്നുമൊക്കെയാണ് മറ്റുള്ളവർ അയാളെ ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും വിളിച്ചത്.

ഇടയ്ക്കിടെ താൻ ഭീരുവല്ലെന്നു തെളിയിക്കാൻ നാസർ നാവുകൊണ്ട് ചില ശ്രമങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നു. അതു വെറും നാട്യമാണെന്ന് ഭാര്യയ്ക്കറിയാമെങ്കിലും ഒരുനാൾ അയാൾ വാതിലിനു പുറത്തും ഭാര്യ വാതിലിനപ്പുറത്തും നില്ക്കുകയായിരുന്നു. നല്ല നിലാവുള്ള രാത്രിയായിരുന്നു അത്. നക്ഷത്രങ്ങൾ നിറഞ്ഞ മാനം നോക്കി, ഭാര്യ കേൾക്കെ നാസർ പറഞ്ഞു:

‘ങ്ഹും, എന്തൊരു നിലാവാണിത്! ഇന്ത്യയിൽനിന്നുള്ള ചരക്കുകളുമായി ഷായുടെ വാഹനങ്ങൾ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് നിരനിരയായി

വരുന്ന സമയമാണിത്. ഒറ്റയ്ക്കു ചെന്ന് ഷായുടെ ഭടന്മാരെ കൊന്ന് ആ ചരക്കുകൾ ഈ വീട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്നാലോ എന്ന് ഞാൻ ആലോചിക്കുകയാണ്.

അതു കേട്ടതും നാസറിന്റെ ഭാര്യയ്ക്ക് കഠിനമായ കോപം വന്നു. ഭർത്താവിനെ പുറത്തുതന്നെ നിർത്തി, വാതിൽ വലിച്ചടച്ചുകൊണ്ട് അവൾ പറഞ്ഞു:

‘ഹോ, ഒരു കൊള്ളക്കാരൻ വന്നിരിക്കുന്നു! ഇരുട്ടായാൽ പേടിച്ച് നെഞ്ചിടിക്കുന്ന നിങ്ങളല്ലേ ഷായുടെ വാഹനം കൊള്ളയടിക്കാൻ പോകുന്നത്!’

‘നീയെന്നെ അങ്ങനെ ചെറുതായി കാണുകയൊന്നും വേണ്ട. ഞാനെന്നു തീരുമാനിച്ചാൽ അത് നടത്തുകതന്നെ ചെയ്യും. ചരക്കു കൊള്ളയടിക്കാൻ പോകുമ്പോൾ നീയെന്നെ തടയാതിരുന്നാൽ മാത്രം മതി.’

നാസർ തന്റെ വീമ്പിളക്കൽ തുടർന്നു. അതോടെ സഹികെട്ട അവൾ അകത്തുനിന്ന് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

‘എങ്കിൽപ്പിന്നെ ഷായുടെ ചരക്കുകൾ കൊള്ളയടിച്ചു കൊണ്ടുവാ. എന്നിട്ടു മതി, വീടിനകത്തു കയറുന്നത്, ഇവിടന്ന് എന്തെങ്കിലും കഴിക്കുന്നത്!’

ഭാര്യ പിടിവാശിയിൽത്തന്നെയാണെന്നു മനസ്സിലായതും നാസർ ആകെ ഭയന്നുവിറച്ചു. ഈ രാത്രി താനൊറ്റയ്ക്ക് വീടിനു പുറത്തു കഴിയേണ്ടിവരുമല്ലോ എന്ന ചിന്തയാണ് അയാളെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നത്.

‘എടി, ഞാനിതൊക്കെ വെറുതേ ഒരാവേശത്തിനു പറഞ്ഞതല്ലേ? നീ ദയവു ചെയ്ത് ആ വാതിലൊന്നു തുറക്ക്.’

നാസർ വാതിൽ പല തവണ മുട്ടിവിളിച്ചെങ്കിലും അകത്തുനിന്ന് യാതൊരു മറുപടിയുമുണ്ടായില്ല.

ഭാര്യയോട് വീമ്പടിക്കാൻ തോന്നിയ നിമിഷത്തെ പഴിച്ച് നാസർ പുറംതിണ്ണയിൽ കിടന്നു. അയാളുടെ മനസ്സിൽ ഭയം നിറഞ്ഞു. പുറത്തുനിന്നുള്ള ശബ്ദങ്ങൾ അയാളുടെ ഭയം ഇരട്ടിപ്പിച്ചു. അറിയാവുന്ന ദൈവങ്ങളെയെല്ലാം വിളിച്ചു പ്രാർഥിച്ച് അയാളവിടെ തിരിഞ്ഞു മറിഞ്ഞും കിടന്നു. അതിനിടയിലെപ്പോഴോ നാസർ ഉറങ്ങിപ്പോയി.

നേരം വെളുത്തിട്ടും ഭാര്യ വാതിൽ തുറക്കാൻ തയ്യാറായില്ല. അയാൾ വാതിലിൽ വീണ്ടും വീണ്ടും മുട്ടിയെങ്കിലും അതിനും യാതൊരു പ്രതികരണവുമുണ്ടായില്ല. അയാൾക്ക് സങ്കടവും ദേഷ്യവുമൊക്കെ വന്നു. നല്ല വേനൽക്കാലമായതിനാൽ ചെറിയ ഈച്ചകൾ അവിടെ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. തറയിൽ കിടന്നിരുന്ന നാസറിനെ ഈച്ചകൾ പൊതിഞ്ഞു.

അയാൾക്കത് വലിയ അസ്വസ്ഥതയുണ്ടാക്കി. എന്നാൽ കിടന്നുകിടപ്പിൽനിന്ന് അനങ്ങി ആ ഈച്ചകളെ ഓടിക്കാൻ മടി അയാളെ അനുവദിച്ചില്ല. ഏതോ മനുഷ്യൻ ചത്തുകിടക്കുകയാണെന്നു ധരിച്ച ഈച്ചകൾ അയാളുടെ മുമ്പത്തു വന്നിരുന്നു. സഹികെട്ട നാസർ രണ്ടു കൈയും കൂട്ടി ആഞ്ഞൊരടി!

അയാളുടെ കൈകൾക്കിടയിൽപ്പെട്ട് ചതഞ്ഞുചതഞ്ഞ് ചത്തത് എത്രയോ ഈച്ചകളാണ്. ഈച്ചകളുടെ ശവം അയാൾക്കു ചുറ്റും കൂടി കിടന്നു. അയാൾ എഴുന്നേറ്റിരുന്ന് അതെല്ലാം വാരിക്കൂട്ടി. അതു നോക്കി അയാൾ ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ചു.

‘അതിശയംതന്നെ. ഞാനിത്ര ധീരനാണെന്ന് ഇപ്പോഴല്ലേ മനസ്സിലായത്! ഇതൊരു ആയിരം ശവങ്ങളെങ്കിലും കാണും. ഒറ്റയടിക്ക് ആയിരം എണ്ണത്തെ കൊന്ന നാസർ ധീരനല്ലേങ്കിൽ പിന്നാരാണ്?’

ഭാര്യയോടൊത്തുള്ള ജീവിതം സഹികെട്ടെന്നു തോന്നിയ നാസറിന് തന്റെ ധീരകൃത്യം നാലാളെ അറിയിക്കാനും മോഹമുണ്ടായി. വീണ്ടു മൊരിക്കൽക്കൂടി വാതിലിനു മുമ്പാൻ നില്ക്കാതെ അയാൾ വീടു വിട്ട് പുറത്തിറങ്ങി.

കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ നാസർ ഗ്രാമപുരോഹിതനെ കണ്ടുമുട്ടി. നാസറിനെക്കുറിച്ച് നന്നായി അറിയാമായിരുന്ന പുരോഹിതൻ അയാളെ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് ചോദിച്ചു:

‘അല്ല, ഇതാർ കുഴിമടിയൻ നാസറോ?! നീയിങ്ങനെ നടന്നുവരുന്നത് കാണുന്നതുതന്നെ എന്നിൽ അർദ്ധതമുണ്ടാക്കുന്നു. ഇതെങ്ങോട്ടാണ് നിന്റെ യാത്ര?’

‘പുരോഹിതാ, അങ്ങേക്ക് വന്ദനം! മടിയനും ഭീരുവുമൊക്കെയായ നാസർ എന്നേ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇന്നലെ ഭാര്യയുമായി പിണങ്ങി രാത്രി മുഴുവനും ഞാൻ പുറംതിണ്ണയിൽ തനിച്ചാണ് കിടന്നുറങ്ങിയത്. നേരം വെളുത്തപ്പോൾ ഞാൻ ഒറ്റയടിക്ക് ആയിരം ഈച്ചകളെയാണ് കൊന്നു കളഞ്ഞത്. ഇനി അങ്ങു പറയൂ, ഞാനൊരു ധീരനല്ലേ?’ നാസർ ചോദിച്ചു. ചിരിയടക്കിയായിരുന്നു പുരോഹിതന്റെ മറുപടി.

‘സംശയമെന്ത്? മനുഷ്യസാധ്യമായ കാര്യമാണോ നിങ്ങൾ ചെയ്തത്? ഈ ധീരത പുറംലോകവും അറിയണം. ഞാനതിനൊരു സാക്ഷ്യപത്രം എഴുതിത്തരാം. നീയത് കഴുത്തിൽ തൂക്കി ദേശസഞ്ചാരത്തിനു പോയാൽ മതി. വൈകാതെ ജനങ്ങൾ നിന്റെ ധീരതയെ അംഗീകരിക്കും.’

ഗ്രാമപുരോഹിതൻ ഒരു തുകൽക്കഷ്ണത്തിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതി കൊടുത്തു:

ധീരനായ നാസർ
ഭയമറിയാത്ത നാസർ
ഒറ്റയടക്ക് കൊന്നതോ
ഒരായിരം എണ്ണത്തെ!

നാസറിനു സന്തോഷമായി. അയാളത് അഭിമാനത്തോടെ തന്റെ കഴുത്തിലണിഞ്ഞു. താൻ ശരിക്കുമൊരു ധീരനാണെന്ന് അയാൾക്ക് അപ്പോൾ തോന്നി.

‘പുരോഹിതാ, അങ്ങയോട് എങ്ങനെ നന്ദി പറയണമെന്ന് എനിക്കറിയില്ല. എന്റെ ധൈര്യത്തെ അംഗീകരിക്കാത്ത ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിച്ച് ഞാനീ നിമിഷംതന്നെ നാടുവിട്ടുപോവുകയാണ്. എന്റെ നാട്ടുകാർക്ക് ഞാനൊരു പരിഹാസകഥാപാത്രമാണ്. എന്നാൽ പുറംനാട്ടുകാർ എന്നെ അംഗീകരിക്കുന്ന നാൾ വരും.’

ഇതും പറഞ്ഞ് നാസർ തന്റെ വയസ്സൻ കഴുതപ്പുറത്തു കയറി സ്ഥലം വിട്ടു. ആ പോക്കു നോക്കിനിന്ന് ഗ്രാമപുരോഹിതൻ സ്വയം പറഞ്ഞു:

‘പമ്പരവിഡ്ഢി!’

കഴുതപ്പുറത്ത് എത്ര ദിവസങ്ങൾ, എത്ര ദൂരം യാത്ര ചെയ്തെന്ന് ദൈവത്തിനും നാസറിനും മാത്രമേ അറിയൂ. ദീർഘയാത്രയ്ക്കു ശേഷം അയാൾ ഒരു കാട്ടുദേശത്ത് എത്തിച്ചേർന്നു. അവിടെ താൻ തനിച്ചാണെന്ന തിരിച്ചറിവ് അയാളെ ഭയപ്പെടുത്തി. കാട്ടിൽ മൃഗങ്ങളും മാനുകളും ഓടുന്നതിന്റെയും കുറുക്കൻ ഓരിയിടുന്നതിന്റെയും കാട്ടാന അലരുന്നതിന്റെയും പക്ഷികൾ ചിറകടിച്ചു പറക്കുന്നതിന്റെയും ശബ്ദം അയാളുടെ കാതിൽ അടിച്ചുകയറി. നേരം ഇരുട്ടിയതോടെ അയാളുടെ ഭയം ഇരട്ടിച്ചു. അരയിലെ തുരുമ്പിച്ച വാൾപ്പിടിയിൽ അയാൾ പിടി മുറുക്കി.

കാട്ടുമൃഗങ്ങൾക്കു പുറമെ കാട്ടുകൊള്ളക്കാരും വനത്തിൽ ഉണ്ടാകുമെന്ന് നാസർ ഓർത്തു. ഏതെങ്കിലും മരത്തിന്റെ മറവിൽനിന്ന് കൊള്ളക്കാർ ഏതു നിമിഷവും ചാടിവീണ് തന്നെ ആക്രമിക്കുകയും കഴുതയെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോവുകയും ചെയ്തേക്കാമെന്ന് അയാൾ പേടിച്ചു. പേടി യകറ്റാനായി അയാൾ വലിയ വായിൽ നിലവിളിക്കാൻ തുടങ്ങി. ആ ശബ്ദം കേട്ട് വനത്തിലെ പക്ഷികളും മൃഗങ്ങളും വിരണ്ടുപോയി. ഏതോ ഭീകരമനുഷ്യൻ തങ്ങളെ വേട്ടയാടാൻ വരികയാണെന്നു ധരിച്ച് മൃഗങ്ങൾ തലങ്ങും വിലങ്ങും ഓടി. പക്ഷികൾ പരിഭ്രമിച്ച് പറന്നു. ആകപ്പാടെ വനത്തിൽ ഭീകരാന്തരീക്ഷം സംജാതമായി.

ഈ സമയം ഒരു കർഷകൻ തന്റെ കുതിരപ്പുറത്ത് ആ വഴി വന്നു. അയാൾ ഉൾക്കാട്ടിലെത്തിയതും നാസറിന്റെ നിലവിളിയും പക്ഷി

മൃഗാദികളുടെ ബഹളവുമൊക്കെ കേട്ട് ഭയന്നുപോയി. കാട്ടുകൊള്ളക്കാർ തന്നെ കണ്ടുകഴിഞ്ഞെന്നും തന്നെ ആക്രമിക്കാൻ വരികയാണെന്നും കരുതിയ കർഷകൻ വേഗം കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നും ചാടിയിറങ്ങി എങ്ങോട്ടോ ഓടിപ്പോയി. അപ്പോൾ അവിടെയെത്തിയ നാസർ വനത്തിനുള്ളിൽ ലക്ഷണമൊത്തതും കടിഞ്ഞാണുള്ളതുമായ ഒന്നാന്തരം കുതിരയെക്കണ്ട് അത്ഭുതപ്പെട്ടു. ഏതോ കാട്ടുകൊള്ളക്കാരുടെ കുതിരയാണതെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. അയാൾ കൂടുതലൊന്നും ആലോചിക്കാതെ കഴുതപ്പുറത്തുനിന്നുമിറങ്ങി കുതിരപ്പുറത്ത് ചാടിക്കയറി ഓടിച്ചുപോയി. അപ്പോഴും തന്റെ ധീരതയുടെ സാക്ഷ്യപത്രം അയാളുടെ കഴുത്തിൽത്തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു.

ഒരു വിധത്തിൽ വനത്തിൽനിന്നും പുറത്തു കടന്ന നാസർ വീണ്ടും ദിവസങ്ങളോളം അലക്ഷ്യമായി യാത്ര ചെയ്തു. അപരിചിതമായ ഒരു ഗ്രാമത്തിലാണ് ഒടുവിൽ അയാൾ എത്തിച്ചേർന്നത്. അവിടെയുള്ള ഒരു വലിയ മാളികയിൽനിന്ന് നൃത്തത്തിന്റെയും പാട്ടിന്റെയും ആരവങ്ങൾ അയാളുടെ കാതിലെത്തി. അവിടെ എന്താണ് നടക്കുന്നതെന്നറിയാനുള്ള ആകാംക്ഷയോടെ അയാൾ കുതിരയെ കവാടത്തിലേക്ക് നയിച്ചു.

മാളികയുടെ കവാടത്തിൽത്തന്നെ ആതിഥേയരിലൊരാൾ നിന്നിരുന്നു. അയാൾ നാസറിന്റെ മുഖത്തേക്ക് നോക്കി നെറ്റിച്ചുളിച്ച് ചോദിച്ചു:

‘ഒും, ആരാണ് നിങ്ങൾ?’

അതിനു മറുപടിയായി തന്റെ കഴുത്തിലുള്ള തുകൽക്കഷ്ണത്തിലേക്ക് ചൂണ്ടുക മാത്രമാണ് നാസർ ചെയ്തത്. ആതിഥേയൻ അതു വായിച്ചുനോക്കി.

ധീരനായ നാസർ

ഭയമറിയാത്ത നാസർ

ഒറ്റയടക്കു കൊന്നതോ

ഒരായിരം എണ്ണത്തെ!

ആ നിമിഷംതന്നെ ആതിഥേയന്റെ മുഖത്ത് ആദരഭാവം തെളിഞ്ഞു. ഒറ്റയടക്ക് ആയിരം പേരെ കൊന്ന ധീരനല്ലേ തന്റെ അതിഥിയായി മാളികയ്ക്കു മുന്നിലെത്തിയിരിക്കുന്നത്? തനിക്ക് ഇതിൽപ്പരമൊരു ഭാഗ്യം വരാനുണ്ടോ? അകത്തു നടക്കുന്ന വിരുന്നിലേക്ക് ഈ ധീരനെയും കൊണ്ടുചെന്നാൽ തനിക്ക് പ്രമാണിമാർക്കിടയിൽ പ്രത്യേക സ്ഥാനം ലഭിക്കുമെന്നുറപ്പാണ്.

‘ധീരനായ നാസരേ, എന്റെ മകളുടെ വിവാഹവിരുന്നിലേക്ക് അങ്ങയ്ക്ക് സ്വാഗതം. എന്റെ കൂടെ വന്നാലും.’

നാസറിന് കാര്യമൊന്നും മനസ്സിലായില്ലെങ്കിലും കുതിരപ്പുറത്തുനിന്ന് ചാടിയിറങ്ങി ഗമയിൽ മാളികയിലേക്ക് നടന്നു.

അകത്തുള്ള വിശാലമായ മുറിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവിടത്തെ ആഘോഷങ്ങൾ കണ്ട് നാസറിന്റെ കണ്ണുബിപ്പോയി. വിവാഹാനന്തരമുള്ള വിഭവസമൃദ്ധമായ വിരുന്നാണവിടെ നടക്കുന്നത്. മുറിയുടെ നടുവിലുള്ള വലിയ വട്ടമേശയിൽ ലോകത്തെങ്ങുമുള്ള വിഭവങ്ങളും പാനീയങ്ങളും നിരത്തിയിട്ടുണ്ട്. വിശിഷ്ടവസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ച അനേകം പേർ തിന്നും കുടിച്ചും രസിക്കുകയാണ്. വിര്യമേറിയ വിഞ്ഞിനോടാണ് പ്രമാണികൾക്ക് കൂടുതൽ താത്പര്യം. വിഞ്ഞിന്റെ ലഹരി തലയ്ക്കുപിടിച്ച് പലരും അർധബോധാവസ്ഥയിലാണ്. പലരും ആടുകയും പാടുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

‘മാന്യരേ,’

വീട്ടുമസ്ഥനായ ധനികൻ ഉറക്കെപ്പറഞ്ഞ് അതിഥികളുടെ ശ്രദ്ധ തിരിച്ചു. അവർ തീനും കുടിയും ആട്ടവും പാട്ടും നിർത്തി പുതിയ അതിഥിയെ ശ്രദ്ധിച്ചു. അയാളുടെ കഴുത്തിലെ തുകൽക്കഷ്ണവും എഴുത്തുമാണ് അവരെ അമ്പരപ്പിച്ചത്. അവരിൽ ചിലർ അത് തെല്ലൊക്കെ വായിക്കുകയും ചെയ്തു.

ധീരനായ നാസർ

ഭയമറിയാത്ത നാസർ

ഒറ്റയടിക്കു കൊന്നതോ

ഒരായിരം എണ്ണത്തെ!

ഒറ്റയടക്ക് ആയിരം ശത്രുക്കളെ വകവരുത്തിയ ധീരനാണ് തങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ നില്ക്കുന്നതെന്ന് അവർക്കാര്യം വിശ്വസിക്കാനായില്ല. എന്നാൽ നാസറിനെ കണ്ടപ്പോഴും അയാളുടെ മുഖത്തെ ഗൗരവഭാവം ശ്രദ്ധിച്ചപ്പോഴും അവർക്ക് തള്ളിക്കളയാനുമായില്ല. അവരുടെ ആശങ്കകളെല്ലാം നീക്കിക്കൊണ്ടായിരുന്നു ആതിഥേയന്റെ വിശദീകരണം:

‘പ്രിയപ്പെട്ടവരേ, ധീരനായ നാസറിനെയാണ് ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത്. കടലിളകി വന്നാലും കൊടുങ്കാറ്റടിച്ചാലും തെല്ലും മനസ്സിലാക്കാത്ത ഈ കരുത്തനു മുന്നിൽ ശത്രുക്കൾ നിസ്സാരന്മാരാകും. ഒറ്റയടക്ക് ആയിരം ശത്രുക്കളെ കൊല്ലാൻ ഇദ്ദേഹത്തിനല്ലാതെ മറ്റാർക്കും കഴിയില്ല. ഇത്തരമൊരു മഹാതിഥിയെ നമുക്ക് കിട്ടിയതിൽ അഭിമാനത്തിനു വകയുണ്ട്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരോഗ്യത്തിനും ദീർഘായുസ്സിനും വേണ്ടി ഇനിയുള്ള സമയം നമുക്ക് ആഘോഷിക്കാം.’

‘ധീരനായ നാസർ ജയിക്കട്ടെ!’

അതിഥികളിലൊരാൾ എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് അയാളെ ആശീർവദിച്ചു. അനന്തരം മറ്റ് അതിഥികൾ ഓരോരുത്തരായി അയാളെ സമീപിച്ച് അഭിനന്ദനങ്ങൾ നേർന്നു. നാസറാകട്ടെ, ഇതെല്ലാം കണ്ടമ്പരന്ന് നിശ്ശബ്ദനായി ഇരുന്നതേയുള്ളൂ. നല്ല വിശപ്പും ദാഹവുമുണ്ടായതിനാൽ വേവിച്ച ഇറച്ചിയും വീഞ്ഞും കഴിച്ച് അയാൾ വിശപ്പു മാറ്റി.

അതിഥികൾ നാസറിനെ ഭയഭക്തിബഹുമാനങ്ങളോടെ നോക്കുകയും അയാൾക്ക് ആശംസ നേർന്ന് പാട്ടുകളുണ്ടാക്കി പാടുകയും അതിനൊത്ത് ചുവടുവെയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അവരിലൊരാൾ തന്റെ ചങ്ങാതിയോട് ശബ്ദം താഴ്ത്തി ചോദിച്ചു:

‘ഇത്ര വലിയ പോരാളിയും ധീരനുമായിട്ടും ഇദ്ദേഹമെന്താണ് പരിചാരകരെയും സഹായികളെയും കൂടെക്കൂട്ടാതെ തനിച്ച് യാത്ര ചെയ്യുന്നത്?’

‘അതോ? ഒരു യാത്രയിലും അകമ്പടിക്കാരെയും സേവകരെയും കൂടെക്കൂട്ടുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന് ഇഷ്ടമല്ല. മാത്രമല്ല, ലോകമെങ്ങും അദ്ദേഹത്തിന് സഹായികളുള്ളപ്പോൾ വേറെ സഹായം വേണോ? ഇവിടെയിപ്പോൾ നമ്മളല്ലേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവകർ?’

അപരന്റെ മറുപടി അയാളെ സംതൃപ്തനാക്കി.

‘പക്ഷേ, ഇത്രയും പ്രശസ്തനായ ഒരാൾ തുരുമ്പിച്ച വാൾ കൊണ്ടു നടക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥമോ?’

മറ്റൊരാൾ സംശയിച്ചു. അതിനുമുണ്ടായിരുന്നു തക്ക മറുപടി.

‘ആ പഴയ വാൾ അദ്ദേഹം വെറുമൊരു പ്രതീകപോലെ കൊണ്ടു നടക്കുന്നെന്നേയുള്ളൂ. ഒറ്റയടക്ക് ആയിരം ശത്രുക്കളെ കൊന്നുകളഞ്ഞ അദ്ദേഹത്തിനെന്തിനാണ് ആയുധം?’

അത്രയുമായപ്പോഴേക്കും നാസർ പതുക്കെ എഴുന്നേറ്റു. ഇനിയും അവിടെ കഴിയുന്നത് അത്ര പന്തിയല്ലെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നിയിരുന്നു.

‘അങ്ങ് ഇത്ര വേഗം ഞങ്ങളെ വിട്ടുപോവുകയാണോ?’

മുഖ്യ ആതിഥേയൻ പുരികം ചുളിച്ച് ചോദിച്ചു.

‘ഇനിയെനിക്ക് നിങ്ങളോടൊത്ത് സമയം ചെലവഴിക്കാൻ നിർവാഹമില്ല. എനിക്കുടനെ മറ്റൊരിടത്തേക്ക് യാത്രചെയ്യാനുണ്ട്. എന്തായാലും നിങ്ങളുടെ സ്നേഹസത്കാരത്തിനും നല്ല വാക്കുകൾക്കും ഞാൻ നന്ദി പറയുന്നു.’

നാസർ തൊഴുകുകയോടെ പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ അങ്ങയുടെ ഇഷ്ടപോലെയാകട്ടെ. ഇനിയും സമയം

കിട്ടുമ്പോൾ ഞങ്ങളെ കാണാൻ മറക്കരുത്. അങ്ങയുടെ സാന്നിധ്യം തന്നെ ഞങ്ങൾക്ക് വലിയ കരുത്തു പകരും.'

അതിഥികൾ ആദരവോടെ പറഞ്ഞു.

'ശ്രമിക്കാം.'

നാസർ നെഞ്ചുവിരിച്ച് പുറത്തേക്ക് നടന്നു. അതിഥികൾ എഴുന്നേറ്റു നിന്ന് അയാൾക്ക് യാത്രാമൊഴി നേർന്നു. അയാൾ പുറത്തെത്തി. തന്റെ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി ഓടിച്ചുപോയി. അയാൾ കണ്ണിൽനിന്നു മറയുന്ന തുവരെ അതിഥികൾ നോക്കിനിന്നു.

അവിടെനിന്നും നാസർ എത്ര നാടുകൾ താണ്ടിയെന്നോ, എത്ര കാലം യാത്രചെയ്തെന്നോ അയാൾക്കുതന്നെയറിയില്ല. യാത്രചെയ്തു തളർന്നപ്പോൾ അല്പം വിശ്രമം വേണമെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. ഒരു മലയടി വാരത്തിൽ കുതിരയെ നിർത്തി താഴെയിറങ്ങിയ അയാൾ അടുത്തു കണ്ട മരത്തണലിൽ കിടന്നു. കുതിരയെ മരത്തിൽ കെട്ടിയിട്ടും തന്റെ തുകൽ ക്ഷണവും തുരുമ്പിച്ച വാളും നാലാളു കാൺകെ പ്രദർശിപ്പിച്ചുമാണ് അയാൾ വിശ്രമിക്കാൻ കിടന്നത്. ക്ഷീണംകൊണ്ട് അയാൾ വേഗം ഉറങ്ങി പോയി.

ആ മരത്തിനടുത്തുള്ള വലിയ ഗുഹയിലായിരുന്നു ഏഴു ചെങ്കുത്താൻ സഹോദരങ്ങൾ താമസിച്ചിരുന്നത്. കരുത്തന്മാരും എന്തും ചെയ്യാൻ മടിയില്ലാത്തവരുമായ അവർക്ക് ഒരോമനപ്പെങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അവളുടെ ഏതാഗ്രഹവും സാധിച്ചുകൊടുക്കാൻ അവർ തയ്യാറായിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുനാൾ, ചെങ്കുത്താൻസഹോദരന്മാർ ഗുഹയ്ക്കു പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോഴുണ്ട് മരത്തണലിൽ ഒരാൾ കിടന്നുറങ്ങുന്നു! അതുകണ്ട മാത്രയിൽ അവർ കോപംകൊണ്ട് വിറച്ചു. മുത്ത ചെങ്കുത്താൻ അനുജന്മാരോടായി പറഞ്ഞു:

'ഹും! ഏതോ ഒരു ധിക്കാരി മനുഷ്യൻ നമ്മുടെ അധീനതയിലുള്ള മരത്തിന്റെ തണലിൽ കിടന്നുറങ്ങുന്നതു കണ്ടില്ലേ? അയാളുടെ ഈ അഹങ്കാരത്തിന് പകരം ചോദിച്ചിട്ടുതന്നെ വേറെ കാര്യം!'

'ശരിയാണ്, നമുക്കിയാളുടെ എല്ലുകൾ ഒന്നടങ്കം പൊടിച്ചുകളയണം.'

രണ്ടാം ചെങ്കുത്താൻ പറഞ്ഞു.

'ഇയാളുടെ രണ്ടു കണ്ണും കുത്തിപ്പൊട്ടിക്കണം.'

മൂന്നാം ചെങ്കുത്താൻ പല്ലിറുമ്മി.

'അതു മാത്രം പോരാ. ഇയാളെ ചവിട്ടിയെച്ച് ചമ്മന്തിയാക്കണം.' നാലാമൻ ഹാലിളകി.

ഇനിയൊരിക്കലും നമ്മുടെ സാമ്രാജ്യത്തിൽ കാലുകുത്താനാവാത്തവിധം ഇവന്റെ കാലുകൾ വെട്ടിയരിയണം.'

അഞ്ചാമൻ കലിതുള്ളി.

'ചെങ്കുത്താന്മാരോടു കളിച്ചാൽ കളി ഇതാവുമെന്ന് ഇവനറിയണം.'

ആറാമന്റെ കണ്ണുകൾ ചുവന്നുകലങ്ങി.

'ഈ അഹങ്കാരിയെ തീയിലിട്ടു കരിക്കണമെന്നാണ് ഞാൻ പറയുക.'

ഇളയവൻ മറ്റുള്ളവരെയൊക്കെ കടത്തിവെട്ടി.

ഏഴു ചെങ്കുത്താന്മാരും അലറിക്കൊണ്ട് നാസറിന്റെ അടുത്തേക്കോടി. എന്നാൽ അവിടെയെത്തിയതും, അവർ ശ്രമിച്ചത് അയാളുടെ തുരുമ്പിച്ച വാളും തുകൽക്ഷണവുമാണ്. മുത്ത ചെങ്കുത്താൻ അതുകൊണ്ട് വായിച്ചു.

ധീരനായ നാസർ

ഭയമറിയാത്ത നാസർ

ഒറ്റയടിക്കു കൊന്നതോ

ഒരായിരം എണ്ണത്തോ!

അതുകണ്ടതും ചെങ്കുത്താൻസഹോദരന്മാരുടെ കണ്ണുതള്ളിപ്പോയി. ഒറ്റയടക്ക് ആയിരം ശത്രുക്കളെ കൊന്ന ധീരനായ നാസറിനെക്കുറിച്ച് അവർ മുൻപുതന്നെ കേട്ടിരുന്നു. വിവാഹവിരുന്നിനെത്തിയ പ്രമാണിമാർ പറഞ്ഞുപ്രചരിപ്പിച്ചത് നാടെങ്ങും പരന്നതാണല്ലോ.

'അയ്യോ! നമ്മളെന്ത് അവിവേകമാണ് പ്രവർത്തിക്കാൻ തുടങ്ങിയത്? നമ്മുടെ അലർച്ച കേട്ട് ഇദ്ദേഹം ഉണർന്നിരുന്നെങ്കിൽ കഥയെന്താവുമായിരുന്നു? ഒറ്റയടക്ക് ആയിരം പേരെ കൊന്ന നാസർ ഒറ്റ വിരൽകൊണ്ട് നമ്മുടെ കഥ കഴിച്ചേനേ! നമ്മുടെ ഭാഗ്യമെന്നുമാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതി.'

മുത്ത ചെങ്കുത്താൻ നെടുവീർപ്പിട്ടു. ജീവൻ നഷ്ടപ്പെടാത്തതിന്റെ ആശ്വാസം മറ്റു ചെങ്കുത്താന്മാരുടെ മുഖത്തും ദൃശ്യമായി.

'ധീരനായ നാസർ ഉണർന്നാൽ നമ്മുടെ കാര്യം കഴിഞ്ഞതുതന്നെ. അതുകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞ് ഇദ്ദേഹത്തെ സന്തോഷിപ്പിക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. നല്ല ഇറച്ചിയും വീഞ്ഞും കൊടുത്താൽ ഒരുപക്ഷേ നമ്മെ വെറുതെ വിടുമായിരിക്കും.'

ഒരു ചെങ്കുത്താൻ പറഞ്ഞു:

'ഇറച്ചിയും വീഞ്ഞും കൊണ്ടാണും ധീരനായ നാസറിനെ വശികരിക്കാനാവില്ല. ഞാനാലോചിച്ചിട്ട് ഒരേയൊരു വഴിയേ കാണുന്നുള്ളൂ.'

മറ്റൊരാൾ പറഞ്ഞുനിർത്തി.

‘എന്തു വഴി?’

മുത്ത ചെകുത്താൻ അതറിയാൻ തിടക്കമായി.

‘നമ്മുടെ പൊന്നോമന അനുജത്തിയെ ധീരനായ നാസറിന് വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കണം. അവളെ കാണുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കോപമെല്ലാം മാറും.’

ചെകുത്താൻ കാര്യം തുറന്നു പറഞ്ഞു.

‘അതു കൊള്ളാം! പെങ്ങൾക്ക് നല്ലൊരു ഭർത്താവിനെയും നമുക്ക് കരുത്തനായ അളിയനെയും കിട്ടും. പിന്നെ ആരെയും ഭയക്കാതെ നമുക്ക് ഈ നാട് അടക്കിവാഴുകയും ചെയ്യാം.’

ഇളയവൻ തുള്ളിച്ചാടി.

‘പക്ഷേ, ഒരു പ്രശ്നമുണ്ടല്ലോ. ഇന്നാട്ടിലെ രാജാവ് നമ്മുടെ അനുജത്തിയെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ താത്പര്യപ്പെട്ടു വന്നതും നമ്മൾ അതിനു സമ്മതം മൂളിയതുമാണ്. ആ വാക്കു ലംഘിച്ച് അവളെ ധീരനായ നാസറിനു നൽകിയാൽ രാജാവിന്റെ വിരോധം സമ്പാദിക്കേണ്ടിവരില്ലേ?’

മുത്ത ചെകുത്താൻ നെറ്റിചുളിച്ചു.

‘അതോർത്ത് നമ്മൾ വിഷമിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. ധീരനായ നാസർ നമ്മോടൊപ്പമുള്ളപ്പോൾ പേടിക്കുന്നതെന്തിനാണ്? രാജാവിനെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഴുവൻ സൈന്യത്തെയും ഒരു നിമിഷംകൊണ്ട് തവിടുപൊടിയാക്കാൻ നാസറിന് നിഷ്പ്രയാസം കഴിയും.’

ഇളയ ചെകുത്താൻ പറഞ്ഞു.

അപ്പോഴേക്കും നാസർ ഉറക്കമുണർന്നു. അയാൾ കോട്ടുവായിട്ട്, കണ്ണു തിരുമ്മി എഴുന്നേറ്റു. തനിക്കു ചുറ്റും ഭീമാകാരന്മാരായ ഏഴു ചെകുത്താന്മാർ നിൽക്കുന്നത് കണ്ട് അയാൾ ഞെട്ടിവിറച്ചുപോയി! നിമിഷങ്ങൾക്കകംതന്നെ ഇവർ തന്നെ ജീവനോടെ വിഴുങ്ങുമെന്ന് അയാൾ ഭയന്നു. എന്നാൽ, അയാളെ അർഭുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ചെകുത്താന്മാർ ആ കാൽക്കൽ വീണു പറഞ്ഞു:

‘ധീരനായ പടയാളി, ഞങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കരുത്. അങ്ങയുമായി സൗഹൃദം സ്ഥാപിക്കാനാണ് ഞങ്ങൾ വന്നത്. ദയവായി ഞങ്ങളുടെ ഗൃഹത്തോളം വന്ന് ആതിഥ്യം സ്വീകരിക്കണം. ഞങ്ങളുടെ ഏക സഹോദരിയെ അങ്ങയ്ക്ക് വിവാഹം കഴിച്ചുതരണമെന്നും ആഗ്രഹമുണ്ട്.’

അതുകേട്ട് നാസർ അമ്പരന്നു. ചെകുത്താന്മാർ തന്നെ ഉപദ്രവിക്കില്ലെന്നു കേട്ട് അയാൾ ആശ്വസിച്ച് കിലും അവരുടെ അനുജത്തിയെ വിവാഹം കഴിക്കേണ്ടിവരുമല്ലോ എന്നോർത്തപ്പോൾ അസ്വസ്ഥത

തോന്നി. വിരുപന്മാരായ ചെകുത്താന്മാരുടെ അനുജത്തിയും ഇവരെപ്പോലെത്തന്നെ വിരുപയായിരിക്കുമല്ലോ.

എന്തായാലും ചെകുത്താന്മാരെ മുഷിപ്പിക്കേണ്ടെന്നു കരുതി നാസർ എഴുന്നേറ്റു. ചെകുത്താന്മാർ അയാളെ ഗൃഹയിലേക്ക് ആനയിച്ചു കൊണ്ടുപോയി. ഗൃഹയ്ക്കുള്ളിലെ വിശാലമായ മുറികൾ അയാളെ അർഭുതപ്പെടുത്തി. പലതരം ഇറച്ചികളും പഴങ്ങളും പാനീയങ്ങളും നൽകി ചെകുത്താന്മാർ അതിഥിയെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. തുടർന്ന് അവർ സഹോദരിയെ വിളിച്ചുവരുത്തി. അവളുടെ കാലടിശബ്ദം നാസറിന്റെ കാതിലെത്തി. ആ ഭീകരരൂപം കണ്ട് ഭയക്കേണ്ടെന്നു കരുതി അയാൾ കണ്ണുകൾ ഇറുക്കിയടച്ചിരുന്നു.

‘ദയവായി ഞങ്ങളുടെ അനുജത്തിയെ ഒന്നു നോക്കിയാലും.’

മുത്ത ചെകുത്താൻ പറഞ്ഞു.

നാസർ മനസ്സിലാമനസ്സോടെ കണ്ണുകൾ പാതി തുറന്നു. അടുത്ത നിമിഷം അർഭുതംകൊണ്ട് തരിച്ചിരുന്നുപോയി, അയാൾ.

തന്റെ മുന്നിൽ നാണിച്ച് മുഖം കുനിച്ചു നിൽക്കുന്നത് സ്വർഗകന്യകയെപ്പോലെ സുന്ദരിയായ ഒരു യവുതി! ആ മുഖത്തുനിന്നു കണ്ണെടുക്കാൻ തോന്നിയില്ല അയാൾക്ക്. ഈ സുന്ദരിയെങ്ങനെ വിരുപന്മാരായ ചെകുത്താന്മാരുടെ സഹോദരിയായി എന്ന് എത്ര ആലോചിച്ചിട്ടും അയാൾക്ക് മനസ്സിലായില്ല.

‘എന്താ? അങ്ങേക്ക് ഞങ്ങളുടെ സഹോദരിയെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല എന്നുണ്ടോ?’

ചെകുത്താന്മാരിലൊരാൾ ചോദിച്ചു.

‘ഏയ്, ഇവളെപ്പോലൊരു സുന്ദരിയെ ഭാര്യയായി കിട്ടാൻ ആരാണ് മോഹിക്കാതിരിക്കുക? നമുക്കിപ്പോൾത്തന്നെ വിവാഹം നടത്താം.’ നാസർ പറഞ്ഞു.

ഏഴു ചെകുത്താന്മാരും ചേർന്ന് ആ നിമിഷംതന്നെ സഹോദരിയെ നാസറിന് വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുത്തു. അവരുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം കുറച്ചു നാൾ അവിടെ താമസിക്കാനും അയാൾ തയ്യാറായി.

ചെകുത്താന്മാർ ഭയപ്പെട്ടതുതന്നെ സംഭവിച്ചു. താനാഗ്രഹിച്ച യുവതിയെ ചെകുത്താന്മാർ നാസറിനു നൽകിയത് അന്നാട്ടിലെ രാജാവിനെ ചൊടിപ്പിച്ചു. വിശ്വാസവഞ്ചകരായ ചെകുത്താന്മാരോട് പകരം ചോദിച്ചിട്ടുതന്നെ കാര്യമെന്നു ചിന്തിച്ച് അദ്ദേഹം ഗൃഹയ്ക്കടുത്തേക്ക് പട നയിച്ചു. നൂറുകണക്കിനു ഭടന്മാർ സായുധരായി പടയിൽ അണി നിരന്നു.

പടയിളക്കത്തിന്റെ ആരവം ചെങ്കുത്താൻ ഗുഹയ്ക്കുള്ളിലിരുന്ന് കേട്ടു. അവർക്ക് കാര്യം മനസ്സിലായി. എന്നാൽ, തെല്ലും ഭയക്കാതെ അവർ നാസറിനോട് പറഞ്ഞു:

‘അനുജത്തിയെ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കാത്തതിന്റെ ദേഷ്യം തീർക്കാൻ രാജാവും സൈന്യവും ഇങ്ങോട്ടു വരുന്നതിന്റെ കോലാഹലമാണിത്. അതുകൊണ്ടാണു് ഞങ്ങൾക്ക് തരിമ്പും ഭയമില്ല. ഒറ്റയടിക്ക് ആയിരം ശത്രുക്കളെ കൊന്ന ധീരനായ നാസർ ഞങ്ങളുടെ അളിയനായി കൂടെയുള്ളപ്പോൾ ഞങ്ങളെതിന് തോല്വിയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കണം?’

മുത്ത ചെങ്കുത്താൻ പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ടപ്പോൾ നാസറിന്റെ നെഞ്ചിടിപ്പ് വർധിച്ചു. രാജാവിനെയും സായുധരായ സൈന്യത്തെയും താൻ നേരിടേണ്ടിവരുമെന്നോ? ഒരു പടയാളി മുന്നിൽ വന്നാൽപ്പോലും മുട്ടിടിക്കുന്ന താനെങ്ങനെ അവരെ എതിരിടാനാണ്? തന്റെ ഭീരുത്വം ചെങ്കുത്താൻ സഹോദരന്മാരോട് തുറന്നു പറയാനും വല്ല അവരതറിഞ്ഞാൽ നിമിഷംകൊണ്ടുതന്നെ കഥകഴിക്കും.

പിന്നെന്തു വേണം?

കുറച്ചു നേരം ആലോചിച്ച ശേഷം അയാൾ പുറത്തേക്ക് ഓടി. കാര്യമറിയാതെ കൂഴങ്ങിയ ചെങ്കുത്താൻ അയാളെ അനുഗമിച്ചു. അയാൾ ഒരക്ഷരം മിണ്ടാതെ ഓടി അടുത്തുള്ള ഓക്കുമരത്തിൽ കയറി, അതിന്റെ ഏറ്റവും മുകളിലുള്ള കൊമ്പിൽ ചെന്നിരിപ്പായി.

‘എന്തായിരിക്കും ധീരനായ നാസറിന്റെ പദ്ധതി?’

മുത്ത ചെങ്കുത്താൻ ചോദിച്ചു.

‘രാജാവിന്റെ സൈന്യത്തെ തുരത്താൻ എന്തെങ്കിലും പദ്ധതി ആസൂത്രണം ചെയ്യുകയോവോ അദ്ദേഹം.’

മറ്റൊരാൾ പറഞ്ഞു.

‘എന്തായാലും അദ്ദേഹത്തെ ശല്യം ചെയ്യാതെ നമുക്ക് മാറിനില്ക്കാം. നല്ലൊരു യുദ്ധം കാണുകയും ചെയ്യാമല്ലോ.’

ഇളയ ചെങ്കുത്താൻ തുള്ളിച്ചാടി.

നാസറാകട്ടെ, ഓക്കുമരക്കൊമ്പിലിരുന്ന് രാജാവിന്റെ പടയോട്ടം കണ്ടു. നൂറുകണക്കിനു ഭടന്മാർ ആയുധങ്ങളുമായി പൊടിപറപ്പിച്ച് പാഞ്ഞടുക്കുന്നു! അവരുടെ കണ്ണിൽപ്പെട്ടാൽ തന്റെ പൊടിപോലും ബാക്കി കിട്ടില്ല!

ഒന്നും കാണാൻ ധൈര്യമില്ലാതെ അയാൾ ഇലകൾക്കിടയിൽ മുഖം മറച്ചിരുന്നു.

പെട്ടെന്നാണത് സംഭവിച്ചത്. അയാൾ പരിഭ്രമത്തിനിടയിൽ കയറിയിരുന്നത് വലിയൊരു ഉണക്കക്കൊമ്പിലായിരുന്നു. അയാളുടെ ഭാരംമൂലം ആ കൊമ്പ് വൻശബ്ദത്തോടെ ഒടിഞ്ഞുവീണു. അയാളും കൊമ്പും ‘ധിം’ എന്ന് താഴെ! ആ വിഴ്ചയാകട്ടെ, രാജാവിന്റെ തൊട്ടു മുന്നിലും!

കരുത്തനെങ്കിലും ആ കാഴ്ച കണ്ട് രാജാവ് ഭയന്നു. ധീരനായ നാസറാണ് അതെന്ന് സൈന്യാധിപൻ രാജാവിന്റെ കാതിൽ മന്ത്രിച്ചു. നാസറിന്റെ കഴുത്തിൽ തൂക്കിയ തുകൽക്കഷണം അദ്ദേഹം അപ്പോഴാണ് കാണുന്നത്. അദ്ദേഹമത് വായിച്ചു.

ധീരനായ നാസർ

ഭയമറിയാത്ത നാസർ

ഒറ്റയടിക്കു കൊന്നതോ

ഒരായിരം എണ്ണത്തെ!

ധീരനായ നാസറിനോടാണ് താനും സൈന്യവും ഏറ്റുമുട്ടേണ്ടത് എന്ന് രാജാവിന് അറിയാമായിരുന്നെങ്കിലും അയാൾ കൺമുന്നിലെത്തിയപ്പോൾ രാജാവിന്റെ നെഞ്ചിടിപ്പു. തന്നെ നേരിടാൻ ഓക്കുമരത്തിന്റെ കുറ്റൻ കൊമ്പുമായാണ് അയാൾ എത്തിയതെന്നറിഞ്ഞ് അദ്ദേഹം ഭയന്നു. സൈന്യാധിപന്മാരും അദ്ദേഹത്തെ സമീപിച്ച് നാസറുമായുള്ള ഏറ്റുമുട്ടൽ ഒഴിവാക്കുന്നതാണ് ഉചിതം എന്നറിയിച്ചു.

അടുത്ത നിമിഷം രാജാവ് പടയെ തിരിച്ചയച്ചു. അതുകണ്ട് നാസർ കിടന്നിടത്തുനിന്നും എഴുന്നേറ്റു. വഴിയിൽ വിലങ്ങനെ കിടക്കുന്ന ഓക്കുമരക്കൊമ്പ് വശത്തേക്ക് നീക്കിയിടാൻ അയാൾ തുനിഞ്ഞു. അതുകണ്ടപ്പോൾ നാസർ ആ മരക്കൊമ്പുകൊണ്ട് തന്നെ അടിച്ചുകൊല്ലാൻ പോവുകയാണെന്ന് രാജാവിനു തോന്നി. അദ്ദേഹം നിമിഷനേരം പാഴാക്കാതെ തിരിഞ്ഞോടി. രാജാവ് പോയ വഴിയിൽ പിന്നീട് പുല്ലുപോലും കിളിർത്തില്ല!

കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോകാനുള്ള ധൈര്യം രാജാവിനുണ്ടായില്ല. നാസർ കണ്ടെത്താനിടയില്ലാത്ത ഏതോ നാട്ടിലേക്ക് അദ്ദേഹം ഒളിച്ചോടി. രാജാവിന്റെ സൈന്യം തിരിച്ചുവന്ന് നാസറിന്റെ നേതൃത്വം അംഗീകരിക്കുന്നതായി അറിയിച്ചു. തങ്ങളുടെ അളിയന്റെ കരുത്തിൽ ചെങ്കുത്താൻ സഹോദരന്മാർ അഭിമാനംകൊണ്ടു. ധീരനായ ഭർത്താവിനെ ലഭിച്ചതിൽ അവരുടെ സഹോദരിയും സന്തോഷിച്ചു.

അടുത്ത ദിവസംതന്നെ ധീരനായ നാസർ ആ രാജ്യത്തെ രാജാവായി അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ചെങ്കുത്താൻ സഹോദരന്മാരെ തന്റെ മന്ത്രിമാരായി നിയമിക്കാനും അയാൾ മറന്നില്ല. അവർ രാജകൊട്ടാരത്തിൽ

സുഖമായി ജീവിച്ചു. അപ്പോഴും തന്റെ കഴുത്തിലെ തുകൽക്കഷ്ണവും അരയിലെ തുരുമ്പിച്ച വാളും അയാൾ ഉപേക്ഷിച്ചില്ല.

ഭീരുവും മടിയനുമായിരുന്ന തന്റെ ജീവിതം ഇന്ന് എത്തിപ്പെട്ടത് എവിടെയെന്നു ചിന്തിച്ച് നാസർ പലപ്പോഴും അർഭുതപ്പെട്ടു.

(ഏറെ പാഠഭേദങ്ങളോടെ സോവിയറ്റ് നാടിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും പ്രചരിക്കുന്ന നാടോടിക്കഥയാണിത്. ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശവും ഈ കഥയിൽ ഒരിടത്ത് കടന്നുവരുന്നുണ്ട്.)

കഥാകാരന്മാർ

അർക്കാദി ഗൈദാർ
അലക്സാണ്ടർ കുപ്രീൻ
അലക്സാണ്ടർ പുഷ്കിൻ
അലക്സീ ടോൾസ്റ്റോയി
ആന്റൺ ചെഖോവ്
ഇ. വസിലേവ്സ്കയ
ഉഷീൻസ്കി
എ. ബർത്തോ
എൻ. സ്പദ്ക്കോവ്
എമ്മ മൊഷ്കോവ്സ്കയ
എൽ. കൊപ്പിലോവ
കോർണി ചുക്കോവ്സ്കി
ഗലീന ലേബിദിവ
ഗെന്നാഡി ത്സീഫിറോവ്
ടി. മാവ്രിന
തത്യാന മക്കാറോവ
ദിമിത്രി മാമിൻ സിബിര്യാക്
നദേഷ്ദ കലീനിന
നിക്കൊലായ് ഗാതിൻ
പി. എർഷോവ്
മാക്സിം ഗോർക്കി
മിഹൈൽ ലേർമൊന്തോവ്
യെവ്ഗെനി ചരുഷിൻ
ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയി
വലന്തീൻ കത്തായെവ്
വസീലി സുഹൊംലീൻസ്കി
വി. ബിയാൻകി
വി. സുതേയെവ്
വൈ. അക്കിം
വൈ. മൊളയെവ്
വ്ളാഡിമിർ ദാൽ
സെർജി അക്സാകോവ്

സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ

- ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തവൻ, വൈ. അക്കിം, വിവ: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, ചിത്രങ്ങൾ-ഫേഡർ ലെം കൂൽ, പ്രോഗ്രസ്, മോസ്കോ, 1981.
- വെള്ളത്തിനു പോയ മുഷികൻ (ലിതാനിയൻ നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ) വിവ: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, ചിത്രങ്ങൾ-ടി. ബൽച്ചുനേനെ, പ്രോഗ്രസ്, മോസ്കോ, 1979.
- ധിക്കാരിയായ കരടിക്കുട്ടി, എ. ബർത്തോ. റാദുഗ, മോസ്കോ, 1988.
- മോഷ്ടിക്കപ്പെട്ട സൂര്യൻ, കോർണി ചുക്കോവ്സ്കി, ചിത്രങ്ങൾ-വസ്നെറ്റാസോ, പ്രോഗ്രസ്, മോസ്കോ, 1978.
- സിംഹവാം പട്ടിയും, ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയ്, വിവ: ഓമന, പ്രോഗ്രസ്, മോസ്കോ, 1975.
- കഴുകൻ, ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയ്, വിവ: ഓമന, പ്രോഗ്രസ്, മോസ്കോ, 1975.
- കുറുക്കനും മൂയലും, വിവ: ഓമന, ചിത്രങ്ങൾ-വൈ. റാച്ചെവ്, പ്രോഗ്രസ്, മോസ്കോ, 1977.
- കരടിക്കുട്ടൻ തന്നത്താൻ പേടിച്ചുപെടാത്തതെന്തെന്ന്, എൻ. ഗ്ലൂക്കോവ്, വിവ: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, ചിത്രങ്ങൾ-ഇ. ചരുഷിൻ, പ്രോഗ്രസ്, മോസ്കോ, 1976.
- തെറ്റോഷെച്ക, അലക്സീ ടോൾസ്റ്റോയ്, വിവ: ഓമന, ചിത്രങ്ങൾ-യൂലിയായ് കൊറോവിൻ, പ്രോഗ്രസ്, മോസ്കോ, 1976.
- കോഴിക്കുഞ്ഞ് കൊക്കക്കോ നാട്ടിലേക്ക് പോയതെന്തെന്ന്, എമ്മ മൊഷ്കോവ് സ്കയ, വിവ: പാറക്കുന്നേൽ, ചിത്രങ്ങൾ-ഡി. ഹായ്കിൻ, പ്രോഗ്രസ്, മോസ്കോ, 1975.
- പല വലിപ്പത്തിലുള്ള ചുരങ്ങൾ, രചന, ചിത്രങ്ങൾ-വി. സുത്യെയെവ്, പ്രോഗ്രസ്, മോസ്കോ, 1974.
- കുറുക്കനും ചുണ്ടെലിയും, വി. ബിയാൻകി, വിവ: ഓമന, ചിത്രങ്ങൾ-വൈ. വസ്നെത് സോവ്, പ്രോഗ്രസ്, മോസ്കോ, 1976.
- തുവൽക്കുപ്പായക്കാൻ കൊച്ചു പുറമ്പുകോഴി, എ.എൻ. ടോൾസ്റ്റോയ്, വിവ: ഓമന, ചിത്രങ്ങൾ-ഇ. റാച്ചെവ്, പ്രോഗ്രസ്, മോസ്കോ, 1977.
- അപ്പാ മുഴുവൻ തയ്യാർ, പക്ഷേ കഷ്ടം കൈയിലെടുക്കാൻ മേല, ടി. മാവ്വിന, വിവ: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, പ്രോഗ്രസ്, മോസ്കോ, 1977.
- കടുവയുടെ അനന്തരവൻ, ഇ. വസിലവ്സ്കയ, വിവ: പാറക്കുന്നേൽ, ചിത്രങ്ങൾ-ഡി. ഹായ്കിൻ, പ്രോഗ്രസ്, മോസ്കോ, 1975.
- എണ്ണാനിഷ്ടപ്പെട്ട മൂയൽക്കുഞ്ഞ്, ഇ. വസിലവ്സ്കയ, വിവ: പാറക്കുന്നേൽ, ചിത്രങ്ങൾ-ഡി. ഹായ്കിൻ, പ്രോഗ്രസ്, മോസ്കോ, 1975.
- പാടുന്ന തുവൽ, വസീലി സുഹൊലിൻസ്കി, പ്രോഗ്രസ്, മോസ്കോ, 1973.
- രത്നമേ, പുന: ഓമന, ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, ചിത്രങ്ങൾ-വി. മിനായെവ്, പ്രോഗ്രസ്, മോസ്കോ, 1971.
- കാട്ടിലെ വീടുകൾ, വി. ബിയാൻകി, വിവ: പാറക്കുന്നേൽ, ഓമന, ചിത്രങ്ങൾ-എം. മിതുറിച്ച്, റാദുഗ, മോസ്കോ, 1988.

- വെളുത്ത കലമാൻ, എൻ. കൊപ്പിലോവ, വിവ: ഓമന, ചിത്രങ്ങൾ-എൻ. കൊച്ചെർഗിൻ, പ്രോഗ്രസ്, മോസ്കോ, 1974.
- മഴവിൽപ്പൂ, വലന്തീൻ കത്തായെവ്, ചിത്രങ്ങൾ-വി. ലോസിൻ, പ്രോഗ്രസ്, മോസ്കോ, 1977.
- വാളമീൻ കല്പിക്കുന്നു, എം.ബലാത്തോവ്, വിവ: ഓമന, ചിത്രങ്ങൾ-ടി. മാവ്വിന, റാദുഗ, മോസ്കോ, 1989.
- കൊമ്പുള്ള ആട്ടിൻകുട്ടി, ഷുക്കൂർ ബേക്ക് ബെയ്ഷെക്കലിയെവ്, വിവ: ഓമന, ചിത്രങ്ങൾ-ലിദിയ ഇലുഗന, പ്രോഗ്രസ്, മോസ്കോ, 1980.
- ബാലവാടിയിലേക്ക്, നദേഷ്വര കലിനിന, വിവ: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, ചിത്രങ്ങൾ-വി. ലോസിൻ, റാദുഗ, മോസ്കോ, 1982.
- മായാലോകം-റഷ്യൻ എഴുത്തുകാരുടെ കുട്ടിക്കഥകൾ, വിവ: ഓമന, ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, പാറക്കുന്നേൽ, ചിത്രങ്ങൾ-ഒലേഗ് കൊറോവിൻ, റാദുഗ, മോസ്കോ, 1986.
- ധീരനായ ഉറുമ്പ്, തത്യാന മക്കാറോവ, വിവ: ഓമന, ചിത്രങ്ങൾ-ഗെന്നാദി പവ്ലിഷിൻ, പ്രോഗ്രസ്, മോസ്കോ, 1976.
- കുരുവിക്കുഞ്ഞ്, മാക്സിം ഗോർക്കി, വിവ: പാറക്കുന്നേൽ, ചിത്രങ്ങൾ-ഇ. ചരുഷിൻ, റാദുഗ, മോസ്കോ, 1975.
- തീപ്പക്ഷി, വിവ: ഓമന, ചിത്രങ്ങൾ-ഇഗൊർ യെർഷോവ്, ക്ലേനിയ യെർഷോവ്, പ്രോഗ്രസ്, മോസ്കോ, 1976.
- മുന്നൂ തടിത്താർ, യൂറി ഒലേഷ, മെൽ, കോഴിക്കോട്, 2010.
- വിശ്വാത്തര റഷ്യൻ ബാലകഥകൾ, വിവ: ഓമന, മാത്യുജി, കോഴിക്കോട്, 2011.
- ടോൾസ്റ്റോയ് കഥകൾ, ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയ്, വിവ: കെ.എൻ. ദാമോദരൻ നായർ, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം, 1998.
- കുട്ടിക്കഥകളും ചിത്രങ്ങളും, രചന, ചിത്രങ്ങൾ-വി. സുത്യെയെവ്, നന്മ, കോഴിക്കോട്, 2011.
- പൂച്ചക്കുട്ടി, ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയ്, വിവ: അഞ്ജന ശശി, ചിത്രങ്ങൾ-സിബി സി.ജെ., മാത്യുജി, കോഴിക്കോട്, 2009.
- വിശ്വപ്രസിദ്ധ ബാലകഥകൾ, ഏവൂർ പരമേശ്വരൻ, ചിത്രങ്ങൾ-ശങ്കരൻകുട്ടി ഡി.സി. ബുക്സ് കോട്ടയം, 1997.
- ഉക്രേനിയൻ നാടോടിക്കഥകൾ, വിവ: തോംസൺ കെ. ഫ്രെഡറിക്, ചിത്രങ്ങൾ-സന്ദീപ് കെ. ലൂയിസ്, സൈൻ, തിരുവനന്തപുരം, 2010.
- ഉക്രേനിയൻ കഥകൾ, കേശവൻ വെള്ളിക്കുളങ്ങര, ചിത്രങ്ങൾ-ബിന്ദുലാൽ, ബാലസാഹിത്യ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 1997.
- റഷ്യൻ നാടോടിക്കഥകൾ, കെ.ടി. നാരായണൻ നായർ, മാത്യുജി, കോഴിക്കോട്, 2010.
- ചുക്കോ കെക്കോ, അർക്കാദി ഗൈദാർ, ചിത്രങ്ങൾ-രജീന്ദ്രകുമാർ, മാത്യുജി, കോഴിക്കോട്, 2011.
- വാൻക, ആന്റൺ ചെഖൊവ്, വിവ: ടി. ഹാറൂൺ റഷീദ്, ചിത്രങ്ങൾ-കെ. സതീഷ്, മാത്യുജി, കോഴിക്കോട്, 2009.
- Andrei the Master mind. Edited by Mary Mintz, illustrations-N. Poplavskaya. Yungtstva publishers, Minsk, 1986.
- Folk tales from the soviet Union. Compiled by R. Babloyan & M. Shumskaya, Design-M. Anikst. Raduga, Moscow, 1986.

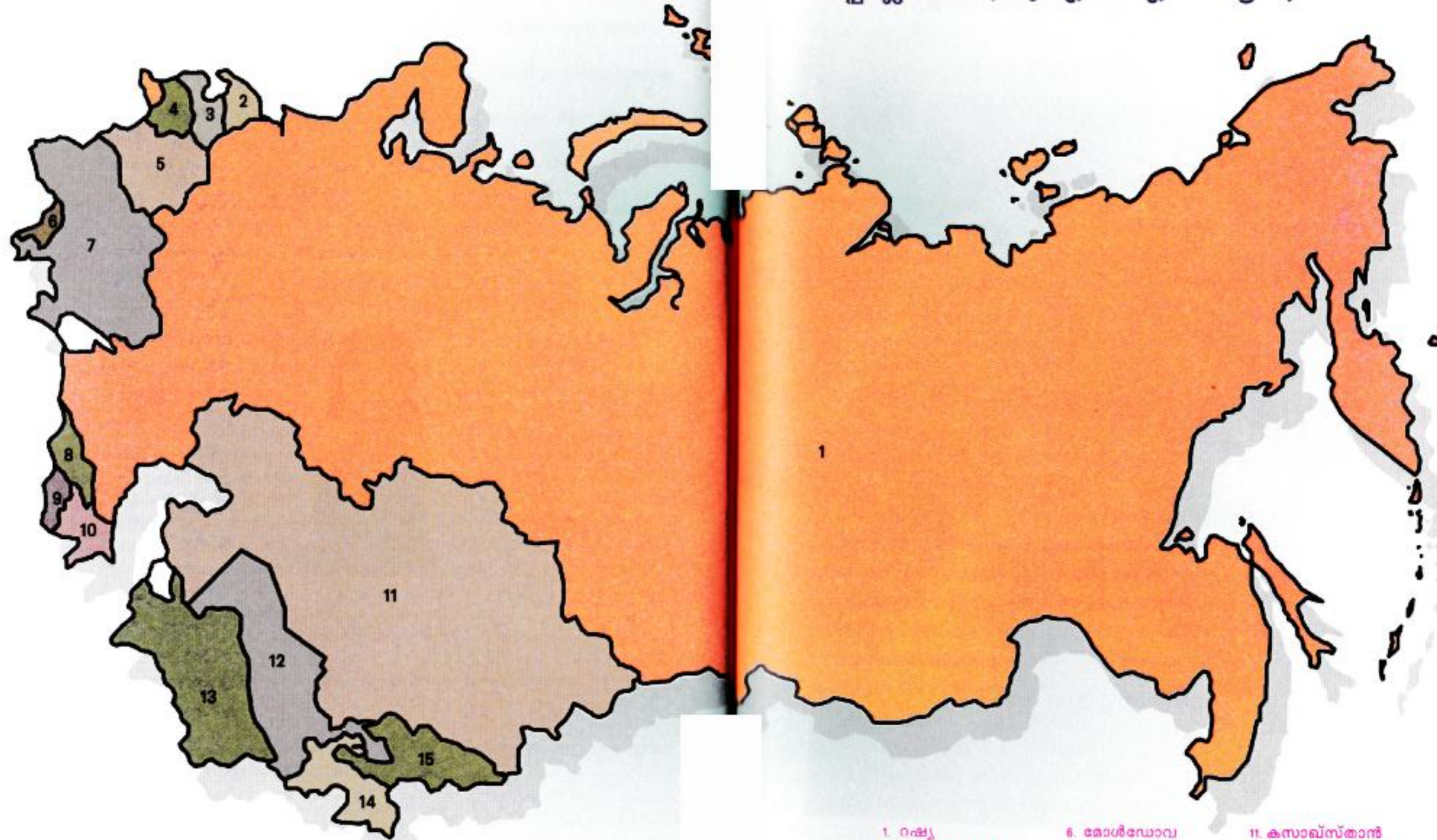
- *Ukrainian Folk tales*. Retold by Irinia Zhelezmova, illustrations-Yuliy Kryha. Dnipro publishers, Kiev, 1981.
- *Little Orphan-Folk tales*. Retold by Alexie Tolstoy, illustrations-V. Losin. Mylysh publishers, Moscow, 1980.
- *Finist-The Bright eyed Falcon*. Illustrations-Stanislav Kovalyov. Mylysh publishers, Moscow, 1979.
- *The Live Bead*, Nina Pavlova. Translated by James Riordan, illustrations-Valery Alfeysky. Raduga, Moscow, 1993.
- *My Animal Book*, Yevgeny Charushin. Translated by Olga Shavtse, illustrations-Nikita Charuslin. Raduga, Moscow, 1980.
- *The little black Hen*, Antony Pogoralsky. Illustrations-Victor Beskrovny. Raduga, Moscow, 1984.
- *Let's not do this, Let's do this*. Translation & illustrations-Eleanor Yankowskaya. Mylysh publishers, Moscow, 1978.
- *Alyomushka*. Translated by Irinia Zhelezonova, illustrations-Igoryerskov, Raduga, Moscow, 1980.
- *Russian folk tales*. Introduction by Leonard A. Magnus. Kegan Paul, London, 1915.
- *The little clay Hut (Russian Folk tales about animals)*. Illustrations-E. Rachev. progress, Moscow, 1975.
- *Edmund Dalac's Fary Book*, Edmund Dulac. G.H. Doran, 1916.
- *The Fire bird and other Russian Fairy tales*. Illustrations-Ivan Bilibin. Progress, Moscow.
- *Russian Fairy Tales*, Alexander pushkin. Illustrations-Ivan Bilibin. progress, Moscow.
- *The Little Humpbacked Horse*. Adapted by Elizabeth winthrop, Illustrations-Alexander Kozhkin. Clarion Books, 1997.
- *The Fire Bird and other Russian Fairy Tales*, Bons Zvorykin. Vaiking Penguin, 1978.
- *Russian Fairy Tales*, Illustrations-Alexci Orleansky. St. Petersburg publishers, Moscow, 2000.
- *The Frog Princess: A Russian Fairy Tale*, Alexander Afanasyev. Illustrations-Ivan Bilibin. The planet Books.
- *Russian Folk Tales*. Edited by T. Maurina. Illustrations-Yershov.
- *Vasilisa the Beautiful and Baba yaga*, Alexander Afanasyev. Illustraion-Ivan Bilibin. The Planet Books.
- *Maria Morevna and koschei the wizard*, Alexander Afanasyev. Illustrations-Ivan Bilibin. The planet books.

കൂടാതെ, റഷ്യൻകഥകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട തുറോളം വെബ്സൈറ്റുകളും ഇന്റർനെറ്റിലെ റഷ്യൻകഥകളുടെ ആർക്കൈവുകളും.

യൂണിയൻ ഓഫ് സോവിയറ്റ് സോഷ്യലിസ്റ്റ്

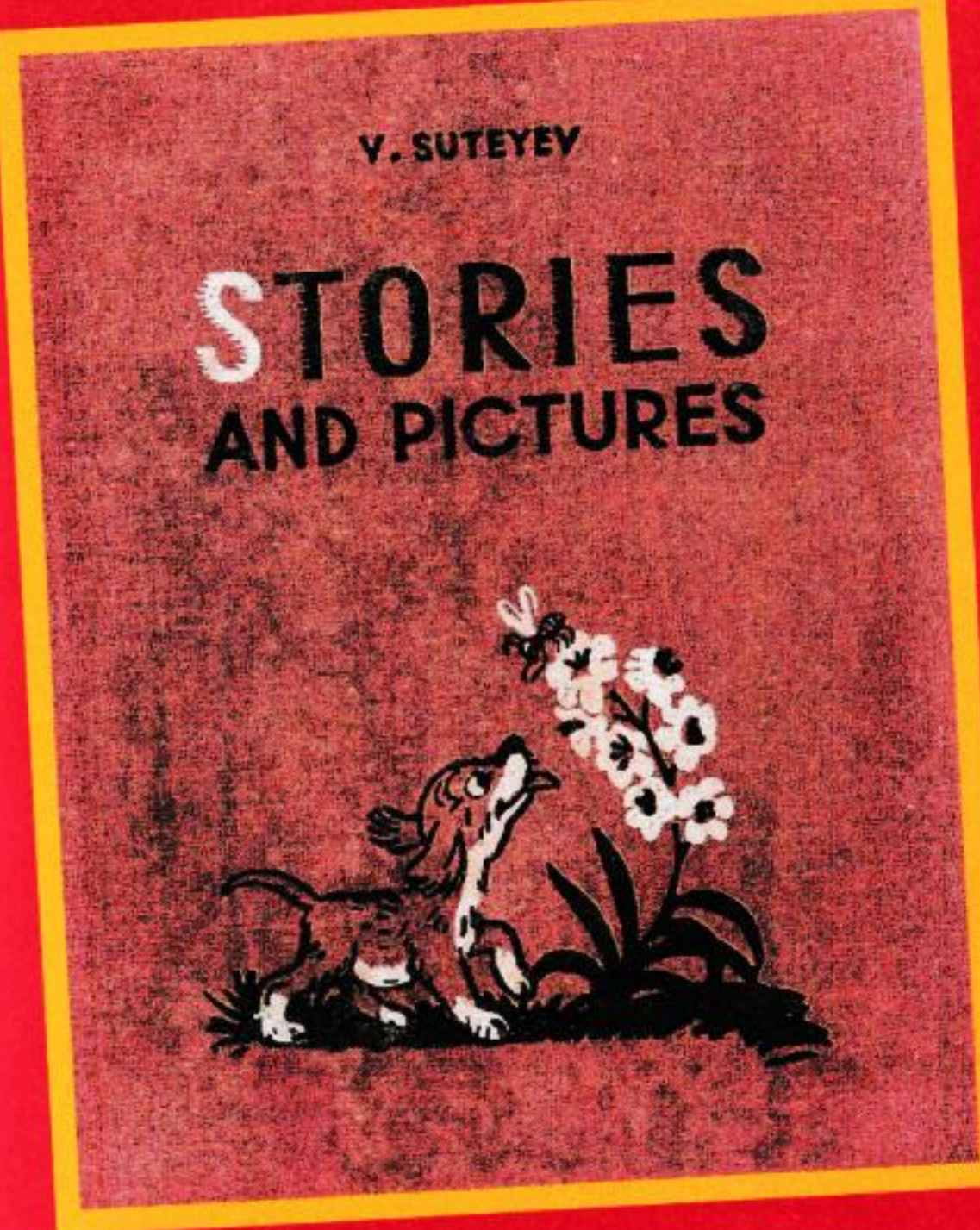
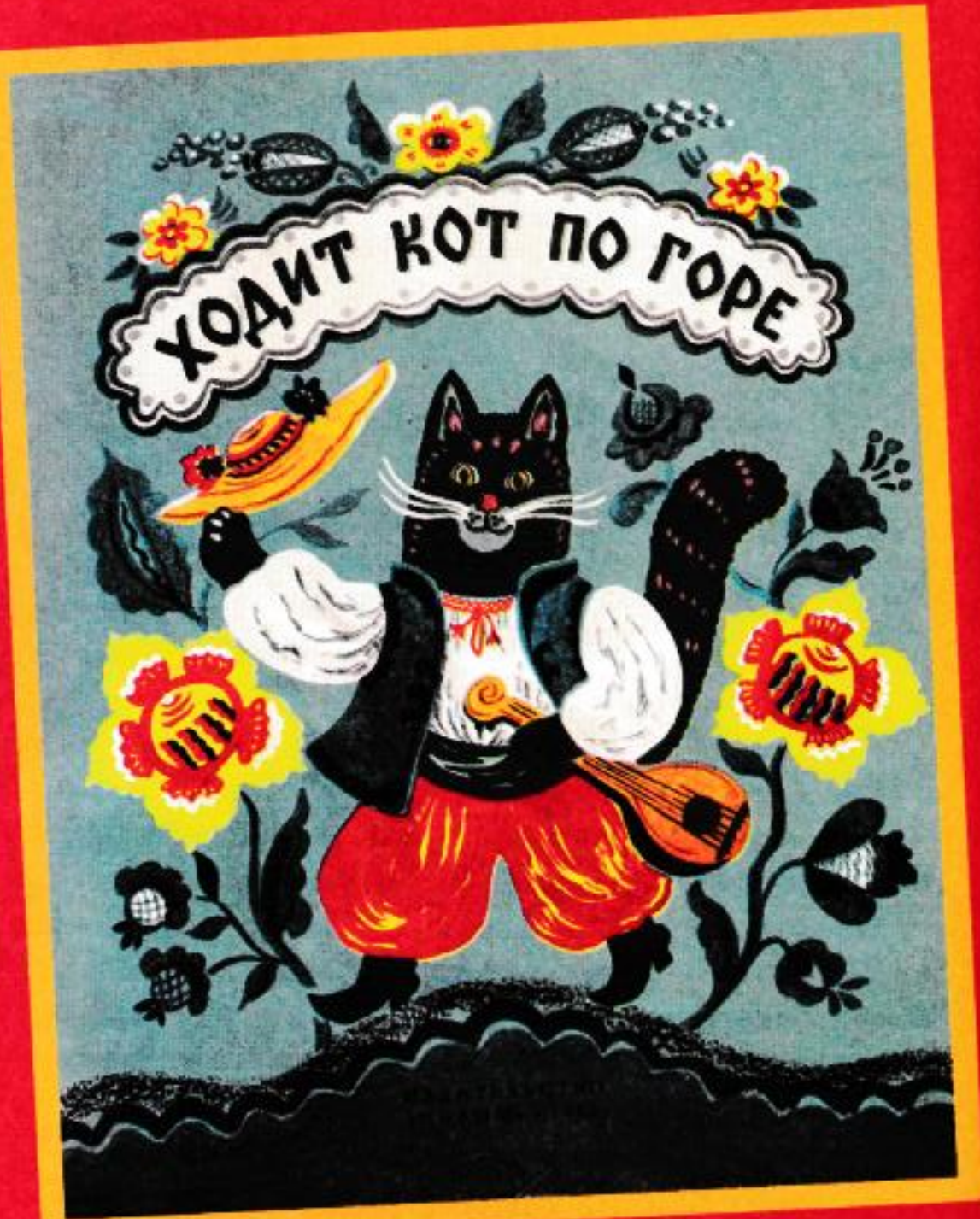
റിപ്പബ്ലിക്സ് (യു.എസ്.എസ്.ആർ.)

ഗ്രാഫിക്സ്: എൻ.എൻ. സജീവൻ

1. റഷ്യ	6. മോൾഡോവ	11. കസാഖ്സ്താൻ
2. എസ്തോണിയ	7. യുക്രൈൻ	12. ഉസ്ബെകിസ്താൻ
3. ലാത്വിയ	8. ജോർജിയ	13. തുർക്മെനിസ്താൻ
4. ലിത്വാനിയ	9. അർമേനിയ	14. താജികിസ്താൻ
5. ബെലാറസ്	10. അസർബൈജാൻ	15. കിർഗിസ്താൻ

ചില സോവിയറ്റ് ബാലസാഹിത്യകൃതികളുടെ
പുറംചട്ടകളും ചിത്രീകരണങ്ങളും

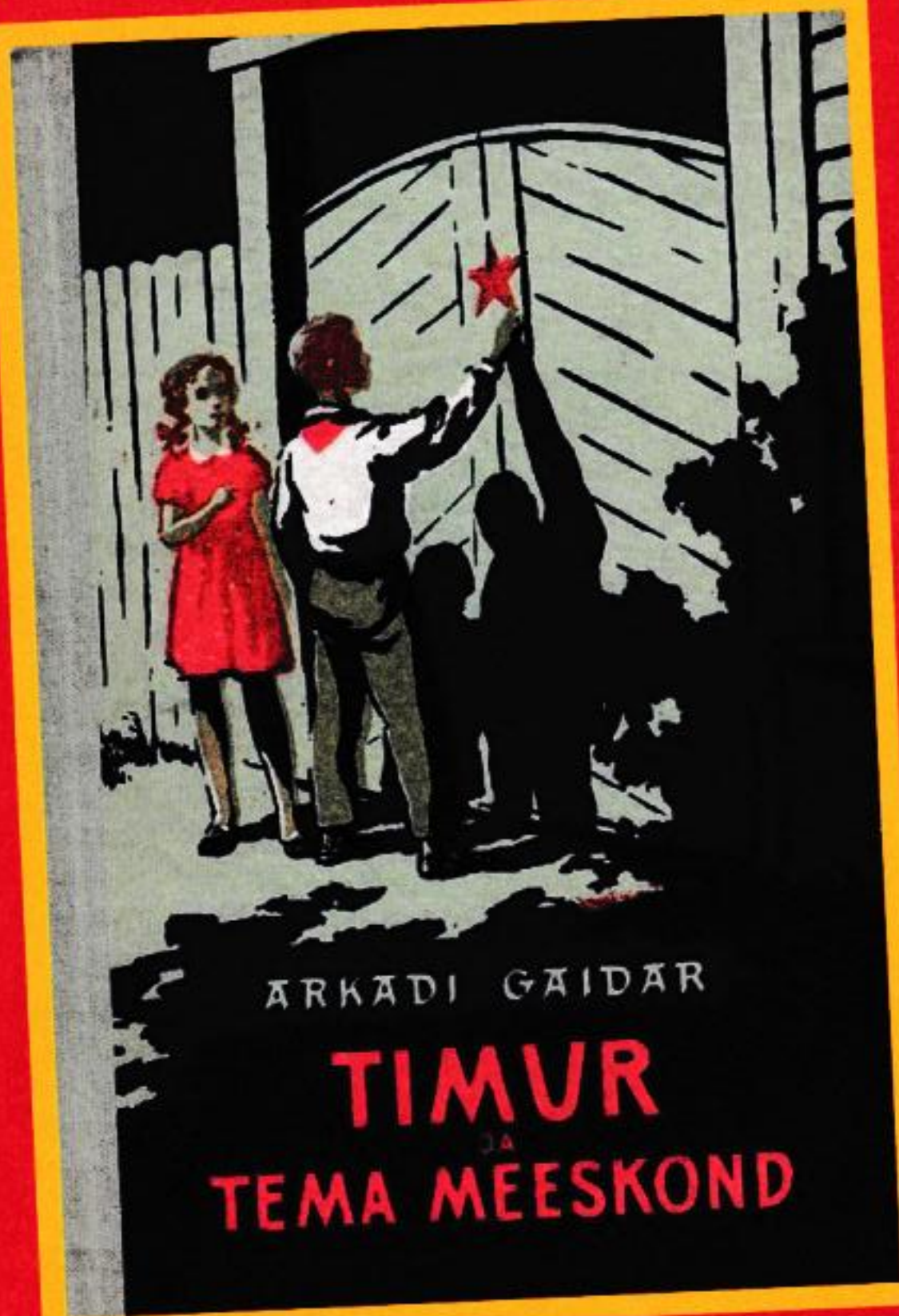

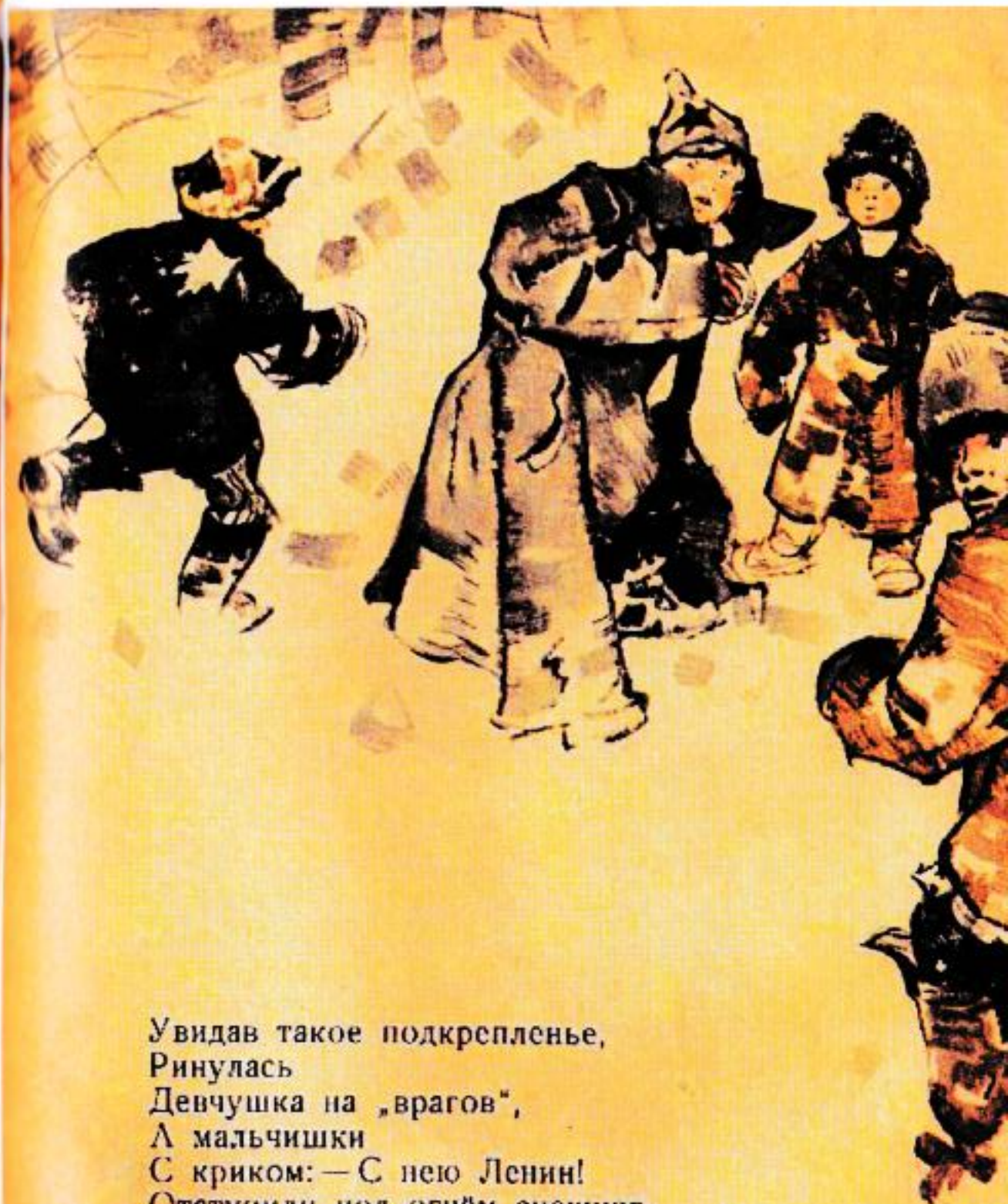
ИЛЬИЧ И ДЕТИ

ИЗДАТЕЛЬСТВО «ДЕТСКАЯ ЛИТЕРАТУРА»

КУРОЧКА
РЯБА

Увидав такое подкрепление,
Ринулась
Девчушка на „врагов“,
А мальчишки
С криком: — С нею Ленин!
Отступили под огнём снежков.
Им вослед
Она смеялась звонко:
— Эй, трусишки!
Что, простыл ваш след?

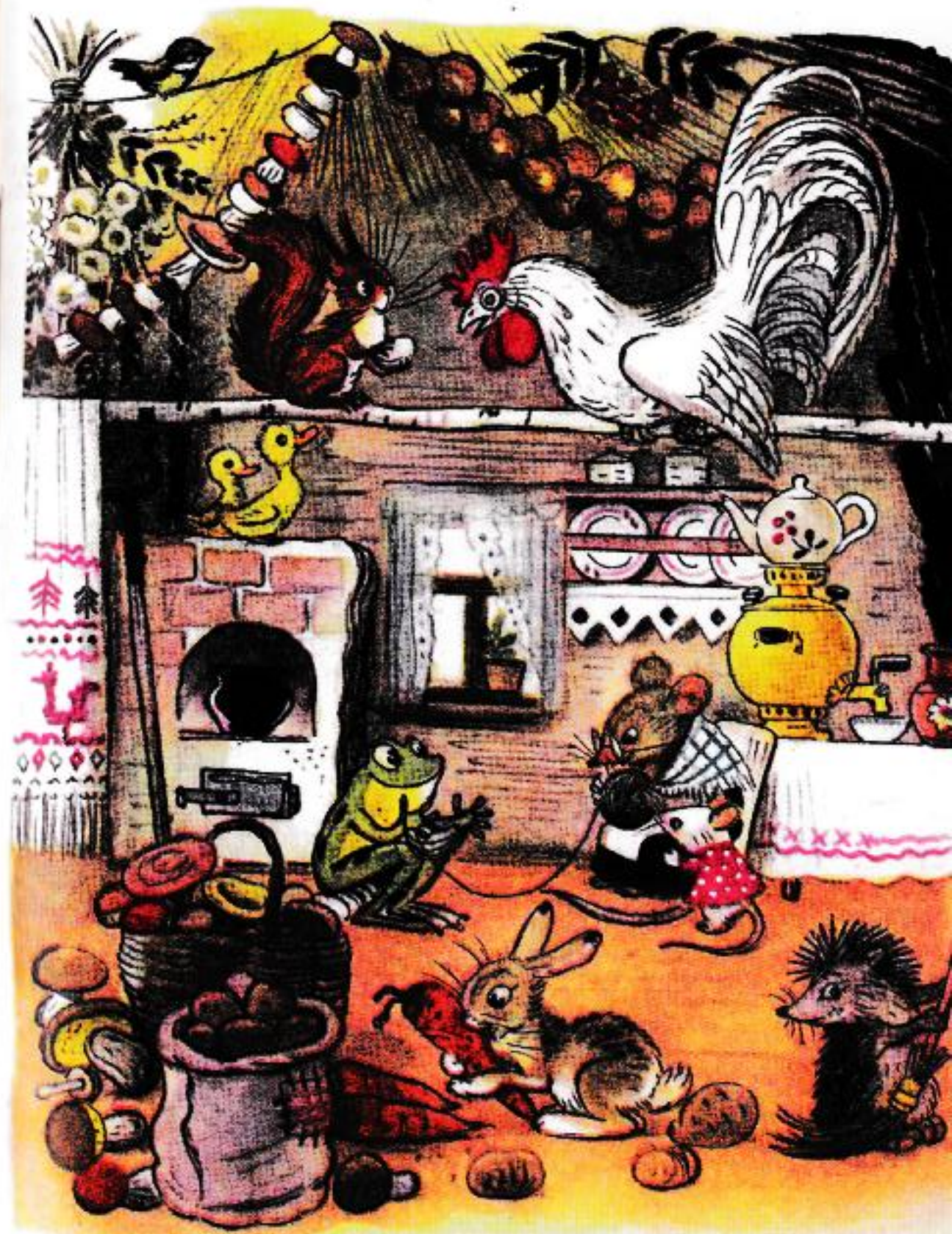

2

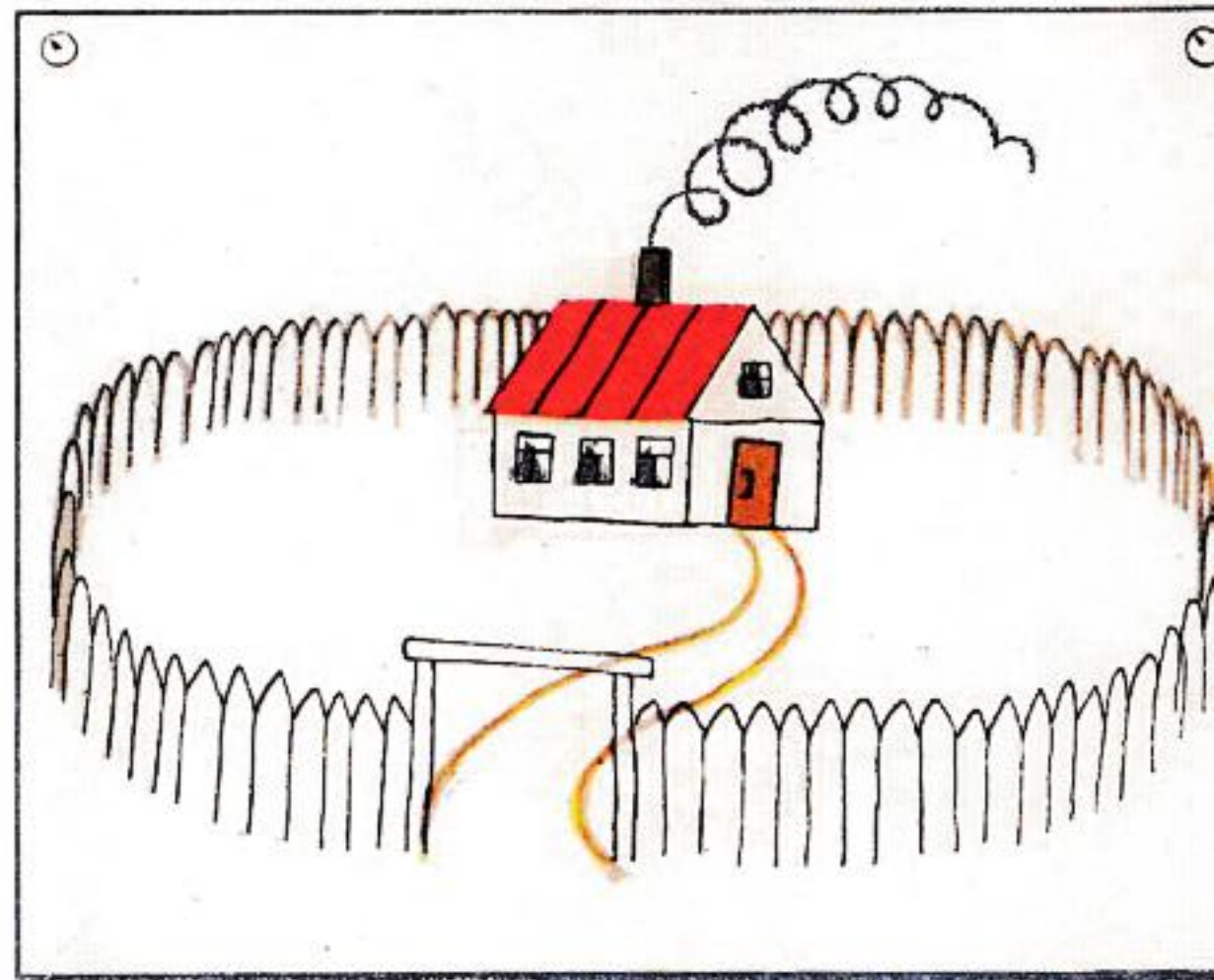
А потом позвонил
Крокодил
И со слезами просил:
— Мой милый, хороший,
Пришли мне калоши,
И мне, и жене, и Тотоше.

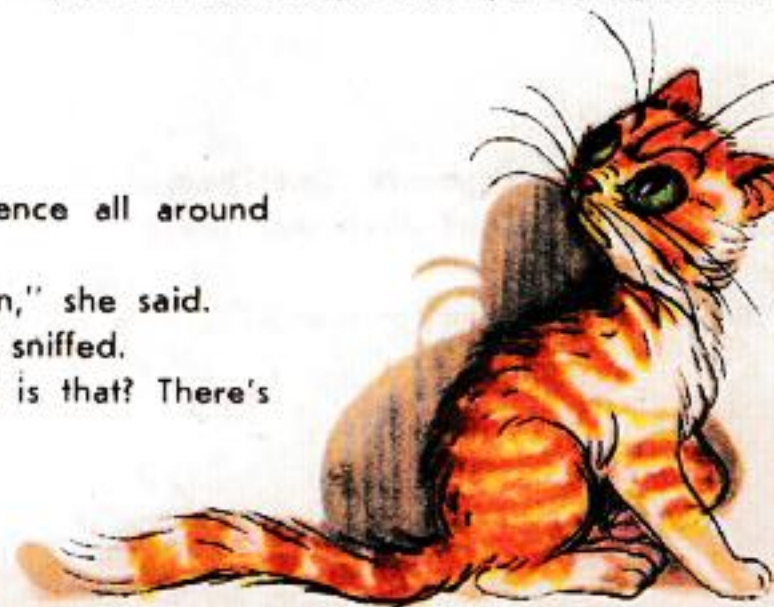

"Here."
 And the Girl drew a fence all around
 the house.
 "This will be the garden," she said.
 The Cat looked at it and sniffed.
 "What sort of a garden is that? There's
 nothing in it!"

കഥകളുടെ അകാരാദി

രണ്ടു വോളന്റിയർമാരും കഥകൾ എഴു
പ്പത്തിൽ കണ്ടെത്താൻ സഹായകമായ
വിധത്തിൽ അക്ഷരമാലാക്രമത്തിൽ
തയ്യാറാക്കിയ സൂചികയാണിത്. ഉദാഹ
രണത്തിന് അനുഭവം ഗുരു..... 1:691
എന്നാൽ 'അനുഭവം ഗുരു' എന്ന കഥ
1-ാം വോളന്റിയർമാർ 691-ാം പേജിലാണ്
എന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

അടിമയും ചെങ്കുത്താനും	2:92	ഒരുമയുടെ കരുത്ത്	2:924
അനുഭവം ഗുരു	1:691	ഒളിച്ചുകളി	2:948
അന്യനും ഭൂതങ്ങളും	2:199	ഒറ്റക്കുഴിയും അഞ്ചാളും	2:731
അന്യായവിധി	1:685	ഓക്കുരത്തിലെ സുന്ദരിപ്പൂച്ച	1:766
അമ്മക്കുഴുക്ക്	1:435	കടൽപ്പള്ളയും സെർവോയ് എന്ന ...	1:95
അമ്മക്കായും കുറുക്കച്ചാരും	2:168	കടുവയമ്മാവനും അനന്തരവൻ ...	1:143
അരനാൾ ദൈവം	2:151	കഥ കഥച്ച...	2:726
അരബുദ്ധി മുഴുബുദ്ധി	2:823	കപ്പിത്താൻകുട്ടി	1:519
അരയന്നക്കുഞ്ഞ്	1:456	കരടി പറഞ്ഞത്	1:558
അലക്കുകാരിയുടെ യക്ഷിക്കുട്ട്	2:843	കരടിയും പുച്ചയും പിന്നെ മണ്ടൻ ...	1:631
അലോസ്യംകയും ഇവാനുഷ്കയും	2:658	കരടിയെ സഹായിച്ച അണ്ണാൻ	1:711
അറിയാത്ത അതിഥി	1:497	കരടിവിടും സ്വർണമുടിക്കാരിയും	1:479
അറിയാത്ത നാട്ടിലെ തിരിയാത്ത ...	1:463	കർമ്മലം	2:814
അറുപിശുക്കിയും ഗോതമ്പു...	2:79	കള്ളിക്കുറുക്കത്തി	2:907
ആ... ചൂ!	1:695	കാണാതായ രാജകുമാരൻ	2:347
ആണോ പെണ്ണോ?	1:612	കാളവിട്	1:551
ആൺകുട്ടികൾ	1:54	കാറ്റുരാജാവും മൂന്നു പെൺകുട്ടി...	2:136
ആത്മാവ് വാങ്ങിയ ചെങ്കുത്താൻ	1:756	കിണറ്റിലെ പെൺകുട്ടി	1:839
ആനക്കഥ	1:566	കിണറ്റിലെ സിംഹം	2:61
ആളെത്തീനിനും മെർഗേനും	1:967	കിനാവും പൊരുളും	1:925
ഇടയനും തീ തുപ്പും വ്യാളിയും	2:442	കുഞ്ഞിക്കോഴിയും കുഞ്ഞി...	1:224
ഇവാനും ആറു തലയുള്ള വ്യാളിയും	2:99	കുഞ്ഞുരുമ്പിന്റെ സാഹസികയാത്ര	1:129
ഇവാനും ചെങ്കുതിരയും	2:190	കുതിരക്കുട്ടിയുടെ അമ്മ	2:428
ഇവാനും പെരുംഭൂതവും	1:893	കുതിരപ്പന്തയം	2:902
ഇവാനും മരിയ മൊറേവ്നയും	2:304	കുന്തം പിടിപ്പോ!	1:334
ഇവാനും രാജകുമാരിയും	1:948	കുരുവിമുതൽ പ്രാപ്പിടിതൻവരെ	2:113
ഇവാനും സൂര്യന്റെ പെങ്ങളും	1:973	കുരുവിയും കുരുവിക്കുഞ്ഞും	2:46
ഇവാനും രാജാവിന്റെ സമയം	2:313	കുശവന്റെ കഥ	1:657
ഇവന്റെ കുതിരക്കുട്ടി	1:374	കുറിഞ്ഞിപ്പൂച്ചയും ചങ്ങാതിയും	1:850
ഇളംകാറ്റും കൊടുംമഞ്ഞും നട്ടുച്ച...	2:592	കുറുക്കത്തിയും ചെന്നായയും	2:535
ഈ മനുഷ്യരെക്കൊണ്ടു തോറ്റു!	1:438	കുറുക്കന്റെ പറക്കൽ	2:781
ഉദാത്തമായ പ്രാർഥന	1:428	കുഞ്ചുടയും അഞ്ചാളും	1:198
എട്ടിലൊന്ന്	1:887	കെട്ടുകാള കൊണ്ടുവന്ന ഭാഗ്യം	2:586

എനിക്കു വയോ!	2:484
എല്ലാമറിയാനവൻ	1:747
എല്ലാം ദൈവം തരുന്നു	2:596
ഒട്ടകക്കാഴ്ചയും മാതളനാരങ്ങയും	2:365
ഒന്നാമത്തെ മടിയൻ	2:214
ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തവൻ	1:255
ഒന്നു പോയാൽ രണ്ട്!	2:298
ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്...	1:149
ഒരാൾക്ക് എത്ര മണ്ണു വേണം?	1:416
ഒരു വാൽക്കഥ	2:651
ഒരുമയുടെ കരുത്ത്	2:924
ഒളിച്ചുകളി	2:948
ഒറ്റക്കുഴിയും അഞ്ചാളും	2:731
ഓക്കുരത്തിലെ സുന്ദരിപ്പൂച്ച	1:766
കടൽപ്പള്ളയും സെർവോയ് എന്ന ...	1:95
കടുവയമ്മാവനും അനന്തരവൻ ...	1:143
കഥ കഥച്ച...	2:726
കപ്പിത്താൻകുട്ടി	1:519
കരടി പറഞ്ഞത്	1:558
കരടിയും പുച്ചയും പിന്നെ മണ്ടൻ ...	1:631
കരടിയെ സഹായിച്ച അണ്ണാൻ	1:711
കരടിവിടും സ്വർണമുടിക്കാരിയും	1:479
കർമ്മലം	2:814
കള്ളിക്കുറുക്കത്തി	2:907
കാണാതായ രാജകുമാരൻ	2:347
കാളവിട്	1:551
കാറ്റുരാജാവും മൂന്നു പെൺകുട്ടി...	2:136
കിണറ്റിലെ പെൺകുട്ടി	1:839
കിണറ്റിലെ സിംഹം	2:61
കിനാവും പൊരുളും	1:925
കുഞ്ഞിക്കോഴിയും കുഞ്ഞി...	1:224
കുഞ്ഞുരുമ്പിന്റെ സാഹസികയാത്ര	1:129
കുതിരക്കുട്ടിയുടെ അമ്മ	2:428
കുതിരപ്പന്തയം	2:902
കുന്തം പിടിപ്പോ!	1:334
കുരുവിമുതൽ പ്രാപ്പിടിതൻവരെ	2:113
കുരുവിയും കുരുവിക്കുഞ്ഞും	2:46
കുശവന്റെ കഥ	1:657
കുറിഞ്ഞിപ്പൂച്ചയും ചങ്ങാതിയും	1:850
കുറുക്കത്തിയും ചെന്നായയും	2:535
കുറുക്കന്റെ പറക്കൽ	2:781
കുഞ്ചുടയും അഞ്ചാളും	1:198
കെട്ടുകാള കൊണ്ടുവന്ന ഭാഗ്യം	2:586

കേട്ടറിവ്, അറിഞ്ഞറിവ്	1:99	തൂർപ്പനെലികൾ ഉണ്ടായത്	1:981
കൊച്ചു പെട്ടിറ്റ്	1:89	തൂവെള്ളത്താറാവ്	2:260
കൊച്ചു മൺവീട്	2:867	തൂണമണിയും പിശാചിന്റെ മകളും	1:701
കൊച്ചുമണി	1:823	തെമ്മാടിക്കരടി	2:778
കൊച്ചുമുയലും കുറുക്കത്തിയും	2:883	തെര്യോഷെച്കയും ദുർമന്ത്രവാദി...	1:62
കൊഞ്ചിന്റെ കൗശലം	2:494	തേനീച്ചയും മാടപ്രാവയും	1:848
കൊല്ലക്കുടിയിലെ ചെങ്കുത്താൻ	1:718	തേൻകള്ളൻ	2:791
കൊറ്റിയുടെ കൊടുംചതി	2:927	തോൽക്കാരനും നാലു നാണയ...	1:618
കോലാടും ധീരൻത്തണ്ടും	1:881	ദിമിയൻ എന്ന കർഷകൻ	1:1020
കോഴിക്കുഞ്ഞും കൊക്കക്കോ നാടും	1:299	ദുഃഖാചരണം	1:797
ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുജൻ	1:1012	ദുരക്കാഴ്ച, പിൻകാഴ്ച	2:804
ക്രിസ്തുവും ചെന്നായയും ...	1:665	ദേഷ്യം വന്നാൽ...	2:968
ക്രിസ്തസ് കരോൾ	1:903	ദൈവത്തിനു നന്ദി!	1:311
ഗാലിയയും യൂലിയയും	2:449	ദൈവത്തിന്റെ പാടം	1:532
ഗ്രാമത്തലവനാവാനു മോഹിച്ച ...	2:758	ദൈവത്തിന്റെ മാപ്പി	1:485
ചന്ദ്രക്കല	2:398	ധനാർത്തി	2:807
ചപ്പാത്തിമഴയും കടൽമുയലും	2:602	ധനികന്റെ വളർത്തുമകൻ	2:849
ചാരക്കണ്ണൻ ഇവാനോവ്	2:785	ധിക്കാരിക്കുട്ടി	1:261
ചിക്കും ചിരിക്കയും	1:118	ധീരനായ നാസർ	2:979
ചിരിക്കാത്ത രാജകുമാരി	2:745	ധീരനും പിശുക്കനും	1:942
ചിറകറ്റ ഹിംസം	2:857	ധീരൻ ഐവാൻ	1:235
ചിറകൊടിഞ്ഞ താറാക്കുഞ്ഞ്	1:382	നദികളുടെ തർക്കം	2:624
ചിത്തപ്പുച്ഛ	1:164	നന്മയുടെ ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങൾ	1:72
ചുക്കും ഗെക്കും	1:277	നന്മയുടെ വിജയം	2:178
ചുടുള്ള നാടും തേടി	2:715	നവരത്നക്കല്ലിന്റെ വില	1:990
ചെങ്കുത്താൻസഭ	1:472	നാടോടിയും ധീരനായ എഗോറിയും	2:252
ചെന്നായ വരുന്നേ!	1:459	നാടോടിസുഗന്ധം	2:248
ചെമ്പൻകുതിരയും ധനികനും	1:961	നാലിലൊന്ന്	1:170
ചെമ്പുമലയിലെ ശിലാപുഷ്പം	2:476	നാലു ചോദ്യങ്ങൾ	2:836
ചെമ്പുവ്	1:242	നിധിയുടെ രഹസ്യം	1:1007
ചേച്ചിയും അനിയത്തിയും	1:538	നിലമുഴുത ഈച്ച	1:715
ചൊൽപ്പൊരുൾ, ചെൽതിപ്പൊരുൾ	2:406	നിലപ്പക്ഷിയുടെ സങ്കടം	1:92
ജലപിശാചും സഹോദരങ്ങളും	1:640	ന്യായാധിപനെ കബളിപ്പിച്ച ബുദ്ധി...	2:644
ജലയാത്ര	1:204	പകയുടെ തുടക്കം	2:617
ജൈസലേമിലേക്ക് ഒരദ്ഭുതയാത്ര	2:620	പകരത്തിനു പകരം	2:559
ജ്ഞാനികൾ, അജ്ഞാനികൾ	1:442	പടയാളിയും നാഗകന്യകയും	2:23
ടപ്പി എന്ന പുച്ചക്കുട്ടി	1:344	പടയാളിയും രണ്ടു പ്രേതങ്ങളും	1:789
തടിമാടനും കുളളനും	2:819	പട്ടിക്കുട്ടിയുടെ ശൗര്യം	1:138
തലച്ചോർ പുറത്ത്!	2:520	പനിനീർപ്പൂവും ചെന്നായയും	1:84
തിത്തിരിപ്പക്ഷി	2:278	പന്ത്രണ്ടു മാസങ്ങൾ	2:918
തിരുമണ്ടനും പറക്കുംവണ്ടിയും	2:873	പന്ത്രണ്ടു രാജകുമാരിമാരും ഭൂ...	2:230
തീപ്പക്ഷിയും ഇവാനു രാജകുമാരനും	2:11	പമ്പരവിഡ്ഢികൾ	1:995
തീപ്പക്ഷിയും ചെന്നായയും	1:780	പരാതിമണി	1:304

പരേതർക്കൊരു വിരുന്ന്	2:762	മാന്ത്രികവടി	1:217
പലതരം ചുരക്കുകൾ	1:154	മാന്ത്രികസംഗീതം	2:341
പാടും മരം	2:106	മാന്യാലോകം	1:25
പിശാചിനെ തോല്പിച്ച വീട്ടമ്മ	2:741	മാഷയും കരടിയും	1:677
പിശാചിന്റെ പ്രലോഭനം	1:546	മാസിഡോണിലെ അലക്സാണ്ടർ	1:672
പിശാചിന്റെ ഭാര്യ	2:664	മാളം തുരന്നാൽ...	1:107
പിറന്നാൾ സമ്മാനം	1:541	മിടുക്കൻ അഷിക്കും വെള്ളാരങ്കല്ലും	2:222
പുളളിക്കോഴിയുടെ പൊൻമുട്ട	2:831	മിടുക്കൻ പുച്ചയും കള്ളക്കുറുക്ക...	2:721
പുക്കോഴിക്കുഞ്ഞും കള്ളക്കുറു...	1:229	മിടുക്കൻ പുച്ചയും പെൺബുദ്ധിയും	2:85
പുച്ചക്കാര്യസ്ഥൻ	1:338	മിടുക്കി മരുഷ്യ	2:528
പുച്ചക്കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ നിറംമാറ്റം	1:158	മിടുക്കി മാഷയുടെ മെത്ത	1:357
പുച്ചക്കുട്ടി	1:424	മിടുമിടുക്കൻ കുട്ടിയായ	1:350
പുച്ചപ്പം	1:393	മിടുമിടുക്കി ഗാലിയ	1:398
പുച്ചമാളികയും മരമണ്ടനും	2:239	മിടുമിടുക്കിയും പൊന്നനുജനും	2:934
പുച്ചരാജാവ്	2:750	മിണ്ടുംമരങ്ങൾ	2:888
പുവൻകോഴിയുടെ മിടുക്ക്	1:761	മിറാലിയുടെ പ്രതികാരം	2:282
പെട്രുഷയും പിശാചും	2:579	മുടിഞ്ഞ ദാരിദ്ര്യം	1:873
പെട്രോയും തൂവെള്ള ആടും	2:677	മുട്ടനാടും ചെമ്മതിയാടും	2:700
പേരില്ലാത്ത ഉറുമ്പ്	1:328	മുന്തിരിങ്ങ തിന്നാൽ...	1:453
ഫിലിഡുഷ്ക	2:290	മുയൽവാലും ദൈവകോപവും	2:438
ബാബായോഗ	2:67	മുരളിനാദവും മാന്ത്രികവീണയും	2:565
ബാബായോഗയും നാല്പത്തൊന്നു ...	2:627	മുളളങ്കിക്കുഷി	2:490
ബാലവാടിയിൽ പോകാൻ എന്തു ...	1:319	മുളളങ്കിയും മുത്താനിയും	2:956
ഭാഗ്യനിർഭാഗ്യങ്ങൾ	2:32	മൂന്നു ചങ്ങാതിമാർ	1:831
മഞ്ഞപ്പനും മഞ്ഞുമകനും	2:172	മൂന്നു ചങ്ങാതിമാർ	2:931
മഞ്ഞുമകൾ	2:54	മൂന്നു ന്യായവിധികൾ	1:575
മഞ്ഞുമുത്തപ്പനും കുട്ടികളും	1:209	മൃതമാതാവ്	2:691
മടിച്ചി രാജകുമാരി	1:931	മൈനയും കുറുക്കന്റെ വാലും	2:894
മടിയനും സൂര്യനും	1:794	മൊറോസ്കോയും മിടുക്കിക്കുട്ടി...	2:384
മടിയന്റെ വാക്ക്	2:544	മൃാവു, മൃാവു...	1:175
മടിയശിരോമണി	2:737	യക്ഷിക്കഥ	2:711
മനുഷ്യൻ അതിശക്തൻ	1:736	യഥാർഥ മകൻ	2:38
മരണക്കളി	1:494	യഥാർഥ ശത്രു	1:522
മരണത്തുമ്മൽ	2:810	യഥാർഥ സ്വാതന്ത്ര്യം	2:695
മരണദേവത	1:985	യാചകൻ രാജാവായി	2:913
മരണവും സൈനികനും	1:772	യാൻകയുടെ പൊടിഡപ്പി	1:726
മരമണ്ടൻ ഇവാനു	2:432	യുദ്ധം	2:415
മരിച്ച സുന്ദരിയും ഏഴു യോദ്ധാ...	2:796	യുറായുടെ മാന്ത്രികമത്തങ്ങ	2:513
മരുഭൂമിയിലെ സ്വർണമഴ	2:322	യെമേലയുടെ ഇച്ഛയും വാളും...	1:599
മാന്ത്രിക ആടും വെള്ളിക്കുളമ്പും	2:638	രണ്ടാടുകളും മൃാവു പുച്ചയും	2:671
മാന്ത്രികത്തുവൽ	2:389	രണ്ടു സൈനികർ	2:159
മാന്ത്രികപ്പല്ലാങ്കുഴൽ	2:469	രത്നമോതിരം	2:525
മാന്ത്രികമോതിരം	1:740	രാജകുമാരനും മൂന്ന് അദ്ഭുതങ്ങളും	1:37

രാജയോഗം	2:351	വെച്ചുമാറൽ	2:943
രാജാവിന്റെ സ്വർണക്കോഴി	2:208	വെള്ളമാനും രണ്ടു സഹോദരന്മാരും	1:403
രാജാവിന്റെ സ്വർണത്തത്ത	2:552	വെള്ളിമീനും രത്നമോതിരവും	2:569
വട്ടപ്പൂജ്യത്തിന്റെ ഗുഡാർഥം	1:1001	വോവയുടെ പെൻസിൽ	1:189
വട്ടറാട്ടി, നിന്നെത്തിന്നേ...!	2:706	വ്യാളിയും കിവിടെ തുകൽ...	2:183
വനഭൂതവും മാന്ത്രികചക്രവും	2:418	ശത്രുസംഹാരം	1:530
വനഭൂതവും സുന്ദരിയും	2:146	ശരിയായ നേരം, ശരിയായ കാര്യം	1:569
വനരാജാവി	2:685	ശിലാനഗരത്തിലെ രാജകുമാരി	1:915
വർണക്കോഴി	1:194	ഷേനിയയുടെ ഏഴിതപ്പൂവ്	1:365
വസീലീസയും പൊന്നുപാവക്കുട്ടി...	1:858	സഡ്കോയും ജലരാജാവും	2:270
വസീലിയും പക്ഷിഭാഷയും	2:332	സത്കൃത്യം	2:755
വസീലീസ എന്ന തവള രാജകുമാരി	1:583	സമ്മാനം ആപ്പിൾപ്പഴം	1:624
വഴക്കാളി ഭാര്യയും കുട്ടികുതവും	2:769	സർപ്പസുന്ദരിയും ദിവ്യമുട്ടയും	2:373
വനചട്ടിയിലെ ഭൂതം	2:549	സിംഹവും നായ്ക്കുട്ടിയും	1:447
വാൻക	1:46	സൂര്യം, പരമസൂര്യം	1:845
വാശിയുറുസ്	1:81	സുഗന്ധം, ദുർഗന്ധം	2:502
വാസിലും വിഷ്ണുവും	2:117	സുന്ദരിയമ്മ	1:102
വിചിത്രജീവി	1:183	സുവർണകേശിനിയും മാന്ത്രിക...	2:497
വിടുവായൻ മൃതൽ	2:75	സൂര്യനും പൂവൻകോഴിയും	2:155
വിതച്ചതെ കൊയ്യൂ	1:506	സൂര്യനെ കണ്ടു!	1:251
വിരുന്നുസൽക്കാരം	2:124	സൈനികന്റെ പ്രതികാരം	2:358
വിരൂന്	2:864	സംശയം തീർന്നു	1:86
വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയ സ്വപ്നം	1:805	സ്നേഹശൂന്യത എന്ന പെൺകുട്ടി	2:507
വിലപനച്ചരക്ക്	1:854	സ്വയം വേടിപ്പിച്ച കരടിക്കുട്ടി	1:296
വിശിഷ്ടാതിഥി	1:906	സ്വർഗ്ഗപരവേശം	1:562
വിശുദ്ധനും ഗായകന്റെ പ്രണയവും	1:265	സ്വർണപ്പാത്രം	2:459
വീടുകൾ, വീടുകൾ	1:110	ഹിമസുന്ദരി	2:130
വൃത്തിയുള്ള കുട്ടി	2:959	റസൽക്ക എന്ന ജലദേവത	2:766
വൃദ്ധനും മൂന്നു മരുമക്കളും	2:609	റസ്ലാനും ഡുഡ്ലിയയും	1:29

അപരമായ നാട്ടിലെ ബാലകഥകളും നാടോടിക്കഥകളും

ഡോ. കെ. ശ്രീകുമാർ

ഈ പുനരാഖ്യാനങ്ങൾ പലവട്ടം എന്നെ എന്റെ കുട്ടിക്കാലത്തെ കുഗ്രാമവഴികളിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. ഗ്രാമച്ചുരയിലേക്കും നാടൻ പള്ളിക്കൂടത്തിലേക്കും അവിടത്തെ ഇലയും മണ്ണും മനസ്സും കാഞ്ഞ മണങ്ങളിലേക്കും. മൃഗങ്ങളും മനുഷ്യരും യക്ഷികളും പ്രേതങ്ങളും പുതവുമൊക്കെയായി എത്രയെങ്കിലും കഥാപാത്രങ്ങളെ കണ്ടുമുട്ടി കഥ വളർന്ന നാട്ടുപാതയിലേക്കും.

- കെ.ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള

മലയാളിയുടെ വായനയെയും സാഹിത്യാസ്വാദനത്തെയും രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നിർണായക സ്വാധീനം ചെലുത്തിയ സോവിയറ്റ് ബാലകഥകളുടെയും നാടോടിക്കഥകളുടെയും സമാഹാരം.

മുതിർന്നവർക്ക് ഗൃഹാതുരമായ ഓർമകൾ പുതുക്കാനും കുട്ടികൾക്ക് 'കഥയുള്ളവ'രാകാനും സഹായിക്കുന്ന കഥകളുടെ അക്ഷയപാത്രം

ചിത്രീകരണം
ശ്രീലാൽ എ.ജി.

Malayalam / Stories
Cover illustration & design: Sreelal A.G.

Fiction

ISBN 978-81-8265-606-2

₹ 2,250

(set of 2 volumes)

www.mathrubhumibooks.com ♦ 2013

The Mathrubhumi Printing & Publishing Co. Ltd., Kozhikode

